Giới thiệu

Hồng Hoang Thế Giới, một cõi hỗn mang đầy rẫy kỳ tích và những cuộc chiến tranh long trời lở đất, vừa trải qua một kiếp nạn thảm khốc: Vu Yêu Đại Chiến.

Trận chiến sinh tử ấy đã cướp đi sinh mạng của vô số cường giả, đẩy cả hai tộc bá chủ đến bờ vực diệt vong.

Yêu Tộc mất đi hai vị Thiên Hoàng Đế Tuấn và Thái Nhất, Thiên Đình sụp đổ, tàn quân tứ tán khắp Hồng Hoang.

Vu Tộc cũng không khá hơn, mười một trong mười hai vị Tổ Vu hùng mạnh đã ngã xuống.

Chỉ còn duy nhất Tổ Vu Hậu Thổ, với đại nguyện hóa thân thành Lục Đạo Luân Hồi, trở thành Bình Tâm Nương Nương, mới miễn cưỡng bảo hộ được những tàn dư cuối cùng của Vu Tộc.

Sau cơn binh biến, trật tự Hồng Hoang đảo lộn.

Hai đế chế hùng mạnh một thời dần rút lui khỏi vũ đài lịch sử, nhường chỗ cho sự trỗi dậy mạnh mẽ của Nhân Tộc.

Với sự chống lưng của Huyền Môn – mà tiêu biểu là Lão Quân nhân giáo và Nguyên Thủy Thiên Tôn với mười hai Kim Tiên Xiển Giáo – Nhân Tộc nhanh chóng học được thuật tu tiên, từng bước chinh phục các vùng đất, khẳng định vị thế bá chủ mới.

Tuy Vu Tộc tàn tạ vẫn còn sức mạnh tiềm tàng, nhưng dưới sự hỗ trợ toàn diện từ Huyền Môn và liên minh với các tộc Yêu có thù hằn với Vu Tộc, Nhân Tộc đang đẩy Vu Tộc vào thế thất bại liên miên.

Ngày Vu Tộc bị trục xuất khỏi Hồng Hoang chỉ còn là vấn đề thời gian.

Giữa bối cảnh thiên địa đại kiếp và những mâu thuẫn chồng chất ấy, tại sâu thẳm Vô Biên Huyết Hải, nơi Địa Phủ cai quản Luân Hồi được Hậu Thổ lập nên, một nhân vật đặc biệt thức tỉnh.

Đó là Hư Không Đạo Nhân – một linh hồn xuyên việt, vốn là một trong những sinh linh đầu tiên của Hồng Hoang, cùng thời với La Hầu và Hồng Quân Đạo Tổ.

Sau một thời gian dài bế quan tu luyện, Hư Không đã từ bỏ con đường tu luyện thông thường, dốc toàn tâm lĩnh ngộ Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, đặt mục tiêu trở thành Đại Đạo Thánh Nhân – một tồn tại vượt ngoài sự ràng buộc của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Sức mạnh của Hư Không đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên, cho phép hắn tự do hành sự mà không bị quy luật thiên địa bài xích.

Khi Hư Không Đạo Nhân xuất quan, hắn nhận thấy tình cảnh hỗn loạn của Địa Phủ.

Hậu Thổ Nương Nương, vì cô độc và kiệt sức, đã chấp thuận cho hai vị thánh nhân Tây Phương Giáo là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gửi đệ tử Địa Tạng Vương vào cai quản, từ đó Tây Phương Giáo dần nắm giữ thực quyền.

Tộc A Tu La của Minh Hà Lão Tổ, đệ tử đầu tiên của Hư Không, dù hùng mạnh trong Huyết Hải nhưng vẫn bị chèn ép bởi uy thế của các thánh nhân Tây Phương Giáo.

Sự can thiệp của Tây Phương Giáo vào Địa Phủ, vốn là nơi đặt nền móng cho Hậu Thổ và Vu Tộc, khiến Hư Không Đạo Nhân không hài lòng.

Hắn triệu kiến Minh Hà, yêu cầu hắn trục xuất thế lực Tây

Phương Giáo khỏi Địa Phủ, đồng thời giao Ô Ma, nữ A Tu La xinh đẹp nhất, làm thị nữ và người dẫn đường cho mình trong chuyến du hành Hồng Hoang sắp tới.

Hệ thống trong tâm thức Hư Không Đạo Nhân cũng đưa ra lựa chọn: hoặc mặc kệ sự xâm lấn của Tây Phương Giáo, hoặc trục xuất chúng và nhận được phần thưởng là "Thời Gian Pháp Trận Trận Đồ" giúp tăng tốc tu luyện trăm lần.

Không chút do dự, Hư Không lựa chọn phương án thứ hai.

Minh Hà Lão Tổ, được sự đồng ý của Hư Không Đạo Nhân, cùng các ma vương và cầm theo hai bảo kiếm Nguyên Đồ và A Tỳ, tiến đến đòi lại Địa Phủ.

Địa Tạng Vương bị đánh bại thê thảm, chỉ thoát thân với một xá lợi, vội vàng cầu cứu các thánh nhân Tây Phương.

Chuẩn Đề Thánh Nhân đích thân giáng lâm, đối mặt với Minh Hà, nhưng sự tự tin của y nhanh chóng sụp đổ trước sự hiện diện thầm lặng của Hư Không Đạo Nhân.

Bằng pháp tắc Thời Không và hai bảo kiếm Nguyên Đồ, A Tỳ được cường hóa, Hư Không Đạo Nhân dễ dàng đánh trọng thương Chuẩn Đề, buộc y phải chấp nhận điều kiện bồi thường ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo quý giá (Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Bồ Đề Mộc, Ly Hỏa Lô) để thoát khỏi sự giam cầm của Hư Không trong trận đồ Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Sau cuộc đối đầu chớp nhoáng, Hư Không Đạo Nhân củng cố quyền lực cho Minh Hà, dọn đường cho Minh Hà trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Hắn trao tặng Minh Hà và Ô Ma những bảo vật quý giá vừa đoạt được, đồng thời bày tỏ ý định giúp Hậu Thổ thoát khỏi những ràng

buộc của Thiên Đạo.

Bằng trí tuệ siêu việt và sức mạnh Thời Không Đại Đạo, Hư Không Đạo Nhân không chỉ là một người tu luyện, mà còn là một thế lực thay đổi vận mệnh của Hồng Hoang, mở ra một chương mới đầy biến động cho thế giới này.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 1

Trong Hồng Hoang Thế Giới, sau khi Vu Yêu Đại Chiến kết thúc, hai vị Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất của Yêu tộc liên tiếp vẫn lạc, cả Yêu tộc Thiên Đình diệt vong.

Từ đó, các Yêu Thần, Thiên Yêu của Thiên Đình nguyên bản tản lạc khắp Hồng Hoang đại lục.

Yêu tộc tuy thảm khốc, nhưng Vu tộc cũng chẳng khá hơn là bao.

Trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, mười một vị đã vẫn lạc, chỉ còn lại Tổ Vu Hậu Thổ tự thân diễn hóa Luân Hồi thành Thánh vị, miễn cưỡng che chở cho tàn dư Vu tộc.

Từng xưng bá Hồng Hoang Thế Giới, hai tộc Vu Yêu của Thiên Đình và đại địa, sau một kiếp nạn thiên địa thảm khốc, dần dần rút khỏi vũ đài lịch sử.

Trên toàn Hồng Hoang đại lục, Nhân tộc dần hưng thịnh.

Lão Quân thân là Giáo Chủ Nhân Giáo, Nguyên Thủy Thánh Nhân lại phái Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đến Nhân tộc truyền thụ tu tiên chi thuật.

Có các Thánh Nhân làm chỗ dựa, Nhân tộc dần dần bắt đầu chinh phục cả Hồng Hoang đại lục.

Vu tộc, với tư cách là bá chủ nguyên thủy của Hồng Hoang đại lục, tuy các Tổ Vu đều đã vẫn lạc, nhưng lạc đà gầy vẫn hơn ngựa, tàn dư Vu tộc vẫn mạnh hơn Nhân tộc.

Bởi vậy, những năm gần đây, Nhân tộc và Vu tộc trên Hồng Hoang đại lục liên tục chinh chiến, tranh giành quyền chủ đạo.

Mặc dù thực lực Vu tộc mạnh hơn, nhưng Nhân tộc có Huyền

Môn chống lưng, thêm vào đó, không ít Yêu tộc có huyết hải thâm thù với Vu tộc cũng gia nhập Nhân tộc.

Những năm gần đây, Vu tộc trên Hồng Hoang đại lục liên tiếp bại lui, người sáng suốt đều thấy rõ Vu tộc bị trục xuất khỏi Hồng Hoang đại lục chỉ là vấn đề thời gian.

Địa Phủ, Vô Biên Huyết Hải.

Vô Biên Huyết Hải vốn là nơi thấp nhất của Hồng Hoang đại lục.

Kể từ khi Tổ Vu Hậu Thổ phát đại hồng nguyện, lấy thân mình diễn hóa Luân Hồi, toàn bộ Vô Biên Huyết Hải đã sinh ra Minh Thổ, và trên Minh Thổ lại xuất hiện Địa Phủ, quản lý Lục Đạo Luân Hồi.

Nhưng Tổ Vu Hậu Thổ tuy diễn hóa Lục Đạo Luân Hồi, lại vì đơn độc lực mỏng, cũng không có tâm tình quản lý toàn bộ Địa Phủ và Luân Hồi.

Hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhân cơ hội này hiến kế cho Hậu Thổ Nương Nương, rằng có thể phái đệ tử Tây Phương Giáo nhập trú Địa Phủ, giúp quản lý Luân Hồi.

Dù biết danh tiếng Tây Phương Nhị Thánh không tốt đẹp gì, nhưng Hậu Thổ Nương Nương một mình quả thực không có tinh lực quản lý tốt Địa Phủ, liền đồng ý thỉnh cầu của Tây Phương Nhị Thánh.

Tây Phương Giáo lập tức phái Địa Tạng Vương dẫn dắt vô số môn nhân đệ tử Tây Phương nhập trú Địa Phủ, quản lý Luân Hồi, dần dần nắm giữ tuyệt đại bộ phận thực quyền của cả Địa Phủ.

Hậu Thổ Nương Nương có chút hối hận, nhưng Tây Phương Giáo quả thực quản lý Địa Phủ không tệ, lại còn phải chú ý đến Vu tộc, nên đành mặc kệ Tây Phương Giáo hành sự.

Dẫu sao, quyền hạn tối cao của cả Luân Hồi vẫn nằm trong tay

Hậu Thổ.

Nhưng trong Địa Phủ, thế lực mạnh mẽ nhất không phải Tây Phương Giáo, mà là A Tu La nhất tộc trong Vô Tận Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ của A Tu La nhất tộc là một trong Tam Thiên Khách của Tử Tiêu Cung, tu vi đã đạt đến Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Hơn nữa, huyết hải bất diệt, Minh Hà bất tử.

Chỉ có Thánh Nhân mới có khả năng diệt vong cả huyết hải, giết chết Minh Hà Lão Tổ.

Nhưng diệt vong huyết hải sẽ làm loạn cả Địa Phủ, trái với Thiên Đạo, Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện xuất thủ.

Bởi vậy, trong huyết hải, Minh Hà Giáo Tổ là một tồn tại gần như vô địch.

Huống hồ, Minh Hà Giáo Chủ còn có Tứ Đại Ma Vương dưới trướng là Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà đều có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ đến Đại La hậu kỳ.

Lại có Tứ Đại Ma Tướng cấp Đại La Kim Tiên sơ kỳ là Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Tha La, Quỷ Mẫu và một nữ tính A Tu La là Ô Ma.

Hiện tại, Ô Ma chưa gả cho Tự Tại Thiên Ba Tuần làm thê tử, tự nhiên chưa có được xưng hiệu Thiên Phi.

Thực lực như vậy, ngay cả trong cả Hồng Hoang đại lục cũng là một tồn tại cường hoành vô cùng.

Địa Tạng Vương trấn thủ Địa Phủ của Tây Phương Giáo cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ, còn không bằng Tự Tại Thiên Ba Tuần.

A Tu La nhất tộc tuy bất mãn với việc Tây Phương Giáo chiếm cứ

Địa Phủ, nhưng Tây Phương Giáo có hai vị Thánh Nhân.

Bởi vậy, dù có thể dễ dàng diệt vong thế lực Tây Phương Giáo ở Địa Phủ, A Tu La nhất tộc cũng không dám động thủ.

Ngược lại, Địa Tạng Vương vẫn luôn muốn thu phục A Tu La nhất tộc làm hộ pháp của Tây Phương Giáo, nhưng lúc này thế lực Tây Phương Giáo còn kém xa về sau, cũng không dám động thủ.

Những năm gần đây, hai bên vẫn tương an vô sự.

Sâu nhất trong huyết hải, Huyết Thần Cung!

Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng và Ô Ma tề tựu trong Huyết Thần Cung.

Minh Hà Giáo Chủ những năm gần đây vẫn bế quan tu luyện, ngay cả công việc trong A Tu La tộc cũng hoàn toàn giao cho Tự Tại Thiên Ba Tuần chưởng quản.

Nay đột nhiên triệu kiến, cũng không biết vì chuyện gì.

Toàn bộ A Tu La nhất tộc đều do Minh Hà Lão Tổ mô phỏng Nữ Oa Thánh Nhân tạo người mà sáng tạo.

Bởi vậy, đối với Ma Vương Ba Tuần và những người khác, Minh Hà Giáo Tổ vừa là Sư Tôn vừa là phụ thân.

Minh Hà Giáo Tổ triệu kiến, tất cả Ma Vương, Ma Tướng đều phải gác lại mọi việc trong tay, đến ngay lập tức.

"Đã đến!" Trên Thập Nhị Phẩm Huyết Sắc Liên Đài ở trung tâm Huyết Thần Cung, Minh Hà Lão Tổ khoác đạo bào huyết hồng đột ngột xuất hiện.

"Bái kiến Giáo Tổ!" Thấy Minh Hà Giáo Chủ hiện thân, Tự Tại Thiên Ba Tuần, Thấp Bà và những người khác vội vàng phủ phục bái lạy.

“Miễn lễ!” Minh Hà Lão Tổ khẽ nâng tay, cho phép đứng dậy, rồi nhàn nhạt nói: “Ta triệu tập các ngươi đến đây, là để cùng ta nghênh tiếp Sư Tôn, cũng chính là Sư Tổ của các ngươi, xuất quan.” Sư Tôn của Minh Hà Giáo Tổ?

Sư Tổ của A Tu La nhất tộc?

Ba Tuần, Đại Phạn Thiên và những người khác nhìn nhau, là những A Tu La tộc nhân đầu tiên được Minh Hà Giáo Tổ sáng tạo, họ chưa bao giờ nghe Minh Hà nhắc đến Sư Tôn.

Phải biết rằng, Minh Hà Lão Tổ tự thân đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, là một trong những người mạnh nhất Hồng Hoang đại lục dưới Thánh Nhân.

Vậy Sư Tôn của Giáo Tổ sẽ có tu vi cỡ nào?

Ít nhất cũng phải là Thánh Nhân!

A Tu La nhất tộc cũng sẽ có Thánh Nhân làm chỗ dựa ư?

Dù là Tứ Đại Ma Vương hay mấy vị Ma Tướng, trong lòng đều vô cùng kích động.

Vì sao A Tu La nhất tộc phải dung nhẫn Tây Phương Giáo tiến trú Địa Phủ, chẳng phải vì đối phương có Thánh Nhân sao?

Nếu A Tu La nhất tộc cũng có Thánh Nhân, tự nhiên có thể đuổi họ đi.

Mấy vị Ma Vương đều rất bất mãn với Địa Tạng Vương và những người khác, dẫu sao Địa Phủ và huyết hải đều được A Tu La nhất tộc coi là địa bàn của mình.

Bên giường có kẻ ngủ, sao ta có thể an giấc được!

“Vâng!” Mấy người đồng thanh đáp, cũng tò mò Sư Tôn của Minh Hà Giáo Tổ là tồn tại cường đại đến mức nào.

“Đi theo ta!” Minh Hà Lão Tổ gật đầu, đạo bào triển khai hóa ra một vệt quang mang huyết sắc bao phủ mấy người.

Tay tùy ý chỉ, Huyết Thần Cung liền nứt ra một khe hở, Minh Hà Giáo Tổ liền chui vào đó biến mất không còn tăm hơi.

Chương 2

Dù Tự Tại Thiên Ba Tuần, Đại Phạn Thiên và những người khác bị Minh Hà Lão Tổ che phủ, không thể nhìn thấy cảnh tượng bên ngoài.

Sâu nhất trong Vô Tận Huyết Hải, dưới đáy Hồng Hoang đại lục.

Tất cả mọi người đều cho rằng nơi sâu nhất Hồng Hoang Thế Giới hẳn là nơi tọa lạc Huyết Thần Cung của Minh Hà Lão Tổ, và bên ngoài là Vô Tận Hỗn Độn.

Ai ngờ dưới Huyết Thần Cung lại vẫn còn một nơi khác.

Xuyên qua huyết hải, là Vô Tận Hắc Ám Hư Không.

Với tu vi của Minh Hà Lão Tổ, ông cũng không biết đã đi trong bóng tối bao lâu, mãi cho đến khi đi đến một thần điện trôi nổi trong hư không, Minh Hà Lão Tổ mới dừng bước.

Một Đạo Cung cô độc trôi nổi giữa hắc ám.

Cửa cung điện đóng chặt, phía trên có một bảng hiệu với bốn chữ.

Hư Không Đạo Cung!

Sau khi đến trước cung điện, Minh Hà Lão Tổ thả Ma Vương Ba Tuần, Ô Ma, Đại Phạn Thiên và những người khác ra.

"Cùng ta chờ ở đây!" Nói xong, Minh Hà Lão Tổ khoanh chân ngồi giữa hư không, bế mục tu luyện.

Ba Tuần và những người khác thấy vậy, cũng đành đi theo Minh Hà Lão Tổ bế mục tu luyện.

"Ơ, cung điện này không tồn tại?" Vừa nhắm mắt lại, Ba Tuần lại phát hiện trong thần thức của mình phía trước vẫn là một mảng hư

không, căn bản không có Đạo Cung nào tồn tại.

Vừa mở mắt ra, lại thấy Đạo Cung vẫn lơ lửng ngay trước mặt mọi người.

Ba Tuần trong lòng vô cùng chấn động, phải biết rằng, với tư cách là Ma Vương của cả A Tu La nhất tộc, và là người thống trị cả A Tu La nhất tộc khi Minh Hà Lão Tổ bế quan, hắn đã đạt đến tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ẩn tàng không ít thứ trước mặt, cấp Chuẩn Thánh có thể làm được.

Nhưng hiển nhiên là nó ở ngay trước mặt, thần thức lại không thể dò xét ra, ngay cả Minh Hà Giáo Tổ cũng không làm được việc này.

"Xem ra vị Sư Tổ, quả nhiên là tồn tại Thánh Nhân vậy." Ba Tuần và những người khác trong lòng mừng rỡ, nếu A Tu La tộc có Thánh Nhân làm chỗ dựa, vậy thì hoàn toàn khác rồi.

Nhưng Thánh Nhân giáng thế, cả Hồng Hoang đại lục đều có dị tượng, Sư Tổ lúc nào thành Thánh, mà không hề có cảm giác gì.

Điểm này, Ba Tuần lại có chút nghi ngờ.

Dù khi Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa thành Thánh, hắn chưa ra đời.

Nhưng cũng nghe nói Thánh Nhân xuất thế, thiên giáng dị tượng, đặc biệt là khi Hậu Thổ Thánh Nhân thành Thánh, hắn đã tự mình trải qua.

"Dù sao đi nữa, dù không phải Thánh Nhân, cũng là một Đại Năng có tu vi không kém gì Giáo Tổ." Ba Tuần và mấy vị Ma Vương chỉ có thể nhìn một Đạo Cung, nhưng Minh Hà Lão Tổ nhìn thấy lại hoàn toàn khác.

Pháp Tắc Thời Không giao thoa xung quanh Hư Không Đạo Cung.

Cả Đạo Cung tuy nằm trong Hồng Hoang Thế Giới, nhưng lại giống như đồng thời nằm ở một vị diện khác.

Két...

Cùng với tiếng cửa Đạo Cung đẩy ra, một thanh niên tóc dài bay tán loạn, khuôn mặt anh tuấn, tùy ý khoác một bộ đạo bào bước ra.

"Bái kiến Sư Tôn!" Thấy thanh niên xuất hiện, Minh Hà Lão Tổ lập tức kích động quỳ xuống bái lạy.

"Bái kiến Sư Tổ!" Giáo Tổ đã quỳ xuống bái lạy, Ba Tuần, Thấp Bà và những người khác tự nhiên cũng vội vàng theo sau bái lạy.

"Sư Tổ, sao lại là một thanh niên như vậy!" Mấy vị Ma Vương, Ma Tướng trong lòng kinh ngạc, không ngờ Sư Tôn được Giáo Tổ kính trọng như thần minh lại là một thanh niên như vậy.

Nhưng mấy người trong lòng đều rõ, thanh niên Đạo Nhân này chỉ nhìn có vẻ trẻ tuổi.

Có thể trở thành Sư Tôn của Lão Tổ, chắc chắn cũng là một nhân vật lớn từ khi Hồng Hoang Thế Giới vừa khai tịch.

"Minh Hà, ta bế quan một thời gian, không ngờ từ Kim Tiên, ngươi đã tu thành Chuẩn Thánh." Thanh niên Đạo Nhân liếc mắt nhìn thấu tu vi của Minh Hà, kinh ngạc nói.

Thanh niên Đạo Nhân trước mắt là Hư Không, một Xuyên Việt Giả xuyên không đến thế giới khi Hồng Hoang vừa khai tịch.

Khi đó, Hư Không cùng La Hầu, Hồng Quân là những sinh linh Hồng Hoang có tư cách cùng đợt, tự xưng Hư Không Đạo Nhân.

Khi Hư Không Đạo Nhân khám phá Vô Biên Huyết Hải, thấy Minh Hà Lão Tổ đang được thai nghén, liền điểm hóa và truyền thụ

thuật tu luyện.

Là phúc lợi của tất cả Xuyên Việt Giả, Hư Không Đạo Nhân đương nhiên cũng có.

Không lâu sau khi tu thành cảnh giới Đại La Kim Tiên, Hư Không Đạo Nhân liền thức tỉnh Hệ Thống, và đạt được Pháp Tắc Thời Gian, Pháp Tắc Không Gian và Hư Không Đạo Cung do Hệ Thống ban tặng.

Có Pháp Tắc Thời Không làm nền tảng, Hư Không Đạo Nhân tự nhiên không muốn đi theo con đường chính thống của những sinh linh Hồng Hoang như Đại La Chuẩn Thánh Thánh Nhân Hợp Đạo.

Ngài lựa chọn phế bỏ tu vi Đại La Kim Tiên, và trong Hư Không Đạo Cung, tu luyện lại Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian.

Hiện tại, Hư Không Đạo Nhân tuy chưa triệt để dung hợp Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Nhưng cũng đã đi trên con đường của Đại Đạo Thánh Nhân, hiện giờ cũng đã có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên.

Đặc biệt, Hư Không Đạo Nhân là sinh linh sinh ra trong Hồng Hoang Thế Giới, đi trên con đường Đại Đạo Thánh Nhân sẽ không bị Hồng Hoang Thế Giới bài xích, cũng không cần bị hạn chế bởi Hồng Hoang Thiên Đạo như các Thiên Đạo Thánh Nhân khác.

Trong Huyết Thần Cung!

Hư Không Đạo Nhân tùy ý ngồi trên Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Liên Đài.

Minh Hà Lão Tổ cung kính ngồi cạnh trên bồ đoàn màu huyết hồng.

Còn Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng và Ô Ma, tự nhiên chỉ

có thể đứng bên cạnh.

Đối với việc để Hư Không Đạo Nhân ngồi trên Thập Nhị Phẩm Liên Đài, Minh Hà Lão Tổ không hề có ý kiến gì.

Ân nghĩa điểm hóa truyền đạo, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Liên Đài vốn là vật Hư Không Đạo Nhân thu hoạch được trong Hồng Hoang Thế Giới năm xưa, sau đó ban cho ông để phòng thân.

"Không biết Sư Tôn sau này có tính toán gì, hay tiếp tục bế quan tu hành!" Minh Hà Lão Tổ ngồi trên bồ đoàn hỏi Hư Không Đạo Nhân về tính toán sau này của Ngài.

"Tạm thời không cần bế quan nữa, bế quan lâu như vậy, ta tính sẽ đi dạo một vòng trên Hồng Hoang Thế Giới." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, bế quan lâu như vậy, đã sớm ngán rồi.

"Ô Ma, tiến lên!" Nghe lời Hư Không Đạo Nhân, Minh Hà Lão Tổ nói với Ô Ma đang đứng bên cạnh.

Ô Ma nghe Minh Hà Lão Tổ triệu gọi, tuy không biết có chuyện gì, nhưng cẩn thận bước lên phía trước.

"Sư Tôn muốn đi lại Hồng Hoang đại lục, bên cạnh không thể không có người thị hậu.

Hơn nữa Sư Tôn bế quan đã lâu, Ô Ma cũng có thể thưa lại tình hình Hồng Hoang Thế Giới hiện nay cho Sư Tôn." Việc phái Ô Ma làm thị nữ cho Hư Không Đạo Nhân đã được Minh Hà Lão Tổ tính toán từ sớm.

A Tu La nhất tộc, nam tính A Tu La nhất tộc ai nấy đều kỳ hình quái trạng, xấu xí vô cùng, nhưng nữ tính A Tu La tộc lại ai nấy đều thiên kiều bách mị, mỹ diễm vô song.

Minh Hà Lão Tổ chọn thị tòng cho Sư Tôn của mình, tự nhiên không thể chọn nam tính A Tu La tộc nhân, chỉ có nữ tính A Tu La tộc

nhân mới thích hợp.

Ô Ma không phải Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng do Minh Hà Lão Tổ tự mình sáng tạo, nhưng lại có thể tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Sắc đẹp và tư chất của Ô Ma là đỉnh cấp trong toàn bộ A Tu La nhất tộc.

Bởi vậy, hậu thế trong Phong Thần Chi Chiến sau này, bị thủ lĩnh A Tu La nhất tộc là Tự Tại Thiên Ba Tuần coi trọng, cưới làm vợ, trở thành Thiên Phi Ô Ma.

Dù sao tư chất của Ô Ma còn trên Tứ Đại Ma Vương, cũng chỉ có cưới nàng, Tứ Đại Ma Vương mới dám an tâm.

Nhưng cũng chính vì Ô Ma như vậy, nàng mới được Minh Hà Lão Tổ coi trọng, để đi phục thị Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân ngẩng mắt nhìn Ô Ma trước mặt, vị Thiên Phi nổi danh trong hậu thế.

Eo thon chân dài, da như ngưng chi, mắt sáng răng ngà, đích xác là một tuyệt thế mỹ nhân yểu điệu, phong tư lả lướt.

Nữ tử A Tu La nhất tộc vốn kiều mị đến cực điểm, bàn về thanh lãnh xuất trần có lẽ không bằng Hằng Nga, bàn về thiên kiều bách mị tuyệt đối không dưới Đát Kỷ.

Có mỹ nữ ở bên cạnh phục thị tự nhiên là không tồi, tổng tốt hơn là đi cùng mấy nam tính A Tu La tộc nhân.

Hư Không Đạo Nhân nhìn Ba Tuần, Thấp Bà và những người khác đang đứng, lắc đầu, cũng không biết Minh Hà rốt cuộc đã tạo hình A Tu La tộc thành hai thái cực như vậy.

"Có nguyện ý đi theo ta không?" Vì Minh Hà Lão Tổ đã mở lời, tự

nhiên Ô Ma không có chỗ để từ chối.

Nhưng xuất phát từ thói quen của kiếp trước, Hư Không Đạo Nhân vẫn hỏi một câu.

Nếu nhìn ra Ô Ma trong lòng quả thực không tình nguyện, tự nhiên cũng sẽ không miễn cưỡng.

"Ô Ma tự nhiên nguyện ý!" Nghe Minh Hà Lão Tổ bảo thị phụng Hư Không Đạo Nhân, Ô Ma trong lòng vốn rất vui.

Hư Không Đạo Nhân là Sư Tôn của Minh Hà Lão Tổ, ít nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh hoặc thậm chí Thánh Nhân, hơn nữa tướng mạo trẻ trung anh tuấn, lựa chọn này cũng tốt hơn so với những người khác trong A Tu La tộc.

Hiện tại Hư Không Đạo Nhân tự mình mở lời muốn thu nhận, tự nhiên nàng vội vàng đáp ứng.

Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà mấy người trong lòng nhìn vô cùng tiện mộ, đi theo một tồn tại cường đại như vậy bên cạnh, không biết có bao nhiêu lợi ích.

Còn về những pháp khác, Ba Tuần trong lòng cũng không có.

Đối với nam tính A Tu La nhất tộc, tu vi quan trọng hơn nhiều so với nữ nhân.

Kiếp trước Ba Tuần cưới Ô Ma làm vợ cũng không phải vì sắc đẹp của Ô Ma, mà vì tu vi của Ô Ma đã gần bắt kịp Tứ Đại Ma Vương rồi.

"Đúng rồi, huyết hải có chuyện gì vậy?

Trong Địa Phủ, hình như có người Tây Phương Giáo." Hư Không Đạo Nhân đột nhiên nhớ lại khi nãy tiến vào Huyết Thần Cung, thấy trong Địa Phủ có Phật quang tồn tại.

Đối với chuyện Luân Hồi, Hư Không Đạo Nhân vô cùng rõ ràng, vì duyên cớ Hậu Thổ sáng lập Luân Hồi.

Nhưng không ngờ, Tây Phương Giáo lại nhanh chóng nhúng tay vào Địa Phủ.

"Là Tây Phương Giáo mượn cớ giúp Hậu Thổ Thánh Nhân quản lý Luân Hồi, nên mới tiến trú vào Địa Phủ." Minh Hà nói với Hư Không Đạo Nhân.

Chuyện này cũng làm ông buồn bực, nhưng Tây Phương Giáo có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân, cũng không dám chọc.

"Địa Tạng kia ngày ngày tụng kinh trước A Tu La nhất tộc của ta, từng muốn thu phục tộc nhân A Tu La của ta làm hộ pháp đó." Ô Ma đang đứng bên cạnh Hư Không Đạo Nhân cất giọng kiều mị nói, trong ngữ khí có một tia không vui.

"Dung thứ cho Tây Phương Giáo nhúng tay vào đây, Minh Hà, không giống phong cách của ngươi chút nào." Hư Không Đạo Nhân nhìn Minh Hà Lão Tổ, nửa cười nửa không nói.

"Sư Tôn, Tây Phương Giáo Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đã chứng đắc Hỗn Nguyên Đạo Quả, vị Thánh Nhân, Đệ tử không phải đối thủ, nếu không Đệ tử đã sớm đuổi những người này đi rồi." Minh Hà Lão Tổ kêu khổ, huyết hải sinh ra, tính cách vốn hung lệ.

Nếu không phải thật sự không phải đối thủ của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người, đâu lý nào lại nhẫn khí thôn thanh như vậy.

"Nhưng Sư Tôn đã xuất quan, A Tu La tộc của ta tự nhiên cũng không cần phải úy kỵ nữa." "Đinh!

Kiểm tra Túc Chủ đệ tử, A Tu La nhất tộc do Minh Hà sáng tạo bị Tây Phương Giáo xâm nhập, hiện tại Túc Chủ có hai lựa chọn." "Lựa chọn một: Mặc kệ không quản, ngồi nhìn A Tu La nhất tộc bị Tây

Phương Giáo từ từ xâm nhập.

Phần thưởng: Đệ tử ly tâm ly đức." "Lựa chọn hai: Trục xuất Địa Tạng và thế lực Tây Phương Giáo khỏi Địa Phủ.

Phần thưởng: Trận đồ Thời Gian Pháp Trận, tu luyện thời gian có thể rút ngắn gấp trăm lần!" Hư Không Đạo Nhân không ngờ Hệ Thống lại đưa ra lựa chọn.

Chương 3

Nhưng vốn dĩ đã định đối phó Tây Phương Giáo, tự nhiên chọn lựa chọn hai.

"Đáng tiếc, Pháp Tắc Thời Gian phải xuất hiện lần đầu thì tốt biết mấy, ta cũng không cần bế quan lâu như vậy." Hư Không Đạo Nhân trong lòng cảm thán.

Sau đó, ông nhàn nhạt nói với Minh Hà: "Đệ tử của ta, A Tu La tộc tự nhiên cũng là môn hạ của ta, huyết hải và Địa Phủ tự nhiên không dung thứ cho Tây Phương Giáo nhúng tay vào." "Ngươi cứ đi đuổi bọn họ đi, nếu có vấn đề gì, ta sẽ xuất thủ." Minh Hà Lão Tổ nghe vậy đại hỉ nói: "Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, hai người dẫn dắt chiến sĩ A Tu La tộc, đuổi Địa Tạng và những người đó ra khỏi Địa Phủ." Có Hư Không Đạo Nhân chống lưng, Minh Hà Đạo Tổ trong lòng tự nhiên cũng đầy khí thế.

"Lão Tổ, Sư Tổ, chỉ cần Ba Tuần một mình dẫn dắt chiến sĩ A Tu La tộc đi là đủ rồi." Tự Tại Thiên Ba Tuần cười lớn nói.

Địa Tạng đó chỉ có tu vi Đại La trung kỳ, nếu không phải cố kỵ Tây Phương Giáo phía sau, Ba Tuần và những người khác đã sớm diệt trừ rồi.

"Sợ rằng Địa Tạng trong tay có bí bảo mà Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ban tặng, nên ngươi hãy cầm theo hai kiếm A Tỳ, Nguyên Đồ mà đi, nhất định phải thành công." Minh Hà Lão Tổ có chút không yên tâm, tuy tu vi của Địa Tạng quả thực không bằng Ba Tuần.

Nhưng Tây Phương Giáo dù sao cũng là giáo phái có Thánh Nhân tọa trấn, trong tay không chừng có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng với tu vi của Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, mang theo Nguyên

Đồ, A Tỳ hai kiếm, thì vạn vô nhất thất.

"Lão Tổ, Sư Tổ, nếu Địa Tạng và những người đó thua mà không chịu rời đi thì sao?" Đại Phạn Thiên ở bên cạnh trầm giọng nói.

Minh Hà Lão Tổ, Tứ Đại Ma Vương, Ô Ma và những người khác đều nhìn về phía Hư Không Đạo Nhân.

"Nếu không đi, thì vĩnh viễn không cần đi." Hư Không Đạo Nhân nhìn Ba Tuần, Đại Phạn Thiên một cái, nhàn nhạt nói.

Trên Vô Biên Huyết Hải, Tự Tại Thiên Ba Tuần và Đại Phạn Thiên dẫn theo vô số bộ chúng A Tu La đã tập kết xong.

Ba Tuần tay cầm Nguyên Đồ kiếm, Đại Phạn Thiên cầm A Tỳ kiếm.

Các bộ chúng A Tu La đi sát phía sau hai người, mang theo ma khí ngập trời.

Hai thanh kiếm này là chí bảo bạn sinh của Minh Hà Lão Tổ, bảo kiếm cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bàn về uy lực của một thanh kiếm đơn lẻ, không dưới Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Chỉ là Tru Tiên Tứ Kiếm thêm Tru Tiên Kiếm Trận đồ, có thể hợp thành Tru Tiên Kiếm Trận sát phạt đệ nhất Hồng Hoang Thế Giới.

Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm tự nhiên kém xa.

Nhưng Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm cực kỳ sắc bén, dù là Thiên Yêu chi thể của Vu tộc bất tử thân, hay Bất Diệt Kim Thân của Phật môn.

Chỉ cần bị hai kiếm này chém trúng, cả người đều sẽ hóa thành một vũng máu, cực kỳ ác độc, uy lực vô cùng.

Hai người vốn thèm muốn hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo này đã

lâu, nhưng lại là chí bảo hộ thân của Giáo Tổ.

Minh Hà Lão Tổ bình thường cũng sẽ không dễ dàng động dụng, chứ đừng nói đến việc cho hai người sử dụng.

Nay mượn cơ hội trục xuất Tây Phương Giáo, có thể sử dụng hai thanh Tiên Kiếm, trong lòng cũng vô cùng hưng phấn.

Trên Âm Sơn Địa Phủ.

Nhìn ma khí của bộ chúng A Tu La tụ tập trên huyết hải xa xa khuấy động huyết hải không ngừng cuộn trào, Địa Tạng Vương hừ lạnh một tiếng, nói với Tiểu Sa Di bên cạnh: "Cũng không biết những A Tu La yêu nhân này lại giở trò gì, lại làm lớn chuyện như vậy." Hiện tại Phong Thần Đại Chiến chưa bắt đầu, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người chưa chính thức thiết lập các quả vị như Cẩu Đà, Bồ Tát, nên Địa Tạng Vương không phải Địa Tạng Vương Bồ Tát của hậu thế.

Phải biết rằng Tây Phương Giáo không có cường hành dẫn độ các Tiệt Giáo chúng tiên chiến bại.

Tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ của Địa Tạng nằm trong top mười những đệ tử hệ trực tiếp của Tây Phương Giáo.

Bởi vậy, Địa Tạng mới được Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề phái đến trấn thủ Địa Phủ.

Hiện tại Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người ở ngoài Huyền Môn đã khai tịch một thuật tu luyện khác, không ngừng tích lũy pháp lực công đức qua Luân Hồi chuyển thế.

Nhưng không giống Huyền Môn, tu đời này trường sinh.

Pháp môn do Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sáng tạo cần khổ tu đời đời kiếp kiếp, tích lũy mấy chục đời, trực tiếp thành quả vị cực cao.

Mặc dù phải không ngừng chuyển thế luân hồi dựa vào thời gian tích lũy, nhưng tu luyện đơn giản hơn nhiều so với tam giáo Huyền Môn, rất phù hợp với pháp môn Tây Phương Giáo.

Bởi vậy Địa Phủ đối với Tây Phương Giáo là trọng yếu nhất, một khi đệ tử tu vi thâm hậu chuyển thế không phù hợp, mấy chục đời khổ tu sẽ hủy hoại trong chốc lát.

"Tôn Giả, những A Tu La yêu nhân này tu hành ma đạo pháp môn.

Giáo ta từ bi, khuyên họ quy y thành hộ pháp của giáo ta, tích lũy công đức, lại bị Ba Tuần, Đại Phạn Thiên và các Ma Vương từ chối." Tiểu Sa Di tùy tùng bên cạnh tự nhiên là thân tín của Địa Tạng.

Nghe Địa Tạng nói cũng vô cùng bất mãn, cho rằng việc có thể khiến những A Tu La chúng này trở thành hộ pháp của Tây Phương Giáo là vinh diệu và cơ duyên.

Kết quả Tây Phương Giáo lại không biết thức thời.

"Những A Tu La chúng này nhập ma đã sâu, đợi đến thiên địa đại kiếp chắc chắn sẽ tan biến thành tro bụi.

Nhưng nếu không cho những ma đầu này chút khổ sở, chúng cũng sẽ không hiểu thiên địa duyên pháp, an tâm quy y giáo ta." Địa Tạng cũng hừ lạnh một tiếng, bất mãn với A Tu La nhất tộc không biết thức thời này.

A Tu La nhất tộc sinh ra từ huyết hải, tu luyện trong huyết hải cực kỳ nhanh chóng, bản thân lại thích hợp trong U Minh Địa Phủ.

Nếu có thể thu phục A Tu La nhất tộc làm hộ pháp Tây Phương Giáo, dùng để trấn thủ Địa Phủ, cũng không cần Tây Phương Giáo phái người trấn thủ Địa Phủ âm u tăm tối.

Đối với Địa Tạng, đây là một đại công.

Địa Tạng nhìn Kim Thân của mình, cảm giác ở trong Địa Phủ lâu ngày Kim Thân cũng đã mờ nhạt đi nhiều, không khỏi nhíu mày.

Những nhân vật như hắn, vốn dĩ phải ở Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, tiếp nhận hương hỏa triều bái của ức vạn tín chúng mới đúng.

"Địa Tạng, Địa Phủ và huyết hải là lãnh địa của A Tu La nhất tộc ta, Tây Phương Giáo các ngươi không mau rút lui đi." Tự Tại Thiên Ba Tuần dẫn bộ chúng A Tu La từ huyết hải đối diện Âm Sơn, hét lên với Địa Tạng đang khoanh chân trên Âm Sơn.

"Bộ chúng A Tu La này hôm nay phát điên rồi, dám khiêu khích như vậy." Nghe Ba Tuần hét lớn, Địa Tạng có chút không tin vào tai mình.

Phải biết rằng Tây Phương Giáo có hai vị Thánh Nhân tồn tại.

Ngoại trừ Xiển, Tiệt, Nhân tam giáo, Tây Phương Giáo là môn phái mạnh nhất Hồng Hoang đại lục.

Ngày xưa những A Tu La nhân này thấy hắn đều phải tránh đường đi, hôm nay lại dám chủ động khiêu khích.

"Ba Tuần, to gan.

Địa Phủ này là ta phụng mệnh Chưởng Giáo Sư Tôn, Sư Bá và Bình Tâm Nương Nương ba vị Thánh Nhân trấn thủ ở đây, A Tu La nhất tộc các ngươi dám đối kháng Thánh lệnh sao?" Địa Tạng chỉ vào Ba Tuần quát lớn: "Vì ma tính thâm trọng, cuồng vọng vô tri.

Mau mau quy y giáo ta, trở thành hộ pháp của giáo ta, tích lũy công đức, có cơ thành Phật." "Nếu không tộc các ngươi sẽ gặp họa diệt vong, ngay trước mắt." Lúc này, Địa Tạng cũng không quên thu phục A Tu La nhất tộc.

"Ồn ào!" Đại Phạn Thiên lười biếng không muốn nói nhiều với

Địa Tạng, A Tỳ kiếm vung lên, trực tiếp chém tới.

Hắn còn nhớ lời Hư Không Đạo Nhân, nếu không chịu đi, thì không cần đi.

"Cái gì!" Thấy A Tỳ kiếm vung tới, Địa Tạng trong lòng kinh hãi, vội vàng tế xuất Gia Trì Thần Xử.

Gia Trì Thần Xử bản thân cũng là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, còn gọi là Đãng Ma Xử, bảo vật Chuẩn Đề Đạo Nhân ngày đêm tế luyện.

Chỉ vì Địa Tạng trấn thủ Địa Phủ, nên mới ban cho hắn để quét sạch quần ma.

Nhưng Đãng Ma Xử tuy uy lực vô cùng, lại không phải đối thủ của A Tỳ kiếm loại Tiên Thiên Hung Khí đó.

Huống hồ tu vi của Đại Phạn Thiên bản thân cao hơn Địa Tạng.

Đãng Ma Xử giao với A Tỳ kiếm, Địa Tạng chỉ cảm thấy một luồng hung lệ truyền theo A Tỳ kiếm tới, khiến Kim Thân của hắn khí huyết chấn động.

"Thật sự muốn ngoan cố không nghe lời sao!" Địa Tạng trong lòng nảy sinh ý thoái lui, tu vi của bản thân không bằng Đại Phạn Thiên và Ba Tuần.

Hiện tại đối diện hai người, tay cầm A Tỳ, Nguyên Đồ và các chí bảo khác, thực lực của Tây Phương Giáo ở Địa Phủ căn bản không phải đối thủ.

"Hôm nay không đi, thì không cần đi!" Ba Tuần cũng xông lên, A Tu La tộc không hề câu nệ đơn đả độc đấu.

Nguyên Đồ kiếm cũng chém tới, Địa Tạng vừa tế Đãng Ma Xử đỡ được.

Bên kia A Tỳ kiếm vô thanh vô tức chém tới, lướt nhẹ một cái trên Kim Thân của Địa Tạng.

A Tỳ kiếm sắc bén đến mức nào, Bất Hủ Kim Thân bị một kiếm trực tiếp xé toạc, nguyên khí pháp lực trên Kim Thân đều bị A Tỳ kiếm hút đi.

Một viên Xá Lợi nhỏ bé từ Kim Thân bay ra, dưới sự hộ trì của Đãng Ma Xử bay về phía Tây Phương.

"Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, đợi đấy!" Trên Âm Sơn, các Tỷ Khưu, Sa Di còn lại của Tây Phương Giáo thấy Địa Tạng cũng bại chạy, liền tự động tháo chạy.

Ba Tuần, Đại Phạn Thiên cũng không chiếm lĩnh Âm Sơn, sau khi xác định Tây Phương Giáo triệt để rời khỏi Địa Phủ, liền quay trở lại huyết hải.

Sâu thẳm Luân Hồi.

Một thiếu nữ dung mạo tú lệ nhìn cảnh tượng này, lại không nói gì.

Mặc dù Tây Phương Giáo nhập trú Địa Phủ quả thực đã được nàng cho phép.

Nhưng đối với việc Tây Phương Giáo lại phản khách vi chủ như vậy, nàng cũng vô cùng bất mãn.

"Không biết Minh Hà được ai chống lưng, đột nhiên dám đối kháng Tây Phương Giáo." Thiếu nữ trong lòng vô cùng tò mò, vì sao A Tu La chúng vốn dĩ thấy Tây Phương Giáo đều phải tránh đường đi, nay lại đột nhiên cứng rắn như vậy sau vô số năm ở Địa Phủ.

Tây Phương Thế Giới!

Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Danh tiếng Cực Lạc Thế Giới hiện tại chỉ truyền tụng trong tín chúng Tây Phương Giáo.

Hiện tại trên Hồng Hoang đại lục, lấy tam giáo Huyền Môn là Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Giáo làm tôn.

Đặc biệt là Tiệt Giáo, xưng là Vạn Tiên Triều, uy chấn cả Hồng Hoang đại lục.

Tây Phương Thế Giới trong lòng tuyệt đại đa số người Hồng Hoang đại lục, chỉ là danh từ đại diện cho một thế giới nghèo khó.

Tây Phương Thế Giới biến thành Tây Phương Cực Lạc Thế Giới, là chuyện sau Phong Thần Chi Chiến.

Trong Đại Lôi Âm Tự.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đang giảng giải tinh nghĩa Phật pháp cho các đệ tử dưới trướng, Chuẩn Đề Đạo Nhân ở bên cạnh nghe gật đầu liên tục.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhờ liên hoa, nhờ bồ đề mà chứng đạo thành Thánh.

Nhưng Huyền Môn cuối cùng vẫn lấy Tam Thanh làm Bàn Cổ chính tông, Tây Phương thủy chung vẫn là ngoại đạo.

Bởi vậy hai người khai tịch một con đường khác, sáng tạo Phật Môn, hiện tại tự nhiên phải giảng thụ Phật pháp cho đệ tử môn hạ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân vốn đang nghe tươi cười mãn diện, đột nhiên tâm huyết dâng trào, bóp ngón tay tính toán, lập tức sắc mặt đại biến.

Tay vung lên, hư không trước mặt vỡ ra, Đãng Ma Xử bọc Xá Lợi của Địa Tạng bay vào.

"Địa Tạng, chuyện gì vậy?" Nhìn Địa Tạng chỉ còn lại một viên Xá Lợi, Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt âm trầm hỏi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đang giảng đạo cũng dừng lại, hái một cánh Công Đức Liên Hoa.

Tay tùy ý chỉ, liên hoa hóa thành một Kim Thân.

Chương 4

Chuẩn Đề Đạo Nhân vỗ một cái, đưa Xá Lợi của Địa Tạng vào trong Kim Thân liên hoa.

"Lão Sư đại pháp!" Địa Tạng sau khi Xá Lợi tiến vào Kim Thân, cử động thân thể, phát hiện Kim Thân liên hoa này so với Kim Thân khổ tu vô số năm trước pháp lực càng thêm hùng hậu, không khỏi cung kính nói.

"Nói, Địa Phủ có chuyện gì, mà lại kết cục thê thảm như vậy." "Bẩm Lão Sư, hai Đại Ma Vương Ba Tuần, Đại Phạn Thiên của A Tu La tộc, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, nói Địa Phủ là lãnh địa của bộ chúng A Tu La." "Muốn trục xuất toàn bộ Tây Phương Giáo chúng ta khỏi Địa Phủ, Đệ tử tu vi không đủ.

Muốn Đãng Ma, ngược lại bị ma đầu làm bị thương, Đệ tử hổ thẹn, cầu Lão Sư trách phạt." Địa Tạng quỳ xuống đất, nói rõ ràng mọi chuyện.

"Nói, tu vi của Ba Tuần, Đại Phạn Thiên vốn ở trên ngươi, Nguyên Đồ, A Tỳ lại là Tiên Thiên Hung Khí, lúc này không thể trách ngươi." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhàn nhạt mở lời.

"Cũng không biết Minh Hà Lão Tổ phát điên gì, dám khiêu khích Tây Phương Giáo ta." Chuẩn Đề Đạo Nhân trong mắt hàn quang lóe lên, lạnh lùng nói.

Hai người im lặng thôi diễn nửa ngày, lại cũng không thôi diễn ra được.

Hư Không Đạo Nhân là tu con đường Đại Đạo Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu vi lại cao hơn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người không ít.

Hai người không thể nào suy ra Thiên Cơ liên quan đến Hư Không Đạo Nhân.

"Sư Huynh, xem ra chỉ có thể đánh một trận." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói với Chuẩn Đề.

Hai người đã không thôi diễn ra được, tự nhiên cũng chỉ có thể cho rằng Minh Hà Lão Tổ đột nhiên phát điên.

"Cũng tốt!

Ta đi tìm Minh Hà, nếu chịu để A Tu La tộc quy y trở thành hộ pháp của giáo ta thì tốt, nếu không thì để A Tu La tộc ứng kiếp ngày hôm nay đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhàn nhạt nói, một bước bước ra, trực tiếp rời khỏi Đại Lôi Âm Tự, tiến vào Địa Phủ.

Địa Phủ!

Chuẩn Đề Đạo Nhân đứng trên Vô Biên Huyết Hải: "Minh Hà, không ra gặp một lần sao!" Thanh âm không lớn, nhưng lại chấn động cả huyết hải nổi sóng huyết lãng ngập trời.

Thậm chí chấn động đến cả Huyết Thần Cung sâu nhất trong huyết hải cũng run rẩy.

Thánh Nhân chi uy, khủng bố đến như vậy.

Ba Tuần và Đại Phạn Thiên vốn đang cùng Hư Không Đạo Nhân và Minh Hà Lão Tổ báo cáo chiến quả.

Nào ngờ vừa về, lại nghe thấy tiếng của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Minh Hà, ra ngoài gặp Chuẩn Đề đi?" Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

"Vâng, Sư Tôn!" Minh Hà Lão Tổ cười nói.

Có Sư Tôn chống lưng, ông cũng không cần lo lắng cái gọi là Thánh Nhân Tây Phương Giáo.

“Chuẩn Đề Thánh Nhân, có rảnh đến huyết hải của ta làm khách!” Minh Hà Lão Tổ xuất hiện trên không huyết hải, nhìn Chuẩn Đề Thánh Nhân cười nói.

“Minh Hà, Ba Tuần dưới trướng ngươi vì sao vô cớ tập kích Địa Tạng giáo ta!” Chuẩn Đề Đạo Nhân chất vấn.

“Đâu phải vô cớ, Ba Tuần và Đại Phạn Thiên bảo rời đi rồi, nhưng Địa Tạng cứ nhất quyết không chịu rời khỏi Địa Phủ của ta, nên mới buộc phải xuất thủ.” Minh Hà Lão Tổ cười nói.

Nhưng lời giải thích này lại càng khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân lửa giận ngút trời.

“Ý ngươi là gì, Địa Phủ khi nào là lãnh địa của A Tu La tộc?” “A Tu La tộc ta sinh ra từ Vô Tận Huyết Hải, huyết hải vô số năm đều là gia viên của A Tu La nhất tộc ta.

Nếu ta phái Thấp Bà dẫn bộ chúng A Tu La nhập trú Tu Di Sơn, Chuẩn Đề Thánh Nhân có nguyện ý không?” Minh Hà Đạo Tổ hỏi ngược lại.

“Nếu Thấp Bà và bộ chúng A Tu La quy y giáo ta, trở thành hộ pháp của giáo ta, tự nhiên có thể trú thủ Tu Di Sơn.” Nói đùa, thánh địa của Tây Phương Giáo làm sao có thể để những ma tộc này nhập trú.

Nhưng nếu Thấp Bà và bộ chúng A Tu La quy y Tây Phương Giáo, trở thành hộ pháp thiên thần, thì cũng không phải là không được.

“Vậy Địa Tạng và Tây Phương Giáo gia nhập A Tu La nhất tộc ta, tự nhiên cũng có thể nhập trú Địa Phủ.” Minh Hà châm chọc đối đáp.

“Minh Hà, ta không nói nhiều với ngươi nữa.

Trở thành hộ pháp của giáo ta, hoặc A Tu La tộc ngươi hôm nay ứng kiếp đi.” Chuẩn Đề Đạo Nhân lắc đầu, không nói nhiều với Minh

Hà nữa.

Khi nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, tuy ngang hàng với Minh Hà.

Nhưng giờ đã thành Thánh vô số năm, Minh Hà vẫn là cảnh giới Chuẩn Thánh.

Địa vị hai người đã sớm một trời một vực.

"Vậy ta xin lĩnh giáo thủ đoạn của Chuẩn Đề vậy." Minh Hà Lão Tổ hừ lạnh một tiếng.

"Ngoan cố không nghe lời!" Chuẩn Đề Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng.

Thò tay phải trực tiếp chụp lấy Minh Hà.

Tu Di Giới Tử!

Dưới Thánh Uy bao phủ, Pháp Tắc Thiên Đạo phong tỏa, Minh Hà thân là Chuẩn Thánh vẫn không thể động đậy.

Nhưng Minh Hà vẫn tươi cười lạnh lùng, không hề hoảng sợ.

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên biến đổi.

Dù Minh Hà có át chủ bài gì, trước mặt Thánh Nhân đều là kiến cỏ.

Có thể đối kháng Thánh Nhân, chỉ có một Thánh Nhân khác.

Khi Chuẩn Đề sắp trấn áp Minh Hà.

Pháp Tắc Thời Không giao thoa, Minh Hà Lão Tổ trực tiếp biến mất trước mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Vị Đạo Hữu nào đang đùa giỡn với Chuẩn Đề vậy?" Chuẩn Đề Đạo Nhân toàn thân giới bị, ngay cả hắn cũng không nhìn ra Minh Hà trước mắt bị ai mang đi.

Trong Huyết Thần Cung!

Đừng nhìn Minh Hà Lão Tổ tự tin đầy mình, nhưng khi được Hư Không Đạo Nhân kéo về Huyết Thần Cung, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Minh Hà lần đầu tiên chính diện đối đầu với cường giả cấp Thánh Nhân.

Đến tận lúc này, Minh Hà mới biết khoảng cách giữa mình và Thánh Nhân lớn đến mức nào.

Dưới Thánh Nhân, đều là kiến cỏ!

Câu nói này không hề đơn giản.

Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Minh Hà Lão Tổ, trước mặt Chuẩn Đề đều không có chút sức chống cự.

Vừa mới dùng Pháp Tắc Thời Không kéo Minh Hà về Huyết Thần Cung, tiếng của Hệ Thống vang lên.

"Đinh!

Kiểm tra Tây Phương Giáo Chuẩn Đề Đạo Nhân đến khiêu khích, Túc Chủ có ba lựa chọn:" "Lựa chọn một: Mặc kệ không quản, ngồi nhìn Minh Hà Lão Tổ và A Tu La tộc bị Chuẩn Đề Đạo Nhân cường hành độ hóa.

Phần thưởng: Cô Gia Quả Nhân Thành;" "Lựa chọn hai: Trực tiếp xuất thủ, trục xuất Chuẩn Đề Đạo Nhân khỏi Địa Phủ.

Phần thưởng: Hỗn Độn Linh Căn Tử Huyết Hồn Thảo;" "Lựa chọn ba: Đả thương Bồ Đề Kim Thân của Chuẩn Đề, khiến Chuẩn Đề cầu xin tha thứ.

Phần thưởng: Hỗn Độn Linh Bảo Hoàn Vũ Kỳ Bàn." Hư Không Đạo Nhân nghe tiếng Hệ Thống, mắt sáng lên.

Lựa chọn thứ nhất tự nhiên sẽ không cân nhắc, để Minh Hà và

những người khác xuất thủ, vốn dĩ là chuẩn bị để chống lưng cho họ.

Hư Không Đạo Nhân ban đầu chỉ muốn giáo huấn Chuẩn Đề Đạo Nhân một chút.

Để Tây Phương Giáo biết, phía sau A Tu La tộc cũng có tồn tại cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không nên ở Địa Phủ mà làm càn.

Nhưng nhìn phần thưởng của lựa chọn ba, Hư Không Đạo Nhân lập tức thay đổi ý định.

Hiệu quả của Hỗn Độn Linh Căn Tử Huyết Hồn Thảo tuy không tệ, cũng có hiệu quả với A Tu La tộc.

Nhưng Hoàn Vũ Kỳ Bàn lại là chí bảo Pháp Tắc Thời Không, bản thân tự mang theo thời không.

Với tu vi của Hư Không Đạo Nhân, phối hợp với Hoàn Vũ Kỳ Bàn, cái gọi là Thánh Nhân trong kỳ bàn của ngài căn bản không thể thoát.

"Lựa chọn ba!" Hư Không Đạo Nhân đáp lại trong lòng.

"Sư Tôn, Người muốn xuất thủ sao?" Minh Hà Lão Tổ nhìn Hư Không Đạo Nhân đứng dậy, hỏi.

"Minh Hà, đưa Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm cho ta, Chuẩn Đề muốn A Tu La tộc ứng kiếp, vậy hôm nay để hắn ứng kiếp đi!" Hư Không Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng.

Tay tùy ý vung lên, Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm của Minh Hà Lão Tổ liền rơi vào tay Ngài.

Với sự sắc bén của Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, khi được Hư Không Đạo Nhân sử dụng, vừa hay dùng để phá vỡ Bồ Đề Kim Thân của Chuẩn Đề.

Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Thấp Bà và những người khác nghe lời

Hư Không Đạo Nhân, đều sắc mặt đại chấn, vô cùng hưng phấn.

Ô Ma càng đôi mắt sáng rực, vô cùng sùng bái nhìn Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân cất bước, phá vỡ hư không, trực tiếp bay lên trên huyết hải.

Trên huyết hải!

Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt âm tình bất định.

Có người có thể thần không biết quỷ không hay chuyển Minh Hà Lão Tổ đi ngay trước mặt hắn, chứng tỏ tu vi không dưới hắn.

"Ai?

Lão Quân hay Nguyên Thủy?" Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng suy đoán.

Cũng chỉ có hai người đó mới có thể thần không biết quỷ không hay mang đi người ngay trước mặt hắn.

Nếu là Thông Thiên, chắc chắn sẽ cầm Tru Tiên Kiếm trực tiếp chém, căn bản không cần thủ đoạn này.

Nhưng bất kể là ai, Chuẩn Đề Đạo Nhân đều phải xuất thủ.

Nếu bản thân hắn xuất thủ, mà vẫn không làm gì được A Tu La, thì uy tín của Tây Phương Giáo khi trú tại Địa Phủ sau này sẽ bị tổn hại.

Thánh Uy khuếch tán, Chuẩn Đề lạnh lùng nhìn huyết hải dưới chân.

Vô Biên Huyết Hải, trong mắt Thánh Nhân chẳng qua chỉ là một nơi dễ dàng phá vỡ mà thôi.

Khi Chuẩn Đề Đạo Nhân chuẩn bị lật đổ cả huyết hải, bắt toàn bộ

Minh Hà Lão Tổ và bộ chúng A Tu La ra.

Hai đạo kiếm quang xé rách hư không, vô thanh vô tức trực tiếp chém về phía Chuẩn Đề.

Sắc mặt Chuẩn Đề đại biến, từ hai đạo kiếm quang đó cảm nhận được hương vị của Tịch Diệt Đại Đạo mà Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã lĩnh ngộ.

Nếu bị hai đạo kiếm quang quét trúng, dù là Bất Diệt Kim Thân cũng sẽ bị thương.

Chương 5

Không kịp tiếp tục lật đổ huyết hải, Chuẩn Đề Đạo Nhân triệu xuất Thất Bảo Diệu Thụ.

Xoát!

Xoát!

Thất Bảo Diệu Thụ trong tay không ngừng vung vẩy, từng đạo Phật quang bảy màu hóa thành màn chắn che trước mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Thất Bảo Diệu Thụ là pháp bảo Chuẩn Đề Đạo Nhân tế luyện nhiều nhất.

Xưng là dưới Thánh Nhân, không vật gì không quét được.

Bất kể tiên nhân, pháp bảo, thần thông nào có tu vi nào, bị Thất Bảo Diệu Thụ quét trúng đều sẽ bị thu đi.

Phật quang bảy màu do Thất Bảo Diệu Thụ quét ra lại cực kỳ kiên cố, phòng ngự cực mạnh.

Nhưng Phật quang kiên cố đó trước uy lực của hai đạo kiếm quang, lại mỏng manh như cánh quạt giấy.

Phải biết rằng Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm vốn đã nổi tiếng là cực kỳ sắc bén.

Khi được Hư Không Đạo Nhân sử dụng, có Pháp Tắc Thời Gian gia trì vào đó, lại càng có thể dễ dàng xé rách mọi thứ.

Dù sao, trong thế giới, thứ sắc bén và kiên cố nhất, chính là bản thân Thời Không.

Chuẩn Đề Đạo Nhân liên tục lùi lại, từng đạo Phật quang bảy màu

không ngừng bố trí ra chắn trước người.

Nhưng Phật quang bố trí nhanh, kiếm quang xé rách càng nhanh.

Hai đạo kiếm quang xé rách vô số tầng Phật quang, khí thế vẫn không hề giảm sút.

Một tư thái không chém trúng thân thì thề không dừng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng kêu khổ không ngừng, hoàn toàn không biết kiếm quang này có lai lịch gì.

Hắn biết Minh Hà Lão Tổ trong tay có hai kiện bảo kiếm cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Nguyên Đồ, A Tỳ.

Lại biết hai kiện này nổi tiếng là sắc bén.

Nhưng với Phật quang do tu vi Thánh Nhân của hắn bố trí ra, trừ phi Thánh Nhân xuất thủ, nếu không căn bản không thể phá vỡ.

Với tu vi của Minh Hà sử dụng hai kiếm, đừng nói chém phá Phật quang bảy màu.

E rằng vừa chạm mặt đã trực tiếp bị Phật quang quét đi cả người lẫn bảo kiếm.

Nhưng trên hai đạo kiếm quang này, căn bản không cảm nhận được lực lượng Thánh Nhân, chỉ có Pháp Tắc Thời Không đang dao động.

"Pháp Tắc Thời Không?

Chẳng lẽ không phải Thánh Nhân, mà là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu luyện Pháp Tắc Thời Không?" Chuẩn Đề trong lòng chợt nảy sinh một khả năng, lập tức không lùi nữa.

Nếu thật sự là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu luyện Pháp Tắc Thời Không, dù có trốn tránh thế nào cuối cùng cũng sẽ bị kiếm quang chém trúng.

Thôi thì không trốn nữa, bản mệnh chí bảo Thất Bảo Diệu Thụ phát ra vô lượng Phật quang chặn một đạo kiếm quang.

Đồng thời hiển hóa Bồ Đề Kim Thân, chuẩn bị cứng rắn chịu một kiếm.

Bản thể của Chuẩn Đề Đạo Nhân là một gốc Tiên Thiên Bồ Đề Thụ trong Hỗn Độn, trải qua ức vạn năm khổ tu gia trì.

Biến bản thể Bồ Đề Thụ, tu thành Kim Thân, cường hoành hơn nhiều so với cái gọi là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Một đạo kiếm quang hung hăng chém vào Bồ Đề Kim Thân.

Kiếm quang sắc bén vô cùng căn bản không thể đâm xuyên vào Bồ Đề Kim Thân dù chỉ một phân hào, Tiên Thiên Bồ Đề Thụ, vốn đã vô cùng kiên cố.

Được Chuẩn Đề Đạo Nhân dùng tu vi Thánh Nhân gia trì ức vạn năm, hiện tại lại càng có thể cứng rắn chống lại pháp bảo Thánh Nhân.

Thấy kiếm quang không thể đâm xuyên Kim Thân, trên mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng xuất hiện nụ cười, lập tức sắc mặt lại cứng lại.

Kiếm quang không đâm xuyên được Kim Thân Chuẩn Đề, nhưng không gian pháp tắc phụ trên A Tỳ kiếm bùng phát, trực tiếp xé toạc Bồ Đề Kim Thân một vết.

Kim Thân bị phá, kiếm quang từ vết nứt chém vào trong Kim Thân, Pháp Tắc Thời Không giao thoa vận chuyển bên trong Kim Thân.

Một ngụm máu vàng từ miệng Chuẩn Đề chảy ra.

Kiếm quang không làm gì được, nhưng Pháp Tắc Thời Không trong kiếm quang lại làm hắn bị thương.

Một kiếm, liền phá Bồ Đề Kim Thân.

Chuẩn Đề Đạo Nhân, bại rồi.

Trên huyết hải, Hư Không Đạo Nhân tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, hiển hóa thân ảnh.

Nhìn thanh niên Đạo Nhân xuất hiện trước mặt, thân khoác đạo bào màu đen, tóc dài xõa vai, khuôn mặt anh tuấn.

Chuẩn Đề trầm giọng hỏi: "Các hạ là ai?

Có quan hệ gì với Minh Hà kia?" Nhìn Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm trong tay thanh niên Đạo Nhân, Chuẩn Đề Đạo Nhân nào không biết người vừa xuất thủ chính là người trước mặt này.

"Quả nhiên, là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu luyện Pháp Tắc chi lộ." Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng trầm xuống.

Trong mắt hắn, thanh niên trước mắt được vô số Pháp Tắc Thời Không bao quanh.

Dường như đồng thời ở các chiều không gian khác nhau, với tu vi của hắn, cũng khó tìm ra bản thể của đối phương.

Ngay cả bản thể của đối phương cũng không tìm ra, muốn đánh bại tự nhiên chỉ là chuyện cười.

"Tu luyện Pháp Tắc Thời Không Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ta tuyệt đối không phải đối thủ.

Chỉ là xuất hiện trong Hồng Hoang Thế Giới, vì sao không bị Thiên Đạo trách phạt." Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng thầm nghĩ.

Tu luyện Pháp Tắc chi Đạo thành vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khó hơn nhiều so với chứng đạo thành Thánh bằng Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng một khi thành công, thực lực cùng cấp cũng cường hoành

hơn nhiều.

Huống hồ Đạo Nhân trước mắt còn nắm giữ vương của các Pháp Tắc trong truyền thuyết, Pháp Tắc Thời Không.

Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng biết vạn vạn không phải đối thủ của thanh niên Đạo Nhân trước mắt.

Nhưng tu luyện Pháp Tắc chi Đạo thường là các Hỗn Độn Thần Ma, Hồng Hoang Thế Giới đáng lẽ sẽ bị thế giới Thiên Đạo bài xích mới đúng.

"Ta là ai?

Vừa rồi không phải ngươi muốn đệ tử Minh Hà của ta và cả A Tu La tộc hôm nay ứng kiếp sao?

Ta Hư Không Đạo Nhân tự nhiên phải đến thỉnh giáo một phen." Hư Không Đạo Nhân tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, nói với Chuẩn Đề Đạo Nhân cười.

"Đinh!

Kiểm tra Túc Chủ thành công kích thương Bồ Đề Kim Thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Hỗn Độn Linh Bảo: Hoàn Vũ Kỳ Bàn hiện đã phát phóng." Ngay lúc này, tiếng của Hệ Thống vang lên trong đầu Hư Không Đạo Nhân.

Một kỳ bàn nhỏ bé xuất hiện trong Nguyên Thần của Hư Không Đạo Nhân.

Kỳ bàn giống như một vũ trụ hoàn chỉnh, phía trên từng đường đen đan xen dọc ngang là từng đường Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian giao thoa.

Toàn bộ kỳ bàn toát ra một khí tức bao quát hoàn vũ, lật đổ chư thiên.

“Sư Tôn của Minh Hà?

Minh Hà khi nào có Sư Tôn rồi?” Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân đờ đẫn, dường như hắn chưa từng nghe nói Minh Hà Lão Tổ có Sư Tôn.

“Chuẩn Đề, Sư Tôn của ta khi thiên địa chưa khai đã thành đạo, ta là do Sư Tôn ta điểm hóa trong Vô Biên Huyết Hải.

Tự nhiên Người là Sư Tôn của ta.” Minh Hà Lão Tổ lúc này cũng xuất hiện trên huyết hải.

Đứng cạnh Hư Không Đạo Nhân, nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân Kim Thân chảy máu không ngừng trước mặt đắc ý nói.

Địa Tạng và những người khác dựa vào Tây Phương Giáo có Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị Thánh Nhân, ngày thường ức hiếp bộ chúng A Tu La.

Với tu vi của Địa Tạng, Minh Hà Lão Tổ một tay có thể đánh chết, vì cố kỵ Tây Phương Giáo nên vẫn luôn nhẫn khí thôn thanh.

Nay Hư Không Đạo Nhân xuất quan, Minh Hà Lão Tổ và A Tu La tộc cuối cùng cũng có chỗ dựa lớn.

“Thành đạo trước khi khai thiên lập địa?” Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng kinh nghi.

Nếu lời của Minh Hà là thật, thì đây là một tồn tại có tư lịch còn già hơn Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhưng vì sao Minh Hà bị ức hiếp nhiều năm như vậy, lại không hề nhắc đến vị Sư Tôn này.

“Đạo huynh, không sao chứ!” Ngay lúc này, hư không bên cạnh Chuẩn Đề Đạo Nhân vỡ ra.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vẻ mặt bi khổ xuất hiện bên cạnh Chuẩn Đề,

đỡ lấy hắn.

"Ta không sao, chỉ là Pháp Tắc Thời Không vẫn luôn hoành hành trong Kim Thân, dẫn đến vết thương không thể lành." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Tiếp Dẫn, trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Thánh Nhân chi khu bình thường căn bản sẽ không bị thương, dù bị thương cũng sẽ cực nhanh lành lại.

Chỉ là Pháp Tắc Thời Không vẫn luôn phá hoại trong Bồ Đề Kim Thân, vết thương của Chuẩn Đề Đạo Nhân mới không lành.

Hiện tại có Tiếp Dẫn giúp đỡ, hai Đại Thánh Nhân liên thủ xua đuổi tàn dư lực lượng trong Bồ Đề Kim Thân, sắc mặt Chuẩn Đề lập tức khá hơn.

"Hư Không Đạo Huynh, Tiếp Dẫn xin có lễ." Thấy vết thương của Chuẩn Đề đã lành, Tiếp Dẫn mới đứng chắp tay đối với Hư Không Đạo Nhân nói.

"Ồ, có thêm người giúp đỡ rồi, cảm thấy có thể đối phó với ta được rồi sao!" Hư Không Đạo Nhân căn bản không ăn cái bộ lễ nghi giả dối của Tiếp Dẫn.

Hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo vẫn luôn như vậy, bề ngoài trông có vẻ nho nhã lễ độ.

Nhưng thực tế ra tay, lại hiểm ác hơn bất cứ ai.

"Đạo huynh hiểu lầm!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người trên mặt không hề lộ chút xấu hổ nào.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ngay cả một kiếm của Hư Không Đạo Nhân trước mắt còn không đỡ nổi.

Vậy thì hai người liên thủ, cũng chưa chắc là đối thủ.

Bởi vậy, thái độ của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mới tốt như vậy, nếu

hai người liên thủ có thể đối phó với Hư Không Đạo Nhân.

Thì giờ đã sớm động thủ rồi.

“Chuyện này là một hiểu lầm, đã có Đạo Huynh tọa trấn ở đây, vậy Địa Phủ tự nhiên không cần Tây Phương Giáo chúng ta nữa.

Chương 6

Hai người chúng ta xin về Tây Phương trước." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người muốn rút lui.

Tuy Địa Phủ đối với kế hoạch của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người là cực kỳ trọng yếu đối với vị trí của Tây Phương Giáo.

Nhưng hiện tại đã không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, cũng không biết lai lịch của Hư Không Đạo Nhân.

Chỉ có thể quay về tính toán kỹ hơn mà thôi.

"Đâu có dễ dàng như vậy!

Tây Phương Giáo chiếm cứ Địa Phủ vô số năm, chiếm được vô số lợi ích, chẳng lẽ không nên bồi thường chút gì cho đệ tử ta sao!" Hư Không Đạo Nhân tự nhiên sẽ không để hai người dễ dàng rời đi như vậy.

Đánh không lại, mà lại có chuyện dễ dàng như vậy sao, chiếm cứ Địa Phủ lâu như vậy, chẳng lẽ không nên giao chút tiền thuê nhà sao.

"Đạo huynh nói vậy là ý gì?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng thầm kêu không tốt.

Vốn dĩ vẫn luôn cướp bóc bảo bối của người khác, lẽ nào hôm nay lại bị cướp ngược lại sao.

"Để lại Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Bồ Đề Mộc, thì có thể rời đi." Hư Không Đạo Nhân mở lời.

"Hừ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân giận dữ nói.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ là một trong Ngũ Phương Kỳ Tiên Thiên, Cực Phẩm Phòng Ngự Tiên Thiên Linh Bảo, trong cả Tây Phương

Giáo cũng là bảo vật cực kỳ trân quý.

Bồ Đề Mộc tuy không bằng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, nhưng lại là một đoạn linh mộc do bản thể Bồ Đề Thụ của Chuẩn Đề Đạo Nhân hóa thành, cũng là bảo bối phẩm cấp cực tốt.

Hiện tại Hư Không Đạo Nhân mở lời muốn hai kiện bảo bối, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người trong lòng tự nhiên không muốn.

"Đi!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người liên thủ, phá vỡ hư không bỏ đi.

Hai người liên thủ đánh không lại, nhưng chạy thì chắc không vấn đề gì chứ!

"Đi, đi được sao?" Hư Không Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn xuất hiện.

Kỳ bàn nhỏ bé ban đầu trong nháy mắt phóng đại, hóa thành một mê cung thời không.

Pháp Tắc Thời Không giao thoa, trực tiếp kéo hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vừa mới phá vỡ hư không vào trong đó.

Với tu vi của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người, phá vỡ hư không.

Bên kia Tu Di Sơn Đại Lôi Âm Tự, đối với Thánh Nhân Hồng Hoang đại lục mà nói là trong nháy mắt là đến.

Thấy Tu Di Sơn ngay trước mắt, trên mặt hai người không khỏi lộ ra nụ cười nhẹ nhõm.

Tu Di Sơn là đại bản doanh của Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đã kinh doanh vô số năm.

Quay về Tu Di Sơn, mượn lực lượng của Tu Di Sơn chưa chắc không thể chống lại vị Hư Không Đạo Nhân khủng bố kia một hai.

Nhưng nhìn thấy đã đi ra khỏi Đại Lôi Âm Tự, hư không vừa phá vỡ lại đột nhiên bị một luồng Pháp Tắc Không Gian cưỡng chế đóng lại.

Sau đó Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người liền phát hiện mình đang ở trong một mê cung thời không.

"Mê cung này cũng muốn nhốt hai Thánh Nhân chúng ta!" Chuẩn Đề Đạo Nhân gầm lên giận dữ, Thất Bảo Diệu Thụ liên tục quét động, phá vỡ từng tầng từng tầng chướng ngại không gian.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng vẻ mặt âm trầm, triệu xuất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên dưới chân.

Công Đức Kim Liên tán phát ra vô cùng kim quang, nơi kim quang chiếu đến, thời không đều bị bình tức.

Thiên Đạo Thánh Nhân tuy không mạnh mẽ như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng cũng là cường giả cùng tầng thứ, nếu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nắm giữ Pháp Tắc không đủ mạnh, chưa chắc là đối thủ của Thiên Đạo Thánh Nhân cùng cấp.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, tuy không nắm giữ Pháp Tắc Thời Không, nhưng với Thánh Uy, phá vỡ hư không cũng là chuyện dễ dàng.

Thánh Nhân Hồng Hoang Thế Giới, đều có khả năng khai tịch Hỗn Độn, luyện lại tiểu thế giới địa thủy hỏa phong.

Hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo vừa xuất thủ, các chướng ngại không gian trong mê cung thiên địa bị nhanh chóng quét sạch.

Nhưng hai người dần dần phát hiện không đúng.

Dù hai người phá vỡ bao nhiêu tầng hư không, vẫn ở trong mê

cung thời không.

Pháp lực Thánh Nhân vô cùng vô tận, không phá được mê cung thời không cũng không có ý nghĩa.

Dẫu sao mê cung thời không vốn dĩ là để giam giữ.

"Hư Không Đạo Hữu, mê cung thời không tuy có thể giam giữ hai người chúng ta.

Nhưng hai người chúng ta liên thủ, tự vệ hoàn toàn không thành vấn đề." "Tây Phương Giáo chúng ta tặng hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo làm bồi thường, chuyện này coi như xong thế nào." Thấy dù thế nào cũng không thể phá vỡ mê cung thiên địa, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng cũng sốt ruột.

Đặc biệt trong mê cung thiên địa ẩn chứa Pháp Tắc Thời Gian, hai người cũng không rõ mình đã bị nhốt bao lâu trong đó.

Tuy Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người cảm giác chỉ mới qua vài ngày.

Vạn nhất thực ra Pháp Tắc Thời Gian đã tạo ảo giác cho hai người, Hồng Hoang Thế Giới đã qua hàng trăm vạn năm.

Không có hai vị Thánh Nhân tọa trấn, Tây Phương Giáo e rằng sẽ suy tàn hoàn toàn trong Hồng Hoang Thế Giới.

"Không như vậy.

Tây Phương Giáo chiếm cứ Địa Phủ lâu như vậy, lợi dụng lực lượng Luân Hồi Địa Phủ để tích lũy tu vi cho đệ tử giáo, đã chiếm bao nhiêu lợi ích." "Vừa rồi bảo giao ra Bồ Đề Mộc và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ làm lễ bồi thường, các ngươi không chịu.

Đã động thủ rồi, thì phải thêm một cái Ly Hỏa Lô nữa!" Hư Không Đạo Nhân thao túng Hoàn Vũ Kỳ Bàn, nói với Tiếp Dẫn,

Chuẩn Đề hai người bị nhốt.

Phát hiện Hoàn Vũ Kỳ Bàn quả thực rất hữu dụng.

Với tu vi của bản thân, tuy sử dụng Pháp Tắc Thời Không cũng có thể nhốt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người, nhưng tuyệt đối không dễ dàng như vậy.

Có Hoàn Vũ Kỳ Bàn ở đây, nhốt hai người mấy chục, trăm vạn năm không thành vấn đề.

"Đạo huynh, Tây Phương chúng ta vốn nghèo khó, yêu cầu có phải quá đáng rồi không.

Hay là Bồ Đề Mộc và Ly Hỏa Lô thì sao." Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút mềm giọng.

Nhưng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ quả thực quá trân quý, hai người đều không nỡ.

Ly Hỏa Lô và Bồ Đề Mộc tuy phẩm cấp không tệ trong Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng hoàn toàn không thể so với Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

"Hừ!

Chính vì thấy Tây Phương nghèo khó, ta mới chỉ thêm một kiện Linh Bảo.

Nếu không với thân phận của hai ngươi, ta đáng lẽ phải thu hai kiện Linh Bảo mới đúng." "Các ngươi hẳn là nhìn ra, trong mê cung ẩn chứa Pháp Tắc Thời Gian.

Nếu ta nhốt các ngươi mấy trăm vạn năm, thì Tây Phương Giáo…" Hư Không Đạo Nhân không nói hết lời, nhưng ý nghĩa trong đó Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đều hiểu.

"Đạo huynh, ngươi thấy sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn về phía Tiếp Dẫn, dẫu sao Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ không phải pháp bảo của

hắn.

Tuy trong lòng nghi ngờ mê cung có thể nhốt hai vị Thánh Nhân mấy vạn năm hay không, mấy vạn năm đối với Thánh Nhân không phải thời gian dài.

Nhưng với tư cách là Thánh Nhân, trong lòng họ hiểu rõ đây là thời khắc then chốt của diễn biến thiên địa Hồng Hoang Thế Giới.

Tây Phương Giáo có thể đại hưng hay không, phải xem một bước này, lúc đó bị nhốt mấy vạn năm hai người căn bản không thể chấp nhận.

"Đành phải chịu, kết thúc nhân quả này.

Hai người chúng ta tuyệt đối không thể bị nhốt lâu như vậy." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghiến răng nói, vẻ mặt bi khổ trên mặt hắn không còn nữa, thay vào đó là vẻ đau đớn nhục nhã.

"Đạo huynh, ba kiện pháp bảo này trao cho ngươi, nhân quả giữa Tây Phương Giáo và A Tu La tộc chúng ta coi như kết thúc, thế nào." Chuẩn Đề xác nhận trong mê cung, thực sự lo lắng Hư Không Đạo Nhân lấy pháp bảo rồi lật lọng.

"Đương nhiên rồi." Nghe xong câu nói này, Hư Không Đạo Nhân trực tiếp thu Hoàn Vũ Kỳ Bàn, mê cung thiên địa cũng biến mất không còn tăm hơi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân chỉ cảm thấy thời không vặn vẹo, hai người vẫn ở trên huyết hải, mới phát hiện Hư Không Đạo Nhân đã thu pháp trận đi.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Hư Không Đạo Nhân, hai người càng không dám nán lại.

"Ba kiện Linh Bảo, Đạo Huynh xem đi!" Một lá cờ nhỏ màu xanh, một khúc gỗ khô vàng và một lò thần màu đỏ rực nhỏ bé, được Tiếp

Dẫn ném ra.

Hư Không Đạo Nhân tiếp lấy, sau khi xác nhận không có sai sót liền nói: "Có thể đi rồi!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người vẻ mặt nhục nhã nhìn hai kiện pháp bảo trong tay Hư Không Đạo Nhân, cuối cùng quay người về Tây Phương.

"Không ngờ A Tu La tộc lại có chỗ dựa như vậy!" Sâu thẳm Luân Hồi, thiếu nữ dung mạo tú lệ kia đã quan sát toàn bộ trận đại chiến này.

Thực lực của Hư Không Đạo Nhân ngay cả nàng cũng hoàn toàn không thể nhìn thấu.

Ngay lúc này, thiếu nữ phát hiện Hư Không Đạo Nhân đang đứng trên huyết hải nhìn về phía nàng.

Đôi mắt Ngài dường như trực tiếp xuyên thấu hư không, mang theo vẻ thẩm thị nhìn nàng một cái.

"Có thể nhìn thấy ta?" Thiếu nữ trong lòng kinh ngạc, phải biết rằng có lực lượng Luân Hồi che chắn, ngay cả Lão Quân có tu vi mạnh nhất trong các Thánh Nhân cũng không thể nhìn thấu mới đúng.

"Sư Tôn, có chuyện gì sao?" Minh Hà Lão Tổ xem hết trận đại chiến, đối với Sư Tôn càng thêm sùng bái.

Tùy ý đùa giỡn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân, loại tu vi này ngay cả Lão Quân cũng còn xa mới là đối thủ.

"Không có gì, về Huyết Thần Cung đi!" Hư Không Đạo Nhân thu hồi ánh mắt.

"Vâng, Sư Tôn!" Minh Hà đáp.Trong Huyết Thần Cung, giờ khắc này một mảnh hoan hỉ ngập trời!

Vì sự an toàn, Ba Tuần, Đại Phạn Thiên và Ô Ma cùng những

người khác cũng không đi Huyết Hải xem chiến.

Với tu vi Đại La Kim Tiên, xem cấp Thánh Nhân đại chiến.

Vạn nhất đánh thật, Thánh Nhân tùy tiện một kích, hồn phi phách tán là cái chắc.

Khi nhìn Minh Hà Lão Tổ vẻ mặt hỉ sắc dẫn Sư Tổ Hư Không Đạo Nhân trở về, mấy người tự nhiên biết bên mình đại thắng.

"Minh Hà, hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo này cho ngươi!" Hư Không Đạo Nhân đem Bồ Đề Mộc và Ly Hỏa Lô đưa cho Minh Hà.

"Đa tạ Sư Tôn!" Minh Hà đại hỉ tiếp nhận, Ly Hỏa Thần Lô vô luận là dùng để luyện chế đan dược hay pháp bảo đều thập phần hữu dụng.

Còn về Bồ Đề Mộc, đối với Minh Hà bản thân không có tác dụng, nhưng có thể dùng để cân bằng hung lệ chi khí bẩm sinh trong tộc A Tu La.

Tộc A Tu La sinh ra trong Huyết Hải, tu luyện A Tu La Ma Đạo do Minh Hà Lão Tổ sáng lập.

Mặc dù uy lực cường đại, nhưng ma tính quá nặng, âm dương thất hành, khuyết điểm cực lớn.

Cho nên tộc nhân tầng dưới của A Tu La tuy tu vi không tệ, nhưng chiến lực cấp cao lại cực kỳ thiếu.

Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Quỷ Tướng tu luyện bấy nhiêu năm mới đạt tu vi Đại La.

Chương 7

Theo ký ức đời trước, sau Tây Du Đại Kiếp đời sau, mấy người Ba Tuần và Ô Ma cũng chỉ vừa vặn đột phá Chuẩn Thánh.

"Kiện pháp bảo này, để phòng thân đi!" Kiện Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ cuối cùng, Hư Không Đạo Nhân trực tiếp đưa cho thị nữ Ô Ma của mình.

Kiện pháp bảo này tuy rằng phòng ngự vô song dưới cấp Thánh Nhân, nhưng với tu vi của mình lại không có tác dụng.

Ô Ma là thị nữ thân cận, vừa hay có thể dùng để phòng thân.

"Đa tạ Lão Gia!" Ô Ma kiều thanh nói, ngữ khí tràn đầy kinh hỉ.

Đừng nói Ba Tuần và những người khác, ngay cả Minh Hà Lão Tổ cũng thấy nóng mắt.

Nhưng Minh Hà Lão Tổ có Tu La Kỳ.

Đó là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ ở phương Bắc trong Tiên Thiên Ngũ Sắc Kỳ, cho nên cũng không quá đố kỵ.

Huống hồ Ô Ma là thị nữ của Sư Tôn, đích xác nên có một kiện pháp bảo cường đại hộ thân.

"Minh Hà, Luân Hồi Địa Phủ kia do ai chưởng quản?" Hư Không Đạo Nhân hỏi, dựa theo ký ức đời trước, thiếu nữ trong Luân Hồi kia hẳn là Hậu Thổ.

Nhưng không thấy Hậu Thổ, cũng không xác định có phải nàng không.

"Sư Tôn, Người hỏi Bình Tâm Nương Nương sao?" Minh Hà Lão Tổ thấy Sư Tôn hỏi, vội vàng đáp.

“Bình Tâm?” Hư Không Đạo Nhân, chẳng phải Hậu Thổ diễn hóa Luân Hồi sao?

“Nàng là Hậu Thổ Tổ Vu trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc!” Đột nhiên thấy Sư Tôn dường như bế quan từ trước Long Hán Sơ Kiếp, đối với Hậu Thổ cũng không rõ, cho nên vội vàng giải thích.

Mặc dù căn cứ ký ức đời sau, Hư Không Đạo Nhân đối với Long Hán Sơ Kiếp và Vu Yêu Đại Chiến cũng có cái hiểu biết đại khái.

Nhưng không bằng nghe Minh Hà Lão Tổ, một người đã thân trải qua kể lại thì hay hơn.

“Nếu đã như vậy, xem ra ta phải bái phỏng Bình Tâm Nương Nương một chuyến rồi.” Nghe Minh Hà kể xong chuyện Hậu Thổ vì muốn cứu Vu Tộc, lấy thân mình hóa Luân Hồi, Hư Không Đạo Nhân đầy hứng thú nói.

“Sư Tôn, Bình Tâm Nương Nương tuy bị Đạo Tổ áp chế, không thể rời khỏi Luân Hồi Địa Phủ.

Nhưng trong Địa Phủ, nàng có thể mượn Luân Hồi chi lực, mạnh hơn nhiều so với Thánh Nhân bình thường.” Minh Hà Lão Tổ thấy Hư Không Đạo Nhân muốn đi bái phỏng Bình Tâm Nương Nương, vội vàng nhắc nhở.

“Trong lòng ta tự có tính toán!” Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói, lời còn chưa dứt, cả người đã biến mất khỏi Huyết Thần Cung.

Trước Luân Hồi.

“Bình Tâm Đạo hữu, Hư Không đến bái phỏng.” Hư Không Đạo Nhân trực tiếp truyền âm.

Thanh âm thông qua Không Gian Pháp Tắc truyền khắp cả Luân Hồi Địa Phủ, không phải chỉ có Thánh Nhân mới có thể nghe được thanh âm ẩn chứa trong pháp tắc đó.

Hư Không Đạo Nhân tin rằng đối phương nhất định sẽ ra gặp, nếu không đã không một mực quan sát trong Luân Hồi.

Trầm mặc hồi lâu, Hư Không Đạo Nhân cũng không sốt ruột, vẫn nhàn nhã chờ đợi.

Quả nhiên, tại chỗ Luân Hồi, hư không mở ra.

Một thanh âm ôn nhu truyền ra: "Hư Không Đạo hữu mời vào, Bình Tâm không thể rời khỏi Luân Hồi quá xa." Nghe lời Hậu Thổ, Hư Không Đạo Nhân không chút do dự nhấc chân bước vào.

Với tu vi và sự nắm giữ Thời Không Pháp Tắc của mình, ông cũng không lo lắng có người có thể ám hại.

Trong hư không, một cung điện nhỏ nhắn xinh đẹp nằm trong một khu vườn.

Thiếu nữ dung mạo tú lệ ôn nhu đang ngồi trước bàn đá trong vườn.

Thấy Hư Không Đạo Nhân bước vào, Bình Tâm Nương Nương cũng đứng dậy.

"Đạo hữu mời ngồi!" "Đa tạ Đạo hữu!" Hư Không Đạo Nhân gật đầu, ngồi xuống.

Mới cẩn thận quan sát Bình Tâm Nương Nương trước mắt, vị mà vô luận đời trước hay đời này đều đại danh đỉnh đỉnh.

Nàng đẹp tự nhiên vô cùng, chút nào không thua kém Ô Ma, đệ nhất mỹ nữ tộc A Tu La.

Phải biết Ô Ma được xưng là đệ nhất mỹ nữ trong nữ nhân A Tu La tộc, nhan sắc thuộc hàng đẹp nhất toàn Hồng Hoang.

Dung mạo Hậu Thổ lại hoàn toàn không thua kém.

Nhưng không giống sự kiều mị của Ô Ma, Hậu Thổ lại mang đến

cảm giác cực kỳ ôn nhu.

"Chẳng hay Đạo hữu đến tìm Bình Tâm, là vì việc gì?" Hậu Thổ ôn nhu hỏi.

"Ta đến là vì muốn để chúng A Tu La thay thế Tây Phương Giáo, giúp Nương Nương duy trì Luân Hồi Địa Phủ vận chuyển." Hư Không Đạo Nhân nói với Hậu Thổ.

Duy trì Địa Phủ vận chuyển có thể tích lũy hải lượng công đức, đối với tộc A Tu La một mực tu luyện trong Huyết Hải có lợi ích cực lớn.

Nhưng Luân Hồi quan trọng nhất trong Địa Phủ lại do Bình Tâm Nương Nương trước mắt sáng tạo, không có sự chấp thuận của nàng thì ai cũng không thể quản lý Địa Phủ.

"Ta đối với việc ai quản lý Địa Phủ không quan trọng, nhưng tộc A Tu La từ trước đến nay thích thôn phệ linh hồn!" Hậu Thổ có chút do dự.

Tây Phương Giáo tuy mưu tư lợi và có ý đồ thao túng quyền lực, nhưng quản lý cả Địa Phủ thì quả thực không tệ.

Hậu Thổ thiên tính thiện lương, cho nên mới đối với việc Tây Phương Giáo mưu tư lợi thì mắt nhắm mắt mở.

Đối với Hậu Thổ, ai quản lý Địa Phủ cũng được, chỉ cần có thể tận trách nhiệm tốt.

Nhưng duy độc tộc A Tu La thì không được, vì tộc A Tu La tu luyện ma công cần thôn phệ linh hồn để tăng cường tu vi.

Để tộc A Tu La quản lý Luân Hồi, chẳng phải để sói coi chuồng cừu sao?

"Ta biết nỗi lo lắng trong lòng Nương Nương, nhưng ta có thể

bảo đảm, tộc A Tu La sau này tuyệt đối sẽ không thôn phệ linh hồn." Hư Không Đạo Nhân hướng Hậu Thổ bảo đảm.

Kỳ thực tộc A Tu La cũng không nhất thiết phải thôn phệ linh hồn mới có thể tu luyện, nhưng số lượng lớn linh hồn đích xác có thể đẩy nhanh tiến độ ma công.

Nhưng loại phương thức tu hành này, tốc độ tuy nhanh, nhưng hậu họa cực lớn, trong tộc A Tu La không mấy người có thể tấn cấp.

Ma công Huyết Hải A Tu La chính tông như của Minh Hà, mượn hung sát chi khí trong Vô Biên Huyết Hải tu luyện, thôn phệ linh hồn cũng không tăng thêm được bao nhiêu tu vi.

Huống hồ sau khi có công đức Địa Phủ gia trì, tộc A Tu La tu luyện ma công trái lại sẽ đạt được cân bằng, tu vi càng dễ đột phá hơn.

"Nếu Đạo hữu bảo đảm, vậy ta có thể để tộc A Tu La quản lý Địa Phủ.

Nhưng nếu tộc A Tu La sau khi quản lý Địa Phủ lại thôn phệ linh hồn tu luyện, vậy ta chỉ có thể..." Lời Hậu Thổ chưa dứt, nhưng Hư Không Đạo Nhân đã hiểu ý nàng.

"Nương Nương yên tâm, nếu còn có kẻ thôn phệ linh hồn tu luyện ma công, ta thân tự diệt chúng." Hư Không Đạo Nhân bảo đảm.

"Vậy thì không vấn đề gì!" Hậu Thổ yên tâm nói.

Nàng cũng không nghi ngờ lời Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân đi con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, căn bản không cần tích lũy công đức tu hành.

Với thân phận của ông mà làm bảo chứng, nếu chúng A Tu La vi phạm quy củ Hư Không Đạo Nhân đặt ra, chẳng khác nào hủy hoại

thể diện của ông.

Hư Không Đạo Nhân sẽ là người đầu tiên không tha, loại cường giả này rất xem trọng thể diện của mình.

"Nương Nương vì sao lại một mực ở trong Luân Hồi không ra ngoài?" Hư Không Đạo Nhân đột nhiên hỏi.

Đời trước vẫn nghe nói Hậu Thổ bị Hồng Quân thiết kế, bị giam hãm trong Luân Hồi không thể ra ngoài.

Nhưng Hồng Quân thiết kế thế nào, Hư Không Đạo Nhân thật sự không rõ.

Thiên Đạo, Địa Đạo!

Phải biết Địa Đạo hoàn chỉnh có thể là tồn tại ngang hàng với Thiên Đạo.

"Đạo hữu không biết sao, Minh Hà hẳn đã nói với ngươi rồi!" Hậu Thổ liếc nhìn Hư Không Đạo Nhân một cái, dường như không muốn nhắc đến chuyện này.

"Ta biết, nàng bị Hồng Quân thiết kế, nhưng ta hiếu kỳ đã làm thế nào." "Trực tiếp gọi thẳng danh húy của Đạo Tổ sao?" Hậu Thổ kinh ngạc nói.

Hồng Quân là vị Thánh Nhân hợp Đạo đầu tiên của Hồng Hoang Thế Giới, đã giảng đạo ba ngàn năm tại Tử Tiêu Cung.

Giờ đây càng hợp Đạo, sáu vị Thánh Nhân của Hồng Hoang Thế Giới đều xuất thân từ môn hạ của ông.

Hồng Hoang Thế Giới, bất kể là Huyền Môn chính tông hay không, đều phải cung kính xưng một tiếng Đạo Tổ.

"Nếu không thì gọi gì?

Đạo Tổ?

Với tư lịch của ta, chưa đủ tư cách để gọi như vậy.

Cùng lắm là gặp mặt gọi nhau một tiếng Đạo huynh thôi chứ?" Hư Không Đạo Nhân không cho là đúng nói.

Nếu không phải khi xưa ta thay đổi con đường Đại Đạo Thánh Nhân, thì bây giờ ai chưởng quản Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới còn chưa biết chừng.

Hậu Thổ trầm mặc, cũng không biết là kinh ngạc vì Hư Không Đạo Nhân đã trải qua bao nhiêu chuyện hay vì sự cuồng vọng của ông.

Nhưng sau đó nàng nói: "Ta vốn là Tổ Vu, không có Nguyên Thần nên không cách nào chứng Đạo thành Thánh.

Đạo Tổ đã hứa cho ta có thể không dùng thân phận Thánh Nhân, mượn Thiên Đạo chi lực, nhưng cái giá là không được rời khỏi Luân Hồi.

Cho nên, ta kỳ thực là một Thánh Nhân không phải Thánh Nhân." Hư Không Đạo Nhân nghe mà ngạc nhiên.

Hồng Quân một chiêu thật lợi hại, hoàn toàn tay không bắt giặc.

Sau khi Hậu Thổ kiến lập Luân Hồi, bản thân nàng không cần chứng Đạo thành Thánh.

Thiên Đạo và Địa Đạo vốn là tồn tại bình đẳng, địa vị của Hậu Thổ cũng giống như Hồng Quân sau khi hợp Đạo.

Chỉ là Luân Hồi vừa mới kiến lập, Địa Đạo sức mạnh thập phần yếu ớt, cho nên không thể kháng cự Hồng Quân mà thôi.

Hồng Quân trực tiếp lừa Hậu Thổ rằng có thể miễn phí mượn Thiên Đạo chi lực, lừa nàng vĩnh viễn không rời khỏi Luân Hồi.

"Nếu như, ta có biện pháp có thể khiến nàng thoát khỏi sự trói buộc của Luân Hồi thì sao?" Hư Không Đạo Nhân nói với Hậu Thổ.

“Có biện pháp?” Hậu Thổ đầu tiên kinh hỉ, sau đó lắc đầu nói: “Ta đã phát Thiên Đạo Đại Thệ, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trừ phi trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, nếu không cũng không có cách nào giúp ta thoát khỏi sự trói buộc của Luân Hồi.” “Ta đã nói có biện pháp tự nhiên là có biện pháp, nhưng sau khi thành công, nàng phải cảm tạ ta thế nào?” Hư Không Đạo Nhân cười bí ẩn với Hậu Thổ.

“Thật sự có biện pháp?” Hậu Thổ bán tín bán nghi nhìn Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng nhìn vẻ tự tin tràn đầy của ông, với tu vi của ông thì sẽ không lừa gạt, cho nên trong lòng Hậu Thổ cũng dấy lên một tia hy vọng.

“Muốn ta cảm tạ, ta sẽ cảm tạ?” Hậu Thổ khẽ cười một tiếng, trên khuôn mặt thanh tú tuyệt luân cũng hiện lên một tia mị hoặc.

Biện pháp của Hư Không Đạo Nhân rất đơn giản, đó là tăng cường quyền uy của Địa Phủ.

Một khi sức mạnh Địa Phủ được tăng cường, trật tự Địa Đạo không ngừng vận chuyển, sức mạnh Địa Đạo cũng sẽ không ngừng tăng cường.

Chương 8

Sức mạnh Địa Đạo tăng cường, sức mạnh của Hậu Thổ cũng sẽ tăng cường.

Hậu Thổ và Hồng Quân không giống nhau, Hồng Quân hợp Đạo với Thiên Đạo đã có sẵn.

Địa Đạo là do Hậu Thổ kiến lập sau khi sinh ra Luân Hồi, sức mạnh Địa Đạo chỉ bằng một nửa Thiên Đạo, nhưng sức mạnh Hậu Thổ có thể nắm giữ cũng không thua Hồng Quân.

Hư Không Đạo Nhân đột nhiên hiểu vì sao Hồng Quân lại để Tây Phương Giáo nhập trú Địa Phủ.

Mượn công đức Niệm Lực, đem toàn bộ sức mạnh và công đức sau khi Địa Đạo khuếch đại hấp thu đi, không trả lại Hậu Thổ, mà truyền cho Tây Phương Giáo.

Chẳng trách với nội tình của Tây Phương Giáo, ở đời sau lại cung dưỡng ba ngàn Cổ Đà.

Phải biết rằng tồn tại có thể trở thành Cổ Đà, ít nhất cũng phải có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ thậm chí Chuẩn Thánh.

Ba ngàn Cổ Đà là lực lượng khủng bố đến mức nào, đừng nói Nhân Giáo của Lão Quân và Xiển Giáo, ngay cả Tiệt Giáo ở thời kỳ đỉnh thịnh nhất cũng không thể sánh bằng.

Tông môn Tiệt Giáo được xưng vạn tiên triều bái cũng chưa chắc có vài trăm Đại La Kim Tiên, hoàn toàn không thể so với ba ngàn Đại La thậm chí Chuẩn Thánh Cổ Đà.

Phật môn vốn là Đạo, Tây Phương Giáo đại hưng, sức mạnh của Hồng Quân cũng được tăng cường rất nhiều.

Dưới sự sắp đặt của Hồng Quân, không những Tây Phương Giáo đại hưng, mà sức mạnh Địa Đạo cũng một mực không thể trưởng thành.

Địa Đạo hoàn toàn trở thành kẻ cung cấp dưỡng chất cho Thiên Đạo Hồng Hoang.

Thậm chí cuối cùng Hậu Thổ trong Luân Hồi cũng ít lộ diện, vì gánh nặng vận chuyển Địa Đạo càng ngày càng lớn, nhưng sức mạnh Địa Đạo tăng cường lại đều bị Tây Phương Giáo và Thiên Đạo hấp thu đi.

Trong bất đắc dĩ, Hậu Thổ chỉ có thể dựa vào sức mạnh bản thân chống đỡ Luân Hồi, cuối cùng gần như trở thành một tồn tại giống như khí linh của Luân Hồi.

"Hồng Quân thật là một kế hay!" Hư Không Đạo Nhân hít một hơi trong lòng, đột nhiên nghĩ đến Phong Thần Đại Kiếp sau này.

Phật Giáo ba ngàn Cổ Đà tuy có thể đại hưng dựa vào sức mạnh Địa Đạo, nhưng bản thân Cổ Đà cũng cần phải là sinh linh có căn cơ thì mới dễ tu thành hơn.

Một chiêu Phong Thần Đại Kiếp, trực tiếp đưa những tiên nhân có tu vi mạnh nhất trong Tiệt Giáo vào Phong Thần Bảng.

Tăng cường thực lực Thiên Đình, duy trì trật tự Thiên Đạo.

Một bên khác, vạn tiên Tiệt Giáo thực lực không đủ thì bị Tây Phương Giáo độ hóa vào môn hạ.

Phải biết vạn tiên Tiệt Giáo, những người tu vi không cao kia, cũng ít nhất là sinh linh Hồng Hoang khai linh, căn cơ cực kỳ bất phàm.

Có những tiên nhân căn cơ không tệ làm nền tảng, thêm sức mạnh Địa Đạo, mới có thể trong thời gian ngắn tạo ra ba ngàn Cổ Đà.

Bản thân ý chí Địa Đạo dựa vào Hồng Quân áp chế, Phật Giáo thực lực có mạnh đến đâu cũng không dám nghịch ý chí Hồng Quân.

Trừ bỏ Tiệt Giáo và Thông Thiên Giáo Chủ có thực lực mạnh nhất và không nghe lời nhất, phù trì hai Thánh Nhân bù nhìn nghe lời.

Đồng thời lại áp chế sự trưởng thành của Địa Đạo, lớn mạnh sức mạnh Thiên Đạo.

Toàn bộ kế hoạch của Hồng Quân hoàn toàn là một vòng nối một vòng, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều bị thao túng trong lòng bàn tay.

Chẳng hay việc này có phải đã được thiết kế sẵn từ lúc khai thiên lập địa hay không, nếu thật như vậy, tâm cơ của Hồng Quân cũng quá sâu.

Hư Không Đạo Nhân cũng vì tâm cơ của Hồng Quân mà vô cùng chấn kinh.

Nếu tất cả đều do Hồng Quân lên kế hoạch từ đầu, vậy thật không biết đã mưu đồ bao nhiêu năm.

"Khi xưa lúc khai thiên tồn tại mấy cường giả, Dương Mi lựa chọn rời xa Hỗn Độn, ta đi lại con đường Đại Đạo Thánh Nhân, La Hầu bị Hồng Quân giết, bây giờ xem ra chỉ có Hồng Quân cười đến cuối cùng." Hư Không Đạo Nhân trong lòng cảm thán.

"Nhưng bây giờ ta đã xuất quan, Hồng Hoang Thế Giới tự nhiên không thể để ông ta một tay chưởng khống." Hư Không Đạo Nhân cười lạnh trong lòng.

Tuy rằng ta đi lại con đường Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng Hồng Hoang Thế Giới khẳng định cũng không thể để Hồng Quân hoàn toàn chưởng khống.

Tuy Thiên Đạo Thánh Nhân bị Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế

Giới hạn chế, nhưng sức mạnh thế giới thăng cấp, sức mạnh của Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ nhanh chóng thăng cấp.

Nhanh hơn rất nhiều so với những người đi con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hồng Quân muốn đi trước nhất, e rằng sẽ không dung nhẫn mấy người.

Còn về Thiên Đạo Đại Thệ mà Hậu Thổ đã phát, Hư Không Đạo Nhân cũng không để trong lòng.

Hiện tại thực lực Địa Đạo yếu ớt, Thiên Đạo Đại Thệ mới có sức ràng buộc đối với Hậu Thổ.

Một khi thực lực Địa Đạo cường đại, trở thành tồn tại ngang hàng với Thiên Đạo.

Với địa vị của Hậu Thổ, Thiên Đạo Đại Thệ chưa chắc đã trói buộc được nàng.

Nếu thật sự có thể trói buộc, đợi Hư Không Đạo Nhân đột phá cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân, vẫn có thể cưỡng ép giải khai Thiên Đạo Đại Thệ.

Tây Phương Thế Giới, Tu Di Sơn!

Khắp Đại Lôi Âm Tự đều là kim sắc Phật quang, lụa là, anh lạc, phan tràng rủ xuống khắp nơi, cả Đại Lôi Âm Tự đều mang một khí tức uy nghiêm, tường hòa.

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân giờ khắc này khổ sở giống như Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

“Sư huynh, Địa Phủ kia là nơi mấu chốt mà Lão Sư đã hứa hẹn cho Tây Phương Giáo chúng ta đại hưng.

Bây giờ tộc A Tu La có thêm một Hư Không Đạo Nhân làm chỗ

dựa, Tây Phương Giáo chúng ta có thể nhúng tay vào sao?" Sở dĩ Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân phái Địa Tạng cùng các đệ tử Tây Phương Giáo khác nhập trú Địa Phủ, là vì đã được Hồng Quân chỉ điểm.

Trước khi hợp Đạo, Hồng Quân đã nói, Tây Phương Giáo muốn đại hưng, phải chiếm cứ nơi quan trọng nhất của Địa Phủ.

Thế nhưng hiện tại A Tu La có thêm Hư Không Đạo Nhân làm chỗ dựa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người liên thủ cũng không phải đối thủ.

"Chuyện này trước hết hãy bẩm báo Lão Sư đi, xem Lão Sư quyết định thế nào?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không có cách nào hay.

Đánh thì không đánh lại, chỉ có thể tìm phụ huynh.

Chuẩn Đề Đạo Nhân gật đầu, sau đó hai người chỉnh lý y quan, lặng lẽ hướng Thiên Đạo cầu khấn.

"Minh Hà!" Trong Huyết Thần Cung, đạo nhân trẻ tuổi trực tiếp phá vỡ hư không bước ra.

Vô số cấm chế Minh Hà bố trí trong cung, trong mắt ông ta hoàn toàn không tồn tại.

"Sư Tôn!" Hư Không Đạo Nhân vừa xuất hiện, Minh Hà lập tức đứng dậy.

"Từ hôm nay trở đi, để tộc A Tu La nhập trú Địa Phủ, thay thế những người Tây Phương Giáo kia duy trì vận chuyển Địa Phủ." Hư Không Đạo Nhân phân phó.

Dùng tộc A Tu La thay thế Tây Phương Giáo vận chuyển Địa Phủ, Hư Không Đạo Nhân đã sớm có chủ ý.

Tộc A Tu La vốn sinh ra trong Huyết Hải, trời sinh tinh thông quỷ

đạo, vận chuyển Địa Phủ là thích hợp nhất.

"Vâng, Sư Tôn!" Minh Hà Lão Tổ đáp ứng.

Dù sao những tộc nhân A Tu La kia đi trông coi Địa Phủ, mình cũng không cần thân tự đi.

Những tộc nhân A Tu La này ở một mức độ nào đó, vốn là những người công cụ mà Minh Hà tạo ra vì muốn thành Thánh.

Tự Tại Thiên Ba Tuần, Dục Sắc Thiên, Đại Phạn Thiên, Thấp Bà cùng Tứ Đại Ma Vương khác vẻ mặt hưng phấn tràn đầy.

Tộc A Tu La trông coi Địa Phủ, vậy sau này linh hồn trong Địa Phủ chẳng phải tùy ý hưởng dụng sao?

Khi xưa có những tên lừa ngốc của Tây Phương Giáo ngăn cản, chỉ có thể lén lút trộm một ít linh hồn.

Bây giờ cả Địa Phủ đều do tộc A Tu La làm chủ, vậy muốn thôn phệ bao nhiêu mà chẳng được.

Minh Hà cũng không nói Hư Không Đạo Nhân đã đi bái phỏng Bình Tâm Nương Nương một chuyến, giành được quyền quản lý Địa Phủ.

"Có điều, tộc A Tu La sau này không được phép thôn phệ linh hồn trong Địa Phủ.

Nếu ta biết được, thì hãy chờ tro bụi tiêu diệt đi!" Hư Không Đạo Nhân sao lại không biết những Ma Vương Ba Tuần này nghĩ gì trong lòng, lập tức lạnh lùng cảnh cáo.

Nụ cười trên mặt Đại Phạn Thiên và những người khác lập tức cứng lại.

Không được phép thôn phệ linh hồn trong Địa Phủ để tu luyện ma công, chẳng phải tương đương với việc để sói trông chuồng cừu mà

không cho ăn thịt cừu sao?

Đặc biệt nếu không có linh hồn để thôn phệ, vậy trông coi Địa Phủ là một việc cực khổ không chút lợi lộc.

Ô Ma đứng bên cạnh Hư Không Đạo Nhân nhìn cảnh này, trong lòng không mấy để ý những Ma Vương và Ma Tướng kia.

Với thân phận một nữ tộc nhân A Tu La bình thường, tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, nàng hầu như đã sắp đuổi kịp Tứ Đại Ma Vương do Minh Hà Lão Tổ đích thân tạo ra.

Vì bình thường chưa từng dùng cách thôn phệ linh hồn để tu luyện, Ô Ma biết rằng phương pháp tu luyện này tuy tiến triển nhanh chóng, uy lực cường đại, nhưng cực kỳ khó đột phá cảnh giới.

Căn cơ xuất thân của Tứ Đại Ma Vương xa hơn nàng, thôn phệ vô số linh hồn mà tu vi cũng chỉ cao hơn nàng một tiểu cảnh giới.

"Nhưng Sư Tôn, tộc A Tu La chúng ta vốn phải dựa vào thôn phệ linh hồn để tu luyện..." Thấp Bà than khổ nói, lời chưa dứt đã bị Minh Hà Lão Tổ cắt ngang.

"Dựa vào thôn phệ linh hồn để tu luyện, vậy sao cảnh giới của Ô Ma không thôn phệ linh hồn lại nhanh hơn các ngươi?

Sư Tôn vì đoạt Bồ Đề Mộc, là để giúp các ngươi Ma Đạo đồng tu, bổ sung khuyết điểm.

Nếu dám vi phạm mệnh lệnh của Sư Tôn, ta sẽ đích thân tiêu diệt các ngươi." Minh Hà Đạo Tổ lạnh lùng nói.

Những năm này, việc chúng A Tu La bao gồm Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng thôn phệ linh hồn, hắn tự nhiên đều biết rõ.

Nhưng Minh Hà một mực bận rộn tu hành, căn bản không có tâm tư quản lý chuyện này.

Tộc A Tu La mô phỏng Nữ Oa tạo người, hy vọng mượn đó để chứng Đạo thành Thánh.

Sau khi chứng Đạo thành Thánh thất bại, hắn cũng không quản những tộc nhân A Tu La này nữa.

Giờ đây thấy những Ma Vương này dám làm trái mệnh lệnh của Sư Tôn, Minh Hà Lão Tổ cũng thập phần phẫn nộ.

"Vâng!

Lão Tổ, chúng ta tự nhiên nghe lệnh." Ba Tuần và những người khác vội vàng ấp a ấp úng nói.

Bọn họ là do Minh Hà tự tay tạo ra, Minh Hà muốn tiêu diệt cũng dễ như trở bàn tay.

"Còn không mau lui xuống, dựa theo mệnh lệnh của Sư Tôn chuẩn bị đi trông coi Luân Hồi Địa Phủ, làm không tốt, ta sẽ đánh gãy chân các ngươi." Thấy Minh Hà nổi giận, Tứ Đại Ma Vương Tứ Đại Quỷ Tướng vội vàng cáo lui.

Hư Không Đạo Nhân ở bên cạnh chỉ nhìn cảnh này chứ không nói gì.

Chuyện liên quan đến công đức, hiện tại ông chưa nói cho những người này, xem thái độ của bọn họ thế nào.

Quả nhiên, đệ tử thân cận mới đáng để bồi dưỡng.

Vào lúc này, thanh âm của Hệ Thống lại vang lên.

"Đinh!

Phát hiện đệ tử của Túc Chủ là Minh Hà đã tạo ra tộc A Tu La chuẩn bị trông coi Luân Hồi Địa Phủ, hiện tại Túc Chủ có ba lựa chọn sau: Lựa chọn một: Không làm gì cả, mặc cho tộc A Tu La trông coi Địa Phủ, Địa Đạo chi lực sẽ bị Thiên Đạo chia đi một nửa.

Chương 9

Thưởng của Hệ Thống: Không có.

Lựa chọn hai: Để đệ tử Minh Hà lập giáo, Minh Hà có cơ hội chứng Đạo thành Thánh, nhưng sẽ bị Thiên Đạo chế ngự, Địa Đạo chi lực sẽ bị Thiên Đạo hấp thu.

Thưởng của Hệ Thống: Hồng Mông Tử Khí!

Lựa chọn ba: Để đệ tử Minh Hà lập giáo, tuyên bố tôn phụng Túc Chủ và Hậu Thổ.

Sau này có thể chứng Địa Đạo Thánh Nhân, Luân Hồi bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Địa Đạo chi lực sẽ từ từ khôi phục.

Thưởng của Hệ Thống: Sổ Sinh Tử, Không Gian Bản Nguyên!" Hư Không Đạo Nhân để tộc A Tu La thay thế Tây Phương Giáo quản lý Địa Phủ, là để không cho Địa Đạo chi lực bị Thiên Đạo đoạt đi.

Thế nhưng sao lại bị Thiên Đạo đoạt đi một nửa, xem ra là vì Minh Hà từng nghe giảng ở Tử Tiêu Cung, nửa là môn hạ của Hồng Quân.

Còn về lựa chọn hai thì càng không thể, Minh Hà trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chẳng khác nào đệ tử khổ cực bồi dưỡng lại trở thành bù nhìn dưới trướng Hồng Quân.

Một khi sức mạnh Địa Đạo khôi phục, Minh Hà trở thành Địa Đạo Thánh Nhân cũng chưa chắc đã thua Thiên Đạo Thánh Nhân.

Còn về việc Hệ Thống kéo cả Hậu Thổ vào cũng dễ hiểu, sự quật

khởi của Địa Đạo khẳng định không thể thiếu Hậu Thổ.

Dù sao Hư Không Đạo Nhân đi con đường Đại Đạo Thánh Nhân, vô cùng công đức chi lực của Địa Đạo cho ông cũng hoàn toàn vô dụng.

Đặc biệt là phần thưởng mà lựa chọn ba đưa ra, Sổ Sinh Tử là linh bảo quản lý Địa Phủ, đối với Hư Không Đạo Nhân không có tác dụng.

Nhưng Không Gian Bản Nguyên lại có thể cực đại đề thăng tu vi của ông.

Đặc biệt sau này Hư Không Đạo Nhân muốn chứng Đại Đạo Thánh Nhân chi vị, nhất định phải có Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên.

"Lựa chọn ba!" Hư Không Đạo Nhân đáp lại Hệ Thống.

Sau khi hồi đáp Hệ Thống, Hư Không Đạo Nhân nhìn Minh Hà đang ngồi một bên.

Dùng một ngữ khí mê hoặc nói.

"Minh Hà, ngươi muốn thành Thánh không?" "Minh Hà, ngươi muốn thành Thánh không?" Nghe lời Hư Không Đạo Nhân nói, hô hấp của Minh Hà Lão Tổ lập tức dồn dập.

Thành Thánh!

Đó là giấc mộng của vô số sinh linh Hồng Hoang.

Nếu Minh Hà không muốn thành Thánh, đã chẳng phí tâm cơ lớn đến vậy để sáng lập tộc A Tu La.

"Sư Tôn, Người có Hồng Mông Tử Khí sao?" Minh Hà Lão Tổ đầy kỳ vọng nhìn Hư Không Đạo Nhân.

Muốn chứng Đạo thành Thánh, nhất định phải có Hồng Mông Tử

Khí, đây là chuyện mà tất cả Đại Năng của Hồng Hoang đều biết.

Minh Hà đột nhiên nghĩ Sư Tôn nhà mình và Hồng Quân Đạo Tổ đều là lão cổ đổng như nhau, không chừng trong tay có Hồng Mông Tử Khí.

Phải biết Hư Không Đạo Nhân khi xưa cũng đi con đường Thiên Đạo Thánh Nhân, sau mới đổi sang con đường Đại Đạo Thánh Nhân, tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Không chừng trong tay ông có Hồng Mông Tử Khí đã chuẩn bị cho việc thành Thánh sau này mà chưa sử dụng.

"Không có!" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu.

Nếu chọn lựa chọn hai, Hệ Thống sẽ cấp Hồng Mông Tử Khí, nhưng ta không chọn mà!

"Vậy Sư Tôn, Người có cách nào khác sao?" Nghe câu nói đó Minh Hà có chút thất vọng, nhưng với tu vi của Sư Tôn, không chừng có biện pháp khác.

"Phương pháp đơn giản, giống như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Tam Thanh và những người khác, lập đại giáo là được!" "Sư Tôn, muốn trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, nhất định phải có Hồng Mông Tử Khí mới được." Minh Hà Lão Tổ thất vọng lắc đầu.

Nếu lập đại giáo là được, Hồng Hoang không biết có bao nhiêu Thánh Nhân rồi.

"Đồ ngốc, ai nói với ngươi chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân mới là Thánh Nhân?" Hư Không Đạo Nhân mắng khẽ.

"Thánh Nhân không chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân sao?

Con đường Thánh Nhân như Sư Tôn, con không thể đi được." Minh Hà Lão Tổ nghe lời Hư Không Đạo Nhân nói có chút ngẩn

người, Thánh Nhân không chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân sao?

Một loại khác như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Hư Không, được xưng là Pháp Tắc Thánh Nhân.

Nhưng Pháp Tắc Thánh Nhân khó khăn đến mức nào, Minh Hà Lão Tổ vô cùng rõ ràng, hắn cũng hiểu tư chất của mình căn bản không cách nào tu thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Hồng Hoang Thế Giới đâu chỉ có Hồng Quân mới có tư cách cho người khác thành Thánh?" Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

"Vậy còn ai?" Minh Hà Đạo Nhân không hiểu.

Dù sao hiện tại tất cả Thánh Nhân của Hồng Hoang Thế Giới đều dựa vào Hồng Quân Đạo Tổ ban cho Hồng Mông Tử Khí mà thành Thánh.

"Lão Gia muốn nói không phải là Bình Tâm Nương Nương đó chứ!" Ô Ma một mực ở bên cạnh nghe nhưng không dám nói gì, lúc này cẩn thận từng li từng tí nói.

"Phí công ta có đệ tử, tu hành bấy nhiêu năm, ngay cả Ô Ma cũng không bằng!" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, có chút vẻ hận rèn sắt không thành thép liếc nhìn Minh Hà một cái.

Sau đó tán thán nói với Ô Ma: "Ô Ma, thông minh!" "Đều là do Đại Lão Gia chưởng giáo dạy tốt cả!" Ô Ma vui vẻ nhìn Hư Không Đạo Nhân một cái, kiều mị nói.

"Lão Sư, Bình Tâm Nương Nương giúp con thành Thánh, nàng chẳng qua cũng chỉ là một Thánh Nhân bị giam cầm thôi mà!" Minh Hà Lão Tổ, "Không phải vậy, nếu Bình Tâm thật sự đơn giản như vậy.

Hồng Quân Hợp Đạo sao lại thân tự giáng lâm đối phó, khi đó thấy Hồng Quân ra tay đối phó một người như thế nào!" Hư Không

Đạo Nhân giải thích.

"Luân Hồi và Địa Phủ do Bình Tâm lập ra, vốn nên là Địa Đạo ngang cấp với Thiên Đạo.

Chỉ là bị Hồng Quân thiết kế, giam cầm trong Luân Hồi, sức mạnh Địa Đạo cũng bị Thiên Đạo hấp thu.

Ngươi lập đại giáo, tuyên bố không tôn Thiên Đạo, tôn Bình Tâm và ta.

Sức mạnh Địa Đạo sẽ không bị rút đi, Địa Đạo chi lực sẽ từ từ khôi phục, khi đó tự nhiên sẽ thành Địa Đạo Thánh Nhân." Thấy Minh Hà vẻ mặt ngẩn người, Hư Không Đạo Nhân cũng không giấu nữa, trực tiếp giải thích.

"Vậy Sư Tôn, Địa Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, ai mạnh ai yếu?" Minh Hà Lão Tổ vẻ mặt hưng phấn hỏi.

"Tu vi Thánh Nhân ngoại trừ cảnh giới bản thân, còn liên quan đến Đạo được ký thác.

Địa Đạo hiện tại sức mạnh hơi yếu, Địa Đạo Thánh Nhân tự nhiên không bằng Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng Thánh Nhân dù sao vẫn là Thánh Nhân, Địa Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Sau này sức mạnh Địa Đạo khôi phục, Địa Đạo Thánh Nhân khẳng định cũng không yếu hơn Thiên Đạo Thánh Nhân." Mục đích chủ yếu của việc chứng Đạo thành Thánh là để bất tử bất diệt, sức mạnh là thứ yếu.

Cho nên nghe Địa Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất diệt, Minh Hà trong lòng đã mãn ý.

"Nếu đã như vậy, vậy con sẽ lập giáo." Vù vù, việc liên quan đến

thành Thánh, Minh Hà Lão Tổ hành động thập phần nhanh chóng.

"Ta Minh Hà, hôm nay lấy chúng A Tu La lập Minh Giáo, thoát ly Hồng Quân Thiên Đạo.

Từ nay tôn Sư Tôn Hư Không Đạo Nhân và Bình Tâm Nương Nương, trấn thủ Địa Phủ, thủ hộ Luân Hồi!" Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Minh Hà.

Thanh âm tuy không thể truyền khắp cả Hồng Hoang Thế Giới, nhưng cũng có thể truyền khắp đại bộ phận địa phương.

Đặc biệt loại chuyện liên quan đến Thiên Đạo này, hầu như tất cả Đại Thần Thông nhân trong Hồng Hoang Thế Giới đều nghe thấy thanh âm của Minh Hà.

"Minh Hà điên rồi sao?" "Không biết Thiên Đạo có nổi giận không, có trực tiếp giáng Thiên Phạt hủy diệt tộc A Tu La không!" Đại La Sơn - Bát Cảnh Cung!

Côn Luân Sơn - Ngọc Hư Cung!

Kim Ngao Đảo - Bích Du Cung!

Thái Tố Thiên - Oa Hoàng Cung!

Hồng Hoang Đại Lục - Ngũ Trang Quán!

Các Đại Thần Thông Giả khắp Hồng Hoang Đại Lục đều nghe thấy thanh âm, trong lòng chấn hám vô cùng.

Bội phản Thiên Đạo, không sợ Thiên Phạt giáng lâm sao!

Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự!

Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lặng lẽ cầu khấn hồi lâu.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ vẫn không có hồi đáp.

Từ sau khi hợp Đạo, Hồng Quân liền ít khi hồi đáp đệ tử, khi có việc thì trực tiếp triệu hoán đệ tử đến Tử Tiêu Cung.

"Minh Hà, to gan!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Đạo Nhân tự nhiên cũng nghe thấy lời thề của Minh Hà, nhưng chưa kịp mở miệng.

Một thanh âm bạo nộ vang lên trong Đại Lôi Âm Tự.

Thanh âm như Thiên Đạo, Phật quang vô xứ không có tại nơi nó đi qua đột nhiên như ngọn lửa trong gió lúc sáng lúc tối bất định.

"Lão Sư, đã nổi giận rồi!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau một cái.

Họ nghe ra chính là thanh âm của Hồng Quân Đạo Tổ vẫn không hồi đáp họ!

Sau khi phát hạ đại thệ lập giáo, Minh Hà cảm giác dường như liên hệ được với một tồn tại vô cùng cao quý nhưng lại suy yếu.

Ngoài ra, cũng không có thay đổi nào khác.

Thiên Phạt mà các Thánh Nhân mong đợi cũng không giáng lâm.

Dù sao Minh Hà bản thân không thuộc hệ của Hồng Quân, lập đại giáo cũng là để phù trì Địa Đạo.

Thiên Đạo, Địa Đạo đều là một bộ phận của Hồng Hoang Thế Giới.

Thiên Đạo cũng không thể vì có người phát đại thệ nguyện phù trì Địa Đạo mà không ủng hộ, giáng Thiên Phạt đánh chết người đó.

Đương nhiên Thiên Đạo cũng không cần thưởng cho những thứ này nữa.

Theo lẽ thường Địa Đạo nên ban thưởng cho Minh Hà, dù sao Minh Hà là người đầu tiên biểu thị muốn duy hộ Địa Đạo.

Nhưng Địa Đạo hiện tại thực sự quá yếu ớt, đại bộ phận sức mạnh đều bị Tây Phương Giáo và Thiên Đạo rút đi.

Ngay cả việc trả lại cho Hậu Thổ người sáng lập Địa Đạo còn không làm được, nói gì đến việc ban thưởng cho Minh Hà.

Nhưng Địa Đạo đã để lại một tia ấn ký trên người Minh Hà, biểu thị 'ta đã ghi nhớ'.

Một khi sức mạnh Địa Đạo khôi phục, Minh Hà có thể trở thành Địa Đạo Thánh Nhân đầu tiên.

Trên Huyết Hải, một ý chí khủng bố đột nhiên giáng lâm.

“Minh Hà!” Thanh âm lạnh lùng vang lên, trực tiếp xuyên qua Vô Tận Huyết Hải thẳng đến Huyết Thần Cung, như Thiên Đạo vô tình.

Chương 10

"Hồng Quân!" Minh Hà Lão Tổ nghe thanh âm sắc mặt biến đổi, sau đó cầu cứu nhìn về phía Sư Tôn của mình.

Vô số ánh mắt trên Hồng Hoang Đại Lục cũng chú ý đến đây.

Mặc dù hiếu kỳ vì sao Minh Hà không bị Thiên Phạt của Thiên Đạo hủy diệt.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ hợp Đạo thân tự giáng lâm, e rằng là để trừng phạt Minh Hà.

Dù sao Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo lại không phải Hồng Quân.

Ý chí của Hồng Quân và ý chí của Thiên Đạo hoàn toàn không giống nhau.

"Đi thôi, ta ra ngoài gặp Hồng Quân một chút!" Hư Không Đạo Nhân cười khẽ, nói với Minh Hà.

Dường như hoàn toàn không để Hồng Quân vào mắt.

Nếu Hồng Quân có thể hoàn toàn chưởng khống Thiên Đạo chi lực, vậy Hư Không Đạo Nhân tự nhiên không phải đối thủ của ông ta.

Thế nhưng hiện tại Hồng Quân cũng không phải người phát ngôn của Thiên Đạo, năng lực sử dụng Thiên Đạo chi lực có hạn, không làm gì được Hư Không Đạo Nhân nắm giữ Thời Không Pháp Tắc.

"Được!" Thấy Sư Tôn bình tĩnh như vậy, Minh Hà cũng khôi phục tự tin.

"Hồng Quân Đạo hữu, đã lâu không gặp!" Trên Huyết Hải, Hư Không Đạo Nhân dẫn theo Minh Hà Lão Tổ xuất hiện trước mặt

Hồng Quân.

"Hư Không Đạo Nhân?" Hồng Quân nhìn đạo nhân trẻ tuổi xuất hiện trước mắt mà ngẩn ra.

"Khi xưa biệt ly một lần, khi gặp lại thì đã hợp Đạo thành công rồi." Hư Không Đạo Nhân cảm thán, là lão bằng hữu từ lúc khai thiên, e rằng cùng với Hồng Quân là những người già nhất ở Hồng Hoang Thế Giới.

"Hư Không Đạo hữu vẫn còn ở Hồng Hoang Thế Giới, ta cứ nghĩ ngươi cũng giống Dương Mi Đạo hữu, đã tiến vào Vô Biên Hỗn Độn rồi." Ngữ khí Hồng Quân hòa hoãn hơn một chút, cẩn thận đánh giá Hư Không Đạo Nhân một lượt.

"Hư Không Đạo hữu, xem ra ngươi đã tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi, tu luyện Thời Không song Pháp Tắc." Ngữ khí Hồng Quân Đạo Nhân bình đạm, trong lòng lại kinh ngạc vô cùng.

Phải biết con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, loại Pháp Tắc Thánh Nhân này vốn vô cùng gian nan, nhưng Hư Không Đạo Nhân đã thành công.

Lại còn tu luyện Thời Không Pháp Tắc, hai trong số những Pháp Tắc mạnh nhất.

Chẳng trách với cảnh giới Hợp Đạo của mình, ở Hồng Hoang Thế Giới cũng không phát hiện ra Hư Không Đạo Nhân.

Mấy vị Thánh Nhân đang quan sát ở đây đều trong lòng đại chấn, không ngờ Hư Không Đạo Nhân thật sự là nhân vật cùng thời đại với Hồng Quân.

Đặc biệt lại đi con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

"Đạo hữu đã thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vì sao lại một

mực lưu lại Hồng Hoang Thế Giới?" Hồng Quân Đạo Nhân nhàn nhạt mở miệng nói.

Lưu lại Hồng Hoang Thế Giới đối với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải là nơi tốt.

Pháp tắc của Hồng Hoang Thế Giới bị Thiên Đạo bao phủ, Pháp Tắc Thánh Nhân lưu lại Hồng Hoang Thế Giới xa xa không bằng ở Vô Biên Hỗn Độn thì dễ đột phá hơn.

"Sau khi tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ta vốn cũng muốn đi Vô Biên Hỗn Độn.

Nhưng đệ tử duy nhất của ta lưu lại Hồng Hoang Thế Giới, trong lòng không yên tâm a!" Hư Không Đạo Nhân thở dài một tiếng, chỉ vào Minh Hà bên cạnh nói.

Minh Hà bên cạnh nghe mà vẻ mặt cảm động.

"Việc Minh Hà lập giáo, là do Đạo huynh chỉ đạo sao?" Trầm mặc nửa buổi, Hồng Quân Đạo Tổ nói với Hư Không Đạo Nhân.

"Không có cách nào khác, đã không thể thành Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng chỉ đành dùng hạ sách này thôi." Hư Không Đạo Nhân vẻ mặt như bất đắc dĩ nói.

"Hư Không Đạo hữu, ta có thể cấp Minh Hà Hồng Mông Tử Khí, để hắn thành Thánh Nhân chi vị.

Nhưng Minh Hà vẫn phải quy về môn hạ Thiên Đạo của ta, thế nào?" Hồng Quân Đạo Tổ trầm tư hồi lâu, cuối cùng nói với Hư Không Đạo Nhân.

Tất cả Thánh Nhân đang quan sát đều trong lòng kinh hãi!

Vốn cho rằng Đạo Tổ giáng lâm là để trừng phạt Minh Hà, nhìn khí thế hung hãn kia cũng đích xác là vậy.

Nhưng sau khi gặp Hư Không Đạo Nhân, lại không trừng phạt Minh Hà.

Không những không trừng phạt, còn muốn cấp Hồng Mông Tử Khí để hắn thành Thánh.

Cái giá chỉ là trở lại dưới Thiên Đạo là được.

Khi đó phản bội Thiên Đạo mà trừng phạt nhẹ như vậy sao?

Không đúng, căn bản không trừng phạt, mà là thu mua.

Tu vi của Hư Không Đạo Nhân rốt cuộc thế nào, có thể khiến Đạo Tổ phải kiêng kỵ như vậy.

Các Thánh Nhân sẽ không cho rằng Hồng Quân Đạo Tổ là nể mặt Minh Hà đâu.

"Minh Hà, ngươi thấy thế nào?" Hư Không Đạo Nhân trực tiếp ném sự lựa chọn về phía Minh Hà.

Minh Hà trong lòng kinh hỉ dị thường, đó là Hồng Mông Tử Khí, là Đạo Cơ thành Thánh a!

Tuy sau này có thể thành Địa Đạo Thánh Nhân, nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân mạnh hơn.

Không cần phải chờ đợi như Địa Đạo Thánh Nhân.

Tu vi của Sư Tôn khủng bố như vậy.

Minh Hà hầu như không nhịn được mở miệng đáp ứng, nhưng lại cứng rắn nhịn xuống.

Hắn biết rõ, nếu không có Sư Tôn ở đây, thì trước mặt những người này hắn chẳng là gì.

Lời của Hư Không Đạo Nhân, hiển nhiên là không muốn đối phó với Hồng Quân, chuẩn bị ủng hộ Bình Tâm Nương Nương.

Sư Tôn vì chiếu cố mình mà không đi Vô Biên Hỗn Độn, tự nhiên mình cũng không thể kéo chân sau.

"Ý tốt của Đạo Tổ, Minh Hà xin lĩnh.

Nhưng con đã phát đại thệ tôn Sư Tôn và Bình Tâm Nương Nương, tự nhiên không thể lại hối hận." Tất cả Thánh Nhân đều không ngờ Minh Hà lại cự tuyệt cơ hội thành Thánh, ngay cả Hồng Quân cũng có chút ngoài ý muốn.

Những Thánh Nhân này quen biết Minh Hà vô số năm, tự nhiên biết Minh Hà vì muốn thành Thánh mà điên cuồng đến mức nào.

"Xem ra, ý tốt của Đạo huynh chỉ có thể tâm lĩnh rồi?" Hư Không Đạo Nhân cười nhạt nói.

Việc Minh Hà lựa chọn có chút ngoài ý muốn, chứng tỏ là một đệ tử đáng để bồi dưỡng.

Đương nhiên nếu Minh Hà chọn Hồng Mông Tử Khí, Hư Không Đạo Nhân sẽ chọn một đệ tử khác để bồi dưỡng là được.

Phong Thần Đại Kiếp sắp tới, thiên cơ biến động, cũng không phải không có cơ hội.

"Đạo huynh thật sự không suy xét lại một chút sao?" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn chằm chằm Hư Không Đạo Nhân nói, thanh âm lạnh xuống.

"Không có gì để suy xét!" Sắc mặt Hư Không Đạo Nhân cũng lạnh lùng xuống.

Không gì hơn là đại chiến một trận, chuyện Địa Đạo, vô luận thế nào cũng không lùi bước!

"Ra tay, hay không ra tay?" Hồng Quân trong lòng do dự.

Ông đã sớm nhận ra Hư Không Đạo Nhân.

Khi đó Hồng Hoang Thế Giới vừa mới khai tích, thiên địa giữa một mảnh hỗn độn.

Trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, những người tu luyện thành công chỉ có vài người đếm được như Hư Không Đạo Nhân, La Hầu Ma Tổ, Âm Dương Lão Tổ, Dương Mi Đại Tiên và Hồng Quân Đạo Tổ.

Mối quan hệ giữa mấy người tuy không nói là quá tốt, nhưng cũng quen biết lẫn nhau.

Sau đó Hư Không, Dương Mi, Âm Dương và mấy người khác lần lượt biến mất, Ma Tổ La Hầu cũng vẫn lạc trong tay ông.

Việc khiến Hồng Quân do dự có nên ra tay hay không, không phải vì mối quan hệ quen biết trước đây.

Hồng Quân biết loại lão gia hỏa này trong tay đều có vô số con bài tẩy.

Tuy rằng hợp Đạo thành công, nhưng ông cũng không nắm giữ bao nhiêu quyền hành Thiên Đạo.

Một khi ra tay đối với Hư Không Đạo Nhân, trái lại không trấn áp được đối phương.

Thì toàn bộ thể diện của Thiên Đạo sẽ hoàn toàn mất hết, sau này ai còn kiêng kỵ nữa.

E rằng đều sẽ bái phục dưới môn hạ của Hư Không Đạo Nhân.

Nếu không ra tay, chỉ có thể khoanh tay nhường Địa Phủ.

Thiết kế giam hãm Bình Tâm, để Tây Phương Giáo nhập trú Địa Phủ, mưu đoạt Địa Đạo chi lực.

Không phải là để Tây Phương Giáo đại hưng.

Mượn sức mạnh Địa Đạo làm lớn mạnh Thiên Đạo đồng thời,

không ngừng nắm giữ thêm nhiều quyền hành của Thiên Đạo.

Cuối cùng sẽ có một ngày, mượn Địa Đạo chi lực chưởng khống luyện hóa toàn bộ Thiên Đạo.

Khi đó Thiên Đạo là Hồng Quân, Hồng Quân không phải Thiên Đạo nữa.

Cho nên mất đi Địa Đạo chi lực, Hồng Quân tuyệt đối không cách nào tiếp nhận.

"Hư Không đáng chết, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tốt lành không đi Vô Biên Hỗn Độn đi con đường Đại Đạo Thánh Nhân, cố tình muốn ở Hồng Hoang Thế Giới làm gì.

Lại còn có Minh Hà, sớm biết tên Hư Không này có đệ tử, khi xưa đáng lẽ nên một chưởng đánh chết hắn." Hồng Quân Đạo Nhân không nhịn được trong lòng thầm mắng.

"Hồng Quân Đạo hữu, ngươi ở đây có chuyện gì sao?" Thấy Hồng Quân ở đó nửa buổi không nói gì, cũng không có vẻ rời đi.

Hư Không Đạo Nhân không nhịn được mở miệng hỏi.

"Trước tiên thăm dò một chút đã!" Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng đã quyết định.

Nếu mạo muội ra tay, nếu thất bại, cái giá quá lớn.

Nhưng nếu không ra tay, lại thực sự không cam tâm.

Hồng Quân quyết định trước tiên thăm dò một chút, nếu thực lực của Hư Không Đạo Nhân không đủ, sẽ trực tiếp ra tay trấn áp.

"Hư Không Đạo hữu, một biệt vô số năm.

Khi xưa ở Hồng Hoang, lão bằng hữu tại phương thế giới này chỉ có ta và ngươi, có thời gian đến Tử Tiêu Cung ta tụ họp!" Hồng Quân chắp tay nói với Hư Không Đạo Nhân.

Đồng thời Thiên Đạo chi lực phát động.

Pháp tắc của Hồng Hoang Thế Giới theo ý chí Hồng Quân điều khiển, hướng về phía Hư Không Đạo Nhân bao vây lại.

Một khi Hư Không Đạo Nhân bị pháp tắc vây khốn, Hồng Quân sẽ không chút do dự ra tay.

Chương 11

Hư Không Đạo Nhân cảm thụ pháp tắc che trời bao quanh, biết là Hồng Quân đang thăm dò.

Nhưng Pháp Tắc Thiên Đạo do Hồng Hoang Thế Giới điều động, bên trong vốn có sức mạnh Thời Không, còn có sức mạnh của Pháp Tắc khác chồng chất.

Nếu là Hư Không Đạo Nhân trước đây, có lẽ thật sự cần tốn một phen công sức mới có thể thoát ra.

Nhưng, giờ đây!

Hư Không Đạo Nhân khóe miệng ẩn chứa nụ cười nói: "Có cơ hội nhất định sẽ đến." Mượn Không Gian Bản Nguyên trong cơ thể, Hư Không Đạo Nhân phát động Không Gian Pháp Tắc.

Lập tức thân thể của ông trực tiếp siêu việt thời không của Hồng Hoang Thế Giới, ở vào một chiều không gian khác.

Không Gian Bản Nguyên mà Hệ Thống ban tặng, có thể nói là Không Gian Bản Nguyên của Vô Biên Hỗn Độn.

Mượn sức mạnh của loại Không Gian Bản Nguyên này, Hồng Quân sử dụng Không Gian Pháp Tắc chi lực của Hồng Hoang Thế Giới căn bản không thể vây khốn ông.

Thấy Hư Không Đạo Nhân rõ ràng đứng ở đó, Thiên Đạo chi lực lại trực tiếp xuyên qua, ngay cả hư không bên kia cũng không vây khốn được ông.

Hồng Quân trong lòng cũng vô cùng chấn kinh.

"Gia hỏa này Không Gian Pháp Tắc tạo nghệ thật cao, ta hoàn toàn không vây khốn được." Hồng Quân Lão Tổ trong lòng trầm xuống.

Với tạo nghệ Không Gian Pháp Tắc mà Hư Không Đạo Nhân thể hiện, Hồng Quân Lão Tổ tuyệt đối không cách nào giữ ông lại.

Nhưng Hồng Quân cũng không vì nguyên nhân của Không Gian Bản Nguyên Pháp Tắc.

Còn về việc đánh giết Minh Hà?

Trước hết không nói Hư Không Đạo Nhân có thể mang Minh Hà đi hay không.

Nếu thật sự đánh giết Minh Hà, Hư Không Đạo Nhân cũng có thể giết chết Thánh Nhân phái trú trong Địa Phủ.

Hồng Quân Đạo Tổ biết hôm nay hoàn toàn không có cách nào với Minh Hà và Hư Không Đạo Nhân.

Chỉ có thể về sau từ từ tìm đối sách khác.

"Vậy ta sau này sẽ chờ ở Tử Tiêu Cung!" Hồng Quân Lão Tổ cười nói, hoàn toàn không nhìn ra vừa rồi đang thăm dò Hư Không Đạo Nhân.

"Nhất định rồi!" Hư Không Đạo Nhân cũng thân thiết nói.

Những người không biết nội tình, e rằng thật sự cho rằng hai người là lão bằng hữu từ vô số năm trước.

"Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ giao tình sâu đậm như vậy!" "Đạo Tổ từ trước đến nay chưa từng mời ai khác đến Tử Tiêu Cung làm khách!" "Lịch sử của Hư Không Đạo Nhân, chẳng lẽ cũng là Đại Năng Giả giống như Đạo Tổ sao?" Trong Hồng Hoang Thế Giới, các Đại Năng Giả chú ý đến đây đều đang thầm thì trong lòng.

Ngay cả Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Thông Thiên và mấy vị Thánh Nhân khác trong lòng đều kinh ngạc không thôi.

Hoàn toàn không ngờ Sư Tôn Hồng Quân vốn bình nhật đều tĩnh lặng như giếng cổ không gợn sóng lại đối với một người như vậy mà cười đón tiếp.

Chỉ có Lão Quân tu vi sâu nhất ẩn ẩn nhìn ra một chút manh mối.

"Vừa rồi dường như Lão Sư đã ra tay thăm dò, nhưng bị Hư Không Đạo Nhân tránh được." Bất luận thế nào, có thể tránh được sự thăm dò của Hồng Quân Đạo Tổ.

Thực lực của Hư Không Đạo Nhân, tuyệt đối xa xa trên mấy vị Thánh Nhân.

Hồng Quân và Hư Không Đạo Nhân lại nói chuyện phiếm mấy câu sau đó, liền rời khỏi Huyết Hải.

Từ ngày đó, tất cả cường giả đỉnh cấp nhất của Hồng Hoang Đại Lục đều biết.

Trên thế giới, có thêm một Đại Năng có thể ngang hàng với Đạo Tổ Hồng Quân.

Hư Không Đạo Nhân nhìn Hồng Quân rời đi, cũng không ra tay ngăn cản.

Hiện nay Hồng Quân đã thành công hợp Đạo với Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới.

Tuy nhiên không có nghĩa là ông ta có thể hoàn toàn sử dụng Thiên Đạo chi lực của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng trong Hồng Hoang Thế Giới, Hồng Quân tuyệt đối là tồn tại bất bại.

Trừ phi Đại Đạo Thánh Nhân ra tay, trực tiếp tiêu diệt toàn bộ Thiên Đạo Hồng Hoang cùng với Hồng Quân.

Nhưng nếu Hư Không Đạo Nhân có tu vi Đại Đạo Thánh Nhân, đã

sớm ra tay rồi.

Căn bản sẽ không nói nhiều lời vô nghĩa như vậy.

Trạng thái hiện tại, Hồng Quân Đạo Tổ và Hư Không Đạo Nhân đều không thể dò rõ thực lực của đối phương.

Cho nên ai cũng không dám khinh suất ra tay.

Trong hư không Lục Đạo Luân Hồi.

Hậu Thổ, cũng là Bình Tâm Nương Nương, đã xem xong toàn bộ quá trình.

Thấy Hồng Quân rời đi, nàng mới tự lẩm bẩm: "Xem ra là một người đáng tin cậy!" Khi Minh Hà tuyên bố lập giáo và không tôn Thiên Đạo, mà chuyển sang tôn Hư Không Đạo Nhân và Bình Tâm Nương Nương.

Hậu Thổ cảm nhận được Địa Đạo chấn động, sức mạnh Địa Đạo dường như đã tăng cường một tia.

Sự trói buộc của toàn bộ Luân Hồi đối với nàng dường như cũng giảm bớt một phần, khiến nàng nhìn thấy hy vọng thoát khỏi cảnh khốn.

Sau đó Hồng Quân xuất hiện, và hứa hẹn cấp cho Minh Hà Hồng Mông Tử Khí để hắn chứng Đạo thành Thánh.

Tim Hậu Thổ suýt chút nữa nhảy ra ngoài.

Là một trong Thập Nhị Tổ Vu, đã trải qua bao phong vân của Hồng Hoang, nàng tự nhiên biết sự dụ hoặc của Hồng Mông Tử Khí đối với những người kia lớn đến mức nào.

Đợi đến khi Minh Hà và Hư Không Đạo Nhân cự tuyệt, Hậu Thổ trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

"Minh Hà đặt ta và Sư Tôn ngang hàng, thật là một đệ tử tốt..."

Hậu Thổ lẩm bẩm như vậy, trên khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp chợt lóe lên một tia hồng ửng.

"Sư Tôn, Người và Hồng Quân?" Trong Huyết Thần Cung, Minh Hà đầy lòng nghi vấn.

Giờ khắc này đã lập thệ tôn Sư Tôn và Bình Tâm Nương Nương, tự nhiên không cần gọi Hồng Quân là Đạo Tổ nữa.

"Chỉ là giả vờ qua loa thôi!" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, sau đó nói: "Thế nào, không có Hồng Mông Tử Khí rồi có hối hận không!" "Nếu không có Sư Tôn thì không có ta Minh Hà ngày hôm nay, với Hồng Mông Tử Khí kia Hồng Quân cũng hoàn toàn là nể mặt Sư Tôn mà thôi, có gì mà hối hận." Minh Hà Lão Tổ vẻ mặt kiên định nói.

Đích xác có một tia động tâm, nhưng không hoàn toàn bị Hồng Mông Tử Khí mê hoặc hai mắt, nhìn rõ bản chất của sự việc.

"Yên tâm, không bao lâu nữa ngươi sẽ thành Thánh." Hư Không Đạo Nhân cười nói với Minh Hà: "Sổ Sinh Tử, Tiên Thiên Linh Bảo, thần khí quản lý Địa Phủ.

Hãy đốc thúc Ba Tuần và những người khác quản lý Địa Phủ cho tốt, một khi sức mạnh Địa Đạo khôi phục một chút, ngươi lập tức có thể thành Thánh." "Đa tạ Sư Tôn, con nhất định sẽ đốc thúc thật tốt!" Hai mắt Minh Hà sáng lên, vội vàng tiếp lấy Sổ Sinh Tử.

"Ta cảm thấy tu vi có đột phá, cần bế quan một đoạn thời gian." Hư Không Đạo Nhân nói với Minh Hà và Ô Ma.

Vốn gần đây không định bế quan.

Nhưng sau khi đạt được Không Gian Bản Nguyên, sự thăng cấp đối với Không Gian Pháp Tắc là cực lớn.

Hư Không Đạo Nhân cảm thấy đã đến lúc thăng cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tứ Trọng Thiên.

“Vâng, Sư Tôn!” Minh Hà gật đầu nói.

Tu vi của Hư Không Đạo Nhân càng cao, vị trí của mình càng ổn định.

“Vậy Lão Gia, còn con thì sao?” Ô Ma ở bên cạnh kiều thanh nói.

Minh Hà Lão Tổ vừa mở miệng ngăn cản, đột nhiên nhớ ra Ô Ma hiện tại là thị nữ của Sư Tôn.

Không đến lượt mình mở miệng.

Hư Không Đạo Nhân cười, tiện tay bố trí một Thời Gian Pháp Trận trong Huyết Thần Cung.

“Ngươi hãy bế quan trong pháp trận, Thời Gian Pháp Trận này ta dùng Thời Gian Pháp Tắc bố trí, có thể tăng tốc độ tu luyện của ngươi lên gấp trăm lần.

Đợi ta xuất quan sau, hãy ở bên cạnh ta.” Hư Không Đạo Nhân nói với Ô Ma.

“Vâng, Lão Gia!” Ô Ma vẻ mặt kinh hỉ.

Có loại pháp tắc này, tu vi của nàng có thể thăng cấp cực nhanh.

Không cần bao lâu sẽ đạt đến Đại La đỉnh phong, vượt qua Ba Tuần và những người khác.

Minh Hà ở bên cạnh nhìn mà vẻ mặt tiện mộ.

Nhưng tu vi của hắn đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong, đơn thuần tích lũy pháp lực đối với hắn không có tác dụng.

Không bằng đi đốc thúc tộc A Tu La quản lý Địa Phủ cho tốt, giúp Địa Đạo khôi phục sức mạnh, để chứng đắc Địa Đạo Thánh Nhân chi vị.

Hư Không Đạo Cung!

Hư Không Đạo Nhân cẩn thận từng li từng tí bố trí Thời Gian Pháp Trận.

Căn cứ vào tu vi khác nhau của người sử dụng pháp trận, sức mạnh cần tiêu hao cũng hoàn toàn khác nhau.

Với tu vi của ông, bố trí Thời Gian Pháp Trận cho Đại La Kim Tiên sử dụng, có thể tùy tiện bố trí ra.

Nhưng không thể để tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tam Trọng Thiên sử dụng Thời Gian Pháp Trận, sức mạnh tiêu hao hoàn toàn khác nhau.

Cuối cùng sau khi bố trí xong Thời Gian Pháp Trận!

Hư Không Đạo Nhân cẩn thận khoanh chân ngồi giữa pháp trận, lấy ra Không Gian Bản Nguyên, tu luyện.

Các Không Gian Pháp Tắc khác nhau của các thế giới khác nhau đều xuất hiện trong Bản Nguyên.

Vô Biên Hỗn Độn vốn bao dung tất cả tồn tại.

Không Gian Bản Nguyên có nguồn gốc từ Hỗn Độn, tự nhiên cũng bao hàm tất cả Không Gian Pháp Tắc.

Hư Không Đạo Nhân dựa theo các Không Tắc ghi chép trong Bản Nguyên, cẩn thận hoàn thiện Không Gian Pháp Tắc của bản thân.

Thời gian từ từ trôi qua!

Ở bên ngoài đã trôi qua vài vạn năm.

Trong pháp trận, Hư Không Đạo Nhân tương đương với tu luyện vài trăm vạn năm.

Cuối cùng bổ sung viên mãn Không Gian Pháp Tắc Tam Trọng Thiên, đột phá cảnh giới Tứ Trọng Thiên.

Oanh long!

Theo sự đột phá cảnh giới, Hư Không Đạo Nhân cảm thấy cách nhìn nhận Thời Không hoàn toàn khác biệt.

Nếu trước đây đối mặt với sự thăm dò của Hồng Quân, Hư Không Đạo Nhân cần mượn Không Gian Bản Nguyên chi lực mới có thể tránh né những Pháp Tắc của Hồng Hoang Thế Giới, di chuyển đến thời không khác.

Chương 12

Nhưng hiện tại Hư Không Đạo Nhân, lại có thể trực tiếp rút Không Gian Pháp Tắc của Hồng Hoang Thế Giới làm của riêng.

Khiến pháp tắc dùng để vây khốn ông, biến thành tồn tại bảo vệ ông.

Trong Hư Không Đạo Cung!

Hư Không Đạo Nhân thu Không Gian Bản Nguyên, đứng dậy.

Với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sử dụng Không Gian Bản Nguyên chỉ để phụ trợ tu luyện, chứ không cần thôn phệ.

Chỉ khi ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên, muốn đột phá thành Đại Đạo Thánh Nhân, mới cần hấp thu Không Gian Bản Nguyên.

Mượn sức mạnh của đoàn Không Gian Bản Nguyên này, Hư Không Đạo Nhân có thể trực tiếp khắc ghi Không Gian Đại Đạo hoàn chỉnh trong Vô Biên Hỗn Độn vào trong cơ thể.

Hoàn toàn nắm giữ toàn bộ Không Gian Pháp Tắc, khi đó vô số thế giới, ức vạn không gian, đều có thể tự do đi lại.

Căn bản sẽ không bị vây khốn.

Thậm chí có thể giơ tay rút đi Không Gian Pháp Tắc của một Đại Thế Giới, khiến cả Đại Thiên Thế Giới hoàn toàn sụp đổ.

Uy lực của Đại Đạo Thánh Nhân!

Không đúng, hiện tại Hư Không Đạo Nhân còn hơi xa một chút.

Rút đi Thời Gian Pháp Trận, Hư Không Đạo Nhân bước ra.

“Vốn không định tiếp tục bế quan, muốn đi dạo một vòng ở Hồng

Hoang Thế Giới.

Ai ngờ lại bế quan trăm vạn năm.” Hư Không Đạo Nhân thở dài.

“May mắn có Thời Gian Pháp Trận, bên ngoài chỉ tương đương với vài vạn năm mà thôi.” Nhưng thời gian bên ngoài tuy chỉ trôi qua vạn năm, nhưng Hư Không Đạo Nhân trong Thời Gian Pháp Trận đã thực sự cảm nhận được sự trôi qua của trăm vạn năm thời gian.

Bước ra khỏi Hư Không Đạo Cung, một bước đã đến Huyết Thần Cung!

Với sự nắm giữ Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân hiện nay, ở Hồng Hoang Thế Giới về cơ bản có thể đến bất cứ đâu trong nháy mắt.

“Lão Gia!” Vừa xuất hiện trong Huyết Thần Cung!

Một bóng dáng xinh đẹp mang theo hương thơm bay đến.

Hư Không Đạo Nhân nhìn lại, chính là thị nữ thân cận của mình, Thiên Phi Ô Ma đại danh đỉnh đỉnh của đời trước.

“Nàng đã xuất quan rồi sao?” Tu vi của Ô Ma hiển nhiên đã từ Đại La trung kỳ thăng cấp lên cảnh giới Đại La đỉnh phong.

Nhưng cũng bình thường, tư chất của nàng vốn đã trên Ba Tuần và những người khác.

Nếu không cũng sẽ không với thân phận một nữ tộc nhân A Tu La bình thường, tu luyện đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Ô Ma trời sinh cực kỳ thông tuệ, tu luyện ma công, cũng chưa từng thích dùng phương pháp tu luyện thôn phệ linh hồn kia.

Thôn phệ linh hồn tuy tu vi tiến triển cực nhanh, nhưng căn cơ không ổn định, càng về sau càng khó đột phá.

Cho nên căn cơ của Ô Ma vốn vô cùng thâm hậu, lại sử dụng linh

khí trong Tiên Thiên Linh Căn Bồ Đề Mộc, trung hòa tạp chất trong ma khí.

Thêm sự giúp đỡ của Thời Gian Pháp Trận, Ô Ma mới có thể trong thời gian ngắn như vậy đột phá cảnh giới Đại La đỉnh phong.

“Con đã đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong một ngàn năm trước.

Nhưng muốn đột phá Chuẩn Thánh, dựa vào pháp trận là vô dụng.

Cho nên con đã xuất quan, chờ đợi Lão Gia!” “Một ngàn năm trước đã đột phá?” “Vậy chẳng phải Ô Ma chỉ dùng chưa đến trăm vạn năm đã từ Đại La trung kỳ đột phá Đại La đỉnh phong!” “Tư chất của Ô Ma tốt hơn ta tưởng a, hẳn là có thể dựa vào năng lực của mình đột phá Chuẩn Thánh.” Hư Không Đạo Nhân cảm thán.

Đại La Kim Tiên đến Chuẩn Thánh là một ngưỡng cửa.

Chuẩn Thánh có mang chữ 'Thánh', đủ để chứng minh cảnh giới khủng bố.

Hồng Hoang Thế Giới khai tích đến nay, không biết đã bao nhiêu ức năm.

Cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong không biết đã xuất hiện bao nhiêu.

Nhưng cường giả cấp Chuẩn Thánh, bất kể có vẫn lạc hay không.

Trong lịch sử dài đằng đẵng của Hồng Hoang Thế Giới, đều có thể gọi ra danh hào của họ.

Tuy Ô Ma không có tư chất đột phá Chuẩn Thánh, Hư Không Đạo Nhân cũng có thể giúp nàng cưỡng ép đột phá.

Nhưng nếu Ô Ma có thể dựa vào sức mạnh của mình đột phá, chứng tỏ tiềm lực cực lớn, đáng để bồi dưỡng thật tốt.

“Làm không tệ!” Hư Không Đạo Nhân khen ngợi.

“Đa tạ Lão Gia khen ngợi!” Ô Ma nghe Hư Không Đạo Nhân khen ngợi lập tức cười tươi như hoa, dung nhan tuyệt đẹp không sao tả xiết.

“Lão Gia, Người bế quan lâu như vậy, có cần con phục thị không?

Chẳng hạn như xoa bóp vai, đấm bóp chân?” Ô Ma kiều diễm nói, sóng nước trong mắt sắp tràn ra ngoài.

Nữ tử A Tu La tộc, trời sinh sẽ có thuật dụ hoặc.

Nghe lời Ô Ma nói, Hư Không Đạo Nhân thật sự có chút động lòng.

Với tu vi của ông, dù bế quan thêm mười ức năm, cũng không thể nào mỏi vai đau lưng.

Nhưng có một giai nhân tuyệt thế như vậy xoa bóp vai đấm bóp chân, cũng là một loại hưởng thụ chứ!

Hư Không Đạo Nhân vừa định đáp ứng, đột nhiên cảm ứng Minh Hà sắp bước vào.

“Bái kiến Sư Tôn!” Tuy là Huyết Thần Cung của mình, nhưng Minh Hà Lão Tổ vẫn bái kiến trước ở bên ngoài cửa.

Ô Ma nghe thấy thanh âm của Minh Hà Đạo Nhân, trong lòng có chút thất vọng.

“Vào đi!” Đối với việc Minh Hà biết mình xuất quan, Hư Không Đạo Nhân không hề bất ngờ.

Huyết Thần Cung dù sao cũng là đại bản doanh của Minh Hà, khẳng định khắp nơi đều có cấm chế.

Sau khi Hư Không Đạo Nhân tiến vào Huyết Thần Cung, lại không che giấu, Minh Hà tự nhiên có thể cảm ứng được ông xuất

quan.

"Sư Tôn, Bình Tâm Nương Nương mời Người đến một chuyến." Trong những năm này, hắn một mực ở trong Địa Phủ trên Huyết Hải.

Chọn lựa những người có tư chất trong tộc A Tu La gia nhập Minh Giáo do mình lập, sau đó phái vào Địa Phủ.

Một lòng muốn sớm khôi phục sức mạnh Địa Đạo, để chứng Địa Đạo Thánh Nhân chi vị.

"Hậu Thổ?

Nàng biết ta xuất quan rồi sao?" Hư Không Đạo Nhân trong lòng hiếu kỳ.

Minh Hà biết mình xuất quan không lạ, dù sao mình vừa xuất quan khỏi Huyết Thần Cung.

Nhưng Hậu Thổ sao lại biết mình xuất quan, chẳng lẽ tu vi của Hậu Thổ đã tiến triển thêm một bước?

"Gần đây mấy trăm năm, Bình Tâm Nương Nương đã tìm Sư Tôn mấy lần, nhưng Sư Tôn một mực bế quan.

Cho nên Bình Tâm Nương Nương đã nói với con, một khi Người xuất quan, hãy báo cho nàng chuyện này?" Minh Hà giải thích.

Với thân phận của Hư Không Đạo Nhân có thể trực tiếp gọi Hậu Thổ, nhưng mình tự nhiên phải xưng hô là Bình Tâm Nương Nương.

Dù sao sau này mình trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, Hậu Thổ cũng là cấp trên.

Hư Không Đạo Nhân mới hiểu ra.

Nhưng cũng không biết là chuyện gì, lại khiến Hậu Thổ tìm mình mấy lần.

“Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ đi một chuyến.” Hư Không Đạo Nhân lời còn chưa dứt, người đã biến mất. "Hậu Thổ đạo hữu," Hư Không Đạo Nhân đứng trước Luân Hồi, truyền âm nói.

Với sự nắm giữ Pháp Tắc Thời Không, kỳ thực y có thể trực tiếp tiến vào nơi hư không sâu thẳm của Luân Hồi.

Nhưng Hậu Thổ rốt cuộc là nữ nhân, Hư Không Đạo Nhân tự tiện tiến vào như vậy cũng không ổn lắm. "Hư Không đạo hữu mời!" Trong hư không, một cánh cửa nhỏ mở ra, giọng nói ôn nhu của Hậu Thổ truyền đến.

Hư Không Đạo Nhân liền bước vào.Vẫn là tiểu hoa viên nhỏ nhắn ấy, vẫn là chiếc bàn đá ấy.

Hư Không Đạo Nhân bước tới, ngồi xuống nói: "Minh Hà nói khi ta bế quan, Nương Nương đã mấy lần đến tìm ta, không biết vì sự tình gì?" Khi nói lời này, Hư Không Đạo Nhân tự tin nhìn Hậu Thổ vài lần.

Y phát hiện Hậu Thổ không hoàn toàn giống như lần đầu gặp mặt vạn năm trước.

Lần đầu gặp mặt, Hậu Thổ tuy có tu vi Thánh Nhân, nhưng cả người nhìn bệnh tật ốm yếu.

Lần này nhìn lại, tuy tu vi không tăng lên bao nhiêu, nhưng cả người lại càng thêm rạng rỡ."Chúc mừng đạo hữu, xem ra mấy năm nay tu vi của đạo hữu đề thăng không ít." Hư Không Đạo Nhân chúc mừng.

Quả thật mấy năm nay Minh Hà đã dốc sức duy trì trật tự Địa Phủ.

Không có Tây Phương Giáo và Thiên Đạo thôn phệ lực lượng Địa Phủ, Địa Đạo mấy năm nay đã khôi phục chút sức mạnh, hoàn cảnh

của Hậu Thổ cũng tốt hơn nhiều."Phải đa tạ đạo hữu và Minh Hà tương trợ.

Nếu đạo hữu không ngại, cứ gọi ta là Hậu Thổ là được." Hậu Thổ che miệng cười khẽ.

Trước kia, phần lớn lực lượng công đức bị Tây Phương Giáo rút đi, chỉ có xuất mà không có nhập.

Hậu Thổ bình thường duy trì trật tự Luân Hồi Địa Phủ cần không ít tinh lực.

Lại thêm bị kẹt trong Luân Hồi không thể ra ngoài, tinh thần còn tốt mới là lạ.

Nay có Minh Giáo duy trì trật tự Địa Phủ, sức mạnh Địa Đạo không bị rút đi.

Hậu Thổ duy trì trật tự Luân Hồi trở nên nhẹ nhàng hơn, không còn hao phí tinh lực như trước.

Đặc biệt, tuy bị kẹt trong Luân Hồi, nhưng ít nhất có hy vọng thoát khỏi, tinh thần của Hậu Thổ tự nhiên tốt hơn."Vậy sau này cứ gọi ta là Hư Không.

Nàng có việc gì gấp mà tìm ta sao?" Hư Không Đạo Nhân hỏi.

Ban đầu y cho rằng Hậu Thổ có việc gấp, nhưng nhìn vẻ mặt của Hậu Thổ lại không có vẻ gì là gấp gáp."Là thế này, Vu Yêu Đại Chiến tuy đã kết thúc, nhưng Vu tộc vẫn còn không ít bộ lạc sinh tồn trong Hồng Hoang Thế Giới, tranh đấu lẫn nhau với Nhân tộc bộ lạc." "Để ta giúp Vu tộc chiến thắng Nhân tộc sao?" Hư Không Đạo Nhân hỏi.

Thật lòng mà nói, y sẽ không tham dự chuyện như vậy.

Nay các Tổ Vu đều vẫn lạc, Vu tộc suy tàn là chuyện đã định.

Hơn nữa, vì Nhân tộc của kiếp trước, Vu tộc vốn dĩ khó mà trở

thành bá chủ Hồng Hoang.

Tuy có thực lực, nhưng lại không có đầu óc, thực lực cũng khó bù đắp được khuyết điểm không có đầu óc.

Chương 13

Đặc biệt khi bắt đầu, Vu tộc có thực lực không tệ.

Nhưng theo sự phát triển của Hồng Hoang Thế Giới, người có tu vi Chuẩn Thánh ngày càng nhiều.

Tổ Vu cũng không còn cái vốn liếng hoành hành không kiêng kỵ như lúc ban đầu.

Điểm chí mạng nhất là Vu tộc không có Thánh Nhân trấn áp khí vận, khó thoát khỏi thiên địa đại kiếp.

Vu tộc muốn một lần nữa xưng bá Hồng Hoang Đại Lục chỉ có một cách.

Đó là Hậu Thổ thoát khỏi sự áp chế của Thiên Đạo, hoàn toàn nắm giữ lực lượng Thánh Nhân.

Đồng thời mười một vị Tổ Vu còn lại phục sinh, như vậy Vu tộc mới có thể tiếp tục khống chế Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng đó là chuyện không thể, cho nên Hư Không Đạo Nhân cũng không muốn nhúng tay vào vũng nước đục này."Tự nhiên là không, Vu tộc suy tàn đã định, ta thành Thánh cũng chỉ hy vọng có thể bảo toàn chút huyết mạch của Vu tộc mà thôi." Hậu Thổ lắc đầu, không phải ý đó.

Giúp đỡ Vu tộc là chuyện phiền phức, cho dù với tu vi của Hư Không Đạo Nhân."Vậy là việc gì?" Hư Không Đạo Nhân hiếu kỳ hỏi."Mười hai Tổ Vu trừ ta ra tuy đều đã vẫn lạc, nhưng Hồng Hoang Đại Lục hiện tại có một Đại Vu tên là Cửu Phượng." "Là bào muội của Cường Lương trong mười hai Tổ Vu, cũng là tiểu muội muội của ta, nay là một trong những thủ lĩnh Vu tộc." "Gần đây ta tâm huyết

dâng trào, luôn cảm giác Cửu Phượng có thể sẽ gặp chuyện, cho nên hy vọng Hư Không đạo huynh giúp đỡ chiếu cố một phần." Hậu Thổ nói ra lời thỉnh cầu.

Nay mười hai Tổ Vu chỉ còn lại một mình nàng, tự nhiên phải bảo vệ Cửu Phượng.

Gần đây nàng cảm ứng được Cửu Phượng dường như sắp phải đối mặt với một nguy cơ cực lớn.

Nhưng dù sao nàng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân chân chính, không thể suy đoán được thiên cơ, chỉ có thể cầu cứu Hư Không Đạo Nhân."Chuyện này, không cần chờ ta xuất quan.

Cứ phân phó Minh Hà đi làm là được, với tu vi của y.

Cả Hồng Hoang Thế Giới, Thánh Nhân không ra tay, cũng không có mấy ai là đối thủ của y." Hư Không Đạo Nhân trong lòng kỳ quái.

Với tu vi của Minh Hà, việc này cũng chỉ là chuyện nhỏ.

Huống hồ, là người sáng lập Địa Đạo, Minh Hà đã chứng Địa Đạo Thánh Nhân cũng phải nghe lời Hậu Thổ, chuyện nhỏ này chắc chắn y sẽ rất vui vẻ làm."Minh Hà đi Hồng Hoang Thế Giới, chẳng lẽ đạo hữu không lo có người ra tay ngầm sao?

Hư Không tuy thực lực cường đại, nhưng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không thể dự đoán được chuyện như vậy." Hậu Thổ ôn nhu giải thích.

Nay Minh Hà quản lý Địa Phủ, bất kể Hồng Quân, Tây Phương Giáo Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chắc chắn đều muốn trừ khử y.

Nhưng không thể trực tiếp ra tay công khai, vì Hư Không Đạo Nhân có uy thế mạnh.

Chỉ là nếu Minh Hà đi Hồng Hoang Đại Lục, chưa chắc sẽ không

bị ám hại.

Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân đều không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng khó suy đoán được thiên cơ như vậy.

Cho nên Hậu Thổ đã suy nghĩ kỹ, cũng chỉ có thể thỉnh Hư Không Đạo Nhân đích thân ra tay."Cũng phải, vậy ta đích thân đi một chuyến vậy, bế quan đã lâu, đúng lúc hoạt động một chút." Hư Không Đạo Nhân cảm thấy lời của Hậu Thổ quả thật có lý, liền đáp ứng.

Đối với y mà nói, đó còn là chuyện nhỏ hơn."Vậy đa tạ Hư Không đạo huynh!" Hậu Thổ nghe vậy, mặt đầy kinh hỉ nói.Hư Không Đạo Nhân có chút ấn tượng về Cửu Phượng, đương nhiên là ấn tượng từ kiếp trước.

Truyền rằng vì Vu tộc và Nhân tộc bộ lạc liên tục đại chiến, cả hai tộc đều thương vong thảm trọng.

Nhân Hoàng Chuyên Húc Thị vì không đành lòng nhìn hai tộc sinh linh đồ thán, chuẩn bị bắt tay giảng hòa với Vu tộc.

Để bày tỏ thành ý, y nguyện ý cưới thủ lĩnh Đại Vu Cửu Phượng của Vu tộc lúc bấy giờ, lấy Cửu Phượng làm Nhân Hoàng chi thê, Vu tộc và Nhân tộc từ nay về sau một thể, cùng chung sống hòa thuận.

Cửu Phượng thấy mấy năm nay Vu tộc tử thương vô số, Nhân tộc rõ ràng được thiên địa khí vận ưu ái, vì tương lai của Vu tộc mà suy xét, vui vẻ đáp ứng lời cầu hôn của Chuyên Húc Thị.

Nhưng Cửu Phượng hoàn toàn không biết đó là một âm mưu, vào ngày đại hôn bị người ta hạ cổ độc khiến công lực đại tổn, sau đó bị Chuyên Húc Thị dùng Đẳng Không Kiếm đâm trọng thương.

Cửu Phượng bị trọng thương bỏ trốn, Chuyên Húc Thị thừa lúc bộ lạc của Cửu Phượng chưa kịp phản ứng, giả truyền pháp chỉ của Cửu Phượng, chém giết toàn bộ các Đại Vu đến triều kiến, từ đó Vu

tộc nguyên khí đại tổn, gần như diệt tộc.

Điểm đáng xấu hổ nhất của Vu tộc là Cửu Phượng thân là bào muội của Tổ Vu Cường Lương, tuy không mạnh bằng Cường Lương.

Nhưng cũng có tu vi Chuẩn Thánh tương đương.

Thế nhưng vì Vu tộc không thông thiên cơ, căn bản không nhìn ra được âm mưu này."Nguy cơ của Cửu Phượng mà Hậu Thổ nói, chẳng phải là cái này sao.

Nhưng không chỉ là nguy cơ của Cửu Phượng, mà là nguy cơ của cả Vu tộc a!" Hư Không Đạo Nhân thầm thì lẩm bẩm."Lão Gia, người sao vậy?" Trong Huyết Thần Cung, Ô Ma đang xoa bóp vai cho Hư Không Đạo Nhân.

Nghe Hư Không Đạo Nhân lẩm bẩm trong miệng, nàng không khỏi hỏi."Không có gì!" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, hỏi: "Ô Ma, nay trên Hồng Hoang Đại Lục, Nhân Hoàng là ai?" "Bẩm Lão Gia, hiện tại Nhân Hoàng hình như là Chuyên Húc Thị, cháu của Hoàng Đế." Tuy không biết Hư Không Đạo Nhân vì sao hỏi, Ô Ma vẫn đáp lời.

A Tu La tộc nàng tuy không rời khỏi Huyết Hải Địa Phủ, nhưng vì quản lý Luân Hồi Địa Phủ, mỗi ngày vô số linh hồn sinh linh từ khắp Hồng Hoang đến Địa Phủ chuyển thế, nên những tin tức này nàng đều biết rất rõ."Quả nhiên là vậy!

Xem ra đại kiếp của Cửu Phượng chính là đây rồi." Hư Không Đạo Nhân trong lòng thở dài một tiếng."Ta muốn đi Hồng Hoang Đại Lục một chuyến, ngươi đi cùng ta đi!" "Vâng, Lão Gia!" Ô Ma vui vẻ nói, nàng vẫn luôn tu luyện trong Huyết Hải, cũng muốn được tận mắt chứng kiến Hồng Hoang Đại Lục trong truyền thuyết.

Pháp Tắc Không Gian lóe lên, hai người biến mất khỏi Huyết Thần Cung! ...

Hồng Hoang Đại Lục, Bắc Cực Thiên Hằng Sơn!Đại Vu Cửu Phượng vẫn luôn tu luyện ở hải vực Thiên Hằng Sơn, bộ lạc của Cửu Phượng cũng nằm gần Thiên Hằng Sơn.

Cửu Phượng là bào muội của Tổ Vu, sau khi các Tổ Vu vẫn lạc, xét về thực lực, nàng đứng đầu toàn bộ Vu tộc.

Ngay cả hai Chiến Thần nổi tiếng nhất của Vu tộc là Hình Thiên và Xi Vưu cũng không phải đối thủ của Cửu Phượng.

Hiện nay, bộ lạc của Cửu Phượng không chỉ là bộ lạc mạnh nhất về thực lực trong Vu tộc, mà còn là thủ lĩnh của toàn bộ Vu tộc.

Trong đại điện trung tâm của bộ lạc Cửu Phượng.

Mười mấy vị Đại Vu đang vây quanh nhau nghị sự.

Bị các Đại Vu này vây quanh ở giữa là một thiếu nữ mặt mày kiều mị, má hồng tai đào, thân mặc vân y màu phấn.

Ai nhìn cũng không ngờ rằng một thiếu nữ kiều mĩ như vậy lại là thủ lĩnh Vu tộc uy phong lẫm liệt."Cửu Phượng Đại nhân, chuyện Nhân Hoàng Chuyên Húc Thị phái người cầu hôn là sao?" Một vị Đại Vu mặt mày lão thương hỏi."Hồ đồ!

Khi Vu tộc ta tung hoành Hồng Hoang, Nhân tộc thậm chí còn không xứng làm huyết thực của tộc ta, nay lại muốn cưới Cửu Phượng Đại nhân." Một vị nữ tính Đại Vu khác bất mãn nói."Không sai, huống hồ Chuyên Húc Thị kia nhờ vào Nhân Hoàng khí vận, mới chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, kém xa Cửu Phượng Đại nhân.

Cưới Cửu Phượng Đại nhân, chẳng phải là ếch ghẻ đòi ăn thịt thiên nga sao!" Một Đại Vu anh tuấn cao lớn nói.

Tuy nhìn có vẻ trẻ tuổi, nhưng tu vi cực cao, nếu không cũng không có tư cách nghị sự ở đây.

Cửu Phượng không chỉ thực lực cường hoành vô song, mà mỹ mạo trong Vu tộc cũng là bậc nhất.

Trong Vu tộc không biết bao nhiêu người ngưỡng mộ Cửu Phượng vô cùng, tự nhiên không muốn Cửu Phượng gả cho Nhân Hoàng kia."Nhưng, hiện nay Nhân tộc thế lực đang thịnh, lại có Huyền Môn giáo phái tương trợ.

Từ khi các Tổ Vu vẫn lạc, Vu tộc ta ngày càng suy yếu." Lại có một Đại Vu do dự mở lời, trên người y đầy rẫy vết sẹo.

Đều là những vết tích để lại từ cuộc chiến với Yêu tộc, Nhân tộc.

Vô số năm đại chiến, y đã chứng kiến biết bao nhiêu Vu tộc chết đi.

Là một Vu tộc hiếu chiến, y cũng đã mệt mỏi với những cuộc chiến này."Kỳ Minh trưởng lão, Vu tộc ta thì sao?

Nếu muốn chiến đấu thì chiến đấu, Vu tộc ta dù có chiến tử trên Hồng Hoang Đại Lục, cũng sẽ không khuất phục Nhân tộc!" Vị Đại Vu trẻ tuổi vừa rồi mở lời, phẫn nộ quát vào mặt Đại Vu Kỳ Minh."Cường Dư..." Kỳ Minh trưởng lão kia vừa định mở lời. "Yên tĩnh!" Đại trưởng lão Cổ Tiệm, người mạnh nhất bộ lạc Cửu Phượng ngoài Cửu Phượng, ngồi cạnh Cửu Phượng mở lời.

Thấy Đại trưởng lão mở lời, các trưởng lão đang tranh luận lập tức ngậm miệng.

Mãn ý gật đầu, Cổ Tiệm cung kính nói với Cửu Phượng: "Cửu Phượng Đại nhân, ý của ngài thế nào?" "Các ngươi cứ ra ngoài trước đi, ta muốn ở một mình tĩnh tâm một chút!" Cửu Phượng có chút mệt mỏi phất tay. "Tuân mệnh, Đại nhân!" Các trưởng lão nhìn nhau, đành

phải lui ra ngoài.

Kể cả hai nữ Vu phục thị bên cạnh Cửu Phượng cũng bị đuổi ra."Ai!" Cửu Phượng thở dài.

Kỳ thực nàng cũng không muốn gả cho Chuyên Húc.

Nhưng nay các Tổ Vu đã vẫn lạc, Hậu Thổ là người duy nhất không vẫn lạc cũng bị kẹt trong Luân Hồi.

Gánh nặng của toàn bộ Vu tộc đều đè nặng lên một mình nàng, làm việc gì cũng chỉ có thể suy nghĩ vì toàn bộ Vu tộc.

Hiện nay Vu tộc thực lực ngày càng yếu, Nhân tộc thực lực ngày càng mạnh.

Là Đại Vu, nàng không thông thiên cơ, nhưng cũng nhìn ra được Nhân tộc mới là nhân vật chính của toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Nay Nhân Giáo đại hưng, gả cho Nhân Hoàng có thể mưu cầu một con đường sống cho Vu tộc.

Nhưng... "Hậu Thổ tỷ tỷ, ta nên làm gì đây?" Trong đại điện không một bóng người, Cửu Phượng ôm mặt, tự lẩm bẩm."Ha ha, là Hậu Thổ tỷ tỷ của ngươi, để ta giúp!" Một giọng nói vang lên trong đại điện."Ai?" Trong lòng Cửu Phượng kinh nghi bất định.

Đây là thần điện trung tâm nhất của bộ lạc Cửu Phượng.

Cửu Phượng bản thân có thực lực Chuẩn Thánh, thần điện lại được vô số Đại Vu dùng các loại Vu thuật gia trì.

Ngay cả một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng khó mà dễ dàng tiềm nhập.

Hư không trước mặt Cửu Phượng gợn sóng như gợn nước.

Một đạo nhân trẻ tuổi tóc đen bay tán loạn, mặt mày anh tuấn, dẫn theo một thiếu nữ làm thị nữ kiều diễm vô cùng bước ra.Pháp Tắc

Không Gian!

Đồng tử của Cửu Phượng co lại.

Giống như những người tu Tiên Đạo lĩnh ngộ thiên cơ, tu luyện pháp thuật, cực kỳ mẫn cảm với biến hóa của thiên cơ.

Vu tộc cũng có ưu thế của mình, ngoài nhục thân cường hãn, Vu tộc còn mẫn cảm với các loại Pháp Tắc hơn nhiều so với người tu Tiên Đạo.

Đặc biệt là Đế Giang, đại ca trong mười hai Tổ Vu, bản thân là Tổ Vu tinh thông Pháp Tắc Không Gian.

Cho nên Cửu Phượng ngồi trong thần điện, bản thân đã có Đại Vu tu luyện Pháp Tắc Không Gian dùng Vu thuật gia trì.

Nhưng trước mặt đạo nhân trẻ tuổi này, những Vu thuật không gian đó hoàn toàn không tồn tại, Pháp Tắc Không Gian vây quanh y mà chuyển động, phảng phất đạo nhân mới là chủ nhân của thần điện.

Cửu Phượng càng phát hiện thị nữ kiều mị vô cùng bên cạnh đạo nhân, lại là một tồn tại Đại La Kim Tiên đỉnh phong."A Tu La tộc!" Cửu Phượng nhận ra chủng tộc của Ô Ma, nhưng nàng cũng không biết thân phận thật sự của Ô Ma. "Không biết vị Đại nhân này là ai?

Nửa đêm đến bộ lạc Cửu Phượng có việc gì?" Đại Vu Cửu Phượng thầm đề phòng nói.

Từ mức độ nắm giữ Pháp Tắc Không Gian của đạo nhân trẻ tuổi, cùng với thị nữ A Tu La tộc Đại La Kim Tiên đỉnh phong bên cạnh.

Rõ ràng vị đạo nhân này ít nhất là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực ước chừng không dưới Tổ Vu Đế Giang.

Cửu Phượng cũng không biết thân phận của Hư Không Đạo Nhân.

Vạn năm trước trận đối đầu giữa y và Hồng Quân ở Huyết Hải,

những người có thực lực chú ý trừ vài vị Thánh Nhân ra.

Như Trấn Nguyên Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân, những tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong đó.

Những Chuẩn Thánh đỉnh phong này không có giao tình với Vu tộc, tự nhiên sẽ không chủ động thông báo chuyện này cho Cửu Phượng."Ngươi là Cửu Phượng phải không?

Hậu Thổ có chút phiền phức, đã nhờ ta chiếu cố ngươi một chút." Hư Không Đạo Nhân cười nhạt nói.

Còn Ô Ma bên cạnh thì dùng ánh mắt tò mò đánh giá Cửu Phượng.

Chương 14

Cửu Phượng là bào muội của Cường Lương, thành danh vào thời Vu Yêu Đại Chiến, lúc đó Ô Ma chỉ là một tiểu nhân vật vừa mới nhập Thái Ất.

Vu tộc chiếm giữ Hồng Hoang Đại Lục, A Tu La tộc thì đóng ở Vô Biên Huyết Hải, hai tộc không có giao thiệp, chưa từng gặp mặt nhau.

Ô Ma vốn dĩ cực kỳ tự tin vào dung mạo của mình, nhìn thấy vẻ đẹp của Cửu Phượng cũng không khỏi thầm kinh ngạc.

Khác với vẻ vũ mị cực độ của nữ tử A Tu La tộc, trong nét kiều mị của Cửu Phượng lại toát ra một loại anh khí bừng bừng."Hậu Thổ Đại nhân?" Cửu Phượng có chút kinh ngạc, trong ngữ khí vừa có chút hân hỉ lại vừa có chút hoài nghi.

Khi Hậu Thổ vừa sáng lập Luân Hồi thành Thánh, Vu tộc vô cùng chấn phấn.

Nhưng sau đó Hậu Thổ bị Hồng Quân thiết kế, kẹt trong Luân Hồi không thể ra đời, Địa Phủ lại bị Tây Phương Giáo chiếm giữ.

Người trong Vu tộc cũng dần dần cắt đứt liên hệ với Hậu Thổ.

Nhưng Hậu Thổ bị kẹt trong Luân Hồi, bên cạnh Luân Hồi là Vô Tận Huyết Hải, A Tu La tộc sinh sống trong Huyết Hải.

Vị đạo nhân tu vi như vậy, lại có một thị nữ A Tu La tộc Đại La đỉnh phong, nàng tin Hậu Thổ ba phần.

Đặc biệt là đạo nhân này dùng từ "bái thác".

Hậu Thổ Đại nhân là Tổ Vu trước khi thành Thánh, sau khi thành Thánh bị kẹt trong Luân Hồi, cũng là một Thánh Nhân thật sự.

Có thể được Hậu Thổ bái thác, tự nhiên cũng là một tồn tại cùng đẳng cấp."Hậu Thổ Đại nhân nói ta có chút phiền phức, dám hỏi Đại nhân phiền phức đó là gì?" Cửu Phượng cung kính hỏi."Hậu Thổ không biết, nhưng nàng hẳn là biết, Vu tộc không có Nguyên Thần nên không hiểu thiên cơ, Hậu Thổ thành Thánh cũng như vậy.

Ta trước kia cũng không biết, nhưng vừa rồi xem tranh luận, trong lòng đã đoán ra rồi." Hư Không Đạo Nhân cười khẽ.

Lúc này Cửu Phượng mới hiểu ra, đối phương hóa ra đã đến sớm, đã xem toàn bộ cuộc tranh luận."Đại nhân, phiền phức của ta có liên quan đến Chuyên Húc Thị!" Cửu Phượng cũng rất thông minh, nhất điểm tức thông.

Nguy rồi, lời cầu hôn của Chuyên Húc Thị có âm mưu, Hậu Thổ liền hiểu ra."Gần đúng rồi!" Hư Không Đạo Nhân gật đầu, thừa nhận phán đoán của Cửu Phượng."Đại nhân, lời cầu hôn của Chuyên Húc Thị là giả, Nhân tộc không hề muốn đình chiến với Vu tộc ta sao?" Cửu Phượng hít sâu một hơi hỏi.

Nếu Nhân tộc thật sự không nguyện ý hưu chiến, vậy Vu tộc cũng chỉ có thể tử chiến đến cùng.

Vu tộc, từ trước đến nay chưa từng là chủng tộc yếu mềm."Lời cầu hôn chưa chắc là giả, Nhân tộc cũng chưa chắc đã nguyện ý tiếp tục đánh.

Nhân tộc tuy đang trong thời kỳ thăng cấp, nhưng thực lực Vu tộc vẫn còn đó, mấy năm nay Nhân tộc cũng thương vong không nhỏ." Hư Không Đạo Nhân nói."Vậy ý của Đại nhân là sao?" Cửu Phượng có chút mờ mịt, không biết đạo nhân trước mắt có ý gì."Chuyên Húc Thị muốn đình chiến với Nhân tộc, hòa bình cùng tồn tại với toàn bộ Vu tộc.

Nhưng kẻ khác lại chưa chắc đã nguyện ý." Hư Không Đạo Nhân

cười nói.

Thấy Cửu Phượng sắp mở miệng hỏi, Hư Không Đạo Nhân nói: "Cứ xem đi!" Theo ngón tay Hư Không Đạo Nhân hư điểm.

Hư không phía trên thần điện đột nhiên chấn động, nhanh chóng biến thành như một mặt gương.

Một bức họa diện xuất hiện trước mặt ba người.Nơi được hiển thị trong họa diện là một cung điện vàng son lộng lẫy.

Một thanh niên mặt mày anh vũ, khí chất hiên ngang ngồi chính giữa đại điện, xung quanh có mấy vị tiên nhân hộ vệ.

Bức họa diện vô cùng chân thực, phảng phất mấy người đang ở trong cung điện vậy.

Cửu Phượng thậm chí nhìn kỹ linh quang xung quanh mấy vị tiên nhân mà nhận ra, mấy vị tiên nhân hộ vệ đều ít nhất có tu vi Đại La Kim Tiên.

Thanh niên mặt mày anh vũ kia đeo hai thanh bảo kiếm bên hông, Cửu Phượng vô cùng quen thuộc.

Chính là Nhân tộc Thượng Cổ Thánh Hoàng Hoàng Đế tam thế tôn, Nhân Hoàng Chuyên Húc Thị hiện nay.

Hai thanh bảo kiếm đeo bên hông Chuyên Húc Thị, một thanh là Đẳng Không Kiếm do y tự luyện chế.

Thanh còn lại chính là Thánh Khí của Nhân Giáo, Công Đức Chí Bảo, Thánh Kiếm Hiên Viên Kiếm do Thánh Hoàng Hoàng Đế đúc.

Hiên Viên Kiếm là Chí Bảo của Nhân Giáo, Thánh Khí công đức, chỉ cần nắm trong tay Nhân Hoàng, có thể phát huy uy lực vô cùng.

Chuyên Húc Thị dựa vào thanh Thánh Kiếm Nhân Hoàng này, cộng thêm Nhân tộc khí vận, mới có thể chống lại Cửu Phượng có

thực lực Chuẩn Thánh.

Nhưng điều càng khiến Cửu Phượng chấn kinh là thực lực của Hư Không Đạo Nhân.

Nơi ở của Nhân Hoàng, được thiên địa khí vận ưu ái, vạn pháp bất xâm, tà ma tránh xa.

Lại thêm có Thánh Khí Nhân Hoàng tồn tại, bất cứ ai cũng không thể rình mò mà không bị phát hiện.

Trừ Thánh Nhân!"Xem ra vị Đại nhân này là một Thánh Nhân thật sự!" Cửu Phượng trước kia có chút hoài nghi, hiện tại trong lòng xác định Hư Không Đạo Nhân tuyệt đối là tồn tại cảnh giới Thánh Nhân.Lúc này trong cung điện, Chuyên Húc Thị đang mặt đầy nộ hỏa. "Cửu Phượng có ý gì?

Chẳng phải đã đích thân đáp ứng Vu Yêu hai tộc đình chiến, cân nhắc hôn sự mà quả nhân đề xuất sao?

Lúc nào lại dám để Vu tộc tập kích bộ lạc Nhân tộc ta!" Chuyên Húc Thị vô cùng phẫn nộ.

Bởi vì vừa mới nhận được mật báo, một tiểu bộ lạc của Nhân tộc bị Vu tộc đột kích tiêu diệt toàn bộ.

Chỉ có một vị Kim Tiên Nhân Giáo thi triển giải thể đại pháp, miễn cưỡng độn ra tàn hồn truyền tin tức về bộ lạc Hữu Hùng.

Cửu Phượng nghe mà ngạc nhiên, hóa ra Vu tộc đã tập kích bộ lạc Nhân tộc rồi, chuyện này nàng hoàn toàn không biết.

Cửu Phượng có thể xác định, toàn bộ bộ lạc Cửu Phượng tuyệt đối không có Đại Vu nào tham gia chuyện này.

Các thần tử của Nhân Hoàng bộ lạc Hữu Hùng nghe lời Chuyên Húc Thị, đều quần tình kích phẫn.

Từng người lập tức yêu cầu Chuyên Húc Thị hủy hôn, quét sạch toàn bộ Vu tộc.Đúng lúc đó, một đạo nhân mặc đạo bào màu đỏ lửa, lưng đeo một cái hồ lô, bước lên.

Y hướng Chuyên Húc Thị vái một cái nói: "Nhân Hoàng xin hãy tạm an đừng nóng nảy, chuyện hủy hôn không gấp gáp nhất thời." "Nga, Thượng Tiên có cao kiến gì?" Chuyên Húc Thị vội vàng đỡ đạo nhân.

Có thể thấy Chuyên Húc Thị cực kỳ tôn trọng vị đạo nhân này.

Thực tế đúng là như vậy, vị đạo nhân thần bí này lai lịch khó lường, nhưng tu vi cực cao.

Y đã giúp Nhân tộc hoàn thành không ít đại sự, trong Vu Nhân đại chiến, không ít Đại Vu tu vi cao cường bị đạo nhân dùng đạo thuật thần bí chém giết."Vu tộc không có Nguyên Thần, không thông thiên cơ, hành sự hỗn loạn, điên tam đảo tứ.

Cho nên lấy Đại Vu Cửu Phượng kia làm Nhân Hoàng chi thê, là điều vạn vạn không thể!" Cửu Phượng nghe đạo nhân này hình dung Vu tộc như vậy, tức đến nghiến răng, mặt mày tái mét."Quả nhân cũng không muốn, chỉ là Vu Yêu Đại Chiến, Vu tộc thực lực cường đại, nếu tiếp tục chiến đấu, bách tính Nhân tộc ta lại phải thương vong vô số." Chuyên Húc Thị thở dài nói, nếu có thể dễ dàng diệt Vu tộc, tự nhiên y cũng không nguyện ý cầu hòa."Nhân Hoàng trạch tâm nhân hậu, thực là phúc của thương sinh." Đạo nhân thần bí nịnh hót một câu, tiếp tục nói: "Nhưng Vu tộc không thể tin, Cửu Phượng kia thành Nhân Hoàng chi thê, nếu Vu tộc như tối nay lại bội tín khí nghĩa, Nhân tộc dưới sự không phòng bị chẳng phải sẽ tổn thất thảm trọng hơn sao?" "Vậy Thượng Tiên vì sao lại bảo quả nhân không nên vội vàng hủy hôn?" Chuyên Húc Thị kỳ lạ hỏi, đã như vậy càng nên trực tiếp hủy hôn mới đúng."Không vội.

Nếu Cửu Phượng cự tuyệt hôn sự của Nhân Hoàng, thì tự nhiên mọi người đều vui mừng.

Nếu Cửu Phượng đồng ý hôn sự, chưa chắc đã không phải là một cơ hội." Đạo nhân trong mắt hàn quang lóe lên, nói: "Vu tộc không biết thiên cơ, đợi đến ngày đại hôn, Nhân Hoàng có thể bỏ Tiên Thiên Cổ Độc vào trong rượu mừng.

Chỉ cần Cửu Phượng uống vào, tu vi sẽ đại giảm." "Lúc đó chế trụ Cửu Phượng, rồi giả truyền pháp chỉ của Cửu Phượng để các Đại Vu của bộ lạc Cửu Phượng đến triều kiến.

Những Đại Vu đó không dám không đến, chỉ cần Nhân Hoàng bày ra mai phục, nhất định có thể tóm gọn toàn bộ những Đại Vu đó." "Bộ lạc Cửu Phượng là bộ lạc mạnh nhất Vu tộc, san bằng bộ lạc Cửu Phượng, diệt toàn bộ Vu tộc dễ như trở bàn tay." "..." Chuyên Húc Thị nghe mà vô cùng động lòng, nhưng làm như vậy thật sự có chút hạ đẳng, không phù hợp với hình tượng Nhân Hoàng."Nhân Hoàng, lúc này không thể có lòng nhân từ của phụ nữ!" Đạo nhân thấy Chuyên Húc Thị do dự, liền quát lớn."Được, Vu tộc bội tín trước, vậy cũng đừng trách Nhân tộc ta bất nghĩa.

Cứ làm theo lời Thượng Tiên." Chuyên Húc Thị cắn răng, hạ quyết tâm.

Chỉ cần có thể diệt Vu tộc, Nhân tộc chiếm cứ toàn bộ Hồng Hoang, đại hưng chỉ còn là chuyện ngày một ngày hai.

Dựa vào công đức này, Chuyên Húc Thị cũng có thể sánh ngang với các Thượng Cổ Tam Hoàng rồi."Nhân Hoàng anh minh!" Đạo nhân đại hỉ nói."Chỉ là Tiên Thiên Cổ Độc kia..." Chuyên Húc Thị nhắc nhở."Nhân Hoàng yên tâm, chuyện cổ độc cứ giao cho ta xử lý." "Thượng Tiên làm việc, quả nhân tự nhiên yên tâm." Chuyên Húc Thị nghe xong cũng yên lòng.

Cửu Phượng ở bên cạnh nghe mà mặt mày tái mét, nếu thật sự làm theo lời đạo nhân mặc đạo bào đỏ lửa kia.

Vu tộc chắc chắn sẽ bị diệt, Cửu Phượng sẽ trở thành tội nhân của Vu tộc.

Nếu không có vị thần bí nhân được Hậu Thổ Đại nhân ủy thác này ở đây, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi."Đa tạ Đại nhân..." Cửu Phượng vừa mở miệng, đã bị Hư Không Đạo Nhân cắt ngang.

Cửu Phượng đành tiếp tục nhìn vào họa diện trong hư không.

Sau khi kế hoạch được định ra, chúng tiên đều cáo lui, trong cung chỉ còn lại một mình Chuyên Húc Thị.

Y đi đi lại lại trong cung một lúc, đột nhiên đốt hương tắm rửa, hướng hư không cầu nguyện.

Nội dung nghe được chính là kể lại kế hoạch vừa rồi cho một tồn tại thần bí.

Cuối cùng Chuyên Húc Thị cầu nguyện xong, liền cung kính nói: "Quảng Thành Tử Tiên Sư, người thấy kế hoạch này thế nào?" Trong hư không truyền ra một giọng nói: "Cứ làm theo kế hoạch này!" Sư phụ của Thượng Cổ Nhân Hoàng!

Thủ lĩnh của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo!

Quảng Thành Tử!"Đạo nhân kia thật ti tiện vô sỉ!" Ô Ma xem xong toàn bộ kế hoạch, cũng không khỏi thầm mắng một tiếng.

A Tu La tộc nàng tuy cũng hung tàn, nhưng kém xa sự vô sỉ xảo trá của vị đạo nhân kia."Đa tạ Đại nhân đã nói cho Cửu Phượng chuyện này!" Trầm mặc hồi lâu, Cửu Phượng trịnh trọng hướng Hư Không Đạo Nhân tạ ơn trước.

Nếu không phải vị Đại nhân trước mắt này báo cho nàng kế hoạch

này.

E rằng Vu tộc thật sự sẽ lại một lần nữa bị diệt vong.

Trong lòng Cửu Phượng vốn đã chuẩn bị đáp ứng lời cầu hôn của Chuyên Húc Thị.

Bởi vì tiềm lực của Nhân tộc thật sự quá lớn, từ những tiên nhân bên cạnh Chuyên Húc Thị có thể nhìn ra.

Có sự ủng hộ của Huyền Môn đại giáo, Vu tộc mà các Tổ Vu đều đã vẫn lạc căn bản không thể kháng cự.

Còn về việc giải thích với Chuyên Húc Thị rằng bộ lạc Nhân tộc bị tập kích không phải ý của Vu tộc.

Trước tiên chưa nói đến vấn đề Nhân tộc có tin hay không, một khi hạt giống hoài nghi đã được gieo xuống, việc chia rẽ cũng chỉ là sớm muộn.

Huống hồ, Vu tộc và Nhân tộc đã liên tục đại chiến nhiều năm, vốn dĩ cũng không phải người cùng đạo."Không biết Đại nhân thân phận là gì?" Cửu Phượng trong lòng vô cùng hiếu kỳ."Ta là Hư Không Đạo Nhân." "Người là Sư Tôn của Minh Hà Giáo Tổ, Hư Không Đạo Nhân!

Ta sớm nên nghĩ ra chứ!" Cửu Phượng vỗ vỗ trán, có chút ảo não nói.

Giao hảo với Hậu Thổ Đại nhân, lại có thị nữ A Tu La tộc cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chẳng phải là Sư Tôn của Minh Hà Lão Tổ sao?

Tuy nàng không được chứng kiến Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ đối đầu trên Huyết Hải.

Nhưng khi Minh Hà lập giáo thoát ly lời thề Thiên Đạo, với tu vi

của nàng cũng đã nghe thấy.

Nàng cứ tưởng Sư Tôn Hư Không Đạo Nhân và Bình Tâm Nương Nương mà Minh Hà nhắc đến, trong đó Hư Không Đạo Nhân là chỉ vô tận hư không.

Giống như khi tu sĩ tham ngộ Thiên Đạo, cũng thích lấy Thiên Đạo làm sư vậy.

Rốt cuộc từ khi sinh ra đến nay, nàng chưa từng nghe nói có một cường giả nào tên là Hư Không Đạo Nhân cả."Xem ra Hư Không Đại nhân thật sự là bằng hữu của Hậu Thổ Đại nhân!" Cửu Phượng lúc này mới hoàn toàn tin tưởng Hư Không Đạo Nhân.

Minh Hà lập giáo, tôn Hư Không Đạo Nhân và Bình Tâm Nương Nương.

Rõ ràng vị Hư Không Đạo Nhân trước mắt này, đích xác là tồn tại cùng phe với Bình Tâm Nương Nương. ... "Vì ngươi đã biết chuyện này, vậy ta yên tâm rồi." Hư Không Đạo Nhân nhìn Cửu Phượng trước mắt đã biết chuyện, gật đầu, chuẩn bị dẫn Ô Ma rời đi."Đại nhân, người cứ thế mà đi sao!" Cửu Phượng ngẩn ra, không ngờ vị Hư Không Đạo Nhân này lại dứt khoát như vậy.

Bí ẩn xuất hiện, giúp nàng giải quyết nguy cơ diệt vong của Vu tộc, hiện tại lại đột nhiên biến mất. "Bình Tâm Nương Nương không phải đã nhờ Đại nhân giúp giải quyết nguy cơ của Vu tộc sao!" Cửu Phượng trong lòng sốt ruột, muốn giữ y lại.

Một tồn tại cấp Thánh Nhân như vậy, nếu có thể thường trú ở Vu tộc.

Vu tộc không thể một lần nữa xưng bá Hồng Hoang Đại Lục, thì cũng tuyệt đối không có nguy cơ diệt vong nữa rồi."Đính chính lại.

Hậu Thổ nhờ ta bảo vệ ngươi, chứ không phải bảo vệ toàn bộ Vu

tộc." Hư Không Đạo Nhân đính chính.

Chương 15

Bảo vệ Cửu Phượng thì đơn giản, nhưng bảo vệ toàn bộ Vu tộc đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói cũng là một chuyện phiền phức.

Dù quan hệ với Hậu Thổ không tệ.

Nhưng y không có quan hệ thân thích gì với Vu tộc, tự nhiên không có lý do gì phải tự chuốc lấy phiền phức lớn như vậy."Nhưng nguy cơ vẫn chưa được giải trừ a!" Nghe lời Cửu Phượng, Hư Không Đạo Nhân ngẩn ra. "Không phải đã biết kế hoạch của Nhân tộc rồi sao, trực tiếp cự tuyệt lời cầu hôn của Chuyên Húc Thị là được rồi chứ." Hư Không Đạo Nhân nhìn Cửu Phượng một cái.

Vu tộc quả nhiên đều không có đầu óc.

Cô bé Cửu Phượng xinh đẹp như vậy, mà cũng ngốc.

Phương pháp đã nói cho rồi, mà vẫn không giải quyết được.

Hư Không Đạo Nhân trong lòng cảm thán."Với thực lực của ngươi, chỉ cần không trúng cổ độc.

Chuyên Húc Thị không làm gì được!" Với nhục thân cường hãn của Đại Vu và tu vi của Cửu Phượng.

Chỉ cần không trúng Tiên Thiên Cổ Độc, Nhân tộc thật sự không có ai là đối thủ của nàng.

Đánh không lại thì chạy thoát không thành vấn đề.

Còn về Vu tộc, đó là chuyện của Vu tộc.

Ngay cả Minh Hà A Tu La tộc cũng lười chiếu cố nữa là.

Kiếp trước Cửu Phượng đầu tiên trúng cổ độc, sau đó bị Chuyên Húc Thị dùng Đằng Không Kiếm đánh lén đâm xuyên tâm phế, cộng

thêm mấy vị tiên nhân tu vi cao thâm vây công.

Thế mà vẫn thoát được từ bộ lạc Hữu Hùng, có thể thấy sinh mệnh lực của Đại Vu."Nhưng Đại nhân cũng đã thấy rồi, Xiển Giáo cũng đã nhúng tay vào đó.

Tuy thực lực của Quảng Thành Tử và ta không khác biệt nhiều, nhưng Xiển Giáo đông người thế lớn, lại có không ít pháp bảo." Cửu Phượng biện giải, nàng biết ý của Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng nàng cũng muốn tìm cách giữ vị Đại nhân này lại trong Vu tộc.

Hư Không Đạo Nhân gật đầu, tuy y cho rằng Xiển Giáo sẽ không ra tay.

Rốt cuộc trong kiếp trước, Xiển Tiệt cũng không trực tiếp hiện thân nhúng tay vào chuyện này.

Nhưng đó là vì kiếp trước Cửu Phượng đã trúng kế, bộ lạc Cửu Phượng cũng bị diệt, Vu tộc không thành khí hậu.

Nếu kiếp này Cửu Phượng không mắc lừa, Xiển Giáo có trực tiếp ra tay hay không, Hư Không Đạo Nhân cũng không nắm chắc.

Dù sao y đã đáp ứng Hậu Thổ phải chiếu cố Cửu Phượng.

Cửu Phượng bị bắt đi cũng được, nhưng nếu trực tiếp bị trấn sát, vậy chẳng phải là thất tín với Hậu Thổ sao.

Nhưng thường trú tại bộ lạc Cửu Phượng, Hư Không Đạo Nhân cũng không mấy vui vẻ.Theo ngón tay Hư Không Đạo Nhân không ngừng vạch vẽ trong không trung.

Lấy ngón tay làm bút, Pháp Tắc Không Gian hiển hiện trên ngón tay, theo ngón tay di chuyển.

Toàn bộ không gian đều không ngừng vặn vẹo.

Nét cuối cùng rơi xuống, trong hư không phảng phất một mảnh nhỏ rơi ra, hình thành một lá bùa nhỏ.

Độn Không Thần Phù! "Độn Không Thần Phù, cầm lấy.

Thánh Nhân ra tay, chỉ cần không bắt đầu dốc toàn lực, Độn Không Thần Phù có thể truyền tống ngươi đến bên cạnh ta." Hư Không Đạo Nhân trao lá thần phù màu mận chín cho Cửu Phượng.

Đừng nhìn Hư Không Đạo Nhân chế tác Độn Không Thần Phù có vẻ đơn giản.

Nhưng y đã dung nhập một tia Pháp Tắc Không Gian bản mệnh vào trong đó, cho nên Thánh Nhân cũng không thể ngăn cản.

Chỉ là nếu Thánh Nhân dốc toàn lực ra tay, Cửu Phượng không kịp phản ứng mà bị tiêu diệt, Độn Không Thần Phù cũng không cứu được."Được rồi!

Đa tạ Hư Không Đại nhân!" Cửu Phượng có chút thất vọng nhận lấy Độn Không Thần Phù.

Loại thần phù này tự nhiên là bí bảo cực kỳ cường đại, nhưng Cửu Phượng hy vọng có thể giữ vị Thánh Nhân này lại trong Vu tộc.

Nhưng nể mặt Hư Không Đạo Nhân, Cửu Phượng cũng không dám cố ý giữ lại.

Một khi chọc giận vị Thánh Nhân này, đối với Vu tộc mà nói không phải là chuyện tốt."Lão Gia, chúng ta đi đâu?" Sau khi rời khỏi bộ lạc Cửu Phượng, Ô Ma hỏi Hư Không Đạo Nhân. "Đi gặp một người thú vị!" Hư Không Đạo Nhân cười nhạt nói.

Thấy Hư Không Đạo Nhân như vậy, Ô Ma cũng không nói thêm lời nào, ngoan ngoãn đi theo bên cạnh.Vừa rồi trong bộ lạc Cửu Phượng, Cửu Phượng và Ô Ma đều không nhận ra thân phận của vị tiên nhân đã hiến kế cho Chuyên Húc Thị.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân thì vừa nhìn đã nhận ra.

Rốt cuộc cái hồ lô kia ở hậu thế thật sự quá nổi danh.

Trảm Tiên Phi Đao!

Cực phẩm Pháp Bảo tỏa sáng rực rỡ trong Phong Thần Đại Kiếp.

Biểu hiện còn lợi hại hơn nhiều so với một số Pháp Bảo đã thành danh vô số năm ở Hồng Hoang Thế Giới.

Pháp Bảo này không phải Tiên Thiên Linh Bảo, mà được luyện chế thành Hậu Thiên.

Trảm Tiên Phi Đao đã xuất hiện, thân phận của đạo nhân kia tự nhiên đã rõ ràng.

Lục Áp Đạo Nhân!

Hoặc là vị Kim Ô cuối cùng trong Thập Đại Kim Ô. ...

Sau khi rời khỏi bộ lạc Hữu Hùng, Lục Áp Đạo Nhân liền trực tiếp hóa thành một đạo hỏa quang bay về phía tây nam Hồng Hoang Đại Lục.Lục Áp Đạo Nhân cực kỳ cẩn thận, khi đi đường thỉnh thoảng lại nhìn trái nhìn phải, sợ có người theo dõi.

Nhưng cho dù tu vi có cao đến đâu, y cũng không phát hiện ra Hư Không Đạo Nhân và Ô Ma đang ẩn mình trong hư không."Tiên Thiên Thái Dương Tinh Hỏa, Chuẩn Thánh!" Ô Ma nhìn đạo hỏa quang mà Lục Áp Đạo Nhân hóa thành, kinh ngạc nói.

A Tu La tộc nàng tu hành vẫn luôn là A Tu La Ma Đạo.

Hỏa hệ vốn khắc chế thân thể của nàng, đặc biệt là Thái Dương Tinh Hỏa, càng là khắc tinh của tất cả u minh quỷ quái, Ô Ma trong Thái Dương Tinh Hỏa cảm nhận được uy hiếp chí mạng.

Hơn nữa Thái Dương Tinh Hỏa là do một tia hỏa tinh ở nơi hạch tâm nhất của Thái Dương Chủ Tinh sinh ra.

Người có thần thông hỏa hệ tu vi cực cao tiến vào Thái Dương Tinh nếu không cẩn thận cũng sẽ bị Thái Dương Chân Hỏa thiêu hóa, huống hồ là những người khác.

Huống hồ Thái Dương Tinh là một trong hai chủ tinh của Chu Thiên Tinh Thần, bên trong bẩm sinh dày đặc các loại pháp trận, cấm chế, ngay cả Chuẩn Thánh cũng cực khó tiến vào.

Nàng cũng không biết vị đạo nhân trước mắt này làm sao có được lũ Thái Dương Tinh Hỏa, lại vận dụng tự nhiên đến vậy.Lục Áp Đạo Nhân không mất nhiều thời gian đã từ bộ lạc Hữu Hùng đến phía tây nam Hồng Hoang Đại Lục.

Rốt cuộc bản thể của y là Kim Ô, lại có tu vi Chuẩn Thánh, độn pháp tốc độ cực nhanh.

Phía tây nam Hồng Hoang Đại Lục.

Một vùng đất đầy rẫy đầm lầy, hồ nước, núi cao, rừng rậm.

Nơi đó khắp nơi đều là chướng khí, các loại độc xà trùng thú màu sắc sặc sỡ xuyên qua rừng rậm đầm lầy, thôn phệ lẫn nhau.

Nơi như vậy cực ít khi có người đến, thậm chí ngay cả Yêu tu, Ma tu cũng không nguyện ý đến đây.

Rốt cuộc nơi này tuy thiên địa linh khí vô cùng nồng đậm, nhưng trong linh khí lại tràn đầy chướng khí.

Loại chướng khí này nếu bị hấp nhập vào thể nội, tiên nhân cảnh giới Kim Tiên cũng sẽ trong một khắc bị ăn mòn tiên thể, thậm chí ngay cả Nguyên Thần cũng sẽ bị ăn mòn.

Nhưng nơi như vậy lại cực kỳ thích hợp cho một số Luyện Khí Sĩ tu hành thần thông thiên môn, ví dụ như: Độc tu.Sau khi Lục Áp đến đây, liền thu lại hỏa quang, chỉ phủ một tầng Thái Dương Tinh Hỏa nhàn nhạt quanh thân.

Ngay cả Lục Áp Đạo Nhân với tu vi Chuẩn Thánh còn cẩn thận như vậy, đủ để thấy sự khủng bố của nơi này. "Bàn Vương lão quái lại xây ổ ở đây, thật khiến người ta phải mất công tìm kiếm." Lục Áp Đạo Nhân cuối cùng lẩm bẩm, quanh co lòng vòng tiến vào một động phủ ẩn bí.

Trong động phủ đầy rẫy các loại cấm chế, phong ấn đều là các loại độc vật, Lục Áp Đạo Nhân cũng không dám tùy tiện chạm vào.

Cẩn thận tìm kiếm bên trong, Lục Áp tìm thấy một bình sứ nhỏ bị phong ấn trên một giá sách, sau đó mãn ý thu lấy.Xem ra Lục Áp đã tìm được loại cổ độc có thể hạ độc Đại Vu cấp Chuẩn Thánh mà y muốn dùng cho Chuyên Húc Thị.

Chủ nhân động phủ này mới chỉ nhập cảnh giới Đại La, cấm chế bố trí tự nhiên không làm khó được Lục Áp Đạo Nhân. "Bàn Vương lão quái chắc lại đi đâu tìm độc trùng luyện chế cổ độc, may mà y không có ở đây, đỡ cho ta không ít sức lực." Lục Áp Đạo Nhân nói khẽ một tiếng, chuẩn bị rời đi.

Nhưng Bàn Vương lão quái mà y tưởng không có trong động phủ, từ góc độ của Hư Không Đạo Nhân mà nhìn, lại đang trốn trong một trận pháp, toàn thân bị chướng khí bao phủ.

Trong động phủ khắp nơi đều là chướng khí, cho nên đoàn chướng khí đó không hề nổi bật.

Nhưng chướng khí có thể cách tuyệt thần thức dò xét cấp Chuẩn Thánh của Lục Áp Đạo Nhân, thật sự rất kinh người.

Quan trọng hơn, Bàn Vương có thể luyện chế ra cổ độc hạ độc Đại Vu cảnh Chuẩn Thánh.

Phải biết rằng Vu tộc có bất tử chi thân miễn dịch các loại độc tố, thể chất Đại Vu cấp Chuẩn Thánh càng thêm khủng bố.

Bàn Vương với tu vi cảnh giới Đại La lại luyện chế ra loại cổ độc như vậy, tuyệt đối là một nhân tài.

Hư Không Đạo Nhân cũng không nhịn được mà nảy sinh lòng yêu tài.

Bàn Vương sở dĩ biết rõ Lục Áp cường xông động phủ nhưng không dám hiện thân, là vì chênh lệch tu vi giữa hai người quá lớn.

Với tu vi của Lục Áp Đạo Nhân cộng thêm Thái Dương Tinh Hỏa thiêu đốt vạn vật, trừ khi Lục Áp Đạo Nhân trúng cổ độc trước.

Bằng không Bàn Vương căn bản không phải đối thủ.

Bàn Vương vừa không tham dự Vu Nhân chi tranh, lại vừa sợ Lục Áp, đành phải giả vờ không thấy.

Mắt thấy Lục Áp Đạo Nhân rời đi, Bàn Vương mới từ chỗ ẩn nấp hiện thân."Lục Áp Đạo Nhân lấy đi cổ độc lợi hại nhất, cũng không biết y đi hại ai?

E rằng đến lúc đó nhân quả lại đổ lên đầu ta!" Bàn Vương lão quái thở dài nói."Lục Áp tự thân khó bảo toàn, không hại được người khác đâu.

Ngươi, có nguyện ý bái ta làm sư không?" Hư Không Đạo Nhân trực tiếp hiện thân, nói với Bàn Vương.Ngay khi Hư Không Đạo Nhân mở miệng hỏi Bàn Vương có nguyện ý bái sư hay không, âm thanh của Hệ Thống đột nhiên vang lên. "Đinh!

Phát hiện Túc Chủ muốn thu đệ tử, Hệ Thống đưa ra ba lựa chọn:" "Lựa chọn một: Bàn Vương từ chối bái Túc Chủ làm sư, ban thưởng: Đệ tử còn chưa chiêu được, không cần ban thưởng." "Lựa chọn hai: Túc Chủ dùng thực lực cưỡng bức Bàn Vương bái sư, ban thưởng: Hậu Thiên Linh Bảo -- Giáo Tiên." "Lựa chọn ba: Bàn Vương tự nguyện bái Túc Chủ làm sư, ban thưởng: Vạn Độc Chân

Kinh." Hư Không Đạo Nhân cảm thấy ba phần thưởng mà Hệ Thống đưa ra đều kỳ quái.

Nếu lúc đầu thu Minh Hà làm đệ tử mà Hệ Thống không xuất hiện, không biết lại sẽ đưa ra phần thưởng kỳ quái gì. "Lựa chọn ba!" Vạn Độc Chân Kinh có thể là đại toàn của Pháp Tắc Độc hệ, có khả năng dựa vào đó mà nắm giữ Pháp Tắc Độc hệ, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Pháp Tắc Độc hệ.

Bàn Vương lão quái có thể với cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, luyện chế ra cổ độc có uy lực kinh người như vậy.

Đủ để thấy thiên phú của y trong Pháp Tắc Độc hệ, cho nên Hư Không Đạo Nhân cũng không nhịn được mà hiện thân thu y làm đệ tử.

Chương 16

Cảnh giới Đại La có thể luyện chế cổ độc hạ độc Chuẩn Thánh.

Vậy Chuẩn Thánh thì sao, có thể luyện chế ra cổ độc hạ độc Thánh Nhân không?

Hư Không Đạo Nhân trong lòng suy đoán, nhưng y cũng biết không có khả năng lớn. ...

Bàn Vương lão quái nhìn hai người đột nhiên xuất hiện, lớn tiếng hô: "Cẩn thận!" Trong động phủ của y khắp nơi đều là cổ độc chướng khí, hai người không tế ra pháp bảo mà trực tiếp xuất hiện, nếu không cẩn thận bị chướng khí ô nhiễm, có thể sẽ thân tử đạo tiêu.Hai người nghe Bàn Vương nhắc nhở, vẫn không hề để ý.

Nhưng chuyện khiến Bàn Vương chấn kinh đã xảy ra, chướng khí xuyên qua hai người nhưng không hề gây tổn hại gì cho họ.

Bàn Vương lần đầu tiên nhìn thấy người có thể dựa vào nhục thân mà chống lại chướng khí.

Ngay cả Lục Áp Đạo Nhân cũng là tu vi Chuẩn Thánh, lần trước trộm bảo bối còn phải cẩn thận tế Thái Dương Chân Hỏa.

Bàn Vương không biết đó hoàn toàn là do Pháp Tắc Không Gian của Hư Không Đạo Nhân, với tu vi của y căn bản không nhìn ra Hư Không Đạo Nhân ra tay.

Y chỉ nghĩ rằng hai người dựa vào nhục thân mà có thể kháng cự chướng khí.

Kỳ thực không cần dùng Pháp Tắc Không Gian, Hư Không Đạo Nhân cũng hoàn toàn có thể chống lại chướng khí.

Với tu vi của y, thân thể tự thành thời không, chướng khí căn bản

không thể gây hại.

Nhưng Ô Ma thì không được, tiếp xúc chướng khí e rằng sẽ bị trúng độc ngay lập tức. ..."Ngươi có nguyện ý bái ta làm sư không?" Hư Không Đạo Nhân nhìn Bàn Vương lão quái, nhàn nhạt nói.

Bàn Vương lão quái có dáng vẻ một đạo nhân trung niên, không xấu cũng không anh tuấn.

Chỉ là vì quanh năm tu luyện độc hệ thần thông, không tu sửa nhan sắc nên trông giống một quái nhân, vì vậy mới bị gọi là Bàn Vương lão quái.

Bàn Vương nhìn đạo nhân thần bí đột nhiên xuất hiện muốn thu mình làm đồ đệ, cả người ngẩn ra.

Y có thể nhìn ra hai người này tu vi cực cao, rốt cuộc người có thể dựa vào thuần nhục thân mà chống lại chướng khí thì Bàn Vương lần đầu tiên nhìn thấy.

Nhưng Bàn Vương không hiểu vì sao đạo nhân trước mắt lại muốn thu mình làm đồ đệ.

Rốt cuộc tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ là cường giả ở Hồng Hoang Đại Lục, nhưng trong mắt vị đạo nhân này e rằng còn không đáng kể.

Hư Không Đạo Nhân thấy Bàn Vương không nói lời nào, không khỏi nhíu mày.

Y chỉ là thấy tư chất của Bàn Vương không tệ, động lòng yêu tài, nên mới mở miệng thu đồ đệ mà thôi.

Vốn dĩ bị từ chối thì cũng bị từ chối.

Chỉ là hiện tại nếu bị từ chối, sẽ bị Hệ Thống trêu chọc một phen, khiến Hư Không Đạo Nhân không vui.

Chẳng lẽ thật sự phải cưỡng bức thu đồ đệ?

Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, với tư chất của Bàn Vương không đến mức phải cưỡng bức thu đồ đệ.

Cùng lắm thì bị Hệ Thống trêu chọc, dù sao cũng không tổn thất gì.

Thấy Hư Không Đạo Nhân nhíu mày lắc đầu, Ô Ma bên cạnh lại có chút không chịu nổi.

Tồn tại mà trong lòng nàng xem như thần minh vĩ đại, khó khăn lắm mới mở miệng thu đồ đệ, lại có người từ chối. "Ngươi có biết..." Ô Ma vừa định mở lời, đã bị Hư Không Đạo Nhân ngăn lại.

Có duyên thì thu, không có duyên thì cũng không cưỡng cầu. "Ta nguyện ý!" Hư Không Đạo Nhân vừa chuẩn bị dẫn Ô Ma rời đi, Bàn Vương đột nhiên quỳ xuống lớn tiếng nói.

Vừa rồi y chỉ là không dám tin.

Ở Hồng Hoang Thế Giới lăn lộn vô số năm, Bàn Vương trong lòng vô cùng rõ ràng lợi ích của việc có một sư môn cường đại.

Đặc biệt Hồng Hoang Đại Lục cũng không phải nơi an toàn, Long Hán Sơ Kiếp, Vu Yêu Chi Chiến, lần nào mà không đánh đến thiên băng địa liệt.

Đặc biệt hiện tại Vu tộc và Nhân tộc lại đang đại chiến, trốn ở Độc Trùng Cốc phía tây nam hẻo lánh cũng có thể bị Lục Áp Đạo Nhân tìm đến tận cửa."Bái kiến Sư Tôn!" Bàn Vương quỳ trên mặt đất, liên tục hành lễ với Hư Không Đạo Nhân. "Tốt!" Hư Không Đạo Nhân mãn ý gật đầu, trông y có phong thái của một cao nhân. "Đạo hiệu của ta là Hư Không Đạo Nhân, từ hôm nay ngươi là nhị đệ tử của ta.

Ngươi có thể an tâm tu luyện ở đây, ta sẽ gia cố thêm một tầng Thời Không cấm chế cho ngươi, Chuẩn Thánh cũng không thể phát

hiện ra đạo tràng của ngươi. "Nếu cảm thấy nơi này không yên ổn, ngươi cũng có thể đến Địa Phủ tìm Minh Hà, đại đệ tử của ta, cũng là đại sư huynh của ngươi.

Nói cho y thân phận của ngươi, y tự nhiên sẽ an bài cho ngươi." Bàn Vương nghe mà mặt đầy chấn kinh.

Minh Hà sao?

Minh Hà Lão Tổ, Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Một trong số ít Chuẩn Thánh có thực lực mạnh nhất dưới Thánh Nhân!

Là đệ tử của Sư Tôn, vậy tu vi của Sư Tôn, là Thánh Nhân sao?

Bàn Vương trong lòng vô cùng kích động, dù y không xuất thế, y cũng biết Thánh Nhân đại biểu cho điều gì."Cuốn Vạn Độc Chân Kinh này, ngươi cầm lấy mà tu luyện!" Hư Không Đạo Nhân đưa một cuốn kinh thư có khắc chữ "Độc" trên bìa cho Bàn Vương.

Chữ "Độc" đó như thể được tạo thành từ tất cả kịch độc chi vật trong thiên địa, nhìn một cái khiến Nguyên Thần và nhục thân người ta đều phảng phất như trúng độc.

Bàn Vương vừa cầm cuốn chân kinh này, cả người liền hoàn toàn chìm đắm vào đó, hoàn toàn quên đi mọi thứ xung quanh.

“Hãy hảo hảo tu luyện ở đây, ta sẽ thường xuyên khảo hạch tu vi của ngươi.” Lời còn chưa dứt, Hư Không Đạo Nhân đã dẫn Ô Ma rời khỏi nơi này.

Nếu không phải có cuốn Vạn Độc Chân Kinh trong tay, Bàn Vương gần như sẽ cho rằng mình chỉ vừa nằm mơ. ...Sau khi Lục Áp lấy được cổ độc cần thiết từ động phủ của Bàn Vương.

Y liền một lần nữa hóa thành một đạo hỏa quang, bay về phía bộ

lạc Hữu Hùng. "Bàn Vương lão quái với thân mình tinh thông Đạo dùng độc luyện cổ thật sự cao thâm khó lường, chỉ tiếc Bàn Vương một lòng ẩn thế.

Nếu không thì ở dưới trướng Nhân Hoàng mà hiệu lực, không biết sẽ tốt biết bao." Lục Áp Đạo Nhân thở dài.

Y từng khuyên Bàn Vương xuất sơn, phò trợ Chuyên Húc Thị.

Nhưng bị Bàn Vương từ chối, y chỉ nguyện ý một lòng khổ tu, không vấn thế sự hồng trần.

Lục Áp Đạo Nhân cũng không có cách nào, với tu vi của y có thể cưỡng ép Bàn Vương phò trợ Chuyên Húc Thị.

Nhưng vạn nhất Bàn Vương trong lòng bất mãn, quay đầu nương tựa Vu tộc, thì chẳng khác nào tự đập đá vào chân.

Huống hồ, Lục Áp Đạo Nhân cũng không thật sự trung thành với Nhân Hoàng và Nhân tộc đến mức đó.

Y giúp Nhân tộc, chỉ vì có thù hận sâu sắc với Vu tộc mà thôi.Lục Áp không ngừng xuyên toa trong hư không.

Hồng Hoang Đại Lục rộng lớn vô biên.

Trên cao không trung có cương phong loạn lưu, không ít nơi còn có các loại thiên lôi lưu hỏa.

Với tu vi Chuẩn Thánh của Lục Áp, y cũng không dám xông bừa, chỉ có thể không ngừng xuyên toa hư không để tránh né một số nơi.

Nhưng Lục Áp Đạo Nhân nhanh chóng phát hiện một tia không đúng.

Y phát hiện mình đã xuyên toa trong hư không rất lâu, nhưng căn bản không thể thoát ra.

Rõ ràng, có người đã dùng Pháp Tắc Không Gian cường đại nhốt y

vào một mảnh hư không này."Ai?" Lục Áp Đạo Nhân trong lòng kinh nghi bất định.

Người có thể vô thanh vô tức nhốt y vào hư không, khiến y hoàn toàn không phát hiện ra.

Hẳn là một cường giả tinh thông Pháp Tắc Không Gian, hoặc là một Tiên Thiên Linh Bảo hệ không gian đỉnh cấp nhất.

Cường giả nắm giữ Pháp Tắc Không Gian nổi tiếng nhất Hồng Hoang Đại Lục là Tổ Vu Đế Giang của Vu tộc.

Nhưng Tổ Vu Đế Giang đã vẫn lạc từ lâu, chuyện này y vô cùng rõ ràng, vì Đế Giang là do phụ thân y đích thân giết."Tiên Thiên Linh Bảo hệ không gian, Hỗn Nguyên Kim Đấu?

Sơn Hà Xã Tắc Đồ?

Thái Cực Đồ?" Lục Áp Đạo Nhân trong lòng suy đoán.

Nhưng chủ nhân của những Pháp Bảo này đều không có oán cừu gì với y, sẽ không ra tay đối phó y. "Chẳng lẽ?" Lục Áp Đạo Nhân nghĩ đến một người, trong lòng không khỏi trầm xuống.

Nếu thật sự là vị đó, hôm nay e rằng lành ít dữ nhiều rồi."Lục Áp!" Tiếng cười khẽ truyền đến, Hư Không Đạo Nhân dẫn Ô Ma xuất hiện trước mặt Lục Áp Đạo Nhân.

Lục Áp Đạo Nhân bị nhốt trong mảnh hư không này tự nhiên là do y ra tay.

Vừa rồi khi Lục Áp Đạo Nhân rời đi, y không đuổi theo, mà trước tiên thu Bàn Vương làm đồ đệ.

Để Lục Áp chạy trước thì có sao đâu, Hư Không Đạo Nhân muốn đuổi kịp lúc nào cũng được.

Huống hồ với tu vi của y, thi triển Pháp Tắc Không Gian, Lục Áp

hoàn toàn không nhìn ra mình bị người ta nhốt.

Nếu không phải đã xuyên toa rất lâu mà vẫn không thoát ra được, Lục Áp trong lòng hoàn toàn sẽ không hoài nghi."Bái kiến Hư Không Thánh Nhân!" Thấy Hư Không Đạo Nhân đột nhiên hiện thân, Lục Áp Đạo Nhân trên mặt lại không hề kinh hoảng.

Phảng phất y đã đoán ra Hư Không Đạo Nhân vậy.

Hư Không Đạo Nhân đối đầu với Đạo Tổ, lúc đó các cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang Thế Giới đều chú ý.

Lục Áp tự nhiên cũng rõ ràng, Pháp Tắc Không Gian nắm giữ đến mức độ này.

Chỉ có Sư Tôn của Minh Hà Lão Tổ, Hư Không Đạo Nhân cùng bối phận với Hồng Quân Đạo Tổ.

Y trước tiên cung kính hành một lễ, phảng phất đang đối mặt không phải Hư Không Đạo Nhân, mà là Hồng Quân Đạo Tổ vậy."Ngươi có biết vì sao ta nhốt ngươi không?" Hư Không Đạo Nhân nhìn thái độ của Lục Áp cũng có chút kinh ngạc, mở miệng hỏi."Ắt hẳn Thánh Nhân vì vật này!" Lục Áp cung kính đưa một bình ngọc trắng bị phong ấn cho Hư Không Đạo Nhân.

Chính là Tiên Thiên Cổ Độc vừa trộm được từ động phủ của Bàn Vương.

Y tùy tay vung một chiêu, bình ngọc trắng liền rơi vào tay.

Hư Không Đạo Nhân cũng không khỏi trong lòng cảm thán.

Lục Áp Đạo Nhân quả nhiên cơ mẫn vô cùng, là người thông tuệ, biết thiên cơ, hiểu thiên số.

Vu Yêu Đại Chiến là thiên địa sát kiếp khủng bố như vậy.

Cường giả chết đi của Vu Yêu hai tộc đếm không xuể, ngay cả

mười một vị Tổ Vu của Vu tộc và hai vị Thiên Đế của Yêu tộc đều vẫn lạc.

Chương 17

Mười Đại Kim Ô cũng đã chết đi chín con.

Chỉ có tiểu Kim Ô nhỏ nhất sống sót, hoạt bát nhảy nhót vượt qua Vu Yêu sát kiếp, lại còn tu thành một thân đại thần thông.

Ngay cả Phong Thần Đại Kiếp càng thêm khủng bố về sau, Thánh Nhân đích thân ra trận, cũng không thể làm gì được y, ngược lại còn khiến uy danh y đại chấn.Thấy y cung kính như vậy, lại biết điều như vậy.

Hư Không Đạo Nhân ngược lại không tiện ra tay.

Rốt cuộc Vu Yêu hai tộc chẳng liên quan gì đến y, y cũng không phải bảo mẫu của Vu tộc, chỉ là có quan hệ không tệ với Hậu Thổ mà thôi.

Còn về việc Lục Áp Đạo Nhân vì sao muốn đối phó Cửu Phượng, y cũng lười mở miệng hỏi.

Với thù hận sâu sắc giữa Vu Yêu hai tộc, cha mẹ huynh đệ của Lục Áp đều chết trong tay Vu tộc.

Lục Áp không báo thù, vậy mới là gặp quỷ.

Nhưng rốt cuộc y cô thân một mình, tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không phải đối thủ của Vu tộc.

Chỉ có thể ký thác dưới trướng Nhân Hoàng, mượn sức Nhân tộc để báo thù Vu tộc.

Thực tế kế hoạch này vô cùng thành công, nếu không phải Hư Không Đạo Nhân nhúng tay.

Cửu Phượng đáng lẽ đã trúng kế trọng thương, bộ lạc Cửu

Phượng và Vu tộc cũng đáng lẽ đã bị từ từ tiêu diệt.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại vô cùng hiếu kỳ, Lục Áp lúc đó sao lại cấu kết với hai vị Tây Phương Giáo kia.Phải biết rằng chín con Kim Ô vẫn lạc năm xưa, không thể thoát khỏi liên hệ với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề. "Vì sao ngươi lại cấu kết với hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề?" Vì không hiểu, y đành trực tiếp mở miệng hỏi."Vì sao ngươi lại cấu kết với hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề?" Trong lòng Lục Áp Đạo Nhân, y không biết Hư Không Đạo Nhân vì sao lại hỏi.

Kể từ khi Yêu tộc Thiên Đình phá diệt, Lục Áp Đạo Nhân cô gia quả nhân không nơi nương tựa.

Hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề có thiện ý, Lục Áp Đạo Nhân tự nhiên cũng thân cận với Tây Phương Giáo.

Tuy y biết danh tiếng của hai vị Thánh Nhân này không tốt lắm, nhưng Lục Áp Đạo Nhân cũng không có lựa chọn nào khác.

Lục Áp không hỏi Hư Không Đạo Nhân làm sao biết y có quan hệ với Tây Phương Giáo.

Vì Hư Không Đạo Nhân đã chính xác chặn y ở đây, rõ ràng y đã sớm chú ý đến bộ lạc của Nhân Hoàng.

Với tu vi của y, tự nhiên cũng có thể biết khi Vu Nhân hưu chiến, bộ lạc Vu tộc đột nhiên tiến công bộ lạc Nhân tộc là do Tây Phương Giáo giở trò sau lưng."Sau khi Thiên Đình phá diệt, may mắn được hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề che chở, mới thoát khỏi đại kiếp!" Lục Áp thành thật đáp, trước một tồn tại như Hư Không Đạo Nhân, che giấu không có ý nghĩa gì.

Ban đầu sau khi Thiên Đình bị Vu tộc công phá, Tổ Vu và Yêu Đế đều vẫn lạc, nhưng thực lực Vu tộc vẫn mạnh hơn nhiều so với Yêu tộc.

Là tử tự duy nhất của Thiên Đế Đế Tuấn, toàn bộ Vu tộc chắc chắn sẽ tìm kiếm khắp nơi để giết y.

Nếu không phải Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người che chở, Lục Áp Đạo Nhân chưa chắc đã không chết trong tay Vu tộc."Vu Yêu hai tộc huyết hải thâm cừu, ngươi hận Vu tộc muốn diệt tận Đại Vu ta có thể lý giải.

Chỉ là ta không hiểu, những kẻ chủ mưu khác dẫn đến Yêu tộc diệt vong ngươi không hận sao?" Hư Không Đạo Nhân nhìn biểu tình của Lục Áp, liền hiểu ra Lục Áp căn bản không biết Tây Phương Giáo đã nhúng tay vào Vu Yêu Đại Chiến. "Hư Không Thánh Nhân nói vậy là có ý gì?

Tây Phương Giáo cũng là kẻ chủ mưu khiến Yêu tộc ta diệt vong sao?" Lục Áp Đạo Nhân trầm giọng hỏi.

Ý của Hư Không Đạo Nhân rất rõ ràng, Yêu tộc diệt vong, Tây Phương Giáo ở phía sau cũng đã nhúng tay vào.

Nói chuyện với người thông minh thật sảng khoái, nhất điểm tức thông!

Không như nha đầu Cửu Phượng ngốc nghếch kia.

Hư Không Đạo Nhân thầm nghĩ trong lòng."Ban đầu Vu Yêu tuy có địch thị lẫn nhau, nhưng còn lâu mới đến mức huyết chiến.

Phụ thân Đế Tuấn bế quan, sợ gây chuyện nên nhốt ngươi trong Thái Dương Tinh tu luyện, thậm chí còn hạ cấm chế." "Nhưng cấm chế lại vô cớ mở ra một khe hở, mười huynh đệ đồng loạt xuất hiện thiêu đốt Hồng Hoang.

Ngay cả Đại Vu Khoa Phụ cũng chết trong tay các ngươi, Đại Vu Đại Nghệ vì báo thù cho hảo hữu, đã bắn chết chín ca ca." "Sau đó phụ thân ngươi phẫn nộ xuất quan sớm, tru sát Đại Nghệ.

Cuối cùng dẫn đến Vu Yêu huyết chiến, Thiên Đình phá diệt." Lục Áp Đạo Nhân nghe lời Hư Không Đạo Nhân mà trong lòng trầm mặc.

Hư Không Đạo Nhân rất rõ ràng những chuyện này, rốt cuộc y là người đã đích thân trải qua toàn bộ sự việc lúc đó."Chỉ là không có, cấm chế do phụ thân ngươi hạ xuống với tu vi của y, vì sao lại đột nhiên bị xé rách?" "Thánh Nhân?" Lục Áp đột nhiên ngẩng đầu.

Với tu vi của Đế Tuấn lúc đó, cả Hồng Hoang Đại Lục cũng chỉ có vài vị Thánh Nhân mới vượt xa phụ thân y.

Các Chuẩn Thánh khác, bất kể Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Đa Bảo của Tam Thanh môn hạ, Nhiên Đăng và những người khác, ai cũng không dám nói mình có thể thắng Đế Tuấn.

Lục Áp không phải không hoài nghi vị Thánh Nhân nào đó ra tay.

Nhưng Thánh Nhân xuất thủ, thì một Chuẩn Thánh nhỏ bé nào có thể suy diễn ra thiên cơ."Cứ xem đi!" Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó thời gian giữa ba người phảng phất bắt đầu cấp tốc đảo ngược.

Mười năm, trăm năm, nghìn năm, vạn năm, mười vạn năm, trăm vạn năm, nghìn vạn năm!

Cuối cùng đã đến nơi của Viễn Cổ Hồng Hoang Thiên Đình, Thái Dương Tinh.

Sự chấn kinh trong lòng Lục Áp Đạo Nhân không cách nào diễn tả được.

Thủ đoạn thời không hồi tố như vậy, tuy không phải thật sự xuyên việt về quá khứ, nhưng cũng cực kỳ khủng bố.

Ở một mức độ nào đó, Hư Không Đạo Nhân nắm giữ Pháp Tắc

Thời Không cũng là tồn tại hoàn toàn thông hiểu thiên cơ.

Thậm chí còn thông hiểu thiên cơ hơn cả Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân chỉ có thể dựa vào Pháp Tắc Thời Không để dò xét thiên cơ thật sự, phải biết tọa độ thời không chính xác mới được.

Khác hoàn toàn với Thánh Nhân dựa vào suy diễn để biết thiên cơ.Trên Thái Dương Tinh, một đạo nhân gầy gò lén lút đến gần Thái Dương Tinh.

Sau khi cẩn thận nhìn xung quanh không có ai khác, đạo nhân niệm vài pháp quyết.

Cấm chế do Đế Tuấn bố trí trên Thái Dương Tinh bị xé ra một khe hở, nhưng Đế Tuấn hoàn toàn không hề hay biết.

Thậm chí khe hở đó hoàn toàn không giống như bị nhận định, mà như Thái Dương Tinh tự động vận chuyển rồi tự phá vỡ.

Sau đó đạo nhân nhẹ nhàng niệm vài pháp quyết, nhìn một con Kim Ô bay lượn lờ gần đó, phát hiện ra khe hở của cấm chế.

Có thể thấy, tiểu Kim Ô ham chơi biết được khe hở đó, liền tranh giành nhau tràn ra Hồng Hoang Đại Lục.

Đạo nhân gầy gò thần bí cười cười, tại chỗ thi pháp, điên đảo thiên cơ, ngay sau đó cả người biến mất không thấy.Chuẩn Đề Đạo Nhân điên đảo thiên cơ, đối với các Thánh Nhân và tu sĩ dựa vào Đạo suy diễn thì hữu dụng.

Nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân thì hoàn toàn không thể.

Rốt cuộc Hư Không Đạo Nhân trực tiếp thông qua Pháp Tắc Thời Gian mà nhìn thấy chuyện đã xảy ra.

Trừ khi Chuẩn Đề Đạo Nhân có thể trực tiếp thay đổi quá khứ trong trường hà thời gian.

Nhưng y không thể làm được điều đó, chỉ có Đại Đạo Thánh Nhân triệt để nắm giữ Pháp Tắc Thời Gian mới có khả năng làm được.

Chuẩn Đề Đạo Nhân đoán sai xa rồi."Chuẩn Đề Đạo Nhân!" Lục Áp mặt mày xanh mét, nghiến răng nói.

Chẳng trách cấm chế do phụ thân y bố trí lại có khe hở.

Chẳng trách Thái Dương Tinh lớn như vậy, mà bốn ca ca lại vừa hay bay đến chỗ khe hở đó?

Hóa ra tất cả đều là quỷ kế của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Vu Yêu Đại Chiến hoàn toàn bùng phát đột ngột dưới sự xúi giục của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Giống như Vu Nhân rõ ràng đã hưu chiến, nhưng Vu tộc lại đột nhiên tiến công tiểu bộ lạc Nhân tộc vậy."Đa tạ Thánh Nhân đã cáo tri!" Lục Áp hướng Hư Không Đạo Nhân bái ba bái, cảm tạ.

Y cũng không phải không muốn báo thù Vu tộc.

Tuy Chuẩn Đề Đạo Nhân đã xúi giục Vu Yêu chi tranh.

Nhưng giữa Vu Yêu vốn dĩ đã có cừu hận, huống hồ nguyên nhân căn bản khiến Thiên Đình diệt vong chính là Vu tộc."Ngươi biết chuyện này là tốt rồi!" Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

Kỳ thực y không có nhiều tâm tư đến vậy, chỉ cần Hồng Quân gây loạn, đối với y là tốt. "Ngươi nên biết, Cửu Phượng là do ta bảo hộ!" Hư Không Đạo Nhân nói, trong lời nói ẩn chứa sự cảnh cáo.

Báo thù Vu tộc y lười quản, nhưng y nói cho Lục Áp biết Cửu Phượng là do y bảo hộ.

Nếu Lục Áp cố chấp báo thù Cửu Phượng, Hư Không Đạo Nhân

cũng không ngại tiện tay tru sát y.

Y không tin với biểu hiện của Lục Áp Đạo Nhân, y sẽ ngu xuẩn đến vậy."Vâng, Hư Không Thánh Nhân!" Lục Áp gật đầu, biểu thị đã hiểu ý của Hư Không Đạo Nhân.

Vậy không động đến Cửu Phượng là được rồi!

Tuy y muốn báo thù Vu tộc, nhưng không cần thiết phải cố chấp vào Cửu Phượng.

Giống như Yêu tộc Thiên Đình diệt vong, Hồng Hoang Đại Lục không thiếu gì Đại Yêu.

Vu tộc diệt vong, Vu tộc cũng không thể giết hết.

Hồng Hoang Đại Lục rộng lớn như vậy, tổng sẽ có cá lọt lưới.

Đối với Lục Áp, Hư Không Đạo Nhân cũng không có ý đồ tru sát.

Nay biết được những sự tình Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề Tây Phương Giáo đã làm trong Vu Yêu Đại Chiến, nội tâm tất nhiên cực kỳ căm hận Tây Phương Giáo.

Lục Áp Đạo Nhân tư chất không tệ, sau khi thoát khỏi kiếp Vu Yêu, lại tu được một phen thần thông cực đại.

Luận tư chất, căn cốt và thành tựu cuối cùng, y thực không thua kém Đại đệ tử Minh Hà của Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng không định thu Lục Áp làm đệ tử.

Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ vốn là người cùng thời đại, dù Hồng Quân hiện tại đã Hợp Đạo, hai người vẫn là tồn tại ngồi ngang hàng.

Muốn thu đồ đệ, tất nhiên cũng không thể kém đệ tử của Hồng Quân quá nhiều.

Với thiên phú Độc Đạo của Bàn Vương cùng Vạn Độc Chân Kinh, y có khả năng tu luyện thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân Độc Đạo.

Còn về Minh Hà, chỉ cần sức mạnh Địa Đạo khôi phục, y ắt sẽ là Địa Đạo Thánh Nhân.

Vả lại Minh Hà cũng có cơ duyên, y đản sinh trong Huyết Hải, Ma Đạo, Quỷ Đạo, trời sinh thích hợp quản lý Địa Phủ.

Lục Áp Đạo Nhân xuất thân Kim Ô, thích hợp Thiên Đình nhưng lại khắc với Địa Đạo.

Chứ không phải Hậu Thổ, chấp chưởng Địa Đạo, người đã sáng lập Luân Hồi.

Hậu Thổ dù ôn nhu thiện lương đến mấy, cũng không thể đồng ý nhượng cho vị cựu Thái tử Yêu tộc này thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Không ra một chưởng đánh chết Lục Áp Đạo Nhân, đã là Hậu Thổ tâm từ thủ nhuyễn.

Huống hồ mối thù sâu như biển máu giữa Vu và Yêu, không ít Tổ Vu đã chết trong tay Đế Tuấn...

Chương 18

Tử Tiêu Cung!

Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa đều đang ngồi trên bồ đoàn.

Từ khi Hồng Quân Hợp Đạo, các Thánh đều trở về đạo tràng của mình.

Người tu hành thì tu hành, người luyện đan thì luyện đan, người dạy đệ tử thì dạy đệ tử, người gây sự thì gây sự!

Các Thánh đều bận việc riêng, hiếm khi gặp mặt.

Lần này lại đột nhiên xuất hiện tại Tử Tiêu Cung, không biết Hồng Hoang Thế Giới lại có đại sự gì xảy ra.

Sáu vị tề tựu xong, hóa thân Hợp Đạo của Hồng Quân Đạo Tổ cũng xuất hiện tại Tử Tiêu Cung!

"Bái kiến Sư Tôn!" Thấy Hồng Quân xuất hiện, sáu vị Thánh Nhân đồng loạt hành lễ nói.

"Nay Minh Hà lập giáo, thoát ly Thiên Đạo, Trẫm nên hành sự thế nào?" Hồng Quân mở lời hỏi các đệ tử.

Hành sự?

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mấy người trong lòng đều không hiểu rõ đầu đuôi.

Ngày trước Minh Hà lập giáo, chẳng phải Sư Tôn đã nổi giận đùng đùng đi tìm Minh Hà gây sự sao.

Sau đó phát hiện Minh Hà là đệ tử của lão bằng hữu kia, đành chịu.

Nhưng mấy vị Thánh Nhân đều là người tinh ranh, cũng hiểu rõ tính cách của Hồng Quân, tự nhiên biết trong đó có manh mối.

Để Đạo Tổ có thái độ chuyển biến lớn như vậy, chỉ có một khả năng, Đạo Tổ đối với Hư Không Đạo Nhân kia cũng đành bó tay.

"Sư Tôn, ngã nên làm gì đây?" Chuẩn Đề Đạo Nhân sốt ruột hỏi.

Hồng Quân sớm đã nói, việc chưởng ác Địa Phủ là mấu chốt để Tây Phương Giáo đại hưng.

Thực tế quả đúng là như vậy.

Trước khi Địa Tạng nhập trú Địa Phủ, Tây Phương cực kỳ bần hàn.

Môn nhân đệ tử của Tây Phương Giáo chỉ có hai ba mống.

Toàn bộ môn phái chỉ có hai vị cường giả Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Dù hai vị cường giả này cường đại, là Thiên Đạo Thánh Nhân thuộc bản chất Thiên Hoa của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng dưới trướng không người, khi ấy chỉ có thể Thánh Nhân tự mình ra tay, thực sự mất mặt.

Nhìn Lão Quân xem, mọi việc đều giao cho Đại Pháp Sư Huyền Đô giải quyết.

Với tu vi của Đại Pháp Sư Huyền Đô cùng thể diện của Lão Quân, việc thông thường hoàn toàn không vấn đề.

Nhìn Nguyên Thủy xem, trong số đệ tử của y, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên uy chấn Hồng Hoang.

Đại đệ tử Quảng Thành Tử là Sư của Nhân tộc Thánh Hoàng, Nhân tộc có khí vận thịnh vượng nhất Hồng Hoang Thế Giới.

Khí vận Nhân tộc bị Nhân Giáo và Xiển Giáo chiếm mất một nửa.

Tiệt Giáo càng không cần nói, xưng là Vạn Tiên Triều, khí thế bậc nào!

Chỉ có Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mọi việc đều phải tự mình chạy vạy, hoàn toàn không có phong thái Thánh Nhân.

Khó khăn lắm mới được Hồng Quân chỉ điểm, chiếm cứ Địa Phủ.

Nhìn thấy mỗi ngày đều có lượng lớn công đức từ Địa Phủ truyền về Tây Phương Giáo, thực lực Tây Phương Giáo càng ngày càng mạnh.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thậm chí nhờ công đức và Địa Đạo chi lực, sắp ngộ ra ba loại Đại Đạo pháp môn Từ Bi, Công Đức, Tịch Diệt độc nhất của Tây Phương Giáo.

Kết quả lại bị trực tiếp xua đuổi, Tây Phương Giáo mất đi Địa Phủ, mấy năm nay tu vi của đệ tử lập tức chậm lại.

"Sư Tôn, Địa Phủ chỉ có một Hư Không Đạo Nhân.

Ngã cùng sư đệ ra tay, chỉ cần trấn áp y là được.

Địa Phủ ắt sẽ trở về môn hạ Thiên Đạo." Tiếp Dẫn Đạo Nhân, người vốn luôn mang vẻ mặt bi khổ, dường như suốt ngày lo lắng cho chúng sinh thiên hạ, đột nhiên nói ra một câu đầy sát khí.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Nữ Oa đều giật mình.

"Địa Phủ có bí mật gì mà khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lại điên cuồng đến thế?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tư duy hoạt bát hơn, lập tức nêu ra một vấn đề then chốt.

Việc Tây Phương Giáo chiếm cứ Địa Phủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn biết.

Nhưng loại nơi như Địa Phủ, Nguyên Thủy không xem trọng.

Một người như Nguyên Thủy, Bàn Cổ chính tông, Huyền Môn

Tam Thanh, lại đi vì chút công đức mà đến cái nơi bẩn thỉu ô uế đó sao.

Nên đối với việc Tây Phương Giáo chiếm cứ Địa Phủ cũng không quá để mắt.

Nhưng Nguyên Thủy cũng hiểu, dù sao Tây Phương là ngoại đạo, không như Bàn Cổ chính tông.

Không có căn cốt, không có phúc duyên, xuất thân từ chốn khổ hàn, công đức Địa Phủ đối với Tây Phương Giáo quả thật có ích.

Nên Nguyên Thủy ôm thái độ bố thí mà nhìn Tây Phương Giáo.

Loại công đức này Tam Thanh ngã không xem trọng, Tây Phương Giáo muốn lấy thì tốt thôi.

Nhưng Nguyên Thủy cũng không ngốc sao?

Nếu chỉ vì chút công đức đó, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thân là Thánh Nhân, dù là để giáo phái lớn mạnh cũng sẽ không điên cuồng đến thế.

Khai chiến với một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thực lực kinh nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có khả năng vẫn lạc và trở về Thiên Đạo.

Huống hồ vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia còn chưởng ác hai Đại Pháp Tắc chi Vương, Thời Không Pháp Tắc.

"Bên trong nhất định có bí mật!" Nguyên Thủy vuốt râu, nheo mắt nhìn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề bị nhìn, lập tức trong lòng chột dạ.

Trong lòng lạnh lẽo!

"Tiếp Dẫn đạo hữu, vì một cái Địa Phủ mà liều mạng với Hư Không Đạo Nhân thần bí khó lường, có đáng không?" Thông Thiên nhíu mày hỏi.

Y tự thị thực lực cường đại, lại cực kỳ thích chiến đấu.

Cũng biết một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu luyện Thời Không Pháp Tắc đáng sợ đến mức nào.

"Đã hiểu!" Nguyên Thủy trong lòng thầm vui, mình vốn không biết mở lời, nay Thông Thiên đã đưa chủ đề lên.

Vừa hay có thể tiếp lời.

"Không sai, Tiếp Dẫn đạo hữu.

Chẳng lẽ Địa Phủ có chỗ nào đặc thù hay sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn dường như vô ý hỏi.

Tiếp Dẫn mặt cứng đờ, biết vừa rồi mình đã lỡ lời, khiến Nguyên Thủy chú ý.

"Giáo ngã căn cơ nông cạn, Tây Phương lại bần hàn.

Địa Phủ là nơi Sư Tôn cho phép đệ tử giáo ngã tích lũy công đức, đề thăng tu vi.

Nay mất đi Địa Phủ, ảnh hưởng tới giáo ngã không nhỏ." Tiếp Dẫn Đạo Nhân mở lời nói.

Đương nhiên y không nói rằng Hồng Quân đã nói, chiếm cứ Địa Phủ, sau này Tây Phương Giáo sẽ đại hưng.

Đùa sao.

Tây Phương Giáo đại hưng chẳng phải có nghĩa là các giáo phái Tam Thanh suy lạc sao.

Nếu Tam Thanh biết chuyện này, vốn dĩ không có hứng thú với Địa Phủ, cũng sẽ cưỡng ép nhúng tay vào.

"Không sai, Tây Phương Giáo ngã dù sao cũng không phải Bàn Cổ chính tông.

Nếu Tây Phương Giáo ngã cũng có thể như Xiển Giáo của Nguyên Thủy đạo hữu, phụ tá Nhân Hoàng, tích lũy công đức, tự nhiên sẽ không bận tâm Địa Phủ." "Không biết Nguyên Thủy đạo huynh có nguyện ý để giáo ngã chia một chén canh chăng?" Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng phụ họa che giấu.

"Ha ha!" Nguyên Thủy Đạo Nhân cười cười, không nói nữa.

Nhân tộc là nhân vật chính đã định của Hồng Hoang Thế Giới, được Thiên Đạo ưu ái.

Phụ trợ Nhân tộc chưởng ác Hồng Hoang Đại Lục, chính là thuận thiên hành, được khí vận gia thân và có lượng lớn công đức.

Đây mới là việc một giáo phái Bàn Cổ chính tông nên làm!

Đây cũng là nguyên nhân Nguyên Thủy coi thường Tây Phương Giáo.

Xem kìa, vì chút công đức đó mà ngày đêm phải giao thiệp với những âm hồn trong Địa Phủ tăm tối, đây là việc mà giáo phái Thánh Nhân nên làm sao.

Nhưng không thể để Tây Phương Giáo nhúng tay vào Nhân tộc.

Nguyên Thủy cũng không ngốc.

Nay khí vận và công đức Nhân tộc, Tam Thanh cũng đã không đủ chia, đâu còn dư dật gì mà cấp cho Tây Phương Giáo.

"Ký nhiên như vậy, vậy Tiếp Dẫn đạo hữu cùng Chuẩn Đề đạo hữu tự mình đi tìm Hư Không Đạo Nhân bàn bạc là được, hà tất phải kéo Tam Thanh ngã vào làm gì." Thái Thanh Lão Quân chậm rãi mở lời.

Nguyên Thủy, Thông Thiên liên tục gật đầu.

Tam Thanh ngã dựa vào cái gì mà vì Địa Phủ, đi đánh nhau sống

chết với một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cường đại.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nghe vậy đều khựng lại.

Để bọn y đi tìm Hư Không Đạo Nhân đòi công bằng sao?

Đã thử rồi.

Kết quả mất đi Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Hỏa Lô và Bồ Đề Mộc ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Đối với Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng ẩn ẩn đau xót.

Một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

Cả Tây Phương Giáo cũng không có mấy kiện.

"Chuyện Địa Phủ, không chỉ liên quan đến Tây Phương Giáo." Hồng Quân Đạo Tổ mở lời nói, trực tiếp phủ định lời nói của Lão Quân.

Chương 19

Tam Thanh nhìn nhau, không nói nữa.

Lúc này Tam Thanh còn đoàn kết, không như đời sau vì Phong Thần Đại Kiếp mà trở mặt.

Nhưng Sư Tôn đã mở lời, Tam Thanh cũng không tiện tiếp tục châm chọc Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

"Việc Bình Tâm hết sức trọng đại, một khi sức mạnh Địa Đạo khuếch đại, sức mạnh Thiên Đạo sẽ suy yếu.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, khi ấy thực lực cũng sẽ suy giảm." Nghe lời của Hồng Quân, biểu cảm của Tam Thanh bao gồm Nữ Oa đều trở nên nghiêm túc.

Việc của Tây Phương Giáo có thể không quản, thậm chí vui vẻ xem Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề gặp xui xẻo.

Chỉ là nếu Thiên Đạo thực sự suy yếu, làm suy yếu thực lực của chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân, thì bọn họ cũng không tình nguyện.

"Vậy Sư Tôn, bảy người chúng ngã đồng loạt ra tay?" Trong đôi mắt Thông Thiên phóng ra Thông Thiên kiếm ý.

Y bản tính hiếu chiến, chỉ lười chiến đấu vì Tây Phương Giáo.

Nhưng nay liên quan đến lợi ích của Tam Thanh, Thông Thiên Giáo Chủ cũng nguyện ý ra tay.

"Không được!" Nào ngờ Hồng Quân Đạo Nhân lắc đầu cự tuyệt nói: "Hư Không Đạo Nhân chưa làm trái Thiên Đạo, Trấm vô pháp động dụng quá nhiều Thiên Đạo chi lực.

Vả lại chưa chắc đã trấn áp được y, nếu không thể nhất cử trấn

áp, ắt hậu hoạn vô cùng!" Nghe lời của Hồng Quân, Thông Thiên cũng đành ngồi xuống.

Tuy chiến ý mười phần, nhưng y cũng không phải kẻ ngốc.

Hồng Quân Đạo Tổ còn không nắm chắc, vậy mình xông lên chỉ có nước bị đánh mà thôi.

"Sư Tôn, ngã có một chủ ý, có thể phế bỏ Địa Phủ." Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên mở lời.

"Nga, biện pháp gì?" Hồng Quân sắc mặt vui mừng, vội hỏi.

Tam Thanh, Nữ Oa, thậm chí Tiếp Dẫn đều nhìn qua, không biết Chuẩn Đề có biện pháp gì.

"Địa Phủ cần siêu độ sinh linh, giúp vô số sinh linh Hồng Hoang Thế Giới đi Luân Hồi chuyển thế, để tích lũy công đức." Chuẩn Đề Đạo Nhân đắc ý nói: "Nếu không có linh hồn sinh linh đến chuyển thế, chẳng phải Địa Phủ sẽ bị phế bỏ sao?" Chư vị Thánh Nhân nghe xong, dường như quả thật có lý đó.

Chỉ có Hồng Quân cảm thấy một tia không ổn.

"Vậy linh hồn của những sinh linh đó thì sao?" Nữ Oa Thánh Nhân hỏi.

"Chúng ngã đều là Thánh Nhân, khai tịch tiểu thế giới không thành vấn đề, hoàn toàn có thể đưa linh hồn những sinh linh đó vào trong đó." "Ngã cần những linh hồn đó làm gì?" Thông Thiên Giáo Chủ ngớ người hỏi.

Chứ không phải Ma tộc hoặc những Tà tu kia, cần dựa vào việc thôn phệ linh hồn để tu luyện hoặc luyện chế pháp bảo.

"Vì an nguy Thiên Đạo, các Thánh Nhân chúng ngã cực khổ một chút." Tiếp Dẫn Đạo Nhân trên mặt lộ ra nụ cười, đã hiểu ý của

Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Huyền Môn không thể lợi dụng những linh hồn đó, nhưng Tây Phương Giáo có thể a.

Trong pháp môn mà Tiếp Dẫn Đạo Nhân sáng tạo có một loại gọi là Chưởng Trung Phật Quốc.

Chỉ cần bên trong có càng nhiều Phật đồ thành kính, tín ngưỡng chi lực càng nhiều, kim thân La Hán càng kiên cố thì thực lực càng mạnh.

Khi ấy có vô số linh hồn Hồng Hoang Thế Giới tiến vào Chưởng Trung Phật Quốc, Tây Phương Giáo có thể nhất cử siêu việt Huyền Môn Tam Giáo.

Biện pháp một mũi tên trúng hai đích như vậy, không chỉ giam hãm Địa Phủ, Tây Phương Giáo còn thu được lợi ích lớn hơn cả khi chiếm cứ Địa Phủ.

"Nếu không có biện pháp, chỉ có thể như vậy." Nguyên Thủy có chút chần chừ nói, cũng không đưa ra được biện pháp nào tốt.

"Sư Tôn, ngài thấy chủ ý này thế nào?" Chuẩn Đề Đạo Nhân trên mặt mang theo nụ cười, nôn nóng hỏi Hồng Quân.

Hoàn toàn không chú ý đến ánh mắt đồng tình của Lão Quân.

"Đồ xuẩn hóa, thật là một chủ ý tồi tệ!" Hồng Quân Đạo Tổ sắc mặt thiết thanh, trực tiếp mắng.

Nụ cười của Chuẩn Đề Đạo Nhân ngưng đọng trên mặt.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Tiếp Dẫn đều ngây người, dường như chưa từng thấy Đạo Tổ cũng sẽ buông lời thô tục.

Ngay sau đó Nguyên Thủy và Thông Thiên trên mặt liền lộ ra nụ cười hả hê, tuy không biết Chuẩn Đề vì sao bị mắng, nhưng thấy y

gặp xui xẻo thì luôn tốt hơn.

"Sư Tôn, ngã... ngã..." Chuẩn Đề Đạo Nhân bất an nói, hoàn toàn không hiểu vì sao bị mắng.

Hồng Quân Đạo Tổ giận biết bao.

Cái đồ xuẩn hóa này không biết rằng, nếu không có Hậu Thổ Nguyên Thần vì Địa Đạo mà thành Thánh, thậm chí còn có thể uy hiếp Hồng Quân.

Bởi vì đối với Hồng Hoang Thế Giới, Địa Đạo và Thiên Đạo là tồn tại như nhau.

Trước khi Luân Hồi và Địa Phủ được lập ra, linh hồn của sinh linh Hồng Hoang Thế Giới, trừ Tiên Thiên sinh linh, đều do Thiên Địa sinh thành.

Sau khi vẫn lạc, vì không có Luân Hồi, lại trực tiếp tiêu tán trong Thiên Địa.

Những sự hao phí đó đều là sức mạnh Thiên Đạo.

Nên Hậu Thổ sáng lập Địa Đạo Luân Hồi, mới có công đức lớn đến như vậy.

Linh hồn của sinh linh Hồng Hoang Thế Giới có thể tái sử dụng, giúp Thiên Đạo tiết kiệm một lượng lớn sức mạnh, có thể dùng để khuếch trương toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Hồng Hoang Thế Giới càng cường đại, năng lượng dung nạp càng nhiều, sức mạnh của Hồng Quân và các Thánh Nhân cũng càng cường đại.

Khi Thiên Địa vừa khai tịch, Hồng Quân tiến vào Chuẩn Thánh vô địch Hồng Hoang.

Đến thời Phong Thần Đại Kiếp, Chuẩn Thánh khắp Hồng Hoang

Đại Lục ở khắp nơi.

Nay Chuẩn Đề lại đưa ra cái chủ ý tồi tệ, thu thập linh hồn của các sinh linh đã vẫn lạc, vậy linh hồn của các sinh linh mới sinh ra lại phải hao phí sức mạnh Thiên Đạo mà tạo ra từ hư không.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đánh chủ ý gì, Hồng Quân sao lại không biết.

Muốn sức mạnh Thiên Đạo, vậy Tây Phương Giáo sẽ đơn độc lớn mạnh.

Hồng Quân tốn công tốn sức thiết kế Hậu Thổ, khuếch trương Thiên Đạo chi lực, hai tên này lại âm mưu chiếm đoạt.

Nếu không phải Hồng Quân hiểu rõ, hai người bọn họ quả thật không biết sẽ có ảnh hưởng lớn đến mức nào, thì y đã sớm một chưởng đánh chết bọn họ rồi.

"Linh hồn sinh linh tất phải nhập Luân Hồi!" Hồng Quân lạnh lùng nói, căn bản lười giải thích.

Có thể có một số linh hồn không nhập Luân Hồi, nhưng tuyệt đại đa số linh hồn đã mất phải tiến vào Luân Hồi, đó là một thiết luật tuyệt đối không thể phá vỡ.

Thấy Hồng Quân Đạo Tổ sắc mặt khó coi như vậy, Chuẩn Đề lập tức cấm nhược hàn thiền.

Các vị Thánh Nhân khác cũng không hiểu vì sao Đạo Tổ đột nhiên nổi giận, chỉ có Lão Quân như có điều suy tư, nhìn ra được đôi điều.

"Vậy chỉ có thể tìm biện pháp khác thôi!" Nữ Oa Thánh Nhân vội vàng nói để hòa giải.

"Sư Tôn, ngã có một biện pháp có thể thử xem." Lão Quân trầm mặc một lát, mở lời nói.

"Nói thử xem!" Ngữ khí của Hồng Quân ôn hòa lại, Lão Quân là

tồn tại tiếp cận Thiên Đạo nhất trong các Thánh Nhân.

Không chỉ tu vi cao nhất, mà còn là đệ tử được Hồng Quân coi trọng nhất.

Đặc biệt là Lão Quân trầm ổn, sẽ không vô cớ mở lời, tất nhiên đã suy nghĩ kỹ càng.

"Đại sư huynh mau mau thỉnh nói!" Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng nói, Nguyên Thủy cũng đưa ánh mắt nhìn về phía y.

"Dĩ nhân chế Vu." Lão Quân nói ra bốn chữ.

"Biện pháp hay!

Lão Quân, không hổ là đệ tử tốt của Trẫm." Hồng Quân Đạo Tổ trong mắt lóe lên tinh quang, đã hiểu ra, không khỏi mở lời tán thán.

Ngay sau đó Nguyên Thủy cũng hiểu ý của Lão Quân: "Đại sư huynh quả nhiên cao minh!" Mấy vị Thánh Nhân không lâu sau cũng hiểu rõ mấu chốt trong đó.

Nhân tộc là nhân vật chính đã định của Hồng Hoang Thế Giới, được Thiên Đạo ưu ái.

Phụ trợ Nhân tộc chưởng ác Hồng Hoang Đại Lục, chính là thuận thiên hành, được khí vận gia thân và có lượng lớn công đức.

Nhưng chướng ngại lớn nhất hiện nay cản trở Nhân tộc xưng bá Hồng Hoang Đại Lục, chính là Vu tộc.

Nhân tộc muốn xưng bá Hồng Hoang, tất phải đánh bại Vu tộc, tiêu diệt Vu tộc.

Nhưng đừng quên Vu tộc có Bình Tâm Nương Nương, Hậu Thổ năm xưa vì để tránh Vu tộc bị diệt, mới lấy thân hóa Luân Hồi.

Nhưng nay Hậu Thổ bị giam hãm trong Luân Hồi, căn bản vô pháp ra tay giúp đỡ Vu tộc, chỉ có thể thỉnh cầu Hư Không Đạo Nhân ra tay.

Vậy Hư Không Đạo Nhân là minh hữu của Hậu Thổ, liệu y có ra tay không?

Nếu ra tay ngăn cản Nhân tộc, vậy Hư Không Đạo Nhân là nghịch thiên hành, Hồng Quân Đạo Tổ muốn ra tay trấn áp theo thuận thiên hành sự, có thể động dụng nhiều Thiên Đạo chi lực hơn.

Nếu Hư Không Đạo Nhân nhìn Vu tộc bị diệt vong, vậy giữa y và Hậu Thổ tất nhiên sẽ nảy sinh hiềm khích.

Dù sao Hậu Thổ lấy thân hóa Luân Hồi, chấp niệm lớn nhất chính là Vu tộc.

Quả không hổ là Thái Thanh Lão Quân, loại chuyện này là một dương mưu đường đường chính chính.

Nhân tộc một khi xưng bá Hồng Hoang, khí vận đạt đến cực hạn, ba giáo Nhân, Xiển, Tiệt phụ trợ Nhân tộc cũng sẽ nhờ khí vận này mà đạt đến cực hạn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng chua xót, Tam Thanh lớn mạnh, đối với bọn y không phải là chuyện tốt.

Chứ không thì sau này sức mạnh Địa Đạo khôi phục, Bình Tâm có lực hành động, có thể tự mình ra tay.

Bất luận là đối kháng Thiên Đạo hay che chở Vu tộc, y đều có thể làm, Bình Tâm và Hư Không Đạo Nhân tự nhiên cũng sẽ không nảy sinh hiềm khích...

"Ký nhiên như vậy, dĩ Nhân phạt Vu, sự không nên chậm trễ.

Lão Quân chấp chưởng Nhân Giáo; Nguyên Thủy, Thông Thiên hai giáo phụ trợ Nhân tộc, phải tận tâm tận lực." Hồng Quân Đạo Tổ phân phó nói.

"Tuân lệnh, Sư Tôn!" Tam Thanh tự nhiên gật đầu đáp ứng, phù

trợ Nhân tộc vốn là cơ hội tốt để giáo phái lớn mạnh.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Tây Phương Giáo cũng phải tận lực cung cấp trợ giúp." Hồng Quân nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bên cạnh, cũng phân phó nói.

"Tuân lệnh, Sư Tôn!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người trong lòng chua xót.

Giáo phái Tam Thanh lớn mạnh đối với Tây Phương Giáo không phải là chuyện tốt.

Nay lại muốn Tây Phương Giáo giúp phù trợ Nhân tộc, chẳng phải là giúp Tam Thanh lớn mạnh sao.

Nhưng không ra tay cũng không được, Đạo Tổ đã mở lời rồi.

Sau khi Tử Tiêu Cung tan họp, các Thánh Nhân trở về đạo tràng của mình, chuẩn bị cho việc phù trợ Nhân tộc diệt Vu.

Chương 20

Việc diệt Vu như vậy đương nhiên không thể để các Thánh Nhân tự mình ra tay.

Dù sao năm xưa hai vị Yêu Đế Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất đâu phải là Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhờ hai tòa đại trận và mấy kiện chí bảo mà có thể đấu ngang sức với Tổ Vu.

Bất kỳ vị Thánh Nhân nào cũng không biết thực lực của mình siêu việt Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đến mức nào, sau khi các Tổ Vu vẫn lạc, thực lực Vu tộc không biết đã đi đâu mất bao nhiêu.

Với năng lực của Thiên Đạo Thánh Nhân, bất kỳ ai ra tay Vu tộc đều có thể trong chớp mắt bị diệt vong.

Nhưng việc thương nghị tại Tử Tiêu Cung là dĩ Nhân phạt Vu, là để ly gián Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân.

Hoặc là Hư Không Đạo Nhân ra tay, ngăn cản Nhân tộc phạt Vu, nghịch thiên hành, cuối cùng bị Thiên Đạo trấn áp.

Bất luận là loại nào, đối với các Thánh Nhân đều là chuyện tốt, là một dương mưu.

Nhưng nếu Thánh Nhân tự mình ra tay, Vu tộc sẽ trong chớp mắt bị diệt vong.

Vậy Hậu Thổ cũng sẽ không trách Hư Không Đạo Nhân, mà có lẽ sẽ đổ toàn bộ nhân quả lên đầu mấy vị Thánh Nhân.

Nên việc dĩ Nhân phạt Vu, chỉ có thể dùng sức mạnh của Nhân Giáo và các bộ lạc Nhân tộc ra tay, các Tiên Nhân của Xiển Giáo, Tiệt Giáo và Tây Phương Giáo tương trợ ở một bên...

Trong đại điện ở Hữu Hùng Thị, bộ lạc Nhân Hoàng.

“Hừ!

Cửu Phượng kia cự tuyệt cầu hôn của Nhân tộc ngã.

Quả nhiên Vu tộc không có chút thành ý nào muốn hòa bình chung sống với Nhân tộc ngã.” Chuyên Húc Thị ngồi trong đại điện, nghe tin tức bộ lạc Cửu Phượng cự tuyệt liên hôn, lạnh hừ một tiếng nói.

“Nhân tộc ngã thuận ứng Thiên Mệnh, chưởng khống Hồng Hoang là thuận thiên hành.

Vu tộc cố chấp không hóa giải, tự tìm đường chết.” Một vị tu sĩ Nhân Giáo giận dữ nói.

“Bệ Hạ, chúng ta nên lập tức xuất binh, tiễu diệt bộ lạc Cửu Phượng, rồi tảo đãng toàn bộ Vu tộc!” Lại có một vị tướng lĩnh Hữu Hùng Thị nóng tính lên tiếng.

Chuyên Húc Thị không lên tiếng.

Nếu Nhân tộc có thực lực ra tay tiễu diệt bộ lạc Cửu Phượng, đã sớm ra tay rồi, chứ không phải dùng chuyện liên hôn này.

Dù Vu, Nhân đối đầu, Nhân tộc miễn cưỡng chiếm ưu thế.

Nhưng sau nhiều năm đại chiến kịch liệt, tuy Nhân tộc thực lực lớn mạnh không ít, nhưng nếu cưỡng ép chinh phục Vu tộc, Nhân tộc cũng sẽ nguyên khí đại thương.

“Báo!

Lục Áp Thượng Tiên cầu kiến.” Ngoài cung điện có thị vệ lớn tiếng bẩm báo.

“Mau mau hữu thỉnh!

Nhanh, Quả nhân tự mình đi nghênh tiếp.” Chuyên Húc Thị nghe

tiếng của Quảng Thành Tử, sắc mặt cuồng hỉ nói.

Với thân phận Nhân Hoàng, trừ phi Thánh Nhân giáng lâm, nếu không căn bản không cần tự mình nghênh tiếp.

Nhưng Quảng Thành Tử là ái đồ của Xiển Giáo Giáo Chủ Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại là Sư của Thánh Hoàng Hoàng Đế tổ tiên Nhân tộc.

Với thân phận của Quảng Thành Tử, Chuyên Húc Thị xuất cung nghênh tiếp cũng không mất đi uy nghiêm Nhân Hoàng.

"Tiên sư vừa khéo giáng lâm, có thể phù trợ Nhân tộc ngã phạt Vu sao!" Trong đại điện, Chuyên Húc Thị thỉnh Quảng Thành Tử ngồi xuống xong, vội vàng hỏi.

"Chính xác.

Nhân tộc chưởng khống Hồng Hoang, là thuận ứng Thiên Mệnh.

Chư vị Thánh Nhân đều có Pháp Chỉ, để chúng ngã tương trợ Nhân tộc, tích lũy công đức.

Nên không cần bao lâu, các Tán Tiên Hồng Hoang sẽ đầu nhập dưới trướng Nhân Hoàng, tích lũy công lao bên ngoài." Quảng Thành Tử nói với Chuyên Húc Thị.

Thực ra, chính vì nhận lệnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Quân, y mới đến để chấp hành kế hoạch của Thánh Nhân.

"Như vậy thì tốt quá!" Chuyên Húc Thị nghe lời của Quảng Thành Tử, đại hỉ nói.

Chúng thần Nhân tộc trong đại điện cũng lộ vẻ mừng rỡ.

Có Thánh Nhân chỉ điểm, các Tán Tiên Hồng Hoang đầu hàng, thực lực Nhân tộc đại tăng, diệt vong Vu tộc chỉ còn là vấn đề thời gian.

Chỉ có Lục Áp Đạo Nhân đứng một bên nhìn Quảng Thành Tử, như có điều suy tư...

Địa Phủ.

Quỷ Mẫu trong Tứ Đại Ma Tướng A Tu La đang tuần tra Địa Phủ.

Từ khi Giáo Tổ Minh Hà đích thân giám sát, Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng đều không dám lơ là, ngày đêm tuần tra, quản lý toàn bộ Địa Phủ một cách đâu ra đấy.

"Trong Địa Phủ gần đây có dị thường nào không?" Quỷ Mẫu hỏi tướng quân A Tu La trú thủ gần Luân Hồi.

"Hồi bẩm Quỷ Mẫu Đại nhân, không có dị thường.

Nhân gian gần đây dường như lại đang khai chiến, nên linh hồn Địa Phủ nhiều lên không ít.

Đặc biệt là Vu tộc, gần đây thần thấy khá nhiều linh hồn Vu tộc chuyển thế." Quỷ Mẫu nghe xong trong lòng giật mình.

Những người A Tu La tộc kia không biết, nhưng Quỷ Mẫu lại rõ ràng biết.

Bình Tâm Nương Nương, vị Thánh Nhân cao nhất quản lý Địa Đạo, xuất thân Vu tộc.

"Thấy chuyện này, phải sớm bẩm báo Giáo Tổ." Quỷ Mẫu trong lòng suy tính.

"Người Vu tộc vẫn lạc đột nhiên tăng mạnh." Trong Huyết Thần Cung, Hư Không Đạo Nhân nghe Minh Hà hội báo, nhíu nhíu mày.

"Đúng vậy, Sư Tôn." Minh Hà gật đầu, y cũng biết đại chiến giữa Vu, Nhân.

Chỉ là gần đây số người Vu tộc chết thật sự quá nhiều, Bình Tâm Nương Nương, người sáng lập Luân Hồi, dù sao cũng xuất thân Tổ

Vu.

Bất luận thế nào, loại chuyện này đều phải chú ý.

Hư Không Đạo Nhân nghe lời của Minh Hà, không nói thêm, nhìn về phía Hồng Hoang Đại Lục.

Với tu vi Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân, mọi chuyện xảy ra ở bất kỳ đâu trên Hồng Hoang Đại Lục đều không thể qua mắt y.

Nhanh chóng Hư Không Đạo Nhân phát hiện ra điều không ổn, thực lực Nhân tộc đã mạnh lên không ít.

Nhiều tu sĩ trên Hồng Hoang Đại Lục đều đầu nhập vào các bộ lạc Nhân tộc cùng đối phó Vu tộc, thậm chí không ít Yêu tộc cũng ở trong đó.

Ban đầu Vu tộc và Nhân tộc thực lực tương đương, nay có thêm một số Tiên Nhân và Yêu tộc gia nhập, thực lực Nhân tộc đại tăng, Vu tộc liên tục bại lui.

Hư Không Đạo Nhân lấy làm lạ, tuy Vu tộc và Yêu tộc có mối thù sâu như biển máu, Yêu tộc gia nhập chiến trường không kỳ lạ.

Nhưng một số Yêu tộc một lòng báo thù đã sớm gia nhập phe Nhân tộc.

Những Yêu tộc trước đây không nguyện ý xuất sơn, tự nhiên đã chán ghét chiến đấu.

Nay lại bị cưỡng ép xuất sơn, gia nhập phe Nhân tộc, khẳng định có đại nhân vật Yêu tộc ở phía sau thúc đẩy.

Sau khi Yêu Đế Đế Tuấn, Thái Nhất vẫn lạc, đại nhân vật Yêu tộc chỉ còn Nữ Oa Thánh Nhân.

Nhanh chóng Hư Không Đạo Nhân hiểu ra chuyện gì đang xảy ra.

“Lấy Vu tộc để ly gián ngã và Hậu Thổ, quả nhiên là một chủ ý hay.” Hư Không Đạo Nhân cười nhạt.

“Vậy, Sư Tôn, ngã có nên ra tay tương trợ Vu tộc không?” Minh Hà tiến lên một bước hỏi.

Nếu muốn trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, ý chỉ của Bình Tâm Nương Nương không thể không nghe.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại là ân sư của y, bất luận từ phương diện nào, y khẳng định đều đứng về phía Hư Không Đạo Nhân.

Chỉ là như vậy, mối quan hệ giữa Bình Tâm Nương Nương và Hư Không Đạo Nhân không bị chia cắt mới là tốt nhất.

“Ra tay?

Bằng tộc A Tu La ba que hai nhát kia, làm được gì.

Vả lại ngươi cũng không thể ra tay.” Hư Không Đạo Nhân cười nói.

Minh Hà Đạo Nhân đã hiểu, quả thật là như vậy.

Với thực lực của y, đứng hàng đỉnh phong trong Hồng Hoang Đại Lục dưới Thánh Nhân.

Nếu tự mình ra tay tương trợ Vu tộc, vậy tình hình Vu tộc quả thật có thể tốt lên không ít.

Nhưng bất luận Bình Tâm Nương Nương hay Hư Không Đạo Nhân, đều đã dặn dò trước khi thành Địa Đạo Thánh Nhân, tốt nhất không nên rời khỏi Địa Phủ.

Ngay cả Hư Không Đạo Nhân còn nói vậy, mấy năm nay Minh Hà tự nhiên vẫn luôn ẩn mình trong Địa Phủ không ra ngoài.

Còn về A Tu La tộc?

Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng, tám người A Tu La tộc cảnh giới Đại La.

Bình thường cũng là một phương thế lực, nhưng trong mắt hai tộc Vu, Nhân, thì không là gì.

"Lão Gia, Hậu Thổ Nương Nương có lời thỉnh!" Lúc này tiếng của Ô Ma truyền đến.

Vừa rồi Ba Tuần đang ở trong Địa Phủ nhận được truyền âm của Nương Nương, liền xuống Huyết Thần Cung đưa tin.

"Biết rồi, ngã lát nữa sẽ đi." Hư Không Đạo Nhân tùy tiện đáp lời.

Thấy dáng vẻ lo lắng của Minh Hà, Hư Không Đạo Nhân cười nói: "Không cần lo lắng, Sư Tôn ngã tự nhiên có biện pháp.

Yên tâm, Thánh vị của ngươi sẽ không chạy thoát đâu." Minh Hà bị nói trúng tâm tư, hắc hắc cười hai tiếng, cũng không xấu hổ.

Ký nhiên Sư Tôn đã nói vậy, vậy khẳng định có biện pháp.

Sâu trong Luân Hồi, trong tiểu hoa viên của Hậu Thổ.

"Hư Không, có biện pháp nào tốt không?" Hậu Thổ lo lắng hỏi Hư Không Đạo Nhân.

"Chỉ là chuyện phương diện nào?" Hư Không Đạo Nhân giả vờ không biết Hậu Thổ nói gì.

"Có chuyện, chính là chuyện chiến tranh Vu, Nhân hiện nay đó!" Hậu Thổ hơi giận nói, biết Hư Không Đạo Nhân rõ ràng mình đang nói gì.

"Đúng là muốn Vu, Nhân hưu chiến thì không có biện pháp tốt." Hư Không Đạo Nhân hai tay khẽ trải ra.

Chương 21

Nói thật, tranh giành khí vận thì y cũng không có biện pháp tốt.

"Ai, Vu, Nhân không thể hòa bình chung sống sao?" Hậu Thổ thở dài một tiếng, cảm xúc có chút sa sút.

Nhưng y cũng không trách Hư Không Đạo Nhân không ra tay giúp đỡ.

Môn hạ của Hồng Quân luôn thích suy bụng ta ra bụng người, cho rằng làm vậy có thể khiến Hậu Thổ trách tội Hư Không Đạo Nhân, khiến hai người nảy sinh cách trở.

Thực tế Hậu Thổ vốn dĩ tâm địa thiện lương, cũng biết Nhân tộc phạt Vu là chuyện thuận thiên, khó mà trách tội Hư Không Đạo Nhân.

Huống hồ Hậu Thổ tuy thiện lương, nhưng không có nghĩa là ngu ngốc, y cũng nhìn ra được mưu đồ giữa các Thánh Nhân.

Lời của Lão Quân không sai, y biết mưu đồ của Thánh Nhân, nhưng Vu tộc quả thật là chấp niệm của Hậu Thổ.

Chỉ là các Thánh Nhân đã đánh giá thấp Hậu Thổ.

Hai tộc Vu Yêu từng xem nhau như huyết thực, Hậu Thổ đều hy vọng hai tộc có thể hòa bình chung sống, chỉ là sau Vu Yêu Đại Kiếp, Hậu Thổ vì Vu tộc cũng chỉ có thể bị cuốn vào trong đó.

Cuối cùng hai tộc hầu như đồng quy vu tận, Hậu Thổ lấy thân hóa Luân Hồi, mới miễn cưỡng bảo vệ được một ít huyết mạch Vu tộc.

Một Hậu Thổ như vậy, tuy Vu tộc là chấp niệm, nhưng y sẽ không vì thế mà thiên nộ người khác.

"Nhưng bảo tồn một số huyết mạch Vu tộc, cũng không phải

không có biện pháp.” Hư Không Đạo Nhân đột nhiên mở lời.

“Biện pháp gì?” Hậu Thổ kinh hỉ hỏi, y biết Hư Không Đạo Nhân có nhiều biện pháp.

“Nàng có biết Phục Hy?” Hư Không Đạo Nhân hỏi Hậu Thổ.

“Huynh trưởng của Nữ Oa Thánh Nhân, Đại Thánh Yêu tộc Phục Hy.” Hậu Thổ gật đầu, Vu Yêu tranh đấu vô số năm.

Vu tộc giao thủ với Phục Hy không ít lần, cuối cùng Phục Hy thậm chí vẫn lạc trong tay Vu tộc.

“Ngã nói không phải Đại Thánh Yêu tộc Phục Hy, mà là Phục Hy, một trong Tam Thánh Hoàng của Nhân tộc.” Hư Không Đạo Nhân thần bí cười nói.

Năm xưa Phục Hy vẫn lạc, Nữ Oa Thánh Nhân dùng đại pháp lực để Phục Hy chuyển sinh thành Nhân tộc.

Trở thành một trong ba vị Thánh Hoàng Nhân tộc.

Nay Hậu Thổ lấy thân hóa Luân Hồi, chưởng ác lực chuyển sinh.

Để Nữ Oa có thể làm vậy, Hậu Thổ tự nhiên càng có thể.

Nếu không đánh lại, vậy thì gia nhập là được!

“Để các Đại Vu chuyển thế thành Nhân tộc sao?” Hậu Thổ cũng cực kỳ thông tuệ, lập tức hiểu ra lời của Hư Không Đạo Nhân.

Trong kiếp trước cũng vậy, Hư Không Đạo Nhân thậm chí nghi ngờ biện pháp này là do Hậu Thổ của kiếp trước nghĩ ra.

Sau Vu Yêu Đại Kiếp, không ít anh hùng thành danh trong Nhân tộc là do Đại Vu Vu tộc chuyển thế thành.

Chỉ là trong Nhân tộc, những cường giả thành danh kia là vậy, còn không biết có bao nhiêu Vu tộc chuyển thế thành Nhân tộc bình

thường.

Có năng lực quy mô lớn để Vu tộc chuyển sinh thành Nhân tộc, tự nhiên chỉ có Hậu Thổ chưởng ác Luân Hồi chi lực.

"Có thể, nhưng như vậy Vu tộc còn là Vu tộc sao?" Hậu Thổ thở dài một tiếng.

Sau khi Vu tộc chuyển sinh thành Nhân tộc, dù có ký ức tiền kiếp, nhưng đó là Nhân tộc hay Vu tộc đây.

Giống như Đại Thánh Yêu tộc Phục Hy, sau khi chuyển sinh thành Phục Hy Thị, một trong Tam Thánh Hoàng Nhân tộc.

Tất cả mọi người nhắc đến Phục Hy đều chỉ nhớ đến Thánh Hoàng Phục Hy, ai còn nhớ đến Đại Thánh Yêu tộc thời viễn cổ kia chứ.

Dù sao, Yêu tộc ngay cả Thiên Đình cũng đã phá diệt.

Nay trên Hồng Hoang Thế Giới, chỉ còn rải rác Yêu tộc phân bố khắp nơi.

Căn bản không có thế lực Yêu tộc thành hình.

"Bảo trụ những Vu nhân đó, chính là bảo trụ Vu tộc.

Huống hồ nàng chấp chưởng Địa Đạo, hẳn phải rõ hơn ngã.

Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang, không chỉ được Thiên Đạo công nhận, mà còn được Địa Đạo công nhận." Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

Giống như Hồng Quân Đạo Tổ sau khi Hợp Đạo, không có nghĩa là có thể chưởng khống Thiên Đạo vậy.

Hậu Thổ tuy sáng lập Địa Đạo Luân Hồi, không có nghĩa là có thể tùy tâm sở dục khống chế Địa Đạo.

Nhưng quyền hạn của Hậu Thổ trong Địa Đạo, lớn hơn nhiều so với Hồng Quân trong Thiên Đạo.

Hồng Quân tuy Hợp Đạo, hiện tại chỉ có thể là người phát ngôn của Thiên Đạo, người chấp hành ý chí Thiên Đạo.

Hậu Thổ trong Địa Đạo, có quyền hạn lớn.

"Đúng vậy!" Hậu Thổ thực ra trong lòng cũng hiểu.

Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang, sáng lập Địa Đạo cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ Vu tộc.

Việc Nhân tộc quật khởi là chuyện đã định, đừng nói bị giam hãm trong Luân Hồi, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ Hợp Đạo cũng không thể thay đổi chuyện này.

Nhưng, có thể bảo hộ một số linh hồn Vu tộc đi chuyển thế là một điều không tệ.

Trước khi Hậu Thổ lấy thân diễn hóa Luân Hồi, nếu Vu tộc vẫn lạc, vậy thì thật sự triệt để vẫn lạc.

Tiêu tán trong Thiên Địa, không lưu lại một chút dấu vết nào.

Ngay cả cường đại như Tổ Vu cũng vậy.

"Không cần quá lo lắng, huyết mạch Vu tộc cũng sẽ không triệt để diệt tuyệt." Hư Không Đạo Nhân an ủi nói.

Khi đang chú ý đến Hồng Hoang Thế Giới, y phát hiện có người đang lén lút thu gom và che chở Vu tộc.

Hậu Thổ gật đầu, chỉ là y nghĩ lời của Hư Không Đạo Nhân chỉ là an ủi, nên cũng không hoàn toàn để trong lòng...

Độc Trùng Cốc ở phía Tây Nam Hồng Hoang Đại Lục.

Bàn Vương bị giam hãm trong một đóa bạch liên, không thể vùng

vẫy.

Bạch liên phát ra từng đạo thiền quang, vây Bàn Vương kín mít.

Chướng khí độc có thể ô nhiễm pháp bảo mà Bàn Vương luyện chế, khi gặp những thiền quang này liền hoàn toàn tiêu dung, căn bản không thể gây ra một chút tổn hại nào cho đóa bạch liên.

"Chuẩn Đề Thánh Nhân, hà tất khổ khổ tương bức!" Chuẩn Đề Đạo Nhân đang ngồi xếp bằng giữa không trung bên ngoài bạch liên, nói với Bàn Vương bị giam hãm bên trong.

"Bần Đạo yêu mến tài năng, thấy ngươi có duyên với Tây Phương Giáo ngã.

Nên mới muốn ngươi gia nhập giáo ngã, vì sao lại cố chấp không ngộ ra như vậy?" Xem ra, Chuẩn Đề Đạo Nhân định độ hóa Bàn Vương vào Tây Phương Giáo.

"Chuẩn Đề Thánh Nhân, ngã có truyền thừa của Sư Tôn, không thể phản bội sư môn." Bàn Vương vùng vẫy nói.

Tuy chỉ gặp Hư Không Đạo Nhân một lần, nhưng đã bái sư, vậy y là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, sao có thể phản bội giáo môn mà rời đi.

Huống hồ Hư Không Đạo Nhân đã ban tặng Vạn Độc Chân Kinh quý giá đến vậy.

"Ngươi nói có Sư Tôn, vậy Sư Tôn ngươi là ai?" Chuẩn Đề Đạo Nhân lớn tiếng hỏi.

"Không thể nói, không thể nói." Bàn Vương liên tục lắc đầu.

Tuy y biết Sư Tôn mình tu vi kinh người, có thể thu Minh Hà làm Đại đệ tử, có thể là tồn tại cấp Thánh Nhân.

Nhưng đó cũng chỉ là suy đoán trong lòng Bàn Vương mà thôi.

Khả năng lớn hơn là Sư Tôn của y chỉ là một lão cổ đổng Hồng Hoang, xuất thế sớm, nên mới thu Minh Hà làm sư.

Thậm chí tu vi của Sư Tôn chưa chắc đã bằng Đại sư huynh.

Bàn Vương cũng không thực sự nghĩ đến phương diện Thánh Nhân.

Thánh Nhân xuất thế, Thiên giáng dị tượng.

Đây là chuyện mỗi sinh linh Hồng Hoang đều biết.

Từ khi Hồng Hoang Đại Lục khai thiên tích địa đến nay, dị tượng Thánh Nhân giáng sinh chỉ xuất hiện bảy lần.

Đó là khi Hồng Quân Đạo Tổ và sáu vị đệ tử của y thành Thánh.

Chưa bao giờ xuất hiện dị tượng thứ tám, nên tự nhiên cũng không có vị Thánh Nhân thứ tám nào.

Sư Tôn của y, Hư Không Đạo Nhân tự nhiên cũng không thể là tồn tại cấp Thánh Nhân.

Với tu vi của Bàn Vương, y cũng không thể biết có loại Thánh Nhân Pháp Tắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tồn tại.

Nếu biết được tu vi chân thật của Hư Không Đạo Nhân, y có thể treo đánh hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo rồi.

Y đã sớm cầu cứu Sư Tôn rồi.

Bàn Vương xuất thế muộn, cũng biết danh tiếng của hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo.

Một khi Bàn Vương nói ra Sư Tôn của mình, khả năng lớn hơn là Sư Tôn sẽ bị Chuẩn Đề Thánh Nhân bắt.

Tây Phương Giáo vốn thích cường hành độ hóa người khác vào giáo.

Minh Hà Lão Tổ và Hư Không Đạo Nhân đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng cũng tuyệt đối không thể là đối thủ của Chuẩn Đề.

Dưới Thánh Nhân, đều là lũ kiến hôi.

Lời này quả không phải hư danh.

Bàn Vương tự nhiên không thể nói ra Sư Tôn của mình, để y gặp tai họa.

"Ký nhiên như vậy, Bàn Vương, ngươi có duyên với giáo ngã.

Hãy đi Tây Phương với ngã đi." Chuẩn Đề Đạo Nhân đứng lên, bạch liên thu nhỏ, rơi vào trong tay y, bay về phía Tây Phương Giáo.

Bàn Vương uất ức, sau khi cầm lấy Vạn Độc Chân Kinh do Sư Tôn ban tặng liền nôn nóng bắt đầu tu luyện.

Pháp môn trong Vạn Độc Chân Kinh là luyện chế các loại cổ độc chư thiên, sau đó dung hợp vào bản thân.

Biến bản thân luyện hóa thành Vạn Độc Thánh Thể, một khi luyện chế thành công, các loại cổ độc đều không có tác dụng đối với y.

Sau đó có thể nhờ đó mà từ từ chưởng ác Độc Chi Đại Đạo, dùng Độc Chi Pháp Tắc chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Thánh Nhân Pháp Tắc hệ Độc.

Chương 22

Đương nhiên, đó là chuyện về sau.

Trước đó phải luyện chế các loại cổ độc chư thiên hao phí vô cùng tinh lực, phải thu thập các loại độc trùng rắn thú, độc thảo Tiên Thiên để luyện chế.

Khi Bàn Vương đang thu thập một loại độc thảo gần đó, chướng khí hộ thân của y đã làm trúng độc một đệ tử Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Tây Phương Giáo.

Nơi đó tuy không xa Tây Phương Thế Giới, nhưng hiếm khi có đệ tử Tây Phương Giáo nào đến đó.

Chỉ là gần đây Nhân tộc phạt Vu tộc, Tây Phương Giáo bị Hồng Quân ra lệnh cũng phải ra tay tương trợ, nên mới có đệ tử Tây Phương Giáo đi qua đó.

Vốn Bàn Vương không định quản, nhưng đối phương là đệ tử Tây Phương Giáo, trong môn phái có Thánh Nhân.

Nếu y chết ở đó, bị Thánh Nhân suy ra Thiên Cơ, Bàn Vương cũng sẽ gặp xui xẻo.

Nên tốt nhất là Bàn Vương chữa khỏi chướng khí cho vị đệ tử Tây Phương Giáo kia, rồi để y rời đi.

Vị đệ tử kia đối với Bàn Vương, người có tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, lại có thể an nhiên vô sự trong chướng khí có thể dễ dàng làm trúng độc Đại La hậu kỳ Thánh Nhân đệ tử.

Trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, nhưng cũng không biểu lộ ra, lén lút báo cáo chuyện này cho Chuẩn Đề.

Đệ tử Đại La Kim Tiên hậu kỳ trong Tây Phương Giáo, địa vị đã

cực kỳ cao, Chuẩn Đề cũng coi trọng, đích thân đến quan sát, liền phát hiện ra Bàn Vương.

"Tư chất dùng độc của Bàn Vương cực kỳ cao, chỉ cần có thể trở thành Chuẩn Thánh, nhờ các loại thần thông cổ độc quỷ dị, đủ để áp chế các đệ tử môn hạ Tam Thanh." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Bàn Vương trong lòng vô cùng vui mừng.

Với nhãn quang của y tự nhiên có thể nhìn ra, những chướng khí độc mà Bàn Vương luyện chế lợi hại đến mức nào.

Nếu nhân tài như vậy có thể gia nhập Tây Phương Giáo, đối với việc đề thăng thực lực Tây Phương Giáo là cực đại.

Vốn Chuẩn Đề sau khi hiện thân, cho rằng chỉ cần biểu minh thân phận Thánh Nhân, đối phương khẳng định sẽ vui vẻ bái sư.

Nào ngờ Bàn Vương kiên quyết không chịu, nói có truyền thừa sư môn, nhưng lại không chịu nói Sư Tôn của mình là ai.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng đành phải chuẩn bị cưỡng hành độ hóa Bàn Vương vào môn hạ Tây Phương Giáo.

Loại chuyện này y và Tiếp Dẫn đã làm không biết bao nhiêu lần, sớm đã quen đường quen nẻo.

Trong Phong Thần Đại Kiếp đời sau, các đệ tử Tiệt Giáo không lên Bảng Phong Thần, hầu như toàn bộ đều bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cưỡng hành độ sang Tây Phương.

Đối với Sư Tôn mà Bàn Vương nói, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không để ý.

Chỉ cần không phải môn hạ Thánh Nhân, Tây Phương Giáo đều không bận tâm.

Nếu đối phương là Sư Tôn, một khi đã độ vào Tây Phương Giáo

thì thôi.

Chỉ là Chuẩn Đề không ngờ, lần này lại đụng phải một siêu cấp thiết bản...

Trong sâu thẳm Luân Hồi, Hư Không Đạo Nhân đang trò chuyện với Bình Tâm Nương Nương.

Đột nhiên dường như cảm ứng được điều gì, thần văn không gian tuôn trào trong đôi mắt y, trực tiếp nhìn về phía Hồng Hoang Đại Lục.

"Chuẩn Đề, tìm chết!" Hư Không Đạo Nhân vô cùng tức giận.

Hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề Tây Phương Giáo cứ cướp người, đã cướp đến tận đầu y rồi.

Lần trước chỉ là một bài học nhỏ, khiến y phải bồi thường ba kiện linh bảo.

Vậy Chuẩn Đề thật sự coi Hư Không Đạo Nhân là người dễ nói chuyện sao.

Thời Hồng Hoang viễn cổ, Hư Không, Hồng Quân, Âm Dương, Dương Mi mấy người, ai mà không phải chủ nhân một lời không hợp là khai sát, so với La Hầu cũng không kém là bao.

"Sao vậy?" Hậu Thổ thấy sắc mặt Hư Không Đạo Nhân âm trầm xuống, quan tâm hỏi.

"Không có gì, ngã ra ngoài một chuyến." Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

Y trực tiếp phá vỡ hư không phía trước, cất bước đi vào.

Độc Trùng Cốc ở phía Tây Nam Hồng Hoang Đại Lục, vốn không xa tổng bộ Tây Phương Giáo Tu Di Sơn.

Với tu vi của Chuẩn Đề, chỉ cần cất bước.

Khi sắp tiến vào Tu Di Sơn, Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên phát hiện cảnh sắc xung quanh biến đổi.

Không còn là thánh địa Tây Phương Giáo Phật quang khắp nơi, mà biến thành hư không hỗn độn màu xám đen.

Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân biến đổi, trên toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, người có tạo nghệ Thời Không Pháp Tắc như vậy chỉ có một vị.

Sư Tôn của Minh Hà, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Hư Không Đạo Nhân tu luyện Thời Không Pháp Tắc.

Chỉ là Hư Không Đạo Nhân vì sao lại không có chuyện gì mà giam hãm y?

Chẳng lẽ tin tức việc Tiếp Dẫn đề nghị các Thánh Nhân cùng ra tay trấn áp tại Tử Tiêu Cung đã bị y biết?

Nên Hư Không Đạo Nhân chuẩn bị ra tay trước, đánh phá từng người?

Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng nghĩ lung tung.

Một mình ở đây, căn bản không thể là đối thủ của Hư Không Đạo Nhân.

Tu Di Sơn ở ngay bên cạnh, Tiếp Dẫn đang tọa trấn Đại Lôi Âm Tự.

Nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân tu luyện Thời Không Pháp Tắc.

Gang tấc thành thiên nhai.

"Hư Không đạo huynh, có ý gì!" Nhìn Hư Không Đạo Nhân với vẻ mặt lạnh lùng bước ra từ hư không, Chuẩn Đề thận trọng hỏi.

Thời Không Pháp Tắc xoay chuyển quanh Hư Không Đạo Nhân.

Thời Gian Trường Hà bị đạp dưới chân, hư không sinh diệt theo ý chí của y.

Hư Không Đạo Nhân đứng ở đó, uyển như chủ nhân của thời không, Vạn Giới Chi Vương.

Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên có một cảm giác bất an, dường như Hư Không Đạo Nhân còn đáng sợ hơn lần trước rất nhiều.

Chính lúc đó, y nghe thấy tiếng Bàn Vương reo lên kinh hỉ từ đóa Tịnh Thế Bạch Liên trong tay.

"Sư Tôn, ngài lão nhân gia đã đến rồi!" Sư Tôn?

Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên cảm thấy trước mắt tối sầm.

Sư Tôn của Bàn Vương là Hư Không Đạo Nhân?

Tên tiểu tử này sao không nói sớm.

Nếu nói sớm, cho Chuẩn Đề y mười cái gan cũng không dám cường độ đệ tử của Hư Không Đạo Nhân.

Thấy Hư Không Đạo Nhân sát khí đằng đằng sắp ra tay.

Chuẩn Đề Đạo Nhân vội vàng lớn tiếng kêu: "Hư Không đạo huynh, hiểu lầm a!" "Hư Không đạo huynh, hiểu lầm a!" Thấy Hư Không Đạo Nhân sắp trực tiếp ra tay, Chuẩn Đề Đạo Nhân vội vàng lớn tiếng kêu.

Đồng thời siết chặt đóa Tịnh Thế Bạch Liên trong tay, bên trong có Bàn Vương là con tin duy nhất để đàm phán.

Chỉ là khi Chuẩn Đề Đạo Nhân siết chặt tay, lại đột nhiên phát hiện trong tay trống rỗng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cúi đầu nhìn, mới phát hiện đóa Tịnh Thế Bạch Liên trong tay đã biến mất.

Đồng thời một đóa tiểu liên hoa xuất hiện trong tay Hư Không Đạo Nhân, chính là đóa Tịnh Thế Bạch Liên ban đầu trong tay Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Rắc!

Tiên Thiên thiền quang bao quanh Tịnh Thế Bạch Liên bị Hư Không Đạo Nhân dùng Không Gian Pháp Tắc cường hành nghiền nát.

Bàn Vương bị giam hãm bên trong bay ra ngoài, hóa thành kích thước người bình thường.

"Bái kiến Sư Tôn!" Bàn Vương trong lòng vô cùng chấn kinh.

Y không biết Sư Tôn của mình cường đại đến mức độ này.

Từ biểu hiện của Chuẩn Đề vừa rồi, y thấy Sư Tôn mình như chuột thấy mèo vậy.

Nếu biết sớm như vậy, y đã không giấu diếm, trực tiếp lôi Sư Tôn mình ra, e rằng Chuẩn Đề đã sớm sợ chạy rồi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thấy Bàn Vương được giải thoát, trong lòng cũng giật mình.

Không tốt, y không thể cảm ứng được liên hệ với Tịnh Thế Bạch Liên.

Kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó dù sao cũng là bảo vật y ngày đêm tham tu, Hư Không Đạo Nhân đi theo lộ tuyến Pháp Tắc cũng nhất thời vô pháp luyện hóa nguyên linh bên trong.

Vừa rồi y chỉ dùng Không Gian Pháp Tắc cường hành di chuyển bạch liên đi, sau đó dùng bạo lực tháo dỡ bạch liên ra.

"Đi Địa Phủ một chuyến, đến chỗ Đại Sư Huynh đó!" Hư Không Đạo Nhân phân phó Bàn Vương một câu.

Sau đó tùy tay phá vỡ hư không, ném Bàn Vương vào trong đó.

Ban đầu đối với Bàn Vương y chỉ cảm thấy tư chất không tệ, nên tiện tay thu một đệ tử.

Nhưng vừa rồi dùng Thời Gian Pháp Tắc hồi tố lại những gì đã xảy ra, Hư Không Đạo Nhân lại hài lòng Bàn Vương không ít.

Rõ ràng, Bàn Vương không biết thân phận của y, nên lo lắng liên lụy mà không nói cho Chuẩn Đề.

Trong tình huống nghĩ Hư Không Đạo Nhân không phải Thánh Nhân, y cũng không vì thân phận Thánh Nhân của Chuẩn Đề mà đầu nhập giáo khác.

Trong mắt Hư Không Đạo Nhân, hiện tại đệ tử như vậy mới đáng để toàn lực bồi dưỡng.

"Đạo huynh đó là hiểu lầm, ngã không biết vị ấy là đệ tử của đạo huynh.

Ngã nguyện ý lấy ra một kiện Tiên Thiên Linh Bảo làm bồi lễ." Thấy Hư Không Đạo Nhân quay lại nhìn mình, Chuẩn Đề Đạo Nhân vội vàng nói.

Một kiện Tiên Thiên Linh Bảo tuy cũng có chút đau lòng, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị Hư Không Đạo Nhân đánh đập một trận nữa.

Huống hồ Chuẩn Đề Đạo Nhân rõ ràng, bị đánh đập một trận xong vẫn phải bồi thường Tiên Thiên Linh Bảo.

Theo kinh nghiệm lần trước, không chừng còn phải bồi nhiều hơn.

Nên lần này chi bằng chủ động giao ra.

Không thể không nói, sau chuyện lần trước, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã học khôn hơn rồi.

"May mà không có Thánh Nhân khác ở đây, nếu không thể diện của ngã đều sẽ mất hết." Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng thầm than.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt, chưa khai chiến đã nhận thua, cũng quá mất mặt.

Chương 23

“Đợi khi ngươi trở về Thiên Đạo rồi giải thích với Hồng Quân đi!” Hư Không Đạo Nhân lạnh lùng nói.

Chuyện này có thể lớn có thể nhỏ.

Nếu là bình thường, Hư Không Đạo Nhân có thể sẽ tống tiền một hai kiện linh bảo rồi cho qua chuyện này.

Nhưng... ký nhiên môn hạ Hồng Quân muốn thiết kế ngã, vậy hãy chuẩn bị trả giá.

Hồng Quân, ngã không phải La Hầu!

“Đạo huynh, lời này có ý gì?” Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân khó coi.

Ý của Hư Không Đạo Nhân là muốn trực tiếp đưa y về Thiên Đạo.

Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt là đúng vậy, chỉ cần Thiên Đạo không diệt, Thánh Nhân có chết cũng sẽ trọng sinh trong Thiên Đạo.

Nhưng không phải là không có cái giá phải trả, mỗi lần trọng sinh đều sẽ suy yếu đi một chút.

Cần hao phí cực lớn khí lực mới có thể bù đắp lại.

Hư Không Đạo Nhân lười nói thêm với Chuẩn Đề.

Không Gian Pháp Tắc phát động, ức vạn tiểu thế giới sinh diệt quanh Hư Không Đạo Nhân.

Tiểu thế giới không ngừng xuất hiện quanh Hư Không Đạo Nhân, sau đó hai hai một diệt, phát ra tiếng sấm rền ầm ầm.

Thần Lôi Hư Không.

Một trong những loại lôi pháp đáng sợ nhất, xếp hạng chỉ sau Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân dùng Không Gian Pháp Tắc phát động, uy lực của Thần Lôi hoàn toàn không thua kém Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi thật sự.

Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt ngưng trọng, nhiều Thần Lôi Hư Không như vậy, nếu dùng nhục thân đón đỡ, tuyệt đối trong nháy mắt kim thân sẽ hủy diệt.

Vì sao Hư Không Đạo Nhân lần này lại tức giận đến vậy?

Lần trước đi đối phó Minh Hà cũng không thấy như thế này a.

Sự khác biệt trong cách đối xử của Hư Không Đạo Nhân đối với hai đồ đệ cũng quá lớn đi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ánh mắt lóe lên, đột nhiên hiểu ra.

Động tĩnh trên Hồng Hoang Đại Lục Hư Không Đạo Nhân không thể không biết.

Môn hạ Hồng Quân toàn bộ tương trợ Nhân tộc phạt Vu, loại hành động nhằm vào Vu tộc này khẳng định đều nằm trong tầm mắt y.

Dễ dàng hiểu, là nhằm vào Hậu Thổ và Hư Không.

Nên Hư Không Đạo Nhân muốn giết gà dọa khỉ sao?

Bất hạnh thay, Chuẩn Đề Đạo Nhân đã trở thành con gà đó.

Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng cực kỳ tức giận.

Kế hoạch Nhân tộc phạt Vu do Lão Quân định ra, người được lợi lớn nhất là Tam Thanh.

Kết quả Chuẩn Đề Đạo Nhân lại trở thành con gà bị giết.

Thấy Thần Lôi Hư Không bay tới, Chuẩn Đề Đạo Nhân không dám lơ là.

Trực tiếp hiển lộ Kim Thân Bồ Đề.

Thất Bảo Diệu Thụ cũng xuất hiện trong tay kim thân, khẽ lay động, thất sắc linh quang tuôn trào.

Đồng thời Pháp Luân Tịch Diệt phù hiện trên đỉnh đầu kim thân, chậm rãi xoay chuyển, từng luồng Tịch Diệt thiền ý từ pháp luân truyền ra.

Chư thiên vạn vật, cuối cùng đều tịch diệt.

Duy ngã kim thân, thường trú thế gian.

Đại Đạo Tịch Diệt.

Thần Lôi Hư Không bay tới, trực tiếp va chạm với Kim Thân Bồ Đề.

Thần Lôi Hư Không nổ tung quanh Chuẩn Đề Đạo Nhân, trực tiếp làm kim thân của Chuẩn Đề rung chuyển không ngừng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân trong lòng kinh hãi, loại Thần Lôi này ngay cả Kim Thân của y cũng không chống đỡ được bao lâu.

Màn sáng mà Thất Bảo Diệu Thụ quét ra càng hoàn toàn vô pháp cản được loại Thần Lôi này.

Nơi đáng sợ nhất của Thần Lôi Hư Không là Không Gian Pháp Tắc bên trong Thần Lôi.

Không như các loại Thần Lôi khác sẽ bị pháp bảo hóa giải làm giảm uy lực, mà phàm là không có pháp bảo phòng ngự Không Gian Pháp Tắc.

Thần Lôi Hư Không có thể trực tiếp tác dụng lên bất kỳ nơi nào.

“Hư Không đạo hữu, thật sự muốn khổ khổ tương bức sao.

Ngã lấy ra hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo làm bồi lễ có được không?” Chuẩn Đề Đạo Nhân một mặt khổ sở chống đỡ, một mặt dùng thần thông Tâm Thông truyền âm cho Tiếp Dẫn.

Với tu vi Thánh Nhân, pháp lực và nguyên khí vô cùng vô tận, mỗi cử chỉ đều có Thiên Đạo đi kèm.

Bình thường sẽ không có lúc không chống đỡ được.

Chỉ là Không Gian Pháp Tắc bất luận ở phương thế giới nào cũng là một trong hai Đại Pháp Tắc cơ bản và cường đại nhất.

Hư không chấn động, thời không diệt vong, ngay cả Thiên Cơ cũng có thể tạm thời bị cách ly, càng đừng nói là Thánh Nhân nhờ vào Thiên Đạo chi lực.

Thời không quanh Chuẩn Đề Đạo Nhân bị Hư Không Đạo Nhân hoàn toàn cắt đứt, y chỉ có thể miễn cưỡng nhờ Thiên Đạo chi lực của Hồng Hoang Thế Giới, hấp thụ một chút nguyên khí để bổ sung cho bản thân.

Tốc độ bổ sung hoàn toàn không theo kịp tốc độ tiêu hao.

Huống hồ Thần Lôi Hư Không đối với Hư Không Đạo Nhân, chỉ là một loại thần thông cường lực, không thể coi là pháp môn trấn áp đáy hòm.

“Chuẩn Đề, lần đầu tiên ngươi ra tay với đệ tử Minh Hà của ngã, ngã vì thể diện của linh bảo mà bỏ qua.

Lần này lại ra tay với đệ tử của ngã, nếu ngã không tru sát.

Người khác sẽ nhìn ngã ra sao.” Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói, cũng không sử dụng pháp môn cường đại hơn.

Có Thần Lôi Hư Không không ngừng chấn động, đủ để tiêu diệt y.

Nhưng y không vội vàng giết chết Chuẩn Đề nhanh đến vậy.

Dù sao là giết gà dọa khỉ, nếu giết gà mà con khỉ không nhìn thấy, khẳng định sẽ không sợ đến vậy.

"Đạo huynh, đều là hiểu lầm, ngã thật sự không biết Bàn Vương là đệ tử của đạo huynh a." Chuẩn Đề Đạo Nhân yếu ớt biện giải.

Nhưng trong lòng y đã nhẹ nhõm hơn một chút, cảm ứng được Tiếp Dẫn Đạo Nhân đang tới.

Hai người liên thủ tuy rằng cũng không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, nhưng dù sao cũng có chút năng lực phản kháng.

"Lời này, ngươi hãy đi giải thích với Thiên Đạo đi!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Chuẩn Đề đang ngồi xếp bằng.

Lúc này y đã thu Thất Bảo Diệu Thụ lại, chỉ còn Pháp Luân Tịch Diệt chậm rãi xoay chuyển, phóng thích Tịch Diệt chi lực, hóa giải một số Thần Lôi.

Nhưng Thần Lôi Hư Không thật sự quá nhiều, Pháp Luân Tịch Diệt vô pháp cản được toàn bộ, những luồng lôi quang còn lại trực tiếp đánh vào Kim Thân Bồ Đề.

Mỗi lần oanh kích, Kim Thân Bồ Đề đều rung chuyển một trận, dường như sắp tan rã.

"Sư đệ, ngã đến rồi.

Hư Không đạo huynh, đừng làm khó sư đệ ngã." Hư không tại chỗ này bị phá vỡ, Tiếp Dẫn giẫm trên Kim Liên Công Đức xuất hiện ở đó.

Thấy Kim Thân Bồ Đề của Chuẩn Đề Đạo Nhân sắp không chống đỡ nổi, vội vàng chạy đến.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thấy Tiếp Dẫn đến, trong lòng liền mừng rỡ,

nhưng ngay sau đó liền kinh hô: "Cẩn thận!" Trực tiếp một chiếc kỳ bàn nhỏ bay ra từ trong thân thể Hư Không Đạo Nhân.

Sau đó từng đạo Không Gian Pháp Tắc giao chi trên mặt bàn, kỳ bàn phóng đại cực nhanh, trực tiếp thu Tiếp Dẫn Đạo Nhân vào trong.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn!

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn thấy trong lòng một trận tuyệt vọng, y và Tiếp Dẫn hai người liên thủ còn vô pháp thoát khỏi sự trói buộc của kiện không gian chí bảo này.

Huống hồ Tiếp Dẫn chỉ có một mình.

Thấy Hư Không Đạo Nhân đã quyết tâm muốn đưa y về Thiên Đạo một chuyến.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn cũng đã bị thu vào, một khi Hư Không Đạo Nhân giải quyết xong y, liệu có thuận tay đưa Tiếp Dẫn lên luôn không.

Hai Đại Thánh Nhân Tây Phương Giáo đều phải về Thiên Đạo một chuyến, vậy Tây Phương Giáo tất nhiên sẽ suy lạc.

Đừng nói đến việc Tây Phương Giáo đại hưng sau này, có thể duy trì không suy bại đã là tốt lắm rồi.

"Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba vị đạo huynh, cùng Nữ Oa Thánh Nhân, không ra tay sao?

Hư Không Đạo Nhân hiển nhiên là để uy hiếp chúng ta, sau khi ngã vẫn lạc, chẳng lẽ không sợ y sẽ đi tìm các người sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân dùng Thiên Đạo chi thuật truyền âm cho mấy vị Thánh Nhân Hợp Đạo còn lại.

Hy vọng bọn họ cũng có thể ra tay viện trợ.

Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Thánh Nhân có chút chần chừ.

Nếu không phải Chuẩn Đề, y quả thật có thể bị đánh phá từng người.

Sau này nếu Hư Không Đạo Nhân ra tay với y, khẳng định cũng không thể trông mong hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo đến tương trợ.

Nếu Tam Thanh không ra tay, y đi cũng không có ý nghĩa.

Dù sao tu vi Tam Thanh quả thật cao nhất, lại chưởng ác hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, chỉ có bọn họ mới có khả năng kháng cự Hư Không Đạo Nhân.

"Hừ!" Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ lạnh hừ một tiếng.

Y không nguyện ý đi cứu Chuẩn Đề chút nào.

Tây Phương Giáo vẫn luôn công khai lẫn bí mật tranh giành lợi ích với các giáo phái Tam Thanh, Tam Thanh đều rõ trong lòng.

Còn về việc bị đánh phá từng người sao?

Tam Thanh là một thể, với tu vi của Tam Thanh cùng nhiều chí bảo như vậy.

Chương 24

Nếu Tam Thanh còn không chống đỡ nổi, thì có thêm hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng có tác dụng gì.

Còn về Lão Quân và Nguyên Thủy, ý nghĩ lúc này của bọn họ cũng tương tự Thông Thiên.

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ nghiêm túc, dường như đã nghe thấy điều gì.

Sau đó y hướng về hư không nói: "Tuân lệnh, Sư Tôn!" Không tình nguyện cầm Tru Tiên Tứ Kiếm, bay về phía vị trí của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Oa Hoàng Cung, Ngọc Hư Cung, Bát Cảnh Cung.

Nữ Oa Thánh Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thái Thanh Lão Quân dường như đều đã nhận được mệnh lệnh của Hồng Quân.

Trực tiếp bay về phía nơi Chuẩn Đề Đạo Nhân bị giam hãm.

Trong Hỗn Độn Hư Không.

Bồ Đề Kim Thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân tựa như gốm sứ vỡ nát, chi chít vết rạn.

Song Chuẩn Đề vẫn khổ sở chống đỡ.

Đến lúc này, ngài mới hay biết sự chênh lệch thực lực giữa mình và Hư Không Đạo Nhân lớn đến dường nào.

Khi mèo không còn đùa giỡn với chuột nữa, chuột chẳng còn bất cứ cơ hội nào.

Chuẩn Đề cảm thấy mình hiện tại chính là con chuột nằm dưới móng vuốt mèo.

Việc bị đánh giết chỉ phụ thuộc vào tâm tình của Hư Không Đạo Nhân.

“Hư Không Đạo Nhân, người ức hiếp người quá đáng!

Thánh Nhân bất tử bất diệt, người không thể triệt để sát tử ta, chẳng lẽ không sợ ta báo phục sao?” Chuẩn Đề Đạo Nhân gầm lên giận dữ, ngữ khí mang theo uy hiếp.

Chỉ cần Thiên Đạo không bị hủy diệt, thì Thiên Đạo Thánh Nhân sẽ không bị triệt để sát tử.

Dù bị đánh giết, ngài cũng có thể từ Thiên Đạo mà phục sinh.

Hư Không Đạo Nhân nhíu mày, dường như đang nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Sau đó, ngài nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân nói: “Không sợ, cứ việc báo phục.” “Lần tới tái động thủ, ta diệt không chỉ mình ngươi.” Ngữ khí bình đạm, nhưng lại toát ra một sự lạnh nhạt vô cùng.

Uy hiếp?

Hư Không Đạo Nhân có hai vị đệ tử.

Một vị là Minh Hà, cả ngày trú tại Địa Phủ, sắp sửa trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Vị đệ tử thứ hai vừa thu nhận là Bàn Vương.

Thực ra còn có Cửu Phượng được Hậu Thổ nhờ vả, cùng thị nữ thân cận Ô Ma.

Tính toán kỹ cũng chỉ có bốn người.

Còn về tộc A Tu La, đó là tử dân của Minh Hà, chứ chẳng phải đệ tử của Người.

Thế nhưng toàn bộ Tây Phương Giáo lại có bao nhiêu đệ tử?

Nữ Oa Thánh Nhân có công đức tạo người, chỉ cần Nhân Tộc không diệt, vị trí của ngài vẫn luôn an an ổn ổn.

Tam Thanh có công đức Khai Thiên của Bàn Cổ, lại có Tiên Thiên Chí Bảo, mỗi người đều chưởng quản một thế lực lớn.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì có một Tây Phương Giáo bé nhỏ.

Một khi Tây Phương Giáo bị diệt, họ sẽ trở thành cô gia quả nhân.

Công đức, khí vận đều không còn.

Tuy rằng chân linh ký thác Thiên Đạo, là Thánh Nhân bất tử bất diệt, nhưng lại chỉ là loại Thánh Nhân yếu kém nhất.

Với dã tâm của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, họ sao có thể tiếp nhận kết quả này. . . .

Hư Không Đạo Nhân đang chuẩn bị làm gì đó, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn.

Hư không bên cạnh Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên nứt ra, một cây cầu vàng dài bắc xuống dưới chân Chuẩn Đề, định đưa ngài đi.

Thoát ly phạm vi Hư Không Thần Lôi.

Sau đó, ba nam một nữ xuất hiện trong trường.

Chính là Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa, cây cầu vàng kia dường như bỏ qua không gian để đón Chuẩn Đề đi.

Đó chính là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ trong tay Lão Quân biến hóa thành.

"Đa tạ chư vị Đạo huynh xuất thủ tương cứu." Chuẩn Đề được Lão Quân dùng Thái Cực Đồ đưa ra khỏi phạm vi Thời Không Pháp Tắc, sắc mặt lập tức giãn ra.

Kim Thân bị Hư Không Thần Lôi đánh trọng thương cũng bắt đầu

chậm rãi khép lại.

"Đạo huynh hữu lễ." Thái Thượng Lão Quân mặt mày hòa nhã hướng Hư Không Đạo Nhân hành lễ nói.

Nếu không có lệnh của Hồng Quân, ngài cũng sẽ không tham gia vào vũng nước đục này.

Nhưng Đạo Tổ có lệnh, ngài cũng chỉ có thể tiến tới.

"Các ngươi, cũng muốn cùng ta là địch ư?" Nhận thấy bốn vị Thánh Nhân còn lại cũng đều xuất hiện, Hư Không Đạo Nhân thu Hoàn Vũ Kỳ Bàn lại, chậm rãi cầm trong tay mà vuốt ve.

"Bần Đạo không dám, chỉ là sư mệnh khó cưỡng.

Chuẩn Đề Đạo hữu cường độ đệ tử trước là sai, song Đạo huynh cũng đã trừng phạt một phen rồi, chi bằng việc này cứ thế cho qua đi?" Lão Quân cười hòa nhã nói đỡ lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn kiêu ngạo tự phụ và Thông Thiên Giáo Chủ ngạo khí trùng thiên cũng đứng một bên không nói lời nào.

Chỉ đứng bên cạnh nhìn Lão Quân và Hư Không Đạo Nhân giao đàm.

Vừa rồi, vài vị Thánh Nhân đều đã thấy thảm trạng của Chuẩn Đề, trong lòng không khỏi rùng mình.

Đặc biệt khi nhìn Hư Không Đạo Nhân dáng vẻ nhẹ nhõm, thong dong.

Nguyên Thủy và Thông Thiên tuy tự tin mạnh hơn Chuẩn Đề nhiều.

Nhưng mọi người đều là Thánh Nhân, Tam Thanh biết rằng với thực lực của họ, dù thế nào cũng không thể dễ dàng ép Chuẩn Đề đến thảm trạng như vậy.

Đặc biệt hơn, trong cái Hoàn Vũ Kỳ Bàn nhỏ bé trong tay Hư Không Đạo Nhân, còn đang giam giữ một Tiếp Dẫn nữa.

Hư Không và Lão Quân đều rõ, vì sao Hồng Quân lại lệnh vài vị Thánh Nhân tiến đến tương cứu Chuẩn Đề.

Kỳ thực, năm vị Thánh Nhân liên thủ là để thăm dò thực lực của Hư Không Đạo Nhân.

Nếu thực lực của Hư Không mạnh, mất mặt cũng chỉ là các Đại Thánh Nhân.

Nếu thực lực của Hư Không không mạnh như trong tưởng tượng, Hồng Quân có thể trực tiếp hạ tràng trấn áp.

"Đinh!

Phát hiện sáu vị Thánh Nhân tiến đến.

Túc Chủ hiện có ba lựa chọn." "Lựa chọn một: Mặc cho đối phương mang Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đi, tưởng thưởng: Nhan diện đại thất;" "Lựa chọn hai: Phong ấn Chuẩn Đề mười vạn năm, tưởng thưởng: Mười viên Thời Gian Nguyên Thạch;" "Lựa chọn ba: Tại đây trấn sát sáu vị Thánh Nhân, tưởng thưởng: Sáu đạo Hồng Mông Tử Khí;" Hư Không Đạo Nhân hơi sững sờ.

Trước tiên không nói đến việc trấn sát sáu vị Thánh Nhân có hiện thực hay không.

Nếu có thể trấn sát, Hồng Quân khẳng định sẽ xuất thủ, sáu đạo Hồng Mông Tử Khí đối với ngài cũng vô dụng.

Hồng Mông Tử Khí có thể khiến cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong có cơ hội chứng đạo thành công.

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân chịu sự quản chế của Thiên Đạo, Hư Không Đạo Nhân có lấy sáu đạo Hồng Mông Tử Khí cũng chẳng

biết dùng cho ai.

Cho Hồng Quân bồi dưỡng thuộc hạ ư?

Song nếu sau này từ trong tay Hồng Quân đoạt Thiên Đạo, thì có thể lựa chọn điều này.

"Lựa chọn hai." Mức độ trân quý của Thời Gian Nguyên Thạch tự nhiên không thể sánh bằng Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân, tác dụng lại vượt xa.

Vừa có thể dùng để gia cường Thời Gian Pháp Trận, vừa có thể hấp thu để tráng đại Thời Gian Pháp Tắc.

Quan trọng nhất, Hư Không Đạo Nhân không có biện pháp trấn sát sáu vị Thánh Nhân.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, có thể định địa thủy hỏa phong, phân chia Thiên Đạo Huyền Cơ, vốn rất khắc chế Không Gian Pháp Tắc.

Nếu Lão Quân có Thái Cực Đồ trong tay, liều mạng bỏ chạy thì Hư Không Đạo Nhân cũng khó lòng sát tử.

Nhưng phong ấn Chuẩn Đề Đạo Nhân mười vạn năm cũng không tệ.

"Cho qua ư?" Hư Không Đạo Nhân cười lạnh một tiếng: "Đem đệ tử trong giáo, đưa xuống môn hạ ta, cung ta khu sử, thì mọi chuyện sẽ qua." "Hư Không Đạo hữu, người cùng sư tôn ta bình bối.

Chuẩn Đề mạo phạm, để y dâng Đạo hữu vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo làm bồi lễ, cũng đã thành ý rồi." Lão Quân vẫn cười hòa nhã nói.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ở bên cạnh khóe mắt giật giật.

Ngài chỉ nguyện ý bồi một kiện, Lão Quân lại mở miệng đòi vài

kiện Tiên Thiên Linh Bảo, điều này há chẳng phải muốn vét sạch gia sản của Tây Phương Giáo sao.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thầm hận trong lòng, nhưng cũng không dám mở miệng.

Trước đó, ngài còn mong Hư Không lấy Linh Bảo để giải quyết mọi chuyện, nhưng giờ trong lòng lại mong Hư Không Đạo Nhân không đồng ý yêu cầu này.

Kiên trì muốn đối phó.

Dù sao hiện tại cộng thêm Tiếp Dẫn đang bị khốn thì có sáu vị Thánh Nhân tề tựu tại đây, Chuẩn Đề tin rằng Hư Không Đạo Nhân cũng chẳng làm gì được.

"Lão Quân, ngươi nghĩ ngươi là đối thủ của ta sao?

Hãy rời khỏi đây, nếu không, ta sẽ đánh cả ngươi!" Hư Không Đạo Nhân nói với Lão Quân.

Dù thế nào, hôm nay ta cũng phải đối phó Chuẩn Đề.

"Đại Sư Huynh, xem ra hôm nay đích xác chỉ có thể chiến một trận thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn tiếp lời, Bàn Cổ Phiên cũng đã được ngài cầm trong tay.

Chương 25

Trong mắt Nguyên Thủy, Hư Không Đạo Nhân dù mạnh đến mấy, sáu vị Thánh Nhân tề tựu, chẳng lẽ một người có thể áp chế sáu người sao?

Tuy rằng ngài cũng không muốn cứu Chuẩn Đề, nhưng mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ không thể làm trái.

Huống chi thái độ của Hư Không Đạo Nhân thực sự quá xem thường Tam Thanh.

"Xem ra chỉ có thể như vậy thôi!" Lão Quân gật đầu, Thái Cực Đồ phóng xuất vô lượng kim quang.

Chuẩn Đề, Nữ Oa, Thông Thiên thấy vậy, cũng đều lấy ra Pháp Bảo đắc ý của mình.

"Sớm thế chẳng phải tốt hơn sao!" Lạnh hừ một tiếng, Hư Không Đạo Nhân trực tiếp động thủ.

Vô tận Tiểu Thế Giới sinh diệt, hóa thành Thần Lôi đánh về phía vài vị Thánh Nhân.

"Kế hèn mọn!" Lão Quân cười dài một tiếng, Thái Cực Đồ hóa thành một đạo cầu vàng, giăng bên cạnh mình.

Vô lượng kim quang từ thân cầu phóng xuất, Thiên Đạo Pháp Tắc xuất hiện, các Tiểu Thế Giới cuồng bạo lần lượt bình tĩnh lại, Hư Không Thần Lôi tiêu biến vô hình.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

Sau khi Hồng Hoang Thế Giới khai tích, là Chí Bảo dùng để bình định không gian hỗn loạn, có năng lực ổn định không gian, cực kỳ khắc chế Không Gian Pháp Tắc.

“Đại Sư Huynh uy vũ!” Nguyên Thủy và Thông Thiên ở một bên tán thưởng.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ở một bên nhìn mà đầy vẻ hâm mộ.

Hư Không Thần Lôi vừa rồi suýt chút nữa đánh giết ngài, nhưng đối với Lão Quân lại chẳng có chút uy hiếp nào.

Chênh lệch tu vi giữa Chuẩn Đề và Lão Quân kỳ thực không quá lớn, chủ yếu là do Thái Cực Đồ là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo khắc chế.

Nếu Chuẩn Đề có Thái Cực Đồ trong tay, Hư Không Đạo Nhân nào có thể dễ dàng làm ngài bị thương như vậy.

“Không tệ, nhưng cái này thì sao!” Nhìn biểu hiện của Thái Cực Đồ, Hư Không Đạo Nhân chẳng hề bất ngờ.

Nếu loại Hư Không Thần Lôi đẳng cấp như vậy có thể phá vỡ phòng ngự của Thái Cực Đồ, thì Tiên Thiên Chí Bảo cũng quá không đáng giá rồi.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn trong tay ngài cấp tốc phóng đại, trực tiếp bao trùm toàn bộ Thái Cực Đồ cùng Lão Quân và những người khác vào trong.

“Hư Không Đạo Nhân cũng quá tự đại rồi, kiện kỳ bàn này tuy là Cực Phẩm Linh Bảo, nhưng muốn khốn trụ sáu người chúng ta cùng với Thái Cực Đồ.

Thực sự là quá không coi chúng ta ra gì.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói, cảm thấy Hư Không Đạo Nhân quả thực quá xem thường người khác.

Nếu sáu vị Thánh Nhân đều bị Hư Không Đạo Nhân dùng một chiếc Hoàn Vũ Kỳ Bàn phong ấn hết, vậy thực lực của Người chẳng phải đã vượt qua Đạo Tổ không ít sao.

“Không sao, xem ta định trụ nó.” Lão Quân gật đầu.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn tuy là một kiện Chí Bảo hệ không gian, nhưng Lão Quân đã nhìn ra kỳ bàn này chỉ có công năng khốn (giam giữ), phong (phong tỏa) mà thôi.

Tuy rằng kiện Linh Bảo này trong tay Hư Không Đạo Nhân, có thể dễ dàng khốn trụ vài vị Thánh Nhân, nhưng lại bị Thái Cực Đồ, một Chí Bảo cùng hệ không gian khắc chế.

“Trấn!” Lão Quân hô lớn một tiếng!

Vô cùng Thiên Địa Linh Lực chú nhập vào Thái Cực Đồ.

Cầu vàng do Thái Cực Đồ hóa thành trở nên vô cùng khổng lồ, một đầu dưới chân Lão Quân, một đầu trực tiếp cắm vào vô biên Hư Không.

Nơi cầu vàng vươn tới, toàn bộ Không Gian Pháp Tắc hỗn loạn bên trong thế giới của kỳ bàn đều bị cố định lại.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn bị Thái Cực Đồ định trụ, Không Gian Pháp Tắc bên trong không thể biến động, tạm thời hình thành một thế giới ổn định.

“Tiếp Dẫn Sư huynh, lại đây!” Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Tiếp Dẫn phá không gian hiện thân ở cực xa, đại hỉ nói.

Tiếp Dẫn đạp Công Đức Kim Liên, nhìn thấy Chuẩn Đề, Tam Thanh và những người khác, cũng vội vã chạy đến.

Trong tình huống không có Hư Không Đạo Nhân thao túng, Hoàn Vũ Kỳ Bàn tuy giam giữ họ, nhưng sát thương lực cũng không mạnh mẽ.

Dựa vào Công Đức Kim Liên, Tiếp Dẫn hoàn toàn có thể tự bảo vệ bản thân.

Nhưng không gian bên trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn biến hóa khôn lường, Tiếp Dẫn đạp Kim Liên bước qua từng thế giới, song vẫn bị giam khốn ở trong đó.

Xét theo khoảng cách trên Hồng Hoang Đại Lục, khoảng thời gian Tiếp Dẫn bước đi trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn đủ để đi vòng quanh Hồng Hoang Thế Giới vạn lần.

Thế nhưng bị giam khốn trong phương hư không này vẫn không thể thoát ra.

Đừng nói là thoát ra, thân là chí tôn Thánh Nhân, ngài thậm chí còn chẳng thể xác định phương vị.

Bên trong kỳ bàn, thời không điên đảo, không gian không ngừng biến hóa, từng thế giới sinh thành rồi lại phá diệt.

Chỉ là vừa rồi Tiếp Dẫn đột nhiên cảm giác Không Gian Pháp Tắc đang không ngừng biến hóa bỗng nhiên bị định trụ.

Cảm ứng được khí tức của vài vị Thánh Nhân, ngài vội vàng đạp Kim Liên chạy đến hội hợp.

Không còn Pháp Tắc biến hóa không ngừng, Tiếp Dẫn dễ dàng đến bên cạnh vài người.

"Chư vị Sư đệ, mau mau phá khai không gian để thoát ra, ta không kiên trì được bao lâu nữa." Lão Quân thao túng Thái Cực Đồ, cực kỳ cố sức nói.

Thái Cực Đồ với tư cách là Tiên Thiên Chí Bảo, uy lực vượt xa Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Nhưng chênh lệch thực lực giữa Lão Quân và Hư Không Đạo Nhân quá lớn, đặc biệt Hư Không Đạo Nhân lại càng am hiểu Không Gian Pháp Tắc.

Khi có Hư Không Đạo Nhân thao khống, Lão Quân dốc hết toàn lực cũng chỉ miễn cưỡng trấn áp được Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Lão Quân cảm giác kỳ bàn tùy thời đều có thể thoát khỏi sự giam giữ, tái độ diễn hóa vô cùng thế giới, Thiên Địa Mê Cung.

"Đồng loạt xuất thủ, phá khai kỳ bàn!" Nhìn dáng vẻ Lão Quân miễn cưỡng chống đỡ, vài vị Thánh Nhân còn lại cũng kinh ngạc.

Không ngờ rằng với tu vi của Lão Quân, sử dụng Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ trấn áp Hoàn Vũ Kỳ Bàn mà vẫn cố sức đến mức này.

Ngay lập tức vài người cũng không dám chậm trễ.

Nguyên Thủy dốc sức lay động Bàn Cổ Phiên, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí phá diệt vạn cổ.

Thông Thiên Giáo Chủ triệu xuất Tru Tiên Kiếm Trận, tứ kiếm tề xuất, sát khí trùng tiêu.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cầm Thất Bảo Diệu Thụ, không ngừng quét động.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn đang bị trấn áp căn bản không chịu nổi vài vị Thánh Nhân đồng thời phát uy.

Hư không bị động xuyên, hiển lộ ra thế giới bên ngoài.

Chuẩn Đề, Tam Thanh đều sắc mặt vui mừng, lập tức muốn bước ra.

Bên trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn, hoàn toàn là chủ trường của Hư Không Đạo Nhân với gia trì của Không Gian Pháp Tắc, cực kỳ bất lợi cho vài vị Thánh Nhân.

"Cẩn thận!" Nhận thấy sắp sửa xông phá thế giới này, Lão Quân đột nhiên sắc mặt đại biến, vội vàng nhắc nhở vài người còn lại.

Đồng thời Thái Cực Đồ thu nhỏ lại, phóng xuất vô lượng kim quang bảo hộ bản thân.

Tam Thanh đồng nhất, Lão Quân vừa nhắc nhở, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng vội vã tế xuất Pháp Bảo bảo hộ bản thân.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thấy vậy vội vàng đứng sát lại, Công Đức Kim Liên phóng đại bảo hộ cả hai vào trong.

Nữ Oa Thánh Nhân triệu xuất một bức họa vẽ núi sông sông suối, bao quanh lấy mình, chính là Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Chỉ là, đã trễ!

Vài vị Thánh Nhân này dường như đều quên, Hư Không Đạo Nhân không chỉ tu luyện Không Gian Pháp Tắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đồng thời ngài còn tu luyện một môn Pháp Tắc khác là Thời Gian Pháp Tắc.

Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương!

Dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu thành bất kỳ một trong hai đạo Pháp Tắc này, đều là Pháp Tắc Thánh Nhân khủng bố vô cùng.

Huống chi Hư Không Đạo Nhân lại đồng tu cả hai đạo.

Thánh Nhân xưng là bất tử bất diệt, cùng tồn tại với Thiên Đạo.

Nhưng Thiên Đạo cũng sẽ có ngày đi đến phá diệt, huống chi Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang Thế Giới.

Năng lực siêu thoát trên Thời Gian, duy chỉ có Vận Mệnh.

Sức mạnh thời gian vô hình trực tiếp ảnh hưởng đến vài vị Thánh Nhân.

Động tác của Tam Thanh, Chuẩn Đề và những người khác lập tức

bị đình trệ trong khoảnh khắc.

May mắn thay, Lão Quân, Nguyên Thủy có Tiên Thiên Chí Bảo hộ thân, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có Tru Tiên Kiếm Trận xưng là sát phạt đệ nhất Hồng Hoang.

Khi Thời Gian Pháp Tắc vừa phát động, vài Đại Linh Bảo đồng thời phát huy uy lực, xua tan sức mạnh thời gian.

Tam Thanh vội vàng thoát ra ngay lập tức.

Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa ba vị Thánh Nhân lại không may mắn như vậy.

Tu vi của bản thân không bằng Tam Thanh và những người khác, Pháp Bảo lại càng kém hơn không ít.

Rất khó khăn lắm mới sắp sửa thoát khỏi ảnh hưởng của sức mạnh thời gian.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn sau khi mất đi sự trấn áp của Thái Cực Đồ lại bay lên, thu ba vị Thánh Nhân vào trong.

Sau đó Hoàn Vũ Kỳ Bàn thu nhỏ lại, bay về trong tay Hư Không Đạo Nhân. . . .

"Tốt lắm, còn lại các ngươi.

Vừa hay để ta lĩnh giáo cái gọi là Bàn Cổ Chính Tông!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Tam Thanh đang tụ lại một chỗ mà cười nói.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba người không có Pháp Bảo mạnh mẽ như trong tay Tam Thanh, bị giam khốn trong kỳ bàn tuyệt đối không thể thoát ra.

Với Không Gian Pháp Tắc tạo nghệ của Hư Không Đạo Nhân, cộng thêm Hoàn Vũ Kỳ Bàn là loại Cực Phẩm Pháp Bảo chuyên dùng để giam giữ người khác.

Nếu chỉ giam khốn ba vị Thánh Nhân, tuyệt đối sẽ không tốn quá nhiều khí lực.

Chỉ là kỳ bàn này Hư Không Đạo Nhân cũng sẽ không tái động dụng nữa.

Bằng không, nếu thu một trong Tam Thanh vào, bốn vị Thánh Nhân ở trong đó, cộng thêm một kiện Chí Bảo đẳng cấp như Tru Tiên Kiếm Trận hoặc Bàn Cổ Phiên.

Chương 26

Hư Không Đạo Nhân cũng chỉ có thể dồn phần lớn tinh lực toàn bộ vào việc trấn áp bốn vị Thánh Nhân.

"Nhị Sư đệ, Tam Sư đệ.

Xem ra Tam Thanh chúng ta hôm nay lại phải liên thủ đối địch rồi." Lão Quân nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

"Ha ha, Đại Sư Huynh nói đúng.

Từ khi huynh đệ chúng ta thành Thánh, chưa từng liên thủ nữa." Nguyên Thủy vốn uy nghiêm, lúc này cũng ý khí phong phát nói.

Phảng phất lại trở về thời đại trước khi thành Thánh, Tam Thanh liên thủ tung hoành Hồng Hoang.

"Vậy thì chiến thôi!

Tru Tiên Kiếm Trận của ta, chưa từng toàn lực sử xuất!" Thông Thiên Giáo Chủ trong đôi mắt toát ra chiến ý kinh thiên.

Bốn chuôi chiến kiếm vọt lên trời, Tru Tiên Trận Đồ triển khai, Tru Tiên Tứ Kiếm huyền quải trên đó.

Vô biên sát khí trùng thiên, sát khí thậm chí xé nát cả Hỗn Độn Hư Không.

"Vậy ta xem xem, rốt cuộc ngươi đã học được gì từ Hồng Quân, lại kế thừa được mấy phần Thần Thông của Bàn Cổ." Hư Không Đạo Nhân cũng kích phát dục vọng chiến đấu.

Hai tay ngài vẫy một cái, hư không nứt ra.

Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm xuất hiện trong tay ngài.

Trong Địa Phủ.

Minh Hà Lão Tổ tĩnh mở hai mắt, kinh ngạc nói: "Sư Tôn gặp cường địch rồi ư?" Với tư cách là chủ nhân của Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, ngài tự nhiên cảm ứng được hai kiếm bay đi.

Chỉ là trong Hồng Hoang Thế Giới, người có thể vô thanh vô tức triệu đi hai kiện này cũng chỉ có Hư Không Đạo Nhân chưởng quản Không Gian Pháp Tắc.

"Hư Không Đạo huynh, có dám vào phá Đại Trận của ta!" Thông Thiên Giáo Chủ cầm Thanh Bình Kiếm nói với Hư Không Đạo Nhân, lập tức đi trước bước vào Đại Trận.

Hư Không Đạo Nhân trong lòng cười lạnh.

Tru Tiên Kiếm Trận đích xác uy lực kinh người, xưng là phi tứ Thánh bất khả phá.

Nhưng kiếm trận này đối với ngài lại chẳng có tác dụng.

Đối với Hư Không Đạo Nhân chưởng quản Không Gian Pháp Tắc, loại kiếm trận này quá nặng nề.

Chẳng lẽ lại giống như Xiển Giáo, Nhân Giáo trong Phong Thần Đại Kiếp, nhất định phải phá Đại Trận mới có thể khiến người Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng sao.

Mục tiêu đầu tiên của Hư Không Đạo Nhân là Nguyên Thủy.

Không gian nứt ra, Hư Không Đạo Nhân cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm đột nhiên xuất hiện trước mặt Nguyên Thủy.

Vung kiếm chém về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kinh hãi, một bên lay động Bàn Cổ Phiên một bên lùi về sau.

Nhận thấy Hư Không Đạo Nhân bị Hỗn Độn Kiếm Khí do Bàn Cổ Phiên phát ra bức lui, Nguyên Thủy không khỏi thở phào một hơi

trong lòng.

"Cẩn thận!" Lão Quân đột nhiên nhắc nhở, Thái Cực Đồ hóa thành cầu vàng, xuất hiện dưới chân Lão Quân.

Đồng thời Lão Quân xuyên qua phía sau Nguyên Thủy, giơ Bàn Long Biển Quải lên, đỡ lấy A Tỳ kiếm.

Nghe Lão Quân nhắc nhở, Nguyên Thủy vội vàng xoay người, lại phát hiện Hư Không Đạo Nhân đã ở phía sau ngài từ lúc nào không hay biết.

Nguyên Đồ Kiếm bị Lão Quân dùng Bàn Long Biển Quải đỡ lấy, còn A Tỳ Kiếm thì chém vào Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp với tư cách là Khai Thiên Công Đức Chí Bảo, phòng ngự vô song.

A Tỳ Kiếm được Hư Không Đạo Nhân dùng Không Gian Pháp Tắc gia trì sắc bén vô song, chém lên Huyền Hoàng Tháp tóe lửa bốn phía, nhưng cũng không thể phá vỡ phòng ngự của bảo tháp.

Nguyên Thủy thấy vậy vội vàng lại lay động Bàn Cổ Phiên, đánh về phía Hư Không Đạo Nhân.

Thế nhưng Hỗn Độn Kiếm Khí vừa xuất hiện trước mặt Hư Không Đạo Nhân, lại biến mất không thấy tăm hơi, bị Hư Không Đạo Nhân chuyển dời vào thời không của ngài.

Đồng thời Hư Không Đạo Nhân lại biến mất không thấy tăm hơi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy giật mình, vội vàng tiến sát bên cạnh Lão Quân.

Điểm khiến người ta đau đầu nhất của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chưởng quản Không Gian Pháp Tắc.

Không đánh được, cũng không trốn được.

Thần xuất quỷ một, biến hóa vạn thiên.

Trừ phi có loại Cực Phẩm Linh Bảo khắc chế Không Gian Pháp Tắc như Thái Cực Đồ của Lão Quân mới có khả năng.

Nguyên Thủy biết vì sao Hư Không Đạo Nhân lại nhắm vào ngài.

Tru Tiên Kiếm Trận uy lực cường đại vô cùng, bên trong kiếm trận tràn ngập Thiên Địa Sát Khí, sung mãn thời không.

Hư Không Đạo Nhân chưởng quản Thời Không Pháp Tắc, cũng không tiện xông vào cứng rắn.

Dù sao xuyên vào bên trong kiếm trận, dù xuất hiện từ không gian nào cũng đều phải đối mặt với công kích sát khí của Đại Trận.

Lão Quân không chỉ tu vi cao thâm, có Thái Cực Đồ loại Tiên Thiên Chí Bảo hộ không gian này.

Ngài còn giống Hư Không Đạo Nhân, có thể công có thể thủ, cực kỳ linh hoạt.

Bàn Cổ Phiên tuy cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, sát phạt chi lực vượt xa Thái Cực Đồ.

Nhưng loại sát phạt chi lực này đối với Hư Không Đạo Nhân lại vô dụng.

Sức công kích dù mạnh đến đâu, không đánh trúng cũng vô dụng.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy rằng ở đó không tiện động thủ, nhưng Thông Thiên đang ở bên trong kiếm trận, Hư Không Đạo Nhân cũng cảm thấy khó giải quyết.

Chỉ có Nguyên Thủy, đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, là dễ đối phó nhất.

"Hai vị Sư huynh, mau mau tiến vào Đại Trận!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy Hư Không Đạo Nhân không những không phá Tru Tiên

Kiếm Trận, ngược lại còn chuyên môn nhắm vào Nguyên Thủy ra tay.

Vội vàng hô lớn với Lão Quân và Nguyên Thủy.

Lão Quân vội vàng dùng Thái Cực Kim Kiều, đưa Nguyên Thủy tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.

"Hư Không Đạo huynh, có dám phá Đại Trận của ta?" Thấy Lão Quân và Nguyên Thủy đã vào, Thông Thiên không khỏi thở phào một hơi, hô lớn với Hư Không Đạo Nhân. . . .

Nào ngờ Hư Không Đạo Nhân chỉ cười nhạt, rồi xoay người bỏ đi.

Cứ thế mà đi.

Tam Thanh lập tức đều sững sờ, chẳng phải muốn lĩnh giáo cao chiêu sao, sao lại cứ thế bỏ đi?

Hư Không Đạo Nhân đâu phải kẻ ngốc, Tru Tiên Kiếm Trận uy lực không nhỏ, lại thêm Lão Quân và Nguyên Thủy ẩn mình trong đó.

Với thực lực của ngài, nếu cứng rắn xông vào cũng có thể bị thương.

Nhưng cớ gì phải từ bỏ sức mạnh thời không mà mình am hiểu nhất, để cứng rắn xông vào một Tru Tiên Kiếm Trận chứ?

Thà cứ thế bỏ đi, dù sao cũng đã có ba vị Thánh Nhân trong tay, thu hoạch cũng không nhỏ.

"Không hay rồi, Nữ Oa Sư muội, và hai vị nhà Tây Phương Giáo kia bị giam khốn trong kiện bảo bối kia!" Nguyên Thủy đột nhiên hét lớn một tiếng.

Hồng Quân Đạo Tổ lệnh vài người đến tương trợ Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Kết quả không cứu được Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ngược lại còn

khiến Nữ Oa bị cuốn vào.

Với Thần Thông của Hư Không Đạo Nhân, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lại không có Pháp Bảo cường đại, dễ dàng bị chia cắt đánh phá, đưa vào Thiên Đạo.

"Vậy ta có nên đi truy không?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

Ngài hơi không muốn đi truy.

Đối phương chưởng quản Thời Không Pháp Tắc, trước tiên không nói có đuổi kịp được hay không.

Nếu đuổi kịp thì sao?

Chẳng lẽ không bày Tru Tiên Kiếm Trận để đánh ư, nhưng bày Đại Trận rồi người ta lại cứ thế bỏ đi.

Lại là một kết quả lặp lại.

Lão Quân cũng nhíu chặt mày, đuổi theo cũng vô ích.

Không đuổi theo, chẳng lẽ cứ nhìn Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác vẫn lạc sao?

"Đại Sư Huynh mau mau quyết định đi, Hư Không Đạo Nhân sắp biến mất rồi!" Nhận thấy Hư Không Đạo Nhân sắp biến mất, Nguyên Thủy sốt ruột thúc giục.

Lão Quân đang do dự đột nhiên mắt sáng rỡ nói: "Lão Sư đến rồi!" Hư Không Đạo Nhân vừa chuẩn bị rời đi cũng sắc mặt khẽ biến.

Thiên Đạo Chi Lực của Hồng Hoang Thế Giới đột nhiên xuất hiện, bao vây Hư Không Đạo Nhân ở giữa.

"Hừ, Hồng Quân, ngươi cũng đến rồi ư?" Hư Không Đạo Nhân lạnh hừ một tiếng.

Không Gian Pháp Tắc và Thời Gian Pháp Tắc vừa phát động, sức

mạnh thời không giao chức lại một chỗ quanh thân ngài, xé nát tất cả.

Nhưng dù sao đây cũng là Hồng Hoang Thế Giới, Thiên Đạo Chi Lực chưởng quản phương thời không này.

Hư Không Đạo Nhân tu thành Thời Không Pháp Tắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, ảnh hưởng của ngài đối với sức mạnh thời không cũng không thể vượt qua Thiên Đạo.

Nhưng Hồng Quân cũng chỉ có thể mượn dùng một phần nhỏ sức mạnh Thiên Đạo mà thôi, nếu không thì sao có thể thực sự khốn trụ Hư Không Đạo Nhân.

Mượn dùng Không Gian Bản Nguyên Chi Lực, Hư Không Đạo Nhân đã thoát khỏi Thiên Đạo Chi Lực đang bao vây.

Nhưng ngài cũng không rời đi, mà nhìn Hồng Quân Đạo Nhân.

"Ngươi, hôm nay muốn phân cao thấp với ta nữa ư?" Hư Không Đạo Nhân đứng trong hư không, đối đầu với Hồng Quân toàn thân đang bao quanh Thiên Đạo Chi Lực.

Thấy Hồng Quân hiện thân.

Chương 27

Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng thu Thần Thông, đứng sau lưng Hồng Quân.

"Lão Sư!" Tam Thanh hướng Hồng Quân hành lễ, mặt có vẻ hổ thẹn.

Không những không kịp cứu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, mà còn để Nữ Oa Sư muội bị cuốn vào.

Khiến Nguyên Thủy vốn kiêu ngạo tự phụ, Thông Thiên vốn hiếu chiến, đều hơi đỏ mặt.

"Sư Tôn, đệ tử một khi xuất thủ, hẳn là đủ để trấn áp Người." Nguyên Thủy Thiên Tôn bước lên một bước nói.

Vừa rồi Hư Không Đạo Nhân đuổi đánh ngài, khiến ngài vô cùng chật vật, Nguyên Thủy trong lòng cũng cực kỳ phẫn nộ.

Huống hồ Tam Thanh vừa rồi đều đã thấy Thiên Đạo Chi Lực của Hồng Quân đích xác có thể áp chế Không Gian Pháp Tắc.

Thời Không Pháp Tắc là chỗ dựa lớn nhất của Hư Không Đạo Nhân, Hồng Quân có thể áp chế Hư Không Đại Đạo, cộng thêm Thái Cực Đồ của Lão Quân.

Chỉ cần có thể hoàn toàn phong tỏa Hư Không.

Với sát phạt chi lực của Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Kiếm Trận, tuyệt đối có thể trọng thương Hư Không Đạo Nhân.

"Thực lực của Hư Không Đạo huynh, đích xác quá cường đại." Thông Thiên Giáo Chủ tán thán nói.

Tuy rằng đối địch, nhưng Thông Thiên trong lòng cũng không khỏi

khâm phục thực lực của Hư Không Đạo Nhân.

Một mình đối sáu Thánh, không hề rơi vào thế yếu.

Cuối cùng bị bắt đi ba người, còn ngài muốn đi thì đi, căn bản không ai làm gì được.

Chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ mượn nhờ Thiên Đạo Chi Lực, mới miễn cưỡng áp chế được một phần.

Hồng Quân khẽ nhíu mày, vừa rồi khi Hư Không Đạo Nhân đối phó sáu vị Thánh Nhân, ngài vẫn luôn âm thầm quan sát.

Vốn dĩ ngài cho rằng dựa vào Thiên Đạo Chi Lực phong tỏa thời không, hẳn là có thể trấn áp được.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân dù bị Thiên Đạo Chi Lực áp chế, vẫn có thể câu thông với sức mạnh không gian trong vô biên Hỗn Độn.

Thảo nào gia hỏa này dám vẫn luôn trú lại Hồng Hoang Thế Giới.

Cần biết Dương Mi và Âm Dương hai lão gia hỏa kia sau khi chuẩn bị tu luyện Đại Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã vội vã chạy vào trong Hỗn Độn.

Lo sợ sau khi Hồng Quân hợp đạo, sẽ mượn nhờ Thiên Đạo Chi Lực để đối phó họ.

"Nếu không đánh, vậy ta đi đây!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Hồng Quân vẫn đang suy tư, chuẩn bị rời đi.

Một cánh cửa hư không khổng lồ xuất hiện, Hư Không Đạo Nhân định bước vào.

"Hãy để Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa lại!" Hồng Quân Đạo Nhân đang suy tư làm sao mới có thể trấn áp Hư Không Đạo Nhân, thấy ngài sắp rời đi, lập tức xuất thủ ngăn cản.

Nhưng Hồng Quân lại phát hiện, Thiên Đạo Chi Lực không thể

khóa chặt cánh cửa hư không này.

"Không giữ được ta!" Hư Không Đạo Nhân cười lớn một tiếng, sử dụng Không Gian Bản Nguyên câu thông Hỗn Độn, mượn dùng sức mạnh không gian bản nguyên nhất của nó.

Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới căn bản không thể áp chế loại cửa hư không này.

Nhận thấy ngài sắp rời đi.

Một tiểu ngọc điệp xoay tròn bay ra, Cửa Hư Không liền chấn động.

Mục tiêu của Tạo Hóa Ngọc Điệp lại không phải Cửa Hư Không, một đạo thanh quang từ trong ngọc điệp bắn ra.

Trực tiếp đánh lên Hoàn Vũ Kỳ Bàn trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Thanh quang đánh lên kỳ bàn, không làm hỏng kỳ bàn, chỉ giải khai Thiên Địa Mê Cung.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba người rơi ra ngoài.

Ngọc điệp cuốn ba người muốn rời đi.

Hư Không Đạo Nhân vội vàng nắm lấy Chuẩn Đề đang ở gần nhất, sau đó bước vào trong Cửa Hư Không.

"Hồng Quân, sau này ta sẽ lại lĩnh giáo thực lực của ngươi." "Thông Thiên, không tệ.

Ngày sau huynh đệ phản mục, khi Tiệt Giáo bị vây công, có thể đến Địa Phủ tìm ta!" "Lão Sư, cầu xin người hãy cứu Chuẩn Đề đi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân từ trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn thoát ra, thấy Chuẩn Đề bị Hư Không Đạo Nhân bắt đi.

Vội vàng cầu cứu Hồng Quân Đạo Tổ.

“Cứu ư?

Đuổi kịp được không?

Đuổi kịp rồi có đánh thắng được không?” Hồng Quân Đạo Tổ liếc Tiếp Dẫn một cái, đạm mạc hỏi.

“Lão Sư, đệ tử sẽ đi tìm Minh Hà và Nhị đệ tử.

Hư Không Đạo Nhân tất định sẽ trở về Địa Phủ, có Sư Tôn xuất thủ, nhất định có thể cứu Chuẩn Đề về.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân đề nghị.

Cơ sở của Tây Phương Giáo vốn mỏng yếu vô cùng, hoàn toàn dựa vào hai vị Thánh Nhân đồng tâm đồng lực mới miễn cưỡng chống đỡ được.

Một khi Chuẩn Đề bị sát, từ Thiên Đạo phục sinh, đối với Tây Phương Giáo ảnh hưởng đều cực đại.

“Ngươi không quay lại đồ sát đệ tử của y ư?” Hồng Quân Đạo Tổ giận nói: “Ngày thường thích cường hành độ người nhập giáo, hiện tại thì thích đá vào tấm sắt rồi chứ.” “Để y vào Thiên Đạo mà thanh tỉnh cũng tốt.” “Không sai, Tây Phương Giáo đường đường chính chính làm sao phải chọc giận kẻ hung nhân đó!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng bất mãn, lần này vì cứu vài người Chuẩn Đề mà vất vả chạy tới chạy lui.

Kết quả không làm gì được Hư Không, thậm chí Hồng Quân Đạo Tổ xuất thủ, mà vẫn để y mang Chuẩn Đề đi mất.

“Thánh Nhân sẽ không vẫn lạc, Chuẩn Đề Đạo hữu dù vẫn lạc cũng sẽ từ Thiên Đạo phục sinh.” Lão Quân đạm đạm nói.

Nữ Oa Thánh Nhân ở một bên liên tục gật đầu, lòng còn sợ hãi.

Nếu không phải Hồng Quân xuất thủ, bị Hư Không Đạo Nhân bắt

đi không biết sẽ có kết cục gì.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người bình thường thấy môn nhân có tư chất, đều thích cường độ vào Tây Phương Giáo.

Tam Thanh và Nữ Oa vẫn luôn thấy chướng mắt, nhưng vì mọi người đồng là Thánh Nhân, cũng không tiện nói gì.

Thế nhưng Chuẩn Đề lần này chọc giận Hư Không Đạo Nhân, còn kéo cả họ vào, trong lòng các vị Thánh Nhân đều cực kỳ bất mãn.

Tiếp Dẫn nghe vậy trong lòng thầm hận.

Nếu không phải Lão Quân dùng kế hoạch Nhân Phạt Vu, Hư Không Đạo Nhân sẽ sát kê cảnh hầu (giết gà dọa khỉ).

Bất hạnh thay, Chuẩn Đề lại vừa hay va vào tay Hư Không Đạo Nhân, biến thành con gà bị giết đó.

Nhưng những lời này không dám thốt ra, dù sao kế hoạch này cuối cùng cũng được Hồng Quân chấp thuận.

"Lão Sư, người có biết ý tứ câu nói của Hư Không Đạo Nhân trước khi đi không?

Tam Thanh chúng ta thật sự sẽ phân liệt ư?" Từ khi nghe câu nói đó của Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên vẫn luôn nhíu chặt mày.

"Thông Thiên, đó chẳng phải là lời Hư Không Đạo Nhân muốn chia rẽ Tam Thanh chúng ta sao?" Lão Quân không cho là phải nói.

"Không sai, Tam Thanh chúng ta liên thủ, Hư Không Đạo Nhân nào làm gì được chúng ta, nên ngài ta mới chia rẽ quan hệ của chúng ta.

Lần tới ngài ta sẽ tốt hơn khi từng người một bị phá, mưu kế đơn giản như vậy, ta sao có thể mắc lừa." Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ nói, nếu Hư Không Đạo Nhân phá trận, ngài sẽ có cơ hội vãn hồi

nhan diện.

Kết quả Hư Không Đạo Nhân căn bản không thèm để ý Tru Tiên Kiếm Trận, khiến họ chẳng cách nào vãn hồi thể diện.

Huống chi nếu không có Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên, Nguyên Thủy và Lão Quân thật sự chưa chắc đã có thể kháng cự Hư Không Đạo Nhân.

"Vậy ư?" Trong lòng Thông Thiên cũng có hoài nghi, nhưng khi câu nói đó của Hư Không thốt ra.

Với trực giác của Thánh Nhân, ai nấy đều cảm thấy điều đó gần như chắc chắn sẽ xảy ra.

Thông Thiên không phải không hoài nghi Hư Không Đạo Nhân đang gây nhiễu loạn linh giác, nhưng theo ngài biết, Pháp Tắc Thánh Nhân không có loại thủ đoạn này.

Trừ phi là Vận Mệnh Pháp Tắc trong truyền thuyết.

Huống chi, Hư Không Đạo Nhân tu luyện Thời Không Pháp Tắc.

Đôi khi, loại tồn tại đó nhìn thấy vận mệnh đã định.

Mọi chuyện xảy ra trong Hồng Hoang Thế Giới, trong Thiên Đạo đều có thể nhận biết.

Thiên Đạo giống như một siêu máy tính, ghi lại mọi chuyện đã xảy ra và đang xảy ra trong Hồng Hoang Thế Giới, và dựa vào đó có thể dự đoán tương lai đến một mức độ nhất định.

Thánh Nhân đều có một phần quyền hạn của chiếc máy tính đó, có thể tra duyệt thông tin mình muốn từ đó.

Đây cũng là nguyên nhân cơ bản mà Thánh Nhân có thể biết quá khứ, hiện tại, và suy diễn tương lai.

Vì vậy khi có Thánh Nhân khác xuất thủ can nhiễu Thiên Cơ,

giống như quyền hạn bị can nhiễu, Thánh Nhân cũng không thể chính xác biết được sự việc mình muốn biết.

Hư Không Đạo Nhân tu luyện Thời Không Pháp Tắc thì hoàn toàn khác, ngài không phải thông qua sự ghi chép của một tồn tại nào đó để xem quá khứ.

Mà là thông qua Thời Không Pháp Tắc, đích thân đi xem tất cả.

Vì vậy cái gọi là pháp môn che giấu Thiên Cơ của Thánh Nhân, căn bản vô dụng đối với loại Pháp Tắc Thánh Nhân này.

"Quá khứ có thể nhìn nhưng không thể thay đổi, tương lai có thể thay đổi nhưng không thể nhìn." Hồng Quân Đạo Nhân mở miệng nói: "Thông Thiên, tương lai như thế nào ngay cả Thiên Đạo cũng không dám vọng ngôn, huống hồ là Hư Không Đạo Nhân kia chứ." Mọi chuyện đã xảy ra trong quá khứ, Thiên Đạo đều không thể thay đổi, chỉ có thể nhìn chứ không thể thay đổi.

Tương lai như thế nào, ngay cả Thiên Đạo cũng không rõ, nên mới có cơ hội nghịch thiên hành sự.

Muốn thao túng quá khứ và tương lai, e rằng chỉ có Đại Đạo Thánh Nhân triệt để dung hợp Thời Không Pháp Tắc mới có năng lực này.

"Đa tạ Sư Tôn đề tỉnh!" Nghe Hồng Quân nói vậy, Thông Thiên thả lỏng tâm, chỉ là trong lòng ẩn ẩn có một tia bất an.

"Thông Thiên, ta thấy ngươi quá đa tâm rồi.

Hư Không Đạo Nhân kia rõ ràng là úy kỵ Tam huynh đệ chúng ta liên thủ." Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu bất mãn nói: "Tam Thanh chúng ta liên thủ, Hồng Hoang Thế Giới trừ Lão Sư ra, ai là đối thủ của chúng ta!" "Nhị Sư Huynh nói đúng, là đệ tử đa tâm rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ cười nói.

Lão Quân gật đầu biểu thị tán đồng, chỉ khẽ liếc Hồng Quân một cái.

Hồng Quân Đạo Nhân cũng cười, dường như rất hài lòng với ba đệ tử.

"Không sai, ba người liên thủ, Hư Không Đạo Nhân không làm gì được." "Thậm chí ngay cả ta, cũng có thể không làm gì được y!" Hồng Quân Đạo Nhân trong lòng bổ sung thêm một câu, trong mắt lóe lên một tia tinh mang.

Trên Vô Biên Huyết Hải, Hư Không Đạo Nhân xách Chuẩn Đề bước ra.

Sợi dây thừng do Không Gian Pháp Tắc hóa thành khóa chặt Chuẩn Đề, cho dù Chuẩn Đề thân là Thánh Nhân cũng căn bản không thể tránh thoát.

"Lão Sư!" "Lão Sư!" "Lão Gia!" Thấy Hư Không Đạo Nhân hiện thân.

Minh Hà, Bàn Vương và Ô Ma ba người vội vàng đón lấy.

Chương 28

Ngay sau đó kinh ngạc nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân đang bị Hư Không Đạo Nhân xách trong tay.

Đây là một vị Thánh Nhân sống sờ sờ a.

Kể từ khi Hồng Quân là người đầu tiên trở thành Thánh Nhân.

Thánh Nhân trong Hồng Hoang Thế Giới là một truyền thuyết bất hủ.

Một loại tồn tại cao cao tại thượng, siêu việt tất cả.

Mục tiêu mà vô số sinh linh Hồng Hoang Thế Giới cả đời truy cầu.

Dưới Thánh Nhân, đều là lâu nghĩ (kiến hôi).

Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân vĩnh tồn.

Bất kể giáo phái nào, chủng tộc nào, loại Tiên Thiên Sinh Linh nào.

Bất kể Đại Năng cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên hay Chuẩn Thánh.

Bất kể Long, Phượng, Kỳ Lân, Vu, Yêu, Nhân, Quỷ, Ma, khi thấy bất kỳ vị Thánh Nhân nào đều phải cung kính hành lễ.

Uy nghiêm vô song của Thánh Nhân Hồng Hoang Thế Giới.

Thế nhưng vị Thánh Nhân cường đại cao quý như vậy, lại giống như một con cá chết bị Hư Không Đạo Nhân xách trong tay, hoàn toàn không thể tránh thoát.

Sư Tôn, Lão Gia của mình rốt cuộc cường đại đến mức nào!

Bất kể Minh Hà, Bàn Vương, hay thị nữ Ô Ma đều dùng ánh mắt sùng kính nhìn Hư Không Đạo Nhân.

Đặc biệt là Bàn Vương, ban đầu bị Chuẩn Đề Đạo Nhân tùy tay bắt đi, hoàn toàn không có chút lực phản kháng nào.

Không bao lâu, vị Thánh Nhân vô cùng uy nghiêm trong lòng ngài đã bị Sư Tôn của mình bắt về như vậy.

"Minh Hà, Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm của ngươi!" Hư Không Đạo Nhân đưa hai chuôi Ma Kiếm hung uy ngập trời trong tay cho Minh Hà.

Loại Pháp Bảo dạng kiếm này, ngài dùng không thuận tay lắm.

"Vâng, Sư Tôn!" Minh Hà hai tay cung kính nhận lấy.

"Minh Hà, ngươi hẳn là đã nhận ra Nhị Sư đệ của mình rồi chứ." Hư Không Đạo Nhân hỏi Minh Hà.

Minh Hà gật đầu, khi Hư Không Đạo Nhân ném Bàn Vương vào, ngài đã đi tìm hiểu.

"Sư huynh đối đệ tử thập phần chiếu cố, đã tặng đệ tử không ít Pháp Bảo." Bàn Vương chất phác nói.

Tuy rằng những Pháp Bảo đó đều là bí bảo của A Tu La Đạo, đối với ngài thì vô dụng.

Nhưng trong lòng ngài thập phần cảm kích.

"Hư Không Đạo huynh, ngươi thật sự muốn đặt ta vào chỗ chết sao!" Chuẩn Đề Đạo Nhân khàn giọng gào lên.

Bị ba cái lâu nghĩ như vậy vây xem, với Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt dày cũng có chút không chịu nổi.

Không sai, ba cái lâu nghĩ.

Bất kể Bàn Vương Đại La đỉnh phong tu Cổ Độc, hay Ô Ma, hay Chuẩn Thánh đỉnh phong Minh Hà Lão Tổ.

Trong mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân, họ chẳng phải lâu nghĩ là gì.

Không chỉ Chuẩn Đề nghĩ vậy, kỳ thực đây cũng là tâm thái phổ biến của các Thánh Nhân.

"Ta vốn định sát tử ngươi.

Nhưng ta hiện tại đã thay đổi chủ ý." Hư Không Đạo Nhân xách Chuẩn Đề trong tay nói.

"Ồ, ngươi muốn thả ta sao!

Tây Phương Giáo ta nhất định sẽ trọng tạ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân kinh hỉ nói.

"Hừ!" Hư Không Đạo Nhân lạnh hừ một tiếng.

Chuẩn Đề sợ hãi quá rồi ư, sao có thể thả y.

"Ta chuẩn bị phong ấn ngươi, ít nhất phong ấn một trăm vạn năm." Tuy hệ thống nói phong ấn mười vạn năm là được rồi, nhưng Hư Không Đạo Nhân chuẩn bị phong ấn ngài ít nhất một trăm vạn năm.

Để xem khi nào Hồng Hoang Đại Lục cần Chuẩn Đề gây chuyện, lại phóng ngài ra.

"Ngươi. . ." Chuẩn Đề Đạo Nhân đầu tiên là phẫn nộ, sau đó chuyển sang kinh khủng.

So với bị phong ấn, bị sát tử là một kết quả tốt hơn.

Dù sao Thánh Nhân bất diệt, chết đi cũng có thể trọng sinh từ Thiên Đạo, chẳng qua tổn thất chút tu vi.

Nhưng nếu bị phong ấn một trăm vạn năm, Hồng Hoang Đại Lục

không biết sẽ bỏ lỡ bao nhiêu cơ duyên.

Huống chi nếu chỉ có một mình Tiếp Dẫn, Tây Phương Giáo vốn căn cơ mỏng yếu sẽ càng không thể phát triển.

Tuy nhiên, phong ấn Thánh Nhân thường chỉ là một chuyện cười.

Phong ấn một Thiên Đạo Thánh Nhân còn khó hơn nhiều so với sát tử.

Bởi vì trong Hồng Hoang Thế Giới, cái gọi là phong ấn chi thuật căn bản vô hiệu đối với Thánh Nhân, không có thứ gì có thể trói buộc Thánh Nhân.

Nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân đã chưởng quản Không Gian Pháp Tắc thì lại hoàn toàn không thành vấn đề.

Ngài có thể phá khai bất kỳ phong ấn nào, thậm chí phá khai không gian.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại có thể sáng tạo ra nhiều không gian hơn, khiến y cứ ở trong đó mà xoay vòng.

Chính vì biết Hư Không Đạo Nhân có thể làm được điều đó, Chuẩn Đề mới thập phần kinh khủng.

"Hư Không Đạo huynh, ta sai rồi.

Ta. . ." Chuẩn Đề định mở miệng.

Hư Không Đạo Nhân trực tiếp ném y vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn, ngay sau đó bắt đầu bố trí Pháp Trận.

Với Thần Thông của Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu không bố trí Pháp Trận, Chuẩn Đề Đạo Nhân sớm muộn gì cũng có thể chạy thoát.

Trừ phi dùng Hoàn Vũ Kỳ Bàn hoặc Hư Không Đạo Nhân phải canh chừng liên tục.

Nhưng nếu Hư Không Đạo Nhân canh chừng phong ấn liên tục, thì chẳng phải cũng bằng phong ấn chính mình sao. . . .

Mất một lúc lâu, Hư Không Đạo Nhân mới bố trí xong một "Đại La Tứ Phương Điên Đảo Đại Trận!" Minh Hà, Bàn Vương và Ô Ma ở bên cạnh nhìn mà mặt mày ngây ngốc.

Tuy rằng Minh Hà và Bàn Vương đều là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, nhưng lộ tuyến tu hành của họ hoàn toàn khác với Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân bố trí Thời Không Pháp Trận, đối với tu sĩ tu tập Thời Không Pháp Tắc, có sự khải phát vô hạn.

Nhưng ba người họ, lại hoàn toàn không xem hiểu.

"Tốt rồi!" Hư Không Đạo Nhân bố trí xong Đại Trận, ném Chuẩn Đề vào trong.

Sau đó tùy tay ném Đại Trận đã thu nhỏ vào Vô Biên Huyết Hải.

Minh Hà Lão Tổ thấy vậy khóe mắt giật giật, có một cảm giác như đang ngủ bên cạnh một quả Thần Lôi có thể tùy thời bạo tạc.

Chẳng phải sao, một Thánh Nhân bị phong ấn lại bị ném cạnh tổ của mình.

Dù biết vị Thánh Nhân đó khó thoát ra, Minh Hà cũng khó tránh khỏi lòng hoảng sợ vô cùng.

"Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ hoàn thành nhiệm vụ, phong ấn Chuẩn Đề Đạo Nhân mười vạn năm.

Tưởng thưởng hệ thống đã phát phóng." Theo sau khi Hư Không Đạo Nhân ném Pháp Trận phong ấn Chuẩn Đề vào Huyết Hải.

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên.

Khi âm thanh kết thúc, mười viên đá nhỏ tản mát vầng sáng mờ mịt xuất hiện trong cơ thể Hư Không Đạo Nhân.

Thời gian lưu chuyển xung quanh mười viên đá này hoàn toàn khác biệt với xung quanh, lúc nhanh lúc chậm.

Có lúc hoàn toàn đình trệ, có lúc lại sát na vạn năm.

Thời Gian Nguyên Thạch, bảo bối đỉnh cấp tu luyện Thời Gian Pháp Tắc, có thể dùng bên trong lẫn bên ngoài.

Tuy rằng xa xa không thể sánh bằng sự trân quý của Thời Gian Bản Nguyên, nhưng trong Hỗn Độn cũng là bảo bối khó kiếm rồi.

Hư Không Đạo Nhân nghe vậy ngẩn ra.

Cứ tưởng phải đến khi mười vạn năm kỳ mãn, hệ thống mới phát phóng tưởng thưởng chứ.

"Hệ thống, hiện tại phát tưởng thưởng, không sợ ta thả Chuẩn Đề ra sao!" Hư Không Đạo Nhân hiếu kỳ hỏi.

Hệ thống không trả lời, dường như cho rằng vấn đề này ngu xuẩn.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng nghĩ đúng là vậy, không có việc gì làm sao phải thả Chuẩn Đề ra.

Nhưng nếu Hồng Quân và những người khác cứu Chuẩn Đề đi thì sao?

Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, quyết định không quản vấn đề này.

Hệ thống tổng không thể thu hồi Thời Gian Nguyên Thạch lại chứ.

.

Chương 29

. .

“Bàn Vương, ngươi định ở Địa Phủ, hay trở về Hồng Hoang Đại Lục?” Hư Không Đạo Nhân hỏi Bàn Vương.

“Sư Tôn, đệ tử muốn trở về Độc Trùng Cốc ở Hồng Hoang Đại Lục, nơi đó thích hợp cho đệ tử tu luyện hơn.

Những dược liệu có thể dùng ở đó, Sư huynh đều đã đưa cho đệ tử rồi.” Bàn Vương cung kính đáp.

Vì Hư Không Đạo Nhân hỏi như vậy, chứng tỏ Hồng Hoang Đại Lục đối với ngài không còn nguy hiểm nữa.

Tu luyện Vạn Độc Chân Kinh, trong Địa Phủ không tìm được dược liệu hữu dụng.

Sau khi Minh Hà biết Bàn Vương tu luyện Cổ Độc Chi Thuật, đã sớm phái tộc nhân A Tu La tìm tất cả các loại kịch độc chi vật trong Địa Phủ và Huyết Hải.

Đều tìm ra và đưa cho Bàn Vương.

Những nơi tộc nhân A Tu La không thể đến được với thực lực của họ, Minh Hà đều tự mình đi lấy.

Vô Tận Huyết Hải vốn là nơi Minh Hà đản sinh, không có bất kỳ nơi nào ngài không thể đến được.

Như Huyết Hồn Hoa, Độc Hồn Thảo, Dung Huyết Quả vân vân.

Những bảo vật hoặc độc vật hiếm thấy trên Hồng Hoang Đại Lục, lúc này không biết có bao nhiêu.

Minh Hà biết nhãn quang của Hư Không Đạo Nhân cực kỳ khắt

khe, có thể được Sư Tôn thu làm đệ tử, chứng tỏ Bàn Vương có tiềm lực cực lớn.

Tự nhiên ngài nguyện ý giao hảo với vị Sư đệ này.

"Nếu đã vậy, vậy khi nào cảm thấy thích hợp thì tự mình quay về." Hư Không Đạo Nhân gật đầu, U Minh Địa Phủ đích xác không thích hợp cho Bàn Vương tu luyện.

Hơn nữa, Hư Không Đạo Nhân lại nhìn về phía Minh Hà, kinh ngạc phát hiện khí chất của Minh Hà đã hoàn toàn biến đổi.

"Minh Hà, ngươi sắp sửa trở thành Địa Đạo Thánh Nhân rồi phải không?" Hư Không Đạo Nhân hỏi.

Minh Hà đản sinh trong U Minh Huyết Hải, Huyết Hải vốn là nơi ô uế huyết tinh nhất của Hồng Hoang Đại Lục.

Vì vậy Minh Hà vẫn luôn cho người ta cảm giác tràn ngập huyết tinh và sát lục chi ý, toàn thân tràn đầy nghiệp lực.

Nhưng Minh Hà lúc này lại khiến người ta cảm thấy một sự u thâm hắc ám, phảng phất như chúa tể của nơi an tức luân hồi.

Bộ trường bào màu huyết sắc thường niên mặc trên người trước đây, cũng đã biến thành màu thuần hắc như Địa Phủ.

Trông có chút giống bộ Hư Không Trường Bào mà Hư Không Đạo Nhân đang mặc trên người.

Thực lực của Minh Hà so với trước đây, khác biệt một trời một vực, giữa cử chỉ hành động đã có chút Thánh Nhân vị đạo.

"Vâng, Sư Tôn!" "Mấy năm nay, Vu Tộc và Nhân Tộc trên Hồng Hoang Đại Lục liên niên đại chiến, vô số sinh linh rơi vào Luân Hồi Địa Phủ." "Đệ tử vận chuyển Địa Phủ, phụ trợ các sinh linh chuyển sinh, tích lũy không ít công đức.

Ngay cả sức mạnh Địa Đạo cũng đã khôi phục không ít.” Minh Hà gật đầu nói.

Chỉ cần sức mạnh Địa Đạo khôi phục đến mức có thể dung nạp Thánh Nhân, lập tức có thể chứng đạo thành Thánh.

“Không tệ, không tệ!” Hư Không Đạo Nhân hài lòng gật đầu.

Một khi Minh Hà thành Thánh, ngài cũng sẽ có một người giúp đỡ, không cần mọi chuyện đều phải tự mình xuất thủ.

Bàn Vương nhìn mà mặt đầy vẻ hâm mộ.

Thánh Nhân a, không biết bao nhiêu sinh linh Hồng Hoang Thế Giới truy cầu, vị Sư huynh này sắp sửa thành Thánh rồi.

Vậy Sư Tôn chẳng phải là tồn tại giống như Hồng Quân Đạo Tổ sao.

“Bàn Vương, ngươi cũng không cần hâm mộ.

Chỉ cần hảo hảo tu luyện bản Vạn Độc Chân Kinh kia, với tư chất của ngươi chưa chắc đã không có cơ hội chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Độc Hệ Pháp Tắc Thánh Nhân.” Hư Không Đạo Nhân nhìn Bàn Vương nói.

“Vâng, Sư Tôn!

Đệ tử nhất định sẽ hảo hảo tu luyện.” Bàn Vương gật đầu.

Từ chỗ Minh Hà ngài mới biết trên thế gian ngoài Thiên Đạo Thánh Nhân ra, còn có một loại Thánh Nhân.

Một loại Thánh Nhân dựa vào chưởng quản Pháp Tắc, tu luyện thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không cần dựa vào Thiên Đạo.

Sư Tôn của ngài, Hư Không Đạo Nhân, chính là một vị Pháp Tắc Thánh Nhân tu thành Thời Không Pháp Tắc.

Khiến trong lòng Bàn Vương cũng dâng lên một tia hy vọng.

Tuy rằng tư chất tu luyện không tệ, có thể tu thành cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng ngài cũng biết đó là cực hạn, dựa theo phương thức tu luyện Huyền Môn, Chuẩn Thánh vô vọng, nên mới mượn nhờ Tiên Thiên Cổ Độc tăng cường thực lực.

Dù sao Đại La Kim Tiên chỉ cần không bị người khác sát tử, có thể trường sinh bất tử, nên mới mượn nhờ con đường Cổ Độc để tăng cường lực tự vệ.

Không ngờ lại phát hiện ra thiên phú trên con đường Cổ Độc.

Hiện nay từ chỗ Sư Tôn, ngài đã thấy hy vọng trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Càng thêm kiên định niềm tin vào con đường này.

Hư Không Đạo Nhân định bế quan một đoạn thời gian.

Vốn định đi xem Hậu Thổ trước, sau đó lại dẹp bỏ ý niệm này.

Gần đây sức mạnh Địa Đạo hồi phục nhanh chóng, lẽ ra Hậu Thổ nên vui mừng mới phải.

Chỉ là một phần lớn sức mạnh đó đến từ Vu Tộc chiến tử, cũng không biết Hậu Thổ rốt cuộc nên vui hay nên buồn.

Lắc đầu, Hư Không Đạo Nhân không nghĩ nhiều nữa.

Ngài phát hiện đã vài lần không định tiếp tục bế quan nữa, mà muốn hảo hảo dạo quanh Hồng Hoang Thế Giới.

Kết quả mỗi lần đi ra không bao lâu, lại quay về tiếp tục bế quan.

"Không có cảm giác an toàn a!" Hư Không Đạo Nhân thở dài một tiếng.

Tuy rằng tất cả Thánh Nhân đều không phải đối thủ của ngài, nhưng Hư Không Đạo Nhân lại vô cùng kiêng kỵ Hồng Quân.

Với tư cách là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu luyện Thời Không Pháp Tắc, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới có thể uy hiếp Hư Không Đạo Nhân chỉ có Hồng Quân hợp đạo.

Huống chi mục đích của Hư Không Đạo Nhân đâu chỉ là phục tô Địa Đạo.

Ngài chuẩn bị mượn Địa Đạo Chi Lực, phản áp Thiên Đạo, chưởng khống Hồng Hoang Thế Giới.

Mâu thuẫn giữa Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân căn bản không thể điều hòa.

Huống chi Hư Không Đạo Nhân hiểu rõ, không chỉ mưu đoạt Hồng Hoang Thế Giới, Hồng Quân Đạo Nhân cũng không buông tha Thời Không Pháp Tắc trên người ngài.

Điểm quan trọng nhất, Hồng Quân chưởng quản một trong Hỗn Độn Chí Bảo là Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Hỗn Độn Chí Bảo, ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng không sở hữu, cũng không biết uy năng cụ thể như thế nào.

Nhưng nhìn kiện Hỗn Độn Chí Bảo khác là Bàn Cổ Phủ, một phân thành ba, đều có thể hóa thành ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung.

Ngài biết Hỗn Độn Chí Bảo khủng bố đến mức nào.

Hư Không Đạo Nhân đích thân đã lĩnh giáo uy lực của Thái Cực Đồ.

Với tu vi của Lão Quân sử dụng Thái Cực Đồ, có thể định trụ Hoàn Vũ Kỳ Bàn của Hư Không Đạo Nhân.

Tuy rằng không chống đỡ được bao lâu, nhưng cũng đủ để thấy sự khủng bố của Thái Cực Đồ.

Cần biết Hoàn Vũ Kỳ Bàn với tư cách là Hỗn Độn Linh Bảo, không thể sánh bằng Tiên Thiên Chí Bảo do Bàn Cổ Phủ hóa thành, nhưng cũng chỉ yếu hơn một chút mà thôi.

Lại thêm Hư Không Đạo Nhân bản thân là Pháp Tắc Thánh Nhân chưởng quản Không Gian Pháp Tắc, Lão Quân vẫn có thể mượn Thái Cực Đồ định trụ ngài trong một khoảnh khắc.

"Nghe nói có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, trấn áp Thiên Địa Hồng Mông, là Tiên Thiên Chí Bảo loại thời gian, cũng không biết đã đi đâu." Hư Không Đạo Nhân trong lòng thở dài một tiếng.

Hỗn Độn Chung vốn là của Đông Hoàng Thái Nhất Thiên Đế của Yêu Tộc sở hữu, sau khi Thái Nhất vẫn lạc trong Vu Yêu Chi Chiến, Hỗn Độn Chung không biết tung tích.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác đều từng thôi diễn Thiên Cơ, thử tìm kiếm tung tích của Hỗn Độn Chung.

Đặc biệt là Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba người không có Tiên Thiên Chí Bảo, do đó việc tìm kiếm càng điên cuồng vô cùng.

Thế nhưng Hỗn Độn Chung lại thần bí biến mất, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể tìm thấy.

Hư Không Đạo Nhân không phải chưa từng thử dùng Thời Gian Pháp Tắc để hồi tố tình huống lúc đó, xem xem Hỗn Độn Chung bị ai lấy đi.

Nhưng Hỗn Độn Chung tự mang Thời Gian Pháp Tắc, nghiêm trọng can nhiễu năng lực hồi tố dọc theo Trường Hà Thời Gian của

Hư Không Đạo Nhân, trong bất đắc dĩ đành phải bỏ cuộc.

Nếu có Hỗn Độn Chung trong tay, thì ngài cũng chẳng cần phải kiêng kỵ Hồng Quân Đạo Nhân đến vậy. . . .

Trong Hư Không Đạo Cung!

Cẩn thận từng li từng tí bố trí xong Thời Gian Pháp Trận, Hư Không Đạo Nhân cẩn thận lấy ra một khối Thời Gian Nguyên Thạch đặt vào trong Pháp Trận.

Tác dụng bên ngoài của Thời Gian Nguyên Thạch, là có thể gia trì Pháp Trận.

Thời Gian Pháp Trận có khả năng rút ngắn thời gian tu luyện sẽ được gia cường cực đại.

Thời Gian Pháp Trận mà Hư Không Đạo Nhân có được từ Hệ Thống, vốn dĩ chỉ có thể rút ngắn thời gian tu luyện khoảng một trăm lần.

Sau khi thêm Thời Gian Nguyên Thạch vào, Hư Không Đạo Nhân cảm ứng một chút.

Uy năng của Thời Gian Pháp Trận đã đề thăng trọn vẹn ba lần.

Hư Không Đạo Nhân do dự một chút, lại lấy ra một khối đặt vào một trận nhãn khác trong trận.

Nhắm mắt cảm ứng một chút, hai viên Thời Gian Nguyên Thạch khiến uy năng của Thời Gian Pháp Trận đề thăng khoảng năm lần.

"Xem ra không thể hỗ tương điệp gia tăng phúc, sẽ hơi triệt tiêu một chút." Hư Không Đạo Nhân tự mình lẩm bẩm.

Ngài vốn định xem, nếu có Thời Gian Nguyên Thạch tồn tại, liệu có thể đề thăng uy năng của Thời Gian Pháp Trận lên sáu lần hay không.

Chương 30

Nếu là tăng phúc theo kiểu nhân mà không phải cộng, thì càng có thể đề thăng lên chín lần.

Chỉ là không như ý, muốn đề thăng uy năng của Pháp Trận lên gấp mười.

Ước chừng phải đặt tất cả Thời Gian Nguyên Thạch lên đó mới được.

"Năm lần, tương đương với rút ngắn thời gian tu luyện năm trăm lần, cũng đủ rồi!" Ngồi xếp bằng trong Thời Gian Pháp Trận, Hư Không Đạo Nhân bắt đầu bế mục tu luyện.

Trong cơ thể Hư Không Đạo Nhân.

Một dòng Trường Hà Thời Gian nhỏ bé bao quanh một viên Thời Gian Nguyên Thạch, chậm rãi xoay chuyển.

Chậm rãi thôn phệ hấp thu Thời Gian Pháp Tắc Chi Lực bên trong.

Dòng Trường Hà Thời Gian nhỏ bé này, chính là hiện thân của Thời Gian Pháp Tắc, một trong hai Bản Mệnh Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân.

Mỗi viên Thời Gian Nguyên Thạch đều là kỳ thạch tẩm nhiễm Thời Gian Bản Nguyên trong Hỗn Độn.

Loại kỳ thạch này cực kỳ hiếm thấy, chỉ có ở sâu trong Hỗn Độn, trong khe nứt thời không ngẫu nhiên mới lộ ra vài viên.

Trên loại Thời Gian Nguyên Thạch này tuy không có Thời Gian Bản Nguyên Chi Lực, nhưng lại nhiễm không ít các loại Thời Gian Pháp Tắc.

Đối với Trường Hà Thời Gian của Hư Không Đạo Nhân, có tác dụng tư bổ cực lớn.

Không biết trải qua bao lâu, dòng Trường Hà Thời Gian nhỏ bé này mới cuối cùng tiêu hóa xong Pháp Tắc Chi Lực trong khối Thời Gian Nguyên Thạch đó.

Mất đi sự chống đỡ của Pháp Tắc Chi Lực, khối đá đó lại không còn năng lực ảnh hưởng thời gian xung quanh nữa.

Dưới sự xói mòn của Trường Hà Thời Gian, nó lập tức hóa thành phấn mạt tiêu tán.

Ngay sau đó, dòng Trường Hà nhỏ bé lại bắt đầu thôn phệ khối Thời Gian Nguyên Thạch thứ hai.

Từng khối Thời Gian Nguyên Thạch bị Pháp Tắc chi lực thôn phệ, Trường Hà Thời Gian không ngừng lớn mạnh.

Thậm chí cả Trường Hà cũng như hấp thu Thời Gian Nguyên Thạch vậy, tản mát ra vầng sáng mờ ảo.

Hư Không Đạo Nhân bình thường khi đối địch ít dùng Thời Gian Pháp Tắc.

Tuy Thời Gian và Không Gian là hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc song hành, nhưng Thời Gian Pháp Tắc cực kỳ khó tu luyện, uy năng tuy khủng bố nhưng tiêu hao cũng cực lớn.

Bởi vậy, Hư Không Đạo Nhân khi ra tay, nếu không phải khoảnh khắc then chốt thì tuyệt đối không dễ dàng động dụng Thời Gian Pháp Tắc.

Theo ước tính của Người, muốn tùy tâm như ý giá ngự Thời Gian Pháp Tắc, đại khái phải tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Nhưng hiện tại Hư Không Đạo Nhân chỉ đang từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tứ Trọng Thiên trùng kích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên mà thôi.

Từng khối Thời Gian Nguyên Thạch bị thôn phệ, mãi cho đến khi sáu khối Thời Gian Nguyên Thạch bị thôn phệ xong.

Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể Hư Không Đạo Nhân mới ngừng lại, bắt đầu chậm rãi Trọng Tố Tiến Hóa.

Cùng với Trường Hà Thời Gian đang chậm rãi Trọng Tố Tiến Hóa, Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân cũng dần hiển hiện.

Khi như tháp, khi như luân, khi như đồ, khi lại như Hoàn Vũ Kỳ Bàn, biến hóa khôn lường khó nắm bắt.

Hình tượng được Thời Gian Pháp Tắc Câu Hiện ra chính là một Trường Hà không đầu không cuối, cuồn cuộn chảy không ngừng.

Nhưng Không Gian Pháp Tắc Câu Hiện ra lại biến hóa khôn lường, như Chư Thiên Thần Luân đang xoay chuyển, lại như Thái Cổ Bảo Tháp trấn áp, lại như Kỳ Bàn tung hoành trời đất, cuối cùng biến hóa thành một đoàn Hư Không.

Thời Không Pháp Tắc không ngừng giao chức trong cơ thể Hư Không Đạo Nhân, khiến cảnh giới của Người chậm rãi đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên.

Thời gian năm tháng như nước chảy trôi đi.

Trong Thời Gian Pháp Trận, đã qua mấy chục vạn năm.

Trên Hồng Hoang Đại Lục cũng đã trôi qua mấy vạn năm.

Cuối cùng, thuế biến cuối cùng đã hoàn thành, thời gian xung quanh Hư Không Đạo Nhân đột nhiên vặn vẹo hỗn loạn.

Thời không hỗn loạn và Thời Gian Pháp Tắc xung đột lẫn nhau, cả Thời Gian Pháp Trận bị phá vỡ.

Trải qua mấy vạn năm tiêu hao, Pháp Tắc chi lực trong Thời Gian Nguyên Thạch của Pháp Trận cũng đã tiêu hao cạn kiệt, vỡ vụn ra.

Thời Không Phong Bão cuồng bạo khuếch tán, đập vào bốn bức tường của Hư Không Đạo Cung.

Cũng không biết Hư Không Đạo Cung do Hệ Thống ban tặng được làm từ chất liệu gì, Thời Không Phong Bão va chạm vào đó mà không hề hấn gì.

Hư Không Đạo Nhân chậm rãi mở đôi mắt ra.

Trong một mắt dường như phản chiếu vô tận Hư Không, trong mắt còn lại dường như có Trường Hà cuồn cuộn chảy không ngừng, trong Trường Hà đó ẩn ẩn ước ước có thể thấy một đời sinh linh chư thiên luân chuyển.

Dị tượng trong đôi mắt cuối cùng chậm rãi tiêu tán, Hư Không Đạo Nhân mới thở dài một hơi, đứng dậy.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ngũ Trọng Thiên, đã tu thành!

Hoàn Vũ Kỳ Bàn xuất hiện trong tay Hư Không Đạo Nhân, chậm rãi xoay chuyển.

Với tu vi hiện tại của Người, Lão Quân sử dụng Thái Cực Đồ tuyệt đối không thể đỉnh trụ Hoàn Vũ Kỳ Bàn này.

"Cũng không biết Minh Hà ra sao rồi, có thành Địa Đạo Thánh Nhân chưa." Hư Không Đạo Nhân nhắm mắt cảm thụ một lát.

Cảm thấy thực lực của Minh Hà do Địa Đạo sức mạnh phục tô, đã đạt tới cực hạn, so với Thánh Nhân cũng chẳng kém là bao.

Nhưng thủy chung vẫn không thể chân chính thành Địa Đạo Thánh

Nhân.

"Là chuyện gì?" Hư Không Đạo Nhân nhíu mày, rời khỏi Hư Không Đạo Cung, hướng về Huyết Thần Cung mà đi.

Trong Huyết Thần Cung, Ô Ma vẫn đang bế quan tham ngộ.

Lần này Hư Không Đạo Nhân không dùng Thời Gian Pháp Trận, không để nàng tu luyện trong đó.

Từ cảnh giới Đại La Đỉnh Phong đến Chuẩn Thánh, cần có sự cảm ngộ Thiên Đạo và đề thăng Đạo Hạnh.

Chỉ dựa vào sự tiêu hao thời gian, không có ý nghĩa gì.

Ô Ma tuy bị kẹt ở Đại La Đỉnh Phong mấy vạn năm, nhưng thực tế cũng không hề sốt ruột.

Mấy vạn năm thời gian đó, không biết bao nhiêu Đại La Kim Tiên bị kẹt lại mấy ức vạn năm mà không tiến bộ được tấc nào.

Từ khi Hồng Hoang Thế Giới khai tịch đến nay, số lượng Đại La Kim Tiên sinh ra là vô số, số lượng đã vẫn lạc và chưa vẫn lạc cũng không biết có bao nhiêu.

Năm xưa Long Hán Sơ Kiếp, Vu Yêu Đại Chiến.

Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc và Vu, Yêu lưỡng tộc đã tử vong không biết bao nhiêu Đại La Kim Tiên cường giả.

Cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, từ cổ chí kim vẫn lạc cũng không có bao nhiêu.

Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân, Thập Nhị Tổ Vu, Cửu Phượng, Hình Thiên, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Chúc Long, v.v., đều là những cường giả có thể kể tên.

Bởi vậy Ô Ma cũng không sốt ruột, huống hồ Chủ nhân đã nói, với tư chất của nàng, đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh không có chút vấn

đề nào.

Với cảnh giới tu vi của Hư Không Đạo Nhân, Ô Ma tự nhiên tuyệt đối tín nhiệm.

Cho nên nàng chẳng sốt ruột chút nào, không chừng lúc nào đó cơ duyên đến sẽ đột phá thành công.

Huống hồ nàng không ở bên Chủ nhân, mà ở trong Địa Phủ, vô cùng an toàn, cũng không có Thánh Nhân hoặc Chuẩn Thánh nào dám ra tay với nàng.

"Chủ nhân!" Hư Không Đạo Nhân vừa xuất hiện, Ô Ma liền nghênh đón.

Những năm này, nàng vừa tu luyện trong Huyết Thần Cung, vừa chờ đợi Hư Không Đạo Nhân xuất quan.

Ô Ma là người A Tu La tộc, trong Huyết Hải dễ đột phá thành công nhất, cả Huyết Hải này cũng không tìm được Đạo Trường nào tốt hơn Huyết Thần Cung.

"Minh Hà vẫn chưa thành Địa Đạo Thánh Nhân sao?" Hư Không Đạo Nhân cười gật đầu với Ô Ma, hỏi.

"Dạ, Lão Tổ luôn cảm thấy thiếu chút gì đó.

Nhưng Lão Tổ bây giờ thực lực, lại nói là so với Thánh Nhân cũng không kém là bao rồi đấy ạ." Ô Ma vui vẻ nói.

Nếu Minh Hà thành Địa Đạo Thánh Nhân, đại biểu cho A Tu La tộc cũng có một vị Thánh Nhân.

Trên Huyết Hải, trong Minh Thổ.

Dù khoảng cách đến cảnh giới Thánh Nhân chỉ còn một bước chân, Minh Hà vẫn cần mẫn tự mình trông coi cả Địa Phủ.

Vô số năm chiến đấu giữa Vu và Nhân tộc, không ít linh hồn đều

bị Luân Hồi chi lực hấp nhập vào Luân Hồi.

Trong số linh hồn ở Địa Phủ những năm này, nhiều nhất là Vu tộc, Nhân tộc, và không ít Nguyên Thần của tu sĩ Yêu tộc.

Linh hồn Vu tộc đương nhiên không cần nói, Hậu Thổ trong Thập Nhị Tổ Vu là Bình Tâm Nương Nương có địa vị cao nhất trong Địa Phủ.

Bất luận là Minh Hà hay Hậu Thổ, tự nhiên đều sẽ chăm sóc tốt cho những Vu tộc này, an bài Luân Hồi chuyển thế.

Phần lớn linh hồn còn lại là Nhân, Yêu, Tiên, cũng như các loại sơn tinh dã quái, ngư trùng điểu thú, v.v. những sinh linh có linh trí nhưng chưa hóa hình.

Những năm này, Nhân Giáo đại hưng, không ít Nhân tộc, Tiên Nhân Đại Thần Thông Giả đến Địa Phủ, để an bài chỗ tốt cho thân bằng cố hữu đã khuất.

Nếu là lúc Tây Phương Giáo chưởng quản Địa Phủ, những yêu cầu này có lẽ đã được thỏa mãn.

Nhưng nay Minh Hà chưởng ác Địa Phủ, một lòng cầu thành Thánh.

Trừ Vu tộc ra, bất luận ai đến cầu tình đi cửa sau, đều nhất luật không nể mặt.

Không ít Đại Thần Thông Giả bất mãn với Địa Phủ, nhưng lại không có chút biện pháp nào.

Bản thân Minh Hà là tồn tại Chuẩn Thánh Đỉnh Phong, một trong những cường giả đỉnh tiêm nhất Hồng Hoang Đại Lục.

Những năm này chưởng quản Địa Phủ, tích lũy công đức, vì Địa Đạo khôi phục sức mạnh, bản thân uy năng càng khủng bố vô biên.

Có thể nói, chỉ cần Thánh Nhân không ra tay, bất kỳ Chuẩn Thánh nào trên Hồng Hoang Đại Lục cũng không thể là đối thủ của Minh Hà trong Địa Phủ.

Cũng có không ít nhân sĩ Nhân Giáo, Xiển Giáo muốn Lão Quân và Nguyên Thủy ra mặt, nhưng Minh Hà cũng căn bản không nể mặt.

Dù sao trong Địa Phủ còn có một Hư Không Đạo Nhân khủng bố vô cùng, chẳng lẽ Nguyên Thủy và Lão Quân thật sự dám chạy đến Địa Phủ vì mấy môn nhân cấp thấp mà gây phiền phức cho Minh Hà sao?

Bởi vậy những năm này Địa Phủ càng ngày càng trật tự, sức mạnh Địa Đạo khôi phục cực nhanh.

Bây giờ Minh Hà chỉ còn một bước chân nữa là có thể thành Địa Đạo Thánh Nhân, nhưng dù thế nào cũng không thể bước qua được.

Tuy trong lòng Minh Hà cũng vô cùng sốt ruột, nhưng lại không có chút biện pháp nào.

Chương 31

Từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, chưa có ai thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Nếu không phải Sư Tôn đã nói về Địa Đạo Thánh Nhân, Minh Hà gần như đã cho rằng mình bị lừa rồi.

"Sư Tôn!" Thấy Hư Không Đạo Nhân xuất quan, trong lòng Minh Hà vô cùng kích động và hoan hỉ.

Hoan hỉ không phải vì thực lực của Hư Không Đạo Nhân lại tiến thêm một bước, mà cảm thấy Hư Không Đạo Nhân hẳn là có biện pháp cho cảnh khốn cùng hiện tại.

Dù sao Người chính là Sư Tôn đã gợi ý sớm nhất về việc có thể đi con đường Địa Đạo Thánh Nhân.

"Minh Hà, những năm này ngươi quản lý Địa Phủ không tệ.

Vì sao vẫn chưa thành Địa Đạo Thánh Nhân?" Hư Không Đạo Nhân nhìn Minh Hà, kỳ lạ hỏi.

Với thực lực của Người tự nhiên nhìn ra được, Địa Đạo sức mạnh bây giờ đủ để dung nạp một vị Thánh Nhân.

Công đức Minh Hà tích lũy những năm này, thêm vào thân phận Chủ nhân Huyết Hải của Thánh Nhân, Địa Đạo Thánh Nhân ngoại trừ hắn ra thì chẳng ai có thể đảm đương nổi.

Dù sao Vô Biên Huyết Hải cũng là một phần cực kỳ quan trọng trong toàn bộ hệ thống Địa Đạo, Minh Hà lại sinh ra từ Huyết Hải.

Cũng không thể nói là không có cơ duyên.

"Sư Tôn, đệ tử cũng không hiểu rõ ạ." Minh Hà thấy Hư Không

Đạo Nhân hỏi, sắc mặt cũng khổ sở.

Vốn dĩ hắn cho rằng Hư Không Đạo Nhân biết nguyên nhân, nhưng xem ra Sư Tôn cũng không rõ.

Cũng đúng, Hư Không Đạo Nhân tuy là một Pháp Tắc Thánh Nhân cường đại vô cùng.

Nhưng Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân cùng Địa Đạo Thánh Nhân hoàn toàn không phải là một hệ thống.

Chân Linh Thiên Đạo Thánh Nhân ký thác Thiên Đạo, Chân Linh Địa Đạo Thánh Nhân ký thác Luân Hồi, còn Pháp Tắc Thánh Nhân hoàn toàn dựa vào bản thân.

Hư Không Đạo Nhân có thể sắp xếp con đường Địa Đạo Thánh Nhân đã là không tệ rồi, thậm chí Người còn không hiểu rõ quy tắc vận hành của Địa Đạo.

Làm sao có thể hiểu được vì sao Minh Hà đã đủ thực lực lại không thể thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Trong mắt Pháp Tắc Thánh Nhân, đây là chuyện không tồn tại.

Chỉ cần thực lực đủ mạnh, đối với Pháp Tắc lĩnh ngộ đủ cao thâm, là có thể thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Căn bản không cần Hồng Mông Tử Khí, công đức hay những thứ lộn xộn khác.

"Địa Phủ những năm này có biến hóa gì không?" Hư Không Đạo Nhân tò mò hỏi.

"Không có biến hóa.

Chỉ từ sau trận Vu, Nhân Đại Chiến, linh hồn ở Địa Phủ tương đối nhiều.

Sau đó một đoạn thời gian, linh hồn lại ít đi." "Chỉ vì Nhân tộc trên

Hồng Hoang Đại Lục những năm này quật khởi, nhân khẩu tăng không ít, cho nên Địa Phủ cũng trở nên náo nhiệt hơn." Minh Hà ngừng lại, đại khái kể về những biến hóa của Địa Phủ những năm này.

Hắn cũng không cảm thấy có gì không ổn.

"Vì sao khoảng thời gian đó linh hồn lại ít đi?" Hư Không Đạo Nhân hỏi.

"Dường như lúc đó Vu, Nhân Đại Chiến vừa kết thúc, hai tộc tổn thất không nhỏ, đều đi nghỉ dưỡng sinh tức." Minh Hà Đạo Nhân đáp, hắn thấy mình hiểu rõ mọi chuyện.

"Thế sau đó thì sao, linh hồn Vu tộc có nhiều không?" Hư Không Đạo Nhân cảm giác sắp nắm được vấn đề mấu chốt.

"Linh hồn Vu tộc rất ít, bây giờ Hồng Hoang Đại Lục đã là thiên hạ của Nhân tộc rồi, tuyệt đại bộ phận sinh linh có linh trí mất đi đều là Nhân tộc." Minh Hà kỳ lạ nói.

"Ta hiểu vì sao ngươi không thể thành Thánh rồi!" Hư Không Đạo Nhân nói với Minh Hà.

"Vì Địa Đạo không vui!" "Địa Đạo không vui?" Minh Hà bị Hư Không Đạo Nhân làm cho mơ hồ.

Địa Đạo không có ý chí của riêng mình, sao lại không vui?

Chẳng lẽ Sư Tôn đang nói đến Bình Tâm Nương Nương?

"Không cần lo nữa, ta đi xem thử!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Minh Hà một cái, lắc đầu, liền hướng về Luân Hồi mà đi.

"Hậu Thổ, Hư Không đến bái phỏng!" Phía trước Luân Hồi, Hư Không Đạo Nhân truyền âm.

Không gian không tiếng động vỡ ra, lộ ra một cánh cửa nhỏ, Hư

Không Đạo Nhân trực tiếp bước vào.

"Hư Không, ta biết với thực lực của ngươi, có thể trực tiếp tiến vào đây.

Lần sau không cần truyền âm." Hậu Thổ nhìn Hư Không Đạo Nhân bước vào, dịu dàng mỉm cười, nhẹ giọng nói.

Hư Không Đạo Nhân cẩn thận đánh giá Hậu Thổ, thấy sắc khí của nàng quả nhiên tốt hơn nhiều.

Bây giờ Luân Hồi không những không gây gánh nặng cho nàng, mà ngược lại còn chậm rãi bắt đầu phản bổ Hậu Thổ.

Bởi vậy, Hậu Thổ có chút dáng vẻ Tổ Vu thần thái phi dương tung hoành Hồng Hoang ngày xưa, chỉ là giữa đôi mày vẫn luôn ẩn chứa một tia ưu sầu.

"Nơi này là lãnh địa riêng của ngươi, giống như khuê phòng vậy, như thế sẽ dễ khiến người ta hiểu lầm đó." Hư Không Đạo Nhân trêu chọc nói.

Nghe vậy, trên khuôn mặt trắng nõn của Hậu Thổ lóe lên một tia hồng vân, liếc Hư Không Đạo Nhân một cái, nhưng lại không phản bác.

"Xem ra với bộ dạng hiện tại của ngươi, Địa Đạo sắp không còn trói buộc ngươi nữa rồi." Không để ý đến cái liếc mắt của Hậu Thổ, Hư Không Đạo Nhân cười nói.

Giờ đây Hậu Thổ đã có thể tự do hoạt động trong Địa Phủ.

Chỉ là bản tính nàng điềm tĩnh, nên cũng cực ít khi lộ diện trong Địa Phủ.

Nghe Hư Không Đạo Nhân nói vậy, trên mặt Hậu Thổ cũng không khỏi lộ ra nụ cười, ngay cả ưu sầu giữa đôi mày cũng tiêu tan bớt một

phần.

“Đúng vậy, hẳn là sắp rồi!

Đợi ta đi ra ngoài, có một món quà muốn tặng cho ngươi.” “Ồ, quà sao?” Hư Không Đạo Nhân vô cùng tò mò hỏi.

Hậu Thổ trước khi sáng lập Luân Hồi là Tổ Vu, Vu tộc không có Nguyên Thần nên không dùng được Pháp Bảo, tự nhiên cũng sẽ không cất giữ Pháp Bảo.

Vì là món quà tặng cho Người, chắc chắn là thứ Người có thể dùng được.

Bởi vậy Hư Không Đạo Nhân cũng tò mò về món quà của Hậu Thổ.

“Bí mật!” Hậu Thổ thần bí cười nói, thấy Hư Không Đạo Nhân muốn truy vấn, vội vàng nói: “Đến lúc đó, ngươi sẽ biết thôi.” Thấy vậy, Hư Không Đạo Nhân cũng không hỏi thêm nữa.

Dù sao thời gian đến, tự nhiên sẽ biết.

“Vì chuyện của Minh Hà sao?” Hậu Thổ nhìn Hư Không Đạo Nhân hỏi.

Những năm này Minh Hà tích lũy nhiều công đức như vậy, tu vi vẫn luôn tiến bộ Hậu Thổ đều nhìn thấy.

Nhưng Hậu Thổ cũng kỳ lạ, vì sao Minh Hà không đạt được sự công nhận của Địa Đạo, để thành Địa Đạo Thánh Nhân.

“Ta xuất quan rồi, xem thử xem.” Hư Không Đạo Nhân ôn hòa mỉm cười.

“Chuyện của Minh Hà, ta hẳn là biết chứng kết ở đâu.” “Vậy vì sao Minh Hà không thể thành Địa Đạo Thánh Nhân?” Hậu Thổ trong lòng có chút tò mò, nhưng cũng có chút không tin.

Người sáng lập Luân Hồi, cũng là người chưởng khống Địa Đạo.

Ngay cả nàng còn không biết vì sao Minh Hà không thể thành Địa Đạo Thánh Nhân, Hư Không Đạo Nhân lại biết sao?

Hư Không Đạo Nhân thực lực cao đến mấy, chẳng lẽ chuyện gì cũng hiểu sao?

"Bởi vì ngươi!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Hậu Thổ nói.

"Bởi vì ta?" Hậu Thổ, sau đó có chút không vui nói: "Ta đâu có ngăn cản Minh Hà thành Địa Đạo Thánh Nhân." Hậu Thổ thật sự có chút tức giận, cảm thấy Hư Không Đạo Nhân đang nghi ngờ nàng cố ý ngăn cản Minh Hà thành Thánh.

"Ta đâu có ngăn cản, chỉ là bởi vì ngươi thôi." "Vậy, muốn thành Thiên Đạo Thánh Nhân ngoài tu vi ra, thứ quan trọng nhất là gì?" Hậu Thổ bị Hư Không Đạo Nhân làm cho có chút choáng váng.

Gọi là bởi vì nàng, nhưng lại không ngăn cản.

Không nghe câu hỏi của Hư Không Đạo Nhân, nàng đáp: "Hồng Mông Tử Khí." Cả Hồng Hoang Đại Lục ai cũng biết, muốn thành Thánh, tất yếu phải có Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí, chính là giấy thông hành để ký thác Chân Linh của bản thân vào Thiên Đạo.

Tu vi bản thân và Hồng Mông Tử Khí thiếu một không được.

Tu vi không đủ, thì không có thực lực để sử dụng giấy thông hành.

Giống như Hồng Vân Lão Tổ đã vẫn lạc vậy.

Tu vi đã đủ, nhưng không có giấy thông hành cũng không có cách nào ký thác Chân Linh của mình vào Thiên Đạo.

Giống như Đế Tuấn, Thái Nhất đã vẫn lạc và Minh Hà trước khi đi con đường Địa Đạo Thánh Nhân vậy.

“Minh Hà cần một thứ chứng minh tương tự Hồng Mông Tử Khí sao?

Nhưng ta cũng không biết đó là thứ gì.” Hậu Thổ lắc đầu, nàng biết Hư Không Đạo Nhân đang chỉ thứ tương tự Hồng Mông Tử Khí.

Một loại giấy thông hành được Địa Đạo công nhận.

Nhưng Hậu Thổ cũng không biết đó là cái gì!

“Vì sao tâm tình của ngươi không được vui vẻ vậy!” Hư Không Đạo Nhân đột nhiên chuyển đề tài nói: “Có phải vì chuyện Vu tộc những năm này không.” Hậu Thổ bị câu nói nhảy vọt của Hư Không Đạo Nhân làm cho cực kỳ không thích ứng.

Nhưng nghe câu nói đó, nàng thở dài một tiếng, chuyện này không cần thiết phải giấu giếm.

“Nếu ta nói cho ngươi, Vu tộc miêu duệ vẫn còn đó!

Không ít tộc nhân Vu tộc vẫn đang sinh sống trên Hồng Hoang Đại Lục đó?” Hậu Thổ bị tin tức này làm chấn động sững sờ, sau đó nói: “Không thể nào, những năm này không có linh hồn Vu tộc nào xuống đây cả.” Tuy không thể rời khỏi Luân Hồi Địa Phủ, nhưng Hậu Thổ biết tin tức Vu tộc tự nhiên có người cung cấp cho nàng.

Bởi vậy Hậu Thổ xác định, Vu tộc hiện nay đã đoạn tuyệt miêu duệ từ mấy vạn năm trước, chỉ còn lại những Vu tộc linh tán rải rác trong Hồng Hoang.

Linh hồn trong Địa Phủ cũng chứng minh một điểm, hiện nay trong Địa Phủ mấy vạn năm nay không thấy linh hồn Vu tộc nào nữa.

Hậu Thổ hiểu rõ điều đó có ý nghĩa gì.

“Vu tộc tộc duệ không hề diệt tuyệt.

Trên Hồng Hoang Đại Lục có người đang che chở họ!” Hư Không

Đạo Nhân nói với Hậu Thổ.

"Ai đang che chở Vu tộc?" Hậu Thổ kinh hỉ hỏi.

Nhân tộc phía sau có Tam Thanh Thánh Nhân chấp chưởng Nhân, Xiển, Tiệt tam giáo chống đỡ, lại là nhân vật chính của Thiên Địa Hồng Hoang Thế Giới.

Ai sẽ mạo hiểm to lớn như vậy để che chở Vu tộc.

Hư Không Đạo Nhân mỉm cười, không nói gì.

Chương 32

Chỉ khẽ nâng tay, không gian khẽ lay động.

Cảnh tượng Hồng Hoang Đại Lục xuất hiện ở giữa.

Cảnh tượng nhanh chóng dừng lại trong một Đạo Quán đang trồng một cây ăn quả.

Lúc này Hư Không Đạo Nhân cũng khẽ mở miệng nói: "Trấn Nguyên Tử!" Trấn Nguyên Tử!

Địa Tiên Chi Tổ.

Tử Tiêu Cung Tam Thiên Khách.

Là một trong số ít Chuẩn Thánh đắc đạo sớm nhất, tu vi cao nhất trên toàn Hồng Hoang Đại Lục.

Luận về tu vi, là tồn tại Chuẩn Thánh Đỉnh Phong, thậm chí còn cao hơn một chút so với Minh Hà, Đế Tuấn và Thái Nhất.

Luận về bối phận, là Tử Tiêu Cung Tam Thiên Khách, từng cùng Tam Thanh, v.v. tọa luận đạo.

Luận về Pháp Bảo, chưởng ác Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư do mô thai Hồng Hoang Thế Giới hóa thành, cùng với Tiên Thiên Linh Căn Nhân Sâm Quả.

Là một trong số ít Tiên Nhân có tư lịch lâu đời nhất, tu vi cao nhất, thực lực mạnh nhất trên toàn Hồng Hoang Thế Giới.

Nếu có Hồng Mông Tử Khí, Trấn Nguyên Tử gần như có thể bách phân bách thành Thánh.

Trấn Nguyên Tử ẩn cư ở Hồng Hoang Thế Giới vô số năm, chưa từng tranh chấp với bất kỳ Tiên Nhân nào, hầu như bất kỳ thế lực nào

cũng sẽ không chọc giận vị Tiên Nhân khiêm tốn, cường đại này.

Truyền rằng ngay cả mấy vị Thánh Nhân, cũng đều sẽ nể mặt vài phần.

"Vì sao lại che chở Vu tộc của ta?" Hậu Thổ có chút chần chừ hỏi.

Hậu Thổ cũng không hiểu, vì sao Trấn Nguyên Tử lại muốn che chở Vu tộc như vậy.

Phải biết rằng Nhân tộc ngày nay khí vận đỉnh thịnh, Tam Thanh Giáo phái mượn khí vận Nhân tộc để lớn mạnh bản thân, vô cùng bảo vệ Nhân tộc.

Nếu để người ta biết Trấn Nguyên Tử che chở Vu tộc, Địa Tiên Chi Tổ cũng sẽ phiền phức quấn thân.

Dù sao, tiền đề để Thánh Nhân nể mặt, chính là không thể đi ngược lại Thánh Nhân.

Theo ký ức của Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử và Vu tộc không hề có giao tình.

"Vì Nhân Quả!" Hư Không Đạo Nhân cười nói: "Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân Lão Tổ là chí giao hảo hữu." "Sau đó, vì chuyện Hồng Mông Tử Khí.

Hai vị Thiên Đế Yêu tộc là Đế Tuấn, Thái Nhất và Yêu Sư Côn Bằng, liên thủ đánh lén sát hại Hồng Vân Lão Tổ." Hậu Thổ gật đầu, những bí văn Hồng Hoang này nàng đều rõ.

"Trấn Nguyên Tử tuy pháp lực cao cường, lại có Pháp Bảo như Địa Thư.

Nhưng cao thủ Yêu tộc vô số, tu vi của Đế Tuấn, Thái Nhất cũng không yếu hơn Người bao nhiêu." "Lại có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận và Hà Đồ Lạc Thư là những Đại Trận Cực Phẩm, Thái Nhất lại

có Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung." "Trấn Nguyên Tử muốn báo thù cho hảo hữu của mình, nhưng lại không có chút hy vọng nào." Nghe đến đây, Hậu Thổ dường như đã hiểu ra điều gì đó.

"Sau này Vu Yêu Đại Chiến, Thiên Đình Yêu tộc diệt vong.

Đế Tuấn, Thái Nhất đều vẫn lạc dưới tay các Tổ Vu, tương đương với việc giúp Trấn Nguyên Tử báo thù được một mối hận." "Bởi vậy Trấn Nguyên Tử đã gánh chịu một phần Nhân Quả của Vu tộc." Hư Không Đạo Nhân tiếp tục nói: "Ngày xưa Tam Giáo tương trợ Nhân tộc phạt Vu, ta thấy Trấn Nguyên Tử đã lén lút che chở Vu tộc." ...

Cùng với hình ảnh trong Hư Không không ngừng kéo gần.

Hậu Thổ nhìn thấy trong Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đang khoanh chân ngồi trong một đại điện, tu hành đả tọa.

Lúc này tiếng của Hư Không Đạo Nhân truyền vào.

"Trấn Nguyên Tử!" Trấn Nguyên Tử mở mắt, thấy hình chiếu của Hư Không Đạo Nhân xuất hiện trước mặt mình trong Hư Không.

Vội vàng đứng dậy, chắp hai tay hành lễ nói: "Trấn Nguyên Tử bái kiến Hư Không Thánh Nhân!" "Mở Địa Thư ra đi!" Hư Không Đạo Nhân phân phó.

"Vâng!" Trấn Nguyên Tử đáp lời, ngón tay khấp động Pháp Quyết.

Một cuốn sách màu vàng đất mang theo vô cùng Đại Địa Nguyên Lực từ trong cơ thể Trấn Nguyên Tử bay ra.

Chính là mô thai Thiên Địa - Địa Thư.

Cùng với cuốn sách mở ra, trong Hư Không xuất hiện một cánh cửa, phía sau cánh cửa dường như là một thế giới khác.

"Thánh Nhân, mời!" Hư Không Đạo Nhân gật đầu, trực tiếp bước

vào thế giới sau cánh cửa, Trấn Nguyên Tử vội vàng đi theo.

Cùng với hai người bước vào, cuốn sách khép lại, cánh cửa cũng biến mất.

Những gì hình chiếu trong Hư Không nhìn thấy, bản thể của Hư Không Đạo Nhân đều có thể nhìn thấy, nghe thấy.

Bởi vậy Hậu Thổ cũng có thể từ trong hình ảnh nhìn thấy thế giới hoàn chỉnh phía sau cánh cửa.

Thế giới trong Địa Thư dường như là một Hồng Hoang Thế Giới khác vậy, linh khí vô cùng sung túc.

Núi non, hồ nước, sông ngòi, biển cả, thậm chí cả tinh thần cũng có.

Chỉ là thế giới này hình như không lớn bằng Hồng Hoang Thế Giới, Thiên Đạo Pháp Tắc cũng không hoàn thiện.

Vô số Vu tộc đang sinh sống và phồn diễn trong đó.

Có thể nhìn thấy nhiều Vu tộc như vậy, Hậu Thổ kinh hỉ khôn nguôi.

Vừa thấy Trấn Nguyên Tử xuất hiện, một thân ảnh màu đỏ rực cấp tốc bay đến.

Hậu Thổ liếc mắt nhận ra, đó là bào muội của Cường Lương, Đại Vu Cửu Phượng.

"Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, Hư Không Thánh Nhân!" Cửu Phượng đối với hai người hành lễ.

Tuy Vu tộc xưa nay coi thường tu sĩ, nhưng đối với ân nhân cứu mạng trước mắt, Cửu Phượng vô cùng tôn trọng.

"Ân cứu mạng của Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, toàn bộ Vu tộc thề chết báo đáp!" Cửu Phượng đối với Trấn Nguyên Tử trang trọng nói.

Đối với Vu tộc mà nói, có ân báo ân, có cừu báo thù.

Trấn Nguyên Tử đã cứu cả Vu tộc một ân huệ lớn như vậy, khó trách Cửu Phượng lại cảm kích đến thế.

"Không dám nhận!

Không dám nhận!" "Ngày xưa ta chỉ cứu giúp một số Vu tộc thôi, năng lực có hạn.

Nếu không phải Hư Không Thánh Nhân tìm ta, với Đại Thần Thông đã nới rộng thế giới trong sách, ta đâu thể cứu được Vu tộc." Trấn Nguyên Tử liên tục xua tay nói.

Ngày xưa hắn chỉ lén lút cứu giúp một số Vu tộc, để trả Nhân Quả Vu Yêu Đại Chiến.

Dù sao xưng là Địa Tiên Chi Tổ, chỉ là Thánh Nhân nể mặt vài phần thôi.

Thánh Nhân muốn trở mặt, hắn cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

Nhưng với thân phận và tư lịch của hắn, cứu giúp một số Vu tộc, chỉ cần không quá phận, cũng không ai nói gì.

Chỉ là sau này vị Hư Không Thánh Nhân tìm đến, nói cho hắn biết hãy cố gắng hết sức cứu giúp càng nhiều Vu tộc càng tốt.

Với Đại Thần Thông đã mở rộng thế giới trong sách lên vô số lần, và hứa hẹn nếu có Thánh Nhân nào dám ra tay với hắn, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Trấn Nguyên Tử mới dám yên tâm mà đưa vô số Vu tộc vào thế giới trong tay.

Năm xưa khi ở Huyết Hải đối trì, Trấn Nguyên Tử tận mắt thấy ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không làm gì được vị Hư Không Đạo Nhân trước mắt.

Tuy lúc đó Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ đã bắt tay giảng hòa.

Nhưng là một trong những sinh linh có tư lịch lâu đời nhất Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử sao lại không biết tính cách của Hồng Quân Đạo Tổ chứ.

"Đa tạ!" Hậu Thổ không ngờ Hư Không Đạo Nhân lại âm thầm làm nhiều việc như vậy, đôi mắt đẹp lưu chuyển, nhìn Hư Không Đạo Nhân nhẹ giọng nói.

Bên ngoài Ngũ Trang Quán, một Pháp Bảo hình ấn tỳ khổng lồ từ trên trời giáng xuống đập vào Ngũ Trang Quán.

Thời Không Pháp Tắc giao chức, Hư Không Cấm Chế mà Hư Không Đạo Nhân để lại đã phát huy tác dụng.

Một đòn của Pháp Bảo uy lực cực lớn, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự này.

Nhưng thân là Quán Chủ Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử đã cảm ứng được động tĩnh bên ngoài.

Lúc này, một giọng nói cũng truyền vào.

"Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, Xiển Giáo Quảng Thành Tử cầu kiến!" "Quảng Thành Tử!" Sắc mặt Trấn Nguyên Tử đại biến, cuối cùng vẫn bị Xiển Giáo phát hiện rồi.

Quảng Thành Tử, thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên, đệ tử đắc ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Quan trọng hơn, vị Quảng Thành Tử này là Nhân Hoàng Chi Sư.

Việc hắn đến bái phỏng lại trực tiếp nện xuống một ký Phiên Thiên Ấn, ý đồ không cần nói cũng rõ.

"May mà có vị Thánh Nhân ở đây." Trấn Nguyên Tử trong lòng

thở phào nhẹ nhõm.

"Đi thôi, ta ra ngoài xem thử!" Hư Không Đạo Nhân sắc mặt trầm xuống, nói.

Ngay sau đó liền dẫn Trấn Nguyên Tử muốn đi ra ngoài.

"Hư Không Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, có chuyện gì vậy?" Cửu Phượng thấy sắc mặt Trấn Nguyên Tử đại biến, hai người muốn đi ra ngoài, vội vàng hỏi.

Nàng ở trong thế giới trong sách, không hề nghe thấy âm thanh vừa rồi.

Chỉ có Trấn Nguyên Tử thân là Quán Chủ và Hư Không Đạo Nhân tinh thông Thời Không Pháp Tắc, mới có thể xuyên qua thế giới trong sách mà nghe thấy truyền âm.

"Vô sự, ngươi cứ yên tâm ở lại đây." Trấn Nguyên Tử quay người an ủi một câu, sau đó cùng Hư Không Đạo Nhân cùng nhau đi ra ngoài.

Vừa thấy một ký Phiên Thiên Ấn bị Hư Không Pháp Tắc ngăn lại.

Quảng Thành Tử thầm nghĩ: "Quả nhiên Trấn Nguyên Tử đang che chở Vu tộc." Loại Hư Không Pháp Tắc này, rõ ràng không phải thủ đoạn của người Tiên Đạo, trông giống như Thần Thông của Vu tộc.

Quảng Thành Tử biết Đế Giang trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu tộc, chưởng ác Không Gian Pháp Tắc.

Những Đại Vu khác, khẳng định cũng có học tập loại Pháp Tắc này.

Loại Không Gian Cấm Chế này, không chừng là do người trong Vu tộc bố trí.

Đương nhiên, với nhãn quang của Quảng Thành Tử tự nhiên không thể nhìn ra đó là do Hư Không Đạo Nhân bố trí.

"Mấy tên man tử Vu tộc này, đã thành chuột chạy trên phố rồi, không biết ẩn nấp, lại còn quang minh chính đại bố trí Cấm Chế như vậy." Quảng Thành Tử khinh thường nói.

Phiên Thiên Ấn lại lần nữa được tế cao, chuẩn bị hung hăng nện xuống.

Đồng thời, miệng hắn lại lần nữa truyền âm nói: "Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, Xiển Giáo Quảng Thành Tử cầu kiến!" Phiên Thiên Ấn là do Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng một nửa Bất Chu Sơn luyện chế thành.

Chương 33

Tuy là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực lại mạnh hơn rất nhiều so với một số Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Quảng Thành Tử vừa rồi thấy Hư Không Cấm Chế dường như đã lỏng lẻo rất nhiều, tự tin rằng dưới một đòn nữa, tuyệt đối có thể phá vỡ Cấm Chế này.

Trấn Nguyên Tử tuy là Địa Tiên Chi Tổ, Chuẩn Thánh Đỉnh Phong.

Nhưng Nhân tộc phạt Vu là thuận Thiên mà hành, Trấn Nguyên Tử lại nghịch Thiên mà hành sự che chở Vu tộc.

Quảng Thành Tử thân là Thánh Hoàng Chi Sư của Nhân tộc thượng cổ, tự nhiên phải xử lý chuyện này.

Huống hồ Trấn Nguyên Tử tu vi cao, chẳng lẽ thật sự dám ra tay ư.

Dù sao Nhân tộc phạt Vu, phía sau là Tam Thanh Thánh Nhân Giáo phái.

Nếu Trấn Nguyên Tử thật sự dám phản kháng, đối kháng Tam Thanh Thánh Nhân.

Thánh Nhân nổi giận, cái gọi là Địa Tiên Chi Tổ, chẳng phải cũng sẽ bị diệt vong trong chớp mắt sao.

Phiên Thiên Ấn mang theo uy thế vô cùng hung hăng nện xuống.

Truyền thuyết Bất Chu Sơn là cây cột chống trời của Bàn Cổ Đại Thần, Phiên Thiên Ấn được luyện từ Bất Chu Sơn, uy lực cũng vô cùng vô tận.

Một cú nện xuống, dường như cả Hồng Hoang Đại Lục bị hung hăng nện xuống vậy.

Chỉ là lúc này Hư Không Cấm Chế lại không hề xuất hiện nữa.

Một bàn tay lớn trực tiếp từ Ngũ Trang Quán bao phủ ra.

Bao trùm cả Phiên Thiên Ấn và Quảng Thành Tử trong đó.

Các loại Pháp Tắc giao chức trong lòng bàn tay, những hoa văn trong lòng bàn tay đó dường như là tàn ảnh của Đại Thiên Thế Giới.

Vô số thế giới sinh diệt trong tay, dưới một bàn tay này, ngay cả Thiên Đạo cũng phải diệt vong.

Một tay che trời!

Quảng Thành Tử đột nhiên cảm thấy Pháp Bảo của mình tên là Phiên Thiên Ấn thật đáng nực cười.

Phiên Thiên Ấn!

Phiên Thiên Ấn!

Thật sự có thể lật trời sao?

Thật sự có thể thoát khỏi lòng bàn tay bao phủ ngay cả Thiên Đạo sao?

Câu trả lời là không thể.

Dưới một chưởng, Phiên Thiên Ấn vừa rồi uy thế vô cùng bị trực tiếp ép lại thành kích thước bình thường, rơi vào tay một đạo nhân trẻ tuổi tóc đen đang phiêu tán.

Quảng Thành Tử thì cả nhục thân và Nguyên Thần đều bị hoàn toàn đóng băng trong Hư Không, không thể động đậy, chỉ có ý thức có thể hoạt động đôi chút.

Nhìn đạo nhân trẻ tuổi xuất hiện trước mặt, trong lòng Quảng

Thành Tử đột nhiên kinh hãi.

"Hư Không Đạo Nhân!" Là một Chuẩn Thánh của Hồng Hoang Đại Lục, Quảng Thành Tử tự nhiên cũng chú ý đến trận đối trì vô số vạn năm trước đó.

Hắn càng biết Sư Tôn của mình từng vâng mệnh Đạo Tổ, cầm Bàn Cổ Phiên cùng Thánh Nhân Lão Quân, Thông Thiên Giáo Chủ cùng ra tay, đi cứu hai vị Giáo Chủ Tây Phương Giáo.

Trận chiến đó ra sao, với tu vi của hắn không có tư cách để biết.

Nhưng nhìn sắc mặt Sư Tôn khi trở về, Quảng Thành Tử biết tuyệt đối không phải kết quả tốt đẹp gì.

Quảng Thành Tử cũng không ngờ Hư Không Đạo Nhân lại xuất hiện ở đây.

Chẳng phải Trấn Nguyên Tử vì Nhân Quả của Vu tộc mà lén lút che chở Vu tộc sao?

Vị Hư Không Đạo Nhân này cũng ở đây?

Nếu biết Hư Không Đạo Nhân cũng ở đây, Quảng Thành Tử tuyệt đối sẽ chạy càng xa càng tốt.

Ngay cả Sư Tôn của hắn cũng không đối phó được tồn tại này.

Trước mặt loại tồn tại này, hắn khẳng định còn không bằng một con kiến.

"Bái kiến Hư Không Thánh Nhân!" Quảng Thành Tử cố gắng nặn ra một nụ cười, nhưng toàn thân ngay cả một ngón tay cũng không thể động đậy.

Đành phải dùng ý thức truyền âm.

"Quảng Thành Tử, ngươi có ý gì?" Trấn Nguyên Tử theo sau Hư Không Đạo Nhân bước ra khỏi Ngũ Trang Quán, giận dữ trùng trùng

nói với Quảng Thành Tử.

Nổi danh sớm, hắn có cùng thời với Sư Tôn của Quảng Thành Tử là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cũng là Tử Tiêu Cung Tam Thiên Khách.

Tam Thanh trước khi thành Đạo, còn thường xuyên cùng hắn đàm thiên luận đạo, trên thực tế có một phần giao tình.

Vậy mà bây giờ Quảng Thành Tử dám trực tiếp dùng Phiên Thiên Ấn nện vào Đạo Trường của hắn.

Nếu không phải Hư Không Đạo Nhân để lại Thời Không Cấm Chế, chỉ cần một chút sơ sẩy, Ngũ Trang Quán thật sự có thể bị Quảng Thành Tử hủy diệt.

Cả người Quảng Thành Tử bị Hư Không Đạo Nhân cố định giữa không trung, ngay cả tròng mắt cũng không thể động đậy.

Muốn chất vấn, nhưng thấy Hư Không Đạo Nhân có mặt, lại không dám mở miệng.

Hư Không Đạo Nhân nhìn bộ dạng của Quảng Thành Tử, nới lỏng một phần Cấm Chế.

Tuy Quảng Thành Tử nhục thân không thể động đậy, nhưng ít nhất cũng có thể mở miệng nói chuyện.

"Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, đệ tử phụng mệnh Nhân Hoàng và Tam Thanh Thánh Nhân, đến điều tra chuyện Vu tộc nhất sự, đã có nhiều mạo phạm." Quảng Thành Tử dùng thái độ ôn hòa giải thích, hoàn toàn khác với bộ dạng vừa rồi trực tiếp cầm Phiên Thiên Ấn nện xuống.

Kỳ thực trong lòng Quảng Thành Tử cũng có nỗi khổ không thể nói.

Trấn Nguyên Tử lén lút che chở Vu tộc, theo lý mà nói thì hắn mới là kẻ đuối lý.

Nhưng hắn là Nhân Hoàng Chi Sư thượng cổ, đại diện cho Tam Thanh Thánh Nhân.

Hắn đoán chắc Trấn Nguyên Tử tu vi cao thâm hơn mình nhiều, nhưng cũng không dám phản kháng, nên hắn trực tiếp dùng Phiên Thiên Ấn nện vào Ngũ Trang Quán.

Chuẩn bị trực tiếp cho Trấn Nguyên Tử một màn ra oai phủ đầu, giành quyền chủ động.

Ai ngờ khi đang nện Phiên Thiên Ấn một cách sảng khoái, không nện Trấn Nguyên Tử ra, mà lại bật ra Hư Không Đạo Nhân, một bàn tay đã lật úp hắn xuống đất.

"Điều tra chuyện Vu tộc, vì sao lại dùng Phiên Thiên Ấn nện sơn môn của ta?" Trấn Nguyên Tử lạnh mặt hỏi.

Nếu không phải Quảng Thành Tử là Đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn đã sớm dùng Pháp Bảo đánh Quảng Thành Tử hồn phi phách tán rồi.

Từ khi khai thiên tích địa đến nay, Trấn Nguyên Tử lần đầu tiên bị người ta nện Đạo Trường như vậy.

Vu Yêu Đại Chiến thảm liệt như thế, hai tộc cũng không dám chọc giận Ngũ Trang Quán.

Nhưng Trấn Nguyên Tử cũng không dám động thủ, đối phương bối cảnh quá mạnh.

Nếu thật sự thu thập Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ ra tay.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẳng định sẽ không cố kỵ chút giao tình

trước đây với hắn, dù Hư Không Đạo Nhân có mặt.

Hư Không Đạo Nhân cũng không thể mãi mãi che chở hắn, bởi vậy Trấn Nguyên Tử cũng không dám đắc tội Quảng Thành Tử.

"Ngộ nhận a!" Quảng Thành Tử thở dài nói, dường như vừa rồi thật sự là một sự ngộ nhận.

"Đại Tiên ta thân là Thánh Hoàng Hoàng Đế Chi Sư của Nhân tộc, lại phụng mệnh Tam Thanh Thánh Nhân phò trợ Nhân tộc chấp chưởng Hồng Hoang.

Vu tộc, Nhân tộc lưỡng tộc chi gian đại chiến vô số niên, tảo cừu thâm tự hải." "Những năm này người trong Tiên Đạo chúng ta liên thủ đối phó Vu tộc, tuy Vu tộc bị diệt, nhưng Nhân Giáo và Tiên Đạo cũng tử thương vô số." "Bởi vậy khi nghe tin có người trong Tiên Đạo che chở Vu tộc, Trấn Nguyên Tử Đại Tiên.

Ta thống tâm tật thủ, nhất thời đã mất đi chừng mực, xin Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đừng trách." Quảng Thành Tử chậm rãi giải thích, dường như thật sự vì lo lắng chuyện Nhân tộc, mới ra tay mất đi chừng mực.

Với danh tiếng thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, Thánh Hoàng Hoàng Đế Chi Sư, tại Hồng Hoang Đại Lục bất kỳ nơi nào cũng không có người nào dám đắc tội.

Con của Thiên Mệnh Hồng Hoang Thế Giới, ngay cả Nhân Hoàng gặp hắn cũng phải tất cung tất kính.

Bởi vậy Trấn Nguyên Tử tu vi tuy nhiên xa hơn hắn, nhưng cũng không bị hắn để vào mắt.

Nhưng Quảng Thành Tử có nhãn lực của riêng mình.

Hắn biết loại người nào nên chọc, loại người nào không nên chọc.

Vị Hư Không Đạo Nhân trước mắt là tồn tại không thể chọc.

Đừng nói không thể chọc hắn, ngay cả Sư Tôn của hắn, Nguyên Thủy Thánh Nhân trong Tam Thanh cũng căn bản không thể chọc.

Bởi vậy Quảng Thành Tử mới hạ thấp giọng, ôn tồn giải thích.

Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng vô cùng rõ ràng.

Quảng Thành Tử trước mắt chỉ là vì e ngại vị Hư Không Thánh Nhân bên cạnh hắn, bởi vậy cũng không biết nên làm sao.

Huống hồ che chở Vu tộc tuy bắt đầu trước, nhưng nguyên bản không che chở nhiều như vậy.

Những Vu tộc mà hắn bắt đầu che chở, Quảng Thành Tử biết cũng sẽ không làm đến mức này.

Cùng lắm thì cảnh cáo một phen, tống tiền một ít Nhân Sâm Quả là xong chuyện.

Chỉ có vị Hư Không Thánh Nhân hiện thân hứa hẹn, Trấn Nguyên Tử mới dám từng bộ lạc từng bộ lạc chuyển vào Địa Thư.

Lại thêm nếu không có vị Pháp Tắc Thánh Nhân chưởng ác Không Gian Đại Đạo ra tay, thế giới trong Địa Thư cũng căn bản không thể dung nạp nhiều Đại Vu cường đại như vậy.

Bởi vậy Trấn Nguyên Tử dứt khoát không nói gì, nhìn vị Thánh Nhân bên cạnh mình sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

“Quảng Thành Tử, ta đang làm khách ở chỗ Trấn Nguyên Tử, nhưng ngươi lại cầm Phiên Thiên Ấn nện vào đầu ta, ngươi nói ta nên xử trí thế nào?” Hư Không Đạo Nhân căn bản không đáp lời chuyện Vu tộc mà Quảng Thành Tử nói.

Trực tiếp nói thẳng vào chuyện Quảng Thành Tử cầm Phiên Thiên Ấn nện xuống.

“Đệ tử, đệ tử không biết Hư Không Thánh Nhân cũng đang ở Ngũ Trang Quán.

Không biết Thánh Nhân và Trấn Nguyên Tử Đại Tiên có quan hệ gì?” Quảng Thành Tử cẩn thận từng li từng tí hỏi.

Hắn cũng không biết Trấn Nguyên Tử có quan hệ với Hư Không Đạo Nhân, nếu biết thì đã không như thế rồi.

Ít nhất cũng không trực tiếp nện xuống.

Nếu Hư Không Đạo Nhân thật sự như lời Người nói, đang làm khách ở chỗ Trấn Nguyên Tử.

Chương 34

Quảng Thành Tử đột nhiên cầm Phiên Thiên Ấn nện xuống Ngũ Trang Quán, quả thực cũng là đang mạo phạm Thánh Nhân.

Trấn Nguyên Tử mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, bế khẩu bất ngôn.

Đã Hư Không Thánh Nhân nói Quảng Thành Tử mạo phạm rồi, vậy thì là mạo phạm thôi.

"Vậy không biết Thánh Nhân định xử trí thế nào?" Quảng Thành Tử thảm thiết hỏi.

Sư Tôn của hắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn không hiện thân, Quảng Thành Tử cũng không biết Người có chú ý đến bên này không, cũng không dám.

Một mình độc tự đối mặt Thánh Nhân, càng không dám rồi.

"Phiên Thiên Ấn ta giữ lại rồi, coi như là trừng phạt." Hư Không Đạo Nhân đạm đạm nói.

"A!" Trong lòng Quảng Thành Tử nhục thống vô cùng, Phiên Thiên Ấn là Pháp Bảo mạnh nhất của hắn.

Cứ thế bị lấy đi, lúc đầu hắn cũng không dám mở miệng.

Nếu mở miệng phản bác, khủng phạ không chỉ Pháp Bảo mất, ngay cả tính mạng cũng mất.

"Vậy Thánh Nhân, đệ tử xin cáo lui trước." Quảng Thành Tử chuẩn bị tiên hồi đi bàn bạc với Sư Tôn rồi tính sau, chuyện này, không phải tu vi của hắn có thể quyết định được.

"Ừm!" Hư Không Đạo Nhân gật đầu, tùy tức đạm mạc tiếp lời: "Trấn Nguyên Tử là hảo hữu của ta, Ngũ Trang Quán không có

chuyện gì đâu." "Ngươi, ngươi minh bạch chứ?" Quảng Thành Tử vừa chuyển thân chuẩn bị ly khai, thân thể nhất cương, gật đầu đạo: "Tiểu Tiên minh bạch." Thấy Hư Không Đạo Nhân lần nữa gật đầu kỳ ý có thể ly khai.

Quảng Thành Tử mang bất điệt giá vân ly khứ, hận không đắc hữu đa viễn bào đa viễn.

Nhìn Quảng Thành Tử lang bái rời đi, thậm chí ngay cả Phiên Thiên Ấn cũng không dám nhìn lại.

Trong lòng Trấn Nguyên Tử thầm sảng khoái không thôi, cuối cùng cũng trút được cục tức.

"Hư Không Thánh Nhân, xem ra Tam Thanh Thánh Nhân đã biết chuyện này rồi." Trấn Nguyên Tử quay người nói với Hư Không Đạo Nhân.

Với tạo nghệ Thời Không Pháp Tắc của vị Đại Năng kia, năng lực bình định Thời Không căn bản không phải Chuẩn Thánh như Quảng Thành Tử có thể phát hiện.

Trấn Nguyên Tử những năm này che chở Vu tộc, vẫn luôn cẩn thận từng li từng tí, mượn Thời Không Pháp Tắc của vị Đại Nhân kia làm yểm hộ.

Bởi vậy không ít Đại Năng trong Nhân Giáo, Tiên Đạo tuy có nghi ngờ, nhưng ai cũng không có chứng cứ.

Đã không có chứng cứ, với tư lịch và tu vi của Trấn Nguyên Tử, tự nhiên cũng không ai dám chất vấn.

Rõ ràng Quảng Thành Tử dám ra tay như vậy, là có người đã nói cho hắn biết chuyện này, và bảo hắn điều tra Ngũ Trang Quán.

Người có thể nói đương nhiên chỉ có Thánh Nhân, và cũng chỉ có Thánh Nhân đứng sau ủng hộ, hắn mới dám trực tiếp động thủ.

“Vô phương, Thánh Nhân ra tay, ta tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn.” Đã Trấn Nguyên Tử mạo hiểm lớn như vậy để làm việc cho Người, tự nhiên Người phải hứa bảo vệ an toàn cho đối phương.

“Phiên Thiên Ấn tặng cho ngươi đi!” Hư Không Đạo Nhân phao phao thủ trung đích Phiên Thiên Ấn, nói.

Trấn Nguyên Tử nhìn Phiên Thiên Ấn đang bay lượn trên tay Hư Không Đạo Nhân, trong lòng không khỏi động.

Phiên Thiên Ấn tuy là Hậu Thiên Linh Bảo, nhưng lại mạnh hơn rất nhiều so với một số Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Pháp Bảo mà Trấn Nguyên Tử tích lũy vô số năm, chỉ có Địa Thư là mạnh hơn một chút, nếu nói Trấn Nguyên Tử không động lòng là không thể.

Nhưng trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng rõ ràng, nếu thật sự nhận Phiên Thiên Ấn này, thì hắn đã đắc tội Xiển Giáo đến chết rồi.

“Đa tạ Hư Không Thánh Nhân, nhưng Pháp Bảo này, đệ tử thực tại không dám nã.” Trấn Nguyên Tử dao đầu khổ tiếu đạo.

“Vậy ta cứ giữ lại trước, đợi khi nào ngươi thay đổi tâm ý, ta vẫn có thể tứ cấp.” Hư Không Đạo Nhân lý giải điểm liễu điểm đầu.

Với tu vi của Trấn Nguyên Tử, tự nhiên không dám cuốn vào cuộc tranh chấp giữa hai Thánh Nhân.

Dù sao Nguyên Thủy tuy không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, nhưng muốn phách tử Trấn Nguyên Tử như đồng niết tử nhất chích mã nghĩ nhất dạng.

Bất như quả Trấn Nguyên Tử như quả hồi tâm chuyển ý, y nhiên nguyện ý bả kiện Pháp Bảo cấp.

Na tại Hồng Hoang Đại Lục thượng, Hư Không Đạo Nhân dã hữu

liễu nhất phân đích thế lực.

"Đa tạ Thánh Nhân!" Trấn Nguyên Tử thụ sủng nhược kinh đích đạo.

"Bất tất như thử, đây là điều ngươi ứng đắc." Hư Không Đạo Nhân nói: "Ta tiên hồi Địa Phủ trung khứ, tại biên hảo sinh chiếu liêu ta Vu tộc." Hoàn Hư Không Đạo Nhân thân thể như đồng kính tử nhất bả, hóa thành nhất phiến phiến không gian toái phiến, tiêu thất bất kiến.

"Cung tống Thánh Nhân!" Trấn Nguyên Tử triêu trứ hư không trung hành liễu nhất lễ. ...

"Phế vật!" Trong Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hung hăng mắng Quảng Thành Tử.

Mười một vị Kim Tiên còn lại đứng một bên nhìn Sư Tôn nổi trận lôi đình, cũng không dám tiến lên khuyên nhủ.

"Sư Tôn, Hư Không Đạo Nhân ở Ngũ Trang Quán.

Thực lực căn bản không phải đệ tử có thể chống cự, chỉ một tay Người đã bắt lấy cả Phiên Thiên Ấn lẫn người rồi." Trong lòng Quảng Thành Tử vô cùng ủy khuất.

Dù sao chuyện Trấn Nguyên Tử che chở Vu tộc vốn là do Nguyên Thủy Thiên Tôn nói cho hắn biết, bởi vậy hắn mới đi chất vấn Trấn Nguyên Tử.

Ai ngờ lại đụng phải Hư Không Đạo Nhân.

Nhắc đến Phiên Thiên Ấn, Nguyên Thủy Thiên Tôn càng tức giận hơn.

Luyện nửa đoạn Bất Chu Sơn thành Pháp Bảo chí bảo như Phiên Thiên Ấn, tốn bao nhiêu khí lực, sau đó lại ban cho Đại đệ tử của

mình.

Kết quả Pháp Bảo mất thì mất rồi.

"Vậy mà ngươi lại dâng Phiên Thiên Ấn cho người ta sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn không tốt bụng hỏi.

Quảng Thành Tử một trận câm nín, cảm thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn hoàn toàn không nói lý nữa rồi.

Với thực lực của Hư Không Thánh Nhân, Quảng Thành Tử có dâng hay không thì có khác biệt gì đâu.

Hắn muốn hỏi vì sao Nguyên Thủy Thiên Tôn không ra tay, nhưng cuối cùng không dám mở miệng.

Phải biết rằng Nguyên Thủy coi trọng thể diện nhất, nếu mở miệng hỏi câu đó, Nguyên Thủy e rằng sẽ càng thêm giận dữ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Quảng Thành Tử một cái, cũng biết quả thực không thể trách hắn.

Dưới Thánh Nhân, tất cả đều là kiến hôi.

Ngay cả Người cũng không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, huống chi là Quảng Thành Tử.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn chú ý đến Ngũ Trang Quán.

Khi Hư Không Đạo Nhân xuất hiện bắt lấy Quảng Thành Tử, trong lòng Người liền kinh hãi.

Vội vàng liên lạc Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ, tập hợp lực lượng Tam Thanh, mới có khả năng kháng hành Hư Không Đạo Nhân.

Kết quả Lão Quân có thể cảm ứng được, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ bên kia lại hồi đáp đang bế quan, vô pháp tiền.

Tam Thanh có thể miễn cưỡng kháng hành, và Lão Quân hai người

đi, cổ kế chỉ có thể bị bạo đả.

Vô nại chi hạ, Nguyên Thủy cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Phiên Thiên Ấn của Quảng Thành Tử bị đoạt đi.

"Thông Thiên, vì thiên thiên lúc đó bế quan.

Ta thấy ngươi bị Hư Không Đạo Nhân hách phá đảm tử." Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thăng lên một cỗ bất mãn, giác đắc Thông Thiên bế quan giả, khả năng phạ liễu Hư Không Đạo Nhân.

Tất cánh thượng thứ Hư Không Đạo Nhân nhất cú thoại, nhượng Thông Thiên Giáo Chủ bất đoạn hoài nghi Tam Thanh phủ chân hội phân liệt.

"Chân không có tác dụng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn ám ám đích mạ liễu nhất cú.

Bất tri đạo đích Thông Thiên Giáo Chủ Quảng Thành Tử.

Địa Phủ, trong không gian Luân Hồi.

Phân Thân của Hư Không Đạo Nhân trực tiếp tan vỡ và hồi quy vào bản thể.

"Thế nào, Vu tộc miêu duệ của ngươi sẽ không bị đoạn tuyệt nữa phải không." Nhìn Hậu Thổ cười tươi như hoa, Hư Không Đạo Nhân cũng cười nói.

"Ừm!

Đa tạ ngươi!" Hậu Thổ dịu dàng cười nói, nhìn ra được nàng thực sự vô cùng vui vẻ.

Ngay cả ưu sầu giữa đôi mày cũng tan biến.

Nàng không ngờ Hư Không Đạo Nhân bề ngoài có vẻ không quan tâm đến Vu tộc, lại âm thầm làm nhiều việc như vậy.

Với nhãn quang của nàng tự nhiên nhìn ra được, thế giới trong Địa Thư có thể dung nạp nhiều Vu tộc như vậy.

Hoàn toàn là vì Hư Không Đạo Nhân ra tay, dùng Không Gian Pháp Tắc để mở rộng và củng cố thế giới đó.

Là một Tổ Vu chưởng ác Địa Hệ Pháp Tắc, nàng cũng vô cùng hiểu rõ Pháp Bảo Địa Thư này.

"Nhưng có liên quan đến việc Minh Hà thành Địa Đạo Thánh Nhân sao?" Hậu Thổ đột nhiên hỏi về chuyện này.

Dù sao Hư Không Đạo Nhân đã nói Minh Hà không thể thành Địa Đạo Thánh Nhân là vì nàng.

Nhưng Người không nói nguyên nhân, lại chuyển sang chuyện Vu tộc.

"Không biết, ta chỉ ẩn ẩn cảm thấy, có thể có liên quan đến Vu tộc." Hư Không Đạo Nhân xua tay nói, Người thật sự không rõ.

Chỉ là trực giác mách bảo, chuyện này khẳng định có liên quan đến Vu tộc.

Dù sao Địa Đạo do Hậu Thổ chưởng khống, hiện tại Địa Đạo không có chuyện gì, Minh Hà không thể thành Thánh, tự nhiên chỉ có thể vì nguyên nhân của Hậu Thổ.

Hậu Thổ, tâm kết lớn nhất chính là Vu tộc.

Dù sao Vu tộc chuyển thế thành Nhân, khí vận Vu tộc đã cạn, nhưng dù sao nàng cũng là một Tổ Vu a.

Một Tổ Vu được vô số Vu tộc sùng bái, tôn kính, xem như thần minh.

Cũng là một Tổ Vu đã thề phải bảo vệ Vu tộc miêu duệ, không tiếc lấy thân hóa Luân Hồi. ...

Thấy Hậu Thổ bộ dạng không hiểu, Hư Không Đạo Nhân cũng đành chịu mà xòe tay ra nói.

"Đừng nhìn ta, ta chỉ cảm thấy người nào tâm kết quá sâu, khó mà chưởng ác được Thiên Đạo và Địa Đạo chi lực như vậy." Đừng nói Thiên Đạo, Địa Đạo là những tồn tại bản thân có ý chí nhất định.

Ngay cả Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc mà Hư Không Đạo Nhân tu luyện, nếu tâm kết quá sâu, cũng khó mà triệt để lĩnh hội Pháp Tắc.

Chương 35

Lĩnh hội đã khó, huống chi là chưởng ác.

Pháp Môn tu luyện "Thái Thượng Vong Tình" mà Lão Quân truyền xuống.

Tuy không hoàn toàn chính xác, nhưng quả thực là một Pháp Môn trực chỉ Đại Đạo.

Với thực lực của Hồng Quân, sau khi Hợp Đạo, còn không dám lấy tâm của mình thay thế Thiên Tâm.

Chỉ có thể mưu cầu Địa Đạo chi lực, cố gắng từ từ xâm thực Thiên Đạo, triệt để luyện hóa Thiên Đạo, chưởng ác Hồng Hoang Thế Giới.

Theo Hư Không Đạo Nhân thấy, Địa Đạo cũng nên tương tự Thiên Đạo.

Nếu cứ đắm chìm trong tâm kết của mình, thì làm sao có thể cảm thụ ý chí Địa Đạo, chưởng ác Địa Đạo chi lực.

"Tâm kết!" Hậu Thổ lẩm bẩm một câu.

Kể từ khi xác định Vu tộc miêu duệ vẫn còn, trong lòng nàng quả thực vô cùng hoan hỉ, cả người trong lòng cũng nhẹ nhõm hơn không ít.

Mười một vị Tổ Vu phó thác, nàng đã không phụ lòng, tuy không phải sức mạnh.

Hậu Thổ nghe lời Hư Không Đạo Nhân, buông bỏ tâm linh của mình, cảm ứng Pháp Tắc chi lực trong cơ thể.

Thập Nhị Tổ Vu mỗi người chưởng ác một loại Pháp Tắc khác

nhau, không giống với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như Hư Không Đạo Nhân.

Giống như Hư Không Đạo Nhân, đều dựa vào Nguyên Thần cảm ngộ Pháp Tắc chi lực, sau đó ngưng tụ Pháp Tắc thành thực thể trong cơ thể.

Cuối cùng chứng đắc cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành một vị Pháp Tắc Thánh Nhân.

Pháp Tắc Thánh Nhân không chỉ có thể tu luyện một loại Pháp Tắc, ví dụ như Hư Không Đạo Nhân đồng thời tu luyện Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Chỉ là tu luyện một loại Pháp Tắc tương đối đơn giản mà thôi.

Dù sao con đường Pháp Tắc Thánh Nhân vốn đã vô cùng gian nan, muốn đồng tu hai điều, độ khó đó quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Pháp Tắc mà Tổ Vu chưởng ác lại hoàn toàn khác, Tổ Vu chỉ có linh hồn mà không có Nguyên Thần, Pháp Tắc chi lực tự mang trong huyết mạch Tổ Vu.

Hư Không Đạo Nhân suy đoán có lẽ là huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần kết hợp với các Pháp Tắc khác nhau của Hồng Hoang Thế Giới, đã sinh ra các loại Tổ Vu chưởng ác các Pháp Tắc khác nhau.

Bởi vậy Tổ Vu sử dụng Pháp Tắc của bản thân, giống như ăn cơm uống nước hô hấp vậy, tự nhiên vô cùng.

Nhưng tất cả Tổ Vu, chỉ có thể chưởng ác Pháp Tắc trong huyết mạch.

Hậu Thổ chưởng ác Thổ Hệ Pháp Tắc, cũng chính vì loại Thổ Hệ Pháp Tắc này.

Mới có thể gắn bó vô cùng mật thiết với Hồng Hoang Đại Lục, cuối cùng lấy thân sáng lập Luân Hồi, kiến lập Địa Đạo.

Hậu Thổ thông qua Thổ Hệ Pháp Tắc, ý chí của mình kéo dài ra.

Luân Hồi, Địa Phủ, Huyết Hải, thậm chí cả Hồng Hoang Đại Lục.

Thổ Hệ Pháp Tắc và Hồng Hoang Đại Lục gắn bó chặt chẽ với nhau, khiến ý chí của Hậu Thổ có thể trong nháy mắt bao trùm cả Hồng Hoang.

Hậu Thổ đột nhiên có một cảm giác, Hồng Hoang Đại Lục do vô biên vô tận núi sông, hồ nước, biển cả hợp thành có một ý chí riêng.

Mông lung mờ mịt, nhưng lại vô cùng cường đại ý chí.

Ý chí cổ xưa này cảm nhận được ý chí của Hậu Thổ, dường như vô cùng thân cận, không ngừng reo hò nhảy múa quanh ý chí của nàng.

Thậm chí còn phân ra một sợi ý chí nhỏ giao vào tay nàng, một sợi ý chí rơi vào tay Hậu Thổ.

Ngay lập tức biến thành một khối đá màu vàng đất, khối đá có màu sắc giống như Hồng Hoang Đại Lục.

Cầm trong tay, nàng có thể cảm nhận được sự bao la và hậu trọng của Hồng Hoang Đại Lục.

Hậu Thổ đã hiểu ra, đây chính là chìa khóa để thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Đạt được khối ý chí Hồng Hoang như hòn đá này, là có thể thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Thiên Đạo như khí, vô xứ bất tại!

Địa Đạo như thạch, tái dục thương sinh!

Hư Không Đạo Nhân cảm thụ Pháp Tắc Địa Đạo ba động trên

người Hậu Thổ.

Đồng là Pháp Tắc Thánh Nhân, Hư Không Đạo Nhân vô cùng mẫn cảm với loại ba động này, biết Hậu Thổ đang câu thông với toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Đôi khi Hư Không Đạo Nhân cũng vô cùng hâm mộ Pháp Tắc Thánh Nhân huyết mạch như Tổ Vu.

Dù sao chưởng ác Pháp Tắc đơn giản hơn rất nhiều, dễ dàng điều động Pháp Tắc chi lực.

Nhưng có thể có được có mất, Pháp Tắc quá dễ chưởng ác ngược lại khiến khó tiến thêm một bước nữa.

Dù sao sinh ra đã biết ăn cơm uống nước hô hấp, ai lại cố gắng ăn nhanh hơn uống nhiều hơn làm gì?

Đối với Tổ Vu mà nói, chính vì Pháp Tắc là bản năng, ngược lại đã hạn chế con đường tiếp tục thám hiểm Pháp Tắc của họ.

Bằng không, trong Thập Nhị Tổ Vu, chỉ cần bất kỳ Tổ Vu nào dùng Pháp Tắc chi lực, cưỡng ép đột phá.

Kết cục Vu Yêu Đại Chiến e rằng sẽ hoàn toàn khác.

Nhưng không có nếu như, những Tổ Vu từng tung hoành Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh cường đại run rẩy, cuối cùng vẫn đã qua đời.

Chỉ còn lại một Bình Tâm Nương Nương ôn nhu thiện lương, lấy thân hóa Luân Hồi.

Giống như Vu tộc từng chưởng ác Hồng Hoang Đại Lục, không ai địch nổi, nay chỉ có thể kéo dài hơi tàn trong Địa Thư.

Còn Nhân tộc từng vô cùng yếu kém, chỉ có thể làm huyết thực cho Yêu thú, lại trở thành chúa tể của cả Thiên Địa.

Vận mệnh vô thường, ngay cả Thiên Đạo cũng không thể hoàn toàn nắm bắt.

Hậu Thổ chậm rãi mở mắt, rút ý chí của mình từ toàn bộ Địa Đạo trở về.

Bàn tay thon thả mở ra, một khối đá nhỏ màu vàng đất xuất hiện giữa lòng bàn tay.

Khối đá màu vàng đất và lòng bàn tay trắng nõn phản chiếu vào nhau, trong tay Hậu Thổ dường như đang nâng một Hồng Hoang Đại Lục thu nhỏ.

"Ý Chí Hồng Hoang, đưa cho Minh Hà, hắn có thể thành Địa Đạo Thánh Nhân." Hậu Thổ nhẹ giọng nói.

Hư Không Đạo Nhân tò mò cầm khối đá.

Khác với Thời Gian Nguyên Thạch.

Khối đá này dường như là hình ảnh thu nhỏ của cả Hồng Hoang Đại Lục, ẩn chứa Đại Đạo chi lực vô cùng vô tận.

Quan trọng nhất, giữa khối đá dường như có một loại ý chí hậu trọng như núi.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân không tu luyện Địa Đạo Pháp Tắc Thánh Nhân, nên cũng chỉ có thể mơ hồ cảm ứng một chút.

"Mất bao lâu, ngươi có thể thoát khỏi sự trói buộc của Địa Đạo!" Hư Không Đạo Nhân tò mò hỏi.

Hiện nay Hậu Thổ tuy có thể tự do hoạt động trong Địa Phủ, nhưng lại không thể đi đến Hồng Hoang Đại Lục.

Huống chi là tùy ý hàng lâm một nơi nào đó như Hồng Quân Đạo Tổ.

"Sắp rồi, nếu sức mạnh Địa Đạo lại phục hồi thêm chút nữa, có

thể dung nạp hai Địa Đạo Thánh Nhân, thì ta có thể triệt để thoát khỏi sự trói buộc của Địa Đạo." Hậu Thổ dù sao cũng lấy thân mình sáng lập Luân Hồi, bản thân nàng là một phần của Luân Hồi.

Bởi vậy sức mạnh Địa Đạo, tất yếu phải đủ cường đại để sau khi Hậu Thổ rời đi cũng có đủ sức mạnh tự vận chuyển.

Không như Thiên Đạo, Thiên Đạo từ khi Hồng Hoang khai tịch đã diễn sinh ra.

Sau khi Hồng Quân Hợp Đạo, Thiên Đạo căn bản không cần mượn sức mạnh của Hồng Quân.

Chỉ cần Hồng Quân chấp hành một số ý chí của Thiên Đạo, để duy trì vận chuyển và lớn mạnh của Hồng Hoang Thế Giới tốt hơn.

Chỉ cần Hồng Hoang Thế Giới không ngừng bành trướng mở rộng trong Vô Biên Hỗn Độn, thì sức mạnh Thiên Đạo tự nhiên cũng có thể khuếch đại. ...

"Minh Hà, nhận lấy!" Minh Hà đang ở Địa Phủ, không gian trước mặt đột nhiên vỡ ra, một khối đá nhỏ từ trong Hư Không bay ra.

Minh Hà vội vàng dùng hai tay tiếp lấy, sau đó cẩn thận từng li từng tí nâng trong lòng bàn tay.

Ý Chí Hồng Hoang, là tồn tại tương tự Hồng Mông Tử Khí.

Chỉ cần hấp thu nó, đạt được sự công nhận của ý chí Địa Đạo, Minh Hà có thể ký thác Chân Linh của mình vào Địa Đạo.

Trở thành Địa Đạo Thánh Nhân chân chính, Địa Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Hắn cẩn thận dung nhập khối đá này vào Nguyên Thần.

Oanh long!

Như tiếng nổ truyền đến, vô tận công đức bọc lấy Ý Chí Hồng

Hoang dung nhập vào Nguyên Thần của Minh Hà.

Cỗ sức mạnh vô cùng cường đại trực tiếp làm Nguyên Thần của Minh Hà nát tan.

Vô tận Đại Địa Nguyên Lực bao bọc Minh Hà rời đi, tiến vào trung tâm nhất của Hồng Hoang Đại Lục.

Luân Hồi chi lực lấy toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục làm y thác mà chậm rãi vận chuyển.

Minh Hà biết, đây mới là Luân Hồi chân chính.

Sáu cánh cổng Luân Hồi đen kịt trong Địa Phủ, chỉ là một phần của toàn bộ Luân Hồi, là nơi sinh linh vãng sinh.

Từ nơi chết đến nơi sống.

Đại Địa Nguyên Lực trực tiếp bao bọc ý chí của Minh Hà lao về phía nơi Luân Hồi.

Ý chí tiêu tán, rồi lại đột nhiên hồi quy.

Hồng Hoang Đại Lục bắt đầu Trọng Tố Nguyên Thần và nhục thân của Minh Hà.

Trên Hồng Hoang Đại Lục, bất kể ở đâu.

Tất cả mọi người đều cảm ứng được sự chấn động của Hồng Hoang Đại Lục.

Vô số Cam Lộ từ trên mặt đất bốc lên không trung, chỉ cần được người hấp thu, có thể không cần tu luyện mà tăng thêm ngàn năm Pháp Lực.

Thiên Địa linh khí bành trướng, dường như cả Hồng Hoang Thế Giới đang hô hấp.

Dị tượng trên Hồng Hoang Đại Lục đã chấn động tất cả mọi

người, không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Chương 36

Ngoại trừ mấy vị Thánh Nhân.

"Hừ!

Minh Hà đó có loại duyên pháp này." Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng nói.

"Địa Đạo, Địa Đạo cũng có thể thành Thánh." Bên bờ Bắc Minh Hải, Côn Bằng khổng lồ hóa thành hình người, là một lão đầu tử mặc đạo bào màu xanh đen.

Hắn xa vọng về hướng trung tâm Hồng Hoang Đại Lục.

"Không biết ta có cơ duyên đó không.

Hồng Vân đáng chết, nếu không, ta đã sớm thành Thiên Đạo Thánh Nhân rồi." Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Đâu Suất Thiên Bát Cảnh Cung.

Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Hồng Hoang Đại Lục, Ngũ Trang Quán.

Tất cả Đại Năng Giả đều chú ý đến loại ba động này.

Vị Địa Đạo Thánh Nhân đầu tiên trên thế giới đã đản sinh.

Minh Hà Giáo Chủ.

"Bình Tâm Nương Nương, Sư Tôn, Minh Hà cầu kiến!" Ngoài Luân Hồi hư không, thanh âm của Minh Hà truyền vào.

Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ nhìn nhau cười, hiển nhiên cảm nhận được sự khác biệt của Minh Hà.

Trước khi thành Thánh, khi Minh Hà bái kiến, muốn truyền âm, chỉ

có thể thông qua pháp lực mà truyền thanh âm ra ngoài.

Cùng Kim Tiên, Huyền Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên những Tiên nhân này không có bản chất khác biệt.

Chẳng qua Chuẩn Thánh pháp lực càng thêm hùng hồn vô cùng, nên có thể truyền xa hơn.

Như nay Minh Hà lại khác, chỉ cần nói chuyện như bình thường, thanh âm có thể mượn Địa Đạo truyền khắp cả Hồng Hoang Thế Giới.

Thậm chí mỗi người nghe được thanh âm, phảng phất đang đối thoại vậy.

Giống hệt Thiên Đạo Thánh Nhân.

Địa Đạo Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân trên bản chất vốn không có cái gọi là phân chia mạnh yếu.

Chỉ là như nay trong Hồng Hoang Thế Giới, sức mạnh Địa Đạo yếu hơn Thiên Đạo rất nhiều, nên sức mạnh mà Địa Đạo Thánh Nhân có thể mượn cũng có hạn.

Do đó Thiên Đạo Thánh Nhân có cùng tu vi đều mạnh hơn Địa Đạo Thánh Nhân một chút, nếu không mạnh thì cũng có hạn.

"Bái kiến Bình Tâm Nương Nương, Sư Tôn!" Trường bào của Minh Hà Đạo Nhân hoàn toàn biến thành màu đen như vĩnh dạ.

Khí tức của cả người, từ cử chỉ hành động đều khác biệt hoàn toàn, mỗi hành động đều mang theo sự hạo hãn như Hồng Hoang Đại Lục.

Nếu khí tức Thiên Đạo Thánh Nhân siêu thoát, thì khí tức Địa Đạo Thánh Nhân hạo hãn.

"Không cần hành lễ." Hậu Thổ ôn nhu cười nói.

“Minh Hà, sau khi thành Địa Đạo Thánh Nhân, không cần tự thân quản lý Địa Phủ.

Hãy để các tộc nhân A Tu La trong Minh Giáo đi quản lý là được, cố gắng tu luyện, tranh thủ sớm ngày đột phá.” Hư Không Đạo Nhân nói với Minh Hà.

Sau khi thành Thánh Nhân, công đức thu được khi trấn thủ Địa Phủ thực sự quá ít đối với Minh Hà.

Huống hồ những tộc nhân A Tu La gia nhập Minh Giáo, duy trì trật tự Địa Phủ, công đức thu được Giáo Chủ Minh Giáo cũng có như thường.

Sau khi thành Thánh Nhân, điều quan trọng nhất chính là bản thân phải đột phá.

Một khi tu vi càng cao, phản bổ cho Địa Đạo cũng càng lớn.

Vì sao những Thiên Đạo Thánh Nhân kia đều thích lập Đại Giáo, bởi vì Thiên Đạo Thánh Nhân đột phá cực kỳ hao phí thời gian.

Lập Đại Giáo, truyền bá giáo nghĩa, có thể mượn khí vận sinh linh và công đức Thiên Địa, để đột phá cảnh giới nhanh hơn.

Tam Thanh tu vi cường đại như vậy, tuy có nguyên nhân là Bàn Cổ chính tông, nhưng cũng có liên quan lớn đến việc chiếm cứ khí vận Nhân Tộc.

“Vâng, Sư Tôn!” Minh Hà gật đầu đáp lời.

Sau khi thành Thánh Nhân, chỉ là bất tử bất diệt, nhưng thực lực vẫn có sự phân chia cao thấp.

Trừ phi như Nữ Oa Thánh Nhân, không màng thế sự, làm một Thánh Nhân thanh nhàn.

Nếu không, đã thành Thánh Nhân, thì thực lực càng mạnh càng tốt.

Thực lực một dựa vào tu vi, hai dựa vào Pháp Bảo.

Huống hồ đã thành Thánh, cũng không phải sẽ không bị cuốn vào tranh đấu.

Như lần trước Hồng Quân lệnh Tam Thanh và Nữ Oa giúp đỡ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người.

Kết quả trừ Tam Thanh ra, ngay cả Nữ Oa cũng bị Hư Không Đạo Nhân trấn áp.

Chẳng phải vì Tam Thanh thực lực mạnh, Nữ Oa thực lực quá yếu sao.

Tu vi không nói, Pháp Bảo của Minh Hà tuy không bằng Tam Thanh, nhưng so với Chuẩn Đề, Đa Bảo hai người cũng không kém là bao.

Nguyên Đồ, A Tỳ hai thanh Tiên Kiếm này không thua kém gì Tru Tiên Tứ Kiếm thuộc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, cũng là tồn tại cùng một tầng thứ.

Lại căn dặn vài câu, Minh Hà Đạo Nhân liền cáo lui.

"Xem tốc độ khôi phục sức mạnh của Địa Đạo này, không bao lâu nữa, nàng có thể ra ngoài rồi." Nhìn Vô Biên Huyết Hải và những linh hồn đi lại trong Địa Phủ, Hư Không Đạo Nhân nói với Hậu Thổ.

"Không được, có Thiên Đạo đại thệ trói buộc ta." Nào ngờ Hậu Thổ lắc đầu nói.

"Nhưng tồn tại nắm giữ Địa Đạo, theo lý thì không nên bị Thiên Đạo đại thệ trói buộc chứ." Hư Không Đạo Nhân nhíu mày nói.

Địa Đạo và Thiên Đạo là những tồn tại ngang cấp.

Lời thề Thiên Đạo theo lý thì không nên trói buộc được Hậu Thổ

đang nắm giữ Địa Đạo mới phải.

“Vốn là như vậy, nhưng sức mạnh Địa Đạo kém Thiên Đạo quá xa.

Huống hồ, Hồng Quân đã hợp đạo.” Hậu Thổ giải thích.

Nếu không có Hồng Quân hợp đạo, Thiên Đạo đại thệ vô ý thức phản phệ, Hậu Thổ dựa vào Địa Đạo chi lực hoàn toàn có thể ứng phó.

Nhưng nếu có ý chí của Hồng Quân ảnh hưởng, Thiên Đạo chi lực phản phệ, Hậu Thổ cũng khó ứng phó.

Nếu sử dụng quá nhiều Địa Đạo chi lực để đối kháng, chút Địa Đạo chi lực vừa mới khôi phục e rằng lại sẽ bị trọng thương.

“Nàng không cần lo lắng, đến lúc đó ta sẽ có cách để Hồng Quân giải trừ Thiên Đạo đại thệ.” Hư Không Đạo Nhân an ủi Hậu Thổ.

“Hoặc là đợi sức mạnh Địa Đạo khôi phục gần đủ rồi ra ngoài cũng được.” Hậu Thổ cười cười, không chút để tâm nói.

Dù sao Thánh Nhân thọ mệnh vô cùng vô tận, theo tình hình hiện tại, sức mạnh Địa Đạo sớm muộn gì cũng sẽ từ từ đuổi kịp.

Trời đất bản thân là một loại cân bằng.

Sức mạnh Địa Đạo tăng trưởng, sức mạnh Thiên Đạo cũng đang tăng trưởng.

Chỉ là vì sức mạnh Địa Đạo trước đây quá yếu ớt, nên tăng trưởng tương đối nhanh hơn mà thôi.

Dưới đáy Vô Biên Huyết Hải.

Một viên Bảo Châu mang sắc thái Hỗn Độn yên lặng nằm giữa đáy biển.

Trên bề mặt Bảo Châu khắc họa những hoa văn quỷ dị phức tạp, những hoa văn ấy kết nối lại với nhau tạo thành từng Pháp Chú.

Các hoa văn khác nhau tổ hợp thành các Pháp Chú khác nhau, hoa văn trên bề mặt Bảo Châu đủ đến mấy ngàn vạn đường.

Các Pháp Chú tạo thành lại đâu chỉ ức vạn loại, vô cùng Pháp Chú lại cấu thành từng Đại Trận.

Các Đại Trận liên tiếp nhau, phảng phất như những minh văn thần bí trên bề mặt Bảo Châu.

Từng tầng chồng chất, xoay chuyển lặp lại, cả Bảo Châu đều toát ra một cảm giác hư không vặn vẹo.

Huyết Hải vốn là nơi ô uế nhất của Hồng Hoang Thế Giới, ở chỗ sâu nhất trong Huyết Hải, Tiên Thiên Linh Bảo bình thường cũng không thể ở quá lâu.

Nếu ở quá lâu đều sẽ bị Huyết Hải làm ô uế linh quang, biến thành Linh Bảo phổ thông, sau đó bị phế bỏ.

Nhưng Bảo Châu thần bí này ở trong đó không biết bao nhiêu vạn năm, bề mặt Bảo Châu vẫn sáng bóng mềm mại, không hề bị sát khí xung quanh ảnh hưởng.

Trong cùng của Bảo Châu, có ánh sáng vàng lấp lánh tinh vi, ẩn ẩn mơ hồ có tiếng Phạm xướng truyền ra, tựa hồ muốn xuyên qua Bảo Châu trực tiếp ra thế giới bên ngoài.

Mỗi khi đó, lại có ánh sáng đen kịt lấp lánh dọc theo hoa văn, sau đó Pháp Chú, Pháp Trận, hoa văn lại lần lượt sáng lên, trấn áp những ánh sáng vàng kia xuống.

"Tạo nghệ Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân càng ngày càng cao rồi." Lão Đạo dung mạo cổ phác hiện thân giữa Huyết Hải, toàn thân tản mát thanh quang nhàn nhạt.

Lực ô uế hung sát của Vô Biên Huyết Hải, lại không hề lay động được lão Đạo mảy may.

Ngược lại bị thanh quang của lão Đạo chiếu rọi, huyết thủy ô uế hung sát chi khí lập tức tiêu tán, trở nên thanh tịnh bình hòa.

Lão Đạo sĩ một ngón tay gầy gò, nhẹ nhàng gõ lên bề mặt Bảo Châu kia.

Viên Bảo Châu thần bí khó lường, vừa nhìn đã thấy phi phàm, dưới ngón tay nhẹ nhàng gõ, phát ra tiếng "rắc rắc".

Một vết nứt lan rộng từ Bảo Châu, lập tức lại có vài vết nứt khác theo đó mà khuếch tán ra bốn phía, cuối cùng cả Bảo Châu trực tiếp vỡ vụn dưới một ngón tay.

Lại một Đạo Nhân thân hình gầy gò, mặt đầy sầu muộn, phảng phất vĩnh viễn không vui, từ trong Bảo Châu vỡ nát bước ra.

Đạo Nhân đó thấy lão Đạo cổ phác lập tức quỳ xuống nói: "Đa tạ Sư Tôn tiền cứu giúp." Lão Đạo nhìn Đạo Nhân gầy gò trước mắt nhíu mày, tựa hồ không thích Đạo Nhân này.

Nhưng cuối cùng, nói: "Ngươi, về Tây Phương đi!" Đạo Nhân gầy gò cung kính đứng dậy, muốn theo lão Đạo rời khỏi Huyết Hải này.

Một thanh âm truyền ra: "Hồng Quân, làm vậy mà không chào hỏi đã phá hoại phong ấn của ta, không tốt lắm đâu!" Hư Không Đạo Nhân thân khoác hắc bào cũng xuất hiện tại đó, vô số Hư Không Chi Môn nhỏ bé không ngừng sinh diệt bên cạnh Người.

Đằng sau mỗi Hư Không Chi Môn, phảng phất đều liên kết với một thế giới nhỏ bé.

Hư Không Đạo Nhân chính là Đấng Tạo Vật chí cao vô thượng của những thế giới này, nắm giữ sinh tử của chúng.

Một niệm thế giới sinh, một niệm hư không diệt.

Chương 37

“Hư Không, Không Gian Pháp Tắc của ngươi càng ngày càng lợi hại rồi.” Lão Đạo dung mạo cổ phác tự nhiên chính là Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp đạo.

Người bước ra từ Bảo Châu, chính là Chuẩn Đề Đạo Nhân ứng kiếp bị phong ấn mấy chục vạn năm.

Lúc này Chuẩn Đề Đạo Nhân đứng sau Hồng Quân, mặt lạnh lùng nhìn Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng đôi mắt lạnh lùng kia, lại ẩn chứa một tia sợ hãi.

Với tôn vị Thánh Nhân, bị phong ấn mấy chục vạn năm, tư vị đó e rằng chỉ có Chuẩn Đề Đạo Nhân mới biết.

Tuy nhiên đối với Thánh Nhân, mười vạn năm chỉ là chớp mắt.

Nhưng cảm giác khi bị phong ấn lại không giống, mỗi một giây đều dài như năm.

“Cũng đúng!

Thiên Đạo chi lực mà Hồng Quân nắm giữ cũng càng ngày càng nhiều rồi.” Hư Không Đạo Nhân nhìn những mảnh vỡ Bảo Châu trên đất, nhàn nhạt nói.

Viên Bảo Châu này không phải Bảo Bối gì, chỉ là vật liệu mà Hư Không Đạo Nhân dùng làm vật chứa cho Không Gian Phong Ấn.

Nhưng sau khi trải qua từng tầng Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân gia trì, nó lại bị phá nát dưới một ngón tay của Hồng Quân, cũng không có gì.

Cần biết rằng Bảo Châu đã nhốt Chuẩn Đề Đạo Nhân vô số năm,

khiến Chuẩn Đề căn bản không làm gì được, nhưng lại không cản được một ngón tay tùy tiện của Hồng Quân.

Có thể thấy không chỉ ta đang tiến bộ, Hồng Quân những năm này cũng tiến bộ không ít.

"Ta muốn phong ấn Chuẩn Đề Đạo Nhân ít nhất một trăm vạn năm, bây giờ mới được một nửa, ngươi lại thả y ra." Hư Không Đạo Nhân thở dài nói: "Làm vậy, ta khó xử quá." "Y bị giam trong đó mấy chục vạn năm, chắc hẳn Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng đã biết giáo huấn rồi.

Chi bằng cứ thế thả y đi thì sao?" Hồng Quân nhìn Hư Không Đạo Nhân nghiêm túc đề nghị.

"Kỳ thực ta cũng không để ý y bị giam bao lâu, nếu y có năng lực.

Ta vừa phong ấn năm thứ hai, y đã thoát khốn ra, ta cũng lười truy cứu." Hư Không Đạo Nhân cười nhạo một tiếng: "Nhưng ngươi lại cố tình chạy đến cứu y, ta ngược lại không thể thả." "Thực lực của ngươi viễn siêu ta, cấm chế của ngươi ta làm sao có thể phá vỡ." Chuẩn Đề Đạo Nhân tức giận nói.

"Đại Trận không gian, là trận giam giữ, không phải trận sát.

Nếu là vì giết, y đã chết từ sớm rồi.

Đại Trận chỉ giam giữ y, lại không cách tuyệt Thiên Đạo." Hư Không Đạo Nhân xua xua tay nói: "Chẳng lẽ ở trong đó đột phá cảnh giới thì không thể ra được sao?" "Hoặc giả đơn giản hơn, ở trong đó tự sát thì không được sao?" "Ta là muốn rèn luyện y.

Dù sao ta và Hồng Quân đồng bối, y cũng là vãn bối của ta." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói: "Ai biết y lại không tranh khí như vậy." Chuẩn Đề Đạo Nhân và Hồng Quân nhất thời không nói nên lời.

Chuẩn Đề bị Hư Không Đạo Nhân nói đến có chút choáng váng,

đột nhiên cảm thấy lời của Hư Không Đạo Nhân có chút lý lẽ.

Pháp Trận không cách tuyệt Thiên Đạo, tự sát rồi từ Thiên Đạo trở về.

Tu vi tổn thất mấy năm nay cũng đủ để bù đắp rồi.

"Không đúng, ta đường đường Thánh Nhân, lại có thể dùng thủ đoạn tự sát này, chẳng phải sẽ bị người đời cười chê sao." Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên cảm thấy có chút không đúng.

Nếu không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân bị diệt sát thì cũng thôi, dù sao kỹ năng không bằng người thì ai cũng không nói gì.

Nhưng vì không phá được phong ấn, dùng cách tự sát để thoát khỏi Thiên Đạo quay về thì cũng quá mất mặt rồi.

Hư Không Đạo Nhân phong ấn một trăm vạn năm, ai biết có lại bắt ta phong ấn lần nữa không.

"Ngươi xem, Phật Giáo mà ngươi và Tiếp Dẫn gây dựng kia, khám phá hư vọng, tìm kiếm bản ngã.

Chẳng lẽ lại để ý mặt mũi, không chấp tướng nữa ư?" "Ngươi xem những vị Phật Tổ này đều không làm được một chút nào, lại lấy cái đó đi truyền giáo, chẳng phải lừa người sao?" Hư Không Đạo Nhân dùng ánh mắt nhìn kẻ lừa đảo nhìn Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhất thời một trận vô ngữ, chỉ cảm thấy Hư Không Đạo Nhân còn năng lực hơn cả y và Tiếp Dẫn.

"Được rồi, Hư Không.

Ta muốn đưa Chuẩn Đề đi, ngươi có muốn ngăn cản không?" Hồng Quân Lão Tổ mở miệng nói.

"Đương nhiên phải ngăn cản, nếu không, cứ để y đi, mặt mũi của ta để đâu." Hư Không Đạo Nhân đương nhiên nói.

“Đây là Địa Phủ, nếu hai ta giao thủ.

Cả Vô Biên Huyết Hải e rằng đều sẽ bị bốc hơi hết, tộc A Tu La sợ rằng sẽ không có ai sống sót.” “Vậy thì ta đến chỗ khác đánh.

Ví dụ như Côn Luân Sơn, Đâu Suất Thiên, Kim Ngao Đảo, hoặc giả Tu Di Sơn.” Nghe Hư Không Đạo Nhân nói mấy địa điểm phía trước, nụ cười trên mặt Chuẩn Đề gần như muốn tràn ra.

Nhưng nghe đến địa điểm cuối cùng, y sợ đến mức tim muốn nhảy ra ngoài.

Ban đầu Ma Tộc La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân ở Tây Phương Thế Giới một trận đại chiến, trực tiếp làm vỡ nát linh mạch của Tây Phương Thế Giới.

Khiến Hồng Hoang Đại Lục có Thiên Địa Linh Khí sung túc như vậy, mà Tây Phương Thế Giới lại trở thành một vùng đất cằn cỗi.

Như nay Đạo Tổ so với khi chiến đấu với La Hầu lúc trước không biết đã mạnh hơn bao nhiêu lần.

Tên hung nhân trước mắt này, cũng là một tồn tại khủng bố mạnh mẽ hơn La Hầu vô số lần.

Hai vị ở Tu Di Sơn đại chiến một trận, đừng nói Tu Di Sơn, e rằng cả Tây Phương Thế Giới đều sẽ tan vỡ.

“Hay là ở Côn Luân Sơn đi, Tây Phương Thế Giới của ta cằn cỗi, không phải chiến trường tốt.” Chuẩn Đề Đạo Nhân vội vàng nói.

“Được thôi, Côn Luân Sơn!” Hư Không Đạo Nhân không hề để ý gật đầu.

Sắc mặt Chuẩn Đề vừa mới lộ ra vẻ vui mừng, Hồng Quân Đạo Tổ lại mặt không biểu tình liếc một cái, khiến y trong lòng giật mình.

“Điều kiện đi, Hư Không.

Ta và ngươi quen biết vô số năm, đủ để hiểu rõ nhau, đừng nói những lời vô dụng đó nữa.” Hồng Quân Đạo Tổ thu ánh mắt từ Chuẩn Đề về, nhìn Hư Không Đạo Nhân nói.

Cùng Dương Mi, Âm Dương, Hư Không và La Hầu vài người, đều quen biết từ khi Hồng Mông sơ khai.

Giữa họ, mỗi người đều cực kỳ hiểu rõ đối phương.

Có thể nói, bốn người đó, không một ai là người tốt.

Theo hiểu biết của Hồng Quân, Hư Không Đạo Nhân muốn động thủ thì đã động thủ từ sớm rồi.

Chẳng qua là đưa ra vài điều kiện mà thôi.

“Ta muốn Tạo Hóa Ngọc Điệp.” Vì Hồng Quân đã nói vậy, Hư Không Đạo Nhân trực tiếp mở miệng nói.

“Không thể nào!” Tựa hồ đã sớm đoán được Hư Không Đạo Nhân sẽ đề cập đến điều này, Hồng Quân trực tiếp cự tuyệt.

Đừng nói đến việc phong ấn Chuẩn Đề, dù có lấy việc xóa bỏ Chuẩn Đề triệt để để uy hiếp Hồng Quân.

Hồng Quân cũng không thể nào giao Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Hư Không Đạo Nhân.

Hỗn Độn Chí Bảo là vốn liếng lớn nhất để Hồng Quân tung hoành Hỗn Độn.

Nếu đưa cho Hư Không Đạo Nhân, e rằng không bao lâu sau sẽ không có chỗ chôn thân.

“Vậy ta muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.” Hư Không Đạo Nhân cũng biết yêu cầu mình đưa ra có chút quá đáng, nên đã thay đổi một điều kiện.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ở một bên kinh ngạc há hốc mồm.

Ba chiếc cờ này đều là những Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự đỉnh cấp nhất, là một trong Ngũ Sắc Kỳ.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ kia đã bị Hư Không Đạo Nhân đoạt đi, đó đúng là Pháp Bảo trấn áp nền tảng của Tây Phương Giáo rồi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân thầm nghĩ, nếu không thì cứ phong ấn ta một trăm vạn năm nữa đi, đưa ba chiếc cờ đó cho ta.

Nếu dùng một trăm vạn năm phong ấn, đổi lấy ba kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Chuẩn Đề tuyệt đối vui lòng.

"Ba chiếc cờ kia đã phân phát cho các đệ tử rồi, ta cũng không dùng." Hồng Quân Đạo Tổ lắc đầu nói.

"Nào có?

Ta nhớ bảo bối của ngươi, đều đã phân phát ở Phân Bảo Nham rồi mà.

Ngươi đều không có, còn đàm điều kiện với ta." Hư Không Đạo Nhân có chút không kiên nhẫn nói.

Y cũng biết ba chiếc cờ đã được phân phát đi, tưởng Hồng Quân có thể thu hồi lại được chứ.

Nếu không thu hồi được, theo ký ức của y, Hồng Quân chỉ còn một Tạo Hóa Ngọc Điệp.

E rằng còn có chút Hồng Mông Tử Khí.

Nhưng Hồng Mông Tử Khí đối với y có tác dụng gì, để Hồng Quân bồi dưỡng Thiên Đạo Thánh Nhân sao?

Thấy Hư Không Đạo Nhân lại muốn động thủ, Chuẩn Đề không nhịn được nép vào sau lưng Hồng Quân.

"Ta có thể giải trừ Thiên Đạo đại thệ của Bình Tâm." Hồng Quân mở miệng nói.

Hư Không Đạo Nhân vừa chuẩn bị động thủ thì dừng lại, nói: "Một lời đã định!" "Được, một lời đã định!" Hư Không Đạo Nhân gật đầu, nói với Hồng Quân: "Bắt đầu đi!" Chỉ thấy Hồng Quân niệm vài câu chú ngữ, lập tức một đạo thanh quang từ đầu ngón tay bay ra, hướng lên cao trời.

"Xong rồi!" Sau vài động tác đó, Hồng Quân nói với Hư Không Đạo Nhân.

"Xong rồi sao?" Hư Không Đạo Nhân có chút hoài nghi nhìn Hồng Quân một cái, cũng quá đơn giản rồi đi.

Ngay cả Pháp Ấn cũng không kết một cái, cảm giác như nói với ai đó là "được rồi" vậy.

"Nếu không tin có thể đi hỏi Hậu Thổ." "Vậy thì không cần." Hư Không Đạo Nhân xua tay nói.

Không phải là không tin tưởng Hồng Quân.

Đối với cường giả có tầng thứ như y và Hồng Quân mà nói, cách duy nhất để ước định có hiệu quả là xem thực lực của song phương.

Hư Không và Hồng Quân ai cũng không làm gì được ai, đó là cách hiệu quả nhất để đảm bảo lời hứa của song phương.

Hơn nữa.

"Nếu không có hiệu quả, ta sẽ bắt Chuẩn Đề lại, giam thêm một trăm vạn năm nữa." Hư Không Đạo Nhân bổ sung một câu.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhất thời một trận muốn khóc không ra nước mắt, lại phải giam.

Nghe ý của Hư Không Đạo Nhân, nếu Đạo Tổ không giải khai Thiên Đạo đại thệ của Bình Tâm, y phải bị giam lại một trăm vạn năm nữa.

“Hư Không, thực lực của ta và ngươi tương đương.

Chi bằng làm một ước định thì sao?” Thấy Hư Không Đạo Nhân sắp rời đi, Hồng Quân đột nhiên nói.

“Ước định?” Nghe vậy Hư Không Đạo Nhân quay người.

“Hai ta đều không được tùy ý xuất thủ, càng không thể tùy ý đối với Thánh Nhân khác xuất thủ.

Chương 38

Thế nào?" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Hư Không Đạo Nhân nói.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe câu nói đó, nước mắt nóng hổi gần như muốn trào ra, trong lòng cầu nguyện Hư Không nhất định phải đồng ý.

Nếu không phải thực lực không đủ, y hận không thể gật đầu theo Hư Không Đạo Nhân mà đồng ý.

Những lão quái vật vượt xa Thánh Nhân này, nên ngoan ngoãn ở nhà đi chứ.

Làm gì mà cứ đi lang thang khắp Hồng Hoang Đại Lục chứ.

Hồng Hoang Thế Giới có Thánh Nhân duy trì trật tự là đủ rồi.

"Vì sao ta phải đáp ứng đề nghị này của ngươi." Hư Không Đạo Nhân nhìn Hồng Quân một cái, cười nhạo nói: "Ngươi sau khi hợp đạo thì bị Thiên Đạo trói buộc, không thể tùy ý xuất thủ." "Ta là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Pháp Tắc Thánh Nhân, lại không cần chịu ước thúc của Thiên Đạo." Hư Không Đạo Nhân cảm thấy đề nghị của Hồng Quân này thật sự quá ngớ ngẩn rồi.

Sau khi Hồng Quân hợp đạo, tuy có thể sử dụng Thiên Đạo chi lực, nhưng cũng chịu Thiên Đạo trói buộc, không thể nghịch thiên hành sự.

Ta lại không có hạn chế gì, nếu thật sự làm chuyện trời giận người oán, cũng có thể trực tiếp đi đến Vô Biên Hỗn Độn.

Vì sao phải bị hạn chế cùng Hồng Quân chứ.

"Ngươi không cần chịu Thiên Đạo trói buộc, nhưng đệ tử của ngươi thì sao, Minh Hà và Bàn Vương kia.

Bình Tâm ở trong Địa Phủ, cũng như ta, phải chịu Địa Đạo trói buộc." Hồng Quân mở miệng nói: "Do đó không tùy tiện xuất thủ, đối với song phương chúng ta đều có lợi." "Có lợi ích gì?

Ta cảm thấy khi nên xuất thủ tự nhiên sẽ xuất thủ, khi không muốn xuất thủ, ngươi có cầu ta ta cũng sẽ không xuất thủ." Hư Không Đạo Nhân cười nhạo một tiếng, không gian bị phá vỡ, trực tiếp bước vào trong.

Đồng thời một đạo thanh âm truyền ra: "Hồng Quân, đừng vọng tưởng dùng bộ đó để trói buộc ta." "Thời gian vi thần, không gian vi cốt, Đại La tự tại, chư thiên duy ngã!" "Sư Tôn!" Thấy Hồng Quân Đạo Tổ nhìn hướng Hư Không Đạo Nhân rời đi, Chuẩn Đề bên cạnh cẩn thận nói.

"Phật Giáo mà ngươi và Tiếp Dẫn gây dựng, có thể phát triển theo phương thức mà ngươi muốn." Hồng Quân Đạo Tổ nói với Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Tạ Sư Tôn!" Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt cuồng hỉ, vội vàng cúi người lạy.

Đợi khi đứng dậy, lại phát hiện Hồng Quân đã biến mất.

Chuẩn Đề nhìn nhìn Huyết Hải bên trái bên phải, vội vàng rời khỏi đó.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, bản thể lần lượt là Bồ Đề Thụ và Liên Hoa.

Tiên Thiên căn cước không đủ, kém xa Bàn Cổ Tam Thanh.

Cho nên Huyền Môn chính tông của Hồng Quân tuy lợi hại, nhưng lại không thích hợp với họ.

Nhưng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người tuy nổi tiếng ở Hồng Hoang là mặt dày, nhưng có thể với căn cước như vậy mà chứng đắc

Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị.

Hai người bản thân cũng là những tồn tại có Đại Trí Tuệ, Đại Nghị Lực.

Trong vô số năm khổ tu, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã tìm được Đạo của bản thân ngoài Huyền Môn.

Một gọi là Tịch Diệt, một gọi là Từ Bi.

Nhưng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề dù sao cũng là đệ tử của Hồng Quân, hành vi lập giáo phái ngoại đạo như vậy giống như phản giáo, nên hai người cũng không dám phát triển mạnh giáo phái của mình.

Như nay Hồng Quân Đạo Tổ đã cho phép, vậy thì Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người có thể đại triển quyền cước một phen.

Sâu trong Luân Hồi, Hư Không Đạo Nhân trực tiếp bước vào cung điện nơi Hậu Thổ đang ở.

"Vừa rồi Hồng Quân nói gì sao?" Hậu Thổ nhẹ nhàng hỏi.

Như nay sức mạnh Địa Đạo dần dần hồi phục, trong cả Địa Phủ, bất kỳ gió thổi cỏ lay nào cũng không giấu được nàng.

Ngay cả Hồng Quân sau khi hợp đạo cũng vậy.

Dù sao Địa Phủ là một trong những nơi sức mạnh Địa Đạo mạnh nhất.

"Không sai, y đã cứu Chuẩn Đề." Hư Không Đạo Nhân nhìn nàng cười nói: "Ta đã đồng ý thả Chuẩn Đề đi, với điều kiện là giải trừ Thiên Đạo đại thệ của nàng." "Nàng mau xem có còn bị Thiên Đạo đại thệ trói buộc không." "À!" Hậu Thổ vội vàng nhắm mắt cảm ứng kỹ một lượt, sau đó kinh hỉ nói: "Hình như thật sự đã giải khai rồi." "Vậy thì tốt." Hư Không Đạo Nhân cũng vô cùng vui mừng.

Tuy đoán Hồng Quân không nên lừa dối trong chuyện này, vì

không có ý nghĩa.

Nếu lừa dối, bất cứ lúc nào cũng có thể bắt Chuẩn Đề Đạo Nhân trở lại tiếp tục giam.

Nhưng khi Hồng Quân Đạo Nhân giải trừ Thiên Đạo đại thệ lúc trước, vẻ mặt đó thực sự quá đơn giản một chút.

Khiến Hư Không Đạo Nhân trong lòng cũng không khỏi có chút nghi ngờ, rốt cuộc có đáng tin cậy không.

"Giải trừ Thiên Đạo đại thệ lại đơn giản như vậy sao?

Ta thấy Hồng Quân kia tùy tay giải khai vậy mà." Hư Không Đạo Nhân không nhịn được sự tò mò trong lòng mà hỏi Hậu Thổ.

Ngay cả Thánh Nhân bị ràng buộc sâu sắc với Thiên Đạo, Địa Đạo của Hồng Hoang Thế Giới cũng không mấy hiểu rõ.

"Không đơn giản, nhưng Hồng Quân giải quyết Thiên Đạo đại thệ này quả thực đơn giản." Hậu Thổ giải thích: "Thiên Đạo đại thệ giống như một khế ước mà song phương đã định ra dưới sự chứng kiến của Thiên Đạo." "Ta lúc trước lập Thiên Đạo đại thệ, biểu thị vĩnh viễn không ra khỏi Luân Hồi, lúc đó Hồng Quân hợp đạo, ta đã định ra khế ước với Hồng Quân trong Thiên Đạo." "Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải Hồng Quân.

Cho nên Hồng Quân muốn giải trừ khế ước này rất đơn giản, bởi vì đó là khế ước mà bản thân y đã lập với một bộ phận Thiên Đạo mà y đại diện." Hư Không Đạo Nhân lúc này mới hiểu, vì sao Hồng Quân giải trừ minh ước này lại đơn giản như vậy.

"Vậy bây giờ nàng có thể bước ra khỏi Địa Phủ rồi sao?" Hư Không Đạo Nhân hỏi Hậu Thổ, nhìn ra được, bị giam hãm trong Luân Hồi vô số năm, Hậu Thổ đã muốn đi dạo khắp Hồng Hoang Đại Lục rồi.

“Bản thể của ta không cách nào rời đi.” Hậu Thổ yên nhiên cười nói: “Nhưng ta có thể dùng một Hóa Thân rời khỏi đây, du lịch Hồng Hoang Đại Lục.” “Nếu đã như vậy, vậy thì ta đi dạo khắp Hồng Hoang Đại Lục vậy.” Hư Không Đạo Nhân đề nghị.

Từ khi tỉnh lại từ giấc ngủ say, Hư Không Đạo Nhân mấy lần đều không bế quan mà muốn đi dạo khắp Hồng Hoang Đại Lục.

Kết quả lần đầu tiên ra ngoài gặp Cửu Phượng, nhận một đệ tử rồi lại tiếp tục bế quan.

Sau Long Phượng Sơ Kiếp, Vu Yêu Đại Chiến, Hồng Hoang Đại Lục rốt cuộc ra sao, Người thật sự không hiểu rõ.

Vừa hay như nay Hậu Thổ thoát khốn, có thể kết bạn du lịch khắp Hồng Hoang Đại Lục.

“Vậy thì được!” Ở trong Luân Hồi lâu như vậy, Hậu Thổ không nghi ngờ gì cũng muốn ra ngoài.

Đại Địa Nguyên Lực màu vàng đất từ trên người Hậu Thổ dâng trào ra.

Sau đó bên cạnh Hậu Thổ hình thành một nhân hình, dần dần nhân tính càng thêm chân thực.

Một thiếu nữ giống hệt Hậu Thổ xuất hiện bên cạnh nàng.

Nhưng không giống ở chỗ, bản thể Hậu Thổ mặc một kiện trường bào màu đen.

Hóa Thân trước mắt, lại mặc một kiện trường váy màu vàng ngà, càng giống một thiếu nữ hơn.

“Đẹp không!” Thấy Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn nhìn chằm chằm.

Hóa Thân Hậu Thổ duyên dáng cười xoay một vòng, hào phóng

nói.

“Quả thực đẹp.

Màu vàng ngà rất hợp!” Hư Không Đạo Nhân tán thán, sau đó nắm lấy tay thon của Hậu Thổ, xé rách không gian hướng về Hồng Hoang Đại Lục.

Bị Hư Không Đạo Nhân nắm chặt tay, gò má Hậu Thổ hơi ửng hồng.

Nhưng nàng không giãy giụa, bị Hư Không Đạo Nhân kéo vào trong Không Gian Chi Môn.

Trên một ngọn núi lớn vô danh ở Hồng Hoang Đại Lục!

Một Đạo Nhân trẻ tuổi thân mặc hắc sắc đạo bào và một thiếu nữ mặc trường váy màu vàng ngà đứng cạnh nhau.

Hậu Thổ hít sâu một hơi, cảm thán nói: “Mùi vị của Hồng Hoang Đại Lục a!” “Mùi vị của Hồng Hoang Đại Lục?” Hư Không Đạo Nhân tò mò hỏi.

Chỉ cảm thấy Thiên Địa Linh Khí nơi đây nồng đậm, là một nơi tu hành tốt.

Nhưng cái gọi là nơi tu hành tốt, cũng chỉ đối với những Tiên Nhân tu luyện Huyền Môn Đạo Thuật dưới cấp Thánh Nhân mà nói.

Là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu tập Thời Không Pháp Tắc.

Hư Không Đạo Nhân cảm thấy nơi tu hành tốt nhất là Thời Không Loạn Lưu nằm sâu trong Hỗn Độn.

Hoặc là Hỗn Độn Hư Không ở nơi giao giới giữa Hồng Hoang Thế Giới và Vô Biên Hỗn Độn.

Hai nơi này, đều là những nơi Thời Không Pháp Tắc cực kỳ bất ổn định.

Đối với người tu luyện Thời Không Pháp Tắc, dễ cảm ngộ nhất.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng có thể lý giải Hậu Thổ.

Hậu Thổ thân là Tổ Vu hệ thổ, bản thân có liên hệ mật thiết nhất với Hồng Hoang Đại Lục.

"Ngươi không hiểu, đây là mùi vị tự do!" Hậu Thổ hít sâu một hơi, dang rộng hai tay đón lấy làn gió thổi tới, nhẹ nhàng nói.

"Suýt nữa ta quên mất, nàng là Tổ Vu từng tung hoành Hồng Hoang Thế Giới mà." Hư Không Đạo Nhân cười nói.

Ban đầu Vu Tộc xưng bá Hồng Hoang Đại Lục, Yêu Tộc chiếm cứ Thiên Đình Tinh Cung.

Mười hai Tổ Vu đều là những nhân vật đỉnh thiên lập địa, tung hoành Hồng Hoang.

Thiếu nữ bình thường ôn nhu dịu dàng bên cạnh Người, trong thời đại viễn cổ, cũng là tồn tại uy chấn cả Hồng Hoang.

Tuy nhiên hiện tại thân là Địa Đạo Thánh Nhân, địa vị và thực lực so với lúc đó đã cao hơn vô số.

Nhưng tổng cảm thấy, không có bá khí như lúc trước.

"Thời đại đó đã qua rồi, hô hoán Thiên Địa, tung hoành Hồng Hoang." "Đế Giang, Cú Mang, Chúc Dung, Nhục Thu, Cộng Công, Huyền Minh, Hậu Thổ, Cường Lương, Chúc Cửu Âm, Thiên Ngô, Hấp Tư, những Tổ Vu từng cường đại vô cùng kia, tất cả đều đã vẫn lạc." "Như nay chỉ còn lại ta một mình." Hậu Thổ có chút thương cảm nói.

Những người đỉnh thiên lập địa, xưng bá Hồng Hoang, vẫn luôn chăm sóc huynh trưởng, vĩnh viễn tiêu tán giữa Thiên Địa.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, không thể chuyển thế đoạt xá.

Đợi đến khi Hậu Thổ lấy thân hóa Luân Hồi, để Vu Tộc chỉ có linh hồn cũng có thể luân hồi chuyển thế, thì những Tổ Vu kia đã biến mất rồi.

Hư Không Đạo Nhân cũng không biết nói gì cho phải.

Chỉ đành vỗ vỗ vai Hậu Thổ, an ủi nói: "Ít nhất bây giờ còn không ít Vu Tộc ở đây." "Người quen từ thời Hồng Hoang, bây giờ còn không ít đâu." "Không sai, Cửu Phượng!

Đi thôi, ta đi gặp Cửu Phượng." Nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ cũng tinh thần phấn chấn.

Ngũ Trang Quán.

Với tốc độ của Hư Không Đạo Nhân.

Xuyên qua cả Hồng Hoang Đại Lục, chỉ cần một khoảnh khắc mà thôi.

Hư Không Đạo Nhân dẫn theo Hậu Thổ, từ trong hư không bước ra, trực tiếp đáp xuống bên trong Ngũ Trang Quán.

Bên trong Ngũ Trang Quán tuy có không ít Thời Không Cấm Chế cường đại vô cùng, nhưng những thứ này đều do Hư Không Đạo Nhân bố trí.

Chương 39

Muốn vào, tự nhiên cực kỳ tiện lợi.

Sau khi tiến vào Ngũ Trang Quán, hiện ra trước mắt là một cây cổ thụ khổng lồ bị bao bọc trùng điệp.

Giữa những cành cây rậm rạp, từng quả có hình dáng như trẻ sơ sinh treo lơ lửng.

Đó chính là Nhân Sâm Quả Thụ do Trấn Nguyên Tử sở hữu, một trong Tiên Thiên Linh Căn.

Đất mà Nhân Sâm Quả bén rễ, là một loại đất tựa như đen, tựa như trắng, tựa như xanh, tựa như vàng lại tựa như đỏ.

Nhìn kỹ, lại phát hiện loại đất này dường như được hình thành từ nhiều loại đất có màu sắc khác nhau trộn lẫn.

Mỗi loại đất có màu sắc khác nhau, đều đại biểu cho một loại Ngũ Hành chi lực.

Năm loại đất đại biểu cho Ngũ Hành chi lực, được trộn lẫn với nhau theo phương thức đặc biệt, khiến Tiên Thiên Linh Căn bén rễ tại đây.

"Ngũ Sắc Thổ." Hậu Thổ kinh ngạc kêu lên một tiếng.

Thân là Tổ Vu hệ thổ, Hậu Thổ đối với tất cả thổ nhưỡng trong Hồng Hoang Thế Giới đều vô cùng rõ ràng.

Có thể khiến Hậu Thổ cũng kinh ngạc thốt lên, tự nhiên có thể biết loại Ngũ Sắc Thổ này quý giá đến mức nào.

Loại Ngũ Sắc Thổ này, chỉ có ở những nơi Ngũ Hành chi lực cực độ tụ tập.

Thổ nhưỡng lân cận được Ngũ Hành Nguyên Lực ngày đêm tư dưỡng, trải qua vô số năm mới có thể hình thành một nắm nhỏ.

Bất kỳ linh mộc, linh căn nào, chỉ cần không hoàn toàn mất đi sinh cơ, khi ở trên loại thổ nhưỡng này, đều có thể sinh rễ nảy mầm, một lần nữa hoán phát sinh cơ.

Có thể nói nó chỉ đứng sau Cửu Thiên Tức Nhưỡng, là Cực Phẩm Linh Thổ.

Tuy nhiên loại thổ nhưỡng này đích xác thích hợp để trồng Nhân Sâm Quả loại Tiên Thiên Linh Căn.

Nhưng Hậu Thổ vẫn cảm thấy chấn kinh trước thủ bút của Trấn Nguyên Tử.

Dù sao Ngũ Sắc Thần Thổ ở đây thực sự quá nhiều.

"Không hổ danh là Địa Tiên Chi Tổ!" Hậu Thổ cảm khái nói.

Vào thời Vu Yêu Đại Chiến, Trấn Nguyên Tử là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Lúc trước Vu Tộc tuy xưng bá Hồng Hoang Đại Lục, nhưng Trấn Nguyên Tử chưa từng ra khỏi Ngũ Trang Quán, không tham dự Vu Yêu chi chiến.

Mười hai Tổ Vu tự nhiên cũng sẽ không vô cớ đi trêu chọc một cường địch như vậy.

Do đó Vu Tộc và Trấn Nguyên Tử đã làm hàng xóm vô số năm, vẫn luôn bình an vô sự.

"Bình Tâm Thánh Nhân đã đến rồi." Một đạo thanh âm truyền ra, chính là Trấn Nguyên Tử.

"Bái kiến Bình Tâm Thánh Nhân, bái kiến Hư Không Thánh Nhân." Trấn Nguyên Tử từ trong đạo quán bước ra, hành lễ với Hậu

Thổ và Hư Không Đạo Nhân.

Tuy nhiên đắc đạo trước Vu Yêu Đại Chiến, tư lịch còn già hơn Hậu Thổ rất nhiều.

Nhưng trong Hồng Hoang Thế Giới, Thánh Nhân là tối tôn.

Huống hồ Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân không phải là Thánh Nhân bình thường.

Hậu Thổ là Địa Đạo Thánh Nhân chấp chưởng Địa Đạo, trên địa vị ngang hàng với Hồng Quân.

Hư Không Đạo Nhân tu luyện Thời Không Pháp Tắc, là Pháp Tắc Thánh Nhân, luận thực lực không thua kém Đạo Tổ Hồng Quân.

Trấn Nguyên Tử thấy tự nhiên vội vàng hành lễ.

"Đại Tiên mau mau xin mời!" Hậu Thổ vội vàng đỡ Trấn Nguyên Tử dậy.

Tuy như nay Hậu Thổ đã thành Thánh Nhân, thực lực và địa vị đều viễn siêu Trấn Nguyên Tử.

Nhưng dù sao Trấn Nguyên Tử đã che chở Vu Tộc, nên Hậu Thổ cũng không dám nhận lễ này.

Hư Không Đạo Nhân thì không sao cả.

Luận thực lực, luận tu vi, luận tư lịch, Người đều có thể gánh vác lễ này.

"Địa Tiên Chi Tổ danh bất hư truyền, Ngũ Sắc Thần Thổ đủ để thấy tu vi của Đại Tiên phi phàm." Hậu Thổ tán thán.

Không phải nịnh bợ, có thể thu thập nhiều Ngũ Sắc Thần Thổ như vậy và bảo vệ chúng.

Bản thân đã thể hiện thực lực của Trấn Nguyên Tử.

Ngũ Sắc Thần Thổ là loại bảo bối, bất luận đối với Tiên Thiên Linh Căn tồn tại hóa hình thành thực vật, đều có sức hấp dẫn vô cùng vô tận.

Xa không nói, bản thể của hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo chính là Tiên Thiên Linh Căn.

"Đâu có, đâu có.

Chỉ là mượn sự tiện lợi của Địa Thư mà thôi." Trấn Nguyên Tử liên tục xua tay nói.

Nếu không có Địa Thư kiện Bảo Bối này, thật sự không thể thu thập nhiều Ngũ Sắc Thần Thổ như vậy.

Địa Thư không phải là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.

Là Chí Bảo được hóa thành từ thai mô của Hồng Hoang Thế Giới, Địa Thư đối với các khoáng mạch, thổ nhưỡng khắp Hồng Hoang Đại Lục đều hiểu rõ như lòng bàn tay.

"Đại Tiên duy hộ Ngũ Sắc Thổ cần hao phí không ít khí lực nhỉ." Hậu Thổ khẽ cười một tiếng nói.

Ngũ Sắc Thổ không phải là thu thập về rồi có thể bỏ mặc.

Không có phương pháp bảo hộ đặc biệt và linh khí tư dưỡng, Ngũ Sắc Thổ sau khi được khai thác từ nơi nó ở, linh khí sẽ nhanh chóng thoát tán.

Cuối cùng biến thành Linh Thổ phổ thông nhất.

"Thánh Nhân tuệ nhãn như cự!" Trấn Nguyên Tử ngây người, tựa hồ không ngờ Hậu Thổ lại rõ ràng như vậy.

Nhưng lập tức hiểu ra đối phương từng là Thổ Chi Tổ Vu, như nay lại càng là Địa Đạo Thánh Nhân chấp chưởng Địa Đạo.

Việc hiểu rõ những điều này là quá đỗi bình thường.

Việc duy hộ Ngũ Sắc Thần Thổ cực kỳ tốn sức, nếu không có Địa Thư ở đó, làm sao có thể nuôi dưỡng nhiều Ngũ Sắc Thần Thổ như vậy.

"Vậy ta giúp Đại Tiên một tay!" Hậu Thổ khẽ cười một tiếng, tùy tay chỉ một cái.

Nguyên Lực của Hồng Hoang Đại Lục, tùy theo ý niệm của Hậu Thổ mà động.

Năm tòa Ngũ Hành Khoáng Mạch bị Hậu Thổ dời đi, bố trí thành một Ngũ Hành Pháp Trận dưới Nhân Sâm Quả Thụ.

Ngũ Hành Nguyên Lực từ từ thẩm thấu ra, tư dưỡng Ngũ Sắc Thần Thổ.

Có sự hỗ trợ của năm tòa khoáng mạch, Trấn Nguyên Tử căn bản không cần tốn công duy hộ Ngũ Sắc Thần Thổ.

Cùng với sự trôi chảy của thời gian, Ngũ Sắc Thần Thổ không ngừng được khoáng mạch tư dưỡng, ngược lại sẽ càng ngày càng nhiều.

"Thánh Nhân Đại Thần Thông, Tiểu Tiên bội phục." Trấn Nguyên Tử thở dài một tiếng, mãn tâm bội phục nói.

Không phải không dùng loại Ngũ Hành Pháp Trận này để tư nhuận Ngũ Sắc Thần Thổ.

Tuy nhiên khoáng mạch ở Hồng Hoang Đại Lục khó mà di chuyển, nhưng với tu vi Chuẩn Thánh có thể dễ dàng làm được.

Nhưng Ngũ Sắc Thần Thổ cực kỳ kiều quý.

Ngũ Hành Pháp Trận do năm tòa khoáng mạch tổ thành chỉ cần hơi mất cân bằng, sẽ gia tốc sự thoát tán linh lực của Ngũ Sắc Thần Thổ.

Trấn Nguyên Tử từng dùng khoáng mạch nhỏ thử vô số lần, nhưng cuối cùng Ngũ Sắc Thần Thổ đều sẽ tiêu tán linh khí.

Cuối cùng chỉ đành bỏ cuộc.

Hậu Thổ chỉ tùy tay chỉ một cái, năm tòa Ngũ Hành Khoáng Mạch khổng lồ của Hồng Hoang Đại Lục tự động dịch chuyển.

Ngũ Hành phối hợp, cực kỳ hoàn mỹ cân bằng.

Trừ việc cảm khái Thánh Nhân Đại Thần Thông, Trấn Nguyên Tử cũng không biết nên nói gì.

"Đa tạ Thánh Nhân ân tứ, xin mời vào trong!" Trấn Nguyên Tử làm một tư thế mời.

Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ gật đầu, bước vào trong đạo quán.

Tuy nhiên muốn gặp Vu Tộc, nhưng dù sao đây cũng là địa bàn của nhân gian.

Hậu Thổ cũng không tiện biểu hiện quá sốt sắng.

Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ vừa an tọa, có hai đạo đồng, mỗi người bưng ba quả Nhân Sâm Quả đi tới.

"Thánh Nhân, xin dùng!" Trấn Nguyên Tử mời.

Nhân Sâm Quả tuy trân quý vô cùng, nhưng đã là hai vị Thánh Nhân cấp Đạo Tổ.

Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng không thể keo kiệt, đương nhiên phải dùng quy cách cao nhất để tiếp đãi.

Hậu Thổ nhìn quả tử có khuôn mặt như trẻ thơ sống động như thật, thân là nữ tử bản năng có chút khó nuốt.

Hư Không Đạo Nhân thì không hề e ngại.

Nhân Sâm Quả a!

Nhân Sâm Quả đại danh đỉnh đỉnh ở kiếp trước.

Hư Không Đạo Nhân tuy đến Ngũ Trang Quán vài lần, nhưng mỗi lần đều vội vàng đến rồi lại vội vàng đi.

Căn bản không có thời gian thưởng thức Nhân Sâm Quả, như nay có cơ hội, tự nhiên không thể bỏ qua.

Hư Không Đạo Nhân cầm Nhân Sâm Quả, nhẹ nhàng cắn một miếng.

Lập tức một cỗ tiên khí nhẹ nhàng dung nhập vào trong cơ thể Hư Không Đạo Nhân.

Một ngụm linh khí tương đương với ngàn năm khổ tu, có thể ổn cố đạo cơ, khó trách Nhân Sâm Quả lại khiến nhiều Tiên Nhân đổ xô tranh giành đến vậy.

Hư Không Đạo Nhân cảm thán, nhưng thứ này đối với Người không có tác dụng.

Tu luyện của Người hoàn toàn không cần Tiên Linh Chi Khí, đạo cơ của Người và những Huyền Môn Đạo Pháp ở Hồng Hoang Đại Lục hoàn toàn không giống nhau.

Còn về mùi vị, lại không có mùi vị gì.

Do đó Hư Không Đạo Nhân ăn một miếng rồi cũng đặt xuống.

Chương 40

Thấy hai vị Thánh Nhân dường như đều không thích Nhân Sâm Quả, Trấn Nguyên Tử cũng không để ý.

Nhân Sâm Quả tuy công hiệu thần kỳ, ngay cả đối với người ở cảnh giới Đại La cũng có lợi ích lớn.

Nhưng đối với Thánh Nhân lại không có tác dụng gì.

Hơn nữa mùi vị của Nhân Sâm Quả đích xác không quá ngon, Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng rõ.

Nhưng bản thân vì để biểu đạt sự tôn kính đối với Thánh Nhân, mùi vị hay không mùi vị cũng không còn quan trọng như vậy nữa.

Lại trò chuyện vài câu nhàn rỗi, Trấn Nguyên Tử nhìn ra Hậu Thổ Thánh Nhân dường như có chút sốt ruột.

Lập tức hiểu ra, vội vàng dẫn hai vị Thánh Nhân đến một thiên điện bị trùng trùng cấm chế bao phủ.

Địa Thư nặng nề phủ xuống phần trung tâm chính điện, được vô số cấm chế bảo hộ.

Tuy Địa Thư bản thân là một kiện Chí Bảo phòng ngự đỉnh cấp nhất, căn bản không thể dễ dàng hủy hoại.

Căn bản không cần dùng những Pháp Trận này để tiến hành bảo hộ nữa.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ lại mãn ý.

Hiển nhiên Trấn Nguyên Tử lo lắng có người quấy nhiễu thế giới trong Địa Thư.

Đã đồng ý che chở Vu Tộc, tự nhiên phải làm tốt.

Nếu Địa Thư bị Bảo Bối khác tập kích, bản thân Địa Thư không sao, nhưng nếu tổn hủy một phần thế giới trong Địa Thư.

Thì cũng không tốt để giao phó với Hư Không Đạo Nhân.

Từng đạo cấm chế được mở ra, ba người mới đến trước Địa Thư.

Tuy với thực lực của Hư Không Đạo Nhân, loại cấm chế này tùy tay có thể phá bỏ.

Nhưng dù sao cũng là một phen khổ tâm của Trấn Nguyên Tử, Hư Không Đạo Nhân tự nhiên không thể làm vậy.

Theo Trấn Nguyên Tử tay bấm ấn quyết, Địa Thư phóng ra vô cùng thổ hoàng sắc quang mang, trang sách lại từ từ mở ra.

Khi trang sách từng trang từng trang lật đến giữa cùng, một đạo Hư Không Chi Môn từ hai trang sách mở ra mà hiện lộ.

"Hai vị Thánh Nhân, xin mời!" Trấn Nguyên Tử nói.

Hậu Thổ vội vàng bước vào, sau đó Hư Không Đạo Nhân và Trấn Nguyên Tử cũng đi theo.

Theo ba người tiến vào bên trong, Hư Không Chi Môn đóng lại, Địa Thư khép lại, lại nhẹ nhàng phiêu phù giữa đại điện.

Khi Hậu Thổ vừa tiến vào thế giới trong Địa Thư.

Các Đại Vu trấn thủ nơi đây đều ngây người.

Đối với Trấn Nguyên Tử tự nhiên nhận thức, nhưng không ít Đại Vu trẻ tuổi lại không biết thiếu nữ thân mặc trường váy màu vàng ngà trước mắt là ai.

Chỉ là từ trên người thiếu nữ kia, cảm nhận được một cỗ thân cận và áp chế trên huyết mạch.

Đối diện với Hậu Thổ, phảng phất như đối diện với tổ tông thần

linh của Vu Tộc vậy.

Chỉ có một Đại Vu sống sót từ Vu Yêu Đại Chiến đến nay mới miễn cưỡng nhận ra.

"Là Tổ Vu Hậu Thổ.

Hậu Thổ Đại Nhân đã trở về!" Đại Vu nhận ra Hậu Thổ nước mắt nóng hổi trào ra quỳ xuống, cao giọng hô.

Cùng với tiếng hô của Đại Vu kia, các Vu Tộc trẻ tuổi xung quanh cũng ngây người.

Tiếng hoan hô chấn động trời đất vang lên: "Tổ Thần!

Tổ Thần!

Tổ Thần!" Vô số Vu Tộc quỳ xuống, hành lễ với thần linh trong lòng họ.

Tổ Vu, là thần linh trong lòng Vu Tộc.

Cùng với tiếng hoan hô truyền ra, càng nhiều Vu Tộc ở xa đã chạy đến.

"Tổ Thần, Tổ Thần, Tổ Thần!" Tiếng hoan hô, tiếng gầm giận dữ, vang vọng khắp cả thế giới trong Địa Thư.

Ba đạo nhân ảnh phi nhanh chạy đến.

Người dẫn đầu là một thiếu nữ thân mặc phấn sắc chiến bào, mắt hạnh mày ngài, kiều mị vô cùng, chính là Đại Vu Cửu Phượng.

Ở giữa là một tráng hán bị chém mất đầu, lấy hai nhũ làm mắt, rốn làm miệng, hai tay mỗi người cầm một tấm khiên đồng và chiến phủ đồng khổng lồ, chính là Chiến Thần Hình Thiên trong Vu Tộc.

Người cuối cùng là một trung niên tóc dài phủ vai, sắc mặt âm trầm, là một Đại Vu khác trong Vu Tộc, Tương Liễu.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu, chính là ba Đại Vu mạnh nhất trong toàn bộ bộ lạc Vu Tộc hiện tại, cũng là ba vị lĩnh tụ của Vu Tộc.

Vu Tộc lấy thực lực làm tôn, tuy nhiên những sự vụ cụ thể đều không cần phụ trách, nhưng trên danh nghĩa họ là những lĩnh tụ tối cao.

Ba vị Đại Vu nhìn thấy Hậu Thổ ở phía trước nhất đều lộ vẻ cuồng hỉ, vội vàng quỳ xuống nói.

"Bái kiến Tổ Thần!" Đối với người ngoài Vu Tộc, đều gọi mười hai vị Tổ Vu là Tổ Vu.

Nhưng đối với người Vu Tộc mà nói, Tổ Vu là thần của Vu Tộc, nên họ xưng hô là Tổ Thần.

"Mau đứng dậy, mau!" Hậu Thổ cũng kích động dị thường, vội vàng bảo ba vị Đại Vu đứng dậy.

Đồng thời cũng bảo các Vu Tộc khác nhanh chóng đứng dậy.

"Tổ Thần, Người có thể thoát thân khỏi Luân Hồi rồi sao." Cửu Phượng kích động hỏi.

Đối với tất cả Vu Tộc mà nói, Tổ Vu Hậu Thổ trong số các Tổ Vu cũng là một người cực kỳ đặc thù.

Không chỉ vì Hậu Thổ là Tổ Vu duy nhất còn sống.

Càng vì Hậu Thổ vì muốn cứu vãn Vu Tộc, đã lấy thân hóa Luân Hồi.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, một khi vẫn lạc là triệt để vẫn lạc, vĩnh viễn tiêu tán giữa Thiên Địa.

Ngay cả Tổ Vu cường đại vô cùng cũng vậy.

Những Yêu, Tiên, Quỷ, Ma kia vì có thể tu luyện các loại Thần

Thông, sau khi chết cũng có cơ hội đoạt xá trọng sinh hoặc chuyển thế.

Chỉ là lúc đó không có Luân Hồi, chuyển thế cực kỳ phiền phức mà thôi, nhưng may mắn là có hy vọng chuyển thế.

Chỉ có Vu Tộc, một khi vẫn lạc là triệt để tan thành mây khói.

Hậu Thổ cảm động vì điều này, cuối cùng đã lấy thân hóa thành Luân Hồi, để lại cho Vu Tộc một cơ hội chuyển thế trọng sinh.

Do đó địa vị của Hậu Thổ trong lòng Vu Tộc càng cao hơn.

Tuy nhiên Hậu Thổ bị Hồng Quân thiết kế, không thể rời khỏi Luân Hồi, cuối cùng chỉ có thể nhìn dòng dõi Vu Tộc bị đoạn tuyệt.

Nhưng dựa vào sự tiện lợi của việc chấp chưởng Luân Hồi, đã chuyển sinh vô số Đại Vu vào Nhân Tộc.

"Tổ Thần nếu có thể thoát thân khỏi Luân Hồi, thì tộc ta cũng có Thánh Nhân, nhất định có thể cho những Nhân Tộc và Tiên Nhân kia lĩnh giáo sự lợi hại của Vu Tộc ta." Tương Liễu ác ngoan ngoãn nói.

Còn về Trấn Nguyên Tử thì không để ý, Tiên Thiên sinh linh, không phải Nhân Tộc cũng không phải Tiên Nhân.

Vu Tộc những năm nay bị Nhân Tộc và những luyện khí sĩ kia truy sát khắp nơi, sớm đã ôm một bụng lửa giận.

"Không sai, phải giết Nhân Tộc đến mức không còn mảnh giáp nào!" Hình Thiên giơ chiến phủ gõ vào khiên, điên cuồng gầm lên.

"Giết!

Giết!

Giết!" Vô số Vu Tộc theo đó điên cuồng gầm thét.

Vu Tộc vốn hiếu chiến khát máu, những năm nay bị truy sát trốn

tránh không ngừng, sớm đã khiến vô số Vu Tộc chán ghét.

"Ta không cách nào thoát thân khỏi Luân Hồi, đây chỉ là Hóa Thân của ta mà thôi." Hậu Thổ lắc đầu nói.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người ngạc nhiên.

Nhưng cũng vô cùng hân hỉ.

Chỉ có thể Hóa Thân ra ngoài, đối với những Vu Tộc này cũng là một sự cổ vũ to lớn.

Hậu Thổ sau khi bị Hồng Quân thiết kế, bị nhốt trong Luân Hồi, ngay cả Địa Phủ cũng không ra khỏi được.

Vu Tộc khi bị truy sát khắp nơi trên Hồng Hoang Đại Lục, từng vô số lần cầu xin Tổ Vu còn sống, nhưng lại không nhận được chút hồi ứng nào.

Như nay xác định có một vị Tổ Vu còn sống, ngay cả chỉ là Hóa Thân có thể ra ngoài, đối với Vu Tộc mà nói cũng có một chỗ dựa tinh thần mạnh mẽ.

Huống hồ chỉ cần Hóa Thân có thể ra ngoài, Chân Thân chưa chắc đã không có ngày thoát ra.

"Hư Không Thánh Nhân!" Cửu Phượng thấy Hư Không Đạo Nhân đứng bên cạnh Hậu Thổ, vội vàng tiến lên hành lễ.

Hình Thiên và Tương Liễu cũng nhìn Hư Không Đạo Nhân, nhưng chỉ hành một lễ, lại không dám nói nhiều.

Tuy nhiên Trấn Nguyên Tử Đại Tiên được vị Thánh Nhân kia giúp đỡ, mới có thể mở rộng phương thế giới này, dung nạp nhiều Vu Tộc đến vậy.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân đối với Vu Tộc cơ bản là lãnh đạm, trừ việc hồi đáp một số vấn đề của Cửu Phượng, cơ bản là nói không

bao lâu liền rời đi.

Huống hồ vị Hư Không Thánh Nhân này, cũng căn bản không mấy khi xuất hiện.

"Trấn Nguyên Tử Đại Tiên!" "Trấn Nguyên Tử Đại Tiên!" "Trấn Nguyên Tử Đại Tiên!" Cửu Phượng, Tương Liễu, Hình Thiên thấy Trấn Nguyên Tử ở phía sau cùng cũng vội vàng hành lễ nói.

Trấn Nguyên Tử có uy vọng cực cao trong quần Vu Tộc.

Vu Tộc vốn trọng tình trọng nghĩa, việc Trấn Nguyên Tử che chở vô số Vu Tộc đều được họ nhìn thấy, tự nhiên vạn phần cảm kích.

Trấn Nguyên Tử cũng cười gật đầu.

Có hai vị Thánh Nhân ở đây, y cũng không cần nói nhiều.

"Phương thế giới này không tệ, đủ để sinh hoạt rồi." Hậu Thổ là Tổ Vu chấp chưởng Thổ Chi Pháp Tắc, đứng trên thổ địa trong thế giới Địa Thư, biết thế giới này lớn đến mức nào.

Dài rộng ức vạn dặm, có sông ngòi, có hồ nước, thậm chí có cả đại dương.

Chỉ là trên trời không có nhật dạ tinh thần mà thôi.

Chương 41

Thế giới này tự nhiên kém xa Hồng Hoang Đại Lục, e rằng nhiều nhất cũng chỉ bằng một phần trăm của Hồng Hoang Đại Lục mà thôi.

Nhưng với diện tích của Hồng Hoang Đại Lục, thế giới trong Địa Thư cũng đủ lớn.

Nhưng dân số Vu Tộc vốn cũng không nhiều, trải qua vô số năm đại chiến, dân số càng giảm sút.

Càng không thể so sánh với thời kỳ đỉnh thịnh của mười hai Tổ Vu, phương thế giới này dung nạp những Vu Tộc kia thừa sức.

"Phải đa tạ Hư Không Thánh Nhân.

Địa Thư tuy là được hóa từ mô thai trời đất, nhưng với thực lực của Tiểu Tiên không cách nào mở rộng phương thế giới này lớn đến vậy." "Thời Không Pháp Tắc của Hư Không Thánh Nhân thật sự cường đại vô cùng, quả thực có uy thế vi trần diễn hóa Hồng Hoang." Trấn Nguyên Tử xưng tán.

"Bản lĩnh của Hư Không ta tự nhiên biết rõ, nhưng ân tình của Đại Tiên, Hậu Thổ càng ghi nhớ trong lòng." Hậu Thổ ôn nhu cười với Hư Không Đạo Nhân một tiếng.

Sau đó nói, đối với Trấn Nguyên Tử: "Đại Tiên, có nguyện ý trở thành Địa Đạo Thánh Nhân không?" Trấn Nguyên Tử sắc mặt ngây người.

Thánh Nhân a, giấc mộng của vô số sinh linh Hồng Hoang.

Ai mà không muốn thành Thánh.

Uy thế khi Minh Hà thành Thánh lúc trước tự nhiên y cũng cảm nhận được, bàng bạc vô cùng, nặng nề cường đại như cả Hồng

Hoang Đại Lục vậy.

Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân, ai ưu ai liệt, ai mạnh ai yếu.

Trấn Nguyên Tử là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng hoàn toàn không rõ.

Nhưng không bước vào tầng đó, vĩnh viễn không biết cái gọi là Thánh có bộ dạng thế nào.

Dù sao Trấn Nguyên Tử trong lòng rõ ràng, bất luận Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề loại Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Hay Minh Hà loại Địa Đạo Thánh Nhân này.

Đều có thể một chưởng vỗ chết y mà không hề áp lực.

"Bình Tâm Thánh Nhân.

Đối với việc thành Thánh Tiểu Tiên tự nhiên nguyện ý, chỉ, chỉ là.

Trấn Nguyên Tử hà đức hà năng..." Trấn Nguyên Tử có chút ngại ngùng nói.

Y rõ ràng Hậu Thổ sẽ hỏi có muốn thành Thánh không, bởi vì y đã che chở Vu Tộc.

Nhưng Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng rõ, người chủ yếu xuất lực che chở Vu Tộc là vị Hư Không Đạo Nhân bên cạnh.

Nếu không Hư Không Đạo Nhân đã dùng Thời Không Pháp Tắc để mở rộng thời gian trong Địa Thư gấp mấy trăm lần, và cưỡng ép ổn định sự ổn định của thời không bên trong.

Nếu không thì Trấn Nguyên Tử có mệt đến thổ huyết, cũng không cách nào mở rộng thế giới trong Địa Thư đến mức có thể dung nạp nhiều Vu Tộc như vậy.

Huống hồ, không có lời hứa của Hư Không Đạo Nhân.

Đứng trước áp lực của các Thánh Nhân giáo phái, Trấn Nguyên Tử cũng căn bản không dám che chở nhiều Vu Tộc như vậy.

"Thành Thánh Tiểu Tiên Trấn Nguyên Tử tự nhiên vô cùng kỳ vọng.

Chỉ là che chở Vu Tộc, chủ yếu dựa vào Hư Không Thánh Nhân xuất lực, Tiểu Tiên không dám tham công trời." Trấn Nguyên Tử cắn răng nói.

Hư Không Đạo Nhân nghe vậy ngược lại có chút ngạc nhiên: "Đã xuất lực, Hậu Thổ lại để ngươi thành Thánh, đồng ý là được rồi." "Nhưng Hậu Thổ ngược lại hào phóng hơn ta nhiều, ta vốn định tặng một Phiên Thiên Ấn thôi." Hư Không Đạo Nhân cười lớn nói.

"Nếu Đại Tiên nguyện ý thành Địa Đạo Thánh Nhân thì tốt.

Còn về Hư Không, ta tự nhiên sẽ cảm tạ." Hậu Thổ nhẹ nhàng nói.

"Nhưng hiện tại Địa Đạo chi lực, không cách nào dung nạp vị Thánh Nhân thứ hai.

Đợi sau này Địa Đạo chi lực khôi phục nhiều hơn một chút, ta sẽ trao khế cơ thành Thánh cho Đại Tiên." "Đa tạ Bình Tâm Thánh Nhân!" Trấn Nguyên Tử mặt đầy cuồng hỉ nói.

Thành Thánh cầu điều gì?

Chẳng phải bất tử bất diệt sao.

Đã Địa Đạo Thánh Nhân cũng có thể bất tử bất diệt như vậy, thì không có gì khác biệt với Thiên Đạo Tiên Nhân.

Huống hồ Trấn Nguyên Tử trong lòng rõ ràng, tuy xưng là Địa Tiên Chi Tổ, nhưng thật sự không có cơ duyên thành Thánh.

Như nay Hậu Thổ đặt cơ hội thành Thánh trước mặt y, tự nhiên cảm kích vô cùng.

Đặc biệt là ý định ban đầu cứu giúp Vu Tộc, vốn dĩ chỉ là báo đáp nhân quả giúp Vu Tộc báo thù.

Không ngờ cuối cùng lại có thể đạt được một Thánh vị.

Trấn Nguyên Tử cũng không biết nên nói gì.

"Tiểu Tiên tất định thề chết hoàn thành ý chỉ của Nương Nương, che chở Vu Tộc." "Tổ Thần Đại Nhân, đợi sau này Người sức mạnh hồi phục, ta có thể ra ngoài được không?" Nghe lời Hậu Thổ vừa nói, mắt Cửu Phượng sáng rực.

Ý trong lời của Hậu Thổ, sau này sức mạnh Địa Đạo sẽ tăng trưởng.

Thậm chí có thể dung nạp vị Thánh Nhân thứ hai.

Nếu sức mạnh Địa Đạo có thể tăng trưởng, hiển nhiên sức mạnh của Hậu Thổ cũng phải tăng trưởng mới đúng.

Dù sao Hậu Thổ Đại Nhân có khả năng khiến người khác thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Nhìn vậy, chẳng phải cũng gần như Hồng Quân Đạo Tổ sao.

Hình Thiên, Tương Liễu nghe vậy cũng nhìn.

Nhưng Hậu Thổ trong lòng cũng không rõ, chỉ đành quay đầu hỏi Hư Không Đạo Nhân: "Ngươi thấy sao?" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói: "Không rõ.

Nhưng nếu lúc đó Nhân Tộc khí vận đỉnh thịnh, Vu Tộc muốn ra ngoài, cũng chỉ có thể ở tại biên hoang chi địa của Hồng Hoang Đại Lục." "Hư Không Thánh Nhân, với sức mạnh của hai vị và Tổ Thần Đại Nhân.

Chẳng lẽ không thể sao?" Cửu Phượng có chút không cam lòng hỏi.

Hồng Hoang Thế Giới mới là cố hương của Vu Tộc, cũng là nơi Vu Tộc nên sinh tồn, chứ không phải một thế giới nhỏ bé này.

"Tiểu nha đầu, chuyện giữa các Thánh Nhân, không đơn giản như vậy đâu." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói.

Thấy Cửu Phượng muốn nói gì đó, Hậu Thổ nói: "Ý của Hư Không cũng là ý của ta." Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người vội vàng ngậm miệng.

Bất luận Hậu Thổ tính cách ôn nhu đến đâu, nhưng rốt cuộc cũng là một vị Tổ Vu.

Là thần trong lòng người Vu Tộc.

Trong Vu Tộc, sự tồn tại bất kính đối với thần là không được cho phép.

"Nhưng, Hậu Thổ Đại Nhân và Hư Không Thánh Nhân rốt cuộc có quan hệ gì a." Cửu Phượng tuy đã ngậm miệng, nhưng đôi mắt tròn xoe không ngừng liếc nhìn Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ.

Hậu Thổ đã ở trong thế giới Địa Thư một khoảng thời gian.

Dù sao Tổ Thần Vu Tộc phục sinh, đối với cả Vu Tộc là một việc vô cùng đáng để chúc mừng.

Tất cả Vu Tộc trong thế giới Địa Thư, đều muốn tận mắt chiêm ngưỡng Tổ Thần Vu Tộc.

Huống hồ, sau khi mười một vị Tổ Vu còn lại vẫn lạc, Hậu Thổ là Tổ Vu duy nhất của Vu Tộc.

Cũng là chân thần duy nhất của cả Vu Tộc.

Sau khi ở một thời gian, Hậu Thổ cuối cùng đã rời khỏi thế giới

trong Địa Thư.

Như đã nói trước đó, Hậu Thổ dù sao cũng là Tổ Vu, tồn tại có địa vị cao nhất trong Vu Tộc.

Tất cả Vu Tộc đều tôn thờ là thần linh tồn tại.

Từ thời viễn cổ đến nay đều như vậy.

Do đó Hậu Thổ kỳ thực cũng không quen với việc đối xử với Vu Tộc phổ thông như thế nào.

Tổ Thần tức là thần linh.

Cái gọi là thần linh, tự nhiên là thần bí uy áp, cường đại vô cùng, cao cao tại thượng.

Trong lòng tất cả Vu Tộc, hình tượng Tổ Thần nên là như vậy.

Do đó khi ở trong số Vu Tộc phổ thông quá lâu, không chỉ Hậu Thổ không tự tại, vô số Vu Tộc cũng hoảng sợ bất an.

"Bây giờ đi đâu?" Ngoài Ngũ Trang Quán, Hư Không Đạo Nhân hỏi Hậu Thổ.

"Đi Thiên Quy Sơn đi!" Hậu Thổ nhẹ nhàng nói.

Thiên Quy Sơn, ở cực bắc của Hồng Hoang Đại Lục, bên bờ Bắc Minh Hải.

Nơi đó là cố hương của Cửu Phượng, cũng là nơi Tổ Vu Cường Lương và Huyền Minh đã đản sinh.

Có vẻ Hậu Thổ muốn đi dạo qua những nơi Tổ Vu đã từng sống.

Bắc Minh Hải, Thiên Quy Sơn.

Bộ lạc Vu Tộc sinh sống ở đó, sớm đã di cư đến thế giới trong Địa Thư rồi.

Nơi đây chỉ còn một số Nhân Tộc lẻ tẻ sinh sống.

Đương nhiên, trong mắt Nhân Tộc, những Vu Tộc kia không phải di cư đi, mà là bị Nhân Tộc tiêu diệt.

Tuy đã tiêu diệt Vu Tộc, và chiếm cứ đại bộ lạc của Vu Tộc.

Nhưng trừ những người tu luyện thành công, tu sĩ Tam Giáo Xiển, Tiệt ra, không có mấy người phổ thông sinh sống ở đó.

Dù sao nơi đây thực sự quá lạnh, lại gần bờ Bắc Minh Hải.

Thể phách Nhân Tộc kém xa Vu Tộc, tuyệt đại bộ phận người đều không chịu nổi loại giá rét khắc nghiệt này.

Huống hồ, như nay cả Hồng Hoang Đại Lục đều là lãnh địa của Nhân Tộc.

Khắp nơi đều có thổ địa ấm áp màu mỡ đang chờ người đến khai khẩn, đến sinh sống.

Việc gì cứ phải chọn loại đất đai lạnh lẽo khắc nghiệt này chứ.

"Nhân Tộc đã không sinh sống ở đây, lại hà tất phải nhất định khu trục Vu Tộc ở đó đi chứ." Hậu Thổ nhẹ nhàng hỏi.

Hư Không Đạo Nhân không hồi đáp, đương nhiên Hậu Thổ cũng không cần hồi đáp.

Dù sao Vu Tộc cũng làm chuyện tương tự.

Chương 42

Lúc trước khi Vu Tộc xưng bá cả Hồng Hoang, chẳng phải cũng khu trục sinh linh các chủng tộc khác sao.

Lời nói của Hậu Thổ mang ngữ khí nghi vấn, chi bằng nói là cảm khái thì hơn.

"Ngươi đang nhìn gì?" Hậu Thổ thấy Hư Không Đạo Nhân nửa ngày không nói lời nào, liền quay đầu.

Lại phát hiện Hư Không Đạo Nhân lúc này lại đang hứng thú nhìn Bắc Minh Hải.

"Yêu Sư Côn Bằng của Yêu Tộc dưới đáy biển kia sao?" Trong mắt Hư Không Đạo Nhân, ở nơi tối tăm không có ngày ở cực sâu đáy Bắc Hải, có một tòa cung điện chìm dưới đáy biển.

Bên trong có một lão Đạo mặc lục sắc đạo bào đang tu luyện, yêu khí tung hoành.

Trên đỉnh đầu Nguyên Thần hiện lên, một Nguyên Thần tựa chim tựa cá đang lượn vòng.

Nhìn tình hình này, Hư Không Đạo Nhân làm sao không đoán ra, đó là Côn Bằng.

"Côn Bằng?" Hậu Thổ cũng có chút hứng thú: "Không ngờ sau khi Thiên Đình bị phá diệt, y lại trở về Bắc Minh Hải." "Nhưng lúc trước y đích xác là một Cự Côn trong Bắc Minh Hải hóa hình thành." "Chẳng phải tử địch của Vu Tộc sao, có muốn giết y không?" Hư Không Đạo Nhân hỏi.

"Hình như y có thù với Trấn Nguyên Tử, lúc trước chẳng phải cùng Đế Tuấn, Thái Nhất đánh lén giết chết bạn thân chí giao của

Trấn Nguyên Tử là Hồng Vân sao." "Thôi đi!" Hậu Thổ nghĩ một lát rồi lắc đầu nói: "Nếu lúc trước Côn Bằng không lâm thời đào thoát, Vu Tộc ta có thể công phá Thiên Đình, e rằng cũng phải trả giá không nhỏ." "Chuyện của Trấn Nguyên Tử, hãy để y tự xử lý.

Sau này y thành Địa Đạo Thánh Nhân, giết hay tha, tự y sẽ có cách." Hư Không Đạo Nhân gật đầu.

Một Côn Bằng nhỏ bé mà thôi, cái gọi là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong trên Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng trong mắt Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ những tồn tại như vậy, cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

"Nếu đã như vậy, vậy ta đi thôi!" Hư Không Đạo Nhân nắm tay Hậu Thổ, xé rách hư không đi về phía những nơi Tổ Vu đã từng sống.

Dưới đáy Bắc Minh Hải, Yêu Sư Cung.

Côn Bằng đang bế quan tu luyện đột nhiên mở mắt.

Vừa rồi y cảm nhận được một cỗ đại họa lâm đầu, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng sẽ hồn phi phách tán, ngay cả Chân Linh cũng không thể đào thoát được.

Mãi một lúc sau, cảm giác đó mới tiêu tán.

"Ai muốn ám hại ta sao?" Yêu Sư Côn Bằng kinh nghi bất định nói.

Với tu vi hiện tại của y, trong trường hợp Thánh Nhân không xuất thủ, không có mấy người có thể giết được y.

Đặc biệt là y đang trốn trong Yêu Sư Cung dưới đáy Bắc Minh Hải, lại có Chu Thiên Tinh Đấu loại Đại Trận quyết định thủ hộ.

Nhưng nếu trong trường hợp Thánh Nhân xuất thủ, y căn bản không thể dự cảm nguy cơ.

Huống hồ Thánh Nhân xuất thủ diệt sát, trực tiếp xuất thủ, căn bản không cần quanh co do dự.

Hư Không Đạo Nhân dẫn theo Hậu Thổ đi khắp cả Hồng Hoang Đại Lục.

Kỳ thực là những nơi Tổ Vu đã đản sinh và sinh hoạt.

Cuối cùng ở một nơi nào đó tại trung ương Hồng Hoang Đại Lục.

"Nơi đây làm gì?" Hư Không Đạo Nhân nhìn trái nhìn phải hỏi.

Nơi đây không phải là nơi Tổ Vu đản sinh, cũng không có bộ lạc Vu Tộc từng sinh hoạt ở đây.

"Đây là nơi thần thánh nhất của Vu Tộc." Hậu Thổ đứng trên không trung, hít sâu một hơi, sắc mặt đều nghiêm túc hơn rất nhiều.

"Ồ?" Hư Không Đạo Nhân nghe Hậu Thổ nói vậy, ngược lại có chút tò mò.

Sau đó vận dụng Không Gian Pháp Tắc nhìn xung quanh.

Lập tức Hư Không Đạo Nhân phát hiện, nơi đây quả nhiên có chút khác biệt so với những nơi khác.

Không gian từng tầng từng tầng gấp khúc vào nhau, không biết đã gấp khúc bao nhiêu tầng, phảng phất như đang ẩn giấu điều gì đó.

Nhưng ẩn giấu sâu đến đâu, chỉ cần trong phạm vi không gian, đều không thoát khỏi mắt của Hư Không Đạo Nhân.

Cuối cùng, xuyên qua không biết bao nhiêu tầng không gian gấp khúc.

Hư Không Đạo Nhân thấy một tòa đại điện hùng hồn cổ phác, tản mát sắc thái Hỗn Độn, phiêu phù trong Hỗn Độn Hư Không.

"Ta thấy một tòa cung điện." Hư Không Đạo Nhân tò mò nói.

“Không sai, đó là Bàn Cổ Thánh Điện, thánh địa tối cao của tộc ta!” Hậu Thổ biết Bàn Cổ Thánh Điện tuy ẩn giấu dưới vô số tầng không gian, nhưng cũng tuyệt đối không thể che giấu được Hư Không Đạo Nhân nắm giữ Thời Không Pháp Tắc.

“Bàn Cổ Thánh Điện!” Hư Không Đạo Nhân nảy sinh hứng thú.

Bàn Cổ Thánh Điện đã được Người nghe nói đến ở kiếp trước.

Nghe nói là di lưu của Bàn Cổ Đại Thần.

Thánh địa tối cao của Vu Tộc.

Chỉ có Tổ Vu mới có thể tiến vào trong đó, truyền thuyết ẩn giấu Pháp Môn đột phá cảnh giới Tổ Vu, lấy lực chứng Đạo tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng không biết thật giả, dù sao mười hai Tổ Vu cuối cùng đều vẫn lạc, cũng không có một ai tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cuối cùng Hậu Thổ thành Thánh, dựa vào việc lấy thân hóa Luân Hồi.

“Không sai, Bàn Cổ Thánh Điện!” Trong ngữ khí của Hậu Thổ toát ra một cỗ kiêu ngạo: “Bàn Cổ Thánh Điện mà Hồng Quân cũng không tìm được, không nhìn xuyên qua được, không vào được.” Nghe Hậu Thổ nói vậy, Hư Không Đạo Nhân vội vàng nhìn qua.

Lập tức phát hiện Không Gian Pháp Tắc ở Bàn Cổ Thánh Điện đã mất hiệu lực.

Cả Bàn Cổ Thánh Điện phảng phất như đã vặn vẹo tất cả Thời Không Pháp Tắc lân cận.

“Chuẩn bị tiến vào sao?” Hư Không Đạo Nhân vô cùng tò mò.

Với vị trí và sức mạnh của Bàn Cổ Thánh Điện, lúc trước các Tổ

Vu đã vào được.

Dù sao cũng có một Đế Giang biết Không Gian Pháp Tắc, ước chừng việc nắm giữ Không Gian Pháp Tắc của y không tệ.

Với năng lực Không Gian Pháp Tắc, Đế Tuấn, Thái Nhất trừ phi tu thành cảnh giới Thánh Nhân.

Nếu không thì Đế Giang tuyệt đối có thể bảo toàn tính mạng.

"Nàng triệu hoán nó ra là được!" Hậu Thổ đương nhiên nói.

Sau đó bắt đầu trầm giọng ngâm xướng, khí tức Tổ Vu cũng theo thanh âm truyền về phía sâu nhất của hư không kia.

Oanh long!

Bàn Cổ Thánh Điện phảng phất như cảm ứng được khí tức Tổ Vu.

Trực tiếp động đậy, hướng về Hồng Hoang Thế Giới.

Vô số không gian chồng chất từng tầng, bị Bàn Cổ Thánh Điện nghiền nát thành phấn vụn.

Cùng với tiếng ngâm xướng của Hậu Thổ, Bàn Cổ Thánh Điện dừng lại ở hư không cách Hồng Hoang Thế Giới chỉ một tầng không gian.

"Đi thôi!" Hậu Thổ nói với Hư Không Đạo Nhân.

"Không phải chỉ Tổ Vu mới có thể vào sao?" Hư Không Đạo Nhân kỳ lạ nói.

"Chỉ Tổ Vu mới có thể vào chẳng qua là quy tắc mười hai chúng ta đã ước định mà thôi.

Như nay họ đều đã vẫn lạc, Bàn Cổ Thánh Điện tự nhiên là của ta." Hư Không Đạo Nhân vội vàng đi theo, cũng tò mò.

Bên trong Bàn Cổ Thánh Điện rốt cuộc ra sao.

Oanh long long!

Thanh âm như sấm sét vang lên, cánh cửa nặng nề của Bàn Cổ Thánh Điện tự động mở ra.

Lập tức Hậu Thổ kéo Hư Không Đạo Nhân bước vào.

Oanh long long!

Lại một tiếng như sấm sét vang lên, cánh cửa lại từ từ tự động đóng lại.

Bên trong Bàn Cổ Thánh Điện, có chút quang mang yếu ớt.

Nhưng với tu vi của Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ, không cần quang mang cũng có thể nhìn rõ ràng bên trong.

Ngoài ý liệu của Hư Không Đạo Nhân.

Người vốn cho rằng trong Bàn Cổ Thánh Điện thờ cúng di vật của Bàn Cổ Đại Thần.

Hoặc là cất giữ các loại bí bảo cổ quái của Vu Tộc.

Thậm chí có khả năng một số Tổ Vu hoặc Đại Vu chưa hoàn toàn vẫn lạc đang trầm thụy dưỡng thương ở trong đó.

Nhưng đều không phải, trong cả Bàn Cổ Thánh Điện, Hỗn Độn khí tức di mạn.

Các loại Pháp Tắc đan xen, Hư Không Đạo Nhân thậm chí có thể cảm thụ khí tức Thời Không Pháp Tắc ở bên trong.

Có Mộc Chi Pháp Tắc, Hỏa Chi Pháp Tắc, Kim Chi Pháp Tắc, Thủy Chi Pháp Tắc, Vũ Chi Pháp Tắc, Thổ Chi Pháp Tắc, Lôi Chi Pháp Tắc, Phong Chi Pháp Tắc, Điện Chi Pháp Tắc, Độc Chi Pháp Tắc, thậm chí Không Gian Pháp Tắc và Thời Gian Pháp Tắc.

Trong cả Bàn Cổ Thánh Điện có vô số loại Pháp Tắc, khí tức mười hai Tổ Pháp Tắc là rõ ràng nhất.

"Đây là nơi Tổ Vu bế quan tu luyện?" Hư Không Đạo Nhân suy đoán.

Bởi vì mười hai đạo Pháp Tắc vừa hay đều là của mười hai vị Tổ Vu, nên Hư Không Đạo Nhân suy đoán như vậy.

"Không sai, ở đây ta có thể cảm thụ khí tức Phụ Thần lưu lại, đối với việc ta nắm giữ Pháp Tắc của bản thân, cường hóa Tổ Vu huyết mạch cực kỳ có lợi." Hậu Thổ gật đầu nói: "Ở đây có lạc ấn Không Gian Pháp Tắc và Thời Gian Pháp Tắc mà Đế Giang và Chúc Cửu Âm lưu lại, ngươi có muốn tham ngộ không?" "Không cần." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu.

Mười hai Tổ Vu không có bất kỳ ai lấy lực chứng Đạo, tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc ở nơi đây, Hư Không Đạo Nhân đã sớm cảm ngộ rồi.

Với tu vi của Người mà nhìn, Đế Giang và Chúc Cửu Âm đối với việc nắm giữ hai loại Pháp Tắc chí tôn này vô cùng thô thiển.

Thậm chí có thể nói là không nắm giữ, chỉ dựa vào lực huyết mạch thiên phú mà cưỡng ép khu động Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Đối với Hư Không Đạo Nhân, loại cảm ngộ Pháp Tắc thô thiển này, không có ý nghĩa gì.

Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung!

Toàn bộ Xiển Giáo như kim uy thế ngày càng cường thịnh vô cùng.

Một luồng khí vận Nhân tộc vô cùng hùng hậu từ Hồng Hoang Đại Lục trực tiếp xông thẳng Côn Luân Sơn, tiến vào Ngọc Hư Cung.

Chương 43

Luồng khí vận hùng hậu ấy càng khiến Ngọc Hư Cung thêm phần phi phàm vô cùng.

Sau khi luồng khí vận này xông vào Ngọc Hư Cung, nó tư dưỡng chư tiên Xiển Giáo, sau đó lại từ Ngọc Hư Cung tuôn trào ra, tản đi bốn phương tám hướng, tựa như một đóa bạch vân bao phủ phía dưới toàn bộ Ngọc Hư Cung, nâng đỡ tòa tiên cung Xiển Giáo.

Trong điện Ngọc Hư Cung, từng đạo thanh khí xông thẳng lên trời, hóa thành từng đóa khánh vân.

Trong những khánh vân ấy, thanh quang lóe lên, từng đóa Thanh Liên nổi chìm trong biển mây.

Không ngừng có hào quang đại phóng, chiếu rọi hư không.

Có Đại Đạo Thiên Âm vang vọng bên trong, bạch hạc, chu tước cùng các loại linh cầm trên Côn Luân Sơn bay múa trong mây, lắng nghe Đại Đạo Thiên Âm, vũ điệu uyển chuyển.

Những thanh khí ấy, chính là dị tượng do Nguyên Thần của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo hóa thành.

Có khí vận Nhân tộc gia trì, các đệ tử Xiển Giáo tu luyện cực kỳ nhanh chóng.

Quan trọng hơn, ngũ tặc không sinh, tâm ma không phát, tu luyện tại đây vĩnh viễn có thể an ổn tiến bộ, không chịu các loại tam tai cửu nạn.

Sau khi khí vận Nhân tộc rót vào Ngọc Hư Cung, phần khí vận khổng lồ này vốn không thể hấp thu hết, sẽ tản mát ra tứ phía.

Thế nhưng, mỗi khi luồng khí vận này sắp tản ra khỏi Côn Luân

Sơn, tiêu tán giữa thiên địa, một đạo Trường Phiên từ hư không chậm rãi hiện ra.

Trường Phiên chấn động, tập trung lại khí vận sắp tản đi, thu về gần Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn.

Đó chính là Tiên Thiên Chí Bảo, Bàn Cổ Phiên.

Chỗ đáng sợ của Tiên Thiên Chí Bảo, như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và các Tiên Thiên Chí Bảo khác, ngoài uy năng bản thân cực kỳ cường đại, còn có thể trấn áp khí vận Đại Giáo, khiến khí vận của bản thân miên man bất tuyệt, không bị đoạn tuyệt, không lo diệt giáo.

Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo vì không có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo nào để trấn áp khí vận Tiệt Giáo, cho nên khí vận thu được từ Nhân tộc tuy không ít, nhưng phần lớn đều tiêu tán đi, không thể tăng thêm căn cốt phúc duyên cho đệ tử.

Tây Phương Giáo cũng vậy, vốn bần hàn, lại không có pháp bảo trấn áp khí vận, cho nên vô số năm qua căn bản không thể khuếch đại.

Thế nhưng Tây Phương Giáo ít nhất cũng có hai vị Thánh nhân, Tiếp Dẫn hóa thân Cẩu Đà, lấy thân trấn giáo, tương đương với một kiện Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận.

Tuy rằng xa xa không thể sánh bằng Tiên Thiên Chí Bảo chân chính, nhưng ít ra cũng có thể trấn áp khí vận.

Cho nên trong thế giới ban đầu, sau Phong Thần Đại Kiếp, Phật Giáo chưởng khống Địa Phủ, thu được vô biên công đức và khí vận.

Lại thêm có một vị Thánh nhân không ngừng trấn áp, toàn bộ Tây Phương Giáo sau Tây Du đón chào đỉnh thịnh.

Thế nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại không có vận may như vậy, bản thân không có Tiên Thiên Chí Bảo, lại chỉ có một vị Thánh nhân đơn độc.

Hiện nay Tiệt Giáo uy thế lớn mạnh, được xưng Vạn Tiên Triều.

Thế nhưng vì hiện tại Tam Thanh nhất thể, Tiệt Giáo có thể mượn Tiên Thiên Chí Bảo của Xiển Giáo, Nhân Giáo để trấn áp khí vận.

Một khi Phong Thần Đại Chiến nổi lên, Tam Thanh phân liệt, không còn Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp, dù Tiệt Giáo thực lực cường đại vô cùng, uy chấn Hồng Hoang, cuối cùng cũng rơi vào kết cục diệt giáo.

Đệ tử Tiệt Giáo không lên Phong Thần Bảng, bị bắt sang Tây Phương trở thành Cẩu Đà của Tây Phương Giáo, số còn lại cơ bản ngay cả Chân Linh cũng tan nát, hồn phi phách tán...

Trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ nhắm hai mắt, tọa trên vân sàng, mặc mặc thôi diễn.

"Đi, gọi Quảng Thành Tử tới!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phó đồng tử bên cạnh.

"Vâng, Chưởng Giáo Đại Lão Gia!" Đồng tử lĩnh mệnh vội vàng đi ra.

"Sư Tôn!" Quảng Thành Tử nghe đồng tử truyền hoán, vội vàng tiến vào bái kiến.

"Khí vận Nhân tộc, tuy rằng khí thế hùng hậu, nhưng bên trong luôn xen lẫn một tia khí tức bất đồng.

Ngươi có biết nguyên do?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tĩnh khai hai mắt, hỏi Quảng Thành Tử.

Dù sao Quảng Thành Tử là sư của Nhân Hoàng Hoàng Đế, mọi việc Xiển Giáo phù trì Nhân tộc đều do y một tay phụ trách.

"Lão sư, là do Vu tộc chưa diệt.

Nhân tộc tuy rằng hiện nay chưởng khống Hồng Hoang, nhưng chung quy vẫn chưa diệt tuyệt Vu tộc, nên thiên địa nhân vật chính tổng có một tia bất an ổn.

Nhân Hoàng cũng biết việc này, nên khí vận trung giáp với một tia bất tường." Quảng Thành Tử khẽ giọng đáp.

"Trấn Nguyên Tử hào xưng Địa Tiên Chi Tổ, cũng là lĩnh tụ Huyền Môn.

Vì sao lại hòa lẫn với những Vu tộc không tu Nguyên Thần, không hiểu Thiên Số kia?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút bất mãn nói.

Tuy trước khi thành Thánh, y cũng có chút giao tình với Trấn Nguyên Tử.

Dù sao thuở ban đầu trên Hồng Hoang Đại Lục, số cường giả cũng chỉ có bấy nhiêu.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Phục Hy, Nữ Oa, v.v., trong đó tu vi cao nhất đương nhiên là Tam Thanh.

Như Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng trong mắt Nguyên Thủy, chỉ là loại bàng môn tà đạo, tự nhiên không thèm kết giao.

Minh Hà lại càng được thai nghén từ Vô Biên Huyết Hải sâu thẳm nhất của Hồng Hoang Thế Giới, trong mắt Nguyên Thủy lại càng ô uế vô cùng.

Cũng chỉ có Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đồng là Tiên Thiên sinh linh mới lọt vào pháp nhãn của y.

Nhưng Trấn Nguyên Tử bát diện linh lung, không đắc tội bất kỳ ai, không như Hồng Vân là một lão hảo nhân, nên Tam Thanh càng nguyện ý đàm thiên phóng đạo với Trấn Nguyên Tử.

Cũng vì có một vài Thánh nhân nể mặt, Trấn Nguyên Tử mới có được một tôn xưng như Địa Tiên Chi Tổ.

Nhưng sau khi Tam Thanh thành Thánh, Trấn Nguyên Tử chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Không thành Thánh, chung quy không thể lọt vào pháp nhãn của Thánh nhân.

Cho nên đối với hành vi thu giữ Vu tộc như vậy của Trấn Nguyên Tử, Nguyên Thủy nhìn không lọt mắt.

Đặc biệt, việc này liên quan đến khí vận Nhân tộc.

Khí vận Nhân tộc lại liên kết với Xiển Giáo, dù sao Xiển Giáo là một trong những bên hưởng lợi lớn nhất từ khí vận Nhân tộc.

"Quảng Thành Tử, đi truyền pháp chỉ của ta.

Bảo Trấn Nguyên Tử đừng che chở những Vu tộc kia nữa, nếu không Địa Tiên Chi Tổ, cũng đừng làm nữa." Nguyên Thủy Thiên Tôn đạm mạc nói.

Nể mặt thì là Địa Tiên Chi Tổ.

Không nể mặt, vẫn là lâu nghĩ mà thôi.

"Vâng!" Quảng Thành Tử nội tâm sâu sắc không muốn đi, dù sao lần trước đi đã bị đánh một trận tơi bời, đánh mất Phiên Thiên Ấn.

Hiện nay không còn Phiên Thiên Ấn, lại càng không phải đối thủ của Trấn Nguyên Tử.

Nhưng Nguyên Thủy đã mở lời, Quảng Thành Tử lại càng không dám từ chối, đành phải lĩnh mệnh đi.

Dù sao đi rồi, chỉ truyền pháp chỉ, không động thủ, chắc hẳn không có vấn đề gì...

Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử đang khổ tu trong Đại Điện.

Với tu vi hiện nay, kỳ thực khó mà tiến thêm một bước nữa, chỉ có thể tích lũy pháp lực hùng hậu hơn mà thôi.

Thế nhưng vì Bình Tâm Nương Nương đã đồng ý y có thể xưng là Địa Đạo Thánh Nhân, nên Trấn Nguyên Tử cũng cần khổ tu một phen.

Dù sao từ Hồng Mông khai tịch, y vẫn luôn tu tập Pháp môn Thiên Đạo do Hồng Quân Đạo Tổ truyền xuống.

Địa Đạo cụ thể ra sao y cũng không rõ, chỉ có thể mượn Địa Thư không ngừng tham ngộ.

Trấn Nguyên Tử hiểu cơ duyên thành Thánh mà Bình Tâm Nương Nương nói, hẳn là tồn tại tương tự như Hồng Mông Tử Khí.

Thế nhưng có Hồng Mông Tử Khí, không có nghĩa là có thể trực tiếp thành Thánh.

Cần phải tham ngộ bí mật Thiên Đạo trong đó, cùng với bản thân có tu vi đủ thâm hậu, mới có khả năng thành tựu Thánh nhân chi vị.

Tấm gương phản diện chính là hảo hữu chí giao Hồng Vân kia.

Trấn Nguyên Tử trong lòng suy đoán cơ duyên thành Thánh của Địa Đạo Thánh Nhân có liên quan đến Hồng Hoang Đại Lục, vừa hay Địa Thư vốn là thai nghén của Hồng Hoang Thế Giới.

Là Chí Bảo hệ Thổ.

Có thể mượn đây để tham ngộ một phen.

Dù sao Địa Tiên Chi Tổ, linh tính phi phàm...

"Trấn Nguyên Tử Đại Tiên, Quảng Thành Tử Xiển Giáo cầu kiến!" Đang bế quan tu luyện Trấn Nguyên Tử, nghe thấy âm thanh

truyền đến từ bên ngoài Ngũ Trang Quán thì nhíu mày.

"Lại là Quảng Thành Tử, ít nhất lần này không dùng Phiên Thiên Ấn trực tiếp đập cửa." Trấn Nguyên Tử lẩm bẩm một câu, nhưng vẫn bước ra cửa.

Đối phương dù sao cũng là truyền nhân của Thánh nhân, Đại đệ tử Xiển Giáo.

Trấn Nguyên Tử chưa thành Thánh, chỉ mang danh Địa Tiên Chi Tổ, cũng chưa chắc uy vọng đã cao hơn đối phương bao nhiêu.

"Quảng Thành Tử đạo hữu, có việc gì?" Tại cổng Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử hỏi Quảng Thành Tử.

Lần trước Quảng Thành Tử đến bái phỏng, kết quả trực tiếp đập cửa.

Trấn Nguyên Tử đối với y tự nhiên cũng không có sắc mặt tốt, nhưng cũng không ngăn y tiến vào Ngũ Trang Quán.

Quảng Thành Tử trên mặt cũng có chút xấu hổ, lại có chút chột dạ nhìn vào trong quán.

Tựa hồ sợ Hư Không Đạo Nhân lại xông ra, trói y lại đánh một trận tơi bời.

"Ta truyền pháp chỉ của Sư Tôn Nguyên Thủy Thánh Nhân, bảo Trấn Nguyên Tử đừng che chở những Vu tộc kia nữa.

Trấn Nguyên Tử, ngươi có thể tiếp chỉ không?" Không còn sợ hãi nữa, pháp chỉ của Nguyên Thủy cũng nhất định phải truyền đạt.

"Không che chở Vu tộc?" "Nói đùa à." "Bình Tâm Nương Nương mới đồng ý cho ta Địa Đạo Thánh Nhân mà!

Một khi ta thành Thánh, dù không bằng Nguyên Thủy, cũng không kém bao nhiêu." Trấn Nguyên Tử lẩm bẩm trong lòng.

Lúc này tự nhiên càng không thể đáp ứng yêu cầu của Nguyên Thủy.

"Xin bẩm Nguyên Thủy Thánh Nhân, yêu cầu này Trấn Nguyên Tử vô pháp đáp ứng." Trấn Nguyên Tử lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt.

"Nếu đã như vậy, vậy ta quay về phục mệnh đây." Theo lý, cự tuyệt pháp chỉ của Nguyên Thủy như vậy, chư tiên Xiển Giáo đều sẽ uy hiếp một phen.

Nếu có thể đánh thắng, trực tiếp trấn áp mang về Ngọc Hư Cung nghe Thánh nhân phát lạc.

Nhưng hiện tại Quảng Thành Tử tự nhiên không dám làm như vậy, trong lòng thở phào một hơi, vội vàng quay về phục mệnh.

Chương 44

Trong Ngọc Hư Cung.

"Trấn Nguyên Tử như vậy không biết tốt xấu, thật sự cho rằng dựa vào Hư Không Đạo Nhân ta không làm gì được y sao." Nghe Quảng Thành Tử bẩm báo, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vô cùng phẫn nộ.

Không còn Trấn Nguyên Tử duy duy nặc nặc kia, hiện tại lại dám trực tiếp chống lại pháp chỉ.

Đột nhiên Nguyên Thủy sắc mặt mừng rỡ nói: "Tam đệ đã xuất quan, thật tốt." "Nếu đã như vậy, vậy ta đích thân đi Ngũ Trang Quán một chuyến vậy!

Xem xem Trấn Nguyên Tử kia đối mặt với ta, có dám như vậy không!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng.

Dù sao Thông Thiên đã xuất quan, Tam Thanh liên thủ cũng không cần lo lắng Hư Không Đạo Nhân...

Hồng Hoang Đại Lục, Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử vừa chuẩn bị quay lại Ngũ Trang Quán.

Đột nhiên thấy trời hoa rơi lả tả, tiên hạc bay múa, một đạo thanh khí từ Tam Thập Tam Thiên ngoài trực tiếp hạ xuống Ngũ Trang Quán.

Thấy cảnh này Trấn Nguyên Tử đại kinh.

"Toi rồi, Nguyên Thủy đích thân đến.

Nhưng Hư Không Thánh Nhân lại không liên lạc được." Trấn Nguyên Tử sắc mặt đại biến.

Đừng thấy y là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng trong mắt loại tồn tại như Thánh nhân, y cũng có thể bị tùy ý xóa sổ...

"Trấn Nguyên Tử, ngươi thật sự muốn kháng cự pháp chỉ của ta?" Trên cao thiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn tọa trên Cửu Long Trầm Hương Liễn, mắt khẽ tĩnh, cư cao lâm hạ hỏi.

"Bẩm Thánh nhân, ta chỉ thụ nhân chi tha, trung nhân chi sự." Đối mặt với Thánh nhân, Trấn Nguyên Tử cảm nhận áp lực vô cùng to lớn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa ra tay, nhưng cũng khiến y căn bản không thể động đậy.

"Nếu đã như vậy, vậy trọng nhập Luân Hồi đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ thở dài.

Tam Bảo Ngọc Như Ý mang theo Ngọc Thanh Tiên Quang từ cao thiên hạ xuống.

Chỉ một kích, liền có thể khiến Trấn Nguyên Tử cùng Vu tộc trong Địa Thư tan nát.

Khi Trấn Nguyên Tử tuyệt vọng nhắm mắt chờ chết.

Nguyên lực trên Hồng Hoang Đại Lục hội tụ, một bàn tay lớn màu thổ hoàng xuất hiện từ hư không.

Nắm lấy Tam Bảo Ngọc Như Ý, mặc cho Ngọc Như Ý phóng ra vô lượng thanh quang, cũng không thể hạ thêm một bước nào nữa.

"Minh Hà!" Nguyên Thủy Thiên Tôn mở choàng hai mắt.

"Nguyên Thủy, đây là nơi Sư Tôn ta che chở, không phải nơi ngươi có thể phóng tứ." Minh Hà Giáo Chủ, một thân hắc bào, xuất hiện tại trường trung.

Thấy Minh Hà Giáo Chủ xuất hiện, Trấn Nguyên Tử trong lòng

cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Vội vàng tiến lên nói: "Đa tạ Minh Hà Thánh Nhân ra tay tương cứu!" Nếu không phải Minh Hà kịp thời đến, dưới một kích của Nguyên Thủy e rằng toàn bộ Ngũ Trang Quán đều sẽ hóa thành phấn toái.

Nếu Nguyên Thủy lưu tình, có thể giữ lại một tia Chân Linh để y chuyển thế.

Nếu Nguyên Thủy độc ác, thì y cùng vô số Vu tộc trong Địa Thư thế giới cũng chỉ có thể hồn phi phách tán.

"Không cần đa lễ." Minh Hà Giáo Chủ ôn hòa nói.

Trước đây y cùng Trấn Nguyên Tử cùng bối phận.

Hai người đồng là Tam Thiên Khách ở Tử Tiêu Cung, cùng tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nhưng một người tu Huyền Môn Đạo Pháp, một người tu Huyết Hải chi Đạo tự sáng tạo.

Giữa hai người cũng không có giao tập.

Tuy rằng hiện nay y đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, luận thực lực và địa vị xa trên Trấn Nguyên Tử.

Nhưng Minh Hà trong lòng cũng rõ, Trấn Nguyên Tử mạo hiểm thiên đại, che chở Vu tộc.

Tuy công đức của Trấn Nguyên Tử xa không bằng công đức y tích lũy bao nhiêu năm trong Địa Phủ, nhưng chỉ riêng công lao này, ở chỗ Bình Tâm Nương Nương là một ân tình thiên đại.

Với tính cách của Bình Tâm Nương Nương, ngày sau cũng sẽ ban cho y một Địa Đạo Thánh Nhân chi vị.

Kể từ khi ngày sau đều cùng là Địa Đạo Thánh Nhân, dưới quyền

Bình Tâm Nương Nương, lúc này cũng không cần thiết bày đặt giá tư.

"Đại ân của Thánh Nhân, muôn đời không quên." Trấn Nguyên Tử tự nhiên cảm nhận thái độ của Minh Hà, trong lòng cũng vô cùng cao hứng.

Thấy việc thành Địa Đạo Thánh Nhân, đích xác mọi người đều đã công nhận.

Nhưng càng như vậy, Trấn Nguyên Tử càng bất mãn với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy rằng hiện tại y là Thánh nhân cao cao tại thượng, nhưng ta ngày sau cũng chưa chắc đã kém bao nhiêu, mà hiện nay Nguyên Thủy lại hạ thủ độc ác như vậy, không những suýt nữa tuyệt đi cơ duyên thành Thánh của ta, ngay cả mạng cũng suýt không còn.

"Minh Hà, ngươi cho rằng ngươi là đối thủ của ta?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Minh Hà đột nhiên hiện thân, đạm đạm hỏi.

Minh Hà mới thành Thánh bao lâu, cái gọi là Địa Đạo Thánh Nhân, trên tay tuy có vài kiện pháp bảo không tệ, nhưng lại không có Tiên Thiên Chí Bảo.

Nguyên Thủy là một trong Tam Thanh, Bàn Cổ chính tông, Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nội tâm đối với cái gọi là Địa Đạo Thánh Nhân tự nhiên cũng không coi trọng.

"Vậy phải tỉ thí mới biết." Minh Hà Giáo Chủ cũng đạm mạc nói.

Y tự nhiên biết mình không phải đối thủ của Nguyên Thủy.

Nhưng Địa Đạo và Thiên Đạo có sự khác biệt.

Nguyên Thủy thành Thánh đã bao lâu, tu vi trên cảnh giới Thánh nhân đã cao hơn y rất nhiều.

Nhưng lúc này, Minh Hà tự nhiên cũng không thể yếu thế.

"Địa Đạo vốn không bằng Thiên Đạo.

Minh Hà, ngươi cho rằng có thể bảo vệ được Trấn Nguyên Tử và Ngũ Trang Quán?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khinh thường nói.

Cái Minh Hà mới thành Thánh này lại cuồng vọng như vậy, không biết trời cao đất rộng.

"Địa Đạo và Thiên Đạo vốn bình đẳng, cùng chưởng khống Hồng Hoang." Minh Hà cũng lạnh lùng cười một tiếng nói: "Ta tự nhiên không bảo vệ được Ngũ Trang Quán, nhưng có thể bảo vệ được Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo không?" Minh Hà cũng vô cùng không ưa Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trước khi chưa thành Thánh, Nguyên Thủy không coi trọng những sinh linh sinh ra từ Huyết Hải.

Sau khi thành Thánh, không những Nguyên Thủy, mà toàn bộ Xiển Giáo đều không đặt A Tu La tộc vào mắt.

Hiện nay Minh Hà đã thành Thánh, tự nhiên cũng không cần thiết nể mặt Nguyên Thủy.

Dù sao bất luận có nể mặt hay không, chỉ cần y cho rằng ngươi địa vị ti tiện, đều sẽ không đặt ngươi vào mắt.

"Nếu đã như vậy, vậy ta xem ngươi có tu vi cỡ nào, dám cuồng vọng như thế." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vô cùng não nộ.

Nghe ý của Minh Hà Giáo Chủ, là muốn cùng y ngang hàng.

Nguyên Thủy ngay cả hai vị Giáo Chủ Tây Phương Giáo Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không đặt vào mắt, huống chi là Minh Hà mới thành Thánh này.

Nguyên Thủy Thiên Tôn kính trực từ Cửu Long Trầm Hương

Liễn đứng dậy.

Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng dậy, Minh Hà Giáo Chủ cũng nghiêm trận chờ đợi.

Ngũ Trang Quán dù thế nào cũng không thể xảy ra chuyện.

Đây là việc Bình Tâm Nương Nương và Sư Tôn vẫn luôn dặn dò.

Huống chi Minh Hà biết Vu tộc đối với Bình Tâm Nương Nương mà nói, có ý nghĩa phi đồng nhất bàn.

"Ngọc Như Ý, đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu hồi Ngọc Như Ý, Pháp lực Thánh nhân rót vào trong đó.

Ngọc Như Ý thanh quang đại phóng, hung hăng đánh xuống.

Nhưng khác với việc vừa rồi đánh Trấn Nguyên Tử.

Với tu vi của Trấn Nguyên Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn tùy tiện một kích cũng có thể khiến y hồn phi phách tán.

Thánh nhân và phi Thánh nhân hoàn toàn là hai khái niệm.

Đại La Kim Tiên cầm pháp bảo cường hoành vô cùng, ví dụ như Kim Giao Tiễn, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Âm Dương Kính, Hạnh Hoàng Kỳ và các Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo khác, chỉ cần có thể khu sử được, dùng những pháp bảo cường đại này cũng đủ để kháng hành Thánh nhân.

Nhưng Thánh nhân và Chuẩn Thánh lại hoàn toàn bất đồng.

Chuẩn Thánh và Thánh nhân tuy nhìn qua chỉ kém một tuyến, nhưng tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, trong mắt Thánh nhân và tồn tại cấp Thiên Tiên cũng không có gì khác biệt.

Nhưng đối mặt với Minh Hà thì tự nhiên bất đồng.

Dù cho Nguyên Thủy có khinh thường Minh Hà, khinh thường Địa

Đạo đến đâu, nhưng Thánh nhân dù sao cũng là Thánh nhân, Địa Đạo Thánh Nhân cũng là Thánh nhân.

Nguyên Thủy trong lòng vô cùng rõ ràng, cho nên Tam Bảo Ngọc Như Ý trực tiếp toàn lực đánh xuống.

Thấy Ngọc Như Ý bay tới, Minh Hà sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

Minh Hà chiêu tay, Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm xuất hiện trên tay y.

Kiếm A Tỳ khẽ vung, kiếm quang chém về phía Ngọc Như Ý.

Ngọc Thanh Tiên Quang bị kiếm A Tỳ dễ dàng chém ra.

Kiếm A Tỳ là hai thanh tiên kiếm mà Minh Hà ôm khi sinh ra trong Huyết Hải.

Sinh ra từ nơi ô uế nhất, bẩm sinh có năng lực ô nhiễm pháp bảo, có thể xé rách Ngọc Thanh Tiên Quang.

Thấy vậy Nguyên Thủy vội vàng thu Tam Bảo Ngọc Như Ý về.

Ngọc Như Ý tuy uy năng cường đại, nhưng kiếm A Tỳ phong lợi vô cùng, nếu so đo uy năng thì... như vũ khí vốn tương hỗ va chạm, Ngọc Như Ý tuyệt đối không phải đối thủ của kiếm A Tỳ.

Nhưng Nguyên Thủy tu vi thâm hậu, pháp bảo lại nhiều.

Sau khi thu Ngọc Như Ý, tùy tiện lại ném ra một chiếc hộp đen.

Nắp hộp mở ra, lực hấp dẫn vô cùng từ trong hộp thấu ra.

Muốn hấp Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và Ngũ Trang Quán toàn bộ vào trong hộp.

Chương 45

Hư Vô Hạp phong ấn một chút sức mạnh hư vô của Hỗn Độn sơ khai.

Bị Hư Vô Hạp hấp nhập vào trong, bất luận là Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên hay Cẩu Đà, chỉ cần không phải Thánh nhân, đều sẽ liên cả người lẫn pháp bảo hóa thành một vũng máu.

Lực hấp dẫn của Hư Vô Hạp vô dữ luân bỉ, ngay cả hư không cũng có thể nuốt vào trong, trong hộp tựa hồ giấu một con Thao Thiết cự thú vậy.

Minh Hà sắc mặt bất động.

Hư Vô Hạp tuy lợi hại vô cùng, nhưng đối với loại Thánh nhân như y lại không có tác dụng.

Dưới sự gia trì của Địa Đạo Pháp Tắc, lực hấp dẫn của Hư Vô Hạp hoàn toàn không tồn tại.

Nhưng Minh Hà tuy không sợ Hư Vô Hạp, nhưng Trấn Nguyên Tử và Ngũ Trang Quán thì hoàn toàn không được.

Hư Vô Hạp do Thánh nhân khu động, mắt thấy Trấn Nguyên Tử toàn bộ người đều co nhỏ lại sắp bị nuốt vào trong hộp.

"Hừ!" Minh Hà Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng.

Trực tiếp triệu hoán lực Luân Hồi, sáu cánh cửa đen kịt xuất hiện phía sau Minh Hà Giáo Chủ.

Lực hấp dẫn cường đại truyền ra, cùng Hư Vô Hạp tương hỗ kéo căng, kéo Ngũ Trang Quán và Trấn Nguyên Tử trở lại.

"Minh Hà có thể sử dụng Địa Đạo Chi Lực như vậy sao." Nguyên

Thủy Thiên Tôn nhíu mày.

Lực Luân Hồi là một loại Địa Đạo Chi Lực, nhưng không phải chỉ có Địa Đạo Thánh Nhân mới có thể mượn dùng.

Bằng không loại Thiên Đạo Thánh Nhân như Nguyên Thủy Thiên Tôn, vẫn vô pháp sử dụng lực Luân Hồi.

Lực Luân Hồi và Hư Vô Hạp tương hỗ lôi kéo, nhanh chóng kéo Ngũ Trang Quán trở lại.

Hư Vô Hạp tuy là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sao có thể sánh bằng lực Luân Hồi, hạch tâm của Địa Đạo.

Chẳng trách Nguyên Thủy Thiên Tôn lại kỳ lạ như vậy.

Cần biết Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ có thể mượn dùng Pháp Tắc Thiên Đạo, căn bản vô pháp sử dụng Thiên Đạo Chi Lực.

Người có thể sử dụng Thiên Đạo Chi Lực duy có Đạo Tổ Hồng Quân mà thôi.

Lực Luân Hồi theo lý cũng chỉ có Hậu Thổ mới có thể sử dụng, Minh Hà nhiều lắm chỉ mượn một chút Pháp Tắc Địa Đạo.

Nhưng điều Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết là, do Hậu Thổ thường niên bị kẹt trong Luân Hồi, Minh Hà lại vẫn luôn tận tâm tận lực coi giữ Địa Phủ, vì Địa Đạo khôi phục sức mạnh, nên Minh Hà có thể sử dụng một bộ phận lực Luân Hồi.

Dù sao từ khi Minh Hà coi quản Địa Phủ, vẫn luôn tận tâm tận trách.

Nếu đã như vậy, Hậu Thổ tự nhiên lười quản lý thêm việc gì nữa.

Dù sao Minh Hà Giáo Chủ và những người của Tây Phương Giáo kia không giống.

Những người của Tây Phương Giáo duy hộ vận chuyển Địa Phủ,

sức mạnh và công đức tích lũy toàn bộ đều bị Tây Phương Giáo hút đi.

"Xem ra không sử dụng Bàn Cổ Phiên không được rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt vô cùng khó coi.

Đơn thuần luận tu vi Minh Hà đích xác không phải đối thủ của y.

Nhưng trên Hồng Hoang Đại Lục, là lúc Địa Đạo Thánh Nhân sức mạnh cường đại nhất.

Đặc biệt Minh Hà có thể vận dụng một bộ phận lực Luân Hồi, Nguyên Thủy không có biện pháp.

Điều này khiến Nguyên Thủy sắc mặt cực độ không đẹp.

Vốn cho rằng Minh Hà chỉ là một Thánh nhân mới tấn, có thể lật tay bắt gọn.

Nào ngờ cuối cùng lại bị bức bách phải động dụng Bàn Cổ Phiên.

Đặc biệt Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Thông Thiên Giáo Chủ và Lão Quân đang nhìn ở đây.

Trong lòng lại càng vô cùng não nộ.

Dù sao Nguyên Thủy cũng lo lắng Hư Không Đạo Nhân có ở trong Ngũ Trang Quán.

Nên tất cả Thông Thiên vừa xuất quan, liền truyền âm cho Lão Quân và Thông Thiên hai người, bảo họ tùy thời chú ý ở đây.

Một khi Hư Không Đạo Nhân xuất hiện, Tam Thanh cùng đến, cùng Hư Không Đạo Nhân thảo giáo một phen.

Còn về việc vì sao không ngay từ đầu gọi Lão Quân và Nguyên Thủy cùng đi.

Đối phó một Ngũ Trang Quán nhỏ bé, lại cần Tam Thanh cùng

xuất thủ, đó chẳng phải rõ ràng nói cho tất cả mọi người trên Hồng Hoang Đại Lục, Tam Thanh đang chột dạ sao.

Nhưng Nguyên Thủy lại không hạ được cái mặt này, Lão Quân và Thông Thiên cũng không nguyện ý.

Vốn muốn ở trước mặt Thông Thiên dễ dàng trấn áp Minh Hà, để Thông Thiên biết tu vi của Sư Huynh mình.

Nào ngờ phí nửa ngày công sức không bắt được, ngược lại còn bị bức phải động dụng Bàn Cổ Phiên.

"Minh Hà, ngươi tự tìm chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng, một cán Trường Phiên xuất hiện trên tay y.

"Không ngờ Nhị Sư Huynh sẽ động dụng Bàn Cổ Phiên!" Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn cảnh tượng trước Ngũ Trang Quán, đạm đạm cười nói.

Y đối với việc Nguyên Thủy Thiên Tôn đi đối phó Ngũ Trang Quán không cho là đúng.

Nếu Vu tộc đã ẩn mình không ra, hà tất phải đuổi tận giết tuyệt.

Muốn diệt Vu tộc nữa, cũng nên ra tay khi có Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ ở đó mới thích hợp.

Trừ phi mạo phạm Thánh nhân, nếu không lấy lớn hiếp nhỏ, trong mắt Thông Thiên thực sự không thích hợp.

Ngũ Trang Quán.

Minh Hà Giáo Chủ sắc mặt biến đổi, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ dùng Tiên Thiên Chí Bảo như vậy.

Dù có thể sử dụng lực Luân Hồi, cũng không thể đỡ được Bàn Cổ Phiên, Tiên Thiên Chí Bảo có lực công phạt mạnh nhất trong Tam Đại

Tiên Thiên Chí Bảo.

Y vội vàng triệu xuất bản mệnh pháp bảo, Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên đảo khấu xuống, vững vàng bảo hộ Ngũ Trang Quán phía dưới.

Tựa hồ vẫn có chút không yên tâm, Minh Hà Giáo Chủ lại lấy ra một lá cờ đen nhỏ.

Lá cờ nhỏ đón gió phất phới, vạn dặm sóng đào xuất hiện phía trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, từng đóa sen đen nổi chìm trong sóng đào.

Đó chính là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự khác, Tu La Kỳ.

Cũng là một trong Ngũ Sắc Kỳ, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Có hai kiện Cực Phẩm Pháp Bảo thủ hộ, Minh Hà cảm thấy vẫn chưa đủ.

Dù sao Bàn Cổ Phiên là một trong Tam Đại Tiên Thiên Chí Bảo, kế thừa lực công phạt của Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ.

Y trực tiếp mượn dùng Pháp Tắc Địa Đạo, vô cùng nguyên lực đại địa trên Hồng Hoang Đại Lục hội tụ về phía Ngũ Trang Quán.

Nguyên lực đại địa ngưng tụ thành thực thể, tạo thành một quả trứng khổng lồ đường kính mấy trăm vạn dặm, dày vạn dặm, bao trùm toàn bộ sóng đào do Tu La Kỳ hóa thành.

Hoàn thành những điều này, Minh Hà Giáo Chủ trong lòng mới thở phào một hơi.

Nhưng không phải không muốn gia cố thêm phòng hộ, mà quan trọng là cũng không có cái gì có thể gia cố thêm nữa.

"Thổ kê ngõa cẩu!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn những động tác

này của Minh Hà, khinh thường lạnh lùng hừ một tiếng.

Có thể thấy, Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng tự tin vào Bàn Cổ Phiên trong tay mình.

Y trực tiếp chờ tất cả phòng ngự của Minh Hà hoàn thành, mới bắt đầu lay động Bàn Cổ Phiên trong tay.

Một lần lay động, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí chém vào vỏ ngoài bằng nguyên lực đại địa màu thổ hoàng.

Quả trứng khổng lồ mà Chuẩn Thánh toàn lực ra tay cũng vô pháp làm tổn hại chút nào, ầm ầm phấn toái.

Hai lần lay động, vẫn là từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí chém xuống, chém vào sóng đào do Khống Thủy Kỳ hóa thành.

Vạn đóa sen đen đỡ được không biết bao nhiêu đạo Hỗn Độn Kiếm Khí sau, toàn bộ mặt nước bị xé rách.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ vẫn hóa thành một lá cờ nhỏ bay ngược trở về.

Ba lần lay động, Hỗn Độn Kiếm Khí chém vào Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên đỡ được những Hỗn Độn Kiếm Khí này, nhưng không xuất hiện một chút vết nứt nào.

Sau khi đỡ được hai đợt nữa, toàn bộ Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng vỡ nát, lộ ra Minh Hà sắc mặt khó coi và Trấn Nguyên Tử vẻ mặt tuyệt vọng.

Uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo, khủng bố như thế.

Trong Bàn Cổ Thánh Điện.

"Ngươi chuẩn bị bế quan ở đây sao?" Hư Không Đạo Nhân tò mò hỏi Hậu Thổ.

Bàn Cổ Thánh Điện tựa hồ cách tuyệt mọi sự thăm dò.

Vừa rồi Hư Không Đạo Nhân ở bên ngoài dùng Pháp Tắc Thời Không cũng vô pháp thăm dò bên trong, nên căn bản không cảm nhận được mọi thứ đang xảy ra bên ngoài.

Bàn Cổ Thánh Điện tựa hồ cách tuyệt mọi duyên thể tuyệt đối.

Không những ngăn cản người bên ngoài nhìn trộm vào bên trong, mà còn ngăn cản người bên trong thăm dò ra bên ngoài.

"Đương nhiên không!" Hậu Thổ lắc đầu.

Thuở ban đầu Thập Nhị Tổ Vu đều từng bế quan ở đây.

Thử đột phá hạn chế huyết mạch của bản thân, triệt để chưởng khống Pháp Tắc của bản thân, thực hiện Dĩ Lực Chứng Đạo, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng tất cả Tổ Vu đều thất bại, bao gồm cả Hậu Thổ.

Hậu Thổ có thể thành Thánh Nhân triệt để giác tỉnh Pháp Tắc hệ Thổ, là sau khi Dĩ Thân Hóa Luân Hồi.

Từng Hậu Thổ cũng hoài nghi không phải như vậy, phải dùng toàn thân huyết mạch Pháp Tắc để tạo ra một tồn tại nào đó, mới có thể triệt để giác tỉnh Pháp Tắc của bản thân.

Nhưng hiện nay tất cả Tổ Vu đều đã vẫn lạc, những điều này cũng không còn ý nghĩa.

Huống chi với thực lực hiện nay của Hậu Thổ, cũng không quá dựa vào việc tu luyện trong Bàn Cổ Thánh Điện.

Hư Không Đạo Nhân gật đầu, không nói gì thêm.

Chương 46

Chắc hẳn Hậu Thổ lại hoài niệm về những chuyện xưa.

“Bàn Cổ Thánh Điện này hẳn là một bảo bối phi phàm, ban đầu khi Vu Yêu Đại Chiến vì sao không dùng chứ.” Hư Không Đạo Nhân có chút kỳ lạ.

Căn cứ vào năng lực cách tuyệt tất cả của Bàn Cổ Thánh Điện, tuyệt đối là bảo bối phi đồng phàm hưởng.

Dù không như những Hỗn Độn Chí Bảo kia, nhưng so với những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo kia cũng mạnh hơn rất nhiều.

Quan trọng nhất, Bàn Cổ Thánh Điện này Tổ Vu có thể khu sử.

Không giống những Tiên Thiên Linh Bảo khác, Tổ Vu cầm trong tay cũng là phế vật.

Trừ phi như Tru Tiên Tứ Kiếm, Nguyên Đồ, A Tỳ là loại vũ khí bản thân sắc bén vô cùng.

Nhưng dùng những Linh Bảo đỉnh cấp này đơn thuần làm vũ khí, đích xác có chút quá lãng phí.

Cho nên Hư Không Đạo Nhân cũng tò mò, ban đầu khi Vu Yêu Đại Chiến, Vu tộc không lấy kiện pháp bảo này ra sử dụng.

Cái chất liệu cũng như uy thế phá khai hư không, đơn thuần dùng để đập người cũng là bảo bối đỉnh cấp.

Hầu như không thua kém Phiên Thiên Ấn do Quảng Thành Tử khu sử.

“Ta ban đầu không phải chưa từng thử.

Nhưng Bàn Cổ Thánh Điện quá trầm trọng, di chuyển quá chậm

chạp.” Hậu Thổ hồi ức nói.

“Ban đầu có Tổ Vu, không nhớ là Cường Lương hay Cộng Công, đề nghị triệu hoán Bàn Cổ Thánh Điện ra.” “Nhưng sau đó phát hiện, tốc độ di chuyển của Bàn Cổ Thánh Điện trên Hồng Hoang Đại Lục quá chậm.

Nên sau đó cũng từ bỏ cách này.” Hậu Thổ lắc đầu, tiếp tục nói.

Hư Không Đạo Nhân nghe mà ngạc nhiên.

Dù sao Bàn Cổ Thánh Điện tuy tốc độ trong tầng tầng hư không có vẻ chậm, nhưng lực áp khoa vô số thế giới, trở lực trong đa trọng hư không vốn lớn đến kinh người.

Kết quả lại không ngờ Bàn Cổ Thánh Điện di chuyển chậm trên Hồng Hoang Thế Giới.

Điều này chứng tỏ đối với Bàn Cổ Thánh Điện mà nói, đa trọng hư không và Hồng Hoang Đại Lục đều yếu ớt như nhau.

Đủ để thấy sự khủng bố của Bàn Cổ Thánh Điện.

“Nghe nói đệ tử thứ hai của ngươi cực kỳ thiện trường dùng độc?” Hậu Thổ ngừng lại, hỏi.

“Không sai, tên là Bàn Vương, ngươi hẳn là đã gặp.

Tuy rằng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên, nhưng cổ độc y luyện chế ra ngay cả Đại Vu cấp Chuẩn Thánh cũng có thể độc đảo.” Hư Không Đạo Nhân gật đầu.

Thuở ban đầu Bàn Vương bị Chuẩn Đề Đạo Nhân cưỡng độ về Tây Phương, bị Hư Không Đạo Nhân cứu xuống.

Sau đó vì muốn chiến đấu với Thánh nhân, Hư Không Đạo Nhân đã ném y vào trong Địa Phủ.

Tuy Hậu Thổ cực ít xuất Luân Hồi, nhưng những việc liên quan

đến Địa Phủ y có thể dễ dàng biết được.

"Đại Vu cấp Chuẩn Thánh?" Hậu Thổ nhíu mày hỏi: "Có Đại Vu nào đã trúng cổ độc rồi sao?" Nếu Hư Không Đạo Nhân nói vậy, thì khẳng định có Đại Vu nào đó đã trúng độc.

Nhưng Hậu Thổ trong lòng kinh ngạc.

Nhục thân Vu tộc cường hoành vô cùng, được xưng bất tử chi thân.

Nhìn Hình Thiên bị chém đầu, chiến lực vẫn không giảm mới biết bất tử chi thân của Vu tộc khủng bố đến mức nào.

Tuy rằng không phải tất cả Đại Vu đều có tu vi và thực lực như Hình Thiên, nhưng một Đại Vu cấp Chuẩn Thánh, nhục thân tuyệt đối khủng bố vô cùng, tuyệt đại bộ phận độc dược đều không có tác dụng.

Thậm chí có thể nói, cổ độc có thể độc đảo những Tiên nhân cấp Chuẩn Thánh, Đại Vu cấp Chuẩn Thánh có thể ăn như đậu phộng.

Một trong những lĩnh tụ Vu tộc hiện nay là Tương Liễu, một Đại Vu cực kỳ thiện trường dùng độc.

Chiến lực của Tương Liễu tuy không bằng Hình Thiên, Cửu Phượng, nhưng đối với những Tiên nhân kia, Tương Liễu tuyệt đối là tồn tại khó dây dưa hơn Hình Thiên và Cửu Phượng rất nhiều.

Dù sao Tương Liễu nhục thân cường hoành vô cùng, lại có các loại Vu độc quỷ dị khiến người ta phòng không kịp.

Nhưng trong Vu tộc, địa vị của Tương Liễu lại không bằng Hình Thiên và Cửu Phượng.

Nguyên nhân đơn giản, những Vu độc mà Tương Liễu khiến Đại La Kim Tiên cũng phải nghe danh sợ hãi, thậm chí Chuẩn Thánh cũng

kiêng kị vô cùng, lại hoàn toàn không có tác dụng với Hình Thiên và Cửu Phượng.

Cho nên trong Vu tộc, địa vị của Tương Liễu vẫn luôn không bằng Cửu Phượng và Hình Thiên.

Hiện nay Hư Không Đạo Nhân lại có người luyện chế Tiên Thiên cổ độc có thể độc đảo Đại Vu cấp Chuẩn Thánh.

Huống chi người luyện chế cổ độc lại chỉ là một người mới tu luyện thành cấp Đại La Kim Tiên.

Loại người này luyện chế ra cổ độc lợi hại như vậy, lại không bị độc chết.

"Ngươi còn nhớ nguy cơ của Cửu Phượng mà ta dự cảm không?" Hư Không Đạo Nhân hắc hắc cười một tiếng, nhìn đệ tử Bàn Vương này cũng rất hài lòng.

"Ban đầu Nhân tộc thiết kế Cửu Phượng, phái Lục Áp Đạo Nhân đi vào động phủ Bàn Vương trộm Tiên Thiên cổ độc.

Cuối cùng bị ta ngăn lại.

Ta đã xem xét, với nhục thân của Cửu Phượng, tuyệt đối không đỡ được loại cổ độc đó.

Xem ra đệ tử ta đối với cổ độc nhất đạo thật sự có thiên phú." Nếu Hư Không Đạo Nhân đã nói vậy, Hậu Thổ khẳng định tin tưởng.

May mắn người này đã bị Hư Không Đạo Nhân ngăn lại, nếu không Cửu Phượng ngã xuống, bộ lạc Cửu Phượng bị diệt, toàn bộ Vu tộc sẽ nguy hiểm.

"Tuy rằng trên tu đạo thiên phú không bằng, nhưng đối với cổ độc nhất đạo cực kỳ có thiên phú.

Cho nên ta mới thu y làm đồ đệ.

Theo ta thấy, y có khả năng Dĩ Cổ Độc Chi Đạo, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi vị.

Trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân của Pháp Tắc hệ Độc." Hư Không Đạo Nhân gật đầu.

Có thể tu luyện thành Đại La Kim Tiên, trong thời đại Hồng Hoang, tư chất này cũng có thể nói là không tệ, tuyệt đối không phải cái Hư Không Đạo Nhân nói là không bằng.

Dù sao trong các Đại Giáo do các vị Thánh nhân chưởng quản, đệ tử cấp Chuẩn Thánh cũng không có mấy.

Đệ tử cấp Đại La Kim Tiên, trong đó cũng đã là cao thủ rồi.

Nhưng với nhãn quang của Hư Không Đạo Nhân, tự nhiên không được.

Người có thể được y nhìn trúng thu làm đệ tử, đều phải là tồn tại có tiềm lực thành Thánh.

Hoặc là Thiên Đạo Thánh Nhân hoặc là Địa Đạo Thánh Nhân, hoặc là tu luyện Pháp Tắc thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Pháp Tắc Thánh Nhân.

"Nếu đã như vậy, vậy cái này đưa cho y đi." Hậu Thổ đưa tay vồ một cái, trên không trung một đạo linh quang màu bích lục uốn lượn như con rết bị vồ lấy trong tay.

Sau đó đưa cho Hư Không Đạo Nhân.

"Đây là huyết mạch Pháp Tắc của Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Đại ca Xa Bỉ Thi là Tổ Vu chưởng khống Pháp Tắc Độc." Hậu Thổ nhìn đạo huyết mạch Pháp Tắc này, tựa hồ nhớ về thời đại viễn cổ kia.

Hư Không Đạo Nhân nhận lấy, nhìn kỹ.

Pháp Tắc này hiển nhiên hoàn toàn bất đồng với Pháp Tắc Thời

Gian, Pháp Tắc Không Gian của y.

Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian của y, hoàn toàn là Pháp Tắc cụ hiện hóa.

Đạo huyết mạch Pháp Tắc này, hiển nhiên lực huyết mạch Tổ Vu Xa Bỉ Thi và Pháp Tắc Độc dây dưa vào nhau.

"Nếu đã như vậy, vậy ta thay y đa tạ ngươi." Hư Không Đạo Nhân thu đạo huyết mạch Pháp Tắc Độc Đạo này.

Có Pháp Tắc Độc tồn tại, Bàn Vương cũng không thể bằng vào cái này tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Huyết mạch Pháp Tắc của Tổ Vu, hoàn toàn bất đồng với phương thức tu luyện của Pháp Tắc Thánh Nhân thuần túy.

Nhưng trong đạo huyết mạch này đích xác ẩn chứa rất nhiều tin tức Pháp Tắc hệ Độc.

Đối với Pháp Tắc Độc mà Bàn Vương tu luyện, có cực kỳ lớn lợi ích.

Đối với Bàn Vương đích xác là một trọng lễ, vì có thể tỉnh đi công phu khổ luyện.

Thấy Hư Không Đạo Nhân đã thu, Hậu Thổ cũng lộ ra một nụ cười xinh đẹp.

Sau đó vỗ vỗ tay nói: "Bây giờ, đến lượt ta tặng ngươi lễ vật rồi." "Ngươi không tặng ta lễ vật sao?" Hư Không Đạo Nhân mới nhớ, Hậu Thổ từng nói sau này sẽ tặng một kiện lễ vật.

Nhưng xem ra lễ vật không phải huyết mạch Pháp Tắc.

"Đương nhiên không, cái đó tặng cho đệ tử của ngươi." Hậu Thổ lườm Hư Không Đạo Nhân một cái nói.

"Vậy lễ vật đâu?" Hư Không Đạo Nhân nhìn trái nhìn phải, chỉ

cảm thấy toàn bộ Bàn Cổ Thánh Điện trống không như tờ.

Hậu Thổ chắc không phải tặng Pháp Tắc Huyết Mạch Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian chứ.

Hai thứ đó đối với Hư Không Đạo Nhân vô dụng, Hậu Thổ hẳn cũng biết.

Dù sao thành tựu của Đế Giang và Chúc Cửu Âm đối với Pháp Tắc Không Gian và Pháp Tắc Thời Gian, so với Hư Không Đạo Nhân kém quá nhiều.

Nhìn quanh một vòng, vẫn không phát hiện ra.

Hư Không Đạo Nhân nhìn thiếu nữ đang mỉm cười đứng bên cạnh, hắc hắc cười gian nói: "Lễ vật của ngươi, sẽ không phải muốn tặng bản thân ngươi cho ta đó chứ." Nghe câu nói này, Hậu Thổ đầu tiên là ngạc nhiên.

Trên khuôn mặt trắng nõn như ngọc ửng hồng, tùy tức hung hăng lườm Hư Không Đạo Nhân một cái: "Đương nhiên không!" Tùy tức lại bổ sung một câu: "Ngươi mơ đẹp!" Nghe Hậu Thổ nói vậy, Hư Không Đạo Nhân thất vọng lắc đầu: "Được rồi." Thấy Hư Không Đạo Nhân thất vọng như vậy, biết y đang giả vờ, Hậu Thổ nhịn không được lại lườm một cái.

"Đừng lo lắng, lễ vật này vô cùng trân quý." Hậu Thổ nghiêm sắc mặt nói.

"Trân quý cũng không bằng ngươi trân quý." Hư Không Đạo Nhân tiếp lời.

Hậu Thổ trên mặt lại đỏ ửng, trong lòng lại nổi lên một tia hỉ ý, thấy y nghe câu nói đó rất vui.

Nhưng cố ý nói: "Ngươi thấy bảo bối này, sẽ không muốn nữa đâu." Hư Không Đạo Nhân nghe Hậu Thổ nói vậy, trong lòng thật sự

có chút tò mò.

Với tu vi của y, bảo vật nào có thể khiến Hậu Thổ cũng cảm thấy vô cùng trân quý, rốt cuộc là gì?

Cần biết Vu tộc không có thói quen thu thập bảo bối.

Hậu Thổ bị kẹt trong Luân Hồi bao nhiêu năm, lại càng không có thời gian đi tìm kiếm bảo bối.

Theo lời niệm chú khẽ khàng của Hậu Thổ, khí tức Hỗn Độn trong Bàn Cổ Thánh Điện từ từ tản ra.

Cho đến cuối cùng, một bảo bối nhỏ xíu như chiếc chuông bay đến tay Hậu Thổ.

Bảo bối như chiếc chuông ấy, an tĩnh rơi vào tay Hậu Thổ.

Chương 47

Hư Không Đạo Nhân nhất thời trợn tròn mắt.

Hoàn toàn không ngờ có một kiện bảo bối như vậy, trong tay Hậu Thổ.

Hư Không Đạo Nhân kinh ngạc nhìn trong lòng bàn tay trắng nõn như ngọc của Hậu Thổ, kiện bảo bối nhỏ xíu như chiếc chuông ấy.

Vỏ ngoài của chiếc chuông ấy màu xám mịt mờ như Hỗn Độn, bên ngoài khắc nhật nguyệt tinh thần, ẩn ẩn có địa thủy hỏa phong vờn quanh lưu chuyển.

Chiếc chuông nhỏ bé khi rơi vào tay Hậu Thổ, lại phảng phất như đang trấn áp thiên địa Hồng Hoang vậy.

Hư Không Đạo Nhân lại càng cảm giác, xung quanh kiện pháp bảo này, Pháp Tắc Thời Gian vờn quanh chuyển động.

Tựa hồ có thể tùy ý khiến thời gian đình trệ hoặc gia tốc vậy.

"Hỗn Độn Chung!" Ngẩng đầu, Hư Không Đạo Nhân không dám tin nhìn Hậu Thổ nói.

"Thế nào, kiện bảo bối này của ta vô cùng trân quý phải không!" Hậu Thổ thấy Hư Không Đạo Nhân chấn kinh đến không thể tự chủ được, không khỏi nhướng mày, đắc ý nói.

"Nhưng, Hỗn Độn Chung không phải sau Vu Yêu Đại Chiến đã triệt để tiêu thất rồi sao.

Ta dùng Pháp Tắc Thời Không tìm khắp nơi, không tìm thấy, sao lại ở trong tay ngươi." Hư Không Đạo Nhân có chút không dám tin.

Thuở ban đầu sau Vu Yêu Chi Chiến, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề,

Nguyên Thủy, Lão Quân, Thông Thiên thậm chí Nữ Oa đều tìm kiếm Hỗn Độn Chung khắp toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Đặc biệt Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, ba người đều là Giáo Chủ của Đại Giáo, chính thiếu một kiện Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận.

Nhưng ba người đã lật tung toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục cũng không tìm thấy dấu vết Hỗn Độn Chung.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ, sau khi Hư Không Đạo Nhân phục tô cũng bắt đầu tìm kiếm kiện Tiên Thiên Chí Bảo có liên quan đến Pháp Tắc Thời Gian này.

Vì sao?

Chẳng phải lo lắng Hư Không Đạo Nhân tìm thấy sao.

Với thần thông Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian của Hư Không Đạo Nhân, phối hợp với hai kiện bảo bối Hoàn Vũ Kỳ Bàn và Hỗn Độn Chung, có thể khiến sáu vị Thánh nhân cùng ra tay, chính diện đối đầu cũng hoàn toàn không phải đối thủ.

Như hiện tại, Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người liên thủ, với uy năng của Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Tru Tiên Trận, ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng không làm gì được, không dám xông cứng Tru Tiên Kiếm Trận.

Tuy rằng đại trận di động không tiện, cũng không làm gì được Hư Không Đạo Nhân chưởng khống Pháp Tắc Không Gian.

Nhưng có thể bức lui Hư Không Đạo Nhân, đủ để thấy sự khủng bố của Tam Thanh.

Dù sao Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa ba người, cùng tu vi Thánh nhân, bị Hư Không Đạo Nhân một chiêu diện đã bị vây khốn.

Chuẩn Đề bị Hư Không Đạo Nhân vây khốn trong hư không mấy chục vạn năm, phải nhờ Hồng Quân tương trợ mới phá trận thoát ra.

"Ban đầu sau Vu Yêu Chi Chiến, Thái Nhất ỷ vào lực phòng ngự và uy năng khủng bố của Hỗn Độn Chung, đã giết không biết bao nhiêu cường giả Vu tộc của ta.

Sau đó ta hao phí đại lượng nguyên khí, triệu xuất Bàn Cổ Chân Thân, mới đánh giết được Thái Nhất kia." Hậu Thổ nhìn Hỗn Độn Chung nhỏ xíu trong tay nói.

"Tuy rằng Vu tộc ta không thể sử dụng Hỗn Độn Chung, nhưng uy lực của kiện pháp bảo này ta cũng vô cùng rõ ràng.

Cho nên ta quyết định đem Hỗn Độn Chung giấu trong Bàn Cổ Thánh Điện.

Có năng lực cách tuyệt thiên cơ của Bàn Cổ Thánh Điện, bất luận ai cũng không tìm thấy." Hậu Thổ cười nói: "Như vậy ta không dùng được, nhưng người khác cũng không thể dùng lên người ta nữa." Hư Không Đạo Nhân gật đầu, suy nghĩ kỹ thì đúng là đạo lý này.

Đối với Vu tộc mà nói, pháp bảo cường lực không dùng được, phong ấn là tốt nhất.

Khi mọi người đều không có pháp bảo, thực lực Vu tộc ngược lại tương đương được biến tướng gia cường, dù sao Vu tộc vốn không thể dùng pháp bảo.

"Đáng tiếc Hồng Quân đã thua rồi." Tựa hồ vậy, Hư Không Đạo Nhân đột nhiên cười nói.

"Vì sao?" Hậu Thổ có chút tò mò hỏi, không biết vì sao Hư Không đột nhiên nhắc đến Hồng Quân Đạo Nhân.

"Kể từ khi ta phục tô, y đã tìm kiếm khắp Hồng Hoang, đều muốn tìm Hỗn Độn Chung, sợ ta sẽ tìm thấy trước.

Chắc hẳn y muốn Chuẩn Đề làm việc gì đó, nên lấy điều này làm điều kiện để giải trừ Thiên Đạo Đại Thệ của y." Hư Không Đạo Nhân cười nói: "Nhưng nếu y biết Hỗn Độn Chung đang trong tay ngươi, khẳng định sẽ không dễ dàng để y rời khỏi Địa Phủ như vậy." "Thật đáng đời." Hậu Thổ nghe vậy cũng cười.

Nếu Hồng Quân biết y đã sớm để Hậu Thổ ra ngoài, nên đã để Hư Không Đạo Nhân có được Hỗn Độn Chung.

Chắc hẳn trong lòng y sẽ hối hận chết, không chừng sẽ tức giận nhét Chuẩn Đề trở lại phong ấn.

"Đây!" Hậu Thổ đưa Hỗn Độn Chung cho Hư Không Đạo Nhân, nhẹ giọng nói: "Mau luyện hóa đi." "Được." Hư Không Đạo Nhân gật đầu, nhận lấy Hỗn Độn Chung, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống đất bắt đầu luyện hóa.

Ong!

Khi ý thức Hư Không Đạo Nhân thâm nhập vào Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng động khẽ.

Tựa hồ chung linh đã ngủ say vô số năm, bị đánh thức vậy, và vô cùng kháng cự ý thức xâm nhập của Hư Không Đạo Nhân.

Theo ý thức Hư Không Đạo Nhân càng thâm nhập, toàn bộ thân chung chấn động càng kịch liệt.

Ong!

Ong!

Ong!

Từng tiếng chuông trầm đục và dồn dập không ngừng vang vọng trong Bàn Cổ Thánh Điện.

Hư Không Đạo Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, biết nguyên nhân là

nguyên linh Thái Nhất trong Hỗn Độn Chung chưa bị xóa bỏ.

Nhưng y cũng không để tâm, chỉ là tàn linh của bản thể đã chết vô số năm mà thôi.

Ngay cả khi bản thể Thái Nhất ở đây sử dụng Hỗn Độn Chung, y cũng có thể dễ dàng xóa bỏ.

Y trực tiếp dùng Pháp Tắc Không Gian, khóa không gian xung quanh Hỗn Độn Chung, khiến nó căn bản không thể lay động.

Hư Không Đạo Nhân hung hăng đâm Thần Thức của mình vào.

Thiên xoay địa chuyển.

Y đã phân thân đến nơi trung tâm nhất của Hỗn Độn Chung.

Khí tức bản nguyên màu Hỗn Độn, ở phần trung ương nhất của Hỗn Độn Chung lại một lần nữa diễn hóa thành Thiên Cung của Viễn Cổ Thiên Đình.

Những bậc thang dài từ chân nhất thông đến đỉnh cao nhất sừng sững vào tầng mây trong Thiên Khuyết.

Cửu thiên cửu bách cửu thập cửu vạn trọng Đăng Thiên Thê.

Chỉ có từng bước leo Đăng Thiên Thê, mới có tư cách đi vào sâu nhất Thiên Đình để diện kiến Thiên Đế chí cao vô thượng.

Hư Không Đạo Nhân phóng nhãn nhìn ra, vô số cấm chế trong Hỗn Độn Chung căn bản không ngăn được ánh mắt của y.

Ở sâu nhất Thiên Cung, y thấy một nam nhân trung niên mặc hoàng bào, mặt mày anh vũ tọa trên Thiên Đế Bảo Tọa.

Đó chính là Đông Hoàng Thái Nhất, một trong hai Thiên Đế của Yêu tộc, nguyên linh tàn lưu trong Hỗn Độn Chung.

Nhưng nguyên linh này mặt mày ngốc trệ, không có biểu cảm.

Hiển nhiên vì mất bản thể, cũng đã mất linh trí.

Chỉ có thể dựa vào bản năng thủ hộ Tiên Thiên Chí Bảo.

"Hừ, Thiên Đế này giá tư thật lớn.

Ngay cả Thánh nhân cũng không phải, lại dám bày ra cái thế này.

Chẳng trách bị diệt tộc." Hư Không Đạo Nhân nhìn Đăng Thiên Thê khinh thường cười một tiếng.

Đăng Thiên Thê, từng bước leo lên, mới có thể biểu thị sự tôn trọng đối với Thiên Đế.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân biết, ngay cả Hồng Quân cũng không thể khiến y tôn trọng, huống chi là một Thiên Đế Yêu tộc với tu vi Chuẩn Thánh.

Hư Không Đạo Nhân tịnh chỉ như kiếm, chém về phía phía trên Đăng Thiên Thê.

Pháp Tắc Không Gian phát động, một đạo tinh mang màu đen từ ngón tay bắn ra.

Đạo tinh mang màu đen đó thẳng tiến lên Đăng Thiên Thê, trong nháy mắt đã đến trước mặt tàn linh Thái Nhất của Thiên Đế Cung.

Nơi nó đi qua, bất luận là cái gọi là Thiên Thê, Thiên Khuyết, Cung Điện, toàn bộ đều bị yên diệt.

"To gan!" Nguyên linh Thái Nhất tuy chỉ còn lại bản năng, nhưng vẫn cảm ứng được nguy hiểm mà đứng dậy.

Tựa hồ không có ai dám mạo phạm uy nghiêm của Thiên Đế, sau khi phân thân đứng dậy, trực tiếp một quyền đánh về phía tinh mang màu đen.

Quyền đầu và tinh mang va chạm, tàn linh Thái Nhất hóa thành những mảnh vỡ, phân tán từng mảnh.

Toàn bộ Thiên Đình, bao gồm cả Thái Nhất, dưới một ngón tay Thần Thức của Hư Không Đạo Nhân, trực tiếp toàn bộ bị yên diệt.

Trong Hỗn Độn Chung, sau khi nguyên linh Thái Nhất tiêu tán, Hỗn Độn Chung từ từ hóa về diện mạo ban đầu.

Hậu Thổ nhìn thấy, vỏ ngoài màu xám mịt mờ như màu Hỗn Độn của Hỗn Độn Chung từ từ tiêu tán.

Lộ ra màu sắc ban đầu như đồng hoàng của Hỗn Độn Chung.

Toàn bộ Hỗn Độn Chung đột nhiên hóa thành một đoàn nguyên khí thổ hoàng sắc vô biên vô tận.

Nguyên khí tụ lại, lại biến thành một Hỗn Độn Chung lơ lửng trên vô biên thanh khí.

Hỗn Độn Chung khẽ lay động, phát ra tiếng chuông.

Trong tiếng chuông thanh thúy, Hậu Thổ phảng phất thấy thời đại Hồng Hoang thiên địa sơ khai.

Lúc đó giữa thiên địa hỗn trọc một mảnh, thanh khí, trọc khí bất phân, các loại Tiên Thiên sinh linh và Tiên Thiên Linh Bảo cùng Tiên Thiên Linh Căn, đang từ từ thai nghén trong thế giới.

Đột nhiên một tiếng chuông du dương vang lên, thanh khí trọc khí phân tách, nhật dạ tinh thần bắt đầu xuất hiện.

Sơn xuyên hồ hải bắt đầu hiển hiện trên thế giới, có một số Tiên Thiên sinh linh bắt đầu tỉnh lại từ giấc ngủ say, hô hấp thổ nạp.

Tiếng chuông vang dội, trấn áp toàn bộ thế giới Hồng Mông.

Hậu Thổ chấn kinh vô cùng, đây mới là sức mạnh chân thực của Hỗn Độn Chung sao?

Tiếng chuông vừa vang, phân chia thanh trọc nhị khí, trấn áp thiên địa Hồng Mông.

Hậu Thổ cảm nhận, xung quanh Hỗn Độn Chung, dòng chảy thời gian phảng phất hoàn toàn bất đồng với bên ngoài.

Lúc nhanh lúc chậm, ngay cả thời gian trước mặt cái chuông này cũng phải thần phục.

Hư Không Đạo Nhân từ từ mở mắt, khẽ thở ra một hơi.

Chương 48

Kiện Tiên Thiên Chí Bảo này, cuối cùng cũng hoàn toàn bị y luyện hóa.

Nhìn Hậu Thổ với vẻ mặt kinh ngạc, y không khỏi tò mò hỏi: "Ngươi sao vậy?" "Hôm nay ta mới biết uy lực chân thực của Hỗn Độn Chung.

Nếu Thái Nhất có thực lực như ngươi, cộng thêm Hỗn Độn Chung, Vu tộc mười hai Tổ Vu cùng hợp lực, cũng căn bản không có chút phần thắng nào." Hậu Thổ thở ra một hơi đầy may mắn nói.

Hư Không Đạo Nhân bất dĩ vi nhiên nói: "Thái Nhất có thực lực như ta, không cần Hỗn Độn Chung, cũng không có chút phần thắng nào." Hậu Thổ phảng phất bị nghẹn lại.

Nhưng y cũng biết đó là sự thật về Hư Không Đạo Nhân.

Nếu Thái Nhất có thực lực như Hư Không Đạo Nhân, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, Thiên Đình và Đại Lục, lúc này e rằng đều do Yêu tộc thống trị.

Hậu Thổ có chút buồn bã nói.

"Chúng ta ra ngoài đi!" Hư Không Đạo Nhân thấy vẻ mặt của Hậu Thổ mà cười một tiếng, mạnh mẽ nắm tay y.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân đột nhiên phát hiện, không biết đường ra khỏi Bàn Cổ Thánh Điện, đành phải nhìn về phía Hậu Thổ hỏi: "Trong đây, làm sao để mở cửa?" Thấy Hư Không Đạo Nhân lúng túng như vậy, Hậu Thổ đột nhiên tâm tình đại hảo.

"Đi thôi!" Hậu Thổ niệm vài câu Vu chú, cửa lớn Bàn Cổ Thánh Điện trực tiếp mở ra.

Hư Không Đạo Nhân nắm tay Hậu Thổ bước ra.

Nhưng vừa bước ra, sắc mặt Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân đều biến đổi.

"Hừ!" Hư Không Đạo Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, sắc mặt lạnh như sương hàn.

Hỗn Độn Chung lơ lửng trên đỉnh đầu Hư Không Đạo Nhân, tựa hồ cảm nhận được sự phẫn nộ của chủ nhân.

Đang!

Hỗn Độn Chung phát ra một tiếng chuông vang dội, một luồng ba động cường hoành trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Vô số tồn tại cường đại đồng thời kinh ngạc nhìn về phía đó.

Kể từ khi biến mất vô số năm sau Vu Yêu Đại Chiến, Hỗn Độn Chung lại một lần nữa tái hiện thế gian.

Trước Ngũ Trang Quán trên Hồng Hoang Đại Lục.

Minh Hà Giáo Chủ lúc này toàn thân đẫm máu, nhưng lại ngay lập tức phục nguyên.

Thánh nhân vốn khó có thể giết chết, huống chi Địa Đạo Thánh Nhân được Địa Đạo Chi Lực tư dưỡng.

Tuy rằng lực sát phạt có thể không bằng Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng luận phòng ngự, hồi phục đều trên Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đặc biệt Minh Hà, từ Vô Tận Huyết Hải được Hư Không Đạo Nhân điểm hóa mà sinh, toàn bộ Huyết Hải đều có thể coi là bản thể của y.

Khi Minh Hà chưa thành Thánh, có một câu nói lưu truyền trên Hồng Hoang Đại Lục: Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử.

Từ đó có thể thấy bất tử chi thân của Minh Hà khủng bố đến mức nào, Chuẩn Thánh cấp cường giả căn bản vô pháp triệt để giết chết y.

Chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân, mới có thực lực triệt để xóa bỏ anh linh Minh Hà trong Vô Biên Huyết Hải.

Hiện nay Minh Hà lại thành Địa Đạo Thánh Nhân, uy năng của Vô Tận Huyết Hải cũng không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

Có thể nói, Minh Hà tuyệt đối không phải Thánh nhân mạnh nhất, nhưng tuyệt đối là tồn tại khó chết nhất.

"Nguyên Thủy!

Đợi Sư Tôn ta xuất quan, e rằng ngươi phải đến Thiên Đạo đi một chuyến." Minh Hà Giáo Chủ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn đang đứng trong hư không lay động Bàn Cổ Phiên mà ha ha đại tiếu nói.

Vô cùng Hỗn Độn Kiếm Khí từ trong Bàn Cổ Phiên bay ra, chém Minh Hà Giáo Chủ toàn thân đẫm máu.

Sau đó huyết sắc quang mang lóe lên, nguyên lực đại địa và huyết chi bản nguyên phân biệt từ Hồng Hoang Đại Lục và Vô Tận Huyết Hải rót vào thể nội Minh Hà Giáo Chủ, khiến toàn thân thương thế của y trong nháy mắt hồi phục.

Trấn Nguyên Tử sớm đã bị ném trở lại Ngũ Trang Quán.

Minh Hà Lão Tổ hiện ra một bộ phận Pháp Tướng, biến lớn mấy trăm dặm, toàn bộ Ngũ Trang Quán bị y vững vàng bảo hộ dưới thân.

Tuy rằng nhìn thê thảm, nhưng cũng không có chuyện gì.

Trừ phi Nguyên Thủy Thiên Tôn trực tiếp đánh Địa Đạo Thánh Nhân chi thể tan nát, bằng không y luôn có thể kịp thời hồi phục.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Tu La Kỳ không chuẩn bị lấy ra tiếp tục sử dụng nữa.

Hai kiện tuy đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong Thánh nhân chi chiến cũng có thể dùng được.

Đặc biệt Nghiệp Hỏa Hồng Liên, phẩm cấp của nó không hề kém so với Kim Liên Công Đức do Giáo Chủ Tiếp Dẫn Đạo Nhân của Tây Phương Giáo tạo ra.

Nhưng hai kiện tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đối mặt với Bàn Cổ Phiên, Tiên Thiên Chí Bảo sát phạt đệ nhất Hồng Hoang Đại Lục, cũng lực có vị đãi.

Trước đó sau khi cứng rắn chống đỡ mấy chiêu, bản thân hai kiện pháp bảo đã có chút hư tổn.

Tiếp tục chống đỡ, e rằng sẽ nguyên khí đại thương, thậm chí hủy hoại pháp bảo.

Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Chuẩn Đề giả trang Đạo nhân, Tiếp Dẫn hoàn toàn là dáng vẻ Cẩu Đà, toàn thân tản phát vô lượng kim quang.

Kể từ khi có Hồng Quân thủ khẳng, bước tiến hóa Đạo thành Phật của Tây Phương Giáo được thúc đẩy vô cùng nhanh chóng.

Ví dụ như Địa Tạng Vương trú thủ Địa Phủ của Tây Phương Giáo trước kia, hiện nay được xưng là Địa Tạng Bồ Tát.

Nhưng cái danh xưng này có chút danh bất phù thực, dù sao hiện nay y không còn trú trát trong Địa Phủ nữa.

“Nguyên Thủy thiên thiên thổi phồng Bàn Cổ chính tông, Tam Thanh nguyên lưu.

Ngay cả một Địa Đạo Thánh Nhân mới thành Thánh là Minh Hà cũng không thu thập được.” Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn đại chiến trước Ngũ Trang Quán, sau khi Nguyên Thủy lay động Bàn Cổ Phiên

vẫn không làm gì được Minh Hà, cười khẩy nói.

Tuy rằng y cũng không làm gì được bất tử chi thân của Minh Hà, nhưng y chưa từng thổi phồng Bàn Cổ chính tông, tu vi cao thâm.

"Nguyên Thủy chưởng Xiển Giáo Đại Giáo, tụ khí vận Nhân tộc vào một thân, lại cầm Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, tự nhiên nhãn cao hơn đỉnh." Tiếp Dẫn, người giả trang Cẩu Đà, ngồi khoanh chân trên đài sen, đạm đạm nói: "Chỉ là như vậy cửu công bất hạ, Nguyên Thủy Đạo huynh e rằng sẽ động nộ.

Sắp sửa động dụng sát chiêu trong Bàn Cổ Phiên rồi.

Bất tử chi thân của Minh Hà kia khẳng định sẽ bị phá." "Cứ xem đi." Chuẩn Đề Đạo Nhân cười một tiếng, tựa hồ cũng không hoài nghi Nguyên Thủy có thể giết chết Minh Hà Giáo Chủ.

Dù sao với tu vi của Nguyên Thủy xa cao hơn Minh Hà, lại có đại sát khí như vậy, đánh giết Minh Hà cũng là chuyện bình thường.

Đối với hai vị Giáo Chủ Tây Phương Giáo mà nói, đánh nhau là tốt nhất.

Tốt nhất là Minh Hà bị Nguyên Thủy Thiên Tôn giết chết, sau đó Nguyên Thủy lại bị Hư Không Đạo Nhân giết chết, song phương đều chết sạch.

Chỉ còn lại Tây Phương Giáo là hoàn mỹ nhất.

"Nhị Sư Huynh sắp nổi giận!" Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ đang nhìn về hướng Hồng Hoang Đại Lục nói với Đa Bảo Đạo Nhân và vài vị đệ tử đứng bên cạnh.

Thánh nhân chi chiến đang diễn ra trên Hồng Hoang Đại Lục, với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Đa Bảo, Triệu Công Minh và những người khác, tự nhiên nhìn rõ mồn một.

Trước Ngũ Trang Quán.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Minh Hà Giáo Chủ đang bảo hộ Ngũ Trang Quán dưới thân, sắc mặt ngày càng âm trầm.

Vừa rồi y vô cùng khinh thường thân phận Địa Đạo Thánh Nhân của Minh Hà Giáo Chủ, đã buông lời châm chọc.

Hiện nay lấy ra Tiên Thiên Chí Bảo trấn giáo của Xiển Giáo là Bàn Cổ Phiên cũng không làm gì được Minh Hà Giáo Chủ, khiến Nguyên Thủy cảm thấy mất mặt lớn.

Trong các Thánh nhân, người coi trọng mặt mũi nhất là hai vị Giáo Chủ Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Hiện nay đã nói lời lớn, nhưng lại ngay cả Minh Hà cũng không làm gì được, còn bị Minh Hà trào phúng một phen.

Điều này khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm thấy mặt mũi nóng bừng, không khỏi càng thêm não nộ.

"Minh Hà, Hư Không Đạo Nhân đã biết, Tam Thanh ta liên thủ cũng không sợ.

Hừ, lần đại chiến trong Hỗn Độn hư không lần trước, nếu không phải Sư Tôn bỏ chạy, đã sớm bị ta kích bại rồi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Minh Hà Giáo Chủ đang khổ chống dưới Hỗn Độn Kiếm Khí lạnh lùng hừ một tiếng.

Vì sao y đến Ngũ Trang Quán tìm Trấn Nguyên Tử gây phiền phức, chẳng phải vì Thông Thiên Giáo Chủ đã xuất quan sao.

Tam Thanh liên thủ, lại còn trên Hư Không Đạo Nhân, Nguyên Thủy Thiên Tôn tin là vậy.

Nếu đã như vậy, Nguyên Thủy sợ gì, huống hồ trọng bảo Phiên Thiên Ấn của Xiển Giáo vẫn đang trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Không thể không đoạt lại.

“Đều là Thánh nhân, lại lấy lớn hiếp nhỏ, lại còn lý trực khí tráng như vậy.

Nguyên Thủy, mặt mũi của ngươi thật sự dày vô cùng.” Minh Hà ha ha đại tiếu nói, tựa hồ trào phúng Nguyên Thủy lấy lớn hiếp nhỏ.

“Minh Hà, ngươi tìm chết.” Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt khó coi, không ngờ Minh Hà thê thảm như vậy lại dám không ngừng khiêu khích.

Tuy Minh Hà Giáo Chủ đích xác hồi phục nhanh, nhưng trên trường diện nhìn Minh Hà hoàn toàn bị áp chế đánh, Nguyên Thủy không ngờ lúc này Minh Hà lại cứng miệng như vậy.

“Tìm chết?

Ngươi có bản lĩnh đó sao?” Lạnh lùng hừ một tiếng đầy khinh thường, Minh Hà Giáo Chủ nói: “Nếu có thực lực đó thì e rằng đã sớm ra tay rồi.” Thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn thôi động Hỗn Độn Kiếm Khí, Minh Hà Giáo Chủ cứ nghĩ Bàn Cổ Phiên chỉ có bấy nhiêu thủ đoạn.

“Bàn Cổ Phiên cũng chỉ có thế này, tuy uy lực đích xác kinh nhân, nhưng cũng không làm gì được bất tử chi thân của ta.” Trong mắt Minh Hà, Bàn Cổ Phiên tuy đích xác lợi hại vô cùng, công phạt vô song, nhưng có thể vừa hay bị y khắc chế.

Như Thái Cực Đồ khắc chế vô số pháp bảo loại không gian vậy.

“Nếu đã như vậy, vậy ngươi đi chết đi.” Nguyên Thủy đã bị ngọn lửa phẫn nộ triệt để đốt cháy.

Bàn Cổ Phiên không phải không có thủ đoạn công kích mạnh hơn, nhưng trên Hồng Hoang Đại Lục, chứ không phải trong Hỗn Độn vô biên.

Nguyên Thủy cũng lo lắng nếu buông lỏng ra tay, sẽ gây ra hậu quả không thể lường trước cho Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng những lời của Minh Hà lại triệt để chọc giận y.

Ta lưu thủ, ngươi lại cho rằng ta không làm gì được?

Nguyên Thủy quyết định, bất luận thế nào cũng phải phấn toái nhục thân Minh Hà rồi tính tiếp.

Ngọc Thanh Tiên Lực rót vào Bàn Cổ Phiên.

Nguyên Thủy tay cầm Bàn Cổ Phiên, trên cao thiên đạp cương bố đấu, niệm niệm hữu từ.

"Nhị Sư Huynh, sử dụng thủ đoạn này, không sợ tổn hại Hồng Hoang Đại Lục sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn động tác của Nguyên Thủy cũng kinh hãi.

"Nguyên Thủy quá trùng động rồi." Bát Cảnh Cung, Lão Quân nhìn thấy cảnh này cũng nhíu mày, tùy tức phá khai hư không đi tới.

Chương 49

Minh Hà Giáo Chủ ở Tây Phương nhìn động tác của Nguyên Thủy trong lòng cũng kinh hãi.

Thánh nhân ra tay, tùy tiện thiên uy, căn bản không cần như những Chuẩn Thánh, Đại La Kim Tiên kia, niệm tụng các loại chú ngữ.

Nhưng một khi làm như vậy, rõ ràng muốn sử dụng những pháp môn có uy lực cường đại, ngay cả thân Thánh nhân cũng không dám cứng rắn đón tiếp.

Nhưng Minh Hà cũng không biết Nguyên Thủy cụ thể sử dụng pháp môn gì, chỉ đành trong lòng âm thầm đề phòng.

Theo tiếng chú ngữ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, trên mặt Bàn Cổ Phiên từng đóa phù văn kỳ dị sáng lên.

Khí Hỗn Độn được thai nghén trong đó, tùy tức một quả Thần Lôi màu Hỗn Độn được Bàn Cổ Phiên triệu ra.

Hỗn Độn Đô Thiên Thần Lôi!

Minh Hà trương đại hai mắt.

Truyền thuyết nói Bàn Cổ Đại Thần dùng lôi pháp khi sáng thế.

Lúc Vu Yêu Chi Chiến, Minh Hà thấy Thập Nhị Tổ Vu tụ tập Bàn Cổ Chân Thân, triệu hoán Hỗn Độn Đô Thiên Thần Lôi, một lần phá hủy hai đại trận Chu Thiên Tinh Đấu và Hà Đồ Lạc Thư của Yêu tộc, công phá Thiên Đình.

Nhưng Tổ Vu chỉ là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, Nguyên Thủy lại là do Nguyên Thần Bàn Cổ một phân thành ba mà sinh ra.

Huống chi Bàn Cổ Phiên mà Nguyên Thủy sử dụng cũng là do Bàn

Cổ Phủ, Chí Bảo của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Hỗn Độn Đô Thiên Thần Lôi do Bàn Cổ Phiên triệu hoán ra, so với lúc Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra không biết cường đại hơn bao nhiêu lần.

Minh Hà Giáo Chủ có một cảm giác, dưới một lôi này, nhục thân của y tuyệt đối sẽ triệt để phấn toái, ngay cả Địa Đạo và Huyết Hải Chi Lực cũng không kịp bổ cứu, trực tiếp hồi quy vào Địa Đạo.

Ngũ Trang Quán dưới thân y lại càng không cần nói, dưới một kích Trấn Nguyên Tử và Vu tộc trong thế giới Địa Thư tuyệt đối sẽ triệt để vẫn lạc.

"Nguyên Thủy, ngươi dám trên Hồng Hoang Đại Lục sử dụng pháp thuật như vậy.

Không sợ hủy diệt Hồng Hoang Đại Lục, chịu thiên khiển sao?" Minh Hà Giáo Chủ nộ thanh nói.

Nhưng không phải trong Hỗn Độn vô biên, Nguyên Thủy nếu hơi không khống chế tốt, một vùng lớn Hồng Hoang Đại Lục sẽ bị hủy diệt.

"Chẳng phải ngươi nói ta không có biện pháp sao.

Để ngươi nếm thử Thần Lôi của ta, đi đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trạng thái gần như phong cuồng kêu lên.

Hỗn Độn Đô Thiên tựa chậm mà nhanh bay về phía Minh Hà.

Minh Hà Giáo Chủ vừa kinh nộ vừa tuyệt vọng.

Tuyệt vọng không phải vì sẽ chết, mà vì đã cô phụ trọng trách của Sư Tôn và Bình Tâm Nương Nương...

Mắt thấy Hỗn Độn Đô Thiên Thần Lôi sắp xóa sổ Minh Hà và Ngũ Trang Quán.

Một tiếng chuông vang dội hồi đáp toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Hỗn Độn Đô Thiên Thần Lôi đang bay về phía Minh Hà phảng phất bị định trụ.

Sau đó một cánh cửa không gian khổng lồ mở ra, trực tiếp truyền tống Hỗn Độn Đô Thiên Thần Lôi không biết đi đâu.

Hư Không Đạo Nhân vẻ mặt giận dữ bước ra.

Hỗn Độn Chung vang lên, Pháp Tắc Thời Gian phát động, toàn bộ Nguyên Thủy phảng phất bị định trụ.

Sau đó những vết nứt đen kịt xuất hiện trên bầu trời, đan xen nhau lan về phía Nguyên Thủy đang bị định trụ.

Không gian yên diệt.

Đó là một loại sát chiêu trong Pháp Tắc Không Gian, một loại sát chiêu khiến thân thể kẻ địch và thời không nơi y tồn tại cùng yên diệt.

Như Hư Vô Hạp trong tay Nguyên Thủy vậy, chỉ là đáng sợ hơn Hư Vô Hạp rất nhiều.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đang bị định trụ căn bản không thể động đậy, mắt thấy những vết nứt đen kịt lan đến thân mình, xé rách cả Thánh Thể.

"Dừng tay!" Tiếng quát lớn truyền đến, Lão Quân hiện thân, một đạo Thái Cực Kim Kiều xuất hiện dưới chân Nguyên Thủy, kéo y ra.

Vừa thoát ra khỏi thời không bị cố định, Nguyên Thủy liền thổ ra một ngụm tiên huyết.

Toàn bộ thân thể như gốm sứ vỡ vụn, toàn thân đều là thương khẩu.

Giống như Minh Hà vừa rồi bị Hỗn Độn Kiếm Khí không ngừng phách trảm vậy.

“Sư Tôn!” Minh Hà thấy Hư Không Đạo Nhân xuất hiện giữa trận, mặt lộ vẻ cuồng hỉ.

“Minh Hà, vô sự chứ?” Hư Không Đạo Nhân liếc nhìn Minh Hà, hỏi.

“Hồi bẩm Sư Tôn, đệ tử vô sự.” Minh Hà đáp, dù sao Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi cũng không thực sự giáng xuống.

Còn về thương tích do Hỗn Độn Kiếm Khí của Bàn Cổ Phiên gây ra trước đó, đã sớm được đại địa nguyên lực và Huyết Hải chi lực chữa lành.

“Vậy Ngũ Trang Quán thì sao?” Hư Không Đạo Nhân nhìn Ngũ Trang Quán được Minh Hà che chở dưới thân.

“Trấn Nguyên Tử và Địa Thư đều vô sự.” Minh Hà biết Hư Không Đạo Nhân đang quan tâm nên vội vàng đáp lời.

Không phải Hư Không Đạo Nhân không quan tâm đệ tử Minh Hà.

Trước đó, khi thấy Minh Hà bị Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Hỗn Độn Kiếm Khí chém đến thân đầy máu, Hư Không Đạo Nhân cũng kinh nộ dị thường.

Nhưng vừa phẫn nộ chưa bao lâu, Hư Không Đạo Nhân đã thấy toàn thân Minh Hà không lâu sau hoàn toàn hồi phục.

Tốc độ hồi phục quả thực còn khủng bố hơn cả thân bất tử của Vu tộc.

Tuy kiếp trước từng nghe thuyết “Huyết Hải bất khô, Minh Hà bất tử pháp”, nay Minh Hà đã tu thành Địa Đạo Thánh Nhân, liền có hạng năng lực này.

Bằng thiên phú này, Minh Hà có thể là Thánh Nhân chịu đòn nhất trong Hồng Hoang Thế Giới.

Đã vậy, Hư Không Đạo Nhân liền không còn quá lo lắng.

"Bình Tâm Nương Nương." Đúng lúc này, Hậu Thổ hóa thân cũng phá không gian bước ra, Minh Hà thấy vậy vội vàng tham bái.

"Yên tâm, Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử và Vu tộc đều vô sự." Thấy Hậu Thổ mặt đầy lo lắng, Hư Không Đạo Nhân vội vàng nói.

"Vậy thì tốt." Hậu Thổ thở phào, rồi nhìn Minh Hà khen ngợi: "Minh Hà, làm rất tốt." "Nương Nương quá khen, đây là điều Minh Hà nên làm." Minh Hà vội vàng xua tay.

Bình Tâm Nương Nương không chỉ chấp chưởng Địa Đạo, ban cho người khác Địa Đạo Thánh vị.

Hơn nữa, còn có khả năng là Sư Nương tương lai, bất luận xét từ phương diện nào, việc Bình Tâm Nương Nương phân phó đều phải tận tâm tận lực làm.

"Hậu Thổ, nàng và Minh Hà hãy ở lại Ngũ Trang Quán." Hư Không Đạo Nhân nói với Hậu Thổ.

"Vậy còn Người?" Thấy Hư Không Đạo Nhân muốn đi, Hậu Thổ vội vàng hỏi.

"Đi giết một kẻ sớm đã nên chết." Lời vừa dứt, Hư Không Đạo Nhân phá không gian biến mất vô ảnh vô tung.

Hậu Thổ và Minh Hà nghe Hư Không Đạo Nhân nói vậy, biết Người muốn truy sát Nguyên Thủy.

Tuy Minh Hà cũng muốn đi theo xem Sư Tôn, một mình địch ba, đánh giết Nguyên Thủy, nhưng dù sao cũng không thể rời khỏi Ngũ Trang Quán.

Hậu Thổ Nương Nương chỉ là một hóa thân, căn bản không có

nhiều sức mạnh.

Còn về những người khác trong Ngũ Trang Quán, bất luận Trấn Nguyên Tử, Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu và những người khác, tuy đều có thực lực Chuẩn Thánh cấp, nhưng đối mặt với Thánh Nhân thực sự cũng như lũ kiến hôi.

Hư Không Đạo Nhân đã lộ diện, lẽ ra không có Thánh Nhân nào không biết điều dám đến gây phiền phức.

Nhưng không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn.

Vạn nhất thật sự có kẻ không biết điều đến tìm chết thì sao?… Trong Hỗn Độn Hư Không.

Thái Cực Đồ mang theo Lão Quân và Nguyên Thủy phi tốc xuyên toa.

Cả hai đều không dám quay về đạo trường của mình, nếu dẫn sát thần đó về, bất luận thắng hay thua, đạo trường chắc chắn sẽ bị hủy diệt.

Thái Cực Kim Kiều đang cấp tốc xuyên toa, đột nhiên hư không phía trước vặn vẹo lại một chỗ, phong tỏa kiên cố.

Vừa định quay đầu đi, trong không gian loạn lưu phía sau, cảm ứng thấy Hư Không Đạo Nhân đang phi tốc đuổi tới.

Với năng lực của Thái Cực Đồ, cũng không thể trong thời gian ngắn phá vỡ cấm chế hư không kia.

Thấy vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn hung hăng lay động Bàn Cổ Phiên.

Một khối Hỗn Độn Thần Lôi nhỏ hơn vừa nãy từ trên Bàn Cổ Phiên bay ra, nổ trên cấm chế hư không.

Hỗn Độn Thần Lôi nổ tung, không gian cấm chế bị nổ nát bươm,

Địa Thủy Hỏa Phong tứ tán bôn dũng, một tiểu thế giới nhãn thấy muốn hình thành tại đó.

Thái Cực Kim Kiều phóng ra vô lượng kim quang, bình tức Địa Thủy Hỏa Phong đang bôn dũng không ngừng.

Sau đó mang theo Lão Quân và Nguyên Thủy tiếp tục xuyên toa hư không đi.

"Hừ!

Chạy rồi sao?" Hư Không Đạo Nhân nhìn cảnh đó, lạnh hừ một tiếng.

Từng đạo Thời Không Pháp Tắc tung hoành giao chức lại với nhau, hóa thành một la võng khổng lồ.

Chiếu thẳng xuống hai người Lão Quân và Nguyên Thủy đang đứng trên Thái Cực Kim Kiều.

Thiên Địa Mê Cung, Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Lão Quân cũng kinh ngạc.

Phía trước có Thiên Địa Mê Cung, phía sau có Hư Không Đạo Nhân.

Trong lúc bất đắc dĩ, Thái Cực Kim Kiều dừng lại tại chỗ này.

Lão Quân xoay người, đối diện Hư Không Đạo Nhân, chắp tay, cười nói: "Hư Không đạo huynh, đã lâu không gặp." "Chạy à, không chạy nữa sao?

Ngã xem hai người có thể chạy đi đâu." Hư Không Đạo Nhân lạnh lùng nhìn Lão Quân và Nguyên Thủy nói.

Thái Cực Đồ quả thật là không gian hệ Chí Bảo, ổn định không gian, vượt qua thời không, vô cùng đơn giản.

Nhưng tốc độ vượt qua thời không của Thái Cực Đồ có nhanh đến mấy, cũng không thể sánh bằng Hư Không Đạo Nhân chấp chưởng Thời Không Pháp Tắc.

Dù sao Thái Cực Đồ không phải một Pháp Bảo vô chủ, ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không phải Pháp Bảo có thể tự phát huy uy năng tối đa.

Nó cần có người khu sử mới có thể phát huy uy năng lớn nhất.

Hư Không Đạo Nhân tu luyện Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng thiên.

Chương 50

Nếu tiến thêm một bước, Hư Không Đạo Nhân thậm chí có thể Thời Không bản thân.

Nói về tốc độ, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, thậm chí trong Vô Biên Hỗn Độn, cũng khó tìm ra mấy người có thể nhanh hơn Người.

"Đạo huynh nói vậy, ngã chỉ ở đó chờ đợi đạo huynh mà thôi?" Lão Quân vẫn mặt đầy tươi cười nói.

"Chọn cho Ngã táng thân chi địa sao?

Trông cũng không tệ." Hư Không Đạo Nhân lạnh lẽo cười một tiếng, nhìn bốn phía nói.

"Hư Không Đạo Nhân, đừng có cuồng vọng.

Tam Thanh Ngã liên thủ, cũng vị tất thực sự sợ Người." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Hư Không Đạo Nhân quá cuồng vọng, nhất thời có chút không chịu nổi.

"Tam Thanh?

Tam Thanh gì ở đây, không phải chỉ có hai Thanh sao?" Hư Không Đạo Nhân xuy tiếu một tiếng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe xong nhất thời vô ngữ, ở đây quả thật chỉ có y và Lão Quân hai người.

Không khỏi trong lòng oán trách Thông Thiên sao không đến.

"Ngã cũng lười nói nhảm với các ngươi, chết đi!" Hoàn Vũ Kỳ Bàn phi tốc phóng đại, Thời Không Pháp Tắc tung hoành giao thác như vô vàn đường ngang đường dọc bố trên kỳ bàn.

Đồng thời Thời Không Pháp Tắc diễn sinh ra vô cùng không gian,

muốn vây khốn hai người Lão Quân và Nguyên Thủy vào trong.

Khiến họ vĩnh viễn mê thất.

"Thái Cực Kim Kiều." Lão Quân thấy Hư Không Đạo Nhân trực tiếp động thủ, vội vàng dùng Thái Cực Đồ định trụ Hoàn Vũ Kỳ Bàn, đồng thời một tòa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp đỉnh trên đầu.

Áp lực truyền đến từ Hoàn Vũ Kỳ Bàn khiến Lão Quân trong lòng đại chấn.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn bị Thái Cực Đồ áp chế, phảng phất như một Cổ Long Vương, gần như muốn lật tung toàn bộ Thái Cực Kim Kiều.

Lão Quân đành phải dốc toàn bộ pháp lực để trấn áp Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Theo kinh nghiệm lần trước của Lão Quân, nếu Hư Không Đạo Nhân muốn chưởng khống kỳ bàn, tất phải dốc toàn lực, không thể làm việc khác.

Dù sao Thái Cực Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo, không chỉ phẩm giai cao hơn một chút, mà về Pháp Tắc cũng khắc chế Hoàn Vũ Kỳ Bàn hơn.

Nào ngờ, đột nhiên vô số Hư Không Thần Lôi bay tới tấn công hai người.

"Thực lực của Hư Không Đạo Nhân lại biến cường, lần trước khi thao khống Hoàn Vũ Kỳ Bàn không thể phát ra nhiều Thần Lôi như vậy." Lão Quân đầu đội Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp, tiên thiên lập tại thế bất bại.

Tuy Hư Không Thần Lôi nổ khiến Linh Lung Bảo Tháp liên tục chấn động, nhưng rốt cuộc không làm gì được Khai Thiên Công Đức Chí Bảo.

Nguyên Thủy thì không có thủ đoạn như Lão Quân.

Đành phải lay động Bàn Cổ Phiên phát ra vô số Hỗn Độn Kiếm Khí va chạm với Hư Không Thần Lôi.

Tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên.

Thời Không một lần nữa bị hóa thành Hỗn Độn, Hỗn Độn bôn đằng như cháo sôi, không ngừng nổi bong bóng.

Hỗn Độn diễn hóa thành Địa Thủy Hỏa Phong, tứ xứ bôn dũng, gặp kim quang Thái Cực Đồ tán phát lại bình tức xuống, diễn hóa thành từng tiểu thế giới.

Tiểu thế giới trong va chạm kịch liệt lại từng cái vỡ nát, hóa thành Hỗn Độn, chu phục thủy.

Hỗn Độn Kiếm Khí tuy nhiều, nhưng xa không bằng Hư Không Thần Lôi.

Đặc biệt Hỗn Độn Kiếm Khí rời Bàn Cổ Phiên chỉ có thể bay về phía trước, không giống Hư Không Thần Lôi hoàn toàn có thể bị Hư Không Đạo Nhân thao túng.

Không ít Hư Không Thần Lôi vòng qua Hỗn Độn Kiếm Khí, bay đến nổ bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Một đóa Khánh Vân từ đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn vươn ra, rủ xuống vô cùng hào quang bảo vệ chu thân Nguyên Thủy.

Chư Thiên Khánh Vân, Cực Phẩm Phòng Ngự loại Tiên Thiên Linh Bảo, là Chí Bảo phòng thân của Hồng Quân Đạo Tổ, sau này ban cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ đứng sau Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp của Lão Quân.

Tuy có Chư Thiên Khánh Vân bảo hộ, Hư Không Thần Lôi nổ

không làm thương Nguyên Thủy.

Nhưng khiến y thân hình lung lay, từ trên Thái Cực Kim Kiều rơi xuống.

"Không hay rồi!" Lão Quân thấy Nguyên Thủy rơi khỏi cầu trong lòng cũng kinh ngạc.

Bên dưới Thái Cực Kim Kiều chính là Hoàn Vũ Kỳ Bàn, nếu Nguyên Thủy rơi vào trong đó, bị Thiên Địa Mê Cung vây khốn, thì Lão Quân cũng không cứu được, đến lúc đó chỉ có thể mặc Hư Không Đạo Nhân tể cát.

Trong lúc tình cấp, Lão Quân lấy ra một cây phất trần, khẽ phất một cái.

Đuôi phất trần cuốn ngang eo Nguyên Thủy, kéo y trở lại Thái Cực Kim Kiều.

"Đa tạ Đại Sư Huynh." Nguyên Thủy được kéo về cũng có chút hoảng sợ không thôi, nếu vừa nãy thực sự rơi xuống, kết cục tốt nhất cũng như Chuẩn Đề Đạo Nhân bị phong ấn mấy trăm vạn năm.

Nhưng bị phất trần cuốn kéo lên như vậy, quả thực cũng vô cùng chật vật, làm mất hết thể diện Thánh Nhân.

"Thông Thiên, cũng không biết vì sao không đến?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói với Lão Quân, ngữ khí vô cùng não nộ.

Đang lúc nhìn Hư Không Đạo Nhân sắp ra tay, vội vàng ngưng thần giới bị.

Đúng lúc này, không gian một bên bị phá vỡ.

"Đại Sư Huynh, Nhị Sư Huynh, Thông Thiên cũng đến rồi." Chính là Thông Thiên Giáo Chủ đầu đội Tru Tiên Trận Đồ, tay cầm Tru Tiên Kiếm đi tới.

“Vừa hay!” Lão Quân và Nguyên Thủy đều mặt lộ vẻ cuồng hỉ, không còn trấn áp Hoàn Vũ Kỳ Bàn, giá ngự Thái Cực Kim Kiều hợp sức với Thông Thiên.

“Thông Thiên, ngươi đến rồi.” Lão Quân nói, giọng điệu vô cùng vui vẻ.

“Thông Thiên, vì sao bây giờ mới đến?” Nguyên Thủy Thiên Tôn nói với vẻ sắc lạnh, dường như đang trách móc vì sao Thông Thiên bây giờ mới tới.

Thông Thiên vừa nãy đang vội vã cản đến, nghe lời Nguyên Thủy trong lòng cũng thầm não nộ.

Ngươi cứ thích chọc giận Hư Không Đạo Nhân, bị người ta truy sát.

Ngã tốt bụng đến cứu, ngươi lại trách móc ngã.

Liền lập tức đáp trả: “Ngã đâu có Thái Cực Đồ hay những Không Gian Chí Bảo khác, chỉ có tốc độ như vậy thôi.” “Ngươi!” Nguyên Thủy nghe Thông Thiên nói vô cùng bất mãn, vừa định quát mắng.

Lão Quân vội vàng hòa giải nói: “Được rồi, được rồi, đại địch đương tiền.

Đẩy lùi địch nhân là việc khẩn yếu.” Lão Quân dù sao cũng là Đại Sư Huynh, uy vọng thâm trọng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy vậy cũng không nói gì nữa.

Thông Thiên mặt không vui vẻ, hạ Tru Tiên Kiếm Trận, một mình bước vào trước.

Lão Quân và Nguyên Thủy vội vàng cưỡi Thái Cực Kim Kiều cũng theo vào.

“Hư Không, ngươi có dám phá trận này không?

Hôm nay định cho ngươi kiến thức sự lợi hại của Tam Thanh Ngã.” Thông Thiên vừa định hô trận, Nguyên Thủy đột nhiên mở miệng, khiến Thông Thiên lại một trận bất mãn.

Hư Không Đạo Nhân thấy Thông Thiên đến rồi thì không ra tay nữa.

Nhìn đại trận đã bày xong, Người bước vào trong.

Nghe giọng Nguyên Thủy truyền ra từ trong trận.

Hư Không Đạo Nhân mân mê kỳ bàn trong tay, thản nhiên cười nói: “Thông Thiên, ngươi nghĩ chiêu này với Ngã hữu dụng sao?” Liền tức khắc bước vào trong trận.

“Hư Không Đạo Nhân lại dám nhập trận.” Thông Thiên Giáo Chủ thấy Hư Không Đạo Nhân cứ thế thẳng tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, không khỏi kinh nghi hỏi.

Cần biết lần trước sau khi ba người bày Tru Tiên Kiếm Trận, Hư Không Đạo Nhân liền quay đầu bỏ đi.

“Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn cuồng ngạo tự đại, hành động như vậy thật kỳ quái.” Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh hừ một tiếng, dường như đang chê Thông Thiên ít kiến thức.

Thông Thiên lại một trận não nộ, vừa nghĩ hai người này đều là loại người đó sao.

Lão Quân thản nhiên mở miệng nói: “Thực lực của Hư Không Đạo Nhân so với lần trước quả thực đã tiến bộ không ít.” “Lần trước khi Thái Cực Đồ trấn áp Hoàn Vũ Kỳ Bàn, Ngã không có dư lực làm việc khác.

Nhưng lần này lại có thể thao túng nhiều Hư Không Thần Lôi như vậy.” “Chẳng trách Người lại có tự tin như thế.” Thông Thiên Giáo Chủ như bừng tỉnh nói.

“Không chỉ vậy, ngươi quên Hỗn Độn Chung rồi sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu nói.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe câu đó mặt biến sắc.

Trước đó Hư Không Đạo Nhân không vào Tru Tiên Kiếm Trận, là vì không có Chí Bảo phòng ngự, không thể chống lại hung sát chi khí và kiếm ý vô tận trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân có Hỗn Độn Chung trong tay, sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận hoàn toàn không có bất kỳ ảnh hưởng nào đến Người, cứ thế đi vào.

“Vì sao không nói sớm?” Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy nộ đạo.

Trước đó tuy y có nghe thấy tiếng Hỗn Độn Chung vang vọng khắp Hồng Hoang Thế Giới, nhưng không liên tưởng đến việc Hư Không Đạo Nhân đã lấy được nó.

Trong trận đại chiến trước Ngũ Trang Quán, Nguyên Thủy tuy bị định trụ, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không ngoài ý muốn, chỉ nghĩ là Thời Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân.

Tiếng chuông đó chỉ có Nguyên Thủy ở trong trận nghe rõ.

“Nói sớm có ích gì?

Ba người Ngã liên thủ, dù có Hỗn Độn Chung, Ngã cũng vị tất không thể một trận chiến.” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng có chút não nộ nói: “Chẳng lẽ ngươi sợ Hư Không Đạo Nhân hay sao?” “…” Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy càng bạo khiêu như lôi.

“Được rồi, được rồi, giờ địch nhân đã đánh đến cửa, chúng ta lại ở nội hồng, thành ra thể thống gì.” Lão Quân thấy hai người tranh cãi không ngừng, sắc mặt cũng trầm xuống.

Ngoài đại trận, Hư Không Đạo Nhân đang nghe tiếng vang trong

Hệ Thống.

"Đinh!

Chúc mừng Túc Chủ lần nữa đối mặt, Tam Thanh liên thủ, Tru Tiên Kiếm Trận.

Túc Chủ có ba lựa chọn sau:" "Lựa chọn một: Quay đầu bỏ đi, rời khỏi đây, nhận được phần thưởng: Vô sự phát sinh." "Lựa chọn hai: Phá giải Tru Tiên Kiếm Trận, nhận được phần thưởng: Thời Gian Nguyên Thạch hai mươi viên." "Lựa chọn ba: Phá giải Tru Tiên Kiếm Trận, và đánh giết Nguyên Thủy, nhận được phần thưởng: Thời Gian Bản Nguyên." Chọn cái nào?

Hư Không Đạo Nhân đến đây vốn là để đánh giết Nguyên Thủy.

"Lựa chọn ba!" Hư Không Đạo Nhân đáp lại.

Liền tức khắc bước vào giữa Tru Tiên Kiếm Trận, vô biên sát khí cuồn cuộn hướng về Hư Không Đạo Nhân.

Hỗn Độn Chung lơ lửng trên đỉnh đầu Hư Không Đạo Nhân trong luồng thanh khí, khẽ chấn động, những sát khí thiên địa kia liền không thể tiếp cận Hư Không Đạo Nhân mảy may.

Sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận có thể gây cho Người không ít phiền phức, cho nên lần trước mới phải rút lui.

Chương 51

Dù sao nhục thân của Người không phải vô cùng cường hãn, chỉ vì Thời Không Pháp Tắc, những thương tổn thông thường đều có thể trực tiếp di chuyển đi.

Nhưng hung sát chi khí trong Tru Tiên Kiếm Trận ở khắp mọi nơi, lại có Nguyên Thủy và Lão Quân ẩn mình trong đó.

Nếu sát khí Tru Tiên Kiếm Trận chỉ gây ra phiền phức nhỏ cho Người, nhưng nếu phải chịu một đòn Hỗn Độn Kiếm Khí hoặc Điều Thiên Thần Lôi lẫn trong sát khí đó, thì Người cũng không chống đỡ nổi.

Nhưng hiện tại có Hỗn Độn Chung tự nhiên không cần lo lắng.

Là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, Hỗn Độn Chung vốn nổi tiếng với sức phòng ngự mạnh nhất trong các Tiên Thiên Chí Bảo.

Bất luận Nhất Khí Huyền Hoàng Bảo Tháp trên đầu Lão Quân, hay Chư Thiên Khánh Vân của Nguyên Thủy, đều không thể sánh bằng Hỗn Độn Chung.

Đầu đội Hỗn Độn Chung, Hư Không Đạo Nhân tiên thiên lập tại thế bất bại.

Cộng thêm Thời Không Pháp Tắc, Người có thể đi lại tự do trong đại trận.

"Làm sao ra tay đây, đầu đội Hỗn Độn Chung, Tru Tiên Kiếm Trận của chúng ta không thể làm Người bị thương mảy may." Trong đại trận, Thông Thiên Giáo Chủ đứng trên Thái Cực Kim Kiều, mặt lạnh lùng hỏi.

Sát khí trong trận tuy không chỉ có thể che chắn linh thức, mà còn

có thể che mờ Thiên Cơ.

Nhưng Thông Thiên là chủ nhân đại trận, mọi thứ trong đại trận tự nhiên đều rõ như lòng bàn tay, và cũng có thể cho Lão Quân và Nguyên Thủy cùng xem.

Trong hình ảnh, Hư Không Đạo Nhân đầu đội Hỗn Độn Chung đang đi lại trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Từng đợt hung sát chi khí dưới sự thao túng của Thông Thiên Giáo Chủ, cuồn cuộn về phía Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng dưới sự che chở của Hỗn Độn Chung, căn bản không thể làm Người bị thương mảy may.

"Xem ra, chỉ có thể dùng Bàn Cổ Phiên thử xem sao." Lão Quân thấy cảnh đó cũng nhíu mày.

Hỗn Độn Chung phòng ngự vô cùng, còn lợi hại hơn cả Công Đức Chí Bảo Linh Lung Bảo Tháp trên đầu y.

Thái Cực Đồ tuy thiện về điều lý Thiên Cơ, định trụ Thời Không, bình tức Địa Thủy Hỏa Phong, nhưng không thiện về công phạt chi lực.

Trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, Bàn Cổ Phiên có công phạt lợi hại nhất.

"Thử xem sao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu nói.

"Để Ngã triệu ra Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, sau đó Thông Thiên chỉ hướng, Đại Sư Huynh giá ngự Thái Cực Kim Kiều đến là được." "Ngã không tin, Hư Không Đạo Nhân thật sự có thể chống đỡ được Tam Thanh Ngã liên thủ." "Đã vậy, vậy mau hành động đi." Lão Quân vuốt râu, gật đầu nói.

Sự tình đến nước này, cũng chỉ có thể thử biện pháp này mà

thôi… Hư Không Đạo Nhân đang ung dung đi lại trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Căn bản không lo lắng thủ đoạn của Nguyên Thủy và Lão Quân cùng những người khác.

Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung và Khai Thiên Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp, đều được mệnh danh là "đầu đội có thể lập tại thế bất bại".

Tuy câu nói này có chút khoa trương, ví dụ như Thái Nhất sở hữu Hỗn Độn Chung vẫn bị mười hai Tổ Vu triệu tập Bàn Cổ Chân Thân đánh nát.

Nhưng những Chí Bảo này quả thực có phòng ngự vô song, trừ phi tu vi của người sử dụng vượt xa Chí Bảo, hoặc có Chí Bảo cùng cấp độ khắc chế.

Nếu không căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của những Chí Bảo đó.

Tu vi của Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người kém xa Hư Không Đạo Nhân, căn bản không thể phá vỡ Hỗn Độn Chung để làm thương Hư Không Đạo Nhân.

Huống chi Hư Không Đạo Nhân chấp chưởng Thời Không Pháp Tắc, căn bản sẽ không đứng yên để họ đánh.

"Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên chém hồng quang, Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu, Đại La Thần Tiên máu nhuộm y phục." Hư Không Đạo Nhân nhớ lại câu nói hình dung Tru Tiên Kiếm Trận trong kiếp trước.

"Hắc hắc, Đại La Thần Tiên máu nhuộm y phục.

Ngã đảo muốn xem ai máu nhuộm y phục." Cười khẩy một tiếng, Hư Không Đạo Nhân đầu đội Hỗn Độn Chung trực tiếp đi về phía

trận môn nơi Tuyệt Tiên Kiếm đang treo.

Vì sao Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là "phi bốn vị Thánh Nhân không thể phá"?

Vì trong Tru Tiên Kiếm Trận, hung sát chi khí trùng thiên, điên đảo Thiên Cơ, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể tìm ra trận nhãn của đại trận.

Chỉ khi bốn vị Thánh Nhân đồng thời ra tay, định trụ Tru Tiên Kiếm Trận, không cho nó điên đảo Thiên Cơ, Thánh Nhân mới có thể dễ dàng lấy đi Tiên Kiếm treo ở trận nhãn để phá trận.

Chứ không phải Kiếm Trận này có uy lực, có thể thực sự một mình địch bốn vị Thánh Nhân.

Lão Quân với tu vi cao nhất trong các Thiên Đạo Thánh Nhân, lại nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, cũng không dám một mình chống lại bốn vị Thánh Nhân.

Nếu Tru Tiên Kiếm Trận có năng lực đó, thì chẳng phải nó là Chí Bảo đệ nhất Hồng Hoang Thế Giới, vượt xa Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên sao?

Nhưng việc điên đảo Thiên Cơ, khiến Thánh Nhân không tìm ra trận nhãn, đối với Hư Không Đạo Nhân thì vô tác dụng.

Xác định phương vị đâu cần dựa vào Thiên Cơ thôi diễn, trực tiếp thông qua Thời Không Pháp Tắc mà xem.

Trong Kiếm Trận.

Thông Thiên Giáo Chủ nhãn thấy Hư Không Đạo Nhân thẳng tắp đi về phía trận môn nơi Tuyệt Tiên Kiếm ở phía chính bắc của đại trận, đại cật một kinh.

"Không hay rồi, sát khí Tru Tiên Kiếm Trận không thể ngăn cản

Người, bây giờ Người lại đi về phía Tuyệt Tiên Kiếm.” Vội vàng thao túng sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận cuồn cuộn về phía Người, thậm chí Tuyệt Tiên Kiếm đang treo cũng chấn động như sấm sét.

Từ trên Tuyệt Tiên Kiếm phát ra một đạo hồng quang, trực tiếp đâm về phía Hư Không Đạo Nhân.

Hồng quang trong quá trình xuyên qua Tru Tiên Kiếm Trận, hấp thu vô cùng sát khí của đại trận, quang mang nội liễm ngưng tụ đến cực hạn.

Hấp thu nhiều hung sát chi khí như vậy, đạo kiếm quang này phản lại trở nên bình hòa hơn nhiều, phong mang ẩn giấu, chém về phía Hư Không Đạo Nhân.

Nếu chém trúng thân thể, bất luận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay Thiên Đạo Thánh Nhân, thân thể cũng sẽ trực tiếp bị chém thành hai nửa.

Kiếm quang bay đến trước mặt Hư Không Đạo Nhân, Hỗn Độn Chung khẽ lưu chuyển, rủ xuống vô số Hỗn Độn Khí Lưu bảo vệ chặt Hư Không Đạo Nhân.

Đang… Tiếng kim thiết giao kích vang lên, Hỗn Độn Chung bị hồng quang chém trúng phát ra tiếng chuông, sóng chuông tán đi, hung sát chi khí trong đại trận bị âm ba chấn động tan tác.

Hồng quang chém trên Hỗn Độn Chung, căn bản không thể tiến thêm mảy may, sau đó sức mạnh tiêu hao cạn kiệt, biến mất không thấy.

“Nhị Sư Huynh, đã chuẩn bị xong chưa?

Nếu không ra tay, Tuyệt Tiên Kiếm sẽ bị lấy đi.” Thông Thiên Giáo Chủ thấy Tuyệt Tiên Kiếm mượn toàn lực của Tru Tiên Kiếm Trận một kích, lại không làm gì được Hỗn Độn Chung của Hư Không

Đạo Nhân mảy may, không khỏi càng thêm sốt ruột.

Khác với Nguyên Thủy và Lão Quân trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo.

Tru Tiên Kiếm Trận là Chí Bảo trấn giáo của Tiệt Giáo, một khi Tuyệt Tiên Kiếm bị lấy đi, uy lực sẽ giảm mạnh.

Mỗi khi một thanh chiến kiếm bị lấy đi, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận lại giảm đi một phần.

Cuối cùng chỉ còn một thanh chiến kiếm cấp Cực Phẩm Linh Bảo, thì không thể còn uy năng trực bức Tiên Thiên Chí Bảo, trận sát đệ nhất Hồng Hoang nữa.

"Đại Sư Huynh, Ngã đi đây!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trên Thái Cực Kim Kiều liên tục làm phép, Bàn Cổ Phiên trong Tru Tiên Kiếm Trận phần phật vang lên.

Trên mặt phiên minh văn sáng rực, một khối Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi vô cùng to lớn ẩn ước sắp xuất hiện.

Nguyên Thủy thấy vậy vội vàng nói với Lão Quân.

Lão Quân cũng không chần chừ, mang theo Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người, theo phương vị Thông Thiên chỉ, giá ngự Thái Cực Kim Kiều đến.

Không gian bên cạnh Hư Không Đạo Nhân đột nhiên vỡ ra.

Thái Cực Kim Kiều mang theo Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người bay ra.

"Hư Không Đạo Nhân, ăn của Ngã một đòn Thần Lôi!" Nguyên Thủy tay cầm Bàn Cổ Phiên liên tục lay động, một khối Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi vô cùng to lớn bay ra.

Hư Không Đạo Nhân kinh ngạc nhìn khối Thần Lôi này, Thần Lôi

này không biết lớn hơn bao nhiêu lần so với khối Nguyên Thủy định giáng xuống Minh Hà lúc trước.

"Cũng không biết, Nguyên Thủy đã chuẩn bị bao lâu rồi." Hư Không Đạo Nhân trong lòng lóe lên một ý niệm, sau đó nhìn Thần Lôi cứ thế giáng xuống.

Ong!

Hỗn Độn Chung bị Hư Không Đạo Nhân toàn lực chấn động, Thời Gian Pháp Tắc phát động, cộng thêm chấn phúc của Hỗn Độn Chung, Hỗn Độn Thần Lôi trực tiếp bị định tại chỗ.

Nhưng Thần Lôi khủng bố đến nỗi, thời không xung quanh đều bị hoàn toàn vặn vẹo, sử dụng Thời Gian Pháp Tắc cũng không khống chế được lâu.

Hư Không Đạo Nhân trực tiếp mang theo phá vỡ hư không né tránh.

Đợi Người vừa đi, thời gian vặn vẹo khôi phục bình thường, nhãn thấy Thần Lôi sắp nổ tung, Hư Không Đạo Nhân lại biến mất tăm.

Tam Thanh trong lòng đều kinh ngạc.

"Nguyên Thủy, mau mang ngươi đi!" Lão Quân kinh hãi, vừa rồi Nguyên Thủy đã tốn bao nhiêu sức lực để triệu ra đạo Thần Lôi kia, y và Thông Thiên rõ nhất.

Nếu khối Thần Lôi này nổ tung bên cạnh, với nhục thân của y cũng không chống đỡ nổi.

"Không kịp nữa rồi!" Nguyên Thủy trong lòng cũng kinh nộ vô cùng.

Nhãn thấy vậy, Lão Quân dưới chân Thái Cực Kim Kiều phi tốc mang theo khối Hỗn Độn Thần Lôi này phá không gian đi.

Oanh long!

Âm thanh tựa như Bàn Cổ Khai Thiên truyền ra, không biết cách bao nhiêu tầng không gian, Hư Không Đạo Nhân cũng cảm nhận được chấn động đó.

Hư Không Đạo Nhân ngoài đại trận cảm nhận chấn động đó, trên mặt lộ ra ý cười.

Khối Thần Lôi kia có chống đỡ trực diện cũng không vẫn lạc.

Nhưng nếu Hỗn Độn Chung bị tạm thời nổ tung không thể che chở, rồi lại bị Thông Thiên và Lão Quân tập kích bất ngờ, bị thương một chút cũng không hay.

Vì đã chấp chưởng Thời Không Pháp Tắc, có thể định trụ Thần Lôi, ung dung tránh đi, Hư Không Đạo Nhân tự nhiên lựa chọn cách đó.

"Cơ hội đến rồi!" Hư Không Đạo Nhân thấy cảnh đó, không chút do dự lại bước vào trong trận.

Tiếng kêu rên vang lên.

Thái Cực Kim Kiều phi tốc quay về trong tay Lão Quân.

Chống đỡ một đòn Thần Lôi, Thái Cực Đồ thân là Tiên Thiên Chí Bảo tuy không bị thương, nhưng cũng bị nổ bay không biết bao nhiêu xa, mới bay trở về.

"Không hay rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy Hư Không Đạo Nhân lại bước vào, đến trận nhãn nơi Lục Tiên Kiếm đang treo.

Muốn lấy đi chiến kiếm, trong lòng kinh ngạc, liền trực tiếp thu Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhãn thấy sát khí vô biên xung quanh biến mất không thấy, Nguyên Thủy, Lão Quân và Hư Không Đạo Nhân đều ngẩn người.

“Thông Thiên, ngươi làm gì vậy?” Nguyên Thủy thấy ba người bị lộ ra dưới mắt Hư Không Đạo Nhân, trong lòng cũng hoảng sợ.

Bây giờ không có sự hạn chế của Tru Tiên Kiếm Trận, ba người càng không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân.

Tay Hư Không Đạo Nhân đang vươn ra, chuẩn bị thu Lục Tiên Kiếm, lại phát hiện Lục Tiên Kiếm biến mất không thấy, tay Người vươn vào khoảng không, không khỏi cũng ngẩn người.

“Ồ, đại trận của ngươi bị phá rồi sao?” Hư Không Đạo Nhân thản nhiên nhìn.

Chương 52

Thông Thiên Giáo Chủ bị buộc phải chủ động thu Kiếm Trận, tự nhiên cũng xem như phá trận thành công.

Chỉ là Hư Không Đạo Nhân cũng không nghĩ tới, lại phá Kiếm Trận theo cách này.

"Ngươi có thủ đoạn gì nữa không?" Hư Không Đạo Nhân nhìn Tam Thanh đứng ở phía trước hỏi.

"Hư Không Đạo Nhân, có bản lĩnh thì đừng né tránh!" Nguyên Thủy vừa kinh vừa nộ nhìn Hư Không Đạo Nhân.

Thông Thiên và Lão Quân kỳ quái liếc nhìn Nguyên Thủy một cái, dường như đang nghĩ Nguyên Thủy sao lại nói ra lời như vậy.

"Trốn trong Tru Tiên Kiếm Trận đánh lén Ngã, lại trách Ngã né tránh?" Hư Không Đạo Nhân có chút không thể tin nổi nhìn Nguyên Thủy một cái, không ngờ Nguyên Thủy lại nói ra lời trơ trẽn như vậy.

"Hiện tại đại trận đã phá, nếu không còn thủ đoạn nào khác, thì chết đi!" Sự việc đã đến nước này, Hư Không Đạo Nhân cũng lười nói nhảm với mấy người này.

Vội vàng đánh giết Nguyên Thủy, đoạt lấy phần thưởng Hệ Thống mới là thật sự.

Đó là Thời Gian Bản Nguyên, nếu có nó, Hư Không Đạo Nhân một khi tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cửu trọng thiên.

Chỉ cần thôn phệ Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên, liền trực tiếp hóa hư vi thực, thực thể hóa Không Gian Pháp Tắc và Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể.

Khi đó mới là cường giả cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân thực sự, Đại Đạo Thánh Nhân chấp chưởng Thời Không Pháp Tắc khủng bố nhất.

Lúc đó đừng nói cái gọi là Hồng Quân, Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới trong mắt Hư Không Đạo Nhân cũng sẽ bị tùy tay mạt sát.

"Ngươi không phải phá đại trận của Ngã, là Thông Thiên chủ động thu đại trận." Nguyên Thủy cứng miệng nói, rồi quát Thông Thiên: "Thông Thiên, ngươi không mau bố trí lại Tru Tiên Kiếm Trận!" "Hư Không đạo huynh thực lực cường hoành, Tru Tiên Kiếm Trận của Ngã quả thật không phải đối thủ của đạo huynh.

Phá trận phá đến mức Ngã tâm phục khẩu phục." Nào ngờ Thông Thiên căn bản lười để ý Nguyên Thủy, trực tiếp hướng Hư Không Đạo Nhân nhận thua, thừa nhận Hư Không Đạo Nhân đã phá Tru Tiên Đại Trận.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng hiểu rõ, nhìn thực lực Hư Không Đạo Nhân vừa thể hiện, có Hỗn Độn Chung trong tay, Tam Thanh liên thủ cũng không phải đối thủ của Người.

Nếu cứ tiếp tục cứng đầu, ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm cũng sẽ bị lấy đi, đến lúc đó Pháp Bảo lập giáo của Tiệt Giáo cũng không còn.

Thực tế nếu không phải Thông Thiên cơ trí nhanh nhạy, kịp thời thu Tru Tiên Kiếm Trận, thì lúc này Lục Tiên Kiếm đã ở trong tay Hư Không Đạo Nhân.

"Thông Thiên, ngươi sao lại nhát gan như vậy, Tam Thanh chi nhất, Bàn Cổ chính tông của chúng ta đâu?" Nhãn thấy Thông Thiên trực tiếp thừa nhận đại trận bị phá, Nguyên Thủy không khỏi mặt trắng bệch, não nộ mắng.

Lão Quân ở bên cạnh cũng trầm mặc, không biết nên khuyên nhủ thế nào.

Thông Thiên Giáo Chủ nói đúng, bây giờ ba người liên thủ, cũng không làm gì được Hư Không Đạo Nhân.

"Lão Sư, Ngài có thể ra tay không?" Lão Quân trong lòng mặc mặc cầu nguyện, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ lại không có chút hồi ứng nào.

"Nguyên Thủy, chuẩn bị xong chưa, Ngã sắp ra tay đây." Hư Không Đạo Nhân cố ý nhắc nhở Nguyên Thủy, muốn cho y biết mùi vị của khủng cụ.

"Ngươi muốn động thủ thì động thủ, Tam Thanh Ngã bao giờ sợ ai?" Tay nắm chặt Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

"Tam Thanh?" Hừm một tiếng, Hư Không Đạo Nhân nhìn Thông Thiên và Lão Quân nói: "Các ngươi muốn ra tay sao?" Tuy là hỏi ý, nhưng trong giọng Hư Không Đạo Nhân lại ẩn chứa một cỗ lạnh nhạt.

Rõ ràng, nếu Thông Thiên Giáo Chủ và Lão Quân tiếp tục ra tay, tuyệt đối sẽ khiến Tam Thanh trở về Thiên Đạo một chuyến.

"Hư Không đạo huynh phỏng chừng muốn giết sạch sao, Ngã có thể đảm bảo sau này Ngã và các vị tuyệt đối không làm khó Trấn Nguyên Tử và Vu tộc." Lão Quân cười khổ một tiếng, nói với Hư Không Đạo Nhân.

"Không sai!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng gật đầu phụ họa.

"Trước hết, không làm khó Trấn Nguyên Tử và Vu tộc không phải là điều kiện các ngươi có thể đưa ra!" Hư Không Đạo Nhân vươn một ngón tay khẽ phẩy nói: "Các ngươi không có tư cách lấy việc

không làm khó Trấn Nguyên Tử và Vu tộc làm điều kiện, để trao đổi với Ngã." "Phàm kẻ nào làm khó Trấn Nguyên Tử và Vu tộc, Ngã giết kẻ đó!" Hư Không Đạo Nhân lạnh nhạt nói: "Thứ hai, Nguyên Thủy hôm nay tất phải chết." Bất luận có hay không có việc Trấn Nguyên Tử và Vu tộc.

Chỉ cần Hệ Thống đã ban bố nhiệm vụ đó, thì Hư Không Đạo Nhân tất phải giết Nguyên Thủy.

Dù sao đó là Thời Gian Bản Nguyên, là một bảo vật kỳ dị quý giá hơn Không Gian Bản Nguyên không ít.

Không Gian Bản Nguyên có thể tìm thấy ở một số hiểm địa trong Vô Biên Hỗn Độn, còn Thời Gian Bản Nguyên hầu như không ai biết có thể tìm ở đâu.

Cho nên vì Thời Gian Bản Nguyên, Nguyên Thủy cũng tất phải chết.

Huống chi Nguyên Thủy lại động thủ với Vu tộc và Trấn Nguyên Tử.

Hậu Thổ đã tặng Hỗn Độn Chung và các Chí Bảo khác cho Người, tự nhiên Người không thể dung nhẫn những kẻ này làm hại Hậu Thổ.

"Thông Thiên, Lão Quân Sư Huynh.

Hà tất phải cầu cạnh kẻ này, Ngã là Thiên Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt, không được thì vào Thiên Đạo đi một chuyến." Nguyên Thủy thấy Hư Không Đạo Nhân nhất quyết muốn giết mình, không khỏi đại nộ, chuẩn bị đánh đến cùng.

"Huống chi đừng quên, chuyện Vu tộc, sự quan đến Khí Vận Nhân tộc.

Ngã và các vị là Thánh Nhân, tự nhiên nên thuận Thiên hành sự." Lão Quân và Thông Thiên đều trầm mặc.

Tuy Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt, thân vẫn cũng sẽ sống lại trong Thiên Đạo, nhìn qua chỉ tổn thất một chút tu vi.

Nhưng việc này, sẽ tổn hại một phần Khí Vận Thánh Nhân và Đạo Cơ sau này.

Huống chi, chết nhiều quá, Đạo Tâm vô địch của Thánh Nhân cũng có thể bị phá vỡ.

"Nguyên Thủy dù sao cũng là Sư Đệ của Ngã, Ngã không thể nhìn y chết." Lão Quân thở dài một tiếng nói.

Nhưng y lại thu Thái Cực Đồ, lấy ra Bàn Long Biên Quải, đầu đội Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp.

Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy, cũng thu Tru Tiên Kiếm, lấy ra Thanh Bình Kiếm.

Nguyên Thủy vốn nghe lời Lão Quân trong lòng vui mừng, nhưng nhìn thấy tư thái của Lão Quân và Thông Thiên lại ngẩn người.

Không thể nhìn y chết, nhưng lại không lấy ra Pháp Bảo lợi hại nhất.

Ý là sao?

"Không biết phải trái." Hư Không Đạo Nhân nhìn hành động của hai người, cũng lạnh lẽo cười một tiếng.

Rõ ràng, hai người vừa không thể vứt bỏ tình huynh đệ, lại không dám thực sự liều chết với Hư Không Đạo Nhân.

Đành phải làm ra tư thái như vậy.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn trực tiếp bay ra, lần nữa hóa thành Thiên Địa Mê Cung chụp về phía ba người.

Lão Quân và Thông Thiên thấy vậy mặt biến sắc, vội vàng né tránh.

Nếu không dùng Thái Cực Đồ trấn áp, thì Lão Quân và Nguyên Thủy bị kéo vào Thiên Địa Mê Cung cũng sẽ bị vây khốn.

Buông cho Hoàn Vũ Kỳ Bàn dây dưa với Lão Quân và Thông Thiên hai người, Hư Không Đạo Nhân trực tiếp đi về phía Nguyên Thủy.

Từng đạo Không Gian Tỏa Liên xuất hiện bên cạnh Nguyên Thủy, vây khốn y chặt chẽ ở trung tâm.

Bàn Cổ Phiên cấp tốc lay động, phá hủy những Không Gian Tỏa Liên phong tỏa, Nguyên Thủy vừa đánh vừa lui.

Nhưng tốc độ của Nguyên Thủy làm sao sánh bằng tốc độ của Hư Không Đạo Nhân, căn bản không thể lui được nữa.

Trực tiếp vây khốn Nguyên Thủy, đồng thời vô cùng Hư Không Thần Lôi xuất hiện xung quanh thân thể Nguyên Thủy, bay tới.

Nguyên Thủy trong lúc bất đắc dĩ, đành phải triệu Chư Thiên Khánh Vân ra bảo vệ chu thân, đồng thời Bàn Cổ Phiên cấp tốc lay động.

Nhưng lần này hoàn toàn không có vận may như lần trước.

Hư Không Đạo Nhân khẽ búng Hỗn Độn Chung một cái.

Tiếng chuông vang lên, thời không trôi chảy bên cạnh Nguyên Thủy nhất thời chậm đi rất nhiều.

Động tác lay động Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy trở nên cực kỳ chậm chạp.

Nhưng Hư Không Thần Lôi khi tiến vào xung quanh Nguyên Thủy, tốc độ cũng trở nên cực kỳ chậm chạp.

Lúc này, Hư Không Đạo Nhân lại khẽ búng Bàn Cổ Chung một cái, tốc độ thời gian trôi chảy khôi phục bình thường.

Nguyên Thủy vừa lay động Bàn Cổ Phiên, nhưng căn bản không kịp, Hư Không Thần Lôi đã nổ tung bên cạnh y.

Khiến ngũ sắc hào quang của Chư Thiên Khánh Vân, bị nổ tan nát.

Tuy liên tục lung lay, nhưng vẫn miễn cưỡng chống đỡ được.

Nguyên Thủy kinh hồn bạt vía, quay đầu phát hiện, Hoàn Vũ Kỳ Bàn đang không nhanh không chậm truy đuổi Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên cũng đang tùy ý né tránh, Nguyên Thủy không khỏi đại nộ.

"Thông Thiên, ngươi không muốn ra tay giúp đỡ, thì trực tiếp về Bích Du Cung đi.

Hà tất phải ở đây làm bộ làm tịch!" "…" Thông Thiên nghe câu đó trong lòng càng phẫn nộ vô cùng.

Mỗi khi y chuẩn bị đi giúp Nguyên Thủy, Hoàn Vũ Kỳ Bàn liền cũng theo đó mà siết chặt, khiến y miễn cưỡng ứng phó.

Trong mắt Nguyên Thủy, đó là làm bộ làm tịch.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng một trận não nộ, liền thực sự phá không gian trực tiếp quay về Bích Du Cung.

"Thông Thiên!" Lão Quân kinh hô một tiếng, Thông Thiên vừa đi, Hoàn Vũ Kỳ Bàn chỉ nhắm vào y, khiến y ứng phó mấy phen phiền phức.

Mấy lần hiểm tượng hoàn sinh, suýt chút nữa bị thu vào kỳ bàn.

"Thông Thiên quả nhiên bình thường đối với Ngã đã bất mãn từ lâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên Giáo Chủ thực sự quay người bỏ đi, trong lòng cũng một trận ám hận.

"Nguyên Thủy, trước tiên lo cho mình đi!" Hư Không Đạo Nhân thấy Nguyên Thủy dám phân tâm, lạnh lẽo cười một tiếng.

Quyết định dốc toàn lực ra tay, tuy hiện tại Hồng Quân chưa hiện thân, nhưng quỷ nào biết Ngài đang làm gì.

Nếu Hồng Quân thực sự ra tay, thì Hư Không Đạo Nhân hôm nay vị tất thực sự có thể giết Nguyên Thủy, phần thưởng Hệ Thống tự nhiên cũng không lấy được.

"Đi!" Hư Không Đạo Nhân chỉ thẳng Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung phi tốc khuếch đại, bao trùm phía trên Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Định!" Thời Gian Pháp Tắc phát động, xuyên qua chấn phúc của Hỗn Độn Chung, toàn bộ Nguyên Thủy nhất thời bị vây khốn hoàn toàn không thể động đậy.

"Liệt!" Hư Không Đạo Nhân thốt ra một chữ.

Vết nứt hư không đen kịt lại xuất hiện, lan tràn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy bị Hỗn Độn Chung giữ chặt căn bản không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn vết nứt hư không cắt ngang Thánh Thể.

"Diệt!" Chữ cuối cùng được thốt ra.

Lấy thân thể Nguyên Thủy làm trung tâm, xuất hiện một hắc động, điên cuồng thôn phệ mọi thứ xung quanh, thậm chí trực tiếp thôn phệ nhục thân và Nguyên Thần của Nguyên Thủy vào trong, trực tiếp yên diệt.

Nguyên Thủy Thiên Tôn oanh nhiên vẫn lạc, một sợi Chân Linh đột phá hạn chế của Thời Không trực tiếp quay về Thiên Đạo, ngay cả một lời cũng không thể nói.

Lúc này Hỗn Độn Chung bay về đỉnh đầu Hư Không Đạo Nhân, khiến Người nhẹ nhõm một hơi.

Chương 53

Trong khoảng thời gian ngắn như vậy, đánh giết một Thánh Nhân đẳng cấp như Nguyên Thủy, đối với Hư Không Đạo Nhân cũng không phải là việc dễ dàng.

"May mắn là có Hỗn Độn Chung." Hư Không Đạo Nhân vô cùng hài lòng với Hỗn Độn Chung.

Không chỉ Hỗn Độn Chung tự mang một phần Thời Gian Pháp Tắc.

Quan trọng nhất là Hư Không Đạo Nhân phát hiện, Hỗn Độn Chung có năng lực gia cường cực lớn đối với Thời Gian Pháp Tắc.

Bất kỳ Thời Gian Pháp Tắc nào thông qua Hỗn Độn Chung mà thi triển, uy lực đều mạnh hơn gấp mấy lần so với thi triển trực tiếp.

Cho nên Hư Không Đạo Nhân mới có thể dưới một loạt công kích như vậy, trực tiếp đánh giết Nguyên Thủy, lại khiến y căn bản không thể động đậy.

Lão Quân thấy Nguyên Thủy bị đánh giết, sắc mặt cũng biến đổi.

Thái Cực Đồ một lần nữa triển khai, Thái Cực Đồ đã hơi khôi phục nguyên khí hóa thành kim kiều mang theo Lão Quân điên cuồng bỏ chạy.

Hư Không Đạo Nhân đang chuẩn bị đuổi theo, đột nhiên trong lòng khẽ động.

Nhìn về phía bầu trời.

Lúc này, bầu trời Đại Lục Hồng Hoang đã đổi màu.

Mắt Hư Không Đạo Nhân xuyên qua tầng không gian nhìn ra bên

ngoài.

Tuy hiện tại Người đang ở trong không gian loạn lưu, nhưng đó vẫn thuộc về Hồng Hoang Thế Giới.

Toàn bộ bầu trời Hồng Hoang Thế Giới hoàn toàn thay đổi màu sắc.

Những đám mây trên không trung hoàn toàn biến thành màu đỏ, từng đạo lôi đình vặn vẹo xuất hiện trên bầu trời.

Điều khiến Hư Không Đạo Nhân kinh dị là, trong những lôi đình đó lại cảm nhận được sự tồn tại của Lôi Hệ Pháp Tắc.

Cửu Cửu Thiên Kiếp.

Thiên Kiếp chuyên môn nhắm vào Thánh Nhân, tương truyền khi Thánh Nhân mạnh mẽ nghịch thiên hành, vi phạm ý chí Thiên Đạo.

Thiên Đạo sẽ giáng xuống loại lôi đình đó làm trừng phạt, xóa bỏ Thánh Vị của Thánh Nhân.

Dưới Cửu Cửu Thiên Kiếp.

Mạnh nhất cũng không phải Tứ Cửu Đãng Ma Thiên Kiếp.

Là thủ đoạn mạnh nhất của Thiên Đạo để loại bỏ dị số của Hồng Hoang Thế Giới, diệt sát Ma Đầu.

Loại Ma Đầu này không phải chỉ những kẻ tu luyện A Tu La Ma Đạo, hoặc tu luyện ngoại đạo yêu pháp bị chính đạo chê là yêu ma, mà là những tà tu.

Có thể là những kẻ ngoại lai có thể uy hiếp Hồng Hoang Thế Giới.

Bất luận pháp môn tu hành, chỉ cần có khả năng uy hiếp Hồng Hoang Thế Giới từ bên ngoài, đều có thể gặp Tứ Cửu Đãng Ma Thiên Kiếp.

Nhưng Tứ Cửu Đãng Ma Thiên Kiếp chỉ là thủ đoạn đối phó với dưới cấp Thánh Nhân, không thể đối phó với Thánh Nhân nghịch Thiên Đạo.

Chỉ có loại Cửu Cửu Thiên Kiếp này, ẩn chứa lôi hệ Pháp Tắc lôi đình, mới có khả năng làm thương Thánh Nhân.

Không chỉ lôi đình ngưng tụ, giữa thiên địa âm phong nộ hào, phảng phất quỷ thần đang khóc lóc.

Đồng thời, từ trong những đám mây đỏ còn giáng xuống trận mưa lớn huyết hồng.

Trời đổ máu, quỷ thần khóc lóc!

Thánh Nhân vẫn lạc, Hồng Hoang dị tượng.

"Giết chết Nguyên Thủy lại dẫn đến Thiên Đạo phản ứng lớn như vậy sao?" Hư Không Đạo Nhân trong lòng kinh dị.

Nhưng Người cũng không biết Thánh Nhân vẫn lạc sẽ như thế nào.

Dù sao từ khi Hồng Hoang Thế Giới khai tịch đến nay, đây là lần đầu tiên có Thánh Nhân vẫn lạc.

"Không!" Nhìn đám kiếp vân tụ lại trên trời, Hư Không Đạo Nhân trực tiếp bước ra.

"Muốn diệt Ngã, xem ngươi có bản lĩnh đó không." Lão Quân thấy hành động của Hư Không Đạo Nhân cũng kinh ngạc.

Kiếp vân thiên địa rõ ràng đang hướng về Hư Không Đạo Nhân, nhưng Người không vội vàng né tránh.

Ngược lại, Người nghênh đón.

Hư Không Đạo Nhân tự nhiên sẽ không phải là kẻ ngồi yên chờ chết.

Chạy vào Hỗn Độn Hư Không, Người biết dù có trở về Đại Lục Hồng Hoang, kiếp vân không tiêu trừ vẫn sẽ giáng xuống.

Nhưng không trở về Đại Lục Hồng Hoang cũng là điều không thể.

Huống chi, lôi kiếp càng tích lũy lâu, uy lực càng lớn.

Chi bằng nhân lúc kiếp vân đang trong giai đoạn tích lũy, trực tiếp phá nát nó.

Ong!

Tiếng chuông vang lên, Hỗn Độn Chung xoay tròn, phi tốc phóng đại, phảng phất muốn chứa đựng toàn bộ Đại Lục Hồng Hoang vào trong.

Hư Không Đạo Nhân khu sử Hỗn Độn Chung, trực tiếp đâm vào đám kiếp vân thiên địa kia.

Ong!

Ong!

Ong!

Từng tiếng chuông dồn dập truyền ra, đánh tan tác đám kiếp vân đầy trời.

Những cường giả vốn đang chú ý đến dị tượng thiên địa, thấy cảnh này càng chấn kinh vô cùng.

Phá nát kiếp vân!

Trong Đại Lục Hồng Hoang không thiếu người có thực lực phá nát kiếp vân, nhưng thực sự dám phá thì không có mấy người.

Thiên Kiếp bản thân là thể hiện ý chí Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới, phá nát kiếp vân càng là một sự báng bổ ý chí Thiên Đạo.

Đều nói tu luyện nghịch thiên hành.

Nhưng những Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, thậm chí Thánh Nhân thực sự mạnh mẽ kia, ai dám thực sự nghịch thiên.

Tu vi càng cao, càng cẩn trọng, giảng cứu thuận Thiên hành sự.

Nhân tộc tiên thiên yếu ớt vô cùng, không có răng nanh móng vuốt sắc bén, cũng không có thiên phú thần thông, càng không có Nguyên Thần cường đại.

Nhưng vì được ý chí Thiên Đạo sủng ái, được định là nhân vật chính tuyệt đối trong tương lai của Đại Lục Hồng Hoang.

Những Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh kia, ai mà không ở trước mặt Nhân Hoàng mà an tiền mã hậu, góp sức bình định Hồng Hoang cho Nhân tộc.

Thậm chí những Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng kia, đều vô cùng kính trọng Tam Thánh Hoàng của Hỏa Vân Cung.

Chỉ có những Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đi con đường Pháp Tắc, có thể không cần quá cố kỵ Thiên Đạo.

Dù sao Công Đức, Khí Vận các loại đều không có tác dụng đối với Pháp Tắc Thánh Nhân.

Thực lực của Pháp Tắc Thánh Nhân, đều dựa vào sự chấp chưởng Pháp Tắc của bản thân.

Nếu không địch lại Thiên Đạo, thì cùng lắm là trốn vào Vô Biên Hỗn Độn.

Thiên Đạo Hồng Hoang, có thể làm gì Ngã?

"Hư Không Đạo Nhân, thật sự hung hãn!" Tây Phương Thế Giới, Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nhìn Hư Không Đạo Nhân một chiêu triệt để phá nát kiếp vân, cũng chấn kinh vô cùng.

Là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử.

Nhưng lại càng có thể cảm nhận được sự khủng bố của Thiên Đạo.

Sau khi trở thành Thánh Nhân, lại càng cẩn trọng, không dám chút nào nghịch Thiên Đạo.

"Cũng không biết Thiên Đạo sẽ phẫn nộ đến mức nào, có thể làm gì Hư Không Đạo Nhân không." Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng cũng vô cùng hiếu kỳ, hiếu kỳ rốt cuộc Thiên Đạo có thể làm gì Hư Không Đạo Nhân không.

"Nguyên Thủy, ai!" Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một tiếng.

Dị tượng thiên địa xuất hiện, khiến y hiểu rõ Nguyên Thủy đã vẫn lạc, trở về trong Thiên Đạo.

Tiếng thở dài lúc này, cũng không biết là cảm thán hay may mắn.

Nguyên Thủy vẫn lạc cũng có chút hối hận.

Nhưng khổ sở chạy đi cứu Nguyên Thủy, lại bị đối phương quát mắng, Thông Thiên cũng không nhịn được nộ hỏa bốc lên.

Thông Thiên cũng là người tính cách cực kỳ cao ngạo, làm sao có thể chịu được sự châm chọc như Nguyên Thủy.

Cho nên tức giận quay đầu bỏ đi, nào ngờ lại khiến Nguyên Thủy vẫn lạc tại chỗ.

Chỉ là Thông Thiên cũng hiểu rõ, y có ở đó, phần lớn cũng không cứu được Nguyên Thủy.

Dù sao Hư Không Đạo Nhân có Hỗn Độn Chung trong tay, Tru Tiên Kiếm Trận cũng không còn tác dụng khắc chế với Người nữa.

Trừ phi Hồng Quân Đạo Tổ cũng ra tay, tập hợp sức mạnh của Tam Thanh và Hồng Quân, mới có thể bức lui Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng cũng chỉ là bức lui mà thôi, giết chết một Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chấp chưởng Thời Không Pháp Tắc thực sự quá khó khăn.

"Đều tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng thành Pháp Tắc Thánh Nhân khó khăn vô cùng." "Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, hai đại Pháp Tắc chí tôn còn khó hơn Pháp Tắc thông thường không biết bao nhiêu lần, cũng không biết Hư Không Đạo Nhân là quái thai từ đâu xuất hiện." "Thiên Nộ!" Trong Ngũ Trang Quán, Hậu Thổ có chút lo lắng nhìn bầu trời.

Là người sáng lập Luân Hồi, chấp chưởng Địa Đạo.

Hậu Thổ rõ ràng biết sức mạnh của Địa Đạo rốt cuộc khủng bố đến mức nào, huống chi Thiên Đạo còn mạnh hơn Địa Đạo không biết bao nhiêu lần.

Ngay cả khi Thiên Đạo chỉ có thể rút ra một phần rất nhỏ sức mạnh, cũng không phải Thánh Nhân bình thường có thể chống đỡ.

"Sư Tôn thật là ngưu!" Minh Hà Lão Tổ trong lòng chỉ có một suy nghĩ như vậy.

Kiếp vân bị Hỗn Độn Chung phá nát, ý chí Thiên Đạo Hồng Hoang dường như càng thêm cuồng bạo.

Nhiều kiếp vân hơn, lớn hơn, bắt đầu tụ tập.

Chương 54

Dường như nhất định phải triệt để mạt sát kẻ nghịch ý chí Thiên Đạo này.

Ong!

"Cút!" Hư Không Đạo Nhân đại hát đạo.

Hỗn Độn Chung một lần nữa chấn động, triệt để phá nát kiếp vân Thiên Đạo chưa thành hình.

Lại tụ tập.

Lại phá nát… Sau mấy lần như vậy, kiếp vân thiên địa không còn hội tụ nữa.

Nhưng những đám mây trên không trung lại càng thêm đỏ rực, đỏ đến mức như màu đen vậy.

Toàn bộ thiên địa đều triệt để hôn ám xuống.

Trên cao thiên, vết nứt đen kịt đột nhiên xuất hiện, giống như thần thông Hư Không Đạo Nhân dùng để đánh giết Nguyên Thủy.

"Thiên Băng!" Hư Không Đạo Nhân mặt lạnh lùng nhìn vết nứt đen kịt lan tràn đến, đầy khinh thường.

Mọi Pháp Tắc trong đại thiên thế giới, Thiên Đạo đều có thể động dụng.

Yên Diệt Không Gian, một sát chiêu trong Không Gian Pháp Tắc, Thiên Đạo tự nhiên cũng có thể sử dụng.

Hư Không Đạo Nhân không ngờ Thiên Đạo thấy Thiên Kiếp hội tụ không thành, sẽ sử dụng chiêu này để tiêu diệt Người.

"Vậy thì xem, sức mạnh Thời Không của ngươi và Thời Không

Pháp Tắc của Ngã ai hơn một bậc.” Giơ tay vẫy một cái, Hỗn Độn Chung trực tiếp bay về trong thân thể Hư Không Đạo Nhân.

Người định trực tiếp cứng đối cứng với Thiên Đạo chi lực.

“Cuồng vọng!” Ngay cả Lão Quân vẫn luôn đạm nhiên, thấy vậy cũng không nhịn được mở miệng mắng.

“!!!” Thông Thiên Giáo Chủ liền ba chữ “!!!”, đủ để thấy sự chấn kinh trong lòng y.

Y vẫn luôn tự phụ, trong số các Thánh Nhân trừ Lão Quân ra thì ai cũng không đặt vào mắt.

Ngay cả Nhị Sư Huynh Nguyên Thủy tay cầm Bàn Cổ Phiên, Thông Thiên cũng cảm thấy không kém cạnh.

Nhưng hôm nay thấy Hư Không Đạo Nhân như vậy, cũng không nhịn được bội phục.

“Hư Không có chút quá tự đại rồi.” Hậu Thổ nhíu mày nói, tuy y có lòng tin vào Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng không mượn Hỗn Độn Chung, dùng nhục thân cứng đối cứng, thì không còn là vấn đề tự tin nữa.

Ngay cả Minh Hà vẫn luôn cảm thấy Sư Tôn cường đại vô cùng cũng có chút lo lắng.

Dù sao Hư Không Đạo Nhân đâu có thân bất tử.

Cần biết lần trước Tam Thanh liên thủ, không có Hỗn Độn Chung thì Hư Không Đạo Nhân thấy Tru Tiên Kiếm Trận liền quay đầu bỏ đi.

Hư Không Đạo Nhân đương nhiên không định dùng nhục thân cứng đối cứng, Người đâu có ngốc như vậy.

Chỉ là dùng hư không đối hư không.

Thiên Đạo không như người ta cơ mẫn đa biến, chỉ biết cứng đối cứng.

Người cũng muốn biết, Thiên Băng do Thiên Đạo thi triển, rốt cuộc có uy năng thế nào.

Vết nứt đen kịt phủ kín bầu trời, trong chớp mắt lan tràn đến trước mặt Người.

Hư Không Đạo Nhân hiểu rõ, thủ đoạn có thể yên diệt cả không gian như vậy, bất kỳ Thánh Nhân nào cũng không chống đỡ nổi.

Ngay cả cái gọi là thân bất tử của Minh Hà, cũng sẽ bị trực tiếp triệt để hủy diệt, không còn mảy may.

"Không, Ngã là Hư Không a!" Hư Không Đạo Nhân trương khai hai tay.

"Thời Gian vi thần, Không Gian vi cốt!" "Đại La tự tại, chư thiên duy Ngã!" Sức mạnh Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên, bôn dũng trên thân Người.

"Thiên Đạo lại như thế nào?

Thiên Đạo có thể làm gì Ngã?" Như thể Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc bản nguyên nhất trong Vô Biên Hỗn Độn bôn dũng ra từ hai tay Người.

"Đón Ngã một chiêu, Nghịch Loạn!" Sức mạnh Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc giao chức lại với nhau, toàn bộ Thời Không đều triệt để hỗn loạn, vặn vẹo.

Tất cả đều sẽ phá diệt, tất cả đều sẽ quy về Hỗn Độn.

Sức mạnh vặn vẹo tựa đen tựa trắng nghênh đón vết nứt Thiên Băng.

Hỗn Độn giáng lâm!

Sức mạnh vặn vẹo Thời Không và vết nứt Thiên Băng va chạm vào nhau.

Không có tiếng va chạm kinh thiên động địa như trong tưởng tượng, cả hai dây dưa vào nhau, toàn bộ Thời Không đều triệt để băng liệt.

Thiên Đạo hay Hư Không Đạo Nhân, đều không thể nhìn rõ nơi va chạm.

Chỉ có thể cảm giác hai đạo sức mạnh không ngừng va chạm, mẫn diệt.

Mọi quy tắc dưới sự va chạm này đều mất đi ý nghĩa.

Bất kỳ cấp độ Tiên Thiên Linh Bảo nào, nếu ở trung tâm của sự va chạm này.

E rằng đều sẽ bị trực tiếp triệt để hủy diệt, không còn tồn tại.

Chỉ có Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung mới có khả năng bảo tồn được trong sự va chạm này, nhưng cũng có thể bị hóa thành phí mệnh nguyên khí, giống như Bàn Cổ Phủ thuở sơ khai một phân thành ba, rồi ba phần nguyên khí hóa sinh thành Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung vậy.

"Ha ha ha ha ha, thì ra là thế, thì ra là thế." Trên Kim Ngao Đảo ở Đông Hải, Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên cười lớn, mặt lộ vẻ cuồng hỉ.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Tam Tiêu, Triệu Công Minh và các đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo mặt đối mặt, không biết vì sao Sư Tôn của mình đột nhiên lại vui mừng đến vậy.

Không chỉ các vị Thánh Nhân đang theo dõi trận đại chiến có thể coi là giữa hai tồn tại mạnh nhất Hồng Hoang Thế Giới.

Những Tiên Nhân khác như Đa Bảo, Trấn Nguyên Tử, Côn Bằng, Lục Áp Đạo Nhân và các cường giả cấp Chuẩn Thánh có thực lực đều đang chú ý.

Chỉ là trận đại chiến cấp độ này, đối với Chuẩn Thánh thực sự quá xa vời.

Dù sao đại chiến giữa các Thánh Nhân, đều đã vượt ra ngoài phạm vi lý giải của cường giả Chuẩn Thánh.

Chuẩn Thánh có thể cảm nhận uy năng vô biên của Thánh Nhân, Thánh Nhân ngẫu nhiên ra tay, đều có thể khiến họ cảm ngộ Thiên Đạo.

Nhưng trận đại chiến này, có thể nói là đã vượt ra ngoài đối tượng lý giải của Chuẩn Thánh.

Không chỉ so sánh thực lực, mà còn là sự va chạm giữa các Bản Nguyên Quy Tắc.

Chuẩn Thánh thậm chí còn không thể lý giải được uy năng của hai vị tồn tại khủng bố này khi ra tay.

Chỉ biết một chút dư ba thôi cũng đủ khiến họ từ nhục thân, Nguyên Thần đến Chân Linh hoàn toàn yên diệt, ngay cả Thánh Nhân cũng không kịp ra tay cứu, chứ đừng nói đến việc tiến vào Luân Hồi.

Thánh Nhân, cũng chỉ có thể hiểu được một phần quy tắc trong đó.

Trước đó Thông Thiên Giáo Chủ đã cảm nhận sự cường đại của uy năng va chạm giữa hai bên, nên đã đưa linh thức Thánh Nhân thăm dò vào trong đó.

Nhưng vừa mới thâm nhập vào, Thông Thiên Giáo Chủ chấn kinh phát hiện linh thức bất hủ của mình như Thiên Đạo vậy bị trực tiếp yên diệt.

Đây không phải là loại sức mạnh tiêu hao cạn kiệt, mà là từ căn bản Nguyên Thần đã bị thôn phệ yên diệt một phần.

Đối với Thánh Nhân mà nói, đó cũng là một loại thương tổn không nhỏ, đại biểu cho thực lực thụt lùi.

Giống như sau khi tử vong, sống lại từ Thiên Đạo vậy.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại hoàn toàn không đau lòng, ngược lại vô cùng hưng phấn.

Bởi vì trong khoảnh khắc linh thức bị yên diệt đó, y đã cảm nhận được một tia khí tức hủy diệt tất cả.

Loại lực lượng hủy diệt triệt để, thuần túy đó, tuy khiến Thông Thiên Giáo Chủ tổn thất một chút tu vi, nhưng lại càng khiến y khuy thị một tia Chân Ý Hủy Diệt Đại Đạo.

Tru Tiên Tứ Kiếm từ sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ vút lên trời, khí tức hủy diệt càn quét ức vạn dặm Đông Hải.

Tru, Hãm, Lục, Tuyệt bốn thanh Tiên Kiếm tung hoành, kiếm quang lóe lên, uy năng kinh động tứ hải, quét sạch chư thiên.

Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh và mấy vị đệ tử đều chấn kinh vô cùng.

Tru Tiên Tứ Kiếm của họ, tuy mạnh thì mạnh, đặc biệt khi Thông Thiên Giáo Chủ sử dụng lại càng uy chấn Hồng Hoang, khiến mọi địch nhân phải cúi đầu.

Nhưng chưa từng có Tru Tiên Tứ Kiếm nào hôm nay lại cho người ta cảm giác như vậy.

Tru Tiên Kiếm lúc này, không còn như trước đây sát khí trùng tiêu, hàn quang nội liễm.

Nhưng chỉ cần nhìn kiếm thân một cái, Đa Bảo và những người

khác đã cảm thấy nhục thân và Nguyên Thần của mình đều muốn bị kiếm ý triệt để cắt nát vậy.

Tru Tiên Kiếm Trận của họ, sát khí, sát phạt, Tru Tiên chư thiên sinh linh, Hồng Hoang Tiên Thần.

Tru Tiên Kiếm Trận bây giờ, chuyển hóa sát khí và sát phạt chi lực, thành lực lượng hủy diệt triệt để.

Bất kể hữu hình vô hình chi vật, bất luận Tiên Thể Đạo gia, Kim Thân Phật gia, Linh Bảo Cực Phẩm, dưới Kiếm Trận của Ngã, đều sẽ bị hủy diệt.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lúc Hư Không Đạo Nhân và Thiên Đạo đối đầu, đã lĩnh ngộ được một tia Hủy Diệt Chi Đạo, khiến Tru Tiên Kiếm Trận hoàn toàn thăng cấp một bậc.

Có thể nói, uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận bây giờ không hề dưới Bàn Cổ Phiên do Nguyên Thủy Thiên Tôn sử dụng.

Đương nhiên, không phải phẩm giai Tru Tiên Kiếm Trận đã vượt qua Bàn Cổ Phiên.

Sự lĩnh ngộ một tia Hủy Diệt Chi Đạo của Thông Thiên Giáo Chủ, có sự đề thăng cực lớn đối với uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận.

Trừ phi Nguyên Thủy cũng lĩnh ngộ được Đại Đạo tương tự, đề thăng uy năng của Bàn Cổ Phiên không ít, nếu không sau này y sẽ không còn có thể áp Thông Thiên một đầu như trước.

“Hư Không đạo huynh, đa tạ đa tạ!

Ngã Thông Thiên Giáo Chủ nợ ngươi một đại nhân quả.” Thông Thiên Giáo Chủ thu Tru Tiên Tứ Kiếm, tâm tình đại hảo.

Tổn thất linh thức đó tuy khiến tu vi giảm đi không ít, nhưng tia lĩnh ngộ Pháp Tắc Hủy Diệt đó, lại khiến thực lực phản lại đề thăng

không ít.

Tam Tiêu, Kim Linh và các đệ tử khác nhao nhao tiến lên chúc mừng Sư Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ thực lực càng cường, địa vị của Tiệt Giáo trong Hồng Hoang Thế Giới càng vững chắc.

Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự ở Tây Phương Thế Giới.

"Hư Không Đạo Nhân, tuy không bằng Thiên Đạo, nhưng e rằng cũng không còn kém bao nhiêu nữa.

Ít nhất Thiên Đạo căn bản không làm gì được Người." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Hư Không Đạo Nhân và Thiên Băng chi lực va chạm xong, thở dài một tiếng.

Y và Tiếp Dẫn không còn ý đồ mưu tính Địa Phủ nữa.

Chương 55

Dù sao theo lời Hồng Quân Đạo Tổ, Địa Phủ liên quan đến sự đại hưng của Tây Phương Giáo trong tương lai.

Nhưng nhìn uy thế của Hư Không Đạo Nhân bây giờ, Chuẩn Đề đã triệt để dập tắt ý đồ đó.

Đánh không lại.

Lần sau nếu còn khiêu khích, nếu may mắn thì bị giết chết quay về Thiên Đạo, vậy là xong.

Nhưng nếu gặp phải Hư Không Đạo Nhân tâm tình không tốt, phong ấn mấy ức vạn năm, Chuẩn Đề Đạo Nhân có khóc cũng không có chỗ mà khóc.

Y không dám đảm bảo, Hồng Quân Đạo Tổ lúc đó sẽ cứu y một lần nữa.

Huống chi, với thực lực hiện tại của Hư Không Đạo Nhân, Hồng Quân Đạo Tổ sau khi hợp Đạo có phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân hay không, cũng là một vấn đề.

Nhưng Chuẩn Đề Đạo Nhân đã sai một điểm.

Sức mạnh Thiên Đạo của một thế giới hoàn chỉnh viên mãn, ví dụ như Hồng Hoang Thế Giới, xa xa vượt Thánh Nhân.

Bất luận là Pháp Tắc Thánh Nhân tu luyện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay Thiên Đạo Thánh Nhân nguyên linh ký thác Thiên Đạo đều như vậy.

Thiên Đạo Thánh Nhân không cần nói nhiều, bản thân là tồn tại như quân cờ và thuộc hạ của Thiên Đạo.

Còn Pháp Tắc Thánh Nhân chỉ tu tự thân, nói về thực lực chân chính cũng hoàn toàn không thể sánh bằng Thiên Đạo của một thế giới hoàn chỉnh như vậy.

Bởi vì Pháp Tắc Thánh Nhân, sức mạnh mà bản thân có thể dung nạp cũng cực kỳ hữu hạn.

Không như thế giới có Pháp Tắc viên mãn như Hồng Hoang Thế Giới, gần như có thể khuếch trương vô hạn, thì sức mạnh tự nhiên cũng có thể khuếch trương vô hạn.

Trừ phi Pháp Tắc Thánh Nhân thành Đại Đạo Thánh Nhân, triệt để chấp chưởng quy tắc Đại Đạo của bản thân.

Khi đó tự nhiên có thể dễ dàng áp chế Thiên Đạo, vì Đại Đạo Thánh Nhân là một sự đề thăng về bản chất.

Không thể lấy số lượng sức mạnh mà đánh giá sự mạnh yếu của bản thân.

Đương nhiên, sức mạnh của Thiên Đạo thế giới như vậy tuy xa Thánh Nhân Pháp Tắc, nhưng cũng không thể dùng toàn bộ sức mạnh để tru sát một Pháp Tắc Thánh Nhân.

Ví dụ như Thiên Đạo Hồng Hoang Thế Giới, nếu rút ra toàn bộ sức mạnh để đối phó Hư Không Đạo Nhân.

Thì Hư Không Đạo Nhân tự nhiên chỉ có thể trốn vào Hỗn Độn Vô Tận, thậm chí có thể không kịp trốn.

Nhưng Hồng Hoang Thế Giới trong khoảnh khắc bị rút cạn toàn bộ sức mạnh, bản thân nó cũng sẽ băng hội, thậm chí ngay cả những Thánh Nhân chân linh ký thác trong Thiên Đạo cũng sẽ triệt để vẫn lạc.

Ý chí Thiên Đạo Hồng Hoang Thế Giới chỉ là một loại ý chí bản năng mông đổng, căn bản không thể đưa ra lựa chọn như vậy.

“Sư Huynh, xem ra Ngã sau này không thể đối địch với Địa Phủ nữa rồi.” Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa nói, vừa nhìn về phía Tiếp Dẫn.

Sau đó y ngây người.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn căn bản không để ý Chuẩn Đề, toàn thân đại phóng quang minh, phổ chiếu toàn bộ Tây Phương Thế Giới.

Trong Tây Phương Thế Giới, vô số đệ tử, tín chúng bị Phật quang chiếu rọi, toàn bộ như được thể hồ quán đính, linh trí đại khai.

Chỉ cảm giác toàn thân từ nhục thân đến linh hồn đều ấm áp, phảng phất muốn quy về Tây Phương Cực Lạc.

Không khỏi tất cả đều quỳ sụp xuống, hướng về phương hướng Đại Lôi Âm Tự Tây Phương Cực Lạc, miệng niệm danh hiệu Phật Đà, không ngừng quỳ bái.

Nhưng Tiếp Dẫn đối với tất cả những điều đó lại hoàn toàn không để ý, chỉ vô cùng chuyên chú nhìn trận đại chiến giữa Hư Không Đạo Nhân và Thiên Đạo trên bầu trời.

Trong mắt Tiếp Dẫn, cảnh tượng đó lại hoàn toàn khác so với Thông Thiên nhìn thấy.

Ở giao giới giữa lực lượng Nghịch Loạn của Hư Không Đạo Nhân và lực lượng Thiên Băng của Hồng Hoang Thế Giới.

Từng tiểu thế giới không ngừng sinh diệt.

Do Thời Không Pháp Tắc triệt để hỗn loạn, thời gian trôi chảy trong các tiểu thế giới ở nơi va chạm hoàn toàn khác với Hồng Hoang Thế Giới.

Có tiểu thế giới thời gian trôi chảy thậm chí nhanh hơn Hồng Hoang Thế Giới ức vạn lần.

Trong Hồng Hoang Thế Giới chỉ là một cái búng tay, nhưng ở

những tiểu thế giới đó lại trôi qua mấy trăm, mấy ngàn vạn năm.

Một cái búng tay, ức vạn năm.

Diễn hóa trong nhiều năm như vậy, vô số sinh linh trong từng thế giới đó sinh sôi nảy nở, đi trên các con đường khác nhau.

Có con đường tu sĩ Nhân tộc như Hồng Hoang Thế Giới.

Có con đường cơ giới cách vật cực hạn đi theo ngoại vật.

Có những chủng tộc thiên sinh trường thọ, tùy tâm sở dục chỉ theo đuổi lạc thú cảm quan cực độ như Thiên Ma.

Lại có những khổ tu sĩ thành kính tin vào thần minh, khổ hạnh bản thân như Phật Đà.

Vô số thế giới sinh diệt, vô số chủng loại sinh linh phồn diễn.

Cuối cùng, dưới lực lượng va chạm đó, đều quy về hủy diệt triệt để.

Bất kể tâm thiện nhân nghĩa, hay tác ác đa đoan; bất kể theo đuổi ngoại vật, hay khổ tu bản thân; bất kể thiện, ác, mỹ, sửu, cao, lùn, béo, gầy, nhân, lệ, nghĩa, nghi.

Cuối cùng, đều quy về Tịch Diệt.

"Phật!" Tiếp Dẫn khẩu xướng Phật hiệu, toàn thân đại phóng quang minh, trong quang minh dường như phản chiếu ra Tam Thiên Thế Giới.

Mỗi thế giới đều tràn ngập thất thải Phật quang, bao trùm chư thiên.

Cuối cùng, tất cả Phật quang đều quy về một mình Tiếp Dẫn.

Liền tức khắc, ngay cả Phật quang của Tiếp Dẫn cũng triệt để u ám xuống, phảng phất biến mất.

Không chỉ vậy, Chuẩn Đề Đạo Nhân kinh hãi phát hiện, Kim Thân, Xá Lợi, Linh Thức của Tiếp Dẫn đều phảng phất biến mất.

"Tịch Diệt!" Tiếp Dẫn lại hô ra hai chữ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe hai chữ đó lại mặt lộ vẻ cuồng hỉ: "Sư Huynh, Người đã lĩnh ngộ Tịch Diệt Chi Đạo!" Tiếp Dẫn gật đầu, nhìn nhìn bầu trời, rồi tiếp tục nói với Chuẩn Đề: "Sư Đệ, Tây Phương Giáo của Ngã đại hưng, sắp đến rồi." Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe câu đó, mặt mày hớn hở, liên tục gật đầu.

Hư Không Đạo Nhân ước chừng cũng không ngờ, giao thủ với Thiên Đạo.

Lại khiến Tiếp Dẫn và Thông Thiên hai người đốn ngộ.

"Thật sự chặn lại được rồi…" Trong Ngũ Trang Quán, Hậu Thổ mở to đôi mắt đẹp, không nén được kinh ngạc mà nói.

Nàng vốn dĩ cho rằng Hư Không Đạo Nhân không dùng Hỗn Độn Chung là quá tự tin.

Dù sao, một Pháp Tắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không lấy nhục thân cường hãn mà xưng, chỉ là Pháp Tắc chi lực cường đại mà thôi.

Nhưng không ngờ Hư Không Đạo Nhân lại dùng Thời Không Pháp Tắc đối kháng với sức mạnh Thời Không của Thiên Đạo, thật sự đã chặn đứng.

Không cần biết thắng thua sau đó ra sao, chỉ riêng cảnh này cũng đủ khiến Hậu Thổ chấn kinh.

"Nếu Hư Không muốn tiến thêm một bước nữa, e rằng dù Bàn Cổ Phụ Thần phục tô, cũng chưa chắc đã là đối thủ của Người!" "Sư Tôn vô địch!" Trong lòng Minh Hà chỉ có một cảm giác này.

Khi tất cả mọi người đều cảm thấy Hư Không Đạo Nhân không dùng Hỗn Độn Chung để ứng đối Thiên Băng chi lực của Thiên Đạo là cuồng vọng tự đại, thậm chí ngay cả Bình Tâm Nương Nương cũng cảm thấy Sư Tôn có phần quá tự tin, thì chỉ có Minh Hà, đối với Hư Không Đạo Nhân có một sự tín nhiệm tuyệt đối.

Từ khi được Hư Không Đạo Nhân điểm hóa từ Huyết Hải, sau đó theo Sư Tôn tu hành trong Hồng Hoang, cuối cùng Sư Tôn bế quan trùng tu con đường Pháp Tắc Thánh Nhân.

Minh Hà chưa từng thấy Sư Tôn chịu thiệt.

Gặp phải tồn tại không phải đối thủ, Người cũng có thể toàn thân rút lui không chút tổn hại.

Bởi vậy, Minh Hà đối với Hư Không Đạo Nhân có một sự tín nhiệm mù quáng.

Đã vậy Sư Tôn cất Hỗn Độn Chung, thì chắc chắn có thể chiến đấu, chắc chắn có thể kháng cự Thiên Đạo chi lực.

Trên bầu trời!

Hư Không Đạo Nhân nhìn hai loại sức mạnh Thời Không đang giao thoa, thôn phệ lẫn nhau, thần sắc mờ mịt.

Là Thiên Đạo của thế giới này, ý chí Thiên Đạo có khả năng thao túng tất cả Pháp Tắc trong Hồng Hoang Thế Giới.

Dù Hư Không Đạo Nhân tu luyện Thời Không Pháp Tắc, thì trong thế giới này cũng không thể tranh với Thiên Đạo.

Thế nhưng Người không phải là Hỗn Nguyên Kim Tiên bình thường.

Như lần trước, khi Hồng Quân Đạo Tổ sử dụng Thiên Đạo chi lực can nhiễu, mượn sức mạnh Thời Không của Hồng Hoang Thế

Giới, Hư Không Đạo Nhân đã mượn không gian bản nguyên, sử dụng Không Gian Pháp Tắc trong Vô Biên Hỗn Độn trực tiếp thoát khỏi phong tỏa.

Bất kể loại Pháp Tắc nào, trong Vô Biên Hỗn Độn mới là tồn tại mạnh mẽ nhất, bản nguyên nhất và thuần chính nhất.

Thời Gian bản nguyên và Không Gian bản nguyên được tạo thành từ việc cắt lấy Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc bản nguyên nhất trong Vô Biên Hỗn Độn.

Tuy Hư Không Đạo Nhân cũng không biết Hệ Thống đã làm thế nào, nhưng với sự tồn tại của hai loại bản nguyên này, dù không sử dụng sức mạnh Thời Không trong Hồng Hoang Thế Giới, Người vẫn có thể mượn sức mạnh Thời Không trong Vô Biên Hỗn Độn.

Chỉ là cái giá phải trả tương đối lớn mà thôi.

Không sai, Hư Không Đạo Nhân không thể kiên trì được bao lâu nữa.

Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới chỉ sử dụng một phần nhỏ sức mạnh, cũng không phải Hư Không Đạo Nhân có thể chống lại.

Dù sao một thế giới có Pháp Tắc hoàn chỉnh, chỉ riêng việc có thể dễ dàng dung nạp sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng đủ biết Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới cường đại nhường nào.

Dung nạp sáu vị Thánh Nhân cũng không phải cực hạn của Thiên Đạo Hồng Hoang Thế Giới.

Phải biết rằng Hư Không Đạo Nhân tuy đã tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng bản chất vẫn là Pháp Tắc Thánh Nhân.

Đều là Thánh Nhân, Pháp Tắc Thánh Nhân tuy hơi mạnh hơn một chút, nhưng không có sự chênh lệch lớn đến thế.

Cũng như sức mạnh của Thiên Đạo mạnh hơn Địa Đạo, nên sức mạnh của Thiên Đạo Thánh Nhân cũng mạnh hơn Địa Đạo Thánh Nhân một chút.

Nhưng sự cường đại đó không có sự chênh lệch lớn đến mức đủ để nghiền nát đối thủ.

Hư Không Đạo Nhân sở dĩ khủng bố như vậy, là bởi vì Người tu luyện hai Pháp Tắc cường đại nhất: Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Với bất kỳ một trong hai Pháp Tắc đó mà tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân, đã có thể đối kháng với tồn tại có tu vi thực tế mạnh hơn không ít.

Huống hồ Hư Không Đạo Nhân song Pháp đồng tu, cảnh giới tu vi cũng không hề thấp.

"Ta quả thật không thể kiên trì được bao lâu nữa…" Hư Không Đạo Nhân tự lẩm bẩm, như thể nói cho Thiên Đạo nghe.

Nhưng sức mạnh Thời Không bùng lên giữa hai tay Người lại càng trở nên mạnh mẽ hơn nhiều.

Theo tính toán của Người, cứ thế này, thêm mấy canh giờ nữa Pháp Lực trong cơ thể sẽ cạn kiệt.

"Nhưng, ngươi có dám kiên trì không!" Cười lớn một tiếng, toàn bộ Pháp Tắc chi lực Thời Không bùng nổ.

Chương 56

Không Gian bản nguyên và Thời Gian bản nguyên trong cơ thể Hư Không Đạo Nhân, dường như trực tiếp câu thông Hỗn Độn.

Vốn dĩ có thể kiên trì vài canh giờ Pháp Lực, nhưng ở trình độ hiện tại, nhiều nhất cũng chỉ một khắc đồng hồ mà thôi.

Không, một khắc đồng hồ, đủ rồi.

Theo sau Hư Không Đạo Nhân toàn lực bùng nổ, sự cân bằng giữa Nghịch Loạn chi lực và Thiên Băng chi lực bị phá vỡ hoàn toàn.

Dòng Thời Không hỗn loạn giao thoa, khiến Thiên Đạo chi lực hoàn toàn tan vỡ.

Vốn dĩ chỉ có nơi hai bên tiếp xúc hóa thành Hỗn Độn, giờ đây theo Hư Không Đạo Nhân toàn lực xuất thủ, nơi hóa thành Hỗn Độn cũng không ngừng khuếch đại.

Theo lý mà nói, chỉ cần Thiên Đạo tăng cường sức mạnh, kiên trì một khắc đồng hồ, khi đó Hư Không Đạo Nhân cạn kiệt Pháp Lực, sẽ bị Thiên Đạo xóa sổ dị số này.

Thế nhưng, điều khiến tất cả các Thánh Nhân quan chiến đều kinh ngạc là Thiên Đạo không hề cố gắng tiếp tục giáng Thiên Phạt, thậm chí ngay cả Thiên Băng chi lực cũng không quản nữa.

Ý chí Thiên Đạo rút lui, khiến Thiên Băng chi lực hoàn toàn bị dòng Thời Không hỗn loạn nghiền nát.

Toàn bộ bầu trời dường như bị xé toạc một lỗ hổng khổng lồ, bên trong là Hỗn Độn sôi sùng sục như cháo nóng.

Ý chí Thiên Đạo rút đi, ánh mắt Hư Không Đạo Nhân lại không hề thả lỏng, trái lại càng thêm ngưng trọng.

Mượn Thời Không bản nguyên chi lực, Hư Không Đạo Nhân cẩn thận bình tức dòng Hỗn Độn cuồng bạo.

Loại Hỗn Độn cuồng bạo này không phải là loại Hỗn Độn bình tĩnh xung quanh Hồng Hoang Thế Giới.

Những Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang Thế Giới, tuy trong mắt không ít người là cuồng bạo vô cùng, ngay cả Đại La Kim Tiên cường giả trong đó, nếu không cẩn thận cũng sẽ hoàn toàn vẫn lạc, chỉ có Chuẩn Thánh mới có thể miễn cưỡng thông hành.

Nhưng loại Hỗn Độn đó trong mắt Thánh Nhân lại bình tĩnh vô cùng.

Hiện tại, dòng Hỗn Độn cuồng bạo trên bầu trời lại hoàn toàn khác biệt.

Loại Hỗn Độn được sinh ra từ việc tất cả Pháp Tắc cơ bản nhất bị tiêu diệt, mới là thật sự cuồng bạo vô cùng.

Trong Vô Biên Hỗn Độn, cũng chỉ có loại Hỗn Độn tiêu diệt tất cả như vậy, mới có khả năng khai tịch và sinh ra tất cả thế giới có Pháp Tắc hoàn chỉnh.

Bởi vì trong loại Hỗn Độn đó, tuy tiêu diệt tất cả Pháp Tắc, nhưng cũng bao hàm tất cả Pháp Tắc.

Vừa là kết thúc của tất cả thế giới, vừa là khởi đầu của tất cả thế giới.

Năm xưa Bàn Cổ Đại Thần khai tịch Hồng Hoang Thế Giới, đã khai tịch thành công từ trong loại Hỗn Độn ẩn chứa tất cả Pháp Tắc đó.

Thế nhưng, với sức mạnh của Bàn Cổ Đại Thần cộng với Bàn Cổ Phủ, một trong các Hỗn Độn Chí Bảo, sau khi Khai Thiên cũng không chịu nổi sức mạnh cuồng bạo đó.

Cuối cùng Bàn Cổ Đại Thần thân vẫn, Bàn Cổ Phủ cũng tan vỡ, chia thành ba Tiên Thiên Chí Bảo.

Từ đó có thể thấy, loại Hỗn Độn đó khủng bố đến nhường nào.

Ở một nơi như vậy, đừng nói Đại La Kim Tiên hoặc Chuẩn Thánh, ngay cả Thánh Nhân nếu đi vào đó cũng có thể vẫn lạc bất cứ lúc nào.

Đương nhiên, chỉ một chút Hỗn Độn do Hư Không Đạo Nhân giao thủ với Thiên Đạo mà ra, căn bản không thể so sánh với Hỗn Độn mà Bàn Cổ Đại Thần ẩn chứa khi khai tịch Hồng Hoang Thế Giới năm xưa.

Đây cũng là lý do vì sao Hư Không Đạo Nhân tự tin Thiên Đạo nhất định không dám ra tay nữa.

Một khi sức mạnh của hai bên lại khuếch đại, sức mạnh gây ra không chỉ Hư Không Đạo Nhân không chịu nổi, ngay cả Hồng Hoang Thế Giới cũng sẽ chịu trọng thương, ý chí Thiên Đạo tự nhiên sẽ không làm thế.

Theo lý, đối với Hư Không Đạo Nhân lựa chọn tốt nhất hiện tại là chạy vào Vô Biên Hỗn Độn, chờ đợi dòng Hỗn Độn cuồng bạo đó bùng nổ.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân không thể làm như vậy.

Một khi dòng Hỗn Độn đó hoàn toàn bùng nổ, Hồng Hoang Thế Giới sẽ chịu tổn hại cực lớn.

Không chỉ vô số sinh linh sẽ vẫn lạc, ngay cả Thiên Đạo và Địa Đạo cũng sẽ chịu trọng thương.

Thiên Đạo thì tốt rồi, sức mạnh hùng hồn.

Còn Địa Đạo vừa mới khôi phục không bao nhiêu sức mạnh, e

rằng lại phải hoàn toàn dựa vào sức mạnh của Hậu Thổ để chống đỡ.

Minh Hà thậm chí có thể rớt từ cảnh giới Địa Đạo Thánh Nhân xuống.

Bởi vì Địa Đạo bị trọng thương có thể không có đủ sức mạnh để dung nạp một vị Địa Đạo Thánh Nhân.

Trong dòng Hỗn Độn cuồng bạo, sức mạnh Thời Không dần dần bình tức dưới sự khống chế của Hư Không Đạo Nhân, và không ngừng bị rút ra.

Dòng Hỗn Độn cuồng bạo đó cũng không ngừng co rút.

Từ phạm vi vài vạn dặm, dần dần co rút lại vài chục dặm.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân chỉ có thể làm đến cực hạn đó thôi, Pháp Tắc bên trong hoàn toàn hỗn loạn vào nhau.

Không chỉ Thời Không Pháp Tắc, Hỏa Chi Pháp Tắc, Thủy Chi Pháp Tắc, v.v., tất cả đều bị vặn vẹo vào nhau.

Với thực lực của Hư Không Đạo Nhân, cũng không thể tách chúng ra được.

Thấy vậy, Hư Không Đạo Nhân bước một bước vào Ngũ Trang Quán.

Hậu Thổ, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và những người khác vừa mới đón lên, liền nghe Hư Không Đạo Nhân nói: "Cẩn thận." Sau đó Pháp Lực dũng động, gia cố từng tầng không gian kết giới trên Ngũ Trang Quán.

Hậu Thổ vừa hỏi Hư Không Đạo Nhân xong, đột nhiên mãnh liệt ngẩng đầu nhìn lên trời.

Dòng Hỗn Độn cuồng bạo trong phạm vi vài chục dặm đó đột nhiên co rút nhanh chóng, trong thời gian cực ngắn co rút thành một

điểm gần như không thể nhìn thấy, sau đó ầm ầm nổ tung.

Oanh!

Như vạn vạn tiếng sấm đồng thời nổ vang bên tai.

Nguyên Lực Thiên Địa cuồng bạo xông về bốn phương tám hướng.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ sớm đã bảo vệ vững chắc toàn bộ Kim Ngao Đảo.

Đồng thời, phát ra từng đạo thanh quang hộ vệ cho mấy đại bộ lạc Nhân Tộc.

Đâu Suất Cung, Lão Quân treo Ly Địa Diễm Quang Kỳ ở cửa động phủ.

Sau đó cũng như Thông Thiên Giáo Chủ, rải vô số Thái Thanh Tiên Quang, bảo vệ các bộ lạc Nhân Tộc.

Thái Cực Đồ hóa thành một đạo kim quang, bay đến Hỏa Vân Cung, bảo vệ vững chắc cung điện của Tam Thánh Hoàng.

Ngọc Hư Cung, Quảng Thành Tử vội vàng thỉnh ra Hạnh Hoàng Kỳ, treo trên bầu trời Côn Luân.

Bắc Minh Hải, Côn Bằng đang quan chiến vội vàng ẩn xuống đáy biển, đồng thời bố trí Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trộm từ Yêu Tộc Thiên Đình.

Phương Tây, Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người liên thủ phóng ra vô lượng kim quang, chiếu sáng toàn bộ Tây Phương Thế Giới.

Khắp nơi trên Hồng Hoang Đại Lục, chỉ cần có thực lực Tán Tiên,

đều vội vàng kích hoạt toàn bộ cấm chế trận pháp.

Một nơi nào đó trên Hồng Hoang Thế Giới, ngay cả Bàn Vương đang hái một loại Độc Trùng nào đó, cũng vội vàng bố trí trận pháp bảo hộ. … Nguyên Lực Thiên Địa cuồng bạo càn quét toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, từ Tam Thập Tam Thiên ngoại đến Vô Biên Huyết Hải, đều bị chấn động.

Ngũ Trang Quán dưới sự bảo hộ của Hư Không Đạo Nhân, tự nhiên không có chút sự tình gì.

Các bộ lạc Nhân Tộc, các môn phái có cường giả Đại La cảnh giới bảo hộ cũng không sao.

Chỉ có vô số Tán Tiên trên Hồng Hoang Đại Lục không được bảo hộ lại có tu vi yếu ớt gặp phải tai họa lớn.

Nhưng hiện nay, linh khí Hồng Hoang Thế Giới sung túc, bất kể chủng tộc nào cũng thân cường thể tráng.

Tuy bị thương không ít, nhưng số người chết hoàn toàn cũng không nhiều.

Nếu không phải Hư Không Đạo Nhân cưỡng chế co rút dòng Hỗn Độn cuồng bạo, e rằng dù Hồng Hoang Thế Giới có Thánh Nhân bảo hộ, lần này cũng không biết sẽ có bao nhiêu người chết.

Đây cũng là lý do vì sao Thiên Đạo không dám tiếp tục đối kháng.

Nếu hai bên lại gia tăng sức mạnh, Hồng Hoang Đại Lục tuyệt đối sẽ chịu trọng thương.

Hư Không Đạo Nhân có thể không quản, nhưng Thiên Đạo thì không thể không quản.

Còn việc vì sao Hư Không Đạo Nhân sau đó lại phải cố gắng hết sức để bình ổn uy lực của dòng Hỗn Độn đó.

Nghịch Thiên vì Thiên muốn giết ta.

Thuận Thiên hành, vì quả thật không muốn Hồng Hoang Thế Giới phải chịu quá nhiều phá hoại.

Thuận nghịch do ta, tự tại tùy tâm.

Đó mới là ý chí vĩnh hằng Thời Không, tự tại tiêu dao mà Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên theo đuổi.

Dòng linh lực cuồng triều càn quét toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới từ từ thoái tán.

Nguyên lực hỗn loạn giữa Thiên Địa cũng dần dần bình tức trở lại.

Trong Ngũ Trang Quán.

Trận đại chiến kinh thiên động địa vừa rồi, khiến Trấn Nguyên Tử hiện tại vẫn chưa hoàn toàn bình phục khỏi sự chấn kinh.

Kiếp Vân Thiên Đạo bị nghiền nát, sau đó Thiên Băng giáng xuống mang theo cảm giác hủy diệt đối với kẻ nghịch Thiên.

Điều này là lần đầu tiên kể từ khi Hồng Hoang Thế Giới khai tịch.

Trận đại chiến giữa Ma Tổ La Hầu và Đạo Tổ Hồng Quân đã phá hủy toàn bộ Tây Phương Thế Giới, cũng không dẫn đến Thiên Đạo tự mình giáng xuống Thiên Phạt khủng bố như vậy.

Thậm chí có thể nói trận đại chiến này vượt xa mọi tưởng tượng.

Trận Vu Yêu Đại Chiến vô số năm trước, Trấn Nguyên Tử tuy không tham dự, nhưng cũng tận mắt chứng kiến.

Khi Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, sử dụng Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi đánh chết Thiên Đế Thái Nhất, vị Chuẩn Thánh đỉnh phong đang nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, Trấn Nguyên Tử cảm thấy thực lực khủng bố đó, e rằng cũng

không kém Thánh Nhân là bao.

Mãi đến khi đối mặt với Nguyên Thủy Thiên Tôn, Người mới phát hiện mình đã sai lầm đến mức nào.

Đó là lần đầu tiên Trấn Nguyên Tử đối mặt với một Thánh Nhân chân chính.

Khi Nguyên Thủy ra tay, không hề có Pháp Lực ba động kinh thiên, cũng không có các loại Thần Thông chú ngữ.

Chỉ đơn giản ném Tam Bảo Ngọc Như Ý từ trên trời xuống.

Thế nhưng lại khiến Trấn Nguyên Tử cảm thấy không thể né tránh, không thể thoát được.

Chương 57

Bất kể sử dụng Thần Thông, Pháp Thuật, hay tự bạo Nguyên Thần, nhục thân, cũng không thể ngăn cản Tam Bảo Ngọc Như Ý dù chỉ một phân hào.

Sau đó Ngọc Như Ý liền bị Minh Hà tùy tay chặn lại.

Từ đó, Trấn Nguyên Tử mới biết sự chênh lệch giữa mình và Thánh Nhân lớn đến mức nào.

Hóa ra câu nói "Thánh Nhân chi hạ giai lâu nghĩ" không chỉ là nói suông.

Nhìn thấy Minh Hà, người năm xưa cùng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thậm chí thực lực còn hơi yếu hơn mình một chút, giờ đây lại có thể đối đáp ngang hàng với Nguyên Thủy, lòng Trấn Nguyên Tử khao khát thành Thánh chưa bao giờ mãnh liệt đến vậy.

Nhưng Người cũng biết chuyện này không thể vội vàng.

Đã vậy Bình Tâm Nương Nương đã hứa, với thân phận Nương Nương tự nhiên sẽ không nuốt lời.

"Sư Tôn, Thiên Đạo sẽ ra tay nữa không?" Minh Hà hỏi Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng thần sắc Người lại vô cùng thoải mái, dường như cảm thấy Thiên Đạo có ra tay nữa, cũng căn bản không thể làm gì được Sư Tôn của mình.

Nghe lời Minh Hà nói, Trấn Nguyên Tử cũng rất hiếu kỳ.

"Ta cũng không biết, tạm thời chắc sẽ không ra tay nữa." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, nhưng ngay sau đó lại cười nói: "Ta cảm thấy Thiên Đạo Hồng Hoang đang bài xích ta." "Nếu không làm gì

được ta, e rằng đã muốn đuổi ta vào Vô Biên Hỗn Độn rồi.” Trấn Nguyên Tử và Minh Hà nhìn Hư Không Đạo Nhân đều vô cùng bội phục.

Bị Thiên Đạo nhắm vào, Thánh Nhân cũng sẽ vô cùng hoảng sợ.

Có thể khiến Thiên Đạo phẫn nộ đến mức như vậy, lại không thể làm gì được, cả Hồng Hoang Thế Giới cũng chỉ có một mình Hư Không Đạo Nhân mà thôi.

“Thiên Đạo sẽ không ra tay với Người nữa đâu.” Hậu Thổ nói với Hư Không Đạo Nhân.

“Trong tình huống này, bất kể là Thiên Đạo hay Địa Đạo.

Một khi không làm gì được dị số Thiên Địa như Người, chắc chắn sẽ không ra tay nữa.” “Trừ phi Người muốn làm ra chuyện uy hiếp Thiên Đạo.” Là người chưởng khống Địa Đạo, Hậu Thổ về phương diện này có quyền lên tiếng hơn.

Đã vậy ngay cả Hậu Thổ cũng nói như vậy, Hư Không Đạo Nhân tự nhiên cũng tin.

“Nhưng Thiên Đạo lần này lại giáng Thiên Kiếp xuống với ta, chẳng lẽ là vì ta đã giết Nguyên Thủy sao?” Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn không hiểu vấn đề này.

Vừa hay Hậu Thổ có khả năng biết, nên Người tranh thủ hỏi.

“Cái này ta cũng không rõ.” Nghe Hư Không Đạo Nhân hỏi, Hậu Thổ cũng ngẩn người.

“Cũng chỉ có khả năng này, dù sao Người cũng không làm chuyện gì khác.” “Chẳng lẽ giết Thánh Nhân sẽ bị trừng phạt như vậy sao?” Hư Không Đạo Nhân có chút phiền muộn nói.

Như vậy thì sau này không thể giết Thánh Nhân được sao?

Tuy Thiên Đạo không làm gì được mình, nhưng mỗi lần như vậy cũng phiền phức.

Sau này nếu có Thánh Nhân nào chọc giận, thì phong ấn đi.

Hư Không Đạo Nhân nghĩ vậy.

Nhưng ngay sau đó lại nghĩ đến một chuyện khác.

"Trước đây, khi Nguyên Thủy dùng Bàn Cổ Phiên đối phó Minh Hà, suýt chút nữa đã giết chết Minh Hà.

Nếu giết chết Minh Hà, Địa Đạo có ra tay đối phó y không?" "Không." Hậu Thổ nghe vậy quả quyết lắc đầu.

Chuyện Thiên Đạo thì không hoàn toàn xác định, nhưng chuyện Địa Đạo, không ai hiểu rõ hơn nàng.

Minh Hà nghe vậy sắc mặt có chút phiền muộn.

"Địa Đạo không như Thiên Đạo bao che à, chẳng lẽ Địa Đạo Thánh Nhân bị người ta giết cũng không phản ứng gì sao?" "Sức mạnh Địa Đạo hiện tại quá yếu ớt, cũng không thể có phản ứng gì." Hậu Thổ nghe Minh Hà nói vậy, lập tức có chút bối rối.

Dù sao nàng là người chấp chưởng Địa Đạo.

Thiên Đạo Thánh Nhân bị giết, Thiên Đạo chấn nộ.

Địa Đạo Thánh Nhân bị giết, Địa Đạo lại không hề phản ứng, quả thật khiến nàng có chút bối rối.

"Nhưng đừng lo, đợi sức mạnh Địa Đạo khôi phục.

Nếu đệ tử bị giết, ta sẽ giúp đệ tử báo thù." Hậu Thổ vội vàng cam đoan một câu.

Nghe vậy, Minh Hà, Hư Không Đạo Nhân và Trấn Nguyên Tử đều một trận câm nín.

“Bây giờ đệ tử cũng là Thánh Nhân rồi.

“Không biết phải hảo hảo nâng cao tu vi sao, nếu tu vi yếu như Sư Tôn ta, sẽ bị người khác giết chết.” Dường như cảm thấy lời của Hậu Thổ quả thật có chút không thích hợp, Hư Không Đạo Nhân vội vàng quát nhẹ, nhưng đối tượng bị quát lại là Minh Hà.

Minh Hà Giáo Chủ nghe vậy trong lòng đảo mắt trắng dã.

Hồng Hoang Thế Giới sao lại có một người cường đại như vậy chứ?

Quả nhiên có vợ thì quên đồ đệ.

Nhưng những lời này Minh Hà không dám nói ra, chỉ có thể cẩn thận đáp lại.

“Sư Tôn giáo huấn đúng, đệ tử sau này nhất định sẽ chăm chỉ tu luyện, sớm ngày đạt đến cảnh giới của Sư Tôn.” “Mới xứng đáng là đệ tử của ta.” Hư Không Đạo Nhân hài lòng gật đầu.

“Nhưng đừng lo, dù sao đệ tử cũng là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân.

Dù sức mạnh Hậu Thổ chưa khôi phục, nếu đệ tử bị giết ta cũng sẽ không bỏ mặc đâu.” Lần này Minh Hà Giáo Chủ thật sự không nhịn nổi nữa.

“Sư Tôn, Người sao lại mong đệ tử bị giết vậy?” Minh Hà Giáo Chủ không nén được mà oán giận.

“Gọi ta là mong muốn sao?” Hư Không Đạo Nhân nhíu mày nói: “Lần này nếu không phải ta kịp thời đến, chẳng phải đệ tử đã bị Nguyên Thủy giết rồi sao?” Lần này Minh Hà cũng không dám mở miệng nữa.

“Hư Không Thánh Nhân, Bình Tâm Nương Nương!” Trấn Nguyên

Tử lúc này mới lên tiếng.

"Ngày nay Hư Không Thánh Nhân ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được, Vu Tộc có thể trở lại Hồng Hoang Đại Lục không?" "Ta thấy các Đại Vu, đều rất muốn sống trên Hồng Hoang Thế Giới." Trấn Nguyên Tử đề nghị.

Không phải không muốn tiếp tục dung nạp Vu Tộc, nhưng hiển nhiên Vu Tộc càng muốn sống ở bên ngoài.

Như lần trước, Bình Tâm Nương Nương vừa phục tô, những Đại Vu đó đã nóng lòng hỏi khi nào có thể ra ngoài.

Thế giới trong sách dưới sự gia trì của Hư Không Đạo Nhân tuy không nhỏ, nhưng làm sao sánh bằng sự rộng lớn vô biên của Hồng Hoang Đại Lục?

"Người thấy sao?" Hư Không Đạo Nhân hỏi Hậu Thổ.

Tuy Người cảm thấy bây giờ là cơ hội tốt để Vu Tộc ra ngoài, nhưng chuyện này phải xem ý kiến của Hậu Thổ.

"Ta?" Hậu Thổ có chút do dự.

Không phải là không muốn Vu Tộc ra ngoài, nhưng hiển nhiên nàng cũng cảm thấy bây giờ không phải thời cơ tốt.

Quan trọng hơn, Nhân Tộc không chỉ là nhân vật chính được khí vận Thiên Đạo ưu ái, mà ngay cả bản thân Địa Đạo cũng cảm thấy Nhân Tộc là nhân vật chính của Hồng Hoang Thế Giới.

Đó là điểm khiến Hậu Thổ do dự nhất.

Tuy là người chưởng khống Địa Đạo, nhưng điều đó không có nghĩa là có thể tùy tâm sở dục hành sự theo ý mình.

Thiên Đạo và Địa Đạo đều có quy tắc vận hành.

Dù Hồng Quân hoàn toàn là con rối của Thiên Đạo, thì quyền hạn

của Hậu Thổ cũng chỉ lớn hơn nhiều mà thôi.

"Ta thấy Vu Tộc lúc này không thích hợp để xuất hiện!" Một giọng nói đột ngột vang lên trong Ngũ Trang Quán.

"Ai?" Minh Hà đại kinh, với tu vi Địa Đạo Thánh Nhân, lại có người vô thanh vô tức đi vào đây mà không hề hay biết.

Trấn Nguyên Tử thì càng không cần nói.

Nhưng bây giờ ở đây có một người chưởng khống Địa Đạo, một Hư Không Đạo Nhân mà ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được, một Địa Đạo Thánh Nhân.

Thêm một Đạo Tổ nữa, Trấn Nguyên Tử cảm thấy cũng sẽ không kinh ngạc.

"Hồng Quân?

Ngươi đến đây làm gì." Hư Không Đạo Nhân hào bất tại ý hỏi, ngữ khí bình đạm.

Tuy hiện tại thực lực của Người nên vượt qua Hồng Quân, nhưng vẫn không có cách nào với Hồng Quân.

Cả Hồng Hoang Thế Giới, người khiến Hư Không Đạo Nhân hoàn toàn bó tay nhất chính là Hồng Quân.

Các Thiên Đạo Thánh Nhân khác nếu đắc tội, hoặc bị phong ấn, hoặc trực tiếp bị giết chết phản hồi Thiên Đạo.

Chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ, vừa không thể giết chết, lại không thể phong ấn.

Trấn Nguyên Tử kinh ngạc, không ngờ lại đoán trúng thật.

Phải biết rằng sau khi Tử Tiêu Cung giảng đạo kết thúc, Hồng Hoang Thế Giới ngoài Thánh Nhân, không còn ai thấy Hồng Quân Đạo Tổ nữa.

“Thiên Đạo tuy không làm gì được Người, nhưng bị Thiên Đạo chán ghét, nếu giết chết Người, có thể đạt được Thiên Đại Công Đức.” Một lão đạo sĩ cao gầy xuất hiện trong Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử nhìn kỹ, chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

“Giết ta?

Nhưng Công Đức chẳng phải vô dụng với ngươi sao?” Hư Không Đạo Nhân hiếu kỳ hỏi.

Tuy nghe ý của Hồng Quân là muốn giết mình, nhưng ngữ khí vẫn không thay đổi.

Trong lòng Minh Hà và Trấn Nguyên Tử lại hoàn toàn khác.

Trấn Nguyên Tử nghĩ, Hư Không Đạo Nhân vừa mới kết thúc một trận đại chiến với Thiên Đạo.

Chẳng lẽ lại muốn đánh một trận nữa với người đại diện của Thiên Đạo?

Thiên Đạo còn không làm gì được Hư Không Đạo Nhân, Đạo Tổ Hồng Quân lẽ nào có thể sao?

Minh Hà lại vô cùng kỳ lạ thái độ của Hư Không Đạo Nhân.

Sư Tôn của y đâu phải người có tính khí tốt, có người nào dám nói với Người như vậy đều sớm bị đánh chết rồi.

Không đánh chết được, thì trấn áp, phong ấn, thật sự đánh không lại thì bỏ chạy.

Minh Hà lần đầu tiên thấy Hư Không Đạo Nhân nghe có người muốn giết mình lại bình tâm khí hòa như vậy.

Không phải vì tính khí của Hư Không Đạo Nhân đã tốt hơn, mà Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ đã biết nhau từ khi Hồng Mông vừa khai tịch, đến nay không biết đã bao nhiêu năm.

Nếu có cơ hội, hai người đã sớm ra tay với đối phương rồi.

Nay ai cũng không làm gì được ai, tự nhiên chỉ có thái độ như vậy.

Chương 58

Hậu Thổ đứng bên cạnh Hư Không Đạo Nhân, sắc mặt lại lạnh lùng.

Nàng thực sự không có hảo cảm với Hồng Quân.

"Thực lực của ngươi dường như đã tăng lên không ít?" Hư Không Đạo Nhân cẩn thận quan sát Hồng Quân một chút, đột nhiên ngạc nhiên nói.

Hồng Quân hiện nay Hợp Đạo, thực lực thực chất là có thể động dụng Thiên Đạo chi lực.

Hư Không Đạo Nhân vừa mới phát hiện ra, Thiên Đạo chi lực bao quanh Hồng Quân đã trở nên mạnh hơn rất nhiều.

Tình huống này chỉ có hai khả năng.

Hoặc là Hồng Quân bắt đầu chiếm hữu nhiều quyền hành của Thiên Đạo hơn.

Hoặc là Thiên Đạo cho phép Hồng Quân sử dụng nhiều Thiên Đạo chi lực hơn.

Hai tình huống này, bất kể là cái nào cũng không phải tin tức tốt đối với Hư Không Đạo Nhân.

"Ngươi phải cảm ơn ta!" Hồng Quân Đạo Tổ mỉm cười.

Trấn Nguyên Tử đều kinh ngạc ngây người, trong Tử Tiêu Cung nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Hồng Quân Đạo Tổ vĩnh viễn đều cao cao tại thượng, cổ tỉnh vô ba, như thể Thiên Đạo vậy, gần như không có cảm xúc của con người.

“Ta đã giết đệ tử của ngươi, ngươi lại cảm ơn ta?” Hư Không Đạo Nhân cũng cười một cách đầy ẩn ý.

“Hay là ta giết thêm vài đệ tử khác của ngươi đi, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn?” “Đương nhiên ngươi có thể ra tay, ta tự nhiên cũng sẽ ngăn cản.” Hồng Quân Đạo Tổ đạm nhiên nói.

Đối với sinh tử của mấy đệ tử của mình dường như không quan tâm, ngăn cản Hư Không Đạo Nhân dường như hoàn toàn là vì ý chí của Thiên Đạo.

“Thôi đi, ta sợ ngươi lại ra tay với đệ tử bất tài của ta.” Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói.

Minh Hà Đạo Tổ bên cạnh vẻ mặt khổ sở.

Lại có Sư Tôn hố đồ đệ như vậy sao?

Không chừng Hồng Quân không ra tay, lại bị Người đảo lộn tâm tư thì sao.

“Hồng Quân là Thiên Đạo, nếu Thánh Nhân không làm trái Thiên Ý, ta cũng sẽ không ra tay.” “Ý ngươi là vậy!” Hư Không Đạo Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, không còn chơi trò vòng vo với Hồng Quân nữa.

Còn về việc Hồng Quân nói giết mình sẽ có Thiên Đại Công Đức, Hư Không Đạo Nhân hoàn toàn tin.

Sau khi đối kháng trực diện với Thiên Đạo, Hư Không Đạo Nhân đối với Thiên Đạo Hồng Hoang Thế Giới, hoàn toàn là một dị số, một kẻ nghịch Thiên.

Có thể giết chết Người chắc chắn sẽ có Thiên Đại Công Đức, thậm chí dựa vào đó trực tiếp thành Thánh cũng không phải không thể.

Nhưng vấn đề là, ai có thể giết chết Người được chứ?

Tuy không có khả năng chân linh ký thác Thiên Đạo, Thiên Đạo bất diệt Thánh Nhân bất tử như Hồng Quân và các Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng dựa vào Thời Không Pháp Tắc, gần như cũng không ai có thể giữ chân Người được.

"Ngươi tìm ta, tự nhiên là vì chuyện lần trước giữa ta và ngươi?" Hồng Quân hoàn toàn không để ý thái độ của Hư Không Đạo Nhân, trực tiếp nói rõ ý đồ.

"Lần trước, ngươi và ta đã có ước định không tùy tiện ra tay sao?" Hư Không Đạo Nhân nhớ lại đề nghị lần trước của Hồng Quân, nhưng đã bị Người trực tiếp từ chối.

Đùa à, bản thân Hồng Quân đã không thể tùy tiện ra tay rồi.

Hư Không Đạo Nhân hà tất phải cố ý đặt ra một hạn chế cho mình.

"Ngươi hẳn là mong ta ra tay mới phải chứ, ta một khi ra tay lại giết chết một Thánh Nhân nữa, trong tình huống Thiên Đạo chấn nộ lại không làm gì được ta, chẳng phải sức mạnh của ngươi sẽ càng tăng lên không ít sao?" Hư Không Đạo Nhân thấy có điểm kỳ lạ.

Lần này thực lực của Hồng Quân Đạo Tổ tăng lên nhiều, hiển nhiên là do Thiên Đạo không làm gì được Hư Không Đạo Nhân.

Chỉ có thể cấp thêm sức mạnh cho Hồng Quân, hy vọng dùng tay Hồng Quân giết chết hoặc xua đuổi Hư Không Đạo Nhân.

Lần này Thiên Đạo chi lực đó, vẫn không thể giết chết Hư Không Đạo Nhân.

Chỉ cần sau này Hư Không Đạo Nhân tiếp tục ra tay với Thánh Nhân, dưới sự chấn nộ của Thiên Đạo, hẳn là sẽ cấp nhiều sức mạnh hơn cho Hồng Quân.

Trong tình huống này, Hồng Quân hẳn là không mong mình dừng

tay, mà nên ra tay thêm vài lần mới đúng.

Nếu Hồng Quân muốn ước thúc Hư Không Đạo Nhân và mình không động thủ, là vì bảo vệ đệ tử.

Hư Không Đạo Nhân là người đầu tiên không tin.

Vừa rồi khi Nguyên Thủy vẫn lạc, Hồng Quân đã toàn bộ quá trình nhìn thấy, nhưng lại không hiện thân.

Cuối cùng lại mang theo Thiên Đạo chi lực cường đại hơn, đến trước mặt Hư Không Đạo Nhân khuyên dừng tay, nhìn thế nào cũng lộ ra một sự quỷ dị.

Trừ phi, sau khi giết chết các Thánh Nhân khác thì không có lợi gì cho Hồng Quân, nên mới ra tay ngăn cản.

"Ta chỉ vì Hồng Hoang Thế Giới mà thôi." "Lần đầu tiên khiêu khích Thiên Đạo, lo lắng Hồng Hoang Thế Giới bị phá hủy, Thiên Đạo đã nhượng bộ.

Nhưng Thiên Uy khó lường, nếu một lần, hai lần, ba lần khiêu khích…" "Nếu Thiên Đạo trong cơn thịnh nộ, trực tiếp cùng ngươi lưỡng bại câu thương.

Ngươi hoàn toàn có thể trực tiếp đi vào Hỗn Độn, để Hồng Hoang Thế Giới tan nát không còn hình dạng.

Nhưng ta Hợp Đạo, có trách nhiệm duy trì Thiên Đạo Hồng Hoang Thế Giới, tự nhiên đó cũng là trách nhiệm của ta.

Ta chắc chắn không thể mặc kệ ngươi làm như vậy." Hồng Quân chậm rãi nói.

"Phải biết rằng, nếu Hồng Hoang Thế Giới thực sự bị phá hủy.

Đối với ngươi thì không sao cả, nhưng đối với Vu Tộc, đối với Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, thậm chí Hậu Thổ cũng không phải

chuyện tốt.” Mỗi câu nói đều toát lên sự chân thành, như thể thực sự vì tương lai của Hồng Hoang Thế Giới mà suy nghĩ.

Nghe lời Hồng Quân, ngay cả Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và Hậu Thổ cũng cảm thấy Người nói là thật.

Dù sao ngày hôm nay Hư Không Đạo Nhân còn không thể hoàn toàn tiêu diệt tàn dư Hỗn Độn do hai người giao phong sinh ra.

Một khi hai bên hoàn toàn không giữ tay, hoàn toàn buông lỏng ra đánh, trực tiếp triệu hồi thế giới Hỗn Độn trở lại Hồng Hoang.

Thế giới Hồng Hoang mà Bàn Cổ Đại Thần đã vất vả khai tịch, e rằng lại sẽ trở về Hỗn Độn.

“Vậy thì ngươi nên giáo dục tốt những đệ tử Thánh Nhân đó, đừng để họ khiêu khích ta.” Hư Không Đạo Nhân lạnh nhạt nói.

“Cũng như Nữ Oa vậy, chỉ cần không khiêu khích ta, tự nhiên sẽ an nhiên vô sự.” “Trải qua trận chiến ngày hôm nay, tự nhiên họ sẽ không dám khiêu khích nữa.” Hồng Quân nói.

Nếu đã thấy thực lực cường đại như Hư Không Đạo Nhân, còn có người dám khiêu khích, thì đó là tự tìm cái chết.

“Hồng Quân, vì sao Vu Tộc chúng ta lúc này không thích hợp sống trên Hồng Hoang Đại Lục.” Hậu Thổ bên cạnh lạnh lùng mở miệng.

Nàng lấy thân hóa Luân Hồi, là để cứu Vu Tộc.

Kết quả lại bị Hồng Quân thiết kế, trực tiếp bị giam cầm trong Luân Hồi căn bản không thể thoát ra, suýt chút nữa trở thành Luân Hồi khí linh.

Nếu không phải Hư Không Đạo Nhân hoành không xuất thế, e rằng Vu Tộc và nàng đã sớm vẫn lạc rồi.

Hậu Thổ tự nhiên không thể có sắc mặt tốt với Hồng Quân.

Nhưng nàng cũng muốn nghe xem, Hồng Quân nói vì sao Vu Tộc không thể xuất hiện trên Hồng Hoang Đại Lục.

"Hậu Thổ, ngươi thân là người chưởng khống Địa Đạo, chuyện này hẳn phải rõ ràng mới phải." Hồng Quân không hề để tâm thái độ của Hậu Thổ, chậm rãi mở miệng nói.

Hư Không Đạo Nhân, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử trong lòng đều hiếu kỳ.

Đặc biệt là Hư Không Đạo Nhân, đối với sự cơ biến của Thiên Đạo Địa Đạo không hiểu rõ.

Trong mắt Người, chỉ cần có thực lực, cường hành sinh tồn trên Hồng Hoang Đại Lục không có chút vấn đề gì.

"Ta muốn nghe xem cách nói của ngươi." Hậu Thổ vẫn lạnh lùng nói.

"Nhân Tộc, là nhân vật chính đã được Thiên Địa Hồng Hoang định sẵn.

Địa Đạo ban thân, Thiên Đạo ban hồn.

Điều này ngươi hẳn phải rõ.

Một khi Vu Tộc xuất hiện trên Hồng Hoang Đại Lục, Vu và Nhân tranh phong, ngươi nên giúp ai?" Đạo Tổ Hồng Quân phản vấn một câu.

Hư Không Đạo Nhân nghe vậy trong lòng kinh dị vô cùng.

Hóa ra Nhân Tộc không chỉ là chủng tộc được Thiên Đạo ưu ái, mà còn là nơi được Địa Đạo yêu thương.

Địa Đạo ban thân, hẳn là chỉ việc Nữ Oa Thánh Nhân tạo người bằng đất, mà đất chẳng phải chính là Địa Đạo sao?

Thiên Đạo ban hồn, Nhân Tộc tuy không có Tiên Thiên Thần Thai

hồn, nhưng linh mẫn đa biến, dễ dàng tu xuất Nguyên Thần, thành Tiên.

So với đó, Vu Tộc cũng được Hồng Hoang Đại Lục ưu ái, nhưng vì không có Nguyên Thần, nhược điểm hiển nhiên.

Hậu Thổ lập tức trầm mặc, nàng cũng đang lo lắng vấn đề này.

Là người chưởng khống Địa Đạo, nàng cũng không thể hoàn toàn làm trái hành vi của Địa Đạo.

Nhưng có thể để Vu Tộc vĩnh viễn ở trong thế giới trong sách sao?

Đó cũng là chuyện không thể.

Vĩnh viễn ở trong thế giới trong sách, thì có khác gì bị giam cầm trong lao tù.

"Thiên Đạo Địa Đạo, sau này ai có thể nói rõ được chứ." Thấy Hậu Thổ chìm vào suy tư, Hư Không Đạo Nhân an ủi một câu.

"Sau này Thiên Địa diễn biến, không chừng Vu Tộc lại trở thành sủng nhi của Hồng Hoang Thế Giới." "Chỉ mong là như vậy!" Hậu Thổ miễn cưỡng mỉm cười nói.

"Hư Không, ngươi đã cân nhắc ý kiến của ta thế nào rồi." Hồng Quân Đạo Nhân cũng không nhìn Hậu Thổ nữa, chuyển hướng sang Hư Không Đạo Nhân.

"Nếu đệ tử của ngươi thật sự không khiêu khích ta, ta tự nhiên cũng lười ra tay với ngươi." Hư Không Đạo Nhân đứng dậy, nhìn Hồng Quân nói.

"Ta muốn xem xem, sau khi có được Thiên Đạo chi lực, rốt cuộc thực lực của ngươi mạnh lên bao nhiêu." "Ngươi muốn cùng ta đối chiến một trận sao?" Hồng Quân thở dài một tiếng.

"Lần trước trong Vô Biên Hỗn Độn, ta đã không giao thủ thành

công.” Hư Không Đạo Nhân chậm rãi nói, Thời Không Pháp Tắc bắt đầu hiện ra trên thân Người.

Toàn bộ hư không trong Ngũ Trang Quán bắt đầu chậm rãi vặn vẹo.

“Vô số năm trước, khi Hồng Mông vừa khai tịch, ta đã giao thủ vài lần, nhưng mỗi lần đều chỉ dừng lại ở một điểm nhỏ.” Những vết nứt đen kịt bắt đầu xuất hiện, lan tràn về phía Hồng Quân.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà nhìn cảnh này, trong lòng đều rụt lại.

Vừa rồi nhìn trận đại chiến trên bầu trời, có thể biết vết nứt do Không Gian Pháp Tắc khu động làm không gian bị tiêu diệt đáng sợ đến mức nào.

Ngay cả thân thể Thánh Nhân cũng không thể chịu đựng được.

Minh Hà Giáo Chủ thì không sao, Trấn Nguyên Tử sắc mặt đã hơi tái đi.

Chương 59

Nhưng hắn tin Hư Không Đạo Nhân hẳn là sẽ không hại mình, nên có thể miễn cưỡng trấn tĩnh lại.

Toàn bộ hư không hoàn toàn vặn vẹo, nơi Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ đứng hoàn toàn đen kịt.

Ngay cả ánh sáng cũng bị thôn phệ, với tu vi Thánh Nhân của Minh Hà cũng căn bản không thể thăm dò mọi thứ bên trong.

"Đã bao nhiêu năm rồi, Hồng Quân.

Để ta xem xem, ngươi sau khi Hợp Đạo, so với năm xưa tiến bộ được bao nhiêu." Tiếng nói vừa dứt, không gian vặn vẹo khôi phục bình thường, nhưng Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ trong trường đã hoàn toàn biến mất không thấy tăm hơi.

Sức mạnh Thời Không vặn vẹo trực tiếp bao phủ Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ, biến mất khỏi Ngũ Trang Quán.

"Bình Tâm Nương Nương, Sư Tôn đi đâu rồi?" Minh Hà kinh ngạc phát hiện, không thể cảm nhận được dấu vết của Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân giữa Thiên Địa.

Dường như hai người đã hoàn toàn biến mất khỏi Thiên Địa.

Nếu trước khi thành Thánh, không thể cảm ứng được đại chiến của Thánh Nhân là điều hiển nhiên.

Nhưng bây giờ Minh Hà là Địa Đạo Thánh Nhân, chỉ cần trong Hồng Hoang Thế Giới, ngay cả trong dòng Thời Không hỗn loạn sâu nhất cũng nên có thể cảm nhận được mới phải.

"Hư Không hẳn là đã đưa Hồng Quân trực tiếp thoát ly Hồng Hoang Thế Giới, đi đến Vô Biên Hỗn Độn." Hậu Thổ cũng cẩn thận

cảm ứng một chút, phát hiện quả thật không cảm nhận được tung tích của hai người.

Nhưng nàng đại khái có thể đoán được, Hư Không Đạo Nhân đã đưa Hồng Quân đi đâu.

"Sư Tôn vì sao lại làm như vậy?

Sợ giết Hồng Quân lại lần nữa dẫn đến Thiên Đạo chấn nộ sao?" Minh Hà có chút hiếu kỳ hỏi.

Nghe vậy Hậu Thổ và Trấn Nguyên Tử đều nhìn Minh Hà một cái.

Minh Hà quả thật rất tự tin vào Sư Tôn của mình.

Mới vừa bắt đầu thôi, đã cho rằng Hồng Quân hoàn toàn không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân rồi.

"Hẳn là đưa Hồng Quân đến Vô Biên Hỗn Độn, để sức mạnh tự Thiên Đạo giảm xuống mức thấp nhất." Hậu Thổ đoán. …Sâu trong Vô Biên Hỗn Độn.

Hư Không Đạo Nhân nhìn Hồng Quân.

"Sao lại để ta đưa ngươi ra ngoài?

Chẳng lẽ ngươi không biết sức mạnh của ngươi ở đây sẽ giảm xuống sao, ngươi cảm thấy ở nơi như thế này ngươi vẫn là đối thủ của ta sao?" Hư Không Đạo Nhân thấy có điểm kỳ lạ.

Tuy Người đã di chuyển Hồng Quân vào Hỗn Độn, để y không thể mượn quá nhiều Thiên Đạo chi lực.

Đơn giản nhất là, trong Hồng Hoang Thế Giới, Hồng Quân có thể nhân danh Thiên Đạo ngăn cản Hư Không Đạo Nhân sử dụng Thời Không Pháp Tắc.

Khi đó, Hư Không Đạo Nhân chỉ có thể mượn Thời Gian bản nguyên và Không Gian bản nguyên câu thông Hỗn Độn Thời Không,

mượn sức mạnh Thời Không bản nguyên nhất.

Tuy điều đó không ảnh hưởng đến lực chiến của Hư Không Đạo Nhân, nhưng sự tiêu hao sẽ rất lớn.

Trong Vô Biên Hỗn Độn, Hư Không Đạo Nhân lại có thể vô tư trực tiếp sử dụng sức mạnh Thời Không.

Sức mạnh tự Thiên Đạo mà Hồng Quân có được sẽ giảm đi rất nhiều.

Càng tiến vào sâu trong Hỗn Độn, sức mạnh tự Thiên Đạo sẽ càng yếu.

Nếu đi xa một khoảng cách nhất định, Hồng Quân thậm chí hoàn toàn không thể có được sự gia trì của sức mạnh Thiên Đạo.

Nhưng ở Ngũ Trang Quán, khi Hư Không Đạo Nhân dùng chiêu đó, Hồng Quân hoàn toàn có cơ hội can thiệp ngăn cản.

Hoàn toàn có thể phá hoại pháp thuật, và mượn sức mạnh Hồng Hoang Thế Giới để cưỡng chế giữ chân Hồng Quân.

Các Thánh Nhân khác Hư Không Đạo Nhân có thể dễ dàng di chuyển đi, nhưng Hồng Quân thì hoàn toàn không được.

Hồng Quân sau khi Hợp Đạo tương đương với một phân thân của Thiên Đạo, di chuyển y vào Vô Biên Hỗn Độn, tương đương với di chuyển một phần của Thiên Đạo Hồng Hoang.

Với thực lực của Hư Không Đạo Nhân, nếu Hồng Quân không phản kháng, Người có thể làm được, nhưng nếu Hồng Quân mượn Thiên Đạo chi lực bảo hộ mình, Hư Không Đạo Nhân cũng căn bản không có cách nào.

Vốn dĩ Người cũng chỉ thử xem sao, không ngờ Hồng Quân thật sự không hề phản kháng mà đi theo.

“Ta cũng muốn xem xem, đã bao nhiêu năm qua, trình độ tu luyện Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc của ngươi như thế nào?” Nằm ngoài dự đoán của Hư Không Đạo Nhân, lời Hồng Quân nói thật sự có ý đối quyết trong Vô Biên Hỗn Độn.

“Sao, ngươi cho rằng ở đây ngươi là đối thủ của ta sao?” Hư Không Đạo Nhân nhìn Hồng Quân lạnh lùng cười một tiếng.

Căn bản không tin Hồng Quân thật sự có thực lực như vậy.

Nếu ở Hồng Hoang Thế Giới, nếu Thiên Đạo cấp đủ sức mạnh, Hồng Quân thật sự có khả năng đánh bại Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng trong Vô Biên Hỗn Độn, đối mặt với Hư Không Đạo Nhân có thể tự do sử dụng Thời Không Pháp Tắc, Hồng Quân căn bản không có chút cơ hội nào.

Nếu ở đây, y còn có thể đánh bại Hư Không Đạo Nhân, thì ở Hồng Hoang Thế Giới càng có thể dễ dàng trấn áp rồi.

Năm xưa cũng sẽ không mặc kệ Hư Không Đạo Nhân tách Địa Đạo độc lập ra.

“Không phải đối thủ, tổng phải thử mới biết.” Thấy vậy, Hư Không Đạo Nhân cũng không nói nhiều nữa, trực tiếp ra tay.

Thời Không Pháp Tắc giao thoa, tạo ra những vết nứt đen kịt lan về phía Hồng Quân.

Chính là Diệt Tuyệt chi thuật trong Không Gian Pháp Tắc.

Đây là một sát chiêu của Hư Không Đạo Nhân.

Trong hệ Pháp Tắc Không Gian, đó cũng là một loại năng lực cực kỳ khủng bố.

Không phải chỉ đơn giản là xé toạc không gian mà thôi.

Các vết nứt không gian tuy có thể dễ dàng xé rách nhục thân Tiên

Nhân, nhưng đối với Đại La và Chuẩn Thánh có Pháp Bảo hộ thân thì hiệu quả không lớn.

Không ít Tiên Nhân thành Thánh bằng nhục thân, hoặc các Đại Vu và một số Thần Thú, Yêu Tộc có nhục thân cường hãn còn có thể trực tiếp cứng đối cứng với loại vết nứt không gian này.

Huống hồ là Thánh Nhân có thể trọng phá Hỗn Độn, định Địa Thủy Hỏa Phong.

Thánh Nhân dựa vào nhục thân của mình, có thể tùy ý xuyên toa trong dòng không gian hỗn loạn.

Thậm chí các trận chiến giữa Thánh Nhân không diễn ra trong dòng không gian hỗn loạn, mà là trong Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang Thế Giới.

Thế nhưng chiêu Không Gian Diệt Tuyệt lại hoàn toàn khác.

Tuy nhìn qua đều là vết nứt do không gian bị xé toạc tạo thành, nhưng cái gọi là vết nứt không gian bình thường, là mượn lực xé toạc giữa hai tầng không gian để sát thương kẻ địch, người chống chịu được tầng vết nứt này có thể tiến vào một tầng không gian khác.

Còn Diệt Tuyệt Không Gian ẩn chứa Không Gian Pháp Tắc chi lực, nơi bị tiêu diệt, không còn không gian nào khác, chỉ còn lại hư vô và hủy diệt thuần túy.

Ngay cả Thánh Nhân, cũng không dám dùng nhục thân của mình cứng đối cứng với chiêu này.

Dưới Thánh Nhân, nếu bị loại vết nứt Diệt Tuyệt Không Gian này đánh trúng, nhục thân, Nguyên Thần và chân linh sẽ hoàn toàn bị hủy diệt trong một khoảnh khắc.

Ngay cả Thánh Nhân ở bên cạnh, cũng căn bản không kịp ra tay cứu giúp.

Hư Không Đạo Nhân muốn xem xem Hồng Quân ứng phó sát chiêu này thế nào.

Hồng Quân là vị Thiên Đạo Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang Thế Giới, lại là tồn tại Hợp Đạo.

Các loại Thần Thông Pháp Thuật trong Hồng Hoang Thế Giới có uy lực cực lớn, nhưng không ít lại bị giảm giá trị đáng kể trong Hỗn Độn.

Thậm chí sát chiêu căn bản không thể sử dụng.

Vì sao Thiên Đạo Thánh Nhân của Hồng Hoang Thế Giới, không dễ dàng rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới đi quá sâu vào Hỗn Độn.

Bởi vì một khi rời đi quá xa, ảnh hưởng lực của Thiên Đạo giảm yếu, thực lực cũng sẽ giảm yếu không ít.

Đồng thời đây cũng là lý do vì sao Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu luyện Pháp Tắc không muốn tiến vào loại Đại Thiên Thế Giới này.

Bởi vì một khi tiến vào loại thế giới có Pháp Tắc hoàn chỉnh này, tương đương với việc rời khỏi địa bàn của mình.

Trong Hỗn Độn có thể tùy ý sử dụng Pháp Tắc của mình, trong loại thế giới đó tuy cũng có Pháp Tắc tồn tại, nhưng có một tồn tại cao cấp hơn có thể khiến mình không thể sử dụng những Pháp Tắc đó.

Nhìn thấy vết nứt đen kịt tiêu diệt, sắc mặt Hồng Quân cũng có chút ngưng trọng.

Chỉ thấy Hồng Quân nhẹ nhàng đưa tay phải ra, hướng lên trên hư không nắm lại, năm ngọn lửa màu sắc xuất hiện trên đầu ngón tay.

Lửa trắng, lửa xanh, lửa đen, lửa đỏ, lửa vàng năm điểm lửa không ngừng nhảy múa.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, năm loại nguyên lực Ngũ Hành tinh thuần cực độ xuất hiện trên ngón tay Hồng Quân.

Là Đạo Thuật của Hồng Hoang Thế Giới, các loại Đạo Thuật Ngũ Hành, Âm Dương chi Pháp, về cơ bản đều được truyền bá ra từ sau khi Hồng Quân giảng đạo ở Tử Tiêu Cung.

Về cơ bản có thể nói, Hồng Quân là một trong những nguồn gốc của các loại Đạo Pháp.

Nay tự mình sử dụng, Pháp Thuật Ngũ Hành, uy lực tự nhiên khủng bố vô cùng.

Từ góc độ của Hư Không Đạo Nhân, Ngũ Hành nguyên lực trong tay Hồng Quân còn thuần khiết hơn nhiều so với Ngũ Hành tinh khoáng sinh ra trong các mạch khoáng Tiên Thiên Ngũ Hành của Hồng Hoang Đại Lục.

Hậu Thổ chưởng nắm Thổ Hệ Pháp Tắc, lại chưởng nắm Địa Đạo, nhưng nguyên lực Thổ Hệ mà nàng tinh luyện ra cũng không được như vậy.

"Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận?" Hư Không Đạo Nhân phỏng đoán, Ngũ Hành tề hiện, uy lực lớn nhất cũng là loại Ngũ Hành Đại Trận này.

Nhưng dùng Ngũ Hành Đại Trận phòng ngự thuật Diệt Tuyệt Không Gian, e rằng chỉ là một trò cười.

Ngũ Hành chi lực là nguyên lực cơ sở của một Đại Thiên Thế Giới không sai, nhưng thuật Diệt Tuyệt còn phá hủy ngay cả bản thân không gian.

Huống hồ là Ngũ Hành được diễn hóa từ thế giới sinh ra.

Nằm ngoài dự đoán của Hư Không Đạo Nhân, Hồng Quân không hề diễn hóa Pháp Thuật Ngũ Hành.

Năm ngọn lửa màu sắc, trong mỗi ngọn lửa đều có một luồng khí lưu thuần khiết chảy ra, hội tụ về lòng bàn tay Hồng Quân.

Năm loại khí lưu màu sắc sau khi hội tụ trong lòng bàn tay chậm rãi quấn quýt vào nhau.

Ngũ Hành tương sinh tương khắc!

Tiên Thiên Ngũ Hành chi lực không ngừng tương sinh tương khắc trong tay Hồng Quân, dần dần năm loại màu sắc hoàn toàn hỗn tạp vào nhau, biến thành màu đen trắng.

"Âm Dương Nhị Khí?" Hư Không Đạo Nhân nhìn thấy kinh dị không thôi.

Sau khi Hồng Hoang khai tịch, Âm Dương Nhị Khí là thứ được sinh ra sớm nhất.

Thiên Địa làm lò, Tạo Hóa làm công; Âm Dương làm than, vạn vật làm đồng.

Âm Dương Nhị Khí có thể chuyển hóa thành vạn vật thế giới, Ngũ Hành chi lực.

Chương 60

Chỉ là Hư Không Đạo Nhân không ngờ, Hồng Quân có thể nghịch chuyển Ngũ Hành, khôi phục thành Âm Dương.

Nhưng vẫn chưa kết thúc, Âm Dương Nhị Khí bắt đầu xoay tròn nhanh chóng.

Dần dần, Âm Dương Nhị Khí vốn dĩ đen trắng phân minh, theo sự xoay tròn càng lúc càng nhanh, đen trắng không còn phân biệt, một mảnh Hỗn Độn.

Thậm chí trong sự xoay tròn ma sát cực nhanh, ẩn ẩn có tiếng sấm vang lên.

Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi!

Một từ lóe lên trong đầu Hư Không Đạo Nhân.

Tuy là kẻ địch, Hư Không Đạo Nhân lúc này cũng không thể không nhìn cao Hồng Quân một chút.

Trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, người được biết đến có thể sử dụng Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Chỉ có Thập Nhị Tổ Vu sau khi hợp thể, triệu tập ra Bàn Cổ Chân Thân, chỉ một tiếng sấm đã diệt đi Thái Nhất, người đang có Hỗn Độn Chung trong tay.

Một người khác là Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Bàn Cổ Phiên triệu hồi ra Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Hai người đó, một là nhục thân Bàn Cổ, một là Nguyên Thần Bàn Cổ, Bàn Cổ Phiên lại là chí bảo Bàn Cổ Phủ hóa thành.

Nay Thập Nhị Tổ Vu đã vẫn lạc, chỉ còn Hậu Thổ một mình.

Hiện tại có thể sử dụng Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, cũng chỉ có Nguyên Thủy đang cầm Bàn Cổ Phiên mà thôi.

Ngoài ra, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng chưa từng sử dụng Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, Lôi Pháp chi Tôn!

Một tia sét có thể khai thiên, một tia sét có thể diệt thế.

Hư Không Đạo Nhân hoàn toàn không ngờ, Hồng Quân lại có thể dùng phương pháp này cưỡng ép tạo ra Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Hỗn Độn sinh một khí, một khí hóa lưỡng nghi.

Từ Hỗn Độn hóa thành thế giới, không ngờ lại có thể dùng phương pháp này tái hóa Hỗn Độn.

Điên đảo Ngũ Hành, nghịch loạn Âm Dương.

Chưởng nắm Hỗn Độn, lôi đình tự thân.

Tất cả những điều đó nhìn qua rất lâu, nhưng thực tế lại hoàn thành trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Thấy vết nứt đen kịt sắp lan đến trước mắt, Hỗn Độn Thần Lôi trong tay Hồng Quân cũng đã hoàn thành.

Nhẹ nhàng ném ra, trực tiếp nổ vang trong Hỗn Độn.

Tuy đối với việc Hồng Quân dùng một tay điên đảo Ngũ Hành, nghịch loạn Âm Dương, diễn hóa Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi từ Ngũ Hành nguyên lực cơ bản, Hư Không Đạo Nhân không khỏi tán thán.

Nhưng Hỗn Độn Thần Lôi thật sự, cũng không thể chống đỡ chiêu Diệt Tuyệt chi lực.

Quả nhiên Hỗn Độn Hư Không Thần Lôi bùng nổ, vài trăm vạn dặm Hỗn Độn bị một tiếng sét quét sạch.

Tại nơi hư không, Hỗn Độn phá khai, thanh khí thăng lên, trọc khí trầm xuống, ẩn ẩn ước ước có chút mùi vị của việc khai tịch thế giới.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân biết những thế giới này không khai tịch thành công, mà sẽ sớm hủy diệt.

Không phải vì Hư Không Đạo Nhân và Đạo Tổ Hồng Quân tranh đấu.

Với thực lực của Hồng Quân căn bản không thể khai tịch ra Đại Thế Giới ẩn chứa Pháp Tắc hoàn chỉnh.

Thế giới được khai tịch bằng thủ pháp của Hồng Quân, căn cơ Tiên Thiên không ổn, Pháp Tắc không toàn.

Không thể như Hồng Hoang Thế Giới thôn phệ sức mạnh và các loại Pháp Tắc trong Hỗn Độn để lớn mạnh bản thân.

Trong Hỗn Độn, sẽ sớm bị các loại Pháp Tắc hỗn loạn xung quanh ăn mòn phá hủy.

Trong Vô Biên Hỗn Độn, mỗi ngày không biết có bao nhiêu thế giới sinh ra và hủy diệt.

Thế giới có thể tồn tại ổn định, chỉ có loại như Hồng Hoang Thế Giới, bản thân cường đại, Pháp Tắc hoàn chỉnh, có thể hấp thu Hỗn Độn bổ sung bản thân.

Hoặc là có người dùng thực lực cường đại, cấu thành Pháp Tắc mạnh mẽ cách tuyệt Hỗn Độn xung quanh thế giới, ngăn cản sự xâm thực của Hỗn Độn.

Ví dụ như Hư Không Đạo Nhân, nếu khai tịch một thế giới trong Hỗn Độn.

Phải dùng Thời Không Pháp Tắc cường đại, cách ly toàn bộ thế giới với Hỗn Độn xung quanh, ngăn chặn thế giới bị Hỗn Độn thôn phệ.

Nhưng loại thế giới đó, không thể khuếch đại bản thân, Pháp Tắc không hoàn chỉnh, nhiều nhất cũng chỉ là một Trung Thiên Thế Giới nhỏ bé.

"Hồng Quân, thủ đoạn này không ngăn được ta." Hư Không Đạo Nhân lạnh giọng nói.

Quả nhiên, một tia Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, tuy đã khiến một phần loại Diệt Tuyệt trở lại Hỗn Độn.

Nhưng nhiều vết nứt đen kịt hơn đã lan tràn.

Thế giới đang dần hình thành còn chưa kịp bị Hỗn Độn xung quanh xâm thực, đã bị những vết nứt đen kịt này phân giải tiêu diệt.

"Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương.

Quả nhiên không hổ là hai đại chí tôn Pháp Tắc." Nhìn thấy Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi vô hiệu quả, Hồng Quân cũng mở miệng nói.

Nhưng trong ngữ khí của y cũng không nghe ra sự than thở, tán thán.

"Vậy chiêu này thì sao?" Thấy vết nứt Thời Không đen kịt sắp bao vây mình, Hồng Quân đột nhiên mở miệng nói.

Đồng thời, sức mạnh Thời Không từ trong cơ thể Hồng Quân Đạo Nhân bùng lên, cùng Diệt Tuyệt chi lực triệt tiêu lẫn nhau.

"Sức mạnh Thời Không, ngươi!" Thấy cảnh này, Hư Không Đạo Nhân trong lòng cũng kinh ngạc.

Sức mạnh Thời Không đó vô cùng quen thuộc, Người đã từng thử

khi đối kháng với Thiên Đạo trước đây.

Là Pháp Tắc Thánh Nhân của Thời Không Pháp Tắc, Người không thể không phân biệt được sức mạnh Thời Không của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng trong Vô Biên Hỗn Độn, Hồng Quân không thể mượn Thiên Đạo chi lực mạnh mẽ như vậy.

"Nghịch Loạn!" Hư Không Đạo Nhân sắc mặt lạnh đi.

Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc giao thoa, tiêu diệt lẫn nhau, quấn quýt vào nhau hướng về phía Hồng Quân Đạo Nhân.

Không giống như trong Hồng Hoang Thế Giới, sức mạnh Thời Không bị Thiên Đạo cách tuyệt.

Chỉ có thể dùng Thời Gian bản nguyên và Không Gian bản nguyên câu thông Hỗn Độn Thời Không.

Hiện tại hai người đang ở sâu trong Vô Biên Hỗn Độn, Hư Không Đạo Nhân có thể trực tiếp sử dụng Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Căn bản không cần dùng hai đại Pháp Tắc bản nguyên, như vậy cũng không nói đến sự tiêu hao lớn.

Dù sao Vô Biên Hỗn Độn không có Thiên Đạo Hỗn Độn ngăn cản.

"Thiên Băng!" Vô số vết nứt đen kịt giống hệt Hư Không Đạo Nhân đã phát ra từ trong cơ thể Đạo Tổ Hồng Quân.

Hồng Quân đã sử dụng thủ đoạn mà Thiên Đạo đã dùng trước đây.

Cái gọi là Thiên Băng chi lực và Diệt Tuyệt Không Gian của Hư Không Đạo Nhân, bản chất là cùng một loại phương thức sử dụng Không Gian Pháp Tắc.

“Hư Không, ngươi cho rằng Thiên Đạo rút lui, thật sự không làm gì được ngươi sao?

Thiên Đạo chỉ sợ làm tổn thương Hồng Hoang Thế Giới mà thôi.” Càng ngày càng nhiều vết nứt đen kịt, từ trong cơ thể Đạo Tổ Hồng Quân được phóng thích ra.

“Ngày nay, trong Hỗn Độn, không còn sự kiêng kỵ nữa.

Ta sẽ cho ngươi biết, Thiên Đạo uy nghiêm, không thể xâm phạm.” “Hừ!” Hư Không Đạo Nhân lạnh lùng cười một tiếng.

Không ngờ trong Hỗn Độn, Hồng Quân lại có thể sử dụng sức mạnh lớn hơn cả Thiên Đạo lúc ban đầu.

Nhưng ở đây, sức mạnh của Người cũng đã được đề thăng cực lớn.

Huống hồ, Hư Không Đạo Nhân cũng không tin, Hồng Quân có thể mượn được bao nhiêu sức mạnh Thiên Đạo Hồng Hoang.

Thời Không vặn vẹo, lại lần nữa va chạm với Thiên Băng chi lực.

Chỉ là, kết quả sẽ giống như lần trước sao?

Lần trước Thiên Đạo đã rút lui, Hồng Quân có rút lui không?

Hư Không Đạo Nhân sắc mặt lạnh lùng.

Hiện nay trong Hỗn Độn, Người có thể sử dụng nhiều sức mạnh Thời Không hơn.

Huống hồ, Hồng Quân đã không còn kiêng kỵ, mình cũng không còn kiêng dè.

Dù Hỗn Độn có cuồng bạo như thế nào nữa, mình có thể tùy thời rời đi, Hồng Quân có thể tùy thời rời đi sao?

Nhưng Hư Không Đạo Nhân không rõ, Hồng Quân mượn sức

mạnh Thiên Đạo ở nơi xa Hồng Hoang Thế Giới như vậy bằng cách nào.

Hỗn Độn lại lần nữa cuồng bạo, như dung nham sôi sùng sục.

Lần này hai bên không giữ tay, Hỗn Độn vặn vẹo lập tức khuếch đại một không gian rộng hàng chục vạn dặm.

Hai bên dường như muốn đánh đối kháng như vậy mãi, xem ai là người không chống đỡ nổi trước.

Hồng Quân đang duy trì Thiên Đạo chi lực truyền đến từ Hồng Hoang Thế Giới.

Đột nhiên, Hỗn Độn trên đỉnh đầu lặng lẽ vỡ ra.

Một chiếc chuông đồng màu vàng cổ kính xa xa bao phủ Hồng Quân.

Ong!

Đại Chung bị gõ vang, từng đạo ba văn chấn động cả Hỗn Độn, bao phủ về phía Đạo Tổ Hồng Quân.

Hỗn Độn Chung.

Hư Không Đạo Nhân trực tiếp truyền tống Hỗn Độn Chung đến trên đỉnh đầu Hồng Quân, sau đó phát động Thời Gian Pháp Tắc.

Mượn Hỗn Độn Chung tăng phúc cho Thời Không Pháp Tắc, chỉ cần có thể định trụ Đạo Tổ Hồng Quân trong một khoảnh khắc.

Không cần Hư Không Đạo Nhân ra tay nữa, sức mạnh Hỗn Độn vặn vẹo bùng nổ, đủ để xé Hồng Quân thành từng mảnh vụn.

"Hư Không, đã bao nhiêu năm rồi, ngươi vẫn thích lối này." Hồng Quân cười một tiếng, ngẩng đầu hướng về phía Hỗn Độn Chung nói.

Chương 61

Một ngọc điệp tạo hình cổ phác, khắc họa các loại Đạo Vận Đạo Văn xuất hiện trên đỉnh đầu Hồng Quân.

Ngọc điệp xoay tròn nhanh chóng, phát ra vô lượng thanh quang.

Thời Gian Pháp Tắc phát ra từ Hỗn Độn Chung của Hư Không Đạo Nhân, bị thanh quang đó chặn lại, hoàn toàn không có tác dụng.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Hư Không Đạo Nhân nhận ra ngọc điệp đó là gì, chính là Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng không ra tay nữa, nhanh chóng lùi lại.

Hồng Quân cũng tương tự như vậy, sau khi chặn được một kích của Hỗn Độn Chung, việc đầu tiên y làm không phải là chống cự, mà là phi bôn.

Bởi vì Hỗn Độn vặn vẹo đó sắp bùng nổ.

Hai người, một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu luyện hai đại Pháp Tắc chi Vương.

Một vị khác là tồn tại Hợp Đạo với Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới, trong tay lại chưởng nắm Hỗn Độn Chí Bảo.

Tốc độ đào thoát của Hỗn Độn Chung cũng không biết nhanh đến mức nào, trong chớp mắt đã lùi xa ức vạn dặm.

Oanh Long!

Hỗn Độn vặn vẹo bùng nổ, không gian rộng vài ức dặm trực tiếp bị san phẳng.

Lại một thế giới nữa chậm rãi sinh thành trong đó, linh quang lấp lánh, ẩn ẩn có Tiên Thiên Linh Bảo sắp sinh ra trong đó.

"Đại Thiên Thế Giới!" Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân hai người đều ánh mắt lóe lên.

Hai người lần này đối chọi trực tiếp khai tịch ra một thế giới trong Hỗn Độn.

Loại Đại Thiên Thế Giới này tuy không thể sánh bằng thế giới cường đại đẳng cấp như Hồng Hoang Thế Giới, nhưng trong Hỗn Độn cũng có thể tồn tại được.

Chỉ cần không ở nơi cực kỳ nguy hiểm và cuồng bạo trong Hỗn Độn.

"Đáng tiếc!" Hư Không Đạo Nhân thầm nghĩ trong lòng.

Đại Thiên Thế Giới này nếu có thể ổn định, làm nơi phát triển của Vu Tộc thì không tồi.

Chỉ là thế giới này sinh ra quá cuồng bạo, khiến thủy triều Hỗn Độn xung quanh quá kịch liệt.

Nếu có cường giả có thể giúp thế giới này, chặn được đợt thủy triều Hỗn Độn đó.

Đợi đến khi Hỗn Độn xung quanh không còn hùng dũng như vậy nữa, Đại Thiên Thế Giới này liền có thể từ từ ổn định ở nơi đây.

Nhưng lúc này Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân đang quyết đấu ở đây, tự nhiên không có thời gian đó để giúp Đại Thiên Thế Giới chặn thủy triều Hỗn Độn.

Quả nhiên theo sự bùng nổ khuếch tán, sau khi Hỗn Độn xung quanh Đại Thiên Thế Giới bị quét sạch.

Thủy triều Hỗn Độn càng cuồng bạo hơn từ xa hùng dũng quay

lại.

Thế giới vừa mới sinh ra yếu ớt vô cùng, căn bản không chịu nổi sức mạnh đó, bắt đầu từ từ tan rã.

Những sinh linh Tiên Thiên và Linh Bảo đang sinh ra đó, tự nhiên cũng chỉ có thể cùng thế giới này hủy diệt.

"Ngươi thông qua Tạo Hóa Ngọc Điệp, mượn Thiên Đạo chi lực của Hồng Hoang Thế Giới sao?" Hư Không Đạo Nhân nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp lơ lửng trên đỉnh đầu Hồng Quân hỏi.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là Hỗn Độn Chí Bảo, có thể có các loại năng lực kỳ dị mà Hư Không Đạo Nhân không biết.

Hồng Quân có thể cách Hỗn Độn vô tận xa mà câu thông Thiên Đạo Hồng Hoang, Hư Không Đạo Nhân nghi ngờ có liên quan đến Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Bởi vậy mới hỏi, chuẩn bị dò xét Hồng Quân một chút.

"Không sai, chính là vì vật này." Không ngờ Hồng Quân trực tiếp thừa nhận.

"Trên Tạo Hóa Ngọc Điệp ghi chép các loại Đại Đạo, Tạo Hóa chi Pháp.

Lại càng có thể câu thông Thiên Đạo, ta nhờ Tạo Hóa Ngọc Điệp mới có thể Hợp Đạo thành công." "Ngươi có được nó?" Nghe lời Hồng Quân nói, Hư Không Đạo Nhân cũng có chút hâm mộ.

Tuy Hệ Thống uy năng còn cường đại hơn Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhưng năng lực của Hỗn Độn Chí Bảo khiến Người thèm thuồng không thôi.

Sau khi có được Hỗn Độn Chung, Hư Không Đạo Nhân mới biết uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo khủng bố đến nhường nào.

Như vậy có thể thấy, Bàn Cổ Phủ có thể một phân thành ba, mà cả ba kiện đều là Tiên Thiên Chí Bảo, càng cường đại vô song.

Tạo Hóa Ngọc Điệp là chí bảo cùng cấp với Bàn Cổ Phủ, tự nhiên cũng sẽ không kém đi đâu.

"Bí mật!" Hồng Quân Đạo Nhân cười một tiếng, chuyện này tự nhiên không thể nói cho Hư Không Đạo Nhân.

"Thật là hảo duyên pháp." "Ngươi cũng không kém, có thể tu thành hai đạo Pháp Tắc, đều là chí tôn Pháp Tắc." Kỳ thực Hư Không Đạo Nhân hâm mộ Hồng Quân, thì Hồng Quân há chẳng phải cũng hâm mộ Hư Không Đạo Nhân sao.

Tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Trong Vô Biên Hỗn Độn, tự tại tiêu dao, căn bản không cần bị Thiên Đạo trói buộc.

Nếu không có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, ở nơi xa Hồng Hoang Thế Giới như vậy, chỉ có thể bị Hư Không Đạo Nhân nghiền nát.

Nhưng cũng chính vì Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hồng Quân mới lựa chọn con đường Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không giống như Hư Không, Dương Mi, Âm Dương, đi con đường Pháp Tắc, chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tạo Hóa Ngọc Điệp xét về lực công kích, tuy kém xa Bàn Cổ Phủ, nhưng về các phương diện khác, lại vượt xa Bàn Cổ Phủ không biết bao nhiêu.

Diễn hóa Thiên Đạo, tham ngộ huyền cơ.

Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, bản chất là tuyệt học Khai Thiên của Bàn Cổ.

Bị Hồng Quân mượn Tạo Hóa Ngọc Điệp, bằng phương pháp suy diễn, cưỡng ép diễn hóa ra từ thuật Tiên Thiên Ngũ Hành, nghịch loạn Âm Dương.

"Hợp Đạo, là để đoạt xá Thiên Đạo sao?" Hư Không Đạo Nhân đột nhiên hỏi.

"Hợp Đạo là để đoạt xá Thiên Đạo sao?" Câu hỏi đột ngột khiến Hồng Quân cũng ngẩn ra.

Hư Không Đạo Nhân lại chẳng quản Ngài, tự mình nói tiếp: "Ta thắc mắc, vì cớ gì Ngươi lại chọn con đường Hợp Đạo." Đối với tuyệt đại đa số sinh linh tại Hồng Hoang Thế Giới mà nói, có thể bái nhập môn hạ Thánh Nhân, trở thành một vị Thái Ất Kim Tiên đã là một điều xa vời.

Nếu có thể trở thành Đại La Kim Tiên, loại cường giả uy chấn một phương trên Hồng Hoang đại lục, điều đó hầu như bất khả năng.

Trở thành Thánh Nhân, cũng chỉ có những Giáo Chủ đỉnh phong Chuẩn Thánh, uy chấn một phương Hồng Hoang, mới dám tưởng tượng.

Đối với người tu vi dưới Chuẩn Thánh, việc trở thành Thánh Nhân dường như là một sự phỉ báng đối với Thánh Nhân.

Huống hồ Hợp Đạo, ngay cả Thánh Nhân cũng không dám.

Nhưng từ miệng Hư Không Đạo Nhân nói ra, Hợp Đạo dường như không phải là lựa chọn tốt nhất đối với Hồng Quân Đạo Tổ.

Thậm chí trong mắt Ngài, việc trở thành Sư của Thánh Nhân, Hồng Hoang Đạo Tổ, người phát ngôn của Thiên Đạo càng chẳng phải chuyện đáng kiêu ngạo.

Không sai, Hư Không Đạo Nhân quả thực nghĩ vậy.

Đối với người khác mà nói, thành Thánh đều là mục tiêu tối thượng.

Nhưng đối với Hư Không, Hồng Quân, Dương Mi, Âm Dương thậm chí La Hầu mấy người, trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân không phải là lựa chọn duy nhất, thậm chí không phải lựa chọn tốt nhất.

Thiên Đạo Thánh Nhân tuy bất tử bất diệt, nhưng lại vĩnh viễn bị Thiên Đạo trói buộc.

Sau Hợp Đạo, lại càng trở thành người phát ngôn của Thiên Đạo, trên thực chất là một Khôi Lỗi.

Sức mạnh tuy cường đại, nhưng cái giá phải trả quá lớn.

Chẳng bằng tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, tung hoành vô biên Hỗn Độn, tiêu dao tự tại.

Sau khi trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, thực lực cũng mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân không ít.

Tuy một Pháp Tắc Thánh Nhân bình thường kém xa Hồng Quân sau Hợp Đạo.

Nhưng Pháp Tắc Thánh Nhân lại có cơ hội trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, triệt để chưởng ác Pháp Tắc của bản thân.

Tương đối với Đại Đạo Thánh Nhân mà nói, đừng nói người phát ngôn của Thiên Đạo sau Hợp Đạo, ngay cả bản thân Thiên Đạo, cũng nhỏ bé vô cùng.

Hư Không Đạo Nhân tin tưởng, với tâm cơ của Hồng Quân không thể nào cam tâm trở thành Khôi Lỗi của Thiên Đạo.

Nhưng một khi Hợp Đạo, việc có trở thành Khôi Lỗi của Thiên Đạo hay không lại không tùy ý Ngài.

Hồng Hoang Thế Giới to lớn như vậy, bản thân sức mạnh của nó

mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân và Pháp Tắc Thánh Nhân không biết bao nhiêu lần.

Thiên Đạo là thể hiện ý chí chưởng ác sự vận hành của Hồng Hoang Thế Giới, tuy mông lung mơ hồ, nhưng lại cường đại vô cùng.

Ta, Hư Không Đạo Nhân, nếu lựa chọn Hợp Đạo, cũng chẳng dám bảo chứng sẽ không bị cổ ý chí bàng bạc kia đồng hóa.

Nếu Hồng Quân có Tạo Hóa Ngọc Điệp, mọi chuyện đều thông suốt.

Có Tạo Hóa Ngọc Điệp tại, Hồng Quân căn bản không cần lo lắng ý chí bị Thiên Đạo đồng hóa.

Lại càng có thể thông qua mưu đồ sức mạnh Địa Đạo, xâm thực Thiên Đạo, cuối cùng ý chí của Hồng Quân càng lúc càng lớn mạnh, chưa chắc đã không thể trực tiếp đoạt xá luyện hóa toàn bộ Thiên Đạo.

Khi ấy Hồng Quân không phải Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo lại là Hồng Quân.

"Không sai, chính vì có Tạo Hóa Ngọc Điệp tồn tại, Ta mới lựa chọn đi con đường này." Hồng Quân gật đầu thừa nhận.

Chuyện này trong Hồng Hoang Thế Giới, Ngài chưa từng nói với bất kỳ ai.

Không phải vì che giấu, mà vì khinh thường.

Dù sao trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, lại có ai có tư cách bình đẳng để nói chuyện này với Ngài?

Hư Không Đạo Nhân nói ra, Hồng Quân cũng chẳng hề lo lắng.

Thiên Đạo chỉ có ý chí mông lung, không phân thiện ác, không biện phải trái, chỉ có bản năng duy trì vận chuyển của Thiên Đạo, lớn

mạnh Hồng Hoang Thế Giới.

Hư Không Đạo Nhân nói ra, Thiên Đạo cũng sẽ không làm gì.

Huống hồ Hư Không Đạo Nhân trong lòng Thiên Đạo là kẻ nghịch Thiên, là tồn tại Thiên Đạo muốn trừ khử cho nhanh.

Các Thánh Nhân khác, biết kế hoạch của Hồng Quân, ước chừng trong lòng cũng chỉ sẽ vui mừng.

Dù sao Thiên uy khó lường, Hồng Quân lại là Sư Tôn của họ.

Nếu Hồng Quân luyện hóa Thiên Đạo, trong Hồng Hoang Thế Giới chưa chắc đã không tốt hơn một chút.

Hư Không Đạo Nhân muốn ngăn cản cũng vô dụng.

Từ bỏ con đường Pháp Tắc Thánh Nhân, Hợp Đạo trở lại?

Chương 62

Trước hết không nói có thể thành công hay không, một khi Hư Không Đạo Nhân từ bỏ Pháp Tắc của Ngài.

Hồng Quân nhất định sẽ vui mừng vô cùng, sau đó một chưởng vỗ chết Ngài.

Phá hủy Hồng Hoang Thế Giới?

Vậy Hồng Quân lại càng có thể mượn nhờ nhiều Thiên Đạo chi lực hơn, càng nhanh chóng luyện hóa Thiên Đạo.

Đây cũng là nguyên nhân Hồng Quân hoàn toàn không để ý việc Hư Không Đạo Nhân biết.

"Ngươi và Dương Mi, Âm Dương đều lựa chọn con đường Pháp Tắc Thánh Nhân, không nguyện ý chịu trói buộc." "Ta lại từng nguyện ý bị trói buộc sao?" Dù sao hai người vốn vẫn là tồn tại đối địch.

Hư Không Đạo Nhân cứu vớt Hậu Thổ, bồi dưỡng Minh Hà chẳng phải để đối kháng Ngươi sao?

Hồng Quân cảm thán nói: "Nhưng sức mạnh của Pháp Tắc Thánh Nhân quá yếu ớt, đặc biệt là so với loại thế giới có Pháp Tắc hoàn chỉnh như Hồng Hoang Thế Giới." "So với Đại Đạo Thánh Nhân, Hồng Hoang Thế Giới cũng là một tồn tại yếu ớt vô cùng." Hư Không Đạo Nhân nhíu mày phản bác.

Nhưng cũng thừa nhận, so với loại thế giới hoàn chỉnh như Hồng Hoang Thế Giới.

Sức mạnh của Pháp Tắc Thánh Nhân, cũng kém xa.

Nếu Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới hoàn toàn bị chưởng khống trong tay một người.

Vậy Ta, Hư Không Đạo Nhân, nhất định sẽ rời xa Hồng Hoang Thế Giới bao nhiêu thì chạy bấy nhiêu.

Không tu thành Đại Đạo Thánh Nhân, nhất định sẽ không trở lại.

"A a, Đại Đạo Thánh Nhân." Nghe ba chữ Đại Đạo Thánh Nhân, Hồng Quân cười lạnh một tiếng.

"Đều là Đại Đạo Thánh Nhân, nhưng có ai thực sự thấy Đại Đạo Thánh Nhân đâu?" "Cảnh Khai Thiên mà Ta nhìn thấy từ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Bàn Cổ cũng chỉ là tồn tại Bán Bộ Đại Đạo mà thôi.

Cuối cùng vì để đột phá mà khai tịch Hồng Hoang Thế Giới, Ngài lại thân vẫn." "Hư Không, thực lực của Ngươi so với Bàn Cổ thì như thế nào?" Hồng Quân ngẩng đầu hỏi Hư Không Đạo Nhân một câu.

"Hiện tại thực lực Ta không bằng, nhưng ngày sau Ta chưa chắc đã không bằng." Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

Bàn Cổ thời kỳ toàn thịnh tự nhiên không thể so sánh với Ta.

Nhưng chưởng ác Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, lại có Hệ Thống tương trợ, Hư Không Đạo Nhân tin tưởng ngày sau cũng sẽ không thua kém Bàn Cổ.

"Sự tự tin của Ngươi không ngoài Thời Không Pháp Tắc." Hồng Quân dường như đã sớm dự liệu Hư Không Đạo Nhân sẽ nói vậy.

"Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương, hai đại Pháp Tắc quả thực là Pháp Tắc Chí Tôn." "Trước hết không nói Ngươi có thể tu luyện hai Pháp Tắc này đến cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo hay không." Hồng Quân Đạo Nhân a a cười: "Bàn Cổ tu luyện Lực Chi Pháp Tắc, tổng cương của Ba Nghìn Đại Đạo.

Thời Không Pháp Tắc của Ngươi cũng chưa chắc đã áp chế được." "Đã có thế giới Bàn Cổ tân tân khổ khổ khai tịch ra, Ta không cần, vì cớ gì Ta phải đi tu con đường Đại Đạo Thánh Nhân hư vô

phiêu miểu, không biết có thành được hay không?" Hư Không Đạo Nhân nghe đến đây mới hiểu.

Nguyên lai Bàn Cổ tung hoành vô biên Hỗn Độn, đồ lục vô số Hỗn Độn Ma Thần cũng chỉ là cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo mà thôi.

Khó trách Hồng Quân bị đả kích mà mất hết tự tin.

Quả thực vô biên Hỗn Độn từ khi đản sinh đến nay, chưa từng nghe nói có tồn tại cảnh giới Đại Đạo đản sinh.

Cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo, vài người cũng chỉ nghe nói Bàn Cổ mà thôi.

Nếu không thành Đại Đạo Thánh Nhân, nếu Hồng Quân luyện hóa Hồng Hoang Thế Giới.

Vậy quả thực thực lực của Ngài sẽ vượt xa các Pháp Tắc Thánh Nhân khác.

Dù sao Hồng Hoang Thế Giới chính là một thế giới có Pháp Tắc hoàn chỉnh được khai tịch ra bởi một tồn tại tu luyện Lực Chi Pháp Tắc đến cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo, lấy thân vẫn làm cái giá.

Tiềm lực vô cùng to lớn, có thể dung nạp sức mạnh vượt xa Pháp Tắc Thánh Nhân.

"Hư Không, Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc hai đại Pháp Tắc tuy cường đại vô cùng." "Nhưng Pháp Tắc càng cường đại, tu luyện càng gian nan.

Với tư chất và cơ duyên của Ngươi, bất kỳ một trong hai Pháp Tắc, thật sự có khả năng tu thành cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo." "Nhưng hai đại Pháp Tắc đồng tu, căn bản không có khả năng thành Bán Bộ Đại Đạo, thậm chí ngay cả Cửu Trọng Thiên cũng không đạt tới." "Chẳng bằng đầu hàng Ta thế nào, giúp Ta luyện hóa Hồng Hoang Thiên Đạo.

Ngươi có thể chưởng ác Địa Đạo, Ta và Ngươi chia đôi Hồng Hoang Thế Giới.” Nhìn thấy Hư Không Đạo Nhân không nói gì, Hồng Quân cho rằng Ngài đã bị động lòng.

Bắt đầu chiêu lãm Hư Không Đạo Nhân.

Trong mắt Ngài, có ví dụ của Bàn Cổ ở phía trước.

Hư Không hẳn phải biết con đường Pháp Tắc Thánh Nhân khó khăn đến mức nào.

Cách tốt nhất tự nhiên là giống Ngài, chưởng ác Hồng Hoang Thế Giới, trở thành cực hạn dưới Đại Đạo Thánh Nhân.

Điều kiện Hồng Quân đưa ra có vẻ hậu hĩnh.

Thiên Đạo, Địa Đạo, Ta và Ngươi mỗi người chiếm một, Hồng Hoang Thế Giới hai người mỗi người chiếm một nửa.

Trông có vẻ có thành ý.

Hư Không Đạo Nhân nghe vậy lại cười lạnh trong lòng.

Thật sự giúp Hồng Quân Đạo Nhân chưởng ác Thiên Đạo xong, e rằng Hồng Quân sẽ là người đầu tiên trở mặt đối phó với Ngài.

Hồng Quân Đạo Nhân đã triệt để luyện hóa Thiên Đạo có thể dễ dàng trục xuất Ngài khỏi Hồng Hoang Thế Giới.

Không có Hư Không Đạo Nhân giúp đỡ, Hồng Quân hoàn toàn có thể từ từ chưởng ác Địa Đạo.

Đợi Thiên Đạo, Địa Đạo đều thu vào trong tay, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới là vật trong túi, cớ gì phải chia đôi với Hư Không Đạo Nhân.

Ngài cũng không nhớ quan hệ giữa Ngài và Hồng Quân tốt đến mức nào.

Còn về việc Hồng Quân nói con đường trở thành Đại Đạo Thánh Nhân là bất khả năng.

Từ chỗ Hệ Thống biết được, muốn trở thành Đại Đạo Thánh Nhân nhất định phải chưởng ác một phần Bản Nguyên của Pháp Tắc tu luyện.

Khi đột phá cảnh giới Đại Đạo Thánh Nhân, dung nhập Bản Nguyên Pháp Tắc, có thể từ hư hóa thực, triệt để chưởng ác Pháp Tắc.

Từ đó trở thành Đại Đạo Thánh Nhân.

Sở dĩ Hư Không Đạo Nhân nghi ngờ Bàn Cổ sở dĩ không thành Đại Đạo Thánh Nhân, có lẽ là chưa có được Lực Chi Bản Nguyên.

Lực Chi Đại Đạo là tổng cương của Ba Nghìn Đại Đạo, Đại Đạo do Bàn Cổ tự ngộ ra.

Uy năng của nó trên cả một Thời Gian Đại Đạo hoặc Không Gian Đại Đạo đơn lẻ.

Chỉ có Vận Mệnh Đại Đạo trong truyền thuyết, hoặc sự kết hợp của Thời Không Đại Đạo, mới có thể sánh ngang.

Có hay không Lực Chi Bản Nguyên, làm sao có được Lực Chi Bản Nguyên, Bàn Cổ không thể nào không biết.

Sở dĩ Hư Không Đạo Nhân tự nhiên không thể nào đáp ứng chiêu lãm của Hồng Quân.

Hơn nữa nếu con đường Đại Đạo Thánh Nhân, thật sự là đường chết.

Hư Không Đạo Nhân khẳng định cũng sẽ chưởng ác Hồng Hoang Thế Giới, chứ không lựa chọn chia sẻ với Hồng Quân.

Huống hồ, Hồng Quân chưởng ác Tạo Hóa Ngọc Điệp, một trong

Hỗn Độn Chí Bảo.

Tạo Hóa Ngọc Điệp rốt cuộc có công năng gì, Hư Không Đạo Nhân hiện tại còn không rõ, chưa chắc đã không có thủ đoạn đối phó Hư Không Đạo Nhân.

“Thiên Địa mỗi người một nửa, nghe có vẻ không tệ.” Hư Không Đạo Nhân không định đáp ứng điều kiện của Hồng Quân, nhưng cũng không định biểu hiện ra trực tiếp.

Sở dĩ Hư Không Đạo Nhân biểu hiện ra vẻ động lòng.

“Vậy thì Ta hợp tác với Ngươi.

Giúp Ta chưởng ác Thiên Đạo.” Hồng Quân thấy Hư Không Đạo Nhân thật sự động lòng, trong lòng liền vui mừng.

“Làm sao giúp Ngươi chưởng ác Thiên Đạo?” Hư Không Đạo Nhân hỏi, cũng muốn biết Hồng Quân rốt cuộc định làm gì.

“...” Hồng Quân tức thì một trận do dự, dường như không biết có nên nói cho Hư Không Đạo Nhân hay không.

“Không nói cho Ta, Ta làm sao hợp tác với Ngươi.

Tổng không thể để Ta giúp Ngươi chưởng ác Thiên Đạo bằng cách tự sát chứ?

Vậy thì lần này Ta không phụng bồi nữa.” Thấy Hồng Quân do dự, Hư Không Đạo Nhân tức thì có chút không kiên nhẫn nói.

“Nếu tự sát thì thật sự có thể giúp Ta chưởng ác Thiên Đạo.” Hồng Quân lẩm bẩm trong nội tâm.

Nếu Hư Không Đạo Nhân vẫn lạc, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới sẽ không còn ai có thể ngăn cản Ngài chưởng ác Thiên Đạo.

Ngài có thể dùng vô số năm để từ từ mưu đồ, vậy cũng là giúp Ngài chưởng ác Thiên Đạo rồi.

Nhưng lời này tự nhiên không thể nói ra.

“Cách làm đơn giản, ra tay giết Hậu Thổ.” Hồng Quân ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hư Không Đạo Nhân nói.

“Giết Hậu Thổ?” Nghe lời Hồng Quân, Hư Không Đạo Nhân trước tiên ngẩn ra, sau đó sắc mặt triệt để lạnh nhạt.

Hồng Quân đang đùa giỡn gì vậy.

“Tìm chết!” Thời Không Pháp Tắc bàng bạc khuấy động toàn bộ Hỗn Độn.

Không gian quanh Hư Không Đạo Nhân tầng tầng phá nát ra, ngay cả dòng chảy thời gian gần đó cũng bắt đầu quỷ dị.

Sức mạnh thời không lại dần dần bắt đầu vặn vẹo.

Nhìn thấy Hư Không Đạo Nhân lại muốn ra tay, Hồng Quân vội vàng hô lớn: “Nghe Ta nói hết lời đã.” “Ba!” Hư Không Đạo Nhân lạnh nhạt nói.

Tuy tạm dừng ra tay, nhưng vẫn chưa thu hồi sức mạnh thời không.

Ngài nhìn xem nếu Hồng Quân giải thích không vừa ý, sẽ tùy thời ra tay trở lại.

“Ta không đùa giỡn.

Ngươi có biết vì sao Ngươi lại chịu Thiên Phạt không?” Hồng Quân biết Hậu Thổ quan trọng với Hư Không Đạo Nhân đến mức nào, ngay lập tức vội vàng giải thích.

Nhưng vì để tránh kích thích Hư Không Đạo Nhân, Ngài cũng không nói vì sao giết Hậu Thổ có thể giúp Ngài chưởng ác Thiên Đạo.

Trước hết nói một vấn đề không liên quan.

“Vì sao?

Chẳng phải vì Ta đã giết một Thánh Nhân sao?” Chuyện này Hư Không Đạo Nhân đã rõ.

Dù sao hiển nhiên là sau khi giết Nguyên Thủy, Ngài mới chịu Thiên Phạt.

“Không phải vì Ngươi giết Thánh Nhân?” Lời của Hồng Quân ngoài dự liệu của Hư Không Đạo Nhân.

Không phải vì đánh giết Thánh Nhân, vậy vì sao?

Chương 63

Ngài cũng không nhớ đã làm chuyện gì khác.

Nhưng Hồng Quân với tư cách là tồn tại Hợp Đạo, ở phương diện này dù sao cũng hiểu rõ hơn Ngài và Hậu Thổ nhiều.

"Vậy vì sao?" "Không phải vì giết Thánh Nhân, mà vì giết Nguyên Thủy, giết Tam Thanh." Nghe ý trong lời Hồng Quân, giết Tam Thanh mới chịu Thiên Phạt.

Hư Không Đạo Nhân trong lòng suy tư.

Tam Thanh và các Thánh Nhân khác có gì khác biệt?

Ngoại trừ việc là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, sở dĩ tự xưng là Bàn Cổ Chính Tông.

Bàn Cổ Chính Tông?

Hư Không Đạo Nhân hiểu ra.

Chẳng lẽ có liên quan đến Bàn Cổ Chính Tông?

Bàn Cổ là ai, người khai tịch Hồng Hoang Thế Giới.

Tam Thanh bằng vào Khai Thiên Công Đức có thể thành Thánh.

Trong tất cả công đức của Hồng Hoang Thế Giới, công đức lớn nhất là Khai Thiên Công Đức.

Dù sao có công đức nào, có thể sánh được với việc Bàn Cổ Đại Thần khai Thiên tích Địa.

Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu Lão Quân, là Công Đức Chí Bảo do Khai Thiên Công Đức hóa thành.

Luận lực phòng ngự, hầu như không dưới Hỗn Độn Chung của

Hư Không Đạo Nhân.

Chẳng lẽ vì cổ Khai Thiên Công Đức đó, dẫn đến bị Thiên Phạt?

"Vậy Ta quay về giết Chuẩn Đề hoặc Tiếp Dẫn, thử xem sao?" Hư Không Đạo Nhân tùy tiện đáp lại một câu, Hồng Quân nghe lời Ngài khóe mắt không nhịn được giật hai cái...

Hồng Hoang Thế Giới, Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Đang tu luyện Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đột nhiên toàn thân run lên, cảm thấy sau lưng nổi lên một cỗ lạnh lẽo không tên.

"Sư huynh, vừa rồi là chuyện gì?" Chuẩn Đề Đạo Nhân hỏi Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Hai người họ là Thánh Nhân, sao lại đột nhiên cảm thấy lạnh lẽo?

Tiếp Dẫn cũng lắc đầu, hai người thôi diễn một phen, nhưng lại chẳng có chút điềm báo nào, đành phải cố gắng áp chế nỗi bất an trong lòng...

"Hồng Hoang Thế Giới là do Bàn Cổ khai tịch.

Đối với Hồng Hoang Thế Giới mà nói, Bàn Cổ như cha mẹ vậy." "Tinh huyết Bàn Cổ hóa Tổ Vu, mắt hóa Đế Tuấn và Thái Nhất, Nguyên Thần hóa Tam Thanh." "Tru sát họ sẽ khiến Thiên Đạo ghét bỏ Ngươi.

Thiên Đạo không thể làm gì được Ngươi, sẽ ban cho Ngươi nhiều sức mạnh hơn." Hồng Quân Đạo Tổ nhàn nhạt nói.

Nghe lý lẽ, Hư Không Đạo Nhân mới hiểu rõ các chuyện khác nhau của Hồng Hoang Thế Giới những năm này.

Tồn tại do Bàn Cổ hóa thành, trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều là những tồn tại được Thiên Địa ưu ái nhất.

Đế Tuấn, Thái Nhất là Thiên Đế của Yêu Tộc, thống suất Thiên

Đỉnh trên bầu trời Hồng Hoang Thế Giới, Thái Nhất lại có được Hỗn Độn Chung.

Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, tung hoành Hồng Hoang đại lục, Vu Tộc cũng là từng người một thân thể cường hoành vô cùng.

Còn Tam Thanh do Nguyên Thần hóa thành, lại càng có thể bằng vào Khai Thiên Công Đức thành Thánh, bất tử bất diệt.

Chẳng trách Vu Yêu Đại Chiến nổ ra, Hồng Quân từ trước đến nay không tự mình ra tay.

Nhưng lại ngăn cản Vu Tộc trực tiếp diệt Yêu Tộc.

Với sự chênh lệch thực lực của Vu Tộc và Yêu Tộc lúc bấy giờ, khi Vu Yêu Đại Chiến vừa bùng nổ, Vu Tộc đủ sức diệt Yêu Tộc.

Nhưng lại bị Hồng Quân và môn hạ của Ngài ngăn cản.

Đợi đến khi thực lực hai tộc Vu Yêu gần bằng nhau, Hồng Quân và Tam Thanh lại không ngăn cản.

Nhìn hai tộc đánh nhau lưỡng bại câu thương, Yêu Đế và Tổ Vu đồng quy vu tận.

Dù sao Vu Tộc đánh Yêu Tộc, Tổ Vu và Yêu Đế, đều là huyết mạch Bàn Cổ.

Tương hỗ ra tay, Thiên Đạo cũng không thể giáng Thiên Phạt.

Thậm chí trong Phong Thần Chi Chiến sau này, cũng là Thiên Đạo Nguyên Thủy, Lão Quân và Thông Thiên đối lập, tương hỗ tranh đấu.

Cuối cùng Tiệt Giáo bị diệt, môn nhân không lên Phong Thần Bảng thì bị Tây Phương Giáo dẫn độ đi.

Thậm chí Xiển Giáo và Nhân Giáo cũng nguyên khí đại thương, không ít môn nhân cũng theo Tây Phương Giáo mà đi.

Đại kiếp Phong Thần cuối cùng, Tây Phương Giáo đại hưng, gần như tất cả dấu ấn Bàn Cổ còn lại trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều đã bị xóa sạch.

Khiêu động hậu duệ Bàn Cổ đấu hậu duệ Bàn Cổ, Hồng Quân đã chơi rất thành thạo!

Từng vòng tiếp nối nhau, Hồng Quân là người thắng cuộc cuối cùng.

Vốn dĩ là nhân vật chính Thiên Địa, hậu duệ Bàn Cổ, kẻ chết thì chết, kẻ thoái ẩn thì thoái ẩn.

"Khó trách Ngươi từ trước đến nay không ra tay với những hậu duệ Bàn Cổ này, xem ra là lo lắng bị Thiên Đạo ghét bỏ." Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, tất cả những gì Hồng Quân đã làm đều hoàn toàn được giải thích rõ ràng.

Hồng Quân cười cười, mặc nhận lời Hư Không Đạo Nhân nói.

"Vậy vì sao Ngươi lại muốn giết Hậu Thổ, đi xử lý Lão Quân và Thông Thiên thì tốt hơn.

Hơn nữa Nguyên Thủy chẳng phải đã phục sinh từ Thiên Đạo rồi sao, hoặc lại giết một lần nữa?" Hư Không Đạo Nhân có nghi vấn.

"Công đức cũng không thể che chở mãi được.

Thiên Đạo chỉ giáng một lần Thiên Phạt cho Ngươi.

Chết dưới Thiên Phạt thì tự nhiên là chết.

Kẻ không chết, chứng tỏ Thiên Đạo cũng không làm gì được." Hồng Quân Đạo Tổ vô sở vị nói.

"Còn về việc đánh giết Hậu Thổ, đối với Ta cũng có lợi.

Dù sao hiện tại Hậu Thổ là người chưởng khống Địa Đạo, Ngài không chết, Ta làm sao chưởng khống Địa Đạo?" "Ta cảm thấy Ngươi không có thành ý." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói: "Ta không thể nào ra tay với Hậu Thổ được." "Dù sao cũng là Thánh Nhân, sao có thể bị tình cảm phàm tục trói buộc.

Hậu Thổ không chết, Ngươi làm sao có được Địa Đạo?" Hồng Quân Đạo Tổ nhíu mày nói, không ngờ Hư Không Đạo Nhân không đáp ứng.

"Hậu Thổ là của Ta, Địa Đạo cũng là của Ta rồi." Hư Không Đạo Nhân thầm nói trong lòng.

"Nếu đã như vậy, vậy thì trong Hồng Hoang Thế Giới xem thủ đoạn của mỗi người vậy." Nhận thấy Hư Không Đạo Nhân không định liên thủ, sắc mặt Hồng Quân cũng lạnh xuống, chuẩn bị trực tiếp rời đi.

"Khoan đã!" Hư Không Đạo Nhân lại gọi Hồng Quân lại.

"Ta có một cách." "Cách sao?" Hồng Quân vốn đang chuẩn bị rời đi, nghe câu này liền quay đầu lại.

"Đưa Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Ta, chưa chắc đã không chưởng ác được Địa Đạo." Hư Không Đạo Nhân lại cười nói.

"Ý gì?" Sắc mặt Hồng Quân triệt để lạnh nhạt xuống: "Ta và Ngươi đều không làm gì được nhau, Ngươi thật sự cho rằng Ta sợ ư?" "Ta chỉ đối với Tạo Hóa Ngọc Điệp cảm thấy hứng thú.

Ta cũng muốn xem giết Ngươi rồi, Thiên Đạo sẽ có phản ứng gì." Hư Không Đạo Nhân a a cười.

Hỗn Độn Chung lại xuất hiện trên đỉnh đầu Hồng Quân, trực tiếp bao phủ Hồng Quân vào trong.

Đồng thời Thời Không Pháp Tắc không ngừng lan tràn, ý đồ cố

định Hồng Quân lại.

"Lại chiêu này, Hư Không, Ngươi thật sự chẳng có ý mới mẻ nào." Hồng Quân Đạo Tổ nhìn mấy chiêu này, khinh thường nói.

"Sức mạnh thời không, Ta cũng có." Vết nứt đen kịt xuất hiện quanh thân thể Hồng Quân, chống lại sự cấm cố Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân.

Đồng thời Tạo Hóa Ngọc Điệp tán phát thanh quang, mượn nhờ sức mạnh thời gian của Hồng Hoang Thế Giới, đối kháng Thời Gian Pháp Tắc do Hỗn Độn Chung phát ra.

"Ngươi thật sự có sao?" Hư Không Đạo Nhân lạnh nhạt nói.

"Chuyện gì thế này?" Hồng Quân đột nhiên phát hiện, sức mạnh thời không mượn từ Hồng Hoang Thế Giới hoàn toàn bị phong tỏa.

Căn bản không thể đối kháng với Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân.

"Vì sao Ngươi có thể cấm cố sức mạnh thời không của Hồng Hoang Thế Giới?" Hư Không Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, nhưng không đáp lời.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, Thiên Đạo có thể cấm cố Pháp Tắc Thánh Nhân sử dụng Pháp Tắc chi lực trong thế giới.

Giống như Thiên Đạo ngăn cản Hư Không Đạo Nhân sử dụng sức mạnh thời không bằng Thời Không Pháp Tắc trong Hồng Hoang Thế Giới vậy.

Trong Hỗn Độn, Thiên Đạo không thể ngăn cản Pháp Tắc Thánh Nhân sử dụng Pháp Tắc.

Nhưng một Pháp Tắc Thánh Nhân bình thường, cũng không thể ngăn cản Thiên Đạo khu sử Pháp Tắc chi lực.

Tuy nhiên Hư Không Đạo Nhân lại khác, có Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên.

Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên, bản thân được hình thành từ việc cắt lấy một phần Bản Nguyên của Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc trong vô biên Hỗn Độn.

Chỉ cần mượn nhờ hai đại Pháp Tắc Bản Nguyên, vậy thì trong vô biên Hỗn Độn, Hư Không Đạo Nhân có lực chưởng khống Thời Không Pháp Tắc vô song.

Sức mạnh Thiên Đạo tuy có thể xuyên qua Tạo Hóa Ngọc Điệp truyền cho Hồng Quân, nhưng khi sức mạnh thời không được sử dụng trong Hỗn Độn, lại sẽ bị Hư Không Đạo Nhân cấm cố lại.

"Rốt cuộc là năng lực gì?" Hồng Quân Đạo Tổ lúc này bị Thời Không Pháp Tắc cấm cố lại, hoàn toàn không thể động đậy, không khỏi vô cùng không cam lòng hỏi.

"Đợi Ngươi đưa Tạo Hóa Ngọc Điệp cho Ta, Ta sẽ nói cho Ngươi!" Hư Không Đạo Nhân cười lạnh một tiếng.

Trực tiếp dùng Không Gian Pháp Tắc bắt đầu phân giải thân thể Hồng Quân, đồng thời Hỗn Độn Chung bao phủ Tạo Hóa Ngọc Điệp xuống.

"Hư Không, được lắm.

Sau Hồng Hoang Thế Giới, chúng ta lại đọ sức tốt hơn." Hồng Quân nhìn Hư Không Đạo Nhân một cái, đột nhiên nói.

Không đúng.

Hư Không Đạo Nhân nhíu mày, cảm thấy có chút bất thường.

Quả nhiên, thân thể và Nguyên Thần Hồng Quân vặn vẹo theo một tư thế quỷ dị.

Sau đó nổ tung ra, một Thánh Nhân tự bạo nhục thân Nguyên Thần, uy lực khủng bố đến mức nào.

Ngay cả Hỗn Độn Chung cũng một trận chấn động, sức mạnh Không Gian Diệt chi lực cũng bị ngăn cản ở bên ngoài.

Chương 64

Đồng thời cổ sức mạnh bàng bạc kia trực tiếp xông vào Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Tạo Hóa Ngọc Điệp đột nhiên xoay tròn cấp tốc, từng Đạo Phù hiển thị trên ngọc điệp.

Từ Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện một cỗ Pháp Tắc chi lực, phá tan trói buộc của Hỗn Độn Chung, phá vào Hỗn Độn rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Hồng Quân Đạo Tổ, vẫn lạc trong vô biên Hỗn Độn.

Hồng Hoang Thế Giới.

Không giống sự động tĩnh lớn của Thiên Đạo sau khi Nguyên Thủy vẫn lạc.

Khi Hồng Quân tự bạo trong Hỗn Độn rồi phản hồi Thiên Đạo, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới không hề có chút sóng gió nào, không có bất kỳ phản ứng gì.

Chỉ có Hậu Thổ, người chưởng khống Địa Đạo, mơ hồ cảm giác được một tia ba động dị thường.

Nhưng sức mạnh Địa Đạo hiện tại quá yếu ớt, Hậu Thổ cũng không thể cảm giác ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Cũng không biết Hư Không Thánh Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ lần này đọ sức, ai thắng ai thua?" Trấn Nguyên Tử chậm rãi mở miệng nói.

"Cần gì phải nói, tự nhiên là Sư Tôn ổn thắng." Minh Hà Lão Tổ tự tin nói.

Đạo Tổ thì thế nào, ngay cả Thiên Đạo tự mình ra tay cũng không làm gì được Sư Tôn.

Hồng Quân chỉ là một người phát ngôn của Thiên Đạo mà thôi.

"Hư Không đã muốn làm vậy, tự nhiên có nắm chắc.

Nhưng Hồng Quân thành Đạo vô số năm, cũng không thể xem thường." Hậu Thổ cũng cho rằng Hư Không Đạo Nhân hẳn có thể giành chiến thắng.

Khi Thiên Đạo ra tay, Hậu Thổ cho rằng Hư Không Đạo Nhân đã quá tự đại.

Nhưng sau khi thấy Hư Không Đạo Nhân chính diện đối kháng Thiên Đạo Thiên Phạt mà hào phát vô thương, Hậu Thổ mới phát hiện Hư Không Đạo Nhân mạnh hơn mình tưởng rất nhiều.

"Nếu Hư Không Thánh Nhân có thể tru sát Hồng Quân, thậm chí ổn áp Thiên Đạo, vậy Vu Tộc của chúng ta có thể trọng hiện trên Hồng Hoang đại lục rồi." Chiến Thần Hình Thiên tuy không còn đầu lâu, nhưng liền mở to bụng ra cười ha hả.

"Hồng Quân Hợp Đạo, Hư Không Thánh Nhân tru sát Hồng Quân.

Ngài cũng sẽ phục sinh từ Thiên Đạo, không dễ dàng chết triệt để như vậy đâu." Hậu Thổ lắc đầu.

Hồng Quân hợp với Thiên Đạo, ngay cả Thánh Nhân gửi chân linh vào Thiên Đạo còn không dễ chết như vậy.

Huống hồ tồn tại như Hồng Quân.

Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân rời Ngũ Trang Quán đã mấy nghìn năm.

Trong khoảng thời gian này, Nguyên Thủy bị Hư Không Đạo Nhân giết cũng đã phục sinh từ Thiên Đạo, trọng tân chấp chưởng

Xiển Giáo.

Nguyên Thủy cũng không hung hăng báo thù Trấn Nguyên Tử và Minh Hà cùng những người khác ở Ngũ Trang Quán.

Chỉ là không biết Hư Không Đạo Nhân có ở Hồng Hoang Thế Giới hay không.

Nếu Hư Không Đạo Nhân ở đây, khi ấy lại tìm đến, ước chừng chỉ có thể chết thêm một lần nữa.

Huống hồ lần này phục sinh từ Thiên Đạo, thực lực đã suy giảm không ít.

Hiện tại chuyện quan trọng nhất, là mượn nhờ khí vận Nhân Tộc nhanh chóng bù đắp lại tu vi của mình.

Trong Ngũ Trang Quán.

Không gian bị vô thanh vô tức phá vỡ, Hư Không Đạo Nhân bước ra.

"Hư Không!" Hậu Thổ đầu tiên cảm ứng được khí tức Hư Không, ngẩng đầu kinh hỉ nói.

"Sư Tôn!" Minh Hà Giáo Chủ cũng vẻ mặt cuồng hỉ.

Hiện nay Hư Không Đạo Nhân dẫn đầu trở về, vậy thì thắng thua trước đó với Hồng Quân đã rõ ràng không cần nói.

Dù Minh Hà có cực kỳ tin tưởng Hư Không Đạo Nhân, cho rằng Sư Tôn tất thắng.

Tuy nhiên Hồng Quân là Thiên Đạo Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang Thế Giới, lại bồi dưỡng ra sáu vị Thánh Nhân đệ tử.

Thống trị toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới vô số năm, có thể nói tích uy sâu sắc, vô song.

Minh Hà có tự tin, nhưng trong lòng cũng có chút bất an.

Nay Hư Không Đạo Nhân trở về, chứng minh Sư Tôn của Ngài mới là đệ nhất nhân của Hồng Hoang Thế Giới.

"Hư Không Thánh Nhân." Nhận thấy Hư Không Đạo Nhân xuất hiện, Trấn Nguyên Tử, Đại Vu Cửu Phượng, Chiến Thần Hình Thiên và Tương Liễu cùng những người khác cũng vội vàng đứng dậy hành lễ.

"Không cần đa lễ." Hư Không Đạo Nhân phất phất tay.

Sau đó đối với Hậu Thổ nói: "Ta và Hồng Quân đối chiến trong Hư Không, đã sáng tạo ra một Đại Thiên Thế Giới." "Đáng tiếc vì vội vàng đánh giết Hồng Quân, không kịp bảo hộ thế giới đó khỏi triều tịch Hỗn Độn.

Bằng không Vu Tộc cũng đã có nơi tốt đẹp để đi rồi." "Đại Thiên Thế Giới?" Cửu Phượng, Tương Liễu, Hình Thiên cùng những người khác nghe vậy trong lòng nghi hoặc.

Họ cũng không biết Đại Thiên Thế Giới rốt cuộc là tồn tại như thế nào.

"Thật đáng tiếc!" Trấn Nguyên Tử và Minh Hà nghe lời Hư Không Đạo Nhân, trong lòng lại một mảnh tiếc nuối.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, không hiểu ảo diệu của thế giới.

Nhưng Trấn Nguyên Tử và Minh Hà trước đó đều là tồn tại đỉnh phong Chuẩn Thánh, để thành Thánh Nhân đã tìm không ít cách.

Đặc biệt Trấn Nguyên Tử, chưởng Địa Thư.

Nếu tu vi Trấn Nguyên Tử đủ, thậm chí có thể hóa Địa Thư thành một Đại Thiên Thế Giới.

Chính vì vậy, Trấn Nguyên Tử mới biết Đại Thiên Thế Giới khó

có được đến mức nào.

"Đại Thiên Thế Giới khác với thế giới trong sách hiện tại của Ngươi, thế giới do Địa Thư hóa thành hiện tại chỉ là một Trung Thiên Thế Giới mà thôi." Thấy Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu cùng những người khác không hiểu, Trấn Nguyên Tử vội vàng giải thích.

"Loại Trung Thiên Thế Giới này, không thể dung nạp Thánh Nhân tồn tại." "Vậy Hư Không Thánh Nhân thường xuyên ra vào Địa Thư sao?" Cửu Phượng nghe câu nói đó tức thì có chút nghi vấn.

Nhưng họ thấy Hư Không Đạo Nhân đã vào thế giới trong Địa Thư mấy lần rồi.

Thế giới trong Địa Thư có thể mở rộng lớn như vậy, bản thân là vì Hư Không Đạo Nhân đã gia cố bằng Thời Không Pháp Tắc.

"Cái đó không giống nhau, Sư Tôn là Pháp Tắc Thánh Nhân, huống hồ còn chưởng ác Thời Không Pháp Tắc." Minh Hà tiếp lời: "Sở dĩ Sư Tôn có thể tiến vào bất kỳ thế giới nào, ngay cả Tiểu Thiên Thế Giới, Vi Hình Thế Giới, đều có thể đi lại tự nhiên." "Giống như các Thánh Nhân khác, trừ khi là Tiểu Thiên Thế Giới đản sinh trong Hồng Hoang Thế Giới.

Tiểu Thiên Thế Giới trong Hỗn Độn, chỉ có ý chí có thể tiến vào trong đó." "Vì sức mạnh của Thánh Nhân đối với những thế giới này, thực sự quá mức cường đại." "Đại Thiên Thế Giới không những có thể dung nạp Thánh Nhân tiến vào, thậm chí còn có thể đản sinh Thánh Nhân." Minh Hà Giáo Chủ hai mắt sáng rực nói.

"Khi đó Đệ tử không thể thành Thánh, cầu Sư Tôn giúp Đệ tử tìm một Đại Thiên Thế Giới, để Đệ tử thành Thánh ở trong đó." "Có thể thành Thánh!" Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người đều kinh ngạc.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, không thể tu thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng lại có thể đi con đường tương tự Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Pháp Tắc Thánh Nhân.

Chỉ là con đường Pháp Tắc Thánh Nhân mà Vu Tộc đi, cũng không hoàn toàn giống Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng rốt cuộc đi thế nào, ngay cả Tổ Vu cũng chưa tìm hiểu rõ ràng, đối với họ mà nói lại càng quá xa vời một chút.

Có thể thành Thánh Nhân, đủ để thấy chỗ cường đại của Đại Thiên Thế Giới rồi.

"Vậy chẳng phải cũng gần giống Hồng Hoang Thế Giới sao?" Cửu Phượng kinh hỉ hỏi.

Nếu có một thế giới gần giống Hồng Hoang Thế Giới, Vu Tộc hoàn toàn có thể di chuyển vào trong đó.

Ngày sau thực lực cường đại rồi quay về Hồng Hoang Thế Giới, cũng hoàn toàn không thành vấn đề.

"Còn xa lắm!" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói: "Đại Thiên Thế Giới là một thế giới ổn định, bình thường sẽ không bị phá diệt trong triều tịch Hỗn Độn.

Nhưng cũng không thể trưởng thành." "Đại Thiên Thế Giới quả thực có thể đản sinh Thánh Nhân, nhưng bình thường một Tôn Thánh Nhân đã là cực hạn rồi.

Thánh Nhân trong Đại Thiên Thế Giới, tương tự như Thiên Đạo trong Hồng Hoang Thế Giới." "Sở dĩ Thánh Nhân của Đại Thiên Thế Giới, kém xa Thánh Nhân của Hồng Hoang Thế Giới.

Tuy hai bên thực lực chênh lệch không xa, nhưng họ lại không có

năng lực bất tử bất diệt như Thiên Đạo Thánh Nhân." "Nếu có thể tìm một Đại Thiên Thế Giới, Vu Tộc di chuyển đến đó cũng không tệ.

Dù sao cũng tốt hơn tình cảnh hiện tại một chút." Hậu Thổ ôn nhu cười nói.

"Nhưng nếu đã hủy diệt, vậy chỉ có thể xem ngày sau có duyên phận hay không." "Trận chiến giữa Ngươi và Hồng Quân, kết quả thế nào rồi?" Nghe lời Hậu Thổ, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu cùng những người khác đều vểnh tai lắng nghe.

"Vốn định đoạt bảo bối, kết quả hắn ta tự bạo mang theo bảo bối chạy mất rồi." Hư Không Đạo Nhân có chút tiếc nuối nói.

Nếu có thể có được Tạo Hóa Ngọc Điệp, chưa chắc đã không thể biết được chiêu bài cuối cùng của Hồng Quân, sau đó tìm ra điểm yếu của hắn mà giải quyết.

Trấn Nguyên Tử, Cửu Phượng cùng những người khác trong lòng đều hít một hơi khí lạnh.

Đó là Hồng Quân, Sư của Thánh Nhân, Hồng Hoang Đạo Tổ, cuối cùng phải dựa vào tự bạo mới chạy thoát.

Vị này trước mắt quả thực quá hung hãn rồi.

Chỉ có Minh Hà Lão Tổ trong lòng vô cùng tự hào, quả nhiên tin tưởng Sư Tôn là không sai.

Ngay cả Hậu Thổ cũng có chút bất ngờ.

Tuy cho rằng Hồng Quân hẳn không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, nhưng cũng không nghĩ Hư Không Đạo Nhân thật sự có thể diệt sát Hồng Quân.

Thậm chí ngay cả cuối cùng phải dựa vào tự bạo mới có thể mang

bảo bối đi.

"À đúng rồi, lần này Thiên Đạo có gì dị thường không?" Hư Không Đạo Nhân hỏi.

Lần trước Nguyên Thủy bị giết, Thiên Đạo chấn nộ.

Lần này Hồng Quân vẫn lạc, không biết Thiên Đạo có giống lần trước không.

"Không hề có dị thường." Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử cùng những người khác đều lắc đầu nói.

"Xem ra Hồng Quân có khả năng thật sự đã làm vậy." "Gì?" Hậu Thổ nghe câu nói của Hư Không Đạo Nhân, có chút kỳ quái hỏi.

"Ngày sau Ta sẽ giải thích cho Ngươi!" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói với Hậu Thổ.

Nếu Hồng Quân vẫn lạc mà Thiên Đạo đều không phản ứng, vậy hẳn quả thực giống như những gì Hồng Quân đã nói.

Chỉ có giết hậu duệ Bàn Cổ được hóa ra, mới có khả năng dẫn đến Thiên Đạo và Địa Đạo chấn nộ.

"Minh Hà, Ngươi về sắp xếp tộc nhân A Tu La vận chuyển Địa Phủ Luân Hồi thật tốt, giúp Địa Đạo khôi phục sức mạnh." Hư Không Đạo Nhân phân phó, sau đó lại nói với Hậu Thổ.

"Ngươi có thể đưa Hồng Hoang Ý Chí trước cho Trấn Nguyên Tử, để hắn ta tham ngộ thật tốt một phen.

Đợi sức mạnh Địa Đạo khôi phục một chút, liền có thể trực tiếp thành Thánh." "Cũng được." Hậu Thổ gật đầu, một khối đá màu vàng đất ẩn chứa vô cùng Nguyên Khí Đại Địa nhân uẩn xuất hiện trong tay Hậu Thổ, ném cho Trấn Nguyên Tử.

Chương 65

"Đa tạ Bình Tâm Nương Nương, đa tạ Hư Không Thánh Nhân." Trấn Nguyên Tử mặt mang vẻ cuồng hỉ tiếp nhận, cẩn thận dung nhập vào trong thân thể.

Kể từ khi Nguyên Thủy giáng lâm Ngũ Trang Quán.

Ngài đã chứng kiến trận đại chiến giữa Minh Hà và Nguyên Thủy, sau đó Nguyên Thủy bị Hư Không Đạo Nhân tùy tay xóa sổ, Thiên Đạo giáng Thiên Phạt và tất cả những chuyện khác.

Trấn Nguyên Tử đối với tâm thành Thánh vô cùng khát vọng.

Dù sao không thành Thánh thì thực sự chỉ là một con kiến mà thôi.

Cửu Phượng, Hình Thiên và Tương Liễu mấy người đều nhìn đầy vẻ tiện mộ, nhưng cũng không có cách nào.

Nhưng Trấn Nguyên Tử quả thực đã cứu Vu Tộc, một vị Thánh là điều bản thân hắn xứng đáng có được.

Hậu Thổ ban cho một cơ hội, không có Nguyên Thần thì cũng không thể trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

"Yên tâm, Vu Tộc sẽ không ở trong Địa Thư quá lâu.

Hoặc là Ta sẽ cho các Ngươi quay về Hồng Hoang Thế Giới, hoặc là Ta sẽ tìm một Đại Thiên Thế Giới trong Hỗn Độn cho các Ngươi di chuyển đến đó." Thấy vẻ mặt của Cửu Phượng mấy người, Hư Không Đạo Nhân an ủi nói.

"Đa tạ Hư Không Thánh Nhân!" Tuy nóng lòng muốn chuyển ra khỏi thế giới trong sách, nhưng Cửu Phượng cũng biết không thể vội vàng.

Dù sao với tu vi của Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ, nếu đã sắp xếp như vậy, khẳng định có lý lẽ của nó.

Đặc biệt Hậu Thổ là Tổ Vu của Vu Tộc, Tổ Thần trong mắt tất cả con dân Vu Tộc, vì Vu Tộc mà cam nguyện lấy thân hóa Luân Hồi.

Nếu Đại Nhân Hậu Thổ còn tin tưởng Hư Không Thánh Nhân như vậy, vậy tự nhiên họ cũng không có dị nghị gì khác.

"Hậu Thổ, Ngươi tiếp tục ở lại đây hay quay về Địa Phủ Luân Hồi?" Hư Không Đạo Nhân lại hỏi Hậu Thổ.

"Có chuyện cần xử lý sao?" Thấy vẻ mặt của Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ có chút kỳ quái hỏi.

"Tìm hai người xuống trướng..." Hư Không Đạo Nhân cười cười nói.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng những người khác một trận trầm mặc, không biết hai kẻ xui xẻo nào lại trêu chọc vị này.

"Ta sẽ ở lại Địa Thư một thời gian, sau đó sẽ quay về Luân Hồi." Hậu Thổ cũng một trận mặc nhiên, không biết có những ai cứ liên tục chọc giận Hư Không Đạo Nhân.

"Nếu đã như vậy, vậy đợi Ta xử lý xong những chuyện này rồi sẽ tìm Ngươi." Hư Không Đạo Nhân gật đầu nói.

Ngay sau đó phá vỡ không gian lại rời khỏi Ngũ Trang Quán...

Trên Đông Hải.

Kim Ngao Đảo giống như một con cự quy nằm sấp trên vô tận đại dương phía đông.

Toàn bộ Kim Ngao Đảo dài rộng đều mấy chục vạn dặm, trên đảo các loại linh quang lóe sáng, cấm chế vô cùng.

Là đại bản doanh của Tiệt Giáo, số vạn Tiệt Giáo đệ tử tu luyện

thổ nạp trên đảo.

Từng luồng tiên quang Thượng Thanh xông thẳng lên trời, liền thành một mảng khánh vân.

Nơi nào cũng có linh quang pháp bảo lóe sáng, chiếu rọi đại đảo kim quang lấp lánh, từ xa nhìn trông hệt như một con cự quy màu vàng.

Đây cũng là nguồn gốc tên gọi Kim Ngao Đảo.

Kim Ngao Đảo từ bên ngoài nhìn tuy chỉ có mấy chục vạn dặm, nhưng bên trong các loại không gian xếp chồng lên nhau, diện tích thực tế tính bằng ức vạn dặm.

Khoảng cách mấy chục vạn dặm, đối với Đại La Kim Tiên, cũng chỉ là nhấc chân một cái là đến.

Trong số đệ tử Tiệt Giáo, Đại La Kim Tiên mấy chục vị, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có không dưới mười vị.

Nếu không phải Thông Thiên Giáo Chủ dùng đại pháp lực, xếp chồng không gian bên trong Kim Ngao Đảo lại, toàn bộ Kim Ngao Đảo đối với Tiệt Giáo thực sự quá chật chội.

Toàn bộ linh mạch ngầm của Đông Hải đều hội tụ phía dưới Kim Ngao Đảo, vô số linh khí tụ tập trong đảo, linh khí nồng đậm đến mức hóa thành sương mù.

Từ bên ngoài nhìn Kim Ngao Đảo vĩnh viễn trôi nổi trong sương trắng, thực ra tầng tầng sương trắng đó đều là linh khí Thiên Địa hóa lỏng.

Các động phủ cung điện của các đệ tử, cũng như các loại tiên thảo linh căn đều ẩn mình trong sương mù dày đặc liên miên không dứt.

Nơi cao nhất của Kim Ngao Đảo, một cung điện tán phát quy tắc

Đại Đạo sừng sững trên đó.

Toàn bộ cung điện hoàn toàn do ngọc đẹp kiến trúc thành, bạch ngọc làm nền, bích ngọc làm tường, thanh ngọc làm ngói, toàn bộ cung điện tán phát thanh quang biếc xanh.

Đó chính là hành cung của Thông Thiên Giáo Chủ, Bích Du Cung.

Trong Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ khoanh chân ngồi trên vân sàng, đang bế quan tu luyện.

Ảnh của Tru Tiên Tứ Kiếm không ngừng hiện ra sau lưng Ngài, tán phát ra từng đạo khí tức hủy diệt.

Tru Tiên Trận Đồ chậm rãi xoay tròn trên đỉnh đầu, mỗi khi ảnh của Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm lần lượt lóe sáng.

Trận đồ sẽ rút ra một đạo khí tức hủy diệt từ Tứ Kiếm, sau đó bị Thông Thiên Giáo Chủ hấp thu vào trong thân thể.

Cùng với việc Thông Thiên Giáo Chủ không ngừng hô hấp thổ nạp, từng tia khí tức hủy diệt không ngừng được luyện hóa trong cơ thể, các loại cảm ngộ về Hủy Diệt Đại Đạo lóe lên trong não hải.

Sau khi hoàn thành một chu thiên tu luyện, đạo khí tức hủy diệt kia liền chậm rãi được thổ ra, lại bị Tru Tiên Trận Đồ hấp thu rồi phản hồi về trong bốn thanh chiến kiếm.

Khí Mệnh giao tu, Nguyên Linh tương hợp.

Thông Thiên Giáo Chủ luyện hóa Tru Tiên Kiếm Trận vô số năm, sớm đã tu luyện Tru Tiên Kiếm Trận nhân khí hợp nhất.

Kể từ khi quan khán trận đại chiến của Hư Không Đạo Nhân và Thiên Đạo, lĩnh ngộ được một tia chân lý Hủy Diệt Pháp Tắc, Thông

Thiên những năm này vẫn luôn dùng chân lý hủy diệt của bản thân, cùng với Hủy Diệt chi lực vốn có của Tru Tiên Kiếm Trận tương hỗ tham ngộ, tương hỗ tu luyện.

Mong có một ngày, có thể triệt để tu luyện thành Hủy Diệt Pháp Tắc, trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Kể từ khi thấy thực lực của Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên liền có một khao khát mãnh liệt trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Tuy đã trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, liền khó có thể trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân nữa.

Tham ngộ các loại Pháp Tắc, cũng chỉ có thể làm bổ sung cho tu vi của bản thân.

Dù sao Pháp Tắc Thánh Nhân chủ tu Pháp Tắc mình chưởng ác, chứ không sử dụng các sức mạnh khác.

Thiên Đạo Thánh Nhân thì khác, vô luận Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ các loại Ngũ Hành Pháp Thuật, Âm Dương Đạo Pháp, đều vô cùng thiện trường.

Nhưng Thông Thiên không những định tham ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc, chuẩn bị tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lại còn chuẩn bị trong tình huống đã là Thiên Đạo Thánh Nhân, đồng thời trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Thông Thiên tin tưởng, một khi có thể thành công tu thành Song Thánh Nhân, ngay cả Lão Quân cũng chẳng phải đối thủ của Ta.

Nhưng không tu thành Song Thánh Nhân, Thông Thiên cũng không dám làm đối thủ của Hư Không Đạo Nhân.

Kể từ khi tham ngộ được một tia Hủy Diệt Pháp Tắc, Thông Thiên mới biết Pháp Tắc Thánh Nhân rốt cuộc khủng bố đến mức

nào.

Huống hồ Hư Không Đạo Nhân lại chưởng ác hai đại Pháp Tắc Chí Tôn.

"Con đường Pháp Tắc, thật gian nan.

Không biết Hư Không Đạo Nhân đã tu luyện thế nào." Mở mắt ra, một tia khí tức hủy diệt thuần túy lóe lên trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ.

"Ừm, chuyện gì thế này?" Thông Thiên Giáo Chủ vừa tu luyện xong đột nhiên kinh ngạc.

Cảm giác toàn bộ Kim Ngao Đảo đều bị một loại cấm chế thời không cường đại hoàn toàn cố định lại.

Thần thức quét ra xung quanh, Thông Thiên Giáo Chủ phát hiện đệ tử Tiệt Giáo không hề phát hiện một tia dị thường.

Vẫn đang tu luyện hoặc nói chuyện phiếm, lại còn không ít đệ tử ra ngoài Kim Ngao Đảo đi chơi.

"Chẳng lẽ là Ta ảo giác?" Nhìn các đệ tử cấp thấp của Tiệt Giáo, có thể tùy ý ra vào Kim Ngao Đảo, Thông Thiên Giáo Chủ tự lẩm bẩm.

Ngay sau đó tâm niệm vừa động, muốn di chuyển ra ngoài.

Bành!

Tiếng va chạm kịch liệt vang lên, Thông Thiên mạnh mẽ ôm lấy trán mình.

Thật sự đau quá!

Với tốc độ thuấn di mà đâm vào cấm chế thời không kiên cố vô cùng, với tu vi Thánh Nhân của Thông Thiên, trên đầu cũng nổi một cục u lớn.

Nhưng điều càng khiến Thông Thiên cảm thấy khủng bố hơn, là va chạm mạnh mẽ đến vậy, toàn bộ cấm chế thời không không hề suy suyển.

Thậm chí bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, một vị trong Tứ Đại Đệ Tử Tiệt Giáo đang cười a a cưỡi mây đi ra ngoài Kim Ngao Đảo.

Dường như hoàn toàn không nhìn thấy Chưởng Giáo Tiệt Giáo đang ở bên cạnh.

Cấm chế phong tỏa toàn bộ Kim Ngao Đảo, đối với họ dường như hoàn toàn không có hiệu quả.

Thông Thiên Giáo Chủ hiểu ra chuyện gì.

Có tạo nghệ thời không cao thâm như vậy, lại còn tìm phiền phức đến đây, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới cũng chỉ có một vị đó.

"Hư Không Đạo huynh có muốn lấy tính mạng của Ta không?" Thông Thiên Giáo Chủ nghiêm trọng nhìn bốn phía hư không.

Tuy hoàn toàn không biết Hư Không Đạo Nhân đang ở đâu, nhưng Thông Thiên biết đối phương nhất định đang nhìn thấy.

"Không sai." Không gian như gợn sóng chấn động, Hư Không Đạo Nhân xuất hiện trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

Với tu vi Thánh Nhân của Thông Thiên, cũng hoàn toàn không biết Hư Không Đạo Nhân xuất hiện như thế nào.

"Ta đã cho Ngươi cơ hội, đáng tiếc Ngươi không trân trọng." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói.

Thông Thiên Giáo Chủ cười khổ, biết Hư Không Đạo Nhân đang nói về câu nói kia trong Hư Không Loạn Lưu.

Chỉ cần Ngài và Lão Quân hai người rời đi, Hư Không Đạo Nhân có thể không truy cứu chuyện của hai người.

Nhưng Tam Thanh khi đó dù sao cũng là một thể, Thông Thiên khẳng định không thể bỏ lại Nguyên Thủy mà một mình rời đi.

Còn về việc sau này Thông Thiên đi trước, đó là chuyện sau khi Nguyên Thủy và Thông Thiên cãi vã.

"Nhưng hôm nay Ngươi không giết Ta sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy đại hỉ, nếu có thể không chết, ai cũng không nguyện ý đi Thiên Đạo một chuyến.

"Đạo huynh, Ta hiểu rồi." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu nói.

Một chiếc hồ lô màu vàng cam xuất hiện trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

"Bảo vật này là Thủy Hỏa Hồ Lô.

Chương 66

Khi đó trên Côn Luân Tiên Sơn một cây tiên đằng kết ra một trong những Tiên Thiên Hồ Lô.

Bên trong ẩn chứa Cửu Thiên Huyền Hỏa và Cửu U Huyền Thủy." "Mở hồ lô ra, liền có thể dùng Cửu Thiên Huyền Hỏa chí dương, Cửu U Huyền Thủy chí âm.

Bảo vật này có thể thiêu người có thể đóng băng người, thủy hỏa đồng xuất, lạnh nóng xen kẽ.

Dù có thần thông lớn đến mấy, nhục thân cũng sẽ trong chốc lát mà vỡ nát." "Vật này, liền tặng cho Đạo huynh làm lễ bồi thường." Thông Thiên Giáo Chủ hai tay cầm hồ lô đưa cho Hư Không Đạo Nhân.

"Tốt." Hư Không Đạo Nhân tùy tay nhận lấy.

Thủy Hỏa Hồ Lô, quả thực là Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp.

Đặc biệt Cửu Thiên Huyền Hỏa và Cửu Âm Huyền Thủy, trong các loại Tiên Thiên Chân Hỏa và Tiên Thiên Huyền Thủy cũng là mấy loại lợi hại nhất.

Sau khi nhận Thủy Hỏa Hồ Lô, Hư Không Đạo Nhân quay người đi, trực tiếp rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Thấy Hư Không Đạo Nhân rời đi, cấm chế thời không phong tỏa toàn bộ Kim Ngao Đảo giải khai, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

Tuy tổn thất một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng tránh được thân vẫn cũng không tệ.

Huống hồ trên Kim Ngao Đảo, một khi hai bên giao chiến, không

những Thông Thiên Giáo Chủ tất bại, đệ tử Tiệt Giáo cũng không biết sẽ thương vong bao nhiêu.

Dù sao thật sự tranh đấu với Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên tự vệ còn khó, chứ đừng nói bảo hộ đệ tử.

Hư Không Đạo Nhân đi về hướng Bát Cảnh Cung.

Cũng không có như lần trước, không phải một kiện Tiên Thiên Linh Bảo là có thể giải quyết được loại chuyện này.

Đối với Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ giết hay không giết đều trong một niệm.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân hiểu được đại kiếp Phong Thần sắp tới.

Hồng Quân khiêu động Tam Thanh nội đấu, làm suy yếu thực lực Tam Thanh, đồng thời lớn mạnh Thiên Đình, tiện lợi cho việc thôn phệ Thiên Đạo.

Hư Không Đạo Nhân chưa chắc đã không có cách nghĩ của mình.

Hiện nay đã giết Nguyên Thủy một lần, mang danh hiệu nghịch Thiên giả.

Nếu trong lúc Thông Thiên cùng đường mà tương trợ, để Ngài đi đối phó Hồng Quân, vậy Hồng Quân chẳng phải cũng sẽ bị Thiên Đạo ghét bỏ sao? ...

Đâu Suất Thiên, Bát Cảnh Cung.

Sau khi Hư Không Đạo Nhân vào trong, thì không còn khách khí như vậy nữa.

Hỗn Độn Chung nhẹ nhàng chấn động.

Cấm chế do Lão Quân bố trí quanh Bát Cảnh Cung liền bị phá hủy tan nát.

“Hư Không Đạo huynh!” Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân có chút căng thẳng nhìn Hư Không Đạo Nhân bước vào.

“Ly Địa Diễm Quang Kỳ, hoặc chết.” Hư Không Đạo Nhân đơn giản thổ ra một câu.

Không lâu sau.

Hư Không Đạo Nhân liền bước ra, đi về hướng Hồng Hoang đại lục.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân nhìn cảnh tượng bừa bộn khắp nơi và hai hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan bị đoạt đi mà bất lực cười khổ.

Hồng Hoang Thế Giới.

Ngoài Ba Mươi Ba Thiên trong Hỗn Độn.

Một hòn đảo nhỏ trôi nổi trong Hỗn Độn.

Toàn bộ hòn đảo hoàn toàn bị vô cùng vô tận Huyền Hoàng Công Đức chi khí che phủ.

Trong Hỗn Độn, Đại La Kim Tiên không cẩn thận cũng sẽ thân vẫn.

Cung điện lại cứ thế trôi nổi, Hỗn Độn xung quanh hoàn toàn không thể xâm nhập vào hòn đảo nhỏ đó.

Trên mảnh đất giống như hòn đảo nhỏ, linh vụ phiêu tán khắp nơi, cây tùng thẳng tắp cắm thẳng vào Hỗn Độn.

Một cung điện tọa lạc giữa một ngọn núi trên đảo.

Hỏa Vân Cung, Tam Thánh Hoàng.

Đó là nơi ở của ba vị Thánh Hoàng Thượng Cổ Nhân Tộc là Thần Nông Thị, Phục Hy Thị và Hiên Viên Thị.

Với khí vận Thiên Địa của Nhân Tộc, khí vận công đức trên người

ba vị Thánh Hoàng quả thực vô song.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không dám ra tay với họ.

Nếu không khí vận Thiên Địa phản phệ, Thánh Nhân cũng có thể rớt xuống từ Thiên Đạo.

"Phục Hy Thánh Nhân, có biết chuyện gần đây trên Hồng Hoang đại lục không?" Trong đại điện Hỏa Vân Cung, một người đàn ông dung mạo uy nghiêm, thân mặc hoàng bào mở miệng nói.

Đó chính là Thánh Hoàng Nhân Tộc Hiên Viên Thị, cũng là Hoàng Đế lừng danh trong hậu thế.

"Hiên Viên, Ngươi đang nói về Hư Không Đạo Nhân sao?" Người nói là một vị đầu sinh hai sừng, sừng nhọn hoắt, trong mắt tràn đầy trí tuệ vô tận.

Đó là Đại Thánh Yêu Tộc Phục Hy Thị, sau này trong thời viễn cổ vẫn lạc.

Được muội muội của Ngài, Nữ Oa Thánh Nhân dùng đại pháp lực chuyển sinh vào Nhân Tộc do Nữ Oa tạo ra, trở thành một Đại Thánh Nhân của Nhân Tộc.

Hiện nay tuy không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng bằng vào công đức trên người, trừ việc không có thực lực của Thiên Đạo Thánh Nhân, còn lại cũng không khác biệt nhiều lắm so với Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Hiên Viên, Hư Không Đạo Nhân là ai vậy?" Một lão nhân mặt mũi từ tường mở miệng nói.

Đó là một vị trong ba Thánh Hoàng, vị Thánh Hoàng Thần Nông Thị đã từng nếm trăm thảo, để giải tai bệnh cho Nhân Tộc.

Nhưng vị Thánh Hoàng này một lòng quan tâm đến các loại đạo

chữa bệnh cứu người, đối với thế giới bên ngoài cũng không quan tâm.

Sở dĩ cũng không biết vị Hư Không Đạo Nhân mà Hiên Viên Thị nói rốt cuộc là ai.

"Hư Không Đạo Nhân thực lực cường đại vô cùng, mấy ngày trước ngay cả Nguyên Thủy Thánh Nhân cũng bị hắn ta giết." Hiên Viên Thị nhíu mày nói.

"Đánh giết Thiên Đạo Thánh Nhân?" Thần Nông Thị kinh ngạc nói.

Kể từ khi Nữ Oa Nương Nương sáng tạo Nhân Tộc, trong lòng Nhân Tộc, Thánh Nhân là tồn tại cao cao tại thượng không thể mạo phạm.

Trên thực tế, vô số năm trên Hồng Hoang Thế Giới cũng quả thực như vậy.

Không có bất kỳ ai hoặc tiên thần yêu ma nào dám mạo phạm Thánh Nhân, cũng không có bất kỳ ai có thực lực để mạo phạm Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hiện nay đột nhiên một vị Thiên Đạo Thánh Nhân bị đánh giết, lại là một trong Tam Thanh cường đại nhất trong số các Thiên Đạo Thánh Nhân.

Khiến Thần Nông Thị làm sao không kinh ngạc.

"Không những thế, vị Hư Không Đạo Nhân này lại đi rất gần với Vu Tộc." Phục Hy Thị lắc đầu, có chút lo lắng nói.

Tuy kiếp trước là Đại Năng Yêu Tộc.

Nhưng hiện nay dù sao cũng đã chuyển thế, trở thành Thánh Hoàng Nhân Tộc, tự nhiên luôn suy nghĩ cho Nhân Tộc.

“Không sai, Nhân Tộc chúng ta là nhân vật chính của Thiên Địa.

Kẻ cuối cùng tranh bá với Nhân Tộc chúng ta chính là Vu Tộc.” Hiên Viên Thị gật đầu, trong lòng cũng vô cùng lo lắng.

Năm xưa Ngài thống nhất toàn bộ Nhân Tộc, sau đó lại quyết chiến với Đại Vu Xi Vưu cường đại nhất Vu Tộc khi đó.

Một trận đánh giết Xi Vưu, khiến Nhân Tộc trở thành thế lực cường đại nhất trên Hồng Hoang đại lục.

Sự nghịch chuyển thực lực của Vu Tộc và Nhân Tộc, có thể nói đã hoàn thành trong tay Hiên Viên Thị.

Trong kiếp trước, sau trận đại chiến giữa Xi Vưu và Hiên Viên Thị, Vu Tộc trở nên yếu thế.

Cuối cùng dưới sự lãnh đạo của Chuyên Húc Thị, cháu của Hiên Viên Thị, đã triệt để đánh bại bộ lạc Cửu Phượng, diệt sạch Vu Tộc, trở thành bá chủ của toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Hiện nay Hồng Hoang Thế Giới lại xuất hiện một cường giả có thể đánh giết Thánh Nhân, lại còn ẩn ước đứng về phía Vu Tộc.

Sao có thể không khiến Hiên Viên Thị lo lắng.

“Nhân Tộc chúng ta tuy là nhân vật chính Thiên Địa đã định, lại là nơi khí vận Hồng Hoang Thế Giới gửi gắm.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân không những có thể đánh giết Thánh Nhân, ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được hắn ta.” “Nếu hắn ta nhất định phù trì Vu Tộc, làm địch với Nhân Tộc chúng ta, đối với Nhân Tộc chúng ta mà nói, khẳng định là đại họa.” “Vậy Ngươi định làm gì?” Nghe Hiên Viên Thị nói vậy, Thần Nông Thị cũng có chút lo lắng.

Ngài là thủ lĩnh Nhân Tộc vào thời kỳ sớm hơn Hiên Viên Thị.

Sớm đã chứng kiến cảnh khốn khó khi Nhân Tộc thời kỳ đầu phải vật lộn cầu sinh khắp nơi trong Hồng Hoang Thế Giới.

Hiện nay Nhân Tộc khó khăn lắm mới trở thành bá chủ Hồng Hoang.

Ba vị Thánh Hoàng là Thánh Hoàng Thượng Cổ của Nhân Tộc, tự nhiên không nguyện ý Nhân Tộc lại một lần nữa rơi vào cảnh thảm khốc làm huyết thực cho các chủng tộc khác như xưa.

"Ta chuẩn bị đi bái phỏng vị Hư Không Đạo Nhân kia, xem có thể kéo Ngài về phía Nhân Tộc chúng ta hay không." Lời của Hiên Viên Thị, khiến Thần Nông Thị và Phục Hy Thị đều đại kinh.

"Hiên Viên, cẩn trọng.

Hư Không Đạo Nhân đánh giết Nguyên Thủy Thánh Nhân, cũng không lo lắng Thiên Đạo phản phệ." "Khi đó Ngươi đã tru sát nhiều Vu Tộc như vậy, trên người Ngươi có khí vận Nhân Tộc và Thiên Đạo công đức, nếu hắn ta muốn đánh giết Ngươi e rằng cũng không có cố kỵ." "Nếu ngày sau Nhân Tộc thật sự có tai nạn, cần Ngươi đi thống suất.

Ta đã già rồi, cứ để Ta đi là được." Thần Nông Thị vội vàng khuyên can.

Khi đó Vu Tộc và Nhân Tộc đại chiến, không biết bao nhiêu cường giả Vu Tộc đều vẫn lạc trong tay liên quân Nhân Tộc do Hoàng Đế suất lĩnh.

Nếu Hư Không Đạo Nhân thật sự đứng về phía Vu Tộc, Hoàng Đế đi đến đó chẳng phải là tự dâng mình để bị giết sao.

Phục Hy Thị vừa chuẩn bị mở miệng khuyên can thêm vài câu, Hiên Viên Thị đã mở miệng nói: "Không cần lo lắng.

Nếu vị ấy muốn giết Ta, cứ trực tiếp đến Hỏa Vân Cung.

Huống hồ, hiện nay Vu Tộc cũng không xuất hiện trên Hồng Hoang đại lục, e rằng Ngài cũng có mưu đồ riêng." "Ta đi thăm dò hư thực cũng tốt.

Với thực lực của vị ấy, hẳn cũng sẽ không giết Ta vào lúc này." "Vậy Ngươi hãy cẩn thận nhiều hơn." Thấy Hiên Viên Thị đã hạ quyết tâm, Phục Hy Thị và Thần Nông Thị cũng không tiện mở miệng khuyên can nữa, đành phải chúc phúc. ...

Ngũ Trang Quán.

"Cửu Chuyển Kim Đan có hữu dụng không?" Hư Không Đạo Nhân lấy hai hồ lô Cửu Chuyển Kim Đan ra, hỏi Trấn Nguyên Tử.

Chương 67

Cửu Chuyển Kim Đan tuy danh chấn Hồng Hoang, nhưng Hư Không Đạo Nhân thực sự không biết thứ này có tác dụng gì.

Khi Lão Quân chưa luyện chế ra Cửu Chuyển Kim Đan, Hư Không Đạo Nhân đã rơi vào trạng thái trầm thụy, dung hợp Thời Không Pháp Tắc.

Kiếp trước kiếp này, Hư Không Đạo Nhân lần đầu tiên thấy Cửu Chuyển Kim Đan thật sự.

"Đó là Kim Đan đỉnh cấp nhất Hồng Hoang Thế Giới." Trấn Nguyên Tử nhìn Hư Không Đạo Nhân lấy ra hai hồ lô đầy ắp Cửu Chuyển Kim Đan, trong lòng cũng vô cùng chấn kinh.

Vị này đã cướp sạch toàn bộ Cửu Chuyển Kim Đan trong động phủ của Lão Quân sao.

"Ta biết đó là Cửu Chuyển Kim Đan đỉnh cấp nhất, Ta hỏi có hữu dụng không?" Hư Không Đạo Nhân liếc mắt trắng, hỏi Trấn Nguyên Tử.

"Nghe nói Kim Đan này, vô luận Tiên Nhân bình thường, hay Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Chỉ cần ăn Kim Đan vào, vô luận bị thương nặng đến đâu, bị thương cả nhục thân Nguyên Thần, đều lập tức lành lại." Trấn Nguyên Tử giải thích với Hư Không Đạo Nhân: "Nghe nói khi luyện chế Kim Đan, Lão Quân sẽ vừa giảng Đạo vừa luyện đan.

Sở dĩ trong đan dược có cảm ngộ Thiên Đạo, đối với Tiên Nhân mà nói, cực kỳ dễ dàng đột phá cảnh giới." Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu mấy người bên cạnh nghe vậy hai mắt sáng rực.

Vu Tộc thân bất tử cực kỳ cường hoành, cũng khó bị thương, nhưng một khi bị thương thì cũng khá khó lành.

Nếu có Cửu Chuyển Kim Đan trong tay, mấy người họ tương đương với có thêm mấy mạng.

"Đan dược không có hiệu quả đối với Thánh Nhân sao?" Hư Không Đạo Nhân hỏi.

"Cái này, tiểu Tiên không biết.

Nhưng dường như chưa từng nghe Thánh Nhân nào phục dụng Cửu Chuyển Kim Đan." Trấn Nguyên Tử cẩn thận nói, dù sao hắn không phải Thánh Nhân, cũng không biết thứ này có hiệu quả với Thánh Nhân hay không.

"Được lắm!" Hư Không Đạo Nhân trực tiếp từ trong hồ lô lấy ra một viên Kim Đan, nuốt xuống.

Với thực lực của Ngài, độc tố Tiên Thiên Cổ cũng không có hiệu quả với Ngài.

Huống hồ Lão Quân không thể biết, Ngài sẽ đi cướp Kim Đan, không thể nào thêm các loại độc dược vào trong đó trước được.

Hơn nữa, hình như chưa từng nghe Lão Quân luyện chế độc đan.

Kim Đan nhập phúc, Hư Không Đạo Nhân cảm thấy một cỗ khí tức tinh thuần từ tiểu phúc thăng lên, sau đó tán đi, liền kết thúc.

"Hết rồi sao?" Hư Không Đạo Nhân cũng ngẩn ra.

Vừa rồi cỗ khí tức kia đối với Chuẩn Thánh quả thực có hiệu quả, cơ hội mạnh hơn Pháp Lực Nguyên Thần nhục thân của một Chuẩn Thánh đỉnh phong rất nhiều.

Nhưng đối với loại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như Ngài, lại hoàn toàn không có hiệu quả.

“Cửu Chuyển Kim Đan hoàn toàn không có tác dụng với Thánh Nhân.” Hư Không Đạo Nhân thất vọng lắc đầu, cảm thấy phí công cướp hai hồ lô Kim Đan về.

“Sớm biết đã không cướp Kim Đan, đáng lẽ nên lấy cái Bát Quái Lô của Lão Quân về.” Sở dĩ không lấy Bát Quái Lô mà lấy Cửu Chuyển Kim Đan, là vì Hư Không Đạo Nhân nghĩ mình không biết luyện đan.

Để Lão Quân sau này luyện chế xong rồi cướp, nào ngờ Cửu Chuyển Kim Đan hoàn toàn không có hiệu quả với Ngài.

Chẳng bằng lấy cái Bát Quái Lô kia, dù sao cũng là một Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp.

Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử, Cửu Phượng mấy người đều nhìn mà một trận vô ngữ.

“Hình Thiên, Kim Đan có hữu dụng với Ngươi không?

Có thể khiến đầu Ngươi mọc lại không?” Hư Không Đạo Nhân đột nhiên nhớ ra, đầu lâu Hình Thiên đã bị chặt mất.

Cửu Chuyển Kim Đan đã có hiệu quả mạnh như vậy, hẳn cũng phải hữu dụng với Ngài mới đúng.

Chưa chắc đã không thể mọc lại một cái đầu lâu.

“Bẩm Hư Không Thánh Nhân, đầu lâu của Ta vẫn còn.

Chỉ cần ngày sau tìm thấy và tiếp hợp lại là được, không cần phải mọc thêm một cái mới.” Hình Thiên nghe lời Hư Không Đạo Nhân, vội vàng lắc đầu.

Nhưng đột nhiên đầu lâu không còn, Ngài chỉ có thể vội vàng lắc thân thể mình, biểu thị không cần.

“Vậy hồ Kim Đan này cho các Ngươi đấy!” Hư Không Đạo Nhân

lấy ra một trong hai hồ Kim Đan, ném cho Cửu Phượng cùng những người khác.

Còn về hồ còn lại, Hư Không Đạo Nhân định cho Bàn Vương mấy viên để nghiên cứu, còn mấy viên khác thì cho tiểu thị nữ Ô Ma.

"Đầu lâu của Ngươi đi đâu rồi?

Có muốn Ta giúp tìm về không?" Hư Không Đạo Nhân hỏi Hình Thiên.

Bao nhiêu năm nay, Ngài vẫn luôn cho rằng đầu lâu Hình Thiên đã bị triệt để hủy diệt.

Không ngờ chỉ là bị người khác phong ấn, khó trách Hình Thiên vẫn luôn không chịu mọc ra cái đầu mới.

Hình Thiên nghe vậy đại hỉ, vừa định nói thì lại thấy Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ cùng những người khác đều nhìn ra ngoài Thiên Ngoại...

"Hư Không Thánh Nhân, Nhân Tộc Hiên Viên Thị cầu kiến!" Ngoài cửa, tiếng Hiên Viên Thị truyền vào.

"Hiên Viên Thị?" Hư Không Đạo Nhân nghe mà ngẩn ra, đó chẳng phải là Thượng Cổ Thánh Hoàng Hoàng Đế của Nhân tộc ư.

"Hiên Viên Thị!" Hình Thiên, Tương Liễu lập tức cả hai đều nhảy dựng lên, vẻ mặt tràn đầy kích động và cừu hận mà hô lớn.

"Hiên Viên Thị a!" Trấn Nguyên Tử cảm thán một tiếng, ý vị trong lời nói khiến người ta khó bề nắm bắt.

"Hiên Viên Thị?" Trong lòng Hậu Thổ cũng...

Khi Hiên Viên Thị quật khởi, nàng đang bị giam hãm trong Luân Hồi, đối với tất cả đều không hay biết.

Chỉ biết Hiên Viên Thị dường như là một trong những Thượng

Cổ Thánh Hoàng mà Nhân tộc xưng tụng.

Nhìn dáng vẻ kích động của Cửu Phượng cùng những người khác, xem ra Hiên Viên Thị dường như là đại địch của Vu tộc.

"Bình Tâm Nương Nương, Vu tộc chính thức suy tàn sau trận chiến với Hiên Viên Thị." Thấy vẻ mặt của Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử cẩn thận giải thích.

Sau Vu Yêu Đại Chiến, Yêu tộc Thiên Đình bị phá diệt, Yêu tộc tan lạc khắp nơi trong Hồng Hoang.

Tổ Vu tuy rằng cũng toàn bộ vẫn lạc, chỉ còn lại một mình Hậu Thổ bị giam hãm trong Luân Hồi.

Nhưng tổng thể thực lực của Vu tộc vẫn mạnh hơn Yêu tộc không ít, dẫu sau Vu Yêu Đại Chiến chỉ còn lại một nửa.

Những Đại Vu đó dựa vào chiến lực cường đại của Vu tộc, cũng đủ sức thống trị Hồng Hoang Đại Lục.

Sau đó, Nhân tộc quật khởi.

Thời Thượng Cổ, Nhân tộc vốn là huyết thực của Yêu tộc.

Vu tộc tuy có ngoại hình tương cận với Nhân tộc nên không ăn thịt người, nhưng Nhân tộc lực yếu, cũng thường bị Vu tộc khi áp.

Sau khi Yêu tộc bị phá diệt, Nhân tộc thiếu đi một đại thiên địch.

Sau đó, dưới sự ủng hộ của các Đại Thánh Nhân, Nhân tộc bắt đầu tu luyện các chủng Thần Thông Pháp Thuật, dần dần trở nên cường đại.

Đến thời Hiên Viên Thị, cuối cùng, dựa vào thực lực cường đại mà thống nhất các bộ tộc Nhân tộc, Nhân tộc bắt đầu có thực lực để tranh phong với Vu tộc.

Ban đầu, Vu tộc không hề để Nhân tộc cái gọi là Nhân tộc vào

mắt, cho đến khi Hiên Viên Thị thống nhất Nhân tộc.

Lúc đó mới phát hiện một chủng tộc trông giống người nhưng lại dị thường suy nhược bỗng nhiên trở nên cường đại, và bắt đầu tranh giành quyền thống trị Hồng Hoang Đại Lục.

Sau đó là các trận chiến Vu-Nhân kéo dài, Vu tộc vốn tự đại, xem thường Nhân tộc vốn suy nhược trước đó.

Tuy nhiên, Nhân tộc sau nhiều năm dưỡng sức, thực lực đại tăng, không ít tu sĩ Nhân tộc có tu vi cao thâm.

Huống hồ Nhân tộc tuy tiên thiên suy nhược, nhưng cơ mẫn đa biến, trí tuệ cao thâm, xa không thể sánh với hai tộc Vu, Yêu.

Trong trận Cự Lộc Chi Chiến, bộ lạc Xi Vưu mạnh nhất Vu tộc đã bị liên quân Nhân tộc do Hiên Viên Thị thống lĩnh đánh bại, ngay cả Đại Vu Xi Vưu cũng vẫn lạc.

Xi Vưu thiên phú dị bẩm, thực lực cực cường, có thể nói là người đầu tiên dưới Tổ Vu.

Bộ lạc Xi Vưu lại càng là bộ lạc cường đại nhất Vu tộc lúc bấy giờ, vô số bộ lạc nhỏ y phụ Xi Vưu.

Do Xi Vưu tự đại, cho rằng với sức mạnh của bộ lạc Xi Vưu đủ sức quét sạch liên quân Nhân tộc, cuối cùng thảm bại.

Thực lực Vu tộc cũng vì thế mà đại giảm, trước đó còn có thể chiếm thế thượng phong trước Nhân tộc, cuối cùng chỉ có thể bị Nhân tộc áp chế.

Nhưng Vu tộc dù sao cũng có chiến lực cường hoành, gây ra không ít thương vong cho Nhân tộc, nên mới có việc sau này Chuyên Húc Thị không còn chiến tranh nữa, mà thỉnh cầu liên nhân.

Dù sao thì ngoại hình của hai tộc Vu và Nhân nhìn chung cũng khá

giống nhau.

"Vào đi!" Hư Không Đạo Nhân cũng hiếu kỳ về Hiên Viên Thị.

Dù sao đây cũng là vị Hoàng Đế nổi danh hậu thế, nay lại là Thượng Cổ Thánh Hoàng của Nhân tộc.

Hư Không Đạo Nhân cũng muốn xem vị Hoàng Đế trong truyền thuyết kia trông ra sao.

"Mấy vị, giữ yên lặng một chút!" Thấy dáng vẻ của Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu, Hư Không Đạo Nhân mở miệng nói.

Cửu Phượng cúi đầu, Hậu Thổ cũng liếc mắt một cái.

Ba người đành phải gắng sức nhịn xuống.

"Hiên Viên Thị bái kiến Hư Không Thánh Nhân, Bình Tâm Nương Nương!" Thân mặc hoàng bào, diện mạo anh vũ Hiên Viên Thị, long đằng hổ bộ bước vào.

Trước tiên hướng về phía Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ hành lễ.

"Miễn lễ." Hậu Thổ mở miệng nói, đồng thời hiếu kỳ nhìn Hiên Viên Thị một cái.

Trong lòng Hậu Thổ cũng vô cùng chấn kinh.

Tu vi của Hiên Viên Thị cực kỳ bình thường, không phải tu vi Đại La Kim Tiên.

Nhưng Công Đức và Khí Vận trên người, quả thực còn khủng bố hơn rất nhiều so với Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng mấy vị Thánh Nhân khác.

Hậu Thổ không hề hoài nghi, nếu Chuẩn Thánh xuất thủ với Hiên Viên Thị, cũng sẽ lập tức bị Công Đức Khí Vận phản phệ, nếu không chết dưới Thiên Kiếp, cũng sẽ chết vì các loại ý ngoài.

“Nhân tộc, xem ra đúng là được Thiên Địa Khí Vận ưu ái.” Hậu Thổ trong lòng thở dài một tiếng.

Hiên Viên Thị vì sao lại có Khí Vận và Công Đức nồng hậu như vậy, chẳng phải vì thân là Thượng Cổ Nhân Hoàng ư?

Lại còn dẫn dắt Nhân tộc đứng vững gót chân trên Hồng Hoang Đại Lục, khiến Nhân tộc thật sự trở thành nhân vật chính của Hồng Hoang Đại Lục.

Chỉ là Nhân tộc trở thành nhân vật chính lại giẫm lên vai Vu tộc mà lên, khiến trong lòng Hậu Thổ có chút không thoải mái.

“Kính kiến Trấn Nguyên Tử Đại Tiên!” Hiên Viên Thị lại cùng Trấn Nguyên Tử hành lễ một lần nữa.

Chương 68

Lần này thì tùy ý hơn nhiều, dù sao thì luận địa vị cũng ngang bằng.

"Thánh Hoàng đa lễ rồi!" Trấn Nguyên Tử vội vàng đáp lễ.

Đừng nhìn Địa Tiên Chi Tổ, Chuẩn Thánh đỉnh phong, Thánh Nhân cái gọi là Thánh Nhân cũng phải nể mặt.

Thánh Nhân nào nể mặt thì mới có mặt mũi, như Nguyên Thủy kia không nể mặt, cũng chẳng có bất kỳ biện pháp nào.

Vị Thánh Hoàng trước mắt này, lại thật sự được Thánh Nhân tôn trọng.

Thậm chí có thể nói, Thánh Nhân cũng không dám không tôn trọng, không chịu nổi Thiên Địa Khí Vận phản phệ.

Vì vậy Trấn Nguyên Tử vội vàng đáp lễ, sợ chiết đi Khí Vận.

"Mấy vị Đại Vu Cửu Phượng của Vu tộc, Chiến Thần Hình Thiên và Tương Liễu!" Hiên Viên Thị sau đó hướng về phía Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu cùng những người khác chắp tay.

Cửu Phượng cùng những người khác cũng chắp tay đáp lễ.

Tuy là kẻ địch, nhưng mấy người họ cũng không thể không thừa nhận Hiên Viên Thị quả thực là một nhân vật anh hùng.

"Hiên Viên Thị, đây là vì việc gì?" Hư Không Đạo Nhân nhìn người đàn ông trung niên vẻ mặt uy nghiêm hỏi.

"Ta thỉnh Hư Không Thánh Nhân và Bình Tâm Nương Nương che chở cho Nhân tộc của ta, đồng thời tiếp nhận Khí Vận và hương hỏa cúng bái của Nhân tộc ta." Hiên Viên Thị vừa mở miệng, tất cả mọi

người có mặt đều chấn động trong lòng.

Ngay cả Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân cũng không ngờ Hiên Viên Thị đến vì chuyện này.

Hư Không Đạo Nhân cứ nghĩ Hiên Viên Thị đến để thăm dò sau đại chiến với Thiên Đạo.

"Hiên Viên Thị, ngươi hồ đồ sao?" Cửu Phượng ngẩn ra, rồi la lên: "Hậu Thổ Đại nhân là Tổ Thần của Vu tộc ta, Nhân tộc và Vu tộc ta là tử địch, Tổ Thần của Vu tộc ta sao có thể che chở Nhân tộc!" "Điên rồi sao." Cửu Phượng không dám động đến Hư Không Đạo Nhân.

Cửu Phượng thân là Vu tộc, cũng biết Khí Vận Nhân tộc đối với Thánh Nhân cũng có hiệu quả cực lớn, tự nhiên không dám tự ý thay Hư Không Đạo Nhân mở miệng.

Nhưng Hậu Thổ lại là Tổ Vu của Vu tộc, là Tổ Thần trong lòng người Vu tộc.

Ban đầu Hậu Thổ vì che chở Vu tộc mới hóa thân Luân Hồi, nay Hiên Viên Thị lại muốn Hậu Thổ che chở tử địch của Vu tộc.

Trong mắt Cửu Phượng, lời nói của Hiên Viên Thị quả thực là khiêu khích.

Hình Thiên, Tương Liễu bên cạnh nhìn Hiên Viên Thị cũng đầy vẻ giận dữ.

Nếu không phải Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ đều có mặt, không mở miệng, hai người e rằng đã động thủ trực tiếp rồi.

Trấn Nguyên Tử nghe lời Hiên Viên Thị nói, cũng kinh ngạc vô cùng, đồng thời trong lòng lại càng bội phục.

Hiên Viên Thị dám chạy đến trước mặt Tổ Vu và Đại Vu của Vu

tộc mà nói chuyện như vậy, riêng phần dũng khí đã đủ kinh người.

"Hậu Thổ Đại nhân tuy là Tổ Vu của Vu tộc, nhưng từ khi Hậu Thổ Đại nhân hóa thân Luân Hồi, liền trở thành Địa Đạo chấp chưởng giả, cũng là Địa Đạo hóa thân." Hiên Viên Thị căn bản không để lời Cửu Phượng vào tai, tiếp tục trầm giọng nói.

"Thương Thiên Hậu Thổ phủ dục chúng sinh.

Nhân tộc ta thượng tế Thiên Đạo, hạ tự Địa Đạo.

Hậu Thổ Đại nhân thân là Địa Đạo hóa thân, tự nhiên lý ứng chịu sự cúng tế của Nhân tộc ta." "Hậu Thổ Đại nhân không chỉ là Tổ Thần của Vu tộc, mà còn là Tổ Thần của vô số chúng sinh trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới." Hư Không Đạo Nhân nghe mà trong lòng cũng kinh ngạc vô cùng.

Nhưng Hiên Viên Thị nói có một điểm không sai.

Hậu Thổ hóa thân Luân Hồi tuy là vì Vu tộc có thể Luân Hồi chuyển thế, nhưng một khi thật sự trở thành Luân Hồi Chi Chủ, Địa Đạo chấp chưởng giả, sẽ không thể chỉ quản Vu tộc.

Đó cũng là lý do vì sao Hậu Thổ do dự không biết có nên để Vu tộc tiến vào Hồng Hoang Thế Giới hay không.

"Hiên Viên Thị?" Cửu Phượng nghe mà trong lòng vừa kinh vừa giận, nhưng cũng biết Hiên Viên Thị nói không sai.

Nhưng điều đó lại càng khiến Cửu Phượng không thể nhẫn nhịn.

Tổ Vu chỉ có thể là Tổ Thần của Vu tộc, một khi trở thành Tổ Thần của chúng sinh Hồng Hoang Thế Giới.

Vậy Vu tộc nên tự xử thế nào?

"Tiết độc Tổ Thần, ta giết ngươi!" Hình Thiên rốt cuộc không nhịn được, quát lớn một tiếng, chiến phủ liền muốn xông lên.

Hiên Viên Thị nhìn Hình Thiên xông tới, lại không hề sợ hãi.

Tuy chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên, nhưng Hình Thiên lại là Đại Vu cấp Chuẩn Thánh.

Nhưng có Công Đức và Khí Vận Nhân tộc che chở, trong Hồng Hoang Thế Giới căn bản không ai dưới Thánh Nhân có thể làm hại.

Huống hồ Hiên Viên Thị tự tin, hai vị Thánh Nhân không thể cứ đứng nhìn Hình Thiên ra tay.

"Được rồi." Hư Không Đạo Nhân tùy ý vung tay một cái, cả người Hình Thiên liền bị hoàn toàn đông cứng tại chỗ, căn bản không thể động đậy.

"Đừng làm người khác chê cười." Hư Không Đạo Nhân đạm đạm nói, rồi lại vung tay một cái, giải trừ cấm chế của Hình Thiên.

Cửu Phượng vội vàng kéo Hình Thiên lại, Hư Không Đạo Nhân dù sao cũng không phải Tổ Thần của Vu tộc.

Hiên Viên Thị đến bái phỏng Hư Không Đạo Nhân, chưa mở miệng mà Hình Thiên lại dám động thủ với khách nhân như vậy.

Nếu không phải nể mặt Hậu Thổ, Hư Không Đạo Nhân e rằng đã sớm trấn áp Hình Thiên rồi.

Hình Thiên sau đó trong lòng cũng bình tĩnh lại, sau lưng toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Tuy vẫn luôn cảnh trực, nhưng cũng không ngốc, biết hành vi vừa rồi đã mạo phạm vị Thánh Nhân kia.

"Hiên Viên Thị, ta không cần Khí Vận và Công Đức của Nhân tộc, những thứ đó đối với ta vô dụng." Thấy Hình Thiên không dám ra tay nữa, Hư Không Đạo Nhân mới nói với Hiên Viên Thị.

Hiên Viên Thị trong lòng khẽ ngừng.

Nhưng tâm tư hắn luôn tinh tế, trước đó đã bái phỏng Nữ Oa Thánh Nhân và Nhân Giáo Giáo Chủ Lão Quân Thánh Nhân cùng Tiệt Giáo Thánh Nhân Thông Thiên Giáo Chủ.

Còn về Xiển Giáo Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hiên Viên Thị không dám đi đụng vào cái gai đó.

Từ mấy vị Thánh Nhân đó, Hiên Viên Thị sớm đã biết vị Hư Không Thánh Nhân trước mắt này tu luyện thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Pháp Tắc Thánh Nhân.

Không cần Khí Vận, không cần Công Đức, tự tu tự thân.

Cho nên Khí Vận và Công Đức Nhân tộc đối với ngài hoàn toàn vô dụng.

Nhưng may mắn Hiên Viên Thị đã có chuẩn bị: "Hư Không Thánh Nhân không cần, nhưng đệ tử của Hư Không Thánh Nhân là Minh Hà Thánh Nhân thì chắc chắn cần." "Huống hồ Bình Tâm Nương Nương lại càng cần Khí Vận và Công Đức của Nhân tộc ta." Hiên Viên Thị hùng hồn nói: "Nhân tộc ta vốn được Thiên Địa Khí Vận ưu ái, được Thiên Địa yêu thương mà trở thành nhân vật chính của Thiên Địa.

Nay Nhân tộc ta lớn mạnh, tự nhiên phải đền đáp Địa Đạo." "Bình Tâm Nương Nương chỉ cần thừa nhận Khí Vận Nhân tộc, ức vạn chúng sinh Nhân tộc ta, tất định ngày đêm cúng tế Bình Tâm Nương Nương." Nghe lời Hiên Viên Thị nói, Hậu Thổ im lặng một lúc.

Hiên Viên Thị hy vọng có thể được thừa nhận Khí Vận Nhân tộc, thực chất chỉ là muốn Hậu Thổ biểu thái.

Dù sao Khí Vận Nhân tộc, vốn đã được Thiên Đạo và Địa Đạo thừa nhận.

Dù Hậu Thổ là Địa Đạo chấp chưởng giả, hay như Hồng Quân là người phát ngôn của Thiên Đạo, cũng không thể thay đổi sự thật này.

Chỉ là nếu Hậu Thổ không thừa nhận Khí Vận Nhân tộc, Địa Đạo cũng sẽ không che chở Nhân tộc, đương nhiên càng sẽ không vô cớ giáng tai nạn xuống Nhân tộc.

Nếu thừa nhận Khí Vận Nhân tộc, sẽ giống như Tam Thanh và Tây Phương Giáo môn hạ của Hồng Quân.

Đệ tử môn hạ đều sẽ vào những thời điểm thích hợp, tiến vào Nhân tộc truyền thụ đạo pháp, tích lũy ngoại công.

Hoặc khi Nhân tộc gặp phải một số tai nạn khó giải quyết, ví dụ như yêu ma hại người, thì những tu sĩ đó trảm yêu trừ ma cũng có thể tích lũy Công Đức.

Bây giờ những gì Hiên Viên Thị nói, thực chất là hy vọng Hậu Thổ đừng làm khó Nhân tộc.

Chỉ cần Địa Đạo chấp chưởng giả Hậu Thổ không làm khó Nhân tộc, thì Nhân tộc sẽ không có nguy cơ.

Dù sao, Nhân tộc là bá chủ của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng vô số năm trước, khi Nhân tộc mới sinh ra, lại suy nhược nhỏ bé như vậy, là chủng tộc huyết thực trong miệng Yêu tộc và các loại sơn tinh dã quái.

Hư Không Đạo Nhân thấy Hậu Thổ im lặng, cũng biết nàng đang do dự, đấu tranh trong lòng.

Nhưng chuyện này cũng không hay, dù sao Hậu Thổ là Tổ Vu của Vu tộc, có trách nhiệm thủ hộ Vu tộc.

Nếu Hư Không Đạo Nhân mà đáp ứng chuyện này thì cũng không hay lắm.

Dù sao hai tộc Vu và Nhân nhìn chung cũng khá giống nhau, Nhân tộc nên thân cận hơn một chút.

Tiền thế của Hư Không Đạo Nhân vốn là người Nhân tộc.

Trấn Nguyên Tử bên cạnh cũng nhắm mắt làm ngơ, giữ im lặng.

Chuyện này không đến lượt hắn xen vào, ngay cả khi hắn sắp trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Hắn cũng không có tư cách quyết định chuyện này.

Nếu Bình Tâm Nương Nương thừa nhận Khí Vận Nhân tộc, thì các Thánh Nhân kia tự nhiên cũng sẽ tiếp nhận Công Đức Khí Vận Nhân tộc.

Nếu Bình Tâm Nương Nương kiên trì đối địch với Nhân tộc, thì cũng không có lựa chọn nào khác.

Cửu Phượng, Hình Thiên và Tương Liễu cùng những người khác, đều căng thẳng nhìn Hậu Thổ, sợ nàng sẽ đáp ứng.

Thấy Bình Tâm Nương Nương và Hư Không Đạo Nhân cùng mấy người khác đều im lặng không nói.

Hiên Viên Thị lại mở miệng, trực tiếp ném ra một quả bom tấn.

"Ta biết Bình Tâm Nương Nương lo lắng về sự sinh tồn của Vu tộc, ta Hiên Viên Thị có thể bảo đảm, để Vu tộc sống cùng Nhân tộc ta trên Hồng Hoang Đại Lục." Lần này không chỉ Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân, ngay cả Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người cũng vô cùng chấn kinh.

Đến tận ngày nay, thực lực Nhân tộc đã sớm vượt xa Vu tộc.

Chẳng lẽ hắn thật sự nguyện ý cùng Vu tộc chia sẻ Hồng Hoang Thế Giới ư?

"Có thật không?" Ngay cả Cửu Phượng cũng không nhịn được mở miệng hỏi.

"Đương nhiên là thật, nhưng cũng có một điều kiện." Hiên Viên

Thị gật đầu, trầm giọng nói.

"Điều kiện gì?" Hậu Thổ ôn hòa hỏi.

Ít nhất từ hiện tại mà xem, Hiên Viên Thị quả thực vô cùng thành ý rồi.

"Vu tộc trở thành một Chư Hầu Quốc của Nhân tộc ta, giống như Long Bá Quốc nhân, Vũ Nhân, Vô Khải nhân tộc vậy, trở thành một bộ phận trong Nhân tộc ta." "Hứ!" Cửu Phượng vốn đang vô cùng vui mừng nghe câu nói đó liền giận dữ bùng nổ.

Chuyện này tương đương với việc để Nhân tộc thôn tính Vu tộc.

Làm sao một Đại Vu lòng tự cao tự đại như nàng có thể chịu đựng được.

"Thôn tính Vu tộc ta?" Hậu Thổ cũng cau mày hỏi, trong ngữ khí có một tia không vui.

Chương 69

“Không phải vậy.” Hiên Viên Thị lắc đầu nói: “Ngày xưa Tôn Chuyên Húc Thị của ta, từng cầu thú Cửu Phượng cô nương làm thê.

Lấy Cửu Phượng làm Thánh Hậu của Nhân tộc ta, từ đó Nhân, Vu hai tộc hòa bình cùng tồn tại.” “Chỉ là ngày xưa do kẻ gian châm ngòi, chuyện này không thành công.

Bằng không Nhân tộc ta, Vu tộc đã sớm trở thành một thể.” Nhưng có một câu nói Hiên Viên Thị không nói ra.

Khi Chuyên Húc Thị liên nhân Vu tộc, để hai tộc giảng hòa, nàng cũng tán thành.

Cuối cùng, Chuyên Húc Thị cho rằng Vu tộc phản phúc không đáng tin cậy, nên chuẩn bị dùng binh với Vu tộc, nàng cũng không phản đối.

Dù sao đối với Hiên Viên Thị mà nói, có thể dùng phương thức hòa bình để thu phục Vu tộc thì tốt hơn.

Nếu liên nhân không được, mà vũ lực có thể giải quyết, thì đó cũng là một lựa chọn không tồi.

Từ đầu đến cuối, thân là Nhân Hoàng, nàng luôn cân nhắc vì lợi ích của Nhân tộc.

“Nhưng chuyện đó cuối cùng không thành.

Vu là Vu, Nhân là Nhân.” Hậu Thổ đạm đạm nói.

“Hậu Thổ Nương Nương.

Vu, Nhân hai tộc, ngoại hình tương cận, khác với Yêu tộc.

Yêu tộc lấy Nhân tộc làm huyết thực, vốn là tử địch sinh tử của

Nhân tộc ta, còn Vu tộc thì không." "Ngày nay không ít Yêu tộc cũng có thể sinh sôi nảy nở trong Nhân tộc ta, huống hồ Vu tộc thì sao chứ." "Huống hồ vô số năm qua, Vu, Nhân hai tộc cũng thỉnh thoảng có thông hôn, trong Nhân tộc ta cũng không ít hậu duệ Vu tộc, sinh ra dị năng.

Vu tộc trở thành một bộ phận của Nhân tộc ta thì có gì không thể." Hiên Viên Thị giải thích.

Như Hiên Viên Thị đã nói, Yêu tộc lấy Nhân tộc làm huyết thực.

Sau khi Nhân tộc cường đại, cũng bắt đầu nô dịch Yêu tộc, bắt Yêu tộc để luyện đan chế dược.

Nhân tộc tuy do Thánh Nhân Nữ Oa của Yêu tộc tạo ra, nhưng giữa hai bên lại có thâm cừu đại hận.

Mặc dù vậy, cũng không ít Yêu tộc phân tán sinh sống giữa Nhân tộc.

Huống hồ Vu tộc lại càng có ngoại hình giống Nhân tộc hơn.

Vô số năm qua trên Hồng Hoang Thế Giới, Vu tộc và Nhân tộc cũng thỉnh thoảng có liên nhân, sinh ra một số hậu duệ Vu Nhân.

Trong số đó không ít hậu duệ Vu Nhân, kế thừa huyết mạch Vu tộc, thiên sinh biết khống thủy, khống hỏa cùng các loại năng lực kỳ dị khác.

Trong Nhân tộc được coi là dị nhân, vẫn sống rất tốt.

"Nếu Vu tộc ta gia nhập Nhân tộc, như Chuyên Húc Thị kia lừa gạt Vu tộc ta, rồi nhân cơ hội đánh lén ta, thì Vu tộc ta chẳng phải sẽ gặp nguy hiểm sao?" Cửu Phượng mặt lạnh nói.

Mưu kế của Chuyên Húc Thị vẫn còn ghi nhớ trong lòng nàng.

"Không sai, Nhân tộc là âm hiểm xảo trá nhất, còn hơn cả đám

Yêu tộc kia, không thể tin tưởng được." Tương Liễu cũng lạnh lùng mở miệng nói.

Trong Vu tộc, hắn vẫn luôn bị người ta coi là âm hiểm.

Nhưng trong lòng hắn biết rõ, cái gọi là âm hiểm của hắn trước mặt Nhân tộc chỉ là trò cười.

"Có hai vị Thánh Nhân làm đảm bảo, các ngươi còn lo lắng gì nữa." Hiên Viên Thị đạm đạm cười nói.

"Ai cũng nói Vu tộc dũng mãnh vô úy, lại có hai vị Thánh Nhân ở phía sau, mà lại lo lắng như vậy.

Thật sự có tổn hại đến uy danh của Tổ Vu." "Ta không hề nhỏ gan, mà thật sự là Nhân tộc quá nhiều quỷ kế." Hình Thiên cũng ấp úng mở miệng nói.

"Bình Tâm Nương Nương thân là Địa Đạo chấp chưởng giả, Nhân tộc ta há dám mạo phạm.

Có Bình Tâm Nương Nương che chở, Vu tộc còn lo lắng gì nữa." "Huống hồ nếu lo lắng Bình Tâm Nương Nương bị Địa Đạo hạn chế, thì còn có Hư Không Thánh Nhân ở đây." "Hư Không Thánh Nhân lại là Thánh Nhân có thể sánh ngang Thiên Đạo, Vu tộc có hai vị Thánh Nhân che chở, còn úy thủ úy vĩ làm gì." Hiên Viên Thị lắc đầu, dường như có chút cảm thán lại dường như có chút bất mãn.

"Ngày xưa Xi Vưu tuy tự đại cuồng vọng, nhưng ta cũng không thể không bội phục hắn quả thực là một dũng sĩ chân chính.

Còn Vu tộc ngày nay..." Hắn không nói tiếp, nhưng ý tứ trong lời nói rất rõ ràng.

"Được rồi!" Hậu Thổ mở miệng ngắt lời, dường như trong lòng đã có quyết định.

“Ta có thể thừa nhận Khí Vận Nhân tộc.” “Hậu Thổ Đại nhân!” Cửu Phượng, Hình Thiên cùng những người khác nghe mà trong lòng đều giật mình.

Hiên Viên Thị thì lộ vẻ vui mừng.

Chỉ cần Hậu Thổ thừa nhận Khí Vận Nhân tộc, mục đích chuyến đi này đã hoàn thành hơn nửa.

Rõ ràng, Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân phía sau sẽ không làm khó Nhân tộc.

Chỉ cần hai vị tồn tại khủng bố này không đối địch với Nhân tộc, thì trong lòng Hiên Viên Thị đã yên tâm.

Còn về Vu tộc.

Ngay từ đầu Hiên Viên Thị đã không để Vu tộc vào mắt.

Tuy người Vu tộc quả thực thiên sinh thực lực cường đại, nhưng lại quá cảnh trực.

Luận tiềm lực cũng không thể so sánh với Nhân tộc.

Hậu Thổ xua tay, ngăn cản Cửu Phượng cùng những người khác định mở miệng, tiếp tục nói.

“Nhưng ta cũng có điều kiện.” “Hậu Thổ Thánh Nhân xin nói?” Hiên Viên Thị cung kính nói.

Chỉ cần Hậu Thổ thừa nhận Nhân tộc, những điều kiện còn lại đều dễ nói.

“Vu tộc ta có thể đi lại trên Hồng Hoang Đại Lục, nhưng Vu tộc không gia nhập Nhân tộc.” “Hồng Hoang Đại Lục quảng mậu vô biên, Vu tộc tự nhiên có thể tìm nơi an cư lạc nghiệp.

Nhưng Nhân tộc không được xâm phạm Vu tộc, đương nhiên ta cũng sẽ không cho phép Vu tộc xâm phạm Nhân tộc.” Hậu Thổ nói ra

điều kiện, sau đó hỏi Hiên Viên Thị.

"Thế nào?" "Công bằng!" Hiên Viên Thị ngẫm nghĩ, rồi gật đầu nói.

"Nhưng Nhân tộc ta hoan nghênh Vu tộc du lịch trong thế giới Nhân tộc ta, chỉ cần tuân thủ luật pháp của Nhân tộc ta là được." Chỉ cần Thánh Nhân không nhúng tay, với tốc độ phát triển của hai tộc Vu và Nhân.

Thực lực Vu tộc sẽ chỉ bị Nhân tộc kéo dài ngày càng xa.

Dù sao luận tốc độ sinh sôi nảy nở, Nhân tộc không biết nhanh hơn Vu tộc bao nhiêu.

Chỉ cần Nhân tộc càng đông, Nhân tộc có tư chất tu luyện sẽ càng nhiều.

Đợi đến khi các cường giả Tiên Nhân xuất thân từ Nhân tộc ngày càng nhiều, Nhân tộc sẽ mạnh hơn Vu tộc rất nhiều.

Chỉ cần hai vị Thánh Nhân không ra tay, đến lúc đó Vu tộc cũng sẽ từ từ dung nhập vào Nhân tộc.

"Nếu đã như vậy, thì ta sẽ đi sắp xếp việc cúng tế Bình Tâm Nương Nương và Địa Đạo." Hiên Viên Thị thở phào nhẹ nhõm trong lòng, nhiệm vụ lớn nhất lần này đã hoàn thành.

Tuy hành vi này sẽ khiến Tam Thanh Thánh Nhân không hài lòng.

Nhưng Hiên Viên Thị không còn cách nào khác, dù sao bên Hậu Thổ có một Hư Không Đạo Nhân cường hoành đáng sợ, người hoàn toàn có thể không để ý đến Thiên Đạo Địa Đạo của Hồng Hoang Thế Giới.

Bất luận Hồng Quân Tam Thanh hay Tây Phương Giáo Nhị Giáo Chủ, dù bất mãn cũng không thể trực tiếp đối phó với Nhân tộc.

Hậu Thổ Nương Nương cũng vậy.

Cho nên sau khi Hậu Thổ lập Luân Hồi, Nhân tộc theo lý cũng phải cúng tế.

Nhưng do Hậu Thổ bị Hồng Quân áp chế, không cúng tế thì Hậu Thổ cũng không làm gì được Nhân tộc.

Vì vậy toàn bộ Nhân tộc có ý hay vô ý đã bỏ qua chuyện này.

Nhưng bây giờ có Hư Không Đạo Nhân ở đây, Địa Đạo thật sự là tồn tại ngang hàng với Thiên Đạo.

"Khoan đã, trở về không cần cúng tế Bình Tâm Nương Nương!" Hậu Thổ ngăn Hiên Viên Thị lại nói.

"Vậy ý của Nương Nương là sao?" Hiên Viên Thị thấy vậy vội vàng hỏi.

Không cúng tế Bình Tâm, chẳng lẽ cúng tế Minh Hà sao.

Minh Hà là Địa Đạo Thánh Nhân, tuy cũng cần cúng tế, nhưng vị trí cao nhất vẫn là Hậu Thổ.

Giống như Nhân tộc cúng tế Tam Thanh, Thiên Đạo cao nhất vẫn ở trên.

Ngay cả Tam Thanh bản thân, cũng phải đặt Thiên Đạo lên trên vậy.

"Ta không phải Bình Tâm!" Hậu Thổ ngẩng mặt, giọng nói thanh lãnh: "Ta là Hậu Thổ, Hoàng Thiên Hậu Thổ, Hậu Thổ.

Hậu Thổ của Địa Đạo đứng cùng Thiên Đạo." Bình Tâm không phải là cái tên Hồng Quân cưỡng ép đặt cho nàng sao.

Chỉ cần có sự cúng tế của Nhân tộc, sẽ không mất bao lâu nữa có thể thoát khỏi cảnh khốn khó.

Bình tâm, bình tâm.

Bị người ta thiết kế phong ấn, cái tâm này làm sao có thể bình thản?

"Vâng, Hậu Thổ Nương Nương!" Hiên Viên Thị hiểu ra, gật đầu, trịnh trọng nói.

"Sau khi ta trở về, sẽ để Nhân Hoàng hiện tại của Nhân tộc thiết lập tế đàn cúng tế Hậu Thổ Nương Nương và Hư Không Thánh Nhân." Hiên Viên Thị nói với Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân.

"Hiên Viên Thị." Hư Không Đạo Nhân khẽ cười một tiếng, nói.

"Cúng tế Hậu Thổ và Địa Đạo Chư Thánh là được rồi, ta không cần cúng tế." Nói đùa.

Hư Không Đạo Nhân tu luyện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đi con đường Pháp Tắc Thánh Nhân.

Thiên Đạo Thánh Nhân đều vô cùng coi trọng Khí Vận và Công Đức, đối với ngài lại hoàn toàn vô dụng.

Bất luận Địa Đạo Thánh Nhân hay Thiên Đạo Thánh Nhân, đều cần mượn một chút Khí Vận Công Đức để gia cường bản thân.

Một khi Công Đức đủ nhiều, có thể mượn dùng Thiên Đạo chi lực và Địa Đạo chi lực cũng càng nhiều.

Thậm chí nếu Công Đức đủ, như Lão Quân kia lại ngưng tụ ra một Công Đức Chí Bảo cũng không phải là không thể.

Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp của Thái Thượng Lão Quân, Thánh Nhân nào mà không hâm mộ.

Hư Không Đạo Nhân, nếu không phải đã có Hỗn Độn Chung, đều hận không thể cướp cái Linh Lung Tháp của Lão Quân.

Huống hồ, Thiên Đạo Địa Đạo thực tế bản thân cũng cần Khí Vận

và Công Đức Nhân tộc.

Nhân tộc trí tuệ cực cao, sinh sôi nảy nở lại nhanh.

Khi Nhân tộc đạt đỉnh thịnh, lực lượng sinh tử trong Hồng Hoang Thế Giới sẽ đạt đến một sự cân bằng.

Chương 70

Vô số sinh linh đản sinh, vô số sinh linh tử vong.

Toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới vận chuyển có trật tự, sức mạnh Địa Đạo và Thiên Đạo cũng sẽ gia cường, ngược lại càng có lợi cho việc Hồng Hoang Thế Giới mở rộng.

Nhưng Khí Vận và Công Đức loại vật này đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, lại không có một chút tác dụng nào.

Sức mạnh của ngài hoàn toàn dựa vào bản thân, không có quan hệ với Hồng Hoang Thế Giới.

Dù sao tu luyện Thời Không Pháp Tắc, Hồng Hoang Thế Giới dù cường đại đến đâu, sức mạnh thời không cũng không thể vượt qua Thời Không Pháp Tắc bản nguyên nhất trong Hỗn Độn vô biên.

Huống hồ giết chết Nguyên Thủy, bị Thiên Đạo chán ghét.

Hấp thu một chút Công Đức, Khí Vận, để tẩy rửa những vết nhơ trong Thiên Đạo, có thể mượn dùng sức mạnh thời không của Hồng Hoang Thế Giới.

Đối với ngài, cũng không có ý nghĩa.

Có Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên tồn tại, không thể sử dụng sức mạnh thời không bên trong, vẫn có thể trực tiếp câu thông Thời Không Pháp Tắc của Hỗn Độn Không Gian.

Chẳng qua hao phí sức mạnh lớn hơn một chút.

Huống hồ, sau khi Địa Đạo trưởng thành, có Hậu Thổ ở đó, sự chế hành của Thiên Đạo đối với ngài sẽ giảm đi không ít.

Lấy Khí Vận và Công Đức Nhân tộc, phải che chở Nhân tộc,

tương đương với việc bị Nhân tộc trói buộc.

Đương nhiên Hư Không Đạo Nhân không nguyện ý làm chuyện đó.

Hơn nữa Khí Vận và Công Đức Nhân tộc dù nhiều đến đâu, phân cho Địa Đạo nhiều nhất cũng chỉ một nửa.

Nếu Hư Không Đạo Nhân lại lấy đi một nửa của một nửa, thì sức mạnh Địa Đạo hồi phục cũng sẽ chậm lại không ít.

"Vâng, Hư Không Thánh Nhân!" Hiên Viên Thị ứng tiếng.

Trong lòng cũng bất đắc dĩ.

Vốn muốn mượn Khí Vận và Công Đức Nhân tộc, để trói buộc cả vị Hư Không Đạo Nhân cường đại nhất này vào Nhân tộc.

Dù sao chuyến đi này của Hiên Viên Thị, thà nói là vì Hậu Thổ, không bằng nói là vì vị Hư Không Thánh Nhân này.

Nhưng hắn cũng biết, Pháp Tắc Thánh Nhân vốn không nguyện ý bị thế giới trói buộc.

Khí Vận và Công Đức Nhân tộc loại vật này, đối với ngài mà nói là một loại trói buộc biến tướng.

"Vậy thì.

Hậu Thổ Nương Nương, Hư Không Thánh Nhân.

Hiên Viên Thị cáo thối, đợi khi Nhân tộc ta bắt đầu cúng tế Địa Đạo, Hậu Thổ Nương Nương đáp lời là được." Hiên Viên Thị nói với Hậu Thổ.

"Được!

Cứ yên tâm, đã cúng tế Địa Đạo.

Sau này Nhân tộc có chuyện, ta tự nhiên cũng sẽ không khoanh tay

đứng nhìn.” Hư Không Đạo Nhân mỉm cười nói với Hiên Viên Thị.

Hiên Viên Thị đã nói vòng vo nửa ngày, có lẽ muốn thứ không rõ ràng.

Không phải là một lời hứa sao.

Nghe lời Hư Không Đạo Nhân nói, Hiên Viên Thị trong lòng cũng đại hỉ, chỉ cảm thấy chuyến đi này không hề uổng phí.

“Ta trong lòng đã rõ!” Hậu Thổ cũng gật đầu mỉm cười.

Đồng thời trong lòng cũng không khỏi cảm thán một tiếng.

Nhân tộc không hổ là nhân vật chính thiên sinh của Thiên Địa.

Nhìn Hiên Viên Thị biết tiến thoái có chừng mực, có lý có lẽ, không kiêu không hèn.

Đối mặt với hai vị Thánh Nhân, cũng có thể hùng hồn nói chuyện, trần thuật lợi hại.

Nếu Vu tộc thay vào hoàn cảnh của Nhân tộc.

Có Thiên Đạo ưu ái, phía sau lại có sáu vị Thánh Nhân chống lưng, lại là bá chủ Hồng Hoang Thế Giới.

Liệu có thể để một chủng tộc đã bị đánh bại quay trở lại Hồng Hoang Đại Lục không.

Đối phương phía sau cũng có Thánh Nhân cường đại thì sao, chẳng lẽ không thể đánh một trận đại chiến ư.

Ban đầu Vu Yêu Chi Chiến, Vu tộc tự tin như vậy.

Mười hai Tổ Vu tung hoành giữa Thiên Địa, cường hoành vô địch, hà tất phải cùng tồn tại với Yêu tộc.

Kết quả là Tổ Vu thân vẫn, Vu tộc bị phá diệt.

Hậu Thổ trong lòng rõ ràng, nếu không phải Hư Không Đạo Nhân

hoành không xuất thế.

Nàng đã sớm bị phong ấn triệt để trong Luân Hồi, Vu tộc cũng chắc chắn đã trở thành lịch sử.

"Hậu Thổ Đại nhân, ta thật sự phải cùng Nhân tộc cộng tồn sao?" Thấy Hiên Viên Thị đã rời đi, Tương Liễu có chút không cam lòng hỏi.

"Người Vu tộc nào nguyện ý ở lại trong thế giới của Địa Thư thì cứ ở lại.

Nếu nguyện ý quay về Hồng Hoang Đại Lục thì quay về Hồng Hoang Đại Lục." Hậu Thổ đạm đạm nói: "Nhưng nhớ kỹ, đừng chủ động gây hấn xung đột với Nhân tộc." "Nếu Nhân tộc làm hại Vu tộc ta, ta tự nhiên cũng sẽ không bỏ mặc." "Nhưng nếu ta biết những người Vu tộc nào chủ động gây hấn, ta cũng sẽ không bỏ qua, hiểu chưa?" Nói đến sau cùng, Hậu Thổ vốn ôn nhu, giọng nói cũng trở nên nghiêm khắc.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người toàn thân chấn động, vội vàng ứng tiếng.

Hậu Thổ dù sao cũng là một Tổ Vu, chỉ là tính cách vẫn luôn ôn hòa nhu nhược, nên mấy vị Đại Vu mới dám nói chuyện như vậy với Hậu Thổ.

Nếu là ở thời Thượng Cổ, khi Tổ Vu còn đó.

Nếu nói như vậy, thì người Vu tộc kia chỉ có thể tuân theo mà thôi.

Mười hai Tổ Vu không phải ai cũng ôn hòa như Hậu Thổ, thậm chí có thể nói Hậu Thổ bản thân là một dị loại trong mười hai Tổ Vu.

Mười một vị Tổ Vu còn lại, tuy bảo hộ Vu tộc, nhưng tự thân uy nghiêm cực trọng.

Đại Vu nào dám nói chuyện như vậy, đã sớm bị bóp chết.

Có lẽ cũng vì Cửu Phượng thân là bào muội của Cường Lương, nên mới có thể nói được vài câu trước mặt Tổ Vu.

Ngày nay uy nghiêm của Hậu Thổ khiến mấy người họ dù Hậu Thổ bình thường ôn nhu thế nào, vẫn coi nàng là một Tổ Vu.

Hậu Thổ nhìn dáng vẻ của Cửu Phượng cùng những người khác mà trong lòng lắc đầu.

Mấy vị thủ lĩnh Vu tộc này thực ra đại diện cho quan điểm trong lòng phần lớn Vu tộc.

Không cùng tồn tại với Nhân tộc thì sao?

Trước hết, Địa Đạo bản thân cũng ưu ái Nhân tộc hơn.

Địa Đạo đã hoàn toàn khôi phục thực lực, không kém gì Thiên Đạo.

Hậu Thổ hoàn toàn đứng về phía Vu tộc thì sao chứ.

Dưới trướng Hậu Thổ cũng chỉ có một vị Địa Đạo Thánh Nhân, thêm Trấn Nguyên Tử sau này cũng là hai vị.

Trên tay không có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo nào.

Phía sau Nhân tộc không chỉ có Thiên Đạo và Hồng Quân ủng hộ.

Lại còn có sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân, trong đó ba vị là Bàn Cổ Chính Tông, nắm giữ hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Thực lực Nhân tộc ngày nay cũng xa hơn Vu tộc.

Không phải Vu tộc không cùng tồn tại với Nhân tộc là vấn đề, mà Nhân tộc nguyện ý để Vu tộc cùng tồn tại trên Hồng Hoang Thế Giới bản thân đã là một sự nhượng bộ cực lớn.

Đó là nể mặt Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân có thể áp chế Hồng Quân và Thiên Đạo hóa thân, không phải Tổ Vu Hậu Thổ.

Sau này gả cho Hư Không Đạo Nhân, cũng không có nghĩa là Hư Không Đạo Nhân là người Vu tộc.

Huống hồ như Hiên Viên Thị đã nói.

Hậu Thổ muốn hoàn toàn nắm giữ Địa Đạo, không thể chỉ phù trợ Vu tộc. ...

Trong Hỏa Vân Cung!

"Phục Hy Thánh Nhân, Thần Nông Thánh Nhân.

Chuyện là vậy, sau này Nhân tộc ta sẽ tế Thiên Đạo Địa Đạo song song." Hiên Viên Thị kể lại những việc đã thỏa thuận sau khi bái phỏng Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ cho hai vị Thánh Hoàng còn lại.

"Thiên Đạo và Địa Đạo cùng được cúng tế, vốn là chuyện đương nhiên." Thần Nông Thị vuốt râu, gật đầu nói.

"Lời nói thì không sai." Phục Hy Thị cau mày: "Chỉ là bấy lâu nay, Hồng Quân Đạo Tổ và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn luôn ủng hộ ta từ phía sau." "Nếu ta bây giờ cúng tế song song Địa Đạo Hậu Thổ Nương Nương và mấy vị Địa Đạo Thánh Nhân, thì mấy vị Thánh Nhân kia e rằng sẽ bất mãn trong lòng." Thiên Đạo Thánh Nhân phù trì Nhân tộc chẳng phải vì Khí Vận và Công Đức ư?

Nếu Nhân tộc đột ngột chia một nửa Khí Vận và Công Đức cho Địa Đạo, thì các Thiên Đạo Thánh Nhân đó chắc chắn sẽ bất mãn.

Vì vậy sự lo lắng của Phục Hy Thị cũng có lý.

"Bất mãn thì sao chứ.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia phù trì Nhân tộc ta chẳng qua

cũng vì Khí Vận và Công Đức của Nhân tộc ta mà thôi.” Hiên Viên Thị mặt không biểu cảm nói.

“Nhân tộc ta cúng tế Thiên Đạo và chư vị Thánh Nhân, đã vô số năm rồi.” “Huống hồ, Khí Vận Nhân tộc ta vốn dựa vào sự ưu ái của Thiên Đạo và Địa Đạo.

Không cúng tế Địa Đạo, cũng không hợp tình hợp lý.” “Vậy còn Thiên Đạo Thánh Nhân bên kia?” Phục Hy Thị hơi nhức đầu.

Không phải hắn thiên về Thiên Đạo Thánh Nhân, mà nay thân là Nhân Hoàng, tự nhiên đứng về phía Nhân tộc.

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân tích uy vô số năm, tuyệt đối không phải Nhân tộc có thể chống lại.

“Mấy vị Thánh Nhân bên kia bất mãn, cứ để họ đi tìm Địa Đạo Thánh Nhân là được, chẳng lẽ còn có thể làm khó Nhân tộc ta ư.” Thần Nông Thị lạnh lùng hừ một tiếng nói.

“Không sai.

Hư Không Thánh Nhân tuy không cần hương hỏa của Nhân tộc ta.

Chương 71

Nhưng cũng hứa rằng, một khi Nhân tộc có chuyện, tuyệt đối sẽ không khoanh tay đứng nhìn." "Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia không hề ngốc, có Hư Không Thánh Nhân ở đó.

Dám ra tay với Nhân tộc ta, chẳng phải sẽ đẩy toàn bộ Khí Vận Nhân tộc ta về phía Địa Đạo sao." Phục Hy Thị gật đầu, cảm thấy lời Hiên Viên Thị nói quả thực có lý.

"Chỉ là Vu tộc quay trở lại Hồng Hoang Đại Lục, không biết đối với Nhân tộc ta là phúc hay họa?" Thần Nông Thị nói.

"Không cần lo lắng, Hậu Thổ Nương Nương là một vị Thánh Nhân có lòng nhân hậu.

Tất nhiên sẽ không để Vu tộc phóng tứ khi áp Nhân tộc ta, chúng ta cứ ước thúc Nhân tộc mình cho tốt." "Huống hồ, Vu tộc thực lực tuy mạnh, nhưng sinh sôi nảy nở quá chậm.

Không cần bao nhiêu vạn năm, sẽ bị Nhân tộc ta đồng hóa." "Điểm quan trọng nhất, ta thấy Hư Không Thánh Nhân kia không hề thiên vị Vu tộc.

Dường như Nhân tộc và Vu tộc trong mắt ngài không khác mấy, ta thấy ngài vui vẻ khi thấy chuyện này thành công." Hiên Viên Thị chậm rãi nói.

Nếu Hư Không Đạo Nhân có mặt ở đó chắc chắn sẽ kinh ngạc.

Chắc chắn hắn không ngờ Hiên Viên Thị chỉ ở Ngũ Trang Quán một lát mà đã quan sát được nhiều điều như vậy.

Ngài quả thực không quan trọng Vu tộc và Nhân tộc, việc chiếu cố Vu tộc hoàn toàn là vì Hậu Thổ mà thôi.

Xu hướng nội tâm của ngài, thực ra vẫn thiên về Nhân tộc nhiều hơn một chút, chỉ là hai tộc Vu, Nhân trong lòng ngài đều không quan trọng mà thôi.

"Nếu đã như vậy, thì ba người chúng ta sẽ hạ giới, dẫn dắt Nhân tộc chính thức cúng tế Địa Đạo và Hậu Thổ Nương Nương." Phục Hy Thị gật đầu nói.

Đã quyết định xong, thì cũng không còn do dự nữa.

Chuyện này cũng thích hợp nhất là do ba người họ đi làm.

Tuy ngày nay trên Hồng Hoang Đại Lục có Nhân Hoàng, nhưng với uy vọng của ba vị Thượng Cổ Thánh Hoàng, mới có thể chính thức lập tự Địa Đạo.

"Không sai.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia muốn trách tội thì cứ trách tội chúng ta là được." Hiên Viên Thị cũng đứng lên nói.

"Chúng ta thân là Nhân Hoàng, hưởng Khí Vận hương hỏa của Nhân tộc.

Tự nhiên phải cúc cung tận tụy vì Nhân tộc." Thần Nông Thị cũng trầm giọng nói.

Ba vị Thánh Hoàng rời khỏi Hỏa Vân Cung, trực tiếp hướng về phía hạ giới.

Hồng Hoang Thế Giới.

Các thủ lĩnh bộ lạc, trọng thần cường giả của Nhân tộc toàn bộ tề tụ tại bộ lạc Hữu Hùng Thị.

Chỉ vì ba vị Thượng Cổ Thánh Hoàng của Nhân tộc liên danh giáng lâm.

Thánh Hoàng Phục Hy Thị, Thánh Hoàng Thần Nông Thị, Thánh

Hoàng Hiên Viên Thị.

Các Thánh Hoàng tối cao trong mắt Nhân tộc, trong lòng Nhân tộc, uy vọng của mấy vị Thánh Hoàng cao hơn rất nhiều so với cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chính dưới sự dẫn dắt của ba vị Thánh Hoàng.

Nhân tộc mới từ một chủng tộc nhỏ bé ăn lông ở lỗ, là huyết thực của các loại Yêu thú cường đại trong Hồng Hoang Thế Giới.

Trở thành Thiên Địa Bá Chủ thống trị toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới ngày nay.

Nhân Hoàng thống trị Nhân tộc ngày nay cũng là Thuấn Đế lừng lẫy danh tiếng.

Dưới sự thống trị của Thuấn Đế, các bộ lạc Nhân tộc hòa bình vô số năm.

Toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới không ai dám trêu chọc Nhân tộc, các loại thiên tai thủy hoạn, Yêu thú hại người đều bị Đế Thuấn phái người đi dẹp yên, hoặc xua đuổi hoặc giết chết.

Nhân tộc mấy năm gần đây an cư lạc nghiệp, sinh sôi nảy nở, uy vọng của Thuấn Đế cực cao, gần như sánh ngang với Tam Hoàng Thượng Cổ.

Tuy nhiên sau khi Tam Hoàng Thượng Cổ đích thân giáng lâm, Đế Thuấn lập tức giao ra quyền lực trong tay, cung kính phục thị ba vị Thánh Hoàng, an tiền mã hậu.

Dưới mệnh lệnh của Hiên Viên Thị, Phục Hy Thị và Thần Nông Thị.

Các bộ lạc Nhân tộc đồng lòng hiệp lực, xây dựng một tế đàn gần bộ lạc Hữu Hùng Thị.

Tế đàn dài rộng mỗi cạnh chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín vạn trượng, cao tới chín vạn chín nghìn chín trăm chín mươi chín dặm, vô cùng hoành vĩ.

Nhưng Nhân tộc ngày nay thực lực cường đại vô cùng, trong tộc Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên đều không ít.

Xây dựng một tế đàn lớn như vậy, tuy cũng tốn không ít tâm lực, nhưng cũng không đến nỗi lao dân tổn của.

Phía trên cùng của tế đàn đặt song song thần bài, một vị là Hồng Quân Đạo Tổ của Thiên Đạo, một vị chính là Hậu Thổ Nương Nương của Địa Đạo.

Phía dưới thần bài Thiên Đạo đặt sáu tôn bài vị nhỏ hơn một chút, cúng phụng chính là Thiên Đạo Lục Thánh.

Phía Tây thần bài Địa Đạo chỉ cúng phụng một vị Địa Đạo Thánh Nhân.

Toàn bộ tế đàn bày đầy các loại tế phẩm quý giá, Tam Sinh Ngũ Súc, Tiên thảo Linh quả, Ngũ Sắc Thần thổ, Tinh Kim Khoáng thạch, v.v.

Ba vị Thượng Cổ Thánh Hoàng thân mặc hoa phục, dẫn dắt Đế Thuấn, cùng các thủ lĩnh bộ lạc, trọng thần của Nhân tộc, bước lên tế đàn.

Sau khi phần hương đảo cáo hoàn tất.

Hiên Viên Thị bước lên một bước cao giọng nói.

“Thiên Đạo Địa Đạo hữu linh, hôm nay Hiên Viên Thị suất lĩnh Nhân tộc, cúng tế Hoàng Thiên, tự Hậu Thổ.” “Chư Thánh ở trên, nhận hương hỏa của Nhân tộc ta, hộ Khí Vận Nhân tộc ta.” “Nhận hương hỏa của Nhân tộc ta, hộ Khí Vận Nhân tộc ta.” Phục Hy Thị, Thần Nông Thị, Đế Thuấn, Chuyên Húc Thị cùng các Nhân Hoàng lịch

đại của Nhân tộc, cộng thêm các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc đồng thanh cao hô.

Sau đó, tất cả mọi người đều nhìn về phía bài vị Chư Thánh ở giữa.

Nếu Chư Thánh nguyện ý che chở Nhân tộc, tự nhiên sẽ giáng hạ pháp chỉ, hiển Thánh nhân gian. ...

Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên cũng nghe thấy lời đảo cáo của Nhân tộc.

Ngay lập tức sắc mặt biến đổi nói: "Nhân tộc dám cúng tế Địa Đạo, chẳng lẽ không để mấy vị Thánh Nhân ta vào mắt ư." Ngày nay Khí Vận Nhân tộc, hầu như Xiển Giáo, Nhân Giáo và Tiệt Giáo ba nhà cùng hưởng, đặc biệt là Xiển Giáo, được Khí Vận nhiều nhất.

Hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo và Nữ Oa Nương Nương đều không phân được Khí Vận Nhân tộc.

Bây giờ Nhân tộc làm như vậy, thì Khí Vận phân cho Tam Thanh chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều.

"Hiên Viên Thị lẽ nào đã quên, nếu không có chúng ta che chở.

Nhân tộc sẽ là huyết thực trong miệng Yêu tộc, hôm nay làm như vậy là bội phản Thiên Đạo." "Quảng Thành Tử, xem ra ngươi dạy đệ tử không tốt rồi." Nguyên Thủy tức giận nói với Quảng Thành Tử.

Ban đầu Nguyên Thủy phái Quảng Thành Tử hạ giới, thu Hoàng Đế làm đệ tử, giáo hóa Nhân tộc, truyền thụ Đạo thuật.

Quảng Thành Tử cũng được xưng là Thánh Hoàng Chi Sư, nhờ vào thân phận của Hiên Viên Thị, không biết đã hưởng bao nhiêu Công Đức và Khí Vận.

Xiển Giáo cũng chính nhờ mối quan hệ này, địa vị trong Nhân tộc hầu như ngang hàng với Nhân Giáo.

"Sư Tôn, đệ tử cũng không biết Hiên Viên Thị vì sao lại làm như vậy." Quảng Thành Tử cũng sắc mặt khó coi.

Tuy là thầy của Hoàng Đế, nhưng Khí Vận Nhân tộc quả thực quá cường đại.

Hiên Viên Thị sau khi trở thành Thánh Hoàng, luận thân phận và địa vị, đã vượt xa hắn.

Ít nhất nhờ thân phận Thánh Hoàng, thêm Khí Vận và Công Đức Nhân tộc, Nguyên Thủy trước mặt Hiên Viên Thị cũng không thể quá mức.

Bây giờ Hiên Viên Thị làm như vậy, tự nhiên cũng không cần bàn bạc với hắn.

"Sư Tôn, đệ tử có nên đáp lời không?" Quảng Thành Tử hỏi Nguyên Thủy.

Nhân tộc cúng tế Thiên Đạo và Thánh Nhân, ngày thường Thánh Nhân chắc chắn sẽ đáp lời, để biểu thị sự che chở đối với Nhân tộc.

Đồng thời mới có thể hưởng Khí Vận và Công Đức hương hỏa Nhân tộc.

Chỉ là bây giờ Nhân tộc đặt Thiên Đạo và Địa Đạo song song, ngay cả Nguyên Thủy cũng không biết có nên đáp lời hay không.

Nếu không đáp lời, thì sau này Khí Vận Nhân tộc sẽ không còn liên quan gì đến Xiển Giáo nữa.

Nếu đáp lời, mà Hồng Quân bên kia không hài lòng, thì cũng không thể gánh vác nổi.

"Cứ xem Lão Sư bên kia quyết định thế nào." Nguyên Thủy đạm

đạm nói.

Chuyện này, tin rằng Hồng Quân chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Chỉ cần Hồng Quân từ chối, thì chính hảo có thể danh chính ngôn thuận giáo huấn một số Nhân tộc không nghe lời này.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân thở dài một hơi, nhưng không mở miệng, cũng không đáp lời.

Tuy Lão Quân thân là Nhân Giáo Giáo Chủ, thống lĩnh Nhân Giáo, giáo hóa Nhân tộc.

Nhưng Tam Thánh Hoàng đích thân giáng lâm, cũng không phải Nhân Giáo Giáo Chủ có thể thay đổi được.

Khi Tam Thánh Hoàng không có mặt, Nhân Giáo Giáo Chủ cộng thêm thân phận Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên là đứng đầu trong Nhân tộc.

Nhưng Tam Thánh Hoàng đích thân hạ phàm, Nhân tộc chắc chắn sẽ càng ủng hộ Thánh Hoàng.

"Cứ xem Lão Sư làm thế nào." Trong Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung, Thông Thiên nhìn lời đảo cáo của Nhân tộc mà trong lòng nghĩ.

Thực ra Thông Thiên không hề để ý việc đáp lời Nhân tộc.

Dù sao Tiệt Giáo cùng hai giáo còn lại chia sẻ Khí Vận Nhân tộc, nhưng Tiệt Giáo lại ít hơn Xiển Giáo rất nhiều.

Huống hồ Thông Thiên đối với Địa Đạo cũng không hề bài xích.

Đã là Hồng Hoang Thế Giới phân Thiên Đạo Địa Đạo, thì rõ ràng Địa Đạo và Thiên Đạo vốn là hai mặt của một thể.

Nhân tộc chịu sự che chở của Địa Đạo, cúng tế Địa Đạo tự nhiên cũng là chuyện đương nhiên.

Nhưng Thông Thiên cũng không dám tự ý hành động, dù sao chuyện này chủ yếu là xem thái độ của Hồng Quân.

Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Thánh Nhân cũng chỉ yên lặng nhìn tất cả.

Nhân tộc tuy do Nữ Oa Thánh Nhân tạo ra, nhưng với tư cách là Đại Thánh của Yêu tộc, Nữ Oa cũng không quá để Nhân tộc trong lòng.

Ngày xưa khi Yêu tộc lấy Nhân tộc làm huyết thực, nàng cũng không hề quản.

Sau khi Phục Hy vẫn lạc, Nữ Oa để Phục Hy chuyển sinh Nhân tộc.

Chỉ là vì biết sau Vu Yêu Đại Chiến, Yêu tộc tất định sẽ thất bại, Nhân tộc nhất định sẽ trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, chỉ là một sự mưu tính sớm mà thôi.

Chương 72

“Sư huynh, chúng ta cứ tĩnh quan kỳ biến?” Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nói với Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Kẻ xuẩn xuẩn dục động nhất tự nhiên là Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn hai người.

Hương hỏa Nhân tộc hầu như toàn bộ bị Tam Thanh chia sẻ, Tây Phương Giáo một chút tàn dư cũng không kiếm được.

Bây giờ Nhân tộc cúng tế Thiên Địa, cũng đặt bài vị của mình vào đó.

Nếu là người đầu tiên đáp lời, chắc chắn ít nhiều sẽ được chia sẻ một chút Khí Vận.

“Tĩnh quan kỳ biến!” Chuẩn Đề đạm đạm mở miệng nói, sau đó tiếp tục tham ngộ Tịch Diệt Thiền Đạo.

Giữa Hồng Quân và Hư Không Đạo Nhân có mưu tính.

Hai người bọn họ thân là Thánh Nhân, cũng không có thực lực để xen vào loại chuyện này. ...

Địa Phủ, Luân Hồi.

Kể từ khi Hiên Viên Thị trở về chuẩn bị chuyện cúng tế Địa Đạo.

Phân thân của Hậu Thổ liền cùng Hư Không Đạo Nhân quay về Địa Phủ Luân Hồi.

“Không đáp lời ư?

Có Khí Vận Nhân tộc gia trì, thời gian thoát khỏi Luân Hồi có thể sớm hơn rất nhiều.” Hư Không Đạo Nhân nhìn cảnh Nhân tộc cúng tế

trong gương cười hỏi Hậu Thổ.

"Tự nhiên phải đáp lời." Hậu Thổ ôn nhu cười nói.

Khẽ nâng một ngón tay, một tia sáng màu thổ hoàng từ đầu ngón tay tỏa ra, bay về phía tế đàn trên Hồng Hoang Đại Lục.

Đứng một bên là Minh Hà, thấy Hậu Thổ đều đáp lời, cũng phát ra một đạo quang mang đen kịt đi theo phía sau. ...

Trên tế đàn.

Nhìn thấy sau khi Hiên Viên Thị cúng tế Hoàng Thiên Hậu Thổ, tế đàn vẫn không hề phản ứng.

Trong lòng mọi người có mặt liền trầm xuống.

Thông thường Nhân tộc chưa từng tiến hành cúng tế quy mô lớn như vậy.

Nhưng như thế này, cơ bản là sau khi cúng tế bắt đầu, Thánh Nhân sẽ nhanh chóng đáp lời.

Tình huống như thế này chỉ nói lên một vấn đề, Thánh Nhân không hài lòng rồi.

Dòng người bên dưới lập tức hơi xao động, ngay cả trong lòng Đế Thuấn cũng có một tia bất an.

Nhưng nhìn thấy ba vị Thánh Hoàng đứng ở phía trước nhất bất động như sơn, trong lòng cũng hơi an ổn một chút.

Tuy biết phía sau không ít tộc nhân trong lòng nghi hoặc, nhưng Hiên Viên Thị không hề hoảng sợ.

Vì biết Thiên Đạo Thánh Nhân không đáp lời, Hậu Thổ Nương Nương nhất định sẽ đáp lời.

Tuy biết hành vi này có thể đắc tội Hồng Quân và Thiên Đạo

Thánh Nhân.

Nhưng Hiên Viên Thị không muốn kéo Nhân tộc vào cuộc tranh đấu giữa Thiên Đạo Địa Đạo.

Huống hồ Nhân tộc là chủng tộc được Thiên Đạo ưu ái, Hồng Quân hợp đạo.

Lực ảnh hưởng đối với Thiên Đạo của nàng xa không bằng lực ảnh hưởng của Hậu Thổ đối với Địa Đạo.

Thêm vào một Hư Không Đạo Nhân thâm bất khả trắc, Hiên Viên Thị tự nhận cách này không đắc tội cả hai bên.

Nếu Hồng Quân có thể áp chế được Địa Đạo, thì Nhân tộc ta chỉ cúng tế Thiên Đạo tự nhiên không có vấn đề gì.

Vì đã không áp chế được, vậy thì Thiên Đạo Địa Đạo đều che chở Nhân tộc, Nhân tộc ta đương nhiên phải cùng cúng tế.

Quả nhiên, trên thần bài Địa Đạo phát sáng một đạo quang mang màu thổ hoàng.

"Ta Hậu Thổ tiếp nhận cúng phụng của Nhân tộc, che chở các ngươi." Cùng với tiếng Hậu Thổ vang lên, nguyên lực màu thổ hoàng khuếch tán ra, quét khắp toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Tất cả mọi người có mặt đều cảm giác, liên hệ với Đại Địa dường như khăng khít hơn một chút.

Ngay sau đó, phía dưới thần bài Địa Đạo, thần vị Minh Hà cũng phát sáng một đạo quang mang màu đen, đại biểu cho Minh Hà Thánh Nhân cũng đã tiếp nhận cúng phụng của Nhân tộc.

"Đa tạ Hậu Thổ Nương Nương!" Hiên Viên Thị, Phục Hy Thị, Thần Nông Thị ba vị Thánh Hoàng trầm giọng nói.

"Hậu Thổ Nương Nương tại thượng!" Nhân tộc còn lại cũng hoan

hô.

Sau khi Hậu Thổ đáp lời, liền không nói nữa.

Một nửa Khí Vận trong Nhân tộc hướng về phía Hồng Hoang Đại Lục, rõ ràng đã tiếp nhận cúng phụng của Nhân tộc.

Nhưng Hiên Viên Thị không dẫn Nhân tộc rời đi, tiếp tục nhìn chằm chằm vào thần bài Thiên Đạo.

Đợi một lúc lâu, một đạo thanh quang từ trên cao bắn xuống, đánh vào thần bài Thiên Đạo, thần bài thanh quang đại phóng.

Cùng với thần bài Thiên Đạo phát sáng, sáu vị Thánh Nhân còn lại trên thần vị cũng phát sáng những đạo thanh quang hoặc sáng hoặc tối.

Chỉ có thần vị của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đến cuối cùng, mới dường như bất tình bất nguyện phát sáng.

Ba vị Thánh Hoàng lúc đó mới thở phào nhẹ nhõm.

Trong lòng đã hiểu, ít nhất Nhân tộc sẽ không trở thành quân cờ tranh chấp giữa Thiên Đạo Địa Đạo.

Trong Ngũ Trang Quán.

Kể từ khi Hiên Viên Thị, Phục Hy Thị và Thần Nông Thị, dẫn dắt Nhân tộc cúng tế Thiên Đạo Địa Đạo.

Thiên Đạo và Địa Đạo của Hồng Hoang Thế Giới đều đã triệt để thừa nhận địa vị nhân vật chính Khí Vận Hồng Hoang Thế Giới của Nhân tộc.

Theo thỏa thuận giữa Hiên Viên Thị và Hậu Thổ, ngày nay Vu tộc cũng có thể tùy ý sinh sống trên Hồng Hoang Đại Lục.

Chỉ cần Vu tộc không khiêu khích tấn công Nhân tộc, Nhân tộc cũng sẽ không xâm phạm lãnh địa Vu tộc.

Vu tộc ngày nay, không cần phải trốn tránh như trước nữa.

"Cửu Phượng Đạo huynh, Hình Thiên Đạo huynh, Tương Liễu Đạo huynh, các ngươi đã quyết định dẫn dắt các bộ lạc của mình quay về Hồng Hoang Đại Lục chưa?" Trong thế giới của Địa Thư, Trấn Nguyên Tử hỏi Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu mấy người.

Hiện nay đầu của Hình Thiên đã được tìm về, biến thành một người đàn ông trung niên uy vũ.

Ban đầu sau khi đầu của Hình Thiên bị chặt xuống, đã bị phong ấn tại Thường Dương Sơn trong Hồng Hoang Thế Giới.

Vu tộc không có Nguyên Thần, không thể thôi diễn Thiên Cơ, vì vậy vẫn luôn không tìm được vị trí đầu của Hình Thiên.

Nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, đó chỉ là một chuyện nhỏ.

Tuy Hư Không Đạo Nhân cũng không biết pháp môn thôi diễn Thiên Cơ.

Nhưng với Thời Gian Pháp Tắc truy ngược thời gian.

Ngài dễ dàng phá vỡ phong ấn ở Thường Dương Sơn, mang đầu của Hình Thiên về.

Không thể không nói, Bất Tử Chi Thân của Vu tộc quả thực cường hoành vô cùng.

Đầu của Hình Thiên bị phong ấn nhiều năm như vậy, vẫn nguyên vẹn không tổn hại, sau khi nối lại với cơ thể, cả người liền như chưa từng bị thương.

"Thế giới trong Địa Thư không phải là nơi ở lâu dài, ta tự nhiên chuẩn bị quay về Hồng Hoang Đại Lục." Hình Thiên gật đầu nói.

Thế giới do Địa Thư hóa thành có sự khai triển của Không Gian

Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân, tuy diện tích không nhỏ, linh khí sung túc.

Nhưng cuối cùng vẫn xa không bằng Hồng Hoang Thế Giới.

Huống hồ Vu tộc tiến hóa đột phá cần cảm ngộ các loại pháp tắc, huyết mạch, thế giới trong Địa Thư thiên sinh pháp tắc không toàn vẹn.

Với thực lực của Hư Không Đạo Nhân cũng không thể thay đổi vấn đề này, chỉ có thể cố gắng bổ sung Thời Không Pháp Tắc bên trong.

Nếu Hư Không Đạo Nhân có thể sáng tạo một thế giới pháp tắc hoàn chỉnh, thì thực lực của ngài không kém gì Bàn Cổ ngày xưa.

Cho nên đối với Vu tộc, hiện nay có thể quay về Hồng Hoang Thế Giới, tự nhiên ở lại Hồng Hoang Đại Lục là tốt nhất.

"Nhiều năm qua đa tạ Trấn Nguyên Tử Đại Tiên đã chiếu cố." Cửu Phượng nói với Trấn Nguyên Tử.

"Đa tạ Đại Tiên đã chiếu cố." Hình Thiên và Tương Liễu cũng chắp tay ôm quyền.

Tuy Vu tộc vẫn luôn không mấy coi trọng những người tu luyện Tiên Đạo.

Nhưng Trấn Nguyên Tử là ân nhân cứu mạng của Vu tộc, thực lực lại cường hoành vô cùng.

Trong lòng mấy vị Đại Vu này cũng vô cùng kính trọng Trấn Nguyên Tử.

"Không dám, đó là nhờ phúc của Hậu Thổ Nương Nương và Hư Không Thánh Nhân mà thôi.

Ta chỉ là tiện tay làm chút việc nhỏ." Trấn Nguyên Tử liên tục xua

tay nói.

“Nhưng mấy vị Đạo hữu, nơi mà các bộ lạc của các ngươi từng ở trước đây, đã bị Nhân tộc chiếm giữ.

Lần này trở về thì phải làm sao đây?” Trấn Nguyên Tử hỏi.

Ban đầu Vu tộc bị Nhân tộc truy sát xua đuổi, những lãnh địa mà Vu tộc chiếm giữ tự nhiên cũng thuộc về Nhân tộc.

Hiện nay Vu tộc tuy đã quay về Hồng Hoang Đại Lục, nhưng Hậu Thổ Nương Nương có lệnh không được xung đột với Nhân tộc.

Vì vậy mấy vị Đại Vu này cũng không thể đi giành lại bộ lạc của mình.

Huống hồ ngày nay thực lực Nhân tộc ngày càng cường đại, nếu không có Hậu Thổ Nương Nương giúp đỡ thì Vu tộc cũng không có thực lực để giành lại những vùng đất đó từ tay Nhân tộc.

“Hồng Hoang Đại Lục quảng mậu vô biên, mỗi ngày đều đang mở rộng.

Tự nhiên có thể tìm được nơi thích hợp cho Vu tộc ta sinh tồn.” Cửu Phượng nói nhỏ, tâm trạng có chút buồn bã.

Tuy Vu tộc bản thân không phải là chủng tộc quá coi trọng cố thổ.

Thời Thượng Cổ, Vu tộc săn bắt Yêu tộc làm thức ăn, sống kiểu du mục.

Chương 73

Vẫn luôn đi đâu, thì bộ lạc Vu tộc ở đó.

Đối với Vu tộc mà nói, cũng không có khái niệm cố thổ.

Chỉ là tự nguyện rời đi và bị người ta xua đuổi, lại là hai khái niệm khác nhau.

Vì vậy tuy không có tình cảm với nơi bộ lạc Cửu Phượng từng ở, nhưng tâm trạng Cửu Phượng vẫn có chút buồn bã.

Hình Thiên và Tương Liễu tự nhiên cũng vậy.

"Hiên Viên Thị từng truyền lời cho ta, nếu người Vu tộc nguyện ý quay về lãnh địa trước đây của mình.

Có thể sắp xếp để những người Nhân tộc đó thiên di đi." Trấn Nguyên Tử trầm ngâm một lát, nói với ba người Cửu Phượng.

Quả thực đó là ý của Hiên Viên Thị.

Để thể hiện thành ý, Hiên Viên Thị chủ động đề xuất trả lại lãnh địa các bộ lạc Vu tộc khi họ tiến vào thế giới Địa Thư.

Đương nhiên, chủ yếu cũng vì ban đầu Vu tộc bị Nhân tộc xua đuổi đến các vùng đất xa xôi.

Những nơi đó vốn cũng không có Nhân tộc nào nguyện ý trú đóng ở đó.

Giống như khi Hư Không Đạo Nhân dẫn phân thân Hậu Thổ du ngoạn Hồng Hoang Đại Lục.

Đến Bắc Minh Hải nhìn bộ lạc Cửu Phượng vậy.

Ở những nơi thiên hàn địa động như vậy, cũng chỉ có thể chất Đại Vu mới có thể hoàn toàn thích ứng, Nhân tộc căn bản không nguyện ý

sống ở những nơi như thế.

Những người nguyện ý đến đó đều chỉ là Nhân tộc tầng lớp thấp nhất không có gì, hoặc là chiến sĩ Nhân tộc được phái đi đồn trú mà thôi.

Thậm chí ngay cả chiến sĩ Nhân tộc cũng không có bao nhiêu, Vu tộc đã bị đánh bại, Hồng Hoang Đại Lục không còn kẻ địch của Nhân tộc nữa.

Đồn trú ở những nơi như vậy có tác dụng gì, có kẻ địch cũng sẽ không đi tranh giành những nơi như vậy.

Cái gọi là Nhân tộc đồn trú ở đó, chỉ là biểu tượng tượng trưng cho chiến thắng Vu tộc mà thôi.

Lãnh địa cốt lõi nhất của Vu tộc, như thời Hiên Viên Thị, nơi các bộ lạc Vu tộc như Xi Vưu chiếm giữ ở trung tâm Hồng Hoang Đại Lục.

Đã sớm cùng với việc Xi Vưu bị Hiên Viên Thị đánh bại, trở thành lãnh địa cốt lõi của Nhân tộc vô số năm.

Vô số Nhân tộc sinh sôi nảy nở ở đó, những nơi như vậy tự nhiên không thể nào nhường ra.

"Hiên Viên Thị thật sự đã đáp ứng như vậy?" Cửu Phượng nghe câu nói đó mắt sáng lên, có chút kinh hỉ hỏi.

Hình Thiên và Tương Liễu cũng nhìn Trấn Nguyên Tử.

Tuy Vu tộc không có khái niệm quê hương, nhưng có thể quay về lãnh địa quen thuộc vẫn tốt hơn rất nhiều so với việc bắt đầu lại ở một nơi xa lạ.

"Quả thực là lời nói như vậy.

Chỉ cần ba vị nguyện ý, tùy thời có thể quay về." Trấn Nguyên Tử

gật đầu nói: “Chỉ là...” “Chỉ là?” Cửu Phượng thấy dáng vẻ do dự của Trấn Nguyên Tử, không khỏi hỏi.

Sau đó đoán chừng cho rằng Trấn Nguyên Tử cố kỵ.

Cửu Phượng trực tiếp mở miệng nói: “Đại Tiên cứ vô phương, với ân tình của Đại Tiên đối với tộc ta, ta không có gì không tin tưởng.” Hình Thiên và Tương Liễu cũng liên tục gật đầu.

“Nếu đã như vậy, thì ta nói thẳng.” Trấn Nguyên Tử nói, mở miệng.

Hiện nay sắp trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, sau này chắc chắn sẽ dưới trướng Hậu Thổ Nương Nương.

Hắn cũng nguyện ý suy nghĩ thêm một phen cho Vu tộc.

“Ban đầu trước khi chư vị tiến vào thế giới Địa Thư, đã sớm bị Nhân tộc phân cắt.

Các bộ lạc Đại Vu cơ bản đều ở mỗi phương trời, khó có thể liên kết thành một mảnh.” “Hiện nay thực lực Nhân tộc ngày càng cường đại, nếu chư vị vẫn quay về các bộ lạc của mình như cũ.

E rằng sẽ bị phân cách nghiêm trọng hơn so với ban đầu.” “Chư vị có nhớ ngày xưa Hiên Viên Thị từng đề nghị với Hậu Thổ Nương Nương không?

Để Vu tộc với thân phận Vu Nhân gia nhập Nhân tộc, nhưng bị Hậu Thổ Nương Nương từ chối.” “Nếu chư vị bị phân cắt như vậy, không mất bao lâu.

Vu tộc sẽ có ý vô ý bị Nhân tộc đồng hóa.” Trấn Nguyên Tử giải thích với mấy người.

“Tốt cho Hiên Viên Thị, âm hiểm như vậy.” Nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, Hình Thiên tức giận đùng đùng nói.

“E rằng không chỉ như vậy, đến lúc Vu tộc ta bị phân tán.

Nhân tộc ra tay với Vu tộc ta, Vu tộc ta sẽ không có chút sức chống cự nào.” Tương Liễu cũng nói.

Chỉ có Cửu Phượng cau mày, cảm thấy Hiên Viên Thị không đến mức đó.

“Hình Thiên Đạo huynh, Tương Liễu Đạo huynh.

Hoàn toàn không phải vậy đâu.” Trấn Nguyên Tử vội vàng lắc đầu nói, thật sự sợ Hình Thiên và Tương Liễu hiểu lầm.

Hắn vốn chỉ muốn đánh động ý đồ sâu xa phía sau Hiên Viên Thị, nếu bị làm cho khơi mào lại Vu Nhân đại chiến thì.

Trách nhiệm đó ai cũng không gánh vác nổi.

“Hiên Viên Thị nhiều nhất là mượn cơ hội này để phân hóa và đồng hóa Nhân tộc mà thôi.

Ra tay với Vu tộc, tuyệt đối không dám.” “Vì sao?

Hiện nay Hậu Thổ Đại nhân cũng đã thừa nhận Khí Vận Nhân tộc, che chở Nhân tộc.

Nếu Nhân tộc ra tay, Hậu Thổ Đại nhân e rằng cũng không tiện ra tay.” Tương Liễu có chút nghi ngờ nói.

“Hậu Thổ Đại nhân bị Khí Vận và Công Đức trói buộc, chư vị đừng quên Hư Không Thánh Nhân ở đó.” “Hư Không Thánh Nhân lại không bị những thứ đó trói buộc.

Nếu Hiên Viên Thị ra tay với Vu tộc, chẳng phải là đánh vào mặt Hư Không Thánh Nhân trước đông người sao.” “Chư vị cũng biết tỳ khí của Hư Không Thánh Nhân, nếu Hiên Viên Thị dám ra tay.

Vì thể diện của mình, Hư Không Thánh Nhân cũng tuyệt đối sẽ ra tay với Nhân tộc.” “Hiên Viên Thị thân là Thánh Hoàng Nhân tộc,

không dám lấy an nguy của Nhân tộc ra mạo hiểm.” Trấn Nguyên Tử vội vàng an ủi.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu mấy người nhớ đến tỳ khí của Hư Không Đạo Nhân, không khỏi liên tục gật đầu.

Vị Hư Không Đạo Nhân kia có lẽ không quan tâm đến Vu tộc, nhưng tuyệt đối quan tâm đến Hậu Thổ Đại nhân và thể diện của mình.

Với trí tuệ của Hiên Viên Thị, và sự chênh lệch thực lực giữa hai tộc Vu, Nhân hiện nay, không thể nào lấy chuyện này ra để chuốc lấy sự khó chịu cho mình.

Nói một cách khó nghe, sự chênh lệch thực lực giữa Vu tộc và Nhân tộc chỉ sẽ ngày càng lớn.

Bất luận thế nào, Nhân tộc cũng sẽ không làm loại giao dịch thua lỗ đó.

Dù sao Hư Không Đạo Nhân không chỉ không cho phép Nhân tộc vô cớ ra tay với Vu tộc, mà cũng không cho phép Vu tộc vô cớ ra tay với Nhân tộc.

“Vậy chúng ta quay về lãnh địa của mình ư?” Hình Thiên mở miệng hỏi.

Tương Liễu và Cửu Phượng đều im lặng một lúc, hai người cũng không biết rốt cuộc có nên quay về nơi bộ lạc ban đầu hay không.

“Chư vị không cần vội vàng đưa ra quyết định.

Gần Ngũ Trang Quán của ta, cách bộ lạc Nhân tộc gần nhất cũng có ức vạn dặm.

“Vu tộc có thể tạm thời an cư ở gần Ngũ Trang Quán, sau này quay về các bộ lạc của mình.

Hay đi các nơi khác trên Hồng Hoang Đại Lục, đều có thể từ từ cân nhắc." Trấn Nguyên Tử nói với Cửu Phượng cùng những người khác.

"Nếu đã như vậy, thì xin làm phiền Trấn Nguyên Tử Đại Tiên thêm một thời gian." Cửu Phượng nói, cảm thấy lời Trấn Nguyên Tử nói có lý.

Hiện nay điều quan trọng nhất, là di chuyển Vu tộc ra khỏi thế giới Địa Thư trước.

Người Vu tộc đã sớm chán nản khi ở trong đó.

Chạy trốn bị truy sát, không có cách nào khác, bây giờ có lựa chọn, tự nhiên thế giới bên ngoài tốt hơn.

Còn về việc quay về lãnh địa của mình, hay đi các nơi khác trên Hồng Hoang Đại Lục để tìm kiếm lãnh địa mới cho Vu tộc.

Đều không phải là chuyện mà mấy người họ có thể quyết định chỉ bằng vài lời.

"Nếu đã như vậy, thì mấy vị chúng ta cùng liên thủ.

Nhanh chóng di chuyển các bộ lạc Vu tộc, đều ra ngoài đi." Trấn Nguyên Tử đề nghị.

Ba người gật đầu, lập tức hành động.

Sau mấy chục vạn năm, Vu tộc cuối cùng cũng một lần nữa đặt chân lên Hồng Hoang Đại Lục.

Trong Địa Phủ thuộc Hồng Hoang Thế Giới.

Từ khi Nhân Tộc bắt đầu tế tự Địa Đạo và Hậu Thổ, vô tận khí vận cùng Công Đức bắt đầu đổ vào Địa Phủ.

Địa Phủ là một nơi trọng yếu, nơi sinh tử của Hồng Hoang Thế Giới diễn ra song song.

Hiện nay, Nhân Tộc là chủng tộc hưng thịnh nhất Hồng Hoang Thế Giới, mỗi ngày, số lượng Nhân Tộc luân hồi chuyển thế trong Địa Phủ là nhiều nhất.

Giúp linh hồn Nhân Tộc vãng sinh chuyển thế vốn đã là Công Đức cực lớn.

Bởi vậy, những người làm việc trong Địa Phủ không cần phải như người của Tiên Đạo, cần trảm yêu trừ ma, phù trợ chúng sinh mới có thể tích lũy ngoại công.

Đối với người của Địa Đạo, chỉ cần làm tốt công việc bản chức trong Địa Phủ, vô vàn Công Đức tự nhiên sẽ cuồn cuộn đổ về.

Có thể nói, trong Hồng Hoang Thế Giới, không có nơi nào dễ dàng thu thập Công Đức hơn Địa Phủ.

Chẳng trách ở kiếp trước, hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề của Tây Phương Giáo nhất định phải nắm giữ Địa Phủ không chịu buông tay.

Minh Hà đã trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Toàn bộ Vô Biên Huyết Hải đã trở thành Đạo Trường của Thánh Nhân, Huyết Hải ngày đêm cuộn trào, mang theo sóng huyết vô biên vỗ vào bờ Minh Thổ.

Hiện nay, những người trông coi Địa Phủ đều là A Tu La tộc nhân.

Minh Hà đã lập lời thề lớn mà thành lập Minh Giáo, không lấy giáo lớn tộc, người trong Giáo đều là A Tu La tộc nhân, so với trước kia cũng không có gì khác biệt.

Kể từ khi trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, Minh Hà đương nhiên không cần ngày ngày tự mình trông coi Địa Phủ.

Ngài đã tiến vào Huyết Thần Cung trong Vô Biên Huyết Hải, ngày

đêm tu luyện chuẩn bị đột phá cảnh giới cao hơn.

Đặc biệt là Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Ngài càng chuẩn bị kỹ càng để tế luyện một phen, chuẩn bị luyện thành bảo vật lập giáo tương tự như Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên của Tây Phương Giáo.

Trong A Tu La tộc, Tứ Đại Ma Vương là Tự Tại Thiên Ba Tuân, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, cùng Tứ Đại Ma Tướng Nhân Đà La, Phi Thấp Nô, Lỗ Tha La, Quỷ Mẫu, phụ trách thay Minh Hà Giáo Tổ duy trì vận hành Địa Phủ.

Chương 74

Mặc dù bản tính A Tu La tộc nhân vốn thích thôn phệ linh hồn, khiến việc trông coi Địa Phủ trở nên cực kỳ nguy hiểm.

Song, Minh Hà đã tự mình hạ lệnh, nếu A Tu La tộc nhân còn thôn phệ linh hồn, cũng chỉ có thể kiềm chế dục vọng trong lòng.

Vô số năm qua, không biết bao nhiêu A Tu La tộc nhân lén lút thôn phệ linh hồn trong Địa Phủ, bị Minh Hà phát hiện, tự tay đánh cho hồn phi phách tán.

Địa Phủ là cơ sở thành Đạo của Minh Hà, cũng là nguồn gốc khí vận và Công Đức, là nơi quan trọng nhất để Ngài tiến thêm một bước.

Không thể dung thứ cho những kẻ này tùy ý quấy phá.

Đừng nói chỉ những A Tu La tộc nhân bình thường, ngay cả Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng do Minh Hà tự tay tạo ra, nếu dám vi phạm lệnh cấm, Minh Hà cũng sẽ tự mình xuất thủ tiêu diệt.

Tự Tại Thiên Ba Tuân và Đại Phạn Thiên mấy người này đều vô cùng rõ ràng về chuyện này, vô số năm qua cũng cần mẫn làm việc, không dám trái ý Minh Hà chút nào.

Hơn nữa, có Bồ Đề Mộc mà Hư Không Đạo Nhân đoạt lại từ Chuẩn Đề, cộng thêm việc vận hành Địa Phủ, bọn họ cũng tích lũy được không ít Công Đức.

Dưới sự khổ tu bao năm, bọn họ hoàn toàn có thể kiềm chế bản năng của cơ thể, bắt đầu đồng tu Ma Đạo.

Hiện nay, Tự Tại Thiên Ba Tuân, người mạnh nhất trong Tứ Đại Ma Vương, đã đạt đến tu vi Đại La Kim Tiên đỉnh phong, có thể đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh bất cứ lúc nào.

Có lợi ích lớn như vậy, không cần Minh Hà giám sát.

Các Ma Vương và Ma Tướng này đều canh giữ Địa Phủ vô cùng nghiêm ngặt.

Tự Tại Thiên và Đại Phạn Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng.

Chỉ cần Địa Phủ cứ vận hành như vậy, dưới sự tích lũy Công Đức vô số năm, bọn họ cũng có cơ hội tu thành cảnh giới Chuẩn Thánh.

Từ đó về sau không cần hoàn toàn bị Ma Tính trói buộc, thoát ly vỏ bọc ma, có không gian tiến bộ rộng lớn hơn.

Các Tứ Đại Ma Vương này vốn là sản phẩm thí nghiệm do Minh Hà tạo ra để đột phá.

Mặc dù khi xuất sinh thực lực cường đại, lại nhờ lực lượng sát nghiệp trong Vô Tận Huyết Hải, sớm đã đột phá cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Nhưng mọi thứ đều không phải không có cái giá của nó.

Minh Hà khi đó cũng chưa đạt tu vi Chuẩn Thánh, chủng tộc A Tu La mà Ngài tạo ra đương nhiên cũng có khuyết điểm cực lớn.

Giống như Tự Tại Thiên mấy người này, rõ ràng có thực lực Đại La Kim Tiên, nhưng lại không thể thoát ly sự trói buộc của Vô Tận Huyết Hải.

Bởi vậy, đối với mấy người này, Ma Khu cường đại vô cùng, giờ đây lại trở thành gánh nặng cản trở đột phá cảnh giới.

Cả A Tu La tộc cơ bản cũng như vậy.

Mặc dù A Tu La tộc nhân từ khi đản sinh trong Huyết Hải đã có thực lực sánh ngang Thiên Tiên của Nhân Tộc.

Hơn nữa, A Tu La tộc nhân chỉ cần có đủ linh hồn để thôn phệ,

tốc độ tiến hóa tu luyện trong Huyết Hải cực nhanh.

Song, thực lực A Tu La tộc nhân do hạn chế bẩm sinh, cực kỳ khó đột phá.

Luyện Khí Sĩ theo cảnh giới phân chia thành Thiên Tiên, Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh.

A Tu La tộc nhân tuy xuất thân có thực lực Thiên Tiên, nhưng tuyệt đại bộ phận cuối cùng cũng chỉ đạt thực lực Chân Tiên, Huyền Tiên.

Đại A Tu La có thực lực Kim Tiên không nhiều, A Tu La có thực lực Thái Ất Kim Tiên lại càng hiếm hoi.

Cả A Tu La tộc nhiều năm như vậy, cũng chỉ xuất hiện một Ô Ma, không dựa vào thôn phệ linh hồn mà cưỡng ép tu luyện đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Trong Huyết Thần Cung của Vô Tận Huyết Hải.

Kể từ khi Minh Hà trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, Huyết Thần Cung cũng mở rộng vô số lần, không gian bên trong tầng tầng lớp lớp.

Giờ phút này, Minh Hà đang ở trong đó giảng giải A Tu La Ma Đạo cho Ô Ma, cùng các loại Địa Đạo Pháp Tắc mà Ngài đã lĩnh ngộ sau khi đột phá thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Kỳ thực, không phải Minh Hà thiên vị, chỉ giảng Đạo cho một mình Ô Ma.

Trong toàn bộ A Tu La tộc nhân, vô số năm qua không biết đã thôn phệ bao nhiêu linh hồn trong Vô Biên Huyết Hải.

Từ Vu Tộc, Yêu Tộc, Nhân Tộc cho đến các loại sơn tinh dã quái, chỉ cần trên Hồng Hoang Đại Lục có chủng tộc, A Tu La tộc nhân này

đều không ít lần thôn phệ.

Bao gồm cả Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng, trong nguyên thần của tất cả A Tu La tộc nhân, không biết đã tích tụ bao nhiêu Nghiệp Lực và Nhân Quả.

Có những Nghiệp Lực và Nhân Quả này tồn tại, việc A Tu La tộc nhân muốn đột phá cảnh giới là chuyện gần như không thể.

Bởi vậy, mặc dù A Tu La tộc nhân xuất thân cực cao, tu luyện cũng nhanh, nhưng lại cực kỳ ít đột phá.

Ngoại trừ khuyết điểm bẩm sinh của chủng tộc, Ma Tính tham lam, việc không ngừng tìm kiếm lối tắt để theo đuổi sức mạnh đã tự chặt đứt con đường của chính họ.

Theo sự khổ tu vô số năm của Tứ Đại Ma Vương, cộng thêm Công Đức tích lũy được khi trông coi Địa Phủ bao năm nay, lẽ ra họ đã sớm nên đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh rồi.

Thế nhưng, trong Tứ Đại Ma Vương, Tự Tại Thiên Ba Tuân, người có thực lực mạnh nhất, vẫn chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không thể tiến thêm một tấc.

Minh Hà Lão Tổ tự Vô Biên Huyết Hải mà đản sinh, bản thân Huyết Hải là nơi dễ dàng tích tụ Nhân Quả Nghiệp Lực nhất, cho nên Minh Hà có sức đề kháng cực mạnh đối với Nghiệp Lực và Nhân Quả.

Hơn nữa, Nguyên Đồ và A Tỳ hai kiếm càng giết người không dính Nghiệp Lực.

Dù vậy, Minh Hà cũng từng bị kẹt ở Chuẩn Thánh đỉnh phong không thể tiến bộ, tu thành Thiên Đạo Thánh Nhân một điểm hy vọng cũng không có.

Hậu Thổ Nương Nương sáng lập Luân Hồi và kiến lập Địa Đạo,

cộng thêm sự chỉ điểm của Hư Không Đạo Nhân, Minh Hà mới trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Bởi vậy, Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng tuy do Minh Hà tự tay tạo ra, nhưng giờ đây Minh Hà cũng cực kỳ không vừa mắt.

Chỉ có Ô Ma trước mắt, không biết vì sao từ khi đản sinh và bắt đầu tu luyện, nàng đã không chọn con đường thôn phệ linh hồn để nhanh chóng tăng cường thực lực.

Một thân A Tu La Ma Công của nàng tinh thuần vô cùng, lại không có Nhân Quả và Nghiệp Lực do thôn phệ linh hồn tạo thành, cộng thêm tư chất tuyệt đỉnh bẩm sinh, mới có thể nhanh chóng đột phá cảnh giới như vậy.

Nếu trong A Tu La tộc nhân có ai có khả năng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh nhất, thì cũng chỉ có Ô Ma trước mắt mới có khả năng.

Huống hồ, Ô Ma là thị nữ do Minh Hà Lão Tổ tự mình hiến dâng cho Sư Tôn, tự nhiên cần phải bồi dưỡng thật tốt.

Mặc dù thực lực của Hư Không Đạo Nhân vượt xa Minh Hà không biết bao nhiêu, nhưng con đường Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân và A Tu La Ma Đạo của Ô Ma hoàn toàn khác biệt.

Thậm chí ngay cả con đường tu luyện chủ lưu trên Hồng Hoang Thế Giới hiện tại, do Hồng Quân truyền lại cũng hoàn toàn khác, Ngài cũng không có cách nào chỉ điểm.

"Ô Ma, đã rõ chưa?" Minh Hà Lão Tổ, người đang tọa thiền trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, từ hòa hỏi Ô Ma.

Ngài phát hiện Ô Ma quả nhiên là kỳ tài trên con đường A Tu La Ma Đạo, chỉ cần hơi điểm nhẹ một chút là Ô Ma đã minh ngộ được điểm mấu chốt trong đó.

Vô số năm qua, Minh Hà vẫn luôn chú tâm vào việc thành Thánh,

rất ít khi giảng Đạo trong Huyết Hải.

Mỗi lần ngẫu nhiên giảng Đạo xong, Ngài lại tiếp tục bế quan tìm kiếm đột phá.

Ngài chưa từng chú ý đến việc trong số A Tu La tộc nhân do mình tạo ra lại có nhân tài đến vậy.

"Hồi bẩm Giáo Tổ, Ô Ma đã rõ." Ô Ma, người đang ngồi phía dưới, chắp hai tay cung kính đáp.

Vô tận A Tu La Ma Quang từ phía sau Ô Ma từng tầng từng tầng tỏa ra, như một vầng hào quang màu đen.

A Tu La Ma Quang thậm chí còn tương hỗ hấp dẫn với lực lượng Luân Hồi đang bao trùm khắp Địa Phủ.

"Xem ra nàng sắp đột phá Chuẩn Thánh rồi, hãy ở trong Huyết Thần Cung mà tu luyện.

Có Thời Gian Pháp Trận do Sư Tôn bố trí, lần đột phá này cũng sẽ không mất quá lâu." Minh Hà hài lòng gật đầu nhìn A Tu La Ma Quang sau lưng Ô Ma.

Hiện nay Ô Ma, khí tức trên người ẩn chứa chút hương vị Chuẩn Thánh.

Ngoài Minh Hà ra, A Tu La tộc cuối cùng cũng sắp đản sinh thêm một vị Chuẩn Thánh nữa, điều này khiến Minh Hà trong lòng cũng vô cùng hân hoan.

"Vâng, Giáo Tổ." Ô Ma ứng Đạo.

Nàng cảm nhận được lực lượng Luân Hồi vô xứ bất tại đang không ngừng giao dung với Đại A Tu La Ma Đạo.

Nàng có thể đột phá bất cứ lúc nào.

Huyết Thần Cung là Đạo Trường của Minh Hà Giáo Tổ, Thiên

Địa Linh Lực và Huyết Hải Chi Lực cần thiết để tu luyện A Tu La Ma Đạo bên trong đều cực kỳ tinh thuần.

Quả thực là một nơi cực tốt để đột phá cảnh giới.

Nàng liền tìm một Thiên Điện, chuẩn bị bế quan.

Phía trên Vô Tận Huyết Hải, tại nơi Luân Hồi.

Một bóng người tỏa ra thanh quang xuất hiện trước Luân Hồi.

Chỉ thấy bóng người ấy niệm niệm có từ trước Luân Hồi, sau đó đốt một lá Phù Lục.

Phù Lục phóng ra một đạo kim quang, bao bọc lấy một đoàn Chân Linh rồi bay vào Luân Hồi.

"Lớn mật, ai dám nhiễu loạn Luân Hồi?" Một tiếng quát giận truyền đến.

Ngay sau đó, Nhân Đà La, người mặc Ma Khải đen tuyền, thân hình cường tráng khôi ngô, vươn đại thủ trực tiếp đánh về phía đoàn Chân Linh kia.

Ma Khí ngút trời cuồn cuộn tỏa ra, sắp sửa tóm lấy đoàn Chân Linh được Phù Lục bao bọc vào trong tay.

Bóng người tỏa ra thanh quang thấy vậy thì đại cấp.

Phù Lục chỉ có thể giúp Chân Linh không mê thất ký ức tiền thế, cũng như có thể đầu thai vào gia đình chỉ định sau khi chuyển thế.

Nhưng nó không có công năng phòng hộ, bị A Tu La tộc nhân một chưởng đánh trúng, e rằng ngay cả Phù Lục lẫn Chân Linh đều sẽ tan nát.

"Tìm chết!" Trong mắt bóng người lóe lên hàn quang, Ngài thân thủ nhanh chóng thu hồi Phù Lục đã ném ra.

Đồng thời tế ra một thanh Tiên Kiếm lấp lánh hàn quang, chém về phía cánh tay của Nhân Đà La.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết truyền đến, cánh tay của Nhân Đà La bị Ma Khải bao bọc đã bị thanh Tiên Kiếm không rõ lai lịch kia chém đứt.

Vô số linh hồn ai oán thoát ra từ cánh tay bị đứt của Nhân Đà La.

Những linh hồn này đều là do Nhân Đà La thôn phệ trong Huyết Hải suốt vô số năm kể từ khi hắn đản sinh.

Sau khi tất cả linh hồn bị thôn phệ, một phần đã bị A Tu La Ma Đạo hóa thành linh hồn chi lực tinh thuần để tư bổ, cường đại Nguyên Thần Ma Đạo của Nhân Đà La.

Phần linh hồn còn lại không đủ thuần tịnh thì bị trói buộc trong thân thể Nhân Đà La, bị Ma Đạo không ngừng tra tấn để tăng cường sức mạnh cho Ma Công.

Mặc dù sau khi trông coi Địa Phủ, Nhân Đà La không dám tiếp tục thôn phệ linh hồn nữa.

Nhưng trước đó vô số năm thôn phệ, hắn sớm đã không biết đã thôn phệ bao nhiêu linh hồn rồi.

Huống hồ, Nhân Đà La là một trong Tứ Đại Ma Tướng, địa vị chỉ dưới Tứ Đại Ma Vương, thôn phệ linh hồn càng không ai dám can thiệp.

Chương 75

Vô số linh hồn từ cánh tay Nhân Đà La thoát ra, cấp tốc vội vã lao vào Luân Hồi.

Nhân Đà La thấy vậy vô cùng sốt ruột, những linh hồn này đều là một trong những nguồn sức mạnh của Ma Công.

Hắn liền dùng bàn tay lớn còn lại không ngừng tóm lấy những linh hồn này, nhét vào trong cơ thể mình.

Mặc dù Minh Hà Giáo Chủ, Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ Nương Nương đều không cho phép thôn phệ linh hồn nữa.

Nhưng những linh hồn này vốn là của hắn, cho dù mấy vị Thánh Nhân cũng sẽ không can thiệp.

"Hừ, tà ma ngoại đạo.

Địa Phủ đã giao cho hạng người như ngươi trông coi, chẳng phải Địa Đạo sẽ đại loạn sao?" Người bị thanh quang bao phủ nhìn những linh hồn không ngừng thoát ra, hừ lạnh một tiếng khinh thường nói.

Thấy Nhân Đà La thu hồi những linh hồn kia, Tiên Kiếm lại xoay một vòng, chém về phía bàn tay lớn còn lại của Nhân Đà La.

Nhân Đà La thấy vậy trong lòng đại kinh, cũng không còn bận tâm tiếp tục bắt giữ những linh hồn đang bỏ chạy.

Hắn vội vàng triệu ra một thanh Ma Binh hình dạng Lang Nha Bổng tỏa ra hung sát Ma Khí, đánh về phía Tiên Kiếm.

Nhưng hắn biết uy năng của thanh Tiên Kiếm này, Ma Thể đã tu luyện ức vạn năm của hắn dưới thanh Tiên Kiếm này lại yếu ớt như đậu hũ.

Nếu còn dùng tay không chống đỡ, e rằng bàn tay còn lại cũng sẽ bị chém đứt, đành phải tế ra Bản Mệnh Ma Binh đã tu luyện.

Ai ngờ thanh Lang Nha Bổng kia dưới thanh Tiên Kiếm cũng yếu ớt vô cùng, chỉ một lần giao kích đã trực tiếp bị chém đứt.

"Tiên Thiên Linh Bảo!" Thấy Tiên Kiếm lại chém tới, Nhân Đà La hoảng sợ kêu to một tiếng, liều mạng bỏ chạy về phía sau.

Đồng thời hắn lớn tiếng kêu cứu: "Ma Vương cứu mạng!" "Ngươi không định xuất thủ sao?" Tại nơi Luân Hồi, Hậu Thổ nhìn bóng người bị thanh quang bao phủ và Nhân Đà La bị chém đứt một cánh tay không ngừng kêu la, hỏi Hư Không Đạo Nhân.

Với thực lực của Ngài và Hư Không Đạo Nhân, đương nhiên có thể nhìn xuyên qua thanh quang che mặt của bóng người kia chỉ bằng một cái liếc mắt.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ đều không quen thuộc với các đệ tử dưới trướng Thánh Nhân của Hồng Hoang Thế Giới.

Chỉ nhìn từ Ngọc Thanh Tiên Quang và thực lực của đạo nhân, hẳn là đệ tử Xiển Giáo, thậm chí có thể là một trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên.

Loại Huyền Môn Đạo Thuật chính tông này vốn khắc chế các loại yêu thuật và Ma Đạo.

Giống như loại Ma Công A Tu La Ma Đạo này, tuy uy lực vô cùng và lực sát thương cực lớn, nhưng lại vừa vặn bị Đạo Thuật của Tam Thanh khắc chế.

Huống hồ, thực lực của đạo nhân đã đạt đến cảnh giới Đại La hậu kỳ, vượt xa Nhân Đà La.

Lại còn cầm trong tay Tiên Thiên Linh Bảo cực phẩm Tiên Kiếm, Nhân Đà La căn bản không thể chống đỡ.

“Có gì hay mà phải xuất thủ?” Hư Không Đạo Nhân thờ ơ nói.

“Một tồn tại cấp Đại La Kim Tiên mà có thể cưỡng xông Địa Phủ, thì những A Tu La tộc nhân này có tác dụng gì chứ?” “Nếu mọi chuyện đều phải do ta xuất thủ, vậy ta đâu có rảnh rỗi như vậy.” Hậu Thổ tán đồng gật đầu.

Việc để A Tu La tộc nhân duy trì trật tự Địa Phủ.

Chẳng phải là để phòng ngừa có người dựa vào thực lực cưỡng xông Luân Hồi, gây rối loạn trật tự Địa Phủ sao?

Nếu A Tu La tộc nhân ngay cả một Đại La Kim Tiên cưỡng xông Địa Phủ cũng không giải quyết được, thì còn cần bọn họ làm gì?

“Huống hồ, đám A Tu La tộc này, ngay cả A Tu La Ma Công cũng tu hành không tốt.

Cũng không biết Minh Hà đã giáo Đạo như thế nào.” Hư Không Đạo Nhân có chút bất mãn nói.

Khi Ngài vừa xuất quan, đã phát hiện cái gọi là A Tu La Ma Công mà đám A Tu La tộc nhân này tu luyện có liên quan đến La Hầu.

Nhưng lại không hoàn toàn giống với Ma Công của La Hầu.

Có lẽ Minh Hà đã dựa vào một phần Huyết Hải Chi Lực và một phần Ma Công của La Hầu, tự sáng tạo ra cho A Tu La Ma Tộc tu hành.

Nhưng không biết có phải vì Minh Hà giáo Đạo không đúng cách, hay tư chất của đám A Tu La tộc nhân này không được hay không.

Toàn bộ chúng Ma Công của đám A Tu La này đều không được tu hành sâu sắc.

Ma Công chính tông vốn đại biểu cho Hỗn Độn Chung Hủy Diệt, Đạo của Hắc Ám, sự sát phạt thuần túy, huyết tinh, sát lục, Nghiệp

Lực.

Cũng là một tồn tại trực thông Đại Đạo.

Kết quả đám A Tu La tộc nhân này không biết bằng cách nào lại đi thôn phệ linh hồn, mượn linh hồn chi lực để cường đại Ma Công.

Tốc độ tu luyện tuy quả thực nhanh hơn một chút, nhưng cũng đã tự chặn đứng con đường phía trước của mình, nếu A Tu La tộc cứ tiếp tục tu hành như vậy, căn bản không có chút tiền đồ nào đáng nói.

"Thị nữ Ô Ma tư chất không tệ, ta thấy trong Nguyên Thần của nàng, Sát Lục Chi Đạo cực kỳ thuần tịnh, căn bản không giống mấy vị Ma Vương kia đầy rẫy Nghiệp Lực." Hậu Thổ nói, nhớ lại Ô Ma mà nàng đã gặp mấy ngày trước.

Hư Không Đạo Nhân gật đầu.

Nếu không phải vì vậy, Ô Ma dù có xinh đẹp đến mấy, cũng sẽ không được Hư Không Đạo Nhân giữ bên mình.

Chính vì tư chất của Ô Ma quả thực không tệ, có tiềm lực bồi dưỡng, Ngài mới nguyện ý nhận làm thị nữ.

Trên Huyết Hải.

Bóng người bị thanh quang bao phủ thấy Nhân Đà La muốn bỏ chạy, liền hừ lạnh một tiếng.

"Chạy đi đâu!" Thanh Tiên Kiếm trong tay nhanh chóng bay đi, muốn chém chết tên quỷ vật A Tu La này.

Dù sao đây cũng là Địa Phủ, đại bản doanh của A Tu La tộc.

Mặc dù A Tu La tộc không có cao thủ, ngay cả cái gọi là Tu La Vương Tự Tại Thiên Ba Tuân, cảnh giới cũng không sánh bằng với Ngài.

Luận về thực lực cũng xa xa không phải đối thủ của Ngài.

Song, A Tu La dù sao cũng có Địa Đạo Thánh Nhân Minh Hà đứng sau, huống hồ còn có một tồn tại càng khủng bố hơn.

Sư Tôn của Minh Hà Giáo Tổ, Hư Không Đạo Nhân, người có thể tranh phong với Thiên Đạo.

Mặc dù biết tồn tại cấp bậc đó sẽ không tự hạ thân phận xuất thủ với người như Ngài.

Nhưng đạo nhân vẫn muốn tránh đêm dài lắm mộng, nhanh chóng chém giết A Tu La xong việc rồi rời khỏi Địa Phủ.

"Ma Vương cứu ta!" Thấy trường kiếm sắp đuổi kịp và chém mình thành hai đoạn, Nhân Đà La sợ đến hồn bay phách lạc.

Mặc dù đang ở Địa Phủ, đã thôn phệ vô số linh hồn, chứng kiến quen thuộc các loại sinh tử.

Nhưng Nhân Đà La tự nhiên không muốn chết.

Một đạo đao quang đen tuyền mang theo Nghiệp Lực vô biên lướt trên không Địa Phủ, chặn lại thanh Tiên Kiếm đang truy sát Nhân Đà La.

Âm thanh cao vạn trượng của Tự Tại Thiên Ba Tuân xuất hiện trên không Địa Phủ.

"Thái Ất Chân Nhân, ngươi dám xông vào Địa Phủ, đả thương Ma Tướng A Tu La của ta, chẳng phải là tìm chết sao?" Tự Tại Thiên Ba Tuân nhìn đạo nhân bị Ngọc Thanh Tiên Quang bao phủ, lớn tiếng quát.

Nhân Đà La không nhận ra vị đạo nhân thần bí kia, nhưng Ba Tuân nhìn thanh Tiên Kiếm đang truy sát Nhân Đà La liền nhận ra thân phận của người đó.

Đó là Dương Kiếm trong Âm Dương Song Kiếm, một Tiên Thiên

Linh Bảo cấp Linh Cảnh.

Bên trong ẩn chứa Chí Dương Chi Lực, cực kỳ khắc chế âm tà quỷ đạo và A Tu La Ma Đạo.

Ma Khí Ma Công mà chúng A Tu La đã khổ tu ức vạn năm, khi gặp Chí Dương Chi Lực trong Dương Kiếm.

Sẽ giống như băng tuyết gặp mặt trời, bị hòa tan trong chớp mắt.

Bởi vậy Ma Thể đã khổ tu ức vạn năm của Nhân Đà La, mới bị thanh Tiên Kiếm kia chém như cắt rau, hóa thành hai đoạn.

Nguyên nhân là do tiên thiên tương khắc.

Song, thanh Tu La Liềm trong tay Ba Tuân cũng là một loại Tiên Thiên Linh Bảo.

Mặc dù không thể sánh bằng hai thanh Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo uy lực vô cùng là Nguyên Đồ và A Tỳ Kiếm trong tay Minh Hà Giáo Chủ.

Nhưng nó vẫn uy lực vô cùng.

Mỗi một nhát chém ra không chỉ uy lực vô cùng, mà còn mang theo vô tận Nghiệp Lực, người tu Đạo nếu dính phải một tia.

Nguyên Thần và nhục thân bị ô uế, trong chớp mắt thực lực sẽ giảm sút rất nhiều.

Cực dương khắc chế cực âm, nhưng cực âm cũng khắc chế cực dương.

Tam Thanh Đạo Pháp chính tông do Huyền Môn truyền lại khắc chế A Tu La Ma Đạo, nhưng pháp môn Nghiệp Lực đỉnh cấp nhất trong A Tu La Ma Đạo cũng có thể dễ dàng ô uế Nguyên Thần và nhục thân Huyền Môn.

Theo như trước kia, Ba Tuân không dám trêu chọc tồn tại như

Thái Ất Chân Nhân.

Tu vi cảnh giới của hai bên tương đương, nhưng thực lực của Thái Ất Chân Nhân mạnh hơn không ít.

Thái Ất Chân Nhân một thân tu vi truyền từ Nguyên Thủy, tinh thuần vô cùng, lại có không ít Tiên Thiên Linh Bảo.

A Tu La Ma Đạo tuy cũng lợi hại, nhưng trong Nguyên Thần của mấy Đại Ma Vương, Ma Tướng đều không ít Nghiệp Lực, Nhân Quả, còn xa mới đạt đến cảnh giới tinh thâm nhất.

Bẩm sinh đã bị Đạo Pháp của Thái Ất Chân Nhân khắc chế.

Huống hồ Sư Tôn của Thái Ất Chân Nhân là Nguyên Thủy, một trong Tam Thanh, vị Thánh Nhân bảo vệ đồ đệ nhất.

Ngay cả Minh Hà cũng không dám trêu chọc, càng đừng nói đến một Ba Tuân nhỏ bé.

Song, giờ đây Minh Hà Lão Tổ đã trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Nguyên Thủy lại còn bị Sư Tôn của Minh Hà Lão Tổ là Hư Không Thánh Nhân giết chết một lần.

Ba Tuân tự nhiên cũng không còn sợ hãi đám người Xiển Giáo này nữa.

So về chỗ dựa, chỗ dựa của A Tu La tộc mạnh hơn đám người Xiển Giáo không ít.

Luận về thực lực, tuy Ba Tuân không bằng Thái Ất Chân Nhân.

Nhưng đây là Địa Phủ, đại bản doanh của A Tu La tộc.

Tứ Đại Ma Vương một khi xuất thủ, Thái Ất Chân Nhân tuyệt đối không phải đối thủ.

“Thái Ất Chân Nhân, vì sao ngươi cường xông Địa Phủ?” Ma

Vương Ba Tuân cao vạn trượng, đứng trên Âm Sơn, âm thanh ầm ầm hỏi.

"Địa Phủ ta chẳng lẽ không thể đến sao?" Kể từ khi thân phận bị phát hiện, Thái Ất Chân Nhân cũng đã dẹp bỏ thanh quang che phủ trên người.

"Hồng Hoang Thế Giới, ngoại trừ Đạo Trường của các Giáo Chủ lớn, nơi nào ta không thể đi chứ.

Địa Phủ là nơi sinh linh chuyển sinh, ta tham ngộ sinh tử chi Đạo có gì không được?" Thái Ất Chân Nhân lý trực khí tráng nói.

Chương 76

Hiện nay Hồng Hoang Thế Giới không có phân chia phạm vi thế lực riêng.

Thời kỳ Vu Yêu Đại Chiến, ngoại trừ vị trí Thiên Đình của Yêu Tộc hoặc nơi Bộ Lạc Tổ Vu của Vu Tộc.

Các nơi khác trên Hồng Hoang Đại Lục và các Thiên Vực khác của Tam Thập Tam Thiên.

Bất luận ai, cũng đều có thể tự do ra vào.

Sau Phong Thần Chi Chiến, Tam Thập Tam Thiên có Vô Thượng Thiên Đình, dưới lòng đất có U Minh Địa Phủ, các lộ Diêm Vương.

Phương Tây có Linh Sơn Thánh Địa, Cực Lạc Thế Giới, Tam Thiên Phật Đà.

Tứ Hải tự có Tứ Hải Long Vương, vô số thủy tộc.

Các danh sơn đại xuyên cũng bị các môn phái chiếm cứ, bố trí xuống trùng trùng cấm chế.

Chỉ có thành trì nhân loại phàm gian, không phòng bị Tu Sĩ, có thể tự do ra vào.

Song hiện nay, ngoại trừ vài Đạo Trường của Thánh Nhân và một số Động Phủ của Đại Năng, các nơi khác cũng không có ai đi hạn chế.

Huống hồ, hiện nay Hồng Hoang Thế Giới quảng mậu vô biên, Đạo Trường mà Đại La Kim Tiên thậm chí Chuẩn Thánh khoanh vùng một khu vực lớn, đối với Hồng Hoang Đại Lục cũng nhỏ bé đến mức không đáng kể.

Ba Tuân nghe xong thì nét mặt chợt khựng lại.

Không sai, Thái Ất Chân Nhân quả thực có thể đến Địa Phủ, giống như có thể đến Tam Thập Tam Thiên vậy.

Theo tính khí của hắn trước đây, bất luận là ai cường xông Địa Phủ, A Tu La tộc nhân cứ việc giết chết những kẻ đó.

Dù sao, ở Hồng Hoang Thế Giới, chuyện một lời không hợp liền khai chiến là không ít.

Song, hiện nay A Tu La tộc thuộc quyền quản lý của Địa Đạo, giống như Thái Ất Chân Nhân kia thuộc môn hạ Thiên Đạo Tam Thanh vậy.

Nếu giết chết, cũng cần phải có lý do chính đáng.

"Ma Vương đại nhân, thuộc hạ tuần tra Luân Hồi Địa Phủ.

Thấy Thái Ất Chân Nhân đưa một Chân Linh vào Luân Hồi, đoán chừng là sắp đặt người lén lút độ kiếp Luân Hồi." Nhân Đà La nhìn Ba Tuân, trong lòng thở phào nhẹ nhõm nói.

"Thái Ất, ngươi còn gì để nói.

Ngươi đã quấy nhiễu Luân Hồi Địa Phủ." Nghe lời của Nhân Đà La, Ba Tuân lập tức lý trực khí tráng, lớn tiếng quát Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân đang nghĩ xem nên nói gì.

Trong Địa Phủ có mấy vị Thánh Nhân, nếu nói dối trước mặt các Thánh Nhân đó, chẳng phải là tự vả mặt sao.

"Thái Ất, ngươi đã hết lời ngụy biện rồi sao?" Ba Tuân nhìn Thái Ất Chân Nhân cười lạnh nói.

"Thiện xông Địa Phủ, quấy nhiễu Luân Hồi, bắt về Xiển Giáo vấn tội." Thấy Thái Ất Chân Nhân thực sự không còn lời nào để nói, Ba Tuân trực tiếp động thủ.

Tu La Liềm mang theo khí tức hủy diệt, chém về phía Thái Ất Chân Nhân.

"Cuồng vọng!" Thái Ất Chân Nhân nghe lời của Ba Tuân cũng một trận đại nộ.

Từ trước đến nay, Xiển Giáo luôn là người bắt kẻ khác đến tận nhà vấn tội, bao giờ có ai dám bắt người của Xiển Giáo chứ.

Tổ sư A Tu La tộc mới thành Thánh Nhân được bao lâu, mà dám cuồng vọng như vậy.

Đã như vậy, Thái Ất Chân Nhân cũng không nói nhiều nữa, trước tiên giáo huấn tên A Tu La Ma Vương này đã.

Chỉ cần mấy vị Thánh Nhân không xuất thủ, Thái Ất Chân Nhân tin rằng A Tu La Ma Tộc tuyệt đối không phải đối thủ của mình.

Nếu Thánh Nhân không quản thể diện mà ra tay với cấp dưới, bị bắt.

Ở chỗ Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng dễ giao phó.

Cho dù Nguyên Thủy Thiên Tôn có coi trọng thể diện đến đâu, nếu biết mình bị Thánh Nhân xuất thủ bắt giữ, cũng tuyệt đối sẽ không trách mình.

Thậm chí sẽ được khen thưởng.

Dù sao, nếu không có ai tiết lộ tình huống Thánh Nhân chủ động xuất thủ, đối với Thánh Nhân mà nói cũng là chuyện rất mất mặt.

Thấy Tu La Liềm chém tới, Thái Ất Chân Nhân trên mặt cười lạnh, trực tiếp tế ra Âm Dương Song Kiếm.

Dương Kiếm vừa rồi dễ dàng chém đứt cánh tay Nhân Đà La, chính là một trong Âm Dương Song Kiếm.

Âm Dương Song Kiếm, Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong

hai kiếm tương ứng ẩn chứa lực lượng Âm Dương.

Song kiếm tề xuất, Âm Dương tương tế, uy năng của hai thanh Tiên Kiếm được tăng lên cực lớn.

Hai thanh Tiên Kiếm đơn lẻ chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo phẩm cấp trung gian, nhưng khi song kiếm hợp lại đủ để trở thành Thượng Phẩm trong Tiên Thiên Linh Bảo.

Đó chính là kiện Tiên Thiên Linh Bảo mạnh nhất trong tay Thái Ất Chân Nhân.

Âm Dương Song Kiếm tương hỗ bao quanh, Âm Dương Chi Khí từ mũi kiếm thấu ra, hình thành một Thái Cực Đồ đen trắng rõ ràng chắn trước Tu La Liềm.

Tu La Liềm dài vài ngàn trượng chém tới, hấp thu hung sát chi khí và Nhân Quả Nghiệp Lực trong Địa Phủ, hóa thành một đạo đao mang vạn trượng dài.

Nghiêm khắc va chạm với Thái Cực Đồ do Âm Dương Song Kiếm hợp thành.

Tu La Liềm tuy hung uy ngút trời, nhưng lại bị Thái Cực Đồ chắn giữ vững chắc.

Thái Cực Đồ từ từ xoay chuyển, Âm Kiếm chậm rãi hấp thu sát khí trong Tu La Liềm, sau đó truyền sang Dương Kiếm, bị Chí Dương Chi Lực trong đó tịnh hóa.

Thấy Tu La Liềm bị chặn lại, Ba Tuân vội vàng rút Liềm về, định chém ra lần nữa.

Nhưng trong Thái Cực Đồ lại phát ra một lực hấp dẫn cực kỳ mạnh mẽ, dính chặt thanh Tu La Đao, Ba Tuân dùng sức cũng không thể rút ra.

Thấy Tu La Liềm của Ba Tuân bị Âm Dương Song Kiếm trói buộc, Thái Ất Chân Nhân thầm niệm vài câu chú ngữ.

Lưu Ly Đăng Tráo từ đỉnh đầu Thái Ất Chân Nhân vọt ra, sau đó nhanh chóng phóng đại, biến thành một cái lồng lớn đường kính mấy chục vạn trượng, muốn thu Ba Tuân vào trong.

Chín con Hỏa Long cuộn quanh Đăng Tráo, móng rồng móc nối vào nhau, đầu rồng đều cuộn xuống phía dưới Đăng Tráo.

Rồng lớn há miệng, Tam Muội Chân Hỏa từ miệng Hỏa Long phun ra, bắn về phía Ba Tuân.

Đăng Tráo chưa kịp trùm lấy Ba Tuần, Tam Muội Chân Hỏa đã suất tiên đốt cháy.

Tam Muội Chân Hỏa dài mấy chục vạn trượng bốc cháy, nhiệt độ cao khuếch tán ra xung quanh.

Trong Địa Phủ u ám, tịch tĩnh, lạnh lẽo, do chín ngọn lửa đột nhiên xuất hiện, nhiệt độ nhanh chóng tăng cao.

Khí tức âm lãnh, u ám bị quét sạch.

Vô số Âm Hồn, U Linh bị ánh sáng từ ngọn lửa chiếu rọi, toàn thân bốc khói đen nhanh chóng bay lùi.

Thậm chí không ít bị ánh lửa trực tiếp chạm vào, lập tức hóa thành tro bụi.

Cửu Long Thần Hỏa Tráo!

Một kiện Tiên Thiên Linh Bảo khác của Thái Ất Chân Nhân.

Nhốt kẻ địch vào trong Đăng Tráo, chín con Hỏa Long sẽ phun Long Hỏa trực tiếp đốt cháy luyện hóa người bị nhốt trong đó.

Uy lực của chín con Hỏa Long được quyết định bởi thực lực của chủ nhân Pháp Bảo.

Với tu vi Đại La Kim Tiên của Thái Ất Chân Nhân, ngọn lửa do chín con Thần Long phun ra có thể gây thương tổn cho Đại La Kim Tiên.

Nếu Thái Ất Chân Nhân có thể tấn thăng tu vi cấp Chuẩn Thánh, chín con Hỏa Long dưới sự thôi động toàn lực, ngọn lửa phun ra đều có thể làm tổn thương Chuẩn Thánh.

Đặc biệt, Long Hỏa do chín con Hỏa Long phun ra, chuyên khắc chế tất cả U Minh Quỷ Vật.

Chín con Hỏa Long phun Long Hỏa thiêu đốt trên người Ba Tuân, trực tiếp đốt cháy vô biên Ma Khí bao phủ quanh thân hắn.

"Long Hỏa!" Ba Tuân bị Long Hỏa thiêu đến thống khổ không muốn sống, đâu còn tâm tư thu hồi Tu La Liềm, vội vàng vỗ dập ngọn lửa trên người.

Nhưng ngọn lửa căn bản không thể dập tắt, càng vỗ càng nhiều, sắp thiêu Ba Tuân đến mức da nứt thịt bung.

Ngay lúc đó, Đăng Tráo khổng lồ từ trên trời giáng xuống, sắp sửa trùm lấy Ba Tuân vào trong.

Một khi bị thu vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo, dưới sự thôi động toàn lực của Thái Ất Chân Nhân, Ba Tuân sẽ không mất bao lâu, sẽ bị kiện Linh Bảo này luyện hóa.

Cần biết rằng, Tam Muội Chân Hỏa do chín con Hỏa Long phát ra, uy lực bên trong Đăng Tráo lớn hơn uy lực bên ngoài vô số lần.

Khi chín con Hỏa Long phun Long Hỏa vào bên trong, nhiệt độ không hề tiết ra ngoài, Chí Dương Chi Lực bên trong liên tục thiêu đốt.

Ba Tuân thân là A Tu La tộc Ma Vương, cũng không thể kiên trì nổi một khắc ba phần.

“Ba Tuân!” Ba đạo âm thanh truyền đến.

Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên và Thấp Bà vẫn luôn quan chiến, thấy Ba Tuân sắp bị thu vào Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Đều đại kinh thất sắc, vội vàng xuất thủ.

Ba người cùng lúc tế ra binh khí, chặn lại Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Ba Tuân vội vàng thoát ra từ phía dưới Đăng Tráo.

Thấy ngọn lửa căn bản không thể dập tắt, Ba Tuân vội vàng nhảy vào Vô Tận Huyết Hải bên cạnh Âm Sơn.

Mặc dù Tam Muội Chân Hỏa do Cửu Long Thần Hỏa Tráo phát ra uy lực vô cùng.

Nhưng Huyết Hải lại là nơi tụ hội hung sát chi khí của vô tận sinh linh trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Hơn nữa, sau khi Minh Hà trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, Huyết Hải càng linh tính vô cùng.

Ba Tuân vừa nhảy vào Huyết Hải, Tam Muội Chân Hỏa liền bị Vô Tận Huyết Hải trực tiếp dập tắt.

Lúc này Ba Tuân mới thở phào một hơi dài, vết thương trên người cũng nhanh chóng lành lại.

Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà và những người khác nhìn thấy Ba Tuân sau khi tiến vào Huyết Hải.

Tam Muội Chân Hỏa cháy trên người hắn do Cửu Long Thần Hỏa Tráo thiêu đốt đã tắt, và lực lượng Huyết Hải không ngừng bổ sung vào cơ thể hắn, chữa trị vết thương.

Ba người mới trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Cần biết rằng Tự Tại Thiên Ba Tuân là thủ lĩnh Tứ Đại Ma Vương trong A Tu La tộc, không chỉ là trên danh nghĩa.

Trong toàn bộ A Tu La tộc, người có thực lực mạnh nhất ngoài Minh Hà Lão Tổ ra, chính là Tự Tại Thiên Ba Tuân.

Ba Tuân không chỉ là thủ lĩnh Tứ Đại Ma Vương, mà còn là Vương của toàn bộ A Tu La tộc.

Chương 77

Khi Minh Hà Giáo Chủ bế quan không ra ngoài, Ba Tuân sẽ quản lý toàn bộ A Tu La tộc.

Cả A Tu La tộc vốn không có mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, thanh U Minh Liềm trong tay Ba Tuân.

Do Minh Hà Giáo Chủ ban cho Ba Tuân, đại biểu cho địa vị và quyền lực mà Minh Hà Giáo Chủ trao cho Ba Tuân.

Đương nhiên, hiện tại người có tu vi mạnh nhất dưới Minh Hà Lão Tổ không phải Ba Tuân, mà là Ô Ma Đại La đỉnh phong.

Mặc dù bình thường ba Đại Ma Vương và Ba Tuân cũng có không ít minh tranh ám đấu, thậm chí cũng không phải không có ý định thay thế Ba Tuân khi thực lực của họ tăng lên.

Nhưng giờ đây đại địch đang ở trước mắt, việc thay thế không phải là chuyện lúc này.

"Hừm, Ba Tuân đã thất bại rồi, các ngươi tính lấy đông hiếp ít sao?

Chẳng lẽ ta là người Xiển Giáo, thân là truyền nhân của Tam Thanh, ba người các ngươi liên thủ ta cũng không sợ sao?" Thái Ất Chân Nhân liếc nhìn Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà và những người khác đang tụ tập lại, ngạo nghễ nói.

Tu vi của ba người này đều kém hơn Tự Tại Thiên Ba Tuân một chút, càng không phải đối thủ của Ngài.

Huống hồ Thái Ất Chân Nhân biết, Tu La Vương của A Tu La tộc trong U Minh, Tự Tại Thiên Ba Tuân vừa bị đánh vào Huyết Hải.

Ngay cả Ba Tuân kia trong tay cũng chỉ có một thanh Tiên Thiên

Linh Bảo là Tu La Liềm.

Mấy Đại Ma Vương kia thực lực và địa vị đều không bằng Ba Tuân, trong tay chắc chắn sẽ không có Pháp Bảo nào lợi hại hơn Tu La Liềm.

Lấy một địch ba, Thái Ất Chân Nhân cũng không hề sợ hãi.

"Nhưng Địa Phủ dù sao cũng là sào huyệt của A Tu La tộc, xem ra Ba Tuân ở trong Huyết Hải vết thương phục hồi cực nhanh." "Không bằng trước tiên thu lấy Tu La Liềm, lát nữa giao tranh, đối phương thiếu đi một kiện bảo bối, ta cũng sẽ dễ dàng hơn một chút." Thái Ất Chân Nhân nhìn Tu La Liềm đang bị Âm Dương Song Kiếm quấn lấy, thầm suy tư.

Giờ đây không còn Ba Tuân thao túng, Tu La Liềm càng không thể thoát ra khỏi sự khống chế của Âm Dương Thái Cực Đồ.

Minh Hà Giáo Tổ vốn đản sinh từ Vô Tận Huyết Hải.

Vô Tận Huyết Hải kỳ thực chính là bản thể của Ngài.

Bởi vậy trong Hồng Hoang Thế Giới vẫn luôn lưu truyền phép tắc Huyết Hải bất diệt, Minh Hà bất tử.

Sau khi Minh Hà Giáo Tổ trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, Ngài càng khủng bố vô cùng.

Khi mới nhập Thánh Nhân, Ngài đã đối đầu với Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, đã thành Thánh nhiều năm.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn pháp lực vô biên, tay cầm Bàn Cổ Phiên, bảo vật có sát phạt chi lực mạnh nhất trong Tiên Thiên Chí Bảo, cũng không làm gì được Ngài.

Mặc dù ngày đó tại trận chiến trước Ngũ Trang Quán, Nguyên

Thủy cuối cùng đã dùng Bàn Cổ Phiên triệu hồi ra Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Tuy tất cả mọi người đều cho rằng Minh Hà không thể chống đỡ một đòn Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, nhưng điều đó cũng đủ để thấy sự khủng bố của Minh Hà Giáo Chủ.

Dù sao Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi chính là vạn lôi chi tôn, lôi diệt thế.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cuối cùng dùng nó mới có thể diệt sát Minh Hà, người mới nhập cảnh Thánh, Minh Hà Giáo Chủ cũng không mất mặt.

A Tu La tộc lại càng là do Minh Hà dùng Huyết Hải và hung sát chi khí trong Địa Phủ mà tạo ra.

Vô Tận Huyết Hải đối với Tiên Nhân là nơi ô uế nhục thân và Nguyên Thần, nhưng đối với A Tu La tộc nhân lại là nơi tu luyện tốt nhất, thánh địa liệu thương.

Ba Tuân bị Cửu Long Thần Hỏa Tráo thiêu đến da nứt thịt bung, nguyên khí đại thương, trông thảm không nỡ nhìn, sau khi ngâm mình trong Huyết Hải một lát, vết thương trên người đã lành lại gần hết.

"Chết tiệt, Tu La Liêm!" Ba Tuân đang ngâm mình trong Huyết Hải để trị thương, đột nhiên ngẩng đầu nhìn.

Thì ra, Cửu Long Thần Hỏa Tráo sau khi bị Thấp Bà, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên ba người đánh lui, đã không bay về trong tay Thái Ất Chân Nhân.

Mà trực tiếp thu lấy Tu La Liêm đang bị Âm Dương Song Kiếm trói buộc vào trong.

Sau khi thu lấy Pháp Bảo của Ba Tuân, Cửu Long Thần Hỏa Tráo mới bay về trong tay Thái Ất Chân Nhân.

Thấp Bà, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên ba người nhìn thấy tất cả, nhưng căn bản không dám ngăn cản.

Tu vi của Ba Tuân là cao nhất trong số họ, Tu La Liềm cũng là một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, vượt xa Pháp Bảo trong tay họ.

Ngay cả Ba Tuân một mình đối mặt cũng bị Thái Ất Chân Nhân đánh bại, ba người kia chắc chắn cũng không phải đối thủ của Thái Ất Chân Nhân.

Chỉ có thể đợi sau khi Ba Tuân lành vết thương, bốn người hợp thành Đại Trận, mới có thể vây khốn Thái Ất Chân Nhân, thử xem có thể bắt giữ Ngài hay không.

"Thật vô dụng!" Trong Huyết Thần Cung, Minh Hà Giáo Tổ nhìn Ba Tuân, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, và cả Nhân Đà La bị đứt một cánh tay mà mặt đầy âm trầm.

Tu vi của Nhân Đà La vốn thấp hơn Thái Ất Chân Nhân không ít, Pháp Bảo cũng xa không bằng đối phương.

Một lần giao chiến đã bị chém đứt cánh tay, Minh Hà Giáo Chủ có thể miễn cưỡng chấp nhận.

Nhưng tu vi của Ba Tuân lại hoàn toàn không dưới Thái Ất Chân Nhân, thậm chí còn hơi cao hơn một chút.

Một mình đối mặt với Thái Ất Chân Nhân cũng một lần giao chiến đã bị đánh bại, nếu không phải ba Đại Ma Vương khác xuất thủ tương cứu.

E rằng Ba Tuân lúc này đã bị Cửu Long Thần Hỏa Tráo thu đi rồi.

Lúc đó nếu Ngài không xuất thủ, Ba Tuân hoặc sẽ bị đưa về Côn Luân Sơn trấn áp, hoặc sẽ trực tiếp bị Thái Ất luyện hóa.

Một Đại La Kim Tiên nhỏ bé của Xiển Giáo cường xông Địa Phủ, bắt giữ Ma Vương A Tu La tộc trông coi Địa Phủ, và bức Địa Đạo Thánh Nhân phải tự mình xuất thủ.

Minh Hà hầu như có thể hình dung ra chuyện này sẽ truyền khắp Hồng Hoang Đại Lục như thế nào.

Đến lúc đó, Minh Hà chắc chắn sẽ trở thành trò cười của Hồng Hoang Đại Lục, ngay cả Sư Tôn của Ngài là Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ Nương Nương cũng sẽ mất mặt.

"Chẳng lẽ A Tu La tộc thực sự kém xa môn hạ Tam Thanh đến vậy sao?" Minh Hà không nhịn được hoài nghi.

Cùng một tu vi, chênh lệch thực lực cũng quá lớn rồi.

Nếu không phải trong A Tu La tộc có Ô Ma, Minh Hà hầu như sẽ cảm thấy chủng tộc A Tu La mà mình tạo ra là một chủng tộc phế vật.

Dù sao nó lại không thể giúp mình thành Thánh, mà cùng tu vi cũng xa xa không địch nổi người khác.

"Minh Hà, Tứ Đại Ma Vương ngươi tạo ra đấy à?" Đúng lúc đó, âm thanh của Hư Không Đạo Nhân vang lên trong Huyết Thần Cung, mang theo một tia bất mãn.

Minh Hà trong lòng vô cùng hiểu sự bất mãn của Sư Tôn.

Hư Không Đạo Nhân đã thu hai đệ tử.

Một là Minh Hà Giáo Tổ, từ trong Huyết Hải được Hư Không Đạo Nhân điểm hóa.

Sau đó được truyền thụ Đạo tu luyện, còn được ban cho Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Minh Hà Giáo Tổ cũng không làm Hư Không Đạo Nhân thất vọng,

thuận buồm xuôi gió tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Luận về thực lực, trong số các Chuẩn Thánh dưới Thánh Nhân cũng là hàng đầu.

Nếu không phải vì không có Hồng Mông Tử Khí, Minh Hà nói không chừng thật sự có một tia cơ hội thành Thánh Nhân.

Một người khác là Sư Đệ của Minh Hà, Bàn Vương.

Mặc dù tư chất tu luyện của Bàn Vương trong mắt Minh Hà và Hư Không Đạo Nhân là cực kỳ bình thường.

Nhưng Minh Hà nhìn các loại Tiên Thiên Cổ Độc mà Bàn Vương luyện chế, cũng không khỏi kinh thán thiên phú của vị Sư Đệ này trên con đường Cổ Độc.

Huống hồ Minh Hà biết Sư Tôn mình là Pháp Tắc Thánh Nhân.

Kể từ khi Sư Tôn thu Bàn Vương làm đệ tử, chắc chắn cũng cho rằng Bàn Vương có cơ hội trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Hai vị đệ tử mà Hư Không Đạo Nhân thu đều cực kỳ xuất chúng, kết quả nhìn A Tu La tộc lại phế vật bất kham như vậy đương nhiên bất mãn.

Dù sao A Tu La tộc nhân là do Minh Hà tạo ra, Minh Hà Giáo Tổ.

Theo một nghĩa nào đó, những A Tu La tộc nhân này cũng là đồ tử đồ tôn của Hư Không Đạo Nhân.

Đương nhiên, nhìn biểu hiện, Hư Không Đạo Nhân tuyệt đối sẽ không thừa nhận điểm này.

"Cũng không biết bao nhiêu năm giáo Đạo rồi.

Ngày trước La Hầu cũng là tồn tại có thể tranh phong với Hồng Quân, sao A Tu La Ma Đạo lại suy yếu như vậy." Chưa đợi Minh Hà tế lễ, âm thanh của Hư Không Đạo Nhân lại truyền đến.

Sau khi Minh Hà sáng tạo ra A Tu La tộc, A Tu La Ma Đạo do Ngài sáng tạo vốn là mượn một số Ma Đạo Thần Thông của Ma Tộc La Hầu.

Những Ma Đạo Thần Thông đó, ngày trước Hư Không Đạo Nhân đã đoạt được từ chỗ La Hầu.

Giờ đây bị Minh Hà cải biến thành cái dạng này, Hư Không Đạo Nhân cảm thấy hơi chói mắt.

"Sư Tôn bớt giận.

Đệ tử những năm qua một lòng bế quan, đột phá vị trí Thánh Nhân.

Quả thực không có giáo Đạo đám A Tu La tộc nhân này." Minh Hà Giáo Tổ cẩn thận giải thích.

"Đệ tử sau này sẽ hảo hảo điều giáo đám A Tu La tộc nhân này, tuyệt đối sẽ không làm mất mặt Sư Tôn." "Nếu không có Ô Ma ở đây, ta gần như cảm thấy chủng tộc A Tu La mà ngươi tạo ra là vô dụng." Hư Không Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng nói.

"Sư Tôn, có nên để Ô Ma xuất quan không?

Với thực lực của Ô Ma, thu thập một Thái Ất Chân Nhân dễ như trở bàn tay." Minh Hà Giáo Tổ mắt sáng rực hỏi về Ô Ma.

Ô Ma tu luyện Ma Công A Tu La chính thống nhất, không giống Tứ Đại Ma Vương và các A Tu La tộc nhân khác đi theo lối tắt.

Một thân A Tu La Ma Công tinh thuần vô cùng.

Mặc dù A Tu La Ma Công quả thực bị Huyền Môn Đạo Pháp khắc chế, nhưng A Tu La Ma Công của Ô Ma cũng có thể khắc chế ngược lại Huyền Môn Đạo Pháp.

Chứ không phải như Tứ Đại Ma Vương, vừa chạm vào là tan rã.

Tu vi Đại La đỉnh phong của Ô Ma vốn đã cao hơn Thái Ất Chân Nhân, cộng thêm bảo vật mà Hư Không Đạo Nhân ban cho.

Trấn áp Thái Ất Chân Nhân tuyệt đối dễ dàng vô cùng.

"Ô Ma đang bế quan, đừng quấy rầy.

Nhưng nếu nàng đột phá Chuẩn Thánh xuất quan rồi, có thể để nàng xuất thủ." Hư Không Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng nói: "Đừng vì mấy kẻ phế vật mà quấy rầy việc bế quan của nàng." "Vâng, Sư Tôn!" Minh Hà Giáo Chủ đầy mồ hôi hột đáp ứng.

Trên Huyết Hải.

Tứ Đại Ma Vương A Tu La tộc đang hợp thành A Tu La Đại Trận vây khốn Thái Ất Chân Nhân.

Nhưng dù lấy một địch bốn, Thái Ất Chân Nhân lại không hề sợ hãi.

Âm Dương Song Kiếm tung hoành, Tứ Đại Ma Vương căn bản không dám cứng rắn chống đỡ.

Chương 78

Đặc biệt là sau khi Tu La Liềm của Ba Tuân bị trấn áp, càng không ai có thể chống lại Âm Dương Song Kiếm.

Đồng thời, một khối Kim Chuyên xuất hiện trong tay Thái Ất Chân Nhân, nhắm đúng cơ hội nện mạnh vào Thấp Bà, người có tu vi yếu nhất trong Tứ Đại Ma Vương.

Kim Chuyên!

Một kiện Pháp Bảo hình dạng viên gạch vuông vức.

Được tạo thành từ Tiên Thiên Tinh Kim.

Đặc điểm duy nhất là nặng, cực kỳ nặng.

Kiện Pháp Bảo trông phổ thông như vậy ai có thể tin cũng là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ là phẩm giai thấp hơn trong số Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi.

Thấp Bà nhất thời không đề phòng, bị Kim Chuyên nện trúng đầu.

Lập tức bị đập cho đầu vỡ máu chảy, ngay cả hai cái Ma Giác trên trán cũng bị đập lún vào trong đầu.

Toàn bộ cơ thể hắn rơi xuống Huyết Hải.

Thấp Bà bị đánh bay, toàn bộ Đại Trận lập tức xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Ba Tuân, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên ba người vội vàng tụ lại một chỗ, cảnh giác nhìn Thái Ất Chân Nhân.

“Ha ha ha, A Tu La Ma Đạo.

Dù sao cũng là tiểu Đạo, sao có thể địch lại Huyền Môn chính tông của ta, Pháp Môn Tam Thanh được chứ.” Thái Ất Chân Nhân một tay

cầm Kim Chuyên, một tay cầm Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Âm Dương Song Kiếm xoay quanh hộ vệ quanh thân, nhìn ba Đại Ma Vương đang tụ tập lại mà ha ha cười lớn.

Trong Huyết Thần Cung.

Minh Hà Giáo Chủ nhìn mặt sắc xanh mét, đang do dự có nên xuất thủ hay không.

Nếu không xuất thủ, để Thái Ất Chân Nhân xông vào Địa Phủ, sau khi đả thương Tứ Đại Ma Vương mà toàn thân rút lui, thì toàn bộ thể diện của Địa Phủ sẽ mất hết.

Nếu xuất thủ, đệ tử môn hạ không phải đối thủ, Thánh Nhân tự mình xuất thủ, có chút mất mặt Thánh Nhân.

"Thật sự không được rồi, chỉ có thể ta xuất thủ thôi.

Tuyệt đối không thể để Thái Ất cứ thế rời đi." Minh Hà thầm nghĩ.

Mặc dù xuất thủ sẽ mất mặt mình.

Nhưng nếu không xuất thủ thì mất mặt Địa Phủ còn hơn, đến Hậu Thổ Nương Nương cũng sẽ mất mặt.

Ý tứ trong lời nói của Hư Không Đạo Nhân vừa rồi rất rõ ràng.

Nếu Ô Ma chưa xuất quan, Tứ Đại Ma Vương lại không cản được, thì chỉ có thể Minh Hà xuất thủ.

Dù thế nào đi nữa, cũng không thể để Địa Đạo nhan diện đại thất.

Nhìn Thái Ất Chân Nhân sắp rời đi, Minh Hà Lão Tổ chuẩn bị xuất thủ.

Đột nhiên tâm thần Ngài khẽ động.

Một trận ba động pháp trận truyền đến, Thời Gian Pháp Trận mà Hư Không Đạo Nhân để lại trong Huyết Thần Cung đã mở ra.

Ô Ma từ trong Đại Trận bước ra, dĩ nhiên đã đạt tu vi Chuẩn Thánh.

"Giáo Tổ!" Ô Ma đầy mặt hân hỉ từ trong Đại Trận bước ra, lại thấy Minh Hà mắt đỏ hoe nhìn mình.

Nàng lập tức không hiểu vì sao.

"Ô Ma, con đã xuất quan rồi." Nhìn Ô Ma xuất quan, tâm tình của Minh Hà Giáo Chủ kích động biết bao.

Nước mắt suýt nữa không nhịn được mà chảy ra, thể diện của một Thánh Nhân đã được giữ lại.

"Giáo Tổ, có chuyện gì xảy ra sao?

Ừm, bên ngoài kia là ai?" Ô Ma nhìn bộ dạng của Minh Hà Giáo Chủ mà đầy vẻ khó hiểu.

Ngay sau đó thần thức nàng quét qua, liền chú ý đến Thái Ất Chân Nhân và ba Đại Ma Vương bên ngoài.

"Ô Ma, nghe ta nói." Minh Hà lập tức nhanh chóng kể lại sự việc cho Ô Ma một lượt.

Sau đó Ngài trịnh trọng nói với Ô Ma: "Ô Ma.

Thể diện của A Tu La tộc, thể diện của ta, thể diện của Địa Đạo, thể diện của Hậu Thổ Nương Nương.

Thậm chí cả thể diện của Sư Tôn đại nhân, đều phải nhờ con rồi." "Thái Ất Chân Nhân, quả là tìm chết!" Nghe xong lời của Minh Hà Giáo Chủ, trên khuôn mặt kiều mị của Ô Ma cũng bỗng nhiên đại nộ.

Đặc biệt là những lời cuối cùng của Minh Hà Giáo Chủ, liên quan đến thể diện của Hư Không Đạo Nhân.

Điều này khiến Ô Ma tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

Thể diện của A Tu La tộc có thể không cần quan tâm, thể diện của Giáo Tổ cũng có thể bỏ qua một chút.

Nhưng chuyện liên quan đến Lão Gia, tuyệt đối không thể nhẫn.

"Giáo Chủ, ta đi bắt Thái Ất." Lời của Ô Ma còn chưa dứt, nàng đã biến mất.

"A Tu La tộc, cũng chỉ đến thế mà thôi, Bần Đạo xin cáo từ về Côn Luân Sơn." Thái Ất Chân Nhân thấy ba Đại Ma Vương đều không dám xuất thủ nữa, không khỏi cười lớn một tiếng, vô cùng đắc ý.

Vỏn vẹn A Tu La tộc mà thôi, ngay cả cái gọi là Giáo Tổ Minh Hà cũng chỉ là vận khí tốt mới trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Làm sao có thể so sánh với môn hạ Thiên Đạo Thánh Nhân chính tông, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên được chứ.

"Để ta trói ngươi lên Côn Luân Sơn đi, Xiển Giáo môn hạ lại đi quấy nhiễu Luân Hồi.

Ta xem xem chưởng giáo Xiển Giáo sẽ xử lý thế nào?" Tiếng quát kiều mị truyền đến.

Một đạo Ma Khí kinh thiên từ Vô Tận Huyết Hải trực tiếp xông ra, lao về phía Thái Ất Chân Nhân.

"Chuẩn Thánh!" Thái Ất Chân Nhân đại kinh thất sắc.

Nhưng nhìn Ma Khí A Tu La, trong lòng hắn hơi ổn định lại.

Thực lực Chuẩn Thánh tuy vượt xa Đại La, nhưng Pháp Bảo và Thần Thông của mình đều khắc chế loại A Tu La Ma Đạo này.

Đối phương là Chuẩn Thánh, nhưng là Chuẩn Thánh A Tu La tộc, hẳn là có thể xoay sở một hai.

Nói không chừng có thể thoát khỏi Địa Phủ, đến lúc đó toàn bộ

Hồng Hoang Thế Giới đều sẽ biết về trò cười Chuẩn Thánh A Tu La tộc.

"Âm Dương Song Kiếm, Cửu Long Thần Hỏa Tráo!" Song đối phương dù sao cũng là Chuẩn Thánh, Thái Ất Chân Nhân cũng không dám quá khinh thường.

Hắn vội vàng tế ra hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo khắc chế A Tu La Ma Đạo nhất, để bảo vệ bản thân.

Nhưng ngay sau đó, Thái Ất Chân Nhân lại kinh khủng phát hiện.

Hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo Chí Dương vốn dĩ phải khắc chế A Tu La Ma Đạo này.

Vừa tiếp xúc với đạo Ma Khí kia, Pháp Bảo đã bị một cỗ hung sát chi lực làm cho trì trệ, hoàn toàn không thể thúc đẩy.

Ngay sau đó Ma Khí trực tiếp đánh lên người Thái Ất Chân Nhân.

Thái Ất Chân Nhân chỉ cảm thấy trước đạo Ma Khí kia, một thân Ngọc Thanh Tiên Quang khổ tu của mình hoàn toàn không thể chống đỡ.

"A Tu La Ma Đạo sao?" Thái Ất Chân Nhân chỉ cảm thấy A Tu La Ma Khí này hoàn toàn không giống loại Ma Khí của Tứ Đại Ma Vương vừa rồi.

Ngay sau đó, toàn bộ thân thể hắn, bao gồm cả nhục thân và Nguyên Thần, đều bị đạo A Tu La Ma Khí hóa thành dây thừng trói chặt, hoàn toàn không thể động đậy.

"Ô Ma?" Đại Phạn Thiên nhìn Thái Ất Chân Nhân bị dây thừng do A Tu La Ma Khí hóa thành trói chặt, hoàn toàn không thể động đậy, ngây người nói.

Đạo A Tu La Ma Khí đó từ Vô Tận Huyết Hải xông ra.

Liền trực tiếp lao thẳng về phía Thái Ất Chân Nhân đang dương oai diệu võ trên không trung.

Khi ba người chưa kịp phản ứng, nó đã vượt qua sự ngăn cản của Cửu Long Thần Hỏa Tráo và Âm Dương Song Kiếm.

Trực tiếp phong ấn trói buộc Thái Ất Chân Nhân lại.

Nhìn Thái Ất Chân Nhân vừa rồi còn đại phát thần uy lấy một địch bốn đều chiếm thượng phong, giờ đây lại bị trói chặt như một con chó chết.

Ba Tuân, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên ba người đều không dám tin.

Họ chỉ cảm thấy đạo A Tu La Ma Khí này hoàn toàn không giống loại Ma Khí mà Tứ Đại Ma Vương và các A Tu La tộc nhân khác tu luyện ra.

Tu vi của Tứ Đại Ma Vương là tồn tại đỉnh cấp nhất trong A Tu La tộc.

Là Tứ Đại Ma Vương do Minh Hà Lão Tổ tự tay tạo ra, đương nhiên họ cũng tu luyện A Tu La Ma Đạo chính thống nhất.

Nhưng mấy vị Ma Vương này lại không hiểu vì sao A Tu La Ma Đạo của Ô Ma lại chênh lệch lớn đến vậy.

A Tu La Ma Khí lẽ ra phải bị Ngọc Thanh Tiên Pháp của Thái Ất Chân Nhân cực kỳ khắc chế.

Tam Muội Chân Hỏa do Cửu Long Thần Hỏa Tráo phát ra và Chí Dương Chi Lực của Âm Dương Song Kiếm, có thể dễ dàng tiêu dung Ma Công.

Tự Tại Thiên Ba Tuân, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên và Thấp Bà tu vi đều gần như Thái Ất Chân Nhân, Ba Tuân thậm chí còn hơi

mạnh hơn một chút.

Bốn vị Ma Vương đối phó với một mình Thái Ất Chân Nhân, lại bị đánh trọng thương Thấp Bà, cướp đi Tiên Thiên Linh Bảo Tu La Liềm của A Tu La tộc.

Nhưng đạo A Tu La Ma Khí của Ô Ma lại hoàn toàn khác.

Mấy người họ nhìn rất rõ, A Tu La Ma Khí vừa tiếp xúc với Cửu Long Thần Hỏa Tráo và Âm Dương Song Kiếm.

Hỏa Long và Chí Dương Chi Khí trong Cửu Long Thần Hỏa Tráo, vừa chuẩn bị phát uy luyện hóa, đã bị Ma Khí tùy ý dập tắt, hai kiện Pháp Bảo đều bị cấm cố, hoàn toàn không thể động đậy.

Họ cảm thấy Tiên Thiên Linh Bảo vốn cực kỳ khắc chế mấy người họ trước đây, lại bị Tu La Ma Công khắc chế hoàn toàn.

"Chẳng lẽ là uy năng của Chuẩn Thánh?" Tự Tại Thiên Ba Tuân có chút kinh nghi bất định nói.

Mấy Đại Ma Vương đều không biết sự tham lam và mạo hiểm vô số năm qua đã dẫn đến việc A Tu La Ma Công của họ có khuyết điểm cực lớn.

Họ chỉ có thể liên tưởng đến việc có lẽ là cảnh giới tu vi khác biệt.

"Chẳng lẽ A Tu La tộc chúng ta tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể khắc chế những Huyền Môn Đạo Pháp này sao?" Đại Phạn Thiên nhìn cảnh tượng đó cũng kích động.

Thực lực Tứ Đại Ma Vương trong Hồng Hoang cũng là cường giả một phương.

Chương 79

Nhưng A Tu La tộc trong Vô Tận Huyết Hải từ trước đến nay chưa từng được ai coi trọng.

Địa Phủ và Vô Tận Huyết Hải là sào huyệt của A Tu La tộc, A Tu La ở đó thực lực đều có thể được tăng cường cực lớn.

Nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống lại Địa Tạng và những người khác đóng quân ở Tây Phương Giáo.

Nếu ở bên ngoài Hồng Hoang Thế Giới, mấy Đại Ma Vương trong lòng đều rõ ràng rằng chắc chắn sẽ bị đánh đập.

Bởi vậy vô số năm qua, Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng đều không chủ động đi Hồng Hoang Thế Giới tìm kiếm linh hồn.

Dù sao trước khi Hậu Thổ Nương Nương kiến lập Luân Hồi, trong Vô Tận Huyết Hải có bao nhiêu linh hồn đâu.

Nhưng sau khi lên đó bị đánh đập vài lần, A Tu La tộc nhân liền không dám lên nữa.

Chỉ có hung uy của Minh Hà Lão Tổ vang dội, trong số các Chuẩn Thánh cũng là vài vị đỉnh phong nhất.

Bởi vậy, trừ môn hạ Thánh Nhân, cũng không ai dám trêu chọc A Tu La tộc trong Vô Tận Huyết Hải.

Nếu trở thành Chuẩn Thánh, thực sự có thể khắc chế những Tiên Nhân chính tông Huyền Môn đó.

Mấy Đại Ma Vương sau này cũng không cần lo lắng gặp nguy hiểm khi đến Hồng Hoang Thế Giới nữa.

"Chỉ là Chuẩn Thánh đâu có dễ dàng đến vậy, ta đã dừng lại ở

cảnh giới Đại La Kim Tiên vô số năm rồi.” Dục Sắc Thiên thở dài một tiếng nói: “Cũng không biết Ô Ma tu luyện thế nào, mà nhanh chóng đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh như vậy.” Đó là điểm mà mấy Đại Ma Vương không hiểu nhất.

Khi Ba Tuân và những người khác là Đại La Kim Tiên, Ô Ma chỉ là một A Tu La tộc nữ tính cấp Thiên Tiên mới đản sinh bình thường.

Khi Ô Ma cũng tu luyện đến Đại La Kim Tiên, Tứ Đại Ma Vương vẫn là tu vi Đại La Kim Tiên.

Giờ đây Ô Ma đã trở thành Chuẩn Thánh, là người đầu tiên dưới Minh Hà Lão Tổ trong A Tu La tộc.

Còn Tứ Đại Ma Vương vẫn là tu vi Đại La Kim Tiên.

Mặc dù Ba Tuân đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng trong lòng cũng rõ ràng, việc đột phá Chuẩn Thánh đối với hắn không biết là chuyện khi nào.

Mấy người họ hoàn toàn không hiểu, rốt cuộc Ô Ma tu luyện thế nào.

“Chẳng lẽ Giáo Tổ lén lút giảng Đạo riêng cho nàng?” Tự Tại Thiên trong lòng thầm suy đoán.

“Nghe nói Hư Không Thánh Tổ, đã dùng tu vi cường đại khắc họa một Thời Gian Pháp Tắc cho Ô Ma.

Tu luyện trong đó, thời gian có thể rút ngắn gấp trăm lần.” Đại Phạn Thiên lén lút truyền âm cho Ba Tuân và Dục Sắc Thiên.

Hư Không Đạo Nhân là Sư Tôn của Minh Hà Giáo Tổ, lại là Thánh Nhân cường đại vô cùng.

Bởi vậy những A Tu La tộc nhân này đều xưng hô Hư Không Đạo Nhân là Hư Không Thánh Tổ.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại không thích xưng hô này, dù sao Ngài cũng không hài lòng với đám A Tu La tộc nhân này.

Loại chuyện này đương nhiên không dám thảo luận trước mặt, chỉ có thể mấy người họ hỗ tương truyền âm.

"Đáng tiếc ta không có cơ hội đi theo bên cạnh Thánh Tổ, nếu không thực lực của ta nhất định cũng có thể đột phi mãnh tiến." Dục Sắc Thiên vô cùng hâm mộ nói.

Đi theo bên cạnh Hư Không Thánh Tổ, không chỉ tốc độ tu luyện có thể được đề thăng cực lớn.

Mà những tồn tại vĩ đại như Hư Không Thánh Tổ, tùy tay ban thưởng bảo bối đều là Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp nhất.

Dục Sắc Thiên nhớ rõ khi Hư Không Thánh Tổ vừa xuất quan.

Ngài đã cho hai vị Giáo Chủ Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Đạo Nhân, những kẻ đã chèn ép A Tu La tộc vô số năm, một trận bạo tấu.

Sau đó từ tay Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đoạt lấy vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Uy năng của Bồ Đề Mộc họ đã cảm nhận được.

Nếu không có Bồ Đề Mộc, tu vi của Tứ Đại Ma Vương những năm qua e rằng không hề tiến bộ.

Huống hồ kiện Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ kia, là Tiên Thiên Linh Bảo phòng ngự đỉnh cấp nhất.

Tứ Đại Ma Vương chỉ biết Minh Hà Giáo Tổ có một kiện Tu La Kỳ đồng cấp, vẫn luôn được Giáo Chủ coi như trân bảo.

Kết quả bị Hư Không Thánh Tổ tùy tay ban thưởng cho Ô Ma.

Nếu mấy người họ trong tay có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ kia, Thái

Ất Chân Nhân làm sao mà chịu nổi.

Ngay lúc mấy người họ đang lén lút truyền âm, Ô Ma từ trong Vô Tận Huyết Hải bước ra, đến trước mặt Thái Ất Chân Nhân đang bị trói buộc.

"Thái Ất, ngươi dám cường xông Luân Hồi, xem thường uy nghiêm của Địa Đạo.

Hôm nay ta sẽ tru sát ngươi, cho ngươi biết kết cục khi mạo phạm Giáo Tổ tộc ta và Hậu Thổ Nương Nương, Hư Không Thánh Tổ." Ô Ma đứng trước mặt Thái Ất Chân Nhân, mặt cười đầy sương lạnh nói.

Tứ Đại Ma Vương nhìn Ô Ma đột nhiên xuất hiện, đều ngây người.

"Ô Ma đã biến thành bộ dạng gì?" Lúc này Thấp Bà, người đã ngâm mình trong Huyết Hải rất lâu, vết thương cũng đã lành đi không ít.

Vừa mới bò ra khỏi Huyết Hải, liền nhìn thấy Ô Ma trên không trung, không khỏi đại kinh thất sắc.

Song giờ đây Ô Ma là tu vi Chuẩn Thánh, Thấp Bà thân là Ma Vương cũng không dám thảo luận trước mặt Ô Ma nữa.

Lập tức truyền âm cho Ba Tuân và mấy người kia.

Dung mạo của Ô Ma sau khi trở thành Chuẩn Thánh không hề thay đổi, dung mạo vẫn tuyệt mỹ như xưa.

Nữ tử A Tu La tộc vốn nổi tiếng vì mỹ mạo, Ô Ma là người kiệt xuất trong số đó, luận về dung mạo nàng là một trong những người đẹp nhất toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng điều khiến Tứ Đại Ma Vương kinh ngạc hoàn toàn không

phải điều này.

Dù sao trong A Tu La tộc mỹ nữ vô số, Ô Ma có đẹp đến mấy cũng không đến mức khiến Tứ Đại Ma Vương kinh ngạc đến vậy.

Huống hồ Tứ Đại Ma Vương chỉ có hứng thú với việc đề thăng thực lực, đối với mỹ mạo cũng không quá coi trọng.

Điều khiến Tứ Đại Ma Vương kinh ngạc là khí chất của Ô Ma, hoàn toàn khác biệt so với trước kia.

Trong A Tu La tộc, nam giới hung hãn xấu xí, nữ giới vũ mị yêu kiều.

Đó là do Minh Hà cố ý thiết kế, khi Ngài tạo ra A Tu La tộc lấy Huyết Hải làm căn cơ đã là như vậy.

Bởi vậy, thiên tính vũ mị và yêu kiều của nữ tử A Tu La tộc, căn bản không liên quan đến tính cách của bản thân họ.

Bất luận bản tính của nữ tử A Tu La tộc thế nào, trong mắt người khác khí chất của họ chỉ có cực độ vũ mị và phong lưu yêu kiều.

Nhưng giờ đây Ô Ma lại hoàn toàn khác, trên người nàng không hề có loại vũ mị yêu kiều đó, mà lại thánh khiết cao quý.

Có một loại khí vị lẫm nhiên bất khả xâm phạm.

Phảng phất không phải yêu nữ A Tu La tộc, mà là nữ thần tiên trên Cửu Thiên vậy.

"Chẳng lẽ trở thành Chuẩn Thánh, khí chất cũng sẽ thay đổi sao?" Tứ Đại Ma Vương trong lòng không khỏi nghĩ.

"Hừ, đường đường Chuẩn Thánh, đối phó ta Đại La Kim Tiên, thất thủ cũng chẳng hay ho gì.

Hơn nữa ta thân là Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, môn hạ Thánh Nhân, dù có xông vào Luân Hồi, cũng không thể trực tiếp đánh giết ta

như vậy.” Thái Ất Chân Nhân có chút ngoài mạnh trong yếu nói.

Hắn biết nữ tử A Tu La tộc trước mắt này thực sự dám giết mình.

Dù sao, ngay cả Sư Tôn của hắn là Nguyên Thủy Thánh Nhân, cũng đã bị Hư Không Đạo Nhân đứng sau A Tu La tộc đưa về Thiên Đạo rồi.

“Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên thì sao chứ?” Ô Ma nhìn Thái Ất Chân Nhân có chút khinh thường nói: “Huống hồ người Huyền Môn trảm yêu trừ ma, chưa bao giờ quản cảnh giới của yêu ma có thấp hơn mình hay không.” “Ta hôm nay xuất thủ là để duy trì trật tự Địa Đạo, chứ không phải để phân cao thấp, giảng công bằng.” Đối với lời của Thái Ất Chân Nhân, Ô Ma căn bản không đặt trong lòng.

Môn nhân Xiển Giáo thì sao chứ, chủ nhân của nàng là Hư Không Đạo Nhân, tồn tại có thể áp chế Thiên Đạo.

Trong mắt Ô Ma, Thiên Đạo còn phải thối lui dưới thủ đoạn của Hư Không Đạo Nhân, vậy thì tự nhiên bị Hư Không Đạo Nhân áp chế rồi.

Chưởng giáo Xiển Giáo còn dám giết, huống hồ chỉ là một Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên nhỏ bé.

“Ngươi có thể đại biểu A Tu La tộc, đại biểu Địa Đạo sao?” Thái Ất Chân Nhân nhìn Ô Ma hỏi.

Hắn cũng như Tứ Đại Ma Vương, đều không hiểu vì sao A Tu La Ma Khí của Ô Ma lại lợi hại đến vậy.

Thậm chí có thể phản khắc chế Đạo Thuật chính tông của Huyền Môn.

“Ô Ma tấn thăng Chuẩn Thánh, trở thành Chuẩn Thánh duy nhất của A Tu La tộc ta, phong hào Thiên Phi.” “Ta với thân phận Minh Giáo Giáo Chủ tuyên bố, Ô Ma là Phó Giáo Chủ Minh Giáo của ta, địa

vị trong A Tu La tộc chỉ dưới ta." "Nếu ta bế quan, Ô Ma có thể toàn quyền thay ta xử lý các sự việc trong Địa Đạo và A Tu La tộc.

Tất cả A Tu La tộc nhân, nhìn thấy Ô Ma như nhìn thấy ta." Lời của Thái Ất Chân Nhân vừa hỏi ra, âm thanh của Minh Hà Lão Tổ liền vang vọng khắp Địa Phủ.

"Vâng, Giáo Tổ!" Tứ Đại Ma Vương ngây người, vội vàng đáp ứng.

Tất cả A Tu La tộc nhân, tự nhiên bao gồm Tứ Đại Ma Vương và bốn Đại Ma Tướng khác.

Minh Hà Lão Tổ tự mình mở miệng, cộng thêm tu vi của Ô Ma, Tứ Đại Ma Vương căn bản không dám mở miệng phản đối.

Thiên Phi.

Đối với Minh Hà Giáo Tổ, cái gọi là Thiên tự nhiên không phải Thiên Đạo, mà là Sư Tôn của Ngài, Hư Không Đạo Nhân.

Ý tứ của Thiên Phi đã quá rõ ràng.

"Thế nào?" Ô Ma nhìn về phía Thái Ất Chân Nhân nói: "Hiện tại ta có thể đại biểu cho Địa Đạo." Ngọc thủ khẽ vung, Tu La Liềm vừa bị Thái Ất Chân Nhân cấm cố đã trực tiếp thoát khỏi sự trói buộc của Cửu Long Thần Hỏa Tráo.

Sau đó nó co lại kích thước bình thường, bay vào trong tay Ô Ma.

Bàn tay thon dài khẽ nắm chặt thanh Liềm, Ô Ma lạnh lùng nhìn Thái Ất Chân Nhân, chuẩn bị vung xuống.

Ô Ma giơ lưỡi hái lên, Thái Ất Chân Nhân cũng tuyệt vọng nhắm mắt lại.

Hồng Hoang thế giới ít ai dám động đến Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, song người của Địa Đạo lại khác, ai chẳng biết Địa Đạo

và Thiên Đạo vốn đối chọi.

Huống hồ, Thánh nhân Xiển Giáo mới bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết một lần.

Nếu ở nơi khác trong Hồng Hoang thế giới, Nguyên Thủy Thiên Tôn có lẽ đã ra tay cứu.

Nhưng lúc này lại ở giữa Luân Hồi Địa Phủ.

Điều nguy hiểm hơn là hắn bị bắt quả tang khi chuẩn bị lén lút đưa linh hồn vào Luân Hồi.

Xưa nay, chuyện làm trái như vậy, nhờ sự cường thế của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà chẳng ai dám làm gì người của Xiển Giáo.

Nhưng trong Địa Phủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn dù có cường thế đến mấy cũng không dám xâm nhập.

Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà Tứ Đại Ma Vương nhìn Tu La Lưỡi Hái trong tay Ô Ma, hận không thể lập tức chém xuống.

Chương 80

Đặc biệt Ba Tuần và Thấp Bà hai người, vừa rồi một kẻ bị thiêu, một kẻ bị nện.

Nếu không phải thực lực và địa vị của Ô Ma hiện tại đều không kém gì hai người họ, Ba Tuần quả thật hận không thể xông lên cướp lưỡi hái từ tay Ô Ma mà chém xuống.

"Tiềm lực của tiểu thị nữ này thật không tệ.

A Tu La tộc do Minh Hà sáng tạo lại có thể sinh ra nhân tài như vậy." Trong Luân Hồi không gian, Hậu Thổ nhìn Ô Ma ra tay một chiêu đánh bại Thái Ất Chân Nhân, cũng có chút kinh ngạc.

"Đặc biệt là giờ đây đã nắm giữ tinh túy của A Tu La Ma Công, bắt đầu hoàn toàn ngự trị Ma Đạo, không bị Ma Công ảnh hưởng." Với nhãn quang của nàng, tự nhiên nhìn ra A Tu La Ma Đạo mà Ô Ma nắm giữ hoàn toàn không thể so bì với Tứ Đại Ma Vương.

Biểu hiện vừa rồi của Ba Tuần, Đại Phạn Thiên Tứ Đại Ma Vương khiến Hậu Thổ trong lòng cũng có chút bất mãn.

Nếu Địa Phủ đường đường bị một Thái Ất Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, lại không phải có tu vi cao nhất, xông vào.

Rồi lại cứ thế rời đi.

Thì thể diện của chấp chưởng giả Địa Đạo cũng quá khó coi.

Ngại thân phận, lại không tiện trực tiếp ra tay với Thái Ất Chân Nhân.

"Không tệ." Hư Không Đạo Nhân cũng cười cười, có vẻ hài lòng với biểu hiện của Ô Ma.

“Giết Thái Ất Chân Nhân như vậy thì quá đáng tiếc.” “Đánh?” Hậu Thổ có chút kinh ngạc nhìn Hư Không Đạo Nhân một cái.

“Hãy để Ô Ma đưa hắn lên Côn Luân Sơn, hỏi tội Xiển Giáo.

Thái Ất Chân Nhân đã có thể xông vào Địa Phủ, vậy thì Ô Ma tự nhiên cũng có thể náo loạn Côn Luân.” Hư Không Đạo Nhân liếc nhìn Ô Ma ở đằng xa, thản nhiên nói.

“Ý hay!” Suy nghĩ một lát, Hậu Thổ nở nụ cười.

“Ô Ma.” Ngay khi Ô Ma chuẩn bị vung lưỡi hái chém chết tên này dám mạo phạm uy nghiêm Địa Đạo.

Một thanh âm vang lên trong đầu nàng, chính là Hư Không Đạo Nhân.

“Lão Gia.” Ô Ma nghe thấy thanh âm của Hư Không Đạo Nhân, trong lòng mừng rỡ, vội vàng đáp lại.

“Chớ vội chém giết Thái Ất Chân Nhân.

Hãy bắt hắn lên Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung, trực tiếp hỏi tội Xiển Giáo, xem Nguyên Thủy biện giải thế nào.” “Nếu Xiển Giáo cố chấp không nhận lỗi, cứ chém Thái Ất ngay tại Côn Luân, cũng để kẻ khác biết uy nghiêm của Địa Đạo ta.” Hư Không Đạo Nhân truyền âm.

“Vâng, Lão Gia!” Ô Ma gật đầu, biểu thị đã rõ.

Tuy Côn Luân Sơn là đại bản doanh của Xiển Giáo, đạo tràng của Thánh nhân, nơi Ngọc Hư Cung tọa lạc.

Nhưng Ô Ma cũng chẳng hề lo lắng.

Chỉ cần không đối mặt khiêu khích Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy căn bản không có lý do ra tay với nàng.

Một khi cưỡng ép ra tay, Hư Không Đạo Nhân cũng sẽ không

đứng nhìn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn cũng biết điều này, nếu không muốn lại phải đi một chuyến trong Thiên Đạo, khẳng định sẽ nhịn.

"Thiên Phi Đại nhân, vì sao không ra tay?" Ba Tuần, Đại Phạn Thiên cùng những người khác thấy Ô Ma giơ Tu La Lưỡi Hái mà cứ chần chừ không động thủ, trong lòng cũng có chút sốt ruột.

Ba Tuần không khỏi lên tiếng hô.

Trong Huyết Thần Cung, Minh Hà Giáo Chủ tuy cũng không biết vì sao Ô Ma đột nhiên dừng tay.

Nhưng khẳng định Hư Không Đạo Nhân đang truyền âm cho Ô Ma điều gì đó.

Dù sao đây là Địa Phủ, Thánh nhân khác không dám ra tay với Ô Ma ở đây.

"Giết hắn như vậy quá tiện nghi." Không để ý lời của Ba Tuần, Ô Ma thu Tu La Lưỡi Hái, nhìn Thái Ất Chân Nhân lạnh lùng hừ một tiếng nói.

"Ngươi muốn gì?" Thái Ất Chân Nhân mở mắt hỏi.

Đại La Kim Tiên thọ cùng trời đất, nếu có thể không chết, Thái Ất Chân Nhân tự nhiên càng không muốn mất mạng.

Nhưng hắn cũng biết Ô Ma khẳng định sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

"Người của Xiển Giáo cường xông Luân Hồi, trái nghịch Địa Đạo.

Ta muốn bắt ngươi lên Côn Luân Sơn, đến Ngọc Hư Cung hỏi Sư Tôn ngươi giáo đạo thế nào?" Ô Ma nhìn Thái Ất Chân Nhân bị trói.

"Ta ư?

Chuyện Luân Hồi của ta hoàn toàn vì việc riêng cá nhân, không liên quan gì đến Xiển Giáo.” Thái Ất Chân Nhân nghe lời Ô Ma, trong lòng đầu tiên giận dữ, sau đó lại một trận hoảng sợ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tối trọng thể diện.

Nếu bị một người tộc A Tu La như vậy bắt đến Ngọc Hư Cung hỏi tội, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ nổi trận lôi đình.

Đến lúc đó dù có được cứu, e là cũng sẽ bị trục xuất khỏi Xiển Giáo.

“Không do ngươi!” Ô Ma chẳng thèm để ý Thái Ất Chân Nhân, lập tức xách hắn đi về phía mặt đất.

Ý của Hư Không Đạo Nhân hiển nhiên, muốn sỉ nhục thể diện của Xiển Giáo.

Là tiểu thị nữ, Ô Ma tự nhiên phải hoàn thành tốt việc mà Hư Không Đạo Nhân muốn làm.

Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà cùng những người khác trơ mắt nhìn Ô Ma xách Thái Ất Chân Nhân rời đi.

Có ý định đi theo xem, nhưng lại không dám.

Họ nghe Ô Ma nói, muốn bắt Thái Ất Chân Nhân đến Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung hỏi tội.

Côn Luân Sơn là nơi Xiển Giáo tọa lạc.

Thái Ất Chân Nhân là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, không phải là người mạnh nhất.

Nhưng bốn người bọn họ đều bị đánh bại.

Một khi đi theo xem náo nhiệt, không chừng sẽ bị vài người của Xiển Giáo có tu vi cao hơn Thái Ất Chân Nhân tiện tay thu thập.

“Cũng không biết Tu La Lưỡi Hái có đòi lại được không.” Ba Tuần trong lòng lại nghĩ về Tu La Lưỡi Hái.

A Tu La tộc vốn không có mấy kiện pháp bảo cường đại.

Chiếc Tu La Lưỡi Hái này là do Minh Hà Giáo Chủ đặc biệt ban tặng để Ba Tuần quản lý A Tu La tộc.

Tu La Lưỡi Hái chỉ là trung đẳng trong số tất cả Tiên Thiên Linh Bảo, không thể sánh bằng những Tiên Thiên Linh Bảo cấp cực cao kia.

Nhưng đối với Ba Tuần, kiện pháp bảo đó cũng là kiện có uy lực lớn nhất trong số tất cả bảo bối của hắn.

Giờ đây bị Thái Ất Chân Nhân thu đi, nhưng lại bị Ô Ma đoạt lại từ tay Thái Ất Chân Nhân.

Nếu Ô Ma không trả lại kiện Linh Bảo đó cho hắn, Ba Tuần cũng chẳng có cách nào.

Dù sao hiện giờ luận thực lực, luận địa vị, Ô Ma đều cao hơn hắn quá nhiều.

“Sư phụ ra ý hay quá!

Tuyệt diệu, để Xiển Giáo cũng phải mất mặt một phen.” Trong Huyết Thần Cung, Minh Hà Lão Tổ nghe lời Ô Ma, lập tức mặt mày tươi cười.

Nhưng Minh Hà ngay sau đó liền liếc nhìn Tứ Đại Ma Vương đang tụ tập trên không Huyết Hải.

Cùng với Tứ Đại Ma Tướng vừa chạy tới, nhưng không dám tiến lên, liền sắc mặt biến đổi.

“Ba Tuần, Đại Phạn Thiên, Dục Sắc Thiên, Thấp Bà, Hữu Nhân Đà La, Bì Thấp Nô, Lỗ Thác La, Quỷ Mẫu, mấy người mau cút vào

đây cho ta.” Minh Hà Lão Tổ giận dữ quát, thanh âm trực tiếp truyền vào trong đầu Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng.

Ba Tuần, Đại Phạn Thiên mấy người lập tức toàn thân run lên, biết Giáo Chủ bất mãn với biểu hiện vừa rồi.

Quỷ Mẫu, Bì Thấp Nô mấy người vừa chạy tới lại nhìn nhau.

Ngay cả Tứ Đại Ma Vương còn không làm gì được Thái Ất Chân Nhân, Tứ Đại Ma Tướng càng không phải đối thủ.

Nhưng nghe ý của Minh Hà Giáo Chủ, mấy người bọn họ e là cũng sẽ bị mắng.

Nhưng dù là Tứ Đại Ma Vương hay Tứ Đại Ma Tướng, đều không dám trái lệnh Minh Hà.

Tuy trong lòng phát hư, nhưng vẫn ngoan ngoãn đi về Huyết Thần Cung.

Một bên khác.

Ô Ma kéo Thái Ất Chân Nhân bị A Tu La ma khí trói chặt, đi về phía Côn Luân Sơn.

Với tu vi Chuẩn Thánh của nàng, phá vỡ không gian không mất bao lâu là có thể đến Côn Luân Sơn.

Nhưng Ô Ma tự nhiên không lựa chọn làm như vậy, nàng kéo Thái Ất Chân Nhân chậm rãi bay về phía Côn Luân Sơn.

Hồng Hoang Đại Lục, một bộ lạc Nhân Tộc lớn.

Hai vị Tiên nhân Nhân Giáo đang khoanh chân ngồi trên một ngọn Linh Sơn bên ngoài bộ lạc, tương hỗ luận đạo.

Đúng lúc này, hai vị Kim Tiên cảm ứng được từ xa có một cỗ ma khí ngập trời bay về phía bộ lạc.

Hai người đều là thực lực Kim Tiên, cũng là cường giả trong Nhân Giáo.

Càng là hai người có tu vi cao nhất trong bộ lạc Nhân Tộc.

Nhưng hai Kim Tiên cảm ứng được cỗ ma khí ngập trời này, chỉ cảm thấy mình có thể bị một ngón tay nghiền nát.

"Chẳng lẽ Đại Ma xuất thế ư?" Một trong hai Kim Tiên sắc mặt biến đổi nói.

"Mau chóng quay về cảnh báo!

Mời Tiên Sư Xiển Giáo hoặc Tiệt Giáo giúp đối phó ma đầu." Vị Kim Tiên khác lập tức muốn xuống núi, chuẩn bị rời đi.

Không đợi động thân, ma khí đã đến gần.

Bất ngờ là, ma đầu kia không để ý đến hai người, lướt qua bộ lạc Nhân Tộc, tiếp tục bay về phía trước.

"Tốt, xem ra không nhằm vào bộ lạc của chúng ta.

Nhưng cũng nên bẩm báo lên trên một chút." Thấy ma khí rời đi, một người lau mồ hôi lạnh trên trán, khẽ nói.

"Người bị trói phía sau ma đầu kia, chẳng phải Thái Ất Chân Nhân sao?" Đồng bạn bên cạnh lúc này lại đột nhiên dùng một ngữ khí không thể tin nổi nói.

Lúc này họ mới phát hiện, ma đầu kia dùng ma khí trói buộc một vị Tiên nhân.

Chương 81

Chính là Thái Ất Chân Nhân mà họ từng được diện kiến.

Nhưng, Thái Ất Chân Nhân lại bị ma đầu khống chế?

Huống hồ ở Hồng Hoang thế giới, ma đầu nào lại không biết sống chết mà dám ra tay với Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Một ngày, vô số tu sĩ Hồng Hoang thế giới đều nhìn thấy một cảnh tượng kinh hoàng.

Thái Ất Chân Nhân đường đường là một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, bị người ta kéo lê như chó chết bay khắp toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục. ...

Côn Luân Sơn, trước Ngọc Hư Cung!

Với sự bao la của Hồng Hoang Đại Lục, không xuyên qua không gian thì không thể đi được.

Ô Ma với tu vi Chuẩn Thánh hiện tại, bay đến Côn Luân Sơn cũng mất gần một năm trời.

Trong một năm đó, không biết bao nhiêu người đã nhìn thấy Thái Ất Chân Nhân bị nàng kéo lê phía sau.

Nhìn Côn Luân Sơn ở trước mắt, Ô Ma lạnh lùng cười một tiếng.

Ngay sau đó dùng sức ném Thái Ất Chân Nhân bị trói xuống Côn Luân Sơn.

Với tu vi của Ô Ma, dùng sức ném xuống, lập tức cả Côn Luân đều chấn động.

Nhiều người đang bế quan khổ tu đều tỉnh lại từ trong tu luyện.

“Thái Ất Chân Nhân thiện xông Luân Hồi, Xiển Giáo có biết tội?”

Thanh âm của Ô Ma truyền khắp Côn Luân Sơn.

Lập tức, từng đạo từng đạo ngọc thanh tiên quang khí tức kinh người từ khắp nơi trên Côn Luân Sơn đều bắn ra.

"Kẻ nào dám xông vào Côn Luân Sơn của ta?" Thanh âm giận dữ truyền đến, Quảng Thành Tử trong nháy mắt hóa thành kim quang xuất hiện trước mặt Ô Ma.

"Yêu nữ, ngươi lại dám thiện xông Côn Luân Sơn của ta.

Đạo tràng của Thánh nhân, sao có thể dung tà ma ngoại đạo tiết độc?" Nhìn cỗ A Tu La ma khí ngập trời trên người Ô Ma, sắc mặt Quảng Thành Tử khó coi vô cùng.

Nữ yêu trước mắt tuy có tu vi Chuẩn Thánh, nhưng Quảng Thành Tử cũng không quá để mắt.

Dù sao Quảng Thành Tử bản thân có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, nữ yêu kia nhìn khí tức không phải vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh sao.

Ngọc Thanh Pháp Môn mà Quảng Thành Tử tu hành, được Nguyên Thủy Thiên Tôn thân truyền, là công pháp Huyền Môn chính tông nhất dưới Thiên Đạo.

Đệ tử môn nhân Tam Thanh, ở cùng cảnh giới tu vi, so với các tán tu khác đều cường đại hơn nhiều.

Ngay cả những đệ tử Tây Phương Giáo đồng môn Thánh nhân, cũng không bằng môn nhân Tam Thanh.

Bởi vì là chính tông Bàn Cổ, truyền nhân của Hồng Quân.

Còn nữ tử trước mặt tu hành không phải A Tu La Ma Đạo sao.

Cả Hồng Hoang thế giới ai chẳng biết A Tu La tộc là do Minh Hà Giáo Chủ sáng lập trước khi thành Thánh, A Tu La Ma Đạo càng phế

rách không chịu nổi.

Dù sao Minh Hà Giáo Chủ thân là thủy tổ A Tu La tộc, ngay cả hắn còn không tu luyện A Tu La Ma Đạo.

Tứ Đại Ma Vương trong A Tu La tộc, đừng nói so với đệ tử Tam Thanh, ngay cả một số Đại La Kim Tiên lợi hại trong Hồng Hoang thế giới cũng không bằng.

Điều khiến Quảng Thành Tử phẫn nộ là, một ma nữ tộc A Tu La lại dám đặt chân lên Côn Luân Sơn.

Tà ma ngoại đạo như vậy lại dám đặt chân lên đạo tràng Thánh nhân, quả thật là sỉ nhục Sư Tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Thái Ất Sư đệ?

Yêu nữ, to gan lớn mật!" Lúc này Quảng Thành Tử càng phát hiện ra Thái Ất Chân Nhân bị A Tu La ma khí trói buộc, càng kinh hãi.

Vừa rồi Ô Ma dùng dây thừng do ma khí hóa thành ném Thái Ất Chân Nhân vào một ngọn núi trên Côn Luân, lúc này nàng mới siết chặt dây thừng kéo Thái Ất Chân Nhân trở lại.

A Tu La ma khí phong tỏa toàn bộ pháp lực, Nguyên Thần và nhục thân của Thái Ất Chân Nhân, khi Thái Ất Chân Nhân bị ném đi căn bản không thể dùng pháp bảo bảo vệ.

Chỉ có thể dựa vào nhục thân mà chống đỡ.

Nhưng Côn Luân Sơn thân là Thái Cổ Thần Sơn, chất liệu cứng rắn vô cùng, nhục thân của Thái Ất Chân Nhân sao có thể chịu nổi.

Lúc này Thái Ất Chân Nhân toàn thân máu thịt lẫn lộn, chỗ nào cũng có vết thương rách nát, cả người đều suy yếu bất lực.

Ngay cả Quảng Thành Tử cũng phải tốn rất nhiều công sức mới nhận ra đạo nhân bị trói trước mắt chính là Sư đệ Thái Ất Chân Nhân.

“Sư huynh?” Thái Ất Chân Nhân nghe Quảng Thành Tử hô hoán, miễn cưỡng ngẩng đầu nói.

“Yêu nữ, tìm chết!” Quảng Thành Tử nổi giận đùng đùng, trực tiếp tế Thư Hùng Song Kiếm đánh về phía Ô Ma.

Vốn dĩ Quảng Thành Tử muốn nói lý với nữ tử này mấy phần, dù sao nhìn nàng là người tộc A Tu La.

Giờ đây Minh Hà dù sao cũng là Địa Đạo Thánh Nhân.

Tuy chỉ là một Địa Đạo Thánh Nhân, người của Xiển Giáo cũng không quá để mắt.

Nhưng Sư Tôn của Minh Hà lại là Hư Không Đạo Nhân, vị mà ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được.

Chỉ nhìn thấy bộ dạng thê thảm của Thái Ất Chân Nhân, Quảng Thành Tử cũng không nhịn được mà trực tiếp ra tay.

Chỉ cần Nguyên Thủy Thiên Tôn không ra tay đối phó ma nữ, thì Hư Không Đạo Nhân cũng không có lý do đối phó Xiển Giáo.

Ô Ma một tay nắm chặt dây thừng trói buộc Thái Ất Chân Nhân, tay còn lại triệu ra Tu La Lưỡi Hái lập tức nghênh đón.

Keng!

Tu La Lưỡi Hái và Thư Hùng Song Kiếm va vào nhau.

Ma khí trong lưỡi hái muốn xâm thực hai thanh Tiên Kiếm, Ngọc Thanh Tiên Quang trong hai thanh Tiên Kiếm cũng thanh tẩy sát khí trong lưỡi hái.

Ô Ma chỉ cảm thấy từng đợt Ngọc Thanh Tiên Quang như thủy triều không ngừng xông vào Tu La Lưỡi Hái, thanh tẩy sát khí trong đó.

Nếu Ô Ma không ngừng chú nhập pháp lực, lưỡi hái e là đã bị

luyện hóa.

Không khỏi âm thầm kinh hãi, tu vi của Quảng Thành Tử lại cao thâm như vậy.

Điều Ô Ma không biết, trong lòng Quảng Thành Tử lại kinh ngạc hơn nhiều.

Vốn dĩ hắn cho rằng với tu vi cao hơn Ô Ma một cảnh giới, cộng thêm Ngọc Thanh Tiên Quang khắc chế.

Ma nữ đáng lẽ phải bị một chiêu đánh hạ mới phải.

Nhưng sau khi Thư Hùng Song Kiếm tiếp xúc với lưỡi hái, hung sát khí trong lưỡi hái không những đang xâm thực linh quang của hai kiện Tiên Thiên Linh Kiếm.

Thậm chí còn xuyên qua Thư Hùng Song Kiếm muốn xâm nhập Nguyên Thần.

Với tu vi của Quảng Thành Tử, chịu ảnh hưởng của cỗ ma khí kia, cũng cảm thấy trong lòng sinh ra một cỗ lệ khí vô danh.

Hắn nhanh chóng vận chuyển Ngọc Thanh Tiên Pháp, trấn định tâm thần, mới không bị ma khí ảnh hưởng.

Khi Thái Ất Chân Nhân bị bắt, Quảng Thành Tử không bất ngờ.

Ngọc Thanh Pháp Môn dù có khắc chế A Tu La Ma Đạo đến mấy, nhưng chênh lệch thực lực giữa hai cảnh giới Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh thật sự quá xa.

Phải đến tận bây giờ Quảng Thành Tử mới hiểu ra, ma nữ trước mắt này có tu vi ma công vô cùng tinh thâm, căn bản không sợ Ngọc Thanh Tiên Quang.

Song phương giằng co một lát sau, cuối cùng pháp lực của Quảng Thành Tử cao thâm hơn.

Kiếm Hùng chống đỡ Tu La Lưỡi Hái, Kiếm Thư lại đâm về phía Ô Ma.

Xoẹt!

Ô Ma lùi lại một bước, triệu ra một mặt tiểu kỳ màu xanh.

Tiểu kỳ đón gió lớn dần, hóa thành một đạo bạch khí rộng vạn dặm bao phủ Ô Ma trong đó.

Trong bạch khí vạn đạo kim quang, từng đóa thanh liên lơ lửng trong đó.

Thư Hùng Song Kiếm căn bản không thể xuyên thủng phòng ngự của tiểu kỳ.

"Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ!" Quảng Thành Tử nhìn mặt kỳ, trong lòng đại kinh.

Với tu vi Chuẩn Thánh của Ô Ma sử dụng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Quảng Thành Tử căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này.

"Chẳng phải đó là pháp bảo của Tiếp Dẫn Đạo Nhân sao, sao lại rơi vào tay ma nữ?" Quảng Thành Tử vô cùng rõ ràng về khả năng phòng ngự đỉnh cấp của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Dù sao Sư Tôn của hắn cũng có một mặt Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cùng cấp với Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

"Chẳng lẽ ma nữ này là Tây Phương Giáo phái đến?" Quảng Thành Tử trong lòng do dự bất định.

Tuy ma nữ tu luyện Đại A Tu La Ma Đạo, hoàn toàn khác với pháp môn Tây Phương Giáo.

Nhưng Quảng Thành Tử cũng biết, hai vị Thánh nhân Tây Phương Giáo kia tối thích cưỡng ép độ hóa người.

Bất kể đối phương chủng tộc, công pháp, chỉ cần thực lực đủ mạnh lại không có bối cảnh.

Sẽ bị hai vị Thánh nhân cưỡng ép độ hóa vào Tây Phương Giáo, trở thành hộ pháp của Tây Phương Giáo.

Nếu không phải người Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn Đạo Nhân sẽ cho ma nữ mượn loại Tiên Thiên Linh Bảo đẳng cấp đó sao.

Với sự keo kiệt của hai vị Thánh nhân kia, Quảng Thành Tử không tin họ sẽ cho người không liên quan mượn pháp bảo.

"Là Tiếp Dẫn Thánh Nhân phái tới?" Biết không thể phá vỡ phòng ngự của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Quảng Thành Tử cũng dừng tay.

"Hừ!" Ô Ma lạnh lùng cười một tiếng, dường như đối với vị Thánh nhân mà Quảng Thành Tử nói ra cực kỳ khinh thường.

"Ta là Thiên Phi Ô Ma dưới trướng Minh Hà Thánh Nhân, tộc A Tu La!" Ô Ma ngẩng đầu, kiêu ngạo nói: "Càng là thị nữ của Hư Không Thánh Nhân." Dường như trong mắt Ô Ma, thân phận thị nữ thân cận của Hư Không Đạo Nhân khiến nàng cực kỳ kiêu ngạo.

"Hư Không Thánh Nhân!" Quảng Thành Tử nghe cái tên này, sắc mặt biến đổi.

"Hư Không Thánh Nhân?" Tám chín đạo tiên quang nữa từ xa bay đến, chính là vài vị khác trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo.

Tất cả Thập Nhị Kim Tiên đang ở Côn Luân Sơn, lúc này đều đã đến đạo tràng.

Vừa đến nơi nhìn thấy thảm trạng của Thái Ất Chân Nhân, mọi người đều vô cùng phẫn nộ.

Dù sao Thập Nhị Kim Tiên bái nhập Xiển Giáo vô số năm, tình cảm giữa họ vô cùng sâu đậm.

Chương 82

Nhưng nghe cái tên Hư Không Thánh Nhân đều giật mình, không dám mở miệng nói nữa.

"Ô Ma, ân oán giữa Xiển Giáo và Địa Đạo của ta sớm đã thanh toán.

Vì sao ngươi vô cớ xông vào Côn Luân Sơn Xiển Giáo của ta, lại còn đánh bị thương Sư đệ của ta như vậy?" Vị Kim Tiên khác không dám nói, Quảng Thành Tử thân là thủ lĩnh Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, lại không thể không mở miệng.

Nhưng khí thế trong thanh âm lại yếu đi.

Lúc này, trên không trung từng đạo từng đạo thần thức đang tương hỗ giao đàm.

Ô Ma kéo Thái Ất Chân Nhân bay trong Hồng Hoang thế giới lâu như vậy, tự nhiên đã thu hút vô số người chú ý.

Huống hồ còn bay thẳng về hướng Côn Luân Sơn.

Bắt Thái Ất Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo, sau đó trực chỉ Côn Luân Sơn.

Không ít cường giả trong Hồng Hoang thế giới đều đã chạy đến, xem thử ai lại to gan lớn mật đến vậy.

Nhưng Côn Luân Sơn dù sao cũng là thánh địa của Xiển Giáo, Ô Ma cũng là tu vi Chuẩn Thánh.

Các tiên nhân xem náo nhiệt cũng không dám đến quá gần.

"Thiên Phi Ô Ma?

A Tu La tộc không phải chỉ có Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma

Tướng thôi sao, lại có thêm một Thiên Phi Ô Ma?" "Thiên Phi Ô Ma tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại có thể quấn lấy Quảng Thành Tử Đại Tiên lâu như vậy!" "A Tu La Ma Đạo cực kỳ yếu kém.

Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng kia thực lực trong Đại La Kim Tiên đều cực kỳ tầm thường, vì sao Ô Ma lại mạnh đến vậy." Một đạo thần thức nói.

Vô số năm trước, Tứ Đại Ma Vương không phải không lén lút chạy đến Hồng Hoang thế giới thôn phệ linh hồn.

Mỗi lần đều bị đánh cho một đầu bao chạy về Vô Tận Huyết Hải.

Nếu không cố kỵ thực lực của Minh Hà Giáo Chủ, không ít người tu vi cao thâm đã sớm trực tiếp đi Vô Tận Huyết Hải chém yêu trừ ma.

Nhưng dù không tru sát những Ma Vương và Ma Tướng kia, nhưng người tu luyện A Tu La Ma Đạo thực lực cực kỳ yếu kém.

Cơ bản là sự đồng thuận giữa các Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang thế giới.

"Hừ, không phải nghe nói là thị nữ của Hư Không Thánh Nhân sao?

Mạnh mẽ như vậy, có gì lạ đâu." Một đạo thần thức khác khinh thường đáp lại.

"Hư Không Thánh Nhân, là vị Hư Không Thánh Nhân nào?" Một đạo thần thức khác cẩn thận hỏi.

Nhưng trước Côn Luân Sơn không dám nói hết lời, chỉ có thể nói lấp lửng như vậy.

"Hồng Hoang thế giới, trừ vị kia.

Ai dám tự xưng Hư Không Thánh Nhân?" "Nếu là vị Hư Không Thánh Nhân kia, vậy thì Ô Ma có thực lực như vậy cũng không kỳ

quái.” “Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hẳn cũng là Hư Không Thánh Nhân ban cho để hộ thân chứ?” Một tồn tại cấp Đại La Kim Tiên ghen tị nói.

“Không hổ là Hư Không Thánh Nhân, loại Cực Phẩm Linh Bảo như vậy cũng tiện tay ban cho.” “Người ta cũng hình như trở thành thị nữ của Hư Không Thánh Nhân!” Một thanh âm kiều tích tích truyền đến.

Người nói là một vị nữ tiên dung mạo cực kỳ mỹ lệ.

“Tử Vân Tiên Tử, ngươi xem dung mạo của mình có sánh được với vị Thiên Phi Ô Ma kia không?

Huống hồ vị Thiên Phi Ô Ma kia lại có thực lực Chuẩn Thánh.” Một đạo thần thức khác nghe truyền âm của Tử Vân Tiên Tử, cười hì hì nói.

“Chuẩn Thánh thì sao, chỉ cần ta trở thành thị nữ của Hư Không Thánh Nhân, cũng có thể có thực lực Chuẩn Thánh.” Nữ tiên tên Tử Vân phản bác.

Nhưng cũng không dây dưa vấn đề dung mạo.

Vị nữ tiên này tuy đối với dung mạo của mình vô cùng tự phụ, nhưng cũng biết còn xa mới có thể sánh bằng Thiên Phi Ô Ma. ...

“Thái Ất Chân Nhân cậy tu vi mạnh mẽ xông vào Địa Phủ, lén lút làm chuyện chuyển thế, làm loạn Luân Hồi.” Thiên Phi Ô Ma nhìn Quảng Thành Tử nói: “Miệt thị Địa Đạo như vậy.

Thái Ất Chân Nhân đáng chịu tội gì?” “Xiển Giáo lại đáng chịu tội gì?” “Xiển Giáo đáng chịu tội gì?” Quảng Thành Tử nghe lời chất vấn của Ô Ma, sắc mặt khó coi.

Các Kim Tiên Xiển Giáo đứng sau Quảng Thành Tử cũng đều vô cùng phẫn nộ.

Đáng chịu tội gì?

Đây vốn là lời mà Tiên nhân Xiển Giáo thường dùng để chất vấn kẻ khác.

Từ khi nào có kẻ dám nói những lời như vậy với người của Xiển Giáo?

Tại thánh địa Côn Luân Sơn của Xiển Giáo, lại chất vấn Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo như vậy.

Nếu kẻ khác dám lên Côn Luân Sơn chất vấn khiêu khích Tiệt Giáo.

Thập Nhị Kim Tiên sớm đã ra tay, đánh cho kẻ đó hồn phi phách tán.

Các môn hạ Thánh nhân khác, cũng không dám khiêu khích Côn Luân Sơn như vậy.

Tu vi của ma nữ dù có mạnh đến mấy, Thập Nhị Kim Tiên một khi ra tay, thêm vào các loại Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuyệt đối có thể dễ dàng trấn áp ma nữ.

Nhưng Thiên Phi Ô Ma lại là thị nữ của Hư Không Thánh Nhân.

Bởi điểm này, tất cả Thập Nhị Kim Tiên của Xiển Giáo đều không dám vọng động.

Còn về cái gọi là A Tu La tộc, Minh Hà Thánh Nhân, những Kim Tiên Xiển Giáo này cũng không hề để mắt.

Nếu không có Hư Không Thánh Nhân, Minh Hà chỉ là một Địa Đạo Thánh Nhân trước mặt Xiển Giáo.

Chuyện xông vào Luân Hồi cũng vậy.

Khi Tây Phương Giáo trấn thủ Luân Hồi Địa Phủ, người của Xiển

Giáo nào chẳng thường xuyên ra vào, muốn làm gì thì làm.

Chẳng qua là Kim Tiên Xiển Giáo khinh thường việc đi đến những nơi u ám, u minh đó mà thôi.

"Chuyện Luân Hồi là gì vậy?" Hoàng Long Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo phía sau Quảng Thành Tử, không nhịn được mở miệng hỏi.

"Khi Địa Tạng trấn thủ Địa Phủ, chẳng phải Thái Ất Chân Nhân sao.

Tiên nhân nào mà không đi?" Mấy vị Kim Tiên khác liên tục gật đầu.

Hậu Thổ Nương Nương của Địa Đạo đã để A Tu La tộc trông coi Luân Hồi Địa Phủ, vậy thì phải trông coi cho tốt.

Tiên nhân an bài thân bằng hảo hữu chuyển thế, làm loạn Luân Hồi.

"Bởi vì khi Tây Phương Giáo trấn thủ Địa Phủ, làm càn, đối với hành vi như vậy không cấm chỉ.

Mới dẫn đến Địa Đạo một mảnh hỗn loạn." Ô Ma lạnh lùng cười một tiếng nói: "Cho nên Hậu Thổ Nương Nương mới giao Địa Đạo cho A Tu La tộc ta trông coi." ...

Trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Ô Ma ngoài Côn Luân Sơn, sắc mặt tái xanh.

Từ khi Nguyên Thần Bàn Cổ diễn hóa Tam Thanh.

Ai trong cả Hồng Hoang thế giới dám không kính Tam Thanh?

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người thống khổ rơi lệ, khổ sở cầu xin, lại dùng các loại thủ đoạn, mới đoạt được hai Thánh vị.

Tam Thanh vừa xuất thế, đã được Hồng Quân Đạo Tổ chủ động yêu cầu thu làm đệ tử.

Trong Tử Tiêu Cung, không cần mở miệng.

Sáu bồ đoàn ngộ đạo, vị trí Thánh nhân, có ba cái thuộc về họ.

Các sinh linh Tiên Thiên khác, ba nghìn khách trong Tử Tiêu Cung, chỉ có thể đánh phá đầu để tranh giành ba cái còn lại.

Cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn luôn tự thị thậm cao, cực kỳ tự phụ, không để các sinh linh khác trong Hồng Hoang thế giới vào mắt.

Côn Bằng tranh giành vị trí với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, chỉ vì Nguyên Thủy coi thường Côn Bằng là loại thấp sinh noãn sinh, cho nên ra tay đuổi đi.

Nguyên Thủy thậm chí không để Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa ba vị Thánh nhân vào mắt.

Tuy cùng là Thánh nhân, một người thành Thánh nhờ công đức tạo người, hai người kia may mắn đoạt được Thánh vị.

So với Thánh nhân trời sinh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ, cũng đối xử với Tam Thanh khác biệt.

Trên Phân Bảo Nham vô số Tiên Thiên Linh Bảo, cùng với Tam Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Ngoại trừ Hỗn Độn Chung là bảo vật bạn sinh của Thái Nhất.

Số Tiên Thiên Linh Bảo tốt nhất gần như đều phân cho Tam Thanh và những người khác.

Trừ Minh Hà, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thái Nhất cùng những sinh linh được ban sinh Tiên Thiên Linh Bảo.

Phần lớn Linh Bảo còn lại đều tập trung trong tay Tam Thanh.

Tiên Thiên Linh Bảo hiếm thấy bên ngoài, trong Xiển Giáo và Tiệt Giáo, đệ tử được Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ yêu thích, ai mà không có mấy kiện.

Một Tây Phương Giáo rộng lớn, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Thánh nhân dù có thu vét Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không bằng một phần ba của Nguyên Thủy.

Có thể nói, từ khi Nguyên Thủy sinh ra, mọi việc đều thuận buồm xuôi gió.

Lần duy nhất chịu thiệt, là ở trên tay Hư Không Đạo Nhân.

Lần thiệt thòi đó là một lần thiệt thòi to lớn, trực tiếp bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết trả về trong Thiên Đạo.

Trở thành Thánh nhân đầu tiên chết đi, luôn được Nguyên Thủy coi là sỉ nhục to lớn.

Nhưng Tam Thanh dù sao cũng là Tam Thanh, sau khi Nguyên Thủy vẫn lạc Thiên Đạo quả nhiên chấn nộ giáng xuống Thiên Phạt.

Chỉ là Nguyên Thủy đã chết, ngay cả Thiên Phạt cũng hoàn toàn không làm gì được Hư Không Đạo Nhân.

Nếu theo tính cách trước đây, Nguyên Thủy đã sớm ra tay trực tiếp mạt sát nàng.

Đối với Nguyên Thủy mà nói, đâu phải cứ có người mạo phạm mới có thể ra tay với kẻ dưới Thánh nhân.

Thời Phong Thần Đại Kiếp, vì Tam Tiêu thực lực cường đại bày ra Cửu Khúc Hoàng Hà Đại Trận, khiến chúng tiên Xiển Giáo bó tay.

Chương 83

Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân hạ tràng, lấy lớn hiếp nhỏ, trực tiếp đưa Tam Tiêu lên Phong Thần Bảng.

Cho nên nhìn một ma nữ tộc A Tu La bé nhỏ, dám đạp lên Ngọc Thanh thánh địa.

Dám chất vấn chúng tiên Xiển Giáo, sự phẫn nộ trong lòng Nguyên Thủy có thể hình dung được.

Tuy Ô Ma có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hộ thân.

Nhưng dù sao cũng chỉ là một Chuẩn Thánh, trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ như con kiến.

Nếu Nguyên Thủy ra tay, trong nháy mắt có thể phá vỡ Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, đánh giết ma nữ tộc A Tu La.

Nhưng Nguyên Thủy không dám, hắn có thể cảm ứng được có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm phía sau ma nữ A Tu La.

Một khi ra tay, tuyệt đối sẽ bị lập tức trấn áp. ...

"Vậy thì sao?" Quảng Thành Tử kìm nén lửa giận, hỏi Thiên Phi Ô Ma.

Đã lâu như vậy, Sư Tôn của hắn vừa không ra tay trấn áp ma nữ.

Cũng không phân phó họ làm gì, khiến Quảng Thành Tử trong lòng cũng có chút không chắc chắn.

"Ô Ma, trước tiên hãy thả Thái Ất Sư huynh ra?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Thái Ất Chân Nhân vốn thân thiết, thấy bộ dạng Thái Ất Chân Nhân thoi thóp, vội vàng nói với Ô Ma.

"Thả ra?

Thiện xông Địa Đạo, làm loạn Luân Hồi.

Không lập tức đánh giết ngươi, Hậu Thổ Nương Nương đã nhân từ lắm rồi." Thiên Phi Ô Ma nhìn Thái Ất Chân Nhân bị trói trong tay nói: "Đây chỉ là chút khổ đầu mà thôi." "Còn ta muốn gì ư?" Ô Ma liếc nhìn Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo một cái, đột nhiên cười.

Nụ cười đó quả thật như trăm hoa đua nở, Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo khổ tu vô số năm, tâm trí kiên định vô cùng.

Đều không khỏi bị nụ cười đó làm dao động Nguyên Thần.

Các Tiên nhân ở xa đang dùng Thần Thức quan sát nơi này, càng từng người từng người thất hồn lạc phách.

Kể từ khi Ô Ma đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, A Tu La Ma Công đại thành.

Khí chất có thể tùy ý chuyển đổi, tĩnh thì thanh lãnh cao quý, không nhiễm phàm trần, động thì kiều diễm vô song, mị hoặc chúng sinh.

"Không phải ta muốn gì!" "Ta truyền Pháp Chỉ của Hậu Thổ Nương Nương và Hư Không Thánh Nhân.

Thái Ất tự cậy tu vi mạnh mẽ xông vào Địa Phủ, làm loạn Luân Hồi, vốn nên thân hình câu diệt." "Cái gì!" Nghe Ô Ma nói ra mấy chữ "thân hình câu diệt".

Các Kim Tiên đều trong lòng kinh hãi, lập tức bước lên một bước.

"Nhưng Hậu Thổ Nương Nương trạch tâm nhân hậu.

Niệm tình là lần đầu phạm, lại là môn hạ Thánh nhân, cố từ nhẹ phạt, chỉ trích trừ Đỉnh Thượng Tam Hoa, tiêu trừ Tâm Trung Ngũ Khí, đánh vào Luân Hồi." Thấy người của Xiển Giáo có vẻ muốn động thủ, Ô Ma lại không hề hoảng hốt.

Có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ hộ thể, trừ phi Nguyên Thủy Thiên

Tôn đích thân ra tay, nếu không căn bản không ai có thể làm thương nàng.

Nghe nói chỉ đánh vào Luân Hồi, người của Xiển Giáo đều thở phào nhẹ nhõm.

Tuy rằng trích trừ Đỉnh Thượng Tam Hoa, tiêu trừ Tâm Trung Ngũ Khí, tương đương với tu vi không còn.

Nhưng chỉ cần không thân hình câu diệt, tiến vào Luân Hồi chuyển thế.

Người của Xiển Giáo cũng có thể cứu giúp được.

Chỉ cần lại từ Thánh nhân Lão Quân cầu được một viên Cửu Chuyển Kim Đan, thì Thái Ất Chân Nhân lại là một vị Kim Tiên Xiển Giáo.

Chỉ là, Ô Ma sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy sao.

Quả nhiên, thấy chúng nhân Xiển Giáo thở phào nhẹ nhõm.

Ô Ma lạnh lùng cười một tiếng tiếp tục nói.

"Ngoài ra, hành vi lần này của Thái Ất Chân Nhân cũng là do Xiển Giáo quản giáo không nghiêm.

Cố trách lệnh Xiển Giáo lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ để chuộc tội, và Xiển Giáo bế môn ngàn năm, sám hối ngàn năm." Nghe câu nói phía sau, chúng nhân Xiển Giáo đều ngây người, nhất thời không hề phản ứng.

Lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ để chuộc tội?

Bế môn sám hối ngàn năm?

Ô Ma coi mình, coi Địa Đạo, là Thiên Đạo đại ngôn nhân như Hồng Quân Đạo Tổ rồi ư?

Nhưng hình như là truyền ý chỉ của Hậu Thổ Nương Nương.

Nếu là lời của Hậu Thổ Nương Nương, thì địa vị của nàng quả thật không kém Hồng Quân Đạo Tổ.

Tư duy của các Kim Tiên Xiển Giáo một mảnh hỗn loạn, không biết phải làm sao.

Không chỉ Kim Tiên Xiển Giáo.

Vô luận Đại La Kim Tiên hay Chuẩn Thánh đang chú ý nơi này, đều bị lời nói của Ô Ma làm cho kinh ngạc.

Coi Nguyên Thủy Thánh nhân và Xiển Giáo là gì? ...

Những người này chưa kịp phản ứng, nhưng đã có người phản ứng.

"Cuồng vọng!" Thanh âm bạo nộ từ trong Ngọc Hư Cung truyền ra.

Nguyên Thủy không ngờ Ô Ma dám đề xuất những điều kiện như vậy, hoàn toàn là chà đạp tôn nghiêm của hắn xuống đất.

Thánh uy cường đại quét ra, từng đạo lôi đình khủng bố lóe lên quanh Côn Luân Sơn.

Thánh nhân nổi giận, thiên địa biến sắc.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ mà ngay cả Quảng Thành Tử cũng bó tay, bị Thánh uy trùng kích.

Bạch khí lập tức tản ra, lại hóa thành một mặt tiểu kỳ màu xanh.

Ô Ma nhìn Thánh uy xông ra, khóe miệng mang theo một tia cười lạnh, căn bản không hề hoảng hốt.

Quả nhiên, một Pháp Tắc Không Gian cường đại vô cùng xuất hiện.

Toàn bộ Côn Luân Sơn dường như bị cắt vào một thời không khác.

Thánh uy quét đến trước mặt Ô Ma, cách mặt nàng chỉ chưa đầy một thước.

Nhưng một thước đó lại như chân trời góc bể, căn bản không thể đột phá qua.

Bởi vì toàn bộ Côn Luân Sơn và Ô Ma không ở cùng một thời không.

"Hừ!" Một tiếng hừ lạnh truyền đến.

Nghe thanh âm, Nguyên Thủy đang bạo nộ cũng bình tĩnh lại, Thánh uy biến mất không thấy.

Nhưng một lát sau, một mặt tiểu kỳ màu vàng chậm rãi phiêu ra từ trong Ngọc Hư Cung.

Tiểu kỳ lại phớt lờ sự ngăn cách của Pháp Tắc Không Gian, trực tiếp rơi vào tay Ô Ma.

Tất cả những người chứng kiến cảnh này đều hiểu rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã chấp nhận hình phạt.

Có lẽ trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn không phục.

Nhưng không phục thì sao?

Không phục ư?

Nhịn!

Thái Ất Chân Nhân đứng trước sơn môn Côn Luân Sơn.

Bị Thiên Phi Ô Ma trích trừ Đỉnh Thượng Tam Hoa, tiêu trừ Tâm Trung Ngũ Khí, truy diệt linh quang đánh vào Luân Hồi.

Thậm chí toàn bộ thánh địa Xiển Giáo Côn Luân Sơn, đều bị

người ta dùng đại thần thông phong ấn vào trong khe nứt không gian.

Người ngoài không vào được, người trong cũng căn bản không ra được.

Vừa rồi trong Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn, Thánh uy xông lên trời, tưởng chừng muốn bắt Thiên Phi Ô Ma đi.

Nhưng trong một khoảnh khắc bị một cỗ sức mạnh không rõ áp chế trở lại, tất cả sức mạnh đều thu về trong Ngọc Hư Cung.

Phần lớn những người vây xem đều có tu vi Đại La Kim Tiên, căn bản không thể hiểu được cỗ sức mạnh vừa rồi đã bức lui Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nhưng chỉ cần dựa vào thân phận Thiên Phi Ô Ma, những người này cũng có thể đoán được Hư Không Đạo Nhân đứng sau Địa Đạo đã ra tay.

Dù sao hiện giờ trong toàn bộ Địa Đạo, duy nhất có thực lực trong nháy mắt bức lui Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng chỉ có Hư Không Đạo Nhân, người mà lần trước đã được giảng giải về việc trở về Thiên Đạo.

"Hư Không Thánh Nhân ra tay rồi ư?" Một đạo Thần Niệm cẩn thận hỏi.

Tuy là Thần Niệm vô ảnh vô hình, nhưng thanh điệu cũng cực thấp, dường như sợ bị người ta chú ý.

"Chắc là vậy.

Toàn bộ Hồng Hoang thế giới, cũng chỉ có vị Đại nhân kia ra tay mới có khả năng như vậy." Một đạo Thần Niệm khác nghi ngờ nói.

Uy thế giữa các Thánh nhân không phải những Đại La Kim Tiên nhỏ bé này có thể biết được.

Nhưng Thánh nhân Hồng Hoang thế giới cũng chỉ có mấy vị đó, dù sao khi thành Thánh đều sẽ có thiên địa dị tượng.

Thái Thanh Lão Quân, Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Nương Nương, Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Hậu Thổ Nương Nương cùng với Minh Hà Lão Tổ.

Trong số đó có thực lực có thể bức lui Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có Thánh nhân Lão Quân.

Nhưng với quan hệ giữa Lão Quân và Nguyên Thủy cũng không thể nào ra tay với Nguyên Thủy.

"Hư Không Thánh Nhân không phải Thánh nhân thật sự, nhưng lại đáng sợ hơn những Thánh nhân này." Với bối cảnh và tu vi của những tán tiên này, không có mấy người hiểu về tồn tại như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Pháp Tắc Thánh Nhân.

Xưng hô Hư Không Đạo Nhân là Hư Không Thánh Nhân, cũng chỉ vì thực lực của ông ta vượt xa Thánh nhân bình thường.

Cũng chính Hư Không Đạo Nhân đã mang đến một loại hy vọng trong lòng vô số sinh linh Hồng Hoang thế giới.

Chương 84

Rằng không có Hồng Mông Tử Khí, không thể chứng đạo thành Thánh, cũng chưa chắc sẽ yếu hơn những Thánh nhân kia.

Chỉ là những người này vĩnh viễn không biết tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, loại Pháp Tắc Thánh Nhân đó, khó đến mức nào.

"Thật đáng ghen tị quá, Ô Ma kia có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, giờ Hư Không Thánh Nhân lại ban Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ." "Nếu ta cũng làm thị nữ của Hư Không Thánh Nhân, Hạnh Hoàng Kỳ có ban cho ta không nhỉ." Tử Vân Tiên Tử nhìn Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay Thiên Phi Ô Ma ở đằng xa, nước dãi sắp chảy ra.

"Tử Vân, thận ngôn!

Đây là Côn Luân Sơn, nếu lời nói bị những người Xiển Giáo kia biết được, sẽ phiền toái đấy." Một đạo Thần Niệm khác vội vàng nhắc nhở.

Tử Vân Tiên Tử dung mạo cực kỳ xinh đẹp, tính cách lại cực kỳ tùy hòa.

Quan hệ với các tán tiên này đều không tệ, lập tức có người khẽ nhắc nhở.

Trên một ngọn núi cách vài trăm vạn dặm.

Tử Vân Tiên Tử một thân tử y, dung mạo xinh đẹp đang nhìn về hướng Côn Luân Sơn.

Nghe thấy lời nhắc nhở, nàng cũng sắc mặt biến đổi, rụt rè nhìn trái nhìn phải.

Người của Xiển Giáo vẫn luôn tự phụ, lời nói nếu bị Kim Tiên

Xiển Giáo nghe thấy, cũng sẽ chiêu rước phiền phức.

Tuy toàn bộ Côn Luân Sơn bị Pháp Tắc Thời Không phong ấn, nhưng với tu vi của những người này tự nhiên không thể nhìn thấu.

Chỉ thấy Hạnh Hoàng Kỳ có thể bay ra vào tay Ô Ma, tự nhiên cho rằng người của Xiển Giáo chỉ vì kiêng dè uy thế Hư Không Thánh Nhân, không dám ra tay mà thôi.

"Chuyện này đã kết thúc rồi, chúng ta đi thôi, đừng tự chuốc lấy phiền phức." Một đạo Thần Niệm khác truyền âm, sau đó chậm rãi rời đi.

Các tán tiên khác cảm thấy có lý, cũng phân phân tản đi.

Xiển Giáo hôm nay mất mặt như vậy, khẳng định trong lòng kìm nén một bụng lửa.

Không dám gây phiền phức cho Hư Không Đạo Nhân và A Tu La tộc, nhưng không dám gây phiền phức cho những tán tiên này ư.

Địa Phủ, xem ra sau này không thể tùy tiện xông vào.

Tất cả các tán tiên rời đi, trong lòng đều lóe lên ý niệm đó.

Khi Tây Phương Giáo đóng ở Địa Phủ, môn hạ Thánh nhân đều tùy ý ra vào Luân Hồi Địa Phủ, Địa Tạng và những người khác căn bản không dám quản.

Ngay cả những người không phải môn hạ Thánh nhân, các tán tiên thực lực cường đại, nếu muốn vào Luân Hồi an bài thân bằng hảo hữu chuyển thế.

Cũng chỉ cần nói mấy lời tốt đẹp với người của Tây Phương Giáo, rồi tặng chút Linh Thảo, Linh Dược, Pháp Bảo các loại.

Người của Tây Phương Giáo cũng sẽ nhắm một mắt, mở một mắt.

Giờ đây A Tu La tộc trông coi Địa Phủ, khẳng định không thể lại như vậy nữa.

"Cũng không biết tặng cho những người A Tu La tộc kia đan dược, pháp bảo, có thể thông cảm một chút không." Trong lòng một số tán tiên rời đi lóe lên ý niệm đó.

Dù sao ai cũng có thân bằng hảo hữu, môn nhân đệ tử, vì các loại ngoài ý muốn, ví dụ như tẩu hỏa nhập ma, bị yêu thú sát hại.

Dẫn đến nhục thân tan nát, chỉ có thể mang theo Nguyên Thần đi chuyển thế Luân Hồi.

Nếu có thể an bài cho môn nhân đệ tử một xuất thân tốt, tu luyện lại cũng tiện lợi hơn nhiều. ...

"Thật mạnh!

Thật bá đạo!" Trên Kim Ngao Đảo Đông Hải, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về hướng Côn Luân Sơn, thốt ra một câu.

Với thực lực Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể nhìn rõ ràng bộ dạng hiện tại của Côn Luân Sơn.

Toàn bộ Côn Luân Sơn bị một loại Pháp Tắc Không Gian cường đại vô cùng phong tỏa hoàn toàn, cắt đứt với toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Tuy rằng từ bên ngoài nhìn lên Côn Luân Sơn không có gì thay đổi trong Hồng Hoang thế giới, kỳ thực hoàn toàn nằm trong hai không gian khác nhau.

Các cấm chế không gian dày đặc và cấm chế lần trước Hư Không Đạo Nhân tìm đến, phong tỏa toàn bộ Kim Ngao Đảo, gần như không khác biệt.

Thông Thiên Giáo Chủ ước tính với thực lực của hắn cũng khó

mà xông ra, trừ phi triệu ra Tru Tiên Tứ Kiếm, mới có thể phá vỡ cấm chế.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Bàn Cổ Phiên tự nhiên cũng có thể phá vỡ, nhưng làm như vậy, Hư Không Đạo Nhân sẽ trực tiếp tìm đến tận cửa.

Tuy Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn tự phụ bá đạo, nhưng cảm thấy so với Hư Không Đạo Nhân không biết kém bao nhiêu.

Cái gọi là bế môn tư, phong ấn toàn bộ môn phái, giam cầm ngàn năm.

Một ngàn năm, không được ra ngoài, nếu không sám hối cũng chỉ có thể sám hối.

"Đa Bảo, truyền lệnh của Vi Sư.

Từ nay về sau, môn hạ Tiệt Giáo, không cho phép ai tái phạm xông vào Luân Hồi Địa Phủ, kẻ vi phạm sẽ bị trục xuất khỏi Tiệt Giáo." Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy tất cả, vội vàng truyền âm cho Đa Bảo Đạo Nhân.

Dù sao không chỉ người Xiển Giáo thường xuyên chạy vào Luân Hồi Địa Phủ, người Tiệt Giáo cũng vậy.

Thậm chí vì đệ tử Tiệt Giáo nhiều hơn, chạy còn thường xuyên hơn Xiển Giáo.

Chẳng qua là Xiển Giáo vận khí không tốt, lần này vừa đúng lúc Thái Ất Chân Nhân bị bắt.

Thông Thiên không muốn một ngày nào đó Thiên Phi Ô Ma lại kéo một đệ tử Tiệt Giáo đến chặn cửa.

"Vâng, Sư Tôn!" Đa Bảo Đạo Nhân đang bế quan trên Kim Ngao Đảo nghe lệnh của Sư Tôn, vội vàng đáp lại.

“Nguyên Thủy Sư đệ, lại chiêu rước một hung thần?” Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân nhìn Côn Luân Sơn bị phong ấn than thở một tiếng.

Côn Luân Sơn là Thái Cổ Thần Sơn, nơi Linh Khí dồi dào nhất Hồng Hoang thế giới, nơi dễ dàng cảm ngộ Thiên Đạo nhất.

Thần Sơn bản thân đã mang cấm chế, hoàn toàn khác với Kim Ngao Đảo của Tiệt Giáo, không dễ dàng bị phong ấn như vậy.

“Huyền Đô, sau này tuyệt đối không được thiện xông Luân Hồi.” Lão Quân cũng phân phó một tiếng.

Nhưng Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng là một đệ tử thân truyền, cũng không cần quá lo lắng.

“Vâng, Lão Sư!” Huyền Đô Đại Pháp Sư đứng cạnh ứng mệnh nói.

Không có đệ tử khác, Lão Quân cũng chỉ có một đệ tử, căn bản không cần phải chạy đến Luân Hồi Địa Phủ.

“Ha ha ha!” Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn toàn bộ Côn Luân Sơn bị phong tỏa, nụ cười mãn diện, che giấu cũng không giấu được.

Cuối cùng không chỉ có một người bị phong ấn.

Vị Nguyên Thủy cao ngạo đó cũng bị phong ấn, cùng với toàn bộ môn phái bị phong ấn.

“Sư đệ, xem ra ta cũng phải dặn dò môn hạ đệ tử không được thiện xông Địa Phủ nữa.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân thấy Xiển Giáo gặp xui, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ.

Nhưng ngay sau đó lại, có chút cau mày khổ sở.

“Vâng, Sư Huynh.” Chuẩn Đề Đạo Nhân liên tục gật đầu.

Hắn cũng không giỏi, tu vi của Nguyên Thủy ở trên hắn, pháp bảo cũng tốt hơn hắn nhiều.

Ngay cả Xiển Giáo còn bị chặn cửa như vậy, nếu Tây Phương Giáo lại chiêu rước Hư Không Đạo Nhân, e là kết cục cũng chẳng khá hơn là bao.

"Chỉ là, Sư Huynh.

Pháp môn của chúng ta, yêu cầu môn nhân đệ tử thường xuyên Luân Hồi chuyển thế." "Giờ đây Địa Phủ bị A Tu La tộc trông coi, đối với đệ tử giáo ta tu hành cực kỳ bất tiện." Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng nhíu mày.

Khi Hồng Quân Đạo Tổ và Tây Phương Giáo bàn về việc nắm giữ Luân Hồi Địa Phủ là quan trọng nhất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cho rằng chỉ là công đức Địa Phủ.

Sau này hai người sáng lập Phật Giáo, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại ngộ ra Tịch Diệt Chi Đạo, hai người mới phát hiện tầm quan trọng của Luân Hồi đối với Tây Phương Giáo.

Đệ tử Tây Phương Giáo tu hành, cần phải không ngừng Luân Hồi chuyển thế, tích lũy công đức, niệm lực, dùng mấy chục kiếp Luân Hồi khổ tu, tích trữ vô cùng pháp lực, tu thành Cẩu Đà Kim Thân.

Chỉ cần Luân Hồi nằm trong tay Tây Phương Giáo, những môn nhân đệ tử này chuyển thế khẳng định an nhiên vô sự.

Nhưng nếu Luân Hồi không nằm trong tay Tây Phương Giáo, những môn nhân đệ tử này chuyển thế chỉ cần một lần xuất hiện ngoài ý muốn, mấy chục kiếp khổ tu sẽ hóa thành công cốc.

"Thế thì cũng đành chịu, Hư Không Đạo Nhân không phải là người hai ta có thể chiêu rước.

Chỉ có thể xem Sư Phụ sau này có cách nào không." Tiếp Dẫn Đạo

Nhân vì sao lại cau mày khổ sở như vậy.

Khó khăn lắm mới thấy cơ hội Tây Phương Giáo đại hưng ở trước mắt, lại chỉ có thể nhìn mà không thể lấy, hai người khó chịu không tả nổi.

Nhưng hai người thật sự không dám chiêu rước Hư Không Đạo Nhân nữa.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong tay Thiên Phi Ô Ma là một bài học rõ ràng.

Nếu lại bị Hư Không Đạo Nhân tìm đến tận cửa, hai người không còn pháp bảo nào để đền bù nữa.

Chẳng lẽ muốn lấy bản thể Bồ Đề Thụ của Chuẩn Đề Đạo Nhân và Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn Đạo Nhân để đền bù ư.

Thiên Phi Ô Ma ở trước Côn Luân Sơn đánh Thái Ất Chân Nhân vào Luân Hồi, bức bách Xiển Giáo bế môn sám hối.

Hành động này, khiến tất cả sinh linh Hồng Hoang thế giới đều triệt để biết được hậu quả của việc khiêu khích uy nghiêm Địa Đạo.

Giờ đây Địa Phủ, trong lòng tất cả cường giả Hồng Hoang thế giới.

Cùng với Côn Luân Sơn, Kim Ngao Đảo, Bát Cảnh Cung, Tu Di Sơn, những đạo tràng Thánh nhân này, là cùng một đẳng cấp.

Thậm chí Địa Phủ còn là một tồn tại đáng sợ hơn nhiều.

Côn Luân Sơn bị Hư Không Đạo Nhân dùng Pháp Tắc Thời Không cách ly với toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Vô luận Tiên nhân Nhân tộc, Yêu tộc hay tán tu trên Hồng Hoang Đại Lục, đều có một sự kính sợ từ tận đáy lòng đối với uy nghiêm của Địa Phủ.

Sự kính sợ này thậm chí còn sâu hơn nhiều so với sự kính sợ đối với Thiên Đình.

Kể từ khi Thiên Đình Yêu tộc bị Vu tộc công phá, uy nghiêm Thiên Đình đã mất sạch.

Sau đó Hồng Quân Đạo Tổ trước khi hợp đạo đã trọng lập Thiên Đình, lấy Hạo Thiên và Dao Trì, những người đã theo bên mình vô số năm, làm Thiên Đế và Vương Mẫu Thiên Đình.

Nhưng Thiên Đình này lại không được các cường giả Hồng Hoang thế giới để mắt.

Dù sao cường giả mạnh nhất Thiên Đình cũng chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì, cũng chỉ có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ và Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi.

Tu vi Chuẩn Thánh tuy là cường giả đỉnh cấp trong Hồng Hoang thế giới, nhưng muốn lăng giá trên toàn bộ Hồng Hoang thì căn bản là không thể.

Chương 85

Ngoài hai người họ ra, toàn bộ Thiên Đình căn bản không có cường giả đáng kể.

Trên Hồng Hoang Đại Lục tuy có không ít tán tiên đối với Thiên Đình vô cùng tôn kính, đó cũng là nể mặt Hồng Quân Đạo Tổ mà thôi.

Còn về Thiên Đình, Hồng Quân Đạo Tổ đã chỉ định Thiên Đình chấp chưởng trật tự chư thiên, duy trì Pháp Tắc Thiên Đạo, vì Hồng Hoang thế giới chế định Thiên Quy Thiên Điều.

Nói trắng ra, Thiên Đình là cơ quan do Hồng Quân Đạo Tổ chỉ định để thống trị Hồng Hoang.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ tuy địa vị cao quý, nhưng Hồng Hoang thế giới thực lực vi tôn, Thiên Đình với thực lực như vậy, tự nhiên không ai thật sự coi cái gọi là Thiên Quy Thiên Điều là gì.

Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng cũng rõ, cho nên chưa bao giờ phái người Thiên Đình xuống giới chấp hành Thiên Quy Thiên Điều.

Có thể nói, toàn bộ Hồng Hoang thế giới vô luận Tiên nhân Nhân tộc, đại bộ phận còn không hiểu rõ cái gọi là Thiên Quy Thiên Điều của Thiên Đình.

Luân Hồi Địa Phủ, trước đây bị Tây Phương Giáo nắm giữ, ngay cả Hậu Thổ Nương Nương chấp chưởng giả Địa Đạo cũng bị Hồng Quân Đạo Tổ cưỡng ép trói buộc trong Luân Hồi.

Thậm chí đạo hiệu của Hậu Thổ Nương Nương cũng bị Hồng Quân Đạo Tổ cưỡng ép ban cho một đạo hiệu là Bình Tâm Nương Nương.

Cường giả Hồng Hoang thế giới, đương nhiên càng không coi Địa

Phủ là gì.

Trong lòng tất cả sinh linh Hồng Hoang, đáng kính sợ nhất tự nhiên là các đạo tràng của các vị Thánh nhân.

Trong đó thực lực cường đại nhất là Xiển Giáo do Nguyên Thủy Thiên Tôn chấp chưởng, Nhân Giáo do Lão Quân chấp chưởng và Tiệt Giáo do Thông Thiên Giáo Chủ chấp chưởng.

Sau các giáo phái Tam Thanh, là Tây Phương Giáo do Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị Thánh nhân chấp chưởng.

Giờ đây, toàn bộ Hồng Hoang thế giới, nơi nào đáng kính sợ nhất.

Không phải Ngọc Hư Cung, Bát Cảnh Cung, Kim Ngao Đảo, Đại Lôi Âm Tự, Oa Hoàng Cung, càng không phải bộ lạc Nhân Hoàng, U Minh Địa Phủ.

Hiện thực Hồng Hoang thế giới, thực lực vi tôn, cường giả chí thượng.

Hư Không Đạo Nhân trước tiên ra tay đánh giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau đó phái một ma nữ A Tu La mới bước vào Chuẩn Thánh đến Côn Luân Sơn.

Khiến Côn Luân Sơn, nơi uy áp toàn bộ Hồng Hoang, phải bế môn không ra, ngoan ngoãn bế quan một ngàn năm.

Chỉ một chiêu này, đã lập nên uy nghiêm vô thượng của Địa Đạo.

...

Vô Tận Huyết Hải, trong không gian Luân Hồi.

"Lão Gia, Hậu Thổ Nương Nương, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đây." Thiên Phi Ô Ma đứng bên cạnh Hư Không Đạo Nhân, ngoan ngoãn dâng một mặt tiểu kỳ màu vàng cho Hư Không Đạo Nhân.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo,

một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, bảo vật phòng ngự.

Nhưng Ô Ma đã có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, nên Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ cũng vô dụng với nàng.

Người nào có thể phá vỡ phòng ngự của Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, tự nhiên cũng có thể phá vỡ sự bảo hộ của Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Trừ phi Ngũ Hành Kỳ hợp nhất, tổ thành Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, lúc đó lực phòng ngự hoàn toàn khác biệt so với một mặt tiểu kỳ đơn lẻ.

Chỉ là một mặt tiểu kỳ đơn lẻ thì lực phòng ngự giữa Ngũ Sắc Ngũ Hành Kỳ không có gì khác biệt.

Huống hồ Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ thuộc tính Thổ, Ô Ma trong lòng rõ ràng rằng nó có tác dụng lớn hơn đối với các vị Thánh nhân Địa Đạo khác.

"Tốt!" Hư Không Đạo Nhân tiếp nhận mặt Hạnh Hoàng Sắc Kỳ, trong lòng cũng vô cùng hài lòng.

Lý do vì sao ông lại bồi dưỡng Thiên Phi Ô Ma, không chỉ vì tư chất của Ô Ma tốt.

Quan trọng hơn là vì Ô Ma vô cùng thiện giải nhân ý.

Lấy Hạnh Hoàng Kỳ, dù sao cũng là đoạt về từ Côn Luân Sơn.

Ngũ Hành Kỳ tuy đối với ông không có tác dụng, nhưng đối với những người khác của Địa Đạo thì tác dụng không nhỏ.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân tự nhiên cũng sẽ không để tiểu thị nữ của mình chịu thiệt.

"Tiên Thiên Thủy Hỏa Hồ Lô.

Phòng ngự có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đã đủ rồi, nhưng lại thiếu một số thủ đoạn công phạt đối địch." Một cái hồ lô màu tím vàng xuất

hiện trong tay Hư Không Đạo Nhân, chính là Thủy Hỏa Hồ Lô lấy từ tay Thông Thiên Giáo Chủ.

"Trong hồ lô ẩn chứa Cửu Thiên Chân Hỏa và Cửu U Huyền Thủy, thủy hỏa đồng xuất, cực lạnh cực nóng giao thế, với tu vi của ngươi sử dụng.

Chuẩn Thánh không có pháp bảo hộ thể, nhục thân cũng sẽ bị thủy hỏa chi lực xé nát." "Đa tạ Lão Gia!" Thiên Phi Ô Ma mãn tâm hoan hỉ tiếp nhận.

Kể từ khi Hư Không Đạo Nhân ban cho, vậy cũng không cần từ chối.

Huống hồ nàng không phải xuất thân là người tộc A Tu La bình thường, căn bản không có Tiên Thiên Linh Bảo.

Thành Đại La Kim Tiên, cũng chỉ có mấy kiện pháp bảo tự luyện chế, hoàn toàn không thể so với Tiên Thiên Linh Bảo.

Sau này có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ do Hư Không Đạo Nhân ban cho, mới có bảo bối tốt.

Nhưng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ chỉ là phòng ngự chí bảo, thiếu thủ đoạn công kích.

Cho nên sau khi lấy được Tu La Lưỡi Hái từ Cửu Long Thần Hỏa Tráo liền dùng nó.

Còn về Đại Tự Tại Thiên Ba Tuần, tự nhiên không có cơ hội đòi lại.

Tuy rằng sau khi đánh Thái Ất Chân Nhân vào Luân Hồi, nàng đã lấy được Cửu Long Thần Hỏa Tráo, Kim Chuyên và Âm Dương Song Kiếm ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng Cửu Long Thần Hỏa Tráo và Âm Dương Song Kiếm

không hợp với A Tu La Ma Đạo, Kim Chuyên phẩm giai lại quá thấp, không phải pháp bảo lợi hại.

Thủy Hỏa Hồ Lô có thể được Thông Thiên Giáo Chủ đích thân cất giữ, đủ để thấy uy lực khủng bố.

"Sư Tôn, Hậu Thổ Nương Nương, Minh Hà cầu kiến!" Thanh âm của Minh Hà xuyên qua không gian truyền vào.

"Vào đi!" Tuy tò mò Minh Hà lúc này chạy đến làm gì, nhưng Hậu Thổ vẫn để hắn vào.

"Làm gì?" Hư Không Đạo Nhân không khí tốt hỏi.

"Hắc hắc, Sư Tôn." Minh Hà Giáo Chủ xoa xoa tay, cũng biết biểu hiện của Tứ Đại Ma Vương khiến Hư Không Đạo Nhân không hài lòng.

Nhưng Minh Hà liếc nhìn tiểu kỳ trong tay Hư Không Đạo Nhân, lộ ra ý định của mình.

"Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ kia?" Mục đích của Minh Hà Giáo Chủ.

Tuy đạo thuật của hắn có liên quan đến U Minh Huyết Hải, nhưng giờ đây hắn là Địa Đạo Thánh Nhân.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ không chừng đối với hắn cũng có không ít chỗ tốt.

"Ngươi muốn ư?" Hư Không Đạo Nhân vuốt ve Hạnh Hoàng Kỳ trong tay, tự tiếu phi tiếu nói.

"Hãy lấy Tu La Kỳ, hoặc Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ của ngươi ra đổi." "Hả?" Minh Hà Lão Tổ lập tức lâm vào khó xử.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cũng là một trong Tiên Thiên Ngũ Sắc Kỳ, uy lực không kém Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Nó cực kỳ khế hợp với đạo thuật mà hắn tu luyện, vốn là do Hư

Không Đạo Nhân cướp đoạt từ Hồng Hoang ban cho.

Minh Hà vẫn luôn coi như trân bảo, ngay cả tên cũng đổi thành Tu La Kỳ, đủ để thấy sự yêu thích của hắn đối với kiện chí bảo này.

"Không muốn sao?

Vậy một người muốn hai mặt kỳ để làm gì?" Hư Không Đạo Nhân nhíu mày hỏi.

Thiên Phi Ô Ma đứng bên cạnh Hư Không Đạo Nhân không nói lời nào.

Một người là Lão Gia, một người là Giáo Tổ A Tu La tộc, nàng không thể can dự.

"Sư Tôn, đệ tử chỉ muốn mượn kỳ để tham ngộ, tham ngộ thôi." Minh Hà Giáo Chủ mặt dày nói.

Nhưng hắn muốn hai mặt Ngũ Hành Kỳ, nếu có thể thậm chí muốn lấy cả Ngũ Hành Kỳ về tay.

Ngũ Sắc Kỳ hợp nhất, uy lực đâu phải đơn giản là cộng lại.

Luận uy năng, hầu như không kém gì Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, Minh Hà Giáo Chủ tự nhiên vô cùng thèm muốn.

Nhưng hắn cũng biết đó là chuyện không thể, cho nên chỉ có thể mở miệng như vậy.

"Minh Hà, tuy ngươi là Địa Đạo Thánh Nhân.

Nhưng ngươi chấp chưởng phần U Minh Nghiệp Lực trong Địa Đạo, Pháp Tắc Thổ Hệ trong Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, không có tác dụng với ngươi đâu." Không đợi Hư Không Đạo Nhân mở miệng, Hậu Thổ cười nói với Minh Hà giải thích.

"Thôi được rồi!" Minh Hà Giáo Chủ thất vọng gật đầu.

Hậu Thổ Nương Nương thân là chấp chưởng giả Địa Đạo đã nói như vậy, thì Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ e là thật sự không có tác dụng với hắn.

"Hừ, có lòng lấy kỳ.

Chi bằng quay về dạy dỗ cho tốt Tứ Đại Ma Vương kia, xem cả A Tu La tộc đã thành ra bộ dạng gì rồi." Hư Không Đạo Nhân có chút hận sắt không thành thép nói.

Tuy rằng ông cũng biết Minh Hà Đạo Nhân những năm này nhất tâm thành Thánh, căn bản không có tâm tư bồi dưỡng A Tu La tộc.

Nhưng A Tu La tộc cũng thật sự quá phế thải.

"Nếu không phải A Tu La tộc xuất hiện Ô Ma, cả A Tu La tộc hầu như là trò cười của Hồng Hoang thế giới." Ô Ma nghe lời Hư Không Đạo Nhân chỉ ngoan ngoãn cười cười, vẫn không nói.

"Vâng, vâng, Sư Tôn, đệ tử sẽ quay về dạy dỗ thật tốt." Minh Hà Giáo Chủ mồ hôi đầm đìa vội vàng cáo lui.

Biểu hiện của Tứ Đại Ma Vương không chỉ không vừa mắt Hư Không Đạo Nhân, người có nhãn quan cực cao, ngay cả Minh Hà Giáo Tổ cũng có chút không vừa lòng.

Huống hồ có Ô Ma là một tấm gương sống động ở phía trước, càng làm nổi bật vấn đề bản chất của A Tu La tộc.

Hoàn toàn là một Giáo Tổ giáo đạo vô phương, khó trách Hư Không Đạo Nhân nhìn thấy lại tức giận.

"Hạnh Hoàng Kỳ, ngươi cầm lấy đi!" Thấy Minh Hà đã lui ra ngoài, Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, nói với Hậu Thổ.

"Thôi, Tổ Vu chúng ta không dùng pháp bảo." Hậu Thổ lườm Hư Không Đạo Nhân một cái nói.

“Hiện tại không phải chấp chưởng Địa Đạo sao, không dùng được ư?” Hư Không Đạo Nhân nói: “Huống hồ Hạnh Hoàng Kỳ vốn là pháp bảo thuộc tính Thổ, cực độ khế hợp với Pháp Tắc của ngươi, lẽ ra phải sử dụng được chứ.” “Ta chưa triệt để thoát khốn ra khỏi Luân Hồi, nên chắc không dùng được.” Hậu Thổ lắc đầu nói: “Một khi Địa Đạo triệt để khôi phục sức mạnh, loại pháp bảo đẳng cấp này đối với ta cũng không có tác dụng.” Lúc này Hư Không Đạo Nhân mới hiểu ra.

Cường đại như Hậu Thổ hoặc Hồng Quân Đạo Tổ đến trình độ đó, Tiên Thiên Linh Bảo bình thường quả thật không có tác dụng.

Uy năng của những Linh Bảo đó thậm chí không mạnh bằng sức mạnh khi họ ra tay.

“Vậy kỳ đó thì sao?” Hư Không Đạo Nhân hỏi Hậu Thổ.

“Ban cho Trấn Nguyên Tử đi!” Hậu Thổ suy nghĩ một lát nói: “Hiện giờ sức mạnh Địa Đạo khôi phục thần tốc, không bao lâu nữa hắn sẽ thành Thánh.” “Địa Thư vốn là Chí Bảo thuộc tính Thổ, kết hợp với Hạnh Hoàng Kỳ thì thật hợp.” Hư Không Đạo Nhân gật đầu, đáp ứng.

Chương 86

Hạnh Hoàng Kỳ đã không dùng được cho người bên cạnh mình, vậy thì đúng lúc có thể ban cho Trấn Nguyên Tử.

Dù sao Trấn Nguyên Tử bản thân cũng thiên về bên Địa Đạo, một khi trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, càng là thuộc cấp của Hậu Thổ.

Ban cho Trấn Nguyên Tử, cũng là tăng cường sức mạnh cho phe mình, không để kẻ khác chiếm tiện nghi.

Trên Tam Thập Tam Thiên tối cao, Đại La Thiên, Di La Cung, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên đối Dao Trì thở dài một tiếng: "Nếu như những người trong Hồng Hoang thế giới này kính sợ Thiên Đình của ta giống như kính sợ Địa Phủ thì tốt rồi." Thuở ban sơ, khi được Hồng Quân Đạo Tổ chỉ định làm Thiên Đế của Thiên Đình, trong lòng Hạo Thiên vô cùng phấn chấn.

Thời kỳ Vu Yêu Đại Chiến, hai vị Thiên Đế của Yêu tộc là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, uy phong biết chừng nào.

Tọa trấn Viễn Cổ Thiên Đình, nắm giữ Chu Thiên Tinh Thần, hiệu lệnh quần yêu thiên hạ, loại uy phong khí thế đó khiến Hạo Thiên thuở ban đầu trong lòng không khỏi hâm mộ.

Sau đó Vu Yêu Đại Chiến, Thiên Đình Yêu tộc bị phá diệt, Đế Tuấn, Thái Nhất vẫn lạc.

Khi Đạo Tổ Hồng Quân tái lập Thiên Đình, phong y làm Thiên Đế Thiên Đình, Hạo Thiên quả thực hân hỉ như điên.

Đế Tuấn, Thái Nhất làm Thiên Đế, cũng chỉ có thể quản lý thiên hạ yêu tộc, còn Vu tộc trên Hồng Hoang đại lục căn bản không đếm

xỉa gì đến cái gọi là Thiên Đình.

Đệ tử của các Thánh Nhân khác, càng không đặt Thiên Đình Yêu tộc vào trong mắt.

Các tán tu trên Hồng Hoang đại lục, cũng chỉ vì thế lực Yêu tộc cường đại mà kính sợ từ xa mà thôi.

Thiên Đế Thiên Đình của Hạo Thiên lại là một khái niệm hoàn toàn khác.

Là người được Đạo Tổ Hồng Quân chỉ định, toàn bộ nguồn gốc đạo thuật của Hồng Hoang thế giới hầu như đều xuất từ môn hạ Hồng Quân.

Sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều là đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ.

Trong mắt Hạo Thiên, ngôi vị Thiên Đế là do Đạo Tổ Hồng Quân chỉ định, phía sau lại có sáu vị Thánh Nhân chống đỡ.

Với bối cảnh như vậy, trên Tam Thập Tam Thiên, dưới U Minh Huyết Hải, Hồng Hoang đại lục, Vô Tận Tứ Hải, lẽ ra đều phải nằm dưới sự thống trị của Thiên Đình.

Thiên Đình một tiếng lệnh hạ, chư thiên không ai dám không tuân theo, đó chính là hình ảnh Thiên Đình mà Hạo Thiên từng dự đoán.

Cái gọi là Thiên Đình Yêu tộc so với điều đó, Đế Tuấn, Thái Nhất chỉ là Yêu tộc đế vương, tự tiện xưng là Thiên Đế mà thôi.

Chỉ có đồng tử như ta bên cạnh Đạo Tổ, mới có tư cách trở thành Thiên Đế chân chính.

Tuy nhiên, lý tưởng của Hạo Thiên là tốt đẹp, nhưng y lại phát hiện hiện thực hoàn toàn không phải như vậy.

Sáu vị Thánh Nhân tuy tôn trọng quyết định của Đạo Tổ, thừa

nhận Hạo Thiên là Thiên Đế Thiên Đình, Dao Trì là Vương Mẫu.

Nhưng sáu vị Thánh Nhân không ai đặt Thiên Đế vào trong mắt.

Mấy vị Thánh Nhân đó không phải coi thường Thiên Đế và Thiên Đình, mà căn bản là coi thường.

Trên làm dưới theo, đệ tử của các đại giáo do Thánh Nhân chấp chưởng cũng không đặt Thiên Đình vào trong mắt.

Dù sao mọi người đều là môn hạ Đạo Tổ, Thiên Đình lại chiếm cứ Tam Thập Tam Thiên, xa rời Hồng Hoang đại lục.

Cho nên các đệ tử Thánh Nhân này cũng chỉ xem Thiên Đình như không tồn tại mà thôi.

Môn hạ của các đại Thánh Nhân đều không đặt Thiên Đình vào mắt, các tán tu trên Hồng Hoang thế giới tự nhiên càng không coi Thiên Đình ra gì.

Thiên quy thiên điều do Hạo Thiên hùng tâm tráng chí đặt ra khi mới tức vị, quả thực đã trở thành một trò cười.

Vừa không có người, cũng không có thực lực để chấp hành cái gọi là Thiên quy thiên điều của Thiên Đình.

Dù sao Hạo Thiên và Dao Trì, một người Chuẩn Thánh trung kỳ, một người Chuẩn Thánh sơ kỳ, trên Hồng Hoang đại lục cũng không phải cường giả đứng đầu.

Muốn trấn áp Hồng Hoang thế giới, chỉ dựa vào mấy người của Thiên Đình căn bản là không thể.

Còn về việc thỉnh cầu đệ tử môn hạ Thánh Nhân ra tay tương trợ?

Đệ tử của Xiển Giáo, Tiệt Giáo này có thể nào nguyện ý để một Thiên Đình thống trị trên đầu họ chứ.

Cho nên cuối cùng, Hạo Thiên kinh ngạc phát hiện, cái gọi là Thiên

Đế chính thống này không bằng hai 'ngụy đế' Đế Tuấn và Thái Nhất trong mắt y.

Đế Tuấn, Thái Nhất dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong thực thụ, thuộc một trong số ít những người mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Toàn bộ Yêu tộc lại càng cao thủ như mây, vô số Thiên Yêu, trên toàn Hồng Hoang thế giới cũng chỉ có Vu tộc có thể tranh phong.

Những năm này, Hạo Thiên và Dao Trì, những người trên danh nghĩa là kẻ thống trị tối cao của Hồng Hoang thế giới, vẫn luôn thâm cư giản xuất trong Thiên Đình.

"Trong Địa Phủ có Hư Không Đạo Nhân, lại có Minh Hà Giáo Chủ.

Hai đại cường giả cấp Thánh Nhân, tự nhiên uy chấn Hồng Hoang." Dao Trì ngồi bên cạnh Hạo Thiên, nhàn nhạt nói.

Thuở ban đầu khi vừa mới tiến vào Thiên Đình, nàng cũng giống Hạo Thiên mà tràn đầy khát vọng.

Chỉ là những năm tháng bị đối xử lạnh nhạt đã khiến nàng hiểu ra, trong Hồng Hoang thế giới này chỉ có thực lực là thật, còn những thứ khác đều là hư vọng.

Nếu có thực lực, dù nghịch Thiên Đạo, tru sát Thánh Nhân, Thiên Đạo cũng chẳng làm gì được, cả Hồng Hoang sẽ phải cùng tôn sùng.

Nếu không có thực lực, Đạo Tổ thân tự chỉ định Thiên Đế và Vương Mẫu thì sao chứ, cũng chỉ là một con rối, không ai coi trọng.

"Hừ, Chưởng Giáo đại lão gia có thực lực trên cả Hư Không Đạo Nhân đó.

Hư Không Đạo Nhân kia chẳng qua chỉ là một đệ tử của Thánh

Nhân, mà sáu vị đệ tử của Đạo Tổ đều là Thánh Nhân." Hạo Thiên trong lòng không cam lòng nói.

Luận thực lực, thế lực phía sau Thiên Đình đáng lẽ phải vượt xa Địa Đạo mới phải.

"Đạo Tổ hợp đạo, các Thánh Nhân đó tự nhiên không còn coi trọng mệnh lệnh của Đạo Tổ như vậy nữa.

Nếu Đạo Tổ còn tại, lệnh cho các Thánh Nhân đó chi viện Thiên Đình của ta, há dám không tuân mệnh?" "Khi đó Thiên Đình của ta, mới thật sự là trung tâm của Hồng Hoang, chí cao của chư giới.

Ta mới là Thiên Đế và Vương Mẫu tôn quý nhất trong Hồng Hoang thế giới." Trong lòng Dao Trì, đối với các Thánh Nhân đó cũng tràn đầy bất mãn.

Theo nàng thấy, các Thánh Nhân này đối với Đạo Tổ cũng chỉ là sự tôn kính bề mặt mà thôi.

Bằng không Thiên Đình do Đạo Tổ tự tay sáng lập và Thiên Đế Vương Mẫu do người chỉ định, sao có thể bị coi thường đến vậy chứ.

"Nếu như môn nhân đệ tử của Xiển Giáo và Tiệt Giáo kia nguyện ý phục tùng chỉ lệnh của Thiên Đình ta, thì Thiên Đình ta cũng sẽ không đến nỗi không có uy tín như vậy." Hạo Thiên ban đầu đặt niềm tin lớn nhất vào việc Thiên Đình thống trị toàn bộ Hồng Hoang thế giới chính là vào môn nhân đệ tử của Thánh Nhân.

Dù sao Thánh Nhân cao cao tại thượng, không thể nào mọi chuyện đều để Thánh Nhân đích thân ra tay.

Mà đệ tử Thánh Nhân, cũng đã đủ để trấn áp toàn bộ Hồng Hoang thế giới rồi.

Đặc biệt là đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo, tu vi cực kỳ thâm hậu, các loại Tiên Thiên Linh Bảo cũng không thiếu.

Nếu một lòng vì Thiên Đình hiệu lực, thì thực lực của Thiên Đình sẽ vượt xa Yêu tộc thuở ban đầu không biết bao nhiêu.

Thống trị toàn bộ Hồng Hoang thế giới căn bản không phải chuyện đáng nói, dù sao hiện tại trên Hồng Hoang thế giới cũng không còn Thập Nhị Tổ Vu và Vu tộc toàn thịnh.

"Hạo Thiên, Dao Trì!" Đúng lúc hai người đang ngồi trên Lăng Tiêu Bảo Điện oán trách các Thánh Nhân, một thanh âm vang lên trong đầu hai người.

"Đạo Tổ!" "Đạo Tổ!" Dao Trì, Hạo Thiên kinh hỉ đứng dậy.

Hai người từ khi đản sinh đã theo Hồng Quân bên cạnh làm đồng tử đồng nữ.

Ngay cả ngôi vị Thiên Đế và Vương Mẫu cũng là do Hồng Quân Đạo Tổ ban cho.

Trong mắt Hạo Thiên và Dao Trì, Đạo Tổ là chỗ dựa lớn nhất của hai người.

"Cuộc đối thoại vừa rồi của hai ngươi, ta đã nghe thấy." Thanh âm Hồng Quân trực tiếp vang lên trong lòng hai người.

"Đạo Tổ thứ tội, đệ tử không thật lòng phỉ báng Thánh Nhân." Hạo Thiên và Dao Trì nghe câu nói đó, vội vàng quỳ xuống, kinh hãi nói.

Dù sao hai người chỉ là đồng tử của Hồng Quân Đạo Tổ, còn sáu vị Thánh Nhân kia truyền Đạo Tổ đích thân thu nhận làm đệ tử.

Huống chi trong Hồng Hoang thế giới, phỉ báng Thánh Nhân đích xác là một trọng tội.

Nếu bị Thánh Nhân căm hận, thì Hạo Thiên và Vương Mẫu thân là Thiên Đế và Vương Mẫu cũng không thể chịu đựng nổi.

“Đúng vậy.” Ai ngờ, Hồng Quân lại không có ý quở trách.

“Ta để các ngươi thống trị Thiên Đình.

Ý định ban đầu là để Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác phù trợ hai ngươi.” Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng, xem ra trong lòng cũng bất mãn với mấy vị Thánh Nhân kia.

“Thuở ban đầu thiên địa tường hòa, mấy người kia không phù trợ Thiên Đình ta có thể nhắm một mắt, mở một mắt.

Nhưng nay có tà ma ngoại đạo, quấy nhiễu toàn bộ Hồng Hoang thế giới, cũng không thể phóng mặc như vậy.” “Đạo Tổ, ý người là sao?” Dao Trì, Hạo Thiên nghe câu nói đó trong lòng mừng rỡ không ngừng.

Xem ra ý Đạo Tổ là muốn cho môn nhân đệ tử Thánh Nhân đến giúp Thiên Đình tăng cường thực lực.

“Tà ma ngoại đạo kia có phải chỉ Hư Không Đạo Nhân không?” Dao Trì dù sao cũng là nữ tử, tâm tư tương đối tinh tế, cẩn thận hỏi.

“Tự nhiên là Hư Không Đạo Nhân kia và mấy người Địa Đạo Minh Hà kia.” Thanh âm Hồng Quân Đạo Tổ lạnh lùng vô cùng.

Kể từ lần trước bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết, Hồng Quân biết giữa y và Hư Không Đạo Nhân không có khả năng hợp tác.

Nếu đã như vậy, đương nhiên y cũng sẽ toàn lực đối phó với Địa Đạo chư Thánh và Hư Không Đạo Nhân.

Sau khi Thánh Nhân vẫn lạc sẽ trở về Thiên Đạo, từ Thiên Đạo tái sinh sẽ tổn thất thực lực.

Nhưng Hồng Quân sau khi hợp đạo lại không có phương diện lo lắng này, dù sao ngay cả thân thể và Nguyên Thần cũng đã hợp làm một thể với Thiên Đạo.

Căn bản không cách nào triệt để đánh giết, thậm chí muốn hạ thấp tu vi cũng không thể làm được.

“Mấy vị Thánh Nhân kia, có lẽ không nguyện ý phái đệ tử đến Thiên Đình nhậm chức?” Dao Trì cáo trạng nói.

Thuở ban đầu Hạo Thiên và Dao Trì từng bái phỏng mấy vị Thánh Nhân.

Hy vọng mấy vị Thánh Nhân phái đệ tử đắc ý đến Thiên Đình làm việc, tăng cường thực lực Thiên Đình.

Nhưng lại bị mấy vị Thánh Nhân đó trực tiếp cự tuyệt.

Chỉ để lại một câu nếu Thiên Đình có nạn, sẽ không khoanh tay đứng nhìn rồi tiễn hai người đi.

Thuở ban đầu Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn mấy người nhìn Hạo Thiên và Dao Trì đầy khinh thường.

Dường như đang chế giễu Dao Trì và Hạo Thiên không biết tự lượng sức mà mở miệng.

Những cảnh tượng đó vẫn luôn được Hạo Thiên và Dao Trì ghi nhớ trong lòng.

“Không thể không làm!” Hồng Quân Đạo Tổ lạnh lùng nói.

Chương 87

Sức mạnh của Địa Đạo đang khôi phục, nhất định phải nhanh chóng tăng cường sức mạnh của Thiên Đình, để tăng thêm lực thống trị của Thiên Đạo đối với toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

"Đạo Tổ, người có diệu pháp nào không?" Hạo Thiên nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ nói, mắt sáng lên.

"Nhân tộc đã phân chia vô số năm, Thiên Địa Sát Kiếp sắp tới.

Toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều sẽ bị cuốn vào trong đó, hai ngươi thân là Thiên Đế và Vương Mẫu, hãy an tọa trấn giữ Thiên Đình." "Lần Thiên Địa Đại Kiếp này có ta bảo hộ, sẽ không bị cuốn vào trong đó." Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ cũng không giải thích kế hoạch cụ thể cho hai người.

"Đợi Thiên Đình chúng thần quy vị, phải thật tốt chấp hành Thiên điều Thiên quy, ghi nhớ không được để ai mạo phạm uy nghiêm Thiên Đình." "Thiên Đình đại biểu cho thể diện của Thiên Đạo, Thiên Đình càng uy nghiêm, sự nắm giữ đối với Hồng Hoang thế giới càng sâu, sức mạnh của Thiên Đạo và ta cũng càng cường đại." "Khi đó mới có thể đối phó với Hư Không Đạo Nhân kia, chuyện này phải ghi nhớ, không thể chậm trễ, hiểu chưa?" Hồng Quân Đạo Tổ nói đến cuối cùng, thanh âm cũng trở nên nghiêm khắc.

"Vâng, Đạo Tổ!" Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng nghe mà vô cùng phấn chấn.

Chỉ cần thật sự như lời Đạo Tổ nói, đệ tử Xiển Giáo, Tiệt Giáo thậm chí Tây Phương Giáo gia nhập Thiên Đình.

Thì Thiên Đình sẽ lập tức trở thành tồn tại cường đại nhất trong Hồng Hoang thế giới, vượt qua Địa Phủ dễ dàng.

Còn về Địa Đạo Thánh Nhân và Hư Không Đạo Nhân kia, tự nhiên sẽ có Thiên Đạo Thánh Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ đi đối phó.

Há chẳng phải nghe Đạo Tổ nói, chỉ cần Thiên Đình thực lực cường đại, có thể chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Thì sức mạnh của Thiên Đạo và Hồng Quân Đạo Tổ cũng sẽ cường đại, có thể trấn áp Hư Không Đạo Nhân.

"Đợi các đệ tử kia đến Thiên Đình, ta sẽ hảo hảo khu sử." Hạo Thiên Đạo Nhân nhìn bộ dạng của môn nhân Tiệt Giáo, Xiển Giáo sau khi tiến vào Thiên Đình, ánh mắt lóe lên.

Những khuất nhục thuở ban đầu y phải chịu dưới tay các môn hạ Thánh Nhân, y vẫn còn nhớ.

Trên Hồng Hoang đại lục, trong Ngũ Trang Quán.

Kể từ khi Trấn Nguyên Tử từ tay Hậu Thổ đoạt được Hồng Hoang ý chí toái phiến, y liền ngày đêm khổ tu trong đạo tràng.

Trấn Nguyên Tử tự xưng Địa Tiên chi Tổ, các loại thần thông đạo thuật y tu luyện đại đa đều có liên quan đến thổ hệ pháp thuật trong Ngũ Hành.

Bản mệnh Pháp Bảo Địa Thư, do thai mô của Hồng Hoang thế giới hóa thành, gần như là cực hạn của thổ hệ Tiên Thiên Linh Bảo.

Do đó, sau khi có được Hồng Hoang thế giới ý chí toái phiến, Trấn Nguyên Tử ngày đêm câu thông với toàn bộ Hồng Hoang đại lục, tu vi tiến triển cực kỳ tấn tốc.

Bản thể Minh Hà tại Vô Tận Huyết Hải vừa khéo là một bộ phận của Luân Hồi Địa Phủ, cộng thêm công đức tích lũy vô số năm vận chuyển Địa Phủ.

Cho nên sau khi được Hậu Thổ Nương Nương công nhận, có

được Hồng Hoang thế giới ý chí toái phiến và câu thông với Hồng Hoang đại lục, y đã thuận lợi trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Trấn Nguyên Tử thì khác, pháp thuật y tu hành là một bộ phận của Địa Đạo liên quan đến Địa.

Tuy nhiên, người tu hành thổ hệ pháp thuật trong Ngũ Hành vô số, Trấn Nguyên Tử tuy tu vi tối cao, nhưng cũng không có nghĩa là có thể trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Vì công lao bảo hộ Vu tộc mà được Hậu Thổ Nương Nương công nhận, cho nên được ban cho Hồng Hoang đại lục ý chí toái phiến.

Với toái phiến đó, trải qua những năm tháng câu thông với Hồng Hoang đại lục, Trấn Nguyên Tử có thể nói là người đầu tiên dưới Thánh Nhân trong Hồng Hoang thế giới.

Bất kể là Nhiên Đăng Đạo Nhân của Xiển Giáo, Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh hay Vân Tiêu của Tiệt Giáo.

Ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất của Thượng Cổ Thiên Đình nếu phục tô, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Trấn Nguyên Tử, có thể bị trấn áp bởi sức mạnh của Hồng Hoang đại lục mà y mượn dùng.

Trong một đại điện của Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử khoanh chân ngồi giữa, Địa Thư lơ lửng trước mặt.

Đại Địa Nguyên Lực vô tận, cuồn cuộn từ khắp nơi trên Hồng Hoang đại lục tràn đến, bị Địa Thư hấp thụ vào trong.

Sau đó nhờ vào mối liên hệ giữa Địa Thư và Trấn Nguyên Tử, tiến vào cơ thể Trấn Nguyên Tử, dung hòa với Nguyên Thần Pháp Thể của y.

Trấn Nguyên Tử cảm giác mình gần như đã trở thành một bộ phận của Hồng Hoang đại lục.

Nếu không có sự tồn tại của Hồng Hoang ý chí, ổn định tâm thần, thì giờ phút này, nhục thân và Nguyên Thần của y sẽ tan rã, dung hợp hoàn toàn với Hồng Hoang đại lục vô tận.

Dù sao toàn bộ Địa Đạo cũng là một tồn tại như Thiên Đạo.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng phải thành Thánh vô số năm sau mới dám hợp đạo.

Nếu có ai mạo hiểm muốn hợp đạo, cuối cùng chỉ sẽ Nguyên Thần tan rã dung nhập vào Thiên Đạo.

Khi đó không phải hợp đạo, mà là hóa đạo.

Tình huống của Trấn Nguyên Tử trước mắt là như vậy, nhưng có Hồng Hoang ý chí toái phiến vẫn luôn vững vàng bảo vệ Chân Linh của y, mới khiến y không bị toàn bộ Địa Đạo đồng hóa, trở thành một bộ phận của Địa Đạo.

Hiện nay sức mạnh của Địa Đạo chưa hoàn toàn khôi phục, sau khi dung nạp một vị Thánh Nhân là Minh Hà, sức mạnh còn lại không đủ để chống đỡ thêm một vị Thánh Nhân nữa.

Nhưng Trấn Nguyên Tử giờ đây có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của sức mạnh Địa Đạo, biết rằng sẽ không mất bao lâu nữa là có thể thành Thánh.

Trấn Nguyên Tử có thể nhanh chóng câu thông Hồng Hoang đại lục như vậy, phải cảm tạ Địa Thư của mình.

Là thai mô của Hồng Hoang thế giới, Địa Thư vốn là một thể với Hồng Hoang đại lục.

Trấn Nguyên Tử đã luyện hóa Địa Thư làm bản mệnh Pháp Bảo,

nên việc câu thông Hồng Hoang đại lục đơn giản như câu thông Pháp Bảo của mình vậy.

"Trấn Nguyên Tử!" Không gian phía trước vô thanh vô tức mở ra, Hư Không Đạo Nhân thân mặc đạo bào đen bước ra.

"Hư Không Thánh Nhân!" Thấy Hư Không Đạo Nhân xuất hiện, Trấn Nguyên Tử vội vàng đứng dậy từ chỗ khoanh chân, hành lễ nói.

"Thời Không Pháp Tắc của Hư Không Thánh Nhân thật thâm bất khả trắc." Trấn Nguyên Tử trong lòng tán thán không thôi.

Vừa rồi y vẫn luôn ở trong trạng thái câu thông liên kết với toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Với sức mạnh hiện tại cộng thêm Địa Thư và sự giúp đỡ của Hồng Hoang đại lục, Trấn Nguyên Tử tin rằng ngay cả Nguyên Thủy, Lão Quân đến đây, cũng sẽ không thể vô thanh vô tức mà không bị phát hiện.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại có thể làm được điều đó, phá vỡ không gian dường như không phải không gian của Hồng Hoang đại lục.

Từ một chiều không gian khác trực tiếp nhảy vọt vào Ngũ Trang Quán trong Hồng Hoang thế giới.

Ngay cả Hồng Hoang đại lục cũng không có bất kỳ phản ứng nào, chỉ đến khi Hư Không Đạo Nhân mở miệng gọi, y mới phản ứng.

"Tốt, xem ra không bao lâu nữa ngươi sẽ thành Thánh." Hư Không Đạo Nhân liếc nhìn Trấn Nguyên Tử một cái, hài lòng gật đầu.

Trấn Nguyên Tử trước mắt gần như đã là một Thánh Nhân.

Giới hạn duy nhất khiến y không thể thành Thánh không phải bản thân y, mà là sức mạnh Địa Đạo không đủ để dung nạp thêm một vị

Thánh Nhân nữa.

Có thể nói, khoảnh khắc sức mạnh Địa Đạo khôi phục có thể dung nạp hai vị Thánh Nhân, chính là lúc Trấn Nguyên Tử thành Thánh.

"Nhờ phúc của Hư Không Thánh Nhân, Hậu Thổ Nương Nương, ta thật may mắn." Trấn Nguyên Tử xua tay khiêm tốn nói.

"Không cần như vậy, tiến cảnh của ngươi nhanh chóng như vậy, rõ ràng là bẩm sinh khế hợp với Địa Đạo." Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

Theo y thấy, Trấn Nguyên Tử đích xác trời sinh phù hợp với Địa Đạo, việc có thể có được Địa Đạo chí bảo Địa Thư chính là một minh chứng.

"Thánh Nhân lần này đến, có phải muốn thăm Cửu Phượng không?" Trấn Nguyên Tử cười hỏi.

"Lát nữa rồi đi xem!" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu.

Cửu Phượng và các Vu tộc đó thì có gì hay mà xem.

À mà thôi, nhân tiện xem Vu tộc sống ra sao trên Hồng Hoang thế giới, về có thể kể cho Hậu Thổ nghe.

"Ta lần này đến, muốn giao cho ngươi một món đồ." "Không biết Hư Không Đạo Nhân muốn ban tặng thứ gì?" Trấn Nguyên Tử trong lòng có chút hiếu kỳ.

Không biết là thứ gì mà có thể khiến Ngài đích thân chạy một chuyến.

"Hạnh Hoàng Kỳ!" Một lá cờ nhỏ hình tam giác màu vàng đất nhỏ bé xuất hiện trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Thiên Đạo phù văn lưu chuyển trên mặt cờ, hình thành một đạo văn trông giống như toàn bộ Hồng Hoang đại lục.

Linh quang thổ hệ từ mặt cờ phát ra, Địa Thư đang lơ lửng dường như cảm ứng được sự tồn tại của Hạnh Hoàng Kỳ.

Cũng phóng ra linh quang màu vàng, cùng với ánh sáng do Hạnh Hoàng Kỳ phát ra tương giao hô ứng.

"Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ!" Trấn Nguyên Tử nhìn lá cờ nhỏ đó, hô hấp đều trở nên nặng nề.

Lá Hạnh Hoàng Kỳ này bất kể đối với thực lực hay tu vi đều có trợ giúp cực lớn.

Ngay cả khi y thành Địa Đạo Thánh Nhân cũng vậy.

Bản nguyên Đại Địa chi lực và thổ hệ Pháp Tắc ẩn chứa trong Hạnh Hoàng Kỳ, sau khi thành Thánh cũng đủ để y tiến thêm một bước nữa.

Càng có thể phối hợp sử dụng với Địa Thư, hai vật phối hợp, Đại Địa chi lực của Hồng Hoang mà y có thể điều động quả thực vô biên vô tận.

Lần trước Trấn Nguyên Tử thấy Minh Hà triệu hoán Đại Địa Nguyên Lực cứng rắn chống lại Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng lại bị Hỗn Độn kiếm khí do Bàn Cổ Phiên phát ra một kích chém phá.

Nếu y thành Địa Đạo Thánh Nhân, dựa vào thần thông Thánh Nhân cộng thêm Địa Thư và Hạnh Hoàng Kỳ hai kiện Cực Phẩm Linh Bảo, thì Nguyên Thủy Thiên Tôn tuyệt đối sẽ không dễ dàng phá vỡ phòng ngự của y như vậy.

Tuy y sớm đã muốn có kiện Cực Phẩm Linh Bảo này, nhưng Trấn Nguyên Tử biết lá Hạnh Hoàng Kỳ này đang ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Với sự bá đạo của Nguyên Thủy Thiên Tôn, không đoạt Địa Thư

đã là may mắn rồi, Trấn Nguyên Tử nào dám đòi Hạnh Hoàng Kỳ.

Một thời gian trước Hạnh Hoàng Kỳ bị Ô Ma lấy đi từ Côn Luân Sơn, trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng rõ ràng.

Nhưng Trấn Nguyên Tử cho rằng Hư Không Đạo Nhân sẽ không ban kiện Linh Bảo này cho thị nữ của y, mà ban cho đệ tử Minh Hà của y.

Cùng lắm thì sau này dựa vào việc mọi người đều là Địa Đạo Thánh Nhân, từ chỗ Minh Hà mượn để tham ngộ Pháp Tắc Địa Đạo một chút mà thôi.

Ai ngờ Hư Không Đạo Nhân lại trực tiếp tặng lá cờ này cho y.

".Hư Không Thánh Nhân, kiện Linh Bảo này, Minh Hà Đạo hữu. .." Trấn Nguyên Tử trong lòng kích động, nói năng không được lưu loát.

Tuy trong lòng y vô cùng muốn, nhưng lại cảm thấy loại Cực Phẩm Linh Bảo này nên do Hư Không Đạo Nhân nắm giữ.

"Pháp Bảo này đối với ta và Hậu Thổ đều vô dụng.

Minh Hà tu luyện U Minh thần thông, có Tu La Kỳ là đủ rồi, Hạnh Hoàng Kỳ đối với y cũng vô dụng." "Hậu Thổ thì dùng đến Hạnh Hoàng Kỳ, nhưng ta đã lấy cho ngươi." "Ngươi cũng không cần quá kích động, sau này hãy cố gắng hết sức vì Hậu Thổ và Địa Đạo mà hiệu lực." Hư Không Đạo Nhân cười nói, tiện tay ném Hạnh Hoàng Kỳ cho y.

"Sau này ngươi sẽ thường trú ở Hồng Hoang đại lục, có khả năng đối kháng với các Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Có thêm một vài Pháp Bảo, đối với ngươi, đối với Địa Đạo đều là chuyện tốt." "Vâng, đa tạ Hư Không Thánh Nhân, đa tạ Hậu Thổ Nương Nương!" Nếu đã như vậy, Trấn Nguyên Tử cũng không chần

chừ nữa, tay chân luống cuống mà tiếp lấy Hạnh Hoàng Kỳ.

Ngay lập tức vội vàng dung nhập vào cơ thể, chuẩn bị luyện hóa.

"Vậy ngươi cứ từ từ luyện hóa, cảm ngộ thần thông Địa Đạo trong đó, ta đi xem Cửu Phượng." Thấy Trấn Nguyên Tử nóng lòng luyện hóa Hạnh Hoàng Kỳ, Hư Không Đạo Nhân chuẩn bị rời đi.

"Hư Không Thánh Nhân xin cứ tự nhiên!" Trấn Nguyên Tử vội vàng gật đầu nói.

Chương 88

Không gian một trận ba động, Hư Không Đạo Nhân rời khỏi nơi đó.

Hiện nay, khu vực ức vạn dặm quanh Ngũ Trang Quán đều là lãnh địa của Vu tộc.

Thuở ban đầu, Trấn Nguyên Tử vì không muốn dính líu vào tranh chấp Vu Yêu, Thiên Địa Đại Kiếp, nên đã đặt Ngũ Trang Quán ở nơi xa xôi.

Những năm này, Hồng Hoang thế giới không ngừng thôn phệ hỗn độn mà khuếch đại, ngay cả Hồng Hoang đại lục cũng không biết đã mở rộng bao nhiêu lần.

Hiện nay Ngũ Trang Quán cách trung tâm Nhân tộc không biết bao xa.

Gần đó không có nơi ở của Nhân tộc, vừa vặn để Vu tộc đóng quân ở đó.

Sau khi Hiên Viên Thị, Phục Hy Thị, Thần Nông Thị biết, cũng ngầm chỉ thị Nhân Hoàng đương đại, Nhân tộc cố gắng không di chuyển về phía đó.

Cho nên tuy những năm này Nhân tộc liên tục mở rộng, nhưng cũng không có bộ lạc nào di chuyển về phía đó.

Vu tộc có nghiêm lệnh của Hậu Thổ, cùng với sự ước thúc của Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu và các Đại Vu khác, tự nhiên cũng sẽ không vô sự mà chạy về phía Nhân tộc.

Hai đại bộ lạc tuy chưa gặp nhau, nhưng trong Vu tộc và Nhân tộc đều có những người thích du lịch đến xã hội của đối phương để thăm

thú.

Những người này không nhiều, thỉnh thoảng có vài xung đột cũng chỉ là ân oán cá nhân, không đại diện cho hai tộc.

Cho nên hai tộc những năm này vẫn luôn bình an vô sự.

"Thế này, không có tập quán sinh hoạt chiến đấu sao?" Trên một bãi cỏ, Hư Không Đạo Nhân và Cửu Phượng sánh bước đi cùng nhau.

"Vâng, Vu tộc của ta cũng không thích tranh đấu mãi đâu." Cửu Phượng lén lút đảo một cái liếc mắt, nhỏ giọng nói.

"Nơi đây cách cố thổ của Vu tộc xa, tộc nhân có muốn về cố thổ không?" Hư Không Đạo Nhân nhìn thấy động tác nhỏ của Cửu Phượng, nhưng cũng không để ý, cười nói.

"Tộc nhân Vu tộc của ta vốn không có khái niệm cố thổ." Cửu Phượng lắc đầu nói, sau đó buông ra một câu khiến Hư Không Đạo Nhân kinh ngạc.

"Nếu nói cố thổ, nghiêm khắc mà nói, nơi đây cũng là một bộ phận cố thổ của ta đó." "Nơi đây?" Hư Không Đạo Nhân nhíu mày nói.

Ý của Cửu Phượng không lẽ là Vu tộc từng xưng bá Hồng Hoang đại lục, cho nên khắp nơi trên Hồng Hoang đều là cố thổ của Vu tộc sao?

Cửu Phượng gật đầu, đang định nói thêm vài điều.

Đột nhiên, một ba động kỳ dị từ mặt đất dưới chân truyền ra.

Loại ba động này đã từng xuất hiện một lần trước đây, Hư Không Đạo Nhân và Cửu Phượng trong lòng đều hiểu rõ.

Có người sắp thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Trong Hồng Hoang thế giới hiện nay, người đó chỉ có thể là Trấn

Nguyên Tử.

Cửu Phượng và Hư Không Đạo Nhân nhìn về hướng Ngũ Trang Quán.

Hai người thậm chí có thể trực tiếp cảm nhận được Đại Địa Nguyên Lực đang cuồn cuộn dưới chân Hồng Hoang đại lục.

Như từng con cự long cuộn mình, hội tụ về phía Trấn Nguyên Tử trong Ngũ Trang Quán.

Từng đóa cam lộ từ mặt đất tuôn ra, thậm chí ngay cả bên cạnh Hư Không Đạo Nhân và Cửu Phượng cũng có mấy đóa.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ cảm nhận được ba động của Hồng Hoang đại lục cùng với ý chí mông lung của Địa Đạo truyền đến niềm hỉ duyệt.

Dung nạp hai Địa Đạo Thánh Nhân tuy cần sức mạnh Địa Đạo khôi phục đến một trình độ nhất định, nhưng có Địa Đạo Thánh Nhân tồn tại, sức mạnh Địa Đạo cũng sẽ được tăng cường.

Giữa hai điều đó, vốn là mối quan hệ tương phụ tương thành.

"Trấn Nguyên Tử thành Thánh." Trong Huyết Thần Cung, Minh Hà Giáo Tổ đang huấn xích Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng.

Đột nhiên cảm nhận được trong Địa Đạo ý chí Chân Linh ký thác lại thêm một cái.

Không khỏi ha ha đại tiếu, vô cùng cao hứng.

Hiện nay Địa Đạo chỉ có một Thánh Nhân, công việc của Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ Nương Nương chỉ có thể một mình y đi làm.

Huống chi nếu chỉ có một mình y, căn bản không cách nào tranh phong với Thiên Đạo Lục Thánh.

Tuy dựa vào sự tồn tại của Hư Không Đạo Nhân, Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác đều không dám trêu chọc Địa Phủ, nhưng cũng không thể chuyện gì cũng để Hư Không Đạo Nhân đích thân ra tay.

Cho nên Trấn Nguyên Tử thành Thánh, khiến Minh Hà Giáo Chủ cũng vô cùng cao hứng.

"Trấn Nguyên Tử." Kim Ngao Đảo, trên Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy thiên địa dị tượng đó, cùng với tin tức truyền khắp Hồng Hoang thế giới.

Biết Trấn Nguyên Tử đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, trong lòng có chút kinh ngạc, nhưng cũng mừng cho Trấn Nguyên Tử.

Dù sao, y và Trấn Nguyên Tử quen biết vô số năm, cũng coi như bằng hữu.

Tuy hiện nay Thiên Đạo và Địa Đạo có xu thế tranh phong đối lập, nhưng Thông Thiên vẫn mừng cho Trấn Nguyên Tử.

Còn về sau này sẽ ra sao, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không suy nghĩ nhiều.

Sau này Thiên Đạo Địa Đạo khai chiến, thì mỗi người dựa vào bản lĩnh của mình vậy.

Xoa xoa Tru Tiên Tứ Kiếm, Thông Thiên Giáo Chủ đối với thực lực của mình vô cùng tự tin.

Trước khi thành Thánh, Trấn Nguyên Tử không phải đối thủ của y.

Hiện nay Trấn Nguyên Tử đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, cũng tương tự không phải đối thủ của y.

"Trấn Nguyên Tử?" Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, khẽ niệm.

Tu Di Sơn vốn ở phía tây Hồng Hoang đại lục, thậm chí toàn bộ khu vực nghèo nàn phía tây Hồng Hoang thế giới đều nằm trong phạm vi thế lực của Tây Phương Giáo.

Đối với chấn động của Hồng Hoang đại lục, hai người tự nhiên cảm nhận nhanh hơn các Thánh Nhân khác.

Đối với việc Trấn Nguyên Tử thành Thánh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người trong lòng có chút phức tạp.

Với Trấn Nguyên Tử không oán không cừu, quan hệ bình thường, không nói tốt xấu.

Nhưng Thánh vị của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, là do Hồng Vân Lão Tổ nhường cho.

Trấn Nguyên Tử lại là bằng hữu sinh tử của Hồng Vân Lão Tổ, Tây Phương Giáo và Trấn Nguyên Tử cũng dính líu một số nhân quả.

Còn về mặt không tốt, Trấn Nguyên Tử đã thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người vô cùng hiểu rõ Hồng Quân, biết rằng sau này giữa Địa Đạo và Thiên Đạo tất định sẽ có xung đột.

Trấn Nguyên Tử thành Thánh như vậy thì sức mạnh Địa Đạo lại cường đại thêm một phần, đối với hai người cũng không phải chuyện tốt.

"Một hớp một ngụm, đều do trời định." Tiếp Dẫn Đạo Nhân dứt khoát không nghĩ về chuyện đó nữa, chỉ có thể đi một bước xem một bước.

"Duyên pháp của Trấn Nguyên Tử không tồi." Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Thánh Nhân cảm nhận được Trấn Nguyên Tử thành

Thánh, nhàn nhạt nói.

Ngôi vị Thánh Nhân, bất kể là Thiên Đạo Thánh Nhân hay Địa Đạo Thánh Nhân, đều là giấc mộng của tất cả sinh linh Hồng Hoang thế giới.

Dù sao thành ngôi vị Thánh Nhân, mới có thể bất tử bất diệt.

Cho nên Nữ Oa Nương Nương cũng đang cảm thán duyên pháp của Trấn Nguyên Tử không tồi.

Nhưng cũng không có ý nghĩ khác, giữa nàng và Trấn Nguyên Tử cũng không có giao tình gì.

Còn về việc sức mạnh Địa Đạo trở nên cường đại, Nữ Oa Thánh Nhân không có dã tâm đi chưởng ác đại giáo, đề thăng thực lực.

Nhân tộc dù sao cũng do nàng tạo ra, chỉ cần Nhân tộc là nhân vật chính của thiên địa, thì vận khí của Nhân tộc sẽ có một phần của nàng.

Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân Thánh Nhân nhìn mọi thứ không biểu tình.

Trấn Nguyên Tử thành Thánh, thực lực đối với Lão Quân cũng chẳng đáng nhắc đến.

Trong lòng Lão Quân vô cùng rõ ràng, trong Địa Đạo chỉ có Hư Không Đạo Nhân sâu không lường được kia mới đáng để chú ý.

Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Toàn bộ Xiển Giáo bị phong ấn ở trong đó, nhưng thời gian ngàn năm cũng nhanh chóng trôi qua.

Ngọc Hư Cung cách biệt trong không gian bên ngoài Hồng Hoang đại lục.

Dựa vào tu vi của Nguyên Thủy Thiên Tôn, y vẫn có thể cảm

nhận được chuyện Trấn Nguyên Tử thành Thánh.

"Trấn Nguyên Tử!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi nói.

Mối quan hệ trước đây của y với Trấn Nguyên Tử tuy không tệ, nhưng giờ khắc này tự nhiên hận y thấu xương.

Thuở ban đầu nếu không phải Trấn Nguyên Tử lén lút bảo hộ Vu tộc, ảnh hưởng Xiển Giáo hấp thu Nhân tộc khí vận, thì Quảng Thành Tử cũng sẽ không hạ giới đi tìm Trấn Nguyên Tử tính sổ.

Cuối cùng Ấn Phiên Thiên của Quảng Thành Tử bị đoạt, Nguyên Thủy Thiên Tôn đích thân ra tay.

Sau đó lại bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết, phản hồi vào trong Thiên Đạo.

Trong mắt Nguyên Thủy, tất cả mọi chuyện ban đầu đều do Trấn Nguyên Tử là kẻ đầu sỏ gây họa.

"Cứ chờ đấy, Trấn Nguyên Tử, sẽ có cơ hội thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nhắm mắt lại.

Sau này Địa Đạo và Thiên Đạo tất định sẽ có một trận chiến.

Khi đó nhất định phải dùng Bàn Cổ Phiên để Trấn Nguyên Tử biết, kết cục của việc nghịch Xiển Giáo, nghịch Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong Ngũ Trang Quán.

Hồng Hoang thế giới ý chí toái phiến đang bao bọc Chân Linh của Trấn Nguyên Tử đi về phía sâu nhất của Hồng Hoang đại lục.

Đại Địa Nguyên Lực vô cùng vô tận đã trùng kích Nguyên Thần và nhục thân của Trấn Nguyên Tử thành từng mảnh vụn.

Ở lại trong Ngũ Trang Quán chỉ còn lại một đoàn Đại Địa Nguyên

Lực cực kỳ tinh thuần.

Chờ đợi sau khi Chân Linh của Trấn Nguyên Tử ký thác Địa Đạo và trở về, đoàn Đại Địa Nguyên Lực này sẽ dựa theo Pháp Tắc và ý chí của Địa Đạo, tái tạo lại Nguyên Thần và nhục thân cấp Thánh Nhân cho Trấn Nguyên Tử.

Nhanh chóng, Chân Linh của Trấn Nguyên Tử liền đến nơi trung tâm nhất của Hồng Hoang thế giới.

Trước Luân Hồi khổng lồ, Luân Hồi chi lực vô cùng vô tận chậm rãi tản ra, ảnh hưởng toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

Hồng Hoang đại lục ý chí toái phiến, trực tiếp bao bọc Chân Linh của Trấn Nguyên Tử lao vào trong Luân Hồi khổng lồ.

Oanh long!

Chương 89

Chân Linh của Trấn Nguyên Tử vừa tiến vào trong Luân Hồi, toàn bộ ý thức của y liền ầm ầm tiêu tán.

Trôi qua không biết bao lâu, có lẽ một khoảnh khắc, có lẽ ức vạn năm.

Ý thức của Trấn Nguyên Tử từ từ tỉnh lại.

Khi đó, y mới cảm giác được Chân Linh của mình ký thác vào một tồn tại vô cùng vĩ đại.

Chỉ cần tồn tại đó không bị hủy diệt, thì y dù bị người khác giết chết ở bên ngoài, cũng có thể dựa vào sức mạnh của tồn tại vĩ đại đó để trọng sinh.

Trấn Nguyên Tử biết, đó là Địa Đạo.

Cùng với sự phục tô của ý thức, Trấn Nguyên Tử liền trực tiếp đi thẳng về Ngũ Trang Quán trong Hồng Hoang thế giới.

Trở về trong đoàn Đại Địa Nguyên Lực kia.

Ý thức của Trấn Nguyên Tử vừa dung nhập vào đó, Đại Địa Nguyên Lực liền bắt đầu quay cuồng điên cuồng.

Nhanh chóng, nhục thân và Nguyên Thần liền tái tạo hoàn tất, Trấn Nguyên Tử mở hai mắt ra.

Y biết, từ khoảnh khắc này, y đã trở thành Địa Đạo Thánh Nhân chân chính.

Hồng Hoang đại lục khẽ rung động, hệt như một sinh vật sống, đang từ từ hô hấp.

"Địa Đạo lại có thêm một Thánh Nhân?" Thiên Đình nằm trên Tam

Thập Tam Thiên, xa rời Hồng Hoang đại lục.

Hạo Thiên và Dao Trì đang ngồi trong Lăng Tiêu Bảo Điện đều cảm nhận được ba động đó truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang thế giới.

"Trấn Nguyên Tử!" Hạo Thiên nhìn về phía dưới Thiên Đình.

Toàn bộ Thiên Đình là một kiện Đỉnh cấp Thiên Đạo thần khí, tuy không giống Pháp Bảo như Tiên Thiên Linh Bảo và Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng là một tồn tại có công năng cực kỳ cường đại như Pháp Bảo.

Hạo Thiên và Dao Trì ngồi trên Lăng Tiêu Bảo Điện, có thể dựa vào năng lực của Thiên Đình để động triệt Hồng Hoang thế giới.

Trên thấu Cửu Thiên, dưới dò U Minh.

Trong mắt Hạo Thiên, Đại Địa Nguyên Lực vô cùng vô tận đang đổ về Ngũ Trang Quán.

Chủ nhân Ngũ Trang Quán là Trấn Nguyên Tử, Hạo Thiên cũng đã quen biết từ lâu.

Dù sao Hồng Quân Đạo Tổ ba lần khai cung giảng đạo, Trấn Nguyên Tử đều từng đến nghe, ngồi ở vị trí hàng đầu.

Tử Tiêu Cung Tam Thiên Khách, Hạo Thiên tự nhiên vô cùng quen thuộc.

"Không ngờ Trấn Nguyên Tử lại có cơ duyên như vậy." Hạo Thiên cảm thán, không khỏi vừa hâm mộ vừa thở dài.

Mối quan hệ giữa Trấn Nguyên Tử và Hạo Thiên vẫn luôn không tệ.

Dù sao Trấn Nguyên Tử tuy tu vi cao, tư lịch lại lão luyện, nhưng chưa từng phô trương, đối xử với ai cũng một vẻ hòa nhã.

Không như mấy vị Thánh Nhân kia, ai nấy đều cao ngạo.

Cho nên Trấn Nguyên Tử tự xưng Địa Tiên chi Tổ, Vạn Tiên chi Hữu, tất cả tiên nhân trong Hồng Hoang thế giới, ai mà không nể y vài phần thể diện.

"Chỉ là hiện tại thực lực Địa Đạo lại được tăng cường, đối với Thiên Đình của ta không phải chuyện tốt." Hạo Thiên nhíu mày nói.

Với Trấn Nguyên Tử tuy quan hệ không tệ, nhưng hiện nay Trấn Nguyên Tử đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, hai người phân thuộc hai phe, quan hệ có tốt đến mấy, cũng phải vì mình mà suy nghĩ.

"Trấn Nguyên Tử thành Địa Đạo Thánh Nhân thì sao, cộng thêm Địa Đạo cũng đã có hai vị Thánh Nhân rồi." Dao Trì lại ra vẻ không hề để ý.

"Toàn bộ Địa Đạo chỉ có hai vị Thánh Nhân, vừa mới thành Thánh.

Sáu vị đệ tử của Đạo Tổ đều là Thánh Nhân, đều đã thành Thánh vô số năm.

Chỉ cần ý chỉ của Đạo Tổ nguyện ý tuân thủ, phụ trợ Thiên Đình của ta, thì một Địa Phủ nho nhỏ…" Đối với việc Địa Đạo lại thêm một Thánh Nhân, Dao Trì không hề quan tâm.

Theo nàng thấy, hiện nay uy nghiêm Thiên Đình mất sạch, vì sáu vị Thánh Nhân không chịu tuân thủ ý chỉ của Hồng Quân Đạo Tổ.

Chỉ cần sáu vị Thánh Nhân chịu một lòng ủng hộ Thiên Đình, hai Địa Đạo Thánh Nhân đối với Thiên Đình căn bản không phải uy hiếp.

Cho nên Dao Trì không hề để ý đến điều này, những người đáng phải lo lắng nhất chính là các Thiên Đạo Thánh Nhân kia mới đúng.

Dù sao nếu Địa Đạo và Thiên Đạo thật sự xung đột, trời sập xuống thì các Thánh Nhân kia cũng phải gánh.

Với nhân duyên của Trấn Nguyên Tử, vô số sinh linh Hồng Hoang thế giới đều cảm thấy hân hỉ vì y thành Thánh Nhân.

Nhưng có người vui thì có người sầu.

Nơi sâu nhất Bắc Minh Hải, trong Yêu Sư Cung.

"Trấn Nguyên Tử thành Địa Đạo Thánh Nhân, đáng chết, đáng chết, đáng chết!" Yêu Sư Côn Bằng khoanh chân ngồi trong Yêu Sư Cung, giận không thể át chế nói.

Chỉ là trong thanh âm phẫn nộ đó, mang theo một tia sợ hãi không thể che giấu.

Thuở ban đầu Hồng Vân Lão Tổ vẫn lạc, y đã liên hợp Đế Tuấn, Thái Nhất ra tay.

Trấn Nguyên Tử không lúc nào không muốn báo thù cho bằng hữu của y.

Nhưng khi Đế Tuấn, Thái Nhất còn ở Thiên Đình, Côn Bằng cũng có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, căn bản không sợ Trấn Nguyên Tử đến tận cửa báo thù.

Thiên Đình Yêu tộc phá diệt, Đế Tuấn, Thái Nhất vẫn lạc.

Nhưng Côn Bằng lại lấy trộm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận từ Thiên Đình Yêu tộc.

Cho nên tuy thực lực y yếu hơn Trấn Nguyên Tử một chút, nhưng Trấn Nguyên Tử cũng không làm gì được y.

Nhưng hiện nay Trấn Nguyên Tử đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, thì hoàn toàn không giống nữa rồi.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận có thể phòng ngự Trấn Nguyên Tử Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng không thể phòng được Trấn Nguyên Tử Địa Đạo Thánh Nhân.

“Chẳng lẽ phải đi tìm Nữ Oa Nương Nương?” Trong lòng Côn Bằng vô cùng sốt ruột, chỉ cảm giác Trấn Nguyên Tử dường như tùy tiện vươn một bàn tay, cách vô tận thời không, trực tiếp vỗ chết y trong Yêu Sư Cung.

Có ý muốn tìm một vị Thánh Nhân che chở, nhưng lại không biết tìm ai.

Nữ Oa Nương Nương tuy là Thánh Nhân Yêu tộc, nhưng đối với chuyện y đã làm thuở ban đầu cũng khá khinh thường, chưa chắc đã nguyện ý che chở.

“Chỉ có thể tìm thôi.” Cuối cùng Côn Bằng nghiến răng nghiến lợi, lén lút rời khỏi Yêu Sư Cung và Bắc Minh Hải.

Trong Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử nhìn hai tay mình, lòng đầy hỉ duyệt.

Là một Tiên Thiên sinh linh, một tồn tại đản sinh từ thuở ban sơ Hồng Hoang.

Tư lịch của Trấn Nguyên Tử cũng chỉ kém Hồng Quân, La Hầu, Dương Mi, Hư Không mấy lão quái vật đó một chút.

Cùng với Nguyên Thủy, Lão Quân, Thông Thiên Giáo Chủ, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề là những người cùng bối phận.

Trước khi mấy người kia thành Thánh, luận tu vi Trấn Nguyên Tử cũng tự tin không yếu hơn họ.

Trong Tử Tiêu Cung, khi Hồng Quân Đạo Tổ khai cung giảng đạo, Trấn Nguyên Tử và bằng hữu tốt của y là Hồng Vân cũng ngồi ở một trong số mấy vị trí hàng đầu.

Hồng Vân Lão Tổ thậm chí còn ngồi lên một bồ đoàn, đã được dự định một Thánh Nhân chi vị.

Nếu không phải Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người khóc lóc ỉ ôi, khiến Hồng Vân mềm lòng, thì hai vị kia của Tây Phương Giáo có thể thành Thánh Nhân hay không còn chưa chắc.

Chỉ là khi đó thiên địa vừa mới khai tịch, các Tiên Thiên sinh linh sau khi đản sinh đều mông lung vô tri, không biết hiểm ác của Hồng Hoang thế giới.

Hồng Vân Lão Tổ và Trấn Nguyên Tử đặc biệt như vậy, tâm tính đơn thuần khiêm nhường, không tranh chấp với đời.

Cho nên Hồng Vân mới chủ động nhường bồ đoàn cho Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Nếu Trấn Nguyên Tử có ý tranh đoạt, với thực lực của y và Hồng Vân, dưới sự liên thủ của hai người, bồ đoàn của Côn Bằng tuyệt đối sẽ bị đoạt về tay.

Khi đó sẽ không có chuyện của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nữa.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Côn Bằng là loại thấp sinh noãn sinh chi bối, nên ra tay giúp Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đánh rớt Côn Bằng.

Nếu Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân ra tay, Nguyên Thủy tuyệt đối sẽ không ra tay giúp đỡ Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người.

Đối với Nguyên Thủy mà nói, nhìn Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử thuận mắt hơn nhiều so với hai kẻ mặt dày vô sỉ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Cho đến sau đó Hồng Vân bị Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất ba người liên thủ giết chết, Trấn Nguyên Tử mới chậm rãi phát hiện ra, hóa ra trong Hồng Hoang thế giới này thực lực mới là tất cả.

Sau đó là Vu Yêu Đại Chiến quét sạch toàn bộ Hồng Hoang thế

giới.

Vô số Thiên Yêu, Đại Vu vẫn lạc, các Tổ Vu cường hoành vô cùng kia từng người thân vẫn.

Ngay cả Thiên Đình chi chủ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang cầm Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung cũng vẫn lạc.

Trong Hồng Hoang thế giới, các loại Tiên Thiên sinh linh và tán tu bị vô cớ cuốn vào trong đó thân vẫn không biết bao nhiêu.

Trong trận đại chiến khủng bố đó, vô số sinh linh của toàn bộ Hồng Hoang thế giới, ngay cả Chuẩn Thánh cũng đều cảm thấy nguy hiểm.

Dù sao hai bên giao chiến, bất kể Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Thái Nhất ai mà không có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thậm chí trong số Chuẩn Thánh đỉnh phong, các Tổ Vu và Thiên Đế đó đều là những người kiệt xuất.

Các Thiên Đạo Thánh Nhân đã chứng đạo thành công, bất tử bất diệt, cao cao tại thượng, lại có thể lạnh lùng nhìn mọi thứ.

Thiên Địa Đại Kiếp khủng bố vô cùng không thể làm gì được họ một phần nào.

Thậm chí ngay cả đệ tử môn hạ Thánh Nhân, cũng đều an nhiên vô sự trong đại kiếp.

Cho đến khi đó, Trấn Nguyên Tử mới biết y và Hồng Vân thuở ban đầu đã ngây thơ đến mức nào.

Ngôi vị Thánh Nhân vốn dễ dàng có được, lại cứ thế chắp tay nhường đi.

Sau đó Trấn Nguyên Tử vẫn luôn hành sự khiêm tốn trong Hồng Hoang thế giới.

Ngoài bản tính ôn hòa ra, điều quan trọng nhất là Trấn Nguyên Tử đã hiểu ra, bất kể tu vi mạnh đến đâu, chỉ cần chưa thành Thánh, trong Hồng Hoang thế giới nhất định phải khiêm tốn.

Tuy Trấn Nguyên Tử những năm này trong Ngũ Trang Quán vô cùng khiêm tốn, một lòng khổ tu chứng đạo thành Thánh, nhưng Hồng Mông Tử Khí chỉ có Hồng Quân mới có, Thiên Đạo Thánh vị đã đủ, Trấn Nguyên Tử dù có giãy giụa thế nào, cũng không biết con đường thành Thánh nằm ở đâu.

Nhưng, bất kể gian khổ đến đâu, trải qua nhiều thăng trầm như vậy, cuối cùng y cũng thành ngôi vị Thánh Nhân.

Thiên Đạo Thánh Nhân là Thánh Nhân, Địa Đạo Thánh Nhân cũng là Thánh Nhân.

Địa Đạo bất diệt, Trấn Nguyên bất tử.

Chương 90

Hiện nay Trấn Nguyên Tử dựa vào Địa Đạo chi lực Hồng Hoang, cảm thấy không hề kém cạnh các Thánh Nhân kia chút nào.

"Hồng Vân, giờ ta mới biết, ta thuở ban đầu ngây thơ đến mức nào." Trấn Nguyên Tử thở dài một tiếng, nhớ đến bằng hữu cũ của mình.

"Trời ban không nhận, ngược lại chịu vạ." "Xuất phát từ lòng tốt nhường ra Thánh vị, ai ngờ lại tự rước họa sát thân." "Cho nên, sai lầm của Hồng Vân, ta không thể tái phạm." Không gian bị phá vỡ, Hư Không Đạo Nhân mang theo Cửu Phượng từ bên trong bước ra.

"Thuận Thiên cũng tốt, nghịch Thiên cũng được.

Một tia sinh cơ giữa thiên địa, phải đi tranh thủ.

Không tranh thủ, tự nhiên sẽ có kẻ khác cướp đoạt." Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói: "Trấn Nguyên Tử, hôm nay ngươi rốt cuộc cũng đã thành Thánh Nhân." "Hư Không Thánh Nhân dạy bảo phải." Trấn Nguyên Tử thấy Hư Không Đạo Nhân hiện thân, vội vàng hành lễ nói.

Hiện nay tuy y đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, nhưng thực lực và địa vị không thể sánh với Hư Không Đạo Nhân.

Vị trước mắt này có thể hoàn toàn dựa vào thực lực, lật trời lật đất, trấn áp tồn tại của Thiên Đạo.

Huống chi đối với lời vừa rồi của Hư Không Đạo Nhân, y vô cùng tán đồng.

Hồng Vân từ trước đến nay là một lão hảo nhân, thuận theo trời mà hành, ngay cả Thánh vị cũng không tranh thủ, cuối cùng lại rơi vào

kết cục thân vẫn đạo tiêu.

Nhân tộc là nhân vật chính được thiên địa công nhận, y lại lén lút ra tay cứu trợ Vu tộc, tương đương với hành vi nghịch Thiên.

Ai ngờ lại là một sự tình bất ngờ, được Hậu Thổ Nương Nương công nhận, thành Thánh Nhân mơ ước đã lâu.

Cho nên đúng như lời Hư Không Đạo Nhân nói, thuận Thiên nghịch Thiên, đâu có chuyện gì là bất biến.

"Chúc mừng Trấn Nguyên Tử đại tiên tu thành Thánh Nhân, sau này phải đổi giọng gọi là Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân." Cửu Phượng kiều tiếu nói.

Sau khi Trấn Nguyên Tử thành Địa Đạo Thánh Nhân, Vu tộc ở gần Ngũ Trang Quán càng an toàn hơn nhiều.

Bằng không, lỡ một ngày nào đó một Thánh Nhân nào đó không vui, trực tiếp một chưởng đánh xuống, nếu Minh Hà Giáo Chủ, Hư Không Đạo Nhân không chú ý đến nơi đây mọi lúc, e rằng toàn bộ Vu tộc đã bị xóa sổ rồi.

Khi đó Hư Không Đạo Nhân có đánh giết Thánh Nhân kia cũng vô dụng.

Dù sao Thánh Nhân có thể phục sinh từ Thiên Đạo, còn Vu tộc chết rồi là thật sự chết rồi.

Hiện nay Trấn Nguyên Tử đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia đích thân ra tay, Trấn Nguyên Tử cũng có thể kịp thời bảo hộ toàn bộ Vu tộc.

Trấn Nguyên Tử nghe lời Cửu Phượng nói cũng mỉm cười đầy mặt, hiển nhiên vô cùng vui vẻ.

Hư Không Đạo Nhân và Cửu Phượng nói chuyện với Trấn

Nguyên Tử trong Ngũ Trang Quán một lúc, rồi hai người liền rời đi.

Dù sao Trấn Nguyên Tử vừa mới thành Thánh Nhân, có lẽ cần phải làm quen với cảnh giới của mình, và tế luyện lại Pháp Bảo của mình.

Sau khi Hư Không Đạo Nhân và Cửu Phượng rời đi.

Trấn Nguyên Tử lấy Địa Thư và Hạnh Hoàng Kỳ ra, dùng tu vi Thánh Nhân tái tế luyện.

"Hồng Vân, hiện nay ta đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, có thể báo thù cho ngươi rồi." Vừa tái tế luyện hai kiện Pháp Bảo, Trấn Nguyên Tử trong lòng lạnh lùng hừ một tiếng.

"Côn Bằng, cứ chờ chết đi!" Hồng Hoang đại lục, sau khi Côn Bằng rời khỏi Bắc Minh Hải, y hướng lên trời mà đi.

Tam Thập Tam Thiên, mỗi một tầng trời đều cách nhau ức vạn dặm.

Ở ngoài Tam Thập Tam Thiên, Hỗn Độn vô biên, là đạo trường của Thánh Nhân.

Côn Bằng đang xuyên toa giữa Tam Thập Tam Thiên đột nhiên cảm thấy toàn thân lạnh lẽo, dường như có cảm giác đại họa sắp ập đến.

Vội vàng dừng bước lại thôi.

Côn Bằng thân là Thiên Đình Yêu Sư, giáo đạo vô số yêu chúng, bản thân có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tuy tu vi không đại biểu thực lực, lực chiến đấu thực tế của Côn Bằng trong số Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không cao, nhưng y lại vô cùng thiện trường chiêm bặc, loại thuật khuy thị Thiên Cơ.

Thuở ban đầu Vu Yêu Đại Chiến, Côn Bằng đã chiêm bặc trước,

tổn hao trăm vạn năm tu vi, đưa ra kết quả Yêu tộc tất bại, Thiên Đình tất phá.

Sau đó khi chiến tranh mới bắt đầu, Đế Tuấn, Thái Nhất hỏi Côn Bằng kết quả chiêm bặc về trận Vu Yêu tranh đấu đó.

Côn Bằng nào dám nói thật, cuối cùng ậm ừ qua loa.

Vào thời điểm then chốt của Vu Yêu Đại Chiến, y lại thừa lúc không ai chú ý, cầm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận lén lút rời khỏi Thiên Đình.

Toàn bộ Yêu tộc phá diệt, vô số Thiên Yêu bị Vu tộc sát tử, thậm chí ngay cả Đế Tuấn, Thái Nhất cũng bị Thập Nhị Tổ Vu vây sát.

Côn Bằng lại hào phát vô thương, cuối cùng thậm chí còn có được Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, loại chí bảo đó.

Cho nên Côn Bằng đối với thuật chiêm bặc cực kỳ tự tin.

Nhưng lần này chiêm bặc nửa ngày, lại không có chút manh mối nào.

Trong lòng Côn Bằng hiểu đó là do tu vi đối phương cao hơn quá nhiều.

Tuy trong số Chuẩn Thánh đỉnh phong thực lực y cực kỳ bình thường, nhưng cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong chân chính.

Trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới tu vi có thể cao hơn Chuẩn Thánh đỉnh phong quá nhiều, chỉ có Thánh Nhân mới có khả năng đó.

"Định là Trấn Nguyên Tử kia đang niệm chú về ta, không được, ta phải nhanh chóng đến Thiên Đình mới được." Côn Bằng trong lòng kinh hãi, đoán được có thể Trấn Nguyên Tử đã đối với y có sát tâm, vội vàng tiếp tục đi về Thiên Đình.

Thuở ban đầu mất đi Thánh vị, là do Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên

Thủy ba người ra tay.

Côn Bằng đối với ba vị Thánh Nhân đó có thể nói là hận thấu xương.

Nhưng y không làm gì được ba vị Thánh Nhân đó, chỉ có thể trút giận lên Hồng Vân Lão Tổ.

Hiện nay bằng hữu tốt của Hồng Vân Lão Tổ là Trấn Nguyên Tử muốn đối phó y, y cũng không thể đi đầu nhập ba vị Thánh Nhân kia.

Nguyên Thủy không thể đầu nhập, Tam Thanh vốn là một thể, chỗ Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên cũng không thể đến.

Nữ Oa Nương Nương vì chuyện bỏ trốn giữa trận, cảm quan cực kém, cũng không thể nào che chở.

Cho nên Côn Bằng chỉ còn cách đầu nhập Thiên Đình của Hạo Thiên và Dao Trì.

Tuy Thiên Đình trên Hồng Hoang đại lục căn bản không có uy nghiêm, Hạo Thiên và Dao Trì hai người, lại chỉ là một Chuẩn Thánh trung kỳ, một Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ngay cả thực lực còn kém xa y, càng không nói đến việc so sánh với Địa Đạo Thánh Nhân Trấn Nguyên Tử.

Nhưng kết quả chiêm bặc hiển thị, một tia sinh cơ duy nhất của Côn Bằng nằm trong Thiên Đình.

Côn Bằng cũng không có cách nào khác, chỉ có thể coi như chữa bệnh cho ngựa chết như ngựa sống, đến Thiên Đình thử vận may.

Nếu Hạo Thiên, Dao Trì cự tuyệt, thì chỉ có thể đi tìm Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân mà y thù hận nhất.

Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, Tây Phương Giáo không có cao thủ, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân khẳng định

nguyện ý thu nhận.

Tuy rằng bán thân làm nô cho kẻ địch lớn nhất là nhục nhã, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với việc hồn phi phách tán, phi hôi yên diệt.

Trong lòng Côn Bằng rõ ràng, một khi đầu nhập Tây Phương Giáo, thì thật sự không khác gì bán thân làm nô.

Với tốc độ Chuẩn Thánh đỉnh phong, Côn Bằng nhanh chóng đến trước Nam Thiên Môn của Thiên Đình.

"Hạo Thiên Thượng Đế, Dao Trì Vương Mẫu, hạ giới Côn Bằng cầu kiến." Đứng trước Nam Thiên Môn, Côn Bằng lại không trực tiếp xông vào, cung kính truyền âm nói.

"Côn Bằng, làm gì vậy?" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Hạo Thiên và Dao Trì nghe truyền âm của Côn Bằng đều kinh ngạc.

"Côn Bằng lại dùng hai chữ 'cầu kiến' sao?" Hạo Thiên châm chọc nói: "Khi nào thì các Yêu tộc này lại biết lễ tiết như vậy rồi." Cũng khó trách Hạo Thiên lại như vậy.

Hiện tại trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới, thật sự không có mấy người đặt Thiên Đình vào mắt, càng không nói đến Thiên Đình chi chủ.

Đặc biệt là những Thiên Yêu và Yêu Thần của Yêu tộc kia, may mắn thoát khỏi Vu Yêu chi chiến.

Trong mắt các đại yêu dã tính khó thuần, cuồng vọng vô cùng kia, chỉ có Thiên Đình của Yêu tộc kia mới là Thiên Đình duy nhất trong Hồng Hoang thế giới.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất mới xứng với xưng hào Thiên Đế, thống suất Hồng Hoang thế giới.

Hiện tại Thiên Đình này tuy do Hồng Quân Đạo Tổ lập, nhưng

cũng chỉ là một ngụy Thiên Đình mà thôi.

Hạo Thiên, Dao Trì lại càng là ngụy đế, ngụy hậu trong ngụy Thiên Đình.

Dù sao Thiên Đế Thiên Đình Chuẩn Thánh trung kỳ, Vương Mẫu Chuẩn Thánh sơ kỳ, các đại yêu này khinh thường.

Cho nên trong Hồng Hoang thế giới, các đạo thống khác, bất kể là tán tu hay đệ tử môn hạ của mấy vị Thánh Nhân, đối với Thiên Đình chỉ là thái độ coi thường, dù sao cũng do Đạo Tổ lập.

Những người này trong lòng coi thường Thiên Đình, nhưng cũng không tiện thể hiện ra quá rõ ràng.

Các Yêu tộc này lại hoàn toàn khác, hoành hành ngang dọc trong Tam Thập Tam Thiên.

Thậm chí có những đại yêu thực lực cường hoành, thường xuyên tự tiện xông vào Thiên Đình, trộm lấy linh dược, linh quả.

Thậm chí còn đánh chết đánh trọng thương không ít Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình.

Hiện nay thực lực Thiên Đình cực kỳ yếu ớt, Thiên Binh Thiên Tướng không những không có bao nhiêu người, tu vi còn cực kỳ thấp kém.

Không thể nào chống đỡ nổi các đại yêu sống sót từ thời Thái Cổ Hồng Hoang cho đến nay.

Trừ khi Hạo Thiên và Dao Trì, bất chấp thân phận Thiên Đế, Vương Mẫu mà ngày đêm canh giữ Thiên Đình.

Đường đường Thiên Đình, xưng là nơi chí thánh thống ngự Hồng Hoang, lại bị một số đại yêu tự ý xông vào, toàn bộ Thiên Đình càng bị người ta chê cười.

Cho nên Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng cực kỳ căm hận các Yêu tộc này.

Hạo Thiên thậm chí còn âm thầm phát thệ, một khi sau này thực lực Thiên Đình cường đại, nhất định phải tảo bình thiên hạ Yêu tộc.

Cho nên trong hậu thế, sau Phong Thần chi chiến, thực lực Thiên Đình đại tăng.

Toàn bộ thiên hạ Yêu tộc không có chỗ dung thân, chỉ cần xuất hiện Yêu tộc sẽ bị người trong Huyền Môn vây tiễu.

Vây tiễu đại yêu có thể có được công đức Thiên Đình, đối với việc phi thăng độ kiếp có lợi ích cực lớn.

Nếu không phải do liên quan đến việc Hạo Thiên căm hận Yêu tộc đến vậy.

Cho nên Hạo Thiên đối với việc Côn Bằng đến Thiên Đình cực kỳ kinh ngạc, càng không nói đến việc dùng từ ngữ "cầu kiến" như vậy.

Phải biết Côn Bằng thân là Yêu tộc Thiên Sư, địa vị và thực lực đều cao hơn nhiều so với các đại yêu kia.

Từ trước đến nay cũng không thèm để ý đến Thiên Đình.

Huống chi thực lực bản thân Côn Bằng còn trên cả Hạo Thiên và Dao Trì.

Chỉ riêng tu vi thực lực, y không nhất thiết phải đối với Hạo Thiên và Dao Trì tôn trọng đến vậy.

Chương 91

"Có thể vì sao?

Tự nhiên là vì Trấn Nguyên Tử kia thành Thánh." Trên gương mặt cười của Dao Trì lóe lên một tia cười lạnh, một cái nhìn đã nhìn thấu tâm tư của Côn Bằng.

"Thuở ban đầu Hồng Vân chết, toàn bộ Hồng Hoang thế giới ai mà không biết là do Côn Bằng, Đế Tuấn, Thái Nhất ba người ra tay.

Trấn Nguyên Tử là bằng hữu chí giao của Hồng Vân, vẫn luôn muốn báo thù.

Nhưng Yêu tộc thế đại, Trấn Nguyên Tử cũng không có cách nào.

Hiện nay Trấn Nguyên Tử đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, Yêu tộc càng bị diệt.

Mấy vị Thánh Nhân khác đều có oán với Côn Bằng, Côn Bằng chỉ có thể tìm đến ta mà thôi." Nghe Dao Trì giải thích, Hạo Thiên mới chợt tỉnh ngộ.

"Vậy ta có triệu kiến hay không?" Hạo Thiên hỏi Dao Trì.

Y biết trí tuệ của Dao Trì vẫn luôn ở trên y, cho nên từ trước đến nay đều nguyện ý hỏi ý kiến của nàng.

"Nếu triệu kiến, e rằng sẽ đắc tội Trấn Nguyên Tử.

Hiện nay Địa Đạo thế đại, Trấn Nguyên Tử lại là Thánh Nhân, Thiên Đình của ta e rằng không thể ngăn cản." Hạo Thiên có chút không dám truyền triệu Côn Bằng.

Dù sao Trấn Nguyên Tử đã thành Thánh Nhân, các Thiên Đạo Thánh Nhân kia lại sẽ không đứng ra vì Thiên Đình.

“Gặp, vì sao không gặp?” Dao Trì nhàn nhạt nói: “Một cường giả Chuẩn Thánh đỉnh phong, vừa vặn có thể tăng cường thực lực Thiên Đình của ta.” “Nhưng tu vi Côn Bằng ở xa trên ta, cộng thêm Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, e rằng ta không khống chế được.” Đối với thực lực của Côn Bằng, Hạo Thiên cũng vô cùng động lòng.

Nhưng Hạo Thiên vô cùng lo lắng Địa Đạo bên kia sẽ bất mãn.

“Ta có thể bảo y lập Thiên Đạo Đại Thệ hiệu trung với ta, vì muốn sống y khẳng định sẽ đáp ứng.

Khi đó Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, sẽ là vật trong túi của Thiên Đình ta.

Có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tại, lực phòng ngự của Thiên Đình ta cũng sẽ không kém Thiên Đình Yêu tộc bao nhiêu.

Các đại yêu, tán tu kia sẽ không thể tùy ý xông vào nữa.

Có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tại, Thiên Đình của ta mới sẽ không bị người ta tùy tiện ra vào, xem như trò cười.” Dao Trì ngẩng đầu, trên gương mặt cười đầy tự tin.

Nàng tin Yêu Sư Côn Bằng nhất định sẽ đáp ứng yêu cầu của nàng.

“Nhưng bên Địa Đạo kia thì sao?

Ta có đắc tội không?” Hạo Thiên tuy bị nàng làm cho vô cùng động lòng, nhưng vì thực lực của Trấn Nguyên Tử, y có chút chần chừ.

Thấy Hạo Thiên do dự không quyết, trong mắt phượng của Dao Trì lóe lên một tia khinh thường.

Tuy hai người đã hầu hạ bên cạnh Hồng Quân Đạo Tổ vô số năm, nhưng trong lòng nàng cũng không coi trọng Hạo Thiên.

Luận trí tuệ Hạo Thiên kém xa nàng, luận tu vi cũng không cao hơn bao nhiêu, tính cách lại càng ưu nhu quả đoạn.

Nếu không phải Hạo Thiên thân là nam nhi, ngôi vị Thiên Đế có lẽ khó mà đến lượt y.

Nhưng dù sao Hạo Thiên vẫn là Thiên Đình chi chủ.

Cho nên tia khinh thường được nàng che giấu rất tốt.

Dao Trì ôn nhu giải thích: "Hạo Thiên, nhớ lời Đạo Tổ nói chứ.

Thiên Đạo và Địa Đạo sớm muộn gì cũng phải đối kháng, hiện nay chính là lúc Thiên Đình ta tăng cường thực lực.

Ta làm như vậy, Đạo Tổ nhất định cũng sẽ đồng ý.

Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân thì sao, y thật sự dám hủy diệt Thiên Đình của ta sao?

Bình thường Thiên Đình ta bị người khác khi nhục, các Thánh Nhân đó nhắm một mắt mở một mắt.

Nếu Thiên Đình thật sự bị hủy diệt, họ không ra tay, Đạo Tổ nhất định sẽ không tha.

Hạo Thiên, đây là cơ hội của ta." "Cơ hội?" Hạo Thiên bị lời nói của Dao Trì càng làm cho động lòng.

"Cơ hội uy chấn chư thiên, ngươi không phải vẫn luôn hâm mộ uy áp hiện nay của Địa Đạo sao, uy nghiêm của Địa Đạo đó cũng không phải từ trên trời rơi xuống.

Chỉ cần ta che chở Côn Bằng, thậm chí khiến Trấn Nguyên Tử đã thành Thánh cũng không thể làm gì được.

Thì chúng sinh Hồng Hoang thế giới tự nhiên sẽ biết uy áp của Thiên Đình không thể xâm phạm.

Khi đó, ta mới là Thiên Địa chi chủ chân chính." Dao Trì đứng dậy, đầy cuồng nhiệt, trên gương mặt cười tuyệt mỹ tràn ngập dã tâm.

Hạo Thiên có chút ngạc nhiên nhìn Dao Trì, dường như lần đầu tiên phát hiện ra Dao Trì vốn ôn nhu lại có một mặt như vậy.

Ngay lập tức cũng bị tương lai mà Dao Trì đã miêu tả làm cho động lòng.

Thiên Địa chi chủ, vinh quang vô thượng.

Không phải sau khi thành Thiên Đế, y vẫn luôn mơ ước điều này sao?

"Tuyên Côn Bằng cận kiến!" Hạo Thiên cũng đứng dậy, phân phó nói.

Ngoài Nam Thiên Môn, Côn Bằng hết lần này đến lần khác hô lên lời cầu kiến.

Thiên Binh canh giữ Thiên Môn chỉ có tu vi Thiên Tiên, tướng lĩnh cũng chỉ là Kim Tiên.

Căn bản không dám ngăn cản Chuẩn Thánh đỉnh phong Côn Bằng, chỉ có thể run rẩy đứng nhìn.

Thấy Hạo Thiên và Dao Trì vẫn luôn không hồi đáp, Côn Bằng trong lòng cực kỳ vô nại.

Chỉ là tuy y coi thường Thiên Đình, nhưng chuyện liên quan đến sinh tử, y cũng không thể không cúi đầu nhẫn nại.

"Tuyên Côn Bằng cận kiến!" Tướng lĩnh Thiên Tiên nghe tin tức truyền đến từ Thiên Cung, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Vội vàng đối Côn Bằng nói: "Thiên Đế tuyên kiến, Yêu Sư xin mời!" Côn Bằng đã đợi đến mức không kiên nhẫn, trực tiếp hóa thành

một đạo thanh quang bay vào.

"Hạ giới Côn Bằng bái kiến Hạo Thiên Thượng Đế, Dao Trì Vương Mẫu!" Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Côn Bằng đối với Dao Trì và Hạo Thiên đang cao cao tại thượng hành lễ nói.

Hiện nay thế cục mạnh hơn người, Côn Bằng cũng không thể không cúi đầu.

Nhìn Chuẩn Thánh đỉnh phong Côn Bằng cũng chỉ có thể ngoan ngoãn ở phía dưới hành lễ với hai người, Hạo Thiên và Dao Trì lần đầu tiên cảm nhận được tư vị của quyền thế.

Đây mới là dáng vẻ mà Thiên Địa chi chủ nên có.

"Yêu Sư xin mời!" Dao Trì hòa nhã nói.

"Không biết Yêu Sư lần này đến, là vì việc gì?" Hạo Thiên cũng giả vờ không hiểu ý của Côn Bằng, ôn hòa hỏi.

"Thiên Đình là thiên địa cộng chủ, ta đầu nhập Thiên Đình, phù hộ Thiên Đạo, vì Hồng Hoang thế giới tận lực." Côn Bằng ngẩng đầu, đại nghĩa lẫm nhiên nói.

"Yêu Sư có tấm lòng này rất tốt, nhưng có tấm lòng ở đâu cũng có thể phù hộ Thiên Đạo, không nhất định phải gia nhập Thiên Đình." Hạo Thiên vừa định đáp ứng, lại nghe lời cự tuyệt của Dao Trì, không khỏi giật mình.

Y không biết Dao Trì có kế sách khác, nên cũng đè lại lời mình vốn định nói.

"Dao Trì nói đúng, với tu vi của Yêu Sư mà gia nhập Thiên Đình của ta, thì ủy khuất cho Yêu Sư rồi.

Chỉ cần Yêu Sư có tấm lòng phù hộ Thiên Đạo, ở đâu cũng vậy thôi." Hạo Thiên cũng nói theo lời của Dao Trì.

Côn Bằng nghe mà một trận ngạc nhiên.

Ban đầu y cứ nghĩ Thiên Đình với thực lực hiện tại, nghe y đầu nhập, Hạo Thiên và Dao Trì lẽ ra phải hân hỉ như điên, phụng y làm thượng khách mới đúng, ai ngờ lại bị đối phương cự tuyệt.

Sau khi Côn Bằng lại thỉnh cầu vài lần, Dao Trì và Hạo Thiên vẫn cự tuyệt.

Y lập tức hiểu ra, Hạo Thiên và Dao Trì biết vì sao y đến, che giấu nữa cũng không có ý nghĩa gì.

Nếu đã như vậy, Côn Bằng cũng trực tiếp nói thẳng.

"Hai vị đã biết ta vì sao đến, vậy cứ nói thẳng điều kiện đi.

Nếu hai vị thật sự không muốn rước lấy phiền toái, sẽ không triệu kiến ta." Hạo Thiên và Dao Trì đã đoán được mục đích của y, lại còn chịu gặp, thì rõ ràng là không cố kỵ Trấn Nguyên Tử.

Tuy không biết họ có chỗ dựa gì, nhưng xem ra cũng có nắm chắc.

Côn Bằng chờ họ ra điều kiện.

Dao Trì và Hạo Thiên nhìn nhau cười một tiếng, mục đích của Côn Bằng quả nhiên giống như nàng đã đoán.

"Nếu đã như vậy, vậy ta cũng nói thẳng." Hạo Thiên sắc mặt cũng nghiêm túc.

"Ta có thể phong ngươi làm Thiên Đình Thiên Sư, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận vẫn do ngươi chủ trì.

Thậm chí Trấn Nguyên Tử đến, trừ khi muốn hủy diệt Thiên Đình, bằng không ta sẽ không để y ra tay." "Vậy điều kiện là gì?" Điều kiện Hạo Thiên đưa ra vô cùng ưu đãi, nhưng Côn Bằng biết phía sau khẳng định có điều kiện khác.

"Côn Bằng, chuyện của ngươi mọi người đều biết rõ.

Lần này đã đầu nhập Thiên Đình, tự nhiên không thể giống như trước.

Ngươi phải lập Thiên Đạo Đại Thệ, hiệu trung Thiên Đình, hiệu trung Hạo Thiên và ta." Dao Trì lúc này cũng tiếp lời nói: "Đây là một điều kiện." "Không sai, đáp ứng rồi, ngươi sẽ là Thiên Sư của Thiên Đình ta.

Không đáp ứng, Yêu Sư cứ về nơi ngươi đến vậy." Hạo Thiên cũng nhàn nhạt nói.

Trong lòng Côn Bằng giằng xé kịch liệt.

Tương đương với việc phải triệt để hiệu trung hai người, nhưng vẫn tốt hơn nhiều so với việc trở thành nô lệ của Tây Phương Giáo.

Huống chi, địa vị Thiên Đình Thiên Sư không thấp, cũng không kém vị trí Yêu Sư khi trước y ở Yêu tộc bao nhiêu.

Trở thành Thiên Đình Thiên Sư, cũng không làm nhục thân phận của y.

Chỉ là thực lực Thiên Đình yếu hơn Thiên Đình Yêu tộc trước đây không ít mà thôi.

Vấn đề duy nhất, Thiên Đình thật sự có thể ngăn cản Trấn Nguyên Tử đã thành Thánh sao?

Không trách tượng quẻ hiển thị một tia sinh cơ duy nhất nằm ở đây, Côn Bằng cũng chỉ có thể đánh cược một lần.

"Được, ta đáp ứng!" Côn Bằng nghiến răng đáp ứng.

Hạo Thiên và Dao Trì nghe lời đó đều đại hỉ.

Ngay lập tức Côn Bằng liền lập Thiên Đạo Đại Thệ, Vương Mẫu và Hạo Thiên tùy tức cũng sách phong Côn Bằng làm Thiên Đình Thiên Sư.

“Bệ hạ, Nương Nương!” Hiện nay đã lập thề, Côn Bằng cũng chỉ có thể nhận mệnh.

Chương 92

Thái độ đối đãi với Hạo Thiên và Dao Trì cũng trở nên cung kính hơn.

"Hiện nay ta đã thành Thiên Đình Thiên Sư, tự nhiên phải vì Thiên Đình tận lực.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vừa vặn có thể dùng để thủ hộ Thiên Đình." Côn Bằng vung tay một cái, ba trăm sáu mươi lăm lá cờ nhỏ bay ra, hóa thành một đại trận, bao phủ lấy Thiên Đình.

Đó chính là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thượng Cổ Thiên Đình.

Hạo Thiên và Dao Trì đối với thái độ của Côn Bằng vô cùng mãn ý.

Có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận tại, toàn bộ Thiên Đình sẽ không còn bị ai tùy tiện ra vào nữa.

"Thiên Sư có thể hồi cung nghỉ ngơi, nếu Trấn Nguyên Tử đến, tự có ta ứng phó." Hạo Thiên lập tức mở miệng nói.

Nếu Côn Bằng đã biểu minh thái độ, thì tự nhiên y cũng phải thể hiện chút gì đó.

"Đa tạ Bệ hạ!" Côn Bằng tùy tức cáo lui xuống.

Dù sao trong Thiên Đình, Thiên Sư Cung và các loại cung điện đều đã có sẵn.

Trong Ngũ Trang Quán!

Trấn Nguyên Tử tái tế luyện Hạnh Hoàng Kỳ và Địa Thư một phen.

“Để ta xem Côn Bằng hiện tại ở đâu?” Hiện nay đã ổn định Thánh Nhân chi vị, việc đầu tiên của Trấn Nguyên Tử là báo thù.

Thánh Nhân trong khoảnh khắc liền có thể động sát chư thiên, Trấn Nguyên Tử một cái nhìn đã thấy Côn Bằng ở trong Thiên Sư Cung của Thiên Đình.

“Hử?

Côn Bằng lại ở Thiên Đình?” Trấn Nguyên Tử trong lòng, lập tức suy tính.

“Hảo hảo Hạo Thiên, Dao Trì.” Suy ra tiền nhân hậu quả, Trấn Nguyên Tử lập tức nổi trận lôi đình.

Không ngờ Hạo Thiên Dao Trì minh triết biết nhân quả giữa y và Côn Bằng, lại dám thu nhận.

Trấn Nguyên Tử tự hỏi mối quan hệ giữa y và Hạo Thiên, Dao Trì vẫn luôn không tệ.

Hiện nay Thiên Đình trong Hồng Hoang thế giới tuy như một trò cười, nhưng Trấn Nguyên Tử cũng chưa từng khinh thị, lễ tiết vẫn luôn làm thập phần đầy đủ.

Không ngờ Hạo Thiên và Dao Trì lại báo đáp như vậy.

“Cũng tốt, ta đây muốn xem Thiên Đình ngăn cản ta như thế nào,” Bước chân một bước, Trấn Nguyên Tử đã đến trước Nam Thiên Môn của Tam Thập Tam Thiên Đại La Thiên Di La Cung.

“Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng, ra đây gặp ta.” Thanh âm của Trấn Nguyên Tử không lớn, nhưng lại chấn động toàn bộ Thiên Đình liên tục rung chuyển.

Ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bao phủ toàn bộ Thiên Đình dường như cũng sắp bị một tiếng đó trực tiếp phá vỡ.

Uy của Thánh Nhân, khủng bố đến vậy.

Côn Bằng đang ngồi trong Thiên Sư Cung nghe thanh âm của Trấn Nguyên Tử, sắc mặt lập tức biến đổi.

Giữa Thánh Nhân và cường giả chưa thành Thánh.

Trừ vô cùng vô tận pháp lực, nhục thân cùng Nguyên Thần cường đại vô cùng, điều quan trọng nhất là sau khi thành Thánh, nhất cử nhất động đều mang theo Thiên Địa Pháp Tắc của Hồng Hoang Thế Giới.

Bởi vậy, người chưa thành Thánh căn bản không thể đối kháng với Thánh Nhân.

Cầm pháp bảo có cường đại đến đâu, trước mặt Thánh Nhân cũng vô dụng.

Thái Nhất, Thiên Đế Yêu Tộc, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, bạn sinh Chí Bảo Hỗn Độn Chung – một trong ba Tiên Thiên Chí Bảo.

Hắn vốn là tồn tại vô địch dưới Thánh Nhân.

Nhưng sau khi Thập Nhị Tổ Vu hợp thể triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, một kích Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi mang thực lực Thánh Nhân đã trực tiếp diệt sát Thái Nhất.

Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo cấp bậc đó, Thánh Nhân cũng không thể hủy diệt.

Thái Nhất bị diệt sát không phải vì Hỗn Độn Chung bị phá, mà một kích kia trực tiếp xuyên qua Hỗn Độn Chung, đánh thẳng vào Nguyên Thần và nhục thân Thái Nhất, khiến Nguyên Thần và nhục thân Thái Nhất trực tiếp tan nát, Hỗn Độn Chung tự nhiên cũng mất đi chủ nhân.

Ví như Trấn Nguyên Tử hiện tại trước Thiên Đình, chỉ một lời nói đơn giản, tuy có ý muốn giáo huấn Thiên Đình, song không mang sát ý.

Ấy vậy mà, khiến cả Thiên Đình chấn động liên hồi, ngay cả Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng run rẩy không ngớt.

Nếu Trấn Nguyên Tử mang sát ý, một tiếng đại hát mang theo Thiên Địa Pháp Tắc, thì tất cả những người trong Thiên Đình đều sẽ bị trực tiếp đánh giết.

Song Trấn Nguyên Tử và Hạo Thiên, Dao Trì dù sao cũng từng có giao tình, hắn không ra tay tàn độc ngay lập tức.

Nếu sau khi hỏi, Hạo Thiên và Dao Trì vẫn muốn chết sống bảo vệ Côn Bằng, thì ra tay cũng không muộn.

Giờ đây đã là Địa Đạo Thánh Nhân, cũng không cần lo lắng có biến số.

Điều quan trọng nhất là Thiên Đình do Hồng Quân đại biểu Thiên Đạo mà lập, đại biểu cho uy nghiêm của Thiên Đạo.

Trấn Nguyên Tử không rõ nếu trực tiếp đánh giết Côn Bằng và những người khác, liệu có chọc giận Thiên Đạo không.

Bất luận là Hồng Quân tự thân ra tay đối phó, hay như lần trước giáng xuống Thiên Phạt, đều không phải một Địa Đạo Thánh Nhân vừa mới chứng đạo có thể chịu đựng được.

Trong Thiên Đình, Dao Trì và Hạo Thiên nghe lời Trấn Nguyên Tử nói, trong lòng đều có chút kinh hoảng.

Đừng thấy Dao Trì lúc nói thì đầu đuôi rõ ràng, vẻ mặt tự tin, nhưng đối với việc những Thiên Đạo Thánh Nhân kia có ra tay hay không, Dao Trì cũng không có chút nắm chắc.

Nàng chỉ đang đánh cược, cược Hồng Quân Đạo Tổ nhất định sẽ không để Thiên Đình bị hủy diệt như vậy.

Huống hồ trước đây Đạo Tổ đối với Thiên Đình cũng chẳng mấy

bận tâm, nhưng hiện tại sau khi Địa Đạo và Hư Không Đạo Nhân xuất hiện, Hồng Quân Đạo Tổ nhất định sẽ trọng thị.

Chẳng phải lần trước Đạo Tổ đã đích thân hiển Thánh trước hai người đó sao?

Sau khi hợp Đạo, Đạo Tổ ngay cả Thánh Nhân cũng khó gặp, vậy mà lại đích thân hiển Thánh.

Đủ để thấy Đạo Tổ trọng thị Thiên Đình đến mức nào.

"Ta ra Nam Thiên Môn, tại Lăng Tiêu Bảo Điện nghênh tiếp Trấn Nguyên Tử." Nghe một câu nói bình thường của Trấn Nguyên Tử lại có uy thế như vậy, Hạo Thiên cũng có chút kinh hoảng.

"Không cần tại Lăng Tiêu Bảo Điện, ta đợi Người tại Dao Trì Viên.

Chớ quá đánh mất uy nghiêm của ta." Dao Trì cố trấn định nói.

Ngoài Nam Thiên Môn, Trấn Nguyên Tử thấy bên trong không chút động tĩnh.

Hắn nhíu mày, vừa định mở miệng lần nữa, Nam Thiên Môn đột nhiên mở ra.

Từng con tiên hạc miệng ngậm tiên đào linh quả, bay lượn trên không Trấn Nguyên Tử.

Một hàng tiên nga từ Thiên Cung lướt ra, tay tiên nga cầm một giỏ hoa nhỏ.

Trong giỏ hoa đều là những cánh hoa tiên, tiên nga vừa bay lượn, vừa rải cánh hoa trong không trung.

Lại có hai hàng Thiên Binh Thiên Tướng mặc giáp vàng, tay cầm tiên khí chế thức, bước ra, đứng song song hai bên Nam Thiên Môn, dường như đang nghênh tiếp Trấn Nguyên Tử.

Thanh âm Dao Trì từ Nam Thiên Môn vừa mở truyền ra.

"Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân đại giá quang lâm, có thất lễ không đón từ xa, xin thứ tội.

Xin mời Người tọa tại Dao Trì Viên." Trấn Nguyên Tử nhìn khung cảnh xung quanh, lạnh hừ một tiếng, mặt không biểu cảm bước vào.

Thân là Địa Đạo Thánh Nhân, hắn cũng không lo trong Thiên Cung có cạm bẫy.

Thiên Đạo Thánh Nhân không thể không giữ thể diện mà mai phục trong Thiên Cung để ra tay.

Họa chăng cùng lắm là vẫn lạc, sau đó từ Địa Đạo phục sinh mà thôi.

Trấn Nguyên Tử tin rằng Hạo Thiên và Dao Trì không có mặt mũi lớn đến mức khiến Thánh Nhân làm như vậy.

"Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng đâu?" Trong một tiên viên, Trấn Nguyên Tử bước vào, nhìn Hạo Thiên và Dao Trì nói.

"Trấn Nguyên Tử Thượng Nhân, xin mời thượng tọa." Thấy Trấn Nguyên Tử bước vào, Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng đứng dậy nghênh tiếp.

Vị trí của Trấn Nguyên Tử song song với vị trí của Dao Trì và Hạo Thiên, thậm chí còn hơi cao hơn một chút.

Hạo Thiên và Dao Trì tuy quý vi Thiên Đế và Vương Mẫu, nhưng thân phận địa vị không thể sánh với Thánh Nhân, Địa Đạo Thánh Nhân Trấn Nguyên Tử cũng như vậy.

"Côn Bằng ở đâu?" Người ra tay không đánh kẻ tươi cười.

Dao Trì và Hạo Thiên cung kính như vậy, Trấn Nguyên Tử cũng

không tiện trực tiếp ra tay.

Sau khi ngồi xuống vị trí Hạo Thiên sắp xếp, Trấn Nguyên Tử lại hỏi.

“Chẳng hay Thánh Nhân tìm Côn Bằng có việc gì?” Dao Trì tươi cười hỏi, dường như thực sự không biết mục đích Trấn Nguyên Tử đến.

“Hạo Thiên, Dao Trì.

Các ngươi biết ân oán giữa ta và Côn Bằng, hãy gọi hắn ra đây.” Trấn Nguyên Tử lười biếng dây dưa với Dao Trì và Hạo Thiên, trực tiếp mở miệng nói.

“Thánh Nhân, chuyện đó đã bao nhiêu năm rồi.

Côn Bằng đã biết hối cải, Thánh Nhân đại nhân có đại lượng, hà tất phải so đo với hắn.” Hạo Thiên cũng đầy mặt thành khẩn nói.

“Ồ?” Trấn Nguyên Tử lạnh cười một tiếng.

“Hạo Thiên, vốn dĩ ta có giao tình với ngươi.

Thiên Đình tuy uy nghiêm đã mất hết trong Hồng Hoang Thế Giới, nhưng ta Trấn Nguyên Tử chưa từng có chút khinh mạn.

Giờ đây ngươi muốn cường hành che chở Côn Bằng, vậy tình nghĩa giữa ta và ngươi đã tận.” “Hãy gọi hắn ra, ta sẽ động thủ ngay tại đây.

Nếu ta động thủ, Thiên Đình e rằng cũng sẽ bị hủy hoại bảy tám phần.” Trấn Nguyên Tử nhìn Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên nghe vậy thì ban đầu giận dữ, nhưng trong lòng lập tức lại hoảng sợ.

Nếu Trấn Nguyên Tử thực sự ra tay, tuyệt đối không ai có thể ngăn cản.

“Thánh Nhân, Côn Bằng là Thiên Sư do Thiên Đình ta sắc phong.

Người làm vậy chẳng phải quá không để Thiên Đình ta vào mắt ư?

Đặt thể diện Thiên Đình ta vào đâu?” Dao Trì thấy Trấn Nguyên Tử không chút nể mặt như vậy, nghiến răng nói.

“Thể diện ư?” Trấn Nguyên Tử khinh thường nói.

Chương 93

"Thiên Đình có thể diện gì trong Hồng Hoang Thế Giới?

Một đám Đại Yêu ở Thiên Đình đó thôi!

Nếu không phải trước đây ta nể tình giao hảo lâu năm với Hạo Thiên mà cho ngươi chút tôn trọng, Thiên Đình trong mắt ta có thể diện gì mà nói?" "Ngươi!" Hạo Thiên nghe câu này cũng đại nộ, nhưng Trấn Nguyên Tử dù sao cũng là Thánh Nhân, hắn không dám thực sự lật mặt.

"Trấn Nguyên Tử, ta kính Thánh Nhân nên mới một lần nhường nhịn.

Nhưng ngươi là Địa Đạo Thánh Nhân, không phải Thiên Đạo Thánh Nhân của ta!

Thiên Đình ta do Thiên Đạo lập, đại biểu cho uy nghiêm của Thiên Đạo.

Ngươi muốn giết Thiên Sư do Thiên Đình ta sắc phong, chẳng sợ Thiên Đạo chấn nộ ư?" Hạo Thiên và Dao Trì đồng loạt đứng dậy nói.

Sức mạnh Thiên Đình gia trì trên người hai người, Hạo Thiên tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, Dao Trì tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Giờ phút này dưới sự gia trì của Thiên Đình, đã phát ra khí thế Chuẩn Thánh hậu kỳ thậm chí tiếp cận đỉnh phong.

Trấn Nguyên Tử nhìn thấy cũng kinh ngạc không thôi.

Không hổ là thần khí do Hồng Quân đại biểu Thiên Đạo sáng lập, trong Thiên Đình có thể đề thăng thực lực của Thiên Đế và Vương Mẫu.

Nhưng đã trải qua Vu Yêu Đại Chiến, từng chứng kiến Thiên Đình Yêu Tộc.

Trấn Nguyên Tử có thể khẳng định, Thiên Đình Yêu Tộc tuy cũng có cấm chế cấm pháp, bảo khố Thiên Cung, nhưng tuyệt đối không có loại năng lực đề thăng thực lực chủ nhân Thiên Đình này.

Nếu Thiên Đình Yêu Tộc cũng có thể đề thăng thực lực chủ nhân Thiên Đình như Thiên Đình Thiên Đạo, thì với thực lực của Đế Tuấn và Thái Nhất, dưới sự gia trì của Thiên Đình, Thập Nhị Tổ Vu căn bản không có cơ hội công phá Thiên Đình.

Nhưng giờ đây, hai Chuẩn Thánh hậu kỳ thì đã sao?

Không cần dựa vào sức mạnh Thiên Đình để cưỡng ép đề thăng, nếu Hạo Thiên và Dao Trì thật sự đạt Chuẩn Thánh đỉnh phong, lại thêm Thiên Đình gia thành, thì đối mặt với một Thánh Nhân cũng không có bất kỳ lực chống đỡ nào.

"Ừm?" Trấn Nguyên Tử liếc nhìn hai người, phát ra một tiếng lạnh hừ.

Chỉ là một tiếng lạnh hừ, nhưng Hạo Thiên và Dao Trì lại cảm thấy toàn thân như bị Bất Chu Sơn đâm trúng, run rẩy không thôi.

Hai người vội vàng câu thông Thiên Đình, mượn sức mạnh Thiên Đình để bảo vệ bản thân.

Thế nhưng Hạo Thiên và Dao Trì lại kinh hãi phát hiện, dù hai người có câu thông thế nào, Thiên Đình cũng không thể cung cấp thêm chút sức mạnh gia trì nào.

Cả Thiên Đình dường như bị một loại lực lượng khủng bố áp chế, hoàn toàn không thể động đậy.

Nếu phải ví dụ, dường như giờ phút này Thiên Địa đã đảo ngược.

Thiên Đình không còn ở trên Ba mươi ba Thiên Đại La Thiên cao cao tại thượng nữa.

Dường như ở nơi thấp nhất, bị cả Hồng Hoang Đại Lục áp chế chặt chẽ dưới thân, không thể động đậy.

"A!" Hạo Thiên và Dao Trì toàn thân kinh khủng.

Lần đầu tiên phát hiện Thánh Nhân còn đáng sợ hơn nhiều so với tưởng tượng.

Hai người ban đầu cho rằng Trấn Nguyên Tử chỉ vừa mới thành Thánh Nhân, lại là Địa Đạo Thánh Nhân, hẳn phải yếu hơn Thiên Đạo Thánh Nhân.

Với thực lực hai người cộng thêm Thiên Đình gia trì, tuy không phải đối thủ của Trấn Nguyên Tử, nhưng ít nhất cũng có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Đến bây giờ hai người mới phát hiện mình đã lầm to.

Thánh Nhân chính là Thánh Nhân!

Bất luận là Thiên Đạo Thánh Nhân hay Địa Đạo Thánh Nhân.

Có thể đối kháng với Thánh Nhân chỉ có Thánh Nhân khác.

Dưới Thánh Nhân, thật sự chỉ là những con kiến hôi mà thôi.

Toàn bộ sức mạnh của hai người câu thông hợp nhất, nhưng lại không đỡ nổi một tiếng lạnh hừ của Trấn Nguyên Tử.

Dao Trì càng kinh khủng vô cùng, trên khuôn mặt tươi cười hoa dung thất sắc.

Lúc này nàng mới biết, mình và Hạo Thiên thật sự đã làm sai rồi.

Hai người đúng là cái gọi là chủ nhân Thiên Đình, Thiên Địa Chí Tôn, nhưng nào có tư cách đối kháng với những Thánh Nhân này.

“Ta đã cho thể diện mà các ngươi không cần.” Trấn Nguyên Tử lạnh nhạt nói.

“Dù sao cũng là Thiên Đình chi chủ, ta cũng sẽ không giết.

Nhưng Côn Bằng, ta sẽ mang đi.” Trấn Nguyên Tử vừa nói, vừa vươn một bàn tay lớn.

Bàn tay lớn bỏ qua vô số cấm chế trong Thiên Đình, trực tiếp phá vỡ không gian bay về phía Thiên Sư Điện.

Trong Thiên Sư Điện ở xa, Côn Bằng nhìn bàn tay lớn đó, lòng đầy tuyệt vọng.

Hắn đã bói toán rằng Thiên Đình là con đường sống duy nhất, nhưng con đường sống đó rốt cuộc ở đâu?

Khi bàn tay lớn sắp bắt lấy Côn Bằng, một chiếc quải trượng nhẹ nhàng điểm vào bàn tay lớn.

Bàn tay lớn khủng bố bỏ qua cấm chế Thiên Đình, có thể xóa sổ tất cả tiên nhân trong Thiên Đình, bị chiếc quải trượng nhẹ nhàng điểm một cái, lập tức bạo tán, hóa thành thổ hoàng sắc Nguyên Khí, trở về trong tay Trấn Nguyên Tử.

“Lão Quân!” Trấn Nguyên Tử nhìn chiếc quải trượng đó, đứng thẳng người, sắc mặt ngưng trọng.

“Trấn Nguyên Tử!” Một đám tường vân từ trên không trung bay xuống, Lão Quân tay chống bàn long biện quải, khuôn mặt tươi cười hòa thiện, xuất hiện trước mặt Trấn Nguyên Tử.

Hai vị Thánh Nhân, đối trì với nhau.

“Lão Quân!” Trấn Nguyên Tử nhìn Lão Quân tay chống bàn long biện quải, từ tường vân bước xuống, sắc mặt thập phần ngưng trọng.

Trong sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân, không nghi ngờ gì nữa, tu vi

sâu nhất, thực lực mạnh nhất chính là vị Thánh Nhân Thái Thanh Lão Quân trước mặt.

Ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn tự phụ và Thông Thiên Giáo Chủ cuồng ngạo, cũng đều phục tùng Lão Quân.

Ai mạnh hơn giữa Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong Hồng Hoang Thế Giới không ít người có tranh luận.

Ai tu vi cao hơn giữa Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, cũng không ít Đại Năng có suy đoán.

Chỉ có Thánh Nhân Thái Thanh Lão Quân, trong nhận thức của tất cả mọi người, là Thiên Đạo Thánh Nhân mạnh nhất, chỉ kém tồn tại như Hồng Quân Đạo Tổ.

Trấn Nguyên Tử và Lão Quân quen biết vô số năm, biết rõ vị Thánh Nhân Thái Thanh trước mặt này thực lực mạnh đến mức nào.

Khi chưa thành Thánh, thực lực Lão Quân quán tuyệt Hồng Hoang.

Sau khi trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, với tư chất căn cước Bàn Cổ Nguyên Thần, cộng thêm khí vận gia trì của Nhân Giáo Giáo Chủ.

Giờ đây ai cũng không biết tu vi Lão Quân đã đạt tới bước nào.

Nhưng có một điều Trấn Nguyên Tử rất rõ.

Ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng nói tu vi Lão Quân không tệ.

Với thực lực Hư Không Đạo Nhân, chỉ một câu khen ngợi tùy tiện, cũng đủ để thấy Lão Quân vượt xa các Thánh Nhân khác.

Dù sao khi Hư Không Đạo Nhân một mình chiến Lục Thánh, mấy vị Thánh Nhân còn lại gần như vô phương với Hoàn Vũ Kỳ Bàn và Pháp Tắc Không Gian của Hư Không Đạo Nhân.

Chỉ có Lão Quân mới có thể dùng tu vi của mình ngự sử Thái Cực

Đồ định trụ Hoàn Vũ Kỳ Bàn do Hư Không Đạo Nhân đích thân thao túng, để Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ thoát ra khỏi Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Vì vậy, Lão Quân hàng lâm, Trấn Nguyên Tử dù đã thành Thánh Nhân, cũng phải nghiêm túc phòng bị.

"Trấn Nguyên Tử!" Lão Quân đi tới trước mặt Hạo Thiên và Dao Trì, nhìn Trấn Nguyên Tử cười ha hả nói.

"Bao nhiêu năm không gặp, ngươi cũng đã thành Thánh Nhân, Địa Đạo Thánh Nhân, thật đáng mừng!

Vốn dĩ ngươi tinh tu Địa Đạo thần thông, Địa Đạo Thánh Nhân đối với ngươi cũng cực kỳ thích hợp." "Bái kiến Thái Thanh Thánh Nhân!" Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng tham bái.

Ban đầu bị Trấn Nguyên Tử trấn áp đến không thể động đậy, vốn dĩ đã tuyệt vọng.

Nào ngờ thật sự có Thiên Đạo Thánh Nhân hàng lâm, lại là Thái Thanh Lão Quân Thánh Nhân có tu vi mạnh nhất.

Đặc biệt là Dao Trì càng hưng phấn vô cùng, thấy mình thật sự đã cược đúng.

Giờ đây Hồng Quân Đạo Tổ và Hậu Thổ mâu thuẫn đã công khai.

Hồng Quân Đạo Tổ tuyệt đối sẽ không cho phép những Địa Đạo Thánh Nhân này, tùy ý phóng tứ trong Thiên Đình.

"Lão Quân, ngươi và Côn Bằng chắc hẳn không có giao tình gì phải không?

Vì sao lại ngăn cản ta?" Trấn Nguyên Tử biểu cảm cũng hơi thả lỏng một chút.

Trong Tam Thanh, Lão Quân tuy thực lực mạnh nhất, nhưng tính

cách đạm bạc, cũng dễ nói chuyện hơn một chút.

Giao tình giữa Trấn Nguyên Tử và Lão Quân vốn dĩ cũng không tệ.

Đã là Lão Quân không quá bức bách, vậy Trấn Nguyên Tử cũng nguyện ý nói chuyện tử tế một phen.

"Ta và Côn Bằng xác thực không có giao tình." Lão Quân gật đầu nói: "Huống hồ có giao tình, ta cũng sẽ không nghịch Thiên Số." Trong Tam Thanh, chỉ có Lão Quân là người chú trọng thuận Thiên Hành, Đạo Pháp Tự Nhiên nhất.

Nói Lão Quân tính cách đạm bạc, không bằng nói Lão Quân càng thêm lạnh lùng, giống như Thiên Đạo cao cao tại thượng vậy.

Lão Quân luôn chú trọng Thiên Số, thuận Thiên, người có Thiên Mệnh chú định phải ứng kiếp.

Bất kể là ai, dù có giao tình với mình, hắn cũng sẽ để đi ứng kiếp.

Ngay cả đệ tử thân truyền Huyền Đô Đại Pháp Sư, nếu Thiên Số chú định phải ứng kiếp thân vẫn, Lão Quân cũng tuyệt đối sẽ không ra tay che chở.

Thiên Đạo Thánh Nhân, tuy đều ký thác Chân Linh vào Thiên Đạo, nhưng người thực sự hành sự giống như Thiên Đạo, cũng chỉ có một Thái Thanh Lão Quân mà thôi.

Có lẽ đó cũng là lý do vì sao Lão Quân lại mạnh mẽ đến vậy.

"Ta đã làm gì nghịch Thiên Số?" Trấn Nguyên Tử nghe câu này, sắc mặt cũng lạnh xuống.

Giao thiệp với Lão Quân, nói giao tình là vô dụng.

Chỉ cần thuận ứng Thiên Đạo, giết người phóng hỏa tội lớn ác cực Lão Quân cũng sẽ không động.

Nếu nghịch Thiên Hành, Thiên Đạo muốn ứng kiếp, ngày hành một thiện, người tốt mười đời, Lão Quân vẫn sẽ đưa đi ứng kiếp.

Bởi vậy trước mặt Lão Quân, hoặc là không nghịch Thiên Số, hoặc là thực lực cường hoành, khiến hắn căn bản không làm gì được.

"Thiên Đình là do Thiên Đạo lập, chấp chưởng Thiên Quy Thiên Điều, là nơi duy trì trật tự Hồng Hoang, Thiên Đình đại biểu cho uy nghiêm của Thiên Đạo.

Chương 94

Bất luận ngươi và Côn Bằng có ân oán gì, hiện nay hắn cũng là Thiên Sư chính thức do Thiên Đình sắc phong.

Ngươi muốn mang Thiên Sư của Thiên Đình đi ngay tại Thiên Đình này, thể diện Thiên Đình còn đâu, uy nghiêm Thiên Đạo còn nơi nào?" Lão Quân không nhanh không chậm nói, khi nói đến uy nghiêm Thiên Đạo sắc mặt cũng trở nên nghiêm túc.

Những lời này tuy Hạo Thiên và Dao Trì vừa nói với Trấn Nguyên Tử một lần rồi.

Nhưng từ miệng Lão Quân nói ra, và từ miệng Hạo Thiên, Dao Trì nói ra tự nhiên không phải một khái niệm.

Với thực lực Hạo Thiên và Dao Trì mà nói đến thể diện Thiên Đình chỉ là một chuyện cười, trong Hồng Hoang Thế Giới căn bản không ai để ý đến thể diện Thiên Đình.

Nhưng lời nói do Lão Quân nói ra, Trấn Nguyên Tử thân là Địa Đạo Thánh Nhân, cũng không thể không trọng thị.

"Ân oán giữa ta và Côn Bằng, trong lòng ngươi cũng rõ.

Vô số năm nay Thiên Đình đều không sắc phong Côn Bằng, ta vừa thành Thánh, Côn Bằng liền lập tức trở thành Thiên Sư Thiên Đình, chẳng phải quá không để ta vào mắt rồi sao?" Trấn Nguyên Tử lạnh giọng nói.

"Hừ, Trấn Nguyên Tử, thân là Thánh Nhân mà hành sự cũng quá bá đạo rồi." Có Lão Quân bên cạnh, Hạo Thiên và Dao Trì cũng đủ tự tin.

"Ta thân là Thiên Đế Thiên Đình, lẽ nào sắc phong một vị Thiên

Sư cũng phải hỏi ý kiến ngươi ư?" Hạo Thiên chỉ vào Trấn Nguyên Tử giận dữ nói.

"Huống hồ ngươi chỉ là Địa Đạo Thánh Nhân, chứ không phải Thiên Đạo Thánh Nhân của ta.

Ngay cả Lão Quân Thánh Nhân cũng không nói gì về việc ta sắc phong Côn Bằng làm Thiên Sư, ngươi dựa vào đâu mà muốn hỏi ý kiến ta?" "Thân là Địa Đạo Thánh Nhân, ngươi có tư cách gì mà chỉ tay năm ngón vào Thiên Đình Thiên Đạo của ta?" Những lời này là suy nghĩ thật sự trong lòng Hạo Thiên và Dao Trì, cũng là chỗ dựa để che chở Côn Bằng.

Bất luận thế nào, Trấn Nguyên Tử chỉ là Địa Đạo Thánh Nhân.

Giờ đây Thiên Đạo Địa Đạo không hợp, nếu Trấn Nguyên Tử làm loạn trong Thiên Đình, các Thiên Đạo Thánh Nhân khác khẳng định sẽ không cho phép.

"Bái kiến Thái Thanh Lão Quân Thánh Nhân." Lúc này, Côn Bằng vốn đang trốn trong Thiên Sư Cung, thấy Lão Quân hàng lâm, cũng vội vàng tham bái.

"Đa tạ Thái Thanh Thánh Nhân ân cứu mạng." Lão Quân liếc nhìn Côn Bằng một cái.

"Bốp!" "Đa tạ Thái Thanh Thánh Nhân." Côn Bằng đứng thẳng người, nhìn Trấn Nguyên Tử lộ vẻ đắc ý.

Vốn dĩ khi Trấn Nguyên Tử ra tay, hắn đều nghĩ mình chắc chắn phải chết.

Nào ngờ cuối cùng Lão Quân đích thân hàng lâm, đánh tan bàn tay Thánh Nhân của Trấn Nguyên Tử.

Lúc đó hắn mới hiểu, vì sao quẻ bói ban đầu lại hiển thị một tia sinh cơ tại Thiên Đình.

Chỉ là Côn Bằng không hiểu, vì sao Lão Quân lại ra tay vì Thiên Đình.

Cần biết rằng mấy vị Thánh Nhân kia đều không coi Thiên Đình ra gì.

Nếu không phải vậy, mấy năm nay Thiên Đình trong Hồng Hoang Thế Giới cũng sẽ không tồn tại như một trò cười.

Nếu sáu vị Thánh Nhân đều ủng hộ Thiên Đình.

Một vị Thánh Nhân rõ ràng biểu thị toàn lực ủng hộ Thiên Đình, thì cả Hồng Hoang Thế Giới đều không ai dám khinh thị uy nghiêm của Thiên Đình.

Đó chính là chỗ khủng bố của Thánh Nhân.

Nhưng giờ đây nguy cơ đã qua, Côn Bằng cũng lớn mật hơn.

"Trấn Nguyên Tử, tuy ngươi thân là Thánh Nhân, nhưng dám ra tay với Thiên Sư của ta ngay trong Thiên Đình, khinh thường uy nghiêm Thiên Đạo như vậy, đáng tội gì?" Côn Bằng dám trực tiếp chất vấn Trấn Nguyên Tử.

Nhưng Côn Bằng cũng rõ, Trấn Nguyên Tử dù thế nào cũng sẽ không buông tha hắn.

Bởi vậy hắn cũng cần phải giả vờ ra vẻ Thánh Nhân trước mặt Trấn Nguyên Tử.

Côn Bằng thậm chí còn mong Trấn Nguyên Tử bị chọc giận mà ra tay với Thiên Đình, để mượn tay Lão Quân giáo huấn Trấn Nguyên Tử một trận.

"Hừ!" Nghe lời Côn Bằng nói, Trấn Nguyên Tử chưa động thủ, Lão Quân đã lạnh hừ một tiếng trước.

Côn Bằng bị một tiếng lạnh hừ của Lão Quân chấn động đến sắc

mặt tái nhợt, cả người đều mềm nhũn xuống.

Lão Quân đối với sự phóng tứ của Côn Bằng cũng bất mãn.

Trấn Nguyên Tử dù sao cũng là Thánh Nhân, không đến lượt một Côn Bằng nhỏ bé giáo huấn.

"Côn Bằng, ngươi tìm chết!" Trấn Nguyên Tử nghe câu này cũng đại nộ.

Côn Bằng thật sự nghĩ rằng dựa vào Thiên Đình là có thể khiêu khích hắn ư?

Lập tức lại vươn một bàn tay lớn màu thổ hoàng, vồ lấy Côn Bằng, muốn một tay bóp chết hắn.

Lão Quân bất đắc dĩ, lại giơ bàn long biện quải, điểm vào lòng bàn tay lớn màu thổ hoàng, đánh tan cả bàn tay lớn đó.

Tuy cũng bất mãn với sự phóng tứ của Côn Bằng, nhưng cũng không thể đứng nhìn Trấn Nguyên Tử đánh giết Côn Bằng ngay tại Thiên Đình như vậy.

Như vậy thể diện Thiên Đình còn đâu, tranh chấp xuống cũng không có ý nghĩa gì nữa.

"Lão Quân, Côn Bằng vũ nhục Thánh Nhân, ngươi cũng muốn bao che sao?" Trấn Nguyên Tử nhìn Lão Quân lạnh giọng nói.

"Côn Bằng bất kính Thánh Nhân, phạt hắn bế môn tư quá tại Thiên Sư Cung một ngàn năm là được." Lão Quân mở miệng nói.

Khiêu khích Thánh Nhân, trừng phạt chỉ là bị giam cầm ngàn năm.

"Lão Quân, ngươi!" Trấn Nguyên Tử phẫn nộ vô cùng, Lão Quân xem ra là thật sự muốn bao che Côn Bằng và Thiên Đình.

Một ngàn năm, đối với Chuẩn Thánh như Côn Bằng chỉ là chớp mắt.

Huống hồ bị giam cầm trong Thiên Sư Cung, chẳng khác nào bảo vệ Côn Bằng, chứ không phải trừng phạt Côn Bằng.

"Trấn Nguyên Tử, Thái Ất cưỡng xông Luân Hồi bị tước đỉnh thượng Tam Hoa, tiêu trừ tâm trung Ngũ Khí, tước đi linh quang, đánh nhập Luân Hồi.

Thậm chí cả Xiển Giáo đều vì quản giáo không nghiêm mà bế môn tư quá ngàn năm." Thanh âm Lão Quân cũng mang theo một tia nộ ý: "Giờ đây Côn Bằng tuy bất kính, nhưng ngươi cũng động thủ trước tại Thiên Đình.

Ngươi làm vậy, thật sự nghĩ rằng có Hư Không Đạo Nhân ở đây thì có thể coi thường uy nghiêm Thiên Đạo của ta sao?" Nói đến sau cùng, Lão Quân cũng có chút phẫn nộ.

Bàn long biện quải đập mạnh xuống đất.

Một luồng ba động khủng bố từ đáy biện quải khuếch tán ra, quét ngang cả Thiên Đình, thậm chí cả Đại La Thiên.

"Tốt, tốt, tốt!" Trấn Nguyên Tử cũng nộ đạo.

"Chuyện này không liên quan đến Hư Không Thánh Nhân.

Lão Quân, ngươi thân là trưởng bối trong Thánh Nhân, ta muốn xem ngươi có bản lĩnh gì để che chở Côn Bằng!" Đã không nói thông được, vậy cuối cùng phải đánh một trận.

Dưới tay mới thấy chân chương, Trấn Nguyên Tử tuy biết tu vi Lão Quân cực cao.

Nhưng thân là Địa Đạo Thánh Nhân, lực phòng ngự cực mạnh, hắn cũng muốn lĩnh giáo thủ đoạn của Lão Quân.

Dù sao đích thân đến Thiên Đình một phen, nếu Lão Quân vừa xuất hiện liền bỏ chạy, thì mặt mũi hắn để ở đâu.

Thấy Trấn Nguyên Tử muốn ra tay.

Người vui mừng nhất lại là ba người Hạo Thiên, Dao Trì và Côn Bằng.

Đặc biệt là Côn Bằng, hận không thể Trấn Nguyên Tử lập tức bị Lão Quân đánh chết tại chỗ.

Suy nghĩ của Hạo Thiên và Dao Trì cũng không khác Côn Bằng là bao.

Côn Bằng chỉ đơn thuần là thù hận và e ngại Trấn Nguyên Tử mà thôi.

Dù sao Hồng Vân bị sát tử, Trấn Nguyên Tử dù thế nào cũng phải tìm báo thù.

Nếu Trấn Nguyên Tử thân tử tại Thiên Đình, thì chưa chắc về sau còn dám đến Thiên Đình, vậy ở lại Thiên Đình quả thực an toàn hơn rất nhiều.

Hạo Thiên và Dao Trì thì lại là một chuyện khác.

Một khi Trấn Nguyên Tử bị Lão Quân đánh giết tại Thiên Đình.

Thì uy nghiêm Thiên Đình lập tức sẽ truyền khắp Hồng Hoang Thế Giới.

Sẽ cao hơn nhiều so với Địa Phủ trong lòng chúng sinh Hồng Hoang hiện tại.

Thái Ất Chân Nhân cường xông Địa Phủ, bị tước đi linh quang, đánh nhập Luân Hồi, Xiển Giáo bế giáo ngàn năm, một cử đã thiết lập uy nghiêm của Địa Phủ.

Trấn Nguyên Tử cường xông Thiên Đình nếu bị đánh giết, thì hiệu quả truyền ra sẽ còn khủng bố hơn nhiều.

Thái Ất Chân Nhân chỉ là một Đại La Kim Tiên, nào có thể sánh

ngang với Địa Đạo Thánh Nhân như Trấn Nguyên Tử.

Huống hồ, từ khi Khai Thiên Tích Địa đến nay, chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết một lần.

Nếu Lão Quân đánh giết Trấn Nguyên Tử, thì đó là vị Thánh Nhân vẫn lạc thứ hai.

Lần trước Nguyên Thủy Thiên Tôn bị đánh giết, Thiên Đạo uy áp đại tổn.

Nếu lần này Trấn Nguyên Tử bị sát, thì uy tín Địa Đạo cũng sẽ giảm xuống không ít.

Đến lúc đó Thiên Đình mang theo uy thế đánh giết Địa Đạo Thánh Nhân, có thể thực sự thống ngự chư Thiên.

"Trấn Nguyên Tử, ngươi cần hiểu rõ." Lão Quân thở dài nói.

Vốn dĩ Lão Quân không muốn quản những chuyện này của Thiên Đình.

Giữa hắn và Côn Bằng không có giao tình đáng kể, ngược lại quan hệ với Trấn Nguyên Tử lại không tệ.

Huống hồ trong lòng Lão Quân cũng rất rõ những gì Hạo Thiên và Dao Trì đang toan tính.

Kéo Côn Bằng về để tráng đại thực lực Thiên Đình, sau đó lợi dụng sức mạnh Thánh Nhân để đối kháng với Trấn Nguyên Tử.

Lão Quân cũng không muốn bị hai người lợi dụng, nhưng hành sự của Hạo Thiên và Dao Trì cũng không thể bắt bẻ.

Dù sao Thiên Đình quả thực là do Hồng Quân Đạo Tổ lập, mục đích là quản lý trật tự Thiên Địa Hồng Hoang Thế Giới.

Vì vậy dù biết rõ Hạo Thiên và Dao Trì đang lợi dụng sức mạnh sinh môn, mấy vị Thánh Nhân cũng không tiện truy cứu.

Sau khi Trấn Nguyên Tử đến tận cửa, Hồng Quân đã hạ Pháp Chỉ, Lão Quân đành phải đến Thiên Đình.

Điều quan trọng nhất là Lão Quân đã cảm nhận rõ ràng, không chỉ là ý tứ của Hồng Quân Đạo Tổ, mà quả thực là ý chí của Thiên Đạo.

Thiên Đạo cần bảo vệ Thiên Đình, vậy thì hắn chỉ có thể đến.

Nhưng sau khi Lão Quân đến, nếu có thể khuyên Trấn Nguyên Tử rời khỏi Thiên Đình thì tốt nhất.

Cũng không muốn động thủ với Trấn Nguyên Tử, dù sao đằng sau Địa Đạo còn có một Hư Không Thánh Nhân khủng bố vô cùng.

Chương 95

Nhưng nếu Trấn Nguyên Tử thật sự muốn động thủ, hắn cũng không thể lùi bước.

"Hoặc là ngươi để ta mang Côn Bằng đi.

Hoặc là ta sẽ không khách khí." Trấn Nguyên Tử đạm đạm nói, Địa Thư cũng phù hiện trước mặt hắn.

Cùng với sự xuất hiện của Địa Thư, thổ hoàng sắc Đại Địa Nguyên Lực không ngừng khuếch tán ra xung quanh.

Vốn dĩ Thiên Đình phiêu phù trên Đại La Thiên.

Trong Thiên Đình tràn ngập linh khí Thiên Địa nồng đậm, linh khí đều hóa thành linh vụ, che phủ toàn bộ Thiên Đình trong đó, ẩn hiện.

Mặt đất Thiên Cung tự nhiên cũng không phải loại hoàng thổ phàm gian, mà hoàn toàn do bạch ngọc lát thành.

Trên bạch ngọc điêu khắc đủ loại phù triện tinh vi, lấp lánh các loại linh quang, nuốt thổ linh khí Thiên Địa Hồng Hoang Thế Giới, đưa vào Thiên Đình.

Cảnh tượng thịnh vượng của Thiên Cung vốn nhẹ nhàng, phiêu diêu, không vướng bụi trần.

Thế nhưng cùng với luồng thổ hoàng sắc Đại Địa Nguyên Lực khuếch tán ra.

Bất luận là mặt đất lát bạch ngọc, đình đài bằng tinh kim, lan can thành bằng tinh thạch, tất cả đều bị Đại Địa Nguyên Lực chuyển hóa thành hoàng thổ.

Trong phạm vi Địa Thư khuếch tán, Thiên Đình không giống như

Thần Đình tối cao phiêu phù trên Ba mươi ba Thiên.

Ngược lại giống như một tiểu thổ thành được xây bằng hoàng thổ ở một nơi nào đó trên Hồng Hoang Đại Lục.

Còn những cấm chế Thiên Cung, đạo pháp phù lục bị thổ hoàng sắc Nguyên Lực xông qua một cái, liền trực tiếp tiêu thất không thấy.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn thấy trong lòng kinh khủng vô cùng.

Là chủ nhân Thiên Đình, hai người vô cùng rõ uy năng của Thiên Cung thần khí Thiên Đạo khủng bố đến mức nào.

Đừng thấy Thiên Cung dường như do bạch ngọc, tinh kim, ngọc thạch… bình thường cấu thành.

Nhưng toàn bộ Thiên Cung bên trong bố trí đầy phù triện cấm chế do Thiên Đạo ban xuống, một Kim Tiên bình thường tự bạo trong Thiên Cung, cũng không thể để lại một vết tích nào trên mặt đất.

Thế mà lại bị linh khí phát ra từ Địa Thư do Trấn Nguyên Tử triệu hồi, trực tiếp chuyển hóa thành hoàng thổ bình thường.

Hạo Thiên và Dao Trì thậm chí cả Côn Bằng đều biết rõ.

Một khi linh quang Đại Địa Nguyên Lực tiếp xúc, ba người dù đều có tu vi Chuẩn Thánh.

Nguyên Thần và nhục thân đều sẽ bị trực tiếp chuyển hóa thành hoàng thổ tầm thường nhất ở nhân gian, sau đó tùy gió phiêu tán.

Một khi hóa thành hoàng thổ, đại biểu cho việc hồn phi phách tán triệt để, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Dù sao Trấn Nguyên Tử là Địa Đạo Thánh Nhân, Địa Đạo nắm giữ nơi sinh tử Luân Hồi.

Hạo Thiên, Dao Trì lúc này mới biết Trấn Nguyên Tử vừa rồi quả thực đã lưu tình không ít.

Nếu vừa rồi Trấn Nguyên Tử trực tiếp ra tay tàn độc, thì dù có nắm giữ Thiên Cung chí cao cũng căn bản không thể chống đỡ.

Biết trước đây Trấn Nguyên Tử niệm tình một chút giao tình, không ra tay tàn độc.

Lúc này Trấn Nguyên Tử động thủ với Lão Quân, tự nhiên sẽ không lưu thủ.

"May mắn, có Lão Quân Thánh Nhân ở đây." Dao Trì nhìn Lão Quân một cái, trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này Dao Trì và Hạo Thiên mới phát hiện, đối kế Thánh Nhân là một chuyện nực cười đến mức nào.

Khi Thánh Nhân không còn đùa giỡn, với thực lực của Thánh Nhân, sẽ không có bất kỳ cơ hội nào.

"Về sau, mọi chuyện nhất định phải theo ý tứ của Hồng Quân Đạo Tổ." Lão Quân lần này đến, khẳng định không phải vì bảo vệ Thiên Đình, hoặc đột nhiên đại phát từ bi.

Dao Trì đối với điểm này vô cùng rõ ràng, khẳng định có mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ, mới đến.

Nhưng chính vì như vậy, lại càng khiến Dao Trì cảm thấy sau này cần phải cẩn thận hơn.

Nếu không có Hồng Quân Đạo Tổ ở phía sau bảo hộ, thì những chuyện mưu tính Thánh Nhân tuyệt đối không thể làm.

Bằng không bất kỳ Thánh Nhân nào trở mặt, tùy tiện một chiêu cũng có thể đánh chết.

"Không biết, ta sau này có cơ hội thành Thánh không." Hạo Thiên tuy thân là chủ nhân Thiên Đình, địa vị cực cao.

Nhưng lúc này nhìn sức mạnh của Thánh Nhân, trong lòng cuồng

nhiệt vô cùng.

Theo ý tứ của Đạo Tổ, thân phận chủ nhân Thiên Đình, bất luận ai trong Hồng Hoang Thế Giới, cũng đều phải tôn sùng vô cùng.

Thế nhưng Thánh Nhân lại không nằm trong danh sách này, Thánh Nhân không những không cần tôn sùng Thiên Đế, ngược lại chủ nhân Thiên Đình gặp Thánh Nhân, cần phải cẩn thận hành lễ.

"Điêu trùng tiểu kỹ." Thủ đoạn Trấn Nguyên Tử biến Thiên Đình thành Hồng Hoang Đại Lục, trong mắt ba người Dao Trì, Hạo Thiên, Côn Bằng thì vô cùng khủng bố.

Nhưng trong mắt Lão Quân, lại vô cùng bình thường.

Bàn long biện quải nhẹ nhàng điểm vào Đại Địa Nguyên Lực.

Thái Thanh Tiên Quang từ biện quải bùng phát ra, chặn đứng chặt chẽ thổ hoàng sắc Đại Địa Nguyên Lực.

Mặc cho Trấn Nguyên Tử ra sức thế nào, Thái Thanh Tiên Quang vẫn vững như bàn thạch.

Tuy nhìn qua chỉ có một lớp mỏng manh, dường như có thể vỡ tan bất cứ lúc nào, càng không thể sánh với Đại Địa Nguyên Lực dày nặng như núi.

Thế nhưng bất luận Trấn Nguyên Tử thôi động Địa Thư thế nào, Đại Địa Nguyên Lực cũng không thể lay chuyển Thái Thanh Tiên Quang dù chỉ một phân hào.

"Trấn Nguyên Tử, ngươi muốn tiếp tục sao?" Lão Quân sau khi chặn đứng Trấn Nguyên Tử, cũng không tiếp tục ra tay, nhìn hắn nói.

"Hừ!" Trấn Nguyên Tử trong lòng rõ ràng thực lực Lão Quân vượt xa mình, thủ đoạn như vậy quả thực không làm gì được Lão Quân.

Dù sao các loại thần thông pháp môn cảnh giới Thánh Nhân, Lão Quân cũng hiểu biết hơn hẳn rất nhiều.

"Vậy hãy xem một chiêu của ta thế nào." Trấn Nguyên Tử nộ hống một tiếng, Địa Thư không còn phóng thích Đại Địa Nguyên Lực ra ngoài nữa.

"Hồng Hoang Hàng Lâm!" Địa Thư hơi thu vào bên trong, sau đó cả thể bành trướng ra.

Cùng với sự bành trướng của Địa Thư, cả Thiên Đình đều bị che phủ hoàn toàn.

Thiên Đình vốn dĩ ở trên Thiên tối cao của Ba mươi ba Thiên, ngày đêm vận hành trong đó, khắp nơi đều sáng rực, vĩnh viễn không có bóng tối.

Giờ phút này lại dường như đêm tối hàng lâm, bao phủ cả Thiên Đình trong đó.

Ngay cả Thái Dương Tinh, Thái Âm Tinh, ba trăm sáu mươi lăm Khỏa Chu Thiên Chủ Tinh chiếu rọi cả Hồng Hoang Thế Giới đều mất đi quang mang.

"Chuyện gì vậy?" Hạo Thiên tuy thân là Thiên Đế, lúc này phát hiện trong Thiên Đình không nhìn thấy năm ngón tay, cũng vô cùng khủng bố.

"Thiên Đình lại có đêm tối sao?" Dao Trì cũng sợ đến hoa dung thất sắc nói.

Khắp Thiên Đình đều là thổ hoàng sắc Đại Địa Nguyên Lực.

Khí tức đại địa nồng đậm tràn ngập cả Thiên Đình.

Loại đạo vận nhẹ nhàng, phiêu diêu, cao cao tại thượng trong Thiên Cung hoàn toàn tiêu thất không thấy.

Thay vào đó khắp nơi đều là loại Đại Địa Nguyên Lực dày nặng vô cùng.

Loại Đại Địa Nguyên Lực này là tinh hoa của Hồng Hoang Đại Lục, một hạt Nguyên Lực đại địa bé như vi trần dường như nặng bằng một tòa Thần Sơn Thái Cổ.

Dưới sức mạnh áp chế này, ba người đều cảm thấy dường như sắp bị áp thành thịt nát.

Địa Thư vốn là mô thai của Hồng Hoang Thế Giới mà hóa thành, là vỏ ngoài của Hồng Hoang Thế Giới.

Trong tay Trấn Nguyên Tử, Địa Thư vốn chỉ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng đó chỉ là vì tu vi Trấn Nguyên Tử không đủ, căn bản không thể phát huy sức mạnh của Địa Thư.

Hiện tại Trấn Nguyên Tử đã thành vị Thánh Nhân, lại là Địa Đạo Thánh Nhân, khế hợp vô cùng với Địa Thư.

Cả Địa Thư lúc này mới hiển hiện ra uy năng chân thực.

Vốn dĩ Địa Thư có thể giúp Trấn Nguyên Tử câu thông Hồng Hoang Đại Lục.

Sau khi Trấn Nguyên Tử thành Thánh và tế luyện lại Địa Thư một lần nữa, uy năng Địa Thư lại càng có biến hóa phiên thiên phúc địa.

Câu thông Hồng Hoang Đại Lục, triệu hoán Đại Địa Nguyên Lực, bảo vệ bản thân chỉ là những năng lực cơ bản nhất.

Giờ đây Địa Thư, có năng lực mạnh nhất là triệu hoán Hồng Hoang.

Triệu hoán hình chiếu của Hồng Hoang Đại Lục, trực tiếp giáng lâm Thiên Đình.

Một chiêu này, được Trấn Nguyên Tử gọi là Hồng Hoang Hàng Lâm.

Hồng Hoang Đại Lục là tồn tại như thế nào?

Cả Hồng Hoang Thế Giới, do Hồng Hoang Đại Lục cộng thêm Ba mươi ba Thiên Vực, Cửu Trọng U Minh cộng thêm Vô Tận Tứ Hải tạo thành.

Có thể nói Hồng Hoang Đại Lục là bộ phận hạch tâm nhất của Hồng Hoang Thế Giới.

Các loại Tiên Thiên Sinh Linh, Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Căn, bao gồm cả Thập Nhị Tổ Vu này, đều do Hồng Hoang Đại Lục thai nghén mà ra.

Ngay cả Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, cũng tại Hồng Hoang Đại Lục hóa hình thành.

Tuy sức mạnh Địa Đạo vô số năm bị Thiên Đạo không biết đã rút ra bao nhiêu, chỉ mấy năm nay mới chậm rãi khôi phục.

Nhưng sức mạnh Địa Đạo không phải là sức mạnh của Hồng Hoang Đại Lục, vô số năm nay sức mạnh Hồng Hoang Đại Lục vẫn đang tăng trưởng.

Hồng Hoang Thế Giới không lúc nào không đang thôn phệ Hỗn Độn vô biên mà khuếch đại.

Hồng Hoang Đại Lục cũng mỗi ngày mỗi khắc đều đang không ngừng bành trướng.

Có thể nói ngay cả Thánh Nhân cũng không biết, sức mạnh Hồng Hoang Đại Lục mạnh đến mức nào.

Thiên Đạo cùng bình với Địa Đạo, không phải là sự thể hiện ý chí của Hồng Hoang Đại Lục sao?

Ban đầu Hồng Quân mưu hóa Địa Phủ, lấy Tây Phương Giáo làm tay sai, không ngừng mưu tính sức mạnh Địa Đạo, hiến tế cho Thiên Đạo.

Hy vọng có một ngày, có thể triệt để nắm giữ Địa Đạo, từ đó nắm giữ toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Đến lúc đó Thiên Đạo Địa Đạo nhất thể, Hồng Hoang Thế Giới hoàn toàn nằm trong tầm khống chế của Thiên Đạo.

Chỉ cần Hồng Quân luyện hóa Thiên Đạo, tương đương với luyện hóa cả Hồng Hoang Thế Giới.

Chương 96

Địa Thư vốn là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, do mô thai Hồng Hoang Thế Giới hóa thành.

Ban đầu Trấn Nguyên Tử chỉ có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, có thể mượn sức mạnh Địa Thư câu thông cả Hồng Hoang Đại Lục.

Sau khi Trấn Nguyên Tử trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, tế luyện lại Địa Thư một lần nữa, Địa Thư mới thực sự hiển hiện ra uy năng khủng bố.

Hồng Hoang Thế Giới mô thai, có thể nói là vỏ ngoài của Hồng Hoang Thế Giới, có lẽ là Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.

Trấn Nguyên Tử sau khi tế luyện lại, phát hiện dùng Địa Thư có thể trực tiếp triệu hoán hình chiếu của Hồng Hoang Đại Lục.

Sau khi triệu hoán hình chiếu của Hồng Hoang Đại Lục.

Trấn Nguyên Tử không những có thể dùng hình chiếu trực tiếp đối phó địch nhân, mà còn có thể cực đại cường hóa sức mạnh của mình.

Địa Đạo Thánh Nhân vốn dĩ khi ở trên Hồng Hoang Đại Lục, sức mạnh sẽ được tăng cường.

Giống như Minh Hà với thực lực sơ nhập Địa Đạo, dựa vào Hồng Hoang Đại Lục, đã có thể chu toàn một hai với Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên.

Thiên Đình ở trên Ba mươi ba Thiên cao cao, cách Hồng Hoang Đại Lục vô cùng xa xôi.

Sức mạnh Trấn Nguyên Tử ở đó sẽ hơi yếu đi một chút, sức mạnh của Thánh Nhân Thiên Đạo như Lão Quân lại sẽ tăng cường một chút.

Tu vi Lão Quân vốn dĩ đã vượt xa Trấn Nguyên Tử, cộng thêm chênh lệch này, Trấn Nguyên Tử càng không có hy vọng giành chiến thắng.

Nhưng sau khi Trấn Nguyên Tử triệu hoán hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục giáng lâm Thiên Cung, lại có thể thay đổi kết quả này.

Biến Thiên Đình từ sân khách, thành sân nhà.

Trong hình chiếu, tu vi Trấn Nguyên Tử sẽ được tăng cường.

Thiên Đình bị hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục ngăn cách, sức mạnh của Lão Quân lại sẽ hơi yếu đi một chút.

Dù sao trước hình chiếu, ý chí Thiên Đạo cũng phải hơi lùi bước.

Đó cũng là lá bài tẩy Trấn Nguyên Tử dám đối kháng với Lão Quân.

Ở đây, hắn có địa lợi hình thành từ hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục.

Cộng thêm Địa Thư và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hắn chưa chắc không có sức một trận chiến với Lão Quân.

"Trấn Nguyên Tử có thể triệu hoán ra hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục?

Có chút thú vị!" Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Tất cả Thánh Nhân trong Hồng Hoang Thế Giới đều đang chú ý đến đại chiến trong Thiên Đình này.

Nguyên Thủy tự nhiên cũng không ngoại lệ.

Giờ đây kỳ hạn ngàn năm đã qua, thời không cấm chế phong ấn cả Côn Luân Sơn cũng tiêu thất không thấy.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không đi ra ngoài.

Chịu sỉ nhục lớn như vậy, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản cũng không muốn đi ra ngoài.

Tuy rằng khi Trấn Nguyên Tử giáng lâm Thiên Đình, ra tay với Côn Bằng.

Hắn cũng cảm nhận được Thiên Đạo ý chí truyền triệu đến để tương trợ Thiên Đình.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng không để ý.

Nguyên Thủy bản thân cực kỳ coi thường Côn Bằng loại súc sinh thấp hèn sinh ra từ trứng.

Ban đầu Côn Bằng mất đi cơ duyên thành Thánh, là do ba người Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liên thủ tạo thành.

Giờ đây lại vì cứu một Côn Bằng mà chạy đến Thiên Đình đại chiến với Trấn Nguyên Tử, chuyện này thật nực cười.

Huống hồ, Nguyên Thủy trong lòng rõ ràng, loại Thiên Đạo triệu tập này, Lão Quân nhất định sẽ đi.

Nguyên Thủy thậm chí còn đoán tu vi Lão Quân mạnh đến vậy, có phải liên quan đến việc luôn thuận Thiên Hành sự hay không.

Nhưng đó đều là suy đoán, Nguyên Thủy cũng không làm được như Lão Quân hoàn toàn hành sự theo ý chí Thiên Đạo.

Vì vậy cuối cùng cũng đành chịu.

"Nhưng Trấn Nguyên Tử dựa vào một chiêu đó để chống lại Đại Sư Huynh, e rằng quá ngây thơ rồi." Nguyên Thủy lạnh cười một tiếng nói.

Tuy hắn và Trấn Nguyên Tử cũng có chút giao tình.

Nhưng sau trận chiến Ngũ Trang Quán, giao tình sớm đã biến thành cừu oán.

Nguyên Thủy và Trấn Nguyên Tử có chút giao tình, kỳ thực trong lòng cũng không quá coi Trấn Nguyên Tử ra gì.

Dù sao hắn là Thiên Đạo Thánh Nhân do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, Trấn Nguyên Tử chỉ là một Chuẩn Thánh mà thôi.

Chuẩn Thánh đỉnh phong, trước mặt Thánh Nhân cũng chẳng khác nào một con kiến.

Bởi vậy giao tình Nguyên Thủy và Trấn Nguyên Tử trong mắt hắn chỉ là một loại bố thí đối với Trấn Nguyên Tử.

Nào ngờ Trấn Nguyên Tử dám làm trái ý chí của mình, che chở Vu Tộc, tự nhiên chọc Nguyên Thủy đại nộ.

Nguyên Thủy trong lòng rõ ràng.

Cái gọi là hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục, chỉ có chút tác dụng đối với ba vị Thánh Nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa.

Đối với Tam Thanh mà nói, gần như vô dụng.

Bất luận là Thái Cực Đồ của Lão Quân hay Bàn Cổ Phiên của Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều có thể dễ dàng đánh nát hình chiếu đó.

Huống hồ Trấn Nguyên Tử chẳng phải vừa mới trở thành Địa Đạo Thánh Nhân sao.

Tu vi ngay cả Nguyên Thủy cũng không biết kém bao xa, càng không cần nói đến Lão Quân.

Trừ phi tu vi Trấn Nguyên Tử ngang với Lão Quân, chiêu này mới có thể gây ra chút phiền phức cho Lão Quân.

Đương nhiên, cũng chỉ là phiền phức mà thôi.

“Phỏng chừng chiêu này đối với Thông Thiên cũng hữu dụng.” Nguyên Thủy đột nhiên nghĩ.

Dường như vui vẻ khi thấy Thông Thiên Giáo Chủ bị một chiêu của Trấn Nguyên Tử vây khốn.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn cảnh này, trước tiên tán thán một tiếng, sau đó lại lắc đầu.

Chiêu này tuy quả thực không tệ, nhưng ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm cũng có thể phấn toái.

Huống hồ là Lão Quân tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo nữa chứ.

Thông Thiên Giáo Chủ đối với thực lực của mình luôn tự tin, trong các Thánh Nhân để hắn tự nhận không bằng cũng chỉ có Lão Quân mà thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên, Thông Thiên cũng cảm thấy thực lực chưa chắc đã thua kém.

Đương nhiên, thực lực Hư Không Đạo Nhân xa hơn Lão Quân.

Nhưng trong mắt Thông Thiên, Hư Không Đạo Nhân là loại tồn tại như Hồng Quân, Thiên Đạo.

Siêu thoát phạm trù Thánh Nhân, tự nhiên không nằm trong đó.

“Địa Thư lại có uy năng như vậy?” Tu Di Sơn, trong Đại Lôi Âm Tự.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục đó mà mắt trợn tròn há hốc miệng nói.

Tuy hai người liên thủ, có thể dễ dàng phá vỡ hình chiếu đó.

Nhưng nếu đơn độc đối mặt, hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục lại

có thể gây ra phiền phức không nhỏ cho họ.

Tuy hai người tự tin có thể chiến thắng Trấn Nguyên Tử, nhưng đó là vì tu vi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều cao hơn Trấn Nguyên Tử không ít.

Nếu tu vi Trấn Nguyên Tử giống hai người, lại dùng Địa Thư thi triển thần thông này.

Hai người thật sự không dám chắc có thể thắng Trấn Nguyên Tử.

"Sớm biết vậy thì năm xưa nên đoạt lấy Địa Thư." Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút hối hận nói.

Hai người hắn và Tiếp Dẫn có thể đạt được Thánh vị, bản thân phải cảm tạ Hồng Vân Lão Tổ.

Hồng Vân Lão Tổ là sinh tử chi giao của Trấn Nguyên Tử, vì vậy Tây Phương Giáo và Trấn Nguyên Tử cũng có chút nhân quả.

Trước khi Trấn Nguyên Tử thành Thánh, Địa Thư tuy cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng không mạnh đến mức này.

Cộng thêm Trấn Nguyên Tử trong Hồng Hoang Thế Giới nhân duyên luôn tốt, hai người cũng không ra tay mưu đoạt Địa Thư.

Nhưng giờ đây nhìn, Địa Thư hoàn toàn là mấy kiện đỉnh cấp nhất trong Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Cùng đẳng cấp với Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp của Lão Quân.

Chỉ cách Tiên Thiên Chí Bảo một đường, vượt xa bất kỳ pháp bảo nào của Tây Phương Giáo.

Sớm biết như vậy, hai người dù liều nhân quả cũng phải đoạt lấy Địa Thư.

Với uy năng của Địa Thư, đủ để trở thành bảo vật lập giáo của

Tây Phương Giáo.

Vô Tận Huyết Hải, trong Huyết Thần Cung.

“Không ngờ Trấn Nguyên Tử đạo huynh Địa Thư có uy năng như vậy, không biết ai sẽ thắng ai thua với Lão Quân?” Minh Hà Giáo Chủ nhìn Thiên Đình phía trên, tán thán nói.

“Thôi đi, thực lực của Lão Quân không thể tưởng tượng được.” Hư Không Đạo Nhân ngồi bên cạnh lười biếng nói.

Thị nữ Ô Ma kiều tiếu đứng sau lưng, giúp hắn xoa bóp vai.

“Lão Gia, thực lực của Lão Quân mạnh đến vậy sao?

Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân có thực lực như thế mà cũng không thể thắng được?” Ô Ma tò mò hỏi.

Với khí thế hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục, Ô Ma chỉ cảm thấy mạnh hơn Minh Hà Lão Tổ.

Nhưng nghe ý tứ Hư Không Đạo Nhân, lại hoàn toàn không thể so sánh với Lão Quân.

Với tu vi của nàng, cũng không thể tưởng tượng được Lão Quân rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Chương 97

“Mạnh hơn ngươi.” Hư Không Đạo Nhân lắc đầu.

Ô Ma thấy vậy ngoan ngoãn không hỏi nữa, chuyên tâm phục thị Hư Không Đạo Nhân.

“Vậy Sư Tôn, lát nữa Người có ra tay không?” Minh Hà hỏi.

Đã là Hư Không Đạo Nhân nói như vậy, thì Trấn Nguyên Tử hiển nhiên không có chút hy vọng chiến thắng, chỉ sẽ bị Lão Quân trấn áp.

“Cứ xem đi!” Hư Không Đạo Nhân đạm đạm nói.

Minh Hà Lão Tổ cười hắc hắc hai tiếng, không nói gì nữa.

Trong Thiên Đình.

“Lão Quân, thế nào?” Trấn Nguyên Tử ở trong hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục, cảm thấy sức mạnh của mình cường đại vô cùng.

“Không sao!” Thanh âm đạm mạc của Lão Quân truyền ra.

“Hừ!” Trấn Nguyên Tử nghe lời Lão Quân lạnh hừ một tiếng.

“Lão Quân dù sao cũng thực lực cường đại, hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục ta triệu hồi ra cũng chưa chắc có thể đối phó với ngươi, cứ bắt lấy Côn Bằng trước đã.” Trấn Nguyên Tử không vội vàng động thủ với Lão Quân.

Trấn Nguyên Tử cũng rõ ràng Lão Quân có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ trong tay.

Một chiêu này chưa chắc đã làm gì được hắn, cứ bắt lấy Côn Bằng trước đã.

Dù sao mục đích chính của chuyến đi Thiên Đình lần này, là tìm Côn Bằng báo thù, chứ không phải đấu pháp với Lão Quân.

Lập tức Trấn Nguyên Tử không còn do dự, bàn tay lớn trực tiếp vồ lấy Côn Bằng.

Trong hình chiếu, bất luận Hạo Thiên, Dao Trì hay Côn Bằng, ngũ cảm đều bị tước đoạt, nhưng đối với Trấn Nguyên Tử lại hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Côn Bằng căn bản không biết Trấn Nguyên Tử đang vồ lấy mình.

Đúng lúc đó, một chiếc thanh đồng đăng xuất hiện trong trường.

Ngọn lửa phát ra từ thanh đồng đăng tuy nhỏ, nhưng lại chiếu sáng cả Thiên Đình.

Bát Cảnh Cung Đăng, Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Lão Quân.

Thấy bàn tay lớn vồ lấy Côn Bằng, Lão Quân lại một biện quải trực tiếp đánh tan bàn tay lớn đó.

"Cái gì?!" Trấn Nguyên Tử trong lòng kinh nộ, nào ngờ lại bị Lão Quân ngăn cản.

"Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Lão Quân quả thực quá nhiều rồi." Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng bất đắc dĩ, Lão Quân không những tu vi cao, Tiên Thiên Linh Bảo lại còn đầy một nắm.

"Để ta phá Hồng Hoang Hàng Lâm của ngươi." Lão Quân lại không để ý đến Trấn Nguyên Tử.

Trực tiếp triệu hồi ra một đạo thần phù, thần phù phóng ra vô lượng Thái Thanh Tiên Quang bao phủ Thiên Đình.

Trấn Nguyên Tử kinh hãi phát hiện, dưới thanh quang, hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục dường như bị cấm cố.

Lại một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù.

"Phá!" Chỉ thấy Lão Quân hít sâu một hơi, bàn long biện quải

phóng đại, hung hăng rút ra.

Trực tiếp đánh nát hình chiếu Hồng Hoang Thế Giới đó.

Hồng Hoang Thế Giới, tất cả Thánh Nhân nhìn cảnh này đều chấn kinh vô cùng.

Tuy tất cả mọi người đều cho rằng chiêu này không làm gì được Lão Quân.

Nhưng cũng không ngờ Lão Quân lại dễ dàng đánh nát hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục đến vậy.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ đâu?

Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp đâu?

Lão Quân một kiện cũng không dùng, chỉ dùng bàn long biện quải đánh nát hình chiếu.

Tu vi Lão Quân, rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Trấn Nguyên Tử không thể tin được nhìn cảnh này.

Dường như không dám tin Lão Quân lại đơn giản phá vỡ hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục đến vậy.

Tuy biết Lão Quân thực lực cường đại vô cùng, là vị mạnh nhất trong các Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng trong dự đoán của Trấn Nguyên Tử, có gia thành của hình chiếu Hồng Hoang Thế Giới, ít nhất cũng có thể một trận chiến với Lão Quân.

Dù không phải đối thủ của Lão Quân, ít nhất cũng có thể gây ra chút phiền phức cho hắn, thậm chí vây khốn Lão Quân một đoạn thời gian.

Chỉ cần vây khốn Lão Quân một đoạn thời gian, thì hắn có thể trực tiếp bắt lấy Côn Bằng.

Đến lúc đó dù không phải đối thủ của Lão Quân, cũng có thể ung dung rút lui.

Chỉ cần thành công mang Côn Bằng ra khỏi Thiên Đình, đối với Trấn Nguyên Tử mà nói là đại thắng toàn diện.

Nào ngờ, chiêu mà hắn tự hào nhất đối với Lão Quân căn bản vô dụng.

Chỉ một biện quải giản đơn, đã đánh nát hình chiếu Hồng Hoang Thế Giới.

Đúng rồi, hắn đã dùng Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù và Bát Cảnh Cung Đăng hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Chỗ khiến Trấn Nguyên Tử thổ huyết nhất là.

Ngay cả hai kiện pháp bảo mạnh nhất của Lão Quân, Thái Cực Đồ và Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp đều không bị bức xuất.

"Thực lực Lão Quân lại khủng bố đến vậy?" Trong Đại Lôi Âm Tự, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề trố mắt kinh ngạc nói.

Hai người nhìn Lão Quân đơn giản phá vỡ hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục do Trấn Nguyên Tử triệu hồi.

Đều có chút không dám tin.

"Chẳng lẽ hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục đó, chỉ nhìn có vẻ lợi hại, mà hữu danh vô thực?" Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút hoài nghi nói.

Lão Quân dễ dàng phá vỡ hình chiếu đó đến vậy.

Chẳng lẽ vì Trấn Nguyên Tử triệu hoán ra hình chiếu Hồng Hoang

Đại Lục, chỉ nhìn có khí thế kinh nhân, kỳ thực không có uy lực sao?

"Không phải, Linh Thức của ta sẽ không sai." Tiếp Dẫn Đạo Nhân lắc đầu nói, sắc mặt cũng ngưng trọng.

Hắn và Chuẩn Đề Đạo Nhân đều là tu vi Thánh Nhân, đối với loại cảm ứng này sẽ không sai.

Hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục đó quả thực khủng bố vô cùng, bất luận ai trong hai người họ ra tay, muốn phá vỡ đều phải tốn một phen công sức, tuyệt đối không thể dễ dàng như Lão Quân.

"Thực lực Lão Quân, mạnh hơn ta quá nhiều rồi." Tiếp Dẫn Đạo Nhân tự mình thừa nhận, trong lòng có chút áp lực.

Với thực lực Lão Quân như vậy, Tây Phương Giáo thật sự có cơ hội đại hưng sao?

"Nếu ta Hủy Diệt Kiếm Đạo đại thành, không biết có thể cùng Lão Quân Sư Huynh một trận chiến không." Thông Thiên Giáo Chủ trong mắt dũng ra thao thiên chiến ý.

Vốn dĩ hắn cho rằng thực lực Lão Quân mạnh hơn mình, nhưng chênh lệch cũng không đến mức quá lớn.

Đến khi chứng kiến một kích hôm nay, Thông Thiên mới phát hiện thực lực Lão Quân khủng bố hơn mình tưởng tượng.

Nếu Lão Quân động dụng Thái Cực Đồ và Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp để đối phó.

Thì kết cục phỏng chừng cũng chẳng hơn Trấn Nguyên Tử là bao.

"Tu vi của Đại Sư Huynh lại tiến bộ rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn thủ đoạn của Lão Quân thập phần kinh hỉ.

"Đợi thực lực ta tiến thêm một bước nữa, liên hợp với Hồng Quân lão sư, chưa chắc không thể đánh giết Hư Không Đạo Nhân kia." Lập

tức Nguyên Thủy trong lòng thầm nghĩ.

Bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết, sau đó lại bị buộc bế quan ngàn năm.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cực kỳ khuất nhục.

Nhưng hắn cũng biết thực lực Hư Không Đạo Nhân không thể đối kháng, vì vậy mấy năm nay vẫn luôn bế quan.

Giờ đây nhìn thực lực Lão Quân, Nguyên Thủy cảm thấy nếu tiến thêm một bước nữa.

Với uy năng của Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, cộng thêm Lão Quân và Hồng Quân lão sư.

Ba người liên thủ, chưa chắc không có cơ hội đánh giết Hư Không Đạo Nhân.

Ít nhất thực lực Lão Quân đã đạt đến mức, sử dụng Thái Cực Đồ có thể khắc chế Pháp Tắc Không Gian của Hư Không Đạo Nhân.

Nguyên Thủy tin rằng, chỉ cần có cơ hội, không cần hắn mở miệng.

Hồng Quân lão sư tuyệt đối sẽ chủ động tìm hắn và Lão Quân để đối phó Hư Không Đạo Nhân.

Nỗi khuất nhục Hư Không Đạo Nhân mang lại, Nguyên Thủy Thiên Tôn chưa một khắc nào quên.

Trong Thiên Đình.

“Trấn Nguyên Tử, ngươi còn lời gì muốn nói không?” Lão Quân giơ bàn long biện quải, chỉ vào Trấn Nguyên Tử nói.

“Phá Hình Chiếu của ta thì sao?

Ngươi có thể phá Địa Thư của ta được không!” Trấn Nguyên Tử

sắc mặt trầm xuống.

Tuy thực lực Lão Quân cường đại vượt quá dự liệu của hắn.

Nhưng Trấn Nguyên Tử suy nghĩ với Địa Thư và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ hộ thể, Lão Quân cũng không thể dễ dàng đánh bại hắn.

Dù sao lực phòng ngự của Địa Đạo Thánh Nhân, mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân không ít.

"Lão Quân Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử dùng hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục che phủ Thiên Đình ta, lấy Địa Đạo phản áp Thiên Đạo.

Đây chẳng khác nào đang tiết độc Thiên Đạo, xin Lão Quân Thánh Nhân mau chóng bắt lấy hắn." Hạo Thiên trong lòng phẫn nộ vô cùng.

Hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục che phủ cả Thiên Đình, chẳng khác nào đang tát vào mặt chủ nhân Thiên Đình.

Trời ở trên, đất ở dưới.

Là quy tắc vận hành của Hồng Hoang Thế Giới.

Trong mắt Hạo Thiên, điều đó đại biểu cho Địa Đạo ở dưới Thiên Đạo, Thiên Đình thống trị đại địa.

Chương 98

Trấn Nguyên Tử triệu hoán hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục che phủ cả Thiên Đình, chẳng khác nào đang tạo phản.

Đem tôn nghiêm Thiên Đạo chà đạp dưới đất.

"Việc này ta tự có chừng mực." Lão Quân liếc nhìn Hạo Thiên một cái, lời nói mang theo một tia bất mãn nhàn nhạt.

Thân phận Lão Quân, trưởng bối trong Thánh Nhân, người đứng đầu Thiên Đạo Thánh Nhân, thủ lĩnh Tam Thanh.

Hạo Thiên lại dám ra lệnh cho hắn.

Hạo Thiên là chủ nhân Thiên Đình thì sao.

Chẳng qua chỉ là một Chuẩn Thánh mà thôi, cũng dám mạo phạm Thánh Nhân.

"Thánh Nhân thứ tội, Hạo Thiên chỉ vì sốt ruột duy hộ uy nghiêm Thiên Đạo, mà mạo phạm Thánh Nhân." Dao Trì vội vàng kéo Hạo Thiên bên cạnh.

"Thánh Nhân thứ tội, Hạo Thiên đường đột rồi." Nghe lời Lão Quân nói, Hạo Thiên trong lòng cũng rùng mình, biết mình đã chọc giận Lão Quân Thánh Nhân.

Đến khi Dao Trì bên cạnh nhắc nhở, mới phản ứng lại, vội vàng cáo tội.

"Thôi đi!" Lão Quân đạm đạm nói.

Nếu Trấn Nguyên Tử không chịu thúc thủ chịu trói, thì Lão Quân tự nhiên cũng sẽ không lưu thủ.

Chỉ là làm, không đến lượt một Hạo Thiên ở bên cạnh chỉ tay năm

ngón.

Hạo Thiên, Dao Trì nghe câu này, trong lòng đều thở phào một hơi, vội vàng lùi sang một bên.

"Trấn Nguyên Tử, nếu ngươi đã chấp mê bất ngộ, vậy đừng trách ta." Thấy Hạo Thiên đã lùi xuống, Lão Quân nhìn Trấn Nguyên Tử nói.

"Ta muốn xem ngươi có thủ đoạn gì?" Trấn Nguyên Tử lạnh hừ một tiếng.

Địa Thư bay lên, hóa thành Thiên Địa Mô Thai bản thể, bảo vệ Trấn Nguyên Tử chặt chẽ trong đó.

"Minh ngoan bất linh." Lão Quân lắc đầu, trực tiếp bước tới, hung hăng đánh xuống Trấn Nguyên Tử một cái.

"Rầm!" Tiếng va chạm trầm đục vang lên, Lão Quân chỉ cảm thấy đánh vào Hồng Hoang Đại Lục.

Bàn long biện quải một quải đánh xuống, ức vạn tinh thần đều sẽ phấn toái, nhưng Địa Thư lại không chút phản ứng.

"Không hổ là Thiên Địa Mô Thai." Lão Quân tán thán một tiếng.

Địa Thư sau khi bị Trấn Nguyên Tử triệt để tế luyện, cuối cùng đã hiển thị ra uy năng vốn có.

Mỗi một kích của Lão Quân đều giống như đánh vào cả Hồng Hoang Thế Giới.

Không phá vỡ phòng ngự Địa Thư, căn bản không thể làm tổn thương Trấn Nguyên Tử đang được bảo vệ bên trong.

"Lão Quân, ngươi hết thủ đoạn rồi sao?" Trấn Nguyên Tử nhìn Lão Quân giơ bàn long biện quải, trong lòng cũng có chút khẩn trương.

Dù sao vừa rồi Lão Quân một biện quải đã trực tiếp đánh nát hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục do hắn triệu hồi ra.

Tuy biết phòng ngự Địa Thư vô song, nhưng cũng không chắc chắn có thể chống đỡ được biện quải của Lão Quân.

Vì vậy âm thầm chuẩn bị Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, một khi Địa Thư bị đánh phá, sẽ dùng Hạnh Hoàng Kỳ hộ thân.

Cho đến khi Lão Quân hung hăng một biện quải đánh vào Địa Thư.

Trấn Nguyên Tử ngoại trừ cảm thấy thân thể và Nguyên Thần hơi chấn động ra, cũng không bị thương mới thở phào nhẹ nhõm.

Lão Quân lại không đáp lời, lại hung hăng một biện quải rút xuống.

Nhưng ngoại trừ khiến Nguyên Thần Trấn Nguyên Tử chấn động mạnh hơn một chút, vẫn không phá vỡ được phòng ngự Địa Thư.

Sau đó Lão Quân lại dùng Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, muốn định trụ Địa Thư, nhưng vẫn không có cách nào.

Lão Quân liên tục thử Bát Cảnh Cung Đăng, Thái Ất Phất Trần và mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo khác đều không làm gì được Địa Thư.

"Lão Quân, ta xem ngươi có bản lĩnh gì?" Trấn Nguyên Tử nhìn Lão Quân liên tục thử mấy kiện pháp bảo, đều không làm gì được Địa Thư, liền thở phào một hơi.

"Lực phòng ngự của Địa Thư ngang với Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp của ta." Lão Quân nhíu mày, thật sự không có cách nào với Địa Thư đó.

"Xem ra chỉ có thể dùng Thái Cực Đồ." Vốn dĩ Lão Quân không muốn lấy Thái Cực Đồ ra.

Dù sao trong mắt hắn, với tu vi của mình mà đối phó với tồn tại

vừa mới thành Thánh Nhân như Trấn Nguyên Tử, không đến mức phải động dụng Thái Cực Đồ.

Nhưng Địa Thư thật sự quá cường hoành, giờ đây không động dụng cũng không được nữa.

Thái Cực Đồ xuất hiện trong tay Lão Quân, Trấn Nguyên Tử cũng sắc mặt ngưng trọng.

Uy danh Tiên Thiên Chí Bảo đã lưu truyền trong Hồng Hoang Thế Giới vô số năm, Trấn Nguyên Tử cũng biết.

Trong lòng cũng không chắc Địa Thư có thể chống đỡ được Thái Cực Đồ hay không.

"Đi!" Thái Cực Đồ hóa thành một tòa Kim Kiều đi sâu vào trong Địa Thư, hoàn toàn định trụ Địa Thư.

Lão Quân giơ chân bước lên Thái Cực Đồ, xuyên qua Địa Thư trực tiếp đi về phía Trấn Nguyên Tử.

"Cái gì!" Trấn Nguyên Tử vội vàng liều mạng thúc giục Địa Thư.

Địa Thư vốn có thể câu thông Hồng Hoang Đại Lục, lại dường như bị cả Hồng Hoang Đại Lục đè nặng trên người.

Bị Thái Cực Đồ trấn áp cứng đờ, không chút phản ứng.

"Đừng phí công vô ích." Lão Quân đạm đạm nói.

Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ ngay cả Hoàn Vũ Kỳ Bàn do Hư Không Đạo Nhân đích thân sử dụng còn có thể định trụ, huống hồ là Địa Thư của Trấn Nguyên Tử chứ.

Thấy Lão Quân lại giơ biện quải.

Bất đắc dĩ, Trấn Nguyên Tử triển khai Hạnh Hoàng Kỳ.

Vạn đóa kim liên phù hiện quanh Trấn Nguyên Tử, bảo vệ hắn

chặt chẽ.

Nhưng Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ dù sao cũng không bằng Địa Thư, bị Lão Quân trực tiếp một quải rút đến hiện ra nguyên hình.

Thấy Lão Quân lại giơ biện quải, Trấn Nguyên Tử không còn cách nào, chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Đến lúc này, hắn mới biết thực lực Lão Quân khủng bố đến mức nào.

Ở xa Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng ba người nhìn Lão Quân cao cao giơ biện quải, trên mặt đều cuồng hỉ.

Chỉ cần một biện quải đánh xuống, Côn Bằng sẽ bớt đi một đại địch, uy nghiêm Thiên Đình cũng sẽ được thiết lập.

Thấy Trấn Nguyên Tử sắp chết dưới biện quải của Lão Quân.

Cả không gian vô thanh vô tức ba động.

Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng ba người trên mặt vẫn giữ vẻ cuồng hỉ, nhưng lại căn bản không thể động đậy.

Nhìn kỹ, ba người thậm chí ngay cả biểu cảm cũng không thay đổi, dường như ngay cả tư duy cũng bị đóng băng.

Lão Quân phát hiện biện quải của mình giơ cao, nhưng lại không thể đánh xuống, trong mắt cũng lóe lên một tia kinh khủng.

Loại Pháp Tắc Thời Không này, vị đó đã đến!

Trong Thiên Đình, Lão Quân toàn thân bị Thời Không Pháp Tắc phong tỏa chặt chẽ.

Tuy có ý muốn triệu hồi Thái Cực Kim Kiều, trực tiếp rời khỏi nơi đây, nhưng cuối cùng đã nhịn xuống, không động thủ.

Hiện tại Hư Không Đạo Nhân chưa hề biểu lộ ác ý, huống chi Lão

Quân tự nhận lần này mình cũng chưa đắc tội Hư Không Đạo Nhân.

Dù sao Trấn Nguyên Tử mạo phạm Thiên Đình trước, Người chỉ ngăn cản mà thôi.

Nếu Hư Không Đạo Nhân thật sự muốn động thủ, Hồng Quân Đạo Tổ nhất định sẽ ngăn cản.

Nếu Hư Không Đạo Nhân lại như lần trước đánh giết Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà Thiên Đạo và Đạo Tổ lại không hiện thân, vậy sau này toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới sẽ do Địa Đạo làm chủ.

Các Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không ngu, tất cả đều không thể làm gì được vị Hư Không Thánh Nhân kia.

Vậy tự nhiên chỉ có thể nhượng bộ, để Địa Đạo Thánh Nhân chưởng khống Hồng Hoang Thế Giới.

Cũng như thuở ban đầu Thiên Đạo thế đại, Hậu Thổ Nương Nương rõ ràng chưởng khống Địa Đạo, nhưng lại chỉ có thể ở trong Luân Hồi mà không xuất thế vậy.

Không gian khẽ chấn động.

Các vết nứt thời không đen kịt tựa như những đường nét, phác họa một hình người trước mặt Lão Quân.

Dần dần, một hình người hư vô được lấp đầy, thân ảnh Hư Không Đạo Nhân cũng xuất hiện tại Dao Trì Viên của Thiên Đình. "Bái kiến Hư Không Thánh Nhân!" Hư Không Đạo Nhân đã cấm cố Lão Quân, Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng cùng những người khác, đương nhiên sẽ không cấm cố Trấn Nguyên Tử.

Trấn Nguyên Tử vốn tưởng rằng đây là tử cục.

Ai ngờ toàn bộ Thiên Đình đột nhiên bị Không Gian Pháp Tắc cường hoành vô cùng triệt để cấm cố.

Ngay cả Lão Quân mạnh mẽ đến mức không còn sức chống đỡ, cũng bị phong tỏa hoàn toàn.

Biển quải cuối cùng cũng không thể đánh xuống được.

Trấn Nguyên Tử nhìn xem, làm sao lại không hiểu Hư Không Đạo Nhân đã ra tay tương trợ.

Nhưng Trấn Nguyên Tử nhất thời cũng không rõ, Hư Không Đạo Nhân cấm cố Lão Quân chỉ vì muốn cho mình có thể thoát đi, hay muốn tự mình đến xử lý việc này.

Trực đến khi Hư Không Đạo Nhân hiện thân, Trấn Nguyên Tử mới thở phào nhẹ nhõm, hành lễ nói. "Mau thu Địa Thư lại." Hư Không Đạo Nhân phân phó.

Trấn Nguyên Tử nghe lời, vội vàng triệu hồi Địa Thư.

Địa Thư vừa nãy còn bị Thái Cực Đồ áp chế không thể nhúc nhích, lúc này lại được Trấn Nguyên Tử tùy tay triệu hồi.

Kim Kiều do Thái Cực Đồ biến hóa ra, chỉ lặng lẽ ở đó, đối với hành động của Trấn Nguyên Tử thì như không nhìn thấy.

Một bên, Hư Không Đạo Nhân tùy tay cũng triệt đi Không Gian Pháp Tắc.

Lão Quân vội vàng hạ biển quải đang giơ cao xuống.

Sau một thoáng do dự, Lão Quân chắp tay nói: "Bái kiến Hư Không Đạo huynh." Một bên khác, Hạo Thiên, Dao Trì và Côn Bằng ba người nhìn Hư Không Đạo Nhân đột nhiên hiện thân, đầu óc đều trống rỗng.

Chương 99

Vừa nãy, mắt thấy Lão Quân đại phát thần uy, đánh cho Trấn Nguyên Tử không còn sức chống đỡ.

Ai ngờ trong nháy mắt, vị Hư Không Đạo Nhân mà Thiên Đạo cũng vô kế khả thi lại đích thân tới.

Không phải là đến bắt nạt người ta sao.

Hạo Thiên và Dao Trì sắc mặt trắng bệch.

Những Đại Năng giả cùng các Thiên Đạo Thánh Nhân ở Hồng Hoang Thế Giới, dù có coi thường Thiên Đình, không cho Thiên Đình mặt mũi, cũng không dám thật sự động thủ với Hạo Thiên và Dao Trì, giết chết hai người.

Dù sao Hạo Thiên và Dao Trì là Thiên Đế và Vương Mẫu do Thiên Đạo đã định của Hồng Hoang Thế Giới.

Các Thiên Đạo Thánh Nhân, cùng lắm là coi thường, hoặc trách mắng hai người.

Nhưng tuyệt đối không dám mạo hiểm giết chết hai người.

Song Hư Không Đạo Nhân lại hoàn toàn không có chút cố kỵ nào.

Ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân còn dám giết, huống chi hai vị Thiên Đình chi chủ nhỏ bé.

Đặc biệt Côn Bằng, càng sợ đến run lẩy bẩy, cảm thấy kỳ tử đã gần kề.

Khi Lão Quân hiện thân, Côn Bằng thật tâm cảm thấy đại kiếp sinh tử của mình đã qua.

Kết quả chiêm bốc thôi diễn Thiên Cơ, quả nhiên chính xác, một

đường sinh cơ nằm ở Thiên Đình.

Nhưng sự xuất hiện của Hư Không Đạo Nhân lại hoàn toàn lật đổ kết quả đó.

Chiêm bốc, thôi diễn Thiên Cơ, nhưng Hư Không Đạo Nhân lại là tồn tại mà Thiên Đạo cũng vô kế khả thi.

Thuật thôi diễn Thiên Cơ có lợi hại đến đâu cũng không thể suy đoán được Hư Không Đạo Nhân sẽ làm gì.

Côn Bằng, Hạo Thiên và Dao Trì ba người ở một bên do dự mãi, đang nghĩ xem có nên đi bái kiến vị Hư Không Đạo Nhân kia hay không.

Nhưng những vai diễn nhỏ bé như họ tự nhiên không đáng để Hư Không Đạo Nhân bận tâm. "Lão Quân, mới đó mà tu vi của ngươi lại tiến bộ rồi." Hư Không Đạo Nhân trên dưới đánh giá Lão Quân mấy lần rồi nói.

Thực lực của Lão Quân hiện tại so với sau trận đại chiến trước Ngũ Trang Quán lần trước lại đề thăng không ít.

Tuy nhiên đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, hiện tại Lão Quân vẫn có thể tùy tay đánh bại.

Nhưng tốc độ tiến bộ tu vi của Lão Quân khiến Hư Không Đạo Nhân vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng Thiên Đạo Thánh Nhân đột phá cảnh giới cực kỳ không dễ dàng.

Đối với Thiên Đạo Thánh Nhân mà nói, tích lũy pháp lực không có tác dụng.

Muốn đột phá cảnh giới, chỉ dựa vào việc tham ngộ Thiên Đạo Pháp Tắc.

Nhưng tham ngộ Pháp Tắc là thứ đó, có thể ngộ thấu thì ngộ thấu, không thể ngộ thấu, có thể ức vạn năm cũng không có chút tiến triển nào.

Thực lực Lão Quân tiến bộ nhanh như vậy, rõ ràng là việc tham ngộ Thiên Đạo Pháp Tắc lại sâu thêm không ít. "Vì sao tu vi Lão Quân lại tiến bộ nhanh như vậy?" Hư Không Đạo Nhân cũng tự hỏi trong lòng.

Nếu có thể biết được bí mật tiến bộ nhanh chóng của Lão Quân, không chừng cũng có thể dùng để đề thăng tu vi Địa Đạo Thánh Nhân.

Lão Quân tiến bộ nhanh như vậy, chỉ có hai loại khả năng.

Một là tư chất Lão Quân tuyệt đỉnh, bản thân thiện trường cảm ngộ Thiên Đạo Pháp Tắc, như đệ tử Bàn Vương của Hư Không Thánh Nhân, đối với Độc Đạo Pháp Tắc lĩnh ngộ phi phàm.

Loại khác là Thiên Đạo ban thưởng, khiến Lão Quân có thể tiện lợi hơn trong việc tham ngộ Thiên Đạo.

Theo suy đoán của Hư Không Đạo Nhân, tư chất Lão Quân có cao đến mấy, cũng không thể trong thời gian ngắn như vậy mà tiến bộ được nữa. "Không lẽ vì ta khiến Thiên Đạo chấn nộ, sau đó Thiên Đạo lén lút cấp 'hack' cho mấy vị Thánh Nhân kia sao?" Hư Không Đạo Nhân nghĩ đến một khả năng.

Thiên Đạo không thể làm gì ta, chỉ có thể tìm cách đề thăng thực lực của các Thánh Nhân kia để đối phó.

Dù sao lần trước Hồng Quân có thể mượn sức Thiên Đạo, đề thăng không ít.

Nhưng theo quan sát của ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng hai vị Tây Phương Giáo kia, thực lực tuy cũng có chút tiến bộ, nhưng xa xa không lớn bằng Lão Quân. "Chỉ là hơi tinh tiến một chút mà thôi, xa xa

không bằng Hư Không Đạo huynh.

Không biết Đạo huynh lần này đến đây là có chuyện gì?" Lão Quân lảng tránh chuyện tu vi, hỏi ngược lại Hư Không Đạo Nhân. "Ta tự nhiên là vì Trấn Nguyên Tử." Hư Không Đạo Nhân khẽ cười một tiếng. "Hư Không Đạo huynh, Trấn Nguyên Tử Đạo hữu cường xông Thiên Đình, muốn đánh giết Thiên Sư do Thiên Đình sắc phong." Lão Quân chậm rãi nói.

Đối mặt Hư Không Đạo Nhân, Người không dám dùng thái độ bức người như vậy. "Bần Đạo đã khổ sở khuyên nhủ rất lâu, nào ngờ Trấn Nguyên Tử Đạo hữu lại cố chấp làm theo ý mình, tự cho là tu vi cao thâm, có thể ức hiếp Thiên Đình.

Cuối cùng, Bần Đạo cũng đành phải ra tay." "Lão Quân, khi nào thì ngươi lại coi trọng Thiên Đình đến vậy?" Hư Không Đạo Nhân cười cười.

Lúc ban đầu Thiên Đình căn bản không ai để vào mắt.

Địa vị ở Hồng Hoang Thế Giới còn không cao hơn Địa Phủ là bao.

Địa Phủ dù sao cũng chỉ có một Hậu Thổ, bị Hồng Quân bày kế nhốt trong Luân Hồi.

Cho nên Địa Phủ không bị người ta để vào mắt là bình thường.

Thiên Đình thì lại do Hồng Quân đích thân lập ra dưới danh nghĩa Thiên Đạo, trên danh nghĩa có sáu vị Thánh Nhân chống lưng.

Vậy mà bị các Đại Năng Hồng Hoang Thế Giới xem như vô vật.

Thậm chí ngay cả những dư nghiệt Yêu Tộc Thiên Đình cũng đi lại tự do.

Chẳng phải vì các Thánh Nhân kia đều không đặt Thiên Đình vào lòng sao. "Hạo Thiên và Dao Trì là Thiên Đế và Vương Mẫu, Thiên

Đình có Thiên Đình chi chủ, ta thân là Thánh Nhân cũng không tiện nhúng tay." Lão Quân nói những lời hoàn toàn xảo biện.

Đừng nói Hư Không Đạo Nhân và Trấn Nguyên Tử không tin, ngay cả Hạo Thiên và Vương Mẫu cũng cảm thấy Lão Quân đang nói bừa.

Hồi đó Hạo Thiên từng bái phỏng mấy vị Thánh Nhân, thỉnh cầu phái đệ tử dưới trướng chi viện Thiên Đình.

Nếu thật sự cảm thấy Thiên Đình có Hạo Thiên ở đó, Thánh Nhân không tiện nhúng tay vào việc Thiên Đình, thì đệ tử dưới trướng tổng có thể chứ.

Thậm chí Thánh Nhân chỉ cần nói một câu, bảo đệ tử dưới trướng tôn trọng Thiên Đình một chút.

Những Đại Năng khác ở Hồng Hoang Thế Giới sẽ không coi Thiên Đình là không đáng kể như vậy.

Ban đầu các Thánh Nhân và đệ tử dưới trướng coi thường Thiên Đình, nên những Đại Năng Hồng Hoang khác chỉ học theo mà thôi. "Vậy hiện tại vì sao lại nhúng tay?" Hư Không Đạo Nhân hỏi ngược lại. "Trấn Nguyên Tử Đạo hữu nay đã là Thánh Nhân, lại nhúng tay vào việc Thiên Đình.

Chúng ta thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên phải duy hộ thể diện Thiên Đình, uy nghiêm Thiên Đạo sao?" Lão Quân nói những lời này thực chất là ngầm trách móc Trấn Nguyên Tử đã nhúng tay vào việc Thiên Đình trước. "Thể diện Thiên Đình, uy nghiêm Thiên Đạo sao?" Hư Không Đạo Nhân lặp lại hai câu này, đột nhiên cười. "Thiên Đạo có uy áp ư?" Lời của Hư Không Đạo Nhân vừa dứt, từng đạo lôi đình màu tím xuất hiện trên Thiên Đình.

Phía trên Thiên Đình vốn vạn trượng hào quang, lúc này lại hoàn

toàn bị mây đen bao phủ.

Thiên Đạo nghe những lời này cũng phẫn nộ. "Ngươi..." Ngay cả Lão Quân vốn tính tình tốt, cũng không nhịn được có chút tức giận.

Trong số các Thánh Nhân, Lão Quân là người tôn trọng sự tồn tại của Thiên Đạo nhất.

Trấn Nguyên Tử nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, trong lòng vô cùng bội phục.

Sau khi trở thành Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử càng cảm nhận sâu sắc sự thâm sâu khó lường của Địa Đạo và Thiên Đạo. "Cũng chỉ có Hư Không Thánh Nhân mới dám nói những lời như vậy!" Trấn Nguyên Tử cảm thán trong lòng. "Thật bá đạo!" Trên Kim Ngao Đảo, tại Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, trong lòng cũng không biết tư vị gì.

Cuối cùng chỉ có thể thốt ra một câu nói, cũng không biết là tán thưởng hay bội phục.

Ngay sau đó Thiên Đạo chấn nộ, thiên địa biến sắc, Thông Thiên Giáo Chủ nhắm mắt lại lặng lẽ cảm ứng. "Xem ra chỉ có thể đi một chuyến rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ mở mắt ra, bất đắc dĩ nói.

Ngay lập tức liền cầm Tru Tiên Tứ Kiếm, hướng Thiên Đình mà đi. "Cuồng vọng!" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn phẫn nộ mắng một tiếng. "Được, được, được.

Hôm nay sáu Thánh chúng ta liên thủ, lại luận bàn với Hư Không Đạo Nhân một trận." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cảm nhận được tin tức truyền đến từ Thiên Đạo, sắc mặt mừng rỡ.

Triệu xuất Bàn Cổ Phiên, cũng trực bôn Thiên Đình. "Sư huynh, xem ra ta chỉ có thể đi một chuyến." Tại Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Chuẩn Đề Đạo Nhân mở mắt, nói với Tiếp Dẫn.

Thiên Đạo chấn nộ, cũng không thể không đi. "Đi thôi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân than một tiếng, cũng đứng dậy.

Hai người trong lòng đều đã định chủ ý, lần này tuyệt đối phải để Tam Thanh đánh trận đầu. "Ai!" Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Thánh Nhân thở dài một tiếng.

Lần trước sáu người liên thủ đối phó Hư Không Đạo Nhân, kết quả bị Người tùy tay dùng Hoàn Vũ Kỳ Bàn khống chế.

Mỗi lần nghĩ lại chuyện đó, Nữ Oa Nương Nương trong lòng đều sợ hãi không thôi.

Nay lại phải đối đầu với Hư Không Đạo Nhân, trong lòng Nữ Oa Nương Nương tự nhiên cực kỳ không muốn.

Chương 100

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân, cuối cùng cũng không thể nghịch lại mệnh lệnh của Thiên Đạo.

Trong sự bất đắc dĩ, Nữ Oa cũng chỉ có thể rời khỏi Oa Hoàng Cung đi hạ giới.

Tam Thập Tam Thiên, Đại La Thiên.

Đại La Thiên là nơi cao nhất của Hồng Hoang Thế Giới, Thiên Đình đại biểu cho uy áp của Thiên Đạo lơ lửng phía trên Đại La Thiên.

Bên ngoài Đại La Thiên, là ức vạn dặm thanh minh, nơi ngoài cùng giao giới giữa Hồng Hoang Thế Giới và Vô Tận Hỗn Độn.

Ở nơi cao nhất của Hồng Hoang Thế Giới, vốn luôn có vạn đạo hào quang, muôn sắc mây lành.

Mây đen, lôi đình vốn nên là thủ đoạn mà Tiên Thần Thiên Đình dùng để trừng phạt yêu ma phàm nhân mạo phạm thiên quy thiên điều, nghịch lại Thiên Đạo ở hạ giới.

Thế nhưng hôm nay, mây đen lại xuất hiện phía trên Đại La Thiên, bao phủ cả Thiên Đình ở bên dưới.

Mây đen dày đặc nhìn qua đã cách Thiên Đình mấy vạn trượng, đối với tiên nhân mà nói, hầu như giơ tay là có thể chạm tới.

Nhưng không có bất kỳ một tiên nhân nào dám trong lúc này đi chạm vào hoặc xua đuổi những đám mây đen đó.

Chỉ dám trốn trong các cung điện của Thiên Đình, run lẩy bẩy.

Bởi vì mây đen không phải là loại mây đen bình thường, mà là

biểu hiện của sự chấn nộ của Thiên Đạo.

Lôi đình màu tím hồng lóe sáng, nhảy múa giữa từng lớp mây mù, bất kỳ một đạo lôi đình nào cũng khủng bố vô cùng.

Ngay cả Đại La Kim Tiên, chỉ cần bị đánh trúng cũng sẽ lập tức hồn phi phách tán, hình thần câu diệt.

Chuẩn Thánh cường đại vô cùng cũng không chịu nổi mấy đạo lôi đình như vậy.

Lúc này, trừ sáu người Hư Không Đạo Nhân, Trấn Nguyên Tử, Lão Quân, Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng tại chỗ ra.

Thiên binh Thiên tướng còn lại của Thiên Đình đều tự động trở về nơi cư ngụ trong Thiên Đình, cầu mong Thiên Đạo chấn nộ mau chóng qua đi.

Với tu vi của Hư Không Đạo Nhân, Trấn Nguyên Tử, Lão Quân, tự nhiên không lo lắng về những đạo lôi đình này.

Hạo Thiên, Dao Trì và Côn Bằng ba người nhìn lôi đình lại vô cùng khủng bố.

Tuy biết lôi đình nhắm vào Hư Không Đạo Nhân coi thường Thiên Đạo, chứ không phải mấy người họ.

Nhưng cũng rõ lôi đình căn bản không thể làm gì được Hư Không Đạo Nhân.

Những đạo lôi đình này nếu không cẩn thận đánh trúng mấy người họ, với tu vi của họ căn bản không thể chịu nổi.

May mắn không chết, cũng sẽ trọng thương.

Hư Không Đạo Nhân ngẩng đầu nhìn trời, lôi đình màu tím hồng không ngừng lóe lên.

Những đạo lôi đình này đều nhắm vào Người, cho nên ở gần

Người, chúng tập trung dày đặc nhất.

Dao Trì phát hiện tình huống này, vội vàng lén lút gọi Hạo Thiên, Côn Bằng một tiếng.

Ba người lén lút lùi ra xa một chút. "Xong chưa vậy?" Nhìn những đạo lôi đình chỉ không ngừng lóe sáng, nhưng lại do dự không dám giáng xuống, Hư Không Đạo Nhân trên mặt đầy vẻ khinh thường. "Ngay cả lần trước Thiên Đạo cũng không làm gì được ta, lần này lại dùng mấy đạo tử lôi này để gãi ngứa cho ta sao?" Thiên Đạo dường như cũng nghe hiểu lời của Hư Không Đạo Nhân, lôi đình lóe sáng càng thêm tần suất.

Vô cùng vô tận lôi đình bao quanh Hư Không Đạo Nhân, tôn lên Người tựa như một thần linh chưởng quản lôi đình.

Lúc này, ngay cả Trấn Nguyên Tử và Lão Quân cũng hơi lùi lại một chút.

Uy lực của những đạo lôi đình này lại tăng lên không ít, có thể uy hiếp Thánh Nhân.

Ngay cả ta cũng không muốn tùy tiện hứng một đòn. "Ừm?" Hư Không Đạo Nhân đảo mắt nhìn bốn phía, hai mắt xuyên thấu thời không.

Người nhìn thấy mấy vị Thánh Nhân đang từ Đông Hải, Tây Phương cùng Hỗn Độn cản đến. "Có ý tứ!" Nhìn năm vị Thánh Nhân khác đang đồng loạt cản đến, Hư Không Đạo Nhân khẽ cười một tiếng.

Chẳng lẽ mấy vị Thánh Nhân này cho rằng tụ tập lại một chỗ thì có thể đối kháng với ta sao.

Lúc này, lôi đình đã biến thành màu tím đen, tiếng gầm giận dữ vang vọng khắp Đại La Thiên.

Thậm chí ngay cả Hồng Hoang Đại Lục cách Tam Thập Tam Thiên với Đại La Thiên cũng cảm thấy sắc trời âm ám đi một chút. "Quát tháo!" Hư Không Đạo Nhân dường như bị tiếng lôi đình này làm cho có chút khó chịu, quát lớn một tiếng. "Cút!" Lời vừa dứt, Không Gian Pháp Tắc theo đó giao chi xuất.

Mây đen dày đặc Đại La Thiên trực tiếp bị Không Gian Pháp Tắc xé thành mảnh vụn, sau đó bị những vết nứt phá vỡ nuốt chửng.

Mây đen tan biến, lôi đình bổ trời tự nhiên cũng biến mất không thấy.

Lão Quân nhìn cảnh này, mí mắt khẽ giật giật.

Với thực lực của Người, cũng có thể xua tan những đám mây đen đó.

Nhưng như Hư Không Đạo Nhân chỉ một tiếng quát, toàn bộ mây đen bị xé nát.

Loại thần thông này căn bản không thể so sánh được.

Lúc này, kiếm khí tràn ngập khí tức hủy diệt từ phía Đông tiến vào Đại La Thiên, trực tiếp rơi vào Thiên Đình.

Kiếm khí vừa thu lại, Thông Thiên Giáo Chủ với một thân đạo bào, lưng đeo Tru Tiên Kiếm xuất hiện bên cạnh Lão Quân.

Thông Thiên Giáo Chủ chào Lão Quân một tiếng, sau đó chắp tay hướng về Hư Không Đạo Nhân nói: "Thông Thiên bái kiến Hư Không Đạo huynh!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Thông Thiên đến, cũng gật đầu.

Từ Tây Phương lại có hai đám tường vân bay tới.

Nơi tường vân đi qua, từng đóa kim liên nở rộ giữa không trung.

Hai vị Giáo Chủ Tây Phương Giáo, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai

người cũng đã tới.

Lúc này Chuẩn Đề Đạo Nhân ăn mặc chỉnh tề, nhưng Tiếp Dẫn lại hoàn toàn trong bộ dạng lưng còng.

Lão Quân đối với điều này dường như đã sớm hiểu rõ, ngược lại Thông Thiên Giáo Chủ hiếu kỳ nhìn Tiếp Dẫn một cái, nhưng cũng không mở miệng.

Mỗi Thánh Nhân đều có đạo của riêng mình, không chừng Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã ngộ ra đạo riêng của mình rồi.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người sau khi đến, cũng tiến về phía Lão Quân, nhưng lại đứng cách Thông Thiên Giáo Chủ một khoảng xa hơn.

Ngay sau đó hai người chắp tay hướng về Hư Không Đạo Nhân nói: "Hư Không Đạo huynh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn bái kiến." Hư Không Đạo Nhân cũng chỉ gật đầu.

Lúc này, Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên cũng đạp tường vân đến bên cạnh Lão Quân, chỉ chào Lão Quân một tiếng.

Ngay sau đó Người tay cầm Bàn Cổ Phiên đứng bên cạnh, không nói một lời.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn định chào Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng nhìn vẻ mặt của Thông Thiên, liền cứng rắn thu lời lại.

Cuối cùng, Nữ Oa Nương Nương mới chậm rãi tới.

Sau khi bái kiến Hư Không Đạo Nhân trước, Người mới lần lượt chào hỏi mấy vị Thánh Nhân còn lại.

Thấy sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều đã tề tựu, Hư Không Đạo Nhân vừa chuẩn bị mở miệng.

Một luồng u minh khí tức đen kịt từ Hồng Hoang Đại Lục bay

đến, cũng đã tới Thiên Đình. "Sư Tôn, đệ tử tới trợ lực." Minh Hà Giáo Chủ cũng từ Địa Phủ đến Thiên Đình.

Cùng Trấn Nguyên Tử đứng song song sau lưng Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân không nói nên lời, với thực lực của Người đâu cần Minh Hà một Địa Đạo Thánh Nhân vừa mới nhập môn giúp đỡ chứ.

Huống hồ trước mặt là sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Minh Hà có thể đối phó được vị nào?

Ngay cả Nữ Oa Nương Nương, Minh Hà cũng chưa chắc đã là đối thủ.

Nhưng Minh Hà có tấm lòng đó, khiến Hư Không Đạo Nhân cảm thấy an ủi. "Sáu vị tề tựu, muốn để ta bắt lại lần nữa sao?" Hư Không Đạo Nhân nhìn sáu Thánh tụ tập, nhàn nhạt nói. "Thiên Đạo truyền triệu, không thể không đến." Nữ Oa Nương Nương khẽ nói. "Hư Không Đạo huynh, lần này Trấn Nguyên Tử Đạo hữu tự ý xông Thiên Đình, cưỡng ép muốn đánh giết Thiên Sư Thiên Đình.

Người với thân phận của mình lại nhúng tay vào phân tranh giữa Lão Quân Sư huynh và Trấn Nguyên Tử Đạo huynh, thực sự không thích hợp." Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu nói.

Năm vị Thánh Nhân còn lại lông mày đều khẽ nhíu lại. "Thông Thiên, ý ngươi là gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn quát.

Lời này không phải là Hư Không Đạo Nhân không nên nhúng tay vào việc Thiên Đình.

Ý trong lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ, dường như cho rằng thân phận Hư Không Đạo Nhân ở trên chư vị Thánh Nhân.

Trên chư Thánh, đó chỉ có vị trí của Hồng Quân Đạo Tổ và Thiên

Đạo.

Mặc dù từ thực lực mà nói, Hư Không Đạo Nhân hoàn toàn là tồn tại cùng cấp với Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhưng bị Thông Thiên Giáo Chủ nói như vậy, khiến mấy vị Thánh Nhân còn lại trong lòng có chút không thoải mái.

Thánh Nhân đều cao cao tại thượng, phủ thị chư thiên, là tồn tại bất tử bất diệt.

Không thể dung nhẫn có người đứng trên đầu mình.

Hồng Quân Đạo Tổ là Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang Thế Giới, lại là lão sư của chư vị Thánh Nhân, nhưng mấy vị Thánh Nhân cũng chưa bao giờ hoàn toàn nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ.

Ví dụ như Thiên Đình, ý của Hồng Quân là muốn chư Thánh phụ trợ.

Kết quả mấy vị Thánh Nhân từng người đều giả vờ điếc lác, khiến Thiên Đình khó xử.

Hiện tại Thông Thiên trực tiếp thừa nhận thân phận Hư Không Đạo Nhân ở trên mấy vị Thánh Nhân, tự nhiên khiến họ cảm thấy có chút không thoải mái. "Ý gì?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, hừ lạnh một tiếng, nhưng không đáp lời. "Hư Không Đạo hữu, luận tư lịch và thực lực, Người đều không thua Sư phụ ta là Hồng Quân Đạo Tổ.

Chương 101

Việc dưới Thánh Nhân nên do dưới Thánh Nhân giải quyết, việc giữa Thánh Nhân thì do Thánh Nhân ra tay." "Với thân phận của mình mà nhúng tay vào việc giữa Lão Quân Sư huynh và Trấn Nguyên Tử Đạo huynh, thực sự là lấy lớn hiếp nhỏ." Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn có quan điểm này.

Thông Thiên Giáo Chủ chấp chưởng Tiệt Giáo, tuy rằng luôn cực kỳ tự tin vào thực lực.

Nếu tồn tại dưới Thánh Nhân không mạo phạm, Người thường không thèm ra tay.

Không như Lão Quân, Nguyên Thủy thậm chí Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mấy vị kia.

Đối với Lão Quân mà nói, chỉ cần thuận theo Thiên Đạo, thì đối với Thánh Nhân hay ai cũng không khác biệt.

Đối với Nguyên Thủy mà nói, nếu ai cản đường Xiển Giáo, đệ tử không đánh lại thì Người đích thân ra trận.

Đối với hai vị Thánh Nhân Tây Phương Giáo, thì chỉ cần có lợi là sẽ ra tay. "Lấy lớn hiếp nhỏ?" Hư Không Đạo Nhân có chút ngạc nhiên, không ngờ Thông Thiên lại nói ra những lời này.

Nhưng đối với Người mà nói, lấy lớn hiếp nhỏ cũng không phải chuyện to tát.

Chứ không có cái đạo lý nào là tu vi cao thâm thì không thể ra tay với người yếu kém hơn mình. "Côn Bằng và Trấn Nguyên Tử cừu oán đã lâu, mấy vị đều rõ.

Hạo Thiên và Dao Trì vào lúc này, cố ý sắc phong Côn Bằng làm

Thiên Sư Thiên Đình." "Chẳng phải là đang khiêu khích uy nghiêm Địa Đạo của ta sao?" Hư Không Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng. "Lần trước Thái Ất cưỡng xông Địa Phủ, bị thị nữ của Đạo huynh đuổi đến Côn Luân Sơn đoạt đi linh quang, đánh nhập Luân Hồi.

Nguyên Thủy Đạo huynh đâu có ra tay với thị nữ của Đạo huynh." Không đợi Thông Thiên nói, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng chen vào nói: "Trấn Nguyên Tử Đạo hữu và Lão Quân Sư huynh ra tay, Hư Không Đạo huynh ra tay thực sự không thích hợp." Nguyên Thủy Thiên Tôn ở một bên nghe mà sắc mặt tái mét.

Người đâu phải là không ra tay, vừa ra tay đã bị khí tức của Hư Không Đạo Nhân dọa lùi về.

Sau đó còn bị Hư Không Đạo Nhân phong ấn toàn bộ Côn Luân Sơn ngàn năm.

Hiện tại Chuẩn Đề Đạo Nhân lại nhắc đến chuyện này, Nguyên Thủy cảm giác Chuẩn Đề đơn giản là đang vả mặt mình. "Ta cũng lười nói nhiều với các ngươi." Hư Không Đạo Nhân sắc mặt lạnh đi một chút. "Các ngươi cũng không tự nguyện đến, là chịu Thiên Đạo triệu tập đến ngăn cản ta." "Nếu không thì gọi Hồng Quân ra nói chuyện với ta, nếu không thì chết ở đây đi." "Hư Không, sáu Thánh chúng ta tề tựu.

Ngươi thật sự cho rằng ta sợ ngươi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lần này thật sự không nhịn được mà nhảy ra.

Trong mắt Nguyên Thủy, lần này Thiên Đạo triệu tập, mấy vị Thánh Nhân đều không dám không dốc toàn lực.

Xem ra Lão Quân, Thông Thiên và Tiếp Dẫn thực lực đều có tiến bộ không nhỏ.

Sáu người liên thủ, chưa chắc đã đại bại thảm hại như lần trước.

Đương nhiên, Nguyên Thủy còn có một tầng ý tứ khác.

Nếu thật sự không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, mà các Thánh Nhân khác tử thương một lần, thì cũng không thiệt.

Dù sao mình đã chết một lần rồi, chết thêm một lần nữa cũng không sao.

Nếu mấy vị Thánh Nhân khác, như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thậm chí Thông Thiên cũng chết một lần, thì mình cũng không phải là Thánh Nhân duy nhất đã chết. "Sáu Đại Thánh Nhân?

Chỉ là gà đất chó sành mà thôi!" Hư Không Đạo Nhân vừa nói vừa giang rộng tay ra, trực tiếp bao trùm sáu vị Thánh Nhân. "Nếu Hồng Quân không ra tay, vậy sáu người các ngươi hãy cùng ta đi Thiên Đạo một chuyến vậy." "Nếu đã như vậy, chư vị Sư đệ, hãy cùng Hư Không Đạo huynh đấu một trận.

Tránh để Người thật sự cho rằng Thiên Đạo Thánh Nhân chúng ta là kẻ mặc người nhào nặn." Mấy vị Thánh Nhân nghe Hư Không Đạo Nhân gọi mình là "gà đất chó sành" đều nổi giận.

Ngay cả Nữ Oa Nương Nương vốn ôn nhu và Lão Quân vốn tính tình đạm bạc cũng không chịu nổi.

Huống chi là Thông Thiên Giáo Chủ vốn cuồng ngạo và Nguyên Thủy Thiên Tôn tự phụ.

Thiên Đạo Thánh Nhân ở Hồng Hoang Thế Giới từ trước đến nay đều cao cao tại thượng, phủ thị chúng sinh.

Từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, đây là lần đầu tiên có người gọi mấy vị Thánh Nhân là "gà đất chó sành".

Mặc dù thực lực Hư Không Đạo Nhân khủng bố vô biên, mấy người vẫn chuẩn bị muốn đấu một trận.

Dưới bàn tay lớn bao trùm, giữa năm ngón tay, Thời Không Pháp Tắc lóe sáng.

Khi Hư Không Đạo Nhân vươn bàn tay lớn ra, dường như muốn nắm trọn cả Hồng Hoang Thế Giới vào trong tay.

Không gian bị vô thanh vô tức ngưng đọng lại, mấy vị Thánh Nhân cảm giác hành động đều không tiện. "Chư vị Sư đệ, lên kiều!" Lão Quân gầm lên một tiếng, Thái Cực Đồ lại hóa thành Thái Cực Kim Kiều xuất hiện dưới chân Lão Quân.

Kim Kiều lóe sáng, Lão Quân kéo toàn bộ Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa lên kiều.

Ngay sau đó Kim Kiều xuyên qua vết nứt không gian, biến mất khỏi Thiên Đình, tiến vào Thời Không Loạn Lưu.

Hư Không Đạo Nhân nhấc chân liền đuổi theo. "Đi, ta đi xem." Minh Hà Lão Tổ chào Trấn Nguyên Tử một tiếng, ngay sau đó cũng phá vỡ không gian đuổi theo.

Trấn Nguyên Tử cũng không màng tranh thủ lúc này đánh giết Côn Bằng, cũng vội vàng đuổi theo.

Lần đại chiến trước đó, Trấn Nguyên Tử chỉ là một Chuẩn Thánh, không thể nhúng tay vào trận chiến giữa các Thánh Nhân.

Thậm chí ngay cả thực lực để quan chiến cũng không có.

Chỉ biết lần đó sáu vị Thánh Nhân đồng loạt giáng lâm, cuối cùng chỉ có Hư Không Đạo Nhân hoàn hảo vô tổn đích quy.

Mấy vị Thánh Nhân còn lại đều trở về đạo trường của mình, đối với trận chiến này không hề nhắc đến.

Chuẩn Đề Đạo Nhân của Tây Phương Giáo thậm chí còn biến mất mấy chục vạn năm mới xuất hiện.

Trong Hồng Hoang Thế Giới thậm chí còn có lời đồn, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp Đạo từ lâu cũng đích thân hạ phàm.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ đích thân ra tay, sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân đã bị bắt đi một nửa.

Trấn Nguyên Tử không thể tưởng tượng nổi, Hư Không Đạo Nhân dưới tình huống sáu Đại Thánh Nhân cộng thêm Hồng Quân Đạo Tổ ra tay.

Lại hào phát vô thương, thậm chí còn bắt đi Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Nay có cơ hội được tận mắt chứng kiến, tự nhiên không thể bỏ lỡ.

So với một trận Thánh chiến kinh thiên động địa, giết Côn Bằng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ vẫn chưa hiện thân.

Nếu Hồng Quân hiện thân cộng thêm sáu Thánh Thiên Đạo, không chừng Hư Không Đạo Nhân đô sẽ gặp phiền phức.

Nếu cùng Minh Hà đến, vào thời khắc mấu chốt có thể tiếp ứng một phen.

Trong Thời Không Loạn Lưu vô cùng vô tận.

Thái Cực Kim Kiều chở sáu Thánh Thiên Đạo đang bay xuyên qua. "Lão Quân Sư huynh, chúng ta nên làm gì?" Trên Thái Cực Kim Kiều, Nữ Oa Nương Nương quay đầu nhìn một cái, hỏi Lão Quân.

Phía sau Kim Kiều, Hư Không Đạo Nhân đang nhanh chóng đuổi tới.

Hư Không Đạo Nhân tỏ ra vô cùng nhàn nhã, bước chân không nhanh không chậm.

Dường như không phải đang truy sát mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, mà là đang tản bộ ngoại ô.

Chỉ là mỗi một bước đều vượt qua vô cùng thời không, nhìn có vẻ chậm rãi, nhưng lại càng ngày càng gần Thái Cực Kim Kiều.

Với thực lực của Lão Quân dốc toàn lực điều khiển Thái Cực Kim Kiều, vẫn không thể thoát khỏi Hư Không Đạo Nhân. "Không sai, Sư huynh.

Chúng ta cứ chạy thế này cũng không phải là cách hay sao?" Thông Thiên Giáo Chủ cũng nhíu mày nói, nhưng ánh mắt lại mang theo vẻ hăm hở muốn thử sức.

Từ khi lĩnh hội được Hủy Diệt Kiếm Đạo, uy lực Tru Tiên Kiếm Trận đã đề thăng cực lớn.

Tuy nhiên Người rõ ràng không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, nhưng như lần trước Tam Thanh liên thủ.

Ngay cả khi Hư Không Đạo Nhân có Hỗn Độn Chung trong tay, cũng chưa chắc đã chống đỡ được uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận và Bàn Cổ Phiên.

Huống chi, hiện nay thực lực Lão Quân đại tăng.

Sức mạnh của Thái Cực Đồ cũng càng thêm cường đại, hẳn là có thể trấn trụ Hoàn Vũ Kỳ Bàn, thậm chí cấm cố Không Gian Pháp Tắc quanh Hư Không Đạo Nhân một phen.

Điều khiến người ta đau đầu nhất ở Hư Không Đạo Nhân chính là Không Gian Pháp Tắc cao thâm đó.

Không những uy lực cực lớn, mà còn có thể đi lại tự do.

Mấy vị Thánh Nhân liên thủ bố trí sát chiêu có thể đánh trúng Hư Không Đạo Nhân, nhưng căn bản không thể đánh trúng. "Lão Quân Đạo huynh, lần trước Tam Thanh liên thủ, dùng Tru Tiên Kiếm Trận, Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ để đối phó vị Hư Không Đạo Nhân kia." "Ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng chỉ có thể quay người bỏ đi,

hiện nay không biết phép này có thể dùng lại lần nữa được không." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng trầm giọng hỏi. "Không sai, Sư huynh.

Hiện nay thực lực Tam Thanh chúng ta đều tiến bộ không ít, nếu lại lần nữa liên thủ, thì Hư Không Đạo Nhân dù có Hỗn Độn Chung, cũng chưa chắc đã dám trêu chọc Tru Tiên Kiếm Trận." "Huống chi có Nữ Oa Sư muội, Tiếp Dẫn Đạo hữu và Chuẩn Đề Đạo hữu ở đây, uy năng đại trận của chúng ta càng có thể tăng thêm không ít." Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, cũng vội vàng phụ họa.

Chỉ có Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt khó coi, không nói một lời.

Người sớm đã nhìn ra, không chỉ Lão Quân tu vi đại tiến.

Ngay cả thực lực của Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Thông Thiên Giáo Chủ cũng tiến bộ không ít.

Sau khi bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết, sống lại trong Thiên Đạo.

Mất bấy nhiêu năm mới miễn cưỡng khôi phục được thực lực ban đầu, chứ đừng nói là tiến bộ.

Mặc dù tu vi của Chuẩn Đề Đạo Nhân và Nữ Oa cũng không có gì tiến bộ.

Nhưng Nguyên Thủy tự thị rất cao, cũng không thèm so sánh với hai người đó. "Cũng tốt, chúng ta lại thử xem." Lão Quân nghe vậy, cũng dừng lại, chuẩn bị đại chiến một trận.

Dù sao cũng phải phân cao thấp với Hư Không Đạo Nhân.

Mà từ đầu đến cuối cứ bị đuổi chạy, cũng không phải là cách.

Chương 102

Tu vi Thời Không Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân cực kỳ cao thâm, mấy người họ dù có chạy đến cuối cùng cũng chưa chắc đã chạy thoát.

Dù sao cũng phải chiến, không bằng chiến ngay bây giờ. "À, không chạy nữa sao?" Thái Cực Kim Kiều vừa dừng lại, Hư Không Đạo Nhân liền xuất hiện trước mặt sáu Thánh.

Thực tế, nếu tiếp tục chạy về phía trước, không bao lâu cũng sẽ bị Hư Không Đạo Nhân đuổi kịp. "Tru Tiên Kiếm Trận!" Thấy Hư Không Đạo Nhân đã đến gần, Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng rời khỏi Thái Cực Kim Kiều.

Sau đó liền triệu xuất Tru Tiên Kiếm Trận.

Bốn đạo tiên kiếm tung hoành thiên địa từ phía sau Thông Thiên Giáo Chủ bay lên.

Kiếm khí tung hoành, xé nát Thời Không Loạn Lưu thành phấn vụn.

Đặc biệt kiếm ý hủy diệt ẩn chứa trong kiếm khí càng cường đại vô cùng.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ vừa nhìn thoáng qua những đạo kiếm khí này, làn da liền có một cảm giác châm chích nhẹ.

Dường như muốn bị khí tức hủy diệt ở khắp mọi nơi cắt thương vậy.

Sắc mặt mấy vị Thánh Nhân đều khẽ biến, dường như không ngờ thực lực Thông Thiên Giáo Chủ lại tiến bộ đến trình độ này.

Nữ Oa Nương Nương chỉ nhìn kiếm trận một cái, trong lòng kinh

ngạc, lại có chút vui mừng.

Dù sao hiện giờ đại địch đang ở trước mắt, Thông Thiên mạnh hơn một chút là điều tốt. "Thông Thiên khổ tu bấy nhiêu năm, tiến bộ không nhỏ." Lão Quân vuốt vuốt chòm râu gật đầu, tán thán.

Nguyên Thủy nhìn Tru Tiên Kiếm Trận, sắc mặt càng thêm khó coi.

Thực lực Thông Thiên Giáo Chủ tiến bộ vượt xa tưởng tượng của Người.

Uy thế Tru Tiên Kiếm Trận, ngay cả khi Người tay cầm Bàn Cổ Phiên cũng không phải đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại. "Khi xưa hắn bỏ chạy, hại ta bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết, thực lực không tiến mà lùi.

Vậy mà hắn bấy nhiêu năm thực lực lại tiến bộ không nhỏ, đúng là hảo Sư đệ của ta a!" "Vì muốn vượt qua ta, quả nhiên là phí hết tâm tư a." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng, trong lòng cực kỳ bất mãn với Thông Thiên Giáo Chủ.

Trong mắt Nguyên Thủy, khi xưa Thông Thiên bỏ chạy, mới dẫn đến việc mình bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết.

Mối quan hệ giữa Tam Thanh trước đây tuy cực tốt, nhưng giữa ba người cũng chưa chắc đã không có việc so sánh cao thấp.

Dù sao trong sáu Đại Thánh Nhân, Nữ Oa Nương Nương vô tranh với thế gian.

Tây Phương Nhị Thánh Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề không phải Bàn Cổ Chính Tông, không phải đối thủ của Tam Thanh.

Trong Tam Thanh, Lão Quân thân là thủ lĩnh Tam Thanh, phân được Bàn Cổ Nguyên Thần vốn là nhiều nhất, tu vi cũng luôn cao nhất.

Chỉ có Nguyên Thủy, thân là Nhị Sư huynh nhưng vẫn luôn không mạnh hơn Thông Thiên Giáo Chủ là bao.

Bởi vậy sự cạnh tranh giữa hai người đặc biệt kịch liệt.

Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn muốn vượt qua Nguyên Thủy Thiên Tôn, Nguyên Thủy thì luôn muốn ổn định áp chế Thông Thiên, thậm chí là bỏ xa hắn.

Trong lòng Nguyên Thủy thậm chí hoài nghi, khi xưa Thông Thiên cố ý đi trước, để mình bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết.

Như vậy sau khi tu vi của mình suy thoái, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên sẽ vượt qua.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nhìn nhau một cái, biểu tình vi diệu.

Nhưng trước mắt điều quan trọng nhất là đối phó Hư Không Đạo Nhân, cũng không để ý đến Thông Thiên.

Huống chi một mình Lão Quân đã khiến hai người dập tắt không ít tâm tư tranh phong với Tam Thanh, có thêm một Thông Thiên cũng không quan tâm. "Thông Thiên Đạo huynh thực lực tinh tiến không ít, đáng mừng đáng mừng a!

Bàn Cổ Chính Tông, quả nhiên danh bất hư truyền." Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt đầy tươi cười chúc mừng Thông Thiên Giáo Chủ. "Lão Quân Đại Sư huynh thực lực bấy nhiêu năm cũng đề thăng không ít.

Dù sao Bàn Cổ Chính Tông, phi ngoại đạo Tây Phương chúng ta có thể sánh bằng a." Tiếp Dẫn Đạo Nhân hiểu ý, vội vàng chen vào nói, còn khẽ liếc Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái. "Đâu có đâu có!

Hai vị Giáo Chủ bấy nhiêu năm cũng tiến bộ không ít, ta và Lão Quân Sư huynh chẳng qua là đi trước một bước mà thôi." Thông

Thiên Giáo Chủ nghe lời này cũng lộ ra nụ cười, trên mặt có vẻ đắc ý.

Lời khen ngợi của người thường tự nhiên không để trong lòng.

Nhưng Chuẩn Đề cũng là Thánh Nhân, lời của Chuẩn Đề khiến Người trong lòng cũng vô cùng hưởng thụ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn sắc mặt đã không tốt.

Nghe Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thông Thiên ba người đối thoại, càng mặt trầm như nước. "Đừng có lề mề nữa, vào trận đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng, lập tức bước vào đại trận.

Thông Thiên Giáo Chủ bị cắt ngang lời, sắc mặt cũng không vui, nhưng cũng bước vào trận.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau một cái, lộ ra vẻ đắc ý, vội vàng đi theo.

Lão Quân ở phía sau Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, nhìn hai người một cái đầy thâm ý.

Ngay sau đó lắc đầu, dẫn theo Nữ Oa Nương Nương đi vào trận. "Hư Không Đạo huynh, có dám lại phá Tru Tiên Kiếm Trận của ta không?" Sau khi sáu vị Thánh Nhân tề tựu trong đại trận, Thông Thiên Giáo Chủ lại lần nữa lớn tiếng hô. "Có gì khó, ta sẽ phá đại trận của ngươi ngay lập tức." Hư Không Đạo Nhân cười ha ha một tiếng, muốn bước vào trận. "Sư Tôn!" "Hư Không Thánh Nhân!" Hai giọng nói từ xa truyền đến.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Giáo Tổ hai người vừa mới cản tới.

Minh Hà và Trấn Nguyên Tử đều vừa mới trở thành Địa Đạo Thánh Nhân không lâu.

Không ai trong số họ chưởng quản Thời Không Pháp Tắc như Hư Không Đạo Nhân, cũng không có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ

như Lão Quân.

Tốc độ xa xa không thể sánh bằng mấy người kia, cho nên mới vừa mới cản tới. "Sư Tôn, đệ tử xin vào trận thám thính!" Minh Hà Giáo Chủ nói với Hư Không Đạo Nhân.

Đối phương dù sao cũng có sáu vị Thánh Nhân, Tru Tiên Kiếm Trận lại là đại trận số một Hồng Hoang.

Được mệnh danh là "phi Tứ Thánh bất khả phá".

Tuy Minh Hà có lòng tin vào Hư Không Đạo Nhân, nhưng cũng không chắc Tru Tiên Kiếm Trận có sáu vị Thánh Nhân tọa trấn thì sẽ ra sao.

Minh Hà Giáo Tổ cũng không nắm chắc, cho nên muốn thay Hư Không Đạo Nhân đi thăm dò một phen trước. "Hư Không Thánh Nhân, ta và Minh Hà Đạo huynh có thể cùng đi.

Sau khi quan sát một phen rồi hãy vào trận sẽ tốt hơn." Trấn Nguyên Tử cũng chen vào nói.

Hư Không Đạo Nhân là chỗ dựa lớn nhất của Địa Đạo, tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì.

Bản thân Người chưởng quản Thời Không Pháp Tắc, không ai có thể làm gì được Người.

Nhưng tự động tiến vào đại trận lại là một chuyện khác.

Trấn Nguyên Tử muốn cùng Minh Hà giúp Hư Không Đạo Nhân thăm dò một phen.

Dù sao cả Người và Minh Hà hiện nay đều là Địa Đạo Thánh Nhân, thân thể có vẫn lạc cũng có thể phục sinh.

Nếu Hư Không Đạo Nhân không có chuyện gì, Hồng Hoang Thế Giới không ai dám làm khó Địa Đạo.

Nếu Hư Không Đạo Nhân xảy ra chuyện, dù có mạnh đến đâu.

Hồng Quân cũng sẽ liên hợp sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân vây giết. "Trong lòng ta có tính toán." Hư Không Đạo Nhân cười nói.

Nỗi lo lắng của Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Giáo Chủ Người đều hiểu rõ.

Nhưng Người vốn luôn cẩn thận, không có nắm chắc tự nhiên sẽ không xông vào trận. "Hãy xem ta phá trận." Hư Không Đạo Nhân cười nói, triệu xuất Hỗn Độn Chung, bước vào đại trận.

Minh Hà và Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ, chỉ có thể ở lại ngoài đại trận, tùy thời tiếp ứng.

Hư Không Đạo Nhân dám bước vào, tự nhiên có sự tự tin của riêng mình.

Thực lực của Lão Quân và Thông Thiên Giáo Chủ quả thật đã đề thăng không ít.

Thậm chí ngay cả Tiếp Dẫn Đạo Nhân kia hình như cũng đã lĩnh ngộ ra Tịch Diệt Thiền Đạo.

Nhưng dù vậy, vẫn không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân.

Với Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc mà Hư Không Đạo Nhân chưởng quản, cộng thêm có Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên trong tay.

Có thể nói, chỉ cần Người không chết, Hồng Hoang Thế Giới không có bất kỳ ai có thể giữ chân Người lại.

Huống chi Hư Không Đạo Nhân trong tay còn có Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung với tư cách là một trong ba Đại Tiên Thiên Chí Bảo, phòng ngự vô song.

Trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, luận về lực phòng ngự thì

Hỗn Độn Chung xếp thứ nhất, sau đó mới đến Lão Quân Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp.

Đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, năng lực mạnh nhất của Hỗn Độn Chung không phải là lực phòng ngự.

Hỗn Độn Chung có sự gia tăng đối với Thời Gian Pháp Tắc.

Không chỉ bản thân nội uẩn Thời Gian Pháp Tắc, mà còn có thể phóng đại năng lực thần thông thời gian của Hư Không Đạo Nhân.

Đó mới là điểm Hư Không Đạo Nhân coi trọng nhất, lực phòng ngự chỉ là thứ yếu mà thôi.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Có lẽ vì Thông Thiên Giáo Chủ đã lĩnh ngộ một tia Hủy Diệt Kiếm Đạo, nên toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận bên trong kiếm khí và sát khí ở khắp mọi nơi, cũng mang theo một tia khí tức Hủy Diệt Pháp Tắc.

Chương 103

Tuy khí tức vô cùng yếu ớt, nhưng dưới vô số kiếm khí không ngừng trùng kích, cũng có thể tạo thành thương hại không nhỏ đối với Thánh Nhân.

Theo Hư Không Đạo Nhân ước tính, Tru Tiên Kiếm Trận uy năng tối thiểu đã đề thăng gấp mấy lần.

Nhưng có Hỗn Độn Chung ở trên đỉnh đầu thủ hộ Hư Không Đạo Nhân, Không Gian Pháp Tắc không ngừng vặn vẹo mọi thứ.

Những đạo kiếm khí này căn bản không thể làm gì được Hư Không Đạo Nhân.

Ngay sau đó Hư Không Đạo Nhân trực tiếp hướng về một phương hướng trong Tru Tiên Kiếm Trận mà đi.

Theo hướng đó, nơi Người đang đi hẳn là một trong bốn Đại Trận Môn của Tru Tiên Kiếm Trận.

Trấn giữ trận môn đó hẳn là Lục Tiên Kiếm trong Tru Tiên Tứ Kiếm.

Chỉ cần lần lượt lấy đi Tru Tiên Tứ Kiếm, Tru Tiên Kiếm Trận sẽ chỉ còn lại một Tru Tiên Trận Đồ mà thôi, căn bản không có uy hiếp gì. "Chư vị Đạo huynh, mau ra tay đi.

Trước tiên hãy định trụ Hỗn Độn Chung, sau đó lại công kích vị Hư Không Đạo Nhân kia.

Bằng không một khi bị lấy đi Tru Tiên Tứ Kiếm, Tru Tiên Kiếm Trận sẽ tự động bị phá." Thông Thiên Giáo Chủ ngưng trọng nói. "Thông Thiên Đạo huynh, trong Tru Tiên Kiếm Trận, khắp nơi đều là kiếm khí và sát khí, lấp đầy toàn bộ đại trận.

Chúng ta thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, đều không thể trong đại trận thôi diễn Thiên Cơ biến hóa." Tiếp Dẫn Đạo Nhân hỏi: "Vậy vị Hư Không Đạo Nhân kia có thể tìm ra vị trí trận môn Tru Tiên Kiếm Trận không?" Vừa mới tiến vào trong đại trận, Tiếp Dẫn Đạo Nhân đã lặng lẽ thôi diễn những chỗ biến hóa của đại trận.

Tuy hiện tại sáu Đại Thánh Nhân liên thủ đối phó Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng sau này Tây Phương Giáo chưa chắc đã không xung đột với Tam Thanh.

Nếu sau này đối địch với Tam Thanh, hoặc tác chiến với Thông Thiên Giáo Chủ, tìm hiểu thêm về Tru Tiên Kiếm Trận cũng không có gì xấu.

Nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại phát hiện, trong đại trận căn bản không thể thôi diễn Thiên Cơ.

Vô cùng vô tận sát khí bao trùm mọi thứ, xé nát mọi thứ, đừng nói là thôi diễn Thiên Cơ, ngay cả việc phân biệt phương hướng cũng khó khăn.

Thân là Thánh Nhân, nếu không thể thôi diễn Thiên Cơ, cũng không tìm ra vị trí trận môn, vậy căn bản không thể phá trận.

Khó trách Tru Tiên Kiếm Trận được truyền là "phi Tứ Thánh bất khả phá".

Tiếp Dẫn Đạo Nhân hiểu ra, tuy có thể định trụ một phương trận môn, nhưng không thể định trụ toàn bộ đại trận.

Định trụ một chỗ trận môn, khiến sát khí ở đó không còn lưu động nữa.

Thông Thiên Giáo Chủ hẳn cũng có thể điều động sát khí từ các nơi khác đến đây, huống chi trong đại trận còn có Thông Thiên Giáo

Chủ ẩn mình.

Chỉ có bốn vị Thánh Nhân đồng thời ra tay, đồng thời định trụ bốn trận môn.

Như vậy khi Thông Thiên Giáo Chủ đang đối phó một trong số các Thánh Nhân, mấy vị Thánh Nhân còn lại nhanh chóng lấy đi tiên kiếm trấn giữ trận nhãn, mới có thể phá trận. "Thiên Đạo Thánh Nhân ở bên trong không thể phân biệt phương hướng.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân chưởng quản Không Gian Pháp Tắc, việc phân biệt phương hướng căn bản không dựa vào thôi diễn Thiên Cơ.

Đại trận của ta không thể mê hoặc Người." Thông Thiên Giáo Chủ có chút sốt ruột. "Chư vị mau chuẩn bị thần thông, vị Hư Không Đạo Nhân kia càng ngày càng gần vị trí Lục Tiên Kiếm.

Nếu để Người lấy đi tiên kiếm, đại trận bị phá ta sẽ bị phản kích mà tổn thương." "Ta đi ngăn cản một lúc trước, sau khi các ngươi chuẩn bị xong.

Hãy để Lão Quân Sư huynh tiếp tục tiến lên." Nói xong Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng rời khỏi Thái Cực Kim Kiều, đi về phía giữa đại trận. "Nguyên Thủy, chuẩn bị Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Nữ Oa Sư muội, lát nữa hãy dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ thử vây khốn Hư Không Đạo Nhân." Lão Quân biết Thông Thiên Giáo Chủ không thể ngăn cản Hư Không Đạo Nhân được bao lâu, vội vàng phân phó. "Chuẩn Đề Đạo hữu, Tiếp Dẫn Đạo hữu, hai vị cực giỏi phòng thủ.

Lát nữa hãy phụ trợ ta chiến đấu với vị Hư Không Đạo Nhân kia, tiện thể bảo vệ tốt mấy người chúng ta." "Lão Quân Sư huynh cứ yên tâm, Sư huynh đệ hai người chúng ta nhất định sẽ bảo vệ tốt các vị."

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng nói. "Hư Không Đạo huynh, xem chiêu!" Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Hư Không Đạo Nhân đang đi về phía trước.

Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên tay cầm Thanh Bình Kiếm hướng về Người mà chém xuống.

Thanh Bình Kiếm cũng là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo phẩm cấp cực cao, nhưng không thể so sánh với Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nhưng trong Tru Tiên Kiếm Trận, theo Thông Thiên Giáo Chủ vung vẩy.

Sát khí và kiếm khí trong đại trận sau khi bị Thanh Bình Kiếm hấp thu, khí thế nội liễm, cũng có một tia Hủy Diệt Chân Ý ở trong đó.

Thanh Bình Kiếm hung hăng chém xuống, lại trực tiếp đánh vào Hỗn Độn Chung. "Ong!" Hỗn Độn Chung bị một kiếm đánh trúng.

Thân kiếm và vách chung của Hỗn Độn Chung va chạm vào nhau, thời không nổ tung.

Một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Ở chỗ hai pháp bảo đối chọi, trực tiếp xé nát thời không thành một đoàn Hỗn Độn.

Sau đó đoàn Hỗn Độn lại bị vô cùng sát khí xua tan đi.

Thông Thiên Giáo Chủ bị sức mạnh phản đạn của Thanh Bình Kiếm chấn cho cổ tay tê dại, lại phát hiện căn bản không thể lay động Hỗn Độn Chung.

Thậm chí ngay cả một vết hằn trên Hỗn Độn Chung cũng không thể tạo ra. "Làm sao có thể?" Thông Thiên Giáo Chủ kinh ngạc vô cùng.

Theo tình huống chiến đấu với Hư Không Đạo Nhân lần trước mà xem, một kiếm chém xuống.

Dù không thể thương tổn Hư Không Đạo Nhân, cũng đủ để chấn động Hỗn Độn Chung.

Ai ngờ lại không có chút phản ứng nào. "Thông Thiên, đến lượt ta rồi!" Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

Ngay sau đó Hoàn Vũ Kỳ Bàn xuất hiện, hướng về Thông Thiên Giáo Chủ mà thu đi.

Một khi Thông Thiên Giáo Chủ bị thu đi, Tru Tiên Kiếm Trận không có người chủ trì, có thể dễ dàng bị phá giải.

Còn về việc vì sao Hỗn Độn Chung lần này không có chút phản ứng nào.

Từ khi có được Thời Gian Bản Nguyên, Thời Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân lại tiến thêm một bước.

Xung quanh Hỗn Độn Chung mỗi khắc đều bao phủ Thời Không Pháp Tắc.

Một kiếm đó của Thông Thiên Giáo Chủ uy lực cực lớn, Thánh Nhân chi thể bị chém trúng, không có Tiên Thiên Linh Bảo cũng không chống đỡ được.

Nhưng thời gian xung quanh Hỗn Độn Chung hoàn toàn bị tách rời.

Thanh Bình Kiếm một kiếm có thể chém phá Hỗn Độn, nhưng chém phá bình chướng thời gian đã tiêu hao đi phần lớn sức mạnh, căn bản không thể tạo thành thương hại cho bản thể Hỗn Độn Chung.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn nhanh chóng phóng đại, Không Gian Pháp Tắc không ngừng lóe sáng.

Thiên Địa Mê Cung xuất hiện, muốn thu Thông Thiên Giáo Chủ

vào trong đó.

Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng lùi lại, đồng thời thao túng sát khí xung quanh Tru Tiên Kiếm Trận đánh về phía Hoàn Vũ Kỳ Bàn. "Ông!" Hỗn Độn Chung dưới sự chấn động của Hư Không Đạo Nhân, khẽ vang lên.

Sóng chuông chấn động, xua tan sát khí xung quanh.

Ngay sau đó Thiên Địa Mê Cung trực tiếp thu Thông Thiên Giáo Chủ vào trong. "Ừm, không đúng." Hư Không Đạo Nhân nhíu mày, trực tiếp đưa tay vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Trong Thiên Địa Mê Cung, Thông Thiên Giáo Chủ bị Không Gian Pháp Tắc của Hoàn Vũ Kỳ Bàn khóa chặt, hành động cực kỳ khó khăn.

Căn bản không thể chống đỡ một trảo của Hư Không Đạo Nhân.

Ngay lập tức trong tay Hư Không Đạo Nhân vô số tiểu thế giới không ngừng đản sinh, tương hỗ ma sát, thôn phệ, yên diệt.

Tiếng lôi đình vang lên, chính là tuyệt chiêu Hư Không Thần Lôi.

Sau khi bàn tay lớn nắm lấy Thông Thiên Giáo Chủ, Hư Không Thần Lôi trực tiếp nổ tung trên thân thể Người.

Hỗn Độn phá diệt, thân thể Thông Thiên Giáo Chủ sau khi vỡ nát, lại hóa thành vô cùng sát khí.

Giống hệt sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận. "Hóa thân?

Khó trách sức mạnh yếu ớt như vậy." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu.

Đó chỉ là một phân thân do Thông Thiên Giáo Chủ mượn sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận tạm thời ngưng tụ mà thành.

Mượn Tru Tiên Kiếm Trận, tạm thời có thể phát huy sức mạnh không nhỏ, nhưng lại rất yếu ớt.

Ở một đầu khác trong đại trận, Thông Thiên Giáo Chủ hiện ra thân hình, trên trán đều đầy mồ hôi lạnh.

Vừa nãy suýt chút nữa đã thật sự bị Hoàn Vũ Kỳ Bàn vây khốn.

Nhưng sau đó Thông Thiên Giáo Chủ phát hiện Hư Không Đạo Nhân đang đi thẳng về phía mình.

Sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận căn bản không thể làm Người mất phương hướng.

Thông Thiên không khỏi truyền âm nói: "Chư vị Đạo huynh, đã chuẩn bị xong chưa?" "Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi đã chuẩn bị xong rồi, mau tản ra." Lão Quân truyền âm, bảo Thông Thiên Giáo Chủ nhanh chóng tránh ra.

Dù sao Hỗn Độn Thần Lôi không phân biệt địch ta, nếu Thông Thiên Giáo Chủ mà trúng một đòn cũng không chịu nổi. "Được!" Trực tiếp một đạo kim kiều từ trong sát khí xông ra, phía trên đang đứng năm vị Thánh Nhân. "Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Nữ Oa Nương Nương kiều hát một tiếng.

Một bức họa quyển từ tay Người bay ra, trên họa quyển khắc họa bản đồ Hồng Hoang Thế Giới, dường như bên trong còn ẩn chứa một tiểu Hồng Hoang khác. "Thái Cực Đồ!" Lão Quân cũng sắc mặt ngưng trọng, Thái Cực Kim Kiều từ dưới chân Thánh Nhân bay đi, trực tiếp đặt lên Hỗn Độn Chung. "Nguyên Thủy, mau ra tay.

Chương 104

Ta chỉ có thể định trụ một khoảnh khắc!" Lão Quân ngưng trọng nói.

Cảm giác bị định trụ tựa như bị Hồng Hoang Long Vương vậy, đại lực vô cùng đang phản chuyển, Thái Cực Kim Kiều lung lay chao đảo.

Với tu vi hiện tại, dốc toàn lực cũng chỉ có thể trấn áp được một khoảnh khắc.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, Bàn Cổ Phiên triển khai.

Một viên Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi từ trong đó bay ra, hướng về Hư Không Đạo Nhân mà bao trùm.

Chuẩn Đề Đạo Nhân lấy ra Thất Bảo Diệu Thụ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân giơ Hàng Ma Xử lên.

Hiện nay Hỗn Độn Chung bị Thái Cực Đồ định trụ, nhất định phải dùng Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi để đánh thương Hư Không Đạo Nhân.

Cơ hội hai người ra tay, nhất định phải trực tiếp trọng thương Người.

Thông Thiên Giáo Chủ trong đại trận cũng không ngừng chú nhập pháp lực vào Thanh Bình Kiếm, tùy thời chuẩn bị động thủ.

Hỗn Độn Chung bị Thái Cực Đồ định trụ.

Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn thôi động, Hỗn Độn Chung tuy lung lay liên tục nhưng căn bản không thể tránh thoát.

Lúc này Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng xuất hiện bên cạnh Hư Không

Đạo Nhân.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ thực chất là bản đồ Hồng Hoang Thế Giới, Hồng Hoang Thế Giới mỗi ngày mở rộng, diện tích mới cũng sẽ hiển thị trên đồ.

Cực kỳ tương tự với Địa Thư trong tay Trấn Nguyên Tử, tuy nhiên uy năng không lớn bằng Địa Thư, nhưng cũng là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc này Sơn Hà Xã Tắc Đồ mượn sức mạnh của Hồng Hoang Thế Giới, vây khốn Hư Không Đạo Nhân trong đó.

Mắt thấy Hỗn Độn Điểu Thiên Thần Lôi đã bay vào, trên mặt sáu vị Thánh Nhân đều lộ ra nụ cười.

Hôm nay sáu Thánh liên thủ, không chừng thật sự có thể đánh giết Hư Không Đạo Nhân.

Lúc đó Thông Thiên Giáo Chủ lại đột nhiên phát hiện, Hư Không Đạo Nhân bị vây khốn trong đó trên mặt căn bản không có vẻ kinh hoảng.

Ngược lại còn lộ ra một nụ cười. "Hôm nay, ta sẽ cho các ngươi kiến thức chân chính Không Gian Pháp Tắc." Giọng nói của Hư Không Đạo Nhân truyền ra: "Thời Không, Nghịch Chuyển!" Theo tiếng nói vừa dứt, Thông Thiên Giáo Chủ trước mắt hoa lên, ngay sau đó phát hiện mình đang ở một nơi khác.

Một cái đại trận đồng vàng lơ lửng trên đỉnh đầu, bị một tòa kim kiều trấn áp chặt chẽ.

Ở nơi xa hơn bên ngoài, một bức họa quyển khắc họa các nơi của Hồng Hoang Thế Giới đang phong tỏa chặt chẽ Người.

Thông Thiên Giáo Chủ ngay cả di chuyển ra ngoài cũng không thể làm được.

Lúc này, một quả Hỗn Độn Sắc Trạch Cự Đại Thần Lôi bay tới trước mặt Người. "Oanh long!" Tiếng nổ lớn truyền khắp toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, ở chỗ Sơn Hà Xã Tắc Đồ phong tỏa, thời không một mảnh hỗn loạn, không ai có thể nhìn rõ tình hình bên trong.

Lão Quân, Nguyên Thủy và những người khác vừa mới lộ vẻ vui mừng, lại phát hiện Thông Thiên Giáo Chủ đã biến mất tăm.

Hư Không Đạo Nhân lại đột nhiên xuất hiện trước mặt năm vị Thánh Nhân.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn bay ra, theo từng đạo tuyến điều đen kịt giao chi, Thiên Địa Mê Cung tái hiện.

Hiện nay không có Thông Thiên Giáo Chủ thao túng, Tru Tiên Kiếm Trận căn bản sẽ không chủ động nhắm vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn. "Mau lùi!" Lão Quân phản ứng cực nhanh, vội vàng kéo Nữ Oa Nương Nương và Nguyên Thủy Thiên Tôn bên cạnh nhanh chóng lùi lại.

Đồng thời triệu hồi Thái Cực Đồ, căn bản không kịp tiếp tục trấn áp Hỗn Độn Chung. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, mau lùi.

Xảy ra chuyện rồi." Nghe Lão Quân truyền âm, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng đều kinh hãi, hai người vội vàng rút lui, nhưng...

đã chậm rồi.

Hư Không Đạo Nhân xuất hiện trước mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân, nhẹ nhàng đưa ra một ngón tay.

Thời Không Pháp Tắc giao chi trên đầu ngón tay, thời gian và không gian đồng thời tương hỗ hủy diệt.

Tại đầu ngón tay hình thành một lỗ đen cực nhỏ.

Đó chính là chiêu mà Hư Không Đạo Nhân khi xưa đối kháng với

Thiên Đạo.

Dùng Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc tương hỗ va chạm, khiến tất cả quy về hư vô.

Bị Hư Không Đạo Nhân gọi là sát chiêu "Nghịch Loạn", uy năng lớn đến nỗi ngay cả Thiên Đạo cũng phải tránh né.

Mặc dù lần này sử dụng uy năng nhỏ hơn so với lần đối kháng với Thiên Đạo.

Nhưng uy năng cũng cực kỳ khủng bố, huống chi Chuẩn Đề làm sao có thể sánh với Thiên Đạo. "Sư đệ!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân trên mặt không thể giữ được vẻ đạm nhiên nữa, muốn xông lên.

Lúc này Chuẩn Đề Đạo Nhân bị Thời Không Pháp Tắc cường đại cấm cố, phản ứng cực kỳ chậm chạp.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Nữ Oa ba người đều đang tránh né, căn bản không thể ra tay giúp đỡ.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân tuy có lòng, nhưng căn bản không kịp.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Hư Không Đạo Nhân đem lỗ đen kia điểm vào đầu Chuẩn Đề.

Sức mạnh Thời Không Băng Giải tiến vào trong nhục thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Kim thân khổ tu ức vạn năm căn bản không thể chống đỡ được sức mạnh này, trực tiếp bị phân giải.

Theo nhục thân tan rã, Nguyên Thần cũng bắt đầu bị phân giải yên diệt. "Hảo thủ đoạn!" Chuẩn Đề nhìn Hư Không Đạo Nhân, chỉ kịp thốt ra ba chữ.

Ngay sau đó, toàn bộ thân thể và Nguyên Thần đều triệt để vỡ nát, hóa thành hư vô.

Thoái, thoái cấp!

Kiến Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn lạc, Tiếp Dẫn vội vàng xoay người lui xa Hư Không Đạo Nhân.

Nếu vừa rồi cứu Chuẩn Đề Đạo Nhân, hai người liên thủ còn có cơ hội chống đỡ Hư Không Đạo Nhân một hồi.

Chờ đợi Lão Quân, Nguyên Thủy và Nữ Oa thoát khỏi Hoàn Vũ Kỳ Bàn, rồi cứu hai người đi.

Nhưng hiện tại Chuẩn Đề đã thân tử, lúc này xông lên chỉ sẽ lại bị Hư Không Đạo Nhân đánh chết.

Mặc dù thực lực của ngã hiện tại mạnh hơn Chuẩn Đề không ít, nhưng cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân.

Nào ngờ, Hư Không Đạo Nhân lại không tiếp tục truy sát Tiếp Dẫn, mà ngẩng đầu nhìn về phía vô tận hư không.

Đôi mắt Hư Không Đạo Nhân trực tiếp nhìn xuyên qua thời không loạn lưu, nhìn về phía Hồng Hoang Thế Giới.

Lúc này, trên Thiên Không của Hồng Hoang Thế Giới lại một lần nữa ô vân dày đặc.

Cuồng phong hoành hành khắp Hồng Hoang Thế Giới, thổi từ Tam Thập Tam Thiên cao nhất trực tiếp đến Cửu U Địa Phủ.

Tiếng gió gào thét, phảng phất ức vạn quỷ thần đang khóc gào.

Mưa lớn từ trời giáng xuống, thậm chí mang theo chút huyết sắc.

Như thể Vô Tận Huyết Hải của Minh Hà đang đổ ập từ trên trời xuống.

Đây chính là dị tượng khi Thánh Nhân vẫn lạc: Thiên hàng huyết vũ, quỷ thần khốc hào.Trong Hỏa Vân Cung giữa Hỗn Độn.

Thiên Địa Dị Tượng không hề ảnh hưởng đến Hỏa Vân Cung.

Ba vị Thánh Hoàng vẫn luôn chú tâm đến Nhân Tộc, tự nhiên cũng phát hiện Thiên Địa Dị Tượng trong Hồng Hoang Thế Giới.

"Dị tượng này, lần trước khi Nguyên Thủy Thánh Nhân bị Hư Không Thánh Nhân sát tử, dường như cũng đã xuất hiện." Hiên Viên Thị với vẻ mặt uy nghiêm, nhìn vào tấm đồng kính quan sát Hồng Hoang Đại Lục, trầm giọng nói.

"Chẳng lẽ Nguyên Thủy Thánh Nhân lại một lần nữa vẫn lạc?" Phục Hy Thị hỏi.

"Chưa xác định có phải Nguyên Thủy Thánh Nhân vẫn lạc hay không, nhưng khẳng định có một vị Thánh Nhân vẫn lạc mới có dị tượng như vậy." Hiên Viên Thị cau mày, trong lời nói lộ ra một tia lo lắng.

Lần trước Thiên Phạt chi chiến quả thực quá khủng bố.

Nếu không phải Thiên Đạo cuối cùng rút lui, Hư Không Đạo Nhân cũng có biện pháp dẹp yên và thu nhỏ Hỗn Độn nóng bỏng do hai người giao chiến sinh ra.

Loại sức mạnh đó một khi bùng phát, căn bản không phải Nhân Tộc yếu ớt có thể chịu đựng được.

Dư ba của trận chiến lần trước đã khiến các đại bộ lạc của Nhân Tộc may mắn, nhưng những tiểu bộ lạc không có đủ cường giả bảo hộ thì không ít đã tử thương thảm trọng.

"Lần này không biết lại vì chuyện gì mà chư Thánh Nhân lại tranh đấu." Thần Nông Thị ở bên cạnh thở dài một tiếng.

Cuộc tranh đấu giữa chư Thánh Nhân, thảm thương nhất chính là Nhân Tộc cùng một số sinh linh phổ thông của Hồng Hoang Thế Giới.

Dù sao Thánh Nhân vẫn lạc cũng có thể từ Thiên Đạo phục tô.

Còn những sinh linh phổ thông kia, một khi bị dư ba chiến đấu lan đến, vận khí tốt thì còn có thể giữ lại một tia tàn linh luân hồi chuyển thế, vận khí không tốt thì trực tiếp hồn phi phách tán.

"Cổ kế lại là Địa Đạo và Thiên Đạo tranh đấu.

Nhân Tộc chúng ta hiện tại miễn cưỡng đạt được sự cân bằng giữa Địa Đạo và Thiên Đạo." "Chỉ là nếu về sau Thiên Đạo và Địa Đạo đấu tranh kịch liệt, Nhân Tộc chúng ta không biết nên tự xử lý thế nào." Trong đôi mắt Phục Hy Thị có sự lo lắng sâu sắc.

Hiện nay Nhân Tộc tuy thân là nhân vật chính của Thiên Địa, nhưng lại không có thực lực xứng với nhân vật chính Thiên Địa.

Nếu không phải chư Thánh Nhân ở phía sau ủng hộ.

Thì ban đầu hai tộc Vu, Yêu, bất kỳ tộc nào cũng mạnh hơn Nhân Tộc hiện tại rất nhiều.

Thuở xưa Thiên Địa Đại Kiếp, Vu Yêu Chi Chiến, Thánh Nhân đều không tự mình xuất thủ.

Nhưng Tổ Vu và Yêu Đế đỉnh phong Chuẩn Thánh đại chiến cũng đã khiến hai tộc xưng bá Thiên Địa tổn thất vô số.

Yêu Tộc bị công phá Thiên Đình, tán lạc khắp Thiên Địa, không còn thực lực Yêu Tộc cường đại nữa.

Tinh hoa của Vu Tộc bị quét sạch, chỉ còn lại một số Đại Vu thoi thóp sống sót.

Bị hậu duệ của Nhân Tộc đánh bại liên tiếp, nếu không có Thánh Nhân xuất thủ, Vu Tộc đã sớm diệt tộc.

Một khi Thiên Đạo và Địa Đạo toàn diện khai chiến, lúc đó không chỉ có Thánh Nhân xuất thủ, mà tuyệt đối không chỉ một vị Thánh

Nhân.

Chương 105

Thậm chí trên Thánh Nhân còn có Hồng Quân Đạo Tổ, Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ Nương Nương đều sẽ trực tiếp tham gia đại chiến.

Tam Thánh Hoàng của Nhân Tộc đều không thể tưởng tượng loại đại chiến kia sẽ khủng bố đến mức nào.

Nhân Tộc dù có cường đại đến đâu, trong loại đại chiến cấp độ đó cũng sẽ yếu ớt như hài nhi.

Đừng nói đến Nhân Tộc, ngay cả hai tộc Vu, Yêu thời kỳ đỉnh phong, thậm chí ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, trong cuộc đại chiến chư Thánh như vậy cũng có khả năng tùy thời bị phá diệt.Trên Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì nhìn dị tượng xuất hiện trong Thiên Địa, lòng vô cùng khiếp sợ.

Lại có Thánh Nhân vẫn lạc.

Tuy Dao Trì đã phong Côn Bằng làm Thiên Sư Thiên Đình, song cuộc đại chiến giữa chư Thánh Nhân vẫn có thể xảy ra.

Thái độ của Thánh Nhân đối với Thiên Đình, Dao Trì và Hạo Thiên thậm chí còn mong Hư Không Đạo Nhân sát tử vài Thánh Nhân.

Tốt nhất là hai bên cùng đồng quy vu tận, Thiên Đình độc chiếm, đó mới là hoàn mỹ nhất.

Nhưng khi Thánh Nhân thật sự vẫn lạc, loại Thiên Địa Dị Tượng khủng bố tột độ này khiến hai người họ vô cùng kinh hãi.

Đặc biệt Thiên Đình là đại diện cho ý chí của Thiên Đạo, cảm nhận về Thiên Đạo càng sâu sắc.

Hạo Thiên và Dao Trì tuy thân là chủ của Thiên Đình, nhưng đều

luôn cảm thấy Thiên Đình và hai người họ sắp bị hủy diệt trong cơn thịnh nộ của Thiên Đạo.

Bất ngờ thay, loại Thiên Địa Dị Tượng này không kéo dài bao lâu, rồi từ từ tiêu tán. ...

Trong thời không loạn lưu, Hư Không Đạo Nhân cũng nhìn Thiên Địa Dị Tượng từ từ tiêu tán.

"Xem ra trong lòng Thiên Đạo, địa vị của Tây Phương Giáo quả thực xa xa không bằng Tam Thanh.

Quả nhiên Tam Thanh mới là 'con ruột' của Thiên Đạo, dù sao cũng là Bàn Cổ chính thống." Hư Không Đạo Nhân nhìn Tiếp Dẫn cười nói.

Vừa rồi ta là người đầu tiên xuất thủ với Chuẩn Đề Đạo Nhân, để kiểm chứng xem lời của Hồng Quân Đạo Tổ có thật không.

Không chỉ sát tử Tam Thanh mới giáng Thiên Phạt, sát tử các Thánh Nhân khác thì không.

Chỉ đến giờ khắc này nhìn Thiên Địa Dị Tượng, Hư Không Đạo Nhân mới xác định lời của Hồng Quân là thật.

Chỉ có Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, vì trong Nguyên Thần có Khai Thiên Công Đức, bị sát tử mới dẫn phát Thiên Đạo chấn nộ, giáng Thiên Phạt.

Chẳng trách khi xưa Vu Yêu Chi Chiến, Hồng Quân không tự mình xuất thủ, mà cứ để hai tộc Vu, Yêu tự tàn sát lẫn nhau.

Dù sao Đế Tuấn và Thái Nhất tuy là Thiên Đế của Yêu Tộc, nhưng bản chất cũng là một phần thân thể Bàn Cổ hóa thành.

Hai bên tự tương tàn sát, đồng quy vu tận, đối với Hồng Quân Đạo Tổ mà nói là kết quả tốt nhất.

Hồng Quân cũng không cần dính bất kỳ nhân quả nào.

Lúc này Tiếp Dẫn đã sớm bị Lão Quân kéo lên Thái Cực Kim Kiều.

Nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, mặt Tiếp Dẫn càng trầm như nước.

Bản thân Tiếp Dẫn vì Chuẩn Đề Đạo Nhân thân tử mà vô cùng phẫn nộ.

Nhưng loại Thiên Địa Dị Tượng này lại khiến trong lòng Tiếp Dẫn càng thêm bất mãn.

Chẳng lẽ thân phận Bàn Cổ chính tông địa vị thật sự cao hơn Thánh Nhân khác nhiều như vậy sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn thân tử, Thiên Đạo giáng Thiên Phạt trực tiếp giao chiến với Hư Không Đạo Nhân.

Còn sau khi Chuẩn Đề Đạo Nhân thân tử, chỉ gió thổi mưa rơi là xong chuyện sao?

"Hồng Hoang Thế Giới do Bàn Cổ Đại Thần khai tịch.

Tam Thanh lại do Nguyên Thần Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, trong lòng Thiên Đạo, địa vị tự nhiên xa trên huynh đệ ngã và Nữ Oa Sư Muội." Tiếp Dẫn cưỡng ép nén lửa giận trong lòng, lạnh nhạt nói.

Giữa lời nói, không quên kéo luôn cả Nữ Oa Nương Nương vào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong tay nắm chặt Bàn Cổ Phiên, mặt không biểu cảm, không nói một lời.

Nhưng khóe miệng lại lộ ra một tia cười ý, trong lòng kỳ thực cực kỳ sảng khoái.

Chuẩn Đề cũng bị Hư Không Đạo Nhân sát tử, sau này sẽ không phải là Thánh Nhân Thiên Đạo duy nhất bị sát tử nữa.

Đối với Thiên Địa Dị Tượng sau khi Chuẩn Đề thân tử, Nguyên Thủy lại càng cực kỳ hài lòng.

Thấy không?

Tam Thanh thân là Bàn Cổ chính tông, là tồn tại tôn quý nhất trong Thánh Nhân, đâu chỉ có vậy.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, Nguyên Thủy Thiên Tôn là người kiêu ngạo nhất, tự cho mình là Bàn Cổ chính tông, coi thường lũ sinh ra từ trứng, sinh ra từ ẩm ướt, loài có lông có sừng.

Không ít người bất mãn với sự cao hơn một bậc của Xiển Giáo.

Nhưng hiện tại Thiên Địa Dị Tượng đã phân biệt rõ.

Địa vị của Tam Thanh cao đến mức Thiên Đạo tự mình thừa nhận.

Đặc biệt Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại bị Hỗn Độn Thần Lôi đánh trúng, sinh tử bất tri.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tâm trung càng vui sướng vô cùng.

Dù sao trên một ý nghĩa nào đó, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có thể bị chính tay ngã đánh thành ra như vậy.

Trên gương mặt Nữ Oa Nương Nương cũng thoáng qua một tia bất mãn.

Tuy Nữ Oa Nương Nương xưa nay vẫn vô tranh với đời, ngay cả đại giáo cũng không chấp chưởng.

Nhưng là nữ tính duy nhất trong Thánh Nhân, Nữ Oa Nương Nương trong lòng cũng cực kỳ tự phụ.

Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, Nữ Oa Nương Nương cũng cảm thấy mình không kém ba người họ.

Hiện tại nhìn Thiên Địa Dị Tượng, địa vị của Tam Thanh quả

thực trên các Thánh Nhân Thiên Đạo khác, khiến trong lòng nàng cũng không thoải mái.

Đặc biệt khi nhìn nụ cười ở khóe miệng Nguyên Thủy Thiên Tôn, sự bất mãn trong lòng Nữ Oa càng sâu sắc.

"Tiếp Dẫn Đạo Huynh, lúc này không phải lúc để quan tâm đến những chuyện đó.

Hiện giờ Chuẩn Đề Đạo Hữu đã hồi quy Thiên Đạo, Thông Thiên thân thụ trọng thương, chỉ còn lại bốn người chúng ta." Lão Quân biết lúc này nhất định phải an ủi vài người.

"Ngã hiện tại điều tối khẩn yếu là kìm chân Hư Không Đạo Nhân, để Thông Thiên mau chóng liệu thương.

Bằng không Tru Tiên Kiếm Trận không còn người chủ trì, ngã tất bại vô nghi." Tiếp Dẫn, Nữ Oa hai người tuy gật đầu, nhưng đều không nói một lời.

Lão Quân cũng không tiện nói thêm, đành chuẩn bị giá ngự Thái Cực Kim Kiều tiếp tục hướng về phía Hư Không Đạo Nhân.

"Tiếp Dẫn, Nữ Oa, hai người cũng không cần lo lắng." Ngay lúc đó, Hư Không Đạo Nhân lại mở miệng.

"Chưa chắc địa vị của Tam Thanh cao hơn ngã, chỉ vì Nguyên Thủy là Thánh Nhân Thiên Đạo đầu tiên vẫn lạc." Nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn trầm xuống.

Hư Không Đạo Nhân hết lần này đến lần khác nhắc đến Thánh Nhân Thiên Đạo đầu tiên vẫn lạc, như đang vả mặt.

Nhưng sự thật, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại không tiện phản bác.

Tiếp Dẫn và Nữ Oa nghe lời của Hư Không Đạo Nhân thì trong lòng chợt động.

“Tiếp Dẫn Đạo Hữu, Nữ Oa Sư Muội, Nguyên Thủy, mau chặn lại!” Lão Quân đoán được Hư Không Đạo Nhân muốn làm gì, vội vàng thúc giục mọi người.

“Ha ha ha, ngã hiện tại sát tử Thông Thiên, xem Tam Thanh có thật sự khác biệt với chúng ta không.” Hư Không Đạo Nhân cười ha ha, bước về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Lão Quân vội vàng xuất thủ, giá ngự Thái Cực Kim Kiều muốn ngăn cản Hư Không Đạo Nhân.

Lúc này Hoàn Vũ Kỳ Bàn lại xuất hiện trước Thái Cực Kim Kiều, muốn nuốt chửng mọi người.

“Ngã dùng Thái Cực Đồ định trụ Hoàn Vũ Kỳ Bàn, mau đi ngăn cản.

Một khi Thông Thiên vẫn lạc, ngã cũng tất bại vô nghi.” Lão Quân gầm lên một tiếng giận dữ, giờ khắc này không còn né tránh nữa.

Dưới sự thúc đẩy toàn lực của Lão Quân, Thái Cực Kim Kiều phảng phất như một Thái Cổ Kim Long, lao thẳng vào Thiên Địa Mê Cung, định trụ Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Trong tình huống Hư Không Đạo Nhân không toàn lực thao túng, Lão Quân miễn cưỡng có thể định trụ Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Đồng thời, Lão Quân gầm lên với Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Nữ Oa.

“Còn không mau đi!” Nữ Oa lại một lần nữa giương Sơn Hà Xã Tắc Đồ bao trùm về phía Hư Không Đạo Nhân.

Mặc dù nàng cũng biết vấn đề mà Hư Không Đạo Nhân vừa nói: Là vì Nguyên Thủy là Thánh Nhân Thiên Đạo đầu tiên vẫn lạc, nên địa vị của Tam Thanh thật sự cao hơn các Thánh Nhân khác hay không.

Nữ Oa trong lòng rõ ràng lời Lão Quân nói đúng, một khi Thông Thiên vẫn lạc, nàng cũng sẽ gặp nạn.

Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy nhìn nhau một cái, thần sắc vi diệu, rồi từ từ đi theo.

Nhưng hai người họ đều mong Thông Thiên chết một lần, tự nhiên cũng sẽ không toàn lực xuất thủ.

Hư Không Đạo Nhân đi đến trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ.

Hỗn Độn Chung không còn sự chế ước của Thái Cực Đồ, đã quay trở lại trên đầu ngã.

Nhìn Sơn Hà Xã Tắc Đồ bay đến, Hư Không Đạo Nhân khẽ gõ Hỗn Độn Chung.

Pháp Tắc Thời Gian phát động, không chỉ Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị định trụ, ngay cả hành động của Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy ba người cũng chậm lại.

Lúc này bộ dạng của Thông Thiên Giáo Chủ cực kỳ thê thảm, toàn thân rách nát, ngay cả Nguyên Thần Thánh Nhân cũng ảm đạm vô quang.

Nếu không phải vì trong Tru Tiên Kiếm Trận, khi Hỗn Độn Thần Lôi bùng nổ, Thông Thiên Giáo Chủ đã tụ tập vô cùng Sát Khí để hộ trụ bản thân.

Thì vừa rồi trong tình huống không hề phòng bị mà ăn một đòn Thần Lôi, đã trực tiếp thân vẫn hồi quy Thiên Đạo rồi.

Nhìn Hư Không Đạo Nhân đi tới, Thông Thiên Giáo Chủ biết hôm nay chắc chắn không thể thoát.

Tuy Thánh Nhân khôi phục cực nhanh, nhưng vừa rồi thực sự bị trọng thương quá nặng.

Vừa hấp thu Thiên Địa linh lực để khôi phục thương thế bản thân, phía trên lại có một Hỗn Độn Chung không ngừng dùng Pháp Tắc Thời Gian quấy nhiễu.

Với trạng thái trọng thương gần chết, căn bản không thể xua đuổi Hỗn Độn Chung, an tâm liệu thương.

Nên đã lâu như vậy, ngay cả Thiên Địa Dị Tượng khi Chuẩn Đề vẫn lạc đã tiêu thất, thương thế của ngã vẫn không chút nào chuyển biến tốt đẹp.

Hư Không Đạo Nhân chính vì biết điểm này, nên vừa rồi mới nói nhiều lời như vậy với Tiếp Dẫn và những người khác.

Chương 106

Căn bản không lo lắng Thông Thiên Giáo Chủ sẽ nhân cơ hội này mà phục tô.

Sau khi Thông Thiên Giáo Chủ trọng thương, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng không thể thao khống.

Sát Khí không người thao túng căn bản không thể làm tổn thương ngã, tự nhiên cũng không cần Hỗn Độn Chung.

"Đạo Hữu đại thần thông!" Nhìn trong tay Hư Không Đạo Nhân Pháp Tắc Thời Gian, Pháp Tắc Không Gian giao chức, một Hư Vô Hắc Động quy về tất cả lại lần nữa hiện ra.

Thông Thiên Giáo Chủ tán thán nói.

Biết hôm nay không thể thoát được, giống như nếu ngã đánh bại Hư Không Đạo Nhân.

Nếu có cơ hội khẳng định cũng sẽ sát tử ngã, nên Thông Thiên Giáo Chủ hiểu rõ.

Nhưng cứ tranh giành trong Thiên Đạo, lại không có ai khác đi.

"Không biết Đạo Hữu có thể giải đáp cho ngã nghi hoặc, vừa rồi đã dời ngã đi đâu vậy." Đây là điều mà trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ băn khoăn nhất.

Pháp Tắc Thời Không của Hư Không Đạo Nhân dù có cường hoành đến đâu, có thể phân biệt phương vị, nhưng trong Tru Tiên Kiếm Trận cũng không đơn giản như vậy mà dời ngã đi được.

Dù sao Thánh Nhân Thiên Đạo tuy không tinh thông Pháp Tắc Thời Không như Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng nhờ vào Quy Tắc Thiên Đạo, bản thân cũng có thể ảnh hưởng đến sự tồn tại của thời không ở một mức độ nhất định.

"Sau này có cơ hội sẽ nói cho ngã biết." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu cười nói, rồi đẩy Hắc Động trong tay về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

"Được!" Thông Thiên Giáo Chủ cười lớn một tiếng, rồi cả người bị Pháp Tắc Thời Không yên diệt, triệt để vẫn lạc.Với việc Thông Thiên Giáo Chủ vẫn lạc, Tru Tiên Kiếm Trận liền không còn người chủ trì.

Sát Khí và Kiếm Khí trong kiếm trận từ từ tiêu tán, có thể nhìn thấy cảnh tượng trong hư không loạn lưu bên ngoài.

Bên ngoài đại trận, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Đạo Nhân vẫn luôn chú ý đến Tru Tiên Kiếm Trận.

Khi Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn lạc, Thiên Địa Dị Tượng của Hồng Hoang Thế Giới hai người họ tự nhiên cũng phát hiện.

Huống chi, với cảm ứng thực lực giữa Thánh Nhân.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà không chỉ biết có Thánh Nhân vẫn lạc, mà còn biết Thánh Nhân vẫn lạc là Chuẩn Đề Đạo Nhân.

"Hồng Quân xuất hiện trở lại, e rằng thực lực cũng không bằng Hư Không Thánh Nhân." Trấn Nguyên Tử cảm thán.

Thế mà sáu vị Thánh Nhân Thiên Đạo tề tụ, cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận, đại trận số một Hồng Hoang Thế Giới, vậy mà vẫn không làm gì được Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân còn dưới sự vây công của sáu người, trảm đi Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Trấn Nguyên Tử căn bản không thể tưởng tượng Hư Không Đạo

Nhân đã làm cách nào.

Ngã vừa đại chiến với Lão Quân một trận, biết thực lực của Lão Quân khủng bố đến mức nào.

Lão Quân ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ cũng không động dụng, mà trực tiếp phá giải thủ đoạn mạnh nhất của ngã.

Khi Lão Quân sử dụng Thái Cực Đồ định trụ Địa Thư, Trấn Nguyên Tử gần như đã nghĩ mình chắc chắn vẫn lạc.

Nhưng hiện giờ trong Tru Tiên Kiếm Trận có đến sáu vị Thánh Nhân Thiên Đạo.

Có Thái Cực Đồ và Bàn Cổ Phiên hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, còn có Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là bảo bối chỉ kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà gọi là giúp Hư Không Đạo Nhân dò đường.

Không ngờ lại lấy sự vẫn lạc của hai người làm cái giá, dò xét bí mật của Tru Tiên Kiếm Trận, để Hư Không Đạo Nhân có sự chuẩn bị.

Căn bản không thể chống lại Tru Tiên Kiếm Trận và sáu vị Thánh Nhân bên trong.

"Mau nhìn, Sát Khí của kiếm trận đang tiêu tán, Tru Tiên Kiếm Trận đã bị phá, Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã vẫn lạc!" Minh Hà Lão Tổ đột nhiên chỉ thẳng vào Tru Tiên Kiếm Trận nói với Trấn Nguyên Tử.

Lúc này mọi Sát Khí che khuất trong Tru Tiên Kiếm Trận dần dần tiêu thất, cảnh tượng bên trong lộ ra.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ vội vàng nhìn đến.

Lại phát hiện giữa đại chiến, Lão Quân đang giá ngự Thái Cực Đồ cố gắng định trụ Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy ba người đang bị một chiếc đại chung vướng víu, căn bản không thể thoát thân.

Lúc này Tru Tiên Kiếm Trận đã bị phá.

Tru Tiên Tứ Kiếm nhẹ nhàng cùng Tru Tiên Trận Đồ chuẩn bị phá không gian bay về hướng Kim Ngao Đảo ở Đông Hải.

"Đi đâu?" Hư Không Đạo Nhân vội vàng triệu hồi Hỗn Độn Chung, tiện tay bao trùm về phía Tru Tiên Tứ Kiếm.

Tru Tiên Kiếm Trận là Linh Bảo đỉnh cấp nhất dưới Tiên Thiên Chí Bảo.

Tạm thời không thể luyện hóa, chỉ cần nhốt chúng lại, môn hạ Thiên Đạo cũng sẽ thiếu đi một kiện Chí Bảo.

"Chặn lại!" Lão Quân lúc này cũng không còn bận tâm tiếp tục giằng co với Hoàn Vũ Kỳ Bàn nữa.

Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp cũng lơ lửng trên đầu Lão Quân, Khí Công Đức rủ xuống, bảo vệ chặt chẽ quanh thân Lão Quân.

Sau đó ngã giơ Bàn Long Biên Quải, nhấc chân liền đi về phía Hỗn Độn Chung.

Còn Thái Cực Đồ vẫn để kìm kẹp Hoàn Vũ Kỳ Bàn, bằng không một khi để ngã thu cả Tiếp Dẫn, Nữ Oa thậm chí Nguyên Thủy ba người vào.

Thì Lão Quân một mình đối mặt Hư Không Đạo Nhân, tuyệt đối không có chút cơ hội nào.

Sau khi Hỗn Độn Chung bay đi, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Nữ Oa

cũng có thể rảnh tay.

Nghe lời của Lão Quân, cũng nhìn lên trên.

Lúc này Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ thật sự đang bị Hỗn Độn Chung bao phủ.

Hỗn Độn Chung không ngừng rung nhẹ, Pháp Tắc Thời Gian từ miệng chung xuyên ra không ngừng quấy nhiễu Tru Tiên Kiếm Trận.

Muốn thu cả kiếm trận và trận đồ vào trong Hỗn Độn Chung.

Tru Tiên Kiếm Trận phát ra từng đạo Kiếm Khí hủy diệt không ngừng quấy nhiễu Pháp Tắc Thời Không xung quanh.

Nhưng chỉ có thể trì hoãn đôi chút, càng nhiều Pháp Tắc Thời Không bao vây lấy nó.

Hỗn Độn Chung dường như cũng có chút không kiên nhẫn với sự chống cự của Tru Tiên Kiếm Trận, tự mình vang lên.

Tiếng chuông chấn động, cả Tru Tiên Kiếm Trận đều bị đình trệ, sắp sửa bị Hỗn Độn Chung thu vào.

Đúng lúc đó, Lão Quân đội Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp, giơ Bàn Long Biên Quải nặng nề đánh vào Hỗn Độn Chung.

Với tu vi của Lão Quân, Hỗn Độn Chung cũng bị đánh đến chấn động, nhưng lại vẫn kiên cố hút lấy Tru Tiên Kiếm Trận.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân thấy vậy, cũng quăng Hàng Ma Xử về phía Hỗn Độn Chung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cực tốc rung Bàn Cổ Phiên, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí xé nát mọi thứ cũng bay về phía Hỗn Độn Chung.

Hai người họ cũng không lo lắng sẽ làm thương Lão Quân.

Có Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo

Tháp hộ thể, cộng thêm tu vi của Lão Quân, công kích ở mức độ nhất định của hai người không thể làm thương Lão Quân.

Về lực phòng ngự Linh Lung Bảo Tháp và Hỗn Độn Chung đều xấp xỉ nhau, huống chi tu vi của Lão Quân còn cao hơn hai người họ nhiều.

Hiện giờ Thông Thiên vẫn lạc, nếu Tru Tiên Kiếm Trận lại bị Hư Không Đạo Nhân đoạt đi, sau này vài người họ đối mặt với Hư Không Đạo Nhân càng không có sức chống cự.

"Vài người các ngươi, cũng có thể ngăn cản ta sao?" Hư Không Đạo Nhân cười dài một tiếng, vừa chuẩn bị tiếp tục xuất thủ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ lại bay tới, muốn mượn sức mạnh của Hồng Hoang Thế Giới để vây khốn ngã.

Hư ảnh Hồng Hoang Thế Giới hiện ra, muốn nhốt Hư Không Đạo Nhân vào trong đồ.

Nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy cũng là bảo bối hệ Thời Không, nhưng so với Hỗn Độn Chung và Thái Cực Đồ cùng các Chí Bảo khác thì yếu hơn không ít.

Hư Không Đạo Nhân trực tiếp dùng Pháp Tắc Không Gian đối kháng Pháp Tắc Không Gian, hư ảnh Hồng Hoang Thế Giới bị cấm cố giữa không trung, căn bản không thể hạ xuống.

Hỗn Độn Kiếm Khí và Hàng Ma Xử lại cùng lúc đánh vào Hỗn Độn Chung.

Lão Quân cũng giơ Bàn Long Biên Quải nặng nề đánh tới.

Ba đại Thánh Nhân đồng tâm xuất thủ, lập tức đánh bay Hỗn Độn Chung ra ngoài.

Tru Tiên Kiếm Trận bị Hỗn Độn Chung cấm cố vội vàng nhân cơ

hội bay đi.

Nhưng lúc này Hư Không Đạo Nhân đã nhanh chóng hành động, thấy Tru Tiên Kiếm Trận sắp bay đi.

Vội vàng vươn một bàn tay lớn giao chức Pháp Tắc Thời Không túm lấy.

Hỗn Độn Kiếm Khí và Hàng Ma Xử lại đánh về phía bàn tay lớn của Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng bàn tay lớn kia hoàn toàn do Pháp Tắc Thời Không cấu thành, loại đòn đánh phổ thông của hai người căn bản không thể đánh vỡ bàn tay lớn đó, chỉ bị đánh chệch đi mà thôi.

"Hừ!" Hỗn Độn Chung bị đánh bay ra ngoài lại lần nữa bay tới, cũng không kịp tiếp tục phát động Pháp Tắc Thời Không.

Cả đại chung nặng nề đâm thẳng vào Tru Tiên Kiếm Trận, muốn đánh tan đại trận không người chủ trì.

Tru Tiên Tứ Kiếm nghênh đón, liên tục chém vào Hỗn Độn Chung.

Nhưng lại bị Hỗn Độn Chung nhân cơ hội nuốt mất Tru Tiên Kiếm trong Tru Tiên Tứ Kiếm.

Đồng thời đại chung rung nhẹ, nhân cơ hội nuốt nốt ba kiếm còn lại vào trong.

"Đi!" Mắt Tiếp Dẫn Đạo Nhân lóe lên quang mang, một đóa Kim Sắc Liên Hoa từ trong cơ thể bay ra, bay về phía Hỗn Độn Chung và ba thanh Tru Tiên Kiếm.

"Ngã dùng Kim Liên hộ trụ ba kiếm, quyết không thể để Hư Không Đạo Nhân đoạt đi toàn bộ." Tiếp Dẫn cao giọng nói, Công Đức Kim Liên không va chạm với Hỗn Độn Chung, mà bay về phía Lục Tiên Kiếm để nuốt lấy.

Công Đức Kim Liên là Bản Mệnh Pháp Bảo của Tiếp Dẫn, cũng là Cực Phẩm trong Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Lục Tiên Kiếm cũng không sánh bằng.

Kim Liên nở rộ, kim quang hiển hiện, vô số tiếng tụng kinh từ trong Kim Liên truyền ra.

Dường như bên trong Kim Liên có một thế giới, trong thế giới đó có vô cùng Phật Tử ngày đêm tụng kinh, cung cấp Niệm Lực Công Đức cho Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Hiện giờ Tru Tiên Kiếm đã bị Hỗn Độn Chung nuốt vào, muốn ép Hư Không Đạo Nhân nhả ra là không thể.

Nhưng chỉ cần không để Hư Không Đạo Nhân đoạt đi toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận, thì từng thanh Tru Tiên Kiếm riêng lẻ sẽ không đáng sợ đến vậy.

Huống chi, Tiếp Dẫn cũng nhân cơ hội này đoạt đi một thanh trong Tru Tiên Tứ Kiếm.

Dù sao bất kỳ thanh nào trong Tru Tiên Tứ Kiếm cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 107

Sau này Thông Thiên Giáo Chủ muốn tổ lại Tru Tiên Kiếm Trận, tất phải cầu ngã.

Lúc này đoạt kiếm cũng danh chính ngôn thuận, dù sao Tru Tiên Kiếm cũng đã bị Hư Không Đạo Nhân đoạt đi rồi.

Ba thanh Tiên Kiếm còn lại giữ trong tay ngã tạm thời bảo quản đương nhiên là an toàn nhất.

Đương nhiên cái 'tạm thời bảo quản' này sẽ bảo quản bao lâu, thì ai mà biết được.

"Ngã cũng vậy!

Ngã giúp Thông Thiên Sư Đệ giữ lại một thanh." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng kêu lên.

Ném ra một chiếc Hắc Sắc Mặc Hạp, nắp hộp mở ra, phát ra lực hút mạnh mẽ, muốn thu Hãm Tiên Kiếm vào trong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này cũng thừa nước đục thả câu.

Hiện giờ Thông Thiên hồi quy Thiên Đạo, chờ sau khi từ Thiên Đạo phục tô, tu vi sẽ thoái bộ, lúc đó sẽ ngang hàng với Nguyên Thủy.

Tru Tiên Kiếm Trận lại là Chí Bảo lập giáo của Tiệt Giáo, là Linh Bảo mạnh nhất trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Một khi mất đi Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không thể tranh phong với ngã.

Đừng nói đến lúc đó tu vi hai người gần như ngang nhau.

Kể cả Thông Thiên Giáo Chủ có tu vi cao hơn một chút, không có Tru Tiên Kiếm Trận thì cũng không thể tranh đấu với ngã cầm Bàn Cổ

Phiên.

“Thông Thiên, vĩnh viễn chỉ có thể là lão tam, đừng hòng đấu với ta!” Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thầm nghĩ ác độc, lực hút của Hư Vô Hạp càng lúc càng mạnh, bao trùm lấy Hãm Tiên Kiếm.

Nữ Oa Nương Nương đứng một bên xem mà cau mày, nhưng cuối cùng không động thủ.

“Ai!” Lão Quân thở dài một tiếng.

Ý đồ của Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn, ngã có lẽ không rõ.

Nhưng lúc này cũng không biết nên nói gì.

Lúc này Hư Không Đạo Nhân bên cạnh Hỗn Độn Chung, một tay tóm lấy Hỗn Độn Chung.

Theo Pháp Lực của ngã quán nhập vào, Hỗn Độn Chung cấp tốc phóng đại.

Muốn trực tiếp thu Hư Vô Hạp, Công Đức Kim Liên, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm vào trong một lần.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng đại kinh.

Cũng không còn bận tâm thu Lục Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm nữa.

Nếu tiếp tục giằng co, không những một thanh chiến kiếm cũng không đoạt được, e rằng Pháp Bảo của ngã cũng sẽ mất đi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân đặc biệt lo lắng, Công Đức Kim Liên là Chí Bảo lập giáo, tuyệt đối không thể mất đi.

“Lão Quân Sư Huynh, mau mau xuất thủ!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân vô cùng sốt ruột, Hàng Ma Xử mang theo Tịch Diệt Thiền Quang đánh về phía Hỗn Độn Chung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại niệm tụng chú ngữ, đạp cương bộ đấu, chuẩn bị triệu ra thêm một đạo Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Hiện giờ Tru Tiên Kiếm đã bị thu đi, Thông Thiên Giáo Chủ đã mất Tru Tiên Kiếm Trận.

Nếu toàn bộ kiếm trận bị Hư Không Đạo Nhân thu đi, đối với ngã mà nói cũng là tin tức cực kỳ bất lợi.

"Nữ Oa Sư Muội, dùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ vây khốn Hoàn Vũ Kỳ Bàn kia, ngã muốn triệu hồi Thái Cực Đồ." Lão Quân truyền âm cho Nữ Oa nói.

Nếu không có Thái Cực Đồ, e rằng căn bản không thể ngăn cản Hỗn Độn Chung do Hư Không Đạo Nhân tự tay thao túng.

Nữ Oa gật đầu, trực tiếp khu sử Sơn Hà Xã Tắc Đồ bao bọc lấy Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Lão Quân thấy vậy vội vàng triệu hồi Thái Cực Kim Kiều, đồng thời đâm vào Hỗn Độn Chung của Hư Không Đạo Nhân.

Đồng thời Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi và Hàng Ma Xử cũng cùng lúc đánh tới.

Ong!

Dù có Hư Không Đạo Nhân tự tay thao túng, Hỗn Độn Chung cũng bị đánh liên tiếp chấn động không ngừng.

Căn bản không thể vây khốn vài kiện bảo bối phía dưới.

Hư Vô Hạp và Công Đức Kim Liên thấy vậy lại bay về phía Hãm Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm để thu lấy.

Lão Quân tức đến mức râu trắng bay phất phới, dùng Bàn Long Biên Quải nặng nề quất vào Hư Vô Hạp và Công Đức Kim Liên.

Hai kiện Pháp Bảo bất ngờ, bị Lão Quân trực tiếp quất bay ra

ngoài.

Tru Tiên Trận Đồ vội vàng bao bọc ba kiện còn lại phá không gian rời đi.

Bên ngoài đại trận Minh Hà và Trấn Nguyên Tử vừa chuẩn bị xuất thủ ngăn cản, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại vội vàng rung Bàn Cổ Phiên.

Vô số Hỗn Độn Kiếm Khí đánh về phía hai người, khiến Trấn Nguyên Tử và Minh Hà lại một trận tay chân luống cuống.

Sau một hồi tranh đấu hỗn loạn, cuối cùng để Tru Tiên Trận Đồ mang theo ba kiếm rời đi.

Hư Không Đạo Nhân vừa chuẩn bị xuất thủ, lại dừng tay, nhìn về phía Thiên Không.

Thiên Phạt, dường như lại sắp giáng lâm.Ô vân lại một lần nữa xuất hiện trên Thiên Không của Hồng Hoang Thế Giới, tử hồng sắc lôi đình không ngừng lóe lên trong ô vân.

Cuồng phong gào thét khắp Thiên Địa, mưa máu đổ như trút nước từ trời giáng xuống.

Dị tượng này không khác gì dị tượng khi Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn lạc vừa rồi.

Điểm khác biệt là, khi Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn lạc vừa rồi không có những tia tử hồng sắc lôi đình lóe sáng này.

Thiên Kiếp!

Hư Không Đạo Nhân biết rõ, Kiếp Vân của Thiên Đạo Hồng Hoang đang tích súc sức mạnh.

Chờ sau khi sức mạnh tích súc hoàn tất, Lôi Phạt Thiên Kiếp có thể làm tổn thương Thánh Nhân sẽ giáng xuống.

Sẽ đánh nát những tồn tại nghịch Thiên Đạo, từ thân thể, Nguyên Thần, thậm chí ngay cả Chân Linh cũng không thể bảo lưu.

Vô số sinh linh khắp Hồng Hoang Thế Giới đều chứng kiến cảnh tượng này.

Trừ một số ít người, đều không biết nó đại biểu cho điều gì.

Càng không biết hai lần dị tượng này, đại biểu cho việc có hai vị Thánh Nhân cao cao tại thượng đã vẫn lạc.

"Lại có vị Thánh Nhân nào vẫn lạc nữa?" Trong Hỏa Vân Cung, Tam Thánh Hoàng nhìn cảnh tượng đó cũng trợn mắt há mồm.

Một vị Thánh Nhân Thiên Đạo vẫn lạc đã là chuyện khủng bố.

Nhưng mới đó bao lâu, lại có thêm một vị Thánh Nhân Thiên Đạo vẫn lạc.

Nhìn Thiên Đạo Dị Tượng lần này, còn khủng bố hơn cả vị Thánh Nhân Thiên Đạo vừa vẫn lạc.

Gần như tương tự với lần trước khi Nguyên Thủy Thiên Tôn bị sát tử.

"Chẳng lẽ lần này mới là Nguyên Thủy Thánh Nhân vẫn lạc, vậy vị Thánh Nhân vừa rồi vẫn lạc là ai?" Phục Hy Thánh Hoàng nhìn dị tượng trên Thiên Không nói.

Trong một ngày hai vị Thánh Nhân vẫn lạc.

Chư Thánh Nhân vừa rồi còn cao cao tại thượng, uy lâm chư thiên, được xưng là vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt.

Cảm giác như còn dễ vẫn lạc hơn cả một Đại La Kim Tiên bình thường.

"Mặc kệ có phải Nguyên Thủy Thánh Nhân hay không, nhưng Thiên Đạo lại giáng Thiên Phạt.

Chư vị, bộ lạc Nhân Tộc chúng ta nên làm gì đây?" Hiên Viên Thánh Hoàng trầm giọng nói.

Lần trước Hư Không Đạo Nhân và Thiên Đạo đối chọi quá khủng bố, hai bên không ngừng kiềm chế, nhưng vẫn khiến Hồng Hoang Thế Giới tử thương vô số.

Lần này hai bên lại sẽ gây ra tổn hại gì cho Hồng Hoang Đại Lục?

Tuy nhiên dù là Hư Không Đạo Nhân, hay ý chí Thiên Đạo đều sẽ không cố tình làm hại Nhân Tộc và Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng loại tồn tại cấp đó, ai có thể dự đoán được hành động của họ.

Nếu đánh ra chân hỏa, liệu có cố kỵ đến Hồng Hoang Thế Giới không.

Loại chiến đấu khủng bố như vậy, đối với họ chỉ là một trận dư ba mà thôi.

Đối với vô số sinh linh của Hồng Hoang Thế Giới lại là một tai họa diệt đỉnh.

"Hiên Viên Thị nói đúng.

Truyền lệnh xuống, tập trung các bộ lạc Nhân Tộc.

Cố gắng tập trung vào các bộ lạc có thực lực cường đại, giảm thiểu tổn thất cho Nhân Tộc chúng ta." Thần Nông Thị cũng mở miệng nói.

"Hồng Hoang Thế Giới vô cùng vô tận, những năm nay Nhân Tộc chúng ta đã khuếch trương trong Hồng Hoang.

Ai mà biết Nhân Tộc chúng ta có bao nhiêu, làm sao kịp tập trung những tiểu bộ lạc đó được." Phục Hy Thị lắc đầu nói.

Nhân Tộc phân tán khắp nơi trong Hồng Hoang Thế Giới, muốn

tập trung các đại bộ lạc quả thực là chuyện viễn vông.

Huống chi trong khoảng thời gian ngắn như vậy.

"Tận nhân sự, tùy thiên mệnh thôi.

Để Nhân Hoàng hiện tại và các đại bộ lạc chuẩn bị tốt, dù thế nào cũng phải bảo lưu hỏa chủng cho Nhân Tộc chúng ta.

Còn những tiểu bộ lạc kia, chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi." Hiên Viên Thánh Hoàng thở dài một tiếng nói.

Giờ khắc này Tam vị Thánh Hoàng mới nhận ra, trước mặt loại tồn tại khủng bố như vậy, Nhân Tộc yếu ớt đến nhường nào.

Với Khí Vận trên người Nhân Tộc, Thánh Nhân cũng không dám tùy tiện ra tay với Nhân Tộc.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân và Thiên Đạo, loại tồn tại cấp đó, khi thật sự động thủ thì hoàn toàn không có cố kỵ.

Lệnh của Tam Thánh Hoàng Hỏa Vân Cung đã truyền xuống, các bộ lạc Nhân Tộc nhanh chóng hành động.

Các sinh linh khác trong Hồng Hoang Thế Giới nhìn động hướng của Nhân Tộc.

Một số Yêu Thú linh hoạt, Sơn Tinh Dã Quái...

Chương 108

cũng đều phát hiện điều bất thường, bắt đầu tìm kiếm nơi tị nạn.

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Kể từ khi Thông Thiên Giáo Chủ đeo Tru Tiên Kiếm đi đến Thiên Đình, các đệ tử Tiệt Giáo liền tập trung chờ đợi tin tức tốt của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Lại có một vị Thánh Nhân vẫn lạc, không biết là vị Thánh Nhân nào?" Nhìn dị tượng trên Thiên Không, Đa Bảo Đạo Nhân cau mày.

Mới đó bao lâu, đã có hai vị Thánh Nhân vẫn lạc.

Đa Bảo thân là Đại Sư Huynh Tiệt Giáo, đại đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ.

Tuy đối với thực lực của Sư Tôn cực kỳ có lòng tin, nhưng lúc này cũng có chút tâm hư.

"Đại Sư Huynh không cần lo lắng, tổng sẽ không phải Sư Tôn." Triệu Công Minh thô lỗ nói.

Theo ngã thấy, trong tất cả các Thánh Nhân, thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ cũng là mạnh nhất.

Thánh Nhân Lão Quân đứng đầu Tam Thanh, cũng chưa chắc đã mạnh hơn Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ nếu thật sự vẫn lạc, cũng nên là người cuối cùng vẫn lạc mới đúng.

"Thiên Địa Dị Tượng lần này khác với vừa rồi, lại có chút tương tự với Thiên Địa Dị Tượng khi Nguyên Thủy Sư Bá vẫn lạc." Vân Tiêu Tiên Tử chau chặt hàng mày, có chút lo lắng nói.

Nhưng nàng không có loại lòng tin như Triệu Công Minh.

Huống hồ mới đó bao lâu, đã có hai vị Thánh Nhân Thiên Đạo vẫn lạc.

Nếu lần này vẫn lạc không phải Thông Thiên Giáo Chủ, thì tình cảnh của Thông Thiên Giáo Chủ cũng không khá hơn là bao.

Dù sao sáu vị Thánh Nhân đều không phải đối thủ của những Địa Đạo Thánh Nhân kia, hiện giờ chỉ còn lại bốn vị Thánh Nhân Thiên Đạo mà thôi.

Trừ phi những Địa Đạo Thánh Nhân kia cũng trọng thương không còn dư lực.

Hiện tại các đệ tử Tiệt Giáo không biết rằng, tất cả những điều này chỉ do một mình Hư Không Đạo Nhân gây ra.

"Muội muội không cần lo lắng, chưa chắc lần này vẫn lạc lại là Nguyên Thủy Sư Bá đó." Triệu Công Minh không quan tâm nói.

"Triệu Công Minh Sư Đệ, cẩn trọng lời nói!" Đa Bảo Đạo Nhân nghe lời đó, sắc mặt biến đổi.

Vân Tiêu cũng kinh hãi, cẩn thận nói: "Huynh Trưởng, đừng nói lung tung." Triệu Công Minh đoán trúng thật, nhưng lời đó cũng không nên do một đệ tử bối phận như ngã nói ra.

Là đang tiết độc Thánh Nhân.

Nếu Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời đó, e rằng sẽ trực tiếp đánh chết Triệu Công Minh.

"Đại Sư Huynh, Tỷ Tỷ, hai người đều quá cẩn thận rồi.

Ngã cảm thấy Triệu Công Minh Ca Ca nói cũng không sai." Bích Tiêu nhỏ nhất trong Tam Tiêu cũng có chút không phục nói.

Thân là một trong tám đại đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo

Chủ có tuổi nhỏ nhất, Bích Tiêu vẫn luôn được cưng chiều.

Huống chi Bích Tiêu cũng cho rằng thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ cường đại vô cùng, cũng không thể nào vẫn lạc được.

Chẳng trách Triệu Công Minh và Bích Tiêu lại nhỏ tuổi như vậy.

Thậm chí có thể nói không ít đệ tử trong Tiệt Giáo đều như vậy.

Thực lực của người trong Xiển Giáo, các đệ tử Tiệt Giáo này rõ như ban ngày.

Trong mắt tám đại đệ tử thân truyền, trong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên trừ Quảng Thành Tử có thực lực tạm được, thì mười một vị Kim Tiên còn lại kém xa.

Đệ tử thân truyền của Xiển Giáo thực lực yếu như vậy, vậy Sư Tôn Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể mạnh đến đâu chứ.

Có thể so được với Thông Thiên Giáo Chủ không.

Đây là suy nghĩ chân thực nhất trong lòng vô số đệ tử Tiệt Giáo.

"Câm miệng, muốn gây rắc rối cho Tiệt Giáo sao!" Đa Bảo Đạo Nhân quát mắng.

Thấy Đa Bảo Đạo Nhân phát nộ, Triệu Công Minh, Tam Tiêu, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và những người khác đều không dám nói thêm lời nào.

Đa Bảo Đạo Nhân dù sao cũng là Đại Sư Huynh Tiệt Giáo, uy tín trong lòng các đệ tử này rất cao.

Bích Tiêu trong lòng có chút không phục, nhưng cũng không dám mở miệng phản bác.

"Sư Huynh, kia là gì?" Đột nhiên Quỳnh Tiêu vốn luôn an tĩnh chỉ vào một chỗ trên Thiên Không, kinh ngạc nói.

Các đệ tử Tiệt Giáo còn lại vội vàng nhìn đến.

Rồi phát hiện Tru Tiên Trận Đồ mang theo ba thanh Tru Tiên Kiếm xông ra, trực tiếp bay vào Bích Du Cung.

"Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên, vậy Tru Tiên Kiếm đâu?" Đa Bảo Đạo Nhân thất thanh nói, những người còn lại cũng trợn mắt há mồm.

"Chẳng lẽ?

Không thể nào!" Bích Tiêu vốn cực kỳ tin tưởng Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút không thể tin nổi.

Trong Tru Tiên Tứ Kiếm, chỉ có Tru Tiên Trận Đồ mang theo ba thanh Tru Tiên Kiếm chạy về.

Tru Tiên Kiếm, thủ lĩnh của Tứ Kiếm không thấy đâu, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có tin tức truyền về.

Vậy thì, chỉ có một khả năng.

"Có phải Sư Tôn chỉ cần Tru Tiên Kiếm để đối địch nên đã để Tru Tiên Trận Đồ mang theo ba kiếm về trước không?" Giọng Kim Linh Thánh Mẫu vô cùng gượng gạo, bản thân lời nói ra cũng không tin.

"Đợi đã, ngã đi báo thù cho Sư Tôn?" Triệu Công Minh cũng ngẩn người, rồi lập tức nộ hỏa xung thiên, ngay tức khắc muốn xông đi.

Không ít đệ tử Tiệt Giáo cũng vô cùng phẫn nộ, lập tức muốn theo Triệu Công Minh xông ra ngoài.

"Về!" Đa Bảo Đạo Nhân phóng ra một sợi Tiên Thằng trói chặt Triệu Công Minh.

"Sư Tôn còn không địch lại, ngươi đi chịu chết sao?" Kéo Triệu Công Minh về, Đa Bảo Đạo Nhân nộ thanh nói.

"Chẳng lẽ không báo thù sao?" Triệu Công Minh cũng nộ thanh

nói, đồng thời ra sức giãy giụa.

“Huynh Trưởng, Sư Tôn thân là Thánh Nhân Thiên Đạo, sẽ không triệt để vẫn lạc.

Chờ Sư Tôn từ Thiên Đạo phục tô, rồi hãy làm theo phân phó của Sư Tôn.” Vân Tiêu cũng vội vàng khuyên nhủ.

“Vân Tiêu nói không sai, trước khi Sư Tôn phục tô, ai cũng không được rời Kim Ngao Đảo, kẻ vi phạm một luật án theo môn quy xử trí.

Đừng trách ngã là Đại Sư Huynh không nói tình cảm.” Đa Bảo Đạo Nhân nghiêm nghị nói.

Các đệ tử Tiệt Giáo còn lại trong lòng không phục, nhưng cũng đành phải nhẫn nại.

“Hư Không Đạo Nhân rốt cuộc mạnh đến mức nào!” Nhìn lôi đình tử sắc lóe sáng trên Thiên Không, lời của Thông Thiên Giáo Chủ khi đột phá cảnh giới vang lên.

Trong lòng Vân Tiêu cũng vô cùng hiếu kỳ về vị Hư Không Đạo Nhân thần bí này.

Là một tồn tại ngay cả Thiên Đạo cũng không làm gì được.

Một mình chiến sáu vị Thánh Nhân Thiên Đạo, lại trong khoảng thời gian ngắn liên tiếp đánh sát hai vị Thánh Nhân Thiên Đạo.

Trong lòng Vân Tiêu đoán rằng, hai vị Địa Đạo Thánh Nhân kia tuyệt đối không xuất thủ. ...

Trên Thiên Không, tử hồng sắc lôi đình biến thành hắc sắc.

Lôi đình chấn nộ, phảng phất muốn xé nát cả thời không.

Từng đạo lôi đình đen kịt kia phảng phất như những vết nứt không gian bị xé toạc.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân biết, đó đích xác là Diệt Thế Thần Lôi thuần túy.

Nguyên Thủy, Lão Quân, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và những người khác đứng trên Thái Cực Kim Kiều, nhìn Hư Không Đạo Nhân.

Vì Hư Không Đạo Nhân không động thủ, nên tự nhiên họ cũng không dám động thủ nữa.

Sáu vị Thánh Nhân Thiên Đạo sau một trận đại chiến chỉ còn bốn, đối phương lại không hề hấn gì, thật là...

Nhưng trong lòng cũng hiếu kỳ, Hư Không Đạo Nhân lần này vì sao không xuất thủ ngăn cản Thiên Lôi.

Dù sao hai lần trước Lôi Đình còn chưa hình thành đã bị hủy diệt triệt để.

Tuy nhiên Thiên Đạo sau đó giáng xuống Thiên Băng Chi Phạt càng khủng bố hơn, nhưng vẫn không làm gì được ngã.

"Chẳng lẽ lại có âm mưu quỷ kế?" Mấy người trong lòng đoán.

Dù sao uy lực của Thiên Đạo Thần Lôi có lớn đến mấy, cũng không bằng Thiên Băng Chi Phạt, căn bản không thể làm gì được Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng thật sự họ đã đoán sai rồi, Hư Không Đạo Nhân lần này thật sự chỉ muốn thử xem cái gọi là Diệt Thế Thần Lôi rốt cuộc có uy lực thế nào mà thôi.

Oong long!

Tiếng sấm nổ vang, một đạo lôi đình thô lớn như dòng nước xé rách không gian đánh vào Hỗn Độn Chung.

Lôi đình đánh vào Hỗn Độn Chung, chỉ khiến nó rung nhẹ một chút, ngay cả đánh bay cũng không làm được.

So với một kích liên thủ của Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn ba người thì kém xa.

Oong long!

Lại một đạo lôi đình đánh xuống.

Rồi lại một đạo, tổng cộng chín đạo lôi đình không ngừng đánh xuống, đánh vào Hỗn Độn Chung.

Nhưng căn bản không thể làm gì được Hư Không Đạo Nhân dưới Hỗn Độn Chung.

Không chỉ Hư Không Đạo Nhân vô cùng, ngay cả bốn vị Thánh Nhân Thiên Đạo bên cạnh cũng kinh ngạc.

Uy lực của Lôi Đình, chín đạo đánh xuống toàn bộ, cũng chỉ có thể trọng thương Thánh Nhân Thiên Đạo mà thôi.

Đối với Lão Quân có tu vi cao nhất mà nói, thậm chí còn không làm bị thương được ngài.

Càng đừng nói đến Hư Không Đạo Nhân.

"Chín chín tám mươi mốt đạo Diệt Thế Thần Lôi, nếu là đạo cuối cùng, Hư Không Đạo Nhân cũng phải né tránh, ngã lúc đó chưa chắc đã không có cơ hội." Lão Quân vuốt râu trắng, truyền âm cho mọi người nói.

Chương 109

Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy và Nữ Oa ba người đều khẽ gật đầu.

Rồi, trong ánh mắt kinh ngạc của bốn vị Thánh Nhân Thiên Đạo.

Kiếp Vân trên Thiên Không Hồng Hoang Thế Giới, cứ thế tiêu tán.

Tiêu tán rồi.

Lão Quân và vài người nhìn nhau, có chút không hiểu, Diệt Thế Thần Lôi cũng quá tùy tiện rồi.

Loại Thần Lôi cấp đó, còn không đủ để Hư Không Đạo Nhân gãi ngứa.

"Cứ thế tiêu tán?" Nhìn Kiếp Vân cứ thế tiêu tán, ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng vô cùng.

Cũng quá đầu voi đuôi chuột rồi.Hư Không Đạo Nhân nhìn Thiên Không vạn dặm không mây, rồi lại nhìn Lão Quân, Nguyên Thủy và những người khác ở không xa.

Dường như có chút không dám tin Thiên Phạt lại kết thúc đơn giản như vậy.

Lão Quân, Nguyên Thủy và những người khác cũng mặt đối mặt, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Nếu phải nói, ngã cảm thấy Thiên Phạt của Thiên Đạo lần này giống như một công việc theo lệ thường.

Hư Không Đạo Nhân sát tử Thông Thiên Giáo Chủ có Khai Thiên Công Đức trong Nguyên Thần, Thiên Đạo chấn nộ.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại quá cường đại, ngay cả Thiên Phạt khủng bố lần trước cũng không làm gì được ngã.

Thế nên Thiên Đạo lần này dứt khoát giáng vài đạo Thần Lôi tượng trưng, biểu thị một thái độ.

Đây là cảm giác của Lão Quân, Nguyên Thủy và những người khác sau khi chứng kiến toàn bộ Thiên Phạt.

"Tiếp Dẫn, xem ra địa vị của Tam Thanh trong Thiên Đạo quả thực khác với chúng ta?" Hư Không Đạo Nhân cười nói với Tiếp Dẫn.

Vì Thiên Phạt đã kết thúc, Hư Không Đạo Nhân cũng lười tiếp tục quan tâm.

"Đích xác như vậy." Tiếp Dẫn gật đầu nói, sắc mặt bình tĩnh, dường như không hề bận tâm đến lời nói đó.

Nhưng trong lòng ngã nghĩ gì, e rằng chỉ có Tiếp Dẫn rõ.

"Suýt chút nữa thì quên mất chuyện này!" Hư Không Đạo Nhân chợt nhớ ra, nhìn về phía Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

"Thu!" Nữ Oa nhìn theo ánh mắt Hư Không Đạo Nhân, sắc mặt biến đổi.

Ở không xa, Hoàn Vũ Kỳ Bàn và Sơn Hà Xã Tắc Đồ đang giằng co với nhau.

Nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng căn bản không thể so sánh với Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Chỉ là Sơn Hà Xã Tắc Đồ do bản đồ toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới hóa thành, có thể mượn một phần sức mạnh của Hồng Hoang Thế Giới.

Do đó có thể miễn cưỡng giằng co một hai với Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Nhưng hiện giờ có Hư Không Đạo Nhân tự tay thao túng Hoàn Vũ Kỳ Bàn, lại được Pháp Tắc Không Gian của Hư Không Đạo Nhân rót

vào.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn cấp tốc phóng đại, trực tiếp nuốt cả Sơn Hà Xã Tắc Đồ vào trong Thiên Địa Mê Cung.

"Lão Quân Sư Huynh, mau mau trợ ngã một tay!" Nữ Oa Nương Nương vội vàng nói.

Pháp Bảo trong tay ngã xa xa không nhiều như Tam Thanh, Sơn Hà Xã Tắc Đồ là Tiên Thiên Linh Bảo mạnh nhất trong tay nàng.

Quyết không thể mất đi.

"Ai!" Lão Quân thở dài một tiếng.

Hiện giờ chỉ còn lại bốn vị Thánh Nhân Thiên Đạo mà thôi.

Trong tình huống Hư Không Đạo Nhân tự mình xuất thủ, ngay cả ngã cũng sẽ bị dễ dàng thu vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Huống chi chỉ là một kiện Cực Phẩm Linh Bảo mà thôi.

Nhưng Lão Quân biết Sơn Hà Xã Tắc Đồ quả thực quan trọng đối với Nữ Oa, đành phải dùng Thái Cực Đồ trấn áp về phía Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

"Đúng lúc!" Hư Không Đạo Nhân cười ha ha.

Thiên Địa Mê Cung lại một lần nữa mở ra, đón lấy Thái Cực Kim Kiều đang lao tới.

Với tu vi của ngã, Sơn Hà Xã Tắc Đồ vừa bị Hoàn Vũ Kỳ Bàn thu vào, liền bị Pháp Tắc Thời Không của ngã phong ấn.

Hiện giờ nhìn Thái Cực Đồ trấn áp Hoàn Vũ Kỳ Bàn do ngã tự tay thao túng.

Hư Không Đạo Nhân tự nhiên nghênh đón.

Khi còn trong Tru Tiên Kiếm Trận, Hư Không Đạo Nhân đã giữ

lại một phần dư lực để đối kháng Thông Thiên Giáo Chủ.

Nên dưới sự thi triển toàn lực của Lão Quân, miễn cưỡng có thể trấn áp Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Nhưng hiện giờ chỉ còn lại bốn vị Thánh Nhân Thiên Đạo, Lão Quân toàn lực xuất thủ, thì lại làm gì được ngã.

Huống chi Thái Cực Đồ trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, lại là Chí Bảo hệ không gian.

Nếu Hư Không Đạo Nhân có thể lấy được Thái Cực Đồ trong tay, thì với Pháp Tắc Thời Không của ngã phối hợp với hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Sáu vị Thánh Nhân Thiên Đạo dù có ra tay như hôm nay, cũng sẽ chỉ bị ngã phong ấn trong một cái chớp mắt.

"Không hay rồi!" Lão Quân thấy Hư Không Đạo Nhân thao túng Hoàn Vũ Kỳ Bàn chủ động nghênh đón, sắc mặt đại biến.

Vừa chuẩn bị triệu hồi Thái Cực Kim Kiều, đột nhiên phát hiện dù có thúc giục thế nào, Thái Cực Kim Kiều cũng bị hút chặt.

Lúc này Thái Cực Kim Kiều đã lao thẳng vào Thiên Địa Mê Cung.

Dưới sự thúc đẩy của Lão Quân, cả Kim Kiều như một Thái Cổ Kim Long không ngừng run rẩy, muốn thoát khỏi Thiên Địa Mê Cung của Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Nhưng Thiên Địa Mê Cung lúc này, dường như ẩn chứa cả một Thiên Địa.

Kim Kiều phảng phất như đang bắc ngang qua hai thế giới, dù có bao nhiêu đại thần thông Pháp Lực, cũng không thể rút thân ra khỏi một thế giới khác.

"Chư vị, cùng nhau xuất thủ!" Lão Quân trừng mắt giận dữ, mái

tóc tuyết trắng cũng bay phất phới.

Đội Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu, giơ Bàn Long Biên Quải quất mạnh về phía Hư Không Đạo Nhân.

Ong!

Một kích toàn lực của Lão Quân, lại chỉ đánh trúng Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung khẽ chấn động, từng đạo sóng âm hủy diệt lan ra, bức Lão Quân liên tục lùi lại.

Công Đức Kim Liên lại bay tới, phóng ra vô lượng kim quang, chặn lại những sóng âm đó.

Nguyên Thủy vội vàng rung Bàn Cổ Phiên lại đánh vào Hỗn Độn Chung.

Nhưng những chiêu thức này đối với Hỗn Độn Chung hoàn toàn vô dụng.

Lúc này Hư Không Đạo Nhân, chỉ cần phân ra một phần nhỏ sức mạnh là có thể cuốn lấy Thái Cực Kim Kiều, khiến Lão Quân hoàn toàn không thể thu hồi.

Đồng thời Hỗn Độn Chung dưới sự thao túng của ngã, nhanh chóng rung chuyển.

Ong!

Ong!

Ong!

Tiếng chuông trầm đục không ngừng vang lên, sóng âm khủng bố xen lẫn Pháp Tắc Thời Gian bức lui mọi người.

Hỗn Độn Chung bản thân là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo,

là Chí Bảo dùng để trấn áp Thiên Địa Hồng Mông.

Tuy nhiên luận về lực sát phạt xa xa không bằng Bàn Cổ Phiên, nhưng uy lực cũng không thể xem thường.

Đặc biệt dưới sự thao túng bằng tu vi của Hư Không Đạo Nhân, tiếng chuông phảng phất như muốn khai tịch một Hồng Mông Thế Giới khác giữa thời không loạn lưu.

Nhưng Lão Quân có Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp hộ thân, Khí Công Đức rủ xuống, bảo vệ quanh thân.

Tiếng chuông Hỗn Độn Chung tuy khủng bố vô cùng, nhưng cũng không làm gì được Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp của Lão Quân.

Chỉ là Pháp Tắc Thời Gian xen lẫn trong sóng chuông, khiến hành động của Lão Quân cực kỳ bất tiện.

Ba người còn lại thì bị sóng chuông hủy diệt trùng kích không ngừng chấn động, liên tục lùi lại.

Bất đắc dĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ vỗ một cái, một đóa Khánh Vân xuất hiện trên đỉnh đầu ngài.

Trong Khánh Vân hào quang đại phóng, Đại Đạo Thiên Âm từ đó vang lên.

Vô số Anh Lạc, Kim Liên, Bảo Đăng từ Khánh Vân rủ xuống, bảo hộ Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khi sóng chuông chấn động lan ra, Anh Lạc, Bảo Đăng tuy liên tục rung chuyển, nhưng vẫn kiên cố bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn ở bên trong.

"Chư Thiên Khánh Vân!" Nữ Oa Nương Nương và Tiếp Dẫn đều nhận ra kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này.

Trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, luận về lực phòng ngự đứng

đầu tự nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Đứng ở vị trí thứ hai là Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu Lão Quân.

Hai kiện Chí Bảo này đều được xưng là chỉ cần đội trên đầu, liền lập tức đứng ở thế bất bại.

Đứng ở vị trí thứ ba chính là Chư Thiên Khánh Vân trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn lúc này.

Khánh Vân vốn là Chí Bảo hộ thân của Hồng Quân Đạo Tổ, đủ để thấy kiện bảo bối này cường đại.

Bảo bối có thể được Hồng Quân Đạo Tổ thân thiết sử dụng, tự nhiên không phải vật phàm.

Nhưng sau khi Hồng Quân Đạo Tổ Hợp Đạo, kiện Pháp Bảo này liền ban cho Nguyên Thủy Thiên Tôn để phòng thân.

Giờ khắc này, bất luận là Tiếp Dẫn luôn giảng về từ bi khoan đại, hay Nữ Oa Nương Nương vô tranh với đời, trong lòng đều cực độ bất mãn.

"Đạo Tổ cũng quá thiên vị rồi." Đây là suy nghĩ chân thực nhất trong lòng Tiếp Dẫn và Nữ Oa Nương Nương lúc này.

Pháp Bảo lợi hại nhất trong tay Nữ Oa Nương Nương chính là Sơn Hà Xã Tắc Đồ, còn Pháp Bảo trong tay Tiếp Dẫn Đạo Nhân là Công Đức Kim Liên.

Hai kiện này tuy đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng căn bản không thể sánh bằng Chư Thiên Khánh Vân trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn và Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu Lão Quân.

Huống chi hai người kia mỗi người còn có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Chương 110

"Ngã không nên ở đây!" Nữ Oa Nương Nương trên gương mặt cười ẩn chứa sát khí, hối hận sâu sắc.

Thiên Đạo cảm triệu thì thế nào, dù sao ngã không chấp chưởng đại giáo, không cần quá để ý Khí Vận Thiên Đạo.

Chỉ cần Nhân Tộc là nhân vật chính Thiên Địa, thì vị trí đó vĩnh viễn không cần lo lắng.

Tình huống tệ nhất là trở thành một Thánh Nhân nhàn tản triệt để, như vậy cũng không có gì không tốt.

Hiện giờ chịu Thiên Đạo cảm triệu đến đây, không những đánh mất Pháp Bảo lợi hại nhất trong tay, mà còn có thể thân vẫn tại đây.

Vì Hồng Quân Đạo Tổ đã ban cho Tam Thanh nhiều bảo bối như vậy.

Đặc biệt địa vị của Tam Thanh trong Thiên Đạo đều không giống nhau, loại chuyện này tự nhiên nên là Tam Thanh xuất lực mới đúng.

"Tịch Diệt!" Mắt thấy sóng chuông Hỗn Độn Chung không ngừng tấn công, Tiếp Dẫn bất đắc dĩ, triệu xuất Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, khoanh chân ngồi trên đó.

Dưới sự thúc đẩy của Pháp Lực ngài, Kim Liên phóng ra vô lượng Tịch Diệt Thiền Quang, chống đỡ sóng chuông hủy diệt của Hỗn Độn Chung.

Đồng thời Tiếp Dẫn Đạo Nhân thao túng Kim Liên bay đến bên cạnh Nữ Oa Nương Nương, kim quang đại phóng, bảo vệ Nữ Oa Nương Nương ở bên trong.

"Đa tạ Tiếp Dẫn Sư Huynh!" Sắc mặt Nữ Oa Nương Nương dịu

đi đôi chút.

"Vô sự." Tiếp Dẫn Đạo Nhân lắc đầu, nói với Nữ Oa Nương Nương.

"Nữ Oa Sư Muội, chúng ta dù sao cũng không phải Bàn Cổ chính tông, lại không có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy.

Chuyện Thái Cực Đồ của Lão Quân ngã cũng không giúp được gì, tự hộ thân là tốt nhất." "Sư Huynh sở ngôn chính hợp ý ngã." Nữ Oa Nương Nương nghe lời đó cũng mặt mày vui vẻ, vội vàng nói.

Ngay lập tức hai người liền ở một nơi cách xa Hỗn Độn Chung để tự hộ thân, cũng không đi giúp Lão Quân tranh đoạt Thái Cực Đồ.

"Hai người!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn hành động của Nữ Oa và Tiếp Dẫn, sắc mặt giận dữ nói.

"Không trách được, không có Pháp Bảo cường lực hộ thân, cũng không thể tiến lên gần." Lão Quân lắc đầu nói, tuy trong lòng cũng có chút bất mãn, nhưng cũng biết đích xác không thể trách Tiếp Dẫn và Nữ Oa Nương Nương.

Nơi càng gần Hỗn Độn Chung, sóng chuông hủy diệt càng lớn.

Ngã và Nguyên Thủy cũng có Chí Bảo phòng ngự mới có thể dựa vào gần như vậy.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân tiến lên gần e rằng cũng không làm được.

Còn về Nữ Oa, ngay cả Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng đã mất, lại không có Linh Bảo lợi hại khác hộ thân.

E rằng khó có thể tiếp cận nơi đây.

"Nguyên Thủy, lát nữa ngã yểm hộ, định trụ Hỗn Độn Chung.

Tuyệt đối không thể để Hư Không Đạo Nhân đoạt đi Thái Cực Đồ." Lão Quân trầm giọng nói.

Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu, cũng nắm chặt Bàn Cổ Phiên trong tay.

"Được rồi, vừa lúc!" Hư Không Đạo Nhân cười ha ha, Hỗn Độn Chung đột nhiên phóng đại, trực tiếp bao trùm xuống hai người.

Xem ra, muốn thu Lão Quân, Nguyên Thủy hai người cùng người và bảo vật đi.

"Cuồng vọng!" Lão Quân và Nguyên Thủy đều đại nộ.

Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Tháp cấp tốc phóng đại, định trụ Hỗn Độn Chung.

Đồng thời Nguyên Thủy Thiên Tôn nhanh chóng lay động Bàn Cổ Phiên, triệu xuất Hỗn Độn Kiếm Khí đánh về phía Hỗn Độn Chung.

"Ân, không đúng!" Hỗn Độn Kiếm Khí đánh vào Hỗn Độn Chung, lại trực tiếp đánh bay Hỗn Độn Chung ra ngoài.

Nguyên Thủy lại ngẩn người, dễ dàng đánh bay như vậy sao?

"Không hay rồi, Thái Cực Đồ!" Sắc mặt Lão Quân biến đổi, đuổi theo hướng Hỗn Độn Chung.

Quả nhiên thấy Hỗn Độn Chung đang bay về hướng Hoàn Vũ Kỳ Bàn và Thái Cực Đồ.

Miệng chung há rộng, trực tiếp thu nửa cái Thái Cực Kim Kiều đang ở bên ngoài vào trong.

Sau đó Hỗn Độn Chung và Hoàn Vũ Kỳ Bàn nhanh chóng thu nhỏ, như một chiếc chuông điên cuồng úp lấy Thái Cực Đồ vào trong, muốn bay về tay Hư Không Đạo Nhân.

Khi Hỗn Độn Chung và Hoàn Vũ Kỳ Bàn đang khóa chặt Thái Cực Đồ bên trong, muốn thu về tay Hư Không Đạo Nhân.

Một chiếc Tạo Hóa Ngọc Điệp tỏa ra vô lượng thanh quang, xoay

tròn không ngừng, đột nhiên xuất hiện, đánh thẳng vào Hỗn Độn Chung.

"Ha ha, Hồng Quân, ta còn tưởng ngươi sẽ tiếp tục nhẫn nại thêm một chút, đợi ta giết thêm vài Thánh Nhân nữa mới ra tay chứ." Hư Không Đạo Nhân cười ha hả, dường như đã sớm dự liệu Hồng Quân sẽ xuất thủ ngăn cản.

Khi sát tử Thông Thiên Giáo Chủ, Thiên Đạo phản ứng đã khiến ta cảm thấy bất ổn.

Sức mạnh Thiên Phạt thực sự quá yếu ớt, Thiên Đạo biết không thể làm gì Hư Không, cũng không thể dùng loại thần lôi ngay cả Thánh Nhân bình thường cũng không sát tử để trừng phạt.

Chỉ có một khả năng, đó là Thiên Đạo để người khác chấp chưởng sức mạnh trừng phạt đó để đối phó Hư Không Đạo Nhân.

Trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, người có thể chịu đựng tối đa Thiên Đạo chi lực, tự nhiên chỉ có Hồng Quân sau khi Hợp Đạo.

Mặc dù Hồng Quân vẫn luôn không xuất thủ, Hư Không Đạo Nhân vẫn biết pháp tắc của Hồng Quân.

Hư Không Đạo Nhân sát tử Thiên Đạo Thánh Nhân càng nhiều, Thiên Đạo đối với Hư Không Đạo Nhân càng bất mãn.

Đến lúc đó, Hồng Quân có thể nhận được sức mạnh từ Thiên Đạo cũng càng nhiều.

Vì vậy, Hồng Quân Đạo Tổ vẫn luôn không xuất thủ, đoán chừng đang đợi Hư Không Đạo Nhân sát tử thêm vài Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ví như chờ giết Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, thậm chí Lão Quân, rồi mới có thể mượn Thiên Đạo chi lực cực kỳ cường đại để trấn áp Hư Không Đạo Nhân trong một lần.

Thế nhưng, sau khi Hư Không Đạo Nhân trấn áp Thái Cực Đồ, Hồng Quân rốt cuộc không nhịn được mà xuất thủ.

Hư Không Đạo Nhân đã chưởng ác Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, nếu lại chưởng ác Thái Cực Đồ, thì dù có mượn thêm bao nhiêu Thiên Đạo chi lực cũng chưa chắc có thể làm gì Hư Không.

Hỗn Độn Chung bản thân nội uẩn Thời Gian Pháp Tắc, càng có thể gia cường uy năng thần thông Thời Gian của Hư Không Đạo Nhân.

Thái Cực Đồ lại là Không Gian hệ Chí Bảo, mà Hư Không Đạo Nhân vốn càng thiện trường sử dụng Không Gian Pháp Tắc.

Một khi luyện hóa Thái Cực Đồ, Thiên Đạo Thánh Nhân gần như không có bất kỳ uy hiếp nào đối với Hư Không.

Mặc dù hiện tại sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân vừa xuất thủ, cũng không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng vẫn có thể miễn cưỡng chu toàn, một khi Hư Không Đạo Nhân đoạt được Thái Cực Đồ, sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân đoán chừng sẽ trực tiếp bị Hư Không Đạo Nhân dùng Thái Cực Đồ phong ấn, đến lúc đó chỉ có thể mặc người chém giết.

Vốn dĩ Hồng Quân ẩn mình trong Thiên Đạo, nhìn Hư Không Đạo Nhân sát tử thêm vài Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hiện tại rốt cuộc cũng không nhịn được mà trực tiếp xuất thủ.

"Phá!" Lão Quân nhìn thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, trên mặt cũng hiện vẻ vui mừng, vội vàng thao túng Thái Cực Đồ, chuẩn bị trong ngoài ứng hợp, phá vỡ Hỗn Độn Chung, để Thái Cực Đồ thoát ra.

"Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy cũng đại hỉ, lần nữa bắt đầu niệm tụng chú ngữ đạp cương bộ

đấu, muốn từ Bàn Cổ Phiên triệu hồi Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, phối hợp Hồng Quân Đạo Tổ và Lão Quân, cùng nhau kích phá Hỗn Độn Chung.

Nguyên Thủy trong lòng cảm thấy Hồng Quân Đạo Tổ lúc này xuất thủ thật sự không thể tốt hơn.

Vừa hay để Thông Thiên Giáo Chủ và Chuẩn Đề Đạo Nhân bị Hư Không Đạo Nhân sát tử.

Nếu đến lúc đó ba người xuất thủ, một khi trấn sát Hư Không Đạo Nhân, thì thật viên mãn, càng có thể báo thù việc bị sát tử và bị phong ấn.

Nếu không thể trấn sát Hư Không Đạo Nhân, mà có thể đoạt lại Hỗn Độn Chung cũng không tệ.

"Tiếp Dẫn, Nữ Oa, hai người các ngươi không xuất thủ sao?" Một bên chuẩn bị Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, Nguyên Thủy Thiên Tôn hướng Tiếp Dẫn và Nữ Oa giận dữ nói.

Lúc này sóng âm Hỗn Độn Chung đã biến mất, Nữ Oa và Tiếp Dẫn hai người lẽ ra có thể xuất thủ mới phải.

Thế nhưng lúc này Tiếp Dẫn và Nữ Oa hai người vẫn ở rìa, chỉ lạnh nhạt nhìn mọi thứ.

"Lão Sư đích thân xuất thủ rồi!" Tiếp Dẫn khoanh chân ngồi trên Công Đức Kim Liên, nhìn thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp đột nhiên xuất hiện cũng vô cùng kinh ngạc.

"Quả nhiên Đại Sư Huynh được Lão Sư sủng ái nhất." Nữ Oa Nương Nương cũng đạm mạc nói.

Cả hai người trong lòng đều bất mãn về điều này.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn, khi Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa bị Hư Không

Đạo Nhân sát tử, Thiên Đạo không có bất kỳ phản ứng nào, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không xuất thủ.

Khi Thông Thiên Giáo Chủ bị sát tử, Thiên Đạo ít nhất cũng giáng xuống Thiên Phạt, mặc dù uy lực của Thiên Phạt đó không ra sao.

Hiện tại Lão Quân chỉ bị thu đi Thái Cực Đồ, kết quả Hồng Quân Đạo Tổ đích thân xuất thủ.

Tự nhiên khiến hai người trong lòng cực kỳ bất mãn.

Vô luận Thái Cực Đồ có rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân hay không, dù sao đối mặt Hư Không Đạo Nhân cũng không có sức chống đỡ.

Đối với Tiếp Dẫn và Nữ Oa hai người, không có gì khác biệt.

Huống hồ Lão Quân tuy mất Thái Cực Đồ, nhưng trong tay còn có một kiện Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp gần như không thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Cộng thêm Bàn Long Biện Quải, Thái Ất Phất Trần, Thái Thanh Bảo Châu, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, Bát Cảnh Cung Đăng đẳng Tiên Thiên Linh Bảo.

Có thể nói Tiên Thiên Linh Bảo của một mình Lão Quân còn nhiều hơn cả ba người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa Nương Nương cộng lại.

Tiếp Dẫn và Nữ Oa Nương Nương trong lòng càng thêm khó chịu, càng không muốn xuất thủ.

Huống hồ Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, Hỗn Độn Chung đều là Chí Bảo va chạm.

Nữ Oa Nương Nương hiện tại còn không có Pháp Bảo tốt, xông lên là tự sát sao.

“Nguyên Thủy Sư Huynh, Sơn Hà Xã Tắc Đồ của ta đều mất rồi, lấy gì ra tay.

Hay là Sư Huynh cho ta mượn Chư Thiên Khánh Vân của ngươi?” Thấy Nguyên Thủy thúc giục xuất thủ, Nữ Oa Nương Nương trên mặt cũng nổi giận, mở miệng trào phúng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng âm thầm căm hận, nhưng Nữ Oa quả thật trong tay cũng không còn Pháp Bảo, cũng không tiện nói gì thêm.

Đành phải càng thêm cấp bách lay động Bàn Cổ Phiên, triệu xuất Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi. . .

“Ba người liên thủ thì sao chứ?” Hư Không Đạo Nhân cười lạnh một tiếng.

Theo như ước tính của ta, hiện nay Thiên Đạo chi lực mà Hồng Quân chưởng ác hẳn đã cường đại hơn không ít.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, ta thậm chí không phải đối thủ của Hồng Quân, có lẽ chỉ khi đến Vô Biên Hỗn Độn mới có cơ hội thắng.

Chương 111

Thế nhưng Hồng Quân đã từng bị sát tử một lần ở Vô Biên Hỗn Độn, lần này cũng không thể nào lại theo ta vào Hỗn Độn.

Huống hồ hai người tranh đoạt vốn dĩ là Hồng Hoang Thế Giới.

Hồng Quân chỉ cần bức ta lùi về Hỗn Độn, khiến ta không thể nhúng tay vào Hồng Hoang Thế Giới là thắng lợi.

Căn bản không cần thiết phải phân cao thấp trong Hỗn Độn.

Vì vậy đối với Hư Không Đạo Nhân, Thái Cực Đồ đã lấy được, tuyệt đối không thể để mất nữa.

Bằng không trong Hồng Hoang Thế Giới, Hư Không Đạo Nhân thật sự không còn vốn liếng để kháng hành Hồng Quân.

Chỉ có chưởng ác một Không Gian hệ Chí Bảo và một Thời Gian hệ Chí Bảo, mượn sức mạnh của hai đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Hư Không Đạo Nhân mới có thể phân cao thấp với Hồng Quân trong Hồng Hoang Thế Giới.

Thế nhưng Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi đều đã đánh tới, Thái Cực Đồ bên trong Hỗn Độn Chung không ngừng giãy giụa.

Lúc này tình cảnh của Hư Không Đạo Nhân cũng vô cùng nguy hiểm.

“Sư Tôn, đệ tử tới trợ giúp!” Thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, Minh Hà Lão Tổ biết Hồng Quân Đạo Tổ đích thân hạ tràng.

Hắn gầm lên một tiếng, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm, chân đạp Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên vội vàng tới.

“Hư Không Thánh Nhân, ta cũng tới.” Trấn Nguyên Tử cũng không cam chịu thua kém, lần nữa triệu hoán Địa Thư ra, hướng chỗ Hư Không Đạo Nhân mà tới.

Hư Không Đạo Nhân lần này vì cứu Trấn Nguyên Tử mà xuất thủ, nay bị vây công, lâm vào cảnh địa nguy hiểm, Trấn Nguyên Tử khẳng định cũng không khoanh tay đứng nhìn.

“Tiếp Dẫn, Nữ Oa, hai người các ngươi ngăn cản Minh Hà và Trấn Nguyên Tử!” Một thanh âm lạnh lùng như Thiên Đạo truyền đến, Hồng Quân Đạo Tổ mở miệng nói.

“Vâng, Sư Tôn!” Tiếp Dẫn và Nữ Oa Nương Nương vội vàng đáp.

Trong lòng dù có bất mãn đến mấy, nhưng giờ Hồng Quân Đạo Tổ đích thân mở miệng, hai người cũng không dám trái lời.

Huống hồ không cần tham gia vào trận đại chiến khủng bố kia, chỉ cần ngăn cản hai vị Địa Đạo Thánh Nhân vừa mới nhập cấp.

Đối với hai người mà nói, đây là một việc tương đối nhẹ nhàng.

Hồng Quân cũng không để ý Minh Hà và Trấn Nguyên Tử tham gia, hai người tuy là Địa Đạo Thánh Nhân, nhưng đối với cấp độ đại chiến này cũng không làm được gì.

Thế nhưng Địa Thư bản hoàn chỉnh hiện tại cũng không thể không khiến Hồng Quân cố kỵ đôi chút.

Nếu Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người liên thủ thao túng Địa Thư, ngăn cản Thiên Đạo Thánh Nhân trong chốc lát, cũng có thể ảnh hưởng đến cục diện.

“Tiếp Dẫn, Nữ Oa, tìm cái chết!” Minh Hà Giáo Chủ thấy Tiếp Dẫn và Nữ Oa chặn đường, cũng vô cùng phẫn nộ.

Mặc dù Minh Hà tin tưởng Hư Không Đạo Nhân thật sự vô địch thiên hạ.

Nhưng Hồng Quân đã Hợp Đạo cũng tuyệt đối không phải kẻ yếu, huống hồ còn có Nguyên Thủy Thiên Tôn tay cầm Bàn Cổ Phiên và Lão Quân tu vi cao thâm mạc trắc tại tràng.

"Hồng Hoang Hàng Lâm!" Thấy Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Nữ Oa chặn trước mặt, Trấn Nguyên Tử không nói hai lời, trực tiếp triệu hoán hình chiếu của Hồng Hoang Đại Lục.

Nguyên lực đại địa hùng vĩ xuất hiện trong Thời Không Loạn Lưu, bóng dáng Hồng Hoang Đại Lục lúc ẩn lúc hiện.

Cùng với sự hàng lâm của hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục, sức mạnh Địa Đạo cũng bắt đầu từ từ bao trùm khu vực đó.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Nữ Oa Nương Nương sắc mặt đều hơi biến.

Với thực lực của Lão Quân tự nhiên có thể dễ dàng phá vỡ hình chiếu Hồng Hoang Thế Giới, nhưng với thực lực của hai người họ thì không dễ dàng như vậy.

Huống hồ sau khi hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục xuất hiện, quy tắc Địa Đạo không ngừng lan tràn, thậm chí bắt đầu cắt đứt liên lạc với Thiên Đạo.

Khu vực này lập tức biến thành sân nhà của Địa Đạo, bốn người phảng phất như đang chiến đấu trong Hồng Hoang Đại Lục vậy.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ rõ ràng cảm thấy sức mạnh của mình được gia cường một chút.

Nữ Oa Nương Nương và Tiếp Dẫn thực lực vốn dĩ trên Minh Hà và Trấn Nguyên Tử.

Dù sao hai người họ đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân vô số năm, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử mới thành Địa Đạo Thánh Nhân được bao lâu.

Nhưng trong hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục, thực lực hai người họ bị Minh Hà và Trấn Nguyên Tử rút ngắn không ít.

Tuy vẫn mạnh hơn hai vị Địa Đạo Thánh Nhân một chút, nhưng ưu thế không lớn.

Đặc biệt Minh Hà trong tay có bốn kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo: Nguyên Đồ Kiếm, A Tỳ Kiếm, Tu La Kỳ và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Trấn Nguyên Tử trong tay cũng có Hạnh Hoàng Kỳ, càng có Địa Thư loại tuyệt phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Luận về số lượng Pháp Bảo, so với Nữ Oa Nương Nương và Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều nhiều hơn.

Dưới sự gia trì của các loại Pháp Bảo đó, thực lực hai bên căn bản không có chênh lệch lớn.

Hơn nữa lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ cũng chỉ là ngăn cản Minh Hà và Trấn Nguyên Tử, nên Nữ Oa và Tiếp Dẫn hai người có thể miễn cưỡng làm được.

Ở một bên khác, Hỗn Độn Điểu Thiên Thần Lôi và Tạo Hóa Ngọc Điệp sắp sửa đánh vào Hỗn Độn Chung.

Đột nhiên, hai viên đá lấp lánh quầng sáng mông lung từ tay Hư Không Đạo Nhân bay ra, đến trước Hỗn Độn Chung.

Xung quanh hai viên đá nhỏ bé đó, Thời Gian Lưu Thệ hoàn toàn hỗn loạn, phảng phất hai viên đá tự thân có thể can nhiễu thời không.

"Thời Gian Nguyên Thạch, Thời Gian Trường Hà!" Hư Không

Đạo Nhân gầm lên một tiếng.

Thời Gian Nguyên Thạch trực tiếp vỡ nát, trực tiếp dung nhập vào trong Hỗn Độn Chung.

Một đạo Thời Gian Trường Hà từ trong cơ thể Hư Không Đạo Nhân tuôn ra, bao quanh Hỗn Độn Chung không ngừng xoay tròn.

Ông!

Cùng với hai viên Thời Gian Nguyên Thạch bị Hỗn Độn Chung thôn phệ, Hỗn Độn Chung phảng phất như đã ăn no vậy, ợ một tiếng.

Tiếp đó phát ra một tiếng vang trầm đục, Thời Gian Loạn Lưu cuồng bạo quét ra.

Thời Gian Trường Hà!

Đó là sự cụ hiện hóa của Thời Gian Pháp Tắc mà Hư Không Đạo Nhân chưởng ác.

Từ trước đến nay, Hư Không Đạo Nhân phần lớn thời gian đều dùng thần thông Không Gian Pháp Tắc đối địch, ít khi động dụng Thời Gian Pháp Tắc.

Bởi vì uy lực của Thời Gian Pháp Tắc tuy khủng bố, thậm chí vào thời khắc then chốt, một chiêu Thời Gian Đình Trệ đủ sức thay đổi cục diện chiến trường.

Nhưng tiêu hao của Thời Gian Pháp Tắc thực sự quá lớn, điều kiện sử dụng cũng cực kỳ hà khắc.

Kể từ khi Hư Không Đạo Nhân tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuất quan đến nay, việc động dụng thần thông Không Gian luôn vô cùng thuận lợi.

Căn bản không có ai bức Hư Không Đạo Nhân phải cận chiến, sử dụng Thời Gian Pháp Tắc để quyết định thắng bại.

Điều này không có nghĩa Thời Gian Pháp Tắc không cường đại, mà chính vì quá cường đại và tiêu hao quá kịch liệt, nên Hư Không Đạo Nhân mới cực ít sử dụng.

Hỗn Độn Chung sau khi được Thời Gian Nguyên Thạch thúc đẩy, căn bản không cần tiêu hao Pháp Lực của Hư Không Đạo Nhân.

Lúc này Hư Không Đạo Nhân thông qua Thời Gian Trường Hà thúc đẩy Hỗn Độn Chung, triều cường Thời Gian khủng bố triệt để bùng phát.

Lấy Hỗn Độn Chung làm trung tâm, tất cả Thời Gian Lưu Thệ đều hoàn toàn hỗn loạn.

Phảng phất như quay về thời kỳ Hỗn Độn nguyên thủy còn chưa đản sinh.

Toàn bộ thời gian, không gian đều một mảnh hỗn loạn, hoàn toàn mất đi ý nghĩa.

Vào thời đại nguyên sơ, các điểm không gian đều bị đứt gãy, một Hỗn Độn nhỏ bằng hạt cát thậm chí còn liên thông với những không gian khổng lồ hơn cả Hồng Hoang Thế Giới.

Trong mỗi không gian khác nhau, Thời Gian Lưu Thệ hoàn toàn bất đồng.

Có thế giới thì thời gian hoàn toàn đình trệ, có thế giới thì thời gian trôi nhanh hơn bên ngoài ức vạn lần, thậm chí có một số ít thế giới, thời gian còn đảo ngược.

Trong loại Hỗn Độn nguyên sơ đó, không có bất kỳ sinh mệnh nào có thể tồn tại, dù là Thánh Nhân hay thậm chí Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không thể sinh tồn.

Không những không có bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại, mà ngay cả thế giới cũng không thể hình thành.

Trong thời không xa xôi đó, thứ duy nhất có thể tồn tại trong Hư Không hỗn loạn đó, chỉ có các loại Pháp Tắc cơ bản trong Hỗn Độn. . .

Ngày nay, dưới sự thúc đẩy của Thời Gian Nguyên Thạch, Hỗn Độn Chung khuếch đại uy năng của Thời Gian Trường Hà.

Khiến Thời Không Loạn Lưu phảng phất như quay về thời đại Hỗn Độn nguyên sơ.

Lão Quân kinh ngạc phát hiện, mình đã hoàn toàn mất đi liên hệ với Thái Cực Đồ bên trong Hỗn Độn Chung.

Thái Cực Đồ vẫn ở bên trong Hỗn Độn Chung, nhưng phảng phất không tồn tại trong chiều không gian này, không biết đang ở quá khứ hay vị lai.

Mặc dù với tu vi của Lão Quân, vô luận Thái Cực Đồ ở bất cứ nơi nào trong Hồng Hoang Thế Giới đều có thể cảm ứng.

Nhưng khi Thái Cực Đồ không tồn tại ở thời điểm hiện tại này, dù là tay của Thánh Nhân cũng hoàn toàn không thể cảm ứng được Thái Cực Đồ đang ở đâu.

Loại xung kích của Thời Gian Loạn Lưu thậm chí còn muốn kéo Lão Quân vào những thời không khác nhau, vĩnh viễn lưu đày.

May mắn Lão Quân đầu đỉnh có Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp bảo hộ, vô cùng Công Đức chi khí chảy xuống bảo vệ chu thân.

Công Đức Chí Bảo là một loại Pháp Bảo kỳ diệu, hoàn toàn khác với Tiên Thiên Linh Bảo, Hỗn Độn Linh Bảo, v.v.

Tiên Thiên Linh Bảo và Hỗn Độn Linh Bảo, tự thân mang theo các loại Tiên Thiên Pháp Tắc, Hỗn Độn Đạo Tắc, bản thân có uy năng vô cùng.

Vô luận trong Hồng Hoang Thế Giới, hay trong Hỗn Độn Thế Giới, uy năng đều vô cùng cường đại.

Công Đức Chí Bảo càng giống như một loại tưởng thưởng của Hồng Hoang Thế Giới.

Ta ban công đức, ta ban tội nghiệt.

Công Đức Chí Bảo của Hồng Hoang Thế Giới chỉ có trong Hồng Hoang Thế Giới mới có hiệu quả lớn nhất.

Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp là Công Đức Chí Bảo mạnh nhất, là Hậu Thiên Chí Bảo do Công Đức Khai Thiên của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Đối với Hồng Hoang Thế Giới mà nói, không có loại công đức nào có thể lớn bằng Khai Thiên.

Vì vậy Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành là Thiên Đạo Thánh Nhân được Thiên Đạo sủng ái nhất, loại Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp do Công Đức Khai Thiên hóa thành này trong Hồng Hoang Thế Giới càng vạn Pháp bất xâm.

Nhưng nếu Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp ở một thế giới khác trong Hỗn Độn thì hoàn toàn không có uy năng.

Chương 112

Dù sao Công Đức Khai Thiên của Hồng Hoang Thế Giới ở thế giới khác hoàn toàn vô dụng, không chừng sẽ vì công đức mà bị thế giới đó bài xích.

Nhưng chỉ cần ở trong Hồng Hoang Thế Giới, với tu vi của Lão Quân phối hợp với Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp thì gần như là tồn tại bất bại.

Dưới sự che chở của Hồng Hoang Thế Giới, triều cường Thời Gian tuy vô cùng khủng bố, nhưng vẫn không thể làm gì Lão Quân.

Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng bị triều cường Thời Gian hoàn toàn chặn lại.

Mặc dù Tạo Hóa Ngọc Điệp thân là Hỗn Độn Chí Bảo, có thần diệu của tạo hóa chư thiên vô cùng, bản thân cũng có thể ảnh hưởng thời không.

Trừ phi Hồng Quân hiện thân toàn lực kích hoạt Tạo Hóa Ngọc Điệp, mới có khả năng chống đỡ được triều cường Thời Gian.

Nhưng trong Thời Không hỗn loạn đó, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không dám trực tiếp hiện thân.

Thế nhưng kẻ xui xẻo nhất chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Khi Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi sắp sửa đánh vào Hỗn Độn Chung.

Triều cường Thời Gian liền bùng phát, trực tiếp đánh vào Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Nguyên Thủy vận khí thực sự không tốt, khu vực Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi đang ở lại đúng vào thời gian đảo ngược.

Thời Gian Đảo Lưu!

Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi với tốc độ nhanh hơn trước, đảo ngược trở lại.

Nhìn thấy Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi khổng lồ bay ngược lại, nội tâm Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng vô cùng sợ hãi.

Nhưng lúc này căn bản không thể động đậy, thời gian sai lệch khiến toàn thân cực kỳ không phối hợp, căn bản không thể ứng phó.

Nếu không có Chư Thiên Khánh Vân bảo hộ, sự hỗn loạn do Thời Gian Lưu Thệ tạo thành xung quanh Nguyên Thủy, đủ sức xé nát Thánh Thể.

Nhưng Chư Thiên Khánh Vân tuy cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lực phòng ngự cường hoành vô cùng.

Dù sao cũng không thể sánh bằng loại Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp có cả Hồng Hoang Thế Giới che chở.

Chư Thiên Khánh Vân cũng chỉ có thể miễn cưỡng bảo vệ được Nguyên Thủy Thiên Tôn mà thôi, ngay cả Anh Lạc, Kim Liên, Bảo Châu chảy xuống từ Khánh Vân cũng bị tiêu hao không ít.

Thậm chí ngũ sắc hào quang trong Khánh Vân cũng ảm đạm đi.

Lúc này Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi đã ở trước mặt Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy có ý muốn dùng Bàn Cổ Phiên thu Thần Lôi về, nhưng vừa vung tay, lại phát hiện Thời Gian Lưu Thệ trong khu vực đó lại trở nên cực nhanh.

Một cái vung tay nhẹ nhàng đã khiến Bàn Cổ Phiên bị văng sang một bên.

Trong loại Thời Gian Loạn Lưu này, Nguyên Thủy căn bản không thể sử dụng thần thông Đạo Pháp.

Không có Bàn Cổ Phiên ngăn cản, Hỗn Độn Thần Lôi đã ở trước mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn, bùng nổ.

Oanh long!

Tiếng nổ khủng bố vang lên, thời gian, không gian xung quanh Nguyên Thủy bị triệt để phấn toái dưới một kích.

Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, Sáng Thế Thần Lôi, vốn có uy năng phá mở Hỗn Độn, tái tạo thời không.

Sóng âm của Hỗn Độn Chung mang theo Thời Gian Pháp Tắc cũng tạm thời bị chấn động bởi vụ nổ khủng bố.

Đợi sau khi vụ nổ lắng xuống, khu vực Nguyên Thủy đang ở biến thành một vùng hư vô triệt để.

Bàn Cổ Phiên vẫn được Nguyên Thủy Thiên Tôn nắm trong tay phải, nhưng tay trái và hai chân của người đã hoàn toàn biến mất.

Thậm chí ngay cả cơ thể cũng bị phân giải, chỉ có phần đầu nhờ Chư Thiên Khánh Vân bảo hộ, miễn cưỡng giữ được hình dạng.

Chư Thiên Khánh Vân là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong vô số bảo bối của Hồng Hoang Thế Giới, lực phòng ngự có thể xếp thứ ba.

Lúc này đã rách nát không ra hình dạng gì, ngũ sắc hào quang, Anh Lạc, Kim Liên, Bảo Châu đều biến mất.

Chỉ còn lại một đám mây tả tơi như bông bị nát, trôi nổi bên cạnh Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bàn Cổ Phiên dù sao cũng là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, lại kế thừa Chí Bảo Sát Phạt của Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ.

Lực sát thương của Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi mà Nguyên Thủy hao phí đại lực triệu hoán ra, tự nhiên không phải Chư Thiên Khánh Vân có thể chống đỡ.

Nhưng Chư Thiên Khánh Vân cũng không hổ danh, trong tình huống tiên bị Thời Gian Loạn Lưu không ngừng giảo sát, lại chính diện hứng một kích Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, vẫn cứu được Nguyên Thủy Thiên Tôn một mạng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy trông cực kỳ thê thảm, nhưng không bị thương nặng như Thông Thiên Giáo Chủ ban đầu.

Phải biết tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ vốn dĩ trên Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại tập hợp vô cùng sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận để tiêu trừ uy năng của Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Thế nhưng dưới một lôi kích, vẫn trọng thương thùy tử, sau đó liền không có sức chống đỡ mà bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết.

Nguyên Thủy Thiên Tôn hiện nay chỉ trọng thương, hoàn toàn nhờ vào lực phòng ngự khủng bố của Chư Thiên Khánh Vân.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy được cứu một mạng, tình hình vẫn cực kỳ bi quan.

Sau vụ nổ Thần Lôi vừa rồi, một khoảng chân không xuất hiện xung quanh Nguyên Thủy.

Thế nhưng cùng với Hỗn Độn Chung tiếp tục vang lên, sóng âm lại quét ngang, lúc này Chư Thiên Khánh Vân đã bán phế, không còn cách nào bảo vệ Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa.

Trong tình huống trọng thương, nếu lại bị sóng âm quét trúng, Nguyên Thủy cũng tất tử vô nghi.

"Ai!" Từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp truyền ra một tiếng thở dài.

Ngay sau đó một đạo thanh quang chiếu rọi, chiếu lên thân Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vết thương trên người Nguyên Thủy Thiên Tôn liền lành lại với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nhưng vết thương của Nguyên Thủy vừa lành, Chư Thiên Khánh Vân hiện đã vỡ nát, trong sóng âm Hỗn Độn Chung cũng không có cách nào tự bạo.

Dù sao Bàn Cổ Phiên tuy là Sát Phạt Chí Bảo, nhưng không có khả năng phòng ngự.

Còn về Tiếp Dẫn, Nữ Oa, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử bốn người.

Vốn đang tranh đấu, nhưng thấy triều cường Thời Gian kèm theo sóng âm Hỗn Độn Chung, đã sớm lùi ra xa.

Loại chiến đấu cấp độ này, không thể nhúng tay vào.

"Đa tạ Sư Tôn!" Dưới ánh sáng thanh quang của Tạo Hóa Ngọc Điệp, vết thương của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã lành.

Sau đó Nguyên Thủy đứng dậy, thu Chư Thiên Khánh Vân lại, không ngừng lay động Bàn Cổ Phiên đánh vào sóng âm đang đến gần.

"Nguyên Thủy, rời khỏi nơi này, đi trợ giúp Tiếp Dẫn, Nữ Oa hai người, giao Bàn Cổ Phiên cho Lão Quân thao túng." Thanh âm của Hồng Quân Đạo Tổ truyền ra từ trong Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Nguyên Thủy hiện tại ở lại đây, cũng chỉ có thể dùng Bàn Cổ Phiên tự vệ mà thôi.

Đối phó Hư Không Đạo Nhân căn bản không giúp được gì, chi bằng để hắn đi trợ giúp Tiếp Dẫn và Nữ Oa.

"Vâng, Sư Tôn!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chần chừ một chút,

nhưng vẫn ném Bàn Cổ Phiên cho Lão Quân, rồi lập tức muốn đi về phía Tiếp Dẫn, Nữ Oa.

Đối với Lão Quân, hắn tự nhiên tín nhiệm, cũng không lo Lão Quân sẽ đoạt đi Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu không có Thái Cực Đồ trong tay, Lão Quân căn bản không thể khốn trụ Bàn Cổ Phiên.

Nếu Lão Quân đã đoạt lại Thái Cực Đồ, thì cũng không cần phải tranh đoạt Chí Bảo.

Lão Quân tiếp nhận Bàn Cổ Phiên, trên mặt cũng hiện vẻ vui mừng.

Có Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp hộ thân, lại có Công Phạt Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trong tay.

Thêm Hồng Quân Đạo Tổ ở bên cạnh, Lão Quân cảm giác mình cũng có thể đấu một trận với Hư Không Đạo Nhân.

Thái Cực Đồ, Hư Không Đạo Nhân không những không thu đi được, mà còn phải để lại Hỗn Độn Chung.

Thế nhưng Lão Quân vừa cầm Bàn Cổ Phiên, tay còn chưa nóng, đột nhiên sắc mặt đại biến.

"Không hay!" "Sóng âm Hỗn Độn Chung thực sự quá khủng bố!" Nhìn thấy sóng âm dường như muốn biến tất cả thành tro bụi, mang theo Thời Gian Pháp Tắc quét ngang.

Ngay cả Nữ Oa Nương Nương thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, trong mắt cũng không khỏi lóe lên một tia kinh hãi.

Đặc biệt là khi nhìn Nguyên Thủy bị Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi nổ nát không ra hình người, ngay cả Chư Thiên Khánh Vân cũng rách nát.

“Quả thật khủng bố, không phải kẻ như chúng ta có thể địch lại.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật gật đầu, tiếp lời nói.

“Không biết hai viên đá bảo vật mà Hư Không Đạo Nhân ném ra là gì.

Lại khiến uy năng của Hỗn Độn Chung cường đại đến vậy, nếu ngay từ đầu hắn đã sử dụng, chúng ta sáu người không có bất kỳ cơ hội nào.” Nữ Oa Nương Nương nghe lời Tiếp Dẫn liền trầm mặc một trận.

Một trận đại chiến vừa rồi, Thông Thiên Giáo Chủ vẫn lạc, Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn lạc, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của Lão Quân cũng bị trấn áp.

Loại chiến lực này, đối phương ban đầu không toàn lực ứng phó sao?

Dường như lục đại Thánh Nhân liên thủ, cũng không đáng để Hư Không Đạo Nhân trịnh trọng đối đãi.

Mãi đến khi Thái Cực Đồ của Lão Quân cũng sắp bị thu đi, khiến Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể không đích thân xuất thủ, mới bức ra toàn bộ thực lực của Hư Không Đạo Nhân.

Thế nhưng triều cường Thời Gian khủng bố như vậy, cũng khó trách Hư Không Đạo Nhân không để sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân vào mắt.

“Thổ Kê Ngõa Cẩu!” Nữ Oa Nương Nương trong lòng hình dung Hư Không Đạo Nhân bằng lời này.

Trong mắt một tồn tại khủng bố như vậy, cái gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân thật sự không khác gì Thổ Kê Ngõa Cẩu.

“Xem Lão Quân và Đạo Tổ hai người, liệu có thể chế trụ Hư Không Đạo Nhân hay không.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân chậm rãi mở

miệng nói.

Hồng Quân Đạo Tổ và Lão Quân là chiến lực cường đại nhất bên Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu ngay cả hai người liên thủ cũng không thể làm gì Hư Không Đạo Nhân.

Thì sau này Thiên Đạo Thánh Nhân gặp Địa Đạo Thánh Nhân, e rằng cũng chỉ có thể lùi tránh ba dặm.

"Khó trách Hư Không Thánh Nhân căn bản không cần ta đi giúp sức." Trấn Nguyên Tử nhìn triều cường Thời Gian mà đầy mặt chấn hám nói với Minh Hà.

Với thực lực của Hư Không Đạo Nhân như vậy, lục Thánh liên thủ căn bản không thể gây thương tổn cho hắn.

Thậm chí vừa rồi không cần phải tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ cần ở ngoài đại trận, như bây giờ thôi động Hỗn Độn Chung.

Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là đại trận số một Hồng Hoang, liệu có thật sự có thể ngăn cản loại uy năng này không.

Chương 113

"Ta cũng không biết Sư Tôn còn có một chiêu này." Minh Hà Lão Tổ trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng vô luận thế nào, thực lực Hư Không Đạo Nhân càng mạnh, lợi ích của hắn càng lớn.

"Với thực lực của Sư Tôn, Hồng Quân đích thân lâm tràng, cũng vô dụng." "Địa Đạo của ta có thể đại hưng!" Trấn Nguyên Tử cũng liên tục gật đầu, và Minh Hà Lão Tổ nhìn nhau cười.

Hai người đều là Địa Đạo Thánh Nhân mới thành Thánh gần đây.

Bản thân sức mạnh Địa Đạo không bằng Thiên Đạo, trước khi thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Mặc dù đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, một trong những người cường đại nhất dưới Thánh Nhân trong Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng chưa bao giờ được những Thiên Đạo Thánh Nhân đó để vào mắt.

Trấn Nguyên Tử thì tốt, nhân mạch rộng rãi, hành sự lại khiêm tốn, vẫn luôn ở trong Ngũ Trang Quán, ai cũng phải nể mặt vài phần.

Minh Hà Lão Tổ sinh ra từ Vô Tận Huyết Hải, bản thân càng không được mấy Thiên Đạo Thánh Nhân để vào mắt.

Hai người thành Địa Đạo Thánh Nhân, những Thiên Đạo Thánh Nhân kia đều không coi trọng hai người.

Không những thế những Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Các cường giả khác của Hồng Hoang Thế Giới, cũng không mấy tôn sùng những Địa Đạo Thánh Nhân này.

Dù sao sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân đã thành Thánh hàng trăm ức năm, uy nghiêm Thánh Nhân đã sớm tích lũy được.

Căn bản không phải Minh Hà và Trấn Nguyên Tử mới thành Thánh vài triệu năm có thể so sánh.

Thế nhưng, hôm nay Hư Không Đạo Nhân một địch sáu Thánh, sát tử hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thậm chí Hồng Quân Đạo Tổ đích thân lâm tràng cũng không thể làm gì, thì trong Hồng Hoang Thế Giới sẽ lấy Địa Đạo làm tôn.

Mặc dù trong Vô Biên Hỗn Độn, Hồng Quân đã từng bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết một lần.

Nhưng chuyện đó chỉ có Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân hai người biết rõ.

Hồng Quân tự nhiên không muốn tuyên dương chuyện mình bị chém giết, Hư Không Đạo Nhân cũng lười nhấn mạnh chuyện này.

Dù sao đó là chuyện xảy ra trong Vô Biên Hỗn Độn, vốn dĩ là sân nhà của Hư Không Đạo Nhân.

Nếu đánh giết Hồng Quân Đạo Tổ trong Hồng Hoang Thế Giới, mới có thể hiển thị uy nghiêm vô thượng. . .

Trong Hỗn Độn Chung.

Sau khi thôn phệ hai viên Thời Gian Nguyên Thạch.

Sóng âm Hỗn Độn Chung khủng bố khiến Hồng Quân Đạo Tổ và Lão Quân đều chỉ có thể miễn cưỡng phòng ngự.

Thế nhưng sức mạnh cường đại nhất của Hỗn Độn Chung lại không phải đối ngoại, mà là đối với Thái Cực Đồ bên trong Hỗn Độn Chung.

Thời Gian Nguyên Thạch, bảo vật quý giá đến nhường nào, bên

trong ẩn chứa Thời Gian Pháp Tắc nguyên bản nhất.

Nếu có người may mắn đoạt được một viên Thời Gian Nguyên Thạch.

Thiên tư đủ cao, thậm chí có khả năng dựa vào Thời Gian Pháp Tắc ẩn chứa bên trong viên Thời Gian Nguyên Thạch đó mà tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mặc dù cực khó, nhưng cũng đủ để thấy được sự khủng bố của Thời Gian Nguyên Thạch.

Với cảnh giới của Hư Không Đạo Nhân, ban đầu thôn phệ sáu viên Thời Gian Nguyên Thạch, liền khiến Pháp Tắc của hắn tiến thêm một bước.

Từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Tứ Trọng Thiên cứng rắn tu luyện lên cảnh giới Ngũ Trọng Thiên.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mỗi lần đột phá, đều khó khăn hơn Thiên Đạo Thánh Nhân rất nhiều.

Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ cần cảm ngộ Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới mà thôi.

Lão Quân là loại Thánh Nhân thuận theo thiên ý, được Thiên Đạo sủng ái, tu luyện phải đơn giản hơn.

Thế nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là Pháp Tắc Thánh Nhân thành tựu từ việc tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc.

Muốn đột phá chỉ có thể đột phá trên cảnh giới Pháp Tắc, mới có thể tiến thêm một bước.

Những Pháp Tắc cường đại đó, không loại nào không phải là một loại trong Đại Đạo Pháp Tắc.

Sự quý giá của Thời Gian Nguyên Thạch có thể thấy rõ, dù sao đó

là phần thưởng do Hệ Thống ban ra.

Lúc này, bên trong Hỗn Độn Chung.

Triều cường Thời Gian mạnh hơn bên ngoài rất nhiều không ngừng vang vọng bên trong.

Nội bộ Hỗn Độn Chung không giống như bên ngoài.

Ở bên ngoài, triều cường Thời Gian không ngừng khuếch tán, khuếch tán đến Vô Biên Vô Tận Thời Không Loạn Lưu thì sẽ không ngừng giảm yếu.

Nhưng trong nội bộ Hỗn Độn Chung, có sự chấn động của Hỗn Độn Chung, sóng âm không ngừng chấn động, uy lực càng ngày càng cường đại.

Lúc này Thái Cực Đồ căn bản không thể duy trì hình dạng Thái Cực Kim Tiền.

Đã khôi phục thành một bức họa trục âm dương Thái Cực khắc trên đó.

Thế nhưng dù vậy, trong sóng âm khủng bố, vẫn bị chấn động không ngừng run rẩy.

Thái Cực Đồ bản thân là một trong các Tiên Thiên Chí Bảo, bảo vật có phẩm cấp tương đương với Hỗn Độn Chung.

Lại do Hỗn Độn Chí Bảo phân hóa mà thành, với thực lực của Hư Không Đạo Nhân cũng không thể triệt để tổn hại.

Nhiều nhất cũng chỉ có thể biến nguyên linh thành một đoàn Pháp Bảo nguyên khí mà thôi.

Tiên Thiên Chí Bảo tuy cường đại vô cùng, nhưng Chân Linh chủ nhân của Pháp Bảo bên trong lại không mạnh đến vậy.

Tất cả đều dựa vào kim quang Thái Cực Đồ mà bảo vệ chặt chẽ

Nguyên Linh của Lão Quân bên trong.

Nếu không Thái Cực Đồ bản thân là Không Gian hệ Chí Bảo, đối với Thời Gian Pháp Tắc có một lực chống cự nhất định.

Thì Chân Linh Lão Quân trong Thái Cực Đồ đã sớm bị triệt để hóa thành phấn toái.

Lúc này, Hư Không Đạo Nhân đưa một tia phân thân vào nội bộ Hỗn Độn Chung.

Nhìn thấy Thái Cực Đồ co rúm thành một đoàn, Hư Không Đạo Nhân không khỏi cười khẽ một tiếng.

"Đừng giãy giụa nữa, ta đã tiêu hao hai viên Thời Gian Nguyên Thạch quý giá, ngươi nghĩ có thể trốn thoát sao." Hư Không Đạo Nhân nhìn Thái Cực Đồ, đạm nhiên nói.

Đương nhiên, câu nói đó không phải nói với Thái Cực Đồ, mà là nói với Nguyên Linh Lão Quân bên trong Thái Cực Đồ.

"Hư Không Đạo Nhân, ngươi tuy cường đại, nhưng muốn luyện hóa Thái Cực Đồ thì đừng hòng." Nguyên Linh Lão Quân từ trong Thái Cực Đồ phát ra thanh âm.

"Kể từ khi Hồng Hoang Thế Giới khai tịch đến nay, chưa từng có một kiện Tiên Thiên Chí Bảo nào sau khi bị người luyện hóa lại bị đoạt đi.

Ngươi thực lực cường đại, nhưng cũng không thể làm được điều đó." "Ha ha, Lão Quân.

Ta nghĩ ngươi nên được gọi là Lão Hồ Đồ thì hơn." Hư Không Đạo Nhân cười khẽ một tiếng, chỉ vào Hỗn Độn Chung nói.

"Hỗn Độn Chung chẳng phải đã từng bị Thái Nhất luyện hóa, sau đó lại bị Thập Nhị Tổ Vu đoạt đi, cuối cùng rơi vào tay ta sao."

Nguyên Linh Lão Quân nghe câu nói này liền ngừng lại, sửa lời nói.

"Thái Nhất không phải Thánh Nhân, không thể so với ta." "Trước mặt ta, ngươi với Thái Nhất lại có gì khác biệt đâu chứ." Hư Không Đạo Nhân thở dài một tiếng, sau đó không nói nhiều nữa.

Đỉnh Hỗn Độn Chung, từng đạo Thời Gian Pháp Tắc bao quanh Hư Không Đạo Nhân không ngừng xoay tròn.

Dưới sự thao túng của Hư Không Đạo Nhân, chúng hướng về phía Thái Cực Đồ mà quấn quanh.

Sau đó, dưới đáy Hỗn Độn Chung, từng đạo Không Gian Pháp Tắc đen kịt trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn cũng quấn quanh.

Thời không giao giới, vừa có thể sáng tạo thiên địa, vừa có thể hủy diệt tất cả.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn bản thân là Hỗn Độn Linh Bảo, uy lực cũng hơi yếu hơn một chút so với Thái Cực Đồ phân hóa từ Hỗn Độn Chí Bảo.

Hỗn Độn Chung lại hoàn toàn không kém Thái Cực Đồ.

Lúc này không có sự thao túng của Lão Quân, bằng Pháp Lực bản thân của Thái Cực Đồ căn bản không thể ngăn cản sự xâm nhập của hai đại Chí Bảo.

"Định!" Cùng với Thời Không Pháp Tắc không ngừng giao chức, hủy diệt quanh Thái Cực Đồ, kim quang Thái Cực Đồ nhanh chóng ảm đạm đi.

Pháp Lực tích trữ của Thái Cực Đồ sắp sửa tiêu hao cạn kiệt.

Chẳng bao lâu, kim quang Thái Cực Đồ hoàn toàn ảm đạm.

Toàn bộ Thái Cực Đồ bị Thiên Địa Mê Cung của Hoàn Vũ Kỳ Bàn khóa chặt.

Phân thân của Hư Không Đạo Nhân nhấc chân trực tiếp bước vào

trong Thái Cực Đồ.

Nội bộ Thái Cực Đồ, uyển như Hồng Mông Thế Giới bên trong Hỗn Độn Chung ban đầu vậy.

Từng đạo Thiên Đạo Pháp Tắc giao chức bên trong, từng tầng từng lớp thời không ẩn giấu.

Là một Không Gian hệ Chí Bảo, vô số Thời Không Đoạn Tằng, đều khiến người bình thường không thể tìm ra nơi Nguyên Linh Lão Quân đang ở.

Càng đừng nói đến việc luyện hóa Thái Cực Đồ.

Thế nhưng loại Không Gian Pháp Tắc như mê cung này, đối với người khác cực khó phá giải.

Đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, lại cực kỳ đơn giản.

Nơi Hư Không Đạo Nhân đến, tất cả không gian tự động phá mở, phảng phất như hắn mới là chủ nhân thật sự của Thái Cực Đồ vậy.

Cứ đi vài bước, Hư Không Đạo Nhân liền đến chỗ sâu nhất của Thái Cực Đồ.

Một lão đạo tóc tai bạc phơ khoanh chân ngồi ở đó.

"Làm sao ngươi làm được, tu luyện Không Gian Pháp Tắc, cũng không nên dễ dàng như vậy mới phải." Lão đạo đó chính là Nguyên Thần Phân Thân mà Lão Quân ký thác trong Thái Cực Đồ, nhìn Hư Không Đạo Nhân dễ dàng tìm đến như vậy.

Ngay cả hắn cũng cảm thấy không thể tin được.

"Không cần biết." Hư Không Đạo Nhân cười khẽ một tiếng, tùy tay chỉ vào Nguyên Linh Phân Thân của lão đạo.

Thân mang Thời Không bản nguyên, những Không Gian Pháp Tắc này như gặp phải Tổ Thần vậy.

Chương 114

Tự nhiên sẽ không ngăn cản hành động của hắn.

Nếu ở bên ngoài có Pháp Lực của Lão Quân quán chú, Thái Cực Đồ có thể phát ra uy năng.

Nhưng trong nội bộ Thái Cực Đồ, không có một tia Pháp Lực nào của Lão Quân.

Không Gian Pháp Tắc thuần túy, tự nhiên càng thân cận Hư Không Đạo Nhân.

Cùng với một chỉ của Hư Không Đạo Nhân, Nguyên Thần Phân Thân của Lão Quân bị triệt để yên diệt.

Sau đó phân thân của Hư Không Đạo Nhân bắt đầu luyện hóa Thái Cực Đồ.

Với tu vi của hắn, cộng thêm Thái Cực Đồ bản thân không kháng cự, gần như trong nháy mắt đã chưởng ác Thái Cực Đồ trong tay.

"Không hổ là Tiên Thiên Chí Bảo!" Hư Không Đạo Nhân cảm thán.

Không Gian Pháp Tắc ẩn chứa trong Thái Cực Đồ, phức tạp hơn Hoàn Vũ Kỳ Bàn rất nhiều, chỉ là không thể vì lý do phân hóa thành Chí Bảo.

Không Gian Pháp Tắc bên trong không hoàn chỉnh, nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân thì đủ dùng rồi. . .

"Không hay!" Nguyên Linh Phân Thân vừa biến mất, Lão Quân đã triệt để cảm ứng được.

Mặc dù đối với Thái Cực Đồ vẫn không có chút cảm ứng nào,

nhưng Lão Quân biết nếu Nguyên Linh Phân Thân của hắn biến mất, thì điều đó có nghĩa là Thái Cực Đồ đã bị luyện hóa.

Quả nhiên, lời Lão Quân vừa nói ra.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn vốn đang ở phía dưới Hỗn Độn Chung, khóa chặt Thái Cực Đồ bên trong, đột nhiên bay đi.

Sau đó một đạo Thái Cực Kim Kiều như cự long bay ra.

Trực tiếp vượt qua Thời Gian Loạn Lưu, đến bên cạnh Nguyên Thủy đang chuẩn bị rời đi để trợ giúp Tiếp Dẫn, Nữ Oa.

Dưới sự thao túng Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân, uy lực của Thái Cực Kim Kiều không biết đã mạnh hơn Lão Quân bao nhiêu lần.

Nguyên Thủy gần như chưa kịp phản ứng, liền trực tiếp bị Thái Cực Kim Kiều trấn áp trong Thời Gian Loạn Lưu.

Đồng thời một cỗ Băng Giải chi lực từ Thái Cực Kim Kiều truyền ra, cùng với Thời Gian Loạn Lưu xé nát Thánh Thể của Nguyên Thủy.

Không có Chư Thiên Khánh Vân bảo hộ, lại mất Bàn Cổ Phiên.

Gần như trong nháy mắt, Nguyên Thủy bị hai đạo Thời Không sức mạnh cường đại vô cùng triệt để giảo sát.

Thời Gian Trường Hà không ngừng cuộn chảy, từng đóa sóng hoa nổi lên trong Thời Gian Trường Hà.

Mỗi một đóa sóng hoa phảng phất đều đại biểu cho một thời đại.

Thậm chí nếu có người tu vi đủ cường đại, không bị Thời Gian Trường Hà nhấn chìm.

Đứng trên Thời Gian Trường Hà, dường như đều có thể nhìn thấy bóng dáng của mình trong Trường Hà.

Nhìn thấy quá khứ, hiện tại và vị lai.

Một cây Kim Kiều sừng sững trên Thời Gian Trường Hà.

Một đầu Kim Kiều phảng phất từ quá khứ vô tận xa xôi, đầu kia lại như trực tiếp cắm vào tận cùng của thời gian.

Hư Không Đạo Nhân một thân đạo bào đen, chắp tay đứng trên Kim Kiều, mày kiếm mắt tinh, đạm nhiên phiêu miểu.

Thời Gian Trường Hà dưới chân hắn không ngừng cuộn trào, dung nhan của tất cả sinh linh trong Chư Thiên Thế Giới thoáng hiện trong Trường Hà.

Phảng phất như hắn là chúa tể tối cao trên chư thiên, chưởng khống tất cả thời không quá khứ vị lai.

Bất luận là những kẻ sớm sinh tối chết hay Thánh Nhân vạn kiếp bất ma, đều chỉ là một đóa sóng hoa trong Trường Hà dưới chân hắn mà thôi.

"Thái Cực Đồ!" Lão Quân nhìn Thái Cực Kim Kiều dưới chân Hư Không Đạo Nhân, trong lòng trầm xuống.

Lúc này Thái Cực Đồ đang ở trước mặt, Lão Quân muốn khu sử nhưng lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Thái Cực Đồ quả nhiên đã bị Hư Không Đạo Nhân luyện hóa.

Thái Cực Đồ đã theo hắn vô số năm, Lão Quân trong lòng cũng rõ, một khi Thái Cực Đồ rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân, thì triệt để không thể thu hồi.

"Hồng Quân, ngươi không hiện thân sao!" Hư Không Đạo Nhân không để ý đến sự kinh ngạc của Lão Quân, đạm nhiên nói với Hồng Quân.

Sức mạnh của Thời Gian Nguyên Thạch từ từ tiêu hao cạn kiệt,

sóng âm Hỗn Độn Chung cũng chậm lại.

Lúc này, Tạo Hóa Ngọc Điệp lại phóng ra thanh quang đại thịnh, chiếu rọi toàn bộ Thời Gian Trường Hà.

Dưới sự chiếu rọi của thanh quang, Hư Không Đạo Nhân cảm thụ được một loại dũng động của thời không.

Nơi nó đến, Thời Không Loạn Lưu từ từ bình tức lại.

Sau đó một thân đạo bào trắng, Hồng Quân Đạo Tổ cũng xuất hiện trước mặt Hư Không Đạo Nhân, Tạo Hóa Ngọc Điệp xoay tròn bên cạnh người.

"Thực lực của ngươi tăng cường không ít!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Hồng Quân, ánh mắt cũng ngưng trọng.

Lúc này Hồng Quân cho Hư Không Đạo Nhân cảm giác hoàn toàn khác so với trước đây.

Nếu Hồng Quân trước đây, nhất cử nhất động đều mang theo Thiên Đạo chi lực của Hồng Hoang Thế Giới.

Một kích tùy tay, có thể dẫn động vô số Pháp Tắc của Hồng Hoang Thế Giới.

Thì Hồng Quân hiện tại lại phảng phất là bản thân Thiên Đạo.

Có điểm Thiên Đạo là Hồng Quân, nhưng Hồng Quân không phải Thiên Đạo vậy.

"Đạo hữu thực lực, cũng tiến bộ không ít." Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Hư Không Đạo Nhân, ngữ khí bình đạm.

"Nhưng Thái Cực Đồ của Đạo hữu, vốn là vật của đệ tử ta.

Đạo hữu dựa vào tu vi cường đại, cường hành đoạt lấy luyện hóa, e rằng không hợp thời nghi." Hồng Quân Đạo Tổ chỉ vào Thái Cực Đồ dưới chân Hư Không Đạo Nhân nói.

Bất luận Lão Quân, Tiếp Dẫn, Nữ Oa đẳng nhân, nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ đều một trận vô ngữ.

Một trận đại chiến vừa rồi, ba Thiên Đạo Thánh Nhân đã chết, cảm tình Đạo Tổ chỉ quan tâm đến Thái Cực Đồ sao.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại hiểu ý Hồng Quân.

Thánh Nhân chết rồi có thể phục sinh, Thái Cực Đồ mất rồi thì thật sự mất rồi.

"Đã dám động thủ với ta, ngươi phải có giác ngộ chết trong tay ta, huống hồ là loại Chí Bảo này." "Nhưng ta hiếu kỳ, ngươi rõ nhất thực lực của ta.

Sáu vị đệ tử của ngươi cộng lại cũng không phải đối thủ, vì sao lại để họ đi Thiên Đình." Hư Không Đạo Nhân hiếu kỳ hỏi.

"Không phải Hồng Quân để họ đi Thiên Đường, mà là Thiên Đạo để họ đi Thiên Đình." Hồng Quân lắc đầu: "Ý chí Thiên Đạo, ta cũng không thể ngăn cản.

Dù sao Hồng Quân là Thiên Đạo, nhưng Thiên Đạo không phải Hồng Quân." "Hừ, ta thấy ngươi lập Thiên Đạo Hồng Quân không còn xa nữa rồi nhỉ." Nghe lời Hồng Quân, Hư Không Đạo Nhân lạnh hừ một tiếng nói.

"Thế nào, chúng ta đến Vô Biên Hỗn Độn đại chiến một trận." Hồng Quân hiện nay thực lực cường đại hơn rất nhiều, Hư Không Đạo Nhân vẫn không sợ.

Hồng Quân có Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong Vô Biên Hỗn Độn cũng có thể phát huy toàn bộ thực lực thì sao chứ.

Hư Không Đạo Nhân cũng biết, Hồng Quân hiện nay còn cách chưởng khống Thiên Đạo bao xa.

Với sân nhà là Vô Biên Hỗn Độn, hiện nay có Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung trong tay.

Sức mạnh Thời Không Pháp Tắc đại tăng, sức mạnh của Hồng Quân Đạo Nhân dù mạnh đến mấy, cũng chưa chắc sẽ thua.

"Muốn chiến thì chiến đấu ngay trong Hồng Hoang Thế Giới!" Nào ngờ, Hồng Quân Đạo Tổ trực tiếp cự tuyệt.

Theo lý mà nói, với thực lực hiện tại của hắn, tuyệt đối không thua kém Hư Không Đạo Nhân mới phải.

Hư Không Đạo Nhân có Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung trong tay, Hồng Quân lại chưởng ác Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung là những Chí Bảo Hỗn Độn tàn phá, còn lâu mới bằng Tạo Hóa Ngọc Điệp loại Chí Bảo hoàn chỉnh.

Sau khi Hư Không Đạo Nhân liên tiếp sát tử Chuẩn Đề, Thông Thiên và Nguyên Thủy, hiện nay Thiên Đạo chi lực mà Hồng Quân có thể chưởng ác hẳn là cực kỳ cường đại mới phải.

"Chiến đấu trong Hồng Hoang Thế Giới?

Với sức mạnh của ta, nếu toàn lực xuất thủ, trong Hồng Hoang Thế Giới e rằng sẽ không có sinh linh nào tồn tại được." Hư Không Đạo Nhân sắc mặt lạnh xuống.

Với sức mạnh của ta và Hồng Quân, hai người giao chiến, Thánh Nhân bị cuốn vào trong đó cũng sẽ thân vẫn.

Huống chi các sinh linh khác trong Hồng Hoang Thế Giới.

Vô luận Nhân Tộc, Vu Tộc, Yêu Tộc, A Tu La Tộc, phàm nhân, tiên nhân, Chuẩn Thánh, thậm chí ngay cả loài lâu nghĩ cũng không đáng.

Dư ba của hai người giao thủ, sẽ khiến không biết bao nhiêu sinh

linh chết đi.

Theo lý mà nói, thân là Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới, Hồng Quân nên cố gắng tránh giao chiến trong Hồng Hoang Thế Giới mới phải.

“Dù có đại chiến một trận trong Vô Biên Hỗn Độn thì sao, tổng quy vẫn sẽ trở lại Hồng Hoang Thế Giới.” Hồng Quân Đạo Tổ thở dài một tiếng.

“Vô luận thắng bại thế nào trong Hỗn Độn, ngươi vẫn sẽ làm bậy trong Hồng Hoang Thế Giới.

Nếu ta muốn ngăn cản, tự nhiên cũng chỉ có thể ngăn cản ngay trong Hồng Hoang Thế Giới mới phải.” “Ngươi thật sự nghĩ ta không dám khai chiến trong Hồng Hoang Thế Giới sao.” Hư Không Đạo Nhân giận dữ nói.

Mặc dù nếu đối chiến trong Hồng Hoang Thế Giới.

Với thực lực của Hồng Quân hiện nay, Hư Không Đạo Nhân lại có thể không phải đối thủ của hắn.

Nhưng Hồng Quân cũng không thể làm gì được kẻ chưởng ác Thời Không Pháp Tắc.

Một khi thấy tình thế không ổn, Hư Không Đạo Nhân có thể tùy thời độn nhập vào Hỗn Độn.

Nhưng nếu hai người giao chiến, Hồng Hoang Thế Giới tuyệt đối sẽ tàn phá, sức mạnh Thiên Đạo cũng sẽ suy yếu.

“Không đúng!” Hư Không Đạo Nhân hiểu ra.

Một khi hai người khai chiến, cùng với Hồng Hoang Thế Giới không ngừng bị phấn toái.

Thiên Đạo sẽ không ngừng ban sức mạnh của mình cho Hồng

Quân, cuối cùng Hư Không Đạo Nhân sẽ bị trục xuất khỏi thế giới này.

Lúc đó Hồng Hoang Thế Giới bị phá hoại càng nghiêm trọng, sức mạnh của Hồng Quân cũng sẽ càng cường đại.

Chương 115

Thậm chí cuối cùng, Địa Đạo cũng sẽ bài xích Hư Không Đạo Nhân.

Dù sao nếu Hồng Hoang Thế Giới bị phá hủy, không những Thiên Đạo bị tổn thương, mà Địa Đạo cũng bị tổn thương.

"Nếu đã như vậy, thì không đánh nữa." Hư Không Đạo Nhân lạnh hừ một tiếng.

Đã hiểu ý đồ của Hồng Quân, hắn không thể mắc mưu.

Hồng Quân dù sao cũng chưa hoàn toàn chưởng ác Thiên Đạo.

Chỉ khi Hư Không Đạo Nhân chủ động xuất thủ, Hồng Quân mới có thể có được Thiên Đạo chi lực.

Nếu Hồng Quân chủ động khiêu khích, thì Hồng Quân lại sẽ bị Thiên Đạo bài xích.

"Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, ta đi đây.

Sát tử Côn Bằng, ta sẽ quay về Địa Đạo." Dù sao Hồng Quân đã không chịu quyết chiến với mình trong Vô Biên Hỗn Độn, Hư Không Đạo Nhân cũng không có cách nào hay hơn.

Nếu lại tiếp tục xuất thủ đối với các Thánh Nhân Lão Quân, Tiếp Dẫn, Nữ Oa, Hồng Quân tuyệt đối sẽ ngăn cản.

Đến lúc đó lại một trận loạn chiến nữa, cũng không có lợi ích gì.

Hiện nay đã lấy được Thái Cực Đồ, sát tử Côn Bằng trực tiếp phản hồi Địa Đạo là tốt nhất.

Hồng Quân dù sao cũng là tồn tại Hợp Đạo, không tự do tự tại như Hư Không Đạo Nhân.

Chỉ cần Hồng Quân phản hồi Thiên Đạo, Hư Không Đạo Nhân tùy thời cũng có thể chém giết mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Minh Hà và Trấn Nguyên Tử ở một bên, nghe lời Hư Không Đạo Nhân, vội vàng ứng một tiếng.

Hiện nay một trận đại chiến, đã chết ba Thiên Đạo Thánh Nhân, Hư Không Đạo Nhân lại lấy được Thái Cực Đồ.

Đối với Địa Đạo mà nói, có thể đại hoạch toàn thắng.

"Côn Bằng không thể chết, dù sao hắn là Thiên Sư Thiên Đình, đại biểu cho trật tự Thiên Đạo, uy áp của Thiên Đình." Hồng Quân mở miệng nói.

"Ba đệ tử của ngươi đều đã chết, ngươi không quan tâm.

Lại quan tâm đến một Côn Bằng nhỏ nhoi?" Hư Không Đạo Nhân nhìn Hồng Quân ánh mắt cổ quái.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Nữ Oa Nương Nương sắc mặt lại cực kỳ khó coi, ngay cả Lão Quân trên mặt cũng có chút bất mãn.

Khi mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân chết, không đáng để ngươi xuất thủ.

Hiện nay vì một Côn Bằng, ngươi lại muốn khai chiến với Hư Không Đạo Nhân sao.

Không những Lão Quân, Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba người không hiểu, ngay cả Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cũng không hiểu.

Một Côn Bằng có quan trọng đến vậy sao.

"Côn Bằng liên quan đến Thiên Đạo tôn nghiêm!" "Hừ, Thánh Nhân không liên quan đến Thiên Đạo tôn nghiêm sao!

E rằng sau khi Thánh Nhân chết, có thể khiến ngươi đạt được nhiều Thiên Đạo chi lực hơn thì đúng hơn!" Hư Không Đạo Nhân

lạnh cười nói.

Lão Quân, Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba người nghe lời Hư Không Đạo Nhân đều sắc mặt biến đổi.

Chẳng lẽ chân tướng Đạo Tổ trước đây vẫn luôn không xuất thủ là vậy sao?

Thánh Nhân vẫn lạc có thể giúp Đạo Tổ đạt được Thiên Đạo chi lực, nên Đạo Tổ đã đứng nhìn họ vẫn lạc.

Nhưng nếu thật sự như vậy, để Hư Không Đạo Nhân sát tử toàn bộ chẳng phải tốt hơn sao.

"Thông Thiên, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy học nghệ bất tinh, đã bị sát tử, ta cũng không kịp cứu viện.

Đã ta hiện thân rồi, tự nhiên không cho phép ngươi lại xâm phạm uy nghiêm Thiên Đạo." Hồng Quân sắc mặt cũng lạnh lẽo.

"Nếu đã như vậy, thì ta tạm tha Côn Bằng!" Hư Không Đạo Nhân đột nhiên cười.

Đã xuất thủ rồi, nào có chuyện dễ dàng như vậy.

Nhìn bộ dạng Hồng Quân hiện tại, dường như đang không ngừng kích động, muốn giao thủ với hắn trong Hồng Hoang Thế Giới.

Hư Không Đạo Nhân đại khái biết Hồng Quân trong lòng đang tính toán gì.

Hiện nay Thiên Đạo chi lực mà Hồng Quân có thể chưởng ác hắn đã đến cực hạn, tiếp tục đánh giết Thánh Nhân, đoán chừng cũng không thể đạt được thêm Thiên Đạo chi lực.

Trừ phi Hồng Hoang Thế Giới hoặc bản thân Thiên Đạo bị uy hiếp, Hồng Quân mới có thể tiếp tục chưởng ác Thiên Đạo chi lực.

Bị Thiên Đạo hạn chế, Hồng Quân Đạo Nhân không thể chủ động

khiêu khích phá hoại Hồng Hoang Thế Giới.

Vì vậy Hư Không Đạo Nhân làm bất cứ chuyện gì khiêu khích Thiên Đạo đều phải bị ngăn cản, nhằm khiến Hư Không Đạo Nhân chiến đấu với hắn.

"Nhưng Hồng Quân, ngươi đã Hợp Đạo.

Ngươi có thể bảo hộ được những người này bao lâu chứ." Thanh âm Hư Không Đạo Nhân truyền đi xa.

Thái Cực Kim Kiều lóe lên, Hư Không Đạo Nhân mang theo Minh Hà, Trấn Nguyên Tử biến mất.

"Sư Tôn!" Sau khi Hư Không Đạo Nhân mang theo Trấn Nguyên Tử và Minh Hà rời đi.

Lão Quân, Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba người liền hành lễ trước Hồng Quân Đạo Tổ.

"Sư Tôn, Côn Bằng đó thật sự quan trọng đến vậy sao?" Tiếp Dẫn, Nữ Oa không dám mở miệng, nhưng Lão Quân lại chủ động hỏi.

Sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân, vì một Côn Bằng mà đã có ba người vẫn lạc.

Thông Thiên Giáo Chủ còn mất đi chủ kiếm Tru Tiên Kiếm của Tru Tiên Kiếm Trận, Nữ Oa Nương Nương cũng mất đi Tiên Thiên Linh Bảo mạnh nhất trong tay là Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Thậm chí ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ của Lão Quân cũng bị đoạt đi.

Những điều này, Lão Quân đều hận không thể chạy đến Thiên Đình vỗ một chưởng giết chết Côn Bằng.

Tiện thể giết luôn cả Hạo Thiên và Dao Trì đã phong Côn Bằng làm Thiên Sư Thiên Đình.

“Côn Bằng không quan trọng, Thiên Đạo uy nghiêm quan trọng.” Hồng Quân Đạo Tổ lạnh giọng nói.

Nhưng đoán chừng biết lý do này không thể thuyết phục được mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Hồng Quân tiếp tục mở miệng nói.

“Ta biết các ngươi trong lòng không hiểu, nhưng ta vì lý do Hợp Đạo nên vẫn luôn không tiện xuất thủ.

Nhưng sau này Hư Không Đạo Nhân lại xuất thủ với các ngươi, ta sẽ ngăn cản.” “Lão Sư, có ngài ở đây, vì sao chúng ta không chủ động tiến công các Địa Đạo Thánh Nhân.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân trầm mặc hồi lâu nói: “Chỉ cần Sư Tôn có thể đối phó Hư Không Đạo Nhân, Lão Quân Sư Huynh, cộng thêm ta và Nữ Oa Sư Muội, đủ sức tru sát Trấn Nguyên Tử và Minh Hà.” Nghe câu nói đó, Lão Quân cũng gật đầu.

Nếu không có Hư Không Đạo Nhân nhúng tay vào, Trấn Nguyên Tử đã sớm chết trong tay hắn.

“Các ngươi đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, lấy việc duy hộ Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới làm nhiệm vụ của mình.

Muốn đối phó Hư Không Đạo Nhân, e rằng toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới cũng không nhất định có thể chịu đựng được một trận đại chiến như vậy.” Hồng Quân Đạo Tổ thở dài một tiếng nói: “Ta cũng muốn đối phó Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng chỉ cần Hư Không Đạo Nhân không còn làm trái Thiên Đạo, ta cũng không tiện chủ động đối phó hắn.

Dù sao Hồng Hoang Thế Giới là cơ sở Đạo của ta, nhưng lại không liên quan đến Hư Không Đạo Nhân.

Hồng Hoang phá diệt, hắn cũng có thể tùy thời chạy vào Hỗn Độn.

Ta thì không được.” “Vậy chẳng phải quyền chủ động đều nằm

trong tay hắn sao?" Nữ Oa Nương Nương nhíu mày.

Đối phương muốn xuất thủ thì xuất thủ, không xuất thủ thì bên Thiên Đạo cũng không thể chủ động xuất thủ.

Chúng ta không dám phá hỏng Hồng Hoang Thế Giới, nhưng Hư Không Đạo Nhân kia lại không có chút cố kỵ nào.

Lại bị động như vậy, làm sao đối kháng với Hư Không Đạo Nhân đó.

"Sau này có ta ngày đêm canh phòng, hắn sẽ không có cơ hội xuất thủ nữa.

Nếu hắn lại can thiệp Thiên Đạo, dù Hồng Hoang phá nát, Thiên Đạo cũng sẽ trấn áp hắn." "Vâng, Sư Tôn!" Nghe Hồng Quân bảo chứng, Lão Quân, Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba người trong lòng hơi thả lỏng một chút.

Hiện nay Hư Không Đạo Nhân đã lấy được Thái Cực Đồ, thực lực càng thêm cường đại.

Ba người thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng lo lắng bị Hư Không Đạo Nhân tìm cơ hội tru sát.

"Các ngươi hãy trở về Đạo Tràng tu hành cho tốt đi, cảnh giới lên cao rồi.

Hư Không Đạo Nhân muốn đối phó các ngươi, cũng không dễ dàng như vậy." Hồng Quân Đạo Tổ phân phó một tiếng, sau đó cả người hắn và Tạo Hóa Ngọc Điệp liền biến mất.

Thấy Hồng Quân đã đi, Lão Quân mấy người vội vàng cũng trở về Đạo Tràng của mình. . .

Trong Địa Phủ.

Thái Cực Kim Kiều trực tiếp xé rách không gian, từ trong Thời

Không Loạn Lưu đến trước luân hồi của Địa Phủ.

Sau đó không gian luân hồi động mở, Hậu Thổ một thân trường quần từ bên trong bước ra.

"Tham kiến Hậu Thổ Nương Nương!" Trên Kim Kiều, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà thấy Hậu Thổ hiện thân, vội vàng hành lễ.

Hai người đều là Địa Đạo Thánh Nhân, mà Địa Đạo vốn do Hậu Thổ Nương Nương lập nên.

Địa vị của Hậu Thổ trong lòng Địa Đạo Thánh Nhân, còn cao hơn nhiều so với địa vị của Hồng Quân trong lòng Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Miễn lễ!" Hậu Thổ vẫy vẫy tay, hiếu kỳ nhìn về phía Thái Cực Kim Kiều dưới chân Hư Không Đạo Nhân.

Với nhãn quang của nàng, tự nhiên liếc mắt đã nhìn ra đó là Thái Cực Đồ của Lão Quân hóa thành.

"Ngươi lại đoạt cả Thái Cực Đồ của Lão Quân sao?

Và đã luyện hóa rồi." Nhưng nàng cũng không nói gì, Hư Không Đạo Nhân một địch sáu, có thể đoạt được một Tiên Thiên Chí Bảo.

Thực lực của Lão Quân có thể nói là cường giả mạnh nhất trong các Thánh Nhân, khoảng cách với Hồng Quân trước khi Hợp Đạo cũng không xa.

Uy năng của Tiên Thiên Chí Bảo càng khủng bố vô cùng, nhưng vẫn bị Hư Không Đạo Nhân đoạt trong tay.

"Còn có một cái này." Một thanh tiên kiếm lấp lánh hàn quang sắc bén xuất hiện trong tay trái của Hư Không Đạo Nhân.

Tiên kiếm không ngừng rung động nhẹ, từng đạo kiếm khí hủy diệt từ mũi kiếm tuôn ra, xé rách không gian thành từng vết nứt.

Hư Không Đạo Nhân duỗi ngón trỏ tay phải, gõ mạnh vào thân

kiếm, tiên kiếm lập tức ngoan ngoãn yên tĩnh lại.

Chương 116

Nhìn thấy Tru Tiên Kiếm đã ngoan ngoãn, Hư Không Đạo Nhân lại ra một chiêu.

Một bức quyển trục khắc họa núi sông, sông ngòi của Hồng Hoang Thế Giới xuất hiện trong tay phải của hắn.

"Thế nào, hai kiện Pháp Bảo này không tệ chứ." Hư Không Đạo Nhân nhướng mày, đắc ý cười nói với Hậu Thổ.

"Tru Tiên Kiếm, Sơn Hà Xã Tắc Đồ." Hậu Thổ khẽ hô một tiếng, dường như không ngờ Hư Không Đạo Nhân lại đoạt được nhiều Pháp Bảo như vậy.

Nhưng đã Thái Cực Đồ cũng bị đoạt trong tay, nhìn thấy hai kiện Pháp Bảo này Hậu Thổ cũng không còn kinh ngạc đến thế.

Dù sao Tru Tiên Kiếm và Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy lợi hại, nhưng kém xa Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ.

"Sư Tôn, Tru Tiên Kiếm!" Minh Hà nhìn Tru Tiên Kiếm lấp lánh hàn quang trong tay Hư Không Đạo Nhân, ánh mắt thèm thuồng nói.

Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Sơn Hà Xã Tắc Đồ, cũng có chút rục rịch.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng kém xa Địa Thư.

Chỉ tương đương với Hạnh Hoàng Kỳ trong tay hắn mà thôi.

Nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ dù sao cũng là bản đồ của Hồng Hoang Thế Giới, cực kỳ phù hợp với Địa Thư.

Chỉ là Trấn Nguyên Tử dù sao cũng không phải đệ tử của Hư

Không Đạo Nhân, không tiện trực tiếp mở miệng.

“Ngươi muốn Tru Tiên Kiếm làm gì, nó chỉ là một thanh đơn kiếm, uy lực cũng chỉ mạnh hơn Nguyên Đồ, A Tỳ của ngươi một chút mà thôi.” Hư Không Đạo Nhân nói với Minh Hà.

Tru Tiên Tứ Kiếm cộng thêm Trận Đồ, liền có thể tạo thành Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là đại trận số một Hồng Hoang Thế Giới.

Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận cường đại, gần như có thể sánh ngang với ba đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng nếu bốn kiếm tách rời, thì chỉ là bảo kiếm cấp Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi, phẩm cấp tương đương với hai kiếm trong tay Minh Hà.

Chỉ có chủ kiếm Tru Tiên mạnh hơn Nguyên Đồ, A Tỳ một chút, còn Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm đơn kiếm uy năng chưa chắc đã bằng hai thanh kiếm trong tay Minh Hà.

“Sư Tôn, vậy sau khi ngài đoạt được Tru Tiên Kiếm Trận.

Có thể ban cho đệ tử không?” Minh Hà hai mắt sáng lên, vội vàng hỏi.

Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận tuy cường đại vô cùng, nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân thì vô dụng.

Nếu Kiếm Trận rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân, Minh Hà là Đại Đệ Tử của hắn thích hợp chưởng quản nhất.

“Cái gì cơ?” Hư Không Đạo Nhân có chút bất đắc dĩ nói: “Ngươi nghĩ mình còn cơ hội đoạt được Chí Bảo của người khác sao, sau này đoán chừng không còn cơ hội nào nữa đâu.” Hậu Thổ và Trấn Nguyên Tử tuy cũng vô ngữ với Minh Hà, nhưng nghe lời Hư Không Đạo Nhân lại hiếu kỳ.

Với thực lực của hắn, lại đoạt được Thái Cực Đồ, sau này ai có thể ngăn cản chứ.

"Hồng Quân hiện tại thực lực mạnh, sẽ không còn cho ta cơ hội xuất thủ như vậy nữa." Thấy Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà ba người hiếu kỳ, Hư Không Đạo Nhân giải thích.

"Chắc là những chuyện ta làm gần đây đã đắc tội Thiên Đạo quá nhiều, đã chưởng ác không ít Thiên Đạo quyền hành, nếu không quan tâm đến bản thân Hồng Hoang Thế Giới, ta tự nhiên có thể tiếp tục tranh đấu với hắn." "Nhưng nếu hai ta thật sự động thủ, Hồng Hoang Thế Giới bị tổn thương quá nặng.

Đến lúc đó Địa Đạo cũng sẽ bài xích ta." "Sư Tôn, vậy sau này Hồng Quân chẳng phải có thể tùy tiện đối phó chúng ta sao?" Minh Hà có chút lo lắng hỏi.

"Có thể sao?" Hư Không Đạo Nhân lạnh cười một tiếng: "Hắn chịu sự hạn chế lớn hơn ta rất nhiều, có thể đạt được chút Thiên Đạo chi lực chỉ là Thiên Đạo mượn tay hắn để trừ bỏ ta." "Nếu ta không xuất thủ mà lại chủ động trêu chọc Địa Đạo, e rằng những sức mạnh khó khăn lắm mới mưu tính được bấy lâu, sau khi ba đệ tử Thánh Nhân chết, lại sẽ bị thu hồi." "Nếu đã như vậy, thì sau này ít xuất thủ cũng tốt.

Theo tốc độ hiện tại, sức mạnh Địa Đạo sẽ hồi phục gần như đủ.

Đến lúc đó ta cũng có thể rảnh tay." Hậu Thổ an ủi: "Cũng không cần chuyện gì cũng do người đứng ra giải quyết." "Hậu Thổ biết tâm thương người, nào như tên đệ tử bất thành khí của ta." Hư Không Đạo Nhân cười với Hậu Thổ, sau đó thở dài một tiếng.

"Nhìn người ta Hồng Quân chẳng cần làm gì, đệ tử đã đứng ra giải quyết mọi chuyện rồi.

Đệ tử của ta đã thu lâu như vậy rồi, mà chuyện gì cũng không thể giúp Sư Phụ làm." Hậu Thổ cười đỏ mặt, nhưng chỉ nhẹ nhàng cười, không nói gì.

"Sư Tôn, đệ tử nhất định sẽ cố gắng tu luyện thật tốt, để Sư Tôn sớm ngày có thể an hưởng tuổi già." Minh Hà Lão Tổ trong lòng gọi là một nỗi uất ức a, nhưng cũng không dám phản bác.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân nghe câu nói đó lại cảm thấy không đúng chỗ nào.

Nói an hưởng tuổi già, chú hắn sớm chết sao.

Hậu Thổ ở một bên mím môi cười khẽ, Trấn Nguyên Tử ở một bên cười mà không dám cười thành tiếng.

Hư Không Đạo Nhân liếc mắt trắng dã, lười chấp nhặt với Minh Hà nhiều như vậy.

"Thôi được rồi, già hay không già không quan trọng.

Tu luyện cho tốt, tu vi lên cao rồi, để Vi Sư bớt lo lắng là được rồi." Hư Không Đạo Nhân khiển trách.

"Còn về Tru Tiên Kiếm và Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đều đừng mơ tưởng, ta còn có việc khác dùng." Hư Không Đạo Nhân đã nói như vậy, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà cũng không tiện mở miệng đòi nữa.

Sau khi hai người cáo lui, Minh Hà trở về Huyết Thần Cung của mình, Trấn Nguyên Tử đến Ngũ Trang Quán của Hồng Hoang Đại Lục.

Còn về chuyện Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử đã rõ.

Hiện nay đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt.

Côn Bằng có Thiên Đình che chở thì sao chứ, Thiên Đình có thể che chở hắn được bao lâu.

Chỉ cần thực lực Địa Đạo lên cao, Côn Bằng sẽ không khác gì một con cá mặc sức mà vặt lông. . .

“Đúng rồi, Hậu Thổ.” Hư Không Đạo Nhân hỏi Hậu Thổ: “Vì sao Cửu Phượng lại muốn Ngũ Trang Quán gần với cố địa của Vu Tộc?” Hư Không Đạo Nhân vô cùng hiếu kỳ một vấn đề.

Ban đầu ở Ngũ Trang Quán, chưa đợi Cửu Phượng giải thích, Trấn Nguyên Tử đã thành Thánh, Hư Không Đạo Nhân không tiếp tục hỏi nữa.

“Ngũ Trang Quán?” Hậu Thổ nhíu mày một chút, đang suy nghĩ.

“A, ta biết vì sao Cửu Phượng lại muốn như vậy rồi.” Hậu Thổ cười, nói với Hư Không Đạo Nhân.

“Bởi vì Ngũ Trang Quán ở gần Bất Chu Sơn a!” "Bất Chu Sơn?" Hư Không Đạo Nhân bị câu nói của Hậu Thổ làm cho có chút mơ hồ.

Bất Chu Sơn và Vu Tộc có quan hệ?

Quan hệ duy nhất hình như là Bất Chu Sơn bị Tổ Vu Cộng Công của Vu Tộc đâm gãy.

Chẳng lẽ vì Cộng Công đâm gãy Bất Chu Sơn, nên Bất Chu Sơn là cố địa của Vu Tộc?

Logic này cũng quá kỳ quái rồi. "Bất Chu Sơn do tích lương của Bàn Cổ Phụ Thần hóa thành, còn Vu Tộc chúng ta nãi do tinh huyết của Phụ Thần hóa thành.

Bất Chu Sơn và Vu Tộc ta có quan hệ không hề nhỏ." Hậu Thổ giải thích: "Vu Tộc và Bất Chu Sơn vốn có cộng minh.

Nếu không phải do Bất Chu Sơn kiên cố, Cộng Công nào có thực lực để đâm gãy." Nghe xong câu nói, Hư Không Đạo Nhân mới minh bạch ý của Hậu Thổ.

Một bên là xương cốt của Bàn Cổ Đại Thần, một bên là tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần, trách không được Vu Tộc lại coi Bất Chu Sơn là cố địa của Vu Tộc.

Tổ Vu tuy là Tổ Thần trong mắt tất cả Vu Tộc, là tín ngưỡng của Đại Vu.

Nhưng Bàn Cổ Đại Thần mới là tồn tại chí cao trong mắt toàn bộ Vu Tộc. "Vậy Vu Tộc vì sao không sinh hoạt gần Bất Chu Sơn?

Ban đầu Cộng Công vì sao lại muốn đâm gãy Bất Chu Sơn?" Hư Không Đạo Nhân lại hỏi.

Đã là thánh địa trong lòng Vu Tộc, vậy Vu Tộc hẳn phải phồn diễn sinh tức xung quanh Bất Chu Sơn mới phải.

Kết quả là nơi Vu Tộc sinh hoạt sau này không những cách Bất Chu Sơn cực kỳ xa, thậm chí Bất Chu Sơn còn bị Tổ Vu Cộng Công đâm gãy.

Đối với Vu Tộc coi Bất Chu Sơn là thánh địa, hành vi này không nghi ngờ gì là một loại sự báng bổ. "Bởi vì các Tổ Vu đều có lãnh địa của mình, Bất Chu Sơn không phải lãnh địa của bất kỳ Tổ Vu nào.

Huống hồ chính vì Bất Chu Sơn thần thánh, bất kỳ Tổ Vu nào muốn chiếm cứ Bất Chu Sơn đều không thể." Nói đến đây, Hậu Thổ nhíu mày: "Còn về việc ban đầu Cộng Công vì sao lại muốn đâm gãy Bất Chu Sơn, ta cũng từng truy vấn.

Nhưng ngay cả chính Người hình như cũng không rõ, mê mê hồ hồ phảng phất như bị người khác thao túng vậy." "Ta cũng từng truy tra, thậm chí tìm Nguyên Thủy để đòi lại nửa đoạn tàn thể của Bất Chu Sơn kia.

Nhưng Nguyên Thủy dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, sau này xung đột giữa Vu Yêu ngày càng gay gắt.

Sự tình này đành bỏ qua." Hậu Thổ thở dài một tiếng nói.

Bị người khác mê hoặc?

Hư Không Đạo Nhân cũng nhíu mày, trầm tư kỹ lưỡng.

Vu Tộc tuy không có Nguyên Thần, nhưng điều đó không có nghĩa Vu Tộc dễ dàng bị loại bí thuật Nhiếp Hồn thao túng.

Có lẽ chính vì không có Nguyên Thần, nên cái gọi là pháp thuật Nhiếp Hồn đối với Vu Tộc gần như vô dụng.

Huống hồ Tổ Vu do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, nương nhờ tinh huyết Bàn Cổ trong thân thể Tổ Vu, bất kỳ ai cũng không thể dùng thuật Nhiếp Hồn thao túng Tổ Vu. "Kẻ có thể ảnh hưởng Tổ Vu, hẳn chỉ có Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, hoặc Hồng Quân." Hư Không Đạo Nhân nói. "Ta cũng từng hoài nghi Tam Thanh, dù sao kẻ có thể ảnh hưởng nhục thân Bàn Cổ chỉ có Nguyên Thần Bàn Cổ.

Nếu Cộng Công bị thao túng, khả năng lớn nhất là có người trong Tam Thanh đã ra tay.

Huống hồ nửa đoạn Bất Chu Sơn kia bị Nguyên Thủy thu đi." Hậu Thổ cũng gật đầu, biểu thị tán đồng ý kiến của Hư Không Đạo Nhân. "Nhưng lúc đó Tam Thanh đồng khí liên chi, lại đều đã thành Thánh, Vu Tộc chúng ta căn bản không thể kháng cự.

Hơn nữa Vu Yêu Đại Chiến sắp tới, ta cũng không muốn lại gây thêm vài kẻ địch." "Đã Cộng Công không sao, vậy việc này ta đành coi như chưa từng xảy ra." Nói đến đây, Hậu Thổ có chút bất đắc dĩ.

Vu Tộc tuy từng tung hoành khắp Hồng Hoang Thế Giới, Mười Hai Tổ Vu càng uy chấn trời đất.

Dù sao trong số cường giả cảnh giới Chuẩn Thánh, Tổ Vu hóa hình từ tinh huyết Bàn Cổ, chiến lực không biết cường hãn hơn

Chuẩn Thánh bình thường bao nhiêu lần.

Nhưng theo sau Tam Thanh, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mấy người liên tiếp thành Thánh, ưu thế của Vu Tộc đã bị xóa bỏ triệt để.

Chuẩn Thánh mạnh đến đâu, vẫn là Chuẩn Thánh.

Tổ Vu tuy cường hãn vô cùng, nhưng cũng không phải đối thủ của những Thiên Đạo Thánh Nhân kia.

Nếu trước khi Tam Thanh thành Thánh, Cộng Công hoài nghi bị Tam Thanh mê hoặc, thì đã sớm đánh đến tận cửa rồi.

Một mình không phải đối thủ của Tam Thanh, nhưng có mười một vị Tổ Vu khác.

Thời Thái Cổ Hồng Hoang, Tổ Vu đánh quần chiến chưa từng sợ ai.

Chương 117

"Tam Thanh vì sao phải mê hoặc Cộng Công đâm gãy Bất Chu Sơn, tổng không thể nào chỉ vì muốn luyện chế một kiện Pháp Bảo chứ." Hư Không Đạo Nhân lại hỏi một câu.

Ban đầu Bất Chu Sơn bị Tổ Vu Cộng Công đâm gãy sau đó, Nữ Oa Thánh Nhân đã dùng Tức Nhưỡng vá trời.

Nửa đoạn Bất Chu Sơn bị đâm gãy kia bị Nguyên Thủy Thiên Tôn thu đi, luyện chế thành một kiện Pháp Bảo uy lực cường đại là Phiên Thiên Ấn.

Phiên Thiên Ấn hiện tại đang ở trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Phiên Thiên Ấn tuy là Pháp Bảo do Nguyên Thủy Thiên Tôn hậu thiên luyện chế, nhưng uy lực cường hãn vô cùng, uy lực tuyệt đối đạt đến cấp độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Dù sao đó cũng là một nửa xương sống của Bàn Cổ Đại Thần.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân không quá tin Tam Thanh lại hao tốn đại khí lực, vì muốn luyện chế một kiện Pháp Bảo uy lực cường đại.

Uy năng của Phiên Thiên Ấn quả thật không nhỏ, nhưng trong tay Nguyên Thủy không biết có bao nhiêu Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Những Tiên Thiên Linh Bảo có uy lực cường đại hơn Phiên Thiên Ấn không ít, ví dụ như Tam Bảo Ngọc Như Ý, Hư Vô Hạp, Ngọc Thanh Thánh Lệnh, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, v.v.

Căn bản không cần thiết phải gây ra chuyện lớn như vậy chỉ để luyện chế một cái Phiên Thiên Ấn. "Cái đó thì ta không rõ." Hậu Thổ lắc đầu.

Ngay cả việc Cộng Công có bị Tam Thanh thao túng đâm vào Bất Chu Sơn hay không, Tổ Vu cũng không thể xác định.

Mục đích của việc đâm gãy Bất Chu Sơn, Tổ Vu tự nhiên càng không thể xác định. "Nhưng nếu Tam Thanh đâm gãy, chờ lần sau Thông Thiên đến cửa thì hỏi thử xem sao." Hư Không Đạo Nhân cười hắc hắc nói: "Còn về mục đích đâm gãy Bất Chu Sơn..." "Giờ đây Phiên Thiên Ấn ở trong tay ta, Địa Đạo cũng đã có hai vị Thánh Nhân, ta sẽ sửa lại Bất Chu Sơn." "Muốn tu phục Bất Chu Sơn?" Nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ kinh ngạc hỏi. "Ta không có năng lực tu phục Bất Chu Sơn." Hư Không Đạo Nhân cười lắc đầu.

Tuy Thời Không Pháp Tắc cường đại vô cùng, nhưng vẫn không có biện pháp tu phục Bất Chu Sơn thành công.

Đương nhiên, có thể bố trí Thời Không Cấm Chế cường đại xung quanh Bất Chu Sơn, để Phiên Thiên Ấn ổn định trên Bất Chu Sơn.

Nhưng như vậy, hai đoạn Bất Chu Sơn chỉ bị cưỡng ép dính vào nhau mà thôi, không có ý nghĩa.

Nhưng hiện nay Hậu Thổ đã nắm giữ Địa Đạo, có thể tự do thao túng Đại Địa Nguyên Lực.

Địa Đạo hiện tại có hai vị Thánh Nhân là Trấn Nguyên Tử và Minh Hà.

Trong tay Trấn Nguyên Tử lại có Địa Thư do mô thai Hồng Hoang Thế Giới hóa thành, một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hệ thổ.

Chỉ cần biến Phiên Thiên Ấn trở thành nửa ngọn Bất Chu Sơn kia.

Sau đó Hậu Thổ và Trấn Nguyên Tử dùng Đại Địa Nguyên Lực quán nhập vào Bất Chu Sơn, không chừng Bất Chu Sơn thật sự có thể khôi phục như ban đầu. "Dùng sức mạnh của Địa Thư và Hạnh Hoàng Kỳ.

Hơn nữa, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà ba người hợp lực, hẳn có thể khiến Bất Chu Sơn khôi phục như ban đầu." Hư Không Đạo Nhân nói với Hậu Thổ. "Được!" Hậu Thổ gật đầu, trong lòng thoáng qua một tia ngọt ngào.

Hậu Thổ tưởng Hư Không Đạo Nhân muốn tu phục Bất Chu Sơn để làm nàng vui.

Dù sao Bất Chu Sơn tuy là thánh địa của Vu Tộc, nhưng cũng chỉ là một biểu tượng tinh thần mà thôi.

Đối với Vu Tộc mà nói, Bất Chu Sơn không có ý nghĩa thực chất.

Hư Không Đạo Nhân hao phí công sức lớn như vậy để tu phục Bất Chu Sơn, chỉ có thể là vì muốn làm nàng vui lòng một chút.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân không phải như vậy.

Chỉ là cảm thấy đã Tam Thanh hoặc Hồng Quân đã hao tâm tổn trí phá hoại Bất Chu Sơn.

Tuân theo nguyên tắc "kẻ địch tán thành thì ta phản đối," nên tu phục Bất Chu Sơn như ban đầu, để xem phản ứng của họ.

Dù sao với sức mạnh hiện tại, việc tu phục Bất Chu Sơn như ban đầu cũng không phải là chuyện phiền phức. "Đợi Bất Chu Sơn phục nguyên xong, Vu Tộc có thể sinh sống quanh Bất Chu Sơn rồi.

Vu Tộc hiện giờ không còn Tổ Vu, cũng không cần tranh giành lãnh địa nữa." Hư Không Đạo Nhân cười nói với Hậu Thổ.

Hậu Thổ cũng nhìn về phía Hư Không Đạo Nhân, ánh mắt ôn nhu, cười gật đầu.

Trong lòng càng thêm xác tín, Hư Không Đạo Nhân muốn làm như vậy là vì nàng. "Đã như vậy, vậy ta ra tay thôi!" Lời vừa dứt, một cái ấn tỳ xuất hiện trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Chính là Phiên Thiên Ấn mà ban đầu Người đã đoạt từ tay Quảng Thành Tử.

Lúc đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn đã từng muốn đòi lại từ Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng sau khi bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết, tự nhiên cũng dập tắt ý niệm đó, không nhắc lại nữa.

Coi như Phiên Thiên Ấn đã bị mất đi.

Xoẹt xoẹt.

Cấm chế mà Nguyên Thủy Thiên Tôn bố trí trong Phiên Thiên Ấn trực tiếp bị Hư Không Đạo Nhân xóa bỏ.

Với chênh lệch tu vi giữa hai người, Nguyên Thủy hiện giờ lại chưa phục hồi trong Thiên Đạo.

Việc phá giải cấm chế của Nguyên Thủy đối với Hư Không Đạo Nhân chỉ là một việc dễ như trở bàn tay.

Sau khi xóa bỏ những cấm chế đó, Hư Không Đạo Nhân tiện tay cũng xóa đi Nguyên Linh Lạc Ấn của Quảng Thành Tử. "Phiên Thiên Ấn!" Trong Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn, Quảng Thành Tử đang tu luyện đột nhiên kêu lớn một tiếng.

Cảm thấy Nguyên Thần Lạc Ấn trong Phiên Thiên Ấn biến mất không còn.

Nhưng sau đó Quảng Thành Tử liền suy sụp ngồi xuống.

Phiên Thiên Ấn đã rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân, ai đã xóa bỏ Nguyên Linh Lạc Ấn thì tự nhiên không cần nói nhiều.

Ngay cả Sư Tôn là Thiên Đạo Thánh Nhân Nguyên Thủy Thiên Tôn còn bị Hư Không Đạo Nhân kia đánh giết.

Một Chuẩn Thánh nhỏ bé lại có thể làm được gì chứ.

Quảng Thành Tử miễn cưỡng khoanh chân ngồi xuống, không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục tu luyện.

Nhưng trong lòng Người vẫn rỉ máu, Phiên Thiên Ấn a, uy lực của nó ngay cả so với những Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp nhất cũng không kém chút nào.

Pháp Bảo mạnh nhất trong tay, cứ như vậy mà mất đi, dù có tĩnh tâm thế nào, Quảng Thành Tử vẫn cảm thấy đau đớn vô cùng.

Theo cấm chế của Nguyên Thủy bị xóa bỏ, Phiên Thiên Ấn bắt đầu phóng đại.

Nhanh chóng hóa thành một ngọn núi khổng lồ vô cùng.

Nói là một ngọn núi, chẳng khác nào một mảnh đại lục vậy, chân núi rộng đến mấy trăm triệu dặm vuông.

Đây mới chỉ là phần đỉnh Bất Chu Sơn, toàn bộ chân Bất Chu Sơn lớn đến mức nào, quả thực không thể tưởng tượng.

Quả không hổ là đệ nhất thần sơn của Hồng Hoang Thế Giới, xương sống của Bàn Cổ Đại Thần.

Ngọn núi rộng mấy trăm triệu dặm vuông, không gian Luân Hồi nhỏ bé của Hậu Thổ căn bản không thể dung nạp.

Nhưng có Hư Không Đạo Nhân ở đây, ngọn Bất Chu Sơn bị gấp lại trong một không gian thời không, căn bản sẽ không ảnh hưởng đến bên trong. "Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, chuẩn bị xong chưa?" Hư Không Đạo Nhân truyền âm đến Minh Hà và Trấn Nguyên Tử.

Sau khi bàn bạc xong với Hậu Thổ, liền truyền âm việc này cho hai người. "Đã chuẩn bị xong, Sư Tôn!" Trong Huyết Thần Cung, Minh Hà trả lời.

Việc này, chỉ cần cung cấp một chút pháp lực mà thôi.

Chủ yếu dựa vào Hậu Thổ Nương Nương và Trấn Nguyên Tử ra sức. "Đã chuẩn bị xong, Hư Không Thánh Nhân!" Ngoài Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử lơ lửng giữa không trung, Địa Thư được triệu hoán ra.

Vô cùng Đại Địa Nguyên Lực bắt đầu hội tụ về phía Địa Thư. "Đã vậy, đi!" Không gian vỡ ra, Hư Không Đạo Nhân mang theo ngọn Bất Chu Sơn xuất hiện trên Hồng Hoang Đại Lục, không xa Ngũ Trang Quán.

Theo không gian được mở ra, ngọn núi khổng lồ liền rơi xuống một bình nguyên rộng mấy trăm triệu dặm vuông không xa.

Tuy là bình nguyên, nhưng nơi bình nguyên này lại cao hơn những nơi khác trên Hồng Hoang Đại Lục mấy trăm vạn dặm, chính là nơi Bất Chu Sơn ban đầu bị gãy.

Ngọn núi rơi xuống trên bình nguyên này, hình dạng chân núi vừa khớp hoàn toàn với bình nguyên. "Tụ!" Thấy Hư Không Đạo Nhân phóng đại ngọn Bất Chu Sơn lên trên mạch núi Bất Chu Sơn.

Dưới sự thao túng của Trấn Nguyên Tử, Địa Thư nhanh chóng phóng đại, bao quanh toàn bộ Bất Chu Sơn.

Vô cùng Đại Địa Nguyên Lực thông qua Địa Thư không ngừng quán nhập vào Bất Chu Sơn, tu bổ những vết nứt ở chỗ Bất Chu Sơn bị gãy. "Đi!" Trong Địa Phủ, thấy Trấn Nguyên Tử động thủ.

Minh Hà cũng phát huy uy năng của Địa Đạo Thánh Nhân, hội tụ Địa Mạch Chi Lực sâu trong lòng đất, dũng nhập lên trên Bất Chu Sơn.

Theo hai vị Địa Đạo Thánh Nhân toàn lực ra tay, Bất Chu Sơn bắt đầu phát sinh biến hóa kinh người.

Bất Chu Sơn vốn là đệ nhất thần sơn của Hồng Hoang Thế Giới,

do xương sống của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Pháp thuật thần thông bình thường đối với Bất Chu Sơn gần như hoàn toàn vô hiệu.

Sau khi bị Nguyên Thủy Thiên Tôn dùng Đại Pháp Lực của Thánh Nhân luyện hóa thành Phiên Thiên Ấn.

Khi Quảng Thành Tử dùng pháp lực tế Phiên Thiên Ấn để đánh người, người bị đánh gần như không thể phản kháng.

Trừ một số Pháp Bảo cực kỳ cường đại có thể đỡ được Phiên Thiên Ấn, dùng thần thông pháp thuật để chống lại Phiên Thiên Ấn căn bản là vô dụng.

Người có tu vi cường đại nhưng không có Pháp Bảo cường đại, chỉ có thể nương nhờ tu vi bản thân dùng các loại thần thông thuật pháp để chống đỡ.

Nhưng khi phát hiện pháp thuật hoàn toàn vô hiệu đối với Phiên Thiên Ấn, không kịp phản ứng đã bị Phiên Thiên Ấn đánh trúng.

Đừng thấy Phiên Thiên Ấn không lớn, khi Quảng Thành Tử đánh người cũng chỉ có kích thước khoảng một dặm vuông.

Nhưng bản thể của Phiên Thiên Ấn là ngọn Bất Chu Sơn dài rộng hàng trăm triệu dặm vuông, trọng lượng của toàn bộ Phiên Thiên Ấn quả thực vượt quá ức ức vạn tấn.

Chương 118

Loại trọng lượng này giáng xuống, trừ thân thể Tổ Vu và một số tu sĩ cường đại tu luyện pháp môn Luyện Thể đặc thù.

Gần như không có bất kỳ nhục thân nào có thể cứng rắn chống lại một kích của Phiên Thiên Ấn.

Cũng chỉ có Hư Không Đạo Nhân nắm giữ Thời Không Pháp Tắc bản nguyên nhất, mới có thể thu nhỏ ngọn Bất Chu Sơn.

Sau đó di chuyển lên Hồng Hoang Đại Lục, trên tàn mạch Bất Chu Sơn.

Động tĩnh trên Hồng Hoang Đại Lục tự nhiên không thể giấu được các Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đừng nói đến việc động sát các Thiên Đạo Thánh Nhân, ngay cả Chuẩn Thánh cũng có thể nhìn thấy biến hóa này.

Thậm chí nếu trên Hồng Hoang Đại Lục, Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên cũng có thể cảm nhận được dị động của Hồng Hoang Đại Lục. "Hư Không Đạo Nhân lại đang giở trò quỷ?" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân nhìn động tĩnh khổng lồ trên Hồng Hoang Đại Lục, vô cùng kinh ngạc. "Muốn tu phục Bất Chu Sơn?" Trong mắt Lão Quân, vô cùng Địa Mạch Nguyên Lực như từng con Cự Long màu vàng đất.

Dưới lòng đất Hồng Hoang Đại Lục không ngừng bôn dũng, hội tụ về phía Bất Chu Sơn, tu phục vết nứt của Bất Chu Sơn.

Có sự bổ sung của Đại Địa Nguyên Lực, ngọn Bất Chu Sơn và tàn mạch bên dưới không ngừng hòa nhập vào nhau.

Toàn bộ Bất Chu Sơn từ từ hóa thành một chỉnh thể, phát ra dao

động kỳ dị.

Nhưng Lão Quân cũng chỉ đang quan sát, không hề ngăn cản tất cả.

Một là, với thực lực của mình, đi ngăn cản Hư Không Đạo Nhân chỉ sẽ tự rước lấy nhục.

Hai là, trong mắt Lão Quân, tu phục Bất Chu Sơn cũng không phải chuyện xấu.

Bất Chu Sơn với tư cách đệ nhất thần sơn của Hồng Hoang Thế Giới, vốn có tác dụng ổn định Hồng Hoang Thế Giới.

Nếu Bất Chu Sơn khôi phục như vậy, Thiên Địa Pháp Tắc của Hồng Hoang Thế Giới sẽ càng thêm ổn định, đối với các Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có không ít lợi ích. "Hư Không Đạo Nhân rốt cuộc cũng làm được một việc tốt." Trong Oa Hoàng Cung ở Thái Tố Thiên, Nữ Oa Nương Nương nhìn động tác của Hư Không Đạo Nhân, trên mặt cười ẩn chứa sát khí.

Tuy đang khen ngợi Hư Không Đạo Nhân, nhưng sắc mặt của Nữ Oa Nương Nương vẫn không mấy dễ nhìn.

Dù sao Sơn Hà Xã Tắc Đồ của nàng đang trong tay Hư Không Đạo Nhân, nếu không có gì bất ngờ, e rằng sẽ không đòi lại được.

Nhưng cũng giống như cách nhìn của Lão Quân, Nữ Oa Nương Nương cũng cho rằng Hư Không Đạo Nhân tu phục Bất Chu Sơn là một việc tốt.

Dù sao Nữ Oa Nương Nương tuy đã dùng Tức Nhưỡng để bổ khuyết cơn đại họa nghiêng trời, nhưng công năng của Tức Nhưỡng vẫn không thể mạnh bằng Bất Chu Sơn. "Đệ nhất thần sơn của Hồng Hoang, phải là Bất Chu Sơn.

Côn Luân?

Hừ!" Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cảm nhận Đại Địa Nguyên Lực cuồn cuộn dưới vùng Tây Phương Thế Giới, không ngừng chảy về hướng Bất Chu Sơn.

Nhưng Người không hề ngăn cản, Đại Địa Nguyên Lực vốn không có tác dụng với Tây Phương Giáo.

Tây Phương Giáo nghèo nàn thiếu thốn, chỉ không có Linh Mạch, Khoáng Mạch, Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Căn và Thiên Địa Linh Khí mà thôi.

Đại Địa Nguyên Lực là sức mạnh bản nguyên nhất của Hồng Hoang Đại Lục, chỉ cực kỳ hữu dụng đối với Địa Đạo Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn không có ý kiến gì về việc Hư Không Đạo Nhân tu phục Bất Chu Sơn, nhưng đối với Tam Thanh thì vẫn luôn bất mãn.

Bất Chu Sơn một khi phục hồi, sau này đệ nhất thần sơn của Hồng Hoang sẽ là Bất Chu Sơn, không còn là cái gọi là Côn Luân Sơn nữa.

Vì lẽ đó, trong lòng Tiếp Dẫn Đạo Nhân vô cùng vui vẻ.

Tuy Côn Luân Thần Sơn vẫn là tiên sơn xếp thứ hai của Hồng Hoang Thế Giới, chỉ đứng sau Bất Chu Sơn.

Nhưng khi có thứ nhất rồi, ai sẽ để ý đến thứ hai chứ.

Đến lúc đó danh tiếng của Côn Luân Sơn có mạnh hơn Tu Di Sơn, thì có thể mạnh đến mức nào chứ. "Hồng Hoang Đại Lục lại có động tĩnh." Đại La Thiên, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên và Dao Trì cũng đang quan sát động tĩnh của Bất Chu Sơn thông qua Hạo Thiên Kính. "Hư Không Đạo Nhân trọng lập Bất Chu Sơn, muốn uy hiếp Thiên Đình của ta sao?" Thấy Hư Không Đạo

Nhân đang trọng lập Bất Chu Sơn, sắc mặt Hạo Thiên và Dao Trì đều biến đổi.

Bất Chu Sơn không những linh khí sung túc, mà còn là ngọn núi cao nhất Hồng Hoang Thế Giới.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, gần như có thể chạm tới tầng trời thấp nhất của Tam Thập Tam Thiên.

Tuy cách Đại La Thiên, nơi Thiên Đình tọa lạc, ba mươi ba tầng trời.

Nhưng một khi khoảng cách giữa trời và người bị kéo gần như vậy, Thiên Đình còn uy nghiêm gì trước mặt phàm nhân nữa.

Nhưng mặc cho Hạo Thiên và Dao Trì nghiến răng nghiến lợi thế nào, hai người cũng không dám làm gì.

Việc sắc phong Côn Bằng đã khiến ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân thân vẫn, hiện giờ còn chưa phục hồi hoàn toàn trong Thiên Đạo.

Hạo Thiên và Dao Trì quả thực muốn mượn sức mạnh của Hư Không Đạo Nhân để cho các Thiên Đạo Thánh Nhân kia một bài học.

Nhưng kết quả như vậy lại khiến họ hoàn toàn kinh hãi.

Đặc biệt là khi biết Thái Cực Đồ của Lão Quân Thánh Nhân, Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ và Sơn Hà Xã Tắc Đồ của Nữ Oa Nương Nương đều bị đoạt đi.

Trong lòng hai người càng tràn đầy tuyệt vọng.

Thiên Đạo Thánh Nhân thân vẫn có thể phục hồi từ Thiên Đạo, nhưng Chí Bảo bị Hư Không Đạo Nhân đoạt đi thì sẽ không bao giờ đòi lại được nữa.

Đối với Thiên Đạo Thánh Nhân mà nói, việc mất đi một kiện Pháp Bảo đỉnh cấp còn khó chấp nhận hơn cả một lần vẫn lạc.

Đặc biệt là Thái Cực Đồ của Lão Quân Thánh Nhân và Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên Thánh Nhân, đều là Chí Bảo lập giáo.

Hạo Thiên và Dao Trì gần như có thể nhìn thấy sự bất mãn của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đối với mình.

Nếu không có Hồng Quân Đạo Tổ che chở, Hạo Thiên có thể khẳng định lúc đó sẽ có Thiên Đạo Thánh Nhân xông vào Thiên Đình để xử lý hai người họ.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân không có ý kiến gì về việc Hư Không Đạo Nhân trọng lập Bất Chu Sơn.

Nhưng điều không ai biết, Hồng Quân Đạo Tổ lại phẫn nộ đến cực điểm đối với hành vi này của Hư Không Đạo Nhân.

Thậm chí còn phẫn nộ hơn việc Hư Không Đạo Nhân đoạt Thái Cực Đồ của Lão Quân, và việc đánh giết Người trong Hỗn Độn.

Chỉ là việc của Địa Đạo, Hồng Quân Đạo Tổ hoàn toàn không thể can thiệp.

Nếu lúc này đi gây phiền phức với Hư Không Đạo Nhân, đó là đang chủ động khiêu chiến với Hư Không Đạo Nhân, e rằng ngay cả Thiên Đạo cũng sẽ bất mãn với Người.

Theo Đại Địa Nguyên Lực được chú nhập, ngọn Bất Chu Sơn và thân núi bị đứt đoạn dần dần hòa hợp thành một thể.

Một loại dao động kỳ dị từ Bất Chu Sơn bắt đầu không ngừng khuếch tán ra toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, thậm chí khuếch tán ra toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Thân núi Bất Chu Sơn biến thành màu thuần thanh như ngọc thạch, ngọn núi gần như cắm thẳng vào Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên.

Đồng thời, không gian thời không quanh Bất Chu Sơn không ngừng dao động, đột nhiên xuất hiện thêm mấy trăm triệu dặm đất.

Trong đó linh khí cực kỳ sung túc, có đủ loại tiên sơn linh hồ, tiên căn đạo quả, một nơi gần như không kém gì thánh địa của Thiên Đình. "Bất Chu Sơn tự mang kết giới." Hư Không Đạo Nhân nhìn nơi mới xuất hiện quanh Bất Chu Sơn, kinh ngạc nói. "Kết giới?" Phân thân của Hậu Thổ đứng bên cạnh Hư Không Đạo Nhân, tò mò hỏi. "Không sai, Bất Chu Sơn mang theo cấm chế.

Vùng đất mấy trăm triệu dặm vuông xung quanh, thực ra là do thời không quanh Bất Chu Sơn hóa thành.

Nó vừa thuộc về một phần của Hồng Hoang Đại Lục, lại không nằm trong Hồng Hoang Đại Lục." Hư Không Đạo Nhân tán thán nói: "Loại Pháp Tắc Không Gian này cực kỳ tinh diệu, tự nhiên sinh thành." "Trước đây không phát hiện ra nơi này sao?" Hư Không Đạo Nhân hỏi Hậu Thổ. "Ban đầu Bất Chu Sơn không có tiểu thế giới xung quanh." Hậu Thổ khẳng định nói.

Nhìn thế giới mới xuất hiện xung quanh, trong lòng Hậu Thổ cũng vô cùng kinh ngạc.

Ban đầu Mười Hai Tổ Vu đã sớm kỹ lưỡng thăm dò Bất Chu Sơn, căn bản không phát hiện ra Động Thiên Phúc Địa này. "Chẳng lẽ là vì Pháp Tắc Không Gian của Đế Giang cách biệt quá xa so với Hư Không?" Hậu Thổ trong lòng suy đoán một khả năng. "Kết giới này cực kỳ tinh diệu, cũng chỉ lộ ra sau khi nhận được sức mạnh Địa Đạo quán nhập.

Trước đây không phát hiện ra cũng là chuyện bình thường." Hư Không Đạo Nhân nói với Hậu Thổ. "Đúng lúc Động Thiên Phúc Địa này có thể cho Vu Tộc cư trú, cũng tránh được xung đột với Nhân Tộc." Lúc này, Bất Chu Sơn đã hòa hợp đến thời khắc cuối cùng.

Có Địa Thư do mô thai Hồng Hoang Thế Giới hóa thành không ngừng bổ toàn các loại Pháp Tắc, có Đại Địa Chi Lực bản nguyên nhất của Hồng Hoang Đại Lục không ngừng cung cấp linh lực cho Bất Chu Sơn.

Ngọn Bất Chu Sơn và mạch núi triệt để hòa hợp thành một.

Theo vết nứt cuối cùng hoàn toàn khép lại, một luồng dao động quét qua toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Phân thân của Hậu Thổ đứng bên cạnh Hư Không Đạo Nhân đột nhiên toàn thân chấn động, cả người tan biến. "Hử?" Hư Không Đạo Nhân thấy phân thân của Hậu Thổ tan biến trong lòng kinh ngạc, tưởng Hậu Thổ xảy ra chuyện gì.

Sau đó Hư Không Đạo Nhân nhìn vào không gian Luân Hồi, phát hiện bản thể của Hậu Thổ vẫn an toàn vô sự, mới thở phào nhẹ nhõm.

Sâu nhất trong không gian Luân Hồi.

Theo Bất Chu Sơn triệt để khôi phục như ban đầu, Hậu Thổ chỉ cảm thấy sức mạnh của toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục đột nhiên hoàn chỉnh.

Vốn dĩ Địa Đạo và Luân Hồi vận chuyển, cần phải mượn Pháp Tắc hệ thổ trong thân thể nàng.

Cũng chính vì vậy, bản thể của Hậu Thổ mới vẫn bị trói buộc trong Địa Phủ.

Chỉ có thể đợi sau này sức mạnh Địa Đạo mở rộng, mới có thể tự do ra vào.

Nhưng hiện nay theo ngọn Bất Chu Sơn dung nhập vào Hồng Hoang Đại Lục, Pháp Tắc của toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục triệt để hoàn chỉnh.

Theo Pháp Tắc của Hồng Hoang Đại Lục hoàn chỉnh, Địa Đạo vốn dĩ còn thiếu sót cũng tức khắc viên mãn.

Hậu Thổ minh bạch, hiện giờ Địa Đạo đã là tồn tại bình đẳng với Thiên Đạo.

Sự chênh lệch giữa hai bên, chỉ là tích lũy sức mạnh mà thôi.

Chương 119

Về mặt Pháp Tắc căn bản, Địa Đạo và Thiên Đạo, là những tồn tại hoàn toàn bình đẳng.

Địa Đạo hoàn chỉnh, có thể dựa vào sức mạnh của mình để vận chuyển Luân Hồi, căn bản không cần hao phí nhiều sức mạnh của Hậu Thổ. "Cuối cùng, tự do rồi!" Trong không gian Luân Hồi, Hậu Thổ thở dài nói.

Ngay sau đó khẽ cười một tiếng, bước chân dài, cả người hoàn toàn biến mất khỏi không gian Luân Hồi.

Ngay khi Hư Không Đạo Nhân đang nhìn vào không gian Luân Hồi, lại đột nhiên phát hiện Hậu Thổ đã biến mất khỏi đó.

Ngay sau đó một bóng người chợt lóe lên, Hậu Thổ với nụ cười tươi như hoa xuất hiện trước mặt Người. "Đã triệt để thoát khốn rồi sao?" Hư Không Đạo Nhân nhìn Hậu Thổ, vô cùng kinh ngạc nói.

Người có thể cảm nhận được, Hậu Thổ xuất hiện trước mặt là bản thể, không phải loại hóa thân như trước. "Không sai!" Hậu Thổ kiều tiếu gật đầu.

Có thể thấy, sau khi bị giam hãm vô số năm, việc thoát khốn khỏi không gian Luân Hồi khiến tâm trạng nàng cực kỳ tốt. "Từ nay về sau, ta cũng có thể bảo hộ ngươi." "Được, ta chờ!" Nghe lời nói đầy khí phách của Hậu Thổ, Hư Không Đạo Nhân trước tiên đảo mắt một cái.

Nhưng vẫn cười gật đầu, chấp thuận. "E rằng, Hậu Thổ đã thoát khốn rồi!" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân cũng chú ý đến thiếu nữ mặc hoàng y đột nhiên xuất hiện bên cạnh Hư Không Đạo Nhân.

Là người cùng thời đại với Mười Hai Tổ Vu, Lão Quân tự nhiên

biết Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ trong Mười Hai Tổ Vu.

Lão Quân tuy cũng dự liệu Hậu Thổ sớm muộn cũng sẽ thoát khốn, nhưng không ngờ lại nhanh đến vậy.

Nhìn bộ dạng của Hậu Thổ, không giống như miễn cưỡng thoát khốn ra.

Với nhãn quang của Lão Quân, Hậu Thổ hiện giờ cũng có thực lực Thánh Nhân, thậm chí còn mạnh hơn Minh Hà và Trấn Nguyên Tử không ít.

Nếu Hậu Thổ chỉ miễn cưỡng thoát khốn ra, căn bản không nên có sức mạnh như vậy mới phải. "Chẳng lẽ có liên quan đến Bất Chu Sơn?" Lão Quân lập tức nghĩ đến khả năng này.

Vừa rồi sau khi Bất Chu Sơn phục hồi, dao động quét ngang toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đó Người tự nhiên cũng cảm nhận được.

Nhưng Người không cảm thấy có gì dị thường khác, chỉ cảm thấy Thiên Địa Quy Tắc của Hồng Hoang Thế Giới đã ổn định hơn không ít.

Nhưng không ngờ, Hậu Thổ lại mượn điều này để thoát khốn. "Chẳng lẽ Bất Chu Sơn có bí mật khác." Lão Quân nhíu mày trầm tư. "Hậu Thổ!" Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Nương Nương nhìn Hậu Thổ thoát khốn ra, trong phượng mục lóe lên một tia phong mang.

Sau đó liền bình tĩnh lại.

Vu Yêu Đại Chiến đã trôi qua vô số năm, Thánh Nhân nữ tính cũng chỉ có nàng và Hậu Thổ mà thôi.

Huống hồ ban đầu Vu Yêu Đại Chiến Nữ Oa còn không ra tay, hiện nay Yêu Tộc đều đã bị diệt vong triệt để.

Giữa Nữ Oa và Hậu Thổ, càng không có gì có thể so đo.

Trước Bất Chu Sơn. "Rốt cuộc đã thoát khốn.

Nhưng ít nhất cũng cần một khoảng thời gian, sức mạnh Địa Đạo mới có thể phục hồi đến mức có thể triệt để thoát ly sao." Hư Không Đạo Nhân trong lòng vô cùng tò mò về việc Hậu Thổ rốt cuộc đã thoát khốn bằng cách nào.

Dù sao hai người từng suy đoán mấy lần, đều cho rằng Hậu Thổ phải mất không ít thời gian mới có thể hoàn toàn thoát khốn.

Theo ước tính của Hậu Thổ, khi sức mạnh Địa Đạo có thể dung nạp vị Địa Đạo Thánh Nhân thứ ba, thì cũng là lúc nàng có thể thoát khốn. "Trước đây ta vẫn luôn nhầm lẫn." Hậu Thổ thở dài nói. "Ta vẫn luôn nghĩ sức mạnh Địa Đạo không đủ, nên ta mới không thể triệt để thoát khốn." "Vậy là vì sao?" Hư Không Đạo Nhân nhíu mày hỏi.

Không phải vì sức mạnh tự thân của Địa Đạo không đủ cường đại, không thể dựa vào sức mạnh của mình để vận chuyển Luân Hồi.

Nên cần dùng thân thể và Pháp Tắc hệ thổ của Hậu Thổ làm môi giới, câu thông với Địa Phủ vận chuyển Luân Hồi của Hồng Hoang Đại Lục.

Theo cách nhìn của Hậu Thổ, không phải vì điều đó. "Bởi vì Quy Tắc Địa Đạo không toàn vẹn.

Sức mạnh Địa Đạo không toàn vẹn, việc vận chuyển Luân Hồi tiêu hao lớn hơn rất nhiều, nên mới cần mượn sức mạnh của ta." "Hiện nay Quy Tắc Hồng Hoang Đại Lục đã hoàn chỉnh, Địa Đạo cũng được bổ toàn.

Vận chuyển Luân Hồi căn bản không cần sức mạnh lớn đến vậy, nên ta đã thoát khốn ra." "Được, đa tạ ngươi!" Hậu Thổ nháy mắt với Hư Không Đạo Nhân nói. "Bất Chu Sơn phục hồi xong, Pháp Tắc Hồng Hoang Đại Lục mới hoàn chỉnh, trước đây vẫn luôn là tồn tại

không hoàn chỉnh." Hư Không Đạo Nhân hít một hơi.

Ngay cả Người cũng không biết Bất Chu Sơn có năng lực như vậy.

Trách không được Bất Chu Sơn được xưng là đệ nhất thần sơn của Hồng Hoang Thế Giới.

Mà, thân thể Bàn Cổ Đại Thần hóa thành toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Xương sống lại hóa thành riêng một tòa Bất Chu Sơn, ngọn núi đó không thể nào là phàm vật. "Không sai, Bất Chu Sơn không chỉ là một ngọn thần sơn.

Mà còn là trung tâm xu nữu của Hồng Hoang Đại Lục.

Sau khi Bất Chu Sơn bị đứt gãy, Quy Tắc Hồng Hoang Đại Lục không hoàn chỉnh, nên Địa Đạo căn bản vô pháp viên mãn." Hậu Thổ gật đầu, khẳng định nói. "Giờ ta đã đoán ra ai đã thao túng Cộng Công đi đâm gãy Bất Chu Sơn." Hư Không Đạo Nhân đột nhiên cười nói. "Hồng Quân cũng hao tốn khổ tâm.

Nhưng cuối cùng công dã tràng." Hậu Thổ cũng cười.

Kẻ có thực lực khiến Tổ Vu cũng bị thao túng, trừ Tam Thanh ra, chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ có tu vi mạnh nhất.

Từ tầm quan trọng của Bất Chu Sơn mà xét, cũng chỉ có Hồng Quân có động cơ ra tay đó.

Chính vì Quy Tắc Hồng Hoang Đại Lục không hoàn chỉnh, nên sau khi Hậu Thổ sáng lập Địa Đạo, rõ ràng đã thành Thánh Nhân, nhưng lại vẫn không thể phát huy được nhiều sức mạnh.

Bởi vì phần lớn sức mạnh phải dùng để duy trì Luân Hồi, nên mới bị Hồng Quân thiết kế giam hãm trong Địa Đạo.

Nếu không, nếu Quy Tắc Hồng Hoang Đại Lục vẫn luôn hoàn chỉnh, Địa Đạo sẽ là tồn tại không thua kém Thiên Đạo.

Hậu Thổ sau khi sáng lập Địa Đạo lập tức có thể đạt được sức mạnh vượt qua Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù sao với tư cách là người sáng lập Địa Đạo, sức mạnh Địa Đạo mà Hậu Thổ có thể nắm giữ nhiều hơn rất nhiều so với Thiên Đạo Chi Lực mà Hồng Quân có thể nắm giữ.

Thêm vào đó có mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Hậu Thổ không phải đối thủ, Hồng Quân cũng căn bản không làm gì được. "Thật không biết Hồng Quân đã mưu đồ bao lâu, đã tiên liệu trước một bước." Hư Không Đạo Nhân cũng không khỏi cảm thán Hồng Quân lão mưu thâm sâu. "Bao nhiêu năm qua, Pháp Tắc Hồng Hoang Đại Lục không hoàn chỉnh, lại bị giam hãm trong Luân Hồi.

Sức mạnh Địa Đạo không biết đã bị Thiên Đạo hấp thu bao nhiêu." "Chỉ Hồng Quân vì sao lại biết nhiều đến vậy?" Hậu Thổ nhíu mày hỏi.

Hồng Quân quả thật lão mưu thâm.

Nhưng vì sao lại biết Bất Chu Sơn là trung tâm xu nữu của Hồng Hoang Đại Lục, nên mới phá hoại trước?

Phải biết, ngay cả Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành và Mười Hai Tổ Vu do tinh huyết hóa thành, cũng không biết bí mật của Bất Chu Sơn.

Nếu những người đó sớm biết Bất Chu Sơn là xu nữu của Hồng Hoang Đại Lục.

Tam Thanh và những người khác sẽ không đi Côn Luân Sơn để lập Đạo Trường, mà sẽ vững vàng chiếm cứ Bất Chu Sơn.

Mười Hai Tổ Vu càng sẽ không chỉ coi Bất Chu Sơn là một biểu

tượng tinh thần. "Bởi vì Tạo Hóa Ngọc Điệp." Hư Không Đạo Nhân thản nhiên nói.

Ban đầu tu vi của Hồng Quân cùng với Hư Không Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân, Âm Dương Lão Tổ có thực lực tương đương, kiến thức cũng tương đương.

Mấy người họ đều không biết bí mật của Hồng Hoang Thế Giới, Hồng Quân Đạo Nhân cũng không có lý do gì để biết.

Khả năng duy nhất là do Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân Đạo Nhân.

Với tư cách là Hỗn Độn Chí Bảo, tồn tại sánh ngang với Bàn Cổ Phủ.

Tạo Hóa Ngọc Điệp căn bản không thể hiện ra vẻ một Hỗn Độn Chí Bảo nên có.

Hiện tại Hư Không Đạo Nhân biết, tác dụng của Tạo Hóa Ngọc Điệp hẳn chủ yếu thể hiện ở các phương diện phụ trợ.

Ví dụ như trong Vô Tận Hỗn Độn, cách Hồng Hoang Thế Giới không biết bao xa, có thể giúp Hồng Quân câu thông Hồng Hoang Thế Giới, đoạt được Thiên Đạo Chi Lực.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, quả thật như cái tên, ghi chép lại ảo diệu của tạo hóa. "Xem ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, còn thần diệu hơn ta tưởng rất nhiều." Hư Không Đạo Nhân đang nghĩ, làm sao có thể đoạt được Tạo Hóa Ngọc Điệp vào tay mình. "Tạo Hóa Ngọc Điệp, thật sự lợi hại đến vậy sao?" "Với Bàn Cổ Phủ cùng danh với Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Sau khi phân làm ba, uy năng của Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung thì ngươi cũng đã biết rồi." Nghe Hậu Thổ hỏi vậy, Hư Không Đạo Nhân lắc đầu cười nói. "Ừm, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đâu rồi?" Hư Không Đạo Nhân vừa định hỏi.

Đột nhiên phát hiện sau khi Bất Chu Sơn phục hồi, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đều đã trở về Đạo Trường của mình, hình như đang bế quan. "Họ đã nhận được không ít lợi ích, có thể củng cố Đạo Cơ của mình.

Hiện nay Pháp Tắc Hồng Hoang Đại Lục đã hoàn chỉnh, căn cơ của Địa Đạo Thánh Nhân cũng sẽ trở nên viên mãn hơn." Hậu Thổ giải thích cho Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân mới minh bạch.

Nhưng cũng là chuyện bình thường, Hậu Thổ còn mượn sức mạnh cổ xưa đó trực tiếp thoát khốn ra.

Địa Đạo viên mãn, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng có thể nhận được không ít lợi ích.

Ngay lúc này, một thân ảnh màu đỏ lửa bay từ gần Ngũ Trang Quán tới, chính là Cửu Phượng. "Hậu Thổ Đại nhân, Hư Không Thánh Nhân.

Chương 120

Người triệu hoán ta sao?" Cửu Phượng hạ xuống sau đó, hành lễ với Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ.

Hư Không Đạo Nhân nhìn về phía Hậu Thổ, Người không triệu hoán Cửu Phượng, vậy tự nhiên chỉ có thể là Hậu Thổ triệu tập. "Cửu Phượng, sau này Vu Tộc ta sẽ nhập trú Bất Chu Sơn!" Hậu Thổ dùng ngón tay thon dài chỉ về phía Bất Chu Sơn, nói với Cửu Phượng. "Vâng!" Cửu Phượng nghe vậy kích động không thôi.

Thế giới xung quanh Bất Chu Sơn độc lập với Hồng Hoang Đại Lục, diện tích lại cực lớn, đủ cho người Vu Tộc sinh sống.

Bất Chu Sơn lại là thánh địa trong mắt người Vu Tộc, có thể sinh sống ở đó, tất cả người Vu Tộc sẽ không ai phản đối. "Ngươi thấy sao?" Hậu Thổ lại hỏi Hư Không Đạo Nhân.

Cửu Phượng có chút kỳ lạ nhìn Hậu Thổ, chuyện của Vu Tộc, vì sao lại phải hỏi Hư Không Thánh Nhân.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân có thể sẽ trở thành trượng phu của Hậu Thổ Đại nhân, Cửu Phượng thông minh nên im lặng không nói. "Không tệ.

Nhưng Hậu Thổ, ngươi thấy để Cửu Phượng làm Địa Quân thì sao?" "Địa Quân?" Hậu Thổ và Cửu Phượng nghe lời Hư Không Đạo Nhân, liền nhìn nhau.

Địa Quân là gì? "Hồng Quân lập Thiên Đình, chủ Thiên Đình được xưng là Thiên Đế.

Vậy Địa Phủ của ta tự nhiên cũng nên có một Địa Phủ Chi Chủ." Hư Không Đạo Nhân giải thích với hai người. "Chiến lực cấp bậc

Thánh Nhân quá cường đại, sức phá hoại đối với Hồng Hoang Thế Giới quá lớn." "Bất luận Thiên Đạo hay Địa Đạo hẳn đều không quá chấp thuận cho tồn tại cấp bậc Thánh Nhân đại chiến ở Hồng Hoang Thế Giới." "Hồng Quân lập Thiên Đình, chỉ định Thiên Quy Thiên Điều, muốn định ra trật tự của Hồng Hoang Thế Giới.

Vì Thiên Đạo tranh đoạt khí vận, tập trung sức mạnh.

Địa Đạo muốn tranh phong với Thiên Đạo, tự nhiên cũng không thể bỏ qua những điều này." "Lập ra một thế lực đối chọi với Thiên Đình sao?" Hậu Thổ minh bạch ý của Hư Không Đạo Nhân.

Quả thực, bất luận Thiên Đạo Thánh Nhân hay Địa Đạo Thánh Nhân.

Trước mặt những tồn tại như Hồng Quân và Hư Không Đạo Nhân quả thật yếu ớt vô cùng.

Nhưng đó cũng chỉ là trước mặt hai người họ, tồn tại cấp Thánh Nhân ra tay phá hoại Hồng Hoang Thế Giới là cực lớn.

Hậu Thổ thân là chấp chưởng giả Địa Đạo, tự nhiên cũng minh bạch đạo lý trong đó.

Bất luận Thiên Đạo hay Địa Đạo, bản năng nguyên thủy nhất đều là vì làm Hồng Hoang Thế Giới lớn mạnh.

Đối với tồn tại phá hoại Hồng Hoang Thế Giới, Thiên Đạo và Địa Đạo đều sẽ sản sinh bài xích.

Chỉ là Hư Không Đạo Nhân mấy lần ra tay đều nhắm vào Thiên Đạo Thánh Nhân, nên chỉ dẫn đến sự bài xích của Thiên Đạo mà thôi.

Tuy Nguyên Thủy và Thông Thiên thân là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, có Khai Thiên Công Đức.

Theo lý mà nói, việc Hư Không Đạo Nhân giết chết Nguyên Thủy

Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ, đáng lẽ Địa Đạo và Thiên Đạo phải cùng phản đối mới phải.

Nhưng Tam Thanh do Nguyên Thần hóa thành bản thân càng được Thiên Đạo quan tâm, giống như Tổ Vu do tinh huyết hóa thành càng được Địa Đạo yêu mến vậy.

Nên Hư Không Đạo Nhân ra tay giết chết họ, Địa Đạo cũng không phản cảm như Thiên Đạo.

Thêm vào đó Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn tìm cách tăng cường sức mạnh Địa Đạo, người sáng lập Địa Đạo là Hậu Thổ lại có quan hệ không hề nhỏ với Người.

Do đó Hư Không Đạo Nhân trong Hồng Hoang Thế Giới, cũng chỉ bị Thiên Đạo Hồng Hoang nhắm vào mà thôi. "Không sai.

Một thế lực đối chọi với Thiên Đình, Thiên Đình sáng lập Thiên Quy Thiên Điều, để Hồng Hoang Thế Giới vận hành theo trật tự Thiên Đạo, ta tự nhiên không thể để chúng đắc chí." Hư Không Đạo Nhân gật đầu, nói với Hậu Thổ. "Hồng Hoang Thế Giới, vận chuyển theo trật tự Thiên Đạo, vận tác theo quy định Địa Đạo.

Liên quan đến sự đối lập sức mạnh Thiên Đạo và Địa Đạo trong Hồng Hoang Thế Giới." "Tuy sức mạnh Địa Đạo đang phục hồi nhanh chóng, nhưng sức mạnh Địa Đạo khi phục hồi đến thời kỳ đỉnh thịnh cũng chưa chắc đã theo kịp Thiên Đạo.

Càng đừng nói đến việc siêu việt Thiên Đạo." Mục đích của Hư Không Đạo Nhân là vậy.

Hạch tâm của Hồng Hoang Thế Giới tuy là Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng trong mắt tất cả sinh linh, tối chí cao vô thượng của Hồng Hoang Thế Giới vẫn là Thiên Đạo.

Thiên Đạo chưởng quản tất cả, vận chuyển tinh thần, giao thế bốn

mùa v.v.

Đừng xem thường loại ý thức này, khi tất cả sinh linh đều nhận định như vậy, và vận chuyển theo ý chí Thiên Đạo.

Thiên Đạo sẽ là ý chí tối cao của Hồng Hoang Đại Lục, nắm giữ sức mạnh cường đại nhất của Hồng Hoang Thế Giới.

Mục đích của Hư Không Đạo Nhân là muốn thay đổi một điểm.

Bất luận Yêu Tộc, Nhân Tộc, Vu Tộc, các loại sơn tinh dã quái, tất cả đều đản sinh từ Hồng Hoang Đại Lục.

Thậm chí ngay cả Tiên Nhân tu luyện Thiên Đạo, bao gồm những Tiên Thiên Sinh Linh kia, phần lớn đều do Hồng Hoang Đại Lục thai nghén ra.

Hồng Hoang Đại Lục vốn dĩ nên là hạch tâm của Hồng Hoang Thế Giới.

Ý chí của Hồng Hoang Đại Lục thể hiện, Địa Đạo tự nhiên cũng nên nắm giữ sức mạnh cường đại nhất của Hồng Hoang Thế Giới.

Trong mắt Hư Không Đạo Nhân, Thiên Đình trên Tam Thập Tam Thiên, không nên có sức mạnh chưởng quản toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Thiên Đình, chưởng quản nhật nguyệt tinh thần, lôi đình vũ lộ thì được rồi. "Nếu đối chọi với Thiên Đình, vậy ta không có Địa Phủ rồi sao?

Có nên để Cửu Phượng đến U Minh làm Địa Phủ Phủ Quân không?" Hậu Thổ nhíu mày.

Cửu Phượng là một Đại Vu của Vu Tộc, là một trong những người Hậu Thổ tin tưởng nhất.

Nếu để Cửu Phượng chưởng quản Địa Phủ cũng là một lựa chọn

không tồi.

Hơn nữa sức mạnh của Vu Tộc vượt xa A Tu La Tộc, càng là ứng cử viên thích hợp hơn để chấp chưởng Địa Phủ.

Tuy sau chuyện Thái Ất Chân Nhân, không ai dám khiêu khích uy nghiêm của Địa Phủ.

Nhưng Địa Phủ cần phải có thực lực đủ mạnh.

Trong A Tu La Tộc không chỉ có thực lực Thiên Phi Ô Ma là được, nhưng cũng không thể uy chấn Hồng Hoang đến mức đó.

Quan trọng nhất là, người Vu Tộc càng muốn sinh sống trong Hồng Hoang Đại Lục.

Dù sao Vu Tộc không giống A Tu La Tộc, A Tu La vốn đản sinh trong U Minh Huyết Hải, đối với hoàn cảnh Địa Phủ vô cùng quen thuộc và thích nghi.

Để một Đại Vu thích tự do tự tại, tung hoành Hồng Hoang, đi trấn giữ Địa Phủ U Minh tối tăm mặt mũi.

Đối với những Đại Vu này, tuyệt đối là một chuyện khó chấp nhận. "Nếu có thể giúp Hậu Thổ Đại nhân, Cửu Phượng nguyện ý đi." Cửu Phượng đứng cạnh Hậu Thổ mở miệng nói.

Tuy nàng cũng không muốn đến Địa Phủ U Minh bên cạnh Vô Tận Huyết Hải kia, cả ngày bầu bạn với những Quỷ Hỗn Ma Quái.

Nhưng nếu thật sự như Hư Không Đạo Nhân đã nói, việc Địa Phủ và Thiên Đình tranh phong liên quan đến sự đối lập sức mạnh Thiên Đạo và Địa Đạo.

Cửu Phượng cũng nguyện ý vì Hậu Thổ mà đóng quân trong Địa Phủ.

Dù sao Hậu Thổ Nương Nương đã lấy thân hóa Luân Hồi vì Vu

Tộc.

Nếu Địa Đạo thất bại trong cuộc tranh phong với Thiên Đạo, dẫn đến Hậu Thổ Nương Nương lại bị giam hãm trong Luân Hồi.

Toàn bộ Vu Tộc cũng sẽ gặp xui xẻo theo.

Không có sự che chở của Hậu Thổ Nương Nương, Vu Tộc đã sớm bị diệt tộc. "Không cần Cửu Phượng đến U Minh Huyết Hải." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, nói ra ý kiến của mình. "Đã Hồng Hoang Đại Lục là trung tâm của toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, Bất Chu Sơn lại là xu nữu của Hồng Hoang Đại Lục.

Vậy Địa Phủ, tự nhiên nên ở Bất Chu Sơn.

Nếu không Địa Phủ làm sao giám sát toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, thống ngự Chư Thiên?" Hư Không Đạo Nhân chỉ vào Bất Chu Sơn nói với Hậu Thổ. "Vậy cái Địa Phủ ở U Minh Huyết Hải kia, định làm gì?" Ban đầu Hậu Thổ lấy thân hóa Luân Hồi mới sáng lập toàn bộ Địa Đạo, Luân Hồi có thể nói là trọng trung chi trọng của toàn bộ Địa Đạo.

Bất Chu Sơn quả thật quan trọng, nhưng Luân Hồi mới là căn bản của toàn bộ Địa Đạo, tuyệt đối không thể từ bỏ. "Sẽ trực tiếp đổi Địa Phủ U Minh hiện tại thành Minh Phủ, trở thành một chi nhánh trực thuộc Địa Phủ.

Chủ Minh Phủ sẽ được xưng là Minh Vương, thuộc quyền quản lý của Địa Quân." Điểm này Hư Không Đạo Nhân đã sớm tính toán kỹ lưỡng.

Trong hậu thế, Thiên Đình ngoài Thiên Đế Hạo Thiên ở trung ương ra.

Còn có Cú Trần Đại Đế phương Tây, Tử Vi Đại Đế phương Bắc, v.v., mấy vị Thiên Đế Tứ Phương, đại biểu cho Thiên Đình thống ngự

thiên hạ bốn phương.

Lại có các bộ Chính Thần như Lôi, Hỏa, Ôn, Đấu, chấp chưởng Thiên Quy Thiên Phạt, duy trì uy nghiêm của Thiên Đình.

Nhưng những điều này đều phải sau Phong Thần Chi Chiến, do môn nhân đệ tử của các Thiên Đạo Thánh Nhân, đặc biệt là đệ tử Tiệt Giáo lấp vào.

Thiên Đình mới có thể thực lực đại tăng, lông cánh đầy đủ.

Đồng thời do Phong Thần Đại Chiến, những Tán Tiên có tu vi cường đại nếu không thì tan thành mây khói, nếu không thì lên Phong Thần Bảng trở thành Chư Thần Thiên Đình.

Từ đó Thiên Đình độc bá, thống ngự Hồng Hoang.

Nhưng hiện nay Hư Không Đạo Nhân tự nhiên không thể để chúng như ý nguyện.

Nên trong kế hoạch của Hư Không Đạo Nhân, sẽ để Địa Phủ hiện tại đổi thành Minh Phủ, chuyên trách việc Luân Hồi Chuyển Thế.

Đồng thời triệt để cách biệt toàn bộ Minh Phủ, độc lập chấp chưởng sinh tử Luân Hồi.

Dù sao A Tu La Tộc vẫn luôn ở trong Vô Tận Huyết Hải, vừa hay có thể lấp đầy Minh Phủ.

Sau khi cách ly Minh Phủ với Hồng Hoang Thế Giới, bất luận Tiên, Nhân, Yêu, Ma, Phật, đều không thể tiến vào Minh Phủ để can thiệp vào việc Luân Hồi.

Bất luận Thiên Đế của Thiên Đình, Yêu Thần của Yêu Tộc, Đạo Nhân phương Tây, Nhân Hoàng dưới trần gian.

Mặc kệ tu vi thông thiên, tín đồ đông đảo, thống ngự nhân gian, một khi thân tử, linh hồn đều do Minh Phủ trực thuộc Địa Phủ thu đi

đầu nhập Luân Hồi.

Chỉ có như vậy, mới có thể hiển thị thực lực của Minh Phủ, uy nghiêm của Địa Đạo.

Chương 121

Trong Vô Tận Huyết Hải có Minh Hà tọa trấn.

Bất luận người có tu vi mạnh đến đâu cũng không thể thâm nhập vào Minh Phủ để quấy nhiễu Luân Hồi. "Điều này khả thi." Hậu Thổ mắt sáng lên nói, Cửu Phượng cũng liên tục gật đầu.

Nếu Địa Phủ ở Bất Chu Sơn, vậy đương nhiên là tốt nhất.

Tổng tốt hơn là đóng quân trong U Minh tối tăm mặt mũi kia. "Toàn bộ Vu Tộc đều có thể gia nhập vào Địa Phủ.

Thiên Đình có Thiên Binh Thiên Tướng, nhưng tu vi của những Thiên Binh Thiên Tướng kia không ra sao, căn bản không thể so với Vu Tộc." Hư Không Đạo Nhân cười lạnh một tiếng. "Nếu những Thiên Binh Thiên Tướng đó ở yên trên Tam Thập Tam Thiên thì tốt, nếu dám hạ giới chấp hành cái gọi là Thiên Quy Thiên Điều.

Địa Phủ tự nhiên sẽ cho chúng minh bạch, Hồng Hoang Đại Lục không phải là nơi mà chúng có thể muốn làm gì thì làm." Toàn bộ Thiên Đình, những kẻ có thực lực cường đại nhất cũng không phải Hạo Thiên, Dao Trì và Côn Bằng.

Cộng thêm thực lực của ba người họ cùng lắm cũng chỉ tương đương với Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu mà thôi.

Về cường giả tầng trung và cao như Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, thực lực của Thiên Đình kém xa Vu Tộc.

Kỳ thực, sự mạnh yếu của một thế lực, không chỉ cần xem có cường giả đỉnh tiêm hay không, mà quan trọng nhất là số lượng cường giả tầng trung và cao.

Ví dụ như tu vi của Hạo Thiên và Dao Trì, tuy một người Chuẩn Thánh Sơ Kỳ, một người Chuẩn Thánh Trung Kỳ, nhưng dựa vào sức mạnh Thiên Đình thì gần như có thực lực Chuẩn Thánh Hậu Kỳ.

Trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới cũng là một phương cường giả, những kẻ dám xông vào Thiên Đình gần như không ai có thực lực mạnh hơn hai người họ.

Nhưng những kẻ đó thiện xông Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì lại cũng không có biện pháp.

Tổng không thể nào đường đường Thiên Đế và Vương Mẫu Thiên Đình, ngày nào cũng đích thân canh giữ Thiên Đình để bắt trộm chứ.

Như vậy mặt mũi của Thiên Đình sẽ mất sạch.

Côn Bằng với thực lực ổn định áp đảo một đầu, những người chưa thành Thánh như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Quảng Thành Tử của Xiển Giáo, Đa Bảo, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu của Tiệt Giáo, v.v. căn bản cũng lười đến Thiên Đình.

Nếu Thiên Đình có đủ Thiên Tướng cảnh giới Đại La và Thái Ất, những Thiên Yêu Thái Cổ kia còn dám tùy ý xông vào Thiên Đình sao.

Một khi Địa Phủ thành lập, với thực lực của Vu Tộc, việc Thiên Đình muốn Hồng Hoang Thế Giới tuân thủ cái gọi là Thiên Quy Thiên Điều e rằng chỉ là một trò cười.

Nếu không hạ giới trừng phạt những kẻ vi phạm Thiên Quy, thì Thiên Quy Thiên Điều căn bản sẽ không ai tuân thủ.

Nếu hạ giới, nhưng lại căn bản không phải đối thủ của Địa Phủ, chỉ sẽ khiến Thiên Đình càng thêm mất mặt.

Thiên Đình chỉ có thể chưởng quản Tam Thập Tam Thiên, căn bản không thể thúc đẩy trật tự Thiên Đạo, tăng cường sức mạnh Thiên Đạo.

Một khi toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, vận chuyển theo trật tự Địa Đạo, Địa Đạo và Hậu Thổ có thể nắm giữ phần lớn sức mạnh của Hồng Hoang Thế Giới.

Thiên Đình muốn thực lực thắng Địa Phủ, chỉ có thể sau Phong Thần Đại Kiếp.

Những đệ tử Tiệt Giáo có thực lực cường đại, và một số Tán Tiên có tu vi cường đại trong Hồng Hoang ứng kiếp, trở thành Chư Thần Thiên Đình mới có khả năng.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân đã hiểu rõ đầu đuôi Phong Thần, không thể để Hồng Quân an tâm hoàn thành bố cục Phong Thần.

Ít nhất Thông Thiên nếu biết môn nhân đệ tử của mình đều phải lên bảng để bị người khác nô dịch, chắc chắn sẽ nguyện ý hợp tác với Địa Phủ bên này. "Vậy ta hiện giờ sẽ lập Địa Phủ?" Hậu Thổ có chút sốt ruột nói.

Đừng thấy tính cách Hậu Thổ có vẻ ôn nhu, ban đầu nàng cũng là Tổ Vu của Vu Tộc tung hoành cửu thiên thập địa.

Bị Hồng Quân thiết kế giam hãm trong Luân Hồi vô số năm, giờ đây khó khăn lắm mới triệt để thoát khỏi trói buộc, chân thân có thể tung hoành trời đất.

Đối với tất cả những việc có thể gây phiền phức cho Hồng Quân và Thiên Đạo, Hậu Thổ đều vô cùng hứng thú. "Không cần vội vàng như vậy." Thấy Hậu Thổ hưng phấn, Hư Không Đạo Nhân cười nói.

Lần đầu tiên thấy Hậu Thổ lại có hứng thú với một việc như vậy, Người cũng vô cùng bất ngờ.

Khi ở trong không gian Luân Hồi, Hậu Thổ vẫn luôn ôn ôn nhu nhu, dáng vẻ tiểu nữ nhân vô tranh với đời.

Xem ra oán khí của Hậu Thổ mấy năm qua quả thật lớn.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng có thể lý giải.

Bị phong ấn nhiều năm như vậy, Hậu Thổ có thể nhịn không ra tay với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chỉ tìm cách gây phiền phức cho Thiên Đạo, tính tình đã là tốt lắm rồi.

Nếu Hư Không Đạo Nhân bị phong ấn nhiều năm như vậy, một khi thoát khốn, chắc chắn sẽ trước tiên cùng Hồng Quân liều một trận sống chết. "Vậy chờ đến khi nào?" Thấy Hư Không Đạo Nhân không sốt ruột, Hậu Thổ lại có chút không chờ nổi.

Sớm một ngày trọng lập Địa Phủ, có thể sớm một ngày tại Hồng Hoang Thế Giới thúc đẩy trật tự Địa Phủ.

Một khi sức mạnh Địa Đạo triệt để áp đảo Thiên Đạo, thì đó là lúc Hậu Thổ báo thù Hồng Quân. "Ta để Cửu Phượng trở thành Địa Quân, để toàn bộ Vu Tộc gia nhập Địa Phủ.

Người Vu Tộc sẽ không có ý kiến gì chứ?

Dù sao một khi gia nhập Địa Phủ, Vu Tộc cũng sẽ chịu sự trói buộc của Địa Đạo.

Không thể tự do tự tại như trước." Hư Không Đạo Nhân nhắc nhở: "Huống hồ, Cửu Phượng chỉ là một trong những thủ lĩnh của Vu Tộc, không phải Vu Hoàng." Gia nhập Địa Phủ đối với Vu Tộc có sự thăng cấp không nhỏ, một khi được Địa Đạo thừa nhận, Vu Tộc có thể mượn sức mạnh Địa Đạo để tu luyện nâng cao tu vi.

Nhưng có được thì có mất, sau khi trở thành người của Địa Phủ, Vu Tộc chắc chắn cũng phải chịu sự hạn chế của quy tắc Địa Đạo.

Thiên Đình có Thiên Quy Thiên Điều, Địa Phủ chắc chắn cũng có luật lệnh pháp quy.

Ít nhất, Địa Đạo không thể chấp thuận việc người của Địa Phủ làm những chuyện gây tổn hại cho Hồng Hoang Thế Giới và Địa Đạo.

Đối với những Đại Vu có bản tính thích tự do, chưa chắc đã muốn gia nhập Địa Phủ. "Người Vu Tộc có thể có ý kiến sao?

Lời ta nói, tự nhiên sẽ đi làm." Hậu Thổ có chút không cho là đúng nói. "Không sai, Hậu Thổ Đại nhân đích thân mở lời, không có bất kỳ Vu Tộc nào sẽ phản đối." Cửu Phượng cũng đương nhiên gật đầu.

Tín ngưỡng tối cao của toàn bộ Vu Tộc tự nhiên là Bàn Cổ Đại Thần.

Nhưng Bàn Cổ Đại Thần sau khi khai thiên tích địa đã triệt để vẫn lạc, nên Tổ Thần trong mắt tất cả người Vu Tộc là Tổ Vu do huyết mạch của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành.

Đối với Vu Tộc mà nói, ý chí của Tổ Vu là ý chí tối cao của toàn bộ Vu Tộc.

Nên trong mắt Cửu Phượng và Hậu Thổ, đã Hậu Thổ đã mở lời, Vu Tộc sẽ làm theo.

Còn về việc có ý kiến?

Ai sẽ có ý kiến?

Ai lại dám có ý kiến!

Vu Tộc không phải chủng tộc hòa bình, lương thiện.

Trong Vu Tộc, địa vị của Tổ Vu là chí cao vô thượng.

Những Đại Vu còn lại, ai mạnh hơn thì là thủ lĩnh Vu Tộc.

Cửu Phượng và Hậu Thổ hai người, một là cường giả mạnh nhất Vu Tộc dưới Tổ Vu hiện tại, một người lại là Tổ Vu của Vu Tộc.

Lời nói của hai người, về cơ bản có thể đại diện cho ý chí của Vu

Tộc.

Hậu Thổ dù có ôn nhu hòa thiện đến đâu, dù sao cũng là một vị Tổ Vu. "Vậy đã quyết định xong.

Cửu Phượng trở thành Địa Quân, Hình Thiên, Tương Liễu sắp xếp thế nào, các Đại Vu khác làm gì.

Tổng phải có một kế hoạch chứ!" Hư Không Đạo Nhân có chút bất đắc dĩ nói.

Đối với hình thức xã hội của Vu Tộc, Người cũng không rõ lắm.

Nhưng không phải, hình như không chỉ Vu Tộc là như vậy.

Hiện tại Hồng Hoang Thế Giới, về cơ bản đều là thực lực vi tôn.

Thiên Địa khai tịch, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều là quy tắc rừng rậm đẫm máu. "Đợi kế hoạch xong xuôi, rồi nói cho ta biết là được." Hư Không Đạo Nhân nói với Cửu Phượng và Hậu Thổ. "Ngươi muốn rời đi sao?" Hậu Thổ nhìn Hư Không Đạo Nhân một cái, hỏi. "Ta muốn đến chỗ Bàn Vương một chuyến." Hư Không Đạo Nhân gật đầu nói.

Đã đi lâu như vậy, cũng không biết Độc Đạo Tiên Thiên của Bàn Vương đã đến bước nào rồi. "Vậy được, đợi ngươi về, chuyện Địa Phủ ta cũng đã bàn bạc xong." Hậu Thổ nói với Hư Không Đạo Nhân.

Hai người lại nói thêm vài câu, Hư Không Đạo Nhân liền phá vỡ không gian mà đi. "Cửu Phượng, triệu tập tất cả Vu Tộc đến Bất Chu Sơn đi.

Chuyện Địa Phủ, quả thực cần phải kế hoạch kỹ lưỡng một phen." Sau khi Hư Không Đạo Nhân rời đi, Hậu Thổ dặn dò Cửu Phượng. "Vâng, Hậu Thổ Đại nhân." Cửu Phượng lập tức vâng lệnh rời đi.

Độc Trùng Cốc.

Trong Động Phủ của Bàn Vương, khắp nơi đều tràn ngập chướng khí.

Hiện giờ chướng khí không còn màu xanh vàng nữa, mà lại hiển thị một màu tím thâm trầm.

Tử khí khắp nơi lơ lửng trong Động Phủ của Bàn Vương, làm cho Động Phủ trông như Đạo Trường của Thánh Nhân vậy.

Tử khí, là một trong những loại linh khí trời đất tôn quý nhất.

Hồng Mông Tử Khí, là căn bản để Thánh Nhân thành Đạo.

Chương 122

Tử khí xuất hiện ở phương Đông, thường đại biểu cho Thánh Nhân xuất hành.

Nhưng tử khí trong Động Phủ của Bàn Vương đương nhiên không phải vì Người đã thành Thánh.

Dù có thành Thánh đi nữa, cũng không thể thành Thiên Đạo Thánh Nhân, Pháp Tắc Thánh Nhân hay Địa Đạo Thánh Nhân.

Loại tử khí này nhìn tựa như Tiên Linh Khí cao cấp nhất, nhưng lại là một loại chướng khí kịch độc vô cùng.

Hiện giờ nếu Lục Áp Đạo Nhân lại đến, cũng tuyệt đối không đỡ nổi loại chướng khí màu tím này.

Ngay cả dùng Thái Dương Chân Hỏa bảo vệ toàn thân cũng vô dụng.

Bởi vì Thái Dương Chân Hỏa căn bản sẽ không thiêu đốt được chướng khí màu tím.

Với tu vi Chuẩn Thánh mà nhìn, tử khí cũng quả thật là một loại Tiên Linh Khí cực kỳ trân quý.

Loại tử khí này đối với tu vi Chuẩn Thánh đều cực kỳ có lợi.

Nên Chuẩn Thánh khi gặp loại tử khí này cũng chỉ sẽ cẩn thận từng li từng tí hấp thu vào thân thể và Nguyên Thần.

Sau khi tử khí được Chuẩn Thánh hấp thu, quả thật cũng có thể nâng cao tu vi Đạo Hạnh của Chuẩn Thánh, giống như Tiên Linh Khí màu tím chân chính vậy.

Nhưng khi Bàn Vương một khi thi triển Cổ Độc Chi Đạo, những

tử khí đã hấp thu này tức khắc sẽ biến thành chướng khí trí mạng nhất.

Ngay cả nhục thân và Nguyên Thần của Chuẩn Thánh cũng căn bản không thể chống lại loại chướng khí màu tím khủng bố này.

Nguyên Thần và nhục thân tức khắc sẽ bị hủ thực đi, thậm chí ngay cả Chân Linh cũng không thể đào thoát.

Loại chướng khí này đã được Bàn Vương luyện đến cảnh giới âm dương cực biến, Phật Ma nhất thể.

Vừa có thể là Tiên Linh Tử Khí đại hữu ích cho người tu hành, lại vừa có thể là vật kịch độc khiến Tiên Nhân tức khắc vẫn lạc.

Hại người hay giúp người, đều nằm trong một niệm của Bàn Vương. "Xem ra Bàn Vương tu luyện mấy năm nay không tồi." Hư Không Đạo Nhân nhìn những tử khí đó, khẽ cười một tiếng.

Người không mang bất kỳ Pháp Bảo phòng ngự nào, trực tiếp đứng giữa những tử khí khắp nơi.

Tử khí xuyên qua thân thể Người, nhưng không một chút nào bị hấp thu, thậm chí còn không thể chủ động dung nhập vào nhục thân Nguyên Thần của Người.

Là một Pháp Tắc Thánh Nhân đã thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bằng Thời Không Pháp Tắc.

Hư Không Đạo Nhân có hiệu quả khắc chế cực kỳ cường đại đối với loại Tiên Thiên Cổ Độc này.

Mỗi một nơi trên thân thể Người đều liên kết với vô số thời không.

Những tử khí này nhìn tựa như tiến vào thân thể Người, nhưng đã sớm không biết bị truyền tống đi đâu rồi.

Tiên Thiên Cổ Độc có lợi hại đến đâu, nếu không tiến vào nhục thân và Nguyên Thần thì cũng không thể phát huy hiệu quả.

Thời Không Pháp Tắc vốn dĩ khắc chế loại Tiên Thiên Độc Đạo này.

Bàn Vương lúc này đang khoanh chân tu luyện trong Động Phủ, xung quanh không bố trí cấm chế lợi hại nào.

Dựa vào những chướng khí này, Chuẩn Thánh bình thường căn bản đều không thể tiến vào Động Phủ của Người.

Chỉ có những Chuẩn Thánh mang theo Tiên Thiên Linh Bảo cực kỳ cường đại, mới có khả năng xông vào.

Nhưng phải cẩn thận từng li từng tí, nếu không một chút bất cẩn bị chướng khí xâm nhiễm, đều có thể phải Thi Giải Chuyển Thế.

Đương nhiên, loại Tiên Thiên Chướng Khí này hoàn toàn không đối phó được với Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng nếu Thánh Nhân cưỡng ép xông vào, bất luận bố trí cấm chế gì thì Bàn Vương cũng không thể kháng cự.

Huống hồ nơi đây có Thời Không Cấm Chế do Hư Không Đạo Nhân bố trí, một khi bị Thiên Đạo Thánh Nhân cưỡng ép xông vào.

Hư Không Đạo Nhân tức khắc có thể đến nơi này.

Trải qua trận chiến lần trước, Bàn Vương tin rằng trong Hồng Hoang Thế Giới không có Thiên Đạo Thánh Nhân nào dám chọc giận Sư Tôn của mình.

Nên mấy năm nay Động Phủ của Bàn Vương gần như không thiết phòng, đương nhiên cũng không có kẻ không biết điều nào dám quấy rầy. "Sắp tu thành Vạn Độc Chân Thân rồi!" Hư Không Đạo Nhân nhìn về phía Bàn Vương.

Lúc này xương cốt và nhục thân của Bàn Vương hoàn toàn khác so với lần trước Hư Không Đạo Nhân gặp Người.

Xương cốt của Người không phải màu trắng của xương cốt phàm nhân, cũng không phải màu ngọc của Tiên Nhân hay màu vàng của Phật.

Ngũ sắc ban lan, lấp lánh các loại màu sắc, nhìn qua như một loại kịch độc chi vật.

Toàn bộ nhục thân cũng như vậy, thân thể Tiên Nhân đều do Tiên Linh Chi Khí cấu thành.

Nhục thân Bàn Vương lại do các loại chướng khí, kịch độc chi vật tổ thành.

Chỉ cần nhìn một cái, Hư Không Đạo Nhân đã biết nhục thân Bàn Vương là một loại kịch độc chi vật vô cùng lợi hại.

Đồng thời, với sự đặc thù của thân thể, kịch độc chi vật bình thường hoàn toàn không có tác dụng đối với Người.

Thấy Bàn Vương đã tu thành Vạn Độc Chân Thân, Hư Không Đạo Nhân cũng có chút hân hỉ.

Một khi tu thành Vạn Độc Chân Thân, đại biểu cho Bàn Vương có thể chính thức tham ngộ Độc Đạo Pháp Tắc.

Nếu không có Vạn Độc Chân Thân, Bàn Vương dù tu luyện thành Độc Đạo Pháp Tắc cũng vô dụng.

Đừng nói Chuẩn Thánh cấp nhục thân, ngay cả nhục thân và Nguyên Thần của Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không thể chịu đựng được Độc Đạo Pháp Tắc ngày đêm xâm thực.

Càng không cần nói đến việc mượn Độc Đạo Pháp Tắc thi triển các loại kịch độc thần thông nữa.

Chỉ khi tu thành Vạn Độc Chân Thân, có sức kháng cự cực kỳ cường đại đối với các loại kịch độc, mới có tư cách nắm giữ Độc Đạo Pháp Tắc.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân có thể nhìn ra, Bàn Vương còn cách việc nắm giữ Độc Đạo Pháp Tắc, và dùng Độc Đạo tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rất xa.

Dù sao tu thành Vạn Độc Chân Thân, chỉ có tư cách nắm giữ Độc Đạo Pháp Tắc, không đại biểu cho việc đã nắm giữ Độc Đạo.

Bất kỳ loại Pháp Tắc nào, việc tham ngộ đều cực kỳ khó khăn, cần phải hao phí không biết bao nhiêu thời gian.

Bàn Vương có thiên phú cực cao trên Độc Đạo, việc tu thành Độc Đạo Pháp Tắc cũng không phải là chuyện có thể làm trong thời gian ngắn. "Xem ra lúc này đưa Huyết Mạch Pháp Tắc của Xa Bỉ Thi cho Người là vừa hay." Hư Không Đạo Nhân tự mình lẩm bẩm.

Ban đầu khi có được Huyết Mạch Pháp Tắc, Hư Không Đạo Nhân không vội vàng đưa cho Bàn Vương.

Pháp Tắc Thánh Nhân và Tổ Vu, tuy đều tham ngộ Pháp Tắc, nhưng cách tu luyện và vận dụng Pháp Tắc của hai loại lại không giống nhau.

Hư Không Đạo Nhân lo lắng nếu sớm đưa Huyết Mạch Pháp Tắc cho Bàn Vương, sẽ khiến Người đi theo con đường Tổ Vu tu luyện Pháp Tắc.

Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, Huyết Mạch Chi Lực cường hãn vô cùng, có thể chịu đựng được loại Pháp Tắc Chi Lực đó.

Nhưng Bàn Vương lại không có năng lực đó.

Đừng nói Bàn Vương, ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng không

có năng lực đó.

Nhưng hiện nay Bàn Vương đã tu thành Vạn Độc Chân Thân, tự nhiên không còn lo ngại đó nữa.

Huyết Mạch Pháp Tắc này, vừa hay có thể cho Người tham ngộ. "Ai?" Bàn Vương đột nhiên mở mắt nói.

Nhiều năm qua, không có ai có thể vô thanh vô tức tiềm nhập sâu như vậy vào Động Phủ của Người.

Nên đột nhiên nghe có người nói chuyện, trong lòng Bàn Vương cũng kinh ngạc, từ trạng thái tu luyện thoát ra.

“Sư Tôn!” Bàn Vương tĩnh lặng mở mắt, lại phát hiện đứng trước mặt chính là Hư Không Đạo Nhân, mặt lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng bái kiến.

“Bái kiến Sư Tôn!” “Không cần đa lễ.” Hư Không Đạo Nhân cười khẽ.

“Xem ngươi tu luyện dụng tâm bao năm qua, đã tu thành Vạn Độc Chân Thân, bắt đầu tham ngộ Độc Đạo Pháp Tắc rồi.” Hư Không Đạo Nhân hài lòng với cảnh giới hiện tại của Bàn Vương.

Vạn Độc Chân Kinh vốn là công pháp do Hệ Thống ban tặng, trong đó Vạn Độc Chân Thân có thể tu luyện Độc Đạo Pháp Tắc, là một trong những thần thông luyện thể mạnh nhất.

Bàn Vương trong khoảng thời gian ngắn như vậy, có thể tu luyện thành Vạn Độc Chân Thân.

Trừ việc tư chất Độc Đạo quả thật nghịch thiên ra, những năm qua chắc chắn cũng vô cùng khắc khổ dụng tâm.

“Không dám để Sư Phụ mất mặt.” Xoa xoa đầu, Bàn Vương cười hàm hậu nói.

Từ khi lần trước bị Chuẩn Đề Đạo Nhân bắt đi, sau đó chọc Hư Không Đạo Nhân xuất thủ đánh cho mấy vị Thánh Nhân một trận.

Bàn Vương mới biết Sư Tôn mình là một tồn tại cường đại đến mức nào.

Kịp thời, một đệ tử khác của Hư Không Đạo Nhân, Đại Sư Huynh Minh Hà, lại thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Thánh Nhân xuất thế, trời giáng dị tượng.

Khi xưa Minh Hà thành Thánh động tĩnh truyền khắp cả Hồng Hoang Thế Giới, hắn tự nhiên cũng biết.

Lời Hư Không Đạo Nhân nói, rằng đệ tử của Người ít nhất cũng có tư chất thành Thánh.

Giờ đây Đại Sư Huynh thành Thánh, quả thật đã nghiệm chứng lời Hư Không Đạo Nhân nói.

Từ đó về sau, Bàn Vương trong lòng có cảm giác cấp bách.

Hư Không Đạo Nhân thu hắn làm đệ tử, cho rằng hắn có tư chất trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Lại ban tặng Độc Đạo thánh điển Vạn Độc Chân Kinh.

Bàn Vương tự nhiên không muốn để Hư Không Đạo Nhân thất vọng, cho nên những năm qua vẫn luôn liều mạng tu luyện.

Công phu không phụ người có lòng, thêm vào đó tư chất Độc Đạo của Bàn Vương quả thật tốt.

Cuối cùng, hắn đã tu thành Vạn Độc Chân Thân từ hơn vạn năm trước, sau đó liền bắt đầu tham ngộ Độc Đạo Pháp Tắc.

Trong mắt Bàn Vương, chỉ khi tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới có tư cách gặp lại Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng với tư chất của Bàn Vương, tham ngộ Pháp Tắc cũng không phải chuyện một sớm một chiều.

Cho nên mặc dù những năm qua Bàn Vương vẫn luôn khắc khổ tu luyện, tốc độ Pháp Tắc vẫn tiến triển vô cùng chậm chạp.

"Để Sư Tôn thất vọng rồi, Pháp Tắc chi đạo quả thật gian nan.

Chương 123

Đệ tử tư chất ngu độn, những năm qua ngày đêm tham ngộ, cũng chỉ nắm được chút ít da lông, muốn tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không biết còn xa bao nhiêu." Bàn Vương thở dài một tiếng, có chút hổ thẹn nói với Hư Không Đạo Nhân.

"Nhưng ngươi có biết, chút da lông mà ngươi tham ngộ được, bao nhiêu người dốc hết cả đời cũng không thể lĩnh ngộ thấu đáo không?" Hư Không Đạo Nhân liếc nhìn Bàn Vương, thản nhiên nói.

"Có thể trong vài vạn năm tu luyện được đến bước này, chứng minh vi sư quả thật không nhìn lầm.

Vả lại, Pháp Tắc chi đạo không phải chuyện một sớm một chiều, ngay cả ta khi xưa tham ngộ Pháp Tắc, tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không biết đã dùng bao nhiêu thời gian." Thực ra, Hư Không Đạo Nhân sau khi có Hệ Thống đã đi lại con đường Pháp Tắc Thánh Nhân.

Từ trước Long Hán Sơ Kiếp đã bắt đầu bế quan, mãi đến khi Vu Yêu Đại Chiến kết thúc mới xuất quan.

Giữa đó không biết đã trôi qua bao nhiêu ức năm.

Vả lại, Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc được xưng là hai loại chí tôn Pháp Tắc.

Bất kỳ loại Pháp Tắc nào tu luyện đều vô cùng khó khăn, khó hơn các Pháp Tắc khác không biết bao nhiêu lần.

Huống hồ Hư Không Đạo Nhân lại cùng lúc tu luyện cả hai loại chí tôn Pháp Tắc, lại trực tiếp lĩnh ngộ đến Pháp Tắc Tam Trọng Thiên mới xuất quan.

Dù có Hệ Thống trợ giúp, cũng tốn không ít thời gian.

Vô số năm bế quan khổ tu, khiến đạo cơ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân vô cùng kiên cố.

Như vậy mới có thể trong vài trăm vạn năm sau khi xuất quan, liên tiếp thăng từ Tam Trọng Thiên lên Ngũ Trọng Thiên cảnh giới.

Mặc dù có Thời Gian Pháp Trận và Thời Gian Nguyên Thạch gia tốc tu luyện.

Nhưng cũng bởi vì Hư Không Đạo Nhân đã đặt nền tảng vững chắc từ ban đầu.

Nhưng tất cả đều xứng đáng, Hư Không Đạo Nhân khi vừa xuất quan đã ở Tam Trọng Thiên.

Luận tu vi cảnh giới thì không bằng Lão Quân khi đó, nhưng sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân liên thủ cũng hoàn toàn không phải đối thủ của Người.

Đủ để thấy sự khủng bố của Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, hai đại Pháp Tắc chi Vương.

Nghe lời Hư Không Đạo Nhân nói, biểu cảm trên mặt Bàn Vương cũng lập tức thả lỏng hơn.

Hắn vẫn luôn cảm thấy tu vi cảnh giới của mình quá chậm, không xứng với thân phận đệ tử của Hư Không Đạo Nhân.

Bây giờ nghe Hư Không Đạo Nhân nói như vậy, tốc độ tu vi hiện tại không chậm, Bàn Vương mới yên tâm.

"Sư Tôn, con cần bao lâu nữa để tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân?" Bàn Vương hỏi Hư Không Đạo Nhân.

Dù Hư Không Đạo Nhân nói tốc độ tu luyện của hắn không chậm, Bàn Vương trong lòng vẫn có chút lo lắng.

Dù sao theo sự hiểu biết của hắn, Độc Đạo Pháp Tắc mà hắn tham ngộ được quả thật chỉ là da lông.

Với tốc độ tu luyện "không nhanh" của Sư Tôn, muốn tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thành Độc Đạo Pháp Tắc Thánh Nhân.

Theo ước tính của Bàn Vương, ít nhất cũng phải vài ức năm.

Dù nhìn theo nhãn quang của Thánh Nhân, vài ức năm chẳng là bao.

Nhưng đối với Bàn Vương, thời gian đó quá dài.

"Mỗi loại Pháp Tắc có độ khó khác nhau, mỗi người có tư chất khác nhau.

Ta cũng không thể xác định rốt cuộc ngươi cần bao lâu để tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân." Ai ngờ Hư Không Đạo Nhân lại lắc đầu.

Độ khó của Độc hệ Pháp Tắc như thế nào, Người cũng không rõ.

Mặc dù Độc hệ Pháp Tắc kém xa Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, nhưng cụ thể kém bao nhiêu cũng chưa từng thử.

Huống hồ tuy đã xác định tư chất Độc Đạo của Bàn Vương quả thật tốt, tốc độ của Bàn Vương cũng chứng minh một phần.

Nhưng với tư chất của Bàn Vương, cần bao lâu để tu thành Độc Pháp Tắc Thánh Nhân, thời gian cụ thể cũng không thể đoán được.

Chỉ ước tính có thể phải đến ức năm.

Nhưng dù sao cũng chỉ là ước tính, Hư Không Đạo Nhân cũng lười nói ra.

"Nhưng ta lần này tới đây, có mang cho ngươi hai thứ.

Có hai thứ này tương trợ, tốc độ tu luyện thành Pháp Tắc Thánh Nhân hẳn sẽ nhanh hơn." Hư Không Đạo Nhân nói.

“Sư Tôn nói là...?” Bàn Vương trong lòng vừa kinh hỉ vừa mong đợi hỏi.

Có thể giúp hắn tăng tốc độ trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, tự nhiên phải là một loại chí bảo.

Huống hồ với thân phận của Hư Không Đạo Nhân, thứ Người lấy ra chắc chắn không phải phàm phẩm.

Hư Không Đạo Nhân cười khẽ, không nói gì.

Ngay sau đó, một đạo linh quang màu xanh biếc uốn lượn như con rết không ngừng vặn vẹo xuất hiện trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Bàn Vương nhìn thấy đạo linh quang đó, mắt lập tức đờ đẫn, không thể rời mắt đi được nữa.

Từ trong linh quang, hắn cảm nhận được một loại Pháp Tắc tinh thâm và hoàn chỉnh hơn nhiều so với Pháp Tắc độc mà hắn đang tham ngộ.

Bàn Vương lại có một cảm giác, một khi có thể tham ngộ thấu đáo Pháp Tắc trong linh quang đó.

Khoảng cách đến tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ còn một bước.

“Sư Tôn, đây là...?” Bàn Vương nhìn luồng linh quang, khó khăn hỏi.

Chẳng lẽ vị Đại Năng nào đó trong Hồng Hoang Thế Giới, chỉ cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một bước, đã bị Hư Không Đạo Nhân chém giết?

Sau đó cưỡng ép rút ra luồng Pháp Tắc này?

Cũng khó trách Bàn Vương lại nghĩ như vậy.

Bởi vì đạo Pháp Tắc linh quang này hiển nhiên là do một Đại Năng

giả tu luyện mà ra.

Bàn Vương tuy chưa từng nghe nói trong Hồng Hoang Thế Giới có vị Đại Năng nào tinh thông Cổ Độc Chi Đạo.

Nhưng trước đây hắn cũng chỉ là một Đại La Kim Tiên tán tu, lại không phải đệ tử Thánh Nhân.

Trong Hồng Hoang Thế Giới rộng lớn vô biên, những điều hắn có thể hiểu biết cũng vô cùng hạn chế.

Biết đâu ở nơi nào đó có một vị Đại Năng tinh thông Độc hệ thần thông, chỉ cách thành Pháp Tắc Thánh Nhân một bước.

Sau đó bị Hư Không Đạo Nhân phát hiện, tiện tay chém giết, rút Pháp Tắc ra cho đệ tử.

"Là Huyết Mạch Pháp Tắc của Xa Bỉ Thi, một trong Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc, Độc Chi Tổ Vu." Hư Không Đạo Nhân đâu biết những ý niệm đang chuyển động trong lòng Bàn Vương, thản nhiên nói.

Bàn Vương mới hiểu ra.

Danh tiếng Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc hắn tự nhiên có nghe.

Khi Thập Nhị Tổ Vu tung hoành thiên địa, hắn thậm chí còn chưa phải Đại La Kim Tiên.

Chỉ là một tán tu nhỏ ẩn mình trong núi hoang dã lĩnh của Hồng Hoang Thế Giới.

So với những tồn tại khổng lồ như Vu Tộc, Bàn Vương chẳng khác gì một con kiến hôi.

Còn về Pháp Tắc thần thông mà Thập Nhị Tổ Vu của Vu Tộc nắm giữ, thì Bàn Vương khi đó càng không thể hiểu.

Nhưng Bàn Vương biết Thập Nhị Tổ Vu mỗi vị đều có tu vi

Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thậm chí có thể nói là loại Chuẩn Thánh mạnh nhất dưới Thánh Nhân.

Với thực lực của Thập Nhị Tổ Vu, Pháp Tắc trong huyết mạch gần như đạt đến cảnh giới Pháp Tắc Thánh Nhân cũng là điều bình thường.

Dù sao khi xưa các Tổ Vu, thực ra mức độ nắm giữ Pháp Tắc, cách Pháp Tắc Thánh Nhân không sai biệt là bao.

Chỉ là họ đi con đường Huyết Mạch Pháp Tắc, không giống Pháp Tắc Thánh Nhân dùng Nguyên Thần để thao túng Pháp Tắc.

Cho nên Tổ Vu rốt cuộc làm thế nào để dùng Pháp Tắc chứng đạo, Hư Không Đạo Nhân cũng không rõ.

Đừng nói là Người không rõ, Hư Không Đạo Nhân thậm chí còn đoán rằng ngay cả các Tổ Vu đó cũng có thể không rõ.

Hư Không Đạo Nhân xem xét tình hình trong Bàn Cổ Thánh Điện, những người mạnh nhất trong các Tổ Vu như Đế Giang... mức độ lĩnh ngộ Pháp Tắc gần như tương đồng với Pháp Tắc Thánh Nhân.

Nếu khi xưa bất kỳ ai trong Thập Nhị Tổ Vu chứng đắc Thánh Nhân chi vị, kết cục của Vu Yêu Đại Chiến sẽ hoàn toàn khác.

"Cầm lấy mà hảo hảo tham ngộ, nhưng Tổ Vu đi con đường Huyết Mạch Pháp Tắc.

Khác với con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Pháp Tắc của ta, tuyệt đối không được dung nhập Huyết Mạch Pháp Tắc này vào trong thân thể ngươi." Hư Không Đạo Nhân ném linh quang cho Bàn Vương, sau đó cẩn thận dặn dò.

Huyết Mạch Pháp Tắc này vô cùng hoàn chỉnh, chỉ cần dung nhập

vào trong thân thể, sau đó không bị Huyết Mạch chi lực phản phệ, thì gần như có thể nắm giữ phần lớn Pháp Tắc chi lực trong đó.

Nhưng với cường độ Huyết Mạch của Tổ Vu, trong Hồng Hoang Thế Giới trừ Thánh Nhân ra, cũng không ai có thể chịu đựng được Huyết Mạch chi lực này.

Thánh Nhân thì căn bản sẽ không đi luyện hóa Huyết Mạch của Tổ Vu.

Hư Không Đạo Nhân thật sự lo lắng Bàn Vương sẽ tìm đường tắt, trực tiếp luyện hóa Pháp Tắc.

"Sư Tôn, Đệ tử hiểu rồi!" Bàn Vương cũng gật đầu trịnh trọng nói.

Trước hết không nói có thể trực tiếp luyện hóa Pháp Tắc trong huyết mạch hay không.

Nếu thành công luyện hóa huyết mạch, nắm giữ Độc Chi Pháp Tắc, tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vậy thì Bàn Vương cũng sẽ trở thành loại Pháp Tắc Thánh Nhân hệ độc yếu nhất, về sau gần như không có khả năng tấn cấp.

Bàn Vương tuy muốn nhanh chóng tu luyện thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đối với sự việc như vậy, hắn hiểu rõ nặng nhẹ.

"Vậy thì tốt!" Thấy thái độ của Bàn Vương, Hư Không Đạo Nhân cũng hài lòng.

"Ta sẽ trong động phủ của ngươi lại giúp ngươi bố trí một Thời Gian Pháp Trận, có Pháp Trận trợ giúp, tốc độ tu luyện có thể nhanh gấp trăm lần." Hư Không Đạo Nhân lại nói với Bàn Vương.

Có Thời Gian Pháp Trận trợ giúp, và luồng Huyết Mạch Pháp Tắc

của Xa Bỉ Thi.

Hư Không Đạo Nhân tin rằng Bàn Vương không cần bao lâu nữa có thể tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành một vị Pháp Tắc Thánh Nhân.

Nếu như vậy, Địa Đạo nhất hệ cũng có ba vị Thánh Nhân.

Mặc dù Bàn Vương không phải Địa Đạo Thánh Nhân, nhưng dù sao cũng thuộc về một mạch Địa Đạo.

Chương 124

"Đa tạ Sư Tôn!" Bàn Vương đại hỉ nói.

Có hai thứ này tương trợ, Bàn Vương tin rằng thời gian tu luyện thành Pháp Tắc Thánh Nhân có thể rút ngắn gấp ngàn lần.

Ngay lúc này, Hư Không Đạo Nhân trong động phủ của Bàn Vương đã bố trí Thời Gian Pháp Trận cho hắn.

Với tu vi hiện tại, thêm vào sự trợ giúp của Thời Gian Bản Nguyên, không mất bao lâu đã bố trí xong Pháp Trận.

Bàn Vương gần như không thể đợi thêm một khắc nào, sau khi cáo lỗi với Hư Không Đạo Nhân một tiếng, liền trực tiếp tiến vào trong Pháp Trận bắt đầu tham ngộ.

Hư Không Đạo Nhân cười khẽ.

Bàn Vương có thể san sẻ gánh nặng, đối với Người cũng là chuyện tốt.

Sau này khi lại đại chiến với Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không cần mỗi lần đều phải tự mình xuất thủ.

Pháp Tắc Thánh Nhân hệ độc đối với Hồng Hoang Thế Giới, lực phá hoại nhỏ hơn so với các Thánh Nhân khác rất nhiều.

Nhưng đối với lực sát thương lên Thánh Nhân, lại là một tồn tại khủng bố hơn rất nhiều.

Một khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân, sức mạnh Địa Đạo sẽ tăng lên không ít.

Từ khi rời khỏi chỗ Bàn Vương, Hư Không Đạo Nhân lại đi đến Bất Chu Sơn.

Dưới sự dẫn dắt của Cửu Phượng, toàn bộ Vu Tộc đều di chuyển vào Tiểu Thế Giới bên trong Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn đối với tất cả Vu Tộc mà nói đều là thánh địa, dù sao truyền thuyết là xương sống của Bàn Cổ Đại Thần.

Có thể di chuyển và sinh sống gần Bất Chu Sơn, đối với Vu Tộc mà nói chính là chuyện cầu mà không được.

Cửu Phượng và những người khác phát hiện, trong thế giới xung quanh Bất Chu Sơn.

Vu Tộc và những người khác bất kể là tốc độ khôi phục thực lực đều tăng lên một đoạn lớn.

Thậm chí ngay cả tốc độ tu luyện cũng tăng lên không ít.

So với gia thành của Thiên Đình đối với Thiên Binh Thiên Tướng còn mạnh hơn.

Dường như Bất Chu Sơn, mới là nơi thích hợp nhất cho Vu Tộc cư trú.

Trong Hậu Thổ Thần Điện trung tâm Vu Tộc.

Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ ngồi ở vị trí cao nhất, ba vị Đại Vu của Vu Tộc là Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu cùng một số Đại Vu đỉnh phong Đại La Kim Tiên đứng ở phía dưới.

"Truyền rằng Bất Chu Sơn là xương sống của Bàn Cổ Đại Thần, Tổ Vu là do tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành." "Phàm nhân dựa vào xương tủy để sinh huyết, biết đâu chính vì điều này, mà gần Bất Chu Sơn đối với Vu Tộc mới có sự đề thăng lớn như vậy." Nghe Cửu Phượng nghi vấn, Hư Không Đạo Nhân cười nói.

Hư Không Đạo Nhân vốn chỉ tùy tiện nói ra.

Ai ngờ Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người nghe

xong câu nói đều toàn thân chấn động, ngay cả Hậu Thổ cũng như có điều suy nghĩ.

"Ta chỉ là đoán mò mà thôi, không thể coi là thật được.

Dù sao Bàn Cổ Đại Thần sao có thể giống phàm nhân?" Thấy vẻ mặt của Hậu Thổ và những người khác, Hư Không Đạo Nhân vội vàng giải thích.

"Quả thật có khả năng đó, dù sao với Vu Tộc chúng ta, xương sống cũng cực kỳ trọng yếu đối với thân thể và huyết mạch." Hậu Thổ lại lắc đầu nói.

"Hư Không Thánh Nhân có điều không biết, Vu Tộc chúng ta tu luyện thần thông nhục thân biến hóa.

Mỗi khi huyết mạch cường hóa, tiên huyết mới quả thật sinh ra từ xương sống." Cửu Phượng nói với Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân tu luyện dù sao cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Pháp Tắc Thánh Nhân, không coi trọng nhục thân biến hóa.

Ngay cả đệ tử của Người là Minh Hà, ban đầu tu luyện Thiên Đạo thần thông, sau chuyển sang con đường Địa Đạo Thánh Nhân.

Trừ Vu Tộc ra, bất kể là Yêu Tộc, Tiên Nhân hay Nhân Tộc, tuy cũng có không ít người chú trọng nhục thân.

Nhưng lại thiếu chuyên chú vào thần thông nhục thân.

Dù sao bởi vì sự cường đại của Thiên Đạo và mối quan hệ với Hồng Quân, gần như tất cả mọi người đều cho rằng Nguyên Thần mới là căn bản của tu luyện.

Nhục thân chỉ là thuyền gỗ vượt qua khổ hải.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, chỉ có thể khổ tu nhục thân, rèn luyện Huyết Mạch thần thông của mình.

Bởi vậy, nghiên cứu về bản thân của họ cực kỳ sâu sắc.

Cửu Phượng, Hình Thiên và những người khác khi tu luyện, với sự biến hóa của thần thông trong ngày thường, lập tức cảm thấy lời Hư Không Đạo Nhân nói thật sự có khả năng.

"Vậy xem ra, Bất Chu Sơn đối với Vu Tộc quả thật trợ giúp không nhỏ." Hư Không Đạo Nhân cười nói.

"Liên quan đến chuyện Địa Phủ, đã thương lượng đến đâu rồi?" Đối với mối quan hệ giữa Vu Tộc và Bất Chu Sơn, Hư Không Đạo Nhân cũng không tìm hiểu sâu.

Người chuyển sang hỏi Hậu Thổ và những người khác về chuyện Địa Phủ.

Dù sao đó cũng là một trong những điểm trọng tâm mà Thiên Đạo và Địa Đạo sẽ tranh phong sau này.

"Đã quyết định xong rồi." Hậu Thổ gật đầu, nói với Hư Không Đạo Nhân.

"Sau này Vu Tộc sẽ biên chế thành Bát Bộ, để trấn thủ tám phương Hồng Hoang.

Cửu Phượng làm Địa Quân của Địa Phủ, Hình Thiên làm Đệ Nhất Phủ Quân, Tương Liễu làm Đệ Nhị Phủ Quân, làm phó thủ cho Cửu Phượng." Hậu Thổ chậm rãi kể lại.

"Sau này Vu Tộc lại có Đại Vu cấp Chuẩn Thánh, thì mỗi người sẽ thống lĩnh một bộ." Hư Không Đạo Nhân nghe xong liên tục gật đầu.

"Những người còn lại trong Vu Tộc không có ý kiến gì về việc này chứ?" Hư Không Đạo Nhân hỏi.

"Mệnh lệnh của Hậu Thổ Đại nhân, ai mà dám có ý kiến." Hình

Thiên ồm ồm nói.

Dường như lấy làm lạ Hư Không Đạo Nhân lại hỏi một câu như vậy.

Đối với Vu Tộc mà nói, Tổ Vu là thần, lời của Tổ Vu là thần dụ.

Huống chi Hậu Thổ bây giờ là Tổ Vu duy nhất của Vu Tộc.

Từ khi đầu lâu của hắn được tìm về, thực lực của Hình Thiên lại tăng lên không ít.

Giờ đây thực lực của Hình Thiên so với Cửu Phượng cũng hoàn toàn không kém.

Nhưng Cửu Phượng dù sao cũng là bào muội của Tổ Vu, những năm qua vẫn luôn thống lĩnh Vu Tộc.

Cho nên Hình Thiên đối với việc Cửu Phượng trở thành Địa Quân cũng không có ý kiến.

"Chỉ trấn thủ Hồng Hoang Đại Lục, duy trì trật tự Địa Đạo có phải là đủ rồi không?" Hậu Thổ đột nhiên hỏi Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân lập tức không nói nên lời.

Dù sao Hậu Thổ cũng là chấp chưởng giả Địa Đạo, lại hỏi về việc duy trì trật tự Địa Đạo.

"Ngươi là chấp chưởng giả Địa Đạo, duy trì trật tự Địa Đạo chẳng lẽ không biết phải làm gì sao?" Hư Không Đạo Nhân liếc mắt nói.

"Nhưng ta quả thật không biết mà." Hậu Thổ có chút ủy khuất nói.

Tuy là chấp chưởng giả Địa Đạo, nhưng thật sự không biết trật tự Địa Đạo là gì.

Không những nàng không biết, những người có mặt ở đây bao gồm cả Hư Không Đạo Nhân cũng không biết.

"Không cần để ý nhiều như vậy." Hư Không Đạo Nhân nói.

"Ngươi cứ dựa theo một nguyên tắc mà làm cho tốt." "Nguyên tắc nào?" Cửu Phượng mắt sáng lên, vội vàng hỏi.

"Dù sao thì Thiên Đình làm gì, ta cản trở khiến chúng không làm thành là được." Hư Không Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng nói.

"Còn về việc duy trì trật tự Địa Đạo, tại Hồng Hoang Thế Giới thúc đẩy quy tắc Địa Đạo.

Đợi sau này sức mạnh Địa Đạo cường đại hơn một chút, Hậu Thổ hẳn sẽ biết." "Không sai, những kẻ tạp toái của Thiên Đình làm gì trên Hồng Hoang Đại Lục, ta cản trở là được rồi." Hình Thiên gắt gắt cười lớn, dường như không thể chờ đợi được để đại chiến một trận với những người của Thiên Đình.

"Đã vậy thì, Hậu Thổ hãy chiêu cáo chư thiên đi." Hư Không Đạo Nhân gật đầu nói. ...

"Ta Hậu Thổ hôm nay lấy danh nghĩa Địa Đạo, trọng lập Địa Phủ.

Nơi U Minh, lập làm Minh Phủ, thủ hộ Luân Hồi, là thuộc về Địa Phủ.

Lấy Cửu Phượng làm Địa Quân Địa Phủ, Bất Chu Sơn là nơi Địa Phủ tọa lạc.

Thủ hộ an nguy Hồng Hoang Đại Lục, duy trì uy nghiêm Địa Đạo.

Phàm kẻ nào khiêu khích Địa Đạo, Địa Phủ sẽ ra lệnh tru diệt." Tiếng Hậu Thổ vang vọng khắp cả Hồng Hoang Thế Giới.

"Địa Phủ?

Hừ, Địa Phủ rõ ràng là muốn tranh phong với Thiên Đình ta?" Trên

Lăng Tiêu Bảo Điện, Dao Trì và Hạo Thiên nghe xong câu nói, sắc mặt đều không đẹp.

"Không biết thực lực của Địa Phủ thế nào?" Dao Trì có chút lo lắng hỏi.

"Cửu Phượng đó là thủ lĩnh Vu Tộc, giờ lại là Địa Quân Địa Phủ.

Vu Tộc chắc chắn đều đã gia nhập Địa Phủ." Giọng nói sắc nhọn của Côn Bằng vang lên phía dưới.

"Vậy thì, sức mạnh của Địa Phủ đã trên Thiên Đình ta rồi." Dao Trì thở dài một tiếng.

"Trừ phi những đệ tử môn hạ Thánh Nhân đó, chịu gia nhập Thiên Đình ta.

Nếu không thì..." Hạo Thiên lắc đầu.

"Truyền lệnh xuống, sau này Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình ta, cố gắng đừng xuống phàm trần." Hạo Thiên phân phó.

Vì Thiên Đình không phải đối thủ của Địa Phủ, với mối quan hệ Thiên Đạo Địa Đạo hiện tại.

Những Thiên Binh Thiên Tướng này xuống phàm, ước chừng cũng chỉ bị người Địa Phủ nhắm vào.

Huống hồ với uy nghiêm hiện tại của Thiên Đình, bản thân Thiên Đình không có thực lực can thiệp vào chuyện Hồng Hoang Đại Lục.

"Địa Phủ?" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân nghe lời Cửu Phượng nói, nhíu mày.

Phủ Quân Địa Phủ chẳng phải chỉ là Cửu Phượng thôi sao, cái tên Địa Phủ rõ ràng là nhắm vào Thiên Đình.

Thiên Đạo và Địa Đạo đối kháng tranh phong, Lão Quân cũng không đặt Địa Phủ vào lòng.

Chương 125

Địa Phủ áp chế Thiên Đình thì sao chứ, thắng thua giữa Thiên Đạo và Địa Đạo phải xem những Thánh Nhân này.

Hơn nữa Lão Quân còn mong Địa Phủ đánh lên Thiên Đình, tốt nhất là đánh chết Hạo Thiên và Dao Trì.

Bị cướp mất Thái Cực Đồ, Lão Quân trong lòng vẫn còn tức giận.

...

"Địa Phủ?" Các đệ tử Tiệt Giáo nghe xong câu nói, biểu cảm trên mặt mỗi người một khác.

"Phủ Quân Địa Phủ chẳng qua chỉ là Cửu Phượng.

Đại Sư Huynh, hay là để đệ đi đánh chết Cửu Phượng đó, báo thù cho Sư Tôn." Triệu Công Minh nói với Đa Bảo Đạo Nhân.

Thông Thiên Giáo Chủ bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết, ngay cả Tru Tiên Kiếm cũng bị đoạt đi.

Toàn bộ Tiệt Giáo đối với Địa Đạo đều vô cùng cừu hận.

Giờ đây Địa Đạo trọng lập Địa Phủ, Địa Quân lại là Cửu Phượng.

Triệu Công Minh nhịn không được muốn xuất thủ đánh chết Cửu Phượng, làm suy yếu uy nghiêm của Địa Phủ.

Cửu Phượng tuy là Đại Vu cấp Chuẩn Thánh, thủ lĩnh Vu Tộc.

Nhưng thực lực không bằng Triệu Công Minh đỉnh phong Chuẩn Thánh, thêm vào đó Định Hải Châu Tiên Thiên Linh Bảo trong tay hắn.

Triệu Công Minh có mười phần nắm chắc đánh chết Cửu Phượng.

"Đợi Sư Tôn từ Thiên Đạo trung phục tô rồi hãy nói." Đa Bảo

Đạo Nhân thản nhiên nói.

Mặc dù hắn cũng bất mãn với Địa Phủ, nhưng tuyệt đối không thể đồng ý ý kiến của Triệu Công Minh.

Đùa sao, Triệu Công Minh đi đánh chết Cửu Phượng.

Rồi sau đó Thánh Nhân bên đối diện trực tiếp một chưởng đánh chết hết tất cả đệ tử Tiệt Giáo sao?

Giờ đây Thông Thiên Giáo Chủ chưa phục tô, Tiệt Giáo không có ai có thể chống lại sức mạnh của Thánh Nhân.

Triệu Công Minh vẫn còn muốn nói, nhưng bị Tam Tiêu kéo xuống, cũng đành chịu.

"Địa Phủ!

Ai!" Thấy Triệu Công Minh đã xuống, Đa Bảo Đạo Nhân khẽ thở dài một tiếng.

Với thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ mà còn bị Hư Không Đạo Nhân dễ dàng đánh giết, thực lực Địa Đạo căn bản không phải một Tiệt Giáo đơn độc có thể kháng hành.

Mặc dù Đa Bảo cũng muốn báo thù cho Thông Thiên, nhưng bất luận thế nào cũng tuyệt đối không thể để Tiệt Giáo làm chim đầu đàn.

Nếu không trong cuộc đấu tranh này, Tiệt Giáo tuyệt đối sẽ tổn thất thảm trọng. ...

Sau khi Hậu Thổ tuyên bố trọng lập Địa Phủ.

Trong Vô Biên Huyết Hải, cung điện Địa Phủ nguyên bản bắt đầu dần dần xảy ra biến hóa.

Toàn bộ quần thể cung điện thiếu đi một ít khí tức đại địa, lại có thêm nhiều sức mạnh u minh.

Đại điện ở giữa nhất, cũng từ tên Địa Phủ đổi thành Minh Phủ.

Đồng thời, trên Bất Chu Sơn, Đại Địa Nguyên Lực dũng động, từng tòa cung điện mọc lên từ hư không, từng doanh trại đều mọc thẳng từ đất.

Địa Quân Điện, Phủ Quân Điện, Bát Bộ doanh trại vân vân.

Theo ý chí của Hậu Thổ, một Địa Phủ mới được hình thành trên Bất Chu Sơn.

Đồng thời, vô cùng Đại Địa Nguyên Lực hội tụ lại, Bất Chu Sơn đột nhiên nứt ra.

Ba cái ấn tỷ nhỏ bé cùng một thanh kiếm, một cây búa, một quyển sách bay về phía Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người.

Trên đó phân biệt khắc chữ Địa Quân và Phủ Quân.

Vu Tộc chỉ có thể sử dụng Vu Khí, không thể sử dụng Pháp Bảo.

Nhưng Cửu Phượng và những người khác kinh ngạc phát hiện, những thanh kiếm, cây búa, quyển sách này đều là tồn tại nằm giữa Pháp Bảo và binh khí.

Ba người dùng cực kỳ thuận tay, uy lực kinh người, so với Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bình thường cũng không hề kém cạnh.

Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ cũng ngẩn ra.

Sau khi Địa Phủ trọng lập, dường như Địa Đạo đã trực tiếp ban xuống bảo bối.

"Ấn tỷ có tác dụng gì?" Hư Không Đạo Nhân nhìn kim hoàng sắc ấn tỷ trong tay Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người hỏi.

Đối với kiếm, búa, sách, Hư Không Đạo Nhân cũng không cảm thấy hứng thú, không gì hơn là những công phạt chi bảo uy lực cường đại.

Ngược lại, đối với ấn tỷ trong tay ba người Cửu Phượng, Người lại khá tò mò.

Ấn tỷ trong tay Cửu Phượng lớn nhất, ước chừng bằng bàn tay nàng, có màu minh hoàng sắc, trên đó khắc hai chữ lớn "Địa Quân".

Hai bên chữ Địa Quân mỗi bên có bốn chữ nhỏ, khắc "Hậu Đức Tái Vật, Địa Đạo Vĩnh Xương" tổng cộng tám chữ nhỏ.

Ấn tỷ trong tay Hình Thiên, Tương Liễu hai người nhỏ hơn một vòng so với của Cửu Phượng, khắc hai chữ "Phủ Quân".

Hai bên chữ Phủ Quân cũng khắc tám chữ nhỏ "Phụng Quân chi lệnh, dĩ an Hồng Hoang." Mấy cái ấn tỷ này trong mắt Hư Không Đạo Nhân đều có thể câu thông Địa Đạo và Hồng Hoang Đại Lục, nhưng tác dụng cụ thể thì Người cũng không rõ.

Hậu Thổ cũng tò mò nhìn sang.

Địa Đạo trực tiếp ban bảo, ngay cả chấp khống giả Địa Đạo cũng không biết mấy kiện bảo bối này rốt cuộc có tác dụng gì.

"Bẩm Hư Không Thánh Nhân, Địa Quân Ấn có thể câu thông Hồng Hoang Đại Lục.

Có Địa Quân Ấn hộ thân, trên Hồng Hoang Đại Lục, gần như bất kỳ công kích nào cũng sẽ bị Hồng Hoang Đại Lục hấp thu." Cửu Phượng nâng ấn tỷ trong tay, yêu thích không rời, hân hỉ nói.

"Dùng ấn tỷ này đóng dấu lên văn thư Địa Phủ, chỉ cần là người trong Địa Phủ, đều không được kháng mệnh." Hư Không Đạo Nhân lập tức hiểu ra, ấn tỷ này đại khái tổng hợp một số đặc điểm của Ngũ Sắc Kỳ và Phong Thần Bảng.

Văn thư có ấn tỷ đóng dấu, có thể khắc chế người trong Địa Phủ, duy trì quyền uy của Cửu Phượng với tư cách là chủ Địa Phủ.

Còn về việc hộ thân hẳn chỉ là tác dụng thứ yếu.

Dù sao bất kỳ công kích nào cũng bị Hồng Hoang Đại Lục hấp thu, với tu vi của Cửu Phượng cũng không thể ngăn cản công kích của Thánh Nhân.

Nếu Pháp Bảo đó thật sự có thể khiến bất kỳ công kích nào cũng bị Hồng Hoang Đại Lục hấp thu, thì đó đơn giản là bảo vật có cấp bậc gần như Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu Lão Quân rồi.

"Cửu Phượng, có những bảo vật này, sau này phải hảo hảo thủ hộ Hồng Hoang Đại Lục, duy trì uy nghiêm của trật tự Địa Đạo." Hậu Thổ phân phó Cửu Phượng và những người khác.

Giờ đây Địa Phủ trọng lập, lại công khai hiện diện trên Hồng Hoang Đại Lục.

Đợi sau này sức mạnh Địa Phủ càng ngày càng lớn mạnh, khi cả Hồng Hoang Thế Giới đều lấy Địa Phủ làm tôn.

Địa Đạo sẽ trở thành trung tâm chân chính của cả Hồng Hoang Thế Giới, sức mạnh và khí vận Địa Đạo cũng sẽ khuếch đại nhanh chóng.

Sức mạnh của Địa Đạo và Hậu Thổ đều sẽ trở nên mạnh hơn, sức mạnh Thiên Đạo tuy cũng sẽ tăng cường theo sự khuếch đại của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng mức tăng tuyệt đối không bằng Địa Đạo chi lực của Hồng Hoang Đại Lục, khi đó Hậu Thổ có cơ hội có thể tự mình đi tìm Hồng Quân báo thù rồi.

"Vâng, Hậu Thổ Đại nhân!" Hậu Thổ gật đầu, sau đó có chút do dự hỏi.

"Vậy sau này, người của Địa Phủ có cần tuần tra Hồng Hoang

Đại Lục liên tục không?

Còn bên Nhân Tộc thì sao?" Giờ đây Nhân Tộc là chủ nhân của cả Hồng Hoang Đại Lục, khắp nơi đều có các bộ lạc Nhân Tộc đang phồn diễn sinh sôi.

Một khi Địa Phủ bắt đầu tuần tra khắp Hồng Hoang Đại Lục, thì bên Nhân Tộc nên xử lý thế nào.

Cửu Phượng trong lòng đối với điều này cũng có suy nghĩ.

Dù sao khí vận Nhân Tộc được cả Thiên Đạo và Địa Đạo cùng thừa nhận.

Ngay cả Hậu Thổ Nương Nương cũng tự miệng hứa sẽ che chở Nhân Tộc.

Cho nên sau này Địa Phủ nên tự xử lý với Nhân Tộc như thế nào?

Nhưng nếu không tuần tra Hồng Hoang Đại Lục, thì không thể nói là thủ hộ Hồng Hoang Đại Lục, duy trì uy nghiêm Địa Đạo nữa.

Dù sao Vu Tộc hoặc người trong Địa Phủ, không có thực lực để quan sát động tĩnh của cả Hồng Hoang Đại Lục.

"Có cách nào không?" Hậu Thổ nghe vấn đề của Cửu Phượng cũng có chút khổ não.

Một mắt quét khắp chư thiên Hồng Hoang, đó vốn là năng lực mà Thánh Nhân mới có.

Trong Địa Đạo cũng có hai vị Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà, hai người quả thật có năng lực trong nháy mắt động sát động tĩnh các nơi trên Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng Trấn Nguyên Tử và Minh Hà dù sao cũng là Thánh Nhân đường đường, tổng không thể ngày ngày không làm gì mà làm tai mắt cho Địa Phủ được.

“Chẳng lẽ thật sự phải để Địa Phủ tuần tra Hồng Hoang Đại Lục liên tục?” Hậu Thổ nhíu mày nói.

“Nhân gian là nhân gian, Địa Phủ là Địa Phủ.” Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, không đồng tình với ý kiến của Hậu Thổ.

Trước hết không nói Địa Phủ tuần tra Hồng Hoang Đại Lục, Nhân Tộc có hay không có khả năng cảm thấy đang xâm phạm cương vực Nhân Tộc.

Địa Phủ muốn duy trì uy nghiêm của mình, tình huống tốt nhất chính là không ngày đêm tuần tra.

Dù sao chỉ khi duy trì sự thần bí, mới có được uy nghiêm.

Giống như Thiên Đình ở xa trên Tam Thập Tam Thiên, từ trước đến nay không dễ dàng hạ giới.

Cho nên trong lòng không ít phàm nhân, Thiên Đình là thần bí, cường đại, uy nghiêm.

Nếu những tiên thần đó mỗi ngày hạ phàm, cùng phàm nhân ăn thịt uống rượu đánh nhau.

Khi phàm nhân đều quen thuộc với những tiên thần này rồi, còn ai có thể kính sợ Thiên Đình nữa.

“Người Địa Phủ không thích hợp thường xuyên lộ diện trên Hồng Hoang Đại Lục, Bất Chu Sơn tuy cũng ở trên Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng lại nằm trong một mảnh thời không khác, phàm nhân cũng không thể tiến vào.” Hư Không Đạo Nhân chậm rãi nói: “Khi Địa Phủ phát hiện Hồng Hoang Đại Lục có dị động, nên truyền chỉ Nhân Hoàng, để Nhân Tộc đi xử lý.” “Nếu mọi chuyện đều phải do Địa Phủ đích thân xuất thủ, vậy Địa Phủ thành bảo mẫu của Nhân Tộc rồi, còn gì là uy nghiêm nữa.” “Chỉ khi những việc mà Nhân Tộc không đối phó được, hoặc khi người trong Thiên Đình hạ phàm, mới cần Địa

Phủ trực tiếp xuất thủ.” Đây là ý kiến của Hư Không Đạo Nhân.

Tác dụng quan trọng nhất của Địa Phủ là thúc đẩy trật tự Địa Đạo, duy trì uy nghiêm Địa Đạo.

Cho nên phải duy trì một hình tượng thần bí cường đại.

Chương 126

Mặc dù Địa Phủ kỳ thực đều là người trong Vu Tộc, mà Vu Tộc lại là bại tướng dưới tay Nhân Tộc.

Nhưng có Bất Chu Sơn trợ giúp, sức mạnh Vu Tộc tuyệt đối có thể đề thăng không ít, vượt qua Nhân Tộc không thành vấn đề.

Huống hồ phần lớn sức mạnh của Nhân Tộc, đều đến từ Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo và các loại Tán Tiên.

Hiện tại là thời điểm, Hồng Hoang Đại Lục Tiên phàm hỗn cư.

Hư Không Đạo Nhân rõ ràng, sau Phong Thần nhất chiến, Tiên Nhân vẫn lạc vô số, Thiên Đình phải nhờ những Tiên Nhân cường đại đó chuyển hóa thành chúng thần, mới có thể thực lực đại tăng.

Chúng thần quy về Thiên Đình, Tiên Nhân ẩn cư các tiên sơn, quỷ quái đi về U Minh Địa Phủ, khi đó phàm gian sẽ không có bao nhiêu sức mạnh cường đại.

Địa Phủ đã muốn địa vị của mình trên Nhân Tộc, duy trì uy nghiêm, vậy thì chắc chắn không thể mọi chuyện đều đích thân xuất thủ.

"Quả thật có đạo lý, nhưng Địa Phủ làm sao giám sát các nơi trên Hồng Hoang Đại Lục đây.

Vu Tộc không có bản lĩnh thôi diễn Thiên Cơ." Hậu Thổ thở dài một tiếng.

Trong Thiên Đình tuy không có Thánh Nhân, nhưng với bản lĩnh thôi diễn Thiên Cơ của Thiên Đạo Tiên Nhân thêm vào Hạo Thiên Kính quan sát chư thiên.

Thiên Đình liền đủ để chưởng khống phần lớn động tĩnh của

Hồng Hoang Thế Giới.

Dù sao người tu tiên dùng Nguyên Thần tham ngộ Thiên Đạo, đều có năng lực thôi diễn Thiên Cơ.

Chẳng phải chỉ Thánh Nhân mới có năng lực này.

Côn Bằng với tu vi đỉnh phong Chuẩn Thánh, đã xem bói, thôi diễn, thật sự đã chỉ ra một con đường sống, có thể thấy rõ.

Cho nên trong Thiên Đình có những Tiên Nhân cường đại không ngừng thôi diễn, nếu phát hiện có điều không đúng dùng Hạo Thiên Kính một quan sát, có thể phát giác động tĩnh của Hồng Hoang Đại Lục.

Người trong Vu Tộc, tuy thực lực mạnh hơn những Tiên Nhân Thiên Đình đó một chút, nhưng thật sự không có năng lực thôi diễn Thiên Cơ như vậy.

"Quên ta trước đây đã cho ngươi xem kiện Pháp Bảo đó rồi sao!" Hư Không Đạo Nhân cười khẽ nói.

"Pháp Bảo?

Pháp Bảo nào?" Hậu Thổ ngẩng người hỏi, không biết Hư Không Đạo Nhân nói đến kiện Pháp Bảo nào có thể giúp Vu Tộc chưởng khống Hồng Hoang Đại Lục.

Ngay cả Cửu Phượng và những người khác cũng nhìn sang.

Cửu Phượng lại mở miệng nói: "Hư Không Thánh Nhân, Vu Tộc chúng ta không thể sử dụng Pháp Bảo." Trong mắt Cửu Phượng, Hư Không Đạo Nhân trong tay có loại Pháp Bảo tương tự Hạo Thiên Kính, Vu Tộc cũng không thể sử dụng.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân chưởng ác Thời Không Pháp Tắc, nói không chừng có bảo bối đặc biệt khác.

Hư Không Đạo Nhân cười khẽ, không nói gì.

Chỉ vươn tay, một đạo họa quyển xuất hiện trong tay Người.

Cùng với việc Hư Không Đạo Nhân mở họa quyển ra, bản đồ Hồng Hoang Thế Giới cũng hiện lên trên họa quyển.

"Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Hậu Thổ kinh hỉ nói, đã hiểu ý Hư Không Đạo Nhân.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ vốn là Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Nữ Oa Thánh Nhân.

Tương tự như Địa Thư, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo do mẫu thai Hồng Hoang Thế Giới hóa thành.

Đồ họa trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng là hình chiếu của Hồng Hoang Đại Lục.

Và bất kể Hồng Hoang Thế Giới có khuếch đại, những nơi mới xuất hiện đều sẽ hiển thị trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Hồng Hoang Đại Lục có động tĩnh, ví dụ như động đất, lở núi, hồng thủy vân vân, đều sẽ lập tức hiển hiện trên bản đồ.

Đừng thấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ không lớn, nhưng là một Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ toàn lực triển khai, gần như có thể bao phủ cả Hồng Hoang Đại Lục, khiến toàn bộ bản đồ giống như Hồng Hoang Đại Lục.

Chỉ cần có kiện Pháp Bảo này, Địa Phủ giám sát Hồng Hoang Đại Lục sẽ vô cùng dễ dàng.

"Hãy treo Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong Địa Phủ, Hồng Hoang Đại Lục bất kể nơi nào có biến động, đều sẽ hiển hiện trong đồ.

Khi đó Địa Phủ phái người đi thăm dò là được." Hư Không Đạo

Nhân hàm tiếu nói.

"Người trong Địa Phủ cứ ở trong Bất Chu Sơn là tốt rồi, căn bản không cần thiết phải hao phí lượng lớn nhân lực để ngày đêm tuần tra." "Ta có thể ở tám nút giao trên Hồng Hoang Đại Lục bố trí Thời Không Chi Môn, trực tiếp liên thông Địa Phủ.

Sau này Địa Phủ đi đến các nơi trên Hồng Hoang Đại Lục, cũng sẽ nhanh chóng." Với sự rộng lớn của Hồng Hoang Đại Lục.

Nếu ở nơi cực kỳ xa Bất Chu Sơn xảy ra chuyện, người trong Địa Phủ cản khứ cũng phải mất không ít thời gian.

Nhưng có Hư Không Đạo Nhân ở đây, lại hoàn toàn không có lo ngại đó.

Với tạo nghệ Thời Không Pháp Tắc của Người, có thể trực tiếp ở một số nút giao trọng yếu trên Hồng Hoang Đại Lục bố trí Thời Không Chi Môn.

Tuy rằng tồn tại càng cường đại thông qua Thời Không Chi Môn, tiêu hao càng lớn, nếu khoảng cách xa thì càng như vậy.

Nhưng với tu vi của Hư Không Đạo Nhân, toàn bộ Địa Phủ có ngày ngày từ đầu này Hồng Hoang Thế Giới xuyên toa đến đầu kia.

Cũng không tạo thành bất kỳ gánh nặng nào cho Người.

"Như vậy rất tốt!" Hậu Thổ cũng liên tục gật đầu.

Như vậy, Địa Phủ không những có thể tùy thời chưởng khống toàn bộ động tĩnh của Hồng Hoang Đại Lục.

Lại có thể nhanh chóng đến bất kỳ nơi nào trên Hồng Hoang Đại Lục.

Đến lúc đó, cả Hồng Hoang Đại Lục nhất định có thể cảm nhận được uy nghiêm và sự vô sở bất tại của Địa Phủ.

“Vậy đa tạ Hư Không Thánh Nhân.” Cửu Phượng cũng hân hỉ nói.

Nếu có kiện bảo bối này, người trong Địa Phủ quả thật không cần phải chạy khắp thế giới.

Vu Tộc tuy không thể sử dụng Sơn Hà Xã Tắc Đồ để đối địch, nhưng dùng nó như một tấm bản đồ thì hoàn toàn không có vấn đề.

“Chỉ là quá xa xỉ một chút!” Dùng một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo chỉ để làm bản đồ, Cửu Phượng cảm thấy Thánh Nhân cũng không xa xỉ đến mức đó chứ.

“Vậy ta sẽ xóa bỏ lạc ấn của Nữ Oa trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ, sau đó an trí nó trong Địa Phủ.” Hư Không Đạo Nhân cười nói với Hậu Thổ.

“Xóa bỏ nguyên linh lạc ấn của Nữ Oa Thánh Nhân, Sơn Hà Xã Tắc Đồ sẽ trở thành vật vô chủ.

Nếu có người lén lút tiềm nhập Địa Phủ, liệu có trực tiếp luyện hóa Sơn Hà Xã Tắc Đồ hay không?” Cửu Phượng nghe Hư Không Đạo Nhân nói vậy, có chút lo lắng.

Vu Tộc không có Nguyên Thần, căn bản không có năng lực luyện hóa những Tiên Thiên Linh Bảo này.

Một khi Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị Hư Không Đạo Nhân xóa bỏ lạc ấn của Nữ Oa Thánh Nhân.

Tuy rằng tiện lợi cho Cửu Phượng và những người khác sử dụng, nhưng cũng trở thành vật hoàn toàn vô chủ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong các Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng thuộc hàng đỉnh tiêm nhất.

Chỉ đứng sau Tru Tiên Kiếm Trận, và Địa Thư bản hoàn chỉnh về cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo.

So với Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, chí bảo lập giáo của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, cũng không kém chút nào.

Dù sao Sơn Hà Xã Tắc Đồ là một trong những kiện Tiên Thiên Linh Bảo mạnh nhất trong tay Nữ Oa Nương Nương.

Vật trấn áp của Thánh Nhân, tự nhiên không thể tầm thường.

Cửu Phượng lo lắng có người sẽ lén lút tiềm nhập Địa Phủ, trộm mất Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Với phẩm giai Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, Thánh Nhân cũng khó tránh khỏi động lòng.

"Ta sẽ trong đó bố trí Thời Không Cấm Chế, những Thiên Đạo Thánh Nhân đó cũng không thể lặng lẽ tiềm nhập vào." Hư Không Đạo Nhân nói với Cửu Phượng.

"Còn về những tồn tại dưới Thánh Nhân, nếu ngay cả những người đó mà cũng không đối phó được, thì Địa Phủ thống ngự Hồng Hoang Đại Lục sao được." "Không sai.

Đó cũng là một khảo nghiệm." Hậu Thổ tán đồng gật đầu.

Với thực lực của Hư Không Đạo Nhân, đã có thể ngăn cản Thiên Đạo Thánh Nhân tiếp cận Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Những tồn tại dưới Thánh Nhân đó, nếu Người muốn, có thể khiến họ chưa kịp tiếp cận Địa Phủ đã bị tru sát.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại không làm như vậy.

Dù sao bất luận Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà, thân là cường giả cấp Thánh Nhân, đều có chuyện của mình phải làm.

Huống hồ, đã chuẩn bị cho Cửu Phượng nhiều thứ như vậy, Địa Phủ lại còn nằm trong Bất Chu Sơn.

Nếu ngay cả đại bản doanh của Địa Phủ cũng không giữ được, để

người khác tùy ý ra vào, thì Địa Phủ cũng quá không hợp cách rồi.

"Thánh Nhân cứ yên tâm, chỉ cần những Thánh Nhân đó không thể tiếp cận Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Thì bất kể là ai khác, cũng không thể tiếp cận Địa Phủ." Cửu Phượng, Hình Thiên và những người khác vội vàng đảm bảo.

Mấy người bọn họ thân là Địa Quân và Phủ Quân Địa Phủ, nếu ngay cả chút việc đó cũng không làm được, thì quả thật có lỗi với thân phận của mình.

Hư Không Đạo Nhân gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Ngay sau đó Thái Cực Đồ xuất hiện trong tay Người, hóa thành một đạo cầu vàng.

Một đầu Thái Cực Kim Kiều trực tiếp đâm vào trong họa quyển trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Toàn bộ Sơn Hà Xã Tắc Đồ phóng ra vô lượng thanh quang, vô số cấm chế phát sáng.

Bản đồ Hồng Hoang Đại Lục trên bề mặt Sơn Hà Xã Tắc Đồ chậm rãi hư hóa, dường như trong đồ ẩn chứa một Hồng Hoang Đại Lục hoàn chỉnh khác.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ vốn là Cực Phẩm Linh Bảo hệ không gian.

Không chỉ là hình chiếu của bản đồ Hồng Hoang Đại Lục, lại còn mượn lực của hình chiếu, tạo thành một thế giới độc lập bên trong, dùng để giam giữ địch nhân.

Chỉ là Sơn Hà Xã Tắc Đồ dù sao cũng chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực ngay cả so với Hoàn Vũ Kỳ trong tay Hư Không Đạo Nhân cũng kém xa.

Làm sao có thể chống lại Thái Cực Đồ cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

Cầu vàng do Thái Cực Đồ hóa thành trực tiếp bỏ qua cấm chế của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, đi sâu vào thế giới phía sau đồ họa.

Kim quang của Thái Cực Kim Kiều không ngừng lóe lên, dưới sự gia trì của Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân, toàn bộ Sơn Hà Xã Tắc Đồ triệt để ngừng vận chuyển.

Sau đó Hư Không Đạo Nhân tách ra một luồng phân thân, theo Thái Cực Kim Kiều đi vào thế giới trong đồ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ dù sao cũng kém xa Thái Cực Đồ, Không Gian Pháp Tắc bên trong không hề phức tạp, cũng không có nhiều Tiểu Thế Giới ẩn giấu.

Chương 127

Phân thần của Hư Không Đạo Nhân trực tiếp đi vào sâu nhất trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Một nữ tử thân mặc cung quần màu vàng nhạt hoa lệ, ung dung hoa quý, dung mạo tuyệt mỹ đang khoanh chân ngồi giữa đó, chính là lạc ấn Nữ Oa lưu lại trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Hư Không Đạo Nhân, ngươi...!" Phân thần Nữ Oa đứng dậy, nhìn Hư Không Đạo Nhân vừa chuẩn bị nói gì đó.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân không thèm để ý, chỉ là một phân thần mà thôi, nói nhiều vô ích.

Chỉ thấy Hư Không Đạo Nhân giơ ngón tay lên, một khe nứt đen kịt từ đầu ngón tay Người lan ra, hoàn toàn xé nát luồng phân thần Nữ Oa đó.

Tu vi Nữ Oa kém xa Lão Quân, căn bản không thể ngăn cản một chỉ tùy tiện của Hư Không Đạo Nhân.

Sau khi luồng lạc ấn bị Hư Không Đạo Nhân nghiền nát, toàn bộ Sơn Hà Xã Tắc Đồ lập tức lóe lên thanh quang, vô số cấm chế biến mất.

Những cấm chế đó không phải là cấm chế nguyên bản của Sơn Hà Xã Tắc Đồ, mà là do Nữ Oa Thánh Nhân bố trí trong đó.

Toàn bộ Sơn Hà Xã Tắc Đồ trở lại dáng vẻ nguyên bản, phóng đại thành quyển trục rộng vạn trượng.

Trên quyển trục dường như là một bức thủy mặc họa khổng lồ, hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục xuất hiện trong họa quyển.

Các đỉnh núi, sông lớn, ngũ hồ tứ hải, đều xuất hiện trong bức họa

quyển đó.

Sau khi xóa bỏ phân thân Nữ Oa, Hư Không Đạo Nhân vốn có thể luyện hóa Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nhưng Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại không được Người để mắt tới.

Với tu vi hiện tại của Người, Pháp Bảo mà Người có thể sử dụng ít nhất cũng phải là bảo bối cấp độ Hỗn Độn Linh Bảo.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ căn bản không thể phát huy bao nhiêu sức mạnh.

"Được rồi, có Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Địa Phủ cũng có thể bắt đầu giám sát toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục rồi." Hư Không Đạo Nhân cười nói với Hậu Thổ. ...

Thái Tố Thiên Oa Hoàng Cung.

Nữ Oa Nương Nương vốn đang nằm nghiêng trên vân sàng, tỉ mỉ suy tư.

Đột nhiên, Nữ Oa Nương Nương ngồi thẳng dậy, cảm giác một luồng nguyên linh biến mất không còn.

"Cái tên tặc tử đáng chết!" Nữ Oa Nương Nương cau mày dựng ngược, cắn răng bạc thấp giọng mắng.

Trên gương mặt tuyệt mỹ phủ một tầng hàn sương, ngực không ngừng phập phồng, hiển nhiên là tức giận không nhẹ.

Các nữ tiên thị lập xung quanh thấy Nữ Oa Thánh Nhân phát cơn đại nộ như vậy, trong lòng cũng kinh hãi, không dám thở mạnh.

Nguyên bản Nữ Oa đang tìm xem có cách nào có thể từ trong tay Hư Không Đạo Nhân, đổi lại kiện Pháp Bảo đó hay không.

Dù sao Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng là Pháp Bảo trấn áp của nàng.

Nữ Oa Nương Nương thân là Thánh Nhân, Pháp Bảo có thể miễn cưỡng sánh ngang với Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng chỉ có một Hồng Tú Cầu.

Nhưng Hồng Tú Cầu tuy uy lực không bằng, việc sử dụng lại kém xa Sơn Hà Xã Tắc Đồ về sự tiện lợi.

Cho nên Nữ Oa vẫn luôn tìm cách làm sao để đổi Sơn Hà Xã Tắc Đồ về.

Nào ngờ chưa kịp nghĩ ra cách.

Lại cảm ứng được nguyên linh lạc ấn trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị xóa bỏ, cũng hoàn toàn mất đi cảm ứng với Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Việc này chắc chắn là do Hư Không Đạo Nhân làm.

Hư Không Đạo Nhân đã làm như vậy, tự nhiên là muốn luyện hóa nó, hoặc là tặng cho người khác luyện hóa.

Bất luận loại nào, đều có nghĩa là gần như không còn cơ hội để đòi lại kiện linh bảo này nữa.

Nhưng Nữ Oa thân là Thánh Nhân, cũng không ngờ Hư Không Đạo Nhân lại lấy Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra chỉ để làm một tấm bản đồ.

Kỳ thực Nữ Oa không hiểu cũng là bình thường, cho dù Tiên Thiên Linh Bảo nhiều như Lão Quân và Nguyên Thủy.

Cũng tuyệt đối không nỡ lấy Tiên Thiên Linh Bảo cấp Sơn Hà Xã Tắc Đồ ra để làm một việc như vậy.

"Ba cái đồ ngu!" Nữ Oa Nương Nương lại thấp giọng mắng một câu.

Ba cái đồ ngu tự nhiên chỉ ba người Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng trong Thiên Đình.

Nếu không phải vì ba người đó, Nữ Oa Nương Nương cũng sẽ

không mất đi kiện Pháp Bảo này.

Mấy nữ tiên xinh đẹp trong Oa Hoàng Cung lén lút nhìn nhau.

Cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, khiến Nữ Oa Nương Nương vốn luôn hòa nhã lại tức giận đến vậy. ...

Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung!

Từ khi Thông Thiên Giáo Chủ vẫn lạc, không ít đệ tử Tiệt Giáo đều muốn đi tìm người Địa Phủ tính sổ.

Nhưng Đa Bảo Đạo Nhân đã nghiêm lệnh bất kỳ đệ tử Tiệt Giáo nào cũng không được rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Những đệ tử không ở trong Kim Ngao Đảo, cũng tuyệt đối không được phép đặt chân lên Hồng Hoang Đại Lục, đi tìm chuyện với Địa Phủ.

Ai dám vi phạm mệnh lệnh, đều sẽ bị xử lý theo môn quy.

Đa Bảo Đạo Nhân dù sao cũng là Đại Sư Huynh Tiệt Giáo, đại đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ.

Có những lúc Thông Thiên Giáo Chủ bế quan, Đa Bảo thay Người giáo đạo các Sư Đệ Sư Muội và những đệ tử bối phận thấp hơn.

Cho nên Đa Bảo Đạo Nhân có uy tín cực cao trong số các đệ tử Tiệt Giáo, những đệ tử khác tuy có chút bất mãn, cũng không dám nói gì.

Những đệ tử thân truyền như Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, cũng ngoan ngoãn ở lại Kim Ngao Đảo.

Nhưng những đệ tử này tuy không thể đi tìm phiền phức với Địa Phủ, lại từng người một bắt đầu bế quan tu luyện.

Chờ đợi sau này Thông Thiên Giáo Chủ từ Thiên Đạo trung phục tô, nếu Thiên Đạo và Địa Đạo lại khai chiến.

Nhất định phải cho những người Địa Phủ đó, biết sự lợi hại của Tiệt Giáo.

Một ngày nọ, Đa Bảo Đạo Nhân lại đang khoanh chân ngồi tu luyện trên quảng trường bên ngoài Bích Du Cung.

Đột nhiên, vô cùng Tử Khí từ trời giáng xuống, hội tụ về nơi sâu nhất của Bích Du Cung.

Đồng thời, ba thanh Tiên Kiếm xông thẳng lên trời, không ngừng xoay tròn quanh Bích Du Cung.

Tiên Kiếm khẽ rung động, phát ra từng tiếng kêu trong trẻo như ngọc, dường như đang hoan nghênh chủ nhân trở về.

Ngay cả Tru Tiên Trận Đồ cũng hiện lên phía trên Bích Du Cung, ba thanh Tiên Kiếm bay về phía trận đồ, treo lơ lửng trên đó.

Kiếm ý hủy diệt vô tận từ Tru Tiên Kiếm Trận phát tán ra, vững vàng bảo hộ Bích Du Cung.

Điều không hoàn mỹ là, chỉ có Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm ba thanh Tiên Kiếm.

Thiếu chủ kiếm Tru Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm Trận hiển nhiên không hoàn chỉnh, thiếu một lỗ hổng lớn, nhìn cực kỳ không hài hòa.

"Sư Tôn đã từ Thiên Đạo trung phục tô rồi!" Đa Bảo Đạo Nhân lại không có tâm trạng quản Tru Tiên Kiếm Trận đó, nhìn dị tượng Bích Du Cung, kinh hỉ nói.

Trong các động phủ khắp Kim Ngao Đảo, cũng từng đạo tiên quang màu xanh, vàng, hồng, trắng xông ra.

Đến trên quảng trường trước Bích Du Cung, đứng sau Đa Bảo Đạo Nhân.

Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh

Mẫu, Tam Tiêu Tỷ Muội, Triệu Công Minh, Thập Thiên Quân và những người khác.

Đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ gần như đều tề tựu.

Nhìn Bích Du Cung bị kiếm ý của Tru Tiên Kiếm Trận và Tử Khí từ trời giáng xuống bao vây, đầy kinh hỉ.

Đặc biệt là Đa Bảo Đạo Nhân, trong lòng càng thở phào một hơi.

Thông Thiên Giáo Chủ không ở đây, một mặt phải an ủi các Sư Đệ Sư Muội, một mặt lại phải nghiêm cấm xuất ngoại.

Đồng thời lo lắng những người Địa Đạo đó có đột kích Kim Ngao Đảo hay không.

Giờ đây Thông Thiên Giáo Chủ phục tô, lòng hắn cuối cùng cũng hoàn toàn buông xuống.

Cùng lúc đó, trong Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn, cũng có Tử Khí từ trời giáng xuống đổ vào nơi sâu nhất của Ngọc Hư Cung.

Các đệ tử Xiển Giáo trong lòng cũng vô cùng hân hỉ, nhưng so với mọi người ở Tiệt Giáo lại bình tĩnh hơn không ít.

Dù sao cũng đã có một lần kinh nghiệm rồi.

Phía Tây Hồng Hoang Đại Lục, dị tượng tương tự cũng xuất hiện ở Đại Lôi Âm Tự trên Tu Di Sơn.

Những Thiên Đạo Thánh Nhân bị Hư Không Đạo Nhân giết, đều đã từ Thiên Đạo trung phục tô rồi.

"Thông Thiên và Nguyên Thủy đều đã phục tô rồi." Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân chú ý đến dị tượng thiên địa trên Côn Luân Sơn và Kim Ngao Đảo, sắc mặt mừng rỡ nói.

Giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên tuy có chút hiềm khích, nhưng Lão Quân là thủ lĩnh của Tam Thanh.

Hiện tại mối quan hệ với Lão Quân và Thông Thiên đều không tệ.

Huống hồ giờ đây áp lực Địa Đạo càng ngày càng lớn, nếu Thánh Nhân bên Thiên Đạo phục tô thì Lão Quân cũng sẽ nhẹ nhõm hơn.

Tuy trước đây sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, lại bị Hư Không Đạo Nhân cướp đi ba kiện Pháp Bảo đỉnh cấp là Thái Cực Đồ, Tru Tiên Kiếm và Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Nhưng giờ đây có Hồng Quân Đạo Tổ thân lâm, thêm vào sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân, thì đối với Địa Đạo sẽ chiếm ưu thế.

"Bàn Cổ Phiên, cũng nên trả lại chủ nhân rồi." Lão Quân khẽ vẫy tay, Bàn Cổ Phiên đang lơ lửng ở một góc Bát Cảnh Cung liền bay vào tay Người.

Sau đó Lão Quân nhẹ nhàng ném đi, Bàn Cổ Phiên lặng lẽ xé rách không gian, bay về phía Ngọc Hư Cung trên Côn Luân Sơn.

Đối với Bàn Cổ Phiên, Lão Quân cũng không dùng nó như Pháp Bảo trong tay mình.

Đối với Lão Quân, kỳ thực Bàn Cổ Phiên còn thích hợp hơn Thái Cực Đồ để làm Tiên Thiên Chí Bảo.

Dù sao Thái Cực Đồ tuy uy lực cực đại, lại có thể vượt qua thời không, lực phòng ngự càng kinh người.

Nhưng lại xung đột với Linh Lung Tháp, dù sao lực phòng ngự của Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp còn trên Thái Cực Đồ.

Lão Quân lại thiếu thủ đoạn công phạt.

Chương 128

Với tu vi của Lão Quân, khi đối chiến với Thiên Đạo Thánh Nhân khác, không thể hiện rõ.

Nhưng nếu đối đầu với những tồn tại có tu vi không chênh lệch nhiều hoặc mạnh hơn nhiều, vấn đề thiếu thủ đoạn công phạt sẽ hiển nhiên.

Có Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp trong tay, nếu thêm vào Bàn Cổ Phiên, một Tiên Thiên Chí Bảo mang tính công phạt.

Với tu vi của Lão Quân, thực lực sẽ được đề thăng cực đại.

Một đối một, ước chừng cũng có thể quấn lấy Hư Không Đạo Nhân một trận.

Nhưng nếu không có Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy e rằng chỉ một lần chạm mặt sẽ bị Hư Không Đạo Nhân tiêu diệt.

Huống hồ Lão Quân tin rằng, nếu mượn Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy khẳng định cũng sẽ đồng ý, như lần trước trong Thời Không Loạn Lưu vậy.

Một khi lấy đi Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy chỉ còn Chư Thiên Khánh Vân trong tay, tuyệt đối không phải đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Với tính cách tâm cao khí ngạo của Nguyên Thủy, nếu thật sự cướp đi Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy chỉ sợ sẽ tuyệt liệt với hai người, không chết không ngừng.

"Đều vẫn lạc trong tay Hư Không Đạo Nhân rồi, hi vọng quan hệ giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên có thể tốt hơn một chút." Lão

Quân thở dài một tiếng.

Hiềm khích giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên không thể không nhìn ra.

Từ khi Nguyên Thủy vẫn lạc tu vi đảo thoái, Thông Thiên Giáo Chủ lại thực lực đại tiến, càng đặc biệt rõ ràng.

Nguyên Thủy vốn tâm cao khí ngạo, kết quả lại là Thiên Đạo Thánh Nhân đầu tiên bị giết, khiến hắn cảm thấy sỉ nhục lớn.

Sau khi phục tô từ Thiên Đạo lại phát hiện thực lực của Thông Thiên đã vượt qua mình.

Trong lòng Nguyên Thủy, vì lần trước Thông Thiên đã bỏ mình đi trước, mới dẫn đến mọi chuyện.

Giờ đây cả hai người đều đã vẫn lạc trong tay Hư Không Đạo Nhân, Lão Quân cũng hi vọng quan hệ giữa hai người có thể tốt hơn một chút. ...

"Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề đều phục tô rồi, hừ!" Nữ Oa Nương Nương trong Oa Hoàng Cung cũng cảm ứng được ba vị Thánh Nhân từ Thiên Đạo trung phục tô.

Nhưng trên mặt Nữ Oa lại không có vẻ hỉ duyệt.

Trận đại chiến đó khiến Nữ Oa thấy được Thiên Đạo và Hồng Quân thiên vị Tam Thanh và những người khác đến mức nào, trong lòng có chút bất mãn.

Giờ đây ngay cả Pháp Bảo lợi hại nhất là Sơn Hà Xã Tắc Đồ cũng đã mất, Nữ Oa Nương Nương trong lòng càng cực kỳ không vui.

Nữ Oa thậm chí trong lòng đã hạ quyết tâm, sau này gặp chuyện như vậy tuyệt đối không can dự nữa.

Dù sao hiện tại ngay cả Pháp Bảo tiện tay cũng không có, lấy gì đi

đối phó Hư Không Đạo Nhân.

"Chuẩn Đề Đạo Huynh cũng phục tô rồi, ta đi thăm hỏi một chút cũng tốt." Nữ Oa Nương Nương đột nhiên thở dài một tiếng nói.

Dù sao Tây Phương Nhị Thánh cùng cảnh ngộ với nàng, cho nên Nữ Oa Nương Nương đối với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người cũng không có bất mãn.

Huống hồ khi xưa đối chiến Hư Không Đạo Nhân, sau khi mất Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nàng đã nhờ Tiếp Dẫn Đạo Nhân bảo hộ.

Nữ Oa Nương Nương tự nhiên cảm thấy Tây Phương Nhị Thánh đáng tin cậy hơn một chút. ...

Trong Bất Chu Sơn!

"Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người đã từ Thiên Đạo trung phục tô rồi." Hậu Thổ vốn đang nói chuyện với Hư Không Đạo Nhân đột nhiên nhắm mắt lại, dường như đang cảm thụ điều gì đó.

Sau đó, Hậu Thổ nói với Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân dù sao cũng là Pháp Tắc Thánh Nhân, hoàn toàn không dựa vào Hồng Hoang Thế Giới và Thiên Đạo.

Tự nhiên không cảm thụ được những biến hóa vi diệu trong Thiên Đạo đó.

Với thực lực của Người tuy có thể trực tiếp nhìn xuyên qua Kim Ngao Đảo, Côn Luân Sơn và những nơi như vậy.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại không có hứng thú ngày ngày đi chú ý Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy Thiên Tôn và những người khác.

Với tu vi của Người, đừng nói Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn mấy người, ngay cả Lão Quân có tu vi cao nhất, trước mặt

Người cũng hoàn toàn không đáng để nhìn.

Cả Hồng Hoang Thế Giới, người thật sự đáng để Hư Không Đạo Nhân coi trọng cũng chỉ có một Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp đạo mà thôi.

"Thiên Đạo Thánh Nhân, Địa Đạo Thánh Nhân cũng có chỗ tốt." Hư Không Đạo Nhân nghe lời Hậu Thổ nói, cười khẽ.

"Tuy rằng những Thánh Nhân dựa vào Hồng Hoang Thế Giới để thành Thánh thực lực không bằng ta, nhưng giữ mệnh quả thật có một tay." Thực lực của Nguyên Thủy, Thông Thiên thậm chí Lão Quân trong mắt Hư Không Đạo Nhân đều là tầm thường, nhưng quả thật quá khó để giết chết.

Trừ Lão Quân ra, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại Hư Không Đạo Nhân đều có thể dễ dàng giết chết.

Nhưng giết chết rồi, họ cũng sẽ từ Thiên Đạo trung phục sinh.

Năng lực này, khiến Hư Không Đạo Nhân cũng có chút ghen tị.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người đứng bên cạnh nghe, lại căn bản không dám mở miệng.

Thực lực Thánh Nhân không bằng mình, cũng chỉ có Hư Không Đạo Nhân trước mắt này dám nói lời như vậy.

Bất luận Thiên Đạo Thánh Nhân Lão Quân, Nguyên Thủy và những người khác, hay Địa Đạo Thánh Nhân Trấn Nguyên Tử, Minh Hà mới thành Thánh.

Ai mà chẳng là tồn tại mà chỉ cần dậm chân một cái, cả Hồng Hoang Thế Giới đều phải rung chuyển.

Dưới Thánh Nhân, đều là kiến hôi.

Câu nói đó Thánh Nhân nói ra tuyệt không phải khoác lác.

Vô số năm trong Hồng Hoang Thế Giới, những cường giả dám khiêu khích Thánh Nhân lại bị một chưởng đánh chết, đã để lại những bài học đẫm máu.

"Với chiến lực của vị trước mắt này, quả thật có tư cách nói thực lực Thánh Nhân không bằng mình a." Cửu Phượng lén lút liếc nhìn Hư Không Đạo Nhân một cái, trong lòng thầm nói.

Sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân, mang theo vô số Tiên Thiên Linh Bảo, trong đó lại có Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ và những Tiên Thiên Chí Bảo khác.

Sau một trận chiến, ba vị bị trực tiếp giết chết, ngay cả Thái Cực Đồ cũng bị cướp đi.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ sau khi hợp đạo đích thân giáng lâm, e rằng sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân không còn ai sống sót.

Từ miệng Hư Không Đạo Nhân nói ra câu "thực lực Thánh Nhân không bằng mình", cũng không có bất kỳ ai dám phản bác.

"Ngươi cũng có thể ký thác Chân Linh vào Địa Đạo." Hậu Thổ nghe lời Hư Không Đạo Nhân nói, chớp chớp mắt trêu chọc.

"Ta bảo chứng, có thể khiến quyền lực của ngươi trong Địa Đạo tuyệt đối không dưới ta.

Nếu ngươi bằng lòng, thậm chí có thể trực tiếp làm chấp chưởng giả Địa Đạo." Cửu Phượng và những người khác trong lòng hít một ngụm khí lạnh.

Chấp chưởng giả Địa Đạo, đó chính là tồn tại cùng cấp với Hồng Quân Đạo Tổ sau khi hợp đạo.

Thậm chí xét về địa vị, chấp chưởng giả Địa Đạo còn cao hơn địa vị của Hồng Quân Đạo Tổ không ít.

Chỉ là hiện tại sức mạnh Địa Đạo không bằng Thiên Đạo, cho nên sức mạnh của Hậu Thổ không bằng Hồng Quân mà thôi.

Chỉ cần sức mạnh Địa Đạo khôi phục đến trình độ của Thiên Đạo, sức mạnh mà Hậu Thổ có thể chưởng ác tuyệt đối sẽ vượt qua Hồng Quân.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu mấy người đều có ý muốn khuyên can.

Dù sao Hư Không Đạo Nhân dù có che chở Vu Tộc đến mấy, cũng là người ngoài.

Chỉ có Hậu Thổ Nương Nương mới là Tổ Vu, Tổ Thần của Vu Tộc, cho nên Vu Tộc tự nhiên không muốn thấy Hậu Thổ Nương Nương từ bỏ chức vị chấp chưởng giả Địa Đạo.

Nhưng ba người đều không dám mở miệng, dù sao đó là chuyện riêng tư của người khác.

Huống hồ với địa vị của Hậu Thổ, quyết định của nàng không đến lượt ba người bọn họ xen vào.

Hư Không Đạo Nhân nghe lời Hậu Thổ nói đều ngẩn ra, không ngờ Hậu Thổ lại nguyện ý đến mức đó.

Nhìn dáng vẻ của Hậu Thổ, Hư Không Đạo Nhân tin rằng nàng tuyệt đối chân tâm.

"Thôi rồi, ta không nguyện ý bị trói buộc." Hư Không Đạo Nhân cười lắc đầu nói, với thực lực hiện tại của Người, có thể đánh giết đối thủ, ký thác Chân Linh vào Địa Đạo cũng vô dụng.

Hư Không Đạo Nhân hiện tại toàn lực xuất thủ, có thể đánh tàn cả Hồng Hoang Thế Giới.

Một khi Hồng Hoang Thế Giới tàn phá, sức mạnh Thiên Đạo Địa

Đạo sẽ suy yếu đến cực điểm.

Huống hồ có thể giết chết một lần, tự nhiên có thể giết chết lần thứ hai, trong mắt Hư Không Đạo Nhân không có ý nghĩa gì.

Ký thác Chân Linh vào Địa Đạo, Hư Không Đạo Nhân sẽ phải hành sự theo quy tắc Địa Đạo.

Khi xưa Hư Không Đạo Nhân lựa chọn tu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đi con đường Pháp Tắc Thánh Nhân, chẳng phải vì không muốn bị trói buộc sao.

Nếu không thì sớm đã thành Thánh hợp đạo như Hồng Quân.

Nếu khi xưa Người không lựa chọn tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân, thì Hồng Quân và ai có thể hợp đạo thì chưa biết.

Dù sao Hồng Quân tuy có Tạo Hóa Ngọc Điệp, một Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng Hư Không Đạo Nhân lại có Hệ Thống cường đại hơn. ...

Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung!

Cùng với Tử Khí không ngừng quán nhập, Thánh thể và Nguyên Thần của Thông Thiên Giáo Chủ đang nhanh chóng trọng tổ.

Trong chốc lát, cùng với việc tất cả Tiên Linh Tử Khí bị Thông Thiên Giáo Chủ hấp thu hết, Người cũng từ Thiên Đạo trung triệt để phục tô.

Chỉ thấy Thông Thiên Giáo Chủ khoanh chân ngồi trên vân sàng, trong đôi mắt Người lóe lên từng tia kiếm ảnh.

Mỗi một đạo kiếm ảnh dường như đều có thể xé nát vô cùng không gian, hủy diệt vô cùng đại thế giới.

"Cái chết ư?" Thông Thiên Giáo Chủ cảm thán như có điều suy nghĩ.

Nhìn từ khí tức, thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ quả thật đã

giảm đi không ít.

Nhưng Người cũng không quá để tâm.

Cảnh giới của Người đại thể vẫn còn đó, loại thực lực thoái bộ này không bao lâu nữa sẽ tu luyện lại được.

Quan trọng nhất là lần vẫn lạc này, lại khiến Thông Thiên lĩnh ngộ thêm một lần Hủy Diệt Chân Lý.

Thông Thiên Giáo Chủ cảm thấy, Hủy Diệt Kiếm Đạo của Người lại có thể đề thăng một chút.

"Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, các ngươi đều vào đi!" Kiếm ảnh trong mắt Người vừa thu lại, phong mang toàn thân Thông Thiên Giáo Chủ liền thu liễm.

Chương 129

Cảm thụ các đệ tử đang chờ đợi bên ngoài, Thông Thiên phân phó.

Bên ngoài Bích Du Cung, các đệ tử Tiệt Giáo vốn đang nhìn Tru Tiên Trận Đồ lơ lửng bên ngoài Bích Du Cung và ba kiện kiếm đột nhiên xông vào trong Bích Du Cung.

Ngay sau đó liền nghe thấy tiếng của Thông Thiên Giáo Chủ.

Tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều đại hỉ, vội vàng tiến vào trong Bích Du Cung.

"Bái kiến Sư Tôn, chúc mừng Sư Tôn từ Thiên Đạo trung phục tô!" Đa Bảo và những người khác vừa tiến vào Bích Du Cung, liền thấy Thông Thiên Giáo Chủ đang khoanh chân ngồi trên vân sàng.

Chúng đệ tử đều đại hỉ tham bái.

"Đều đứng dậy đi!" Thấy tình nghĩa mà các đệ tử bộc lộ, Thông Thiên Giáo Chủ cười nói.

Tuy vừa mới từ Thiên Đạo trung phục tô, nhưng những chuyện xảy ra trong Tiệt Giáo những năm qua Người cũng rõ.

Đối với tấm lòng hiếu thảo của đệ tử, Thông Thiên Giáo Chủ cũng cảm động.

"Sư Tôn, con có cần tìm Địa Phủ báo thù không?" Triệu Công Minh bước lên một bước, thỉnh cầu Thông Thiên Giáo Chủ.

Giờ đây Thông Thiên Giáo Chủ đã phục tô, cũng nên báo mối thù năm xưa rồi.

"Báo thù, báo thù?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi ngược lại.

"Sư Tôn, Người...?" Triệu Công Minh lập tức bị nghẹn lại.

Chẳng lẽ không báo thù cho Sư Tôn bị Hư Không Đạo Nhân của Địa Đạo giết chết sao?

Cũng là quá không tôn kính Thông Thiên Giáo Chủ rồi.

"Bản tọa phụng Thiên Đạo chi mệnh hành sự, loại đấu pháp này vốn là các bên dựa vào tu vi, tự an sinh tử.

Kỹ nghệ không bằng người, có gì mà báo thù." Thông Thiên Giáo Chủ thản nhiên nói.

Thật ra, Thông Thiên trong lòng thật sự không có ý kiến gì với Hư Không Đạo Nhân.

Dù sao hai lần đột phá đều có liên quan đến Hư Không Đạo Nhân, tuy lần thứ hai là vì bị giết chết.

Huống hồ hai lần đối địch với Hư Không Đạo Nhân đều không phải ý muốn của Người.

Đã tìm đến tận cửa, sáu đấu một còn không phải đối thủ, bị giết chết thì có gì mà oán trách.

"Sư Tôn, chẳng lẽ cứ như vậy sao?" Đa Bảo Đạo Nhân cũng hỏi.

Tuy nhiều năm qua vẫn luôn ngăn cản các Sư Đệ đi tìm Địa Phủ báo thù.

Nhưng đó cũng là vì Tiệt Giáo không có Thông Thiên Giáo Chủ làm chủ tâm cốt, không có nghĩa là Đa Bảo không bất mãn với Địa Phủ.

"Chuyện này không cần các ngươi lo lắng.

Vốn là chuyện giữa Thánh Nhân ta." Thông Thiên Giáo Chủ cười nói: "Cùng lắm là thêm ân oán giữa Địa Phủ và Thiên Đình." "Ta thân là Thiên Đạo Thánh Nhân không thể tránh khỏi, nhưng đệ tử Tiệt Giáo ta cố gắng tránh cuốn vào phân tranh." "Vâng, Sư Tôn!" Tuy có chút

không cam lòng, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ đã mở lời, chúng đệ tử cũng chỉ có thể tuân lệnh.

"Được rồi, tiếp tục tu luyện!

Vi sư ra ngoài một chuyến." Thông Thiên Giáo Chủ phân phó một tiếng, chuẩn bị rời đi.

"Sư Tôn, Người muốn đi đâu?" Đa Bảo Đạo Nhân vội vàng hỏi.

"Cầu kiếm!" Thông Thiên Giáo Chủ trả lời một câu, ngay sau đó toàn bộ người Người biến mất không thấy tăm hơi.

"Cầu kiếm?

Sư Tôn muốn đi cầu kiến Đạo Tổ sao?" Triệu Công Minh mơ hồ nói.

"Vô nghĩa, trừ Đạo Tổ ra.

Ai có tư cách để Sư Tôn phải cầu kiến?" Kim Linh Thánh Mẫu liếc mắt nhìn Triệu Công Minh nói.

Triệu Công Minh vừa định gật đầu, Vân Tiêu Tiên Tử đột nhiên ôn nhu mở miệng.

"Cái đó, ý của Sư Tôn, hẳn là chỉ muốn cầu lại Tru Tiên Kiếm thôi?" Tại Côn Luân Sơn.

Bàn Cổ Phiên xé toạc không gian, trực tiếp xuất hiện bên ngoài Ngọc Hư Cung, sau đó liền lao thẳng vào.

Trong Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tọa lạc trên bồ đoàn, tiếp nhận Bàn Cổ Phiên vào trong tay.

"Hư Không Đạo Nhân!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng nghiến lợi niệm thầm, lại một lần bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết.

“Thật tốt, Bàn Cổ Phiên chưa bị đoạt đi.” Vuốt ve Bàn Cổ Phiên, cảm thụ sát phạt chi lực bành trướng trong đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn mới an tâm đôi chút.

Dù vô cùng tín nhiệm Lão Quân, nhưng khi Bàn Cổ Phiên chưa trở về tay, Nguyên Thủy trong lòng vẫn có chút bất an.

Dẫu sao Thái Cực Đồ đã bị Hư Không Đạo Nhân cướp đi, trong tay Lão Quân cũng không còn Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu Lão Quân trong khoảng thời gian này cưỡng hành luyện hóa Bàn Cổ Phiên.

Vậy thì Nguyên Thủy Thiên Tôn, người còn chưa phục hồi hoàn toàn trong Thiên Đạo, hầu như không có bất kỳ biện pháp nào có thể ngăn cản.

Huống hồ Nguyên Thủy trong lòng rõ ràng, Lão Quân có Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Tháp trong tay, nhưng thực ra lại thiếu loại chí bảo công phạt như Bàn Cổ Phiên.

Bởi vậy, đối với việc Lão Quân có trả Bàn Cổ Phiên hay không, y cũng không nắm chắc trong lòng.

Nhưng nay Bàn Cổ Phiên đã hoàn toàn trở về tay, Nguyên Thủy trong lòng mới triệt để thở phào nhẹ nhõm.

“Ồ, hiện giờ trong Tam Thanh.

Thậm chí trong các Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ có ta có Tiên Thiên Chí Bảo.” Ánh mắt Nguyên Thủy lóe lên, đột nhiên nhận ra một chuyện.

Ba đại Tiên Thiên Chí Bảo của Hồng Hoang Thế Giới là Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên và Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung sau khi Thái Nhất bị Thập Nhị Tổ Vu giết chết thì

không rõ tung tích, sau lại không hiểu sao rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân.

Hiện giờ xem ra hẳn là Hậu Thổ đã mang Hỗn Độn Chung đi khi đó.

Thái Cực Đồ trong trận đại chiến lần trước cũng bị Hư Không Đạo Nhân cướp đi luyện hóa.

Hiện nay Tiên Thiên Chí Bảo duy nhất bên phía Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ còn lại Bàn Cổ Phiên trong tay y.

Chỉ có người nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo mới biết những Tiên Thiên Chí Bảo này khủng bố đến mức nào.

"Không chừng, ta có cơ hội trở thành thủ lĩnh Thánh Nhân, ít nhất hẳn là có thể sánh vai cùng Lão Quân Sư Huynh." Nguyên Thủy Thiên Tôn xưa nay tâm cao khí ngạo, muốn đè đầu tất cả mọi người.

Tây Phương Nhị Thánh Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề xưa nay không được y để mắt tới.

Còn Nữ Oa Nương Nương, chỉ là phận nữ nhi, lại vô tranh với đời, trong tay cũng không có pháp bảo lợi hại, Nguyên Thủy càng không để tâm.

Theo Nguyên Thủy thấy, người có tư cách cạnh tranh vị trí thủ lĩnh Thánh Nhân cũng chỉ có Lão Quân.

Không sai, Thông Thiên thậm chí còn không được Nguyên Thủy để mắt tới.

Dẫu sao Tru Tiên Kiếm Trận, được xưng là đệ nhất đại trận Hồng Hoang Thế Giới.

Cũng chỉ khi Thiên Địa Đại Kiếp khủng bố nhất, mượn vô tận sát khí của Thiên Địa trước đó, mới có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí

Bảo.

Thông Thiên không có Tiên Thiên Chí Bảo trấn áp khí vận, làm sao có thể so sánh với Lão Quân.

Chỉ là tu vi của Lão Quân vẫn luôn áp đảo y không ít, trong tay lại có hai chí bảo là Thái Cực Đồ và Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp.

Bởi vậy Nguyên Thủy căn bản không có cơ hội tranh giành với Lão Quân.

Nhưng hiện giờ Thái Cực Đồ trong tay Lão Quân đã bị Hư Không Đạo Nhân cướp đi.

Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp tuy là Công Đức Chí Bảo, nhưng cũng không thể sánh với Tiên Thiên Chí Bảo như Bàn Cổ Phiên.

Chỉ cần tu vi của Nguyên Thủy không chênh lệch nhiều với Lão Quân, dựa vào Bàn Cổ Phiên chưa chắc không thể kháng cự với Lão Quân.

Dù Nguyên Thủy trong lòng vẫn luôn tôn kính Lão Quân, không muốn đối đầu.

Nhưng đối với Nguyên Thủy có tâm khí cực cao, trở thành thủ lĩnh Thánh Nhân gần như là mục tiêu duy nhất sau khi thành Thánh.

Dẫu sao Thánh Nhân bất tử bất diệt, ngoại trừ cái đó, cũng khó có truy cầu nào khác.

"Ừm, Thông Thiên đi Bất Chu Sơn làm gì?" Đúng lúc này, Nguyên Thủy nhìn về phía Hồng Hoang Đại Lục, vừa vặn phát hiện Thông Thiên Giáo Chủ đang vội vã đi về Bất Chu Sơn.

"Bất Chu Sơn, Phiên Thiên Ấn của ta!" Nguyên Thủy Thiên Tôn

thấy Bất Chu Sơn đã được tu phục như ban đầu, tự nhiên biết chắc chắn là Hư Không Đạo Nhân đã dùng Phiên Thiên Ấn mà làm.

Dẫu sao đỉnh núi Bất Chu Sơn bị cắt đứt đã bị luyện hóa thành Phiên Thiên Ấn.

Vì Bất Chu Sơn đã được tu phục như ban đầu, vậy Phiên Thiên Ấn chắc chắn cũng mất rồi.

Theo lẽ thường, Nguyên Thủy trong lòng lại một trận phẫn nộ, sau đó lại chuyển sang bất lực.

Ngay cả Lão Quân bị cướp Thái Cực Đồ còn không có biện pháp, huống chi là một Phiên Thiên Ấn.

"Thông Thiên chắc chắn đi đòi lại Tru Tiên Kiếm, e rằng chỉ là si tâm vọng tưởng." Nguyên Thủy Thiên Tôn suy nghĩ một lát, biết được mục đích của Thông Thiên Giáo Chủ.

Không khỏi cười lạnh một tiếng.

Với mối quan hệ Thiên Đạo và Địa Đạo hiện giờ, Hư Không Đạo Nhân há sẽ giao Tru Tiên Kiếm cho Thông Thiên Giáo Chủ, để bên Thiên Đạo có thêm một Linh Bảo cường đại.

Phải biết rằng Tru Tiên Kiếm Trận hoàn chỉnh được xưng là có thể tranh phong với Tiên Thiên Chí Bảo.

Loại Kiếm Trận tàn khuyết thiếu mất chủ kiếm này, e rằng ngay cả một phần mười uy năng của bản hoàn chỉnh cũng không có.

Trong mắt Nguyên Thủy, Thông Thiên đi đòi lại Tru Tiên Kiếm chẳng khác nào nằm mơ giữa ban ngày.

Không bị đánh chết thêm lần nữa đã là không tồi, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng thật sự mong chờ Hư Không Đạo Nhân ra tay với Thông Thiên thêm một lần.

“Không có Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên còn tranh gì với ta.” Nội tâm Nguyên Thủy Thiên Tôn vô cùng vui sướng, tựa hồ việc bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết thêm lần nữa cũng không còn khó chịu đến thế.

Tam Thanh đều cực kỳ tự ngạo, giống như Nguyên Thủy vẫn luôn tranh giành với Lão Quân.

Thông Thiên cũng vẫn luôn cảm thấy mình chưa chắc đã kém hơn Nguyên Thủy.

Tu vi Lão Quân quá cao, nên sự cạnh tranh giữa Tam Thanh thường là chuyện giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Lần trước Nguyên Thủy bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết khiến tu vi thụt lùi, Thông Thiên Giáo Chủ ngược lại lĩnh ngộ một tia Hủy Diệt Pháp Tắc khiến tu vi đại tiến.

Chương 130

Kết quả là thực lực của Thông Thiên hầu như sắp vượt qua y, khiến Nguyên Thủy vô cùng bất mãn.

Hiện giờ Thông Thiên Giáo Chủ mất Tru Tiên Kiếm, không thể lập thành Tru Tiên Kiếm Trận hoàn chỉnh.

Cảnh giới có cao hơn một chút thì sao, làm sao có thể cạnh tranh với y có Bàn Cổ Phiên.

"Hư Không Đạo Nhân cũng đã làm một chuyện tốt!" Trong lòng Nguyên Thủy nghĩ đến cảnh Thông Thiên Giáo Chủ không đòi lại được Tru Tiên Kiếm, sẽ bị nhục nhã một phen, không khỏi vui vẻ.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Nương Nương vừa chuẩn bị đi Tu Di Sơn, phát hiện động tác của Thông Thiên liền dừng lại.

Nhìn hướng đi của Thông Thiên, Bất Chu Sơn cũng chỉ có Tru Tiên Kiếm mới có thể hấp dẫn y.

"Không biết có đòi lại được không, nếu đòi lại được.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ của ta chẳng phải cũng có cơ hội sao." Nữ Oa Nương Nương cũng có chút hiếu kỳ.

Ngay sau đó lại nghiến răng thầm nghĩ, đột nhiên nguyên linh lạc ấn trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ đều đã bị phá hủy.

Rõ ràng Sơn Hà Xã Tắc Đồ chắc chắn đã bị người khác luyện hóa rồi.

Nếu thực sự bị người khác luyện hóa, hầu như không thể đòi lại được.

"Ừm, Thông Thiên làm gì vậy?" Tại Bất Chu Sơn, trong Đại Điện

Địa Phủ, Hậu Thổ đột nhiên nhíu mày hỏi.

Thông Thiên Giáo Chủ một đường hướng tây, đi về Bất Chu Sơn, căn bản không che giấu hành tung.

Là Hậu Thổ nắm giữ Địa Đạo, tự nhiên biết rõ chuyện này.

"Có thể vì gì?" Hư Không Đạo Nhân mỉm cười, tựa hồ sớm đã biết mục đích chuyến đi này của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Tru Tiên Kiếm!" Nhìn nụ cười của Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ lập tức phản ứng.

Thứ có thể khiến Thông Thiên sốt ruột đến vậy, cũng chỉ có Tru Tiên Kiếm.

Dẫu sao Tru Tiên Kiếm Trận là chí bảo lập giáo của Tiệt Giáo, pháp bảo cường đại nhất trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Có thể nói một nửa thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ đều dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận, không thể không vội vã.

"Vậy ngươi chuẩn bị cho y sao?" Hậu Thổ hiếu kỳ hỏi.

Với sự hiểu biết của nàng về Hư Không Đạo Nhân, đồ đã vào miệng thì không có chuyện nhả ra.

Phỏng chừng Thông Thiên Giáo Chủ sẽ phải ra về tay trắng.

"Cho, sao lại không cho." Hư Không Đạo Nhân cười nói: "Để xem y có thể lấy thứ gì để đổi." "Sớm đã có cách rồi phải không?

Là thứ gì?" Sự hiếu kỳ của Hậu Thổ cũng bị khơi dậy.

Ngay cả Cửu Phượng vẫn luôn ở bên cạnh cũng lén lút dựng tai nghe ngóng.

"Lát nữa sẽ biết thôi." Hư Không Đạo Nhân lại không trực tiếp trả lời, nói với Cửu Phượng và những người khác.

“Trước hết hãy lui xuống đi!” “Vâng!” Dù trong lòng Cửu Phượng cực kỳ hiếu kỳ.

Nhưng cũng biết chuyện giữa các Thánh Nhân, không cần phải tham dự, đành cùng Hình Thiên, Tương Liễu hai người lui xuống.

“Hậu Thổ Đạo Hữu, Hư Không Đạo Huynh, Tiệt Giáo Thông Thiên đến bái phỏng!” Ngoài Bất Chu Sơn, Thông Thiên Giáo Chủ cao giọng nói.

Lúc này từ bên ngoài nhìn vào Bất Chu Sơn, chỉ thấy những ngọn núi hùng vĩ sừng sững xuyên thẳng lên trời.

Còn về thế giới mà Vu Tộc và Địa Phủ tọa lạc, vì có kết giới của Bất Chu Sơn, từ thế giới bên ngoài hoàn toàn không thể nhìn thấy.

Nhưng với tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ, tự nhiên có thể nhìn xuyên qua thế giới ẩn giấu.

Nhưng y cũng không dám xông vào một cách thô bạo, dẫu sao cách đây không lâu đã có kẻ bị đánh chết ở bên trong.

“Vào đi!” Giọng Hư Không Đạo Nhân truyền đến, trên không trung xuất hiện một thông đạo đen kịt.

Thông đạo vô cùng sâu thẳm, hoàn toàn không biết dẫn đến đâu.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ không chút do dự, trực tiếp bước vào.

Với thực lực của Hư Không Đạo Nhân, nếu muốn làm hại y thì căn bản không cần phải phiền phức như vậy.

Dẫu sao Lục Thánh cùng xuất hiện còn bị chém giết như thái rau một nửa, huống chi hiện giờ chỉ có một mình y.

“Kính chào Hư Không Đạo Huynh, Hậu Thổ Đạo Hữu!” Xuyên qua thông đạo thời không, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp bước vào

trong Đại Điện Địa Phủ.

Nhìn Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân đang tọa lạc ở phía trước, Thông Thiên Giáo Chủ chắp hai tay lại hành lễ.

"Ngồi đi!" Hư Không Đạo Nhân đưa tay hư chỉ, dẫn Thông Thiên Giáo Chủ ngồi xuống, rồi mới hỏi.

"Thông Thiên Đạo Hữu đến vì việc gì?" Hậu Thổ liếc Hư Không Đạo Nhân một cái, rõ ràng biết mục đích của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng vẫn cố ý hỏi như vậy.

Nhưng Hậu Thổ cũng không vạch trần, chỉ an tĩnh ngồi một bên.

Cũng tò mò xem Hư Không Đạo Nhân sẽ đòi Thông Thiên Giáo Chủ dùng gì để đổi.

"Thông Thiên đến đây vì cầu kiếm, Tru Tiên Kiếm khi trước bị Đạo Huynh thu đi, nay ta đến đòi lại." Thông Thiên Giáo Chủ nói thẳng thừng.

"Khi trước Lục Thánh khiêu chiến ta, kiếm bị ta thu đi.

Nay muốn lấy về thì lấy về, làm gì có chuyện dễ dàng như vậy." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói.

"Tự nhiên sẽ không để Đạo Hữu chịu thiệt!" Thông Thiên Giáo Chủ dường như đã sớm đoán được Hư Không Đạo Nhân sẽ nói vậy, đã chuẩn bị sẵn sàng.

Ngay sau đó một Ngư Cổ, một cây Tử Điện Chùy, một cây Phất Trần xuất hiện trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhìn linh quang của những bảo bối này, đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

"Không phải định dùng mấy thứ này để đổi Tru Tiên Kiếm đấy chứ?" Hư Không Đạo Nhân cười khẩy nói.

Những Linh Bảo này đặt trong Hồng Hoang Thế Giới cũng là Tiên Thiên Linh Bảo cực kỳ trân quý, dẫu sao thứ có thể được Thông Thiên Giáo Chủ cất giữ chắc chắn không phải vật phàm.

Nhưng ba kiện Pháp Bảo này cũng không thể sánh với Tru Tiên Kiếm.

Hư Không Đạo Nhân sẽ không nghĩ rằng Thông Thiên Giáo Chủ chỉ chuẩn bị chừng đó.

Nếu thật sự như vậy, Thông Thiên không phải kẻ ngốc lại coi y là kẻ ngốc.

"Tự nhiên không phải, đây chỉ là vật bồi tặng." Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu nói.

Ba kiện Pháp Bảo tuy quả thật không tồi, nhưng cũng không thể sánh với Tru Tiên Kiếm.

Nghe lời Thông Thiên, không chỉ Hư Không Đạo Nhân, ngay cả Hậu Thổ cũng tập trung.

Vu Tộc không thể sử dụng Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng biết ba kiện Pháp Bảo kia cực kỳ bất phàm.

Hiện giờ Thông Thiên Giáo Chủ nói ba kiện Pháp Bảo này chỉ là vật bồi tặng, vậy bảo bối thực sự dùng để đổi Tru Tiên Kiếm phải quý giá đến nhường nào.

"Hai vị xin xem, vật này thế nào!" Thông Thiên Giáo Chủ nói với Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ.

Một cây cờ dài xuất hiện trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Cầm cây cờ dài, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng hiện lên một tia đau xót.

Có thể thấy nếu không phải vì Tru Tiên Kiếm, y tuyệt đối sẽ

không lấy ra bảo vật như vậy.

Cây cờ dài ước chừng một trượng, mặt cờ hình tam giác ngược, phía dưới có sáu dải cờ nhẹ nhàng bay phất phơ.

Toàn bộ mặt cờ có màu xám tối, ẩn ẩn có thể thấy vô số tàn hồn của Tiên Thiên Thần Thai Ma nổi lềnh bềnh trong mặt cờ.

Các loại phù văn thần thông ẩn hiện trong mặt cờ, trong cây cờ dài dường như ẩn chứa một thế giới âm u, tối tăm khác.

Linh quang của Pháp Bảo này cực kỳ ảm đạm, nhìn từ ba động Pháp Lực thậm chí còn xa xa không bằng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo Ngư Cổ, Tử Điện Chùy và Hỗn Nguyên Phất Trần.

"Vật gì vậy?" Hậu Thổ có chút hiếu kỳ hỏi.

Pháp Bảo này tuy nhìn từ linh quang thì xa xa không bằng ba kiện Pháp Bảo mà Thông Thiên Giáo Chủ vừa lấy ra.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ đã dùng bảo vật này để đổi Tru Tiên Kiếm, còn ba bảo vật kia chỉ là bồi tặng, đủ để thấy được sự cường đại của bảo bối này.

Với thân phận Thánh Nhân của Thông Thiên Giáo Chủ, lấy ra cây cờ dài mà mặt mày đầy đau xót, quyến luyến không rời, cho thấy cây cờ dài này quả thực phi phàm.

Chỉ là trong Hồng Hoang Thế Giới, Pháp Bảo hình cờ dài nổi tiếng nhất chỉ có Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Bàn Cổ Phiên dẫu sao cũng là một trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, hoàn toàn kế thừa sát phạt chi lực của Bàn Cổ.

Được xưng là đệ nhất công phạt Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng Bàn Cổ Phiên ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, Thông Thiên Giáo Chủ lẽ ra không thể có được.

Hậu Thổ dù sao cũng là một trong Thập Nhị Tổ Vu, từ thời Thái Cổ đã tung hoành Hồng Hoang, cũng từng giao thủ vô số lần với Tam Thanh và những người khác.

Chưa từng thấy Thông Thiên Giáo Chủ sử dụng Pháp Bảo này, nên Hậu Thổ trong lòng cũng có chút hiếu kỳ.

"Bảo vật này, tên là Lục Hồn Phiên!" Thông Thiên Giáo Chủ chậm rãi nói.

"Quả nhiên!" Hư Không Đạo Nhân trong lòng hiểu rõ.

Khi Thông Thiên Giáo Chủ vừa lấy ra cây cờ dài đó, nhìn thấy sáu dải cờ ở phần đuôi, Hư Không Đạo Nhân trong lòng đã có suy đoán.

Dẫu sao ở tiền thế, Thông Thiên Giáo Chủ trong tình cảnh tuyệt vọng đã dựa vào Lục Hồn Phiên để lật ngược tình thế.

Sau khi Tiệt Giáo thất bại ở tiền thế, Thông Thiên Giáo Chủ đã lấy bảo vật này ra, viết tên sáu người Nguyên Thủy, Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Cơ Phát, Khương Thượng lên sáu dải cờ dài.

Sau đó ngày đêm tế bái cây cờ dài, đợi đến thời điểm thích hợp, lay động cây cờ, những người có tên trên cờ đều mất mạng.

Dù Hư Không Đạo Nhân vô cùng hoài nghi về việc cây cờ này có thể giết chết Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác hay không.

Dẫu sao nếu có thể dễ dàng giết chết bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân như vậy, thì cây cờ này e rằng còn khủng bố hơn nhiều so với ba đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Chỉ là Hư Không Đạo Nhân nghĩ, nếu Thông Thiên Giáo Chủ đã trịnh trọng như vậy.

Cây cờ dài không thể giết chết mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia,

chỉ cần trọng thương, cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận, chưa chắc đã không có một tia cơ hội lật ngược tình thế.

Từ đó có thể thấy Lục Hồn Phiên khủng bố đến mức nào, cho dù không thể giết chết bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ngay cả chỉ trọng thương, thậm chí khinh thương bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, uy lực Pháp Bảo cũng đủ để chấn nhiếp Hồng Hoang.

Chương 131

Chỉ là Thông Thiên Giáo Chủ sau này nhìn người không rõ, giao Lục Hồn Phiên cho Trường Nhĩ Định Quang Tiên bảo quản.

Kết quả là không ngờ, Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một trong Thất Tiên đã theo y vô số năm, lại phản bội.

Đem Lục Hồn Phiên trực tiếp giao cho Nguyên Thủy Thiên Tôn một phe, khiến kế hoạch thất bại trong gang tấc.

"Lục Hồn Phiên là một Tiên Thiên Linh Bảo cực kỳ đặc thù.

Phẩm cấp không dễ xác định, nhưng uy lực tuyệt đối phi phàm, thậm chí còn trên cả Tru Tiên Chủ Kiếm." Thông Thiên Giáo Chủ tự tin nói.

"Chỉ cần viết tên lên dải cờ, ngày đêm tế bái, đến thời điểm thích hợp, lay động cây cờ.

Người có tên trên cờ ắt phải chết, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể tránh khỏi." Đến đoạn Thánh Nhân cũng không thể tránh khỏi, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút chột dạ.

Dẫu sao y chưa từng dùng Lục Hồn Phiên ra tay với Thánh Nhân, cũng không biết có thật sự giết được Thánh Nhân hay không.

Nhưng Thông Thiên tin chắc, cây cờ dài này hoàn toàn có thể gây thương tích cho Thánh Nhân.

"Vậy vì sao khi trước ngươi không dùng nó đối phó với ta?" Hư Không Đạo Nhân có chút hiếu kỳ hỏi.

Nếu Lục Hồn Phiên thật sự có uy năng cường đại như vậy, vì sao Thông Thiên không lấy ra đối phó với y.

Dù Hư Không Đạo Nhân tin tưởng với thực lực của mình, Lục Hồn Phiên không thể giết chết, thậm chí ngay cả trọng thương cũng không làm được.

Nhưng nếu vào thời khắc quan trọng, một vết thương nhẹ cũng đủ để ảnh hưởng, thậm chí thay đổi cục diện chiến trường.

"Lần đầu tiên đối địch với Đạo Huynh, chỉ là phụng mệnh để cứu Chuẩn Đề mà thôi.

Ta và Tây Phương Giáo Nhị Thánh vốn không có giao tình, tự nhiên không đáng dùng vật ác độc như vậy đối với Đạo Huynh." Thông Thiên Giáo Chủ thẳng thắn nói.

Khi trước Tam Thanh đối địch với Hư Không Đạo Nhân lần đầu, cũng chỉ vì mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ mà thôi.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ yêu cầu Tam Thanh và những người khác ra tay, Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người còn mong Hư Không Đạo Nhân giáo huấn Tây Phương Nhị Thánh.

Dẫu sao Tây Phương Nhị Thánh minh bạch hay ám muội vẫn luôn khiêu chiến vị trí của Tam Thanh và những người khác, Nguyên Thủy, Thông Thiên và những người khác đều hiểu rõ trong lòng.

Chỉ là Tây Phương Giáo vẫn luôn ở tận Tây Phương, căn bản không tiến vào được nơi phúc địa long thịnh, lại cùng là Thiên Đạo Thánh Nhân, đệ tử của Hồng Quân.

Tam Thanh cũng không tiện tính toán, nhưng chủ động cứu thì cũng không thể.

"Sau đó Nguyên Thủy bị Đạo Huynh vây khốn, ta vội vã chạy đến, làm sao kịp dùng Lục Hồn Phiên.

Huống hồ khi đó Đạo Huynh đã có Hỗn Độn Chung, có Hỗn Độn Chung hộ thể, Lục Hồn Phiên cũng không có tác dụng lớn." Thông

Thiên Giáo Chủ nói thẳng thắn.

Bất kể là việc cứu Nguyên Thủy sau đó, hay lần phụng lệnh Thiên Đạo viện trợ Thiên Đình, Thông Thiên đều là lâm thời ra tay.

Lục Hồn Phiên cần phải làm phép viết tên địch nhân lên dải cờ, cần ngày đêm tế bái, Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không kịp chuẩn bị.

Huống hồ Hư Không Đạo Nhân còn có Hỗn Độn Chung và các Tiên Thiên Chí Bảo khác.

Nếu có Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu, Hư Không Đạo Nhân sẽ dễ dàng bị Lục Hồn Phiên làm bị thương ư.

Vậy Lục Hồn Phiên có thể trở thành đệ nhất Chí Bảo Hồng Hoang Thế Giới rồi, thậm chí còn xa trên cả ba đại Tiên Thiên Chí Bảo.

"Dùng Pháp Bảo để đổi, không sợ ta sau này dùng nó đối phó với ngươi sao." Hậu Thổ ở một bên hỏi.

Lục Hồn Phiên thần bí và cường đại như vậy, nếu là Hậu Thổ thì tuyệt đối sẽ không nỡ lấy ra để đổi.

"Với thực lực của Hư Không Đạo Huynh, đối phó với ta căn bản không cần dùng đến Lục Hồn Phiên." Thông Thiên Giáo Chủ nói thẳng.

Nếu không phải như vậy, tự nhiên sẽ không lấy loại Pháp Bảo này ra đổi.

Nhưng hiện giờ Hư Không Đạo Nhân đã có Thái Cực Đồ.

Hư Không Đạo Nhân có hai đại Tiên Thiên Chí Bảo trong tay, muốn đối phó y không chút tốn sức.

Căn bản không cần cầm Lục Hồn Phiên và các Pháp Bảo khác, ngày ngày đêm đêm tế bái.

Có công phu tế bái đó, Hư Không Đạo Nhân sớm đã lên Kim Ngao Đảo giết y rồi.

"Thế nào?

Hư Không Đạo Huynh, Hậu Thổ Đạo Hữu.

Lục Hồn Phiên chỉ riêng uy lực tuyệt đối đã vượt xa Tru Tiên Kiếm, thêm vào ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo Ngư Cổ, Tử Điện Chùy và Hỗn Nguyên Phất Trần.

Liệu có thể đổi lại Tru Tiên Kiếm không?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi.

Theo y nghĩ, Hư Không Đạo Nhân nhất định sẽ đồng ý.

Dẫu sao Tru Tiên Chủ Kiếm tuy là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực cường đại không gì sánh bằng.

Nhưng một mình Tru Tiên Kiếm xa xa không bằng Lục Hồn Phiên, thêm vào ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo khác, tuyệt đối là quá hời.

Nếu không phải Tru Tiên Chủ Kiếm liên quan đến sự hoàn chỉnh của Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ tuyệt đối sẽ không lấy Lục Hồn Phiên ra đổi.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ cũng hiểu rằng, Hư Không Đạo Nhân đoạt Tru Tiên Kiếm tự nhiên không phải vì muốn dùng kiếm đơn thuần, mà là để khắc chế Tru Tiên Kiếm Trận.

Bởi vậy theo y thấy, có Lục Hồn Phiên cộng thêm ba đại Tiên Thiên Linh Bảo, đủ để biểu thị thành ý rồi.

Nếu Hư Không Đạo Nhân chịu giao hoán, thì có thể là cục diện đôi bên cùng thắng.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy chịu chút thiệt thòi, nhưng có thể trọng

tổ Tru Tiên Kiếm Trận.

Với Hủy Diệt Pháp Tắc đã lĩnh ngộ hiện nay, nhất định phải có Tru Tiên Kiếm Trận mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Hư Không Đạo Nhân cũng có được bốn kiện Pháp Bảo uy lực cường đại.

Dù cho Thông Thiên Giáo Chủ trọng tổ Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng Kiếm Trận đối với bản thân Hư Không Đạo Nhân cũng không có uy hiếp.

"Ừm!" Hư Không Đạo Nhân lần này thật sự có chút do dự.

Y cũng hoàn toàn không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ lại lấy Lục Hồn Phiên ra để đổi.

Dựa theo ký ức tiền thế, Lục Hồn Phiên tuyệt đối cũng là một trong những Pháp Bảo áp hòm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Tru Tiên Kiếm Trận là chí bảo lập giáo của Tiệt Giáo, tự nhiên là Pháp Khí cường đại nhất trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Tuy nhiên vào thời điểm tuyệt cảnh cuối cùng, Thông Thiên Giáo Chủ lại trông cậy vào Lục Hồn Phiên để lật ngược tình thế.

Rõ ràng uy năng của Lục Hồn Phiên tuyệt đối khủng bố, e rằng chỉ đứng sau Tru Tiên Kiếm Trận.

Với giá trị bản thân của Lục Hồn Phiên, đã vượt xa giá trị của Tru Tiên Kiếm rồi.

Tru Tiên Kiếm có thể tạo thành Tru Tiên Kiếm Trận, giá trị của Lục Hồn Phiên cũng không kém cạnh là bao.

Huống hồ Thông Thiên Giáo Chủ còn lấy ra ba kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là Tử Điện Chùy, Ngư Cổ và Hỗn Nguyên Phất Trần.

Có thể thấy Thông Thiên Giáo Chủ quả thật đã thể hiện thành ý rất lớn.

"Đạo Huynh, bốn kiện Pháp Bảo chẳng lẽ không đủ sao?" Nhìn dáng vẻ do dự của Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng trầm xuống, có chút sốt ruột nói.

Nếu Hư Không Đạo Nhân quyết tâm không cho y lập Tru Tiên Kiếm Trận, thì uy lực của Hủy Diệt Kiếm Đạo sẽ giảm đi một nửa.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có biện pháp nào khác, dẫu sao thực lực của Hư Không Đạo Nhân xa trên y, dựa vào võ lực càng không thể lấy lại.

Hậu Thổ cũng có chút kỳ lạ liếc nhìn Hư Không Đạo Nhân một cái.

Lục Hồn Phiên cộng thêm Tử Điện Chùy, Ngư Cổ và Hỗn Nguyên Phất Trần, tuyệt đối vô cùng hậu hĩnh, nếu là người khác, chắc chắn đã đồng ý rồi.

Nhưng Hậu Thổ cũng biết trong lòng Hư Không Đạo Nhân có chủ ý riêng, nên thông minh không mở lời.

"Đạo Huynh nếu cần, cứ việc mở lời." Dù biết làm vậy chỉ khiến Hư Không Đạo Nhân mặc sức chặt chém.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ cũng không còn biện pháp nào khác, Tru Tiên Kiếm Trận thực sự quá quan trọng đối với y.

Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là đệ nhất đại trận Hồng Hoang, thừa hưởng sát khí Thiên Địa và sát khí, bản thân hàm chứa Hủy Diệt chi Đạo.

Có Tru Tiên Kiếm Trận và Hủy Diệt chi Đạo tương hỗ tham ngộ, thực lực của Thông Thiên tuyệt đối có thể tiến bộ nhanh chóng.

Không chừng có cơ hội đồng thời trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân và Pháp Tắc Thánh Nhân.

Hư Không Đạo Nhân ngẩng đầu nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, biểu hiện có chút kinh ngạc.

Nhưng ngay lập tức đưa ra quyết định.

Trẻ con mới làm lựa chọn, người trưởng thành đương nhiên là muốn tất cả.

"Mấy thứ ngươi đưa quả thật không tồi." Nghe y nói vậy, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ liền lộ vẻ vui mừng.

Nhưng ngay sau đó Hư Không Đạo Nhân lại mở lời.

"Nhưng ta cần một kiện bảo bối khác, nếu ngươi lấy được, giao dịch sẽ thành.

Bằng không thì..." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu, rõ ràng nếu không lấy được kiện bảo bối kia, tuyệt đối sẽ không giao Tru Tiên Kiếm cho Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đạo Huynh xin cứ nói!" Thông Thiên Đạo Nhân nghiêng người về phía trước hỏi.

"Ta muốn, Tố Sắc Vân Giới Kỳ!" Hư Không Đạo Nhân cười khẽ nói.

"Tố Sắc Vân Giới Kỳ!" Hư Không Đạo Nhân vừa mở lời, Hậu Thổ đang ngồi bên cạnh lập tức hiểu ra ý tứ của y.

Phe Địa Đạo vốn có Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, chính là Tu La Kỳ trong tay Minh Hà.

Sau đó Hư Không Đạo Nhân từ tay Tiếp Dẫn Đạo Nhân đoạt Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Lại từ tay Nguyên Thủy và Lão Quân lần lượt lấy đi Trung Ương

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Hiện giờ chỉ còn thiếu Tây Phương Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thì Ngũ Phương Ngũ Hành Ngũ Sắc Kỳ sẽ đều nằm trong tay Địa Đạo.

Một khi Ngũ Phương Ngũ Sắc Kỳ tề tụ, liền có thể tổ thành Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Ngũ Sắc Đại Trận, uy năng tuyệt đối không kém gì Tru Tiên Kiếm Trận, được xưng là đệ nhất đại trận Hồng Hoang.

Chẳng trách khi trước Hậu Thổ hỏi Hư Không Đạo Nhân, y đã sớm có sắp xếp cho Tru Tiên Kiếm.

Có thể thấy khi trước đã định dùng Tru Tiên Kiếm để đổi lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ của phe Thiên Đạo.

Tây Phương Tố Sắc Vân Cẩm Kỳ, nằm trong tay Dao Trì của Thiên Đình.

Theo cách hành xử thông thường của Hư Không Đạo Nhân, y lẽ ra đã mượn cớ chuyện Côn Bằng mà đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ từ tay Dao Trì.

Chương 132

Nhưng hiện giờ Hồng Quân đã có đủ Thiên Đạo chi lực, tuyệt đối sẽ ngày đêm canh chừng Hư Không Đạo Nhân.

Nhất thời Hư Không Đạo Nhân thật sự không tiện ra tay, chỉ có thể tìm cách từ Thông Thiên Giáo Chủ mà ra tay.

"Tố Sắc Vân Giới Kỳ không có trong tay ta!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời Hư Không Đạo Nhân liền ngẩn ra, không phản ứng kịp.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ tự nhiên là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng căn bản không thể sánh bằng Lục Hồn Phiên.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ căn bản không trong tay y, mà ở trên tay Dao Trì.

Thông Thiên Giáo Chủ thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, chủ Tiệt Giáo, cũng không tiện cưỡng đoạt từ tay Dao Trì.

Nhưng ngay sau đó Thông Thiên Giáo Chủ liền biết vì sao Hư Không Đạo Nhân lại chỉ định đòi Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trong tay Minh Hà thì toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều biết.

Thị nữ của Hư Không Đạo Nhân, Thiên Phi Ô Ma, lần trước tại Côn Luân Sơn đã sử dụng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Khi trước không ít người ở Xiển Tiệt đã từng nghi ngờ Tiếp Dẫn Đạo Nhân giở trò sau lưng.

Ô Ma lại từ Ngọc Hư Cung lấy đi Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, không ít người trên Hồng Hoang Đại Lục đều tận mắt chứng kiến.

Sau trận chiến Ngũ Trang Quán, Hư Không Đạo Nhân đã từ tay

Thông Thiên Giáo Chủ lấy đi Tiên Thiên Linh Bảo Thủy Hỏa Hồ Lô.

Sau đó liền chuyển hướng Bát Cảnh Cung, xem ra Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ trong tay Lão Quân cũng đã rơi vào tay y.

Cứ thế, trong số Ngũ Phương Ngũ Sắc Kỳ, Hư Không Đạo Nhân trong tay chỉ còn thiếu Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Về Tiên Thiên Ngũ Hành Ngũ Phương Ngũ Sắc Đại Trận, được xưng là có thể sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên cũng đã nghe nói.

"Không sao." Hư Không Đạo Nhân cười nói: "Với thân phận của ngươi, lấy được từ tay Dao Trì chắc không khó." "Hư Không Đạo Huynh, Tố Sắc Vân Giới Kỳ đối với ngươi như Tru Tiên Kiếm đối với ta vậy.

Ta dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ để đổi Tru Tiên Kiếm thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ bắt đầu mặc cả.

Tru Tiên Kiếm Trận thiếu Tru Tiên Kiếm, Ngũ Hành Ngũ Phương Đại Trận của Hư Không Đạo Nhân cũng thiếu Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Nếu đã như vậy, giá trị của Tố Sắc Vân Giới Kỳ lẽ ra phải tương đương với Tru Tiên Kiếm.

Dù Tố Sắc Vân Giới Kỳ quả thật là vật trong tay Dao Trì, nhưng nếu thật sự có thể không dùng Lục Hồn Phiên để đổi.

Cho dù không cần mặt mũi Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ cũng phải lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ từ tay Dao Trì.

Cùng lắm thì sau đó bồi thường cho Dao Trì vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

"Tru Tiên Kiếm là chủ kiếm của Tru Tiên Kiếm Trận, Tố Sắc Vân Giới Kỳ lại không phải chủ kỳ trong Ngũ Hành Kỳ." Hư Không Đạo

Nhân lắc đầu, phủ định.

"Huống hồ, chỉ riêng uy năng bản thân Tru Tiên Kiếm cũng trên Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Sao có thể ngang bằng?" Tru Tiên Kiếm là chủ kiếm trong bốn thanh tiên kiếm cần cho Tru Tiên Kiếm Trận, còn chủ kỳ của Ngũ Phương Ngũ Hành Kỳ lại là Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Dù Ngũ Phương Ngũ Sắc Kỳ đều là chí bảo phòng ngự, đối với Chuẩn Thánh mà nói lực phòng ngự hầu như tương đồng.

Nhưng bản chất vẫn có sự khác biệt, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ chính là chủ kỳ trong Ngũ Hành Kỳ, uy lực mạnh hơn một chút so với bốn kỳ còn lại.

Tru Tiên Kiếm ít nhất cũng phải tương đương với Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ mới đúng.

"Vậy Đạo Huynh, dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ cộng thêm Ngư Cổ, Tử Điện Chùy và Hỗn Nguyên Phất Trần, đổi Tru Tiên Kiếm thế nào." Thông Thiên Giáo Chủ có chút không cam lòng nói.

Hậu Thổ ở một bên hứng thú theo dõi hai người mặc cả như phàm nhân.

"Lục Hồn Phiên cộng thêm Tố Sắc Vân Giới Kỳ!

Ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo kia ta có thể không cần." Hư Không Đạo Nhân vẫn phủ quyết.

"Hai kiện đổi lấy một kiện, không phải giá trị của Tru Tiên Kiếm trên Tố Sắc Vân Giới Kỳ sao.

Hơn nữa Tru Tiên Kiếm là do Lục Thánh vây công ta, mới bị ta đoạt đi.

Đổi như vậy mới công bằng." Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng

đột nhiên có chút hối hận, không nên sớm lấy Lục Hồn Phiên ra.

Nhìn dáng vẻ của Hư Không Đạo Nhân, rõ ràng đã sớm định để y dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ đổi Tru Tiên Kiếm.

Giá trị không tương xứng, thêm vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo nữa lẽ ra đã đủ rồi.

Kết quả là y chủ động lấy Lục Hồn Phiên ra, rõ ràng uy năng của Lục Hồn Phiên cũng đã được Hư Không Đạo Nhân để mắt tới.

"Nhưng, Hư Không Đạo Huynh.

Uy lực của Lục Hồn Phiên xa trên Tru Tiên Kiếm và Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Một chí bảo đẳng cấp như vậy, hai kiện đổi một kiện, ta thực sự quá thiệt thòi." Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng vô cùng không cam tâm.

Trong tay y vốn chỉ có Lục Hồn Phiên mới có thể sánh được giá trị với Tru Tiên Kiếm, chỉ có thể lấy thứ đó đi đổi.

Hiện giờ vì đã có lựa chọn khác, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên muốn thử một lần.

"Thông Thiên!" Sắc mặt Hư Không Đạo Nhân lạnh xuống, nhàn nhạt nói.

"Ngươi nên biết.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ đối với ta mà nói không phải vật nhất định phải có." "Không có Tố Sắc Vân Giới Kỳ, ta cùng lắm không lập Tiên Thiên Ngũ Hành Ngũ Phương Ngũ Sắc Đại Trận.

Không có đại trận, ta vẫn vô địch." Nói rồi, Hư Không Đạo Nhân liếc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái.

"Ngươi nên biết, không có Tru Tiên Kiếm, không có Tru Tiên

Kiếm Trận có nghĩa là gì.” Thông Thiên Giáo Chủ liền trầm mặc.

Hư Không Đạo Nhân nói không sai, Tiên Thiên Ngũ Hành Ngũ Phương Đại Trận đối với y chỉ là thêm hoa trên gấm.

Thậm chí có thể Hư Không Đạo Nhân lập đại trận, chưa chắc là vì y chuẩn bị.

Đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, có đại trận thì tốt hơn, không có cũng không sao.

Thông Thiên Giáo Chủ một khi mất Tru Tiên Kiếm, không thể lập thành Tru Tiên Kiếm Trận hoàn chỉnh, ảnh hưởng cực lớn đến thực lực.

Hiện nay Lão Quân mất Thái Cực Đồ, lại đối với Hủy Diệt Pháp Tắc lĩnh ngộ sâu thêm một tầng.

Giả sử có thời gian, chưa chắc không thể vượt qua Lão Quân, trở thành thủ lĩnh Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu không có Tru Tiên Kiếm, đừng nói siêu việt Lão Quân, ngay cả Nguyên Thủy cũng không vượt qua nổi.

“Bởi vậy, ngươi dùng Lục Hồn Phiên và Tố Sắc Vân Giới Kỳ đổi, Tru Tiên Kiếm Trận có thể mang đi.” Thanh Tru Tiên Kiếm lấp lánh hàn quang xuất hiện trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Tựa hồ cảm ứng được khí tức của Thông Thiên Giáo Chủ và Tru Tiên Trận Đồ, Tru Tiên Kiếm vốn bị phong ấn lại bắt đầu kịch liệt giãy dụa.

Nhưng Thời Không Pháp Tắc trong tay Hư Không Đạo Nhân lấp lánh, mặc cho Tru Tiên Kiếm giãy dụa thế nào cũng không thể thoát khỏi lòng bàn tay y.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Tru Tiên Kiếm trong tay Hư Không

Đạo Nhân, căn bản không thể dời mắt.

Khi Tru Tiên Kiếm xuất hiện, y liền cảm nhận Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm trong cơ thể chấn động.

Nếu không phải cường hành áp chế, ba kiện kia e rằng đã sớm bay ra, muốn hội hợp với Tru Tiên Kiếm.

Hiện giờ bốn kiếm ở cùng một chỗ, tuy chưa hợp nhất, nhưng có từng tia Hủy Diệt Kiếm Ý lưu chuyển.

Cảm thụ tia Hủy Diệt Pháp Tắc trong cơ thể cộng hưởng với Tru Tiên Tứ Kiếm, Thông Thiên Giáo Chủ hầu như không nhịn được muốn tự mình đoạt lấy Tru Tiên Kiếm.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại không dám làm vậy, thậm chí ngay cả một động tác thừa thãi cũng không dám.

Lúc này Hư Không Đạo Nhân đang cầm Tru Tiên Kiếm cười như không cười nhìn y, tựa hồ đang chờ Thông Thiên Giáo Chủ động thủ.

Thông Thiên hiểu, một khi y thật sự ra tay cường đoạt.

Hư Không Đạo Nhân vừa hay có thể danh chính ngôn thuận đánh giết y, không chừng thuận tay đoạt luôn ba kiếm còn lại và Lục Hồn Phiên.

"Được, Lục Hồn Phiên và Tố Sắc Vân Giới Kỳ, dùng để đổi Tru Tiên Kiếm." Cố gắng dời ánh mắt khỏi thân kiếm Tru Tiên Kiếm, Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt nói.

Tru Tiên Kiếm, tuyệt đối không thể mất đi.

"Nhưng Tố Sắc Vân Giới Kỳ hiện giờ không trong tay ta, ta chỉ có thể đi thử trước." Lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ từ tay Dao Trì, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút đau đầu.

Dẫu sao Tố Sắc Vân Giới Kỳ là Pháp Bảo đỉnh cấp nhất trong tay

Dao Trì.

Đặc biệt trong số những người dưới Thánh Nhân, với tu vi Chuẩn Thánh của Dao Trì mà cầm Tố Sắc Vân Giới Kỳ thì hầu như đứng ở thế bất bại.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đang suy nghĩ nên dùng Pháp Bảo gì để đổi lấy nó từ tay Dao Trì.

"Ta tin ngươi có thể lấy được." Thấy Thông Thiên Giáo Chủ đã đồng ý điều kiện của mình, Hư Không Đạo Nhân cũng mỉm cười.

Nếu Thông Thiên vừa rồi động thủ, Hư Không Đạo Nhân không ngại trực tiếp đánh giết y, đoạt luôn Lục Hồn Phiên.

Nhưng hiện giờ đã đồng ý giao hoán, vậy tự nhiên càng tốt.

Dẫu sao mặt mũi Hư Không Đạo Nhân thật sự không dày như Tây Phương Nhị Thánh, không tiện trực tiếp ra tay cướp đoạt.

"Dẫu sao Tru Tiên Kiếm cũng vì Thiên Đình mà mất đi, để Thiên Đình bồi thường, cũng là chuyện hợp tình hợp lý thôi." Hư Không Đạo Nhân cười nói với Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ cười khổ gật đầu, nhưng không tiếp lời.

Dù y cũng thừa nhận quả thật vì chuyện ngu xuẩn của Hạo Thiên và Dao Trì ở Thiên Đình, mới khiến Tru Tiên Kiếm bị mất đi.

Nhưng để hai người kia bồi thường lại không thực tế.

Dẫu sao Hạo Thiên, Dao Trì là chủ Thiên Đình, được Tam Giới cùng tôn kính.

Thực ra họ chẳng qua là đồng tử đồng nữ bên cạnh Hồng Quân Đạo Tổ mà thôi, có được mấy kiện Pháp Bảo lợi hại.

Nếu thật sự muốn bồi thường, bán cả hai người họ cũng không đủ tiền Thái Cực Đồ của Lão Quân.

“Ta đi thử trước, một khi lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, sẽ giao hoán với Đạo Huynh.” Dù thế nào, Thông Thiên Giáo Chủ cũng phải đi thử một lần.

Với thực lực và địa vị của Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ tin rằng y đã đồng ý thì sẽ không đổi ý.

“Tốt!” Hư Không Đạo Nhân gật đầu nói.

“Nếu đã như vậy, Hư Không Đạo Huynh, Hậu Thổ Đạo Hữu.

Ta xin cáo từ.” Thông Thiên Giáo Chủ chắp tay hướng về hai người nói, chuẩn bị cáo từ rời đi.

Chương 133

"Thông Thiên!" Hư Không Đạo Nhân lại lần nữa mở ra không gian thông đạo, đồng thời gọi Thông Thiên lại.

"Hư Không Đạo Huynh có việc gì sao?" Thông Thiên vừa chuẩn bị bước vào không gian thông đạo liền quay đầu hỏi.

Chẳng lẽ Hư Không Đạo Nhân có chuyện khác sao.

"Sau này nếu ở Thiên Đạo mà không thể tin tưởng được nữa, Địa Đạo tùy thời hoan nghênh." Hư Không Đạo Nhân lại thần bí cười nói.

"Vậy đa tạ Hư Không Đạo Huynh và Hậu Thổ Đạo Hữu." Thông Thiên Giáo Chủ ngẩn ra, sau đó cười nói.

Nhưng y cũng không để chuyện này trong lòng, trực tiếp bước vào không gian thông đạo, rời khỏi Bất Chu Sơn.

"Ý của ngươi vừa rồi là gì?" Thông Thiên Giáo Chủ vừa rời đi, Hậu Thổ liền tiến lên hỏi.

"Thông Thiên là đệ tử thân truyền của Hồng Quân, sao có thể gia nhập Địa Đạo?" Phải biết rằng Thông Thiên Giáo Chủ vừa phân hóa từ nguyên thần Bàn Cổ ra, đã được Hồng Quân thu làm đệ tử.

Trong mắt mọi người, Tam Thanh là thân tín của Hồng Quân Đạo Tổ.

Với mối thâm thù đại hận giữa Hồng Quân và Hậu Thổ, Thông Thiên Giáo Chủ làm sao có thể phản bội Thiên Đạo mà gia nhập Địa Đạo.

"Không có chuyện gì là không thể.

Vạn nhất một ngày nào đó Thông Thiên bị các Thiên Đạo Thánh

Nhân tập thể nhắm vào, trong cơn phẫn nộ mà gia nhập Địa Đạo thì sao?" Hư Không Đạo Nhân mỉm cười nói.

Với tình hình hiện tại của Hồng Hoang Đại Lục mà xem, Phong Thần Đại Kiếp tuy chưa bắt đầu, nhưng cũng không còn xa nữa.

Hiện nay trong số các Thiên Đạo Thánh Nhân, thế lực Tiệt Giáo vẫn là cường đại nhất.

Hồng Quân muốn củng cố thực lực Thiên Đình, ổn định trật tự Thiên Đạo, chắc chắn cần các tu sĩ cường đại để điền vào Phong Thần Bảng.

Đệ tử môn nhân Tiệt Giáo thực lực cường đại nhất, đương nhiên là những nhân tuyển tốt nhất để lên Phong Thần Bảng.

Huống hồ, Hồng Quân Đạo Tổ vẫn luôn tìm cách làm suy yếu sức mạnh của hậu duệ Bàn Cổ.

Không tiện trực tiếp ra tay, đương nhiên chỉ có thể để Tam Thanh tự tranh đấu lẫn nhau.

Bất kể Tiệt Giáo hay Xiển Giáo, chắc chắn đều không muốn môn nhân đệ tử của mình lên bảng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhất định sẽ tranh đấu, theo ký ức sau này mà xem, Thông Thiên sẽ bị tất cả Thánh Nhân nhắm vào.

Tiền thế Thông Thiên song quyền khó địch tứ thủ, không có biện pháp nào.

Hiện giờ đã có Địa Đạo có thể kháng cự với Thiên Đạo, với tính khí của Thông Thiên, trong cơn phẫn nộ thật sự có khả năng gia nhập Địa Đạo.

"Thông Thiên đã làm chuyện gì khiến Trời giận người oán, vì sao lại bị các Thiên Đạo Thánh Nhân nhắm vào?" Hậu Thổ thấy Hư

Không Đạo Nhân nói chắc như đinh đóng cột, cũng có chút hiếu kỳ.

"Ngươi quên ta đã nói gì rồi sao.

Hồng Quân vẫn luôn tìm cách làm suy yếu sức mạnh huyết mạch Bàn Cổ.

Hiện nay Tổ Vu do tinh huyết nhục thân Bàn Cổ hóa thành chỉ còn lại một người, Đế Tuấn, Thái Nhất do mắt Bàn Cổ hóa thành cũng đã thân vẫn." Hư Không Đạo Nhân đầy thâm ý nói: "Ngươi nghĩ Hồng Quân sẽ để Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành cứ thế hòa thuận mãi sao." "Hồng Quân sẽ để Tam Thanh nội đấu ư?" Hậu Thổ kinh ngạc nói: "Tam Thanh từ khi sinh ra đã ở cùng nhau, tình cảm vô số năm cực kỳ thâm hậu, không thể nội đấu được đâu!" Ai mà không biết Tam Thanh là một thể, vẫn luôn đồng khí liên chi.

Từ khi vừa sinh ra cho đến khi chưa thành Thiên Đạo Thánh Nhân đều như vậy.

"Đến lúc đó sẽ rõ." Hư Không Đạo Nhân mỉm cười, nhưng không giải thích thêm.

Nhưng trong Phong Thần Chi Chiến, mối thù oán giữa Nguyên Thủy và Thông Thiên đã trở nên cực kỳ sâu sắc.

Hiện giờ, theo hai lần xem tình huống của Hư Không Đạo Nhân, Nguyên Thủy và Thông Thiên e rằng cũng không hợp nhau.

"Hừ, thần thần bí bí!" Nhìn dáng vẻ của Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ nhíu mũi ngọc, hừ lạnh một tiếng, kiều tiếu nói.

Nhưng Hậu Thổ không truy vấn thêm, đợi sau này xem sẽ rõ.

Nếu giữa Tam Thanh không có nội loạn, vừa hay có thể mượn cơ hội này mà trêu chọc Hư Không Đạo Nhân một phen.

"Ta cũng phải bế quan một thời gian rồi." Hư Không Đạo Nhân

đột nhiên nói với Hậu Thổ.

Kể từ khi có được Thời Gian Bản Nguyên, y vẫn luôn không có cơ hội mượn đó để hảo hảo rèn luyện Pháp Tắc Thời Gian của mình một lần nữa.

Sau khoảng thời gian chiến đấu không ngừng nghỉ, Hư Không Đạo Nhân cảm thấy Thời Không Pháp Tắc lại tiến bộ không ít.

Vừa hay có thể mượn cơ hội này, thôn phệ Thời Gian Pháp Tắc để tiến thêm một bước.

Xem xem, một khi y lại tiến thêm một bước, Hồng Quân dựa vào sức mạnh hiện tại, có còn có thể tiếp tục ngăn cản không.

"Lại muốn bế quan?

Vậy đợi Thông Thiên lấy được Tố Sắc Vân Cẩm Kỳ thì sao?" Hậu Thổ nghe Hư Không Đạo Nhân lại muốn bế quan trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Phải biết rằng trong mắt Thánh Nhân, thời gian vạn năm cũng không phải là dài.

Hư Không Đạo Nhân từ lần đầu tiên xuất quan đến nay được bao lâu, đã bế quan mấy lần rồi.

Hậu Thổ kinh ngạc không phải tần suất bế quan của Hư Không Đạo Nhân, mà là tốc độ đột phá của y.

Mới bao lâu, Hư Không Đạo Nhân đã đột phá hai lần, hiện giờ lại muốn đột phá.

Chẳng lẽ Pháp Tắc Thánh Nhân đi trên con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đột phá đều dễ dàng như vậy sao!

Hư Không Đạo Nhân đi trên con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian.

“Chẳng lẽ Pháp Tắc càng cường đại, đột phá càng nhanh?” Hậu Thổ cũng hồ đồ rồi, chuyện này thật sự đi ngược lại lẽ thường.

Dẫu sao trong nhận thức của tất cả mọi người, thứ càng khó thì tu luyện càng chậm mới đúng.

Nhưng Hậu Thổ lại không biết sự tồn tại của Hệ Thống, càng không biết Thời Gian Bản Nguyên, Không Gian Bản Nguyên, loại Pháp Tắc Bản Nguyên này có thể nâng cao trình độ của Pháp Tắc Thánh Nhân đến mức nào.

“Ta sẽ để Tru Tiên Kiếm ở đâu đó, đợi Thông Thiên Giáo Chủ lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ rồi thì giao Tru Tiên Kiếm cho y.” Hư Không Đạo Nhân cười nói, chuyện này đã sớm định liệu.

“Huống hồ, Thông Thiên lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy.” Thông Thiên Giáo Chủ thân là Thánh Nhân chi tôn, Dao Trì e rằng cũng không dễ dàng giao ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Huống hồ những Thiên Đạo Thánh Nhân khác, cũng chưa chắc đã mong muốn Thông Thiên Giáo Chủ có thể lấy lại Tru Tiên Kiếm.

Hư Không Đạo Nhân đoán, Thông Thiên Giáo Chủ nếu thật sự muốn lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, e rằng phải tốn không ít công sức.

“Ta về Hư Không Đạo Cung đây!” Hư Không Đạo Nhân nói với Hậu Thổ, ngay sau đó kéo lấy bàn tay ngọc của Hậu Thổ.

Hậu Thổ ngẩn ra, sau khi phản ứng lại liền đỏ mặt, có chút luống cuống.

“Muốn làm gì?

Không lẽ muốn hôn ta sao!” Trong lòng Hậu Thổ như nai con đâm loạn, nhưng cuối cùng vẫn không rút tay về.

Ai ngờ Hư Không Đạo Nhân trực tiếp dùng Thời Không Pháp Tắc khắc họa.

Ngay sau đó một Thời Không Pháp Ấn nhỏ nhắn như bàn cờ xuất hiện trên không trung, rơi vào lòng bàn tay Hậu Thổ rồi biến mất.

"Thời Không Pháp Ấn!

Trong thời gian ta bế quan, nếu có chuyện khẩn cấp, ngươi có thể dùng nó để liên lạc với ta." Hư Không Đạo Nhân buông những ngón tay thon dài của Hậu Thổ ra, ôn hòa nói.

Hậu Thổ không ngờ Hư Không Đạo Nhân kéo tay nàng lại làm vậy, liền lườm một cái.

"Biết rồi, đi bế quan đi!" Hư Không Đạo Nhân nhìn dáng vẻ của Hậu Thổ mà mỉm cười.

Ngay sau đó khẽ hôn lên trán Hậu Thổ một cái, cả người liền biến mất.

Bị hôn đột ngột, Hậu Thổ không kịp phản ứng, nhưng thấy Hư Không Đạo Nhân đã rời khỏi Bất Chu Sơn.

"Tên này!" Gương mặt nhỏ nhắn của Hậu Thổ tuy đỏ bừng, nhưng trong lòng lại có một tia ngọt ngào.

Ngay sau đó nhìn lòng bàn tay mình, Thời Không Pháp Ấn đã biến mất, nhưng Hậu Thổ vẫn có thể cảm nhận được sự tồn tại của nó.

"Bế quan tốt nhé!

Có ta ở đây, không cần lo lắng." Trong thời không sâu hơn cả Vô Tận Huyết Hải.

Hư Không Đạo Cung vẫn phiêu phù ở đó, dường như từ vĩnh hằng đến nay chưa từng di chuyển.

Cùng với sự xuất hiện của Hư Không Đạo Nhân, đại môn Đạo

Cung mở ra, sau khi y bước vào, đại môn lại đóng chặt.

Ngay sau đó toàn bộ Hư Không Đạo Cung phát ra ba động khó tả, cả Đạo Cung cũng ẩn mình vào hư vô.

Trong Đạo Cung.

Dù Hư Không Đạo Nhân nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Nhưng trong Hư Không Đạo Cung lại không có từng tầng từng lớp thời không ẩn giấu trong đó.

Toàn bộ bên trong Đạo Cung là một đại điện trống rỗng dài rộng mấy vạn trượng.

Trong Đạo Cung, Thời Gian và Không Gian, dường như đều là duy nhất.

Hư Không Đạo Nhân lại lần nữa cẩn thận minh khắc Thời Gian Pháp Trận trên mặt đất.

Dù lần này không có Thời Gian Nguyên Thạch để thôi động Pháp Trận.

Nhưng dựa vào Thời Gian Bản Nguyên và sự tiến bộ của Thời Gian Pháp Tắc những năm này, Hư Không Đạo Nhân phát hiện có thể khắc họa Thời Gian Pháp Trận hoàn mỹ hơn.

Cùng với việc Hư Không Đạo Nhân không ngừng đi lại trong đại điện, từng đạo Thời Gian Pháp Tắc hiện ra ở đầu ngón tay, sau đó lại rơi xuống nền đất trong Đạo Cung.

Cũng không biết nền đất Hư Không Đạo Cung được lát bằng dược liệu gì.

Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc dẫu sao cũng là chí tôn Pháp Tắc, dược liệu có thể chịu được bất kỳ loại lạc ấn minh

khắc nào trong hai loại Pháp Tắc này đều cực kỳ hi hữu.

Ngay cả một số Tiên Thiên Dược Liệu cực kỳ hi hữu, ví dụ như Thái Ất Tinh Kim, Tiên Thiên Ngọc Tủy cũng không thể minh khắc Thời Không Pháp Tắc lên trên đó.

Tuy nhiên nền đất này, bất kể Hư Không Đạo Nhân bố trí Thời Không Pháp Trận nào lên trên đó, đều có thể chịu đựng được.

Thậm chí khi Hư Không Đạo Nhân cảm thấy việc khắc họa không vừa ý, còn có thể trực tiếp xóa bỏ Pháp Trận đã khắc họa ban đầu.

Đạo Cung, lại không hề bị ảnh hưởng.

"Cuối cùng cũng khắc họa xong rồi!" Cùng với đạo Thời Gian Pháp Tắc cuối cùng hạ xuống, toàn bộ Thời Gian Pháp Trận đã hoàn toàn khắc họa xong.

Từng đạo Thời Gian Chi Hoàn không ngừng hiện ra trong Pháp Trận, toàn bộ Thời Gian Pháp Trận như một thông đạo thời không liên kết quá khứ và tương lai.

"Tuy không đạt đến trình độ của Thời Gian Nguyên Thạch, nhưng cũng không tồi." Hư Không Đạo Nhân thử nghiệm hiệu quả của Thời Gian Pháp Tắc, hài lòng gật đầu.

Chương 134

Khi trước một viên Thời Gian Nguyên Thạch có thể nâng cao uy lực nguyên bản của Thời Gian Pháp Trận lên ba lần, hai viên còn có thể nâng lên năm lần.

Hiện tại Thời Gian Pháp Trận này, tuy chỉ có uy năng khoảng bốn lần so với Pháp Trận nguyên thủy, nhưng Hư Không Đạo Nhân đã hài lòng.

Uy năng gấp bốn lần, có thể rút ngắn thời gian tu luyện gấp bốn trăm lần, đủ rồi.

Dẫu sao Thời Gian Nguyên Thạch quý giá vô cùng, Hư Không Đạo Nhân có thể không dùng Thời Gian Nguyên Thạch mà nâng cao đến trình độ này.

Đủ để thấy sự tiến bộ của Thời Gian Pháp Tắc trong những năm qua.

Đương nhiên, công lao lớn hơn là của Thời Gian Bản Nguyên.

"Hy vọng lần bế quan này, có thể trực tiếp đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Lục Trọng Thiên đi!" Hư Không Đạo Nhân lẩm bẩm, sau đó cả người ngồi xếp bằng vào trong Pháp Trận.

Cùng với việc Hư Không Đạo Nhân ngồi vào, toàn bộ Thời Gian Pháp Trận cũng bắt đầu vận chuyển.

Quầng sáng mờ mịt bao phủ Hư Không Đạo Nhân trong đó, dòng chảy thời gian bên trong Thời Gian Pháp Trận và bên ngoài hoàn toàn khác biệt.

Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp bước ra khỏi không gian thông

đạo, đi vào Kim Ngao Đảo.

Ngay sau đó không nói một lời đi vào Bích Du Cung.

Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu Tiên Tử và mấy đệ tử thân truyền khác vừa nghênh đón lên.

Nhìn dáng vẻ của Thông Thiên Giáo Chủ, không khỏi do dự dừng bước.

"Sư Tôn sao vậy?" Triệu Công Minh xưa nay vô tư cũng nhận ra Thông Thiên Giáo Chủ không ổn.

"Chẳng lẽ Tru Tiên Kiếm không đòi lại được sao?" Đa Bảo Đạo Nhân đoán, Khi Thông Thiên Giáo Chủ ra ngoài là để đòi lại Tru Tiên Kiếm.

Hiện giờ trở về không nói một lời, tự nhiên là vì không đòi lại được.

"Không biết vị Hư Không Thánh Nhân kia đã đưa ra điều kiện gì?" Vân Tiêu Tiên Tử cũng tiếp lời.

"Mấy đứa vào đi!" Đúng lúc mấy đệ tử thân truyền Tiệt Giáo đang thảo luận, giọng Thông Thiên Giáo Chủ truyền đến.

Với tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ, tự nhiên không thể lọt tai cuộc thảo luận của Đa Bảo và những người khác.

Thông Thiên Giáo Chủ vốn đang phiền lòng vì chuyện, vừa muốn quở trách mấy đệ tử một phen.

Nhưng Thông Thiên cũng nghĩ có lẽ mấy đệ tử sẽ có chủ ý hay, quyết định gọi họ vào.

"Vâng, Sư Tôn!" Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh, Vân Tiêu Tiên Tử và những người khác đang ở ngoài Bích Du Cung nghe Thông Thiên Giáo Chủ mở lời đều kinh ngạc.

Sau đó nghe Thông Thiên Giáo Chủ gọi vào, mấy người nhìn nhau, cứng đầu cứng cổ bước vào.

Ngay lập tức Đa Bảo Đạo Nhân đi trước, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác theo sau, lần lượt bước vào Bích Du Cung.

"Bái kiến Sư Tôn!" Sau khi vào Bích Du Cung, mấy đệ tử lần lượt hành lễ.

"Thôi!" Thông Thiên Giáo Chủ có chút không kiên nhẫn vẫy vẫy tay.

"Sư Tôn, Tru Tiên Kiếm không đòi lại được sao?" Đa Bảo Đạo Nhân nhìn cảnh tượng đó, cẩn thận hỏi.

"Vô nghĩa!" Thông Thiên Giáo Chủ không vui liếc Đa Bảo một cái.

Chẳng phải chuyện đã rõ ràng rồi sao.

"Sư Tôn, điều kiện mà Hư Không Thánh Nhân đưa ra có khó không?" Vân Tiêu Tiên Tử khẽ mở lời hỏi.

"Cũng không khó, chỉ cần ta lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ đi đổi." Thông Thiên Giáo Chủ đối xử với Vân Tiêu Tiên Tử thái độ ôn hòa hơn không ít.

Trong số các đệ tử này, Tam Tiêu nhập môn muộn, nhưng tu vi lại cực cao.

Đặc biệt là Vân Tiêu Tiên Tử, tu vi còn không kém Đa Bảo Đạo Nhân và Triệu Công Minh.

Tư chất như vậy, lại khéo hiểu lòng người, tự nhiên vô cùng được Thông Thiên Giáo Chủ yêu thích.

Ngay cả Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hỗn Nguyên Kim Đấu, cũng ban cho Tam Tiêu để hộ thân.

Còn về chuyện Lục Hồn Phiên, y cũng không nói cho đệ tử.

Dẫu sao các đệ tử này vốn không biết bảo bối Lục Hồn Phiên, chuyện này truyền ra ngoài cũng thực sự mất mặt.

"Tố Sắc Vân Giới Kỳ, đó chẳng phải vật trong tay Dao Trì của Thiên Đình sao?" Vân Tiêu Tiên Tử khẽ nhíu mày.

Vị Hư Không Thánh Nhân kia đòi bảo vật này, thảo nào Sư Tôn cũng đau đầu.

"Nếu vị Hư Không Đạo Nhân kia muốn vật này, ta đi tìm Dao Trì mà đòi là được." Triệu Công Minh vẫn đại đại liệt liệt, không hề để tâm nói.

"Với thân phận của Sư Tôn, chẳng lẽ Dao Trì dám không giao sao?" Vân Tiêu nghe Triệu Công Minh nói vậy trong lòng không khỏi lườm một cái.

Đối với đại ca đầu óc đơn giản này, thật sự không còn lời nào để nói.

"Hồ đồ!" Đa Bảo Đạo Nhân cũng có chút không chịu nổi.

"Vạn nhất Dao Trì từ chối, mặt mũi Sư Tôn biết để đâu?" "Nếu đã như vậy, đệ tử nguyện ý thay Sư Tôn đi Thiên Đình." Triệu Công Minh lập tức cao giọng nói.

"Nếu không phải vì Dao Trì, Hạo Thiên mà Sư Tôn đánh mất Tru Tiên Kiếm.

Nếu Dao Trì không giao, đệ tử sẽ đánh cho y phục." Với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Hạo Thiên và Chuẩn Thánh sơ kỳ của Dao Trì.

Có Thiên Đình chi lực gia trì, hai người họ cũng chưa chắc là đối thủ của Triệu Công Minh.

“Ta và ca ca cùng đi!” Bích Tiêu nhỏ nhất cũng sợ thiên hạ không loạn mà theo sau kêu lên.

“Được rồi, hai đứa im lặng đi!” Thông Thiên Giáo Chủ quở trách hai người một tiếng, đều là những ý kiến tồi.

“Đa Bảo, Vân Tiêu, Vô Đương, các ngươi có chủ ý gì không?” Thông Thiên Giáo Chủ ôn hòa nói với ba người.

Dù tám đại đệ tử thân truyền, luận về tư chất tu luyện quả thật mỗi người đều là nhất đẳng.

Nhưng về mặt khác lại hoàn toàn không đáng tin cậy, chỉ biết dùng võ lực để giải quyết vấn đề.

Vô Đương Thánh Mẫu và Đa Bảo Đạo Nhân nhíu mày khổ tư.

Nếu không thể dùng võ lực cường đoạt, vậy thật sự không có biện pháp tốt.

Dẫu sao mấy người đều là tu vi Chuẩn Thánh, biết loại chí bảo phòng ngự như Tố Sắc Vân Giới Kỳ có tác dụng lớn đến mức nào đối với Chuẩn Thánh.

Dù trong Hồng Hoang Thế Giới không thiếu Tiên Thiên Linh Bảo uy lực cường đại, nhưng tuyệt đại bộ phận Linh Bảo đều uy năng càng mạnh, sử dụng càng hà khắc.

Như loại Ngũ Sắc Kỳ này dễ dàng thôi động, nhưng phòng ngự lại cực kỳ cường đại, là chí bảo bảo mệnh đối với bất kỳ Chuẩn Thánh nào, tuyệt đối sẽ không dễ dàng giao ra.

“Xem ra Sư Tôn chỉ có thể dùng Linh Bảo đi giao hoán thôi.” Vân Tiêu có chút bất đắc dĩ nói.

“Nếu Sư Tôn cường hành đòi lấy, mấy vị Thánh Nhân khác nhất định sẽ bất mãn.” Thông Thiên liên tục gật đầu, dẫu sao nếu muốn bồi

thường, mà mấy vị Thánh Nhân kia cũng đi đòi, thì Thiên Đình đâu có nhiều đồ để bồi thường đến vậy.

Huống hồ các Thánh Nhân đều biết, việc đi hộ vệ Thiên Đình vốn là ý chí của Thiên Đạo.

Nếu không phải bên Thiên Đạo thúc giục, họ sẽ không vì Hạo Thiên, Dao Trì hai người mà đối đầu với Hư Không Đạo Nhân khủng bố như vậy.

Lão Quân, Nguyên Thủy và Thông Thiên Giáo Chủ đều không để ý đến Thiên Đình, ngay cả môn nhân đệ tử dưới trướng cũng vậy.

Nếu không phải như vậy thì vừa rồi Triệu Công Minh và Bích Tiêu cũng sẽ không nói, nếu Dao Trì không giao thì đánh cho phục.

Dù sự tình quả thật là do Hạo Thiên và Dao Trì gây ra, nhưng các Thiên Đạo Thánh Nhân không phải là do hai người họ mời đến.

Thông Thiên Giáo Chủ nếu cường hành đòi bồi thường, cũng quả thật có chút mất mặt Thánh Nhân.

Với tâm cao khí ngạo, y quả thật không làm ra được chuyện như vậy.

"Chuyện này dù sao cũng là do Hạo Thiên, Dao Trì gây ra, chỉ cần Sư Tôn đưa ra vật bồi thường.

Với thân phận của Sư Tôn, Dao Trì kia cũng không dám từ chối." "Nếu Dao Trì cứ thế từ chối, thì mấy vị Thánh Nhân khác nhất định sẽ bất mãn với Dao Trì.

Vậy Hạo Thiên, Dao Trì có thể chịu được áp lực của Sư Tôn, lẽ nào còn chịu được áp lực của tất cả các Thiên Đạo Thánh Nhân sao." Vân Tiêu phân tích.

"Vân Tiêu Sư Muội nói có lý." Đa Bảo Đạo Nhân cũng liên tục gật

đầu.

“Nói đi nói lại, Tru Tiên Kiếm của Sư Tôn vốn là do Thiên Đình mà mất đi.

Sao lại phải để Sư Tôn dùng Linh Bảo đi đổi về, có lý lẽ nào như vậy sao?” Bích Tiêu lại không phục mà mở lời.

“Im miệng!” Thông Thiên Giáo Chủ lại quở trách một tiếng, ngay sau đó nói.

“Xem ra cũng chỉ có thể như vậy.” Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng lại thở dài, có vài lời không nói với mấy đệ tử.

Các Thiên Đạo Thánh Nhân khác, thật sự sẽ vì chuyện này mà gây áp lực cho Thiên Đình sao?

Mối quan hệ giữa các Thiên Đạo Thánh Nhân xa xa không tốt đẹp như mấy đệ tử trong lòng nghĩ.

Nhưng chuyện này, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không tiện nói cho đệ tử nghe.

“An tâm tu luyện, ta sẽ đi Thiên Đình một chuyến nữa.” Thông Thiên Giáo Chủ phân phó, ngay sau đó phá không mà đi.

“Cung tiễn Sư Tôn!” Đa Bảo, Triệu Công Minh và những người khác đồng thanh nói.

“Chỉ là không biết chuyến này của Sư Tôn có thuận lợi không?” Sau khi Thông Thiên Giáo Chủ rời đi, Vân Tiêu Tiên Tử đột nhiên có chút lo lắng nói.

“Sư Muội vì sao lại như vậy?” Đa Bảo Đạo Nhân kinh ngạc liếc nhìn Vân Tiêu Tiên Tử một cái.

“Như ta đã nói, nếu sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân cùng lúc gây áp lực, thì Hạo Thiên, Dao Trì có dám kháng cự sao.” “Có lẽ ta đa tâm

rồi!" Vân Tiêu Tiên Tử gượng cười nói.

Chỉ là tâm tư của nàng xưa nay tinh tế, ngay khi mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân gây áp lực cho Hạo Thiên, Dao Trì vừa rồi.

Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ không hề có biểu cảm, khiến Vân Tiêu cảm thấy Thông Thiên Giáo Chủ dường như không cho rằng mấy vị Thánh Nhân kia sẽ giúp đỡ.

Đại La Thiên, Di La Cung, Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hạo Thiên và Dao Trì đang ngồi trên đế vị, thì lại phát hiện một luồng tử khí từ hướng Đông Hải, trực chỉ Thiên Đình.

Hai người trong lòng kinh hãi, vội vàng đứng dậy.

Từ uy thế và hướng đi, chắc chắn là do Tiệt Giáo Thánh Nhân phái đến.

Chỉ là Hạo Thiên và Dao Trì hai người đều không biết vị Thông Thiên Giáo Chủ này đến vì chuyện gì.

Chương 135

Ngoại trừ lần trước Hư Không Đạo Nhân giáng lâm Thiên Đình, các Thiên Đạo Thánh Nhân này hầu như sẽ không chủ động đến Thiên Đình.

Dẫu sao Đạo Tổ yêu cầu chiếu cố Thiên Đình, nhưng mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều không làm vậy.

Mệnh lệnh của Đạo Tổ không thể chống lại, bởi vậy các Thiên Đạo Thánh Nhân này đều lựa chọn phớt lờ Thiên Đình.

Thấy tử khí sắp đến Thiên Đình, Hạo Thiên vội vàng phân phó.

"Đợi Tiệt Giáo Thánh Nhân đến sau, trực tiếp nghênh đón đến Dao Trì Uyển." Lăng Tiêu Bảo Điện là nơi uy nghiêm nhất trong Thiên Đình, nơi Hạo Thiên và Dao Trì thống ngự chư thiên.

Tuy nhiên địa vị của Thiên Đạo Thánh Nhân trên cả Thiên Đế và Vương Mẫu, hai người tự nhiên không dám ở loại địa phương này nghênh tiếp Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dẫu sao trong Lăng Tiêu Bảo Điện đế vị là cao nhất, Thiên Đạo Thánh Nhân sau đó ngồi ở đâu.

Chẳng lẽ để hai người họ ngồi trên đế vị, để Thiên Đạo Thánh Nhân ngồi dưới sao.

Còn về việc nhường đế vị cho Thiên Đạo Thánh Nhân, thì càng không thích hợp.

Hạo Thiên và Dao Trì vừa vặn đến Dao Trì Uyển, Thông Thiên Giáo Chủ đạp tường vân, mang theo tử khí đi vào.

"Kính chào Tiệt Giáo Thánh Nhân!" Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng đứng lên cung kính hành lễ.

“Ừm!” Thông Thiên Giáo Chủ không biểu tình gật đầu.

“Tiệt Giáo Thánh Nhân xin mời thượng tọa!” Hạo Thiên vội vàng hư dẫn.

Đợi Thông Thiên Giáo Chủ ngồi xuống, Hạo Thiên và Dao Trì mới ngồi ở phía dưới.

Ngay sau đó Hạo Thiên cẩn thận hỏi.

“Không biết Tiệt Giáo Thánh Nhân lần này đến, có gì chỉ giáo?” “Hạo Thiên, Dao Trì, lần này ta đến đây, quả thật có một việc muốn nhờ cậy.” Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt nói.

“Tiệt Giáo Thánh Nhân khách khí rồi, có việc gì cứ việc phân phó hai chúng ta.” Hạo Thiên có chút thụ sủng nhược kinh nói.

Với tính tình của Thông Thiên Giáo Chủ, có thể nói ra lời này, khiến Hạo Thiên, Dao Trì hai người đều kinh hãi không thôi.

Dẫu sao Thánh Nhân mà khách khí ủy thác sự tình, thì cũng không phải chuyện đơn giản.

“Dao Trì, ta muốn đổi một kiện bảo vật với ngươi.” Thông Thiên Giáo Chủ lại gật đầu, nói với Dao Trì.

“Không biết Tiệt Giáo Thánh Nhân muốn gì?” Dao Trì có chút kinh ngạc hỏi, đồng thời trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Với bảo vật trong tay nàng mà có thể được Thánh Nhân để mắt, cũng chỉ có một kiện đó mà thôi.

Quả nhiên, giọng Thông Thiên Giáo Chủ vang lên.

“Ta muốn đổi Tố Sắc Vân Cẩm Kỳ trong tay ngươi, nhất định sẽ không để ngươi chịu thiệt đâu.” Thông Thiên Giáo Chủ ôn hòa nói với Dao Trì.

Dao Trì nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ nói, trong lòng liền thịch

một tiếng.

Đối với loại Chuẩn Thánh như nàng, Tố Sắc Vân Cẩm Kỳ là Pháp Bảo tốt nhất rồi.

Dao Trì tin rằng Thông Thiên Giáo Chủ đã mở lời như vậy, thì giá trị của Linh Bảo y lấy ra chắc chắn không dưới Tố Sắc Vân Cẩm Kỳ.

Tuy nhiên giá trị của bảo vật còn phải xem ở trong tay ai.

Giống như Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trong tay Dao Trì, nàng ngay cả muốn vung vẩy cũng không vung được mấy cái.

Vậy thì làm sao sánh được với sự giúp đỡ của Tố Sắc Vân Cẩm Kỳ đối với nàng.

Nhưng trong lòng Dao Trì cũng có chút kỳ lạ, Tố Sắc Vân Cẩm Kỳ trong tay Chuẩn Thánh quả thật là chí bảo phòng ngự vô địch.

Nhưng trong tay Thánh Nhân tác dụng lại không lớn đến vậy.

Khi trước Trấn Nguyên Tử thân là Địa Đạo Thánh Nhân, tay cầm Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, cũng không đỡ nổi một quải của Lão Quân.

Dù có nguyên nhân tu vi Lão Quân cao thâm, nhưng cũng có thể thấy Ngũ Sắc Kỳ đối với Thánh Nhân giúp đỡ cũng không lớn đến vậy.

“Thưa Tiệt Giáo Thánh Nhân, vật này là vật phòng thân của ta!” Dao Trì có chút khó xử nói.

Nàng không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ lại muốn dùng nó để đổi.

Thông Thiên Giáo Chủ thiếu Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng với tu vi của y cũng hoàn toàn không thể sử dụng được mà.

“Ta dùng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, để đổi Tố Sắc Vân Giới Kỳ!” "Ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo!" Dao Trì hô hấp trở nên dồn dập,

trên mặt nàng cũng hiện lên vẻ giãy giụa.

Với thân phận và tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ, Tiên Thiên Linh Bảo mà Người có thể thu tàng tuyệt đối không phải phàm phẩm.

Tuy không sánh bằng Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nhưng ba kiện Thượng Phẩm thậm chí Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, giá trị tuyệt đối còn hơn Tố Sắc Vân Giới Kỳ. "Ta là Thiên Đình Vương Mẫu, không rời Thiên Đình, người thường cũng không thể làm tổn thương ta, chi bằng dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ đổi ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo." Dao Trì trong lòng do dự. "Nhưng ta không rời Thiên Đình, cũng không cần ra tay với người khác, Tiên Thiên Linh Bảo cho ta cũng vô dụng.

Nếu có kẻ cuồng vọng lớn mật dám xông vào Thiên Đình, ta có Tố Sắc Vân Giới Kỳ cũng có thể hộ thân." Ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đặc biệt là Tiên Thiên Linh Bảo từ trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, một vị Tam Thanh Thánh Nhân.

Hạo Thiên và Dao Trì là đồng tử, đồng nữ bên cạnh Hồng Quân Đạo Tổ, tự nhiên biết những Tiên Thiên Linh Bảo cường lực mà Hồng Quân thu thập vô số năm đều ban cho các vị Tam Thanh Thánh Nhân.

Hồng Hoang thế giới bất kể tu vi thế nào, ai mà chẳng khát vọng có được vài kiện Tiên Thiên Linh Bảo lợi hại.

Đối với tiên nhân mà nói, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cường đại có thể tăng thực lực lên gấp mấy lần, thậm chí mười lần.

Dao Trì trong lòng vô cùng khát vọng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo mà Thông Thiên Giáo Chủ nói, nhưng cũng thực sự không nỡ Tố Sắc Vân Giới Kỳ. "Hạo Thiên, ngươi thấy thế nào?" Dao Trì trong lòng thực sự khó hạ quyết tâm, bèn lén truyền âm cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên khi nghe điều kiện của Thông Thiên Giáo Chủ cũng vô cùng chấn kinh.

Ngay sau đó nghe Dao Trì truyền âm, Hạo Thiên trong lòng cũng phấn chấn.

Từ góc độ của Hạo Thiên, tự nhiên nghiêng về việc cùng Dao Trì dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ đổi ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Thông Thiên Giáo Chủ đích thân đến, muốn đổi bảo vật với Dao Trì, nếu trực tiếp cự tuyệt e rằng sẽ đắc tội Tiệt Giáo.

Tuy Hạo Thiên và Dao Trì quả thực bất mãn với mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân và đệ tử môn hạ, nhưng cũng không dám trực tiếp đắc tội Thiên Đạo Thánh Nhân.

Huống hồ, một khi Dao Trì thật sự dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ đổi ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, biết đâu lại có cơ hội chia một hai kiện.

Những pháp bảo của Thông Thiên Giáo Chủ, Thanh Bình Kiếm và Tru Tiên Kiếm tất nhiên Người sẽ không dùng để đổi.

Nhưng Ngư Cổ, Tử Điện Chùy, Thủy Hỏa Hồ Lô, Hỗn Nguyên Phất Trần, Thượng Thanh Bảo Châu, Luân Hồi Kính, Sơn Hải Đồ, những Tiên Thiên Pháp Bảo ấy, Hạo Thiên đều muốn chảy nước miếng.

Đặc biệt Thủy Hỏa Hồ Lô và Hỗn Nguyên Phất Trần, càng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, so với Tố Sắc Vân Giới Kỳ của Dao Trì cũng không kém là bao.

Hạo Thiên tự nhiên không biết Thủy Hỏa Hồ Lô đã bị Thông Thiên Giáo Chủ bồi thường cho Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng Hỗn Nguyên Phất Trần cũng không tệ, hoàn toàn không kém Thái Ất Phất Trần trong tay Lão Quân. "Nếu không đổi, e rằng sẽ đắc tội Thánh Nhân." Hạo Thiên cũng lén truyền âm cho Dao Trì, cổ

vũ nàng chấp thuận.

Với tu vi của Hạo Thiên và Dao Trì, việc lén truyền âm sao có thể qua mặt được linh giác của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nghe lời Hạo Thiên, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng hiện lên một nụ cười.

Chỉ cần có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, có thể đổi lại Tru Tiên Kiếm, sau khi trở về tiếp tục tham ngộ Hủy Diệt Kiếm Đạo, định nhiên thực lực sẽ tiến thêm một bước.

Dao Trì vốn đã rất động lòng, nghe Hạo Thiên truyền âm càng hạ quyết tâm.

Đúng lúc này, một giọng nói cao cổ như Thiên Đạo vang vọng trong đầu hai người. "Cự tuyệt, không được để ta nhượng bộ nhiều như thế.

Cũng không được truyền âm, truyền âm ta có thể nghe thấy." Sau khi dứt lời, giọng nói liền biến mất.

Hạo Thiên và Dao Trì lén lút nhìn nhau, trong lòng đều cực kỳ chấn kinh.

Hai người theo bên Hồng Quân nhiều năm, tự nhiên xác định đó là giọng nói của Hồng Quân Đạo Tổ.

Tuy không biết vì sao Đạo Tổ lại muốn họ cự tuyệt Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng lại không lộ diện.

Nhưng mệnh lệnh của Đạo Tổ, Hạo Thiên và Dao Trì nào dám trái lời.

Hạo Thiên ý niệm cấp chuyển, lại tiếp tục truyền âm: "Nhưng Tố Sắc Vân Giới Kỳ là vật bảo mệnh do Đạo Tổ ban tặng, đổi đi cũng không thích hợp." "Ta sẽ phân trần với Thông Thiên Thánh Nhân, chắc

Thánh Nhân cũng sẽ lý giải." Dao Trì tâm lĩnh thần hội, cũng truyền âm đáp lại: "Đúng vậy, chỉ đành từ chối khéo." Thông Thiên Giáo Chủ vốn đầy lòng hoan hỉ, nghe lời Hạo Thiên nói sau đó liền ngây người.

Tuy Người có thể nghe Hạo Thiên và Dao Trì truyền âm, nhưng đối với lời của Hồng Quân nói với hai người, Người tự nhiên không thể thăm dò. "Thông Thiên Thánh Nhân, Tố Sắc Vân Giới Kỳ là ân tứ của Đạo Tổ, Dao Trì thực sự không dám giao hoán, mong Thánh Nhân lượng thứ." Dao Trì đứng dậy, nói năng uyển chuyển, ngữ khí yếu ớt.

Tuy nội tâm nàng muốn giao hoán, nhưng Đạo Tổ đích thân hạ lệnh, nàng cũng không dám trái. "Bảo vật do Lão Sư ban cho, tự nhiên là vật quý.

Ngươi lấy đi giao hoán, Lão Sư cũng sẽ không quản.

Giống như ta ban cho đệ tử môn hạ, Lão Sư cũng chưa từng hỏi." Thông Thiên Giáo Chủ không nghi ngờ gì, cho rằng Hạo Thiên và Dao Trì thực sự vì Hồng Quân ban cho mà không dám giao hoán, nên ôn tồn khuyên nhủ. "Nhưng Thánh Nhân, Tố Sắc Vân Giới Kỳ là vật phòng thân của ta.

Với tu vi của ta, Vân Giới Kỳ đối với ta có tác dụng rất lớn.

Giáo Chủ đã thương yêu, Dao Trì chỉ đành tâm lĩnh." Dao Trì từ chối khéo. "Ngư Cổ, Tử Điện Chùy, Hỗn Nguyên Phất Trần, ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo đổi lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, tuyệt đối sẽ không lỗ." Thông Thiên Giáo Chủ nói, ba kiện pháp bảo liền hiện ra trong tay Người.

Chính là một chiếc Ngư Cổ nhỏ nhắn, một cây chùy nhỏ lấp lánh tia sét màu tím (Tử Điện Chùy), và một cây phất trần tản ra khí tức Hỗn Độn (Hỗn Nguyên Phất Trần).

Ba kiện pháp bảo linh quang nồng đậm, đặc biệt là Hỗn Nguyên

Phất Trần, tản ra khí tức Âm Dương Ngũ Hành, Hỗn Độn nhất thể, uy thế cực kỳ kinh người. "Chỉ riêng Hỗn Nguyên Phất Trần này, cũng không kém Tố Sắc Vân Giới Kỳ của ngươi.

Dao Trì, ngươi thật sự không suy nghĩ lại sao?" Thông Thiên Giáo Chủ vẫn ôn hòa nói: "Huống hồ thân là Thiên Đình Vương Mẫu, lại có ai dám mạo phạm Thiên Đình.

Nếu thật sự có kẻ địch không thể chống lại, chúng ta những Thiên Đạo Thánh Nhân cũng sẽ không ngồi yên bỏ mặc." Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ, Dao Trì không đổi cũng là bình thường.

Bởi vì Tố Sắc Vân Giới Kỳ đối với người tu vi Chuẩn Thánh quả thực là một trong số ít Tiên Thiên Linh Bảo hữu dụng nhất.

Vì vậy Thông Thiên Giáo Chủ vẫn ôn tồn khuyên nhủ.

Chỉ là không biết mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ là không được đổi ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Chương 136

Lấy Tru Tiên Kiếm Trận và Lục Hồn Phiên ra giao hoán, Hạo Thiên và Dao Trì hai người cũng không dám tiếp nhận. "Thánh Nhân, thực sự đừng làm khó Dao Trì.

Ba kiện Linh Bảo quả thực kinh người, nhưng Tố Sắc Vân Giới Kỳ này, tiểu tiên thực sự không cách nào cắt ái." Hạo Thiên và Dao Trì nhìn chằm chằm ba kiện Linh Bảo trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, đặc biệt là cây Hỗn Nguyên Phất Trần kia, trong lòng cực kỳ không nỡ.

Nhưng mệnh lệnh của Đạo Tổ, Dao Trì không dám trái lời, chỉ đành khó khăn nói.

Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, trong lòng có chút không vui.

Với thân phận của Người, đã nói lời tốt đẹp với hai người lâu như vậy, nhưng vẫn vô dụng.

Khiến Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng nổi giận. "Thật sự không bằng lòng?" Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ triệt để lạnh xuống, Thánh Nhân uy áp cũng phóng thích ra.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người lập tức cảm thấy áp lực tăng mạnh, toàn thân như bị Côn Luân Thần Sơn đè nặng.

Thân là Thiên Đình Chi Chủ, đối mặt Thiên Đạo Thánh Nhân như vậy, cũng không khác gì con kiến.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng có sát ý, loại Thánh Nhân uy áp ấy đủ sức nghiền nát hai người. "Thánh Nhân xin bớt giận, chỉ là Tố Sắc Vân Giới Kỳ đối với Dao Trì Sư Muội quả thực cực kỳ quan trọng, xin Thánh Nhân thứ tội." Hạo Thiên cực kỳ khó khăn

đứng dậy, cúi người giải thích với Thông Thiên Giáo Chủ. "Ta biết Tố Sắc Vân Giới Kỳ đối với ngươi cực kỳ quan trọng, nhưng bồi thường của ta còn xa hơn Tố Sắc Vân Giới Kỳ." Giọng Thông Thiên Giáo Chủ lạnh xuống. "Ta đích thân đến, hai người lại không cho chút thể diện nào sao?" Uy thế trên người Thông Thiên Giáo Chủ càng lúc càng cường đại, khiến hai người cảm thấy áp lực trên người cũng càng lúc càng nặng.

Dao Trì thậm chí cảm thấy xương sống lưng của mình đang kêu răng rắc, dường như sắp bị đè gãy.

Hạo Thiên và Dao Trì đều âm thầm kêu khổ trong lòng.

Mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ hai người không dám trái, nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân như Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể đối kháng.

Khi Hạo Thiên và Dao Trì cả hai đều cảm thấy thân thể sắp bị đè nát.

Trên Thiên Đình, tiếng hạc kêu trong trẻo vang lên, sau đó một đạo tường vân hạ xuống. "Thông Thiên Sư Đệ, với thân phận của ngươi, hà tất phải như vậy?

Hạo Thiên và Dao Trì dù sao cũng là đồng tử, đồng nữ bên cạnh Sư Tôn, lại là Thiên Đình Chi Chủ.

Làm vậy, thực sự không thích hợp!" Một giọng nói trong trẻo truyền đến.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm Tam Bảo Ngọc Như Ý trong lòng, từ trên tường vân bước xuống.

Ngay sau đó Người nhẹ nhàng phất tay, một đạo tiên quang từ trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn rải ra, chiếu lên người Hạo Thiên và Dao Trì.

Hai người lập tức cảm thấy áp lực như núi trên người nhẹ nhõm. "Bái kiến Nguyên Thủy Thánh Nhân!" Hạo Thiên và Dao Trì vội vàng bái kiến.

Nhìn thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm. "Không cần đa lễ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ cười một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ ở thượng thủ.

Nguyên Thủy vốn đang tĩnh tọa tu luyện trong Ngọc Hư Cung.

Sau đó phát hiện Thông Thiên Giáo Chủ đi Bất Chu Sơn liền vẫn luôn âm thầm chú ý, dù sao Thông Thiên Giáo Chủ đi làm gì mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân trong lòng đều rõ.

Khi nhìn thấy Thông Thiên Giáo Chủ hai tay không trở về từ Bất Chu Sơn, Nguyên Thủy liền hiểu rõ Thông Thiên Giáo Chủ đã không lấy lại được Tru Tiên Kiếm.

Điều này khiến Nguyên Thủy trong lòng vô cùng vui sướng, điều hối tiếc duy nhất là Hư Không Đạo Nhân đã không nhân cơ hội đánh Thông Thiên Giáo Chủ thêm một trận.

Vốn Nguyên Thủy đã thu hồi ánh mắt, chuẩn bị tiếp tục tu luyện.

Nhưng đột nhiên phát hiện Thông Thiên Giáo Chủ đến Thiên Đình, trong lòng liền vô cùng hiếu kỳ.

Trực tiếp nhìn thấy Thông Thiên muốn dùng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo đổi Tố Sắc Vân Giới Kỳ của Dao Trì, Nguyên Thủy hơi suy tính một chút, liền hiểu rõ đầu đuôi sự tình.

Đối với Chuẩn Thánh mà nói, Tố Sắc Vân Giới Kỳ quả thực là bảo bối tốt hơn Hỗn Nguyên Phất Trần nhiều.

Tuy nhiên đối với cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân mà nói, giá trị của Hỗn Nguyên Phất Trần lại trên Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Dù sao với tu vi Thánh Nhân, Tố Sắc Vân Giới Kỳ không thể cung cấp phòng ngự quá lớn, trong khi Hỗn Nguyên Phất Trần lại có thể phát huy tất cả uy năng.

Thông Thiên Giáo Chủ dùng Hỗn Nguyên Phất Trần, Ngư Cổ, Tử Điện Chùy ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo quý giá đổi Tố Sắc Vân Giới Kỳ, khẳng định không phải vì tự dùng.

Lại liên tưởng đến việc bốn chiếc kỳ còn lại đều đã rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân, Nguyên Thủy liền hiểu rõ mục đích của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên cũng từng nghe nói về Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, vì vậy dễ dàng đoán được Hư Không Đạo Nhân muốn Thông Thiên dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ đi đổi Tru Tiên Kiếm.

Dù sao hiện giờ Đạo Tổ ngày đêm canh chừng, Hư Không Đạo Nhân cũng không tiện trực tiếp ra tay với Thiên Đình.

Vốn Thông Thiên Giáo Chủ dùng Linh Bảo giao hoán, Nguyên Thủy Thiên Tôn tuy nhìn thấy sốt ruột, nhưng cũng không tiện ra tay ngăn cản.

Trực tiếp đến khi Dao Trì không đồng ý, Thông Thiên vẫn luôn bức bách, Nguyên Thủy liền hiểu ra cơ hội đã đến.

Tuy không hiểu vì sao một giao dịch tốt như vậy mà Dao Trì lại không bằng lòng, nhưng đối với Nguyên Thủy mà nói điều đó không quan trọng.

Chỉ cần có cớ để ngăn cản Thông Thiên là được rồi. "Sư Huynh lời này là ý gì?" Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày.

Nguyên Thủy Thiên Tôn nói ra những lời này, vậy việc Người đến Thiên Đình tự nhiên không phải để cùng Người gây áp lực cho Thiên

Đình.

Ngược lại là ngăn cản Người, khiến sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ lạnh nhạt. "Sư Đệ, việc này của ngươi, không hợp quy củ." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười ha hả nói, một chút cũng không để sắc mặt của Thông Thiên vào mắt. "Quy củ, quy củ?" Thông Thiên Giáo Chủ thờ ơ nói. "Ta dùng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo đổi một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, vốn là chuyện có lợi.

Vì sao lại không hợp quy củ?" "Hỗn Nguyên Phất Trần, Ngư Cổ, Tử Điện Chùy quả thực là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không thua Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Nhưng bảo vật tốt quá, Dao Trì đã không bằng lòng, tự nhiên cũng không thể đoạt của người khác." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười ha hả nói. "Huống hồ dùng uy thế Thánh Nhân áp người, có thể gọi là lấy lớn hiếp nhỏ." "Sư Đệ, dù sao ngươi cũng là đường đường Thánh Nhân.

Sư Tôn bảo ta chiếu cố Thiên Đình, sao có thể làm như vậy được?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lắc đầu thở dài, tựa hồ vì hành vi của Thông Thiên Giáo Chủ mà cảm thấy khinh bỉ.

Đừng nói Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả Hạo Thiên và Dao Trì, nhìn bề ngoài thì có vẻ vô cùng cung kính với Nguyên Thủy, nhưng trong lòng cũng cảm thấy lời của Nguyên Thủy vô cùng giả dối.

Hồng Hoang thế giới ai mà chẳng biết, trong Tam Thanh, người thích bao che khuyết điểm và lấy lớn hiếp nhỏ nhất chính là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Cũng chỉ là tốt hơn Tây Phương Giáo Nhị Thánh một chút mà thôi.

Nhưng Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng cũng vô cùng kinh hãi, không ngờ Nguyên Thủy Thiên Tôn lại hiện thân ngăn cản Thông

Thiên Giáo Chủ.

Cả Hồng Hoang đều đồn đại Tam Thanh nhất thể, cực kỳ hòa mục.

Nhưng nhìn bộ dạng hôm nay, ít nhất Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ rõ ràng là bất hòa.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người đều không rõ, vì sao Thông Thiên Giáo Chủ lại phải tốn công sức lớn như vậy để đổi Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Đồng là Tam Thanh Nguyên Thủy, lại đích thân đến ngăn cản. "Chiếu cố Thiên Đình?" Thông Thiên Giáo Chủ ngẩng đầu, ánh mắt như ngọn đuốc nhìn về phía Nguyên Thủy nói. "Ta có việc gì mà không chiếu cố Thiên Đình.

Hư Không Đạo Nhân đến Thiên Đình, chẳng lẽ ta không ra tay sao?

Nguyên Thủy, đừng quên, ta cũng đã chết một lần trong tay Hư Không Đạo Nhân." "Ân đức của các vị Thánh Nhân, Hạo Thiên và Dao Trì không dám quên." Hạo Thiên vội vàng đứng lên cúi người hành lễ với hai người, nói lời hòa giải.

Tuy Hạo Thiên trong lòng không có thiện cảm với hai vị Thánh Nhân.

Nhưng nếu Nguyên Thủy và Thông Thiên xung đột trong Thiên Đình, đối với Thiên Đình mà nói tuyệt đối không phải chuyện tốt. "Hừ, Thông Thiên.

Chẳng lẽ chỉ có một mình ngươi ra tay thôi sao?

Nếu vì Thiên Đình ra tay, có thể mượn cớ này bức bách Thiên Đình.

Vậy ta và Lão Quân Sư Huynh cùng những người khác, chẳng phải cũng có thể đến Thiên Đình cướp đoạt bảo vật sao?" Thấy Thông Thiên ngay cả "Sư Huynh" cũng không gọi, Nguyên Thủy cũng lười phải khách khí nữa. "Ồ, ngươi cũng muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ sao?

Ngươi cũng có thể lấy bảo vật ra đổi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản." Thông Thiên Giáo Chủ thờ ơ nói.

Hạo Thiên và Dao Trì nghe xong trong lòng không biết là tư vị gì.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ mà hai vị Thánh Nhân tranh đoạt, nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ không cho phép.

Dao Trì hận không thể tại chỗ tổ chức một cuộc đấu giá, xem hai vị Thánh Nhân ai ra giá cao hơn.

Nguyên Thủy nghe lời Thông Thiên liền khựng lại.

Người đến đây chỉ vì muốn ngăn cản Thông Thiên Giáo Chủ lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ mà thôi, chứ không phải vì bản thân cũng muốn.

Đương nhiên Tố Sắc Vân Giới Kỳ quả thực là một bảo bối vô cùng tốt, nếu được cho không thì Người nhất định sẽ muốn.

Nhưng bảo Người lấy ba kiện Thượng Phẩm thậm chí Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ra đổi Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên không bằng lòng. "Ngươi không bằng lòng lấy bảo vật ra đổi?

Ngươi muốn ngăn cản ta, là ý gì?" Thông Thiên Giáo Chủ liếc xéo Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, trào phúng nói.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn phản ứng nhanh, không cùng Thông Thiên Giáo Chủ dây dưa trong chuyện này. "Thông Thiên, ta hỏi ngươi.

Ngươi muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ làm gì?" Nguyên Thủy Thiên

Tôn không trực tiếp trả lời câu hỏi của Thông Thiên Giáo Chủ. "Ta tự nhiên có tác dụng của ta." Thông Thiên căn bản không trả lời câu hỏi đó của Nguyên Thủy Thiên Tôn. "Nếu ta đoán không sai." Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Thông Thiên Giáo Chủ đắc ý cười nói, dường như đã nắm được thóp của Người.

Chương 137

"Ngươi muốn lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, đi chỗ Hư Không Đạo Nhân đổi lại Tru Tiên Kiếm của ngươi đúng không!" "Thì sao, thì sao?" Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt không đổi nói.

Sớm đã có người đoán ra.

Dù sao với thân phận của Người mà lại vội vàng muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ bản thân đã là một chuyện kỳ lạ.

Hơn nữa mấy vị Thánh Nhân khác cũng phần lớn đều biết mấy chiếc Ngũ Sắc Kỳ còn lại đều đã rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân, tự nhiên có thể liên tưởng ra.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người đều đầy vẻ chấn kinh, không dám tin.

Hai người hoàn toàn không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ muốn lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ là để giao hoán Tru Tiên Kiếm với Hư Không Đạo Nhân.

Phải biết rằng Hư Không Đạo Nhân hiện nay có thể nói là kẻ địch lớn nhất của Thiên Đạo.

Tru Tiên Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân, chẳng phải là lần đại chiến trước sao.

Trên khuôn mặt tươi cười của Dao Trì âm tình bất định, trong lòng đột nhiên lo lắng.

Xem ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ đối với Hư Không Đạo Nhân thật sự rất quan trọng, nếu không cũng sẽ không để Thông Thiên Giáo Chủ dùng nó đổi Tru Tiên Kiếm.

Chính vì vậy Dao Trì trong lòng càng sợ hãi.

Dù sao Thiên Đạo Thánh Nhân nhiều lắm cũng chỉ dùng thân phận Thánh Nhân để áp chế, chứ không dám thật sự cường đoạt.

Hư Không Đạo Nhân một khi không kiên nhẫn, với sức mạnh mà sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không địch nổi, nếu trực tiếp ra tay, Dao Trì trong Thiên Đình e rằng cũng sẽ bị trực tiếp xóa bỏ.

Nàng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân nếu bị giết có thể phục sinh từ Thiên Đạo.

Nàng nếu chết thật sự sẽ hồn phi phách tán, vô số năm khổ tu đều hóa thành hư không. "Thông Thiên, ngươi có thể cấu kết với kẻ địch!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chính nghĩa nghiêm từ chỉ trích. "Một khi để Hư Không Đạo Nhân kia có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, tổ thành Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, uy hiếp đối với Thiên Đạo chúng ta lại lớn thêm không ít.

Ngươi có biết làm vậy có hậu quả gì không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa nói vừa lắc đầu, dường như đau lòng vì Thông Thiên Giáo Chủ cố chấp không tỉnh ngộ. "Bớt nói nhảm.

Nguyên Thủy, nếu ngươi có cách giúp ta lấy lại Tru Tiên Kiếm.

Nếu không thì đừng ngăn cản ta đổi Tố Sắc Vân Giới Kỳ." Bộ dạng làm bộ làm tịch của Nguyên Thủy khiến Thông Thiên Giáo Chủ không thể nhìn nổi nữa, liền đứng dậy lớn tiếng nói. "Bất kể thế nào, cũng không thể để Hư Không Đạo Nhân lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng.

Nếu Người có cách giúp Thông Thiên lấy lại Tru Tiên Kiếm, thì trước tiên Người đã đi lấy lại Thái Cực Đồ của Lão Quân rồi. "Tru Tiên Kiếm, ta nhất định phải lấy lại!" "Keng!" Tiếng kiếm bén rời vỏ vang lên, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm ba kiện cùng xuất hiện.

Thánh địa Thiên Đình vốn mọi nơi tường hòa, lập tức bị vô cùng sát khí và kiếm ý bao trùm.

Nhưng không chỉ có ba thanh chiến kiếm này mới là phế vật, tuy uy thế quả thực kinh người, nhưng nhìn vào đều có một cảm giác không hài hòa.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn thấy đều kinh hãi, cho rằng Thông Thiên Giáo Chủ muốn ra tay với họ, cường đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ. "Thông Thiên, ngươi muốn động thủ ở đây sao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đứng dậy, Bàn Cổ Phiên xuất hiện trong tay Người. "Ta, Tru Tiên Kiếm, ta nhất định phải lấy lại!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, từng chữ từng câu nói.

Dường như chịu ảnh hưởng từ tâm cảnh của Thông Thiên Giáo Chủ, ba kiện vốn đang bay lượn khắp trời liền bay trở lại sau lưng Người.

Sát khí trong Thiên Đình liền thu lại, Hạo Thiên và Dao Trì không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn lại cảm thấy, tuy sát khí trong Thiên Đình đã không còn.

Nhưng sát khí từ ba thanh tiên kiếm sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ lại nồng đậm lên vô số lần, xa xa chỉ vào Người, dường như sẽ đâm bất cứ lúc nào. "Ta cũng nói cho ngươi biết!

Quyết không thể để Hư Không Đạo Nhân lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lạnh lùng hừ một tiếng, không hề nhượng bộ nói.

Nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Thông Thiên Giáo Chủ dường như sắp bùng nổ, Hạo Thiên và Dao Trì vừa thở phào nhẹ nhõm lại lo lắng không yên. "Hai vị Thánh Nhân xin bớt giận, Thiên Đình không

thể chịu nổi lửa giận của hai vị Thánh Nhân." Hạo Thiên đứng dậy, liên tục vái lạy hai người.

Nhưng bất kể là Thông Thiên Giáo Chủ hay Nguyên Thủy Thiên Tôn, đều không để ý, vẫn đang đối đầu. "Thông Thiên, Nguyên Thủy, đừng tranh đấu trong Thiên Đình!" Trên bầu trời lại có một đám tường vân hạ xuống, Lão Quân chống Biển Quải bước xuống, nói với hai người. "Là Lão Quân Sư Huynh!" Một đóa kim liên từ phương Tây bay đến, Tây Phương Giáo Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Thánh Nhân cũng cùng hiện thân.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, bên cạnh Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người lại có một đám tường vân khác, Nữ Oa Nương Nương cũng cùng đến. "Bái kiến chư vị Thánh Nhân!" Hạo Thiên vội vàng hướng các vị Thánh Nhân hành lễ, trong lòng lúc này mới triệt để thở phào nhẹ nhõm.

Đã mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân toàn bộ đều có mặt, vậy thì không đánh được nữa.

Nếu Lục Thánh một khi tranh đấu, mà cũng không thể giải quyết, thì lúc đó Hồng Quân Đạo Tổ hẳn sẽ đích thân hiện thân ngăn cản. "Lão Quân Sư Huynh, Nữ Oa Sư Muội, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai vị Đạo Hữu, chư vị xin phân xử công bằng." Thấy mấy vị Thánh Nhân hiện thân, Nguyên Thủy Thiên Tôn lập tức mở lời. "Chư vị cũng biết, Hư Không Đạo Nhân kia đã cướp Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ từ tay Tiếp Dẫn Đạo Hữu, cướp Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ từ tay ta và Lão Quân Sư Huynh, còn Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ vốn dĩ ở trong tay đệ tử Minh Hà." "Thông Thiên hiện giờ lại muốn giao Tố Sắc Vân Giới Kỳ cho Người, chư vị chắc cũng đã nghe nói đến uy lực của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận." "Ngũ Hành Ngũ Phương Đại Trận xưng là Ngũ Hành Cực Biến, trọng diễn Hồng Hoang, không kém Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên làm vậy, chẳng phải đang làm lớn mạnh Địa Đạo và thực lực của Hư Không Đạo Nhân đó sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đối với Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cùng những người khác mà nói một cách hùng hồn. "Quả thực không thể để Hư Không Đạo Nhân kia lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Bằng không uy thế của Địa Đạo càng mạnh, Thiên Đạo chúng ta nên tự xử thế nào?" Chuẩn Đề Đạo Nhân là người đầu tiên gật đầu, biểu thị tán đồng ý kiến của Nguyên Thủy. "Nguyên Thủy Đạo Hữu nói chí lý." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng gật đầu nói. "Không sai, không thể để hắn tụ tập đủ Ngũ Sắc Kỳ." Lão Quân vuốt râu cũng gật đầu nói. "Muốn lấy lại bảo vật từ tay tên tặc tử kia, xem ra quả nhiên khó.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ của ta e rằng sẽ không lấy lại được." Nữ Oa Nương Nương không nói gì, chỉ gật đầu, nhưng trong lòng lại nghĩ chuyện khác. "Vậy Tru Tiên Kiếm của ta, lại phải làm sao đây?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng, sớm đã đoán mấy người sẽ không đồng ý. "Tru Tiên Kiếm là chuyện của ngươi.

Nhưng quyết không thể để Hư Không Đạo Nhân lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ." Thấy chư vị Thánh Nhân đều ủng hộ, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lộ ra một tia đắc ý. "Vậy thì thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cùng những người khác một cái, nghiêm túc nói. "Sáu chúng ta cùng nhau, một lần nữa đến Bất Chu Sơn tranh đoạt.

Nếu Hư Không Đạo Nhân kia không trả, chúng ta sẽ lại chiến một trận.

Đến lúc đó bất kể kết quả thế nào, Tru Tiên Kiếm ta sẽ tự tìm cách, tuyệt đối không dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ đi đổi." Lại đến Bất Chu Sơn?

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Quân cùng những người khác nhìn

nhau, đều không nói một lời.

Lần trước có Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, bản hoàn chỉnh Tru Tiên Kiếm Trận cùng Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay, đều bị Hư Không Đạo Nhân đánh chết ba người, cướp đi nhiều Chí Bảo như vậy.

Lần này lại lên Bất Chu Sơn, chẳng phải là chủ động đến tận cửa dâng bảo vật dâng mạng sao?

Tuy Hồng Quân Đạo Tổ sẽ tùy thời canh chừng Hư Không Đạo Nhân, không cho phép Người uy hiếp Thiên Đạo.

Nhưng sáu người chủ động đặt chân lên Bất Chu Sơn thì lại hoàn toàn khác.

Nếu Hồng Quân Đạo Tổ không ra tay, e rằng lần này tuyệt đối sẽ bị diệt sạch. "Chuyện đó, vì sao ta phải ra tay?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Ra tay, là không thể ra tay.

Nếu lại ra tay, Bàn Cổ Phiên trong tay Người e rằng cũng sẽ rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân. "Đã không bằng lòng cùng ta ra tay, lại ngăn cản ta lấy lại Tru Tiên Kiếm.

Khiến ta cũng khó xử quá!" Thông Thiên Giáo Chủ xòe hai tay, than thở nói. "Thông Thiên, không thể dùng bảo vật khác đổi với Hư Không Đạo Nhân kia sao?" Lão Quân vuốt vuốt chòm râu, có chút trì nghi nói.

Trong số mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân này, e rằng cũng chỉ có Lão Quân hy vọng Thông Thiên Giáo Chủ có thể lấy lại Tru Tiên Kiếm.

Nhưng Lão Quân cũng không muốn thấy Hư Không Đạo Nhân lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, tổ thành Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận. "Ta tự nhiên đã thử rồi!

Hư Không Đạo Nhân điểm danh muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ, những bảo bối khác bất kể thế nào đều không được." Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu.

Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba người nghe lời Thông Thiên nói, trong lòng quả thực nở hoa.

Bất kể Thông Thiên Giáo Chủ có lấy lại được Tru Tiên Kiếm để trọng tổ bản hoàn chỉnh Tru Tiên Kiếm Trận hay không.

Hư Không Đạo Nhân không có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, không cách nào bố trí Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận.

Đối với ba người mà nói, đều là chuyện tốt lớn lao.

Chuyện một công đôi việc như vậy, tự nhiên nên duy trì. "Hư Không Đạo Nhân có được Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, uy hiếp thực sự quá lớn.

Thông Thiên Đạo Hữu, không phải chúng ta không muốn trợ giúp, chỉ là phương pháp này thực sự không thỏa đáng.

Hay là chúng ta nghĩ cách khác." Chuẩn Đề Đạo Nhân vẻ mặt thành khẩn nói với Thông Thiên Giáo Chủ, căn bản không nhìn ra ý nghĩ thật trong lòng. "Vậy thì sao, ta không lấy lại được Tru Tiên Kiếm, chẳng phải Thiên Đạo một phương cũng mất đi một trợ lực cường đại như Tru Tiên Kiếm Trận sao?" Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu nói, Người không tin lời quỷ quái của Chuẩn Đề.

Chỉ sợ lúc này trong lòng Chuẩn Đề đã cười thành tiếng rồi. "Hư Không Đạo Nhân có Tiên Thiên Ngũ Hành Ngũ Phương Đại Trận, ta lấy lại Tru Tiên Kiếm.

Ta vẫn có Tru Tiên Kiếm Trận để kháng hành, sức mạnh của Địa Đạo tương đối cũng không có gia cường." "Uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận liên quan đến tu vi của ta, ta có được nó sau này tu vi có thể

không ngừng tiến bộ.

Trong Địa Đạo có ai có thể thông qua Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận để đề thăng tu vi sao?

Hoàn toàn không có!

Chương 138

Cái này mất cái kia được, Thiên Đạo chúng ta có lợi hơn." Thông Thiên Giáo Chủ ngạo nhiên nói.

Tin rằng với việc Hủy Diệt Pháp Tắc và Hủy Diệt Kiếm Ý của Tru Tiên Kiếm Trận tương hỗ tham ngộ, tu vi của Người tuyệt đối có thể phi tốc đề thăng, khi đó ưu thế của Thiên Đạo sẽ càng lớn.

Lão Quân vuốt vuốt chòm râu, trầm mặc không nói.

Nếu Thông Thiên thật sự có thể mượn Tru Tiên Kiếm Trận để đề thăng tu vi.

Vậy thì dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ đổi Tru Tiên Kiếm quả thực là một chuyện đáng giá.

Thấy Lão Quân có vẻ hơi bị thuyết phục, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ cũng dâng lên một tia hy vọng.

Lão Quân tu vi thâm sâu nhất, lại là người đứng đầu các Thánh Nhân.

Nếu Lão Quân đồng ý, thì có tám phần nắm chắc. "Có thể dùng Tru Tiên Kiếm Trận đề thăng tu vi của ngươi, vậy thì càng không thể để ngươi có được." Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cười lạnh một tiếng.

Ngay sau đó cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau một cái, ánh mắt đều cực kỳ vi diệu. "Không thỏa đáng!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân lắc đầu. "Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, ta còn chưa từng thấy.

Chỉ nghe nói có uy năng Ngũ Hành Cực Biến, trọng diễn Hồng Hoang, biết đâu Chuẩn Đề, Minh Hà, thậm chí cả Hư Không Đạo

Nhân kia đều có thể mượn đại trận để khuy thị Hồng Hoang ảo diệu.

Tu vi đại tiến thì sao!" "Tiếp Dẫn Đạo Huynh nói có lý!" Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu nói. "Hư Không Đạo Nhân kia tu luyện Thời Không Pháp Tắc, có liên quan gì đến Ngũ Hành?

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà chỉ mới thành Thánh Nhân, có thể tiến bộ đến mức nào.

Huống hồ bàn về tư chất, ai có thể sánh bằng ta?" Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ nói.

Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận giúp Hư Không Đạo Nhân đề thăng tu vi, Ngũ Hành Pháp Tắc và Thời Không Pháp Tắc căn bản không liên quan.

Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ, hoàn toàn là Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề Thánh Nhân không muốn Người lấy lại Tru Tiên Kiếm mà dây dưa lươn lẹo. "Hư Không Đạo Nhân không được, vậy Hậu Thổ thì sao?

Hậu Thổ lại là người chưởng khống Địa Đạo, hạch tâm của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận chính là Mậu Kỷ Kỳ ở trung ương." "Trấn Nguyên Tử, Minh Hà thì không đáng ngại.

Nhưng nếu để Hậu Thổ đột phá, đó mới thực sự là chuyện phiền phức." Chuẩn Đề Đạo Nhân ở một bên nhíu mày nói.

Hậu Thổ!

Lão Quân nghe xong trong lòng giật mình.

Trước đó tất cả mọi người đều đặt chú ý lực lên người Hư Không Đạo Nhân, vì tu vi của Hư Không Đạo Nhân quả thực cường đại.

Quên mất Hậu Thổ mới là người chưởng khống Địa Đạo thật sự, một khi sức mạnh Địa Đạo khôi phục, sức mạnh của Hậu Thổ tăng

trưởng cũng sẽ cực nhanh.

E rằng đến lúc đó mấy người họ đều không phải đối thủ của Hậu Thổ, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng sẽ bị uy hiếp.

Lúc này, trong lòng Lão Quân đã có quyết định. "Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, vốn là của Tiếp Dẫn!" Thông Thiên Giáo Chủ chỉ vào Tiếp Dẫn nói. "Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, vốn là của Nguyên Thủy!" Sau đó Thông Thiên lại chỉ về phía Nguyên Thủy.

Nhưng cuối cùng Thông Thiên không chỉ về phía Lão Quân, tiếp tục nói. "Hư Không Đạo Nhân có thể tổ thành Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, cũng có liên quan đến các ngươi.

Vì sao ta lại không thể?" "Đó là vì thực lực của ta không bằng người." Tiếp Dẫn Đạo Nhân sắc mặt khó xử nói.

Quả thực, nếu không phải Ngũ Sắc Kỳ trong tay bị cướp đi, Hư Không Đạo Nhân cũng không chỉ có Ngũ Sắc Kỳ.

Trên mặt Lão Quân cũng có chút không dễ nhìn, tuy Thông Thiên Giáo Chủ không chỉ vào Người, nhưng Ly Địa Diễm Quang Kỳ quả thực cũng bị Hư Không Đạo Nhân lấy đi. "Nếu ta có thực lực như Hư Không Đạo Nhân kia, cũng không cần phải giao hoán với các ngươi nữa." Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng cười một tiếng. "Chính vì ta đã phạm sai lầm, cho nên tuyệt đối không thể để ngươi tái phạm.

Chỉ cần ngươi không lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, sai lầm của ta có thể bù đắp.

Thông Thiên, nếu ngươi để hắn có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thì có thể gây ra đại họa." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt nói. "Không sai!" Lão Quân lúc này cũng gật đầu, trầm giọng nói. "Quyết không thể để Hậu Thổ có được Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, bằng không Thiên Đạo chúng ta nguy rồi." Thông Thiên Giáo Chủ trong

lòng triệt để chìm xuống, Lão Quân đã bày tỏ thái độ, vậy thì hầu như không còn cơ hội lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ nữa. "Tru Tiên Kiếm của ta, là vì thủ hộ uy nghiêm Thiên Đạo mà đánh mất." Thông Thiên Giáo Chủ nghiến răng nói. "Thông Thiên, Tru Tiên Kiếm của ngươi.

Lão Quân Sư Huynh còn mất cả Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, thì sao?

Ta và Tiếp Dẫn Sư Huynh đã vẫn lạc, thì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Thông Thiên Giáo Chủ mắng. "Trong sáu vị Thánh Nhân chúng ta, Chuẩn Đề và Nguyên Thủy, vẫn lạc trong tay Hư Không Đạo Nhân, nhưng không đánh mất Linh Bảo." Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt bình tĩnh lại: "Lão Quân Sư Huynh và Nữ Oa Sư Muội đánh mất Linh Bảo, nhưng không vẫn lạc đạo trí tu vi thoái bộ." "Chỉ có một mình ta lại vẫn lạc một lần, lại mất đi lập giáo Chí Bảo." "Đã không cho ta lấy lại Tru Tiên Kiếm, vậy sau này việc thủ vệ Thiên Đạo, cũng đừng bảo ta ra tay nữa." Nguyên Thủy, Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa mấy người trong lòng đều kinh hãi.

Tuy Nữ Oa Nương Nương trong lòng cũng vẫn nghĩ như vậy, nhưng thật sự không dám nói ra.

Dù sao thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, phải chịu sự tiết chế của Thiên Đạo.

Đối với dũng khí của Thông Thiên Giáo Chủ, Nữ Oa Nương Nương lúc này cũng có chút bội phục. "Thông Thiên, ngươi có biết mình đang nói gì không?" Sắc mặt Lão Quân triệt để trầm xuống.

Là Thánh Nhân thuận ứng Thiên Đạo nhất, cũng là Thánh Nhân được Thiên Đạo sủng ái nhất, Lão Quân không thể dung thứ thái độ phản nghịch của Thông Thiên. "Chúng ta thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, hưởng thụ phúc lộc của Thiên Đạo, bất tử bất diệt, vạn kiếp bất ma.

Thủ vệ Thiên Đạo vốn là trách nhiệm của chúng ta!" "Thông Thiên, ngươi muốn bội khí Thiên Đạo sao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng mắng. "Thông Thiên Đạo Hữu, xin hãy tam tư." Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng thấp giọng nói. "Hừ!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng, liếc nhìn chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân một cái.

Ngay sau đó hàn quang lóe lên, Tuyệt Tiên Kiếm bị Thông Thiên Giáo Chủ nắm trong tay.

Xoẹt!

Trường kiếm vung lên, một mảnh đạo bào từ ống tay áo Thông Thiên Giáo Chủ bay xuống. "Sau này, Tam Thanh chúng ta, cũng như vậy mà thôi!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng, ngay sau đó ngự vân rời khỏi Thiên Đình, thẳng đến Kim Ngao Đảo ở Đông Hải. "Thông Thiên, cuồng vọng đến mức này!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn mảnh áo bào bay đi, sắc mặt tái xanh nói.

Lão Quân nhìn Thông Thiên ngự vân rời đi, ngay sau đó lại liếc nhìn mảnh áo bào rơi xuống, không nói một lời liền thẳng đến Bát Cảnh Cung.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nhìn nhau, trong lòng cuồng hỉ, vẻ vui sướng trong mắt hầu như không thể kìm nén.

Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Quân từng người một tu vi cường đại, lại có vô số pháp bảo.

Khi Tam Thanh nhất thể, Tây Phương Giáo muốn đại hưng hầu như không có chút cơ hội nào.

Hiện giờ Lão Quân mất Thái Cực Đồ, Thông Thiên mất Tru Tiên Kiếm, hiện tại Tam Thanh lại triệt để phân liệt.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người hầu như đã nhìn thấy cơ hội Tây Phương Giáo đại hưng mà Hồng Quân Đạo Tổ đã hứa hẹn, ngay

trước mắt. "Ai!" Nữ Oa Nương Nương thở dài một tiếng, cũng không biết cảm thán điều gì.

Sau đó từ biệt Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy ba người, tự mình trở về Oa Hoàng Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói một lời, cầm Bàn Cổ Phiên cũng thẳng đến Côn Luân Sơn, ngay cả hứng thú giao đàm với Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người cũng không có.

Vẫn luôn áp chế Thông Thiên, để Người biết trong Tam Thanh có thứ tự trưởng ấu.

Hiện giờ Thông Thiên cắt bào đoạn nghĩa, khiến Nguyên Thủy trong lòng cũng tư vị khó tả.

Thấy Lão Quân, Nguyên Thủy đều rời đi, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đều không nhịn được nhìn nhau cười một tiếng, rồi cũng trở về phương Tây.

Trong Viên Dao Trì Thiên Đình, chỉ còn lại Hạo Thiên và Dao Trì hai người đang run rẩy. "Tam Thanh từ hôm nay bắt đầu phân liệt!" Hạo Thiên nhìn mảnh áo bào màu tím xanh rơi trên đất, thở dài một tiếng nói với Dao Trì. "A, vô số năm tình nghĩa.

Hôm nay một sớm tan biến rồi." Dao Trì cũng thở dài một tiếng, từ ngày Tam Thanh đản sinh, Hồng Hoang thế giới đã lưu truyền thuyết Tam Thanh nhất thể.

Tình cảm giữa Tam Thanh quả thực rất tốt, nhưng hôm nay rốt cuộc cũng tan rã. "Vì Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Cũng không biết Hư Không Đạo Nhân kia rốt cuộc là vì nó, hay vì một màn này." Trên khuôn mặt tươi cười của Dao Trì lộ ra thần tình phức tạp. "?" Hạo Thiên nhíu mày, hiểu ý Dao Trì.

Hư Không Đạo Nhân chỉ định muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ, là vì

Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, hay là vì Tam Thanh quyết liệt. "Nhưng Hư Không Đạo Nhân kia sẽ biết các Thánh Nhân khác không đồng ý sao?" Hạo Thiên nói.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ truyền âm ngăn cản, sau đó lại có mấy vị Thánh Nhân giáng lâm, Dao Trì và Hạo Thiên hai người đã đồng ý đổi bảo vật với Thông Thiên Giáo Chủ rồi. "Đạo Tổ!" Hạo Thiên đột nhiên, chính là Đạo Tổ ngăn cản đổi bảo vật, lại không cho phép Thông Thiên Giáo Chủ biết. "Chẳng lẽ Tam Thanh phân liệt cũng là ý của Đạo Tổ?" Trong lòng Hạo Thiên lóe lên một ý niệm đáng sợ, ngay sau đó lập tức dừng lại, không dám nghĩ thêm.

Quay đầu nhìn về phía Dao Trì, phát hiện trong ánh mắt nàng cũng lóe lên một tia kinh khủng.

Hai người nhìn nhau, rồi lắc đầu, không dám nghĩ ngợi lung tung nữa.

Mưu đồ giữa Thánh Nhân và Đạo Tổ, bọn họ không thể tham dự vào.

Kim Ngao Đảo Đông Hải!

Thông Thiên Giáo Chủ sau khi trở về từ Thiên Đình, liền bế môn không ra ngoài trong Bích Du Cung.

Chương 139

Nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng chúng đệ tử nào đâu không hiểu chuyện gì xảy ra.

Nếu có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Thông Thiên Giáo Chủ lúc đó hẳn phải hưng phấn phấn khởi đi Bất Chu Sơn đổi lại Tru Tiên Kiếm mới đúng. "Vậy mà Dao Trì lại không cho Sư Tôn chút thể diện nào sao?" Triệu Công Minh tức giận nói.

Hạo Thiên và Dao Trì tuy là Thiên Đế và Vương Mẫu Thiên Đình, nhưng đệ tử môn hạ Thánh Nhân chưa từng để bọn họ vào mắt.

Nhưng vì hai người được Hồng Quân Đạo Tổ chỉ định vào vị trí Thiên Đế và Vương Mẫu, nên mấy đệ tử Thánh Nhân cũng không tiện mạo phạm.

Còn về tôn kính, đó là điều vạn vạn không thể nói tới, vì vậy mấy đệ tử Thánh Nhân cũng luôn lười đến Thiên Đình.

Nào ngờ Thông Thiên Giáo Chủ đích thân đến Thiên Đình, lại không đổi được Tố Sắc Vân Giới Kỳ. "Kỳ lạ, Dao Trì và Hạo Thiên sao có thể chống đỡ được uy nghiêm của Thánh Nhân?" Đa Bảo Đạo Nhân có chút kỳ lạ hỏi.

Thông Thiên Giáo Chủ không ra tay cưỡng bức, nhưng uy áp của Thánh Nhân cũng không phải Chuẩn Thánh có thể chịu đựng được.

Với sự hiểu biết của Đa Bảo về Thông Thiên Giáo Chủ, Người ngại thể diện sẽ không trực tiếp ra tay.

Nhưng nếu bị cự tuyệt, Người tuyệt đối sẽ không coi như không có chuyện gì xảy ra mà bỏ đi.

Trên thực tế không chỉ Thông Thiên Giáo Chủ, bất kỳ vị Thiên

Đạo Thánh Nhân nào cũng đều như vậy.

Cùng bàn bạc tử tế, chỉ là vì thể diện Thánh Nhân, không tiện so đo.

Một khi Thánh Nhân thật sự cảm thấy bị mạo phạm, nhẹ thì trừng phạt một chút, nặng thì hồn phi phách tán. "E rằng có Thánh Nhân khác đã ngăn cản Sư Tôn!" Trên khuôn mặt tươi cười tuyệt mỹ của Vân Tiêu Tiên Tử lóe lên một tia lo lắng.

Trước khi Thông Thiên Giáo Chủ động thân, Vân Tiêu nhìn sắc mặt Người đoán rằng chuyến đi này có thể không thuận lợi.

Người có thể ngăn cản Thánh Nhân, tự nhiên cũng chỉ có Thiên Đạo Thánh Nhân khác. "Vị Thánh Nhân nào sẽ ngăn cản Sư Tôn?

Chuẩn Đề Thánh Nhân, Tiếp Dẫn Thánh Nhân hay Nữ Oa Nương Nương?" Kim Linh Thánh Mẫu có chút nghi hoặc nói. "Huống hồ, họ cũng không phải đối thủ của Sư Tôn và Lão Quân Sư Bá, làm sao mà ngăn cản được?" "Nếu người ngăn cản Sư Tôn lại chính là hai vị Sư Bá kia thì sao?" Trong Tam Tiêu, Quỳnh Tiêu Tiên Tử đột nhiên mở lời. "Sẽ vậy sao?" Bích Tiêu Tiên Tử nghe lời đó trong lòng cũng kinh hãi.

Tam Thanh nhất thể, quan hệ cực tốt, Lão Quân và Nguyên Thủy vì sao lại ngăn cản Sư Tôn của họ lấy lại Tru Tiên Kiếm. "Thôi được rồi, đừng đoán mò nữa!" Đa Bảo Đạo Nhân nhíu mày ngắt lời.

Y cũng nhận thấy Vân Tiêu nói có lý, người có thể ngăn cản Thánh Nhân chỉ có vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác.

Người có thể ngăn cản Thông Thiên, tự nhiên là hai vị còn lại trong Tam Thanh.

Dù sao giữa các Thánh Nhân cũng có thực lực cao thấp, với thực lực của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa Nương Nương có thể không

ngăn cản được Thông Thiên Giáo Chủ.

Tình huống tốt nhất cũng chỉ là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba người ngăn cản, Lão Quân và Nguyên Thủy đứng một bên xem.

Loại tình huống này, kỳ thực cũng biểu thị giữa Tam Thanh có vấn đề cực lớn.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ chưa mở miệng, tất cả cũng chỉ là suy đoán.

Dù sao chuyện giữa các Thánh Nhân, mấy người cũng không tiện nghĩ ngợi lung tung, mạo phạm Thánh Nhân. "Chúng ta trở về tu luyện tử tế.

Chuyện như vậy nếu Sư Tôn cảm thấy thích hợp, tự nhiên sẽ nói cho chúng ta biết." Tam Tiêu Tiên Tử, Kim Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh cùng những người khác gật đầu, ngay sau đó trở về đạo trường của mình an tâm tu luyện.

Trong Bích Du Cung!

Thông Thiên Giáo Chủ nghe đệ tử thảo luận, nhưng không hề ngắt lời.

Tuy quyết liệt với Lão Quân và Nguyên Thủy, nhưng cũng chưa đến mức sinh tử cừu địch.

Đệ tử môn hạ Xiển Giáo, Tiệt Giáo, từ sau khi thành Thánh, dọn đến Kim Ngao Đảo, vốn đã cực ít qua lại với nhau.

Kỳ thực chuyện rời Côn Luân Sơn, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ vốn đã có khí phách của rồng.

Thông Thiên Giáo Chủ lập Tiệt Giáo giảng dạy là vì tất cả sinh linh giữa Thiên Địa mà giành lấy một tuyến sinh cơ.

Đã là tất cả sinh linh, vậy những loài mang lông đội sừng tự nhiên

cũng có phần, vì vậy Thông Thiên Giáo Chủ giảng dạy hữu giáo vô loại, mở rộng cửa tiện lợi.

Tuy nhiên Nguyên Thủy lại tự thị là Bàn Cổ chính tông, thu đệ tử rất coi trọng xuất thân, căn cốt, phúc duyên, vân vân, điều kiện cực kỳ hà khắc.

Vì vậy Nguyên Thủy thu nhận không phải là Tiên Thiên sinh linh bình thường, mà là những kẻ có phúc duyên cực kỳ thâm hậu.

Có Nguyên Thủy làm gương, đệ tử Xiển Giáo tự nhiên cũng coi thường những đệ tử Tiệt Giáo này, cho dù tu vi của những đệ tử này cao hơn nhiều.

Tuy nhìn mặt Thông Thiên, Xiển Giáo không tiện trực tiếp biểu hiện ra.

Nhưng sự khinh thị, kiêu ngạo thường ngày có ý hay vô ý vẫn lộ ra.

Đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên cũng bất mãn, tuy xuất thân tốt, căn tính sâu, nhưng tu vi lại không bằng những người mang lông đội sừng như họ.

Vì vậy đệ tử hai bên vốn dĩ không ưa nhau, nhưng vì thể diện của hai vị Thánh Nhân nên miễn cưỡng chung sống.

Sau đó Thông Thiên Giáo Chủ thấy phiền lòng, liền dẫn môn nhân đệ tử dọn đến Kim Ngao Đảo, cách xa vạn dặm, hai giáo cũng không còn qua lại. "Trước tiên tham ngộ Hủy Diệt Kiếm Ý trong ba kiện kiếm kia đã!" Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng cực kỳ buồn bực, nhưng thật sự không có cách nào tốt hơn.

Dù sao năm vị Thánh Nhân còn lại phản đối, Dao Trì cũng không đồng ý, Người cũng không tiện cưỡng đoạt, chỉ đành tìm cách khác.

Nhưng dù sao thiếu Tru Tiên Chủ Kiếm, Hủy Diệt Kiếm Ý trong

Tru Tiên Kiếm Trận tàn khuyết không toàn, khiến Thông Thiên Giáo Chủ tham ngộ cực kỳ khó khăn.

Từ sau khi Hư Không Đạo Nhân bế quan, những Thánh Nhân Địa Đạo kia cũng lần lượt bế quan, Vu tộc cũng dời vào Bất Chu Sơn, cực ít lộ diện ở Hồng Hoang thế giới.

Thông Thiên Giáo Chủ từ sau khi bị thất bại ở Thiên Đình, cũng bế môn không ra ngoài ở Kim Ngao Đảo.

Thiên Đình thực lực không đủ, hiện giờ lại có Địa Đạo chế hành, càng không dám đến Hồng Hoang Đại Lục gây sự.

Cả Hồng Hoang thế giới, trong mấy chục vạn năm đã triệt để bình tĩnh trở lại.

Không còn những cuộc tranh đấu giữa Thiên Đạo, Địa Đạo, Vu tộc, Xiển Giáo, Tiệt Giáo cũng không có xung đột.

Trên Hồng Hoang Đại Lục, Nhân tộc cũng nhân cơ hội phát triển nhanh chóng, khắp Hồng Hoang Đại Lục đều có dấu vết của Nhân tộc.

Ngay cả những địa vực mới sinh ra trên Hồng Hoang Đại Lục, cũng có Nhân tộc đi thám hiểm.

Cùng với sự mở rộng của Nhân tộc, khí vận của toàn bộ Nhân tộc cũng không ngừng khuếch đại.

Khiến ba vị Nhân Tộc Thánh Hoàng trong Hỏa Vân Cung cũng hơi an tâm, chỉ hy vọng những ngày bình tĩnh như vậy có thể kéo dài hơn một chút.

Hồng Hoang thế giới thôn phệ những địa vực mới sinh ra từ Hỗn Độn vô biên, tuy không ít Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng cũng sẽ đản sinh các loại Tiên Thiên Ma Thần.

Đương nhiên, loại Tiên Thiên Ma Thần này so với những Tiên Thiên Ma Thần thời khai tịch Hồng Hoang căn bản không cách nào sánh bằng.

Nhưng cao thủ Nhân tộc đều tập trung ở trung tâm Hồng Hoang Đại Lục, gần Nhân Hoàng bộ lạc.

Những Tiên Thiên Ma Thần kia dù yếu, cũng không phải Nhân tộc ở những vùng xa xôi có thể chống cự.

Hồng Hoang Đại Lục rộng lớn vô biên, phái người truyền tin để cường giả Nhân tộc đến, cũng căn bản không kịp.

May mắn có Địa Phủ ở đó, những năm này Địa Phủ mượn Sơn Hà Xã Tắc Đồ giám sát toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, đặc biệt là những địa vực mới sinh ra.

Có một số Ma Thần có khả năng gây nguy hại cho Hồng Hoang Đại Lục, vừa mới đản sinh, Vu tộc liền phái cường giả thông qua Thời Không thông đạo đi thu phục hoặc chém giết.

Vì vậy Địa Phủ những năm này ở trong Nhân tộc tại các khu vực biên duyên Hồng Hoang Đại Lục có uy tín cực kỳ lớn, hương hỏa khí vận ở những khu vực này phần lớn đều quy về Địa Phủ.

Khu vực trung tâm Hồng Hoang Đại Lục, hương hỏa cơ bản bị Thiên Đạo và Địa Đạo bình phân.

Như vậy, hương hỏa khí vận Nhân tộc mà Địa Phủ có được so với Thiên Đạo thì nhiều hơn một chút.

Huống hồ cùng với sự gia tăng của Nhân tộc, những năm này Minh Phủ càng thêm bận rộn, vô số công đức khí vận đều quy về Địa Phủ và Địa Đạo.

Sức mạnh của toàn bộ Địa Đạo đang phi tốc khôi phục.

Nhưng, sự bình tĩnh mấy chục vạn năm của Hồng Hoang Đại Lục sắp bị phá vỡ rồi. "Cuối cùng cũng sắp rồi sao!" Trong Hỗn Độn cực kỳ xa xôi so với Hồng Hoang Đại Lục, một vị đạo nhân đứng trong đó, cảm ứng phương hướng Hồng Hoang thế giới thấp giọng nói.

Nơi đó cách Hồng Hoang thế giới ước chừng trăm triệu dặm, nhưng trong mắt đạo nhân lại cảm thấy nhanh chóng.

Hỗn Độn cuồng bạo không ngừng cuồn cuộn bên cạnh, đạo nhân không hề dùng bất kỳ pháp bảo nào hộ thân, nhưng Hỗn Độn kia lại không thể làm tổn hại Người mảy may. "Không biết có thể gặp được mấy vị lão hữu không?" Đạo nhân cười cười, nhấc chân lại đi về phía Hồng Hoang thế giới.

Đạo nhân tùy tiện bước một bước, ức vạn dặm Hỗn Độn liền bị bỏ lại phía sau, tốc độ còn khủng bố hơn cả Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường rất nhiều.

Thiên Đạo Thánh Nhân ở nơi xa xôi như vậy so với Hồng Hoang thế giới, thực lực sẽ bị chiết khấu.

Không có Chí Bảo hộ thân, căn bản không dám tùy ý đi lung tung.

Trong Hồng Hoang thế giới, cũng chỉ có Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân có thực lực nhàn nhã tản bộ trong Hỗn Độn như vậy.

Đương nhiên, nếu Hư Không Đạo Nhân sử dụng Thời Gian Pháp Tắc, từ đây có thể dễ dàng di chuyển trong Hồng Hoang thế giới.

Mỗi một bước đạo nhân đạp ra, dấu chân in trên Hỗn Độn đủ rộng vạn dặm.

Sau đó một mầm xanh từ dấu chân đản sinh, không ngừng hút lấy sức mạnh trong Hỗn Độn phi tốc trưởng thành, trong nháy mắt mầm xanh đã hóa thành một cây đại thụ cao chọc trời, thân cây mấy vạn dặm, cao mấy ngàn vạn dặm.

Nhìn linh khí trong đại thụ, hầu như còn nồng đậm hơn một số Tiên Thiên Linh Căn trong Hồng Hoang thế giới.

Đại thụ vừa mới trưởng thành liền trực tiếp khô héo, hóa thành một luồng Tiên Thiên Ất Mộc Tinh Khí cực kỳ tinh thuần dung nhập vào cơ thể đạo nhân.

Lấy Hỗn Độn làm chất dinh dưỡng, trưởng thành thành đại thụ như Tiên Thiên Linh Căn, sau đó toàn bộ đại thụ hóa thành chất dinh dưỡng, tư dưỡng bản thân.

Thực lực của đạo nhân, cũng không biết khủng bố đến mức nào.

Ở loại địa phương này, những Thiên Đạo Thánh Nhân kia ở đây e rằng sẽ bị tùy tiện giết chết.

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân, bản thân nương tựa vào một phương Thiên Đạo mà tồn tại, vốn dĩ chỉ trong một thế giới hoàn chỉnh mới có thể phát huy ra thực lực lớn nhất.

Với thực lực của đạo nhân, cũng đã đi mấy ngàn vạn năm, mới đến biên duyên Hồng Hoang thế giới.

Chương 140

Đương nhiên, nếu đạo nhân không tản bộ nhàn nhã như vậy, tốc độ đến Hồng Hoang thế giới chắc chắn sẽ nhanh hơn không ít. "Từ khi ta rời đi, Hồng Hoang thế giới đã khuếch đại nhiều lần như vậy sao?" Đạo nhân đứng trong Hỗn Độn vô biên, nhìn Hồng Hoang thế giới gần như vô tận phía trước, tự lẩm bẩm một câu. "Thế giới có Pháp Tắc hoàn chỉnh, quả nhiên hoàn toàn khác với Đại Thiên thế giới của ta.

Một cơ duyên, xem ra ta cũng phải tranh giành một chút." Ngay sau đó đạo nhân trực tiếp vượt qua Hỗn Độn vô biên, bước vào Hồng Hoang thế giới.

Một khi có sinh linh Hỗn Độn không thuộc về Hồng Hoang thế giới xâm nhập Hồng Hoang thế giới, kẻ yếu sẽ bị Hồng Hoang thế giới trực tiếp thôn phệ.

Tồn tại cường đại cũng sẽ bị Thiên Đạo cảnh cáo, khiến Thiên Đạo Thánh Nhân đi tru sát.

Nhưng có thể là do trận chiến khai tịch Hồng Hoang của Bàn Cổ Đại Thần năm xưa đã giết quá nhiều Hỗn Độn Ma Thần.

Hồng Hoang thế giới khuếch trương nhiều năm như vậy, đều không gặp phải những Hỗn Độn Thần Ma cường đại cần Thánh Nhân ra tay.

Pháp Tắc Hồng Hoang thế giới quét qua cơ thể đạo nhân, nhưng không hề có bất kỳ phản ứng dị thường nào.

Dường như đạo nhân vốn dĩ thuộc về Hồng Hoang thế giới. "A, Hồng Hoang thế giới, ta đã trở về!" Đứng trên một bãi cỏ ở Hồng Hoang Đại Lục, đạo nhân hít sâu một hơi linh khí Thiên Địa, say sưa

nói.

Những cây cỏ dại vốn chỉ bình thường, sau khi đạo nhân đứng lên, dường như bị ảnh hưởng, điên cuồng sinh trưởng.

Tiến hóa thành các loại Cực Phẩm Tiên Thảo, Linh Thảo, trên bãi cỏ thậm chí mọc ra không ít Cửu Chuyển Hồn Thảo mà ngay cả trong Thiên Đình cũng không thấy được mấy cây. "Ồ, thế giới này có người có thể tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Độc Hệ Pháp Tắc, thú vị đấy!" Đạo nhân đột nhiên nhìn về phía Tây Nam Hồng Hoang Đại Lục, dường như cảm ứng được điều gì. "Vừa hay đi gặp mặt một chút!" Đạo nhân nói xong, liền trực tiếp bước chân về phía Tây Nam.

Hồng Hoang thế giới, bất kể là Thiên Đạo Thánh Nhân hay Địa Đạo Thánh Nhân, dường như không một ai cảm ứng được sự đến của đạo nhân.

Chỉ có Hậu Thổ chưởng quản Địa Đạo cảm ứng được một tia bất thường, liền điều tra theo một phương hướng. "Sao ở đây lại có nhiều Cực Phẩm Tiên Thảo đến vậy?" Khi ý chí của Hậu Thổ giáng lâm nơi này, vị đạo nhân kia đã sớm biến mất.

Hậu Thổ nhìn đầy đất Tiên Thảo, nói, nhưng cũng không quá để tâm.

Hồng Hoang Đại Lục vốn không thiếu các loại địa phương kỳ lạ cổ quái.

Có lẽ nơi này cũng là một bí cảnh nào đó trong Hỗn Độn sau khi bị Hồng Hoang thế giới thôn phệ, vì vậy linh khí Mộc hệ đặc biệt dồi dào.

Độc Trùng Cốc!

Bàn Vương ngồi trong Thời Gian Pháp Trận, toàn thân toát ra thanh lục quang mang.

Hồng Hoang thế giới đã trôi qua mấy chục vạn năm, dưới sự gia trì của Thời Gian Pháp Trận.

Bàn Vương tham ngộ Độc Hệ Huyết Mạch Pháp Tắc của Xa Bỉ Thi, ròng rã mấy ngàn vạn năm.

Độc Hệ Pháp Tắc trong Huyết Mạch Pháp Tắc của Xa Bỉ Thi hoàn toàn bị Bàn Vương tham ngộ thấu triệt.

Lúc này Người đang dùng những cảm ngộ đó để bổ toàn Độc Đạo Pháp Tắc trong cơ thể.

Một khi Độc Đạo Pháp Tắc trong cơ thể được bổ toàn, hình thành Pháp Tắc Lạc Ấn, liền có thể tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trở thành vị Pháp Tắc Thánh Nhân thứ hai của Hồng Hoang thế giới.

Đương nhiên, lúc đó không biết có một vị khách không mời mà đến Hồng Hoang Đại Lục, tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân, vậy thì Người cũng nhiều lắm chỉ có thể xếp thứ ba mà thôi.

Vô số năm kinh nghiệm luyện chế các loại Cổ Độc lóe lên trong đầu Bàn Vương.

Độc thảo, độc hoa, độc quả, độc trùng, độc kiến, độc khí, độc chướng, độc xà, độc thụ.

Cảm ngộ Độc Đạo mà Bàn Vương nghiên cứu vô số độc vật ở Hồng Hoang thế giới đã tham ngộ, đang từ từ bổ toàn Độc Đạo Pháp Tắc trong cơ thể.

Lúc này, trong Nguyên Thần của Bàn Vương, một chữ "Độc" đã hình thành.

Chữ "Độc" dường như do các loại độc vật tạo thành, tựa như sinh vật mà không phải sinh vật, tựa như thảo mộc mà không phải thảo mộc, chính là chữ "Độc" trên bìa Vạn Độc Chân Kinh.

Cùng với việc Bàn Vương không ngừng vận chuyển pháp lực, chữ "Độc" kia cũng càng lúc càng ngưng thực.

Một khi chữ "Độc" kia có được hoạt tính, đại biểu cho Bàn Vương đã triệt để tổ thành Độc Đạo Pháp Tắc của mình.

Hiện nay, Bàn Vương cách thành Pháp Tắc Thánh Nhân chỉ còn một bước.

Cùng với hơi thở hô hấp của Bàn Vương, không ngừng có khí tức màu xanh lục được thổ ra.

Một luồng khí tức mà Chuẩn Thánh đỉnh phong không cẩn thận tiếp xúc, cũng sẽ trong chốc lát cả nhục thân và Nguyên Thần hóa thành huyết thủy. "Tiên Thiên Độc Đạo, Độc Chi Chân Thân!" Với tu vi của đạo nhân thần bí, từ phương Bắc nhất của Hồng Hoang Đại Lục đến Độc Trùng Cốc ở phương Tây Nam, hầu như cũng là trong nháy mắt.

Đạo nhân thần bí cảm thán một tiếng, nhấc chân chuẩn bị bước vào trong động phủ, nhưng ngay sau đó liền dừng bước. "Thời Không Cấm Chế, Thời Gian Pháp Trận!" Đạo nhân nhíu mày, Thời Không Pháp Trận cường đại, với tu vi của Người nếu cưỡng xông tuy có thể dễ dàng đi vào.

Nhưng cũng không thể không kinh động người đã bố trí cấm chế. "Có nên cưỡng xông không?" Đạo nhân đang do dự, tuy tự tin với tu vi của mình cũng không sợ người bố trí Thời Không Cấm Chế.

Nhưng có nên ra tay ngay bây giờ hay không, khiến đạo nhân cũng có chút do dự.

Nhưng tu vi của đạo nhân cũng cực kỳ khủng bố, thêm vào đó Bàn Vương đang toàn tâm toàn ý bế quan tu luyện.

Đạo nhân đứng trước mặt, Người cũng không cảm ứng được.

Đúng lúc này, các loại độc chướng trong Độc Trùng Cốc mấy trăm vạn dặm xung quanh dường như cảm nhận được điều gì.

Phi tốc hội tụ về phía động phủ của Bàn Vương, ngay sau đó bị Bàn Vương hút vào bụng. "Ân?

Thành rồi!" Trong mắt đạo nhân quang mang lóe lên, lúc này ra tay cũng không ngăn cản được. "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thành rồi!" Bàn Vương ngồi trong Thời Gian Pháp Trận đầy lòng hoan hỉ, cùng với đạo Pháp Tắc cảm ngộ cuối cùng được bổ sung vào.

Chữ "Độc" đang ngự trị trên Nguyên Thần của Bàn Vương, dường như đã sống dậy, không ngừng quanh quẩn du động trong Nguyên Thần.

Cùng với Pháp Tắc Lạc Ấn Độc Đạo không ngừng quanh quẩn trong Nguyên Thần của Bàn Vương, Nguyên Thần cũng không ngừng trọng tổ thăng hoa, tản phát ra một loại vị đạo vĩnh kiếp bất hủ, vạn kiếp bất ma. "Sau này ta cũng có thể trợ Sư Tôn một tay." Bàn Vương cảm thụ pháp lực hùng hậu vô cùng trong cơ thể, cũng đắc ý mãn nguyện.

Tuy lực phá hoại xa không bằng những Thiên Đạo Thánh Nhân kia, nhưng nhờ năng lực Độc Đạo Pháp Tắc, lực sát thương lại mạnh hơn những Thiên Đạo Thánh Nhân đó không ít.

Hiện nay tùy tay rải ra một đạo Tiên Thiên Cổ Độc, có thể độc sát ức vạn sinh linh.

Cổ Độc tinh tâm luyện chế, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng vô cùng tránh né, nếu không cẩn thận cũng có khả năng trọng thương thậm chí

thân vẫn.

Bàn Vương sau khi tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thành Pháp Tắc Thánh Nhân, giữa Thiên Địa không hề có bất kỳ dị tượng nào truyền ra.

Tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Pháp Tắc Thánh Nhân, đều dựa vào sức mạnh Pháp Tắc để thành tựu bản thân.

Chân linh bản thân không ký thác vào Thiên Đạo, không có năng lực bất tử bất diệt, cũng không cần chịu sự giám quản của Thiên Đạo.

Vì vậy khi thành Thánh cũng không có dị tượng Thiên Địa truyền ra, kinh động toàn bộ Hồng Hoang thế giới. "Ai?" Bàn Vương vừa mới bước ra khỏi Thời Gian Pháp Trận, liền kinh hãi giật mình.

Với tu vi hiện giờ của Người, có người đứng trực tiếp bên ngoài động phủ như vậy, mà lại có thể qua mặt thần thức của Người.

Trong lòng Bàn Vương cũng có chút kinh nghi bất định, không thể dò xét rõ lai lịch của người này.

Những năm này cùng với việc tu luyện Vạn Độc Chân Kinh, không ngừng tham ngộ Độc Đạo Pháp Tắc.

Độc tính của chướng khí bên ngoài động phủ cũng càng lúc càng mạnh, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám nhiễm phải.

Đạo nhân không mang theo pháp bảo nào, cứ thế đứng ở đó, mặc cho chướng khí tấn công, nhưng không hề có chút khó chịu.

Loại biểu hiện này, Bàn Vương trong lòng rõ ràng thực lực của đạo nhân tuyệt đối không dưới mình. "Độc Hệ Pháp Tắc Thánh Nhân, không tệ.

Tên ngươi là gì, có nguyện ý bái ta làm sư phụ không?" Đạo nhân đứng bên ngoài động phủ nhìn Bàn Vương hiện thân, hài lòng gật đầu

nói với Người.

Thu làm đệ tử?

Bàn Vương trong lòng ngây người, những năm này rốt cuộc là sao.

Trước tiên bị Chuẩn Đề Đạo Nhân cưỡng ép đến phương Tây muốn thu làm đệ tử, nhưng lúc đó tu vi thấp kém cũng không thể chống cự.

Hiện nay đã là Pháp Tắc Thánh Nhân, lại có người muốn thu làm đệ tử. "Bái ngươi làm sư phụ?

Khẩu khí thật lớn!" Bàn Vương nhìn đạo nhân một cái, lạnh lùng cười một tiếng.

Nhìn bộ dạng của đạo nhân, trên người không mang khí tức Thiên Đạo, vậy sẽ không phải Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trong Địa Đạo càng không nghe nói có nhân vật nào như vậy, vậy rõ ràng đạo nhân cũng như Pháp Tắc Thánh Nhân bình thường.

Hồng Hoang Đại Lục rộng lớn như vậy, tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân lại không có dị tượng trời giáng, biết đâu góc xó nào đó có người tu thành cũng không chừng.

Chỉ không biết đạo nhân chưởng ác Pháp Tắc gì, tu vi lại đạt đến cảnh giới nào.

Nhưng Pháp Tắc của đạo nhân dù cường đại đến mấy, có thể sánh bằng Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc mà Sư Tôn Hư Không Đạo Nhân chưởng ác sao?

Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương.

Với hai đại chí tôn Pháp Tắc mà Hư Không Đạo Nhân chưởng ác, đừng nói Hồng Hoang thế giới.

Trong Hỗn Độn vô tận, cũng chưa chắc có người chưởng ác Pháp

Tắc nào có thể vượt qua hai cái đó. "Ngươi vừa mới thành Hỗn Nguyên thôi, với thân phận và tu vi của ta, làm sư phụ của ngươi là thừa sức." Nghe lời Bàn Vương nói, đạo nhân nhàn nhạt cười, không hề tức giận.

Y cũng có thể lý giải cách nghĩ của Bàn Vương, dù sao hiện giờ vừa mới tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chính là lúc hào khí ngất trời, coi anh hùng thiên hạ như không có gì.

Chương 141

Giống như lúc Người vừa mới thành Pháp Tắc Thánh Nhân vậy.

Trong mắt đạo nhân, đợi Bàn Vương biết được chênh lệch thực lực giữa hai người, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn bái sư. "Để ta xem ngươi có bản lĩnh gì, mà dám nói lời ngông cuồng như vậy?" Lời của đạo nhân thực sự quá cuồng vọng, trong lòng Bàn Vương cũng có chút tức giận.

Chỉ thấy Bàn Vương tâm niệm vừa động, một đóa hoa đỏ rực rỡ bên chân đạo nhân đột nhiên nở rộ.

Hương vị thanh nhã phiêu tán ra, như mùi hương cơ thể của tiên nữ Thiên Cung, mê hoặc lòng người.

Trong Độc Trùng Cốc, gần động phủ của Bàn Vương, sau nhiều năm khí tức hun đúc.

Bất kỳ thực vật nào, bất kỳ động vật nào ở đây, đều mang kịch độc khủng bố.

Đóa hoa nhỏ cao chỉ mười mấy centimet này tự nhiên cũng vậy, hương vị chính là một loại kịch độc Tán Hồn Hương.

Loại hoa hương này, nếu bị người ngửi phải, Chuẩn Thánh nếu không phòng bị, cũng sẽ mơ màng muốn ngủ.

Như chìm đắm trong vòng tay ấm áp của người tình, mơ mơ màng màng, hồ đồ mê muội giữa lúc đó liền trực tiếp bị tán đi Tam Hồn Thất Phách.

Chỉ còn lại một tia Chân Linh rơi vào trong Luân Hồi.

Tuy Tán Hồn Hương đối với Thánh Nhân không có hiệu quả.

Nhưng hiện nay Bàn Vương lại là Độc Hệ Pháp Tắc Thánh Nhân, dưới sự gia trì của Độc Hệ Pháp Tắc, hiệu quả của bất kỳ kịch độc nào đều có thể tăng lên ngàn vạn lần.

Tán Hồn Hương dưới sự gia trì của Độc Hệ Pháp Tắc, căn bản không cần phải ngửi mới phát ra hiệu quả.

Sẽ từ mọi ngóc ngách của cơ thể, thậm chí từ da mà xâm nhập vào.

Nguyên Thần bất hủ của Thánh Nhân, bị hoa hương mang theo Độc Hệ Pháp Tắc xâm thực, cũng sẽ mềm yếu vô lực, toàn thân thần thông đạo pháp chỉ còn lại không đến ba thành.

Tuy đạo nhân muốn thu đồ, nhưng vì không có sát tâm, Bàn Vương cũng không trực tiếp ra tay giết chết.

Chuẩn bị trước tiên dùng độc đánh ngã đạo nhân, đến lúc đó đạo nhân biết được thực lực của Người, xem còn dám khoác lác hay không. "Thực lực của đạo nhân không tệ.

Nếu có thể, xem có kéo đạo nhân vào Địa Đạo được không." Bàn Vương trong lòng tính toán.

Nếu Thiên Đạo, Địa Đạo tranh phong, nếu có thể kéo một vị Pháp Tắc Thánh Nhân vào phe Địa Đạo, Địa Đạo có thể giành được không ít ưu thế. "Tâm tư của ngươi không tệ!

Hoa này quả thực thơm!" Đạo nhân nhàn nhạt cười, nói xong liền dùng sức ngửi.

Đóa hoa nhỏ đang nở rộ lập tức khô héo, Tán Hồn Hương trong cánh hoa lại bị đạo nhân hút đi.

Bàn Vương nhìn cảnh tượng này trong mắt đầy kinh hãi.

Tán Hồn Hương được Độc Hệ Pháp Tắc gia trì, có thể làm tổn

thương Thiên Đạo Thánh Nhân, tiến vào cơ thể đạo nhân lại hoàn toàn không hề có bất kỳ hiệu quả nào.

Bàn Vương chỉ cảm giác Tán Hồn Hương sau khi tiến vào cơ thể đạo nhân, một đạo Ất Mộc linh khí từ trong cơ thể đạo nhân tản phát ra.

Tất cả kịch độc tiến vào cơ thể đều bị tịnh hóa, chỉ còn lại linh khí tinh thuần. "Đã ngươi ra tay, thì đến lượt ta ra tay rồi!" Đạo nhân chỉ nhấc chân nhẹ nhàng dẫm một cái xuống đất.

Trong lòng Bàn Vương cảnh giác đại tăng, vừa chuẩn bị rời đi.

Chỉ thấy đất đai bên cạnh Bàn Vương nứt ra, một sợi dây leo màu xanh biếc từ dưới đất vươn ra.

Sau đó dây leo phi tốc sinh trưởng, quấn chặt Bàn Vương vào trong. "Dám!" Bàn Vương đại nộ.

Ngay sau đó vận chuyển Vạn Độc Chân Thân, phun ra một ngụm Bản Mệnh Cổ Độc ăn mòn sợi dây leo kia.

Cổ Độc là độc tính tinh thuần nhất trong Vạn Độc Chân Thân ngưng tụ thành, có thể ăn mòn vạn vật.

Dây leo vừa bị độc khí bắn trúng, liền phi tốc khô héo.

Nhưng một đạo lục sắc linh quang lóe lên, dây leo dường như được gia trì.

Vô cùng sinh cơ bùng phát ra, lập tức trở nên xanh biếc mơn mởn, điên cuồng sinh trưởng.

Một bên Tiên Thiên Cổ Độc không ngừng ăn mòn lá cây cành non của dây leo, nhưng lại hoàn toàn không thể chống lại tốc độ sinh trưởng của dây leo.

Không lâu sau dây leo đã bao trọn Bàn Vương, từng sợi cành non

từ dây leo vươn ra, đâm vào khắp cơ thể Bàn Vương.

Phong ấn linh lực toàn thân Người lại, ngay sau đó dây leo tiếp tục sinh trưởng, quấn Bàn Vương đến trước mặt đạo nhân. "Ngươi rốt cuộc là ai?" Bàn Vương vô cùng kinh khủng hỏi.

Lúc này toàn bộ cơ thể Người đều bị trói chặt như một cái bánh chưng, chỉ còn lại một khuôn mặt lộ ra ngoài.

Hiện nay đã thành Pháp Tắc Thánh Nhân, lại có người có thể đơn giản như vậy bắt được Người. "Bần Đạo đạo hiệu Dương Mi.

Hiện tại ngươi thấy ta có tư cách làm Lão Sư của ngươi không?" Dương Mi Đạo Nhân thân mặc đạo bào màu xanh, toàn bộ người như một cây Hỗn Độn Linh Mộc, ngẩng đầu nhìn Bàn Vương cười hỏi.

“Dương Mi Đạo Nhân!” Bàn Vương tâm trung chấn kinh, danh tự này hình như Sư Tôn Hư Không Đạo Nhân và Đại Sư Huynh Minh Hà từng đề cập.

Dương Mi Đạo Nhân dường như cũng là cường giả đồng bối với Hồng Quân và Hư Không Đạo Nhân vào thời Thiên Địa sơ khai.

Chẳng trách tu vi lại khủng bố đến vậy, sau khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân chi vị mà ta hoàn toàn không phải đối thủ.

“Ngươi không đi Vô Biên Hỗn Độn nữa sao, lẽ nào vẫn luôn ở Hồng Hoang Thế Giới?” Bàn Vương có chút nghi hoặc hỏi.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân vẫn luôn ở Hồng Hoang Thế Giới, thì lẽ ra y phải biết về trận đại chiến giữa Địa Đạo và Thiên Đạo, nhưng mấy lần đại chiến y đều không hề xuất thủ.

Không can thiệp vào tranh chấp Thiên Đạo và Địa Đạo, thế mà giờ lại muốn thu đồ đệ.

Cả Hồng Hoang Thế Giới, hễ là Đại Năng giả có danh có tính, ai

mà chẳng biết Bàn Vương là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân.

"Ngươi nghe danh ta!" Trên khuôn mặt như thanh mộc của Dương Mi Đạo Nhân cũng phù hiện một tia ý cười.

Khi y rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới, căn bản không hề biết đến nhân vật như Bàn Vương.

Việc Bàn Vương biết sự tồn tại của y, cho thấy uy danh của y ở Hồng Hoang Thế Giới vẫn còn.

Lý do đó, tâm trung Dương Mi cũng không khỏi phù hiện một tia đắc ý.

"Ký nhiên đã nghe danh húy của ta, ắt hẳn ngươi phải biết thực lực của ta.

Thế nào, bây giờ có nguyện ý bái ta làm sư?" Dương Mi Đạo Nhân khẽ ngước cằm, uy nghiêm hỏi.

Tuy Bàn Vương cũng là Pháp Tắc Thánh Nhân, nhưng thực lực so với y thì một trời một vực.

Huống hồ Pháp Tắc Thánh Nhân không phải là điểm cuối cùng, Thánh Nhân cấp tiến giai lại càng gian nan.

Trong mắt Dương Mi Đạo Nhân, y hoàn toàn có tư cách giáo đạo Bàn Vương.

Huống hồ y cô thân một mình trở về Hồng Hoang Thế Giới, nếu thật sự tranh đoạt Thiên Địa Khí Vận, thì đúng lúc thiếu vài người giúp đỡ.

Thực lực của Bàn Vương tuy trong mắt y không ra sao, nhưng giữa các Thánh Nhân Hồng Hoang cũng không hề yếu.

Đặc biệt là việc tu luyện Độc hệ Pháp Tắc, nếu không phải Pháp Tắc Mộc Chi của Dương Mi Đạo Nhân mang theo sinh mệnh chi lực

nồng đậm, khắc chế Độc hệ Pháp Tắc, thì các Thiên Đạo Thánh Nhân hay Địa Đạo Thánh Nhân khác chưa chắc đã có biện pháp đối phó với Độc Đạo của Bàn Vương.

"Dương Mi Đại Tiên, ta đã có Sư Tôn rồi!" Bàn Vương có chút bất đắc dĩ nói.

Lúc trước, khi còn là Đại La Kim Tiên, hắn không biết thực lực của Hư Không Đạo Nhân.

Ngay cả Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn Thánh Nhân đích thân xuất thủ, hắn cũng không chịu đầu quân.

Dương Mi Đại Tiên thân là lão cổ đổng thời thượng cổ, thực lực tu vi quả thật cường đại đến đáng sợ.

Nhưng trong mắt Bàn Vương, y vẫn kém xa Sư Tôn của hắn.

Đương nhiên hắn càng không thể quay sang đầu nhập môn hạ Dương Mi.

"Có Sư Tôn?

Ai, Hồng Quân sao?" Dương Mi nhíu mày hỏi.

"Nếu Sư Tôn của ngươi là Hồng Quân, thì ngươi đã tu thành Thiên Đạo Thánh Nhân chứ không phải đi con đường Pháp Tắc Thánh Nhân." Hồng Quân cũng là cố nhân của Dương Mi.

Với sự hiểu biết của y về Hồng Quân, Hồng Quân căn bản không thể để đệ tử của mình đi con đường Pháp Tắc Thánh Nhân, thoát ly khỏi sự khống chế.

Lấy Pháp Tắc chi lực thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi vị, không bị Thiên Đạo chưởng khống.

Hồng Quân, thân là kẻ đi con đường Thiên Đạo Thánh Nhân, chuẩn bị Hợp Đạo tồn tại, làm sao có thể để đệ tử của mình đi trên

con đường Pháp Tắc.

Chỉ khi trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, những đệ tử đó của Hồng Quân mới không thể tạo thành uy hiếp cho y.

Đặc biệt là Tam Thanh do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, tư chất càng cường đại đến khủng bố.

Nếu ba người họ cuối cùng đi con đường Pháp Tắc Thánh Nhân, dựa vào tư chất và công đức mà Bàn Cổ Nguyên Thần mang lại, sau khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân chi vị, ai là chủ Hồng Hoang Thế Giới thật sự khó nói.

Với cá tính của Hồng Quân, y đã sớm bóp chết những yếu tố bất an đó ngay từ trong trứng nước rồi.

"Đại Tiên, Sư Tôn của ta không phải Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhưng Sư Tôn của ta chắc Đại Tiên cũng nhận thức?" Bàn Vương lúc này cũng đã bình tĩnh lại.

Nhìn Dương Mi Đạo Nhân nói về Hồng Quân với ngữ khí đó, rõ ràng y không phải bạn của Hồng Quân.

Ký nhiên không phải bạn của Hồng Quân, biết đâu lại có quan hệ cũ với Hư Không Đạo Nhân.

Một khi cường giả có thực lực như vậy gia nhập Địa Đạo, thì thực lực Thiên Đạo sẽ hoàn toàn bị Địa Đạo khắc chế.

"Ta nhận thức?" Dương Mi nhíu mày.

Những lão gia hỏa thời Thái Cổ và có thực lực tương đương với y, trừ Hồng Quân, còn có Âm Dương, La Hầu và những người khác.

Nhưng Âm Dương cũng đã sớm đạp nhập Vô Biên Hỗn Độn, La Hầu năm xưa lại thân vẫn.

Nhưng còn một người nữa, chính là người mà y định đối phó

trong chuyến này.

Chương 142

“Sư Tôn của ngươi, không phải Hư Không Đạo Nhân đó chứ?” Dương Mi Đạo Nhân chậm rãi nói, thanh âm không nghe ra một tia ba động.

“Không sai, Hư Không Đạo Nhân chính là Sư Tôn của ta.” Bàn Vương nghe vậy mặt mừng rỡ nói, xem ra Dương Mi Đại Tiên và Sư Tôn của hắn quả nhiên là cố nhân.

“Nếu Sư Tôn biết Dương Mi Đại Tiên trở về từ Hỗn Độn, nhất định cũng vô cùng cao hứng.” Bàn Vương hưng phấn nói, đồng thời thân thể hắn cũng vặn vẹo.

Hắn nhìn những sợi đằng mạn màu xanh lá cây đang trói chặt cơ thể mình, rồi nói với Dương Mi: “Đại Tiên có thể buông ta ra trước không?” “Ta hỏi lại một lần nữa, ngươi có nguyện bái ta làm sư không?” Dương Mi Đạo Nhân không để ý đến lời nói của Bàn Vương, y vẫn lặp lại câu hỏi.

Ký nhiên là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, nếu có thể chuyển sang môn hạ của mình thì càng tốt.

Nếu không nguyện ý, y cũng chỉ có thể hạ sát thủ mà thôi.

“Ân!” Bàn Vương tâm trung giật mình, lập tức cảm thấy có chút không đúng.

Dương Mi Đạo Nhân biết mình là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, mà vẫn muốn cưỡng ép thu đồ, rõ ràng là có xích mích với Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng xem ra y cũng không phải bạn của Hồng Quân Đạo Tổ.

“Đại Tiên, ta đã có Sư Tôn rồi, tự nhiên không thể đầu quân khác.”

Bàn Vương lắc đầu nói.

Dù Dương Mi Đạo Nhân có là địch hay bạn với Sư Tôn của hắn, Bàn Vương cũng không thể đầu quân khác.

Nếu không có Hư Không Đạo Nhân, lúc này hắn chỉ là một Đại La Kim Tiên nhỏ bé mà thôi.

Tuy có một tay bản lĩnh luyện chế các loại cổ độc, nhưng tu vi bản thân ở Hồng Hoang Thế Giới lại không ra sao.

Một lần Thiên Địa Đại Kiếp liền có khả năng trực tiếp tan thành tro bụi, Hư Không Đạo Nhân thu hắn làm đệ tử, che chở, lại truyền thụ Độc Đạo thần thông.

Hắn có thể tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thành Pháp Tắc Thánh Nhân quả vị, tất cả đều là nhờ Hư Không Đạo Nhân, không thể nào phản bội.

"Đáng tiếc!" Dương Mi Đạo Nhân lắc đầu nói.

Y quả thật coi trọng thiên phú của Bàn Vương, có ý muốn thu làm đệ tử.

Nhưng ký nhiên là đệ tử của kẻ thù, lại là một Pháp Tắc Thánh Nhân, thì tự nhiên y sẽ không nương tay.

Theo Pháp Tắc Mộc hệ phát động, những sợi đằng mạn đang quấn quanh Bàn Vương bắt đầu siết chặt, những cành cây đâm sâu vào cơ thể Bàn Vương bắt đầu rút cạn toàn thân Pháp Lực và huyết nhục.

"Nhưng nếu có thể đoạt được Độc hệ Pháp Tắc cũng không tệ!" Dương Mi Đạo Nhân nghĩ thầm.

Trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân đương nhiên không phải là đoạt được Pháp Tắc lạc ấn của đối phương là được.

Nhưng nếu có Pháp Tắc lạc ấn hoàn chỉnh thì việc tham ngộ Pháp

Tắc sẽ thuận tiện hơn rất nhiều.

Đặc biệt là Dương Mi Đạo Nhân chưởng ác Pháp Tắc Mộc hệ, và Pháp Tắc Độc hệ ở nhiều phương diện đều có thể tương phụ tương thành.

Nhưng đoạt được Pháp Tắc lạc ấn hoàn chỉnh là điều gần như không thể.

Y phải hoàn toàn áp chế một Pháp Tắc Thánh Nhân và giết chết, khiến đối phương thậm chí không kịp tự bạo.

Tình huống này cực kỳ hiếm gặp, dù sao thân là Pháp Tắc Thánh Nhân, nếu không địch lại đối phương, thì việc tự bạo vẫn làm được.

Trừ phi thực lực đối phương quả thật cường đại đến đáng sợ.

Dương Mi Đạo Nhân đối với Bàn Vương vừa mới thành Thánh, chính là một kẻ địch cường đại đáng sợ.

"A!" Khuôn mặt Bàn Vương vặn vẹo, những sợi đằng mạn đâm vào cơ thể hắn rút cạn huyết nhục Pháp Lực, khiến toàn thân hắn kịch thống.

Thậm chí hắn muốn kêu to truyền âm cho Sư Tôn hoặc vài vị Địa Đạo Thánh Nhân khác cũng không làm được.

Nhìn Bàn Vương cơ thể dần khô héo, sắp bị Dương Mi Đạo Nhân triệt để giết chết.

Cả Hồng Hoang Đại Lục đột nhiên triệt để xao động.

Đại Địa Nguyên Lực bành trướng cuồn cuộn xuất hiện, một bàn tay ngọc trắng muốt thon thả đột nhiên xuất hiện, trong tay nắm một thanh bảo kiếm sát khí kinh người.

Ngọc thủ vung lên, một đạo khí tức hủy diệt từ bảo kiếm phát ra, chém đứt những sợi đằng mạn đang trói Bàn Vương.

Mất đi Pháp Tắc chi trì của Dương Mi Đạo Nhân, khí tức cổ độc trong Vạn Độc Chân Thân của Bàn Vương nhanh chóng ăn mòn những sợi đằng mạn quấn trên người hắn.

Bàn Vương rơi xuống đất, sắc mặt tái nhợt, xem ra vừa rồi đã tổn thương không ít nguyên khí.

Ngay sau đó, Hậu Thổ với một bộ trường quần màu vàng ngà xuất hiện trong Độc Trùng Cốc, che chở Bàn Vương phía sau.

"Đa tạ Sư Nương!" Bàn Vương thấy Hậu Thổ hiện thân, tâm trung thở phào một hơi, vội vàng hành lễ nói.

Hậu Thổ không để ý đến xưng hô của Bàn Vương, chỉ gật đầu, toàn bộ chú ý lực đặt trên người Dương Mi Đạo Nhân trước mắt.

Nàng mãn mặt ngưng trọng, Bàn Vương dù sao cũng đã tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân chi lực, vậy mà lại gần như không có chút sức phản kháng nào khi bị Đạo Nhân này tóm lấy.

Nếu không kịp thời chạy đến, Bàn Vương lúc này e rằng đã chết trong tay Đạo Nhân rồi.

Mấy chục năm nay, cùng với việc Nhân Tộc Khí Vận gia trì, cũng như Địa Phủ và Minh Phủ không ngừng duy trì trật tự Địa Đạo.

Sức mạnh Địa Đạo khôi phục cực nhanh, ngay cả sức mạnh của Hậu Thổ cũng cường đại hơn rất nhiều.

Nhưng đối mặt với Đạo Nhân trước mắt này, Hậu Thổ không dám chút nào lơ là.

Hậu Thổ có một loại cảm giác, thực lực của Đạo Nhân trước mắt này ước chừng không kém Hư Không Đạo Nhân là bao.

"Tinh huyết Bàn Cổ sở hóa Tổ Vu, Tru Tiên Kiếm?" Dương Mi Đạo Nhân liếc mắt đã nhìn ra lai lịch của Hậu Thổ, ngay cả Tru Tiên

Kiếm trong tay nàng cũng nhận ra.

"Tru Tiên Kiếm không phải ở trong tay Hồng Quân sao, sao lại ở trong tay ngươi." Nhìn Tru Tiên Kiếm đang được Hậu Thổ nắm trong tay, Dương Mi Đạo Nhân có chút nghi hoặc nói, sau đó lại cẩn thận nhìn Hậu Thổ vài lần.

"Thú vị, chưởng ác Pháp Tắc, nhưng lại không phải Pháp Tắc Thánh Nhân, cũng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thậm chí không phải Thánh Nhân, lẽ nào là Địa Đạo chấp chưởng giả?" Dương Mi Đạo Nhân cẩn thận nhìn Hậu Thổ vài lần, có chút kinh ngạc nói.

"Dương Mi Đạo Nhân?" Hậu Thổ nhướng mày thanh tú, không trả lời vấn đề của Dương Mi Đạo Nhân.

"Ngươi không đi Vô Biên Hỗn Độn nữa sao, vì sao lại trở về Hồng Hoang Đại Lục, lại còn xuất thủ với Thánh Nhân Địa Đạo của ta." "Không phải Pháp Tắc Thánh Nhân, từ khi nào lại trở thành Địa Đạo Thánh Nhân." Dương Mi Đạo Nhân cười cười nói: "Xem ra Hồng Quân quả nhiên đã giấu giếm vài chuyện không nói cho ta biết?" "Quan hệ của ngươi với Hồng Quân, trở về Hồng Hoang Thế Giới là vì Hồng Quân sao?" Sắc mặt Hậu Thổ lạnh xuống.

Ký nhiên Hồng Quân đã chiêu Dương Mi Đạo Nhân, thì tự nhiên y là kẻ địch của Địa Đạo.

Chẳng trách y lại trực tiếp xuất thủ với Bàn Vương.

"Ân, Tru Tiên Kiếm?" Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung!

Thông Thiên Giáo Chủ đang tham ngộ Hủy Diệt Kiếm Ý bỗng mở mắt, nhìn về hướng Tây Nam Hồng Hoang Đại Lục.

Tru Tiên Kiếm là bảo vật sinh mệnh giao tu, Hư Không Đạo Nhân vì để biểu thị thành ý, cũng không luyện hóa Tru Tiên Kiếm.

Bởi vậy, khi Hậu Thổ sử dụng Tru Tiên Kiếm, lập tức bị Thông Thiên Giáo Chủ cảm ứng được.

"Dương Mi Đạo Nhân?

Từ khi nào đã trở về Hồng Hoang Đại Lục, thực lực Hậu Thổ khôi phục lại nhanh đến vậy?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Hậu Thổ và một Đạo Nhân thần bí đang đối chọi trong Độc Trùng Cốc, kinh ngạc vô cùng.

"Kẻ phía sau Hậu Thổ hình như là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, hình như cũng đã trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân." "Hảo gia hỏa, Hồng Hoang Thế Giới đã xuất hiện nhiều Thiên Đạo Thánh Nhân như vậy rồi." Thông Thiên Giáo Chủ do dự, có nên phá vỡ không gian đi về hướng Hồng Hoang Đại Lục không.

Ngay sau khi Hậu Thổ kịp thời xuất hiện cứu được Bàn Vương, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ hai người cũng kịp thời đến Độc Trùng Cốc.

"Bàn Vương, ngươi không sao chứ?" Minh Hà Lão Tổ vừa hiện thân, nhìn thân hình khô gầy và khuôn mặt tái nhợt của Bàn Vương, lập tức tiến lên quan tâm hỏi.

"Minh Hà Sư Huynh, ta không sao.

Đa tạ Sư Nương kịp thời đến, nếu không ta e rằng đã vẫn lạc trong tay Dương Mi Đạo Nhân rồi." Bàn Vương lắc đầu, có chút sợ hãi nói.

Hắn vừa mới thành Pháp Tắc Thánh Nhân chi vị, nào biết lại xui xẻo đến vậy, đụng phải Dương Mi Đạo Nhân dường như có thù oán với Hư Không Đạo Nhân.

Nếu không có Hậu Thổ kịp thời xuất hiện cứu hắn, e rằng hắn là Thánh Nhân đầu tiên triệt để vẫn lạc ở Hồng Hoang Thế Giới.

Dù sao hắn không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không phải Địa Đạo Thánh Nhân, nếu đã chết, thì thật sự chết rồi, ngay cả cơ hội phục sinh cũng không có.

Minh Hà và Trấn Nguyên Tử nghe Bàn Vương xưng hô với Hậu Thổ, quái dị nhìn nhau một cái.

Tuy quan hệ của Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân ai cũng biết, nhưng ký nhiên hai người họ chưa công khai, nên Trấn Nguyên Tử và Minh Hà cũng giả vờ không biết.

Nhưng Minh Hà biết Sư Đệ này tính tình thẳng thắn, Hậu Thổ Nương Nương cũng không phản đối việc được gọi như vậy, thì tự nhiên y cũng sẽ không nói nhiều.

"Bàn Vương Đạo hữu, phục hạ vài quả Nhân Sâm Quả đi!" Trấn Nguyên Tử cũng đi đến bên cạnh, đưa năm quả Nhân Sâm Quả cho Bàn Vương nói.

Nhân Sâm Quả mà vô số Đại Năng Hồng Hoang Thế Giới cầu cũng không được, Trấn Nguyên Tử vừa ra tay đã là năm quả.

Nhân Sâm Quả có thể tăng thọ, tăng tu vi, thậm chí trong đó còn ẩn chứa không ít Pháp Tắc Toái Phiến, có thể giúp tu sĩ cảm ngộ Thiên Đạo.

Tuy đối với tồn tại cảnh giới Thánh Nhân thì hoàn toàn không có hiệu quả, nhưng trong đó ẩn chứa linh lực Thiên Địa phong phú.

Giờ Bàn Vương nguyên khí đại thương, dùng nó để bổ sung linh lực thì không tệ.

"Đa tạ Đạo huynh!" Bàn Vương không từ chối, cảm kích nhận lấy, lập tức phục dụng.

Với tu vi Thánh Nhân, ký nhiên không vẫn lạc, thì sự tổn thất nguyên khí đó không lâu sau sẽ được bù đắp lại.

Nhưng giờ đại địch đang ở trước mắt, nhìn thấy đại chiến sắp bùng nổ, tự nhiên phải nhanh chóng khôi phục trạng thái đỉnh phong, để ứng phó với đại chiến phía sau.

"Xem ra các Địa Đạo Thánh Nhân đều đã tề tựu rồi." Dương Mi Đạo Nhân nhìn Trấn Nguyên Tử và Minh Hà lần lượt hiện thân, vết thương của Bàn Vương dưới sự giúp đỡ của Trấn Nguyên Tử đang nhanh chóng lành lại, nhưng y vẫn không hề để ý.

Với thực lực của y, cả Hồng Hoang Thế Giới có thể khiến y để ý chỉ có Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ mà thôi.

Đương nhiên, bây giờ Hậu Thổ cũng có thể là một người trong số đó.

"Hừ, nếu Sư Tôn của ta chưa xuất quan, làm sao có thể dung thứ loại người như ngươi hoành hành?" Minh Hà Lão Tổ mãn mặt giận dữ chỉ vào Dương Mi Đạo Nhân.

Tuy Bàn Vương mới được Hư Không Đạo Nhân thu vào môn hạ không lâu, nhưng cũng là Sư Đệ của y.

Thực lực của Dương Mi Đạo Nhân tuy cường đại, nhưng trong mắt Minh Hà, y vẫn kém xa Hư Không Đạo Nhân.

"Quát tháo!" Dương Mi Đạo Nhân nghe lời nói của Minh Hà Lão Tổ, sắc mặt trầm xuống.

Từ khi Hồng Hoang khai tịch đến nay, chưa từng có ai dám nói chuyện như vậy với y.

Đất dưới chân Minh Hà nứt ra, lại có hai sợi đằng mạn xanh biếc xông ra, trói Minh Hà Lão Tổ lại.

"Sư Huynh cẩn thận!" Bàn Vương vội vàng nhắc nhở, vừa rồi hắn bị đằng mạn trực tiếp trói chặt, sau đó suýt chút nữa đã bị đánh chết.

Thấy Dương Mi Đạo Nhân lại sử dụng chiêu đó, Bàn Vương cũng tâm trung căng thẳng, đồng thời hắn cũng phun ra một đạo Tiên Thiên Chướng Khí về phía đằng mạn.

Nhưng Bàn Vương tâm trung hiểu rõ, Độc Đạo của hắn dường như bị sinh cơ chi lực trong Pháp Tắc Mộc hệ của Dương Mi Đạo Nhân khắc chế.

Chương 143

Chướng Khí cũng chỉ có thể làm chậm tốc độ của đằng mạn mà thôi, căn bản không làm gì được đằng mạn.

"Sư Đệ không cần lo lắng!" Minh Hà Lão Tổ lại cười không hề để ý, Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm xuất hiện trong tay y.

Sau đó y vung kiếm trái phải, đằng mạn bị hai kiếm trực tiếp chém đứt, thậm chí sinh cơ trong đó cũng bị Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm hấp thu đi.

Đằng mạn dù có sinh trưởng thế nào, cũng không làm gì được Minh Hà Lão Tổ, thậm chí sinh cơ chi lực trong đó cũng bị hấp thu ngược lại vào cơ thể Minh Hà.

Sau khi Bất Chu Sơn được bổ toàn, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đều được Địa Đạo phản hồi, tu vi đại tăng.

Tu vi của Dương Mi Đạo Nhân cao thâm, dùng loại thủ đoạn đơn giản để đối phó Bàn Vương mà đối phó Minh Hà là điều không thể.

"Nguyên Đồ, A Tỳ!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn hai kiếm trong tay Minh Hà Lão Tổ, nhíu mày.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, các Tiên Kiếm Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mạnh nhất là Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm và Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm trong tay Minh Hà.

Cùng lắm thì thêm Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên Giáo Chủ.

Tru Tiên Tứ Kiếm đi con đường hủy diệt thuần túy, bẩm thụ sát khí và sát khí Hồng Hoang Thế Giới mà sinh, hủy diệt là nhất.

Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm trong tay Minh Hà lại thiên về cực hạn Kim Chi Lực, vô cùng phong duệ, cộng thêm việc được thai nghén trong Huyết Hải mà sinh.

Chúng có khả năng sát nhân không nhiễm nhân quả nghiệp lực, cũng như hấp thu huyết nhục, Pháp Lực của kẻ địch để bổ sung uy năng cho bản thân.

Vào thời điểm Hồng Hoang vừa mới đản sinh, Dương Mi Đạo Nhân đã từng thấy hai kiếm này.

Kim chính là khắc Mộc.

Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm tự mang năng lực hấp thu sinh cơ, có thể hoàn toàn khắc chế Thần Thông Mộc hệ.

Ban đầu Dương Mi Đạo Nhân muốn đánh giết Minh Hà để đoạt lấy hai kiện bảo vật đó, nhưng Minh Hà lại là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân.

Đối với thực lực của Hư Không Đạo Nhân, Dương Mi cũng vô cùng kiêng kỵ, căn bản không có cơ hội ra tay.

"Không sai, chính là hai bính bảo kiếm năm xưa ngươi muốn đoạt từ ta." Minh Hà Lão Tổ nhìn Dương Mi Đạo Nhân cười lạnh hai tiếng.

Năm xưa sau khi được Sư Tôn điểm hóa, hai bính Tiên Kiếm đó liền cùng y xuất thế.

Sau đó cùng Hư Không Đạo Nhân du lịch Hồng Hoang, y cũng đã thấy Dương Mi Đạo Nhân, lúc đó Đạo Nhân kia đối với hai kiện bảo vật đó thèm thuồng muốn nhỏ dãi.

Nếu không có Hư Không Đạo Nhân che chở, y đã sớm bị Dương Mi Đạo Nhân đánh chết, đoạt đi Nguyên Đồ, A Tỳ Kiếm rồi.

Vào thời điểm Hồng Hoang Thiên Địa khai tịch sơ, cả Hồng Hoang Thế Giới căn bản không có bất kỳ đạo nghĩa quy tắc nào, hoàn toàn là cá lớn nuốt cá bé trần trụi.

"Dương Mi Đạo Nhân, ngươi còn nhớ kiện Pháp Bảo này không?" Minh Hà Lão Tổ nhìn sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân, đột nhiên nói.

Một mặt cờ nhỏ màu đen xuất hiện trong tay Minh Hà Lão Tổ, từng trận sóng lớn từ cờ nhỏ truyền ra, chính là Bắc Phương Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, một trong Ngũ Sắc Kỳ.

"Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ?" Sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân triệt để trầm xuống, dường như nhớ lại một số chuyện cũ không hay.

"Không sai, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Năm xưa ngươi muốn đoạt Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm của ta, kết quả bị Sư Tôn của ta giáo huấn một trận, bị Sư Tôn ta lấy đi Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ." Minh Hà Lão Tổ vuốt ve mặt cờ nhỏ màu đen, ha hả cười quái dị hai tiếng.

"Sư Tôn của ta còn giao nó cho ta nữa chứ.

Dương Mi Đạo Nhân, ngươi đúng là trộm gà không được còn mất nắm gạo!" "Lại có chuyện cũ như vậy sao?" Trấn Nguyên Tử kinh ngạc hỏi, y và Minh Hà ra đời cùng thời gian, nhưng lại không hề biết những bí văn Hồng Hoang này.

"Chẳng trách y lại xuất thủ với Bàn Vương Đạo hữu." Hậu Thổ và Bàn Vương tâm trung cũng vô cùng kinh ngạc, Hậu Thổ tuy địa vị hiện tại cao hơn Minh Hà và Trấn Nguyên Tử.

Nhưng là Tổ Vu nhỏ tuổi nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, luận tuổi thật sự thì nàng còn nhỏ hơn Trấn Nguyên Tử và Minh Hà, càng không biết những chuyện này.

Đặc biệt là Bàn Vương, loại chuyện của các Thái Cổ Đại Năng

này hắn căn bản không thể biết.

Nhưng hắn tổng kết lại được lý do vì sao Dương Mi Đạo Nhân sau khi nghe là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, thấy không chịu bái sư, liền trực tiếp hạ sát thủ.

"Hắc hắc, đáng tiếc là ta không được chứng kiến trận chiến đó.

Dương Mi Đạo Nhân bị Sư Tôn đánh cho chạy té khói, nếu không bỏ lại Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, e rằng y đã bị Sư Tôn đánh chết ở Hồng Hoang rồi." Minh Hà Lão Tổ mi phi sắc vũ kể lại, y không hề trải qua trực tiếp.

Mặc dù với tu vi của y lúc đó, y chỉ có thể đứng sau Hư Không Đạo Nhân không ngừng vẫy cờ reo hò mà thôi.

Trấn Nguyên Tử, Bàn Vương, thậm chí cả Hậu Thổ đang đối chọi với Dương Mi Đạo Nhân, đều bị thu hút.

"Lúc đó không có nhiều cường giả như bây giờ, bản thể của Dương Mi Đạo Nhân là một cây liễu rỗng, tu hành Mộc Đạo thần thông.

Tiên Thiên Ngũ Hành, Quý Thủy sinh Ất Mộc.

Dương Mi Đạo Nhân không biết đã phí bao nhiêu thần thông mới có được chí bảo hệ Thủy là Khống Thủy Kỳ." Minh Hà Lão Tổ cười quái dị nói: "Nếu không phải năm xưa bị truy đuổi đến đường cùng, làm sao y lại nỡ dùng chí bảo như vậy để đoạn hậu." "Ta thậm chí nghi ngờ, Dương Mi Đạo Nhân rời xa Hỗn Độn không phải vì sợ Sư Tôn." "Quả nhiên Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ của Đạo hữu rất lợi hại." Trấn Nguyên Tử liên tục gật đầu.

"Câm miệng!" Dương Mi Đạo Nhân đại nộ, vốn sắc mặt đã xanh xao, giờ lại càng xanh hơn.

Ngũ Hành tương sinh tương khắc, năm xưa Huyền Nguyên Khống

Thủy Kỳ đó y đã phải tốn rất nhiều công sức mới có được.

Mà y có thể tu vi tiến triển nhanh chóng như vậy, không thể tách rời sự giúp đỡ của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Có tinh hoa Tiên Thiên Quý Thủy do Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ ngưng tụ, bản thể của y mới có thể tiến hóa nhanh chóng.

Kết quả trong trận chiến với Hư Không Đạo Nhân, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đã đồng hành với y không biết bao nhiêu năm lại bị đoạt đi.

Thậm chí còn nghe nói bị Minh Hà Lão Tổ đổi tên thành Tu La Kỳ.

Mỗi lần nhắc đến chuyện này, Dương Mi Đạo Nhân đều cảm thấy đó là sỉ nhục lớn.

Có một điểm Minh Hà Lão Tổ không nói ra, năm xưa tuy y đã tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân, nhưng việc rời xa Hỗn Độn quả thật là vì kiêng kỵ Hư Không Đạo Nhân.

Nay lại bị Minh Hà nhắc đến lần nữa, khiến y bộc phát đại nộ.

Vô số đằng mạn từ dưới đất chui ra, vươn răng múa vuốt quất về phía mấy người.

Với tu vi của y, mỗi nhát quất của đằng mạn đều gần như bằng một kích mà Lão Quân sử dụng Bàn Long Biên.

"Địa Thư!" Trấn Nguyên Tử vốn đang nghe rất hứng thú, thấy Dương Mi Đạo Nhân đột nhiên xuất thủ, sắc mặt cũng thay đổi, trực tiếp triệu Địa Thư ra.

Địa Thư hóa thành nguyên hình của Hồng Hoang Thế Giới mô thai, che chở mọi người dưới thân.

Với tu vi hiện tại của Trấn Nguyên Tử, cộng thêm Địa Thư bám sát Hồng Hoang Đại Lục, ngay cả Lão Quân cũng cực kỳ khó phá vỡ

phòng ngự của Địa Thư.

Nhưng những sợi đằng mạn mà Dương Mi Đạo Nhân tạo ra quá nhiều, vô số sợi đằng mạn dài ức vạn dặm, dày hàng vạn dặm quất xuống một cái.

Phòng ngự của Địa Thư gần như muốn bị phá vỡ ngay lập tức, dù sao tu vi của y so với Dương Mi Đạo Nhân còn kém rất nhiều.

Nhưng may mắn Hậu Thổ ở đây, với thực lực hiện tại của nàng, cộng thêm thân phận Địa Đạo chấp chưởng giả, việc duy trì Địa Thư hoàn toàn không vấn đề gì.

Chỉ thấy Hậu Thổ tay phải cầm Tru Tiên Kiếm, tay trái chỉ một cái, nguyên lực Hồng Hoang Đại Lục lập tức gia trì lên Địa Thư.

Địa Thư vốn sắp bị đánh nát, qua một lần bổ sung liền vững chắc như thành đồng vách sắt.

Vô số đằng mạn gõ đập lên Địa Thư, phát ra những tiếng động trầm đục, nhưng căn bản không thể phá vỡ phòng ngự.

"Giận tím mặt rồi!" Trấn Nguyên Tử nhìn dáng vẻ của Dương Mi Đạo Nhân, vỗ tay cười lớn.

Có Hậu Thổ Nương Nương ở đây, tự nhiên không cần lo lắng an nguy của mình.

Huống hồ không phải đối thủ của Dương Mi Đạo Nhân thì sao, cùng lắm thì đi một vòng trong Địa Đạo.

Dù sao Hư Không Đạo Nhân còn chưa thể triệt để xóa bỏ năng lực Thiên Đạo Thánh Nhân từ Thiên Đạo, Trấn Nguyên Tử không tin Dương Mi Lão Tổ có thần thông như vậy.

Chỉ cần đợi Hư Không Đạo Nhân xuất quan, Dương Mi Đạo Nhân cũng sẽ không thể vênh váo mà đi được.

Bàn Vương, Minh Hà Lão Tổ cũng tươi cười mãn mặt, liên tục gật đầu.

Ngay cả trên khuôn mặt tươi cười của Hậu Thổ, cũng phù hiện một tia ý cười.

"Hóa ra còn ẩn chứa chuyện cũ như vậy!" Ẩn mình cách ức vạn dặm, Thông Thiên Giáo Chủ cũng nghe được cuộc đối thoại của Minh Hà và mấy người kia, khẽ cười nói.

Nhưng y cũng không dám lại gần quá, Dương Mi Đạo Nhân đã triệu hoán ra vô vàn đằng mạn.

Trừ phi có Tru Tiên Kiếm Trận phiên bản hoàn chỉnh, nếu không bị nhiều đằng mạn như vậy quất xuống, y cũng không chống đỡ nổi.

"Ngươi thật sự cho rằng ta không có biện pháp sao?" Sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân âm lãnh, liếc nhìn nơi Thông Thiên Giáo Chủ ẩn nấp.

Với tu vi của y tự nhiên đã sớm biết Thông Thiên Giáo Chủ ở đâu, nhưng dù sao cũng là đệ tử của Hồng Quân, lười ra tay.

Chỉ là giờ bị Thông Thiên Giáo Chủ xem trò cười, Dương Mi Đạo Nhân tâm trung càng thêm não nộ vô cùng, thậm chí đã nổi lên một tia sát tâm.

"Bị phát hiện rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn ánh mắt Dương Mi Đạo Nhân, tâm trung giật mình.

Rõ ràng Dương Mi Đạo Nhân cũng biết chuyện mất mặt này bị Thông Thiên Giáo Chủ biết được.

Với bản tính của tồn tại như vậy, việc mất mặt lớn như thế có lẽ sẽ trực tiếp xuất thủ với y.

Thông Thiên Giáo Chủ gần như lập tức muốn rút lui, nhưng lại cố

nhịn xuống.

Dù sao Hậu Thổ đang nắm Tru Tiên Kiếm trong tay, vì Tru Tiên Kiếm mà Thông Thiên Giáo Chủ mới cố gắng nhẫn nại.

Nếu hai bên đại chiến, chưa chắc y không có cơ hội lấy lại Tru Tiên Kiếm.

Một khi thuận lợi lấy lại Tru Tiên Kiếm, y cũng không cần phải tìm cách lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ để đổi.

Càng không cần phải dùng Lục Hồn Phiên quý giá hơn Ngũ Sắc Kỳ rất nhiều.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại lùi xa hơn một chút.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân cảm thấy y đến quá gần, tiện tay cũng sẽ ra tay với y, với thực lực của y cũng chưa chắc chống đỡ nổi.

"Thức thời!" Dương Mi Đạo Nhân thấy Thông Thiên Giáo Chủ lùi về rất xa, lạnh lùng hừ một tiếng.

"Thông Thiên cũng đến rồi!" Hậu Thổ nhíu mày thanh tú, với thực lực hiện tại của nàng, tự nhiên không thể giấu Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhìn Tru Tiên Kiếm trong tay, nàng cũng lập tức do dự.

Tru Tiên Kiếm quả thật là một Pháp Bảo tốt để khắc chế Dương Mi Đạo Nhân, nhưng vừa rồi nàng cũng chỉ dựa vào thực lực cường đại để áp chế Tru Tiên Kiếm rồi sử dụng mà thôi.

Nếu lát nữa đại chiến, chỉ cần không cẩn thận, rất có thể sẽ bị Thông Thiên Giáo Chủ triệu hồi về.

"Sư Nương không cần lo lắng." Minh Hà Lão Tổ cũng thuận miệng đổi lời, y cũng nhìn ra sự do dự trong tâm của Hậu Thổ.

"Trực tiếp phong ấn Tru Tiên Kiếm vào Luân Hồi là được, Sư Nương có thể dùng Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm." Minh Hà Lão Tổ

vừa nói vừa đưa Nguyên Đồ, A Tỳ kiếm đi.

Chương 144

“Hai kiếm này tuy uy lực có kém hơn Tru Tiên Kiếm một chút, nhưng lại càng khắc chế Pháp Tắc Thần Thông Mộc hệ của Dương Mi Đạo Nhân.” “Cũng tốt!” Hậu Thổ không để ý đến xưng hô của Minh Hà, nhận lấy Nguyên Đồ Kiếm.

Minh Hà nói không sai, Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm vốn là cực hạn Kim Chi Lực, so với kiếm ý hủy diệt của Tru Tiên Kiếm thì càng khắc chế Pháp Tắc thần thông của Dương Mi Đạo Nhân.

Nếu Tru Tiên Kiếm bị Thông Thiên Giáo Chủ triệu đi trong lúc chiến đấu, thì hậu quả không thể lường trước được.

“Sư Nương, A Tỳ Kiếm!” Minh Hà Lão Tổ cũng đưa A Tỳ Kiếm đi, sử dụng song kiếm uy lực tự nhiên sẽ lớn hơn rất nhiều.

“Không cần, A Tỳ Kiếm ngươi cầm để hộ thân đi.” Hậu Thổ lắc đầu nói: “Nếu lát nữa không địch lại, thì rút vào Luân Hồi, sau đó giao A Tỳ Kiếm cho ta là được.” Dương Mi Đạo Nhân dù sao cũng là nhân vật cùng tầng thứ với Hồng Quân Đạo Tổ, Hư Không Đạo Nhân, giờ Hậu Thổ tuy thực lực đại tiến, nhưng so với những người như vậy thì thực lực vẫn kém hơn một chút.

“Quan trọng nhất là phải bảo vệ Bàn Vương!” Hậu Thổ cẩn thận dặn dò.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà không lo lắng, thực lực của hai người sau khi Địa Đạo được bổ hoàn đã tiến bộ không ít.

Huống hồ Trấn Nguyên Tử trong tay có Địa Thư, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và các Linh Bảo phòng ngự khác.

Minh Hà trong tay cũng có Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng

Liên, Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ và những vật khác.

Quan trọng nhất là Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người thân là Địa Đạo Thánh Nhân, nếu bị Dương Mi Đạo Nhân giết chết, chân linh ký thác vào Địa Đạo, cũng có thể phục sinh.

Bàn Vương thì không, hắn vừa mới thành Đại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Pháp Tắc Thánh Nhân, một khi bị giết chết, mấy người họ đều không có năng lực cứu hắn trở về.

"Sư Nương, ta hiểu rồi!" "Hậu Thổ Nương Nương, ta tâm trung đã rõ!" Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người nghe lời nói của Hậu Thổ đều trịnh trọng gật đầu.

Tuy Trấn Nguyên Tử và Bàn Vương không có quan hệ gì, nhưng nhìn từ quan hệ của Bàn Vương với Hư Không Đạo Nhân, thì hắn cũng là một phe Địa Đạo Thánh Nhân.

Sức mạnh Địa Đạo gia cường, Địa Đạo Thánh Nhân cũng có lợi ích.

"Bàn Vương, cầm cái này đi hộ thân!" Hậu Thổ nghĩ rồi, có chút không yên tâm, lấy ra một chiếc cờ nhỏ màu đỏ đưa cho Bàn Vương dặn dò.

"Ly Địa Diễm Quang Kỳ, đối với Pháp Tắc Mộc hệ cũng có chút tác dụng khắc chế.

Lát nữa nếu chiến đấu, cố gắng bảo vệ mình, hoặc rút lui trước sang một bên." "Đa tạ Sư Nương!" Bàn Vương mãn mặt kinh hỉ nhận lấy Ly Địa Diễm Quang Kỳ vào tay.

Uy danh của Tiên Thiên Ngũ Hành Ngũ Sắc Kỳ hắn đã nghe từ khi còn là Đại La Kim Tiên.

Nhưng lúc đó hắn không phải một tán tu, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo bình thường cũng không có, huống hồ là loại Cực Phẩm

Tiên Thiên Linh Bảo này.

Sau khi được Hư Không Đạo Nhân thu làm đệ tử, hắn vẫn luôn chuyên tâm tu luyện cũng gần như không đi tìm kiếm các loại bảo vật.

Bởi vậy trong số tất cả Thánh Nhân ở Hồng Hoang Thế Giới, chỉ có Bàn Vương là nghèo nhất.

Thậm chí những Đại La Kim Tiên dưới trướng Thánh Nhân, Tiên Thiên Linh Bảo trong tay còn nhiều hơn hắn.

Dặn dò xong mấy người, Hậu Thổ phá vỡ không gian, trực tiếp phong ấn Tru Tiên Kiếm.

Luân Hồi Chi Lực dưới sự cảm triệu của Hậu Thổ trực tiếp cuồn cuộn xuất hiện, kéo Tru Tiên Kiếm trở lại sâu nhất trong không gian Luân Hồi.

Với uy năng Địa Đạo hiện tại, Lục Thánh cùng đến, cũng không thể phá vỡ không gian Luân Hồi.

Sau khi xác định Tru Tiên Kiếm đã bị phong ấn ở sâu nhất trong Luân Hồi, Hậu Thổ mới yên tâm.

Tru Tiên Kiếm không phải là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đơn giản như vậy, nó còn liên quan đến Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Ngũ Sắc Đại Trận và Lục Hồn Phiên thần bí cường đại kia.

Hậu Thổ tự nhiên không thể để có sai sót, sau khi Tru Tiên Kiếm bị thu đi, Hậu Thổ nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

"Ti bỉ!" Cách ức vạn dặm, Thông Thiên Giáo Chủ đang ẩn mình trong mây không kìm được kêu lên.

Ban đầu y trông mong hai cường giả đại chiến, có cơ hội triệu hồi Tru Tiên Kiếm về.

Ai ngờ Hậu Thổ thà không sử dụng Tru Tiên Kiếm, cũng phải

phong ấn nó vào Luân Hồi, để ngăn chặn y đoạt được.

Thông Thiên Giáo Chủ uất ức biết bao, gần như hận không thể quay người bỏ đi, dù sao Tru Tiên Kiếm đã bị phong ấn vào sâu nhất trong Luân Hồi.

Ở lại đó, y cũng không thể lấy về được.

Nhưng do dự mãi, Thông Thiên Giáo Chủ quyết định ở lại thêm một chút.

Đại chiến ở mức độ này, gần như có thể sánh với việc Hư Không Đạo Nhân năm xưa dùng Nghịch Loạn Chi Lực đối kháng Thiên Đạo Thiên Phạt Thiên Băng.

Lần trước Hư Không Đạo Nhân và Thiên Đạo đối kháng đã khiến y lĩnh ngộ được một tia Pháp Tắc Hủy Diệt, Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên hy vọng ở đây cũng có thể có chút thu hoạch.

"Hậu sự đã lo liệu xong rồi sao?" Dương Mi Đạo Nhân nhìn mấy người, hai mắt y một mảnh đạm mạc, phảng phất như mấy người trước mắt đã là kẻ đã chết.

Nhưng khi nhìn thấy Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Dương Mi Đạo Nhân có chút kinh ngạc.

Xem ra Hư Không Đạo Nhân những năm này ở Hồng Hoang Thế Giới quả thật đã thu thập không ít Pháp Bảo a.

Nhưng nghĩ lại cũng hợp lý, với thực lực của Hư Không Đạo Nhân có thể áp chế Hồng Quân phải liên thủ, tự nhiên có năng lực đoạt được các loại Tiên Thiên Linh Bảo.

"Ngươi nên chuẩn bị hậu sự đi?" Hậu Thổ đạm đạm nói.

Lúc này, những sợi đằng mạn không ngừng quất vào Địa Thư đã bị Dương Mi Đạo Nhân thu lại.

Địa Thư câu thông với cả Hồng Hoang Thế Giới, có sức mạnh Địa Đạo của Hậu Thổ gia trì, bằng loại thủ đoạn đơn giản này tự nhiên không thể phá vỡ.

"Dương Mi Đạo Nhân, ta xem ngươi có năng lực đột phá phòng ngự của Địa Thư không?" Trấn Nguyên Tử nhìn Dương Mi Đạo Nhân khinh thường nói.

"Không sai, năm xưa Sư Phụ của ta có thể đánh cho ngươi chạy té khói.

Hôm nay Sư Mẫu của ta nhất định cũng có thể làm vậy?" Minh Hà Lão Tổ cũng ha ha cười lớn nói.

"Sư Mẫu?

Đạo lữ của Hư Không Đạo Nhân?" Trước đây Minh Hà và Bàn Vương xưng hô với Hậu Thổ như vậy, Dương Mi Đạo Nhân không hề để ý, lúc này mới chú ý.

Hậu Thổ đối với câu hỏi này của Dương Mi Đạo Nhân không bình luận gì.

Nhưng trong mắt Dương Mi Đạo Nhân, nàng đã thừa nhận rồi.

"Không sai!" Dương Mi Đạo Nhân gật đầu nói: "Tuy không biết vì sao Hư Không Đạo Nhân không xuất thủ.

Nhưng hôm nay ta tru sát ngươi, cũng có thể trút một hơi ác khí." "Ăn nói ngông cuồng!" Trên khuôn mặt tươi cười của Hậu Thổ, phù hiện một tia cười lạnh.

Nàng là Địa Đạo chấp chưởng giả, luận địa vị còn cao hơn tồn tại như Hồng Quân.

Thực lực của Dương Mi Đạo Nhân cùng lắm chỉ tương đương với Hồng Quân Đạo Tổ mà thôi, áp chế thì có cơ hội, nhưng tru sát thì

không thể.

Năm xưa Hậu Thổ suy yếu không chịu nổi, Hồng Quân còn không có cơ hội tru sát nàng, chỉ có thể vây khốn nàng trong Luân Hồi.

Huống hồ giờ sức mạnh Địa Đạo khôi phục, thực lực Hậu Thổ đại tiến.

"Thiên Địa Mô Thai, quả thật là một kiện chí bảo, đáng tiếc lại gặp ta." Dương Mi Đạo Nhân lắc đầu, với thực lực của Hậu Thổ khi thao túng Địa Đạo Chí Bảo quả thật có thể xưng là phòng ngự vô song, nhưng y là Dương Mi Đạo Nhân.

Pháp Tắc Mộc hệ của y đã đạt tới đỉnh phong Thất Trọng Thiên, luận cảnh giới tu vi thì trên Hồng Quân và Hư Không Đạo Nhân.

"Ai cũng biết Tiên Thiên Ngũ Hành, Thủy sinh Mộc, Kim khắc Mộc!" Dương Mi Đạo Nhân thở dài nói, một viên bảo bối màu đen như một hạt giống xuất hiện trong tay y.

"Nhưng vì sao không nghĩ, Mộc khắc gì?" "Mộc khắc Thổ a!" Bàn Vương thẳng thắn nói, không phản ứng với ý của Dương Mi Đạo Nhân.

Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà ba người nghe lời nói của Bàn Vương và Dương Mi Đạo Nhân, sắc mặt đều khẽ thay đổi.

"A, Mộc khắc Thổ a!" Dương Mi Đạo Nhân khẽ cười, lời vừa dứt, y cong ngón tay búng hạt giống trong tay đi.

Tất cả mọi người có mặt, thậm chí cả Thông Thiên Giáo Chủ ở tận chân trời cũng dồn ánh mắt vào hạt giống đó.

Hạt giống nhẹ nhàng rơi xuống Địa Thư, thuận thế lăn vài vòng.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hạt giống nứt ra, một rễ cây nhỏ xíu vươn ra, trực tiếp đâm vào Địa Thư.

Nói chính xác hơn, nó mượn Địa Thư liên kết, trực tiếp đâm rễ vào Hồng Hoang Đại Lục.

"Không hay rồi!" Trấn Nguyên Tử và Hậu Thổ hai người đều sắc mặt đại biến.

Là Địa Thư chưởng khống giả, Trấn Nguyên Tử chỉ cảm thấy kiện Hồng Hoang Thế Giới mô thai này bị hạt giống vừa nảy mầm hoàn toàn áp chế.

Hậu Thổ là Địa Đạo chưởng khống giả, lại phát hiện Địa Đại Nguyên Lực truyền vào Địa Thư bị hạt giống đó trực tiếp hấp thu cạn kiệt, thậm chí mượn Địa Thư, trực tiếp rút cạn Địa Đại Nguyên Lực của Hồng Hoang Thế Giới.

Mặc dù ngay lập tức, nàng đã ngăn chặn Địa Đại Nguyên Lực tiếp tục truyền vào Địa Thư.

Nhưng rễ cây của hạt giống đó đã đâm sâu vào Hồng Hoang Đại Lục hàng chục vạn dặm, bắt đầu chủ động cướp đoạt Địa Đại Nguyên Lực.

Thấy vậy Hậu Thổ trực tiếp vung Nguyên Đồ Kiếm trong tay chém về phía hạt giống.

Lấy Thổ sinh Kim, Hậu Thổ dùng Thần Thông Thổ hệ thúc đẩy Kim Chi Lực trong Nguyên Đồ Kiếm, cả Nguyên Đồ Kiếm càng thêm phong lợi vô cùng.

Kiếm quang mang theo của Nguyên Đồ Kiếm, đủ để xé rách Hỗn Độn Thời Không.

Nguyên Đồ Kiếm chém lên hạt giống, nhưng lại như chém vào một lớp da bò dẻo dai kiên cố vậy, với thực lực của Hậu Thổ cũng chỉ chém đứt được vài trăm sợi rễ.

Nhưng ngay sau đó càng nhiều rễ cây từ hạt giống vươn ra.

Dường như đã hấp thu đủ Địa Đại Nguyên Lực, một mặt khác của hạt giống cũng nứt ra, một mầm non xanh biếc nhú ra.

Sau đó sinh trưởng điên cuồng, trong hô hấp, mầm non đã dài ức vạn dặm, tán cây thậm chí cao hơn Bất Chu Sơn, đâm sâu vào Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên.

"Cây?" Hậu Thổ tâm trung kinh nộ dị thường, tuyệt đối không phải Linh Căn của Hồng Hoang Thế Giới.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, Kiến Mộc xếp thứ nhất trong các Linh Căn thượng cổ cũng tuyệt đối không có uy năng khủng bố như vậy.

"Hạt giống phân hóa từ Hỗn Độn Linh Căn, cũng là phân thân của nó." Dương Mi Đạo Nhân khẽ cười, cả tán cây bao phủ ức vạn dặm, khu vực rìa tán cây thậm chí bao trùm cả nơi Thông Thiên Giáo Chủ ẩn mình.

"Hỗn Độn Linh Căn, ta cũng không biết tên nó là gì, nhưng ta cứ gọi nó là Thế Giới Thụ." Chu Thần Thụ khổng lồ đó cắm thẳng vào Tam Thập Tam Thiên Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên, như một ngọn Thần Sơn thời Thái Cổ.

Cả chu Thần Thụ vỏ cây hiện lên màu xanh đen, phát ra sắc thái như Hỗn Độn.

Thân cây to lớn đến hàng chục vạn dặm, vỏ cây kết lại, như từng con Cự Long Thái Cổ đã chết quấn quanh trên đó.

Trên thân chính không có bất kỳ cành nào, chỉ đến gần đỉnh cây, đột nhiên có vô số cành cây tỏa ra, như một chiếc lọng khổng lồ che phủ cả Thái Cổ Thương Thiên.

Từng chiếc lá cây lấp lánh ánh sáng xanh biếc, trên lá cây khắc họa các loại Đạo Văn Tiên Thiên, giảng thuật sự huyền bí của Pháp Tắc

Mộc hệ.

Lúc này, cả Địa Thư bị Thần Thụ triệt để áp chế trên Hồng Hoang Đại Lục, mặc Trấn Nguyên Tử hô hoán cũng không thể nhúc nhích.

"Đừng kinh ngạc, đó không phải Thế Giới Thụ thật sự.

Chỉ là một sợi hạt giống phân hóa từ Thế Giới Thụ mà thôi." Dương Mi Đạo Nhân khẽ cười nói.

Bàn Vương, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, thậm chí Hậu Thổ, tâm trung đều trầm xuống.

Chương 145

Chỉ là một hạt giống thôi, đã có uy năng như vậy.

Hạt giống Thế Giới Thụ đã khổng lồ như thế, vậy bản thể Thế Giới Thụ kia rốt cuộc phải lớn đến mức nào.

Lẽ nào thật sự một cái cây lớn như cả một Hồng Hoang Thế Giới?

Nhưng Dương Mi Đạo Nhân cũng không nói hết sự thật.

Đúng là hạt giống Thế Giới Thụ, tương tự như một loại phân thân của Thế Giới Thụ.

Nhưng loại hạt giống này, cũng chỉ có vài hạt mà thôi.

Với sự cường đại của Hỗn Độn Linh Căn đó, nó cũng chỉ thai nghén ra không ít hạt giống.

Khi Dương Mi Đạo Nhân đi sâu vào Vô Biên Hỗn Độn, tình cờ gặp Hỗn Độn bạo phát, bị cuốn vào loạn lưu Thời Không.

Ai ngờ y may mắn không chết, lại được truyền tống đến gần Hỗn Độn Linh Căn.

Chính nhờ Hỗn Độn Linh Căn tư dưỡng, y mới có thể tu luyện Pháp Tắc Mộc hệ đến cấp độ Thất Trọng Thiên của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Phải biết Hỗn Độn Đại La Kim Tiên, Tam Trọng Thiên là một ngưỡng cửa, từ tầng ba đột phá tầng bốn, từ tầng sáu đột phá tầng bảy, thực lực đều có một sự đề thăng về chất.

Đây cũng là lý do vì sao Dương Mi Đạo Nhân dù biết Hư Không Đạo Nhân chưởng ác Pháp Tắc Không Gian khủng bố, vẫn dám quay lại.

Pháp Tắc Mộc Chi trong số tất cả Pháp Tắc cũng tuyệt đối không yếu.

Ngũ Hành Pháp Tắc tề tụ, trong số tất cả Pháp Tắc ở Vô Biên Hỗn Độn cũng có thể xếp trong top mười.

Nhưng Pháp Tắc Ngũ Hành đơn lẻ, trong số tất cả Pháp Tắc cũng chỉ nằm trong top trăm.

Tuy nhiên Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương, Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian là Pháp Tắc chí tôn trong tất cả Pháp Tắc.

Nếu Hư Không Đạo Nhân tu vi Tứ Trọng Thiên, Dương Mi Đạo Nhân Ngũ Trọng Thiên thậm chí Lục Trọng Thiên, cũng không dám tìm Hư Không Đạo Nhân gây phiền phức.

Nhưng y đã đột phá cảnh giới Thất Trọng Thiên, đã vượt qua một ngưỡng cửa.

Thất Trọng Thiên hoàn toàn khác biệt so với những tiểu cảnh giới trước đó, đạp nhập Thất Trọng Thiên biểu thị đã chạm vào một tia ngưỡng cửa của Đại Đạo.

Có thể chuyển hóa Pháp Tắc của bản thân sang Đại Đạo, thực lực hoàn toàn không thể sánh bằng trước đây.

Đây cũng là lý do vì sao Dương Mi Đạo Nhân dám quay lại Hồng Hoang Thế Giới, để rửa mối sỉ nhục năm xưa.

Còn về việc Hư Không Đạo Nhân có tu luyện Pháp Tắc Không Gian đến cảnh giới Thất Trọng Thiên hay không, Dương Mi Đạo Nhân chưa từng cân nhắc.

Với sự cường đại và khủng bố của Pháp Tắc Không Gian, nếu Hư Không Đạo Nhân đã tu luyện thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Thì Hồng Quân căn bản không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, ngay cả Hợp Đạo cũng vậy, căn bản sẽ không có cơ hội sống sót triệu hoán y đến.

Cự Thụ cắm thẳng vào Tam Thập Tam Thiên, tự nhiên đã thu hút sự chú ý của tất cả cường giả Hồng Hoang Thế Giới.

Không chỉ những Thiên Đạo Thánh Nhân cao cao tại thượng, cả Hồng Hoang Thế Giới, bất kể Chuẩn Thánh hay Đại La Kim Tiên đều chú ý đến cây cự thụ tỏa ra khí tức sinh mệnh nồng đậm này.

Không ít phàm nhân đều thấy chu Thần Thụ, và còn có không ít bộ lạc Nhân Tộc, dưới tán cây cự thụ.

Phạm vi mà cả tán cây bao phủ, gần như hoàn toàn là thế giới của Ất Mộc Linh Khí.

Phàm nhân hít thở Ất Mộc Linh Khí, tự cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, mọi bệnh tật tiêu tan, kéo dài tuổi thọ.

Những người tu hành Thần Thông Đạo Thuật hệ Mộc, chỉ cảm thấy tu vi của mình đột phi mãnh tiến, cảm ngộ Thiên Đạo cũng trở nên dễ dàng hơn rất nhiều.

Những người tu luyện Thần Thông Thổ hệ thì đỡ hơn, vẫn nương vào sức mạnh Hồng Hoang Đại Lục.

Còn về những người tu hành Thần Thông Đạo Thuật hệ Thủy, Hỏa, Kim, thì lại cảm thấy thực lực bị áp chế đến cực hạn.

Đặc biệt là những người lấy Đạo Pháp Hỏa, Kim làm chủ, cảm thấy trong Thiên Địa hoàn toàn không còn Linh Khí Ly Hỏa và Canh Kim.

Một thân tu vi thần thông mười phần mà ngay cả một phần cũng không phát huy ra được.

“Dương Mi Đạo Nhân?” Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân cũng nhìn thấy đại thụ che trời.

Nhưng ánh mắt Lão Quân xuyên qua từng lớp tán cây, còn nhìn thấy Dương Mi Đạo Nhân đứng dưới cự thụ.

“Xem ra y cũng đã trở về Hồng Hoang Thế Giới, Sư Phụ đã triệu y về sao?” Lão Quân nhíu mày trầm tư.

“Tuy sức mạnh Địa Đạo ngày càng cường đại, cũng không biết Sư Phụ triệu Dương Mi Đạo Nhân trở về là tốt hay xấu.” Lão Quân thở dài một tiếng nói.

Dương Mi Đạo Nhân đã đạp nhập vào Vô Tận Hỗn Độn trong Long Hán Sơ Kiếp.

Đến nay đã vô số năm trôi qua, y đã đi sâu vào Hỗn Độn đến mức nào không ai biết, cả Hồng Hoang Thế Giới cũng chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ có đủ thực lực để triệu y về.

Lão Quân có thể hiểu được sự lo lắng của Sư Phụ.

Dù sao bây giờ cùng với sự khôi phục của sức mạnh Địa Đạo, sức mạnh của Hậu Thổ cũng ngày càng cường đại.

Đặc biệt sau khi Bất Chu Sơn tu phục thành công, quy tắc Địa Đạo của cả Hồng Hoang Đại Lục được bổ sung hoàn chỉnh, Địa Đạo không còn thiếu sót nữa.

Hiện nay căn cơ của Địa Đạo Thánh Nhân không kém gì Thiên Đạo Thánh Nhân.

Hồng Quân thì không Hợp Đạo, nhưng Hậu Thổ lại là Địa Đạo chấp chưởng giả, luận thân phận còn tôn quý hơn Hồng Quân.

Một khi sức mạnh Địa Đạo triệt để sánh ngang Thiên Đạo, thì sức mạnh của Hậu Thổ sẽ trên Hồng Quân.

Huống hồ trong Địa Đạo còn có một Hư Không Đạo Nhân khủng bố vô cùng.

Có lẽ chính vì vậy, Hồng Quân Đạo Nhân cảm thấy thiếu người giúp đỡ, mới triệu một tồn tại cường đại vô cùng như vậy trở về.

Dù sao Thiên Đạo Thánh Nhân tuy mạnh hơn Địa Đạo Thánh Nhân rất nhiều, nhưng tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân cộng lại cũng kém xa Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng thỉnh thần dễ đưa thần khó.

Một tồn tại cường đại như vậy nguyện ý xuất thủ giúp Hồng Quân đối phó Hư Không Đạo Nhân, ắt sẽ đưa ra điều kiện.

Trấn áp được Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân rồi, liệu y có phải đối mặt với một kẻ địch cường đại và khủng bố hơn không.

Nhìn cự thụ tỏa ra linh khí khủng bố, đủ để thấy được sự cường đại của Dương Mi Đạo Nhân.

Trong phạm vi cự thụ, ngay cả Pháp Tắc nguyên bản của Hồng Hoang Thế Giới cũng bị xua đuổi.

"Sư Tôn đã mời y giúp đỡ sao.

Được, xem Hư Không Đạo Nhân còn có thể đắc ý đến khi nào?" Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung trung, Nguyên Thủy Thiên Tôn tự nhiên cũng nhìn thấy chu cự thụ tỏa ra uy năng vô địch.

Nhưng Nguyên Thủy không lo lắng, trong mắt y, chỉ cần có thể trấn áp và giết chết tất cả những kẻ phe Địa Đạo là tốt rồi.

Còn về việc y có trở thành kẻ địch mới không, Nguyên Thủy không để ý.

Với trí tuệ của Hồng Quân Đạo Tổ, Sư Phụ của Nguyên Thủy tự nhiên có thủ đoạn đối phó Dương Mi Đạo Nhân.

“Dương Mi Đạo Nhân kia sao?” Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nhìn chu Thần Thụ đó, cũng nhíu mày.

“Dương Mi Đạo Nhân sao lại đột nhiên trở về từ Hỗn Độn?” Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn Dương Mi Đạo Nhân dưới Thế Giới Thụ hỏi.

“Hồng Hoang Thế Giới, cũng chỉ có Sư Tôn có năng lực triệu y trở về.” Chuẩn Đề Đạo Nhân đáp, sau đó lập tức hưng phấn.

“Sư Huynh, xem ra Dương Mi Đạo Nhân là để đối phó Địa Đạo.

Nếu Hậu Thổ, Hư Không Đạo Nhân bị trấn áp, không biết chúng ta có cơ hội trọng chưởng Địa Phủ Luân Hồi không.” “Không sai, một khi giáo chúng ta trọng chưởng Địa Phủ, đó chính là cơ hội đại hưng của giáo chúng ta.” Mắt Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng sáng lên.

Hồng Quân Đạo Tổ từng nói chìa khóa cho sự đại hưng của Tây Phương Giáo nằm ở việc chưởng ác Luân Hồi Địa Phủ.

Chỉ là với thực lực hiện tại của Địa Đạo và Hư Không Đạo Nhân, đừng nói Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người, ngay cả cả phe Thiên Đạo cũng không phải đối thủ.

Tây Phương Giáo nào có cơ hội trọng chưởng Địa Phủ, nhưng giờ Dương Mi Đạo Nhân xuất hiện, sự tình biết đâu lại có biến số.

“Hồng Hoang Thế Giới ngày càng loạn rồi!” Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Nương Nương cũng nhìn thấy Dương Mi Đạo Nhân.

Nhưng Nữ Oa tâm trung không để ý, bản thân nàng không có hùng tâm tranh đoạt Khí Vận Đại Giáo.

Giờ lại mất đi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, nàng càng không nguyện ý xuất thủ, chỉ muốn ở trong Oa Hoàng Cung làm một Thánh Nhân tự tại tiêu dao là tốt rồi.

“Cũng không biết, Hồng Hoang khi nào mới có thể bình yên trở lại?” Nữ Oa Nương Nương thấp giọng thở dài một tiếng nói.

“Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Bàn Vương, ba người lui xuống!” Hậu Thổ sắc mặt vô cùng ngưng trọng, dặn dò ba người.

Hiện tại có cái gọi là Thế Giới Thụ ở đây, cả khu vực này tràn ngập Ất Mộc Linh Khí và Pháp Tắc Mộc hệ.

Giống như Trấn Nguyên Tử năm xưa dùng Địa Thư triệu hoán hình chiếu Hồng Hoang Đại Lục vậy, biến nơi đây thành sân nhà.

Nhưng Thế Giới Thụ do Dương Mi Đạo Nhân tạo ra, cường đại hơn hình chiếu mà Trấn Nguyên Tử triệu hoán không biết bao nhiêu lần.

Với thực lực của Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Bàn Vương ba người, ở đây không thể cung cấp bất kỳ sự giúp đỡ nào.

“Hậu Thổ Nương Nương vậy thì cẩn thận!” Trấn Nguyên Tử gật đầu, y tự biết thực lực của mình.

Thế Giới Thụ không đổ, mấy người họ ở đây, không những không giúp được gì, chỉ càng làm vướng chân Hậu Thổ mà thôi.

“Sư Nương cẩn thận!” “Sư Nương nhận kiếm!” Trấn Nguyên Tử cũng gật đầu, đưa cả A Tỳ Kiếm đi.

Sau đó cùng Bàn Vương, Trấn Nguyên Tử dần dần rút lui, thẳng đến U Minh.

Hậu Thổ Nương Nương dù sao cũng là Địa Đạo chấp chưởng giả, trên Hồng Hoang Đại Lục, Dương Mi Đạo Nhân cũng khó lòng làm bị thương nàng.

Hiện tại Minh Hà cảm thấy nên nhanh chóng thỉnh Hư Không Đạo Nhân xuất quan thì hơn.

“Ngươi nghĩ ta là đối thủ của ngươi sao?” Dương Mi Đạo Nhân nhìn Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và những người khác rời đi, nhưng không hề ngăn cản.

Trấn Nguyên Tử, Minh Hà hai người đều là Địa Đạo Thánh Nhân, y cũng không thể triệt để diệt sát.

Còn về Bàn Vương, dù sao cũng mới thành Địa Đạo Thánh Nhân mà thôi, muốn ra tay lúc nào cũng được, không cần vội vã.

Quan trọng nhất là Địa Đạo chấp chưởng giả trước mắt này, chỉ có trấn áp được nàng, y mới có cơ hội chưởng ác Địa Đạo.

Không sai, chưởng ác Địa Đạo, mưu đồ đó, chính là điều kiện Hồng Quân mời y xuất thủ.

“Trên Hồng Hoang Đại Lục, ngươi có thể làm gì được ta?” Hậu Thổ hai tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm, ngẩng đầu kiêu ngạo nói.

Với sức mạnh hiện tại của nàng, nàng thật sự không tin Dương Mi Đạo Nhân có thể làm gì được mình.

Chương 146

"Đi!" Dương Mi Đạo Nhân không nói lời nào, chỉ khẽ chỉ một ngón tay.

Lập tức hàng vạn sợi đằng mạn khổng lồ lại từ dưới đất chui ra, nhe răng múa vuốt bao vây Hậu Thổ lại.

"Hừ!" Hậu Thổ nhìn những sợi đằng mạn này khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm vung lên, vô số kiếm quang lấp lánh, chém đứt những sợi đằng mạn đó.

Sinh mệnh chi lực trong đằng mạn bị hai kiếm hấp thu đi, lập tức khô héo xuống.

Linh khí Thiên Địa ở đây quả thật chỉ còn lại Ất Mộc Linh Khí.

Nhưng với thực lực của Hậu Thổ, nàng đâu cần phải mượn Linh Khí Thiên Địa mới có thể sử dụng Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm.

Huống hồ nàng đứng trên mặt đất, có vô tận Thiên Địa Nguyên Lực của Hồng Hoang Đại Lục hỗ trợ, căn bản không sợ chiến tiêu hao.

"Những sợi đằng mạn này có tác dụng gì?

Một kiếm chém đứt!" Hậu Thổ cười lạnh một tiếng, khinh thường nói.

"Ồ sao?" Dương Mi Đạo Nhân đạm đạm nói, không hề để ý: "Ngươi tốt nhất hãy xem kỹ lại." Chỉ thấy Thế Giới Thụ nhẹ nhàng lay động, tán cây rụng xuống vô tận Linh Quang.

Những sợi đằng mạn vốn khô héo được những Linh Quang đó tư

dưỡng, lập tức lại trở nên sinh long hoạt hổ.

"Ân!" Hậu Thổ tâm trung tuy kinh dị, nhưng không để ý.

Phục sinh thì sao, cùng lắm thì chém đứt thêm một lần nữa.

Có Hồng Hoang Đại Lục hỗ trợ, lẽ nào nàng lại sợ tiêu hao không thành.

Song kiếm vung lên, những sợi đằng mạn vừa mới phục sinh lại bị chém đứt, nhưng lần này chúng không hề khô héo ngay lập tức.

Tuy sinh mệnh lực của chúng không ngừng bị hấp thu đi, nhưng có Linh Quang trên không trung không ngừng bổ sung, những sợi đằng mạn đó vẫn tràn đầy sinh cơ.

Sau khi được Linh Quang bổ sung, những sợi đằng mạn bị chém thành hai khúc chưa kịp rơi xuống, lại tự liên kết và lành lại.

Càng nhiều đằng mạn vặn vẹo bao vây Hậu Thổ lại, nàng không ngừng vung Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm, nhưng cũng căn bản không thể chém đứt nhiều cự đằng như vậy.

"Đại Địa Chi Lực!" Hậu Thổ kiều hót một tiếng.

Hồng Hoang Đại Lục dường như cũng cảm nhận được nguy cơ của Hậu Thổ, bắt đầu chấn động.

Vô tận Canh Kim Chi Khí ở dưới Hồng Hoang Đại Lục dũng động, khi cự đằng sắp vây khốn Hậu Thổ.

Từng đạo Tiên Thiên Canh Kim Chi Khí vô cùng phong duệ xông ra, nơi chúng đi qua tất cả đằng mạn đều bị Canh Kim Chi Khí nghiền nát.

Ngay cả Linh Quang do Thế Giới Thụ rải xuống cũng bị xông tán.

Thổ sinh Kim, trong Hồng Hoang Đại Lục vốn ẩn chứa vô số các loại khoáng mạch Tiên Thiên.

Khi cảm nhận được nguy cơ của Hậu Thổ, Địa Đạo trực tiếp điều động Canh Kim Chi Khí trong những khoáng mạch đó, giúp Hậu Thổ giải vây.

"Ngươi nghĩ đã kết thúc rồi sao?" Dương Mi Đạo Nhân đạm đạm cười nói.

Ngay sau đó đại địa dũng động, như vô số cự long đang không ngừng cuộn mình dưới đất.

Rắc!

Lớp đất dưới cùng nứt ra, một rễ cây thô to chui ra từ lòng đất, sau đó hung hăng đập xuống.

Canh Kim Chi Khí đang bao quanh Hậu Thổ nghênh đón.

Rắc rắc!

Từng tiếng va chạm như kim loại vang lên, Canh Kim Chi Khí chém lên rễ cây, nhưng lại như chém vào một khối sắt thần thai Tiên Thiên vậy.

Rễ cây của Thế Giới Thụ, cứng rắn đến mức này.

Hậu Thổ hít sâu một hơi, Pháp Lực toàn bộ quán nhập vào Nguyên Đồ, A Tỳ lưỡng kiếm trong tay.

Hai kiếm khẽ kêu, được vô tận Địa Đại Nguyên Lực của Hậu Thổ chú nhập, Nguyên Đồ, A Tỳ nhanh chóng phóng đại.

Hậu Thổ giơ cao hai kiếm, chém hung hăng xuống rễ cây màu đen nhánh đang lóe sáng.

Dù sao cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dưới một kích toàn lực, rễ cây Thế Giới Thụ cũng không cản được kiếm khí vô cùng phong duệ.

"Hô!" Hậu Thổ khẽ thở ra một hơi, lau đi một chút mồ hôi thơm

trên trán, vừa nói xong, đột nhiên sắc mặt nàng thay đổi, trực tiếp bay lên không trung.

Lại có vài đạo rễ cây từ lòng đất chui ra, trong đó một đạo còn từ vị trí Hậu Thổ vốn đứng xông ra, quấn về phía gót chân nàng.

"Luân Hồi!" Thanh âm Hậu Thổ vang vọng, tuy vẫn thanh thúy lanh lảnh, nhưng lại mang theo một loại uy nghiêm khó tả.

Nàng tựa như nữ đế nắm giữ chư thiên, chấp chưởng vạn giới, cả thế giới đều xoay chuyển theo ý chí của nàng.

Khoảnh khắc này, nàng không còn là Tổ Vu Hậu Thổ của Vu Tộc nữa.

Nàng là hóa thân của Hồng Hoang Đại Lục, là người sáng lập Luân Hồi, là chấp chưởng giả Địa Đạo.

Sáu cánh cổng đen kịt xuất hiện phía sau Hậu Thổ.

Mỗi cánh cổng đều vô cùng to lớn, hướng lên trên thì xuyên thẳng trời xanh, phảng phất trực đạt Đại La Thiên cao nhất trong Tam Thập Tam Thiên.

Hướng xuống dưới thì xuyên sâu lòng đất Hồng Hoang Đại Lục, tựa hồ thâm nhập U Minh Huyết Hải.

Sáu cánh cổng đen kịt phía sau Hậu Thổ từ từ xoay chuyển, vô cùng hấp dẫn chi lực từ trong cánh cổng trỗi dậy.

Tất cả sinh linh của Hồng Hoang Thế Giới đều cảm thấy Nguyên Thần hoặc Linh Hồn của mình như muốn lay động, phảng phất muốn bị cánh cổng hút đi, để được trọng tân Luân Hồi.

"Luân Hồi có thể dẫn động Nguyên Thần của ta!" Tại Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi.

Ngài cũng cảm nhận được một cỗ hấp dẫn chi lực xuất hiện trong

Nguyên Thần Thánh Nhân vạn kiếp bất hủ của mình, tựa hồ muốn kéo Ngài vào Luân Hồi.

Không chỉ Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà cả Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa Nương Nương, Thông Thiên Giáo Chủ đều cảm ứng được cỗ khiên dẫn chi lực này.

Dĩ nhiên đó là ảo giác, tất cả sinh linh của Hồng Hoang Thế Giới đều chỉ cảm ứng được cỗ hấp dẫn chi lực trong linh hồn.

Ngoài những sinh linh đã thật sự chết đi, không hề có linh hồn của bất kỳ ai bị kéo vào trong Luân Hồi.

Chỉ là Luân Hồi hiện thân tại Hồng Hoang Đại Lục, Luân Hồi chi lực đó đối với Nguyên Linh Hồn của chúng sinh dẫn động bản năng mà thôi.

Thế nhưng, điều đó cũng đủ khiến tất cả Thánh Nhân chấn hám vô cùng.

Phải biết rằng, Thánh Nhân có Chân Linh ký thác vào Thiên Đạo, xưng là bất tử bất diệt, vạn kiếp bất hủ, vậy mà Nguyên Thần Thánh Nhân lại có khả năng bị Luân Hồi chi lực khiên dẫn.

Há chẳng phải những Thiên Đạo Thánh Nhân này cũng chưa triệt để thoát khỏi ảnh hưởng của Luân Hồi sao?

Tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân đều cảm thấy kinh khủng trong lòng.

Chỗ dựa của Thánh Nhân cao cao tại thượng không chỉ là sự cường đại vô song, mà còn bởi đặc tính bất tử bất diệt, khiến họ tách biệt với tất cả sinh linh khác trong Hồng Hoang Thế Giới.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy cùng cảnh giới thực lực mạnh hơn, nhưng cũng chưa từng được họ đặt vào mắt.

Dù sao thì mạnh mẽ đến đâu, Pháp Tắc Thánh Nhân chết một lần là thật sự chết, còn họ lại có vô số lần cơ hội trọng sinh.

Đương nhiên, những Pháp Tắc Thánh Nhân cường đại như Hư Không Đạo Nhân hoặc Dương Mi Đạo Nhân lại là một ngoại lệ.

Nhưng hiện tại, Thiên Đạo Thánh Nhân lại phát hiện, chỗ dựa mạnh mẽ nhất đó cũng không còn vững chắc nữa, tự nhiên khiến những Thánh Nhân này kinh khủng vô cùng trong lòng.

"Ừm, câu thông Thiên Đạo có thể xua tan cỗ hấp dẫn chi lực này." Trong tình thế cấp bách, Nguyên Thủy Thiên Tôn câu thông Chân Linh ký thác trong Thiên Đạo, cỗ khiên xả chi lực hấp dẫn nhàn nhạt trong Nguyên Thần mới triệt để tán đi.

Các Thánh Nhân khác cũng nhanh chóng phát hiện câu thông Thiên Đạo có thể chống lại Luân Hồi chi lực, trong lòng mới thở phào nhẹ nhõm.

Trên Hồng Hoang Đại Lục, cành non Thế Giới Thụ vẫn hướng về Hậu Thổ mà đánh tới.

Nhưng chưa kịp tiếp cận quanh thân Hậu Thổ, nó đã bị khiên dẫn chi lực do Luân Hồi môn hộ xoay chuyển kéo xé nát vụn.

Ngay cả Nguyên Đồ và A Tỳ hai kiếm cũng phải toàn lực chém xuống mới có thể chém đứt rễ cây Thế Giới Thụ, vậy mà lại bị Luân Hồi chi lực dễ dàng phá nát.

Luân Hồi vốn là căn bản của Địa Đạo, Hậu Thổ sáng lập ra kỳ thực không phải Địa Đạo, mà là Luân Hồi.

Sau khi Luân Hồi được sáng lập, Địa Đạo cũng tự nhiên mà thành.

Chính nhờ công đức sáng lập Luân Hồi, Hậu Thổ mới trở thành chấp chưởng giả Địa Đạo, địa vị còn trên cả Hồng Quân đã hợp Đạo.

Luân Hồi chính là căn bản cốt lõi nhất, sức mạnh cường đại nhất của Địa Đạo.

"Luân Hồi ư?" Dương Mi Đạo Nhân nhìn sáu cánh cổng khổng lồ xuyên thiên địa phía sau Hậu Thổ, trong lòng cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Khi Ngài rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới đi tới Vô Biên Hỗn Độn, Hậu Thổ thậm chí còn chưa hóa hình thành công hoàn toàn.

Trong Hồng Hoang Thế Giới chỉ có Thiên Đạo tồn tại, ngay cả cái bóng của Địa Đạo cũng chưa từng được nghe đến.

Cho nên, sau khi trở về Hồng Hoang Thế Giới, nhìn thấy Địa Đạo chi lực bao phủ cả Hồng Hoang, ngay cả Dương Mi Đạo Nhân trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc.

"Địa Đạo.

Lấy Hồng Hoang Đại Lục làm chỗ dựa, quản lý việc sinh tử chuyển sinh của chúng sinh.

Đơn giản là hoàn toàn vì ta mà chuẩn bị vậy." Dương Mi Đạo Nhân cảm thụ hấp dẫn chi lực và khí tức u minh truyền ra từ Luân Hồi môn hộ, trong mắt Ngài hiện lên vẻ cuồng nhiệt vô cùng.

Pháp Tắc Mộc hệ vốn khắc chế Pháp Tắc Thổ hệ, trong Ất Mộc Linh Khí càng mang theo sinh cơ chi lực vô cùng cường đại, đối ứng với khí tức tử vong trong U Minh Luân Hồi.

Trong mắt Dương Mi Đạo Nhân, một khi Ngài nắm giữ Địa Đạo Luân Hồi chi lực, lấy Thế Giới Thụ cắm rễ vào Hồng Hoang Đại Lục, sau đó dùng tử khí thai nghén sinh cơ, sinh tử chuyển hóa, âm dương nhất thể, nhất định có cơ hội đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên.

Thậm chí là triệt để nắm giữ Mộc Chi Đại Đạo, trở thành vị Đại

Đạo Thánh Nhân đầu tiên được biết đến trong Vô Biên Hỗn Độn.

Đến lúc đó, bất luận Hư Không Đạo Nhân hay Hồng Quân, lão già âm dương kia, đều không thể là đối thủ của Ngài.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Dương Mi Đạo Nhân lại bị điều kiện của Hồng Quân Đạo Tổ dụ hoặc, trở về Hồng Hoang Thế Giới.

Điều kiện Hồng Quân Đạo Tổ đưa ra chính là sau khi trấn áp Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ, Ngài sẽ chấp chưởng Thiên Đạo, Dương Mi Đạo Nhân chấp chưởng Địa Đạo.

Đến lúc đó, cả Hồng Hoang Thế Giới sẽ chia làm hai, do hai người chấp chưởng.

Mặc dù Dương Mi Đạo Nhân đã đồng ý điều kiện của Hồng Quân, nhưng trên thực tế Ngài không có hứng thú quá lớn với việc chấp chưởng Địa Đạo.

Ngài nguyện ý giúp đỡ Hồng Quân chỉ vì hai nguyên nhân.

Một là mối cừu oán giữa Ngài và Hư Không Đạo Nhân, hai là mượn Địa Đạo để làm cường đại Mộc Chi Đại Đạo của mình.

Chương 147

"Luân Hồi, chuyển!" Lúc này, Hậu Thổ không còn vẻ ôn nhu hiền lành như trước, mà trở nên vô cùng cao quý uy nghiêm.

Dưới mệnh lệnh của nàng, Luân Hồi tăng tốc vận chuyển, Luân Hồi chi lực cường đại bao phủ toàn bộ Hồng Hoang.

Mặt đất lại bắt đầu nhúc nhích, dưới sự thao túng của Hậu Thổ, cả Hồng Hoang Đại Lục tựa như sống lại.

Đại địa cuộn trào, đẩy những rễ cây Thế Giới Thụ đã cắm sâu vào lòng đất lên.

Không còn chỗ dựa vào đại địa, từng rễ cây thô lớn bị Luân Hồi chi lực nghiền nát.

Toàn bộ Thế Giới Thụ điên cuồng lay động, tán cây không ngừng rung rẩy, lá cây đều bị sức mạnh cường đại kéo đứt lìa khỏi tán.

Hàng trăm tỉ lá cây và cành non vừa bị xé đứt đã bị nghiền nát, hóa thành Ất Mộc Linh Khí thuần túy dung nhập vào trong Luân Hồi.

Hậu Thổ muốn dùng sức một mình, nhổ bật toàn bộ Thế Giới Thụ lên, khiến nó bị Luân Hồi thôn phệ.

"Đây là thực lực chân chính của Hậu Thổ ư?" Ở rìa Thế Giới Thụ, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn tán cây không ngừng lay động, lá cây bay lả tả khắp trời, trong lòng kinh hãi vô cùng.

Dương Mi Đạo Nhân triệu hoán ra Thế Giới Thụ, sau khi nó hấp thu bản nguyên Hồng Hoang Đại Lục mà trưởng thành, sức mạnh của nó căn bản là không thể chống lại.

Thông Thiên trong lòng minh bạch, dù triệu hoán ra bản Tru Tiên Kiếm Trận hoàn chỉnh, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Thế

Giới Thụ.

Nhưng giờ đây nó lại bị Hậu Thổ trực tiếp triệu hoán Luân Hồi, muốn hoàn toàn thôn phệ toàn bộ Thế Giới Thụ.

Trong lòng Thông Thiên lúc này mới hiểu vì sao Hồng Quân lại kiêng kỵ Hậu Thổ đến vậy.

Ngay khi Hậu Thổ vừa sáng lập Luân Hồi, ông ta đã thiết kế để nàng vĩnh viễn bị giam cầm trong Luân Hồi.

"Chẳng trách Lão Sư phải triệu hồi Dương Mi Đạo Nhân!" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân cũng nhíu mày thật sâu.

Nhìn cỗ sức mạnh Hậu Thổ thể hiện hôm nay, nàng đã trên một cảnh giới khác.

Nay mất đi Thái Cực Đồ, Ngài càng không phải đối thủ của Hậu Thổ.

Bên Địa Đạo có Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân hai tôn cường giả tuyệt đỉnh, Thiên Đạo quả thật hoàn toàn rơi vào thế hạ phong.

Hiện tại sức mạnh Địa Đạo vẫn chưa khôi phục đến cực hạn.

Một khi Thiên Địa trọng tân bình hành, thậm chí Địa Đạo áp đảo Thiên Đạo, thì chỉ một mình Hậu Thổ đã đủ sức áp chế Hồng Quân Đạo Tổ.

Thêm vào một Hư Không Đạo Nhân không thua kém Hậu Thổ, cả Thiên Đạo e rằng sẽ bị Địa Đạo triệt để trấn áp.

Hồng Quân Đạo Tổ có lẽ cũng sẽ giống như cách ông ta đã thiết kế Hậu Thổ năm xưa, bị Hậu Thổ trấn áp vĩnh viễn giam cầm trong Thiên Đạo.

"Tác dụng của Địa Phủ thật sự mạnh đến vậy sao?" Lão Quân trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Hậu Thổ tuy miễn cưỡng thoát khỏi cảnh khốn khó, nhưng căn bản không có sức mạnh.

Nhưng kể từ khi Bất Chu Sơn được bổ toàn, Hậu Thổ đã trọng lập Địa Phủ tại Bất Chu Sơn, cả Địa Phủ thường xuyên hiển Thánh ở nhân gian.

Thiên Đình do sức mạnh yếu kém, căn bản không dám hạ phàm, vài lần lén lút phái tiên nhân hạ phàm đều bị cường giả Địa Phủ trực tiếp tiêu diệt.

Hiện giờ, tại khu vực hạch tâm của Nhân Tộc, tuy do sự tồn tại của Thiên Đạo Thánh Nhân, Thiên Đạo và Địa Đạo gần như bình phân khí vận cung dưỡng.

Nhưng ở khu vực ngoài hạch tâm, do Địa Phủ thường xuyên ra tay, duy trì trật tự Hồng Hoang Đại Lục, trấn áp một số Yêu Ma Quỷ Quái.

Ở những nơi này, Nhân Tộc chỉ biết Địa Phủ, căn bản không biết Thiên Đình tồn tại.

Nhìn chung, trong cả Hồng Hoang Thế Giới, khí vận Địa Phủ chiếm cứ một nửa.

Từ đó về sau, sức mạnh Địa Đạo khôi phục cực nhanh, thậm chí ngay cả sức mạnh của Hậu Thổ cũng không ngừng tăng trưởng.

"Chẳng lẽ khí vận Thiên Địa này cũng có ảnh hưởng đối với Thiên Đạo và Địa Đạo sao?" Lão Quân cảm giác dường như đã hiểu rõ một số bí tân tối cao trong Hồng Hoang Thế Giới.

Trước khi Hư Không Đạo Nhân chưa xuất quan, Hậu Thổ đã bị Đạo Tổ thiết kế giam cầm trong Luân Hồi.

Khi đó, cả Hồng Hoang Thế Giới đều lấy Thiên Đạo và Hồng Quân làm tôn, không một ai biết Địa Đạo là gì.

Chỉ biết có một Địa Phủ tồn tại trong U Minh, nhưng cũng không ai xem trọng Địa Phủ.

Đại La Kim Tiên thậm chí Thái Ất Kim Tiên, trong Địa Phủ cũng chỉ là tùy tiện đi lại.

Hậu Thổ lúc đó không những không thể khôi phục sức mạnh, mà ngay cả việc rời khỏi không gian nhỏ bé trong Luân Hồi cũng không làm được.

"Nếu sức mạnh giữa các Thánh Nhân đạt được bình hành, vậy Lão Sư liệu có tìm cách gia cường sức mạnh Thiên Đình, để kháng hành Địa Phủ không?" Trong lòng Lão Quân lóe lên một ý niệm.

"Dương Mi Đạo Nhân, xem ra cũng thật vô dụng." Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn toàn bộ Thế Giới Thụ sắp bị nhổ bật lên, đối với Dương Mi Đạo Nhân cũng có chút khinh thường.

Mặc dù Ngài biết Luân Hồi chi lực quả thật vô cùng cường đại, nếu bị cuốn vào thì căn bản không thể thoát ra.

Nhưng Dương Mi Đạo Nhân dù sao cũng là cường giả thượng cổ, Pháp Tắc Thánh Nhân, Hồng Quân Đạo Tổ đã phải tốn biết bao khí lực để triệu hồi Ngài trở về.

Kết quả lại ngay cả một Hậu Thổ cũng không địch nổi, làm sao kháng hành Hư Không Đạo Nhân?

Nguyên Thủy đã giao thủ vài lần với Hư Không Đạo Nhân, trong lòng Ngài hiểu rõ, sức mạnh của Hậu Thổ hiện tại quả thật cường đại, nhưng xa xa không bằng Hư Không Đạo Nhân.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân ngay cả Hậu Thổ cũng không đối phó được, một khi Hư Không Đạo Nhân xuất quan, thì càng không phải đối thủ.

"Hậu Thổ Nương Nương uy vũ!" Trấn Nguyên Tử, Minh Hà và

Bàn Vương ba người nấp trong U Minh Huyết Hải.

Thấy Hậu Thổ gặp nguy cơ, ba người đang chuẩn bị đi tới Hư Không Đạo Cung để tìm Hư Không Đạo Nhân xuất quan.

Nào ngờ lại đột nhiên thấy Hậu Thổ đại phát thần uy, triệu hoán Luân Hồi, muốn nhổ bật toàn bộ Thế Giới Thụ.

Lập tức ba người đều dừng lại, vì Hậu Thổ Nương Nương có thể đối phó Dương Mi Đạo Nhân, tự nhiên không cần kinh động Hư Không Đạo Nhân xuất quan.

"Luân Hồi chi lực, quả thật không tệ.

Với tu vi của ngươi, có thể phát huy ra thực lực như thế này, cũng chỉ là mượn Địa Đạo sức mạnh mà thôi." Dương Mi Đạo Nhân thản nhiên nói.

Tu vi bản thân của Hậu Thổ căn bản không được Ngài để vào mắt, nhưng Địa Đạo chi lực quả thật cường hoành, khiến Dương Mi Đạo Nhân càng thêm thèm muốn.

Hậu Thổ căn bản lười để ý Dương Mi Đạo Nhân, triệu hoán Luân Hồi chi lực cường đại như vậy xuống nhân gian.

Là chấp chưởng giả Địa Đạo, nàng cũng không có cách nào duy trì quá lâu, phải nhanh chóng hủy diệt Thế Giới Thụ mới được.

"Đừng hòng dùng cái này đánh bại ta, quá ngây thơ rồi." Dương Mi Đạo Nhân lạnh lùng cười một tiếng, hai tay mở ra, toàn thân muốn dung nhập vào trong Thế Giới Thụ.

"Hôm nay để ngươi biết thực lực của ta, Mộc Chi Đại Đạo!" "Mộc Chi Đại Đạo?" Nghe câu này, bất luận Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên trong lòng đều kinh ngạc.

Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba vị Thánh Nhân lại không

quá để ý hàm nghĩa của câu nói này.

Tam Thanh chính là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, ít nhiều cũng kế thừa một số ấn ký Nguyên Thần truyền thừa của Bàn Cổ.

Tự nhiên họ biết sự tồn tại cấp Đại Đạo gọi là khủng bố đến mức nào.

Đại Thần Bàn Cổ đã khai tịch toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, cũng chỉ là tồn tại cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo mà thôi.

"Dương Mi Đạo Nhân chẳng lẽ đã nắm giữ Mộc Chi Đại Đạo sao?" Tam Thanh cùng những người khác trong lòng đều kinh nghi bất định, nhưng trong thâm tâm lại không tin.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân thật sự nắm giữ Mộc Chi Đại Đạo, trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, thì cả Hồng Hoang Thế Giới căn bản sẽ không có ai là đối thủ của Ngài.

Thậm chí có thể nói, bất luận Hư Không Đạo Nhân hay Hồng Quân Đạo Tổ, Dương Mi Đạo Nhân đều có thể dễ dàng xóa sổ.

Ngay cả những Thiên Đạo Thánh Nhân có Chân Linh ký thác trong Thiên Đạo, Dương Mi Đạo Nhân cũng có thể triệt để xóa sổ.

Dù sao thì Thiên Đạo Hồng Hoang cũng không thể đối kháng được một vị Đại Đạo Thánh Nhân chân chính.

"Ngài chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên mà thôi, làm sao có thể nắm giữ Mộc Chi Đại Đạo!" Một giọng nói già nua cổ xưa vang lên trong não hải chư vị Thánh Nhân.

"Lão Sư!" Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa, thậm chí Thông Thiên cùng những người khác nghe lời Hồng Quân nói, trong lòng đều mừng rỡ.

Hiện giờ Dương Mi Đạo Nhân đang đối chiến với Hậu Thổ, xem

ra Thiên Đạo đã đứng về phía Ngài.

Mấy người cũng không chắc chắn, nhưng giờ Hồng Quân tự mình hiện thân, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng đã có chủ tâm cốt.

"Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên?

Vậy vì sao Dương Mi Đạo Nhân lại..." Lão Quân hỏi trong lòng.

Không những không có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, mà ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân Thất Trọng Thiên cũng chưa có bất kỳ vị Thánh Nhân nào đạt tới.

Thực lực của Lão Quân sau khi tiến bộ phi tốc, cũng chỉ vừa đạt tới cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên mà thôi.

"Thất Trọng Thiên, có tư cách khuy thị cảnh Đại Đạo.

Mặc dù chỉ là một khả năng nhỏ, nhưng cũng đại biểu cho sức mạnh ở một tầng thứ hoàn toàn khác." Nghe Hồng Quân Đạo Tổ giải thích, chư vị Thánh Nhân mới minh bạch.

Sau khi nói xong câu đó, ý thức của Hồng Quân liền biến mất khỏi não hải chư vị Thánh Nhân, tựa hồ lại trở về trong Thiên Đạo.

"Xem ra Thất Trọng Thiên là một ranh giới.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên có tư cách khuy thị Đại Đạo, vậy không biết Thiên Đạo Thánh Nhân Thất Trọng Thiên lại có những thay đổi gì." Lão Quân thầm tính toán trong lòng.

Tu vi của Ngài hiện tại là cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân Ngũ Trọng Thiên, tuy cách cảnh giới Thất Trọng Thiên một Lục Trọng Thiên.

Nhưng luôn có hy vọng tu thành Thất Trọng Thiên, Lão Quân tự nhiên cũng sẽ cảm thấy hiếu kỳ về cảnh giới Thiên Đạo Thánh Nhân Thất Trọng Thiên.

Còn về năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại, tuy trong lòng cũng hiếu kỳ, nhưng rời khỏi Thiên Đạo Thánh Nhân Thất Trọng Thiên không biết bao xa, điều này cũng không có tác dụng gì.

Lúc Hậu Thổ nghe Dương Mi Đạo Nhân nói "Mộc Chi Đại Đạo", biểu cảm trên mặt nàng không hề thay đổi.

Thực lực của nàng chủ yếu liên quan đến Địa Đạo sức mạnh, nàng không bận tâm đến cảnh giới tu vi của bản thân.

Chỉ cần Địa Đạo sức mạnh không ngừng cường đại, thì thực lực của nàng cũng sẽ tự nhiên theo đó mà không ngừng cường đại.

Trước khi sáng lập Luân Hồi, Hậu Thổ là Tổ Vu của Vu Tộc, đi theo con đường Huyết Mạch Pháp Tắc, không rõ sự phân chia cảnh giới thực lực cụ thể của Pháp Tắc Thánh Nhân.

Nhưng Hậu Thổ trong lòng rõ ràng, những thứ có thể liên kết với Đại Đạo, không gì là không tồn tại cực kỳ cường đại.

Chỉ là Hậu Thổ cũng không tin Dương Mi Đạo Nhân đã nắm giữ Mộc Chi Đại Đạo.

Chuyện về Đại Đạo Thánh Nhân, Hư Không Đạo Nhân đã từng đại khái nhắc đến.

Dù nhìn thế nào, Dương Mi Đạo Nhân cũng không giống loại Đại Đạo Thánh Nhân đã triệt để nắm giữ một loại Đại Đạo nào đó.

Cho nên, khi thấy Dương Mi Đạo Nhân dung nhập bản thân vào trong Thế Giới Thụ, Hậu Thổ cảm thấy cơ hội đã đến.

Một khi Thế Giới Thụ bị Luân Hồi triệt để thôn phệ, cho dù tu vi của Dương Mi Đạo Nhân có cường đại đến đâu, Ngài cũng sẽ bị trọng thương thậm chí có khả năng trực tiếp vẫn lạc tại đây.

Chương 148

Do đó, Hậu Thổ gia tăng lực độ, muốn triệt để hủy diệt toàn bộ Thế Giới Thụ.

Lúc này, dưới sự thao túng của Hậu Thổ, toàn bộ rễ cây Thế Giới Thụ đều bị Hồng Hoang Đại Lục đẩy ra ngoài.

Mấy rễ cây khổng lồ uốn lượn trên Hồng Hoang Đại Lục, tựa như Thái Cổ Long Vương đã sống lại.

Long Vương trong truyền thuyết của Long Tộc, khi thân thể duỗi thẳng, toàn thân dài đến ức vạn dặm, đầu rồng ở một bên Hồng Hoang Thế Giới, đuôi rồng lại có thể vươn ra từ đầu kia của Hồng Hoang Thế Giới.

Rễ chính của Thế Giới Thụ, tuy không lớn như Thái Cổ Long Vương, nhưng vẫn vô cùng to lớn.

Nhưng dù có lớn đến đâu, nó cũng không thể cản được sáu cánh cổng Luân Hồi xuyên thiên địa.

Sau khi toàn bộ Thế Giới Thụ lộ ra, Luân Hồi môn hộ vốn đang xoay chuyển chậm rãi bắt đầu tăng tốc.

Loại lực hấp dẫn khủng bố này đủ sức kéo không biết bao nhiêu sinh linh của Hồng Hoang Đại Lục vào Luân Hồi.

Nhưng dưới sự thao túng của Hậu Thổ, hấp dẫn chi lực hoàn toàn tác dụng lên Thế Giới Thụ, không một chút nào thoát ra ngoài.

Thế Giới Thụ căn bản không thể thoát khỏi cỗ sức mạnh đó, bị kéo đi không ngừng tiến gần về phía Luân Hồi.

Lúc này, Dương Mi Đạo Nhân đã dán vào thân cây Thế Giới Thụ, hòa làm một với toàn bộ cây cự đại.

Trên thân cây, đột nhiên hiện ra một khuôn mặt người, nhìn qua không khác gì Dương Mi Đạo Nhân.

"Định Luân Hồi!" Trên khuôn mặt cây của Dương Mi Đạo Nhân lóe lên một tia cười lạnh.

Chỉ thấy tất cả rễ cây Thế Giới Thụ đều dung hợp tức khắc với mấy rễ chính kia, sau đó phân hóa thành sáu rễ chính lớn.

Sáu rễ chính lớn này dưới sự thao túng của Dương Mi Đạo Nhân, dường như đã được định sẵn mà thâm nhập vào trong cánh cổng Luân Hồi khổng lồ kia.

Sáu đạo môn hộ vốn đang xoay chuyển, bị rễ chính chen vào, lập tức ngừng chuyển động.

"Sao có thể?" Hậu Thổ trong lòng kinh dị vô cùng.

Thế Giới Thụ vốn căn bản không thể cản được Luân Hồi chi lực, vậy mà hiện tại những rễ chính này lại có thể cắm vào trong Luân Hồi.

Chỉ thấy từng đạo Pháp Tắc phù văn đột nhiên xuất hiện, không ngừng chảy trên thân cây Thế Giới Thụ.

Sáu rễ chính lớn này chính là nhờ được những Pháp Tắc phù văn này gia trì, mới có thể chống lại khiên xả chi lực của Luân Hồi.

Đồng thời, khi những Pháp Tắc phù văn này không ngừng lóe lên trên Thế Giới Thụ.

Vô số Linh Căn của cả Hồng Hoang Thế Giới dường như đều cảm nhận được, tỏa ra linh quang, hướng về phía Dương Mi Đạo Nhân mà triều bái.

"Hả?" Trong Thiên Đình, Dao Trì đột nhiên phát hiện trong Bàn Đào Viên của Thiên Cung, thân cây Tiên Thiên Linh Căn Bàn Đào Thụ

khẽ lay động, tỏa ra linh quang vô tận, tụ tập về phía Thế Giới Thụ.

"Đáng chết, Nhân Sâm Quả Thụ, mau đứng yên cho ta!" Trong Địa Phủ, Trấn Nguyên Tử cũng đột nhiên phát hiện Nhân Sâm Quả Thụ trong Ngũ Trang Quán đang hướng về Thế Giới Thụ mà triều bái, cống hiến linh lực.

Trấn Nguyên Tử vội vàng thúc giục cấm chế trong Ngũ Trang Quán để ngăn cản, nhưng vẫn không ngăn được linh khí thoát tán.

Chỉ khi Trấn Nguyên Tử ngăn cản, linh lực của Nhân Sâm Quả Thụ mới bị giữ lại trong Ngũ Trang Quán, căn bản không thể thoát ra ngoài.

"Đại Đảm!" Trên Tu Di Sơn, trong Đại Lôi Âm Tự, sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân cuồng biến!

Bản thể Tiên Thiên Linh Căn Bồ Đề Thụ của Ngài dường như cũng chịu sự triệu cảm của Thế Giới Thụ, thậm chí linh lực trên người cũng như muốn lay động.

Tựa hồ muốn tụ tập về phía Thế Giới Thụ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân vội vàng câu thông Thiên Đạo, mượn sức mạnh Thánh Nhân, mới miễn cưỡng trấn áp được sức mạnh của mình không tiết ra ngoài.

Không chỉ các loại Tiên Thiên Linh Căn, mà cả tiên thảo, tiên căn ở khắp Hồng Hoang Thế Giới, thậm chí là phàm thảo bình thường.

Chỉ cần thuộc về Mộc hệ, đều đang không ngừng triều bái về phía Thế Giới Thụ, cung cấp sức mạnh cho nó.

Tất cả Ất Mộc Pháp Tắc của cả Hồng Hoang Thế Giới dường như đều bị Dương Mi Đạo Nhân điều động.

"Lấy danh Ngô, trấn!" Dương Mi Đạo Nhân cười lớn một tiếng.

Sáu rễ chính lớn đã thâm nhập vào Luân Hồi môn hộ theo vết tích Luân Hồi, muốn cắm rễ tiến vào sâu nhất của Địa Đạo, muốn trực tiếp rút cạn Địa Đạo sức mạnh.

"Dám!" Hậu Thổ cảm nhận hành động của Dương Mi Đạo Nhân, sắc mặt đại biến.

Cả Hồng Hoang Đại Lục dường như cũng cảm nhận được ý đồ của Dương Mi Đạo Nhân, trở nên cuồng bạo.

Trực tiếp rút cạn bản nguyên chi lực của Hồng Hoang Đại Lục, là sự báng bổ đối với Địa Đạo.

Giống như Hư Không Đạo Nhân đã báng bổ Thiên Đạo năm xưa, cả Địa Đạo triệt để chấn nộ, tất cả sức mạnh đều tụ tập về phía Luân Hồi, muốn nghiền nát sáu rễ chính lớn.

"Có tác dụng ư!" Dương Mi Đạo Nhân khinh miệt cười nói: "Ất Mộc sở thuộc nghe lệnh, đoạn!" Theo một tiếng lệnh của Dương Mi Đạo Nhân, Mộc Chi Pháp Tắc phát động.

Tất cả thảo mộc trong Hồng Hoang Thế Giới đều bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, thâm nhập vào Hồng Hoang Đại Lục, ngăn cản truyền sức mạnh vào trong Luân Hồi.

Lúc này, đây đã biến thành cuộc đối kháng giữa tất cả Ất Mộc chi lực của Hồng Hoang Thế Giới và Địa Đạo Hồng Hoang.

"Pháp Tắc Thánh Nhân ư!" Bất luận Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Quân, Nguyên Thủy, tất cả đều nhìn đến mắt trợn tròn.

Tuy họ cũng có thể khiến tất cả thảo mộc trong Hồng Hoang Thế Giới điên cuồng sinh trưởng, nhưng đó chỉ là mượn Thiên Đạo quyền hành mà làm.

Căn bản không thể như Dương Mi Đạo Nhân, nhẹ nhàng tùy ý hiệu lệnh chư thiên Ất Mộc chi thuộc như vậy.

Hậu Thổ cũng cảm nhận được tất cả thảo mộc trong Hồng Hoang Thế Giới trở nên cuồng bạo.

Trên Hồng Hoang Đại Lục, nhiều nhất không phải Nhân, Yêu, Tiên, Thú, mà là hoa cỏ cây cối khắp nơi.

Những hoa cỏ cây cối bình thường này dưới sự thúc đẩy của Mộc Chi Pháp Tắc, có thể trực tiếp hấp thu sức mạnh trong đại địa, khiến chúng không ngừng tiến hóa.

Ất Mộc khắc Mậu Thổ, trong khoảnh khắc này biểu hiện vô cùng rõ ràng.

Nhưng Hậu Thổ cũng không thể để Dương Mi Đạo Nhân trộm cắp Địa Đạo sức mạnh như vậy.

Trải qua bao nhiêu năm tích lũy, Địa Đạo mới khó khăn lắm mới khôi phục một chút nguyên khí, một khi bị Dương Mi Đạo Nhân rút cạn.

E rằng Địa Đạo lại phải sa sút, đến lúc đó bao nhiêu năm khổ cực đều đổ sông đổ biển.

"Đoạn!" Trong lúc vô cùng bất đắc dĩ, Hậu Thổ lại lấy Pháp Tắc Thổ hệ của bản thân làm cầu nối, trực tiếp câu thông toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Khiến sức mạnh của Hồng Hoang Đại Lục trực tiếp tiến vào trong thân thể nàng, truyền vào trong Luân Hồi.

Có Hậu Thổ chống đỡ, Luân Hồi môn hộ lại bắt đầu chậm rãi chuyển động, muốn trực tiếp nghiền nát sáu rễ chính lớn.

"Vẫn còn giãy dụa ư!" Dương Mi Đạo Nhân lạnh lùng cười một tiếng, trên thân cây nhanh chóng mọc ra một cành non đánh về phía Hậu Thổ.

“Địa Thư!” Vốn dĩ Địa Thư bị Thế Giới Thụ trấn áp, nhưng sau khi Thế Giới Thụ rút rễ ra, Địa Thư tự nhiên cũng được phóng thích.

Nhưng Trấn Nguyên Tử không triệu hồi Địa Thư, vẫn để nó ở Hồng Hoang Đại Lục, hộ vệ Hậu Thổ.

Thấy cành non của Thế Giới Thụ đánh tới, Địa Thư vội vàng hóa ra nguyên hình chắn trước mặt Hậu Thổ.

Có Hậu Thổ sức mạnh chống đỡ, Thế Giới Thụ lay động tuy cực kỳ cuồng bạo, nhưng vẫn không phá được phòng ngự của Địa Thư.

Tuy nhiên, lúc này sắc mặt Hậu Thổ lại tái nhợt, một mặt xuyên suốt Hồng Hoang Đại Lục, mượn Đại Địa chi lực thúc đẩy Luân Hồi.

Một mặt lại phải thao túng Địa Thư, đối với Hậu Thổ mà nói là gánh nặng cực lớn.

Đặc biệt là sức mạnh của Thế Giới Thụ, tuy tuyệt đại bộ phận bị Địa Thư chặn lại, nhưng có một bộ phận dư lực truyền vào trong thân thể nàng, khiến nàng khí huyết sôi trào.

Hậu Thổ do dự nhìn về phía ấn ký trong lòng bàn tay, đang cân nhắc có nên đánh thức Hư Không Đạo Nhân hay không.

Nhưng nàng do dự mãi, cuối cùng quyết định không đánh thức Ngài.

Hiện tại nàng vẫn có thể chống đỡ, chưa đến lúc Hư Không Đạo Nhân nhất định phải ra tay.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Hậu Thổ tuyệt đối sẽ không làm phiền Hư Không Đạo Nhân bế quan.

Nơi sâu thẳm nhất Hồng Hoang Đại Lục, sâu hơn Vô Tận Huyết Hải không biết bao nhiêu.

Nơi đó tựa như một vùng hư vô đen kịt vĩnh hằng, thậm chí ngay

cả Hỗn Độn cũng không sánh bằng.

Lúc này Trấn Nguyên Tử, Bàn Vương và Minh Hà Lão Tổ ba người đã đến nơi đây.

"Ơ, Đạo Cung của Sư Tôn đâu rồi!" Minh Hà dẫn ba người tới một chỗ, nhìn khoảng không vô tận trống rỗng trước mắt.

Lần trước Hư Không Đạo Nhân xuất quan, Ngài đã dẫn theo Tứ Đại Ma Vương và Thiên Phi Ô Ma đến nơi này để nghênh tiếp.

"Sư huynh, không phải huynh quên mất rồi chứ!" Bàn Vương gãi gãi đầu hỏi.

Mặc dù y cũng là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, nhưng chưa từng đến Đạo Cung.

Trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, cũng chỉ có Minh Hà và Tứ Đại Ma Vương, Tứ Đại Ma Tướng cùng Thiên Phi Ô Ma mới đến nơi này.

"Sao có thể, ta rõ ràng nhớ là ở chỗ này mà!" Minh Hà Lão Tổ có chút xấu hổ, nhưng lại tin chắc rằng đây quả thật là nơi đó không sai.

Bàn Vương và Trấn Nguyên Tử hai người nhìn nhau một cái, nhưng trước mắt quả thật là một khoảng hư vô.

Ba người, hai vị Địa Đạo Thánh Nhân và một vị Pháp Tắc Thánh Nhân, đều là những tồn tại đứng ở đỉnh phong nhất của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng dù tùy ý tìm kiếm, cũng không phát hiện có thứ gì ở đây.

Thậm chí ba người đều dùng thần thức xuyên phá không gian, tiến vào thời không loạn lưu cũng không hề có bất kỳ phát hiện nào.

Nơi đó đích xác là một chỗ hư vô, không có bất kỳ thứ gì tồn tại.

"Minh Hà đạo huynh, huynh thật sự không quên đấy chứ?" Ngay

cả Trấn Nguyên Tử lúc này cũng không khỏi có chút hoài nghi.

Tuy với thực lực của Minh Hà, khả năng quên là cực kỳ nhỏ, nhưng ba người đã xác nhận mấy lần mà quả thật không có gì ở đó.

“Ta thật sự không quên!” Minh Hà Lão Tổ thấy vậy cũng có chút sốt ruột, Đạo Cung đã biến mất rồi sao.

“Với thực lực của Hư Không Thánh Nhân, nếu Đạo Cung ẩn tàng thì quả thật chúng ta không thể tìm thấy.” Thấy vậy, Trấn Nguyên Tử cũng không còn cách nào.

Với tài năng về Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân, Đạo Cung ẩn tàng.

Cả Hồng Hoang Thế Giới e rằng bất kỳ ai cũng không tìm thấy.

“Xem ra chỉ có thể đợi Hư Không Thánh Nhân xuất quan thôi, ta sẽ đi Hồng Hoang Đại Lục tùy cơ hành sự.

Xem có thể trợ Hậu Thổ Nương Nương một tay không.” “Chỉ có thể như thế!” Minh Hà Lão Tổ cũng gật đầu nói.

Tuy là Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng đại chiến giữa Hậu Thổ và Dương Mi Đạo Nhân quả thật họ không thể can thiệp.

Chương 149

Nhưng dù sao cũng phải đi xem sao, biết đâu có thể giúp được chút ít.

Lần này Ngài mang theo tâm thế đồng quy vu tận mà đi.

Dù sao Hậu Thổ vẫn lạc đối với Địa Đạo là tổn hại cực lớn, còn Ngài vẫn lạc thì chỉ tổn thất một chút tu vi mà thôi.

"Bàn Vương, ngươi hãy ở lại trong Địa Phủ!" Minh Hà Lão Tổ lại dặn dò Bàn Vương.

Ngài và Trấn Nguyên Tử chết đi không sao, nhưng Bàn Vương chết đi thì ngay cả phục sinh cũng không có cách nào.

Trong lòng Bàn Vương cũng minh bạch, liền gật đầu.

Ngay sau đó Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người vội vã đi tới Hồng Hoang Đại Lục.

Bàn Vương ở lại, nhưng không trở về Địa Phủ, vẫn ngồi khoanh chân tại nơi này.

Nếu Hư Không Đạo Nhân thật sự đang bế quan ở đây, có lẽ Ngài sẽ chú ý, như vậy y có thể lập tức báo tin cho Hư Không Đạo Nhân.

Minh Hà và Trấn Nguyên Tử vừa rời đi không bao lâu, thời không nơi đây đột nhiên khẽ chấn động.

Một tòa Đạo Cung vuông vắn từ trong từng tầng thời không chồng chất hiện ra.

Bàn Vương kinh ngạc há to miệng, khi Đạo Cung xuất hiện, y không hề cảm giác được trước một chút nào.

Nhìn bốn chữ cổ phác "Hư Không Đạo Cung" trên cánh cửa Đạo

Cung, trong lòng Bàn Vương cuồng hỉ.

Bên trong Hư Không Đạo Cung.

Toàn bộ Thời Gian Pháp Trận đều lóe lên ánh sáng vô song.

Hiệu quả của Thời Gian Bản Nguyên quả nhiên cực kỳ cường đại, giống như Không Gian Bản Nguyên năm xưa.

Trải qua vô số năm tham ngộ, bóng dáng tiểu tiểu Thời Gian Trường Hà trong thân thể Hư Không Đạo Nhân càng lúc càng ngưng thực.

Lúc này, trong thân thể Hư Không Đạo Nhân, phảng phất có hai dòng Thời Gian Trường Hà.

Một dòng do Thời Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân tự thân câu hiện, một dòng khác tự nhiên là do Thời Gian Bản Nguyên hóa thành.

Hai dòng trường hà một thật một ảo, uyển như cá Âm Dương Thái Cực, đầu đuôi tiếp nối, không ngừng xoay chuyển.

Hư Không Đạo Nhân từ trong Thời Gian Bản Nguyên mà đắc đạo cảm ngộ, từng chút một trọng tổ Thời Gian Trường Hà của mình.

Cùng với việc không ngừng tham ngộ, thân ảnh của Hư Không Đạo Nhân bắt đầu trong suốt, uyển như không còn ở trong phiến thời không này nữa.

Không Gian Bản Nguyên dường như cũng chịu sự triệu cảm của Thời Gian Bản Nguyên, không ngừng phản bộ Pháp Tắc Không Gian trong thân thể Hư Không Đạo Nhân.

Lúc này, thân thể và Nguyên Thần của Hư Không Đạo Nhân phảng phất có thể trực tiếp cộng minh với thời không.

Trước đó, Hư Không Đạo Nhân bất luận sử dụng Thời Gian sức

mạnh hay Không Gian sức mạnh, đều dùng Thời Không Pháp Tắc khu động.

Bản thân nhục thân Thánh Nhân của Ngài, chỉ nhờ Thời Không Pháp Tắc chi lực mà trong thân thể có thể khai tịch vô số thời không.

Tuy nhiên, khi đối mặt với loại sát khí và kiếm ý vô sở bất tại như Tru Tiên Kiếm Trận, Thánh Thể vẫn sẽ bị thương.

Cho nên Ngài mới cần mượn sức mạnh của Hỗn Độn Chung mới dám xông vào trong kiếm trận.

Chỉ cần tiến thêm một bước nữa, nếu nhục thân và Nguyên Thần của Hư Không Đạo Nhân có thể trực tiếp cộng minh với thời gian và không gian.

Không cần dùng Hỗn Độn Chung và các phòng ngự Chí Bảo khác, Hư Không Đạo Nhân vẫn có thể xông vào Tru Tiên Kiếm Trận mà không hề hấn gì.

Khi đó, nhục thân của Ngài bản thân là một bộ phận của thời không, bất kỳ thương hại nào cũng có thể dễ dàng chuyển dời đi.

Khi loại năng lực đó đạt đến cực hạn, nhục thân, Nguyên Thần, ấn ký Pháp Tắc trong thân thể sẽ dung hợp với Thời Không Pháp Tắc trong Vô Biên Hỗn Độn.

Một khi đạt đến trình độ này, Hư Không Đạo Nhân sẽ thật sự trở thành Đại Đạo Thánh Nhân nắm giữ Thời Không Pháp Tắc.

Nhưng trong Vô Biên Hỗn Độn vô tận tuế nguyệt, tồn tại tu luyện Thời Gian Pháp Tắc hoặc Không Gian Pháp Tắc hai đại chí tôn Pháp Tắc vốn không có bao nhiêu.

Huống chi lại đồng thời tu luyện Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, Hư Không Đạo Nhân e rằng là người đầu tiên trong Vô Biên Hỗn Độn.

Mặc dù có Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên tương trợ, Hư Không Đạo Nhân đối với con đường phía sau cũng không thể nhìn rõ.

Đương nhiên, đó là chuyện sau này, hiện tại việc khẩn yếu nhất là nhanh chóng đột phá cảnh giới.

Kể từ khi Hư Không Đạo Nhân bế quan, thế giới bên ngoài đã trải qua mấy chục vạn năm.

Dưới sự gia tốc của Thời Gian Pháp Trận, Hư Không Đạo Nhân đã tham ngộ Thời Gian Bản Nguyên hơn một, hai ức năm.

Trải qua thời gian dài như vậy, Hư Không Đạo Nhân mới mượn Thời Gian Bản Nguyên để suy diễn Thời Gian Trường Hà của mình đạt đến cực hạn của một giai đoạn.

Lúc này, Thời Gian Trường Hà trong thân thể Hư Không Đạo Nhân càng lúc càng chân thực.

Dưới sự xung xoát của Thời Gian Trường Hà, thân thể Hư Không Đạo Nhân phảng phất muốn trọng tân diễn hóa ra một Hỗn Độn thời không mới.

Không sai, đó chính là dã tâm của Hư Không Đạo Nhân.

Ấn ký Thời Gian Pháp Tắc trong thân thể Hư Không Đạo Nhân là một Thời Gian Trường Hà nhỏ bé, còn ấn ký Không Gian Pháp Tắc lại là chính bản thân Ngài.

Nếu cuối cùng thật sự phải đi bước diễn hóa thế giới, Hư Không Đạo Nhân tuyệt đối không thỏa mãn với việc khai tịch một Hồng Hoang Thế Giới như Bàn Cổ.

Nếu muốn diễn hóa, Ngài cũng muốn diễn hóa thành một tồn tại vĩ đại như Vô Biên Hỗn Độn.

Hồng Hoang Thế Giới tuy là một thế giới có Pháp Tắc hoàn chỉnh, có thể không ngừng trưởng thành.

Nhưng sao có thể sánh bằng Hỗn Độn Hư Không dung nạp Tam Thiên Đại Đạo và vô số thế giới?

"Thành công rồi!" Sau khi tham ngộ Thời Gian Bản Nguyên vô số năm, ấn ký Thời Gian Trường Hà trong thân thể Hư Không Đạo Nhân cuối cùng cũng trưởng thành đến cực hạn.

Ngay sau đó, trường hà trực tiếp xông vào trong Nguyên Thần của Hư Không Đạo Nhân, dung hợp làm một với Nguyên Thần.

Một loại Thời Gian sức mạnh thuần túy bùng phát, Thời Gian Pháp Trận bố trí trong Đạo Cung bị triệt để hủy diệt.

Hư Không Đạo Nhân chậm rãi mở hai mắt, chỉ thấy trong đồng tử đen kịt phảng phất đều có Thời Gian sức mạnh đang chảy.

Nếu lúc này có người ngồi đối diện Hư Không Đạo Nhân, và đối mắt với Ngài.

Thì từ mắt trái của Hư Không Đạo Nhân có thể nhìn thấy quá khứ, còn từ mắt phải thì phảng phất có thể nhìn thấy tương lai.

Mãi một lúc sau, Thời Gian Trường Hà trong Nguyên Thần Hư Không Đạo Nhân mới bình tức trở lại, Thời Gian sức mạnh trong hai mắt mới triệt để tan đi.

"Cũng không biết ta đã bế quan bao lâu rồi!" Hư Không Đạo Nhân cảm thụ Thời Không sức mạnh chảy quanh thân, khẽ cười một tiếng.

Lần bế quan này kết thúc, Ngài lại trở nên cường đại hơn không ít.

Dù Hồng Quân có Thiên Đạo chi lực, nhưng ở Hồng Hoang Thế Giới cũng không thể áp chế Ngài nữa.

"Nếu có thể tiến thêm một bước nữa thì tốt rồi!" Hư Không Đạo

Nhân lắc đầu, thở dài một tiếng.

Ngài có một loại trực giác, một khi có thể tiến thêm một bước nữa, thì toàn bộ bản thân sẽ phát sinh biến hóa về chất.

Đến lúc đó thực lực sẽ đề thăng đến một cảnh giới không thể tưởng tượng, ở Hồng Hoang Thế Giới cũng sẽ là tồn tại vô địch.

Không cần phải tiến vào Vô Biên Hỗn Độn mới có thể triệt để phát huy thực lực.

Hư Không Đạo Nhân đẩy cánh cửa Đạo Cung ra, bước ra ngoài, lập tức nhìn thấy Bàn Vương đang quỳ bên ngoài, Ngài liền ngẩn người.

Để không bị người khác quấy rầy khi bế quan, Đạo Cung không chỉ cách tuyệt sự thăm dò từ bên ngoài, mà từ bên trong cũng khó cảm ứng thế giới bên ngoài.

Cho nên khi bế quan, Ngài mới khắc một Thời Không Pháp Ấn trên tay Hậu Thổ, mục đích là để vào thời khắc khẩn cấp, Hậu Thổ có thể liên hệ với Ngài.

Nếu không có Thời Không Pháp Ấn đó, nếu Ngài tiến vào tầng sâu nhất của bế quan, Hậu Thổ ở bên ngoài Hư Không Đạo Cung cũng không thể truyền tin tức vào trong Đạo Cung được.

"Sư Tôn, Người cuối cùng cũng xuất quan rồi.

Sư Nương đang gặp nguy hiểm!" Bàn Vương mặt đầy kích động nói với Hư Không Đạo Nhân.

"Hử?" Sắc mặt Hư Không Đạo Nhân biến đổi, trực tiếp nhìn về phía Hồng Hoang Đại Lục, lập tức minh bạch chuyện gì đã xảy ra.

"Tốt một Dương Mi Đạo Nhân, Thái Cổ trước kia không chết, lần này lại dám trở về." Sắc mặt Hư Không Đạo Nhân nổi giận, toàn thân

liền biến mất không thấy tăm hơi.

Trong lòng Bàn Vương biết Hư Không Đạo Nhân đã đi về phía Hồng Hoang Đại Lục, vội vàng cũng xông lên theo.

Dương Mi Đạo Nhân trong Thế Giới Thụ nhìn Hậu Thổ đang khổ sở chống đỡ, mặt đầy lạnh lùng.

Hiện giờ toàn bộ Luân Hồi bị rễ chính của Thế Giới Thụ triệt để trấn giữ, Địa Đạo sức mạnh chậm rãi thuận theo rễ cây truyền vào trong Thế Giới Thụ, sau đó lại bị hấp thu.

Dương Mi Đạo Nhân vô cùng thảnh thơi, cảm giác chỉ cần thật sự hấp thu xong Địa Đạo sức mạnh, Ngài có khả năng đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên.

"Thật sự không đánh thức Hư Không ư?" Dương Mi Đạo Nhân lạnh lùng nói: "Xem ra ngươi thật sự muốn vẫn lạc lần nữa rồi mới chịu đánh thức Ngài." Cảm thụ được chỗ tốt của Địa Đạo sức mạnh, Dương Mi Đạo Nhân không định tiếp tục kéo dài nữa.

Trên thân cây Thế Giới Thụ, lại một cành non thô tráng phân ra.

Cành non này không tiếp tục đánh xuống, mà nhanh chóng sinh trưởng, không ngừng thâm nhập vào trong Địa Thư.

Sắc mặt Hậu Thổ hơi biến, cảm giác sức mạnh của Địa Thư không ngừng bị hóa giải.

Cảnh giới tu vi của nàng vốn không bằng Dương Mi Đạo Nhân, trong tình huống này, khả năng Mộc khắc Thổ càng bị Dương Mi Đạo Nhân phát huy đến cực hạn.

Oanh long!

Một cành cây khác hung hăng giáng xuống, Địa Thư đã bị hóa giải không ít sức mạnh chịu một kích, lập tức oanh nhiên phá toái, khiến

Hậu Thổ bên trong bị lộ ra.

"Chết đi!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn Hậu Thổ, trong mắt lóe lên một tia sát ý.

Hiện giờ Hậu Thổ phần lớn sức mạnh phải dùng để vận chuyển Luân Hồi ổn định Địa Đạo, căn bản không thể chống đỡ một kích này.

"Dám!" Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người lần lượt tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, xông lên.

Với thực lực cấp Thánh Nhân của hai người, dưới sự toàn lực quán chú, kiếm khí của Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm tung hoành vạn dặm, đón đánh về phía thân cây chính.

"Đường Tí Đương Xa!" Sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân lạnh lùng, tuy Kim quả thật khắc Ất Mộc, nhưng thực lực hai người quả thật chênh lệch quá xa.

Dưới một kích, đủ sức triệt để nghiền nát hai người.

Cành cây Thế Giới Thụ lớn mấy chục vạn dặm như một cây cột chống trời, bổ xuống ba người.

Kiếm khí của Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm chém lên thân cây, chỉ vừa chém sâu không quá vạn dặm đã bị đánh nát.

Cành cây khí thế không giảm tiếp tục quét về phía ba người, muốn khiến ba người hoàn toàn hóa thành tro bụi.

Chương 150

Ong!

Một tiếng chuông trầm trọng, cổ phác vang lên, phảng phất từ tận cùng thời gian truyền đến, cả Hồng Hoang Đại Lục dưới tiếng chuông dường như đều ngừng vận chuyển.

Đồng thời, một cây cầu vàng kim ngang qua vạn dặm, từ sâu dưới lòng đất Hồng Hoang Đại Lục vươn ra, trực tiếp cắm vào giữa thân cây chính của Thế Giới Thụ, vào ngay khuôn mặt của Dương Mi Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân bước ra từ Thái Cực Kim Kiều, nhìn qua cực kỳ chậm rãi, nhưng một bước đã đạp lên Thế Giới Thụ.

Khẽ nhấc ngón trỏ tay phải, Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc không ngừng giao thoa tiêu diệt trên đầu ngón tay, sau đó hóa thành một không động đen kịt thôn phệ tất cả.

Khẽ điểm một cái, Hư Không Đạo Nhân đã điểm không động đó vào giữa mi tâm Dương Mi Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân lúc này cũng không hiển lộ Thiên Địa Pháp Tướng, chiều cao như người thường của Ngài so với Thế Giới Thụ cao đến ức vạn dặm thì ngay cả kiến hôi cũng không bằng.

Huống chi là một không động nhỏ bé trên đầu ngón tay.

Tuy nhiên, sau khi không động bị Hư Không Đạo Nhân điểm vào thân cây chính của Thế Giới Thụ.

Rắc!

Xoẹt!

Tiếng vỡ nát, đứt gãy không ngừng truyền ra từ khắp nơi trên thân Thế Giới Thụ.

Bất luận là tán cây xuyên thẳng Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên, hay rễ chính cắm sâu vào Lục Đạo Luân Hồi thâm nhập Địa Đạo, đều xuất hiện những vết nứt đen kịt.

Ngay sau đó, cây Thế Giới Thụ lớn hơn Bất Chu Sơn rất nhiều, triệt để vỡ tan.

Một ngón tay, Thế Giới Nát!

Một ngón tay đơn giản, cây Thế Giới Thụ vừa rồi dưới sự thao túng của Dương Mi Đạo Nhân đã trấn giữ Địa Đạo khiến Hậu Thổ không có sức chống trả, liền oanh nhiên vỡ tan.

Sau khi Thế Giới Thụ triệt để vỡ nát, Dương Mi Đạo Nhân cũng biến mất không còn tăm hơi.

Phảng phất dưới một ngón tay của Hư Không Đạo Nhân, Ngài đã cùng với Thế Giới Thụ bị hủy diệt.

Tất cả sinh linh của Hồng Hoang Thế Giới khi nhìn thấy cảnh này đều lộ ra biểu cảm không thể tin nổi.

Phải biết rằng với thực lực Hậu Thổ đã thể hiện, tuyệt đối trên cả Lão Quân hiện tại.

Nhưng lại bị Dương Mi Đạo Nhân hoàn toàn áp chế, thậm chí ngay cả Địa Đạo sức mạnh cũng bị Ngài trấn áp.

Nhìn Dương Mi Đạo Nhân cũng là cường giả cùng tầng thứ với Hồng Quân Đạo Tổ, Hư Không Đạo Nhân, thậm chí còn hơi vượt trội.

Vậy mà giờ đây lại bị Hư Không Đạo Nhân vừa xuất quan một ngón tay điểm sát.

Thực lực hiện tại của Hư Không Đạo Nhân rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới khủng bố nào!

Nếu Ngài có thể dễ dàng giết chết Dương Mi Đạo Nhân như vậy, há chẳng phải cũng có thể dễ dàng đánh giết Hồng Quân Đạo Tổ?

Thiên Đạo một phương, thật sự có ai có thể kháng hành Ngài sao?

"Không thể nào!" Lão Quân vốn đang thản nhiên quan chiến trong Bát Cảnh Cung bỗng nhiên đứng bật dậy, trong lúc căng thẳng còn giật đứt mấy sợi râu trắng như tuyết của mình.

Dương Mi Đạo Nhân không thể nào bị giết chết dễ dàng như vậy.

Nhưng bất luận Lão Quân nhìn đi đâu, cả Hồng Hoang Thế Giới đều không tìm thấy khí tức của Dương Mi Đạo Nhân.

Tựa hồ Ngài thật sự đã bị Hư Không Đạo Nhân triệt để xóa sổ.

"Thế này là sao?" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm nhận khí tức Dương Mi Đạo Nhân tiêu tán giữa thiên địa, trong mắt lộ ra một tia kinh khủng.

Ngài, Nguyên Thủy vốn vẫn luôn tự phụ cũng cảm thấy sợ hãi.

Tuy Nguyên Thủy vẫn luôn cực kỳ tự tin vào thực lực của mình, nhưng Ngài cũng rõ ràng thực lực của Dương Mi Đạo Nhân đã vượt xa mình không biết bao nhiêu.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân còn bị Hư Không Đạo Nhân dễ dàng đánh giết, thì những Thiên Đạo Thánh Nhân như họ, trước mặt Hư Không Đạo Nhân cũng chỉ là những tồn tại như kiến hôi mà thôi.

Chân Linh vẫn luôn bất diệt, nhưng nếu cứ mãi ở trong Thiên Đạo chờ đợi phục tô, thì có khác gì đã chết đi hoàn toàn đâu.

"Loại thực lực này!" Thông Thiên Giáo Chủ vốn đang ở Hồng Hoang Đại Lục, nơi ẩn thân của Ngài thậm chí không cách xa tán cây

Thế Giới Thụ bao nhiêu.

Khi toàn bộ Thế Giới Thụ oanh nhiên vỡ tan, Thông Thiên Giáo Chủ cũng cảm nhận được sự khủng bố của cái không động thôn phệ tất cả kia.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng rõ ràng, nếu Ngài ở trên Thế Giới Thụ, cũng tuyệt đối sẽ bị cái không động kia triệt để nghiền nát.

"Xem ra, chỉ có thể đi tìm Dao Trì lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ để đổi Tru Tiên Kiếm thôi." Nhìn thực lực khủng bố của Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ triệt để dập tắt những ý định khác của mình.

Ngài trực tiếp quay người trở về Kim Ngao Đảo, vì Hư Không Đạo Nhân đã hiện thân, thì ở đây không còn bất kỳ cơ hội nào nữa.

Chỉ có thể thành thật tìm cách làm theo yêu cầu của Hư Không Đạo Nhân, lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ ra trao đổi.

"Không biết Lão Sư có thể chống đỡ được không, nếu không chống đỡ được, e rằng Ngài cũng không cần phải giao hoán với ta nữa." Trên đường trở về Kim Ngao Đảo, Thông Thiên Giáo Chủ lại nhíu mày.

Hư Không Đạo Nhân cần Ngài lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ ra, chẳng qua là không tiện ra tay mà thôi.

Vốn dĩ có Hồng Quân Đạo Tổ có thể chế hành, nhưng với thực lực hiện tại của Hư Không Đạo Nhân, Hồng Quân Đạo Tổ thật sự có thể kháng hành ư?

Một khi Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể chế hành được, Hư Không Đạo Nhân căn bản không cần phải thông qua Thông Thiên Giáo Chủ để lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Ngài hoàn toàn có thể tự mình ra tay lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ từ

Thiên Đình, như vậy cũng không cần dùng Tru Tiên Kiếm để giao hoán với Thông Thiên Giáo Chủ.

"Vậy thì Lục Hồn Phiên của ta sẽ không giữ được nữa!" Trong não hải Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên lóe lên một ý niệm kỳ quái.

Dùng loại dị bảo thần bí cường đại như Lục Hồn Phiên để trao đổi, kỳ thực trong lòng Ngài vẫn luôn có chút không nỡ.

Nhưng Thông Thiên nhanh chóng triệt để gạt bỏ ý niệm đó.

Sau khi nhìn thấy thực lực của Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đại Tiên, Thông Thiên Giáo Chủ càng thêm nóng lòng tham ngộ Hủy Diệt Đại Đạo.

Thiên Đạo Thánh Nhân chỉ là bất tử bất diệt mà thôi, nhờ vào Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới.

Chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nắm giữ Pháp Tắc của bản thân, mới có thể sở hữu sức mạnh cường đại nhất.

Đối với Thông Thiên Giáo Chủ vốn luôn không cam chịu ở dưới người khác, Ngài tự nhiên cũng muốn nắm giữ Hủy Diệt Pháp Tắc, trở thành song quả vị Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Không còn nữa!" Trong Đại Lôi Âm Tự, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người trợn mắt há hốc mồm nhìn Thế Giới Thụ vỡ nát.

Vốn dĩ thấy Dương Mi Đạo Nhân đại phát thần uy, trực tiếp trấn áp Hậu Thổ và Địa Đạo.

Hai người còn nghĩ không chừng về sau có thể triệt để trấn áp Địa Đạo và Hư Không Đạo Nhân, rồi lại chấp chưởng Luân Hồi, khiến Tây Phương Giáo từ đó đại hưng.

Nào ngờ hai người chưa vui vẻ được mấy phút, Dương Mi Đạo Nhân đã bị Hư Không Đạo Nhân vừa xuất quan triệt để giết chết.

"Dao Trì, Hư Không Đạo Nhân có tìm đến tận cửa không?" Trong Di La Cung trên Đại La Thiên, Hạo Thiên nhìn đại chiến ở hạ giới nuốt một ngụm nước bọt, giọng nói khàn khàn hỏi Dao Trì bên cạnh.

"Không, không biết!" Trên khuôn mặt tươi cười của Dao Trì cũng hiện lên vẻ cứng đờ.

Lần trước Thông Thiên Giáo Chủ muốn dùng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo đổi lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay nàng.

Dưới sự can thiệp của Hồng Quân Đạo Tổ và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác, chuyện này tạm gác lại.

Nhưng cũng từ cuộc đối thoại của mấy vị Thánh Nhân, Hạo Thiên và Dao Trì mới biết Hư Không Đạo Nhân muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay nàng.

Chỉ cần có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay, bên Địa Đạo có thể tổ thành Tiên Thiên Ngũ Hành Ngũ Phương Ngũ Sắc Đại Trận, đủ sức sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận.

Là Thiên Đình chi chủ Hạo Thiên và Dao Trì, sau khi biết chuyện này, kỳ thực cũng không muốn tiếp tục trao đổi.

Dù sao sau khi Địa Đạo sức mạnh cường đại, Thiên Đình và hai vị Thiên Đình chi chủ là những người đầu tiên gặp vận rủi.

Thiên Đạo Thánh Nhân dù sao cũng có Chân Linh ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, dù không đánh lại cũng không bị triệt để vẫn lạc.

Hạo Thiên và Dao Trì tuy thân là Thiên Đình chi chủ, trên danh nghĩa là chí tôn Hồng Hoang, cao quý không thể tả, nhưng lại không có năng lực bất tử bất diệt.

Hiện giờ thấy Hư Không Đạo Nhân xuất quan, thực lực thậm chí còn tiến bộ hơn trước không biết bao nhiêu, trong lòng Dao Trì và Hạo Thiên tự nhiên vô cùng khủng cụ.

Hư Không Đạo Nhân muốn thông qua Thông Thiên Giáo Chủ để mưu tính Tố Sắc Vân Giới Kỳ, là vì kiêng kỵ Thiên Đạo và sức mạnh của Hồng Quân Đạo Tổ.

Nhưng với thực lực hiện tại của Ngài, có cần phải kiêng kỵ Hồng Quân Đạo Tổ không?

E rằng không chừng lúc nào đó, Ngài sẽ vươn một bàn tay lớn từ hạ giới lên, trực tiếp xóa sổ họ, tiện thể lấy đi Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Còn về Thiên Sư Côn Bằng, lúc này càng run lẩy bẩy, vô cùng tuyệt vọng.

Nếu Dao Trì vì Tố Sắc Vân Giới Kỳ mà chỉ có khả năng chết, thì với ân oán giữa y và Trấn Nguyên Tử, y chắc chắn sẽ chết.

"Sư Tôn!" "Hư Không Thánh Nhân!" Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ nghênh đón hành lễ.

Kiếm khí hai người phát ra bị cành cây Thế Giới Thụ đánh tan, vốn dĩ chỉ có thể nhắm mắt chờ chết.

Nào ngờ Hư Không Đạo Nhân kịp thời hiện thân, trực tiếp đánh nát Thế Giới Thụ, giúp hai người thoát được một kiếp.

Tuy hai người đều là Địa Đạo Thánh Nhân, sẽ không triệt để vẫn lạc, nhưng ai mà không muốn chết thì cũng không ai nguyện ý phải đi dạo một chuyến trong Địa Đạo.

Hư Không Đạo Nhân phất phất tay ra hiệu đã biết, ngay sau đó đi đến bên cạnh Hậu Thổ.

"Ngươi không sao chứ!" Nhìn khuôn mặt tươi cười tái nhợt của

Hậu Thổ, Hư Không Đạo Nhân quan tâm hỏi.

Cẩn thận kiểm tra một chút, phát hiện Hậu Thổ chỉ là Pháp Lực tiêu hao quá độ, Ngài mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ta không sao, ngươi xuất quan rồi!" Hậu Thổ nhìn Hư Không Đạo Nhân hiện thân, trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hiện lên một nụ cười.

Chỉ là vì Địa Đạo vừa bị Dương Mi Đạo Nhân rút cạn không ít sức mạnh, khí tức lúc này của nàng cũng suy yếu đi không ít.

"Mau tán đi Luân Hồi!" Hư Không Đạo Nhân nhìn cánh cửa Luân Hồi khổng lồ phía sau Hậu Thổ nói.

Lúc này không còn Thế Giới Thụ ngăn cản, cánh cửa Luân Hồi lại bắt đầu chậm rãi khôi phục vận chuyển.

Cưỡng hành triệu hoán Luân Hồi xuống nhân gian tiêu hao cực lớn đối với Hậu Thổ, hiện giờ Địa Đạo sức mạnh lại bị suy yếu một chút, càng thêm tuyết thượng gia sương.

Nhưng lúc này có Hư Không Đạo Nhân ở đây, Hậu Thổ tự nhiên không cần phải duy trì Luân Hồi môn hộ nữa.

Hậu Thổ gật đầu, dưới sự khu động của ý chí nàng, sáu cánh cổng đen kịt xuyên thiên địa từ từ nhạt đi, cuối cùng biến mất giữa thiên địa, trở về trong U Minh.

"Vậy Dương Mi Đạo Nhân vẫn lạc rồi ư?" Hậu Thổ hỏi.

Với thực lực của nàng, lúc này trên Hồng Hoang Thế Giới cũng không cảm nhận được khí tức của Dương Mi Đạo Nhân.

Nhưng Hậu Thổ có chút không dám tin, Dương Mi Đạo Nhân cường đại như vậy lại dưới một ngón tay của Hư Không Đạo Nhân mà triệt để vẫn lạc.

Chương 151

Tuy vừa rồi khi Hư Không Đạo Nhân ra tay, Hậu Thổ cũng lập tức toàn lực vận chuyển Địa Đạo, kéo chặt rễ chính của Thế Giới Thụ.

Khiến Thế Giới Thụ không thể tụ tập sức mạnh để phòng hộ bản thân.

Nhưng dù vậy, với sự khủng bố của Thế Giới Thụ và tu vi của Dương Mi Đạo Nhân, Ngài cũng không nên bị Hư Không Đạo Nhân dễ dàng đánh giết triệt để như vậy mới phải.

Hư Không Đạo Nhân cũng lắc đầu, Ngài nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc.

Trong vô tận thời không của Hồng Hoang Đại Lục, Ngài cũng không tìm thấy tung tích của Dương Mi Đạo Nhân, tựa hồ thật sự dưới một kích mà triệt để hóa thành tro bụi.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân tin rằng, Dương Mi vẫn chưa triệt để chết đi.

Tu vi của Dương Mi dù sao cũng đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, luận cảnh giới còn cao hơn Ngài một tầng.

Chỉ là vì uy năng của Thời Không Pháp Tắc quá mức cường đại, cho nên Dương Mi tuy cảnh giới cao hơn Ngài, nhưng vẫn không phải đối thủ của Ngài.

Hư Không Đạo Nhân cũng không tin Ngài sẽ vẫn lạc như vậy.

Vừa lúc đó, âm thanh của Hệ Thống đột nhiên vang lên trong não hải Hư Không Đạo Nhân.

“Đinh, kiểm trắc túc chủ địch nhân Thái Cổ trước kia Dương Mi lại một lần nữa hiện thân, túc chủ có ba lựa chọn sau đây: ” “Lựa chọn một: Không quản không hỏi, để Dương Mi tiếp tục ở Hồng Hoang Thế Giới diệu võ dương uy, thưởng lệ: không” “Lựa chọn hai: Đánh giết Dương Mi Đạo Nhân, thưởng lệ: Thiên Địa Đại Ma Bàn” “Lựa chọn ba: Hủy diệt Chân Linh của Dương Mi đang ẩn nấp trong Hỗn Độn, triệt để đánh giết một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên bắt đầu xúc mạc Đại Đạo Pháp Tắc Thánh Nhân.

Thưởng lệ: Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu!” Nghe âm thanh của Hệ Thống, Hư Không Đạo Nhân chợt hiểu ra.

Nếu Hệ Thống đã nói như vậy, thì Dương Mi chắc chắn chưa chết.

Chỉ là Hư Không Đạo Nhân cũng không ngờ, Chân Linh của Dương Mi lại ở trong Vô Biên Hỗn Độn.

Phải biết rằng bảo vật có thể ký thác Chân Linh của Pháp Tắc Thánh Nhân không ít, nhưng lại ít có Thánh Nhân nào làm như vậy.

Dù sao đối với Pháp Tắc Thánh Nhân đi trên con đường Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thứ mạnh mẽ nhất và đáng tin cậy nhất chỉ có bản thân mình.

Như Hư Không Đạo Nhân, Ngài không thể nào ký thác Chân Linh của mình lên những bảo vật khác.

“Chẳng lẽ là Thế Giới Thụ?” Hư Không Đạo Nhân thầm suy đoán trong lòng.

Thế Giới Thụ mà Dương Mi vừa triệu hoán ra chỉ là do hạt giống Thế Giới Thụ chân chính hóa thành mà thôi, vậy Thế Giới Thụ chân chính kia phải có uy năng đến mức nào?

Cũng chỉ có loại tồn tại đó, mới có thể khiến Dương Mi ký thác

Chân Linh của mình vào đó.

Hư Không Đạo Nhân thậm chí còn hoài nghi Dương Mi sở dĩ tu luyện nhanh như vậy, có lẽ là vì cây Thế Giới Thụ kia mà ra.

"Không, Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Châu!" Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn thèm muốn Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp hoàn chỉnh trong tay Hồng Quân.

Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung phân hóa từ Bàn Cổ Phủ mà ra còn có uy năng như vậy, đủ để thấy Hỗn Độn Chí Bảo chân chính hoàn chỉnh cường đại đến mức nào.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn không có cơ hội có được bất kỳ một kiện Hỗn Độn Chí Bảo nào.

Hư Không Đạo Nhân vốn dĩ đã có ân oán với Dương Mi, nay đã có Hỗn Độn Chí Bảo làm phần thưởng, Hư Không Đạo Nhân cũng muốn triệt để đánh giết Dương Mi.

"Không có!" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói với Hậu Thổ.

"Vậy Ngài ấy trốn ở đâu?

Ngay cả ta cũng không cảm nhận được." Hậu Thổ có chút kinh ngạc hỏi.

"Chưa chắc đã trốn." Hư Không Đạo Nhân cười khẽ, đột nhiên lớn tiếng nói.

"Dương Mi, ngươi thật sự không hiện thân ư?" Theo lời Hư Không Đạo Nhân vừa dứt, tiếng chuông Hỗn Độn Chung lại khẽ vang lên, truyền khắp cả Hồng Hoang.

Sau khi tiếng chuông Hỗn Độn Chung truyền khắp cả Hồng Hoang Đại Lục, tất cả tiên thảo linh căn vốn đang điên cuồng sinh trưởng liền ngừng lại, thậm chí cả Ất Mộc Linh Khí luân chuyển trong đó

cũng bị đình trệ.

Cùng với Thời Gian Pháp Tắc dũng động, thời gian trên những linh căn, linh thảo đã hấp thu không ít đại địa nguyên lực dường như đảo ngược.

Không ít đại địa nguyên lực từ thân chúng lại bị trả về Hồng Hoang Đại Lục.

Nhiều linh căn tiến giai liền thoái hóa trở lại.

"Hậu Thổ!" Hư Không Đạo Nhân gọi Hậu Thổ một tiếng.

"Trấn!" Hậu Thổ gật đầu, hiểu ý của Hư Không Đạo Nhân.

Lúc này Thế Giới Thụ đã bị Hư Không Đạo Nhân đánh nát, Dương Mi Đạo Nhân không rõ tung tích.

Không có ảnh hưởng của Mộc Chi Đại Đạo của Dương Mi Đạo Nhân, những tiên thảo linh căn kia căn bản không thể chống đỡ được sự dũng động của nguyên lực Hồng Hoang Đại Lục.

Với sự chưởng khống Hồng Hoang Đại Lục của Hậu Thổ, nàng nhanh chóng phát hiện ra một số điều bất thường.

Một số thảo mộc linh căn đột nhiên biến dị tuy bị Thời Gian Pháp Tắc từ Hỗn Độn Chung ảnh hưởng, nhưng lại không hề trả lại sức mạnh đã hấp thu từ Hồng Hoang Đại Lục.

Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân nhìn kỹ, lại phát hiện trong những linh căn đó, thanh quang nồng đậm nhấp nháy trong cành lá, chống cự lại ảnh hưởng của Thời Gian Pháp Tắc.

"Dương Mi, ngươi có thể trốn đi đâu được?" Hư Không Đạo Nhân khẽ cười một tiếng.

Ngay sau đó Hỗn Độn Chung lại chấn động, nhưng lần này không phải truyền khắp cả Hồng Hoang.

Sóng chuông hủy diệt hướng về phía những linh mộc quỷ dị kia tán phát, chấn nát linh căn của chúng.

Liên tục có Pháp Tắc Phù Văn từ những linh căn vỡ nát bay ra, hội tụ về một chỗ nào đó.

"Pháp tắc thực thể, cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên sao!" Hư Không Đạo Nhân nhìn những mảnh vụn pháp tắc, mắt loé lên tinh quang.

Với tu vi của ông, có thể mượn Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc để thao túng sức mạnh thời không.

Nhưng bất luận không gian lạc ấn hay thời gian trường hà khắc trong cơ thể, đều chỉ là tồn tại hư huyễn, có thể thấy, có thể cảm nhận nhưng không thể chạm vào.

Còn pháp tắc lạc ấn trong cơ thể Dương Mi lại là tồn tại bán hư bán thực hóa.

Hư Không Đạo Nhân dường như đã hiểu ra cảnh giới Thất Trọng Thiên nên tồn tại như thế nào, đối với con đường phía sau lại có nhận thức rõ ràng hơn.

Theo vô số mảnh vụn pháp tắc hội tụ lên bầu trời, thân ảnh Dương Mi Đạo Nhân lần nữa xuất hiện trên Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng lúc này sắc mặt ông ta tái nhợt, khí tức bất định, ngay cả pháp tắc trong cơ thể cũng có vẻ không ổn định, xem ra việc Thế Giới Thụ vừa rồi vỡ nát đã gây ra không ít tổn thương cho ông ta.

Đồng thời, một hạt giống đen tuyền xuất hiện trong tay ông ta, chính là hạt giống phân hóa từ Thế Giới Thụ của ông ta.

"Bốp!" Hạt giống vừa xuất hiện trong tay Dương Mi Đạo Nhân liền vỡ vụn hoàn toàn, một luồng khí lưu màu xanh tinh thuần cực điểm bay ra từ trong đó.

Luồng khí lưu màu xanh đó ẩn chứa linh khí và sinh cơ vô song.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, như Chuẩn Đề Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ và Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ nhìn luồng khí xanh đó một cái, liền cảm thấy sự mệt mỏi trong Nguyên Thần do việc phục hồi từ Thiên Đạo đã tiêu tán không ít.

Sau khi Thánh Nhân vẫn lạc phục hồi từ Thiên Đạo, Nguyên Thần và nhục thể tuy được tu phục như cũ, nhưng trong Nguyên Thần lại có một cảm giác mệt mỏi trì trệ.

Đó cũng là nguyên nhân khiến tu vi Thiên Đạo Thánh Nhân suy giảm sau khi phục hồi, bởi Nguyên Thần căn bản không thể vận chuyển tự nhiên.

Chỉ sau khi trải qua thời gian dài không ngừng tu luyện để xua tan cảm giác đó, tu vi mới có thể khôi phục như ban đầu.

Mấy người kia chỉ nhìn luồng khí xanh đó một cái, lại có thể sánh ngang với ngàn năm khổ tu.

Sau khi luồng khí xanh bay ra từ hạt giống, liền bị Dương Mi Đạo Nhân hấp thu vào cơ thể, chỉ thấy một đạo thanh quang lóe lên.

Dương Mi Đạo Nhân liền lại thần thái rạng rỡ, toàn bộ khí thế và tu vi của ông ta đã khôi phục trạng thái đỉnh phong, ngay cả Mộc Chi Đại Đạo Pháp Tắc trong cơ thể cũng đã triệt để ổn định.

Chỉ một luồng khí xanh đã giúp một vị Pháp Tắc Thánh Nhân Thất Trọng Thiên bị trọng thương khôi phục như ban đầu, đủ thấy sự cường đại của luồng khí xanh đó.

Nhưng trên mặt Dương Mi Đạo Nhân lại không có chút vẻ vui mừng nào, ngược lại còn trở nên âm trầm.

Hạt giống trong tay ông ta sau khi mất đi luồng khí xanh đó, liền triệt để mất đi hoạt tính, không bao lâu sau thậm chí biến thành một

đống phấn vụn.

Dương Mi Đạo Nhân nhìn đống phấn vụn trong tay, đau lòng vô cùng.

Nếu có lựa chọn, ông ta thà từ từ chữa thương, cũng tuyệt đối không muốn hấp thu sinh mệnh bản nguyên trong hạt giống đó.

Phải biết rằng đó là hạt giống được Thế Giới Thụ bản thể khủng bố trong Hỗn Độn vô biên ấp ủ, trong tay ông ta cũng không có mấy hạt.

Chúng không chỉ có thể phát huy Mộc hệ thần thông pháp tắc đến cực hạn, mà còn có thể thay thế ông ta chịu chết.

Chiêu vừa rồi của Hư Không Đạo Nhân, nếu không phải Thế Giới Thụ do hạt giống hóa thành đã gánh chịu phần lớn thương hại, có lẽ ông ta đã thật sự vẫn lạc triệt để.

Chỉ riêng về uy lực, hạt giống đối với ông ta không hề thua kém một số Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mỗi một hạt giống còn tương đương với một mạng sống.

Nay bị Hư Không Đạo Nhân hủy đi một hạt như vậy, tự nhiên khiến ông ta đau lòng vô cùng.

Nhưng giờ đây ông ta không còn bận tâm đến việc đau lòng vì hạt giống Thế Giới Thụ nữa, điều khiến ông ta kinh ngạc hơn là pháp tắc mà Hư Không Đạo Nhân chưởng ác.

"Thời Gian Pháp Tắc?" Dương Mi Đạo Nhân nhìn Hư Không Đạo Nhân, có chút khó tin nói.

"Ngoài việc cướp đi Không Gian Pháp Tắc từ ta, ngươi còn tu luyện cả Thời Gian Pháp Tắc?" Trước Thái Cổ, Dương Mi Đạo Nhân tình cờ phát hiện ra không gian pháp tắc lạc ấn trong một không gian thần bí, mừng rỡ liền chuẩn bị tham ngộ.

Chuẩn bị sau khi tu luyện thành công, sẽ đi tìm Hư Không Đạo Nhân báo thù.

Ai ngờ vừa mới chuẩn bị bắt đầu tham ngộ, liền bị Hư Không Đạo Nhân tìm đến.

Lúc đó ông ta căn bản không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, bất đắc dĩ đành phải rời đi.

Đợi đến khi tìm được mấy người giúp đỡ rồi quay lại, lại phát hiện Hư Không Đạo Nhân đã tham ngộ xong và rời khỏi đó.

Không gian thần bí kia sau khi Hư Không Đạo Nhân rời đi đã triệt để sụp đổ, cũng không biết có phải do không gian pháp tắc lạc ấn biến mất hay không.

Đó cũng là lý do vì sao Dương Mi Đạo Nhân sau này tham ngộ Mộc Chi Pháp Tắc trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, vẫn lựa chọn rời khỏi Hồng Hoang thế giới.

Ngoài việc không bị Hồng Hoang Thiên Đạo trói buộc, quan trọng hơn là ông ta hiểu rõ Không Gian Pháp Tắc mà Hư Không Đạo Nhân chưởng ác.

Một khi Hư Không Đạo Nhân cũng tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân, ông ta sẽ không thể nào trốn thoát được.

Vốn định tìm Hư Không Đạo Nhân đánh giết trước khi ông ta thành Thánh.

Nhưng dù sao ông ta cũng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, không thể thôi diễn Thiên Cơ.

Không Gian Pháp Tắc lại giỏi ẩn nấp, căn bản không thể tìm ra Hư Không Đạo Nhân ở đâu, lại lo lắng Hư Không Đạo Nhân sẽ đột phá bất cứ lúc nào, nên mới vội vã rời khỏi Hồng Hoang thế giới.

Chỉ là ông ta không ngờ, Hư Không Đạo Nhân không chỉ tu luyện Không Gian Pháp Tắc, mà đồng thời còn tu luyện cả Thời Gian Pháp Tắc.

Ông ta dám trở lại Hồng Hoang thế giới là nhờ vào tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Việc Hư Không Đạo Nhân chưởng ác một Không Gian Pháp Tắc duy nhất cũng chẳng có tác dụng gì, dù sao Thất Trọng Thiên và Lục Trọng Thiên có sự khác biệt bản chất.

Nhưng nếu đối phương đồng thời chưởng ác hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc thì hoàn toàn khác.

Chương 152

Dưới sự gia trì của hai Đại Pháp Tắc Chi Vương, Hư Không Đạo Nhân với tu vi Lục Trọng Thiên có thể phát huy thực lực vượt xa cảnh giới đó.

"Ngươi gọi đó là Không Gian Pháp Tắc của mình sao?

Không Gian Pháp Tắc rõ ràng là do ta đạt được!" Hư Không Đạo Nhân liếc mắt khinh thường.

Không gian thần bí kia là do Hệ Thống chỉ dẫn ông đi tới.

Chẳng qua không ngờ Dương Mi Đạo Nhân cũng ở đó, nên ông thuận tay đuổi đi mà thôi.

Cũng chính vì có Hệ Thống giúp đỡ, Hư Không Đạo Nhân mới có thể nhanh chóng hấp thu không gian pháp tắc lạc ấn kia như vậy.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân thật sự có phúc duyên lớn lao, và nếu Hư Không Đạo Nhân không có Hệ Thống.

Đợi Dương Mi hấp thu không gian pháp tắc lạc ấn đó tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân, thì Hư Không Đạo Nhân sẽ thật sự xong đời.

"Không gian thần bí đó rõ ràng là do ta phát hiện trước!" Dương Mi Đạo Nhân thấy Hư Không Đạo Nhân không thừa nhận, đại nộ nói.

"Phát hiện trước ư?" Hư Không Đạo Nhân nghe lời đó, cười lạnh một tiếng.

"Ta còn nhìn thấy Hồng Hoang thế giới trước ngươi, vậy theo đó, cả Hồng Hoang thế giới đều nên là của ta sao?" "Ngươi!" Dương Mi nghe lời của Hư Không Đạo Nhân lại tức giận, nhưng lại không tiện phản bác.

Hồng Hoang thế giới buổi đầu khai tịch, vốn là thời đại cá lớn nuốt cá bé.

Đám sinh linh Hồng Hoang sơ khai đó, ai mà không thấy thứ gì vừa mắt liền ra tay cướp đoạt?

Chẳng những các loại Tiên Thiên Linh Bảo và Đại Đạo Cơ Duyên, ngay cả những Tiên Thiên Thần Thai sinh ra sau cũng không biết đã bị bao nhiêu Tiên Thiên Thần Thai sinh ra trước đó ma sát.

Với sự rộng lớn của Hồng Hoang thế giới, số lượng Tiên Thiên sinh linh được ấp ủ ban đầu chỉ là một phần nhỏ so với hiện tại.

Bất luận Hồng Quân, Dương Mi, bao gồm cả Hư Không, Âm Dương, thậm chí cả La Hầu đã vẫn lạc.

Trong thời kỳ Thái Cổ Hồng Hoang, đều không biết đã tru sát bao nhiêu Tiên Thiên sinh linh.

Nếu khi đó ông ta không chạy nhanh, thêm vào việc Hư Không Đạo Nhân đang vội tham ngộ không gian lạc ấn kia.

E rằng ông ta cũng đã bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết rồi.

"Chẳng phải ta đã tu luyện Thời Gian Pháp Tắc sao?" Hư Không Đạo Nhân đột nhiên nói, cười một cách thú vị.

"Ngươi trở lại Hồng Hoang thế giới, hẳn là Hồng Quân đã truyền tin phải không!

Chẳng lẽ ông ta không nói với ngươi việc ta đã chưởng ác Thời Gian Pháp Tắc sao?" Hỗn Độn vô biên vô tận, ông ta đã rời khỏi Hồng Hoang thế giới vô số năm.

Dương Mi Đạo Nhân với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, cũng không thể tự mình tìm được đường về Hồng Hoang thế giới.

Nếu không phải tu vi của ông ta, e rằng đã sớm quay về Hồng Hoang thế giới để báo thù rửa hận rồi.

Trong Hồng Hoang thế giới, người có khả năng truyền tin cho Dương Mi Đạo Nhân.

Chỉ có Hồng Quân mới có khả năng đó, dù sao trong tay ông ta có Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp thần bí khôn lường.

E rằng cũng chỉ có Hồng Quân đã Hợp Đạo, mượn sức mạnh Thiên Đạo không ngừng truyền tọa độ cho Dương Mi, mới khiến ông ta thuận lợi trở về.

Vậy thì điều thú vị là, Hồng Quân hẳn đã sớm biết việc Hư Không Đạo Nhân chưởng ác hai Đại Pháp Tắc.

Nhưng tại sao lại không nói cho Dương Mi Đạo Nhân biết?

Dương Mi Đạo Nhân không trả lời lời của Hư Không Đạo Nhân, chỉ có sắc mặt trở nên âm trầm.

"Hư Không đạo hữu, hà tất phải châm ngòi như vậy?" Một tiếng khẽ thở dài, Hồng Quân Đạo Tổ cũng xuất hiện trước mặt hai người.

"Ồ?" Hư Không Đạo Nhân cười khẩy, không quan tâm.

Hồng Quân triệu hồi Dương Mi trở về đương nhiên là để đối phó Hậu Thổ và ông, và chắc chắn cũng ôm ý muốn để hai bên lưỡng bại câu thương.

Nếu đã sớm nói cho Dương Mi Đạo Nhân biết việc Hư Không Đạo Nhân đồng thời chưởng ác hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc, thì Dương Mi vừa rồi căn bản sẽ không toàn lực ra tay, dẫn đến việc bị Hậu Thổ, Địa Đạo trói buộc.

Dương Mi dù sao cũng có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, cao hơn Hư Không Đạo Nhân một cảnh giới.

Nếu không bị Địa Đạo và Hậu Thổ vây hãm, không có phòng ngự mà ăn một chiêu "Nghịch Loạn" của Hư Không Đạo Nhân, căn bản sẽ không cần đến hạt giống Thế Giới Thụ thay thế chịu chết.

"Hồng Quân đạo hữu có nói với ta thực lực của ngươi, chỉ là ta không hỏi kỹ mà thôi!" Hồng Quân còn chưa mở lời, Dương Mi Đạo Nhân đã vội vàng giải thích.

Trong lòng Dương Mi thật sự rất ấm ức.

Hồng Quân quả thật không nói cho ông ta chuyện này, nhưng ông ta cũng không hỏi kỹ.

Theo ông ta thấy, Không Gian Pháp Tắc với tư cách Pháp Tắc Chi Vương, vốn khó tu luyện hơn Mộc hệ pháp tắc vô số lần.

Ông ta may mắn gặp được Hỗn Độn Linh Căn Thế Giới Thụ trong Hỗn Độn vô biên, mới có thể tu luyện đến cảnh giới đỉnh phong Thất Trọng Thiên trong thời gian ngắn như vậy.

Hư Không Đạo Nhân không có cơ duyên như thế, dù thiên phú có nghịch thiên đến mấy, cũng không thể có tu vi sâu xa như vậy.

Chỉ cần không tu luyện đến cảnh giới Thất Trọng Thiên, Hư Không Đạo Nhân chưởng ác Pháp Tắc Chi Vương cũng không thể là đối thủ của ông ta.

Còn việc Hồng Quân có nói thật tình hình hay không, Dương Mi Đạo Nhân vốn không bận tâm.

Dù sao với Hồng Quân chỉ là quan hệ hợp tác, trực tiếp ra tay với Hậu Thổ cũng chỉ là để thử nghiệm thực lực của Hậu Thổ và Địa Đạo.

Nếu thực lực Địa Đạo bình thường, Dương Mi tuyệt đối không ngại sau khi trấn áp Hư Không Đạo Nhân và Địa Đạo, sẽ trấn áp luôn cả Hồng Quân.

Đến cả thực lực của Hậu Thổ còn bức bách Hồng Quân phải cầu viện, Dương Mi Đạo Nhân nội tâm đối với thực lực của Hồng Quân thật sự không quan tâm.

Mãi đến khi Hư Không Đạo Nhân ra tay, Dương Mi mới biết Hồng Quân kiêng kỵ ai.

Chỉ là Dương Mi không hiểu, Hư Không Đạo Nhân chưởng ác hai Đại Pháp Tắc Chi Vương, tại sao lại nhanh chóng tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc vốn đã vô cùng khó khăn, đồng thời tu luyện hai Đại Pháp Tắc không phải đơn giản như một cộng một bằng hai, mức độ khó khăn ít nhất phải tăng lên gấp mười lần.

Theo Dương Mi Đạo Nhân thấy, Hư Không Đạo Nhân đồng tu hai Đại Pháp Tắc, nhiều nhất cũng chỉ có thể tu luyện đến cảnh giới Nhị Trọng Thiên hoặc Tam Trọng Thiên mà thôi.

Dù sao ông ta không biết có Hệ Thống tồn tại, càng không biết Hư Không Đạo Nhân đã đạt được hai vật chí bảo vô thượng là Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên.

Kỳ thực Dương Mi Đạo Nhân gặp được Hỗn Độn Linh Căn kia, có được năng lực gần như Mộc Chi Bản Nguyên.

Đương nhiên, có một khoảng cách nhất định so với Mộc Chi Bản Nguyên chân chính, nhưng cũng đủ để tu vi của ông ta tăng tiến nhanh chóng.

Huống chi Hư Không Đạo Nhân lại sở hữu Thời Gian Bản Nguyên, Không Gian Bản Nguyên và Thời Gian Pháp Trận chân chính.

“Ha ha, ta lười quản quan hệ giữa các ngươi.” Hư Không Đạo Nhân phất tay không thèm để ý, sau đó mở lời với Dương Mi Đạo

Nhân.

"Trước Thái Cổ ta đã để ngươi trốn vào Hỗn Độn, đã vậy lần này ngươi chủ động quay về.

Vậy thì hãy vĩnh viễn ở lại Hồng Hoang Đại Lục đi!" Hư Không Đạo Nhân đã nảy sát tâm với Dương Mi.

Không nói đến ân oán trước Thái Cổ, Dương Mi vượt qua khoảng cách xa xôi như vậy cũng muốn đến Hồng Hoang thế giới tìm ông báo thù.

Hư Không Đạo Nhân tự nhiên muốn triệt để diệt sát ông ta.

Huống chi bất kể là Hệ Thống thưởng lệ hay Hỗn Độn Châu Thiên Địa Đại Ma Bàn, Hư Không Đạo Nhân đều đã nắm trong tay.

Đặc biệt là Hỗn Độn Châu, với tư cách Hỗn Độn Chí Bảo, Hư Không Đạo Nhân nói không chừng có thể từ Hỗn Độn Châu phát hiện ra bí ẩn của Tạo Hóa Ngọc Điệp, từ đó tìm ra cách đối phó Hồng Quân.

"Hư Không, vừa rồi ngươi đánh lén thành công, ngươi nghĩ ta thật sự sợ ngươi sao?" Dương Mi Đạo Nhân thấy Hư Không Đạo Nhân không thèm để ông ta vào mắt, cũng tức giận.

Phải biết ông ta dù sao cũng là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, trong Hỗn Độn vô tận cũng tuyệt đối là cường giả đỉnh cấp nhất.

Dù sao Đại Đạo Thánh Nhân từ cổ chí kim chưa từng xuất hiện, cường giả có thể tu luyện đến Thất Trọng Thiên, trong Hỗn Độn đều có thể nói là phượng mao lân giác.

Vừa rồi nếu không phải bị Hậu Thổ dùng toàn bộ sức mạnh Địa Đạo trói buộc, một kích kia của Hư Không Đạo Nhân liệu có làm tổn thương được ông ta không?

“Ha ha, vậy không bằng chúng ta đến Hỗn Độn đại chiến một trận, phân định sinh tử đi!” Hư Không Đạo Nhân nghe lời của Dương Mi, cười lớn.

Với thực lực của hai người, đương nhiên không thể khai chiến trong Hồng Hoang thế giới.

Nếu không, một khi Hồng Hoang bị phá nát, sức mạnh của Hậu Thổ cũng sẽ bị tổn hại.

Huống chi lúc đó sức mạnh của Hồng Quân nói không chừng sẽ càng cường đại hơn, đối với ông ta cũng không có lợi gì.

“Đi thì đi, chẳng lẽ ngươi thật sự nghĩ ta sợ ngươi sao?” Sắc mặt Dương Mi cũng triệt để lạnh xuống.

Hư Không Đạo Nhân chưởng ác hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc thì sao, hôm nay ông ta sẽ cho ngươi biết chênh lệch giữa Thất Trọng Thiên và Lục Trọng Thiên lớn đến mức nào.

“Cẩn thận!” Hậu Thổ thấp giọng nói với Hư Không Đạo Nhân.

Nàng cũng không lo lắng, với thực lực hiện tại của Hư Không Đạo Nhân, toàn bộ Hồng Hoang thế giới quả thật không có ai có thể làm gì được ông.

“Dương Mi, ngươi có nắm chắc không?” Hồng Quân truyền âm cho Dương Mi.

Ông ta không lo lắng sinh tử của Dương Mi, chỉ là khó khăn lắm mới tìm được một người để kiềm chế Địa Đạo và Hư Không Đạo Nhân, không thể để ông ta chết ngay được.

Trong mắt Hồng Quân, nếu Dương Mi và Hư Không hai người có thể lưỡng bại câu thương, thậm chí đồng quy vu tận thì là hoàn mỹ nhất.

Nhưng Hồng Quân cũng không thật sự ngăn cản đại chiến giữa hai người, ông ta cũng muốn xem thực lực của hai người rốt cuộc đã đạt đến mức nào.

"Yên tâm!" Dương Mi Đạo Nhân nói hai chữ.

Trong lòng Dương Mi cũng rõ Hồng Quân không quan tâm sinh tử của ông ta, hai người vốn dĩ chỉ là quan hệ hợp tác.

Thậm chí có thể nói, Dương Mi ban đầu khi ở Hồng Hoang thế giới căn bản không hợp tác, mà muốn đánh tan cả Thiên Đạo Địa Đạo.

Chỉ là Dương Mi cũng không cường hoành như Hư Không Đạo Nhân, với sức một mình thật sự không thể làm gì được sự liên hợp giữa Địa Đạo và Hư Không Đạo Nhân.

Quả thật Hư Không Đạo Nhân không chưởng ác hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, nhưng Dương Mi Đạo Nhân cũng không phải không có át chủ bài của mình.

"Đi thôi!" Hư Không Đạo Nhân cười nhạt một tiếng, Không Gian Chi Môn mở ra, một bước phóng ra liền tiến vào Hỗn Độn vô biên.

Dương Mi Đạo Nhân sắc mặt lạnh nhạt, cũng trực tiếp xé rách không gian mà bước vào.

Hậu Thổ và Hồng Quân Đạo Nhân cũng vội vàng đi theo, đối với trận chiến này, tất cả mọi người đều vô cùng mong đợi.

Dù sao đây là cuộc đối chiến của hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đỉnh cấp nhất.

Toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều không có bất kỳ ai là đối thủ của hai người, Đạo Tổ Hồng Quân mượn Thiên Đạo chi lực, cũng chỉ có thể kháng hành với hai người mà thôi.

"Ta cũng đi xem Sư Tôn trấn áp tên Dương Mi kia!" Minh Hà Lão

Tổ nói với Trấn Nguyên Tử.

Dương Mi Đạo Nhân từng ra tay với Sư Tôn của Hư Không Đạo Nhân, kết quả bị Sư Tôn của ông ta bạo đả.

Chương 153

Vô số năm trước chỉ có thể trốn sau lưng Hư Không Đạo Nhân mà hò reo cổ vũ, không ngờ nay đã trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân mà vẫn chỉ có thể như vậy.

Nhưng được nhìn Dương Mi bị bạo đả, trong mắt Minh Hà Lão Tổ là đáng giá.

"Được!" Trong lòng Trấn Nguyên Tử cũng vô cùng hưng phấn.

Phải biết đây là cuộc đối chiến giữa hai vị Thánh Nhân hoàn toàn khác biệt với hệ thống Thánh Nhân của Hồng Hoang thế giới.

Thực lực của Hư Không Đạo Nhân tự nhiên chấn động cổ kim.

Dương Mi Đạo Nhân tuy là địch nhân, nhưng vừa rồi với sức một mình trấn áp Địa Đạo quả thật uy năng không kém.

Tuy cũng tuyệt đối tin rằng Hư Không Đạo Nhân sẽ giành chiến thắng trong trận chiến này, nhưng cũng muốn xem Hư Không Đạo Nhân sẽ chiến thắng như thế nào.

"Sư huynh, ta cũng đi!" Bàn Vương kêu lên sau lưng hai người.

"Hả?" Minh Hà Lão Tổ có chút do dự.

Với thực lực của Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân toàn lực ra tay, một khi không cẩn thận bị ảnh hưởng.

Thánh Nhân cũng có nguy cơ thân vẫn.

Ông ta và Trấn Nguyên Tử đều là Địa Đạo Thánh Nhân, vẫn lạc cũng có thể phục hồi từ Địa Đạo.

Nhưng Bàn Vương chỉ vừa mới thành Pháp Tắc Thánh Nhân mà thôi, một khi vẫn lạc thì sẽ thật sự xong đời.

“Đạo huynh không cần do dự, ta chỉ đứng từ xa quan chiến mà thôi.

Có hai chúng ta hộ vệ, Hậu Thổ Nương Nương cũng ở đây.

Sẽ không có nguy hiểm.” Trấn Nguyên Tử thấy Minh Hà do dự, tự nhiên biết trong lòng ông ta nghĩ gì.

Một trận đại chiến đặc sắc như vậy, tất cả Thánh Nhân đều không muốn bỏ lỡ, Trấn Nguyên Tử cũng hiểu tâm trạng của Bàn Vương.

“Vậy cũng được!

Bàn Vương, dù sao ngươi cũng là Pháp Tắc Thánh Nhân, đến lúc đó hãy theo sát bên ta.

Chúng ta chỉ có thể đứng từ xa quan chiến.” Minh Hà Lão Tổ cuối cùng cũng gật đầu.

Bất luận thế nào, Bàn Vương cũng là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, đi cổ vũ cho Sư Tôn của mình cũng là lẽ thường tình.

“Được!” Bàn Vương hưng phấn gật đầu. ...

“Một trận đại chiến như vậy, sao có thể thiếu ta Thông Thiên chứ!” Trên Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung.

Sau khi Hư Không Đạo Nhân xuất hiện, Thông Thiên Giáo Chủ liền quay về Đạo Tràng Đông Hải.

Nhưng khi thấy Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân hẹn chiến trong Hỗn Độn, Thông Thiên Giáo Chủ cũng hưng phấn.

Sau khi chứng kiến thực lực khủng bố của Pháp Tắc Thánh Nhân, giờ đây Thông Thiên cũng một lòng muốn trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Huống chi hiện nay ông ta đã lĩnh ngộ một tia Hủy Diệt Pháp Tắc, lại càng muốn xem trận đại chiến đỉnh cấp giữa các Pháp Tắc Thánh

Nhân.

Với sức mạnh cường đại của hai người, một khi giao thủ tất định sẽ hủy thiên diệt địa.

Nói không chừng có cơ hội mượn đây để lĩnh ngộ thêm Hủy Diệt Pháp Tắc.

Ngay lập tức Thông Thiên Giáo Chủ cũng vội vàng đi về phía Hỗn Độn vô biên.

"Tốt nhất cả hai đều vẫn lạc!" Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy hai người đều đã đi vào Hỗn Độn vô biên, lạnh lùng hừ một tiếng.

Ban đầu Thiên Đạo Thánh Nhân trong Hồng Hoang thế giới cao cao tại thượng, tôn quý vô song.

Nhưng từ khi Hư Không Đạo Nhân xuất quan, trước là tạo ra Địa Đạo Thánh Nhân, lại bồi dưỡng Pháp Tắc Thánh Nhân mới.

Vị thế của Thiên Đạo Thánh Nhân trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều đã giảm xuống không ít.

Do dự mãi ba lần, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đi về phía Hỗn Độn vô biên.

Một trận đại chiến, ông ta cũng không muốn bỏ lỡ.

Bát Cảnh Cung, Đại Lôi Âm Tự thậm chí Oa Hoàng Cung.

Tất cả Thánh Nhân trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều đã tiến về Hỗn Độn vô biên, chuẩn bị xem trận đại chiến kinh thế này.

Thậm chí không ít Chuẩn Thánh cũng đi tới.

Dù sao Chuẩn Thánh có năng lực sinh tồn trong Hỗn Độn.

Nhưng do dự mãi, không có Chuẩn Thánh nào dám hành động tiến

lên.

Dư ba từ trận giao chiến của hai vị này trong Hồng Hoang thế giới, cũng đủ để dễ dàng diệt sát bọn họ.

Một khi tiến vào Hỗn Độn vô biên, cho dù không bị dư ba quét trúng, thì Hỗn Độn Triều Tịch do dư ba kích động cũng không thể chịu đựng nổi. ...

"Ngươi thật chậm!" Hư Không Đạo Nhân đứng trong Hỗn Độn vô biên, nhìn Dương Mi Đạo Nhân từ trong đó bước ra, lắc đầu.

Ông đã đợi ở đây một lúc rồi.

"Hừ!" Dương Mi Đạo Nhân lạnh lùng hừ một tiếng.

Ông ta dù sao cũng chưởng ác Mộc Chi Pháp Tắc, năng lực vượt qua thời không có lẽ kém hơn Hư Không Đạo Nhân chưởng ác Không Gian Pháp Tắc.

"Ngươi đang chọn nơi chôn thân cho mình sao?" Dương Mi Đạo Nhân nhìn xung quanh, nơi đây cách Hồng Hoang thế giới cực kỳ xa xôi.

Hai người toàn lực thi triển, cũng không cần lo lắng sẽ làm tổn thương Hồng Hoang thế giới.

"Bớt lời vô nghĩa, ra tay đi!" Hư Không Đạo Nhân lười nói nhiều lời vô nghĩa với Dương Mi Đạo Nhân.

"Đã muốn tìm chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi!" Sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân cũng lạnh xuống, chậm rãi rút ra một cây mộc trượng.

Cây mộc trượng đó cao hơn nửa người, to bằng cổ tay.

Một đầu mộc trượng có màu xanh lục, như cành cây vừa bẻ xuống, trên đỉnh mộc trượng có một chiếc lá mọc ra, từ đó tán phát ra sinh cơ vô cùng nồng đậm.

Từ một đầu kéo dài xuống, màu xanh lục dần dần phai nhạt, vị trí ở giữa triệt để biến mất.

Sau đó kéo dài sang đầu kia, dần dần biến thành màu khô vàng, như cành cây khô héo, bao phủ một luồng tử khí nồng nặc.

"Hỗn Độn Linh Bảo!" Hư Không Đạo Nhân nhìn cây mộc trượng trong tay Dương Mi, kinh ngạc nói.

Nhìn dao động linh lực tán phát từ mộc trượng, tuyệt đối là Hỗn Độn Linh Bảo, không thua kém Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Đặc biệt trên mộc trượng, vừa có sinh cơ vừa có tử khí, giữa sinh và tử đạt được một sự cân bằng hoàn mỹ.

"Không sai, pháp bảo này, gọi là Khô Vinh Thần Trượng!" Dương Mi Đạo Nhân nắm chặt đầu màu xanh lục, xa xa chỉ vào Hư Không Đạo Nhân nói.

"Hôm nay, chính là ngày chết của ngươi!" "Bằng một khúc gỗ mục nát?" Hư Không Đạo Nhân nói với vẻ khinh thường.

"Ngươi sẽ sớm biết uy lực của khúc gỗ mục nát này thôi!" Dương Mi Đạo Nhân nhạt nhẽo nói, dường như không để lời của Hư Không Đạo Nhân vào tai.

"Gỗ mục nát của ngươi!" Hư Không Đạo Nhân ngẩn ra, sau đó châm chọc nói.

Dù sao bản thể Dương Mi Đạo Nhân là một cây liễu cổ thụ rỗng ruột, dùng "gỗ mục nát" để gọi cũng không sai biệt lắm.

"Ha ha!" Tiếng cười khẽ truyền ra, Hậu Thổ và Hồng Quân cũng từ hai phương hướng khác nhau cản đến.

Vừa mới hiện thân Hậu Thổ nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, không khỏi bật cười khẽ.

“Tìm chết!” Dương Mi Đạo Nhân không nhịn được nữa, trực tiếp giơ Khô Vinh Thần Trượng trong tay lên, đánh về phía Hư Không Đạo Nhân.

“Ong!” Hỗn Độn Chung lơ lửng trên đỉnh đầu Hư Không Đạo Nhân, khí lưu hỗn độn buông xuống, vững chắc bảo vệ quanh thân.

Khô Vinh Thần Trượng đánh vào Hỗn Độn Chung, ngoại trừ việc khiến Hỗn Độn Chung vang lên “ong ong”, nhìn qua dường như không có tác dụng gì.

Ban đầu Hư Không Đạo Nhân cũng không để một kích này vào lòng.

Có Tiên Thiên Chí Bảo như Hỗn Độn Chung hộ thể, một kích của Dương Mi Đạo Nhân làm sao có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Chung được?

Quả nhiên không ngoài dự liệu, một kích của Khô Vinh Thần Trượng bị Hỗn Độn Chung chặn lại.

Nhưng ngay lúc đó, Hư Không Đạo Nhân lại cảm thấy Nguyên Thần và pháp lực toàn thân đang tiêu tán, thậm chí ngay cả nhục thân cũng dường như có chút già yếu.

“Năng lực của Khô Vinh Thần Trượng sao?” Hư Không Đạo Nhân trong lòng kinh hãi.

Phải biết ông ta đã tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Không cần nói đến Thánh Nhân cao cao tại thượng, ngay cả tu thành cảnh giới Thiên Tiên, thọ mệnh cũng đã gần như vô cùng vô tận.

Với tư cách Thánh Nhân, bất luận nhục thân hay Nguyên Thần, đều là Thánh Nhân chi khu bất tử bất diệt, sớm đã không thể có lo

lắng về sinh lão bệnh tử.

Nhưng dưới một kích của thần trượng, cơ thể Hư Không Đạo Nhân lại có cảm giác già yếu, ngay cả Nguyên Thần và pháp lực cũng dường như suy bại đi một chút.

Công kích của Khô Vinh Thần Trượng hoàn toàn bị chặn lại, nhưng lại có một loại pháp tắc kỳ dị trực tiếp xuyên qua phòng ngự của Hỗn Độn Chung, tác dụng lên cơ thể ông ta.

Hỗn Độn Chung với tư cách Tiên Thiên Chí Bảo, bất luận công kích vật lý, các loại thần thông, đạo thuật, hay công kích tinh thần, thậm chí các loại chú ngữ quỷ dị.

Chỉ cần không vượt quá giới hạn phòng ngự của Hỗn Độn Chung, tất cả đều sẽ bị chặn đứng hoàn toàn.

Muốn phá vỡ phòng ngự của Hỗn Độn Chung, chỉ có thể dùng sức mạnh tuyệt đối để đánh nát nó, hoặc đánh bay nó đi.

Sau đó nhân cơ hội Hỗn Độn Chung chưa kịp bay về bảo hộ Hư Không Đạo Nhân mà ra tay.

Nhưng Hỗn Độn Chung dù sao cũng là Tiên Thiên Chí Bảo do Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ hóa thành, phòng ngự vô song.

E rằng trong Hỗn Độn vô biên, chỉ có số ít đỉnh cấp Hỗn Độn Linh Bảo thậm chí Hỗn Độn Chí Bảo mới có thể phá vỡ phòng ngự của nó.

Sức mạnh trong Khô Vinh Thần Trượng có thể xuyên qua Hỗn Độn Chung trực tiếp tác dụng lên cơ thể.

Chứng tỏ Khô Vinh Thần Trượng sử dụng trực tiếp Pháp Tắc, chứ không phải dùng Pháp Tắc để điều khiển sức mạnh.

Hư Không Đạo Nhân tự nhiên sẽ không ngồi yên chờ chết.

Khi Khô Vinh Thần Trượng lần nữa đánh tới, Hư Không Đạo

Nhân liền biến mất tại chỗ.

Chương 154

Với sự tạo nghệ của ông đối với thời không pháp tắc, nếu ông ẩn nấp thì sẽ không có bất kỳ ai có thể đánh trúng.

"Hư Không, ngươi cứ mãi lén lút như vậy sao?" Dương Mi Đạo Nhân quét mắt xung quanh trong Hỗn Độn, nhưng căn bản không thể phát hiện ra thân ảnh Hư Không Đạo Nhân, không khỏi cười lớn.

"Dương Mi, Linh Bảo của ngươi quả thật có chút thú vị!" Giọng Hư Không Đạo Nhân truyền ra từ bốn phương tám hướng, nhưng căn bản không ai có thể phát hiện ra chân thân của ông ở đâu.

"Nhưng, ngươi hãy đối phó với một chiêu của ta đi!" Theo tiếng nói vừa dứt, vô số tiểu thế giới xuất hiện bên cạnh Dương Mi Đạo Nhân.

Những tiểu thế giới này không ngừng thôn phệ và hủy diệt lẫn nhau, vô số tiếng sấm nổ vang, chính là vụ nổ do hai thế giới tự hủy diệt mà ra.

"Hư Không Thần Lôi!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người vừa kịp tới, thấy lôi đình do vô số tiểu thế giới quanh thân Dương Mi Đạo Nhân hủy diệt mà ra, sắc mặt liền thay đổi.

Thuở xưa bị Hư Không Thần Lôi oanh tạc, với tu vi pháp tắc của Hư Không Đạo Nhân, thi triển Hư Không Thần Lôi đủ để làm tổn hại Thánh Nhân chi khu.

Là một trong vô số lôi đình, chỉ đứng sau Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, uy lực của Hư Không Thần Lôi cực kỳ lớn.

Trong Hồng Hoang thế giới, Đại La Kim Tiên có thể xuyên qua không gian, càng không cần nói đến Chuẩn Thánh và Thiên Đạo Thánh

Nhân cao cao tại thượng.

Cái gọi là không gian liệt phùng căn bản không thể làm tổn thương Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng trong Hỗn Độn vô biên lại hoàn toàn khác, không gian trong Hỗn Độn ổn định hơn Hồng Hoang thế giới không biết bao nhiêu lần.

Do đó không gian liệt phùng trong Hỗn Độn đủ để uy hiếp Thánh Nhân, nhưng cũng chỉ là uy hiếp mà thôi.

Nhưng Hư Không Thần Lôi của Hư Không Đạo Nhân, lại thông qua sự hủy diệt của hai thế giới để tạo thành phá hoại.

Sức mạnh không gian hủy diệt, cường đại hơn không gian liệt phùng không biết bao nhiêu lần.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu không có phòng ngự mà ăn một đòn cũng sẽ bị thương.

Hư Không Đạo Nhân triệu hồi Hư Không Thần Lôi, phóng ra thành từng mảng lớn, căn bản không giống như Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi nguyên thủy từng đòn một.

Về cơ bản, bị một đạo thần lôi đánh trúng, tương đương với việc lập tức bị vô số đạo Hư Không Thần Lôi đánh trúng, trực tiếp bị đánh cho tan thành tro bụi.

"Dương Mi Đạo Nhân đã không còn Thế Giới Thụ, không biết có thể ngăn cản được không!" Lão Quân lúc này cũng đang ở trong Hỗn Độn, vuốt râu nói.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân có Thế Giới Thụ trong tay, bằng thân thể khổng lồ, thân cây cứng cáp và sinh cơ bàng bạc của Thế Giới Thụ.

Chắc chắn có thể chống đỡ được Hư Không Thần Lôi.

Dù sao Hư Không Thần Lôi tuy uy lực kinh người, nhưng cũng không có cách nào trực tiếp đánh nát Thế Giới Thụ khổng lồ kia.

Huống chi lực tái sinh của Mộc hệ pháp tắc cực kỳ mạnh mẽ, sự phá hoại mà Hư Không Thần Lôi gây ra cho Thế Giới Thụ có lẽ không theo kịp tốc độ sinh trưởng của nó.

Chỉ là Dương Mi Đạo Nhân hiện nay không còn Thế Giới Thụ tồn tại, cho dù thân là Pháp Tắc Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Lại tu luyện Mộc hệ thần thông, Lão Quân cũng không tin ông ta có thể chịu đựng được sự oanh tạc vô tận của thần lôi.

"Lão sư, Dương Mi Đạo Nhân có thể chống đỡ được không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng sau lưng Hồng Quân, khẽ hỏi.

"Cứ xem đi." Hồng Quân lắc đầu nhạt nhẽo nói.

Dương Mi dù sao cũng là Pháp Tắc Thánh Nhân Thất Trọng Thiên, làm sao có thể dễ dàng bị Hư Không Đạo Nhân làm bị thương.

Nhưng Hồng Quân cũng biết, Dương Mi chắc chắn có thủ đoạn.

Đặc biệt là cây thần trượng trong tay Dương Mi, trông giống như một cây gậy gỗ.

Hồng Quân chú ý, sau khi Dương Mi Đạo Nhân dùng cây gậy gỗ đó mạnh mẽ đánh vào Hỗn Độn Chung, Hư Không Đạo Nhân liền ẩn vào sâu trong không gian.

Dường như đang cố gắng tránh đối đầu trực diện với Dương Mi.

Nhưng theo Hồng Quân thấy, một kích của Dương Mi rõ ràng đã bị Hỗn Độn Chung của Hư Không Đạo Nhân chặn đứng hoàn toàn mới phải.

Phải biết Hư Không Đạo Nhân bất kể khi đối chiến với Thiên Đạo

Lục Thánh, chưa từng ẩn nấp như vậy.

Do đó trong mắt Hồng Quân, Khô Vinh Thần Trượng trong tay Dương Mi Đạo Nhân tuyệt đối có gì đó kỳ lạ.

Dù sao đó là Hỗn Độn Linh Bảo, lại có đủ loại thần thông không thể tưởng tượng nổi, Hồng Quân cũng biết cây thần trượng trong tay Dương Mi rốt cuộc có tác dụng gì.

Đừng thấy bây giờ là đồng minh, sau khi thành công đối phó Hư Không Đạo Nhân và Địa Đạo, hai người sớm muộn cũng sẽ giao chiến.

Lúc này, trong Hỗn Độn vô biên, ngoài Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân đang đối chiến.

Hậu Thổ và Hồng Quân hai người đứng tách biệt hai bên, cách nhau cực kỳ xa.

Bàn Vương, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ đứng sau lưng Hậu Thổ, sau lưng Hồng Quân tự nhiên đứng Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Nữ Oa sáu người.

Tình cảnh này, dường như Thiên Đạo và Địa Đạo của Hồng Hoang thế giới đang đối đầu từ xa.

"Dương Mi Đạo Nhân gặp rắc rối rồi!" Minh Hà Lão Tổ đứng sau lưng Hậu Thổ, nhìn Dương Mi Đạo Nhân bị vô tận Hư Không Thần Lôi bao vây, lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Trấn Nguyên Tử và Bàn Vương hai người liên tục gật đầu, nếu bị nhiều Hư Không Thần Lôi vây khốn như vậy.

E rằng liền trực tiếp bị đánh nát Thánh Thể, quay về Địa Đạo.

"Không đơn giản như vậy đâu, Dương Mi Đạo Nhân có điều kỳ lạ." Hậu Thổ nhíu mày, không lạc quan như ba người kia.

Theo sự hiểu biết của nàng, Hư Không Đạo Nhân thích chính diện đánh bại địch nhân.

Việc vừa rồi tiếp xúc liền ẩn vào sâu trong thời không, tuyệt đối không phải tác phong của Hư Không Đạo Nhân.

Huống chi Hậu Thổ tuy không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng dù sao cũng là Pháp Tắc Tổ Vu chưởng ác pháp tắc, lại là Địa Đạo Chấp Chưởng Giả.

Bằng trực giác của mình, nàng có thể cảm ứng được tử khí nồng đậm ở đầu khô héo của Khô Vinh Thần Trượng.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân có Hỗn Độn Chung hộ thể, cũng không nên bị thương mới phải. ...

"Tiểu kỹ điêu trùng, Thiết Thụ Ngân Hoa!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn những Hư Không Thần Lôi kia, sắc mặt lộ ra một tia khinh thường.

Ngay sau đó cầm thần trượng trong tay, khẽ gõ một cái, lập tức một linh căn kỳ dị từ phía sau lưng mọc ra.

Không lâu sau liền mọc thành một đại thụ cao mấy trăm trượng, rễ cây đại thụ vững chắc cắm sâu vào Hỗn Độn vô biên.

Toàn bộ vỏ cây đen nhánh bóng loáng, không có một chiếc lá nào, chỉ có từng cành cây thô tráng vươn ra.

Toàn bộ thần thụ dường như hoàn toàn do Hỗn Độn Thần Thiết đúc thành, không giống như tự nhiên sinh trưởng, quả không hổ danh Thiết Thụ.

Sau khi Hư Không Thần Lôi bay về phía Dương Mi Đạo Nhân, cành cây Thiết Thụ cũng buông xuống, bảo vệ Dương Mi Đạo Nhân ở giữa.

Sau đó trên cành cây còn nở ra từng bông hoa bạc, nụ hoa nở rộ, bao bọc Hư Không Thần Lôi.

Hư Không Thần Lôi nổ tung trong đó, biến hoa thành tro bụi, nhưng bản thân nó cũng mất đi uy lực.

Hư Không Đạo Nhân triệu hồi Hư Không Thần Lôi vô cùng vô tận, nhưng những bông hoa bạc nở ra từ thần thiết chi thụ cũng tàn rồi lại nở, hoàn toàn chặn đứng vô cùng vô tận thần lôi.

Nhìn cảnh này, bất luận Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, đều trừng lớn mắt.

Hoàn toàn không ngờ Dương Mi Đạo Nhân lại đơn giản như vậy mà phòng ngự được sát chiêu của Hư Không Đạo Nhân.

Ngay cả Hồng Quân cũng hơi nhíu mày, dường như không ngờ Dương Mi Đạo Nhân lại có thủ đoạn như vậy.

"Lực phòng ngự của cây Thiết Thụ này, hoàn toàn không thua kém Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!" Lão Quân nhìn cây thần thụ trông như được đúc bằng thần thiết bảo hộ Dương Mi Đạo Nhân bên dưới, trầm giọng nói.

"Có cách nào phá vỡ phòng ngự của Thiết Thụ không?" Hồng Quân đột nhiên mở lời, hỏi mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân một vấn đề ngoài dự liệu.

Dù sao Dương Mi cũng là minh hữu của Thiên Đạo một phe, nhưng Hồng Quân lại hỏi liệu có thể đối phó được vị minh hữu này không.

Nhưng mấy vị Thánh Nhân đều không để ý, trong lòng cũng rõ ràng sự hợp tác giữa Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân chưa chắc đã chân thành đến mức nào.

"Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi của ta, tuyệt đối có thể trực tiếp

đánh gãy thần thụ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe vậy, kiêu ngạo mở miệng nói.

Bàn Cổ Phiên kế thừa sát phạt chi lực của Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ, xét về năng lực công kích thuần túy, quả thật độc bộ Hồng Hoang.

"Tru Tiên Kiếm Trận của ta, cũng có thể!" Thông Thiên Giáo Chủ không chịu kém cạnh nói.

Nếu không phải, Tru Tiên Kiếm Trận e rằng cũng không thể đột phá phòng ngự của Thiết Thụ.

Nhưng hiện nay đã tham ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc, dưới sự gia trì song trọng, ông ta có tự tin tuyệt đối có thể phá vỡ phòng ngự của Thiết Thụ.

"Bằng cái Tru Tiên Kiếm Trận không hoàn chỉnh kia sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy Thông Thiên Giáo Chủ đặt Tru Tiên Kiếm Trận ngang hàng với Bàn Cổ Phiên của mình, không khỏi cười khẩy.

"Ngươi!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy đại nộ.

Nếu không phải Nguyên Thủy giở trò quỷ, ông ta đã sớm có Tố Sắc Vân Giới Kỳ, lấy lại Tru Tiên Kiếm Trận rồi.

"Được rồi, yên tâm quan chiến đi!" Thấy hai vị đệ tử dường như lại muốn gây sự, Hồng Quân nhíu mày nói.

Nguyên Thủy lập tức ngậm miệng, Thông Thiên Giáo Chủ vốn đã muốn nói gì đó, thấy sắc mặt không vui của Hồng Quân, cũng đành nhịn xuống.

"Hư Không, ngươi chỉ có vậy thôi sao!" Dương Mi Đạo Nhân đứng dưới sự bảo hộ của thần thiết thụ, mặc cho những Hư Không Thần Lôi kia oanh tạc thế nào, thần thiết thụ vẫn bất động.

Thấy Hư Không Đạo Nhân trì trệ không có động tác mới, Dương Mi Đạo Nhân liền mở miệng châm chọc nói.

"Dương Mi, ngươi cứ kiêu ngạo thêm một chút nữa đi.

Ta không tin cây phá thụ kia có thể chống đỡ được bao lâu." Minh Hà Lão Tổ nhìn những bông hoa bạc bao bọc toàn bộ Hư Không Thần Lôi, sắc mặt có chút khó coi.

"Hư Không Thần Lôi của Sư Tôn uy lực mạnh mẽ, vô cùng vô tận.

Dương Mi có thể có bao nhiêu pháp lực để chống đỡ cây phá thụ đó chứ." Nhưng nhanh chóng, sắc mặt Minh Hà Lão Tổ liền bình tĩnh lại.

Dương Mi Đạo Nhân cũng là một Pháp Tắc Thánh Nhân có tu vi cao thâm.

Dù sao ngay cả Lão Quân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề những người đó, đều có thể chặn được Hư Không Thần Lôi một lúc, Dương Mi có thể chặn được cũng là bình thường.

Nhưng Minh Hà cho rằng không cần bao lâu nữa, Dương Mi Lão Tổ cũng sẽ không thể chống đỡ được.

Dù sao nhiều Hư Không Thần Lôi oanh tạc như vậy, Thiết Thụ tuy ngăn chặn được, nhưng tất nhiên cũng phải tiêu hao lượng lớn pháp lực.

Một khi pháp lực của Dương Mi không theo kịp, Thiết Thụ tự nhiên sẽ bị hủy diệt.

"Thiết Thụ tuy Dương Mi Đạo Nhân dùng Mộc Chi Đại Đạo diễn hóa ra, nhưng sau khi ra đời lại không cần tiếp tục cung cấp pháp lực." Hậu Thổ lắc đầu, nói với mấy người kia.

“Các ngươi hãy nhìn kỹ mà xem, cây thần thiết thụ đó cắm rễ trong Hỗn Độn vô biên, đều từ trong Hỗn Độn hấp thu linh khí, duy trì bản thân.” “Nhưng trong Hỗn Độn vô biên, cũng có thể nhanh chóng hấp thu linh khí sao, Ất Mộc Linh Khí?” Trấn Nguyên Tử có chút khó tin hỏi.

Tuy ở cảnh giới Thánh Nhân, pháp lực gần như có thể dùng “vô cùng vô tận” để hình dung.

Chương 155

Nhưng đó chỉ là trong Hồng Hoang thế giới mà thôi, trong Hỗn Độn, cho dù là Địa Đạo Thánh Nhân.

Muốn hấp thu linh khí, cũng chỉ có thể chuyển hóa linh khí từ Hỗn Độn vô biên mà hấp thu, bổ sung pháp lực.

Do đó Thánh Nhân trong Hồng Hoang thế giới, thường cũng không đi quá sâu vào Hỗn Độn vô biên.

Một khi rời xa Hồng Hoang thế giới quá mức, nếu liên hệ với Thiên Đạo Địa Đạo suy yếu, thực lực liền sẽ suy yếu không ít.

Quan trọng hơn là không có Hồng Hoang thế giới bổ sung, Thánh Nhân hấp thu linh khí trong Hỗn Độn cũng không tiện lợi.

Một khi gặp phải địch nhân nguy hiểm, tốc độ chuyển hóa Hỗn Độn để bổ sung pháp lực có thể căn bản không theo kịp tốc độ tiêu hao.

Nhưng theo lời Hậu Thổ nói, Dương Mi Đạo Nhân tùy tiện triệu hồi ra một cây thần mộc, lại có thể cắm rễ trong Hỗn Độn, hấp thu Hỗn Độn bổ sung cho bản thân.

Phải biết rằng để chặn được nhiều Hư Không Thần Lôi như vậy, linh lực cần thiết tuyệt đối là con số thiên văn.

Theo biểu hiện của thần thụ, tốc độ hấp thu linh lực Hỗn Độn, mạnh hơn các Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân không biết bao nhiêu lần.

“Trấn Nguyên Tử đạo huynh, Sư huynh, Sư nương nói không sai.” Bàn Vương lúc này cũng mở miệng, thân là Pháp Tắc Thánh Nhân.

Tuy hiện nay thực lực thấp, nhưng đối với trận chiến giữa các

Pháp Tắc Thánh Nhân, ông ta nhìn rõ hơn Minh Hà và Trấn Nguyên Tử một chút.

"Hỗn Độn vô sở bất bao, vốn dĩ đã có Mộc Chi Pháp Tắc tồn tại.

Với cảnh giới của Dương Mi Đạo Nhân, có thể trực tiếp câu thông Mộc Chi Pháp Tắc, chuyển hóa thành pháp lực." "Đó cũng là lý do vì sao các Pháp Tắc Thánh Nhân đều nguyện ý ở lại Hỗn Độn vô biên.

Trong Hỗn Độn, bất luận là loại Pháp Tắc Thánh Nhân nào, thực lực đều mạnh hơn." Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người nghe lời đó, đều có chút hâm mộ.

Được cái này mất cái kia, Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân tuy không có lo lắng về việc vẫn lạc.

Nhưng ở cùng giai thực lực, hoàn toàn không sánh được với những Pháp Tắc Thánh Nhân tự do tự tại kia.

Kỳ thực Bàn Vương sau khi đến Hỗn Độn vô biên mới phát hiện ra sự tình này.

Trong Hỗn Độn vô biên, ông ta cũng có thể cảm nhận Độc hệ pháp tắc.

Thậm chí các loại độc vật trong Hỗn Độn còn kịch liệt hơn Hồng Hoang thế giới không ít.

Ông ta cũng có thể câu thông Độc hệ pháp tắc, hấp thu các loại kịch độc chi vật trong Hỗn Độn, bổ sung linh lực cho bản thân.

Một Pháp Tắc Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vừa mới thành công như ông ta còn có thể làm được.

Huống chi là Dương Mi Đạo Nhân đã tu luyện đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, bắt đầu chuyển Mộc Chi Pháp

Tắc sang Mộc Chi Đại Đạo?

"Vậy phải phá cục thế nào?" Trấn Nguyên Tử hỏi.

Nếu Thiết Thụ có thể trực tiếp hấp thu linh lực từ Hỗn Độn để bổ sung cho bản thân.

Thì Hư Không Thần Lôi của Hư Không Đạo Nhân dù nhiều đến mấy cũng không thể làm gì được Dương Mi.

"Không biết!" Bàn Vương lắc đầu, với tu vi của ông ta không thể biết cách đối phó một tồn tại cảnh giới như Dương Mi.

"Không, với thực lực của Sư Tôn căn bản không cần lo lắng." Bàn Vương cực kỳ tin tưởng Hư Không Đạo Nhân.

"Thời Gian vi tôn, Không Gian vi vương, không phải sao.

Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc là hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc, là cơ sở của mọi tồn tại." "Dương Mi trong Hỗn Độn quả thật thực lực mạnh hơn không ít, nhưng không thể so với Sư Tôn chưởng ác hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc của chúng ta." "Bàn Vương nói đúng!" Hậu Thổ cũng gật đầu nói.

Trải qua bao nhiêu năm nay, nàng cũng có một sự tin tưởng mù quáng đối với Hư Không Đạo Nhân. ...

"Hư Không, ngươi không hiện thân sao!

Chiêu này của ngươi căn bản vô dụng với ta, ngươi định trốn đến bao giờ?" Dương Mi Đạo Nhân lớn tiếng kêu.

"Ha ha, Hư Không Đạo Nhân bị dọa sợ trốn rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn cảnh này cũng bật cười.

Dường như thấy Hư Không Đạo Nhân gặp khó khăn, cũng khiến ông ta hả dạ.

Nhưng ông ta cũng không dám nói lớn tiếng, sợ Hư Không Đạo

Nhân nghe thấy.

Hư Không Đạo Nhân không làm gì được Dương Mi Đạo Nhân, nhưng đối phó với ông ta thì hoàn toàn không vấn đề.

Huống chi hiện tại xem ra, Hư Không Đạo Nhân không làm gì được Dương Mi Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân dường như cũng căn bản không làm gì được Hư Không Đạo Nhân.

Dù sao nếu Hư Không Đạo Nhân không hiện thân, dường như Dương Mi Đạo Nhân căn bản không tìm được ông.

Lão Quân, Nữ Oa, Tiếp Dẫn ba người đều không nói gì.

Hư Không Đạo Nhân dù biểu hiện có tệ đến mấy, cũng không thể châm chọc.

Dù sao việc ông ta một mình địch sáu giết chết ba người cũng chưa qua bao lâu.

Nếu châm chọc Hư Không Đạo Nhân, thì sẽ bị Hư Không Đạo Nhân tùy ý đánh đập.

"Không sai, xem ra Dương Mi đạo huynh kỹ cao một bậc." Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng phụ họa nói.

Ông ta và Nguyên Thủy đều từng bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết, nay thấy Hư Không Đạo Nhân thất thế, tự nhiên phải mở lời châm chọc.

Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, trên mặt lộ ra vẻ khinh thường.

Tuy ông ta cũng từng bị Hư Không Đạo Nhân giết, nhưng thực lực của Hư Không Đạo Nhân lại khiến ông ta vô cùng bội phục.

Nay hai người này trong lòng không phục, nhưng lại chỉ dám châm chọc sau lưng, khiến ông ta vô cùng coi thường.

Thông Thiên Giáo Chủ vừa mới mở miệng châm chọc hai câu,

nhìn Hồng Quân Đạo Tổ một cái, cuối cùng cũng ngậm miệng lại.

Hồng Quân cũng nghe lời của Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, nhưng không biểu thị gì.

"Ừm, mau lùi!" Đột nhiên sắc mặt Hồng Quân thay đổi, Tạo Hóa Ngọc Điệp phóng ra thanh quang bảo hộ quanh thân, đồng thời hét lên với mấy vị đệ tử.

Lão Quân, Thông Thiên và những người khác đều ngẩn ra, không kịp phản ứng.

Chỉ thấy trước mặt Nguyên Thủy và Chuẩn Đề Đạo Nhân, không gian vặn vẹo, tạo thành hình dáng bàn tay.

"Bốp!" Chỉ thấy bàn tay trước mặt hai người mạnh mẽ vung xuống, một tiếng giòn tan lập tức vang lên trên mặt hai vị Thánh Nhân.

"Phụt!" Nguyên Thủy và Chuẩn Đề hai người không hề phòng bị, bị đánh cho lảo đảo.

Đồng thời miệng há ra, một ngụm Thánh Huyết kèm theo mấy chiếc răng bay ra.

Với tu vi pháp tắc của Hư Không Đạo Nhân, sức mạnh của bàn tay do Không Gian Pháp Tắc ngưng tụ thành, làm sao có thể chống đỡ được.

Khi bàn tay vừa vung xuống, hai người chỉ cảm giác như bị Dương Mi Đạo Nhân dùng thân cây chính của Thế Giới Thụ triệu hồi ra ban đầu quất trúng.

Hồng Quân thấy vậy sắc mặt thay đổi, sợ Hư Không Đạo Nhân tiếp tục ra tay.

Thanh quang Tạo Hóa Ngọc Điệp phóng đại, bao phủ lấy mấy vị

Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề hai người tức giận đến Tam Thi Thần bạo khiêu.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân đường đường, lại bị người ta tát tai giữa đại chúng.

Nếu không phải ở đây đều là Thánh Nhân yếu nhất, hai người gần như muốn diệt khẩu tất cả những người chứng kiến cảnh này.

Nguyên Thủy và Chuẩn Đề gần như không nhịn được mà muốn lớn tiếng mắng chửi.

Nhưng sức mạnh ẩn chứa trong bàn tay vừa rồi, hai người lại đành nén xuống.

Bàn tay đó xuất hiện không tiếng động, hai người hoàn toàn không có chút sát giác nào trước đó.

Nếu lần sau Hư Không Đạo Nhân lại ra tay với họ, e rằng sẽ lại mất mặt một lần nữa, nói không chừng ngay cả mạng cũng mất.

"Ha ha ha, thật sự vang dội quá đi!" Hậu Thổ, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Bàn Vương mấy người cũng đã nhìn thấy cảnh này.

Minh Hà Lão Tổ liền cố ý lớn tiếng nói, mấy người đều đầy vẻ cười cợt.

Thực tế mấy người họ chỉ thấy Nguyên Thủy và Chuẩn Đề bị đánh cho lảo đảo mà thôi, nhưng Minh Hà không cần cũng biết, chắc chắn là do hai người đó ăn nói không cẩn trọng, bị Hư Không Đạo Nhân giáo huấn một phen.

Đã vậy hai người đó dám ăn nói không cẩn trọng với Sư Tôn của mình, Minh Hà tự nhiên cũng phải hảo hảo châm chọc một phen.

"Minh Hà, ngươi muốn chết!" Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã

cảm thấy mất mặt, chỉ mong không ai nhắc đến chuyện này, cứ để nó qua đi.

Ai ngờ Minh Hà lại cố ý la lớn.

Dưới sự hỗn độn cuồn cuộn, nào có nghe rõ tiếng tát tai, Nguyên Thủy Thiên Tôn không cần cũng biết Minh Hà cố ý châm chọc, lập tức đại nộ.

Đặc biệt nhìn thấy mấy người Địa Đạo đối diện đầy vẻ tươi cười, Nguyên Thủy càng không thể nén giận.

Ông ta không phải đối thủ của Lão Sư, bị giáo huấn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Nhưng cái tên Minh Hà kia, cũng dám nói chuyện như vậy với ông ta sao?

Ông ta không đánh được Lão Sư, chẳng lẽ không đánh được ngươi sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn vung tay, Bàn Cổ Phiên liền xuất hiện trong tay, lập tức muốn xông tới đại chiến một trận.

Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng đại nộ, trực tiếp triệu hồi Thất Bảo Diệu Thụ, chuẩn bị cùng Nguyên Thủy ra tay.

"Hừ, ai sợ ai chứ?" Minh Hà cũng cười lạnh một tiếng, lúc này tự nhiên không cam chịu yếu thế.

"Được rồi, Minh Hà.

Sư Tôn đang chiến đấu, không được phóng túng." Nhìn thì như đang giáo huấn Minh Hà, kỳ thực là đang bảo vệ ông ta, có thể nhìn ra từ nụ cười nơi khóe miệng Hậu Thổ.

Minh Hà quả thật không phải đối thủ của Nguyên Thủy, Hậu Thổ tự nhiên không muốn Minh Hà chịu thiệt thòi.

Sau đó Hậu Thổ cảnh cáo liếc nhìn Nguyên Thủy và Chuẩn Đề hai người.

Với thực lực hiện tại của nàng, Nguyên Thủy và Chuẩn Đề hai người căn bản không phải đối thủ của nàng.

Chuẩn Đề và Nguyên Thủy muốn động thủ, Hậu Thổ thực lực cường đại thì sao, Hồng Quân Đạo Tổ vẫn có thể áp chế nàng.

"Được rồi!" Hồng Quân nhạt nhẽo nói, lúc này không phải lúc động thủ với Địa Đạo.

Chuẩn Đề và Nguyên Thủy hai người đành nén giận.

"Thông Thiên, ngươi đang cười sao?" Nguyên Thủy khó khăn lắm mới miễn cưỡng áp chế được lửa giận, nhìn thấy ý cười nơi khóe miệng Thông Thiên, lại một trận đại nộ.

Chương 156

Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng chú ý một chút, sắc mặt cũng âm trầm xuống.

Thông Thiên cũng dám châm chọc họ sao.

Thông Thiên Giáo Chủ ngẩn ra, ban đầu ông ta đã châm chọc hai người, nhưng nể mặt Sư Tôn nên không tiện mở miệng.

Vì vậy nghe lời của Minh Hà liền không nhịn được mà bật cười, không ngờ lại bị Nguyên Thủy mắt tinh phát hiện ra.

"Trận đại chiến này đặc sắc, ta cảm thấy thu hoạch rất nhiều, cho nên bật cười.

Không được sao?" Thông Thiên Giáo Chủ thu lại nụ cười, nhạt nhẽo nói với Nguyên Thủy.

Nghe Thông Thiên nói dối tráo trở, Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không tin, vừa chuẩn bị quát mắng thêm mấy câu.

Hồng Quân Đạo Tổ mặt không biểu cảm quay đầu.

"Chuyện của các ngươi, sau khi trận chiến này kết thúc, hãy tự mình giải quyết!" "Vâng, Sư Tôn!" Nguyên Thủy, Chuẩn Đề hai người không dám làm trái, đành đáp lời.

Chuẩn bị đợi sau khi việc này kết thúc, sẽ dạy dỗ Thông Thiên một bài học. ...

"Hư Không, ngươi không dám đối mặt với ta, lại đi đánh hai tiểu bối là bản lĩnh gì?" Dương Mi Đạo Nhân cũng phát hiện ra cảnh này, lại mở miệng châm chọc nói.

Lời này lại khiến Chuẩn Đề và Nguyên Thủy hai người trong lòng

thầm hận, tự nhiên đang yên đang lành Dương Mi Đạo Nhân lại nhắc đến chuyện đó làm gì.

"Dương Mi, ngươi thật sự nghĩ ta không làm gì được ngươi sao?" Từng đạo thời không pháp tắc đan xen tung hoành xuất hiện quanh Dương Mi Đạo Nhân.

Từng tầng không gian chồng chất lên nhau hiện ra xung quanh, dường như muốn đày Dương Mi Đạo Nhân vào mê cung thời không.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn, Thiên Địa Mê Cung!

"Hỗn Độn Linh Bảo!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn mê cung thời không đan xen tung hoành, như một bàn cờ, sắc mặt cũng hơi ngưng trọng.

Hỗn Độn Linh Bảo là tồn tại vượt xa Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ yếu hơn Tiên Thiên Chí Bảo do Hỗn Độn Chí Bảo hóa thành một chút xíu.

Có một số Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo thậm chí còn mạnh hơn ba Đại Tiên Thiên Chí Bảo.

Tiên Thiên Linh Bảo tuy cũng cực kỳ quý hiếm, nhưng so với Hỗn Độn Linh Bảo thì dễ tìm hơn không ít.

Dù sao bất luận Đại Thiên thế giới giống như Hồng Hoang thế giới là loại thế giới pháp tắc hoàn chỉnh, khi ra đời đều sẽ có không ít Tiên Thiên Linh Bảo được ấp ủ mà ra.

Còn Hỗn Độn Linh Bảo thì chỉ có thể tìm thấy trong Hỗn Độn.

Hỗn Độn mênh mông, vô biên vô tận, một Pháp Tắc Thánh Nhân muốn tìm Hỗn Độn Linh Bảo, cũng cần phải dựa vào vận khí.

Huống chi Hỗn Độn Linh Bảo tương hợp với pháp tắc mà mình tu luyện, càng là tồn tại không thể cầu mà có được.

Khô Vinh Thần Trượng trong tay Dương Mi Đạo Nhân, ban đầu cũng đã phải tốn không ít công sức cộng thêm vận khí không tệ, mới có được trong tay.

Hỗn Độn Linh Bảo thuộc tính Mộc vốn đã vô cùng hiếm thấy, huống chi là Hỗn Độn Linh Bảo khế hợp với Pháp Tắc Chi Vương như Không Gian Pháp Tắc.

Trong Hồng Hoang thế giới, Tiên Thiên Linh Bảo vốn không ít, nhưng pháp bảo hệ không gian thuần túy lại cực kỳ hiếm.

Hỗn Độn Chung là Tiên Thiên Chí Bảo hệ thời gian và Thái Cực Đồ là Tiên Thiên Chí Bảo hệ không gian, đều là do Hỗn Độn Chí Bảo hóa thành.

Còn về mức độ quý giá và cường đại của Hỗn Độn Chí Bảo, Dương Mi Đạo Nhân ở trong Hỗn Độn vô biên bấy nhiêu năm, cũng chỉ nghe nói mà thôi.

Ngay cả Thế Giới Thụ bản thể giúp ông ta tu luyện đến cảnh giới này, theo ông ta biết, cũng chỉ gần đến mức độ Hỗn Độn Chí Bảo mà thôi.

Hỗn Độn Chí Bảo chân chính rốt cuộc cường đại đến mức nào, Dương Mi Đạo Nhân cũng không thể tưởng tượng ra.

"Không sai, ngươi tưởng chỉ có ngươi có Hỗn Độn Linh Bảo sao?" Giọng Hư Không Đạo Nhân vang lên.

"Vật này, tên là Hoàn Vũ Kỳ Bàn!" Tung hoành chư thiên, bao quát hoàn vũ, vô cùng chúng sinh, đều là quân cờ!

Không Gian Pháp Tắc do Hoàn Vũ Kỳ Bàn đan xen không ngừng lan tràn, muốn đưa Dương Mi Đạo Nhân và Thiết Thụ phía sau ông ta vào trong kỳ bàn.

Một khi bị thu vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn, cho dù Dương Mi Đạo Nhân

là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Cũng chỉ có thể như quân cờ, mặc cho bị xẻ thịt.

"Lớn!" Dương Mi Đạo Nhân cũng biết cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng không như Lão Quân trong tay có Thái Cực Đồ và các Chí Bảo hệ không gian khác.

Một khi bị triệt để thu vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn, với tu vi Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân, phối hợp với Thiên Địa Mê Cung trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

E rằng sẽ bị phong ấn triệt để, thậm chí có thể bị Hư Không Đạo Nhân trực tiếp đánh giết trong kỳ bàn.

Theo lệnh của Dương Mi Đạo Nhân, Thiết Thụ phía sau ông ta cũng nhanh chóng lớn lên.

Cây thần thiết thụ vốn cao mấy trăm trượng không ngừng rút lấy sức mạnh từ Hỗn Độn, nhanh chóng lớn lên.

Trăm trượng, ngàn trượng, vạn trượng, mười vạn trượng, trăm vạn trượng, ngàn vạn trượng, ức vạn trượng...

Nhanh chóng, thần thiết thụ đã lớn hơn cả Thế Giới Thụ ban đầu trong Hồng Hoang thế giới.

Thiết Thụ cùng với Hoàn Vũ Kỳ Bàn phóng đại, không ngừng lớn lên, dường như muốn xem Thiên Địa Mê Cung rốt cuộc lớn đến mức nào, có thật sự có thể thu nó vào trong hay không.

Nhưng thần thiết thụ có lớn đến mấy, cũng có lẽ không sánh được với Chí Bảo hệ không gian như Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Nhanh chóng, Hồng Quân và Hậu Thổ, thậm chí cả Lão Quân và những người khác đều phát hiện ra điều bất thường.

Nàng và cây thần thiết thụ kia đang không ngừng lớn lên, đồng

thời trong mắt mọi người lại không ngừng thu nhỏ lại.

Sự biến hóa vặn vẹo này, khiến tất cả Thánh Nhân đều cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nhưng Hồng Quân và Hậu Thổ, những người có thực lực mạnh nhất tại hiện trường, đã phát hiện ra nguyên nhân.

Thần thiết thụ quả thật đang không ngừng lớn lên, hiện nay đã dài hơn ức vạn dặm không chỉ.

Nhưng không gian mà thần thiết thụ đang ở đã sớm bị cắt ra hoàn toàn, bị Hoàn Vũ Kỳ Bàn thu vào trong.

Không Gian Pháp Tắc không ngừng đan xen, không gian mà thần thiết thụ đang ở gần như vô cùng lớn, có thể khiến cây thần thụ không ngừng sinh trưởng.

Nhưng toàn bộ không gian lại là một không gian độc lập của Thiên Địa Mê Cung.

Theo Hoàn Vũ Kỳ Bàn không ngừng thu nhỏ, toàn bộ không gian mà thần thụ đang ở cũng bị cô đọng lại.

"Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân ngày càng cường đại." Lão Quân nhìn cây thần thụ bị Hoàn Vũ Kỳ Bàn thu vào trong, nhíu mày nói.

Hư Không Đạo Nhân sử dụng Hoàn Vũ Kỳ Bàn, tuy trong Thiên Địa Mê Cung cũng ẩn chứa vô cùng không gian.

Nhưng lúc đó mỗi một tầng không gian trong Thiên Địa Mê Cung đều cực kỳ đơn giản và yếu ớt, giống như bình chướng không gian bên trong Hồng Hoang thế giới.

Người bị nhốt trong đó, hoàn toàn có thể xé rách từng tầng không gian trong đó, giống như Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lúc trước.

Thậm chí hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân từng bị nhốt trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn, đều có thể trực tiếp phá vỡ vô số không gian bên trong để hội hợp lại.

Chỉ là Không Gian Pháp Tắc tổng thể của Thiên Địa Mê Cung rất hoàn thiện, nên Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường không thể thoát khỏi đó mà thôi.

Hiện nay Hoàn Vũ Kỳ Bàn lại hoàn toàn khác.

Thiên Địa Mê Cung nhìn qua không có gì khác biệt so với trước, vẫn là từng tầng không gian chồng chất lên nhau.

Nhưng hiện tại mỗi một tầng không gian, pháp tắc trong đó đều vô cùng hoàn thiện và cường đại.

Hiện nay nếu mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân lại bị nhốt vào trong, bị phân cắt trong các không gian độc lập, tuyệt đối không thể hội hợp lại được nữa.

Đơn giản mà nói, Thiên Địa Mê Cung hiện nay, mỗi một tầng không gian gần như có uy năng tương đương với toàn bộ Hoàn Vũ Kỳ Bàn lúc trước.

Lão Quân trong tay có Thái Cực Đồ, mượn Thái Cực Đồ và các Chí Bảo không gian khác, cũng không dám thoát ra từ Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

"Đúng vậy!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng ngưng trọng gật đầu.

Ông ta và Chuẩn Đề hai người đã nhiều lần bị nhốt trong mê cung, nên là người rõ nhất về sự thay đổi uy năng của Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Ban đầu ông ta và Chuẩn Đề bị nhốt trong đó còn có thể cảm ứng lẫn nhau.

Hiện nay nếu lại bị nhốt vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn, chỉ cần không có

người ra tay cứu giúp, e rằng sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra.

Ít nhất là tầng không gian nhốt cây thần thiết thụ kia, Tiếp Dẫn Đạo Nhân cảm thấy mình cũng không có nắm chắc có thể xuyên thủng hoàn toàn.

Theo Thiên Địa Mê Cung không ngừng thu nhỏ, cây thần thiết thụ tuy vẫn đang không ngừng lớn lên.

Nhưng không gian nó đang ở cùng vô số không gian khác chồng chất lên nhau, biến mất.

Sau đó Thiên Địa Mê Cung biến mất, một tiểu kỳ bàn tinh xảo xuất hiện trong Hỗn Độn, bay về phía tay Hư Không Đạo Nhân. ...

"Sư Tôn uy vũ!" Thấy Dương Mi Đạo Nhân cùng thần thiết thụ đều bị thu vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn, Minh Hà Lão Tổ hưng phấn nói.

Sư Tôn quả nhiên là Sư Tôn thiên hạ vô địch.

Trước Thái Cổ, Dương Mi Đạo Nhân không phải đối thủ của Sư Tôn; sau Thái Cổ, cũng vẫn không phải đối thủ của Sư Tôn.

Bàn Vương và Trấn Nguyên Tử cũng đầy vẻ tươi cười.

"Hư Không Thánh Nhân quả thật thiên hạ vô song, không hổ là Thánh Nhân chưởng ác hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc." Trấn Nguyên Tử liên tục gật đầu nói.

Người trợ thủ mà Hồng Quân khó khăn lắm mới mời về, lại bị Hư Không Đạo Nhân trấn áp như vậy.

Sau này Hồng Hoang thế giới, chính là thiên hạ của Địa Đạo rồi.

Thân là Địa Đạo Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử tự nhiên cũng vô cùng vui mừng.

Trên mặt Hậu Thổ cũng lộ ra một tia cười, nhưng trong lòng lại có chút bất an.

Nàng luôn cảm thấy Dương Mi Đạo Nhân sẽ không đơn giản như vậy mà bị phong ấn.

Dù sao Dương Mi lúc trước còn có thể triệu hồi Thế Giới Thụ để trấn áp Địa Đạo bằng sức một mình.

Hậu Thổ tuy cũng cảm thấy Dương Mi Đạo Nhân chắc chắn không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân, nhưng cũng không nên dễ dàng như vậy mới phải. ...

"Vậy Dương Mi Đạo Nhân đã bị thu đi như vậy sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khó tin nói.

Chương 157

Lúc này vết thương trên mặt ông ta đã lành, thậm chí răng rụng cũng đã mọc ra.

Nhìn Dương Mi Đạo Nhân bị trấn áp như vậy, Nguyên Thủy có chút không dám tin.

Ông ta còn đang đợi Dương Mi trấn áp Hư Không Đạo Nhân hoặc hai người lưỡng bại câu thương đồng quy vu tận, để rồi ông ta báo thù Địa Đạo và những người khác.

Ai ngờ Dương Mi lại bị phong ấn đơn giản như vậy.

"Lão sư, chúng ta phải làm gì?" Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt buồn rầu, hỏi Hồng Quân.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân thật sự bị trấn áp, Hồng Quân Đạo Tổ dù thực lực có mạnh đến mấy cũng không địch lại sự liên thủ của Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân.

Thậm chí ngay cả một mình đối phó Hư Không Đạo Nhân cũng không chắc.

Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ không biểu cảm, chỉ có Tuyệt Tiên Kiếm sau lưng khẽ reo.

Nếu Hư Không Đạo Nhân thật sự ra tay với ông ta, ông ta sẽ liều chết một phen.

"Dương Mi làm gì dễ dàng bị trấn áp như vậy!" Hồng Quân nhìn biểu hiện của các đệ tử, bất mãn nói.

Đặc biệt là Chuẩn Đề Đạo Nhân, khiến Hồng Quân trong lòng vô cùng bất mãn.

Nếu không phải vì muốn làm suy yếu ảnh hưởng lực của Tam Thanh trong Hồng Hoang thế giới, ông ta đã không bồi dưỡng một kẻ phế vật.

"Lão sư, Dương Mi không bị thu đi sao?" Lão Quân vịn Biển Quải có chút nghi ngờ hỏi.

"Cứ xem đi!" Hồng Quân mặt đầy thờ ơ nói, các vị Thánh Nhân tuy trong lòng kinh ngạc, nhưng cũng đành nén xuống.

Một bên khác.

"Sư Tôn không sao chứ?" Minh Hà Lão Tổ nhìn Hư Không Đạo Nhân đứng bất động tại chỗ, có chút nghi ngờ nói.

"Không đúng, Dương Mi Đạo Nhân không bị thu vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn." Hậu Thổ sắc mặt thay đổi, thấp giọng nói.

Quả nhiên, chỉ thấy một đóa thanh liên trong Hỗn Độn trước mặt Hư Không Đạo Nhân mọc ra.

Sau đó thanh liên nở rộ, Dương Mi Đạo Nhân từ trong đó bước ra.

Khô Vinh Thần Trượng lại đánh về phía Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân đã sớm có chuẩn bị, Hỗn Độn Chung vẫn luôn lơ lửng trên đỉnh đầu, vững chắc bảo hộ ông ta.

Sau khi Thế Giới Thụ kia bị đánh nát trong Hồng Hoang thế giới, Dương Mi Đạo Nhân biến mất nhưng không chết.

Hư Không Đạo Nhân liền biết tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên không dễ đối phó như vậy.

Pháp Tắc Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, có xu thế biến pháp tắc trong cơ thể thành thực thể, chuyển hóa thành Đại Đạo.

Giống như vừa rồi Hư Không Đạo Nhân rõ ràng dùng Thiên Địa

Mê Cung trói Dương Mi Đạo Nhân.

Nhưng Dương Mi đã nhân lúc Thiên Địa Mê Cung chưa thu lại triệt để, trực tiếp mượn Mộc Chi Pháp Tắc có mặt khắp nơi trong Hỗn Độn để trốn thoát.

Nơi đáng sợ của Pháp Tắc Thánh Nhân từ Thất Trọng Thiên trở lên, là có một phần đặc tính của Đại Đạo Pháp Tắc.

Đương nhiên, nếu Dương Mi Đạo Nhân bị Hoàn Vũ Kỳ Bàn triệt để thu vào trong.

Thì trong kỳ bàn, ngoại trừ Không Gian Pháp Tắc thuần túy, không có bất kỳ pháp tắc nào khác tồn tại.

Khi đó Dương Mi Đạo Nhân cũng không thể thoát khỏi đó, chỉ có thể ngoan ngoãn bị Hư Không Đạo Nhân phong ấn.

Nhưng với mức độ chưởng ác pháp tắc của ông ta, Hư Không Đạo Nhân cũng khó phong ấn được ông.

"Ong!

Ong!

Ong!"...

Dương Mi Đạo Nhân không ngừng vung Khô Vinh Thần Trượng về phía Hư Không Đạo Nhân, đánh vào Hỗn Độn Chung khiến nó vang lên "ong ong".

Dương Mi biết Hư Không Độn Chung có Hỗn Độn Chung hộ thể, thần trượng khó có thể trực tiếp đánh trúng.

Nhưng uy lực của thần trượng vốn không phải là công kích trực diện, mà là lực pháp tắc ẩn chứa trong đó.

Theo thần trượng không ngừng đánh tới, khí tức của Hư Không Đạo Nhân đã suy giảm với tốc độ rõ rệt.

Nơi mạnh nhất của Khô Vinh Thần Trượng, chính là Khô Vinh Chi Biến!

Khô Vinh Chi Đạo, vốn là một trong những căn bản của Pháp Tắc hệ Mộc.

Trong Khô Vinh Thần Trượng, ẩn chứa Khô Vinh Pháp Tắc của Mộc Chi Đại Đạo.

Khô Vinh Thần Trượng, kiện Hỗn Độn Linh Bảo này, vốn là Hỗn Độn Linh Bảo thích hợp nhất cho Pháp Tắc Thánh Nhân hệ Mộc.

Một đầu của Khô Vinh Thần Trượng đại biểu cho sự "Vinh" (sống), sinh sôi không ngừng, sinh cơ bất diệt.

Bất luận bị thương nặng đến đâu, chỉ cần được mặt "Vinh" chạm vào, thương thế sẽ từ từ khôi phục.

Một đầu "Khô" đại biểu cho sự hủy diệt, lá rụng cành khô, sinh cơ đoạn tuyệt.

Dùng đầu "Khô" để đánh người, sẽ khiến sinh cơ đối thủ không ngừng bị mài mòn, héo mòn như cỏ dại.

Tiên nhân trường sinh, Thánh Nhân bất hủ, cũng sẽ bị mạt diệt Nguyên Thần, nhục thân và pháp lực không ngừng.

Đương nhiên, còn liên quan đến tu vi của người nắm giữ.

Chủ nhân Hỗn Độn Linh Bảo tu vi càng cao, uy năng của Hỗn Độn Linh Bảo cũng càng mạnh.

Đây là nguyên nhân khiến Hỗn Độn Linh Bảo trân quý hơn Tiên Thiên Linh Bảo vô số lần.

Sức mạnh của Tiên Thiên Linh Bảo thông thường đều có giới hạn, phần lớn không có tác dụng trong đối chiến cấp Thánh Nhân, căn bản không thể chịu đựng được sức mạnh cường đại của Thánh Nhân.

Phần lớn Tiên Thiên Linh Bảo nếu không cần chủ nhân có tu vi quá cao để phát huy uy lực tuyệt đối, thì uy năng linh bảo thường có giới hạn.

Chỉ có số ít Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vô cùng trân quý, mới có thể tùy theo tu vi chủ nhân mà uy lực càng phát mạnh mẽ.

Ví như Tru Tiên Kiếm, Lục Hồn Phiên của Thông Thiên Giáo Chủ, Chư Thiên Khánh Vân của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Tháp của Lão Quân vân vân.

Đương nhiên, trong số đó tiêu biểu nhất tự nhiên là ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên và Thái Cực Đồ.

Với tu vi của Dương Mi Đạo Nhân ngự sử Khô Vinh Thần Trượng, cho dù là Thiên Đạo Thánh Nhân hay Địa Đạo Thánh Nhân bình thường cũng không đỡ nổi vài gậy mà suy yếu đi.

Hư Không Đạo Nhân nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, hai đại Pháp Tắc Chi Vương.

Cũng vẫn không thể hoàn toàn tránh khỏi sự công kích của khô diệt chi lực trong Khô Vinh Thần Trượng.

Đương nhiên Dương Mi Đạo Nhân muốn khiến y triệt để suy yếu thì cũng không dễ dàng như vậy.

Chỉ là dưới sự công kích như mưa bão của Dương Mi Đạo Nhân, khí tức của Hư Không Đạo Nhân đã giảm xuống từng chút một.

"Khí tức của Hư Không có chút bất thường!" Hậu Thổ vẫn luôn chú ý Hư Không Đạo Nhân, là người đầu tiên phát hiện ra sự bất thường.

Trong mắt Hậu Thổ, mỗi lần Khô Mộc Thần Trượng công kích, khí tức của Hư Không Đạo Nhân đều suy yếu đi một phần.

Với tu vi khủng bố, nhục thân và Nguyên Thần bất hủ của Hư Không Đạo Nhân, một chút khí tức suy yếu ban đầu vốn không rõ ràng.

Nhưng dưới sự công kích không ngừng, dù chỉ ở mức độ rất nhỏ, Hậu Thổ đã nhanh chóng phát hiện khí tức của Hư Không Đạo Nhân giảm đi không ít.

Không lâu sau, ngay cả Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, thậm chí Bàn Vương cũng phát hiện ra sự bất thường của Hư Không Đạo Nhân.

Lúc này, dưới sự công kích không ngừng của Khô Mộc Thần Trượng trong tay Dương Mi Đạo Nhân, khí tức của Hư Không Đạo Nhân đã nhanh chóng giảm đi một nửa.

"Cây Khô Vinh Thần Trượng kia!" Hậu Thổ nhìn chằm chằm Khô Vinh Thần Trượng trong tay Dương Mi Đạo Nhân, nghiêm trọng nói.

Khi Dương Mi Đạo Nhân lần đầu tiên lấy ra Khô Vinh Thần Trượng, những người có mặt đều không phát hiện điều bất thường.

Nhưng sau khi Dương Mi Đạo Nhân ra tay một lần, Hư Không Đạo Nhân liền trực tiếp độn nhập Không Gian Loạn Lưu.

Mới khiến Hậu Thổ và Hồng Quân cùng những người khác phát hiện ra điều bất thường.

Chỉ là với tu vi của Hậu Thổ và Hồng Quân, hai người cũng không nhìn ra Khô Vinh Thần Trượng rốt cuộc mạnh ở chỗ nào.

Còn về Lão Quân, Nguyên Thủy, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, những Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân này thì càng không nhìn ra được.

Mãi cho đến khi Hư Không Đạo Nhân tái xuất hiện, bị Khô Vinh Thần Trượng công kích kịch liệt, khí tức không ngừng suy yếu.

Những người đó mới hiểu được sự khủng bố của Khô Vinh Thần Trượng.

Người bị Thần Trượng đánh trúng, nhục thân, pháp lực và Nguyên Thần sẽ cùng suy yếu.

Ngay cả với tu vi của Hư Không Đạo Nhân, cộng thêm Hỗn Độn Chung – loại Chí Bảo Tiên Thiên bất bại, cũng không thể chống đỡ.

"Sư Tôn vì sao không tránh đi?" Minh Hà Lão Tổ có chút sốt ruột hỏi.

Lúc này, khí tức toàn thân Hư Không Đạo Nhân đã suy yếu một nửa.

Hỗn Độn Chung vốn lơ lửng trên đỉnh đầu y, dưới sự công kích của Dương Mi Đạo Nhân vẫn bất động, nay cũng bắt đầu hơi dao động.

Chỉ là Minh Hà cũng không rõ vì sao Hư Không Đạo Nhân lại không chút né tránh.

Phải biết rằng, với tư cách là Thánh Nhân khống chế Thời Không Pháp Tắc, nếu Hư Không Đạo Nhân né tránh, Dương Mi Đạo Nhân tuyệt đối không thể đánh trúng.

Giống như vừa rồi Hư Không Đạo Nhân độn nhập Thời Không Loạn Lưu, Dương Mi Đạo Nhân liền không có biện pháp nào.

"Không rõ, có lẽ Hư Không có tính toán." Hậu Thổ lắc đầu, trên khuôn mặt tuyệt mỹ cũng lộ ra một tia lo lắng.

Khô Vinh Thần Trượng quả thật cường đại, quỷ dị và khủng bố.

Với tu vi của Hư Không, cộng thêm Hỗn Độn Chung cùng các Tiên Thiên Chí Bảo khác, khí tức đều không thể tránh khỏi sự hao tổn.

Nếu là Thánh Nhân khác, e rằng dưới sự công kích như vậy, đã

sớm suy yếu đến thê thảm rồi.

Trấn Nguyên Tử và Bàn Vương cũng lộ vẻ sốt ruột, đồng thời kinh ngạc không thôi trước sức mạnh của Khô Vinh Thần Trượng.

Một gậy mà đánh trúng thân thể, e rằng đã vẫn lạc rồi.

"Quả không hổ danh Hỗn Độn Linh Bảo!" Lão Quân nhìn Hư Không Đạo Nhân không ngừng suy yếu mà thở dài một tiếng.

Thậm chí y cảm thấy Khô Vinh Thần Trượng còn lợi hại hơn cả Thái Cực Đồ một chút.

Chương 158

Chỉ là không rõ rốt cuộc là vì tu vi của Dương Mi Đạo Nhân cao thâm, hay Khô Vinh Thần Trượng quả thật quá lợi hại.

Bởi lẽ, uy lực của Thái Cực Đồ trong tay Hư Không Đạo Nhân, hầu như cũng không kém gì Khô Vinh Thần Trượng.

Ban đầu y không mấy xem trọng Khô Vinh Thần Trượng, bởi lẽ uy lực của Thần Trượng trông có vẻ không mạnh.

Xa xa không thể sánh bằng Hoàn Vũ Kỳ Bàn, cũng là Hỗn Độn Linh Bảo.

Nhưng hiện tại xem ra, Khô Vinh Thần Trượng không hề thua kém Hoàn Vũ Kỳ Bàn chút nào.

Quả nhiên không có bất kỳ kiện Hỗn Độn Linh Bảo nào là vật phàm.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng đầy vẻ ngưng trọng.

Năng lực của Khô Vinh Thần Trượng quả thật không thể tưởng tượng nổi, ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay y cũng không biết có thể ngăn cản hiệu quả của Khô Vinh Thần Trượng không.

Tạo Hóa Ngọc Điệp quả thật là Hỗn Độn Chí Bảo không tệ, mạnh hơn Khô Vinh Thần Trượng không ít.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại đội Hỗn Độn Chung, Chí Bảo Hỗn Độn phân hóa ra, lại càng nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, hai đại Pháp Tắc Chi Vương.

Nhưng nhìn dáng vẻ của Hư Không Đạo Nhân, y lại căn bản không thể chống cự được khô cạn chi lực trong Khô Vinh Thần Trượng.

Trong lòng Hồng Quân cũng có chút nghi ngờ rằng việc triệu hồi Dương Mi Đạo Nhân về Hồng Hoang Thế Giới không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Dù sao nếu ngay cả Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không cản được hiệu quả của Khô Vinh Thần Trượng, y thật sự chưa chắc là đối thủ của Dương Mi Đạo Nhân.

Huống hồ trong tay đối phương còn có Thế Giới Thụ Chủng Tử khủng bố vô cùng kia.

"Thực lực của Hư Không Đạo Nhân đã suy yếu không ít, nếu cứ suy yếu nữa, y sẽ bị đánh chết trực tiếp." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Hư Không Đạo Nhân không ngừng suy yếu mà đầy vẻ hưng phấn nói.

"Xem trận chiến này, rốt cuộc Dương Mi Đại Tiên kỹ nghệ cao hơn một bậc a." Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng vô cùng hưng phấn, thậm chí còn dùng tôn xưng với Dương Mi.

Lúc này, phe Thiên Đạo gồm Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Lão Quân đều có chút vui mừng.

Bởi lẽ nhìn thấy Hư Không Đạo Nhân sắp thất bại, thậm chí thân vẫn, uy hiếp từ Địa Đạo đã nhỏ đi rất nhiều.

"Hư Không Đạo Nhân vì sao không tránh?" Thông Thiên Giáo Chủ không hiểu hỏi.

Với biểu hiện vừa rồi của Hư Không Đạo Nhân, không nên là không thể tránh được a.

Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mấy người nghe câu nói đó, nụ cười trên mặt đều cứng lại.

Quả thật, Hư Không Đạo Nhân đứng đó chịu đòn, thật sự quá quỷ dị.

Khô Vinh Thần Trượng đánh vào Hỗn Độn Chung, không đánh trúng thân thể, nhưng khí tức của y quả thật đang suy yếu a.

"Có lẽ có âm mưu gì đó chăng?" Hồng Quân Đạo Tổ thản nhiên nói.

Nhưng nói thật, y cũng không rõ Hư Không Đạo Nhân vì sao không tránh.

Sức mạnh của Hư Không Đạo Nhân đang liên tục suy yếu, khoảng cách với Dương Mi Đạo Nhân ngày càng xa.

Có át chủ bài, dưới sự chênh lệch thực lực to lớn, cũng chưa chắc có ích.

Lão Quân, Thông Thiên, Nữ Oa mấy người gật đầu, cũng chỉ có khả năng này.

"Hư Không, xem ra ngươi thua rồi!" Dương Mi Đạo Nhân nói với Hư Không Đạo Nhân trước mặt, đồng thời Khô Mộc Thần Trượng trong tay y tiếp tục công kích.

Lúc này tu vi của Hư Không Đạo Nhân đã suy yếu gần như chỉ còn một phần ba.

Ngay cả Hỗn Độn Chung trên đỉnh đầu, cũng bị Khô Vinh Thần Trượng đánh cho dao động kịch liệt, tựa hồ như sắp bay ra ngoài bất cứ lúc nào.

Thấy Hư Không Đạo Nhân không tránh không né, trong lòng Dương Mi Đạo Nhân cũng nghi ngờ không biết có âm mưu gì không.

Ban đầu Dương Mi Đạo Nhân chỉ định đánh vài gậy rồi bỏ đi, tìm cơ hội lại đánh thêm vài gậy.

Liên tục suy yếu thực lực của Hư Không Đạo Nhân, đợi đến khi tích tiểu thành đại, thực lực Hư Không Đạo Nhân suy yếu đến một

mức độ nhất định thì lại một đòn tất sát.

Nhưng Dương Mi Đạo Nhân lại phát hiện Hư Không Đạo Nhân căn bản không tránh né, chỉ đứng yên tại chỗ mặc y công kích.

Cơ hội tốt như vậy Dương Mi tự nhiên sẽ không bỏ qua, nhưng trong lòng y vẫn âm thầm cảnh giác.

Một khi có biến, y sẽ độn tẩu bất cứ lúc nào, mãi cho đến khi Hư Không Đạo Nhân chỉ còn một phần ba thực lực, Dương Mi Đạo Nhân mới yên tâm.

Thực lực của y và Hư Không Đạo Nhân không chênh lệch quá xa, về tu vi còn cao hơn một chút.

Nay thực lực của Hư Không Đạo Nhân chỉ còn một phần ba, dù nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc hai đại chí tôn Pháp Tắc, y cũng không thể là đối thủ của Dương Mi.

Trước thực lực tuyệt đối, âm mưu quỷ kế không có bất kỳ tác dụng nào.

"Vậy sao?" Trên mặt Hư Không Đạo Nhân hiện lên một nụ cười thần bí.

"Đương nhiên, với thực lực hiện tại của ngươi mà đòi đấu với ta sao!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn nụ cười trên mặt Hư Không Đạo Nhân, trong lòng hơi chùng xuống.

Nhưng thực lực của Hư Không Đạo Nhân trước mắt quả thật đã suy yếu không ít, không thể giả được.

"Ngươi nhìn xung quanh xem?" Hư Không Đạo Nhân thản nhiên nói.

Từng đạo Không Gian Pháp Tắc đan xen dọc ngang hiện ra quanh hai người, dần dần tiến lại gần, không ngừng thu hẹp.

Chính là Thiên Địa Mê Cung mà Dương Mi Đạo Nhân vừa thấy.

"Hoàn Vũ Kỳ Bàn?" Dương Mi Đạo Nhân cười lạnh một tiếng: "Ngươi vẫn luôn bất động, lén lút bố trí Hoàn Vũ Kỳ Bàn xa như vậy, sau đó thu lại muốn phong ấn ta không thành?" Dương Mi Đạo Nhân thở dài nói: "Hư Không, ngươi thật sự không biết tu vi Thất Trọng Thiên đại biểu cho điều gì sao, một chiêu đó với ta vô dụng thôi." Nói xong, Dương Mi Đạo Nhân thử câu thông Mộc Chi Pháp Tắc trong Vô Biên Hỗn Độn.

Nhưng sau đó y liền biến sắc, không thể cảm nhận được Mộc Chi Pháp Tắc trong khu vực này, Hoàn Vũ Kỳ Bàn rõ ràng chưa thu hẹp lại mà.

"Không cảm ứng được Mộc Chi Pháp Tắc sao, ngươi nghĩ ta sẽ để ngươi dùng cùng một chiêu đào thoát hai lần sao?" Trên mặt Hư Không Đạo Nhân lộ ra một nụ cười trào phúng.

Sau đó một đạo kim sắc cầu vồng phá vỡ Vô Biên Hỗn Độn, bắc vào Hoàn Vũ Kỳ Bàn, vững chắc trấn áp tất cả trừ Không Gian Pháp Tắc tại đây.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn và Thái Cực Đồ đều là Chí Bảo hệ Không Gian, nhưng sở trường lại hoàn toàn khác nhau.

Không Gian Pháp Tắc trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn lấy mê hoặc và phong ấn làm chủ, không gian trùng trùng điệp điệp đủ để phong ấn tất cả.

Thái Cực Đồ, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo, là bảo bối do Chí Bảo Hỗn Độn hóa thành, lại càng bá đạo hơn nhiều.

Xuyên qua tất cả, trấn áp tất cả, hầu như bất kỳ thời không nào cũng không thể ngăn cản Thái Cực Đồ xuyên qua.

Dưới sự trấn áp của Thái Cực Kim Kiều, trừ Không Gian Pháp

Tắc, tất cả các Pháp Tắc khác đều bị xua đuổi.

Lòng Dương Mi Đạo Nhân chùng xuống, trong khu vực này, y chỉ có thể dùng Mộc Chi Pháp Tắc mà bản thân cảm ngộ, căn bản không thể mượn Pháp Tắc Chi Lực trong Hỗn Độn.

Như vậy, y thật sự có thể bị nhốt ở đây.

"Không mượn Mộc Chi Pháp Tắc thì sao?" Dương Mi Đạo Nhân lạnh lùng nói: "Với thực lực như bây giờ của ngươi, ta lấy lực phá cục, Hoàn Vũ Kỳ Bàn làm sao có thể phong trụ ta?" Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân đều giống nhau.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn quả thật lợi hại, nhưng năng lực của Hỗn Độn Linh Bảo đều liên quan đến thực lực của chủ nhân.

Với thực lực Hư Không Đạo Nhân hiện giờ chỉ còn một phần ba, nếu chỉ động dụng sức mạnh bản thân, lấy lực phá cục, Hoàn Vũ Kỳ Bàn cũng không phong ấn nổi.

Dù sao, thực lực bản thân mới là căn bản của tất cả.

Nào ngờ Hư Không Đạo Nhân nghe câu đó, lại cất tiếng cười dài.

"Dương Mi, lẽ nào ngươi quên Pháp Tắc khác mà ta nắm giữ sao?" "Pháp Tắc khác, Thời Gian Pháp Tắc!" Trong lòng Dương Mi Đạo Nhân, tuy không hiểu ý của Hư Không Đạo Nhân là gì, nhưng trong lòng lại dâng lên một dự cảm không lành.

"Thời Gian Hồi Tố!" Theo tiếng nói hạ xuống, Hư Không Đạo Nhân trực tiếp phát động Thời Gian Pháp Tắc trong cơ thể.

Một dòng Thời Gian Trường Hà nhỏ bé từ trong cơ thể y chảy ra, xông vào trong Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung chấn động, một cỗ sức mạnh thời gian cực kỳ cường đại được Hỗn Độn Chung phóng đại, giải phóng ra.

Nhưng cỗ sức mạnh này không phải hướng về Dương Mi Đạo Nhân, mà là hướng về Hư Không Đạo Nhân.

"Hư Không, ngươi làm gì?" Nhìn động tác của Hư Không Đạo Nhân, trong lòng Dương Mi Đạo Nhân càng thêm bất an.

Y vừa lớn tiếng chất vấn, đồng thời cũng không màng tiếp tục đối phó Hư Không Đạo Nhân.

Y vội vàng ném Khô Vinh Thần Trượng trong tay lên trên, muốn nhân lúc Thiên Địa Mê Cung chưa triệt để thu hẹp mà thoát ra ngoài trước.

Nếu Hư Không Đạo Nhân quả thật chỉ có thực lực hiện tại, thì khi Hoàn Vũ Kỳ Bàn khép lại, y cũng hoàn toàn có thể thoát ra.

Nhưng Dương Mi Đạo Nhân lo lắng Hư Không Đạo Nhân có gian trá, chuẩn bị thoát ra trước.

Dù sao với thực lực Hư Không Đạo Nhân chỉ còn một phần ba, chỉ cần thoát ra thì vẫn dễ đối phó.

"Hai người làm gì vậy?" Bên phe Thiên Đạo chúng Thánh, Hồng Quân và những người khác nhìn động tác của Dương Mi Đạo Nhân và Hư Không Đạo Nhân đều hoang mang không hiểu.

Khi Hoàn Vũ Kỳ Bàn đột nhiên xuất hiện vây quanh hai người, họ mới hiểu vì sao Hư Không Đạo Nhân lại bất động tại chỗ.

Hóa ra là nhân cơ hội này để nhốt Dương Mi Đạo Nhân vào trong.

Nhưng sau đó, đừng nói Hư Không Đạo Nhân sử dụng Thời Gian Pháp Tắc, Dương Mi Đạo Nhân lại đang muốn đào thoát ra ngoài.

"Với thực lực hiện tại của Hư Không Đạo Nhân, Hoàn Vũ Kỳ Bàn căn bản không thể nhốt được Dương Mi Đạo Nhân.

Vì sao lại kinh hoảng như vậy?" Lão Quân khẽ vuốt chòm râu bạc,

nghi hoặc hỏi.

Y từng bị Hư Không Đạo Nhân dùng Hoàn Vũ Kỳ Bàn vây khốn vài lần, nhưng mỗi lần đều mượn Thái Cực Đồ để thoát ra.

Đó là trong tình huống thực lực không bằng Hư Không Đạo Nhân.

Tu vi của Dương Mi Đạo Nhân lại trên Hư Không Đạo Nhân, huống chi thực lực Hư Không Đạo Nhân hiện giờ chỉ còn một phần ba.

Dương Mi Đạo Nhân không có Tiên Thiên Chí Bảo như Thái Cực Đồ, Hoàn Vũ Kỳ Bàn cũng hoàn toàn không thể nhốt được mới phải.

Dù sao Khô Vinh Thần Trượng trong tay y cũng không yếu hơn Thái Cực Đồ, tuy là Hỗn Độn Linh Bảo nhưng không phải hệ Không Gian.

Nhưng lại vô cùng khế hợp với Mộc Chi Đại Đạo trong cơ thể Dương Mi Đạo Nhân, có thể phát huy uy lực càng cường đại hơn.

Hồng Quân nhìn chằm chằm chiến trường của Dương Mi Đạo Nhân và Hư Không Đạo Nhân, nội tâm rục rịch.

Với thực lực hiện tại của Hư Không Đạo Nhân, nếu y cũng ra tay, tuyệt đối có cơ hội trọng thương y.

Sự dụ hoặc như vậy quá lớn, đến mức Hồng Quân hầu như không nhịn được muốn lập tức động thủ.

Tuy rằng lúc này nhìn Dương Mi Đạo Nhân tu vi có vẻ cao hơn một chút.

Nhưng trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ, Hư Không Đạo Nhân nắm giữ Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc hai đại Pháp Tắc Chi Vương, uy hiếp càng lớn hơn nhiều.

Chương 159

Đặc biệt là tốc độ tu luyện của Hư Không Đạo Nhân thật sự quá nhanh.

Nắm giữ hai đại chí tôn Pháp Tắc mà tu luyện nhanh như vậy, trong mắt Hồng Quân, nếu không nhân cơ hội này áp chế Hư Không Đạo Nhân.

Một khi Hư Không Đạo Nhân cũng đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, thì y sẽ không còn một chút cơ hội nào.

Vừa chuẩn bị ra tay, Hồng Quân cảm giác có một đạo khí tức yếu ớt như có như không đang nhìn chằm chằm.

Hồng Quân nhìn qua, quả nhiên ở một bên khác Hậu Thổ đang như có điều suy nghĩ mà nhìn.

Rõ ràng một khi y ra tay, Hậu Thổ chắc chắn cũng sẽ lập tức ra tay.

Tuy Hậu Thổ không phải đối thủ của y, nhưng có thể quấn chân một lát.

Một khi để Hư Không Đạo Nhân cảnh giác, y hoàn toàn có thể thoát ly chiến trường, mang theo Hậu Thổ, Minh Hà mấy người trở về Hồng Hoang Đại Lục.

Vì không còn cơ hội ra tay tốt, Hồng Quân cũng đành phải cố gắng kiềm chế.

Không chỉ Thiên Đạo Thánh Nhân hiện tại không hiểu tình huống trên trường, ngay cả Hậu Thổ, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử cùng những người khác trong lòng đều vô cùng khó hiểu.

Dưới sự công kích không ngừng của Khô Vinh Thần Trượng kia, vốn dĩ nhìn thấy khí tức của Hư Không Đạo Nhân đang không ngừng suy yếu.

Nhưng đột nhiên Hoàn Vũ Kỳ Bàn hiện thân, Dương Mi Đạo Nhân lại như muốn đào thoát.

Nhưng bất luận vì nguyên nhân gì, nhìn cục diện trên trường quả thật sắp nghịch chuyển rồi.

"Sư Tôn quả nhiên đang dụ Dương Mi Đạo Nhân mắc bẫy, nếu không với tu vi của Sư Tôn, lẽ nào lại đứng đó chịu đòn." Minh Hà Lão Tổ chợt như bừng tỉnh đại ngộ nói.

"Thời Gian Hồi Tố!" Dưới sự thao túng của Hư Không Đạo Nhân, sức mạnh thời gian cường đại được Hỗn Độn Chung gia trì, trực tiếp tác dụng lên thân y.

Chỉ thấy quanh Hư Không Đạo Nhân lấp lánh vầng sáng mờ ảo, trên thân y, thời gian dường như đang không ngừng đảo lùi.

Cùng với thời gian không ngừng đảo lùi, khí tức trên người Hư Không Đạo Nhân cũng không ngừng mạnh lên, trong khoảnh khắc đã khôi phục trạng thái đỉnh phong.

"Dương Mi, ngươi nghĩ có thể thoát ra được sao?" Chỉ trong khoảnh khắc, tu vi mà Dương Mi Đạo Nhân vất vả nửa ngày suy yếu đã bị Hư Không Đạo Nhân phục hồi ngay lập tức.

Chỗ khủng bố của Thời Gian Pháp Tắc là, Hư Không Đạo Nhân dùng phương thức Thời Gian Hồi Tố, trực tiếp phục hồi trạng thái của y về đỉnh phong nhất.

"Làm sao có thể?" Dương Mi Đạo Nhân nhìn khí tức của Hư Không Đạo Nhân không hề suy yếu, không thể tin nổi mà nói.

Vừa rồi dưới sự công kích, thực lực của Hư Không Đạo Nhân rõ

ràng đang không ngừng suy yếu, nhưng giờ lại phục hồi trong khoảnh khắc.

Thời Gian Pháp Tắc có một loại năng lực, có thể điều chỉnh trạng thái của bản thân thông qua dòng chảy thời gian.

Nhưng lúc này Dương Mi Đạo Nhân không kịp cảm thán nữa rồi.

Nếu thực lực của Hư Không Đạo Nhân ở trạng thái đỉnh phong, thì bây giờ y vô cùng nguy hiểm.

Trong tình thế cấp bách, Dương Mi Đạo Nhân thôi động Khô Vinh Thần Trượng trong tay, đồng thời bước một bước muốn đi về phía biên duyên Thiên Địa Mê Cung.

Hiện tại thực lực của Hư Không Đạo Nhân không hề suy yếu, Thiên Địa Mê Cung lại đã vây quanh y.

Lại thêm có Thái Cực Đồ trấn áp tất cả, xua tan toàn bộ Pháp Tắc khác.

Một khi bị phong ấn trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn, y cũng không có Mộc Chi Pháp Tắc để thoát ly phong ấn.

Thân trượng màu xanh lá của Khô Vinh Thần Trượng, phiến lá xanh kia nhanh chóng sinh trưởng, vươn ra xung quanh, muốn chống đỡ Thiên Địa Mê Cung.

Đồng thời dưới chân Dương Mi Đạo Nhân cũng không dừng, một bước vượt qua ức vạn dặm cự ly, chạy về phía ngoài Thiên Địa Mê Cung.

"Ngươi đi được sao?" Hư Không Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, đã tốn bao nhiêu tâm tư, làm sao có thể để Dương Mi Đạo Nhân đi mất như vậy.

"Khốn!" Không Gian Pháp Tắc không ngừng kéo dài, Dương Mi

Đạo Nhân có đi nhanh đến mấy cũng không bằng tốc độ mở rộng không gian.

Dương Mi Đạo Nhân sắp bị cả Thiên Địa Mê Cung vây khốn.

"Đi!" Trong tình thế cấp bách, Dương Mi Đạo Nhân vội vàng ném Khô Vinh Thần Trượng trong tay ra ngoài.

Khô Vinh Thần Trượng là Bản Mệnh Pháp Bảo, gần như một Thân Ngoại Hóa Thân.

Chỉ cần Khô Vinh Thần Trượng bay ra ngoài, nội ứng ngoại hợp, y cũng chưa chắc không có cơ hội chạy thoát.

Ông!

Nhìn thấy Khô Vinh Thần Trượng sắp bay ra ngoài, Hỗn Độn Chung lại vang lên.

Tiếng chuông thanh việt mang theo sức mạnh thời gian, truyền lên Khô Vinh Thần Trượng.

Khô Vinh Thần Trượng vừa đến biên duyên Thiên Địa Mê Cung lập tức khựng lại, sau đó bị phong ấn vào.

Khô Vinh Thần Trượng tuy cũng là Hỗn Độn Linh Bảo đỉnh cấp, nhưng sở trường là Thần Thông hệ Mộc, Khô Vinh Chi Lực.

Không có Dương Mi Đạo Nhân thao túng, làm sao chống lại Hỗn Độn Chung cùng các Chí Bảo thời gian khác.

Sau đó Thiên Địa Mê Cung triệt để khép lại, Dương Mi Đạo Nhân trong đó tả xung hữu đột.

Với thực lực của Dương Mi Đạo Nhân, hầu như có thể phá nát tất cả không gian, từng tầng không gian trong Thiên Địa Mê Cung bị phá nát.

Nhưng từng tầng không gian trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn không biết có

bao nhiêu tầng, Dương Mi Đạo Nhân phá vỡ một tầng, luôn có một tầng mới.

Nếu không có Hư Không Đạo Nhân thao túng, Hoàn Vũ Kỳ Bàn có thể thật sự bị phá vỡ.

Nhưng có Không Gian Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân gia trì, lại càng có Thái Cực Đồ ổn định thời không trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Ngay cả với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên của Dương Mi Đạo Nhân, cũng không thể xông ra khỏi đó.

"Thời Gian Pháp Tắc có thể dùng như vậy sao?" Hồng Quân cũng không thể giữ vẻ mặt bình tĩnh, trên khuôn mặt không chút gợn sóng cũng tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Còn về Lão Quân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cùng những người khác, lại càng không biết nên hình dung sự chấn kinh trong lòng như thế nào.

Nhìn thấy Dương Mi Đạo Nhân đại phát thần uy, làm suy yếu thực lực của Hư Không Đạo Nhân chỉ còn một phần ba.

Lại bị Hư Không Đạo Nhân dùng một chiêu "Thời Gian Hồi Tố" mà trực tiếp khôi phục thực lực bản thân về trạng thái đỉnh phong.

Chẳng phải, đối địch với Hư Không Đạo Nhân, trừ phi một chiêu đánh giết hoặc trọng thương khiến y mất đi năng lực phản kháng.

Nếu không, thực lực của Hư Không Đạo Nhân vĩnh viễn có thể duy trì ở trạng thái đỉnh phong?

Nhưng với tu vi của Hư Không Đạo Nhân, cộng thêm sức mạnh của hai đại Pháp Tắc Chi Vương.

Ai trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới có thể một chiêu đánh giết y?

Đừng nói Hồng Hoang Thế Giới, trong Vô Biên Hỗn Độn, có cường giả nào như vậy sao?

Có thể một đòn đánh chết Pháp Tắc Thánh Nhân nắm giữ Thời Không Pháp Tắc, lại tu luyện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Lục Trọng Thiên.

E rằng chỉ có Đại Đạo Thánh Nhân trong truyền thuyết, hoặc tồn tại đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên, mới có khả năng như vậy.

Loại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tu luyện Pháp Tắc đó cũng phải là loại Pháp Tắc cực kỳ cường đại mới có một tia khả năng nhỏ nhoi như vậy.

Lúc này, Thiên Địa Mê Cung đang không ngừng thu nhỏ, dần dần hiện ra nguyên hình Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Một khi Thiên Địa Mê Cung biến thành Hoàn Vũ Kỳ Bàn, thì điều đó đại biểu cho Dương Mi Đạo Nhân đã bị triệt để phong ấn.

"Sư Tôn, con có nên ra tay không?" Lão Quân nghiêm mặt truyền âm cho Hồng Quân nói.

Trong lòng y vô cùng rõ ràng, nếu Dương Mi Đạo Nhân thật sự bị Hư Không Đạo Nhân triệt để phong ấn.

Với thực lực Hư Không Đạo Nhân hiện giờ, Hồng Quân Đạo Tổ tuyệt đối không phải đối thủ, huống hồ Địa Đạo còn có Hậu Thổ.

Đến lúc đó ra tay quá không giảng quy củ, cũng không màng nhiều như vậy nữa.

Chuyện liên quan đến sự tồn vong của Thiên Đạo chư Thánh, sao có thể giảng quy củ như vậy.

Hồng Quân trầm mặc một lát, cuối cùng khẽ gật đầu.

Với Dương Mi Đạo Nhân chỉ là hợp tác trên bề mặt, Hồng Quân tuyệt đối không cho phép Dương Mi Đạo Nhân lúc đó bị phong ấn.

Dù sao trong lòng y, tốt nhất là Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân lưỡng bại câu thương.

Dù không phải Dương Mi Đạo Nhân thân vẫn, cũng phải khiến Hư Không Đạo Nhân không có khả năng ra tay nữa.

Nhưng hiện nay Dương Mi Đạo Nhân bị phong ấn, Hư Không Đạo Nhân lại hào phát vô tổn, đây là kết cục không thể chấp nhận đối với phe Thiên Đạo.

"Sư Tôn đã thành công rồi!" Bàn Vương nhìn Thiên Địa Mê Cung dần thu nhỏ, sự giãy giụa của Dương Mi Đạo Nhân ngày càng yếu, hưng phấn nói.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người cũng liên tục gật đầu, mặt đầy ý cười.

"Cẩn thận, Hồng Quân có thể ra tay bất cứ lúc nào!" Trên mặt Hậu Thổ cũng lộ ra nụ cười, nhưng trong lòng cũng âm thầm đề phòng.

Y không tin với bản tính của Hồng Quân, sẽ đứng yên nhìn Dương Mi Đạo Nhân bị phong ấn đơn giản như vậy.

Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và Bàn Vương vốn đang hưng phấn nghe lời Hậu Thổ, cũng hơi bình tĩnh lại, chuẩn bị sẵn sàng.

Hậu Thổ Nương Nương nói không sai, với phong cách hành sự của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân kia, sẽ không giảng đạo nghĩa quy củ đâu.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Thấy Dương Mi Đạo Nhân sắp bị phong ấn, Hồng Quân biết rõ Hậu Thổ đang đề phòng, cũng chỉ có thể cưỡng hành ra tay.

Tạo Hóa Ngọc Điệp xoay chuyển cực nhanh, mang theo diệu lý của tạo hóa sinh cơ, đánh về phía Hư Không Đạo Nhân.

Đồng thời Hồng Quân hạ lệnh nói: "Chư Thánh nghe lệnh, cùng ra tay!" Trừ Lão Quân, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều ngẩn ra.

Sau đó Nguyên Thủy và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mấy người cũng phản ứng lại, nhao nhao ra tay.

Lão Quân đội Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu, trong tay xuất hiện một cây phất trần, chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thái Ất Phất Trần.

Theo Lão Quân huy động, phất vĩ màu trắng của Thái Ất Phất Trần không ngừng sinh trưởng, như mái tóc bạc dài ba vạn dặm, quấn về phía Hư Không Đạo Nhân.

Bàn Cổ Phiên xuất hiện trong tay Nguyên Thủy, sau đó Nguyên Thủy chú nhập pháp lực, đạp cương bộ đấu trong Hỗn Độn.

Bàn Cổ Phiên là Tiên Thiên Chí Bảo, triệu hoán ra Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, uy lực khủng bố.

Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, phá diệt Hỗn Độn, tái tạo chư Thiên, một lôi diệt thế, một lôi sáng thế.

Ngay cả Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân loại Pháp Tắc Thánh Nhân này cứng rắn chịu một đòn cũng có chút không chịu nổi.

Hậu Thổ cùng những người khác vốn vẫn luôn đề phòng những Thiên Đạo chư Thánh này.

Vừa thấy động tác của Hồng Quân, Lão Quân cùng những người khác, Hậu Thổ cũng lập tức động thủ.

Chương 160

"Luân Hồi!" Hậu Thổ khẽ quát một tiếng, trực tiếp thi triển sát chiêu.

Sáu cánh cửa khổng lồ lại một lần nữa xuất hiện phía sau Hậu Thổ, chậm rãi xoay chuyển.

Chỉ là hư ảnh cánh cửa đen kịt, trông có vẻ hư ảo hơn không ít so với lúc ở Hồng Hoang Đại Lục.

Nơi đây dù sao cũng cách Hồng Hoang Thế Giới quá xa, việc triệu hoán Lục Đạo Luân Hồi bản thân đã khó khăn hơn rất nhiều so với trên Hồng Hoang Đại Lục.

Cũng chính vì Luân Hồi do Hậu Thổ sáng tạo, nên mới có thể miễn cưỡng triệu hoán ra.

Nhưng ở nơi đây hầu như không thể cảm nhận được Luân Hồi Chi Lực của Hồng Hoang Thế Giới.

Nếu sinh linh của Hồng Hoang Thế Giới chết ở đây, linh hồn nếu không bị Hỗn Độn thôn phệ, cũng không thể tiến vào Luân Hồi.

Như vậy, sự tiêu hao của Hậu Thổ lớn hơn vô số lần so với lúc ở Hồng Hoang Đại Lục.

Nhưng Hậu Thổ cũng không còn cách nào khác, thực lực vốn không bằng Hồng Quân.

Huống hồ Hồng Quân còn có Hỗn Độn Chí Bảo như Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Trong sâu thẳm Hỗn Độn, cũng có thể không tổn hao gì mà mượn Thiên Đạo Chi Lực của Hồng Hoang.

Trong tình huống bên này tiêu hao, bên kia tăng trưởng, chênh lệch thực lực giữa Hậu Thổ và Hồng Quân lại càng lớn hơn.

Nhưng Hậu Thổ triệu xuất Luân Hồi, cũng chỉ vì để quấn chân Hồng Quân một lát mà thôi.

Chờ Hư Không phong ấn triệt để Dương Mi Đạo Nhân xong, rảnh tay tự nhiên có thể đối phó Hồng Quân.

Trấn Nguyên Tử trực tiếp triệu hoán Địa Thư ra, Minh Hà cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, hai người liên thủ tiến về phía Thiên Đạo chư Thánh.

Với thực lực của hai người, quả thật không phải đối thủ của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng chỉ cần có thể kéo dài, không để ai quấy nhiễu chiến thắng của Hư Không Đạo Nhân.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa, Thông Thiên, mấy người ngăn cản Minh Hà và Trấn Nguyên Tử." Lão Quân thấy Trấn Nguyên Tử tiến lên, phân phó với Chuẩn Đề cùng những người khác.

Trong số Thiên Đạo Thánh Nhân, trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra.

Cũng chỉ có tu vi của y cùng với Nguyên Thủy có Bàn Cổ Phiên, mới có thể tạo thành một chút uy hiếp đối với người ở tầng thứ của Hư Không Đạo Nhân.

"Yên tâm, nếu Trấn Nguyên Tử và Minh Hà dám tiến lên, nhất định sẽ khiến họ có đi không về." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nghe lời Lão Quân, trên mặt đều vui mừng, vội vàng cam đoan.

Hai người vốn không muốn giao thủ với tồn tại khủng bố như Hư Không Đạo Nhân.

Trong tay họ không có Chí Bảo phòng ngự như Huyền Hoàng

Nhất Khí Linh Lung Tháp, dựa vào Thất Bảo Diệu Thụ và Công Đức Kim Liên cũng không thể gây thương tổn cho Hư Không Đạo Nhân.

Cưỡng ép ra tay với Hư Không Đạo Nhân, không những không làm thương tổn được Hư Không Đạo Nhân, ngược lại còn có thể bị đối phương phản thủ đánh giết.

Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Nương Nương hai người đều mặc nhiên gật đầu, trong lòng cả hai đều không muốn ra tay.

Nữ Oa Nương Nương vốn không thích tranh đấu, lại thêm Sơn Hà Xã Tắc Đồ bị đoạt đi, trong tay cũng không có Tiên Thiên Linh Bảo cường đại, càng không muốn ra tay.

Còn về Thông Thiên Giáo Chủ, y cảm thấy đây vốn là trận chiến giữa Dương Mi Đạo Nhân và Hư Không Đạo Nhân.

Nay thấy Dương Mi Đạo Nhân không địch lại, cưỡng ép nhúng tay vào, khiến trong lòng y cũng có chút khinh thường.

Nhưng y cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, đã Hồng Quân Đạo Tổ ra tay, thì cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Nhưng may mắn là chỉ cần ngăn cản Minh Hà, Trấn Nguyên Tử hai người là đủ, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đã đủ rồi.

Với thực lực của y, nếu y ra tay, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử hai người tuyệt đối sẽ vẫn lạc.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ tuyệt đối sẽ cảm thấy bản thân không chiếm lý, lại lấy nhiều hiếp ít, cũng không thèm ra tay.

Thấy Trấn Nguyên Tử, Minh Hà hai người, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người vội vàng tiến lên đón.

Nhưng sau đó Chuẩn Đề liền phát hiện Thông Thiên và Nữ Oa hai người không cùng tiến lên.

Nữ Oa Nương Nương không ra tay, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người trong lòng hiểu.

Dù sao thực lực Nữ Oa quả thật yếu hơn một chút, hiện giờ trong tay lại không có Pháp Bảo thích hợp.

Nhưng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ đứng tại chỗ xem kịch, lại khiến hai người có chút bất mãn.

"Thông Thiên, ngươi không tiến lên trấn áp Minh Hà, Trấn Nguyên Tử sao, để đi trợ giúp Lão Sư và Lão Quân Sư Huynh!" Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút bất mãn nói với Thông Thiên Giáo Chủ.

"Hai người là đủ rồi, cần gì ta ra tay!" Thông Thiên Giáo Chủ ôm Thanh Bình Kiếm trong lòng, thản nhiên nói.

"Ngươi!" Chuẩn Đề cau mày, đang định nói thêm.

"Sư Đệ, Thông Thiên Đạo Hữu đã không muốn ra tay, vậy thôi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân lúc đó mở miệng khuyên.

Như lời Thông Thiên Giáo Chủ nói, với thực lực của hai người họ đối phó Trấn Nguyên Tử và Minh Hà là đủ rồi.

Tuy Thông Thiên Giáo Chủ ra tay quả thật có thể nhanh chóng đánh giết Minh Hà và Trấn Nguyên Tử, nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại không vội làm vậy.

Một khi đánh giết hai người đó, thì hai người họ tự nhiên cũng phải đi đối phó Hư Không Đạo Nhân hoặc Hậu Thổ, sẽ nguy hiểm hơn nhiều so với đối phó hai người này.

Chờ Hồng Quân Đạo Tổ và Hậu Thổ, Hư Không Đạo Nhân bên kia phân ra thắng bại, rồi đánh giết hai người đó cũng không muộn.

Huống hồ nếu Đạo Tổ thấy Thông Thiên Giáo Chủ không muốn ra tay, không chừng cũng sẽ bất mãn trong lòng, trách tội y.

Thông Thiên Giáo Chủ không ra tay, đối với hai người họ ngược lại là chuyện tốt.

Chẳng lẽ Thông Thiên Giáo Chủ không ra tay, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử có thể làm thương tổn hai người họ sao?

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đã nhiều năm như vậy, tâm ý tương thông, ăn ý vô cùng, lập tức hiểu ra ý của Tiếp Dẫn.

"Đã như vậy, vậy thì cứ xem đi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân thản nhiên nói.

Sau đó cùng Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người tiến lên một bước.

Chuẩn Đề giơ Thất Bảo Diệu Thụ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân giơ Gia Trì Thần Xử (Hàng Ma Xử), đánh thẳng xuống Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người.

Thất Bảo Diệu Thụ xưng là vô vật bất xoát (không gì không chải được), theo Chuẩn Đề Đạo Nhân huy vũ, Hỗn Độn đều bị tách ra.

Thấy Thất Bảo Diệu Thụ đánh tới, Minh Hà Lão Tổ không dám chậm trễ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân dù sao cũng thành Thánh sớm hơn y vô số năm, tu vi cao hơn không ít.

Minh Hà vốn dùng Nguyên Đồ Kiếm đỡ Thất Bảo Diệu Thụ, sau đó dùng A Tỳ Kiếm chém tới.

Nhưng lại phát hiện Thất Bảo Diệu Thụ phát ra một vệt tiên quang bảy màu, vững chắc dính chặt Nguyên Đồ Kiếm, tựa hồ muốn xoát (chải) đi mất.

Lúc này y cũng không màng đối phó Chuẩn Đề Đạo Nhân, cầm A Tỳ Kiếm không ngừng chém vào tiên quang bảy màu, cứu Nguyên Đồ Kiếm ra.

Chuẩn Đề Đạo Nhân a a cười một tiếng, tay trái xuất hiện một cây trượng tre màu xanh biếc, cây trượng chia làm sáu đốt.

Chính là Khổ Trúc, một trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn, sau này bị Chuẩn Đề Đạo Nhân lấy được luyện chế thành Pháp Bảo Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Khi trượng tre đánh xuống, hình, thanh, văn, vị, xúc ngũ cảm bao gồm Nguyên Thần thần thức của tiên nhân đều sẽ bị phong bế.

Ngay cả Thánh Nhân, cũng không thể hoàn toàn tránh được ảnh hưởng của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Chuẩn Đề Đạo Nhân huy vũ Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, lại đánh xuống Minh Hà.

Khi trượng tre đánh xuống, Minh Hà Đạo Nhân cảm giác ngũ cảm và Nguyên Thần đều trì trệ, trong lòng kinh hãi.

Y vội vàng triệu xuất một lá cờ nhỏ màu đen hình tam giác, chính là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Theo lá cờ nhỏ triển khai, vạn dặm sóng lớn trồi lên trong Hỗn Độn, lại càng có từng đóa sen đen hiện ra trong đó.

"Điêu trùng tiểu kỹ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ mà Minh Hà thi triển, a a cười một tiếng.

Ngũ Sắc Kỳ là loại Pháp Bảo không cần chủ nhân có tu vi quá cao, vẫn có thể phát huy uy lực tuyệt đối.

Cho nên ở cảnh giới dưới Thánh Nhân, Ngũ Sắc Kỳ hầu như hữu dụng hơn tất cả Tiên Thiên Linh Bảo khác.

Nhưng đơn độc một lá Ngũ Sắc Kỳ, trong tranh đấu cảnh giới Thánh Nhân, phòng ngự cực kỳ bình thường.

Cho nên vạn dặm sóng lớn chỉ chống đỡ được ba trượng của

Chuẩn Đề Đạo Nhân, liền bị đánh tan, lại trở về nguyên hình một lá cờ nhỏ màu đen.

Trong lúc bất đắc dĩ, một đóa Hồng Liên xuất hiện dưới chân Minh Hà Lão Tổ.

Hồng Liên chia thành mười hai phẩm, quang mang màu hồng bao quanh đài sen, quang mang chính là nghiệp hỏa trong truyền thuyết.

"Ân!" Trượng tre của Chuẩn Đề Đạo Nhân không thể vung xuống được nữa.

Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên và Chí Bảo lập giáo của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên vốn là bảo vật cùng đẳng cấp.

Đặc biệt là vô biên nghiệp hỏa, vô cùng khắc chế Lục Căn Thanh Tịnh Trúc trong tay y, ngay cả y cũng không dám khinh suất dính vào.

Lúc này, Minh Hà chém nát tiên quang bảy màu kia, cầm Nguyên Đồ Kiếm và A Tỳ Kiếm trong tay.

"Chuẩn Đề, ta xem ngươi có bản sự gì?" Minh Hà Lão Tổ hai tay cầm kiếm đứng trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, đài sen bay múa mang theo y đánh về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn sang bên cạnh, Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn Đạo Nhân khắc chế Nghiệp Hỏa Hồng Liên nhất.

Nếu Tiếp Dẫn ra tay, chắc chắn có thể dễ dàng hạ gục Minh Hà.

Nhưng lúc này Tiếp Dẫn lại đang dây dưa với Trấn Nguyên Tử.

Có Địa Thư, một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ở đó, cho dù tu vi của Tiếp Dẫn Đạo Nhân có cao, cũng không thể làm thương tổn Trấn Nguyên Tử một hào.

Mỗi khi y không để ý Trấn Nguyên Tử, mà muốn giúp Chuẩn Đề,

thì Trấn Nguyên Tử lại đánh từ phía sau, hai bên cứ thế giằng co.

"Sư Huynh lợi hại, ngụy trang thiên y vô phùng (không kẽ hở)." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn cảnh này, cho rằng Tiếp Dẫn Đạo Nhân cố ý bị Trấn Nguyên Tử quấn chân.

Để đợi Hồng Quân Đạo Tổ và Hậu Thổ phân ra thắng bại rồi tính.

Trong mắt Chuẩn Đề, tu vi của Tiếp Dẫn cao hơn Trấn Nguyên Tử nhiều như vậy, lại lĩnh ngộ Tịch Diệt Chi Đạo, làm sao có thể bị Trấn Nguyên Tử quấn chân.

"Vậy ta cũng cố ý dây dưa với Minh Hà một phen." Chuẩn Đề Đạo Nhân lập tức trong lòng cũng muốn bắt chước Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Dù sao tuy nhất thời nửa khắc không làm gì được Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nhưng Minh Hà cũng không thể làm tổn thương y.

Lập tức Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà bốn người liền dây dưa chiến đấu trong Vô Biên Hỗn Độn.

"Hai người đó cũng không dùng sức." Thông Thiên Giáo Chủ ở bên cạnh không ra tay, nhìn cảnh này.

Chương 161

Theo y thấy, biểu hiện của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người, rõ ràng cũng đang lưu thủ, không chịu dùng hết toàn lực.

Nhưng ngay cả y còn chưa ra tay, cũng không tiện trách cứ hai người đó.

Lão Quân và Nguyên Thủy hai người đều chú ý đến bên đó.

Nguyên Thủy nhìn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đang "hoa thủy" (làm bộ, lười biếng) vốn đã có khí trong lòng, lại thấy Thông Thiên Giáo Chủ đứng khoanh tay đứng nhìn một bên, càng thêm tức giận.

Lập tức chuẩn bị quát mắng vài câu, nhưng bị Lão Quân ngăn cản.

Với thực lực của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa mấy người, quả thật cũng không có cách nào đối phó Hư Không Đạo Nhân.

Vốn là để ngăn cản Minh Hà, Trấn Nguyên Tử hai người, đã Địa Đạo hai vị Thánh Nhân kia bị chặn lại, ngay cả Lão Quân cũng không tiện nói gì.

Nguyên Thủy trong lòng có khí, chỉ đành càng ra sức huy động Bàn Cổ Phiên.

Dưới ánh mắt của mọi người, Tiếp Dẫn Đạo Nhân vốn đang đối trì với Trấn Nguyên Tử đột nhiên thân hình loạng choạng, suy sụp xuống.

Một bên khác Chuẩn Đề Đạo Nhân đang dây dưa với Minh Hà, lại càng đột nhiên ngã nhào về phía trước, trực tiếp đổ sụp vào Vô Biên Hỗn Độn.

Tại chỗ, tất cả những người có mặt đều nhìn Chuẩn Đề Đạo

Nhân đột nhiên cắm đầu trực tiếp vào Vô Biên Hỗn Độn, đều không kịp phản ứng.

"Chuẩn Đề Đạo Huynh bệnh rồi sao?" Nữ Oa Nương Nương nhìn cảnh này, có chút vô ngữ nói.

Thông Thiên Giáo Chủ, Nguyên Thủy và Lão Quân cùng những người khác đều nhìn Nữ Oa một cái đầy kỳ quái.

Tu sĩ cảnh giới Thiên Tiên không thể sinh bệnh, huống chi là loại Thiên Đạo Thánh Nhân vạn kiếp bất ma này.

Nhưng mấy người họ cũng không rõ rốt cuộc là chuyện gì.

Chuẩn Đề vốn đang dây dưa với Minh Hà, đột nhiên ngã xuống, dường như mất đi ý thức.

Thân thể Chuẩn Đề Đạo Nhân lúc này trôi nổi trong Hỗn Độn, dường như một cỗ thi thể.

Nếu không có Kim Quang hộ thân của y, mọi người hầu như đều đã nghĩ y triệt để mất mạng rồi.

Nhưng trong Hỗn Độn không ngừng cuồn cuộn, Kim Quang hộ thân của Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng đang nhanh chóng lu mờ.

Thiên Đạo Thánh Nhân, trong Vô Biên Hỗn Độn cũng không thể mãi mãi an toàn tự bảo vệ.

Cần phải luôn luôn dùng Linh Quang hộ thể, chống lại các loại thương hại trong Hỗn Độn.

Một khi Linh Quang hộ thể biến mất, Thánh Nhân chi khu, dưới sự công kích không ngừng của Hỗn Độn, cũng sẽ bị thương tổn.

Lúc này Chuẩn Đề Đạo Nhân đã mất đi ý thức, không thể vận chuyển linh lực phát ra Kim Quang hộ thể, chỉ dựa vào Kim Quang hộ thể vốn có mà chống đỡ.

Nhưng trong Vô Biên Hỗn Độn, Chuẩn Đề Đạo Nhân mất đi ý thức không thể bổ sung Linh Quang, những Linh Quang đó đang nhanh chóng lu mờ.

"Độc!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân tọa thiền trên Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, một bên miễn cưỡng chống đỡ công kích của Trấn Nguyên Tử, một bên khó khăn nói.

Lúc này trên khuôn mặt màu vàng nhạt của Tiếp Dẫn Đạo Nhân phủ lên một mảng màu xanh lục.

Nếu nhìn kỹ, toàn thân y, thậm chí trong Nguyên Thần, đều có một loại khí lưu màu xanh nhạt đang lưu chuyển.

Chỉ là trên mặt y tụ tập rõ ràng nhất.

"Độc?" Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều ngẩn ra, loại độc như vậy có thể đối phó cường giả cấp Thánh Nhân sao?

Vừa rồi y đang cùng Trấn Nguyên Tử công phạt lẫn nhau, đột nhiên ngửi thấy một mùi hương rồng tiên cực kỳ nhạt.

Mùi hương rồng tiên đó so với mùi hương rồng tiên y thu được từ cơ thể một Long tộc cấp Đại La Kim Tiên khi còn ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, không biết nồng đậm hơn bao nhiêu lần.

Với tu vi của y sau khi ngửi thấy mùi vị đó, Nguyên Thần dường như nhẹ nhõm hơn một chút, có cảm giác cảnh giới có chút đột phá.

Loại hương rồng tiên có công hiệu như vậy, e rằng chỉ có Long Vương mới có thể sản sinh ra, chưa kịp ngửi thêm vài lần, mùi vị đó liền biến mất.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng nghi ngờ không đúng, dù sao y chưa từng nghe Long Vương có hương rồng tiên.

Nhưng sau khi kiểm tra kỹ một lượt nhục thân và Nguyên Thần,

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không để tâm nữa.

Dù sao Hỗn Độn bao hàm tất cả, linh khí phát ra loại mùi vị tương tự cũng không phải không có khả năng.

Mãi cho đến khi vừa vận chuyển pháp lực, từ tứ chi bách hài thậm chí trong Nguyên Thần đều bốc ra một cỗ khí lưu màu xanh lục, mới khiến y nhận thấy sự bất thường.

Khí lưu xanh lục dường như không gây thương hại cho thân thể, chỉ trực tiếp khiến Nguyên Thần, nhục thân mềm nhũn vô lực.

Ngay cả ý thức cũng suy yếu đi, cả người hôn hôn dục thụy (lơ mơ muốn ngủ).

May mắn là y đã lĩnh ngộ Tịch Diệt Chi Đạo, tu vi càng thâm hậu vô cùng, sau khi mẫn diệt một phần Nguyên Thần và phần lớn độc khí, mới miễn cưỡng chống đỡ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không có tu vi thần thông như y, căn bản không thể chống đỡ, cả người liền ngã xuống.

"Tên Bàn Vương kia!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa nói, vừa hội tụ toàn thân pháp lực để chống lại kịch độc xâm nhập vào cơ thể.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn mấy người mới phản ứng lại.

Hư Không Đạo Nhân không chỉ có Minh Hà một đệ tử, mà vô số năm trước đã thu một đệ tử khác là Bàn Vương.

Ban đầu vì Bàn Vương, Hư Không Đạo Nhân đã từng ra tay đánh đập hai vị Thánh Nhân Tây Phương một trận.

Bàn Vương hình như cực kỳ tinh thông Thần Thông hệ độc, gần đây lại tu thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Hiện nay xem ra Bàn Vương vốn tu luyện Độc Hệ Pháp Tắc.

"Mau cứu Chuẩn Đề!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân sốt ruột kêu lên với Thông Thiên Giáo Chủ và Nữ Oa Nương Nương.

Minh Hà nguyên bản cầm Nguyên Đồ, A Tỳ hai kiếm, xông về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Chuyện Bàn Vương dùng cổ độc, y đã biết trước khi ra tay, cho nên sau khi cổ độc phát tác, Minh Hà lập tức theo sát.

Hiện giờ Chuẩn Đề Đạo Nhân hôn mê bất tỉnh, căn bản không thể chống đỡ sát thủ.

Nữ Oa Nương Nương nghe truyền âm, lập tức lấy ra một quả Hồng Tú Cầu, cũng không kịp thi pháp mà ném về phía Minh Hà.

Hồng Tú Cầu cũng là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dưới Thánh Nhân không chỗ nào có thể thoát, dính phải liền chết.

Tuy nhiên đối với Thánh Nhân cũng có chút uy hiếp, nhưng cũng khó đánh trúng Thánh Nhân, bất quá hiện giờ dùng để cứu người cũng không tệ.

Thông Thiên Giáo Chủ do dự một lát, lấy Thanh Bình Kiếm ra chém về phía Minh Hà.

Hồng Tú Cầu ném về phía Minh Hà, muốn đuổi y ra khỏi Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Nào ngờ Minh Hà căn bản không tránh né, giơ Nguyên Đồ, A Tỳ Kiếm đâm về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Bành!

Tú Cầu như đánh trúng da thuộc, phát ra một tiếng trầm đục, nhưng Địa Thư đã thay Minh Hà chặn lại một kích.

"Minh Hà, ta trợ ngươi!" Trấn Nguyên Tử ha ha cười một tiếng,

ngự sử Địa Thư đứng trước Minh Hà, vững chắc bảo vệ y trong đó.

Hiện giờ Tiếp Dẫn Đạo Nhân trúng kịch độc, căn bản không thể ra tay.

Nhưng có Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên hộ thân, Trấn Nguyên Tử cũng khó bị thương, liền vội vàng bảo vệ Minh Hà.

Chỉ cần có thể đánh giết Chuẩn Đề Đạo Nhân, phe Thiên Đạo sẽ thiếu đi một Thánh Nhân.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ cầm Thanh Bình Kiếm cũng đã đến, từng đạo kiếm khí dọc ngang vạn dặm, đánh vào Thiên Địa Mô Thai nhưng không hề có phản ứng.

Bản đầy đủ của Địa Thư hầu như là một kiện Pháp Bảo ngang cấp với Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng rời xa Hồng Hoang Thế Giới, uy lực giảm mạnh, cũng khó kích phá.

Thông Thiên Giáo Chủ liên tục chém mấy kiếm nhưng không có biện pháp nào.

Nếu không động dụng Tru Tiên Kiếm Trận, căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của Địa Thư.

"Tru Tiên Kiếm Trận!" Cuối cùng Thông Thiên tế Tru Tiên Kiếm Trận ra.

Tru Tiên Trận Đồ hiện ra, Tuyệt Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm trên Kiếm Trận bay lượn dọc ngang.

Sát khí vô biên trong Hỗn Độn bắt đầu hội tụ về Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên vừa chuẩn bị một đòn đánh phá phòng ngự của Địa Thư, lại phát hiện Địa Thư nhanh chóng rút lui.

Minh Hà cũng biến mất tăm, tại chỗ chỉ còn lại thân thể tan nát

của Chuẩn Đề Đạo Nhân nằm đó.

Nguyên Thần của Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng triệt để tịch diệt, Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn lạc ngay tại chỗ.

"Minh Hà!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghiến răng lẩm bẩm một câu, sau đó nhắm mắt lại nói, lạnh nhạt nói: "Thông Thiên, ngươi không ra tay sao?" Hiện giờ y chỉ có thể miễn cưỡng tự bảo vệ, nếu Thông Thiên Giáo Chủ cũng không ra tay, thì không ai có thể ngăn cản ba vị Thánh Nhân Địa Đạo.

Lúc này Tiếp Dẫn vừa nói, vừa tọa thiền trên Công Đức Kim Liên mà lùi lại.

Nữ Oa Nương Nương vội vàng tiến lên hai bước, chuẩn bị bảo vệ Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt lạnh xuống, y cũng không ngờ Chuẩn Đề Đạo Nhân lại bị giết trước mặt.

Nếu Hồng Quân Lão Sư trách tội xuống, e rằng y cũng phải chịu tội không nhỏ.

"Xin lĩnh giáo cao chiêu của mấy vị Đạo Hữu!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh giọng nói với Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và Bàn Vương ba người.

Tru Tiên Kiếm Trận trước thân y, từng đạo kiếm khí bay lượn dọc ngang, cùng với sự hội tụ của sát khí, uy lực đại trận cũng bắt đầu hiển hiện.

Một bên khác, sau khi Luân Hồi xuất hiện, Hậu Thổ trực tiếp nhắm vào Hồng Quân Đạo Nhân.

Lực kéo cường đại vững chắc kéo y và Tạo Hóa Ngọc Điệp kia, muốn kéo vào trong Luân Hồi.

Đồng thời, Thổ hệ nguyên lực từ trong Vô Biên Hỗn Độn bị Hậu Thổ rút ra, hóa thành từng bức tường đá kiên cố chắn trước thân Hư Không Đạo Nhân.

Luân Hồi Chi Lực cường đại quét qua, Hồng Quân Đạo Tổ cũng dường như có chút đứng không vững.

Nhưng trên Tạo Hóa Ngọc Điệp thanh quang lấp lánh, dường như vô thị Luân Hồi Chi Lực, vẫn nhảy vọt đánh về phía Hư Không Đạo Nhân.

Ông!

Tạo Hóa Ngọc Điệp chưa đánh trúng Hư Không Đạo Nhân, mà va vào Hỗn Độn Chung đang bay, sau đó bay ngược ra ngoài.

Sóng chuông Hỗn Độn Chung chấn động, sức mạnh thời gian mang tính hủy diệt quét qua, trực tiếp hóa phất vĩ kéo dài của Thái Ất Phất Trần của Lão Quân thành phấn mạt.

Nhìn thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp lại sắp bay tới, Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi trong Bàn Cổ Phiên cũng sắp thành hình.

Lúc này Thiên Địa Mê Cung lại đã triệt để khôi phục thành hình dáng Hoàn Vũ Kỳ Bàn, bị Hư Không Đạo Nhân nắm trong tay.

Chương 162

Sau đó kim quang lấp lánh, Thái Cực Kim Kiều xuất hiện dưới chân Hư Không Đạo Nhân, Hỗn Độn Chung lơ lửng trên đỉnh đầu y.

"Hồng Quân, ta chưa ra tay với ngươi, ngươi lại động thủ trước rồi!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Hồng Quân nói.

Y vốn muốn ra tay với Hồng Quân, nhưng Hồng Quân vẫn luôn ở trong Hồng Hoang Thế Giới không chịu rời đi.

Hư Không Đạo Nhân ở trong Hồng Hoang Thế Giới không tiện buông tay buông chân, nếu không làm tổn thương Hồng Hoang Thế Giới, thì đối với Hậu Thổ cũng có thể có tổn hại.

Thậm chí Hồng Quân còn có thể đạt được nhiều Thiên Đạo Chi Lực hơn.

Hiện nay vừa vặn cách Hồng Hoang Thế Giới đủ xa, toàn lực ra tay, cũng sẽ không ảnh hưởng đến Hồng Hoang Thế Giới.

"Không có thực lực như vậy!" Hồng Quân nhíu mày, Tạo Hóa Ngọc Điệp xoay chuyển lưu loát bay về.

Chỉ thấy Hồng Quân đưa tay chỉ, Tạo Hóa Ngọc Điệp bay thẳng đến đỉnh đầu Tiếp Dẫn Đạo Nhân đang khu độc.

Một vệt thanh quang lấp lánh, khí xanh lục trên người Tiếp Dẫn Đạo Nhân bị triệt để xua đuổi ra, sau đó bị Tạo Hóa Ngọc Điệp tịnh hóa đi.

"Đa tạ Sư Tôn!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân chắp hai tay lại hành lễ với Hồng Quân Đạo Tổ nói.

Kịch độc nửa ngày không thể xua đuổi, Hồng Quân Đạo Tổ lại đơn giản như vậy mà luyện hóa đi.

Nhưng nhìn cục diện xung quanh, Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại căng thẳng.

Hiện nay Dương Mi Đạo Nhân bị phong ấn, xem ra Địa Đạo và Thiên Đạo sắp khai chiến rồi.

"Không, ngươi nghĩ thật sự triệt để phong ấn được Dương Mi sao?" Hồng Quân thản nhiên nói.

"Thế Giới Thụ Chủng Tử, không đơn giản như vậy đâu!" Theo lời Hồng Quân nói hạ xuống, Hư Không Đạo Nhân đột nhiên ném Hoàn Vũ Kỳ Bàn trong tay ra.

Chỉ thấy từng sợi rễ thực vật, từ bốn phía kỳ bàn mọc ra.

"Làm sao có thể?" Hậu Thổ nhìn mấy sợi rễ cây nhỏ bé vươn ra từ Hoàn Vũ Kỳ Bàn, có chút không dám tin.

Lần đầu tiên có người thoát ra từ Hoàn Vũ Kỳ Bàn đã bị triệt để phong ấn.

Hư Không Đạo Nhân cũng sắc mặt hơi đổi.

"Trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn, trừ Không Gian Pháp Tắc, không tồn tại bất kỳ Đại Đạo Pháp Tắc nào khác.

Dương Mi có thể thoát ra, quả thật vượt ngoài ý liệu của ta." Hư Không Đạo Nhân thản nhiên nói.

Dương Mi thân là Pháp Tắc Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, Đại Đạo Pháp Tắc trong cơ thể y đang dần dần thực thể hóa.

Lại càng có thể mượn Mộc Chi Pháp Tắc vô chỗ không có mà độn tẩu, ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng khó bắt.

Loại Pháp Tắc Thánh Nhân có tu vi như vậy, cực kỳ khó giết chết.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân đã thiết kế nhốt Dương Mi trong

phạm vi Hoàn Vũ Kỳ Bàn, lại càng dùng Thái Cực Đồ trấn áp xua đuổi tất cả Pháp Tắc còn lại.

Trong Hoàn Vũ Kỳ Bàn cũng không có Pháp Tắc khác, theo lý thì Dương Mi Đạo Nhân cũng không thể thoát ra mới phải.

Nhưng những rễ cây mọc ra từ kỳ bàn kia, đích xác chứng minh Dương Mi Đạo Nhân có thể thoát ra.

Rễ cây đã vươn ra từ Hoàn Vũ Kỳ Bàn, câu thông với Vô Biên Hỗn Độn.

Vậy Dương Mi Đạo Nhân có thể mượn Mộc Chi Pháp Tắc trong Hỗn Độn mà thoát ra không phải sao?

Hư Không Đạo Nhân đã phí công sức lớn như vậy, dường như không có tác dụng.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng không để ý, thoát ra thì sao, Dương Mi Đạo Nhân cũng không phải đối thủ của y.

Đã có thể phong ấn y một lần, thì cũng có thể phong ấn lần thứ hai.

"Ngươi dường như biết Thế Giới Thụ?" Hư Không Đạo Nhân nhìn rễ cây vươn ra từ Hoàn Vũ Kỳ Bàn, hỏi Hồng Quân.

Vừa rồi Hồng Quân nói Thế Giới Thụ Chủng Tử không đơn giản như vậy, Hư Không Đạo Nhân nhìn rễ mọc ra.

Linh căn mọc ra từ kỳ bàn, quả thật cực kỳ tương tự với Thế Giới Thụ mà Dương Mi Đạo Nhân triệu hoán trong Hồng Hoang Thế Giới.

"Lược có nghe qua!" Hồng Quân Đạo Nhân thản nhiên nói.

Lúc này hai người không giống đại địch sinh tử, ngược lại như hai lão hữu nhiều năm không gặp.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Nữ Oa cùng những người

khác đều đi theo sau Hồng Quân, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng thu Tru Tiên Kiếm Trận mà đi đến.

Hậu Thổ cùng những người khác, tự nhiên cũng tiến về phía Hư Không Đạo Nhân.

Thấy rễ Thế Giới Thụ xuất hiện từ Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

Bất luận Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn cùng những người khác, trong lòng đều thở phào một hơi.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân thật sự bị triệt để phong ấn, thì với sức mạnh hiện tại của Địa Đạo, tuyệt đối không thể kháng cự.

E rằng hôm nay họ đều phải vẫn lạc một lần trong Hỗn Độn.

Hiện nay Dương Mi Đạo Nhân không sao, vậy phe Thiên Đạo chiếm ưu thế về sức mạnh, ít nhất cũng không thua kém Địa Đạo cùng những người khác.

"Dương Mi Đạo Nhân không ra sao?" Hư Không Đạo Nhân nhìn Thế Giới Thụ đang không ngừng sinh trưởng, Dương Mi Đạo Nhân lại không hiện thân, có chút kỳ lạ.

Lúc này rễ cây Thế Giới Thụ đã cắm sâu vào Vô Biên Hỗn Độn không biết bao nhiêu, cả Thế Giới Thụ bắt đầu sinh trưởng điên cuồng.

Nhanh chóng đã cao ức vạn dặm, lớn hơn không ít so với lúc ban đầu ở Hồng Hoang Thế Giới.

Hoàn Vũ Kỳ Bàn lại càng dường như muốn bị chống đỡ đến nứt ra.

Nhưng đó đương nhiên là ảo giác, với tư cách là Hỗn Độn Linh Bảo hệ Không Gian thuần túy.

Thế Giới Thụ có lớn gấp trăm lần, ngàn lần, cũng không thể

chống đỡ nổ tung Hoàn Vũ Kỳ Bàn.

"Hư Không!" Thế Giới Thụ cuối cùng cũng ngừng sinh trưởng, kích thước cây Thế Giới Thụ lúc này đã lớn gấp mười lần so với lúc ở Hồng Hoang Thế Giới.

Đứng sừng sững trong Vô Biên Hỗn Độn, dường như khủng bố như một Đại Thiên Thế Giới.

Giữa thân cây đại thụ, bộ phận giữa thân cây hiện ra một khuôn mặt người, chính là Dương Mi Đạo Nhân.

Khuôn mặt Dương Mi Đạo Nhân vừa xuất hiện, liền hét về phía Hư Không Đạo Nhân.

Âm thanh vang dội khổng lồ từ thân cây khuếch tán ra, khiến Vô Biên Hỗn Độn không ngừng cuồn cuộn, dường như bùng nổ Triều Tịch Hỗn Độn.

Ngay cả mấy vị Thánh Nhân trong sóng âm đó, đều như một chiếc thuyền nhỏ giữa biển lớn, không ngừng chao đảo.

Thậm chí nhục thân và Nguyên Thần đều cảm giác sắp bị chấn tán, uy thế như vậy, hầu như giống như Hư Không Đạo Nhân thôi động Hỗn Độn Chung.

Bên phe Địa Đạo Thánh Nhân, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Bàn Vương ba người sắc mặt tái nhợt, thân hình dao động, chỉ có Hậu Thổ an nhiên vô sự.

Đầu Thiên Đạo Thánh Nhân bên kia, Nữ Oa Nương Nương hoa dung thất sắc, kiều khu lại càng hơi run rẩy.

Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy và Thông Thiên ba người cũng sắc mặt hơi tái nhợt, nhưng may mắn là có thể giữ vững thân hình.

Chỉ có Lão Quân lúc bắt đầu biến sắc, sau đó liền khôi phục như

thường.

Tu vi Thánh Nhân, ở đây hầu như có thể nhìn ra cao thấp.

Ông!

Hỗn Độn Chung khẽ vang lên, sóng âm chấn động khuếch tán, triệt tiêu sóng âm, sắc mặt Minh Hà cùng những người khác lập tức tốt hơn rất nhiều.

Tạo Hóa Ngọc Điệp trên đỉnh đầu Hồng Quân Đạo Tổ cũng khẽ xoay chuyển, rải ra một vệt thanh quang, bảo vệ Thiên Đạo chúng Thánh.

"Dương Mi, ngươi không có Thế Giới Thụ Chủng Tử!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Dương Mi Đạo Nhân, giọng nói bình đạm, ngữ khí ung dung.

Giọng y không lớn, nhưng theo Không Gian Pháp Tắc chấn động mà vô chỗ không có, không ngừng vang vọng.

Ngay cả sóng triều do Dương Mi Đạo Nhân toàn lực gầm thét tạo ra, cũng hoàn toàn không thể che lấp giọng y.

"Hanh, Thế Giới Thụ Chủng Tử ta không biết có bao nhiêu.

Hư Không, ta đã sớm nói rồi, ngươi không phải đối thủ của ta." Giọng Dương Mi Đạo Nhân lại truyền ra, nhưng bất luận có lớn đến mấy, thủy chung không thể áp chế giọng Hư Không Đạo Nhân.

Trên mặt Hư Không Đạo Nhân hiện lên một nụ cười lạnh khinh thường, y không tin lời Dương Mi Đạo Nhân.

Nếu trong tay Dương Mi thật sự có rất nhiều, thì vừa rồi trong đối chiến với Hư Không Đạo Nhân đã lấy ra sử dụng rồi.

Với uy năng của Thế Giới Thụ Chủng Tử, hầu như có thể sánh bằng một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Vậy thì uy năng của Thế Giới Thụ Mẫu Thụ có khủng bố đến mấy, cũng không thể dựng dục ra nhiều chủng tử trân quý như vậy.

"Hồng Quân, vừa rồi ngươi ra tay cứu ta, tốt!" Dương Mi Đạo Nhân xoay mặt, giọng nói vang dội.

Hồng Quân Đạo Tổ thản nhiên nói: "Đã là minh hữu, vậy tự nhiên phải giúp đỡ lẫn nhau!" "Ta công nhận ngươi là minh hữu.

Ta vừa ra tay, trấn áp Hư Không Đạo Nhân và Địa Đạo.

Đến lúc đó ngươi quản Thiên, ta quản Địa!" Dương Mi Đạo Nhân gật đầu, vương miện cây khổng lồ cũng theo đó dao động, khuấy động ức vạn dặm Hỗn Độn.

"Hiện tại, ta trước tiên giết Hư Không!" Lời Dương Mi Đạo Nhân chưa dứt, một bàn tay khổng lồ do gỗ hóa thành từ thân cây sinh trưởng ra, hung hăng đánh xuống Hư Không Đạo Nhân.

Dưới một quyền đó, thời gian và không gian dường như đều bị xé rách.

Vô Biên Hỗn Độn ầm ầm vang dội, như ức vạn quả thần lôi đang bạo tạc.

Tất cả Thánh Nhân nhìn cảnh này, đều giật mình, trong số họ bất kỳ ai bị quyền đầu đánh trúng, tuyệt đối đều sẽ vẫn lạc.

Lão Quân đội Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp cùng các Công Đức Chí Bảo khác trên đỉnh đầu, cũng cảm thấy chỉ có thể chịu thêm vài quyền mà thôi.

Đặc biệt trong lòng Nguyên Thủy càng kinh hãi vô cùng, chỉ cảm thấy uy thế quyền đầu khuấy động giản dị như Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi mà y triệu hoán ra.

Dưới sự giá ngự của Hư Không Đạo Nhân, Thái Cực Kim Kiều

đón Hậu Thổ, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và Bàn Vương cùng những người khác.

Sau đó kim quang lóe lên, Thái Cực Kim Kiều liền dễ dàng tránh một quyền đó.

Một quyền đánh vào nơi mà Địa Đạo chư Thánh vốn đứng, Hỗn Độn phương viên trăm vạn dặm trực tiếp bị đánh nát.

Lần này, dưới một quyền, Hỗn Độn thật sự bị phá diệt, Địa Thủy Hỏa Phong cuồn cuộn, dường như một thế giới sắp bắt đầu dựng dục.

Hư Không Đạo Nhân cũng không đi xa, sau khi tránh một kích, vẫn ở gần Dương Mi Đạo Nhân.

Dương Mi Đạo Nhân đại nộ, huy động quyền đầu lại đánh xuống, lại một lần nữa khuấy động Vô Biên Hỗn Độn.

Chương 163

Thế giới kia chưa thành hình, liền bị Hỗn Độn khuấy động phá nát.

Dưới sức mạnh như vậy, không cần trực tiếp đánh trúng, lực lượng phá diệt Hỗn Độn đã đủ để khiến một số Chí Bảo phòng ngự mất tác dụng.

Nhưng Thái Cực Đồ vốn có uy năng định Địa Thủy Hỏa Phong.

Với thế giới cấp bậc như Hồng Hoang Thế Giới, khi khai tích, Địa Thủy Hỏa Phong cuồn cuộn không ngừng kia, đều bị Thái Cực Đồ định trụ.

Thái Cực Kim Kiều kim quang lấp lánh, Triều Tịch Hỗn Độn cuồn cuộn gặp kim quang đều bình tức xuống.

Còn về Hồng Quân, lại càng mang theo Thiên Đạo chư Thánh tránh xa.

"Uy năng của Thế Giới Thụ thật sự quá cường đại!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn Thế Giới Thụ khủng bố, liền ngưỡng mộ nói.

"Sư Tôn, hai người cứ hao tổn như vậy sao?" Lão Quân hỏi Hồng Quân.

Theo y thấy, Hư Không Đạo Nhân cũng không dám cứng rắn đón đỡ quyền đầu khủng bố.

Rõ ràng, Dương Mi Đạo Nhân cũng không thể đánh trúng Hư Không Đạo Nhân nắm giữ Thời Không Pháp Tắc.

Hai người đều là Pháp Tắc Thánh Nhân có tu vi cực cao, có thể dễ dàng bổ sung pháp lực trong Hỗn Độn.

Với tu vi của hai người, hoàn toàn có thể chiến đấu mãi trong Hỗn Độn.

"Dương Mi Đạo Nhân không chống đỡ được bao lâu, ta cũng chuẩn bị về Hồng Hoang Thế Giới thôi!" Hồng Quân Đạo Tổ mặt không biểu tình truyền âm nói.

Lão Quân, Nguyên Thủy cùng những người khác nghe xong đều biến sắc, dường như không dám tin, sau đó lại vội vàng che giấu, sợ bị Hư Không Đạo Nhân bên kia chú ý.

Nhưng Hồng Quân đối với điều này cũng không để ý, Hư Không Đạo Nhân có động tác kia rõ ràng cũng đã phát hiện ra nhược điểm của Thế Giới Thụ, nếu không sẽ không mãi không đi.

Trên Thái Cực Kim Kiều, Hậu Thổ, Minh Hà cùng những người khác đều không mở miệng.

Tuy họ cũng không hiểu vì sao Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn không rời đi, nhưng tất có thâm ý.

Dù sao trên Thái Cực Kim Kiều, Dương Mi Đạo Nhân có lợi hại đến mấy cũng không thể làm tổn thương một hào.

"Hư Không, ngươi chỉ biết tránh sao?" Dương Mi Đạo Nhân đánh không trúng Hư Không Đạo Nhân, lập tức càng thêm sốt ruột.

"Đợi ngươi đánh không nổi, ta sẽ ra tay!" Hư Không Đạo Nhân đứng trên Thái Cực Kim Kiều, nhìn khuôn mặt khổng lồ của Dương Mi Đạo Nhân phía dưới thản nhiên nói.

"Ta cắm rễ vào Vô Biên Hỗn Độn, pháp lực vô cùng vô tận, có thể đánh mãi." Dương Mi Đạo Nhân cười lạnh một tiếng nói.

Tựa hồ để chứng minh lời mình nói, y lại một quyền càng dùng sức hơn mà đánh xuống.

“Nga?” Hư Không Đạo Nhân thản nhiên cười nói: “Vậy vì sao ngươi vừa đánh, vừa di chuyển về phía Hồng Hoang Thế Giới?” “Nếu không sợ bị ta phát hiện, e rằng ngươi đã chạy thục mạng rồi nhỉ!” Nghe lời Hư Không Đạo Nhân, trên thân cây Thế Giới Thụ, khuôn mặt khổng lồ của Dương Mi Đạo Nhân đều hiện lên một tia hoảng loạn.

Trên Hồng Hoang Đại Lục, phía trên Đông Hải, sóng biếc vạn khoảnh, một tiên đảo tọa lạc trên vương dương vô tận.

Trong tiên đảo, kim quang vạn trượng, thụy khí ngàn điều, từng đạo thanh khí từ trong đảo bốc lên, thẳng nhập thanh vân.

Ánh chiếu cả tiên đảo tựa như một con rùa vàng khổng lồ.

Trên khắp tiên đảo, mấy chục đạo thanh khí vọt thẳng lên trời.

Sau khi những đạo thanh khí này vọt lên cao thiên, liền tán ra, kết thành một đóa tường vân rộng ước ức vạn dặm, trong đó thanh liên, bạch diệp, minh châu chìm chìm nổi nổi.

Trong thế giới Hồng Hoang, thanh vân bạch khí do Nguyên Thần tán phát ra mà có uy thế như vậy, ít nhất cũng phải là tiên nhân Đại La Kim Tiên hậu kỳ trở lên.

Nhìn những đạo thanh khí này, trên tiên đảo có đủ mấy chục vị cường giả Đại La Kim Tiên hậu kỳ trở lên.

Cả thế giới Hồng Hoang, nơi nào có nhiều cường giả như vậy, cũng chỉ có Tiệt Giáo xưng là Vạn Tiên triều bái.

Nơi đây chính là Kim Ngao Đảo, đạo tràng của Tam Thanh Thánh Nhân, Tiệt Giáo Chưởng Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ.

Trong Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo của Tiệt Giáo.

Bát vị chân truyền đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ đang tề tựu

một chỗ.

Đó chính là bốn vị nội môn chân truyền đệ tử: Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và Quy Linh Thánh Mẫu.

Cùng với bốn vị ngoại môn chân truyền đệ tử Triệu Công Minh và Tam Tiêu Tiên Tử gồm Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu.

Tám đại đệ tử đều có tu vi Chuẩn Thánh, là tám vị có tu vi cao nhất trong số tất cả đệ tử Tiệt Giáo, cũng là thủ lĩnh của chư vị đệ tử Tiệt Giáo.

Trong Hồng Hoang, không có Thánh Nhân nào có tám vị đệ tử Chuẩn Thánh, ngay cả Thiên Đình và Địa Phủ cũng kém xa.

Có thể nói tám người này đều là đệ tử đắc ý của Thông Thiên Giáo Chủ, được Thông Thiên Giáo Chủ yêu quý nhất, mỗi người đều có không ít Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay.

Lúc này, tám vị đệ tử đang tụ tập trong Bích Du Cung, dường như đang bàn bạc chuyện gì đó.

"Đa Bảo sư huynh, chư vị sư muội, các ngươi thấy đề nghị của ta thế nào?" Người nói là Triệu Công Minh, nhưng lúc này hắn không còn dáng vẻ đại đại liệt liệt như trước, mà trông cực kỳ trầm ổn.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu cùng bảy người kia đều nhíu mày chặt, dường như đang nghiêm túc cân nhắc đề nghị của Triệu Công Minh.

"Ta đều là môn hạ Thiên Đạo, tấn công Thiên Đình chẳng phải hơi không thỏa đáng sao?" Đa Bảo Đạo Nhân có chút do dự nói.

Đề nghị của Triệu Công Minh là tấn công Thiên Đình, Đa Bảo Đạo Nhân chỉ cảm thấy không thỏa đáng, tự nhiên có nguyên nhân của nó.

Nguyên do là Triệu Công Minh đã đề nghị mấy người tấn công Thiên Đình, cưỡng đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay Dao Trì.

Từ khi Thông Thiên Giáo Chủ trở về từ Thiên Đình sau mấy chục vạn năm mà không đạt được gì, Người vẫn luôn buồn bực không vui, vẫn luôn bế quan khổ tu trong Bích Du Cung.

Mấy năm nay Đa Bảo cùng mấy người kia bóng gió dò hỏi, mới biết được chuyện gì đã xảy ra ở Thiên Đình, trong lòng cũng cực kỳ bất mãn với các Thánh Nhân kia.

Nhưng những Thiên Đạo Thánh Nhân đó không thể đối phó được, đành phải cố gắng nhẫn nhịn.

Một lần nọ, Dương Mi Đạo Nhân từ vực ngoại trở về thế giới Hồng Hoang, đại chiến một trận với Địa Đạo chấp chưởng giả Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân.

Nay lại còn hẹn nhau đến Hỗn Độn ngoài Thiên ngoại để quyết chiến, tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân đều đã đến quan chiến.

Triệu Công Minh đột nhiên nhận ra, đối với chúng nhân Tiệt Giáo, đây là một cơ hội ngàn năm khó gặp.

Tất cả Thánh Nhân đều đã rời khỏi thế giới Hồng Hoang, vậy thì hiện tại cường đại nhất trong thế giới Hồng Hoang chính là những Chuẩn Thánh.

Bàn về thực lực và số lượng Chuẩn Thánh, thế lực nào trong thế giới Hồng Hoang có thể sánh bằng Tiệt Giáo chứ?

Đặc biệt là Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh và Vân Tiêu đều có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, Kim Linh Thánh Mẫu cũng là Chuẩn Thánh hậu kỳ tiếp cận Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thêm vào đó là những Tiên Thiên Linh Bảo mà Thông Thiên Giáo

Chủ đã ban tặng, có thể nói không có bất kỳ ai trong thế giới Hồng Hoang là đối thủ của họ.

Triệu Công Minh chính là muốn nhân cơ hội này đánh lên Thiên Đình, bức bách Dao Trì giao ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ, để Thông Thiên Giáo Chủ có thể đổi về Tru Tiên Kiếm.

Mấy năm nay Thông Thiên Giáo Chủ vẫn luôn tham ngộ Pháp Tắc Hủy Diệt trong Tuyệt Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm.

Tuy nhiên, Tru Tiên Kiếm mới là chủ kiếm, nhưng khi thiếu Tru Tiên Kiếm thì Tru Tiên Kiếm Trận không toàn vẹn, Pháp Tắc Hủy Diệt bên trong cũng tan nát, khiến Thông Thiên Giáo Chủ tham ngộ cực kỳ khó khăn.

Những người này đều được Thông Thiên Giáo Chủ thu làm đệ tử từ nhỏ, có thể nói Thông Thiên Giáo Chủ đối với họ là tồn tại như thầy như cha.

Nay nhìn Thông Thiên Giáo Chủ bị vây khốn, các đệ tử này đều muốn làm gì đó.

Cho nên đối với đề nghị của Triệu Công Minh, ngay cả Đa Bảo Đạo Nhân vốn luôn trầm ổn cũng chỉ do dự, chứ không trực tiếp phản bác.

Các Thánh Nhân đều đã rời khỏi thế giới Hồng Hoang, đây cũng là cơ hội duy nhất để giúp Thông Thiên Giáo Chủ lấy lại Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

"Không có gì không thỏa đáng!" Kim Linh Thánh Mẫu đầy vẻ giận dữ nói: "Lão Quân và Nguyên Thủy những người đó ngăn cản Sư Tôn lấy lại Tố Sắc Vân Giới Kỳ, không phải lo lắng Sư Tôn trọng tổ Tru Tiên Kiếm Trận sao?

Cái gọi là lo lắng Địa Đạo tổ thành Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ

Hành Ngũ Sắc Đại Trận chỉ là cái cớ mà thôi, trận pháp đó dù mạnh đến mấy, cũng nhiều lắm là tương đương với Tru Tiên Kiếm Trận.

Sư Tôn chỉ cần lấy lại Tru Tiên Kiếm trọng tổ Tru Tiên Kiếm Trận, căn bản không cần phải e ngại Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận đó." "Không sai, ta thấy Nguyên Thủy chỉ lo lắng Sư Tôn lấy lại Tru Tiên Kiếm Trận xong, thực lực sẽ vượt qua y." Quy Linh Thánh Mẫu cũng lạnh giọng nói: "Nguyên Thủy vốn đã coi thường ta, lại luôn tự phụ.

Việc phòng ngừa Địa Đạo, ngăn cản Sư Tôn tấn thăng e rằng mới là thật." Trong số tám đại chân truyền đệ tử, chỉ có Quy Linh Thánh Mẫu là kẻ mang lông đội sừng, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ và Tiệt Giáo đệ tử chưa bao giờ vì chuyện này mà coi thường nàng.

Dù sao trong Tiệt Giáo có rất nhiều kẻ mang lông đội sừng, tư chất và tu vi lại đều cực cao.

Nhưng khi còn ở Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy và những đệ tử Xiển Giáo có thực lực kém xa đã cực kỳ coi thường, khiến Quy Linh Thánh Mẫu cũng luôn bất mãn với những đệ tử Xiển Giáo đó.

"Ta cho rằng Quy Linh sư tỷ nói không sai, Nguyên Thủy lo lắng Sư Tôn sẽ vượt qua y." Bích Tiêu nhỏ tuổi nhất cũng nhảy ra nói.

"Hiện tại Dương Mi Đạo Nhân và Hư Không Đạo Nhân đã đi vực ngoại quyết chiến, một khi Dương Mi Đạo Nhân thắng lợi, thực lực của Địa Đạo sẽ giảm mạnh, có lẽ không cần Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Sư Tôn cũng sẽ lấy lại Tru Tiên Kiếm." Đa Bảo Đạo Nhân có chút do dự: "Một khi Dương Mi thắng lợi trở về thế giới Hồng Hoang, ta làm ra chuyện này.

Mấy vị Thánh Nhân còn lại chắc chắn sẽ vấn tội.

Nếu chỉ vấn tội ta thì không sao, nếu đổ tội lên Sư Tôn thì sao?"

Lời nói của Đa Bảo Đạo Nhân khiến các đệ tử khác cũng do dự.

Không lo lắng Thiên Đạo Thánh Nhân vấn tội, nhưng tuyệt đối không thể liên lụy đến Sư Tôn.

"Vân Tiêu sư muội, ngươi thấy thế nào?" Cuối cùng Đa Bảo Đạo Nhân quyết định hỏi ý kiến của Vân Tiêu Tiên Tử.

Vân Tiêu không chỉ là một trong những đệ tử có tu vi cao nhất Tiệt Giáo, mà còn vô cùng thông tuệ, cân nhắc mọi chuyện cực kỳ chu toàn.

Các đệ tử Tiệt Giáo này ngày thường đều nguyện ý lắng nghe ý kiến của nàng, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ đôi khi cũng sẽ hỏi nàng xem xét.

"Ta tán đồng ý kiến của huynh trưởng!" Vân Tiêu đạm đạm mở miệng nói, bất ngờ biểu thị tán đồng ý kiến của Triệu Công Minh.

Phải biết rằng trong số những người này, thực ra người ổn trọng nhất chính là Vân Tiêu Tiên Tử.

Triệu Công Minh và Bích Tiêu nghe Vân Tiêu nói, trên mặt đều lộ vẻ mừng rỡ.

"Ồ?" Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu và những người khác đều nhìn nàng, lắng nghe lời giải thích của nàng.

"Nhìn Dương Mi Đạo Nhân và Hư Không Đạo Nhân giao thủ hôm đó, Dương Mi Đạo Nhân khả năng cao không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân." Vân Tiêu chậm rãi phân tích.

"Thứ nhất, Dương Mi Đạo Nhân thắng lợi, Thiên Đạo có thể trấn áp Địa Đạo, việc ta đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ chỉ là chuyện nhỏ.

Cùng lắm là mấy người chúng ta chịu trách phạt mà thôi.

Giao Tố Sắc Vân Giới Kỳ lại cho Dao Trì, rồi lấy mấy món Linh Bảo bồi tội, chắc chắn cũng sẽ qua đi." "Nếu Hư Không Đạo Nhân thắng lợi, đó chính là cơ hội duy nhất để Sư Tôn lấy lại Tru Tiên Kiếm." Vân Tiêu Tiên Tử nhìn mấy người nói: "Khi đó chư vị Thánh Nhân càng sẽ cố kỵ thực lực Địa Đạo hùng mạnh, càng sẽ không để Sư Tôn lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Nếu thực lực Địa Đạo không ngừng khuếch trương, về sau có thể lấy pháp bảo, cũng không cần thông qua Sư Tôn mới có thể lấy được." Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác liên tục gật đầu, cảm thấy lời Vân Tiêu nói thật có lý.

Nếu Thiên Đạo có ưu thế, việc lấy Vân Giới Kỳ cũng có thể không cần lấy đi trao đổi, cùng lắm là mấy người bị trách phạt một trận, với tính cách của Thông Thiên Giáo Chủ chắc chắn sẽ che chở.

Nếu Địa Đạo có ưu thế, chính như Vân Tiêu đã nói, căn bản không cần Thông Thiên Giáo Chủ ra tay, Hư Không Đạo Nhân có thể tự mình lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Đến lúc đó không cần đổi về Tru Tiên Kiếm, Hư Không Đạo Nhân thậm chí sẽ trực tiếp ra tay đoạt lấy ba kiếm còn lại và cả Tru Tiên Kiếm Trận.

"Chẳng phải nơi quan trọng nhất sao?" Vân Tiêu Tiên Tử lắc lắc đầu tiếp tục nói.

"Chư vị sư huynh sư muội hãy nghĩ xem, vô luận trận chiến này thắng thua, sau này sự đối kháng giữa Thiên Đạo và Địa Đạo tất yếu sẽ kịch liệt hơn bây giờ rất nhiều.

Chương 164

Nếu Sư Tôn không nhanh chóng lấy Tru Tiên Kiếm trọng tổ Tru Tiên Kiếm Trận thì đến lúc đó trong đối kháng sẽ chịu thiệt thòi lớn." Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân lập tức giật mình, mấy người đều không nghĩ tới điều này.

Nay Dương Mi Đạo Nhân đã ở thế giới Hồng Hoang, sau này sự đối kháng giữa Thiên Đạo và Địa Đạo sẽ trực tiếp công khai, sự đối kháng trực tiếp nhất chính là chiến tranh.

Vô luận Thiên Đạo hay Địa Đạo chiếm ưu thế, đại chiến phía sau tất yếu sẽ càng thêm thảm liệt, ngay cả Thánh Nhân cũng cần không ngừng tăng cường thực lực.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ không thể trọng tổ Tru Tiên Kiếm Trận, trong đối kháng về sau tất yếu sẽ chịu thiệt thòi lớn.

Một khi Thông Thiên Giáo Chủ ngã xuống, những đệ tử Tiệt Giáo này cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

"Vân Tiêu sư muội nói đúng!" Ánh mắt Đa Bảo Đạo Nhân kiên định hơn.

"Chuyện không nên chậm trễ, cũng không biết các Thánh Nhân kia khi nào sẽ trở về, chúng ta bây giờ đi Thiên Đình." Kể từ khi đã quyết định, Đa Bảo Đạo Nhân cũng không do dự nữa, lập tức muốn hành động.

"Sư huynh, sư muội yên tâm!" Triệu Công Minh đại hỉ, nói với mấy người.

"Đến lúc Thánh Nhân trách phạt, ta Triệu Công Minh sẽ một mình gánh vác." "Nếu đã vậy, việc này đã do tất cả mọi người quyết định,

không thể để một mình ngươi gánh vác.” Đa Bảo Đạo Nhân lắc đầu nói.

“Chuyện là do ta quyết định, Thánh Nhân trách phạt tự nhiên cũng do ta một mình gánh vác.” Vô Đương Thánh Mẫu cũng đạm đạm nói.

Triệu Công Minh còn muốn nói thêm, Vân Tiêu liền vội vàng nói.

“Chúng ta bây giờ xuất phát, chuyện trách phạt, sau này rồi nói.

Thánh Nhân trách phạt, cũng không phải do chúng ta ai gánh vác thì người đó gánh vác.” Mấy người nghe xong đều hiểu, quả thật là một cái đạo lý, Thánh Nhân trừng phạt thế nào, cũng không phải do họ có thể quyết định được.

Ngay lập tức, mấy người gật đầu, rời khỏi Kim Ngao Đảo hóa hồng quang bay về phía Thiên Đình.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện ở Di La Cung trên Đại La Thiên.

Hạo Thiên đang tọa trên Bảo tọa Thiên Đế, đột nhiên Hạo Thiên Kính bên cạnh hắn trên mặt gương sáng loáng lại lóe lên từng đạo linh quang.

Dị động đột ngột này khiến Hạo Thiên và Dao Trì bên cạnh đều ngẩn ra.

Ngay sau đó, Hạo Thiên đưa tay chỉ một cái, trên mặt gương Hạo Thiên Kính lập tức hiện ra một bức họa diện.

Trong họa diện, thân ảnh của Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu và Tam Tiêu Tiên Tử hiện ra.

Lúc này tám vị đệ tử Tiệt Giáo đang hóa thành hồng quang bay nhanh về phía Thiên Đình.

Mấy người đều là cường giả cấp Chuẩn Thánh, ngay cả Quy Linh

Thánh Mẫu và Bích Tiêu có tu vi yếu nhất cũng có tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ.

Với tu vi Chuẩn Thánh ngự hồng quang, mấy trăm vạn dặm chỉ trong chớp mắt, sẽ không mất nhiều thời gian để đến Thiên Đình.

"Tám vị đệ tử Tiệt Giáo đều đang tiến về Thiên Đình sao?" Hạo Thiên nhìn mấy người đang phi tốc đến Thiên Đình, nhíu mày hỏi Dao Trì bên cạnh.

Mấy chục vạn năm trước, Thông Thiên Giáo Chủ đã đến Thiên Đình yêu cầu trao đổi Tố Sắc Vân Giới Kỳ với Dao Trì.

Với sự can thiệp của Hồng Quân Đạo Tổ và Nguyên Thủy Thiên Tôn cùng những người khác, cuối cùng Thông Thiên Giáo Chủ trở về Kim Ngao Đảo mà không đạt được gì.

Hạo Thiên và Dao Trì cảm thấy mình cũng đã đắc tội với Thông Thiên Thánh Nhân và Tiệt Giáo, do đó thường xuyên dùng Hạo Thiên Kính quan sát hướng Kim Ngao Đảo, sợ rằng chúng nhân Tiệt Giáo sẽ đến Thiên Đình vào lúc đó.

Nhưng Hạo Thiên cũng không dám trực tiếp hướng Hạo Thiên Kính vào Kim Ngao Đảo, dù sao Kim Ngao Đảo cũng là đạo tràng của Thánh Nhân.

Nếu Hạo Thiên trực tiếp dùng Hạo Thiên Kính quan sát Kim Ngao Đảo, e rằng sẽ bị phát hiện ngay lập tức, đó là điều mạo phạm Thánh Nhân.

Đến lúc đó Thông Thiên Giáo Chủ hoàn toàn có lý do để giáo huấn hai người Hạo Thiên và Dao Trì.

Cho nên phạm vi quan sát của Hạo Thiên Kính cách Kim Ngao Đảo rất xa, đến nỗi những đệ tử Tiệt Giáo này đã đi được nửa đường mới bị Hạo Thiên Kính phát hiện.

“Chẳng lẽ vì Tố Sắc Vân Giới Kỳ?” Trên khuôn mặt cười của Dao Trì cũng lóe lên một tia kinh sắc.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ tự mình đến còn không thể đổi được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, mấy đệ tử thì có ích gì?

Tám đại đệ tử Tiệt Giáo quả thật có tu vi quyết định, uy chấn Hồng Hoang, nhưng trước mặt Thánh Nhân vẫn không đáng kể.

Chuyện mà Thánh Nhân còn không làm được, mấy người này lẽ nào lại cho rằng mình có thể làm được sao?

“Đến rồi thì có ích gì?” Trên mặt Hạo Thiên lộ ra một tia bất tiết.

Có Hồng Quân Đạo Tổ và chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân chống lưng, ngay cả mặt mũi của Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã bị bác bỏ, huống chi những đệ tử Tiệt Giáo này.

Nếu những người này thật sự vì Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Hạo Thiên nhất định phải làm nhục một phen.

Phải biết rằng kể từ khi Thiên Đình được thành lập vô số năm, những đệ tử Tiệt Giáo này gần như là lần đầu tiên đặt chân lên Thiên Đình.

Trước đây Hạo Thiên tự mình đến bái phỏng, hy vọng những đệ tử Tiệt Giáo này nhập trú Thiên Đình, giúp Thiên Đình quản lý thế giới Hồng Hoang, đều bị những người này từ chối.

Nay những người này có cầu cạnh hắn, Hạo Thiên cùng những người khác vừa lúc có thể trút bỏ ác khí.

Còn về việc nhân cơ hội chiêu mộ những người này, Hạo Thiên và Dao Trì đều không nghĩ tới.

Dù sao tiền đề để chiêu mộ những người này e rằng là Tố Sắc Vân Giới Kỳ, có lệnh của Đạo Tổ thì Hạo Thiên và Dao Trì cũng

không thể giao ra.

Không có Tố Sắc Vân Giới Kỳ làm vật trao đổi, Thiên Đình lấy gì để chiêu mộ những môn nhân Tiệt Giáo ngạo mạn bất tuần này?

"Những người này sẽ không tấn công Thiên Đình chứ?" Dao Trì nói đùa một câu.

Tuy nàng cũng muốn ba món Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng đã Đạo Tổ không cho phép, thì nàng cũng đành dẹp bỏ ý nghĩ đó.

Nhưng lời của Dao Trì vừa dứt, nàng liền nhìn Hạo Thiên, cả hai nhìn nhau một cái.

Những người này thật sự có khả năng tấn công Thiên Đình, cưỡng đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Dù sao cả Thiên Đình cũng chỉ có Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng ba vị Chuẩn Thánh, thêm sự gia trì của Thiên Đình cũng còn kém xa đối thủ của tám vị Chuẩn Thánh.

Huống chi Đa Bảo cùng những người khác đều là Thánh Nhân thân truyền, vô luận công pháp tu luyện hay Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, đều có uy lực vô cùng, xa xa không phải Thánh Nhân bình thường có thể sánh bằng.

Lúc này trong thế giới Hồng Hoang, tất cả Thánh Nhân đều đã đi đến Hỗn Độn vô biên để quan sát đại chiến giữa Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân.

Nếu những đệ tử Tiệt Giáo này cưỡng hành động thủ, thế giới Hồng Hoang thật sự không ai có thể ngăn cản.

"Mau mau thông tri Côn Bằng, khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Hạo Thiên đột nhiên đứng dậy, vội vàng phân phó tả hữu nói.

Thiên Binh thủ vệ ngoài đại điện nghe lệnh Hạo Thiên, vội vàng đến Thiên Sư Cung.

Côn Bằng đầu hàng Thiên Đình, được phong làm Thiên Sư Thiên Đình, Hạo Thiên để tỏ lòng thành ý, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận liền vẫn để Côn Bằng chưởng quản.

Để Côn Bằng giao Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận ra, e rằng y cũng không nguyện ý.

Huống chi Côn Bằng đã phát Thiên Đạo Đại Thệ hiệu trung hai người Hạo Thiên và Dao Trì, để Côn Bằng tiếp tục chưởng quản Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hai người họ cũng vô cùng an tâm.

Dù sao bản thân Côn Bằng có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, so với Hạo Thiên và Dao Trì đều cao hơn không ít, do y chưởng quản Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mới có thể phát huy uy lực lớn nhất.

Tổng không thể Hạo Thiên và Dao Trì hai người thân là Thiên Đế và Vương Mẫu, tự mình chủ trì đại trận được.

Thiên Binh truyền lệnh vừa đến Thiên Sư Cung, Côn Bằng vừa nhận được tin nhắn muốn khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thì đã quá muộn.

Tám đạo khí tức cường hoành trực tiếp xông vào Nam Thiên Môn, giáng lâm trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Đa Bảo Đạo Nhân và Triệu Công Minh cùng những người khác cũng cảm ứng được khí tức Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, biết chuyện khẩn cấp, căn bản không lý hội Thiên Binh bàn hỏi ở Thiên Môn, trực tiếp xông vào.

Với thực lực của những người này, những Thiên Binh Thiên Tướng kia làm sao có thể ngăn cản được họ?

“Lớn mật, Đa Bảo, Triệu Công Minh, Tiệt Giáo dám cường xông

Thiên Đình, vô thị uy nghiêm Thiên Đạo.

Không sợ bị Thiên Tru sao?" Hạo Thiên đứng dậy, nhìn mấy vị đệ tử Tiệt Giáo đang đứng trong đại điện, lớn tiếng quát hỏi.

Đồng thời trực tiếp phát động cấm pháp trong Thiên Đình, ép về phía Đa Bảo cùng những người khác.

"Hạo Thiên, Dao Trì!" Triệu Công Minh lạnh hừ một tiếng, trực hô thẳng tên, căn bản không thèm dùng tôn xưng.

Hạo Thiên dám cự tuyệt Sư Tôn của hắn, đã sớm khiến Triệu Công Minh trong lòng cực kỳ bất mãn.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu từ não hải Triệu Công Minh bốc lên, đại phóng quang minh, bao bọc chúng nhân Tiệt Giáo ở giữa.

Cấm pháp Thiên Đình phát động, các sắc lôi đình hỏa quang đánh về phía mấy vị đệ tử Tiệt Giáo, nhưng đánh vào quang mang do Định Hải Châu phóng ra lại như trâu đất xuống biển, không có chút phản ứng nào.

Hai mươi bốn viên Định Hải Châu mỗi viên đều là Tiên Thiên Linh Bảo, hai mươi bốn viên liên kết lại càng có thể tổ thành đại trận, uy lực vô cùng, mạnh hơn rất nhiều so với Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.

Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Triệu Công Minh sử dụng, cấm chế Thiên Đình căn bản không làm gì được hắn.

"Giao ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nếu không hôm nay liền phải ứng kiếp!" "Lớn mật!" Một đạo yêu quang xanh lục bay nhanh đến Lăng Tiêu Bảo Điện, che chắn trước Hạo Thiên và Dao Trì, chính là Thiên Sư Côn Bằng.

"Dám đối với Thiên Đế bất kính như vậy, Tiệt Giáo muốn tạo phản hay sao?" Yêu Sư Côn Bằng cầm trong tay một thanh Yêu Sư

Kiếm, đứng giữa chúng nhân Tiệt Giáo và Hạo Thiên, Dao Trì, nói với Đa Bảo cùng những người khác.

Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của y, ở trong Thiên Đình, dù chúng nhân Tiệt Giáo đông người nhưng nhất thời y cũng không bị thương, đây chính là thời điểm tốt để y biểu lộ lòng trung thành.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn Côn Bằng kịp thời đến, trong lòng đều cực kỳ hài lòng, thấy việc lúc trước che chở y cho Thiên Đình quả thật là một quyết định không tồi.

Tuy có mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân vì thế mà vẫn lạc, nhưng điều đó thì sao, Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn lạc cũng không phải là họ vẫn lạc, thực lực Thiên Đình dù sao cũng đã tăng cường.

"Côn Bằng, thân là Yêu tộc Yêu Sư, nay lại đầu hàng Thiên Đình." Kim Linh Thánh Mẫu nhìn Côn Bằng cười lạnh một tiếng, lòng trung thành với Tiệt Giáo và Thông Thiên Giáo Chủ sáng tỏ như trăng rằm, tự nhiên nàng không thể coi thường loại người phản bội như Côn Bằng.

"Ta cũng lười nói chuyện với ngươi, mau chóng lui đi, nếu không kiếm của ta sẽ không lưu tình." "Ngươi!" Côn Bằng đại nộ, chuyện phản bội Yêu tộc đầu hàng Thiên Đình khiến không ít người trong thế giới Hồng Hoang coi thường, nhưng ngại tu vi của y, không ai dám nói thẳng mặt.

Nhưng với thực lực và bối cảnh của những đệ tử Tiệt Giáo này, tự nhiên không cần phải cố kỵ điều đó.

"Thiên Sư bớt nóng nảy.

Đa Bảo, Triệu Công Minh, thân là đại đệ tử Tiệt Giáo, môn đồ Huyền Môn Chính Tông, các ngươi nên biết Thiên Đình đại biểu cho uy nghiêm Thiên Đạo." Hạo Thiên trước tiên an ủi Côn Bằng, sau đó

lại nói với Triệu Công Minh cùng những người khác.

"Cường xông Thiên Đình đã phạm Thiên Điều, mau chóng lui đi, niệm tình đồng môn Thiên Đạo, lúc Thánh Nhân trách phạt ta có thể cầu tình cho các ngươi một phen." "Không sai!" Dao Trì cũng đứng dậy, trên khuôn mặt cười hiện lên vẻ uy nghiêm.

"Thông Thiên Thánh Nhân lần trước tự mình đến, ta đã phân giải với Người rồi.

Thông Thiên Thánh Nhân còn lý giải được nỗi khó xử của ta, lần này các ngươi tự ý hành động, e rằng Thông Thiên Thánh Nhân cũng sẽ quái tội các ngươi." Dao Trì cũng không tin rằng những người này tự ý làm chủ, là ý của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhưng lúc này thế giới Hồng Hoang không có Thánh Nhân nào, Thiên Đình còn kém xa đối thủ của những người này, Dao Trì cũng không dám kích nộ.

Còn về việc Hạo Thiên nói sẽ cầu tình sau khi Thánh Nhân trở về?

Đó cũng chỉ là lời an ủi mà thôi.

Hai người trong lòng đã sớm quyết định, đợi sau khi Thánh Nhân trở về, nhất định phải tố cáo mấy người này một bản, để những chúng nhân Tiệt Giáo to gan lớn mật này phải chịu khổ.

"Chư vị sư huynh, sư tỷ, nhanh chóng ra tay, kẻo đêm dài lắm mộng, cẩn thận có người khác đến." Vân Tiêu Tiên Tử truyền âm cho Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân và những người khác.

Tuy Vân Tiêu có tính cách ôn nhu bình hòa nhất trong tám người, nhưng một khi đã đưa ra quyết định, nàng cũng cực kỳ quả đoán.

Chương 165

Đa Bảo, Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác nghe lời Vân Tiêu nói cũng hiểu.

Ba người kia quả thật không phải đối thủ của họ, nhưng Thánh Nhân môn hạ của Lão Quân và Nguyên Thủy chưa chắc đã không kịp đến.

Còn về môn hạ Tây Phương Giáo, mấy người đều không để vào mắt.

Cả Tây Phương Giáo ngay cả một Chuẩn Thánh cũng không có, phái người đến thì có thể làm gì?

"Côn Bằng, ta sẽ hội ngươi!" Đa Bảo Đạo Nhân trực tiếp tìm đến Côn Bằng, một dòng trường hà hiện lên trên đỉnh đầu hắn, bên trong linh quang lấp lánh, đều là Tiên Thiên Linh Bảo.

Thiên Bảo Hà tản mát ra ba động kinh người, trực tiếp cuốn về phía Côn Bằng.

Côn Bằng dù sao cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, Đa Bảo Đạo Nhân cũng muốn che chở mấy vị sư muội còn lại.

Dù sao trong chúng nhân Tiệt Giáo, cũng chỉ có hắn, Triệu Công Minh, Vân Tiêu Tiên Tử và Kim Linh Thánh Mẫu là không e ngại Côn Bằng.

Yêu Sư Côn Bằng nhìn Thiên Bảo Hà đánh đến, trong lòng vừa hâm mộ vừa kiêng kỵ.

Kiêng kỵ tự nhiên là uy lực của Thiên Bảo Hà, tu vi của Đa Bảo Đạo Nhân vốn không kém y, thêm vào Thiên Bảo Hà là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thực lực càng xa trên y.

Đương nhiên phần nhiều là hâm mộ, trong Thiên Bảo Hà lấp lánh hàng ngàn đạo linh quang, mỗi đạo linh quang đều đại biểu cho một kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuyệt đại bộ phận đều là Tiên Thiên Linh Bảo trung hạ giai, nhưng dù sao cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực khi kết hợp lại cực kỳ kinh người.

Đa Bảo Đạo Nhân không hổ danh hiệu "Đa Bảo", pháp bảo của hắn nhiều đến kinh người.

Nhìn Côn Bằng bị Đa Bảo Đạo Nhân áp chế, Triệu Công Minh, Vân Tiêu cùng những người khác lập tức tấn công Hạo Thiên, Dao Trì.

Triệu Công Minh vung một cây Kim Tiên, đánh thẳng vào Hạo Thiên và Dao Trì.

Còn Kim Linh Thánh Mẫu, nàng tế ra một tòa Tứ Tượng Tháp vuông vức, bốn mặt đều khắc một thần thú, trấn áp về phía hai người.

Đồng thời nàng tế ra Phi Kim Kiếm và Long Hổ Như Ý tấn công.

Sắc mặt Dao Trì và Hạo Thiên biến đổi, Hạo Thiên Tháp bay ra, quấn lấy Tứ Tượng Tháp.

Đồng thời, hắn tế ra Hạo Thiên Kiếm và Hạo Thiên Kính, lần lượt giao chiến với Phi Kim Kiếm và Long Hổ Như Ý của Kim Linh Thánh Mẫu.

Lúc này, Triệu Công Minh giơ Kim Tiên đánh tới.

Dao Trì vội vàng lấy ra một lá cờ nhỏ màu trắng, lá cờ nhỏ triển khai, hóa thành một đạo bạch khí phương viên vạn dặm, trong đó khí tượng nhân uân, thiên địa đều sáng, chư tà tránh lui, vạn pháp bất xâm.

"Tố Sắc Vân Giới Kỳ!" Các đệ tử Tiệt Giáo nhìn lá cờ nhỏ đều

mắt sáng rực, chẳng phải đây chính là mục đích của chuyến này sao?

Kim Tiên của Triệu Công Minh đánh vào trong đoàn bạch khí, không ngừng đánh tan bạch khí, nhưng bạch khí lại không ngừng hội tụ.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ không hổ là Cực Phẩm Phòng Ngự Linh Bảo, Dao Trì có Thiên Đình gia trì, dù chênh lệch tu vi với Triệu Công Minh không nhỏ.

Nhưng nhờ Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nàng lại có thể ngăn cản được Triệu Công Minh.

Thấy Triệu Công Minh không thể công phá Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm.

Ngay lúc đó, Vân Tiêu liền tế ra một kim đấu, kim đấu vừa hiện thân, không gian chi lực liền dũng động.

Hạo Thiên và Dao Trì nhìn kim đấu, sắc mặt lập tức đại biến.

Hỗn Nguyên Kim Đấu, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, được xưng là có thể thu chứa vạn vật thiên hạ, các loại pháp bảo thế gian.

Pháp bảo này kim quang vừa xuất, bất kể pháp bảo lợi hại đến mấy, tu vi thâm sâu đến mấy, đều khó thoát kiếp nạn, sẽ bị thu vào trong đó.

Bị thu vào Hỗn Nguyên Kim Đấu xong, bên trong kim đấu thỉnh thoảng có kim quang rơi xuống, mỗi giọt sẽ tước đi vạn năm pháp lực tu vi.

Kiếp Phong Thần ở kiếp trước, Vân Tiêu và Bích Tiêu nhờ Hỗn Nguyên Kim Đấu, trực tiếp thu thập toàn bộ Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo vào trong đó.

Thậm chí nhờ uy của kim đấu, trực tiếp tiêu trừ Tam Hoa trên

đỉnh đầu và Ngũ Khí trong lồng ngực của Thập Nhị Kim Tiên.

Khiến pháp lực của Thập Nhị Kim Tiên đại hàng, suýt chút nữa từ tồn tại cấp Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên biến thành phàm nhân.

Phó Giáo Chủ Xiển Giáo, Chuẩn Thánh đỉnh phong Nhiên Đăng Đạo Nhân càng bị dọa đến mức không dám ra tay, trực tiếp bỏ chạy.

Nếu không phải sau đó Nguyên Thủy và Lão Quân hai người không màng mặt mũi Thánh Nhân, tự mình hạ phàm đối phó Vân Tiêu và Bích Tiêu.

Trong Đại Chiến Phong Thần, Tam Tiêu Tiên Tử một khi ra trận, những cường giả Xiển Giáo, Nhân Giáo căn bản không dám đến.

Cho nên cái gọi là Đại Kiếp Phong Thần, thực ra cuối cùng là tranh đấu giữa các Thánh Nhân, tu vi đệ tử chỉ là vật trang trí mà thôi.

Nếu thật sự tùy ý đệ tử giữa các bên đối kháng, thì Xiển Giáo, Nhân Giáo thậm chí thêm một Tây Phương Giáo cùng vô số tán tu trong thế giới Hồng Hoang, cũng căn bản không phải đối thủ của những đệ tử Tiệt Giáo này.

Cuối cùng Tiệt Giáo đại bại thảm bại, cũng không phải vì thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ không địch lại được mấy vị Thánh Nhân liên thủ.

"Thánh Nhân chi hạ, giai vi lâu nghĩ." Câu nói này trong Đại Chiến Phong Thần được thể hiện đến cực điểm, sau khi các Thánh Nhân phân ra thắng bại, bất kể tu vi cao đến mấy, pháp bảo mạnh đến mấy, đều vô dụng.

Ai nên ứng kiếp thì ứng kiếp, ai nên hóa thành tro bụi thì hóa thành tro bụi.

Việc mà những đệ tử Tiệt Giáo này làm là tuyệt đối chính xác nhất, giúp Thông Thiên Giáo Chủ lấy lại Tru Tiên Kiếm, tăng cường

thực lực, đối với cả Tiệt Giáo, đối với chính họ, đều là chuyện bách lợi vô nhất hại.

"Bảo bối!" Hạo Thiên và Dao Trì nhìn Hỗn Nguyên Kim Đấu xuất hiện trong tay Vân Tiêu, sắc mặt đều đại biến.

Tuy không biết uy năng cụ thể của pháp bảo thế nào, nhưng ngay khi pháp bảo vừa hiện thân.

Đoàn bạch khí vốn kiên cố như thành vàng dưới sự tấn công không ngừng của Triệu Công Minh, liền trở nên cực kỳ bất ổn định, đủ để thấy được sự cường đại của pháp bảo.

Nếu pháp bảo có thể khắc chế Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thì hai người Hạo Thiên và Dao Trì căn bản không thể đối kháng với những đệ tử Tiệt Giáo này.

Đến lúc đó nếu hai người không nguyện ý giao ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thì chỉ có thể hóa thành tro bụi.

Ngay cả khi quý là chủ của Thiên Đình, dù sao cũng không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không có năng lực tái sinh trong Thiên Đạo sau khi chết.

Pháp bảo này có thể nói là kiện pháp bảo mạnh nhất trong tay Tiệt Giáo, trừ Tru Tiên Kiếm Trận và Lục Hồn Phiên.

Uy lực của Hỗn Nguyên Kim Đấu vô cùng cường đại, nhưng vì nó nghịch thiên, có hại cho thiên hòa.

Thông Thiên Giáo Chủ mới ban tặng pháp bảo này cho hai người Vân Tiêu và Bích Tiêu sử dụng.

Vốn dĩ với tính cách của Bích Tiêu không thích hợp để chưởng khống bảo vật này, nhưng tu vi pháp lực mà pháp bảo này cần thật sự quá khủng bố.

Ngay cả Vân Tiêu với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, cũng không thể toàn lực điều khiển pháp bảo này, mới cần Bích Tiêu trợ giúp.

Tính cách Vân Tiêu ôn nhu bình hòa, từ khi có Hỗn Nguyên Kim Đấu đến nay, thật sự chưa bao giờ sử dụng để đối địch.

"Hạo Thiên, Dao Trì!" Vân Tiêu nhìn hai người Hạo Thiên và Dao Trì đang khổ sở chống đỡ, đạm đạm nói.

"Hỗn Nguyên Kim Đấu của ta uy lực vô cùng, nếu thật sự không nguyện ý giao ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thì ta cũng chỉ có thể ra tay." Ngay cả tính cách Vân Tiêu có ôn nhu đến mấy, nàng cũng biết chuyện này vô cùng trọng đại, nhất định phải thành công.

Nếu Dao Trì thật sự cự tuyệt, Vân Tiêu cũng tuyệt đối sẽ không lưu thủ.

"Ngươi thật sự không sợ Thánh Nhân và Đạo Tổ quái tội sao, lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, cũng không có cơ hội lấy đi trao đổi với Hư Không Đạo Nhân kia." Hạo Thiên sắc lạnh nói, cố gắng vãn cứu một phen.

Trên khuôn mặt cười của Dao Trì cũng đầy vẻ giãy giụa, trong lòng vô cùng bất cam.

Lần trước khi Thông Thiên Giáo Chủ đến, Người nguyện ý lấy ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo phẩm giai cực cao để trao đổi.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ ngăn cản, Dao Trì và Hạo Thiên hai người đã thật sự động lòng và chuẩn bị đổi rồi.

Ai ngờ mấy vị đệ tử Tiệt Giáo này lại không chịu, lại dựa vào tu vi mà cưỡng đoạt!

Tố Sắc Vân Giới Kỳ cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phòng ngự vô địch.

Với tu vi của Dao Trì còn có thể dựa vào pháp bảo này để phòng ngự Triệu Công Minh, đủ để thấy được sự cường đại của nó.

Nhìn thấy sắp phải mất trắng, trong lòng Dao Trì vô cùng không cam lòng.

Thấy Dao Trì và Hạo Thiên vẫn không nguyện ý, Vân Tiêu cũng không nói thêm nhiều, lẳng lặng niệm chú ngữ.

Hỗn Nguyên Kim Đấu lấp lánh kim quang nhắm vào Tố Sắc Vân Giới Kỳ và hai người Hạo Thiên, Dao Trì.

Hai người Hạo Thiên và Dao Trì chỉ cảm thấy có một lực hút cường đại truyền ra.

Bạch khí do Tố Sắc Vân Giới Kỳ hóa thành trong nháy mắt đã bị Hỗn Nguyên Kim Đấu hút vào.

Bạch khí chỉ cần có Thiên Địa Linh Khí và pháp lực chống đỡ, thì sẽ không ngừng tuôn ra, nhưng dưới kim quang, căn bản không thể hấp thu linh khí và pháp lực.

Chẳng mấy chốc bạch khí bị hấp thu cạn kiệt lại hóa thành một mặt cờ nhỏ màu trắng, trở về trong cơ thể Dao Trì.

Không còn Tố Sắc Vân Giới Kỳ bảo hộ, hai người Dao Trì và Hạo Thiên cảm thấy lập tức cũng sẽ bị Hỗn Nguyên Kim Đấu thu vào.

"Lớn mật!" Lại một tiếng gầm giận dữ truyền đến, đồng thời một đạo phù lục tản mát ra Thái Thanh Thần Quang chống đỡ kim quang do Hỗn Nguyên Kim Đấu phát ra.

Đạo phù lục đó chính là Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay Lão Quân, người đó chính là đệ tử duy nhất của Lão Quân, Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù tuy thần diệu vô

phương, nhưng không phải đối thủ của Hỗn Nguyên Kim Đấu, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ một lát.

Nhưng lại có một tòa Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp đập vào Hỗn Nguyên Kim Đấu, cự lực xuyên qua Hỗn Nguyên Kim Đấu truyền đến thân thể Vân Tiêu Tiên Tử.

Sắc mặt Vân Tiêu tái nhợt, thân hình lung lay, thu Hỗn Nguyên Kim Đấu lại, nàng cũng không ngờ Hỗn Nguyên Kim Đấu lại tiêu hao lớn đến như vậy.

Với tu vi của nàng cũng chỉ có thể chống đỡ một lát, khó trách Sư Tôn lại để hai người nàng và Bích Tiêu liên thủ sử dụng.

"Tỷ tỷ!" "Tỷ tỷ!" Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu vội vàng tiến lên, một trái một phải đỡ lấy Vân Tiêu, lo lắng nói.

"Ta không sao!" Vân Tiêu Tiên Tử xua xua tay nói, đòn đánh của Hoàng Kim Linh Lung Tháp cũng không làm nàng bị thương, chỉ là nguyên khí tiêu hao kịch liệt mà thôi.

Nhưng trong Thiên Đình linh lực vô cùng trọng tổ, nàng chỉ cần điều tức một chút là sẽ hồi phục.

"Nhiên Đăng Đạo Nhân!" Kim Linh Thánh Mẫu và Vô Đương Thánh Mẫu cũng tiến lên, nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân có tướng mạo kỳ lạ, hình dung cổ quái mà nói.

Quảng Thành Tử mặc Bát Quái Tử Thụ Tiên Y, tay cầm Thư Hùng Song Kiếm cũng theo sau Nhiên Đăng Đạo Nhân hiện thân.

"Đa Bảo, Triệu Công Minh, Tiệt Giáo cũng là môn hạ Đạo Tổ, Huyền Môn Chính Tông.

Vì sao lại cường xông Thiên Đình, lại còn ra tay với Thiên Đế Vương Mẫu do Đạo Tổ khâm định?" Nhiên Đăng Đạo Nhân vừa hiện thân, nhìn mấy vị đệ tử Tiệt Giáo nói.

“Nhiên Đăng sư huynh, các đệ tử Tiệt Giáo này không biết Thiên Cơ, không hiểu Thiên Số.

Kích thích Thiên Đạo như vậy, e rằng sớm muộn gì cũng sẽ hóa thành tro bụi.” Huyền Đô Đại Pháp Sư đi bên cạnh Nhiên Đăng Đạo Nhân nói khi thấy Hỗn Nguyên Kim Đấu đã thu lại.

“Đa tạ các vị Đạo hữu tương trợ!” Dao Trì và Hạo Thiên trong lòng kinh hồn chưa định, tiến lên tạ ơn Nhiên Đăng Đạo Nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư và Quảng Thành Tử ba người.

Vô luận Xiển Giáo hay Nhân Giáo, thực ra đều không coi vị Thiên Đế và Vương Mẫu này ra gì.

Chương 166

Nhưng Hạo Thiên và Dao Trì dù sao cũng là chủ của Thiên Đình do Đạo Tổ khâm điểm, những người này không coi Hạo Thiên ra gì, nhưng không dám làm trái ý Đạo Tổ.

Cho nên ngày thường những người này đều chọn tránh không gặp, lười lý hội Thiên Đình.

Chỉ khi thật sự gặp mặt, trên bề mặt mấy người cũng phải tôn trọng hai vị chủ Thiên Đình.

"Tiệt Giáo thật sự quá phóng túng!" Hạo Thiên sau khi bái kiến mấy người, mặt đầy vẻ giận dữ nói với Vân Tiêu cùng những người khác.

Hiện tại hắn kinh hồn chưa định, nếu không phải Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư kịp thời đến, hắn và Dao Trì hai người thật sự đều sẽ bị thu vào Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Đường đường Thiên Đế và Vương Mẫu của Thiên Đình, lại bị đệ tử Tiệt Giáo dùng pháp bảo thu đi, nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi Thiên Đình biết để đâu?

"Vốn dĩ thấy mấy người lui đi, ta có thể cầu tình một phen.

Hiện tại xem ra, nhất định phải bẩm báo sự thật với Thánh Nhân, đợi Thánh Nhân trách phạt đi!" "Không sai!" Trên khuôn mặt cười của Dao Trì cũng đầy vẻ phẫn nộ, trong lòng kinh nộ vô cùng.

"Thông Thiên Thánh Nhân đã nói sẽ dùng Linh Bảo trao đổi, những đệ tử Tiệt Giáo này lại cưỡng đoạt.

Thật không biết Thông Thiên Thánh Nhân đã giáo dưỡng ra những đệ tử như vậy!" "Vương Mẫu lời này sai rồi!" Quảng Thành Tử ở

một bên đạm đạm nói: "Thông Thiên Giáo Chủ tuy là Nguyên Thần Bàn Cổ, Huyền Môn Chính Tông.

Nhưng môn hạ đệ tử đa số là kẻ mang lông đội sừng, thú tính chưa trừ, linh tính bất thông.

Làm sao biết lễ số, hiểu Thiên Thời." Lời nói của Quảng Thành Tử vô cùng độc địa, trực tiếp nói môn nhân Tiệt Giáo như những loài súc sinh.

Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư tuy không mở miệng, nhưng cũng liên tục gật đầu, hiển nhiên vô cùng tán đồng lời của Quảng Thành Tử.

Vô luận Đa Bảo, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, ngay cả Tam Tiêu Tiên Tử đều mặt đầy vẻ giận dữ.

Đặc biệt là Quy Linh Thánh Mẫu càng phẫn nộ vô cùng, lời nói của Quảng Thành Tử này đơn giản là chỉ vào mặt nàng mà mắng.

"Quảng Thành Tử, ngươi tìm chết sao!" Triệu Công Minh vung Kim Tiên chỉ vào Quảng Thành Tử giận dữ quát.

Quảng Thành Tử chẳng phải là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ sao, cũng dám ở đây đại phóng cuồng từ.

Quảng Thành Tử đạm tiếu một tiếng, không để lời của Triệu Công Minh vào tai.

"Quảng Thành Tử, người Xiển Giáo cũng chỉ biết dùng cái lợi của khẩu thiệt.

Nếu tu vi của ngươi lợi hại bằng một nửa khẩu thiệt, thì Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo e rằng đều đã là Chuẩn Thánh đỉnh phong." Đa Bảo Đạo Nhân mở miệng nói: "Kết quả đường đường đại đệ tử Xiển Giáo, xưng là Tiên Thiên sinh linh, căn cước thâm hậu, tu luyện

vô số năm mới là Chuẩn Thánh trung kỳ, còn kém gần bằng Bích Tiêu sư muội nhỏ tuổi nhất trong chúng ta." Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu cùng những người khác nghe lời Đa Bảo Đạo Nhân nói, trên mặt đều lộ ra vẻ trào phúng.

"Đa Bảo sư huynh sai rồi, thực lực của Quảng Thành Tử không bằng ta đâu." Bích Tiêu Tiên Tử bất tiết nhìn Quảng Thành Tử một cái, mở miệng nói.

"Dựa vào phế vật Xiển Giáo này.

Dù có cảnh giới tương đương với ta, ta cũng đủ sức dễ dàng tru sát." "Ngươi dám nhục mạ Xiển Giáo ta?" Quảng Thành Tử nghe Bích Tiêu nói ra mấy từ "phế vật Xiển Giáo", cũng nổi trận đại nộ.

Ngay cả sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không dễ nhìn.

Môn nhân Xiển Giáo tu vi quả thật kém xa những đệ tử Tiệt Giáo này, đây là điều không thể không thừa nhận.

Tuy đệ tử Tiệt Giáo quả thật tư chất cao, nhưng tư chất của Thập Nhị Kim Tiên Xiển Giáo này cũng không kém bao nhiêu.

Sở dĩ tu vi đệ tử Xiển Giáo thấp như vậy, là vì Nguyên Thủy Thiên Tôn ngày thường giảng đạo không nhiều.

Nguyên Thủy giảng đạo thích cực kỳ huyền ảo như Lão Quân, đệ tử nghe có hiểu hay không, hiểu được bao nhiêu hoàn toàn không để ý.

Không như Thông Thiên Giáo Chủ giảng giải kỹ càng như vậy, đệ tử có vấn đề thì giải đáp tường tận.

Quảng Thành Tử đâu dám trách tội Nguyên Thủy Thiên Tôn, đành trút giận lên những đệ tử Tiệt Giáo này.

"Nhục rồi thì sao?" Bích Tiêu lạnh cười một tiếng: "Thêm mấy người nữa, cũng không phải đối thủ của ta." "Bớt nói nhảm, nếu hôm

nay không giao ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ, mấy người các ngươi liền vẫn lạc đi!" Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu cùng những người khác đều trọng trọng gật đầu.

Nay mọi chuyện đã đến mức này, đều đã động thủ, cũng không còn đường lui.

Họ nhất định phải lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ mới chịu bỏ qua.

Trên Hồng Hoang Đại Lục, Bất Chu Sơn!

Trong thế giới Bất Chu Sơn, Địa Phủ.

Cửu Phượng ngồi trong Địa Phủ nhìn tám đạo linh quang vọt thẳng lên trời từ hướng Đông Hải trong Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

"Nhìn ba động linh lực, hẳn là tám đại đệ tử của Tiệt Giáo, họ đi Thiên Đình làm gì vậy?" Cửu Phượng có chút không hiểu hỏi.

"Nếu Địa Quân biết được, thì ta lên xem thử xem sao!" Hình Thiên ngồi ở vị trí phó thủ của Cửu Phượng đại đại liệt liệt nói.

Bất Chu Sơn từ khi được Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân bổ sung quy tắc xong, cực kỳ thích hợp cho người Vu tộc tu luyện.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người thân là Địa Quân và Phủ Quân của Địa Phủ, phần lớn công đức mà Địa Đạo tích lũy mấy năm nay đều tập trung trên người họ.

Hình Thiên và Cửu Phượng lúc này có thực lực tương đương với tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong nhất, thực lực của Tương Liễu cũng tương đương với trình độ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đặc biệt là hai người Cửu Phượng và Hình Thiên, một người mang trong mình một phần huyết mạch Tổ Vu, người còn lại càng là Chiến Thần Vu tộc, thiên phú chiến đấu vô song.

Với thực lực của hai người, dù không dùng các loại Tiên Thiên

Linh Bảo, nhưng dựa vào huyết mạch thần thông Vu tộc, họ tuyệt đối không kém bất kỳ cường giả Chuẩn Thánh nào trong thế giới Hồng Hoang.

"Chúng nhân Tiệt Giáo đó sẽ không tìm Dao Trì để lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ chứ?" Tương Liễu ngồi ở một bên khác cười âm trắc trắc nói.

Từ chỗ Hậu Thổ Đại nhân, y cũng biết được chuyện Hư Không Đạo Nhân muốn Thông Thiên Giáo Chủ dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ để đổi lấy Tru Tiên Chủ Kiếm.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ từ khi rời khỏi Bất Chu Sơn lần trước, đến nay đã mấy chục vạn năm mà vẫn chưa thấy đổi Tru Tiên Chủ Kiếm.

Lần trước khi Hậu Thổ Đại nhân đại chiến với Dương Mi Đạo Nhân mà sử dụng Tru Tiên Kiếm, ba người họ cũng đã biết.

"Vậy Dao Trì có nguyện ý cho không?" Hình Thiên a a cười một tiếng: "Thông Thiên Giáo Chủ còn không lấy được, dựa vào mấy đệ tử." "Không lấy được thì đoạt lấy sao?" Tương Liễu có chút không cho là đúng nói.

Trong Vu tộc lấy thực lực làm trọng, cho nên người Vu tộc cũng thường nhìn thế giới bên ngoài như vậy.

Nhưng nay thế giới Hồng Hoang, quả thật cũng gần như là lấy thực lực làm trọng, kẻ yếu bị thịt, kẻ mạnh ăn thịt.

"Nghe nói thực lực của Hạo Thiên và Dao Trì cực kỳ bình thường, thêm một Côn Bằng, cũng không phải đối thủ của tám người Tiệt Giáo." "Dù sao cũng không liên quan đến ta, môn hạ Thiên Đạo tốt nhất là tự giết lẫn nhau thì tốt nhất." Hình Thiên lạnh cười một tiếng nói, chỉ mong Tiệt Giáo, Thiên Đình, Xiển Giáo những người này liều

mạng sống chết.

“Dù sao lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, cũng đều phải đem đến Hư Không Đạo Nhân để trao đổi.” “Đúng đạo lý!” Cửu Phượng gật đầu tán đồng nói.

“Nhưng Địa Quân Đại nhân, không cảm thấy chúng ta nên đi xem sao?” Tương Liễu cười thâm trầm nói: “Nếu thật sự khai chiến, chúng ta chưa chắc đã không thể nhân cơ hội trực tiếp đoạt lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ.” “Làm vậy cũng không cần phải giao lại Tru Tiên Kiếm cho Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ không có Tru Tiên Kiếm Trận, uy hiếp đối với Địa Đạo Thánh Nhân sẽ nhỏ đi không ít.” Hình Thiên, Cửu Phượng nghe lời đều mắt sáng rực, cảm thấy lời Tương Liễu nói có lý.

“Đúng vậy, Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân có thù oán với Côn Bằng kia, Côn Bằng kia cũng đang trốn trong Thiên Đình.” Cửu Phượng tiếp lời nói.

“Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân từng che chở Vu tộc ta, nay các Thánh Nhân đều đã đến Hỗn Độn vô biên, chúng ta vừa hay có thể nhân cơ hội hỗn loạn này bắt Côn Bằng kia, giao cho Trấn Nguyên Tử Đại nhân xử trí.” Hình Thiên hưng phấn nói.

Vu tộc từ trước đến nay ân oán phân minh, Trấn Nguyên Tử lúc trước đã mạo hiểm cực lớn để che chở cả Vu tộc.

Tuy Hậu Thổ Đại nhân đã để Trấn Nguyên Tử trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, đã kết thúc nhân quả này.

Nhưng những Đại Vu này vẫn muốn làm gì đó cho Trấn Nguyên Tử.

Lúc trước các Thánh Nhân đều ở thế giới Hồng Hoang, ngay cả Trấn Nguyên Tử tự mình ra tay cũng không thể đến Thiên Đình bắt

Côn Bằng, huống chi là họ.

Nay tất cả các Thánh Nhân đều không ở trong Hồng Hoang, vậy đây chính là cơ hội của họ.

Với thực lực của ba người, cả thế giới Hồng Hoang có thể tự do đi lại.

Tám vị Chuẩn Thánh Tiệt Giáo thực lực tuy mạnh hơn họ một chút, nhưng cũng không thể làm gì được họ.

Bắt Côn Bằng dâng lên Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân, Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu cũng đã biểu đạt được tâm ý của mình.

Nói xong, ba người trực tiếp hướng về Thiên Đình. ...

"Đa Bảo, Tiệt Giáo thật sự muốn chấp mê bất ngộ sao?" Nhiên Đăng Đạo Nhân cúi đầu xuống, đạm đạm nói.

"Bớt nói nhảm!" Đa Bảo Đạo Nhân tế Thiên Bảo Hà ra, chuẩn bị tiếp tục ra tay.

Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu bốn người cũng tế ra pháp bảo của mình, muốn cùng ra tay.

Sắc mặt Hạo Thiên và Dao Trì hơi biến đổi.

Trước đó chỉ có Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu và Vân Tiêu ba người ra tay, đã khiến một phương Thiên Đình không có chút sức chống cự.

Hiện tại tuy có Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại Pháp Sư trợ giúp, nhưng một phương Tiệt Giáo cũng có bốn vị Chuẩn Thánh.

Thực lực của bốn người Vô Đương tuy không bằng Triệu Công Minh, Đa Bảo và những người đã ra tay trước, nhưng áp chế ba

người Nhiên Đăng Đạo Nhân thì không có vấn đề gì.

Tám vị Chuẩn Thánh, có thể nói là sức mạnh đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang, trong tình huống Thánh Nhân không ra tay, cả Hồng Hoang có thể đi ngang.

Huống chi tám vị Chuẩn Thánh đó không phải là Chuẩn Thánh sơ kỳ, ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, ba vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, hai vị Chuẩn Thánh trung kỳ.

Sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng có chút ngưng trọng.

Sức mạnh của Tiệt Giáo, quả thật đã mạnh hơn một chút.

"Chư vị Thánh Nhân bất cứ lúc nào cũng có thể trở về, hiện tại lui về Kim Ngao Đảo, có khả năng sống sót.

Bằng không chư Thánh trở về, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không che chở được các ngươi." Huyền Đô Đại Pháp Sư lạnh lùng nói, y không muốn giao thủ với tám vị Chuẩn Thánh khủng bố này.

"Động thủ!" Triệu Công Minh lớn tiếng nói, lời Huyền Đô Đại Pháp Sư nói không sai, chư Thánh bất cứ lúc nào cũng sẽ trở về, cho nên nếu bây giờ không động thủ thì e rằng không còn cơ hội nào nữa.

Chúng đệ tử Tiệt Giáo gật đầu.

Thiên Bảo Hà, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, Tứ Tượng Tháp, Phi Kim Kiếm, Long Hổ Như Ý, Tàng Tiên Đồ, Nhật Dạ Châu, các sắc Tiên Thiên Linh Bảo lấp lánh ba động pháp lực, đánh về phía mấy người phía trước.

Từng đạo linh quang pháp bảo chiếu rọi chư thiên, ngay cả cấm chế Thiên Đình cũng hoàn toàn không chịu nổi sức mạnh của những pháp bảo này, vỡ nát.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Hạo Thiên và Dao Trì cùng mấy người khác đều sắc mặt cuồng biến.

Tám vị Chuẩn Thánh cấp cao liên thủ, loại sức mạnh này quá khủng bố, mấy người họ chỉ cảm thấy mình sắp phấn thân toái cốt.

"Côn Bằng, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lớn tiếng quát Côn Bằng nói.

Côn Bằng bỗng nhiên tỉnh ngộ, vội vàng ném ra ba trăm sáu mươi lăm lá cờ nhỏ.

Tinh quang hội tụ về phía những lá cờ này, từng khối hư ảnh Thái Cổ Tinh Thần xuất hiện, che chở sáu người ở giữa.

Bang!

Nhưng chỉ một đòn, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận liền vỡ nát, Yêu Sư Côn Bằng thổ huyết bay ra ngoài.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quả thật uy lực vô cùng, nhưng ba trăm sáu mươi lăm chủ tinh Chu Thiên đều phải có người tu vi cao thâm trấn giữ, mới có thể phát huy được uy lực của đại trận.

Chương 167

Loại đại trận này vốn được dùng làm đại trận hộ sơn của Thiên Đình hoặc đại giáo, căn bản không phải một người có thể phát huy.

Côn Bằng trong lúc vội vàng, căn bản không kịp để Thiên Binh Thiên Tướng quy vị, chỉ có thể tự mình chống đỡ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Nhưng dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhờ một đạo Tam Thi Hóa Thân, cũng chỉ có thể chưởng khống được mấy chủ tinh mà thôi.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bản hoàn chỉnh, khi bị tấn công sẽ hóa giải sức mạnh tấn công thành ba trăm sáu mươi lăm phần.

Sau đó thông qua cơ thể của người trấn giữ tinh thần, dẫn sức mạnh vào các tinh thần Hồng Hoang.

Đối mặt với một đòn của tám đại Chuẩn Thánh, phân thân và bản thể của Côn Bằng căn bản không kịp dẫn sức mạnh khổng lồ vào các tinh thần Hồng Hoang, đại trận liền bị trực tiếp phá vỡ.

"Đồ phế vật!" Nhiên Đăng Đạo Nhân thấy Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận bị phá vỡ, thầm mắng một tiếng.

Côn Bằng nghe lời Nhiên Đăng Đạo Nhân nói lập tức bột nhiên đại nộ.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận không có người trấn giữ tinh thần, tương đương với việc y tự mình cứng rắn tiếp nhận một đòn của những Chuẩn Thánh Tiệt Giáo này.

Nếu không phải tu vi thâm hậu, e rằng đã trực tiếp hồn phi phách tán.

Nghe Nhiên Đăng Đạo Nhân mắng phế vật càng phẫn nộ vô cùng,

dù sao Nhiên Đăng Đạo Nhân tự mình chủ trì đại trận, cũng tuyệt đối không khá hơn chút nào.

"Linh Cữu Cung Đăng!" Một chiếc đèn lưu ly xuất hiện, che chở trên đỉnh đầu mấy người, trong tim đèn một tia hoa quang không ngừng lay động.

Hỏa quang nhìn qua tuy cực kỳ yếu ớt, nhưng lại liên miên bất tuyệt, phảng phất vô cùng tuế nguyệt, đều vĩnh hằng bất diệt.

Đèn lưu ly chính là pháp bảo bạn sinh của Nhiên Đăng Đạo Nhân, cũng là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực cực lớn.

Nhưng trong tay các Chuẩn Thánh Tiệt Giáo này, kiện nào mà không phải Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực của Linh Cữu Cung Đăng dù lớn đến mấy cũng không thể ngăn cản được sự liên thủ của những pháp bảo này.

Ca sát!

Màn quang do đèn lửa hóa thành bị xé nát trong nháy mắt, ngay cả thân đèn lưu ly cũng phát ra tiếng vang, phảng phất muốn vỡ vụn.

Sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân cuồng biến, vội vàng thu Linh Cữu Cung Đăng lại.

Pháp bảo bạn sinh, cùng sinh mệnh giao tu, vạn vạn không thể có thất bại.

Nhìn thấy mấy kiện Linh Bảo đối diện lại sắp đánh tới, Nhiên Đăng Đạo Nhân đành phải triệu ra Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp và Tử Kim Bát Vu, che chở Quảng Thành Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư và mình.

Còn về ba người Hạo Thiên, Dao Trì và Côn Bằng, thì không thể lo được nữa.

Nếu không phải không muốn Tiệt Giáo chúng nhân đoạt đi Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư căn bản sẽ không đến giúp đỡ Hạo Thiên cùng những người khác.

Dù sao chính Hạo Thiên và Dao Trì đã thu lưu Côn Bằng, dẫn đến đại chiến giữa Thiên Đạo Thánh Nhân và Hư Không Đạo Nhân lần trước.

Kết quả Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn lạc, Thái Cực Đồ của Lão Quân bị đoạt đi, những người Xiển Giáo và Nhân Giáo cũng vô cùng bất mãn với Côn Bằng và Hạo Thiên.

Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng ba người nhìn Nhiên Đăng Đạo Nhân chỉ che chở mình, sắc mặt cũng không dễ nhìn.

Hạo Thiên miễn cưỡng triệu ra Hạo Thiên Tháp che chở mình và Dao Trì, Côn Bằng thì không thể lo được nữa.

Nhưng Hạo Thiên Tháp càng không thể chống đỡ sự liên thủ của mấy vị Chuẩn Thánh, nhìn thấy chúng vị đệ tử Tiệt Giáo thật sự đã động sát tâm.

Sắc mặt Dao Trì hơi biến đổi, cuối cùng cắn răng, lấy ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ ném về phía Đa Bảo cùng những người khác.

"Pháp bảo, cho các ngươi.

Tha cho ta và Hạo Thiên!" Dao Trì cũng cực kỳ vô cùng bất đắc dĩ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ vừa bị Hỗn Nguyên Kim Đấu làm thương tổn, chưa hồi phục nguyên khí.

Những người Tiệt Giáo này đều không lưu thủ, Hạo Thiên Kính tuyệt đối không thể che chở nàng và Hạo Thiên.

Một khi hai người vẫn lạc, thì vạn năm khổ tu đều hóa thành công cốc.

“Dao Trì, ngươi!” Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại Pháp Sư đều sắc mặt cuồng biến.

Thiên Đình, chẳng phải là để ngăn cản Tiệt Giáo đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ sao, ai ngờ Dao Trì lại chủ động giao ra.

Còn về việc nếu Dao Trì không giao ra thì sẽ thân vẫn, thì điều đó liên quan gì đến họ?

Huyền Đô Đại Pháp Sư trong lúc tình thế cấp bách, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù phát ra một đạo thanh quang, cuộn về phía Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Đa Bảo, Triệu Công Minh cùng những người Tiệt Giáo khác thấy Dao Trì chủ động giao ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ đều sắc mặt đại hỉ.

Vì đã lấy được bảo bối, họ cũng không muốn hạ sát thủ với Dao Trì và Hạo Thiên.

Nhưng thấy Huyền Đô Đại Pháp Sư giữa đường đoạt cờ, mấy người đều nổi giận.

“Tìm chết!” Trên khuôn mặt cười lạnh của Quỳnh Tiêu Tiên Tử cũng nổi giận, tế Kim Giao Tiễn ra, một tiễn lập tức cắt đứt Thái Thanh Tiên Quang.

Đồng thời Kim Giao Tiễn như hai con du long, tấn công về phía Huyền Đô Đại Pháp Sư.

“Quỳnh Tiêu sư muội, làm tốt lắm!” Triệu Công Minh đại hỉ nói, vội vàng tế Phược Long Tác cuộn về phía Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Ngay lúc đó, một giọng nói hào sảng vang lên.

“Mấy lá cờ không tồi, ta sẽ không khách khí!” Hai bàn tay khổng lồ từ trong không gian vươn ra, một tay trực tiếp chộp lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, một tay chộp lấy Côn Bằng đang trọng thương.

Chính là Hình Thiên, Cửu Phượng, Tương Liễu cùng những người khác đã đến.

Vô luận Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng mấy người bên Tiệt Giáo như Quảng Thành Tử, Triệu Công Minh, Vân Tiêu và những người khác nhìn thấy bàn tay khổng lồ đột nhiên xuất hiện đều nổi giận.

Đặc biệt là chúng nhân Tiệt Giáo, mạo hiểm đắc tội chư vị Thánh Nhân mà đánh lên Thiên Đình, có người lại muốn trực tiếp hái quả đào, làm sao không nổi giận được!

"Thư Hùng Song Kiếm!" Quảng Thành Tử ngự sử Thư Hùng Song Kiếm, đâm về phía bàn tay khổng lồ.

Cánh tay đó thô tráng vô cùng, trên đó cơ bắp cuồn cuộn, hiện ra màu sắc như hoàng thổ.

Thấy Thư Hùng Song Kiếm đâm tới, bàn tay khổng lồ đó không hề né tránh, trên cánh tay vu chú lấp lánh, vu lực dũng động.

Phanh!

Thư Hùng Song Kiếm chém vào cánh tay, phát ra tiếng kim thiết giao kích, căn bản không đâm xuyên vào.

"Vu tộc!" Nhìn cảnh tượng này, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư cùng những người khác đều sắc mặt biến đổi.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người chưa hiện thân, nhưng chỉ nhìn bàn tay khổng lồ, mấy người đều có thể đoán ra là Vu tộc.

Cả thế giới Hồng Hoang, cũng chỉ có Vu tộc mới có thể dựa vào nhục thân cứng rắn kháng cự Linh Bảo như Thư Hùng Song Kiếm.

Với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Quảng Thành Tử ngự sử Thư Hùng Song Kiếm, ít nhất cũng phải là Đại Vu Chuẩn Thánh hậu kỳ mới có khả năng dựa vào nhục thân mà chống đỡ được.

"Kim Giao Tiễn!" Quỳnh Tiêu Tiên Tử kiều quát một tiếng.

Tuy chúng nhân Tiệt Giáo đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ quả thật là để trao đổi với Hư Không Đạo Nhân để đổi lại Tru Tiên Chủ Kiếm.

Nhưng Tố Sắc Vân Giới Kỳ nhất định phải giao cho người Địa Đạo mới được.

Nếu người Địa Đạo lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, khẳng định sẽ không nguyện ý giao lại Tru Tiên Kiếm.

Do đó chúng nhân Tiệt Giáo không chỉ phải đối kháng với Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô, mà còn phải đề phòng mấy người Vu tộc.

Kim Giao Tiễn vốn đang vẫy đuôi tấn công Huyền Đô Đại Pháp Sư liền bay ngược lại, nhắm về phía bàn tay khổng lồ kia mà cắt.

Bàn tay khổng lồ kia dường như vô cùng kiêng kỵ Kim Giao Tiễn, không dám cứng rắn đỡ như vừa rồi, trực tiếp buông bỏ Tố Sắc Vân Giới Kỳ sắp lấy được mà rụt về.

Quỳnh Tiêu Tiên Tử dù sao cũng là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, cao hơn Quảng Thành Tử không ít.

Kim Giao Tiễn lại càng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, xa xa không phải Thư Hùng Song Kiếm có thể sánh bằng, nếu bị Kim Giao Tiễn cắt trúng, nhục thân Vu tộc dù cường hoành đến mấy cũng sẽ bị trực tiếp cắt đứt.

"Lấy được rồi!" Nhìn thấy bàn tay khổng lồ kia bị bức lui, Phược Long Tác trực tiếp trói chặt Tố Sắc Vân Giới Kỳ, muốn đưa nó bay về.

Một cuốn sách màu đen xuất hiện giữa trận, cuốn sách mở ra, định Phược Long Tác và Tố Sắc Vân Giới Kỳ tại chỗ, khiến Triệu Công Minh căn bản không thể triệu hồi về.

"Thật náo nhiệt!" Cửu Phượng, Tương Liễu, Hình Thiên ba người xuất hiện trong Thiên Đình, trên tay Hình Thiên, đang xách một người, chính là Côn Bằng đang trọng thương.

Vô luận Xiển Giáo, Tiệt Giáo hay những người khác đều đang chú ý đến Tố Sắc Vân Giới Kỳ, căn bản không ai có tâm tư đi chú ý Côn Bằng.

Bàn về thực lực bản thân, Hình Thiên mạnh hơn Côn Bằng không ít, huống chi Côn Bằng trong tay cũng không có Tiên Thiên Linh Bảo cường đại, Côn Bằng đang trọng thương làm sao có thể chống đỡ được Hình Thiên ra tay.

"Đại Thiên Tôn cứu ta!" Côn Bằng bị Hình Thiên tóm trong tay, bàn tay khổng lồ của Hình Thiên hơi dùng sức, toàn thân xương cốt của Côn Bằng bị áp bách kêu răng rắc, phảng phất muốn đứt lìa.

Nhìn Hạo Thiên và Dao Trì hai người, Côn Bằng vội vàng nén đau lớn tiếng kêu cứu.

"Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu, người Địa Phủ các ngươi dám thiện xông Thiên Đình." Hạo Thiên nhìn Côn Bằng kêu cứu, mặt đầy vẻ thiết thanh nói.

Đường đường Thiên Đình, đại biểu cho uy nghiêm Thiên Đạo, chấp chưởng chí tôn thần vực chư thiên, lại bị người Địa Phủ giẫm đạp vào trong đó.

Trong mắt Hạo Thiên, điều này đơn giản là đang hung hăng đánh vào mặt Thiên Đình và Thiên Đế.

Đặc biệt là Thiên Sư Côn Bằng do hắn tự mình sách phong lại bị

Hình Thiên tóm trong tay, càng khiến Hạo Thiên phẫn nộ vô cùng.

Hắn và Dao Trì đã tốn bao nhiêu tâm tư, mới thu phục được Côn Bằng, khiến Thiên Đình tăng thêm một chiến lực cường đại.

Vì một Côn Bằng, thậm chí đã có ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn lạc, mất đi Thái Cực Đồ và Tru Tiên Kiếm cùng các chí bảo khác.

"Triệu Công Minh, Đa Bảo, các ngươi cấu kết Địa Phủ, thật sự muốn phản bội Thiên Đạo sao?" Hạo Thiên nhìn Đa Bảo, Triệu Công Minh lạnh giọng nói.

"Tiệt Giáo ta và Địa Phủ căn bản không có quan hệ gì!" Đa Bảo Đạo Nhân nhíu mày nói, căn bản không thừa nhận lời buộc tội của Hạo Thiên.

Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác cũng gật đầu theo.

Trong mắt những đệ tử Tiệt Giáo này, Địa Đạo còn đáng ghét hơn nhiều so với Xiển Giáo, Nhân Giáo và Thiên Đình.

Dù sao Tru Tiên Kiếm của Tiệt Giáo bị Địa Đạo Hư Không Thánh Nhân đoạt đi, Sư Tôn của họ còn bị Hư Không Đạo Nhân giết chết một lần.

Đến công đánh Thiên Đình, cưỡng đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ, chẳng phải vì người Địa Đạo này cứ nhất quyết muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ để trao đổi sao?

"Đa Bảo, ngụy biện!" Quảng Thành Tử cũng chỉ vào Đa Bảo Đạo Nhân giận dữ quát.

"Đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ, chẳng phải là để đưa cho người Địa Đạo sao.

Nay lại chiêu dụ người Địa Phủ, là đang mạo phạm Thiên Đạo."

“Nếu trong Địa Phủ không có Tru Tiên Kiếm, chúng ta sớm đã trực tiếp công đánh Địa Phủ rồi.” Triệu Công Minh lạnh hừ một tiếng, hào không kiêng kỵ nói.

Tiệt Giáo muốn lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ để làm gì, những người này trong lòng đều rõ, căn bản không cần che giấu.

“Triệu Công Minh, ngươi có thể thử xem!” Cửu Phượng nhìn Triệu Công Minh lạnh cười một tiếng.

Tiệt Giáo quả thật thực lực cường hoành, nhưng những đệ tử Tiệt Giáo này quả thật có chút quá cuồng vọng.

Chương 168

"Dựa vào các ngươi sao?" Hình Thiên nhìn chúng nhân Tiệt Giáo, cũng bất tiết lạnh hừ một tiếng.

Với thực lực của hắn và Hậu Thổ, ngay cả Triệu Công Minh và Đa Bảo Đạo Nhân có thực lực mạnh nhất trong Tiệt Giáo cũng chỉ tương đương với hắn.

Huống chi trong tình huống có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay.

Nếu chúng nhân Tiệt Giáo tấn công Địa Phủ, có Bất Chu Sơn gia trì, Tiệt Giáo có tám vị Chuẩn Thánh thì đã sao.

"Thử xem!" Triệu Công Minh nhìn Hình Thiên giận dữ quát.

Người Địa Đạo không chỉ đoạt đi Tru Tiên Kiếm, mà khi họ sắp lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, lại muốn chen chân vào.

Ý đồ của những người Địa Phủ này, Triệu Công Minh cùng những người khác trong lòng cũng vô cùng rõ ràng.

"Thử thì thử!" Một thanh chiến phủ khổng lồ xuất hiện trong tay Hình Thiên, trên đại phủ phù văn lưu chuyển, tràn đầy đại địa nguyên lực hậu trọng, nhìn khí tức tuyệt đối không dưới hai mươi bốn viên Định Hải Châu.

Hình Thiên thật sự muốn thử xem thực lực của những người môn hạ Thánh Nhân, Chuẩn Thánh đỉnh phong rốt cuộc thế nào.

Hạo Thiên, Dao Trì hai người nhìn Triệu Công Minh và Hình Thiên hai người, trong lòng đều kinh nghi bất định.

Chúng nhân Tiệt Giáo và ba người Địa Phủ dường như muốn đánh trước.

Nhưng nếu người Tiệt Giáo và người Địa Phủ xung đột, đối với Quảng Thành Tử, Hạo Thiên cùng những người khác mà nói, đều là chuyện tốt tuyệt đối.

Một khi Tiệt Giáo và Địa Phủ khai chiến, Tố Sắc Vân Giới Kỳ chưa chắc đã không có cơ hội lấy lại.

Nếu có thể nhân cơ hội lưỡng bại câu thương, tru sát một hai người Địa Phủ hoặc Tiệt Giáo, thì chắc chắn là có lợi không lỗ.

Tuy tám người Tiệt Giáo thực lực quả thật cường hoành, nhưng ba người Địa Phủ, hai Chuẩn Thánh đỉnh phong một Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng tuyệt đối là cường giả.

"Thôi đi!" Cửu Phượng mở miệng nói: "Hình Thiên, đừng quên mục đích của chúng ta!" Tuy Cửu Phượng cũng muốn xem thực lực của Chuẩn Thánh đỉnh phong trong Tiên nhân rốt cuộc thế nào, nhưng bây giờ không phải lúc.

"Vâng, Địa Quân Đại nhân!" Hình Thiên nghe lời Cửu Phượng nói, thu hồi chiến phủ trong tay.

Tuy hắn mãng tràng, nhưng nay đã trở thành Phủ Quân Địa Phủ, cũng biết lấy lợi ích Địa Đạo làm trọng.

"Lần này tạm tha cho ngươi!" Hình Thiên nhìn Triệu Công Minh, lạnh hừ một tiếng.

"Triệu sư đệ, bây giờ không phải lúc bốc đồng." Triệu Công Minh nghe lời Hình Thiên nói đại nộ, vừa định mở miệng, liền bị Đa Bảo Đạo Nhân ngăn lại.

Mục đích của chuyến này là Tố Sắc Vân Giới Kỳ, những chuyện khác đều phải tạm gác sang một bên.

"Hừ, ra vẻ, không phải một phe!" Quảng Thành Tử thấy hai bên cuối cùng không đánh nhau, trong lòng có chút thất vọng, âm dương

quái khí nói.

Mấy vị đệ tử Tiệt Giáo lại nổi giận.

"Địa Phủ các ngươi đến Thiên Đình, có mục đích gì?" Hạo Thiên bình tĩnh lại, khôi phục bản sắc Thiên Đế, nhìn Cửu Phượng trầm tĩnh hỏi.

"Tự nhiên là vì Tố Sắc Vân Giới Kỳ!" Cửu Phượng cười doanh doanh nói.

"Tiện thể, hủy diệt Thiên Đình!" Hình Thiên và Tương Liễu nghe lời đều ha ha cười lớn.

"Hủy diệt Thiên Đình, phải xem các ngươi có thực lực hay không!" Trên mặt Hạo Thiên hiện lên một tia lạnh cười, ngay sau đó nhìn về phía Đa Bảo Đạo Nhân.

"Đa Bảo Đạo huynh, ngươi muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Thiên Đình ta đã cho các ngươi rồi.

Người Địa Phủ này vừa muốn đoạt cờ, lại vừa khẩu xuất cuồng ngôn muốn hủy diệt Thiên Đình.

Tiệt Giáo cũng là môn hạ Đạo Tổ, đối kháng Địa Đạo, là chức trách của những người Thiên Đạo như chúng ta, không biết chư vị Đạo huynh có ra tay hay không." Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng lạnh cười nhìn về phía Đa Bảo cùng những người khác, xem họ trả lời.

"Chỉ cần chúng ta lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay, tự nhiên sẽ tương trợ Thiên Đình đối kháng người Địa Phủ." Đa Bảo Đạo Nhân đạm đạm nói.

Mấy người sẽ ra tay, nhưng tiền đề là phải lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ trong tay.

Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu, Vân Tiêu Tiên Tử cùng những người khác cũng lạnh lùng gật đầu.

"Nếu đã như vậy, Đa Bảo Đạo huynh, Triệu Công Minh Đạo huynh, Quỳnh Tiêu Tiên Tử, Kim Linh Thánh Mẫu cùng mấy vị hãy cùng chúng ta tru sát ba người Địa Phủ.

Có ta ra tay, ba người họ chắc chắn không có thời gian đoạt cờ, chư vị cũng có thể thu kỳ này vào trong tay." Hạo Thiên nhìn Đa Bảo Đạo Nhân chậm rãi nói.

"Tội cường xông Thiên Đình của chư vị không nhỏ, nếu có thể tru sát ba Địa Quân Địa Phủ, chưa chắc đã không thể được Thánh Nhân miễn cưỡng bù đắp công trạng." "Ta và Triệu Công Minh sư đệ, Kim Linh sư muội ra tay là đủ rồi, mấy vị sư muội còn lại không cần ra tay." Đa Bảo Đạo Nhân trầm mặc một lúc lâu, chậm rãi nói.

Hắn thấy ý của Hạo Thiên là Quảng Thành Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư và Nhiên Đăng Đạo Nhân sẽ không ra tay.

Nếu trong lúc Vân Tiêu thu phục Tố Sắc Vân Giới Kỳ, mấy người kia lại ngăn cản, một mình Vân Tiêu chưa chắc đã chống đỡ được.

Có Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Vô Đương và Quy Linh ở đây, hoàn toàn có thể chống đỡ được ba người Quảng Thành Tử.

Đa Bảo Đạo Nhân không tin Hạo Thiên và Nhiên Đăng cùng những người khác.

"Tốt!" Hạo Thiên đoán ra tâm tư của Đa Bảo, nhưng cũng không thể so đo thêm.

Những người môn hạ Thánh Nhân này, ai cũng không nghe lệnh của hắn, hôm nay có thể khiến họ ra tay đã là không tệ rồi.

Sắc mặt Cửu Phượng hơi biến đổi, vốn dĩ cho rằng mâu thuẫn giữa những người Thiên Đạo này sâu sắc, nhưng trong chớp mắt đã

liên thủ đối phó nàng.

Nhưng mấy người họ cũng hào không sợ hãi, với tu vi của ba người, dù không phải đối thủ của mấy người kia, cũng có thể rút lui bất cứ lúc nào.

"Toàn lực ra tay, không cần cố kỵ.

Có thể đoạt kỳ thì đoạt, không thể đoạt thì hủy diệt Thiên Đình." Cửu Phượng phân phó Hình Thiên, Tương Liễu hai người nói.

Ngay lúc đại chiến sắp bùng nổ, một loại ba động kỳ dị quét qua thế giới Hồng Hoang.

Trong ba động đó, tất cả các Chuẩn Thánh đều cảm nhận được khí tức quen thuộc bên trong.

"Thánh Nhân sắp trở về rồi, ngăn cản!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cảm nhận được đạo ba động đó, sắc mặt cuồng hỉ nói.

Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại Pháp Sư nghe lời đó vội vàng ra tay, nhưng không phải đối phó Cửu Phượng, mà là tế pháp bảo tấn công Vân Tiêu Tiên Tử cùng những người khác.

Vì Thánh Nhân đều sắp trở về, thì uy hiếp của người Địa Phủ không cần phải để vào lòng.

Việc cấp bách nhất hiện tại, là nhanh chóng ngăn cản Tiệt Giáo lấy đi Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

"Đoạt cờ!" Sắc mặt Đa Bảo Đạo Nhân cũng cuồng biến, Thánh Nhân trở về mà không lấy được cờ, thì tất cả khổ công đều phí hoài.

Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh và Kim Linh Thánh Mẫu cũng không còn bận tâm đến người Địa Phủ, quay người xông về phía Quảng Thành Tử cùng những người khác.

Sắc mặt Vân Tiêu Tiên Tử hơi biến đổi, lại tế Hỗn Nguyên Kim

Đấu ra.

"Tỷ tỷ, ta giúp tỷ!" Bích Tiêu thấy Vân Tiêu tế Hỗn Nguyên Kim Đấu có chút vất vả, vội vàng tiến lên rót pháp lực vào trong kim đấu, cùng Vân Tiêu thao túng Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Vân Tiêu biết chuyện khẩn cấp, lại có Bích Tiêu trợ giúp, toàn lực thôi động Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Lập tức kim quang đại phóng, Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử và Huyền Đô Đại Pháp Sư đều đứng không vững, cả người đều sắp bị kim quang thu đi.

"Dám!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lớn tiếng quát một tiếng, cũng không còn cố kỵ che giấu thực lực, lại tế Linh Cữu Cung Đăng ra, muốn chống đỡ Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Chỉ cần chống đỡ đến khi chư Thánh trở về, chúng nhân Tiệt Giáo đều sẽ hoàn toàn tan tành.

"Thu!" Dưới sự thôi động toàn lực của Vân Tiêu Tiên Tử, Hỗn Nguyên Kim Đấu cấp tốc phóng đại, muốn thu mấy người kia đi.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ ở trong đó, dưới sự che đậy của một mảnh kim quang, lén lút bay vào tay Vân Tiêu.

Ba động của thế giới Hồng Hoang càng lúc càng lớn, sắc mặt Cửu Phượng cùng những người khác cũng biến đổi, chuẩn bị trực tiếp rời đi.

Thánh Nhân một khi trở về, họ sẽ không còn cơ hội nào, dù sao Côn Bằng đã bị bắt, cũng không phải là không thu hoạch được gì.

Ngay lúc này, Cửu Phượng dường như nghe thấy gì đó, sắc mặt hơi biến đổi, sau đó gật đầu.

"Hình Thiên, Tương Liễu, lát nữa ta sẽ toàn lực đánh ra một đòn

về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu đó.

Bất luận kết quả thế nào, lập tức rút lui.” Cửu Phượng truyền âm cho Hình Thiên, Tương Liễu nói.

“Vâng, Phủ Quân Đại nhân!” Hình Thiên, Tương Liễu hai người tuy không biết vì sao, nhưng đều gật đầu đồng ý.

Hình Thiên phong ấn hoàn toàn Côn Bằng, nuốt vào bụng.

Sau đó Cửu Phượng vung Địa Quân Kiếm, Hình Thiên vung chiến phủ, Tương Liễu tế ra sách, toàn lực đánh về phía Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Oanh long!

Tiếng nổ kinh thiên vang lên, vô số cung điện trong cả Thiên Đình bị hủy diệt.

Trong một mảnh hỗn loạn, một mảnh bạch quang ẩn giấu dưới kim quang của Hỗn Nguyên Kim Đấu, bay về phía Cửu Phượng.

Cửu Phượng tóm lấy bạch quang thu vào trong cơ thể, quát với Hình Thiên, Tương Liễu.

“Đi!” Ngay sau đó ba người vội vàng chạy trốn về phía Hồng Hoang Đại Lục.

“Đa Bảo sư huynh, huynh trưởng, các vị sư tỷ, ta cũng đi đây!” Vân Tiêu Tiên Tử lúc này cũng hô một tiếng nói.

Mấy vị đệ tử Tiệt Giáo đều biết Vân Tiêu đã lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, cũng đều thoát thân ra, cùng nhau đi về hướng Đông Hải.

“Ngăn lại!” Nhiên Đăng Đạo Nhân sốt ruột quát, nhưng với thực lực của y, làm sao ngăn lại được, chỉ có thể trơ mắt nhìn người Tiệt Giáo bỏ trốn.

Xẹt!

Không gian xung quanh Hồng Hoang Đại Lục bị xé toạc, Dương Mi Đạo Nhân chật vật chạy vào.

Trong Vô Biên Hỗn Độn, một Thế Giới Thụ lớn như Đại Thiên Thế Giới, dưới sự thao túng của Dương Mi Đạo Nhân, không ngừng vung vẩy.

Lúc này, trên Thế Giới Thụ lại vươn ra hai cành chính khổng lồ, hai cành chính dài đến hàng chục ức dặm, tựa như đôi tay của một Cự Nhân Hỗn Độn.

Hai cành chính không ngừng khuấy động trong Hỗn Độn, trông có vẻ nặng nề nhưng thực chất tốc độ cực nhanh.

Mỗi lần vung lên, đều khuấy động Vô Biên Hỗn Độn rộng hàng ức vạn dặm, mang theo uy thế cực kỳ khủng bố, đánh về phía Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân, người đã chưởng ác Pháp Tắc Thời Không, lại có Thái Cực Kim Kiều hộ thân, hành động của Dương Mi Đạo Nhân chậm chạp hệt như bà lão bảy tám mươi tuổi chốn phàm gian, căn bản không thể gây tổn thương dù chỉ một chút.

Sau khi vung vẩy hàng trăm vạn lần mà không một đòn nào trúng đích, Dương Mi Đạo Nhân càng thêm phẫn nộ cuồng bạo.

"Hư Không, ngươi định trốn đến bao giờ?" Dương Mi Đạo Nhân dừng lại, nhìn Hư Không Đạo Nhân mà nói.

Hắn cũng biết nếu cứ thế này, vĩnh viễn không thể làm thương Hư Không Đạo Nhân.

Quả đúng như Hư Không Đạo Nhân đã nói, Thế Giới Thụ không thể duy trì được bao lâu nữa.

Sở dĩ Dương Mi Đạo Nhân có thể thoát ra khỏi Vũ Trụ Kỳ Bàn, nơi cách tuyệt và phong bế mọi thứ, chính là nhờ vào hạt giống Thế Giới Thụ.

Chương 169

Khỏa Hỗn Độn Linh Căn sâu trong Hỗn Độn kia, sở dĩ được Dương Mi Đạo Nhân gọi là Thế Giới Thụ, không chỉ vì nó to lớn như một Hồng Hoang Thế Giới, mà còn vì sau mỗi ức vạn năm, nó sẽ thai nghén ra một quả trên đỉnh linh căn.

Quả đó, cái gọi là quả, chính là một Đại Thiên Thế Giới hoàn chỉnh, một Đại Thiên Thế Giới chỉ kém đẳng cấp Hồng Hoang Thế Giới.

Những thế giới có thể tự mình tồn tại trong Vô Biên Hỗn Độn chỉ có Đại Thiên Thế Giới và những tồn tại cấp cao hơn tương tự như Hồng Hoang Thế Giới.

Còn về cái gọi là Trung Thiên Thế Giới và Tiểu Thiên Thế Giới, trong Vô Biên Hỗn Độn, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số thế giới cấp độ này được sinh ra, và cũng mỗi thời mỗi khắc đều có vô số Trung Thiên Thế Giới và Tiểu Thiên Thế Giới bị thủy triều Hỗn Độn cuồn cuộn hủy diệt.

Đại Thiên Thế Giới có Pháp Tắc gần như hoàn chỉnh, thậm chí có thể sinh ra Thiên Đạo Thánh Nhân, loại thế giới này có thể tự thân tồn tại trong Vô Tận Hỗn Độn.

Đương nhiên, chúng cũng phải là Đại Thiên Thế Giới đã trưởng thành hoàn toàn mới có năng lực đó.

Giống như trận chiến giữa Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân thuở sơ khai trong Vô Tận Hỗn Độn, đã sinh ra một phôi thai Đại Thiên Thế Giới.

Nếu Hư Không Đạo Nhân tận tâm chăm sóc hàng trăm tỷ năm trong Hỗn Độn, giúp nó chống lại thủy triều Hỗn Độn vô cùng vô tận,

thì khi nó hoàn toàn trưởng thành, nó có thể tồn tại trong Hỗn Độn.

Còn Hồng Hoang Thế Giới với Pháp Tắc viên mãn, có khả năng nuốt chửng Vô Biên Hỗn Độn để không ngừng mở rộng, đó thuần túy là một dị số.

Nó được khai tịch ra bằng cái giá là tồn tại Bán Bộ Đại Đạo như Bàn Cổ Đại Thần và Hỗn Độn Chí Bảo như Bàn Cổ Phủ.

Chu Hỗn Độn Linh Căn kia có thể trực tiếp thai nghén ra một Đại Thiên Thế Giới hoàn chỉnh, đủ để thấy sự vĩ đại của nó, nên Dương Mi Đạo Nhân mới gọi Hỗn Độn Linh Căn là Thế Giới Thụ.

Thế Giới Thụ đã có thể không ngừng thai nghén Đại Thiên Thế Giới, chứng tỏ bản thân Hỗn Độn Linh Căn có khả năng nuốt chửng sức mạnh Thời Gian và Không Gian trong Hỗn Độn.

Hạt giống Thế Giới Thụ được thai nghén ra cũng kế thừa năng lực này của Thế Giới Thụ, trực tiếp cắm rễ vào Vũ Trụ Kỳ Bàn, lấy sức mạnh Không Gian thuần túy làm chất dinh dưỡng, cưỡng chế sinh trưởng.

Chỉ là hạt giống Thế Giới Thụ rốt cuộc cũng chỉ là một hạt giống, không mạnh mẽ như một Thế Giới Thụ hoàn chỉnh.

Dương Mi Đạo Nhân đã dùng Pháp Tắc Mộc Hệ cưỡng chế thúc đẩy nó, khiến nó không ngừng sinh trưởng lớn mạnh nhờ sức mạnh Không Gian làm chất dinh dưỡng.

Tuy Thế Giới Thụ cũng đã lớn mạnh thành công, nhưng sinh cơ bên trong hạt giống đã bị phá hoại.

Cho dù sau khi thoát ra, nó có rút sức mạnh từ Hỗn Độn để bổ sung cho bản thân cũng không thể đảo ngược tình thế.

Lúc này, bên trong Thế Giới Thụ tràn ngập sức mạnh Không Gian, chia cắt nội bộ Thế Giới Thụ thành vô số bộ phận.

Sẽ không lâu nữa, khi sức mạnh của hạt giống Thế Giới Thụ cạn kiệt, Thế Giới Thụ sẽ tan rã.

Với trình độ chưởng ác Pháp Tắc Không Gian của Hư Không Đạo Nhân, hắn đã sớm cảm ứng được vô số đoạn tầng không gian ở khắp nơi trong thân Thế Giới Thụ, biết rõ trạng thái của Thế Giới Thụ như lòng bàn tay.

Vì vậy, hắn căn bản không giao đấu trực diện với Dương Mi Đạo Nhân, chỉ cần kéo dài thêm một đoạn thời gian nữa, đợi Thế Giới Thụ tan rã, xem Dương Mi Đạo Nhân làm thế nào.

"Hư Không, ngươi thật sự nghĩ rằng chưởng ác Pháp Tắc Không Gian thì ta không làm gì được ngươi sao?" Thế Giới Thụ đứng yên tại chỗ, trên khuôn mặt lớn của Dương Mi Đạo Nhân giữa thân cây hiện lên vẻ lạnh nhạt.

"Ta đang chờ ngươi ra tay đây!" Hư Không Đạo Nhân ngự Thái Cực Kim Kiều bay đến trước Thế Giới Thụ, cười khà khà nói.

Ngay sau đó, hắn giơ tay chỉ một cái, sức mạnh Thời Gian và sức mạnh Không Gian va chạm tiêu diệt lẫn nhau, một Hắc Động nữa xuất hiện trên đầu ngón tay, bay thẳng về phía mi tâm Dương Mi Đạo Nhân.

Hắc Động đánh trúng thân cây, lập tức hàng triệu dặm thân cây trực tiếp bị mẫn diệt, cả khuôn mặt Dương Mi Đạo Nhân biến mất.

Thế Giới Thụ không ngừng rút sức mạnh từ Hỗn Độn để sinh trưởng, tái sinh phần bị hóa thành hư vô.

Cùng với sự biến mất của sức mạnh Hắc Động, khoảng trống hàng triệu dặm chẳng mấy chốc lại được lấp đầy bởi phần sinh trưởng mới, toàn bộ Thế Giới Thụ hồi phục như cũ, cứ như chưa từng bị thương.

“Sức mạnh hồi phục của Thế Giới Thụ thật đáng kinh ngạc!” Trên Thái Cực Kim Kiều, Hậu Thổ nhìn cảnh tượng đó mà kinh thán nói.

Một kích của Hư Không Đạo Nhân chỉ gây ra chút ít thương tổn cho Thế Giới Thụ.

Vết thương hàng triệu dặm tuy trông vô cùng lớn, nhưng đối với Thế Giới Thụ lớn bằng một Đại Thiên Thế Giới mà nói, nó thực sự chỉ là một vết thương nhỏ.

Cần biết rằng Thế Giới Thụ của Hồng Hoang Thế Giới thuở xưa, tuy không lớn như khỏa này trước mắt, nhưng cũng cao đến hàng chục ức dặm.

Dưới một kích của Hư Không Đạo Nhân, nó đã trực tiếp bị phấn toái, có thể nói uy lực của một chỉ này so với khi ở Hồng Hoang đã yếu đi hàng ngàn lần.

Không, phải nói năng lực phòng ngự của khỏa Thế Giới Thụ này, so với khi ở Hồng Hoang Thế Giới, đã mạnh hơn hàng trăm, hàng ngàn lần.

“Ừm, lần trước nếu không phải ở Hồng Hoang Thế Giới, lại dùng Địa Đạo Chi Lực hạn chế nó.

Chỉ đó của ta cũng không dễ dàng hủy diệt thân thể nó đến vậy.” Hư Không Đạo Nhân gật đầu nói, kết quả này hoàn toàn nằm trong dự liệu của hắn.

Thuở xưa ở Hồng Hoang Thế Giới, Thế Giới Thụ không thể rút nhiều sức mạnh như vậy.

Đặc biệt, phần lớn sức mạnh của nó đã bị Hậu Thổ dùng Địa Đạo quấn lấy, căn bản không có lực phòng ngự trước một kích mẫn diệt của Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng trong Vô Biên Hỗn Độn thì hoàn toàn khác, Pháp Tắc Mộc Hệ chi lực trải khắp toàn thân, phòng ngự cực mạnh, lại có Vô Biên Hỗn Độn không ngừng bổ sung, Hư Không Đạo Nhân cũng không thể hủy diệt khỏa Thế Giới Thụ này chỉ bằng một kích.

"Năng lực phòng ngự chân thực của Thế Giới Thụ thật đáng sợ như vậy!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Thế Giới Thụ khôi phục như ban đầu cũng có chút tặc lưỡi nói.

Thuở xưa hắn đã từng bị Hư Không Đạo Nhân một chiêu trực tiếp giết chết, nên đặc biệt biết chiêu đó khủng bố đến mức nào.

Trong tình huống không có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo hộ thân, Thánh Thể đối mặt với một kích đó có thể hoàn toàn không có lực phòng ngự.

Nhưng Thế Giới Thụ chỉ bị phá hủy vài triệu dặm rồi khôi phục như cũ.

"Trong Hỗn Độn, vốn dĩ càng thích hợp cho Thế Giới Thụ phát huy!" Hồng Quân Đạo Tổ nhàn nhạt nói.

"Lão sư, ta có nên rút về Hồng Hoang Thế Giới không?" Nữ Oa Nương Nương hỏi Hồng Quân Đạo Tổ, cục diện trước mắt đã rõ ràng.

Uy năng của Thế Giới Thụ tuy lớn, nhưng căn bản không làm gì được Hư Không Đạo Nhân.

Một khi phân định thắng bại, Hư Không Đạo Nhân tất sẽ đối phó nàng, nên Nữ Oa Nương Nương cũng muốn sớm trở về Hồng Hoang Thế Giới.

"Chưa vội!" Hồng Quân đáp, có Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, có thể rời đi bất cứ lúc nào.

"Hư Không, ngươi!" Cùng với việc phần Thế Giới Thụ bị Hư

Không Đạo Nhân đánh nát hồi phục như ban đầu, khuôn mặt lớn của Dương Mi Đạo Nhân lại hiện ra, nhìn Hư Không Đạo Nhân với vẻ mặt phẫn nộ.

“Ta chỉ thử xem ngươi có thể duy trì được bao lâu!” Hư Không Đạo Nhân nhìn vẻ mặt Dương Mi Đạo Nhân lửa giận ngút trời, bình thản nói.

Một kích đó tuy trông không gây ra bao nhiêu thương tổn cho Thế Giới Thụ, nhưng đã làm cho đoạn tầng không gian bên trong nó tăng lên không ít.

Theo ước tính của Hư Không Đạo Nhân, Thế Giới Thụ sẽ không duy trì được bao lâu nữa.

“Ngươi sẽ hối hận!” Dương Mi Đạo Nhân bình tĩnh lại, nhìn chằm chằm Hư Không Đạo Nhân nói.

“Ha ha!” Hư Không Đạo Nhân không hề để ý cười nói.

Hiện giờ hắn đã chiếm hết ưu thế, Dương Mi Đạo Nhân cũng chỉ có thể mạnh miệng.

“Hư Không, ngươi không nên lại gần ta như vậy!” Dương Mi Đạo Nhân nhàn nhạt nói với Hư Không Đạo Nhân.

“Vừa rồi chiêu khóa ta của ngươi, đích xác không tệ.

Ta nên cảm ơn ngươi, vì đã cho ta cách đối phó ngươi.” “Có thể có cách sao?” Hư Không Đạo Nhân cười lạnh một tiếng.

Nếu Dương Mi có cách, hắn đã sớm sử dụng rồi.

Huống chi Dương Mi tuy tu vi cao hơn hắn một chút, nhưng thật sự không có cách nào nhắm vào Pháp Tắc Thời Không của hắn.

Thậm chí có thể nói, trong Vô Biên Hỗn Độn, Tam Thiên Đại Đạo, không có Pháp Tắc nào có thể khắc chế Pháp Tắc Thời Gian và Pháp

Tắc Không Gian.

Thứ có thể khắc chế Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian, chỉ có Pháp Tắc Thánh Nhân có cảnh giới tu luyện Pháp Tắc Thời Không cao hơn.

Đó chính là sự khủng bố của hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc.

"Vừa rồi ngươi đã dùng Thái Cực Đồ trấn áp tất cả Pháp Tắc, khiến ta không thể mượn Pháp Tắc Mộc Chi trong Hỗn Độn để độn tẩu!" Giọng nói của Dương Mi Đạo Nhân vang lên.

Hỗn Độn không ngừng cuộn trào, từng khỏa cự thụ ngút trời lại mọc ra từ Hỗn Độn dưới chân Thế Giới Thụ.

Vô số rễ của Thế Giới Thụ quấn quýt vào nhau, những đại thụ này chính là mọc ra từ rễ Thế Giới Thụ, tựa như một loại cây đa trong Hồng Hoang Thế Giới.

Những rễ cây này dài đến hàng ức vạn dặm, vô số cây cối mọc ra, khiến vùng Hỗn Độn đó lập tức biến thành một khu rừng nguyên thủy.

Đồng thời, tán lá của Thế Giới Thụ lại bắt đầu điên cuồng sinh trưởng, không ngừng rủ xuống từng rễ khí.

Thế Giới Thụ lớn như một Đại Thiên Thế Giới, dường như đã biến thành một Đại Thiên Thế Giới hoàn chỉnh, một Đại Thiên Thế Giới toàn là các loại cự thụ.

Thế giới toàn cự thụ này, bao phủ toàn bộ Hư Không Đạo Nhân và những người khác vào bên trong.

"Vậy thì, ta sẽ dùng Pháp Tắc Mộc Chi lấp đầy mọi không gian, khiến ngươi không thể mượn sức mạnh Thời Không." Giọng nói của Dương Mi Đạo Nhân truyền đến: "Để ngươi xem ý nghĩa chân chính của Thế Giới Thụ, để ngươi biết năng lực chân chính của Thế Giới

Thụ, để ngươi chứng kiến Thế Giới Thụ diễn hóa thế giới." "Thụ Giới Hàng Lâm!" "Cái gọi là Thụ Giới sao?" Bàn Vương nhìn xung quanh toàn là cự thụ ngút trời, sắc mặt biến đổi.

Là một Pháp Tắc Thánh Nhân tu luyện Độc Hệ Pháp Tắc thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Bàn Vương hoàn toàn không cảm ứng được sự tồn tại của Độc Hệ Pháp Tắc trong Thụ Giới.

Theo lẽ thường, trong Vô Biên Hỗn Độn, Tam Thiên Đại Đạo có mặt khắp nơi, thân là Pháp Tắc Thánh Nhân có thể tùy thời cảm ứng Pháp Tắc mình tu luyện.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, có thể có ý thức thế giới tương tự như Thiên Đạo Hồng Hoang, ngăn cản Pháp Tắc Thánh Nhân mượn Pháp Tắc chi lực trong thế giới.

Nhưng trong Vô Biên Hỗn Độn, không có bất kỳ ý thức tối cao nào tồn tại, về lý thuyết không thể ngăn cản Pháp Tắc Thánh Nhân điều khiển Pháp Tắc chi lực.

Lúc này, Dương Mi Đạo Nhân đã mượn Thế Giới Thụ, cưỡng ép tạo ra một tồn tại tương tự như Hồng Hoang Thế Giới.

Trong thế giới đó, thuần túy Pháp Tắc Mộc Hệ tràn ngập, không có bất kỳ Pháp Tắc nào khác tồn tại.

Bàn Vương lúc này vẫn có thể sử dụng Độc Hệ Thần Thông, nhưng chỉ có thể dựa vào Pháp Lực, Pháp Tắc tích trữ trong thân thể, căn bản không thể nhận được bổ sung từ bên ngoài.

Minh Hà và Trấn Nguyên Tử cũng vậy, đều chỉ có thể dựa vào Pháp Lực của bản thân.

Nhưng Hậu Thổ thân là Địa Đạo Chấp Chưởng Giả, vẫn có thể trực tiếp triệu hoán Luân Hồi Chi Lực từ Hồng Hoang Thế Giới, chỉ là không biết Luân Hồi Chi Lực có thể công phá phòng ngự của Thụ

Giới hay không.

"Cũng không biết Sư Tôn có cách nào phá giải Thụ Giới không?" Bàn Vương trong lòng có chút bất an.

Dù sao Dương Mi Đạo Nhân vừa rồi đã bị Hư Không Đạo Nhân dùng một chiêu, cả người bị phong ấn vào Vũ Trụ Kỳ Bàn.

Nếu không có hạt giống Thế Giới Thụ và các Chí Bảo khác trong tay, e rằng hắn đã bị Hư Không Đạo Nhân phong ấn triệt để, không thể thoát ra được.

Trấn Nguyên Tử nhìn mọi thứ xung quanh cũng như Bàn Vương, trong lòng có chút hoảng sợ.

Nhưng dù sao thân là Địa Đạo Thánh Nhân, nếu vẫn lạc ở đây, vẫn có thể trọng sinh trong Địa Đạo, nên cũng không quá kinh hoàng.

Chỉ có Minh Hà và Hậu Thổ hai người, vẫn tràn đầy lòng tin vào Hư Không Đạo Nhân.

Minh Hà từ khi được Hư Không Đạo Nhân điểm hóa từ Huyết Hải đến nay, chưa từng thấy Người phải chịu thiệt thòi, trong lòng đã sớm có một loại sùng bái mù quáng đối với Hư Không Đạo Nhân.

Thụ Giới Hàng Lâm của Dương Mi Đạo Nhân quả thực vô cùng lợi hại, nhưng Minh Hà tin rằng Hư Không Đạo Nhân vẫn có cách giải quyết.

Chẳng phải vừa rồi Dương Mi Đạo Nhân đã áp đảo Hư Không Đạo Nhân, thậm chí làm suy yếu tu vi của Người đến hai phần ba, nhưng không chớp mắt đã bị Hư Không Đạo Nhân phong ấn rồi sao?

"Thụ Giới này quả thực có chút thú vị!" Hư Không Đạo Nhân liếc nhìn Dương Mi Đạo Nhân, trên mặt hiện lên một nụ cười trào phúng.

"Chỉ là Dương Mi, ngươi đừng quên.

Chương 170

Pháp Tắc Không Gian không chỉ là Pháp Tắc chi vương, mà còn là Pháp Tắc cơ sở trong Vô Tận Hỗn Độn, ngươi không thể khu trục Pháp Tắc Không Gian ra ngoài được." "Nếu không có Pháp Tắc Không Gian, không gian Thụ Giới đã sớm tự sụp đổ rồi." "Quả nhiên!" Bàn Vương trong lòng bỗng hiểu ra, khó trách Sư Tôn rõ ràng có cơ hội ngự Thái Cực Kim Kiều thoát ra ngoài, nhưng vẫn đợi Thụ Giới hoàn thành.

Quả thực, Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian là hai Pháp Tắc cơ sở nhất.

Bất kể là thế giới nào, Hồng Hoang Thế Giới, Đại Thiên Thế Giới, Trung Thiên Thế Giới, cái gọi là Thụ Giới, thậm chí là Vô Biên Hỗn Độn, đều có Pháp Tắc Thời Không tồn tại.

Không có Pháp Tắc Không Gian, nền tảng tồn tại của Thụ Giới cũng không còn.

"Hư Không, ngươi đã quá xem thường ta rồi." Dương Mi Đạo Nhân cười ha hả, thấy mình thuận lợi giam cầm Hư Không Đạo Nhân trong Thụ Giới khiến tâm trạng đại hảo.

"Trong Thụ Giới, quả thực có Pháp Tắc Không Gian.

Chỉ là, ngươi có thể câu thông Pháp Tắc Không Gian trong Vô Tận Hỗn Độn sao?" "Hửm?" Hư Không Đạo Nhân nhíu mày, thử một chút, quả nhiên không thể câu thông Pháp Tắc Thời Không trong Vô Biên Hỗn Độn.

Đương nhiên, nếu mượn Không Gian Bản Nguyên, tự nhiên có thể dễ dàng thoát ra, nhưng Hư Không Đạo Nhân muốn xem Dương Mi còn thủ đoạn gì.

Còn về Hậu Thổ, nàng biết Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới còn không thể cấm chế Hư Không Đạo Nhân câu thông Pháp Tắc Thời Không trong Hỗn Độn, huống chi là một Thụ Giới nhỏ bé.

"Nhưng chỉ cần ta có thể mượn Pháp Tắc Không Gian, ngươi vẫn không làm thương được ta.

Thụ Giới của ngươi lại có thể duy trì được bao lâu?" "Hư Không, ngươi nghĩ Thụ Giới thực sự đơn giản như vậy sao?" "Trong Thụ Giới, ta giống như Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới vậy, cũng có thể mượn sức mạnh Thời Không trong đó." Dương Mi Đạo Nhân cười điên cuồng nói: "Tuy Thụ Giới không phải là một Đại Thiên Thế Giới hoàn chỉnh, ta không thể giống như Thiên Đạo Hồng Hoang cấm chỉ ngươi sử dụng Pháp Tắc Thời Không của Hồng Hoang Thế Giới." "Nhưng chỉ cần ta mượn một phần sức mạnh, xem ngươi có thể sử dụng bao nhiêu sức mạnh Thời Không." "Ta có Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ trong tay, không mượn Pháp Tắc Thời Không, vẫn không làm gì được ta." Hư Không Đạo Nhân vẫn mặt không biểu cảm nói.

"Ngươi nghĩ ta sẽ giống như vừa rồi sao?" Dương Mi Đạo Nhân trên mặt hiện lên nụ cười thần bí: "Thụ Giới hủy diệt, Ất Mộc Thần Lôi!" Dưới sự thao túng của Dương Mi Đạo Nhân, toàn bộ cự thụ ngút trời trong Thụ Giới, thậm chí bao gồm cả Thế Giới Thụ bản thân, đều bắt đầu tan rã.

Vô cùng Ất Mộc Linh Khí tràn ngập khắp Thụ Giới, giữa các Linh Khí ma sát lẫn nhau, vang lên âm thanh ầm ầm, vô số tiếng sấm nổ vang.

Giọng nói của Dương Mi Đạo Nhân truyền ra từ vô tận Ất Mộc Linh Khí.

"Hư Không, Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ của ngươi thật sự có thể ngăn cản Ất Mộc Thần Lôi mà ta đã dùng một Đại Thiên Thế Giới

làm vật tế để triệu hoán sao?!" Theo Dương Mi Đạo Nhân, Hư Không Đạo Nhân chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Trong Thụ Giới, Hư Không Đạo Nhân không thể mượn Pháp Tắc Thời Không để độn tẩu, Pháp Tắc Thời Không trong Thụ Giới cũng chỉ có thể mượn một nửa.

Dùng Thụ Giới là một Đại Thiên Thế Giới làm vật tế, triệu hoán Ất Mộc Thần Lôi, đủ để hủy diệt Thời Gian và Không Gian trong toàn bộ Thụ Giới.

Hư Không Đạo Nhân có Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ và các Chí Bảo khác trên người, cũng tuyệt đối không thể phòng ngự được uy lực của Ất Mộc Thần Lôi.

Ất Mộc Thần Lôi là một trong Ngũ Hành Thần Lôi, tuy xa xa không thể sánh bằng Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, Hư Không Thần Lôi, nhưng uy lực vẫn phi thường.

Huống chi, một khỏa thần lôi được hóa thành từ toàn bộ linh lực thuần túy của một Đại Thiên Thế Giới, tuyệt đối sẽ khiến Hư Không Đạo Nhân và những người trong Địa Đạo không nơi nào có thể trốn thoát, trực tiếp vẫn lạc.

Bàn Vương và Trấn Nguyên Tử hai người cảm giác lôi đình không ngừng ma sát xung quanh, sắc mặt cuồng biến.

Ngay cả một Địa Đạo Thánh Nhân, một Pháp Tắc Thánh Nhân như bọn họ, trong loại lôi đình này cũng cảm thấy mình như phù bình, tùy thời có thể bị mẫn diệt.

Minh Hà trong lòng cũng có chút hoảng sợ, nhưng nhìn biểu cảm của Hư Không Đạo Nhân liền lập tức trấn định lại.

Vì Sư Tôn còn không hoảng sợ, vậy chắc chắn có cách giải quyết.

Trên khuôn mặt tươi cười của Hậu Thổ hiện lên biểu cảm kỳ

quái, Dương Mi Đạo Nhân đã tốn nhiều công sức như vậy, nhưng rốt cuộc sẽ không có bất kỳ hiệu quả nào.

Nếu hắn biết Hư Không Đạo Nhân có thể tùy thời độn tẩu, chỉ sợ hắn sẽ hộc máu.

"Hư Không, chết đi!" Tiếng cười điên cuồng của Dương Mi Đạo Nhân truyền ra, toàn bộ Ất Mộc Thần Lôi ầm ầm bạo tạc.

"Dương Mi Đạo Nhân quả nhiên có một chiêu!" Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và những người khác nhìn thấy trong Vô Biên Hỗn Độn đột nhiên xuất hiện một Đại Thiên Thế Giới được tạo thành từ những cự thụ ngút trời, đều không khỏi chấn động.

Những Thiên Đạo Thánh Nhân có mặt ở đó tự nhiên có thể cảm nhận được trong Đại Thiên Thế Giới tràn ngập thuần túy Ất Mộc Linh Khí, không cảm nhận được dù chỉ một chút Linh Khí nào khác.

"Vừa rồi hắn bị Hư Không Đạo Nhân giam cầm, nay lại dùng phương pháp tương tự để phản kích trở lại.

Những Pháp Tắc Thánh Nhân này, quả nhiên không có ai là kẻ đơn giản." Lão Quân vuốt chòm râu cảm thán.

Tuy không phải Pháp Tắc Thánh Nhân, nhưng một lượng Ất Mộc Linh Khí thuần túy như vậy chắc chắn sẽ gia tăng sức mạnh rất lớn cho Dương Mi Đạo Nhân.

"Trong Đại Thiên Thế Giới, không có một chút Pháp Tắc hay Linh Khí nào khác, Hư Không Đạo Nhân e rằng nguy hiểm rồi." Trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ hiện lên một tia ngưng trọng.

Hắn bắt đầu dần dần tham ngộ Pháp Tắc Hủy Diệt, cảm ứng đối với Pháp Tắc đã tăng lên không ít.

Trong thế giới được tạo thành từ những cự thụ trước mắt, hắn không cảm nhận được một tia Pháp Tắc nào khác tồn tại, chỉ có thuần

túy Pháp Tắc Mộc Chi.

Đương nhiên, với tu vi của hắn không thể cảm ứng được Pháp Tắc Không Gian, tự nhiên cũng không biết trong Thụ Giới có tồn tại Pháp Tắc Không Gian.

"Hừ, tốt nhất là vẫn lạc tại chỗ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sờ sờ khuôn mặt mình, âm trầm nói.

Khuôn mặt bị Hư Không Đạo Nhân đánh sưng từ lâu đã hồi phục như cũ, nhưng Nguyên Thủy dường như vẫn có thể cảm nhận được sự đau rát và sỉ nhục đó.

"Đi!" Hồng Quân Đạo Tổ lúc này sắc mặt đột nhiên cuồng biến, nói với mấy vị đệ tử.

Ngay sau đó, Tạo Hóa Ngọc Điệp phóng ra thanh quang bao phủ hắn và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, trực tiếp phá khai Hỗn Độn, bay về phía Hồng Hoang Thế Giới.

Tạo Hóa Ngọc Điệp cuốn theo mấy người phi độn trong Hỗn Độn, nhưng đúng lúc này Hỗn Độn bên cạnh mấy người đột nhiên vỡ ra, Dương Mi Đạo Nhân bước ra.

"Thủ đoạn của Đạo hữu quả thực khó lường!" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Dương Mi Đạo Nhân hiện thân, cung kính nói một câu.

Lúc này sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân tái nhợt, khí tức cũng có chút bất ổn, nhưng nghe lời Hồng Quân nói, trên mặt lộ ra một tia đắc ý.

Lão Quân, Nguyên Thủy và những người khác khi bị Hồng Quân Đạo Tổ cuốn đi, đều có chút mơ hồ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Đến khi nhìn thấy Dương Mi Đạo Nhân hiện thân, trong lòng càng thêm kỳ lạ.

Dương Mi Đạo Nhân xuất hiện ở đây, vậy Hư Không Đạo Nhân đâu, lẽ nào hắn đã mặc kệ rồi sao?

"Dùng một Đại Thiên Thế Giới làm vật hiến tế, Ất Mộc Thần Lôi phóng ra đó, Hư Không Đạo Nhân e rằng lần này cũng sẽ trọng thương!" Trên mặt Hồng Quân Đạo Tổ cũng hiện lên một tia cười.

Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn là tồn tại khiến hắn kiêng kỵ nhất trong lòng, giờ đây thấy Hư Không Đạo Nhân sắp phải chịu một tổn thất lớn, ngay cả hắn cũng vui mừng.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân nghe xong đều kinh hãi, dùng một Đại Thiên Thế Giới làm vật tế phẩm, thì Thần Lôi đó phải khủng bố đến mức nào.

Đúng lúc này, chấn động kịch liệt của vụ bạo tạc truyền đến từ phía sau, Vô Biên Hỗn Độn dường như cũng trở nên cuồng bạo, ngay cả thanh quang do Tạo Hóa Ngọc Điệp phóng ra cũng không ngừng run rẩy.

Lão Quân và những người khác sắc mặt tái nhợt, với tốc độ của Tạo Hóa Ngọc Điệp, họ đã không biết đã rời xa nơi giao chiến vừa rồi bao nhiêu, nhưng phản ứng ở đây vẫn kịch liệt đến vậy.

Mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều không thể tưởng tượng được, trung tâm của vụ bạo tạc đó phải khủng bố đến mức nào.

"Trọng thương sao?" Dương Mi Đạo Nhân cười lạnh một tiếng: "Đạo hữu có vẻ đã quá coi thường ta rồi." "Thụ Giới đã cách tuyệt Hỗn Độn, Hư Không Đạo Nhân không thể mượn Pháp Tắc Thời Không trong Hỗn Độn, trong loại bạo tạc đó chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ." "Ồ?" Hồng Quân Đạo Nhân bán tín bán nghi.

Tuy không tin Hư Không Đạo Nhân vẫn lạc dễ dàng như vậy, nhưng thực lực của Dương Mi Đạo Nhân cũng quả thực vô cùng

cường hãn.

Nếu hắn còn nói chắc chắn như vậy, Hư Không Đạo Nhân không chừng thật sự đã vẫn lạc trong trận đại bạo tạc hủy thiên diệt địa đó.

Chỉ là nếu Hư Không Đạo Nhân vẫn lạc, vậy Dương Mi Đạo Nhân sẽ là mối đe dọa lớn nhất.

Ánh mắt Hồng Quân Đạo Nhân lóe lên, hắn không thể chia sẻ Hồng Hoang Thế Giới với bất kỳ ai.

Dương Mi Đạo Nhân đã đánh giết Hư Không Đạo Nhân, tất nhiên cũng sẽ nguyên khí đại thương, lúc này chính là thời cơ tốt để ra tay.

"Không sai!" Dương Mi Đạo Nhân ngẩng đầu, cực kỳ tự tin: "Hư Không vẫn lạc, Địa Đạo toàn diệt!

Của ta!" Lời còn chưa dứt, một đạo kim quang từ phía sau cấp tốc đuổi tới.

"Hư Không vẫn lạc, Địa Đạo toàn diệt!" Câu nói vừa ra khỏi miệng Dương Mi Đạo Nhân, tiếng nói còn chưa dứt, một đạo kim quang liền từ phía sau cấp tốc đuổi tới.

Ong!

Tiếng chuông Hỗn Độn Chung vang lên, sức mạnh Thời Gian hùng hậu theo tiếng chuông truyền đến.

Khiến Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân cùng vài người khác đang cấp tốc độn thân về Hồng Hoang Thế Giới đều chậm lại.

"Dương Mi, chẳng phải Hư Không đã vẫn lạc rồi sao?" Hồng Quân vận chuyển Tạo Hóa Ngọc Điệp, chống đỡ sức mạnh Thời Gian do sóng chuông Hỗn Độn Chung mang đến, tức giận nói với Dương Mi Đạo Nhân.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên và mấy vị Thiên Đạo Thánh

Nhân đều sắc mặt kỳ lạ.

Vừa rồi Dương Mi Đạo Nhân còn đầy vẻ tự tin, khiến mấy người họ thật sự nghĩ rằng Hư Không Đạo Nhân đã bị trấn sát rồi.

Nhưng nhìn tiếng chuông và đạo kim quang truyền đến từ phía sau, rõ ràng Hư Không Đạo Nhân không những không vẫn lạc, thậm chí còn không hề bị thương.

"Sao có thể?" Dương Mi Đạo Nhân vẻ mặt không thể tin được nói: "Dưới loại bạo tạc khủng bố đó, dù lực phòng ngự của Hỗn Độn Chung có mạnh đến đâu, Hư Không cũng không thể hào phát vô tổn được." Ất Mộc Thần Lôi tập trung Ất Mộc Linh Khí và Pháp Tắc chi lực của một Đại Thiên Thế Giới, được thôi động bởi Đại Đạo Mộc Chi, lại không làm thương Hư Không Đạo Nhân.

Điều này khiến Dương Mi Đạo Nhân trong lòng hoàn toàn không dám tin, uy lực như vậy, ngay cả ở chính trung tâm vụ bạo tạc, hắn cũng sẽ vẫn lạc tại chỗ.

Nếu không phải tu vi của hắn đã đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, hắn căn bản không dám sử dụng chiêu đó.

Một khi đã sử dụng, gần như đồng quy vu tận, nhưng ở Thất Trọng Thiên hắn có thể mượn Pháp Tắc Mộc Chi độn tẩu, nên Dương Mi Đạo Nhân mới tự tin sử dụng.

"Hư Không Đạo Nhân chưởng ác Pháp Tắc Không Gian, cực kỳ thiện trường thuật di chuyển không gian, liệu có phải đã tránh né được không?" Thông Thiên Giáo Chủ trầm giọng hỏi.

"Có khả năng đó!" Lão Quân cũng gật đầu, biểu thị tán đồng ý kiến của Thông Thiên Giáo Chủ.

Lần trước sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân vây công Hư Không Đạo Nhân, thật khó khăn mới mượn Thái Cực Đồ và Sơn Hà Xã Tắc Đồ

giam cầm Hư Không Đạo Nhân bên trong, chuẩn bị để hắn phải chịu một đòn Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Ai ngờ Hư Không Đạo Nhân lại mượn sức mạnh Thời Không, di chuyển Thông Thiên Giáo Chủ vào đó.

Khiến Thông Thiên Giáo Chủ phải chịu một đòn Thần Lôi vô ích, cuối cùng thân chịu trọng thương, bị Hư Không Đạo Nhân dễ dàng đánh bại.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa mấy người đều ấn tượng rất sâu về cảnh đó, bây giờ mấy người họ vẫn không biết Hư Không Đạo Nhân đã làm cách nào.

"Không thể nào!" Dương Mi Đạo Nhân sững người, sau đó giận dữ nói.

"Thụ Giới đó là ta đã chuyển hóa bằng Thế Giới Thụ, tuy cũng có một ít Pháp Tắc Không Gian, nhưng đã cách tuyệt với toàn bộ Vô Tận Hỗn Độn.

Hư Không Đạo Nhân căn bản không thể di chuyển ra bên ngoài được." "Với uy lực của Ất Mộc Thần Lôi, không gian và thời gian bên trong Thụ Giới đều sẽ bị mẫn diệt, không thể nào thoát ra được." Nhưng Dương Mi Đạo Nhân cũng có chút nghi ngờ, lẽ nào thật sự bị Hư Không Đạo Nhân tránh được rồi, nếu không thì sao lại trông không hề suy suyển chút nào?

"Lẽ nào Hư Không Đạo Nhân thân chịu trọng thương?" Nữ Oa Nương Nương có chút nghi ngờ hỏi.

"Đúng, Hư Không Đạo Nhân nhất định thân chịu trọng thương rồi!" Dương Mi Đạo Nhân nghe lời Nữ Oa, mắt sáng lên, gật đầu nói.

"Nhưng nếu Hư Không Đạo Nhân thân chịu trọng thương, sao lại dám ra tay?" Nguyên Thủy cau mày không hiểu hỏi.

Nếu Hư Không Đạo Nhân thật sự thân chịu trọng thương, điều nên làm nhất chẳng phải là trốn đi dưỡng thương sao, tại sao lại cưỡng ép ra tay vào lúc này.

"Lẽ nào vì Hậu Thổ và mấy người kia đều vẫn lạc, nên Hư Không Đạo Nhân trong cơn cuồng nộ đã mất đi lý trí." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng đưa ra một lời giải thích.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên mấy người đều trong lòng cười nhạo, Hậu Thổ và mấy người kia dù vẫn lạc cũng sẽ phục tô trong Địa Đạo.

Hư Không Đạo Nhân điên mới thân chịu trọng thương rồi cưỡng ép ra tay với mấy người họ.

Nhưng Dương Mi Đạo Nhân lại liên tục gật đầu.

"Ngươi nói không tệ, chỉ có khả năng đó.

Chương 171

Tiếp Dẫn, ngươi thật có trí tuệ!" Dương Mi Đạo Nhân liếc nhìn Tiếp Dẫn, gật đầu khen ngợi.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghe vậy trong lòng mừng rỡ, với thực lực của Dương Mi Đạo Nhân, nếu có thể được hắn chiếu cố một hai, thì toàn bộ Tây Phương Giáo đều có thể nhận được không ít lợi ích.

"Hồng Quân, ta cảm thấy Tiếp Dẫn nói đúng.

Hư Không chắc chắn đã trọng thương, lúc này hoặc là hư trương thanh thế, hoặc là cuồng nộ đến cực điểm." "Chúng ta nên nhân cơ hội này một lần diệt sát hắn, một khi bỏ lỡ cơ hội này.

Để Hư Không Đạo Nhân mượn Pháp Tắc Không Gian độn tẩu, dưỡng thương rồi phục xuất, thì ta cũng không có cách nào nữa." Dương Mi Đạo Nhân nhìn Hồng Quân nói: "Trong tay ta cũng không còn hạt giống Thế Giới Thụ nữa rồi." Tuy Dương Mi trong tay có một hạt giống Thế Giới Thụ, nhưng hắn cũng không tín nhiệm Hồng Quân, tự nhiên không định nói ra lá bài tẩy chân thật.

Hồng Quân lập tức do dự, có nên tiếp tục ra tay hay không.

Quả thực, uy lực của vụ bạo tạc Thụ Giới vừa rồi quả thực vô cùng khủng bố, hệt như một Bàn Cổ Đại Thần khác đang khai tịch thế giới vậy.

Với uy lực đó, ngay cả hắn cũng chắc chắn sẽ chết, Hư Không Đạo Nhân không chừng thật sự sẽ thân chịu trọng thương.

Nếu Hư Không trọng thương, quả thực đây là cơ hội tốt nhất để đánh giết Hư Không Đạo Nhân, cũng có thể là cơ hội duy nhất.

Thấy Hồng Hoang Thế Giới càng ngày càng gần, Hồng Quân cũng

hạ quyết tâm, quyết định mạo hiểm thử một lần.

"Được!" Hồng Quân cũng dừng bước, đứng song song với Dương Mi Đạo Nhân, nhìn kim quang từ phía sau cực tốc đuổi theo.

Đạo Tổ đã dừng lại, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng đành phải dừng bước.

"Ồ, không chạy nữa sao?" Giọng Hư Không Đạo Nhân truyền xuống từ Thái Cực Kim Kiều, hiển nhiên hắn cũng nhìn thấy Dương Mi, Hồng Quân và mấy người kia.

"Hư Không, đừng hư trương thanh thế, ta đã sớm biết ngươi thân chịu trọng thương!" Dương Mi Đạo Nhân lấy Khô Vinh Thần Trượng ra, xa xa chỉ vào Thái Cực Kim Kiều lớn tiếng quát.

"À á!" Tiếng cười khẽ như chuông bạc của Hậu Thổ truyền đến.

Dường như nàng cảm thấy lời của Dương Mi Đạo Nhân thật thú vị, không biết hắn từ đâu mà biết chuyện Hư Không Đạo Nhân bị thương.

Trong khoảnh khắc Dương Mi Đạo Nhân dẫn bạo Thụ Giới, Hư Không Đạo Nhân đã trực tiếp câu thông Không Gian Bản Nguyên, ngự Thái Cực Kim Kiều thân nhập vào Vô Biên Hỗn Độn.

Uy lực của vụ bạo tạc căn bản không hề ảnh hưởng chút nào, chỉ là không nắm rõ phương hướng, nên lúc nãy mới đến chậm.

"Đi!" Hồng Quân nghe giọng Hậu Thổ, không chút do dự cuốn lấy Lão Quân, Nguyên Thủy và mấy người khác, cuồng bôn về Hồng Hoang Thế Giới.

Vì Hậu Thổ không sao, vậy mọi suy đoán vừa rồi của Dương Mi đều không thành lập.

Vậy chỉ có một khả năng, Hư Không Đạo Nhân thật sự đã hoàn

toàn tránh được vụ bạo tạc đó, không hề suy suyển chút nào, Hồng Quân tự nhiên không dây dưa với hắn nữa.

Trong Vô Biên Hỗn Độn, hắn thật sự không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân nếu Người toàn lực ra tay, chỉ có thể độn nhập Hồng Hoang Thế Giới.

Dựa vào trách nhiệm của Hậu Thổ đối với Hồng Hoang Thế Giới, mới có khả năng chống lại Hư Không Đạo Nhân một hai.

"Thật sự không sao!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn Hư Không Đạo Nhân trước mắt, vẻ mặt tràn đầy không thể tin được.

Hư Không Đạo Nhân trước mắt anh tuấn, thân hình thẳng tắp, Hậu Thổ đứng bên cạnh thanh thuần đáng yêu, dáng vẻ thướt tha.

Quan trọng là khí tức của cả hai tràn đầy, đâu có vẻ gì là thân chịu trọng thương.

"Chạy!" Ý niệm duy nhất trong lòng Dương Mi Đạo Nhân lúc này, hắn chỉ còn duy nhất một hạt giống Thế Giới Thụ, tuyệt đối không thể để tổn hao thêm.

Nhìn Hồng Quân đã dẫn theo mấy vị đệ tử chạy đi rất xa, Dương Mi Đạo Nhân trong lòng một trận tức giận.

"Đi ư?" Hư Không Đạo Nhân lạnh lùng hừ một tiếng, Vũ Trụ Kỳ Bàn lại từ trong cơ thể hắn bay ra.

Từng đạo Pháp Tắc Không Gian đan xen, tạo thành một Thiên Địa Mê Cung, bao phủ Dương Mi Đạo Nhân.

Đồng thời, Thái Cực Kim Kiều hung hăng trấn áp xuống, khiến Dương Mi Đạo Nhân không dễ dàng mượn Đại Đạo Mộc Chi có mặt khắp nơi trong Hỗn Độn để độn tẩu.

Ong!

Tiếng chuông Hỗn Độn Chung vang lên cấp bách, sóng chuông mang theo sức mạnh Thời Gian cường đại đánh về phía Dương Mi Đạo Nhân, chuẩn bị đình trệ hành động của hắn.

Hư Không Đạo Nhân không tin trong tay Dương Mi Đạo Nhân còn bao nhiêu hạt giống Thế Giới Thụ.

"Cút ngay!" Dương Mi Đạo Nhân vừa vận chuyển ấn ký Pháp Tắc Mộc Chi trong cơ thể sắp ngưng tụ thành thực thể để chống đỡ sức mạnh Thời Gian.

Vừa tế Khô Vinh Thần Trượng, đánh về phía Hỗn Độn Chung.

Nếu bị Hỗn Độn Chung ảnh hưởng hành động, lại bị Thái Cực Kim Kiều xua đuổi các Pháp Tắc khác, thì hắn thật sự có khả năng bị giam cầm lần nữa.

Ong!

Dưới một côn hung hãn của Dương Mi Đạo Nhân, Hỗn Độn Chung đã bị đánh bay ra ngoài.

Chỉ là có Hư Không Đạo Nhân thao túng, Hỗn Độn Chung nhanh chóng bay trở về, lại một lần nữa phát động sức mạnh Thời Gian.

Đồng thời, Thái Cực Kim Kiều trấn áp xuống, bắt đầu quấy nhiễu Pháp Tắc Mộc Chi ở đây.

Nhưng nơi này dù sao cũng chưa bị Vũ Trụ Kỳ Bàn khống chế, Thái Cực Kim Kiều cũng không thể triệt để trấn áp Đại Đạo Mộc Chi có mặt khắp nơi trong Hỗn Độn.

Chỉ có thể không ngừng quấy nhiễu, khiến Dương Mi Đạo Nhân không thể độn đi quá xa, huống chi ở đây còn có Hậu Thổ.

"Hậu Thổ!" Hư Không Đạo Nhân khẽ nói.

Hậu Thổ gật đầu, hiểu ý của Hư Không Đạo Nhân, sáu cánh cửa

lớn khổng lồ từ từ hiện lên phía sau nàng.

Luân Hồi Chi Lực khủng bố chậm rãi phát tán ra, quấn lấy Dương Mi Đạo Nhân.

Nơi đây đã gần Hồng Hoang Thế Giới, Hậu Thổ triệu hoán Luân Hồi dễ dàng hơn, uy lực cũng lớn hơn không ít.

Dương Mi Đạo Nhân sợ đến hồn vía lên mây, một khi bị Hỗn Độn Chung và Luân Hồi Chi Lực giam cầm, dù Pháp Lực thông thiên cũng không thể kịp thời thoát thân.

"Hồng Quân vô nghĩa khí!" Dương Mi Đạo Nhân thầm mắng một tiếng, nếu Hồng Quân có mặt ở đây, Hậu Thổ làm sao có thể ra tay không chút cố kỵ như vậy.

Nhưng với mối quan hệ ngoài mặt bằng hữu trong lòng lại ly tán giữa hắn và Hồng Quân, cũng không trách Hồng Quân không giảng nghĩa khí.

"Đi!" Dương Mi Đạo Nhân lại dùng Khô Vinh Thần Trượng đánh về phía Hỗn Độn Chung, nhưng có Luân Hồi Chi Lực kéo lại, sức mạnh lần này yếu hơn.

Hỗn Độn Chung tuy bị đánh cho một trận lay động, nhưng miệng chuông vẫn còn rung, chuẩn bị một lần nữa phát ra sức mạnh Thời Gian.

"Liều mạng!" Dương Mi Đạo Nhân gầm lên một tiếng, phun ra một ngụm tinh huyết chứa mảnh vỡ Pháp Tắc.

Sau đó tinh huyết bốc cháy, Pháp Tắc Mộc Chi trong tinh huyết tương ứng với Đại Đạo Mộc Chi trong Hỗn Độn, khiến Dương Mi Đạo Nhân tức thì độn tẩu.

"Khô Vinh Thần Trượng!" Dương Mi Đạo Nhân hô hoán một tiếng trước khi đi, Khô Vinh Thần Trượng không còn dây dưa với

Hỗn Độn Chung nữa, muốn bay theo.

"Để Dương Mi chạy rồi, lẽ nào có thể để nó chạy thoát!" Hư Không Đạo Nhân cười khẽ một tiếng, miệng Hỗn Độn Chung nhắm thẳng vào Khô Vinh Thần Trượng, sức mạnh Thời Gian đã chuẩn bị sẵn lập tức phóng ra.

Thời Gian đình trệ!

Khô Vinh Thần Trượng lập tức đình trệ giữa không trung, sau đó vầng sáng màu xanh không ngừng lóe lên, rất khó khăn mới thoát khỏi sự ràng buộc của Thời Gian đình trệ.

Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân cực kỳ ăn ý, lập tức thao túng Luân Hồi Chi Lực quấn lấy nó, Khô Vinh Thần Trượng không ngừng giãy giụa, nhưng căn bản không thể thoát ra được.

Thiên Địa Mê Cung lúc đó bay đến, nuốt chửng Khô Vinh Thần Trượng.

Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ hai người nhìn nhau cười, để Dương Mi Đạo Nhân chạy thoát, nhưng thu được một kiện Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo cũng không tệ.

Trong Hồng Hoang Thế Giới!

Một chỗ không gian vỡ nát, Dương Mi Đạo Nhân toàn thân chật vật thoát ra.

Sau khi đốt cháy tinh huyết, Dương Mi Đạo Nhân trở về Hồng Hoang Thế Giới sớm hơn Hồng Quân và những người khác.

"Khô Vinh Thần Trượng của ta!" Dương Mi Đạo Nhân sắc mặt biến đổi, cảm giác Khô Vinh Thần Trượng đã không còn khí tức nữa.

Ngụm tinh huyết kia vốn đã giúp hắn từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên đỉnh phong sắp đột phá Bát Trọng Thiên, lại

rớt xuống Thất Trọng Thiên hậu kỳ, thậm chí sắp đến trung kỳ.

Tu vi này không biết bao nhiêu năm mới có thể bù đắp lại, giờ đây lại mất đi kiện Hỗn Độn Linh Bảo Khô Vinh Thần Trượng.

Sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân âm tình bất định, suýt nữa hộc máu.

Đúng lúc này, không gian bên cạnh Dương Mi Đạo Nhân lại bị phá khai, Hồng Quân Đạo Tổ dẫn theo Lão Quân và mấy người khác bước ra.

Hồng Quân ngạc nhiên nhìn Dương Mi Đạo Nhân một cái, không ngờ Dương Mi lại về trước mấy người bọn họ.

Dương Mi vừa định tìm Hồng Quân tính sổ, thì Hồng Quân, Lão Quân, Nguyên Thủy và mấy người kia đột nhiên sắc mặt biến đổi, hướng về Thiên Đình mà đi.

Hồng Quân, Lão Quân và mấy người kia dường như đã nhận được truyền tín, vội vàng chạy đến Thiên Đình trên Đại La Thiên.

Dương Mi Đạo Nhân sắc mặt âm tình bất định, dường như đang do dự có nên đi cùng Hồng Quân hay không.

Nhưng nhanh chóng Dương Mi Đạo Nhân cảm nhận được Hư Không Đạo Nhân đang cấp tốc đuổi đến trong Vô Biên Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang Thế Giới.

"Đi Thiên Đình!" Dương Mi Đạo Nhân cắn răng, quyết định đến Thiên Đình hội hợp với Hồng Quân trước, dù sao một mình hắn thật sự không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân.

Oanh!

Một đạo kim kiều xuyên phá Hỗn Độn, trực tiếp giáng xuống Hồng Hoang Thế Giới, chính là Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ cùng mấy người kia.

“Mấy kẻ đó chạy thật nhanh!” Hư Không Đạo Nhân nhíu nhíu mày, cảm nhận Hồng Quân và mấy người kia đang đi về Thiên Đình, có chút bất đắc dĩ nói.

Sau khi mấy người kia chạy vào Hồng Hoang Thế Giới, Hư Không Đạo Nhân thật sự không tiện tiếp tục ra tay.

Với thực lực của Hồng Quân và Dương Mi, nếu đại chiến trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, Hồng Hoang Thế Giới thật sự chưa chắc có thể chịu đựng được sức mạnh của mấy người họ.

Một khi gây ra phá hoại quá lớn cho toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, bất kể Thiên Đạo hay Địa Đạo nhất định sẽ dốc toàn lực ban cho Hậu Thổ và Hồng Quân sức mạnh, tiêu diệt Hư Không và Dương Mi hai người.

Thân là Địa Đạo Chấp Chưởng Giả, nếu Hậu Thổ không ra tay với Hư Không, cũng nhất định sẽ chịu Địa Đạo phản phệ.

Dù sao Địa Đạo và Thiên Đạo đều là đại diện cho ý chí của toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, tuyệt đối không thể dung nhẫn tồn tại phá hoại Hồng Hoang Thế Giới.

“Sư Tôn, vậy đệ tử có nên đuổi theo không?” Minh Hà đứng sau Hư Không Đạo Nhân hỏi.

Một đường truy sát Hồng Quân Đạo Tổ, Dương Mi Đạo Nhân và chư Thánh Thiên Đạo, có thể nói là khoảnh khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời Minh Hà.

Trước khi Hư Không Đạo Nhân xuất quan, những Thiên Đạo Thánh Nhân đó ai nấy đều cao cao tại thượng, không hề coi hắn và tộc A Tu La ra gì.

Nay những kẻ đó lại bị mấy người họ đuổi đến mức bỏ chạy tán loạn, nhờ uy thế của Sư Tôn, cũng khiến Minh Hà trong lòng thầm

sảng khoái không thôi.

“Đã tiến vào Hồng Hoang Thế Giới, đuổi theo cũng không tiện toàn lực ra tay, vô nghĩa.” Hậu Thổ lắc đầu, nhàn nhạt nói.

“Không sai, hãy chăm chỉ kinh doanh Địa Phủ, tăng cường Địa Đạo sức mạnh.

Một khi Địa Đạo sức mạnh triệt để siêu việt Thiên Đạo, Hồng Quân và Dương Mi Đạo Nhân sẽ không thể gây sóng gió gì nữa.” Hư Không Đạo Nhân gật đầu, biểu thị tán đồng ý kiến của Hậu Thổ.

Chương 172

Thực lực của hắn tuy mạnh hơn Dương Mi Đạo Nhân một chút, nhưng cũng mạnh có hạn.

Đặc biệt trong Hồng Hoang Thế Giới, trong tình huống cả hai đều không tiện toàn lực ra tay, thực lực càng không có chênh lệch.

Cưỡng ép ra tay ở đây, chỉ sẽ làm lợi cho Hồng Quân, đối với Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ, thậm chí toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều không có lợi.

Hư Không Đạo Nhân quả thực cũng chưởng khống toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, nhưng điều hắn muốn là một Hồng Hoang Thế Giới hoàn chỉnh và cường đại, chứ không phải một thế giới bị tàn phá không chịu nổi.

Hiện giờ cách tốt nhất tự nhiên là phát triển Địa Phủ thật tốt, tăng cường sức mạnh và khí vận Địa Đạo.

Theo tốc độ phát triển hiện tại của Địa Phủ, sau này sức mạnh Địa Đạo tuyệt đối có thể siêu việt Thiên Đạo.

Lúc đó sức mạnh của Hậu Thổ càng không biết sẽ siêu việt Hồng Quân bao nhiêu, hai người liên thủ có thể dễ dàng trấn sát Dương Mi Đạo Nhân, rồi từ từ phong ấn Hồng Quân.

Căn bản không cần vội vàng nhất thời, thời gian đứng về phía họ.

Hồng Quân cũng rất rõ điểm này, nên mới không tiếc đại giới mà triệu hoán Dương Mi Đạo Nhân trở về.

"Hư Không Thánh Nhân nói đúng!" Trấn Nguyên Tử cũng gật đầu, hiện tại quả thực không phải thời cơ tốt để ra tay.

"Vậy Sư Tôn, đệ tử bây giờ trở về U Minh Huyết Hải tu luyện

đây!" Minh Hà Lão Tổ nghe lời Hư Không Đạo Nhân, tức khắc nói.

Cùng với việc Bất Chu Sơn được tu phục, quy tắc của toàn bộ Địa Đạo đã viên mãn, nhờ tích lũy bấy nhiêu năm, sức mạnh Địa Đạo cũng không ngừng được tăng cường.

Hiện giờ hắn và Trấn Nguyên Tử, những Địa Đạo Thánh Nhân như họ, Bản Nguyên không hề thua kém những Lão Quân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn kia.

Chỉ là vì thời gian trở thành Thánh Nhân ngắn hơn so với những Thiên Đạo Thánh Nhân đó, cảnh giới tu vi còn kém không ít.

Nên Minh Hà sau khi thành Thánh, vẫn không hề buông lỏng, vẫn không ngừng khổ tu.

"Tu luyện, tu luyện, tu luyện.

Ngươi chỉ biết tu luyện thôi sao?" Hư Không Đạo Nhân trách mắng Minh Hà.

"À?" Minh Hà Lão Tổ trợn tròn mắt, không hiểu ý tứ lời Sư Tôn, lẽ nào bây giờ tu luyện cũng có lỗi sao?

"Hiện giờ tộc A Tu La chưởng quản Minh Phủ, ta bảo ngươi huấn luyện thật tốt, vậy mà thực lực của Ba Tuần và mấy người kia vẫn không tiến bộ chút nào sao?" Hư Không Đạo Nhân có chút bất mãn hỏi.

Minh Hà thật sự đã coi tộc A Tu La là công cụ hoàn toàn, đối với tu vi của tộc nhân A Tu La hầu như không quan tâm.

Sau khi Hư Không Đạo Nhân xuất quan lần này, khi chú ý đến Ô Ma, tiện thể liếc nhìn Tứ Đại Ma Vương một cái, lại phát hiện thực lực mạnh nhất là Tự Tại Thiên Ba Tuần vẫn chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ngược lại, Ô Ma mấy năm nay chưởng quản Minh Phủ, tích lũy vô số công đức, sắp đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ rồi.

Mấy năm nay Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng đều bế quan, Ô Ma tự mình chưởng quản Minh Phủ, cũng không có thời gian tu luyện.

Có thể trong thời gian ngắn như vậy mà sắp đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, tiến độ thực sự kinh người.

"Sư Tôn, Ba Tuần từ khi sinh ra đã nuốt chửng vô số linh hồn, tích trữ vô cùng nghiệp lực.

Nghiệp lực đó căn bản không thể nhanh chóng tiêu trừ, tự nhiên cũng không thể đột phá." Minh Hà có chút tủi thân nói.

"Được rồi, được rồi!" Hậu Thổ tiến lên giảng hòa nói: "Ta về Bất Chu Sơn Địa Phủ trước đây, những chuyện này tính sau." Hư Không Đạo Nhân liếc nhìn Minh Hà một cái, lạnh lùng hừ một tiếng, ngự Thái Cực Kim Kiều bay về hướng Bất Chu Sơn.

"Ngô, Sư Tôn dường như thật sự bất mãn.

Nhưng Minh Phủ mấy năm nay dưới sự quản lý của Ô Ma không tệ mà, căn bản không ảnh hưởng đến sự phát triển của Địa Đạo." Minh Hà Lão Tổ trong lòng thầm tính toán, đột nhiên trong lòng kinh hãi.

"Hiểu rồi, Ô Ma bây giờ là thị nữ của Sư Tôn, nhưng lại suốt ngày trông coi Minh Phủ, không thể hầu hạ Sư Tôn, đoán chừng Sư Tôn vì chuyện này mà tức giận." Theo Minh Hà, đoán chừng Hư Không Đạo Nhân bất mãn vì chuyện này.

Dù sao một thị nữ quốc sắc thiên hương vốn dĩ hầu hạ bên cạnh rất tốt, bỗng nhiên lại không còn nữa, ai cũng sẽ tức giận.

"Xem ra khi trở về phải thúc giục Ba Tuần và những người khác

gia tăng tu luyện, để Ô Ma sớm ngày trở về bên cạnh Sư Tôn." Minh Hà tự cho là đã tìm ra nguyên nhân Hư Không Đạo Nhân tức giận, thầm hạ quyết tâm.

Mấy năm nay, hắn dường như quả thực đã quá chuyên tâm tu luyện, đối với toàn bộ tộc A Tu La đều không quản.

Hiện giờ Ô Ma có thực lực mạnh nhất tộc A Tu La, cũng gần như dựa vào sức mạnh của chính mình mà tu luyện.

Nhưng Minh Hà lại nghĩ, đây dường như là truyền thống của môn hạ Hư Không!

Thuở xưa sau khi Hư Không Đạo Nhân điểm hóa hắn, cũng chỉ dẫn dắt hắn lên con đường tu luyện, rồi không hỏi han gì nữa.

Sau đó còn bế quan vô số năm, mãi đến sau Đại Kiếp Vu Yêu mới xuất sơn lần nữa.

Tuy Hư Không Đạo Nhân đối với đệ tử môn hạ quả thực cực kỳ tốt, bao che khuyết điểm lại hào phóng, các loại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đều không tiếc.

Nhưng con đường tu luyện, dường như thật sự không có chỉ điểm.

Dù sao ba người môn hạ Hư Không tuy đều là Thánh Nhân, nhưng lại hoàn toàn đi trên những con đường khác nhau.

"Truyền thống của giáo phái ta, không thể trách ta được!" Minh Hà trong lòng lẩm bẩm, nhưng những lời đó, rốt cuộc không dám nói ra trước mặt Hư Không Đạo Nhân.

Thái Cực Kim Kiều xé toang thương khung, tức khắc từ biên giới Hồng Hoang Thế Giới bay vào Bất Chu Sơn.

Cấm chế hư không xung quanh Bất Chu Sơn sau khi cảm ứng

được sự trở về của Hư Không Đạo Nhân, liền tự động mở ra, Hư Không, Hậu Thổ và những người khác đều tiến vào trong.

"Bái kiến Hậu Thổ Tổ Thần, Hư Không Thánh Nhân, Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân, Minh Hà Thánh Nhân, Bàn Vương Thánh Nhân!" Sau cánh cửa lớn của Đại Điện Địa Phủ, Cửu Phượng dẫn theo Hình Thiên, Tương Liễu hai người, cung kính bái kiến Hư Không Đạo Nhân và những người khác.

Tuy nghiêm khắc mà nói, Bàn Vương không phải người của Địa Đạo Thánh Nhân, nhưng Bàn Vương thân là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, cũng là một phần của Địa Đạo, nên Cửu Phượng ba người cũng không thất lễ.

Cấm chế hư không của Bất Chu Sơn bình thường do Cửu Phượng chưởng ác, Hư Không Đạo Nhân lại không có cách nào che giấu, vì vậy vừa mở cấm chế, liền bị Cửu Phượng cảm tri.

Ngay lập tức nàng dẫn theo Hình Thiên, Tương Liễu hai người ra nghênh tiếp.

"Vâng!" Hậu Thổ dịu dàng nói: "Cửu Phượng, những năm nay Hồng Hoang Thế Giới có gì bất thường không?" Trong Hỗn Độn không ghi dấu năm tháng!

Trận đại chiến giữa Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân trong Hỗn Độn nhìn qua không lâu, nhưng trên thực tế đã là mấy ngàn năm trong Hồng Hoang Thế Giới.

"Không có đại sự gì!" Cửu Phượng đứng thẳng người, mỉm cười nói với Hậu Thổ.

"Chỉ là ba người chúng ta đã chuẩn bị một kiện lễ vật cho Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân!" "Không cần như vậy!" Trấn Nguyên Tử nghe lời Cửu Phượng trong lòng rất kinh ngạc, nhưng ngay lập tức từ

chối.

"Ta hiện giờ thân là Địa Đạo Thánh Nhân, cũng không cần gì.

Các ngươi giữ lấy bảo vật, ba người dùng sẽ tốt hơn.

Hiện giờ ba người chưởng quản Địa Phủ, thực lực càng mạnh càng tốt!" Những năm nay Vu Tộc đối với hắn đều vô cùng tôn kính, Trấn Nguyên Tử trong lòng cũng hiểu rõ.

Nhưng theo Trấn Nguyên Tử, những việc hắn làm cho Vu Tộc, so với Thánh vị do Hậu Thổ Nương Nương ban cho, căn bản không đáng kể.

Vì vậy nghe Cửu Phượng chuẩn bị lễ vật cho mình, phản ứng đầu tiên của hắn là từ chối.

Hiện giờ đã trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, hắn đã vô cùng mãn nguyện, đối với cái gọi là bảo vật không còn xem trọng như vậy nữa.

"Trấn Nguyên Tử Thánh Nhân, lễ vật này ta đâu có dùng được." Cửu Phượng che miệng cười duyên, Hình Thiên và Tương Liễu hai người cũng cười gật đầu.

"Ồ?" Không chỉ Trấn Nguyên Tử, Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ cùng mấy người kia trong lòng cũng tò mò.

"Hình Thiên!" Thấy mấy vị Thánh Nhân đều tò mò như vậy, Cửu Phượng làm sao dám giấu diếm, vội vàng phân phó Hình Thiên.

Hình Thiên gật đầu, ném Côn Bằng Yêu Sư đang bị phong ấn nghiêm ngặt ra ngoài.

Ban đầu trong hỗn chiến ở Thiên Đình, Hình Thiên lo lắng Côn Bằng bỏ chạy, liền trực tiếp phong ấn rồi nuốt vào bụng.

Nhưng sau khi trở về Bất Chu Sơn liền nôn ra trước, dù sao muốn dâng cho Thánh Nhân, trực tiếp nôn ra trước mặt thì thật không nhã

nhặn!

"Côn Bằng!" Trấn Nguyên Tử nhìn Côn Bằng Yêu Sư bị ném trên mặt đất, sắc mặt biến đổi, sát khí tứ dật nói.

"Côn Bằng!" Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ và mấy người kia nhìn Côn Bằng Yêu Sư cũng kinh ngạc.

"Trấn Nguyên Tử, ta đã rơi vào tay ngươi, sống chết tất theo ý ngươi!" Côn Bằng Yêu Sư giọng nói sắc nhọn nói.

Sau khi nhìn thấy Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hư Không Đạo Nhân và mấy người kia, hắn biết chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Mấy người họ đều là Thánh Nhân cao cao tại thượng, không thèm nhìn đến việc hắn đầu hàng.

Cộng thêm thù oán giữa hắn và Trấn Nguyên Tử, cầu xin cũng vô dụng, đã chết thì thà cứng rắn một chút!

"Không cho ta cầu xin, không thể nào!" "Trấn Nguyên Tử Đạo hữu, chi bằng giết hắn, rồi ngâm Chân Linh của hắn vào Huyết Hải ngày đêm tra tấn, xem hắn còn có thể cứng miệng như vậy không." Minh Hà Lão Tổ thấy Côn Bằng dám cứng miệng trước mặt nhiều người như vậy, cũng nổi giận.

Côn Bằng Yêu Sư nghe vậy sắc mặt đại biến, đối với một lão yêu đã tung hoành Hồng Hoang vô số năm như hắn mà nói, vẫn lạc còn không đáng sợ.

Nhưng Chân Linh bị ngâm trong Huyết Hải tra tấn vô số năm, Côn Bằng cũng sẽ sợ hãi.

Trấn Nguyên Tử nghe xong cũng động lòng không thôi, trực tiếp giết Côn Bằng quả thực quá dễ dàng rồi.

"Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, ta dù sao cũng là Thiên Sư Thiên

Đình, các ngươi không sợ Thiên Đạo chấn nộ sao?!" Côn Bằng Yêu Sư không nhịn được mà sắc mặt hung tợn nói.

"Thiên Đình!" Trấn Nguyên Tử trong lòng khẽ động, đột nhiên hiểu ra.

"Ta quyết định không giết ngươi!" Trấn Nguyên Tử nhìn Côn Bằng cười lạnh một tiếng nói.

Côn Bằng tuy không biết vì sao Trấn Nguyên Tử lại chuẩn bị tha cho mình, nhưng trong lòng mừng rỡ, chỉ cần không chết, dù làm gì cũng sẽ có cơ hội thoát thân.

Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ đối với chuyện này không nói gì, Côn Bằng là kẻ thù của Trấn Nguyên Tử, việc xử trí tự nhiên là chuyện của hắn.

Minh Hà thì không nói gì, dù sao đây quả thực là chuyện riêng của Côn Bằng.

"Làm gì?" Côn Bằng hỏi, tuy không cần chết, nhưng hắn biết Trấn Nguyên Tử cũng sẽ không dễ dàng tha cho hắn như vậy.

"Hư Không Thánh Nhân, Hậu Thổ Nương Nương, ta cảm thấy Bất Chu Sơn, trong Địa Phủ còn thiếu một Trấn Sơn Thần Thú, Thiên Sư Thiên Đình này thật thích hợp!" Trấn Nguyên Tử không để ý Côn Bằng, cười nói.

"Dùng Thiên Sư Thiên Đình làm Trấn Sơn Thần Thú của Địa Phủ ta, tất sẽ cực kỳ có lợi cho Khí Vận Địa Đạo của ta.

Để chúng Thánh trong Hồng Hoang Thế Giới đều biết, uy nghiêm của Địa Phủ Địa Đạo ta!" "Trấn Nguyên Tử, ngươi!" Côn Bằng đại nộ, không ngờ Trấn Nguyên Tử lại sỉ nhục hắn đến vậy.

"Ý của Đạo hữu thật hay!" Minh Hà Lão Tổ ở một bên cười gật đầu nói.

Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu và những người khác trong lòng cũng mừng rỡ, có Côn Bằng làm Trấn Sơn Thần Thú ở đây, sức mạnh Địa Phủ quả thực có thể mạnh hơn không ít.

Còn về việc Côn Bằng có phản phệ hay không, lẽ nào nhiều Địa Đạo Thánh Nhân như vậy lại không có mặt ở đây sao.

"Vì đã quyết định rồi, vậy tự nhiên cứ theo ý kiến của ngươi!" Hậu Thổ khẽ mỉm cười, dường như cảm thấy đề nghị này quả thực thú vị.

"Hống!

Nghiệt súc, không hiện ra nguyên hình!" Trấn Nguyên Tử thấy Hậu Thổ đồng ý, tùy tay chỉ vào Côn Bằng, phù lục màu thổ hoàng lóe lên.

Côn Bằng lập tức giãy giụa kịch liệt, sau đó hiện ra nguyên hình, biến thành một con cự ngư đầu chim thân cá dài vạn dặm.

Chương 173

"Rách!" Sau đó mặt đất nứt ra một khe nứt lớn, nuốt chửng Côn Bằng vào rồi khép lại, trấn áp Côn Bằng trong Bất Chu Sơn.

Cửu Phượng có chút ưu tư hỏi: "Trấn Nguyên Tử Thánh nhân, Côn Bằng thật sự nguyện ý vì Địa Phủ của ta mà xuất lực sao?" Không chỉ Cửu Phượng có chút lo lắng, Hình Thiên và Tương Liễu cũng không yên lòng.

Thủ đoạn của Trấn Nguyên Tử vừa rồi chỉ là trấn áp Côn Bằng trong Bất Chu Sơn mà thôi, cũng không đại biểu cho việc hàng phục Côn Bằng.

Ngài muốn Côn Bằng trở thành thần thú trấn sơn Bất Chu Sơn, hy vọng khi có người xâm phạm Bất Chu Sơn, Côn Bằng có thể thủ hộ Địa Phủ.

Nhưng nếu chỉ cưỡng ép trấn áp, lỡ khi cường địch phạm, Côn Bằng không những không trợ lực Địa Phủ, trái lại còn có thể trở thành một nhân tố bất an.

Thực lực của Côn Bằng không bị Cửu Phượng và Hình Thiên đặt vào mắt, dù Côn Bằng cũng có tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Tuy nhiên, Côn Bằng trong tay không có Tiên Thiên Linh Bảo cường đại, thực lực phải đánh một chiết khấu, không thể so với Chuẩn Thánh đỉnh phong chân chính.

Nhưng một tồn tại Chuẩn Thánh như vậy, đối với kỳ nhân Địa Phủ mà nói, uy hiếp cũng cực lớn.

Đặt một Chuẩn Thánh thù địch Địa Đạo như vậy vào đại bản doanh Địa Phủ, Cửu Phượng và những người khác đều không yên

lòng.

“Vô phương!” Trấn Nguyên Tử cười nói: “Ta đã lưu lại cấm chế trong Nguyên Thần của nó, nếu không chịu vì Địa Phủ xuất lực, ta sẽ trực tiếp áp chế Chân Linh của nó, biến nó thành một dã thú thuần túy.” “Với căn cơ và Pháp Lực bản thể của Côn Bằng, khi biến thành một dã thú, cũng có thực lực Chuẩn Thánh trung hậu kỳ, vậy là đủ dùng rồi.” Cửu Phượng và vài nhân mới an tâm.

“Đánh lên Thiên Đình ư?” Hư Không Đạo Nhân cười hỏi Cửu Phượng và những người khác.

Hắn thật không ngờ Cửu Phượng và vài nhân lại có thể bắt được Côn Bằng về.

Từ khi Trấn Nguyên Tử thành Thánh, Côn Bằng đã đầu nhập Thiên Đình, một bước cũng không ra ngoài, ngay cả Bắc Minh Hải lão gia của hắn cũng không dám trở về.

Cửu Phượng có thể bắt hắn về, tự nhiên cũng chỉ có lên Thiên Đình mới có khả năng.

Bất quá, Hư Không Đạo Nhân cũng hiếu kỳ, thực lực của Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu đích xác cường hoành vô cùng.

Nhưng thực lực của Côn Bằng cũng không yếu, thêm vào sự tồn tại của Hạo Thiên, Dao Trì, lại có Thiên Đình gia trì và Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Ba người cường xông Thiên Đình, bắt được Côn Bằng về, rốt cuộc Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người cũng không phải Chuẩn Thánh cường đại đến mức đó.

Hậu Thổ nhìn Cửu Phượng, cũng hiếu kỳ mấy người đã bắt Côn Bằng về như thế nào.

“Không phải ta trực tiếp đánh lên Thiên Đình!” Mặc dù Địa Phủ

cũng có thể dựa vào sức mạnh trực tiếp đánh lên Thiên Đình, nhưng hiện tại đích xác chưa có đủ thực lực.

Thế nên Cửu Phượng nói thật: "Chẳng qua là mấy vị Chuẩn Thánh Tiệt Giáo và Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân cùng Huyền Đô Đại Pháp Sư môn hạ Lão Quân đang đấu tố một đoàn tại Thiên Đình, thế nên ta thừa cơ xuất thủ." "Tiệt Giáo và Xiển Giáo đấu đá tại Thiên Đình?" Trấn Nguyên Tử nghe mà có chút hồ đồ.

Chưởng Giáo Thánh Nhân Tiệt Giáo và Xiển Giáo đều là Bàn Cổ sở hóa, cái gọi là Tam Thanh nhất thể, vốn quan hệ không tồi.

Bất quá Trấn Nguyên Tử giao du quảng khoát, biết đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo từ sớm đã không ưa nhau, cái gọi là quan hệ không tồi chẳng qua là duy trì thể diện Thánh Nhân mà thôi.

Chỉ là hắn cũng không ngờ đệ tử Tiệt Giáo và Xiển Giáo lần này lại trực tiếp ra tay đánh nhau.

Đánh nhau cũng thôi đi, song phương lại chọn chiến trường tại Thiên Đình.

"Dường như chúng nhân Tiệt Giáo đoạt được Tố Sắc Vân Giới Kỳ từ tay Dao Trì, Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư cảm thấy cản trở, song phương liền đấu tố một đoàn tại đó." Hình Thiên ồm ồm nói.

"Thế nên Đại nhân Địa Quân mang ta lên đó xem thử!" Trên gương mặt âm trầm của Tương Liễu cũng lộ ra một tia cười ý.

Xem thử mà bắt được Côn Bằng về ư?

Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ, Minh Hà vài nhân đều một trận vô ngữ.

"Đệ tử Tiệt Giáo dám trực tiếp xông Thiên Đình, Thiên Đình do Hồng Quân sáng lập, đại biểu cho thể diện Thiên Đạo." Trấn Nguyên

Tử có chút bất khả tư nghị hỏi.

"Đệ tử môn hạ Thánh Nhân tuy nhiên không coi Thiên Đình ra gì, bất quá cũng không phải vô thị.

Cường xông Thiên Đình, đệ tử Thánh Nhân cũng không phải tội nhỏ.

Mấy đệ tử Tiệt Giáo lần này khẳng định sẽ chịu không ít trách phạt." "Thông Thiên Giáo Chủ vốn bao che khuyết điểm, khẳng định sẽ không để đệ tử của mình chịu phạt.

Lần này Thông Thiên, Nguyên Thủy, Lão Quân giữa họ, có lẽ phải đánh trước rồi." Minh Hà Lão Tổ ha ha đại tiếu, Thiên Đạo Thánh Nhân nội đấu, đối với hắn mà nói chỉ có thể là chuyện tốt.

"Đúng là mục đích của ngươi mà!" Hậu Thổ mĩ mục liếc Hư Không Đạo Nhân một cái, khẽ khàng trách mắng: "Thật đủ xấu xa!" Xưa kia Hư Không Đạo Nhân cứng rắn muốn Thông Thiên Giáo Chủ dùng Tố Sắc Vân Giới Kỳ đổi lấy, chắc hẳn cất giấu tâm tư xấu xa như vậy.

"Cửu Phượng đến Thiên Đình không phải do ta dạy, nếu nói xấu xa thì Vu tộc còn xấu xa hơn ta!" Hư Không Đạo Nhân cười truyền âm trả lời.

Hậu Thổ nghe vậy khẽ liếc Hư Không Đạo Nhân một cái mà không nói gì.

"Ngươi làm rất tốt!" Hư Không Đạo Nhân cũng tán dương vài câu.

"Đích xác, ngươi cũng giúp ta một tâm nguyện, ta cũng nên có chút biểu thị mới phải." Trấn Nguyên Tử trầm ngâm hồi lâu nói: "Trong tay ta cũng không có bảo vật thích hợp, lát nữa ta sẽ sai đồng tử đưa ba mươi quả Nhân Sâm Quả đến, cũng là một phần tâm ý của ta."

Trong tay Trấn Nguyên Tử cũng có một số Linh Bảo, bất quá Linh Bảo đối với Cửu Phượng, Hình Thiên và các Vu tộc này không có tác dụng.

Nhân Sâm Quả đối với Tiên Đạo trung nhân là bảo vật cực kỳ kỳ diệu, không những có thể tăng Pháp Lực, tu vi, mà còn có thể trợ giúp cảm ngộ Thiên Đạo, trân quý vô cùng.

Vô số năm qua, trong tay Trấn Nguyên Tử cũng chỉ còn lại hơn ba mươi quả, liền chuẩn bị toàn bộ cấp cho Cửu Phượng và những người khác.

Vu tộc không tu Thiên Đạo, nhưng Nhân Sâm Quả ẩn chứa Linh Lực cực kỳ tinh thuần, cũng đủ để họ nhanh chóng khôi phục thương thế.

Tuy việc dùng Nhân Sâm Quả đơn thuần làm đan dược chữa thương thật sự là bạo điễn thiên vật, bất quá ba người Cửu Phượng đã giúp hắn giải nhân quả.

So với nhân quả Thánh Nhân, ba mươi quả Nhân Sâm Quả cũng chẳng đáng là bao.

Huống chi giờ đây Trấn Nguyên Tử thân là Địa Đạo Thánh Nhân, cơ hội các Tiên Đạo trung nhân đều là môn hạ Thiên Đạo, Nhân Sâm Quả sau này cũng sẽ không dùng quá nhiều.

Ba người Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu vừa định từ chối, bất quá khi nghe đến Nhân Sâm Quả cũng đều mừng rỡ trong lòng.

Đại Vu chi khu cực kỳ khó bị thương, nhưng một khi bị thương thì việc khôi phục cũng cần rất nhiều Linh Lực, có Nhân Sâm Quả trong tay, tương đương với mỗi người đều có thêm mấy mạng.

Ngay lập tức, mấy người Cửu Phượng đều tươi cười đáp ứng.

….

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện Thiên Đình.

Lúc này Hạo Thiên và Dao Trì hai người cung kính đứng giữa đại điện, đối mặt với Hồng Quân Đạo Tổ và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân đang nói chuyện.

Trừ Chuẩn Đề Đạo Nhân chưa phục tô trong Thiên Đạo ra, Hồng Quân Đạo Tổ, Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Nữ Oa đều có mặt, thậm chí còn có cả Dương Mi Đạo Nhân.

"Đạo Tổ, xin Người hãy làm chủ cho ta!" Hạo Thiên nước mắt lưng tròng khóc lóc tố cáo với Hồng Quân Đạo Tổ: "Chúng nhân Đa Bảo, Triệu Công Minh, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Vân Tiêu, Bích Tiêu, Quỳnh Tiêu, tám vị đệ tử Tiệt Giáo quả thật là to gan lớn mật, tùy ý vọng vi.

Bọn họ ỷ vào tu vi cường hoành, xông vào Thiên Đình, cưỡng đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ của Sư Muội, còn đánh bị thương Thiên Sư Thiên Đình Côn Bằng…" Dao Trì cũng đứng bên cạnh che mặt khóc thút thít, Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Huyền Đô Đại Pháp Sư ba người mặt không biểu cảm đứng một bên.

Trong số mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân có mặt, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ khó coi cực độ, Nguyên Thủy, Lão Quân, Tiếp Dẫn ba người vẻ mặt phẫn nộ, Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn hai người còn có một tia vui sướng.

Chỉ có Nữ Oa Nương Nương vẫn vẻ mặt chuyện không liên quan đến mình.

Mặc dù lời Hạo Thiên nói thê thảm vô cùng, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ vẻ mặt đạm nhiên, chỉ hé mở đôi mắt nhàn nhạt nói.

"Thế nên đã giao Tố Sắc Vân Giới Kỳ cho họ." "Ngạch!" Hạo

Thiên và Dao Trì hai người nhất thời sững lại, Dao Trì liền phủ phục thân mình nói: "Đạo Tổ thứ tội, đệ tử cũng không muốn." "Nhưng chúng nhân Tiệt Giáo không hề lưu thủ, nếu đệ tử không giao ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ, e rằng lúc này cùng Sư Huynh Hạo Thiên đã hồn phi phách tán rồi." "Đạo Tổ minh giám, hai vị Sư Huynh Xiển Giáo, Nhân Giáo có thể làm chứng cho ta!" Hồng Quân đôi mắt nhất thời nhìn về phía Nhiên Đăng Đạo Nhân, Nguyên Thủy càng mở miệng nói: "Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Huyền Đô, có Đạo Tổ và ta ở đây, ba người cứ việc nói ra, ta xem ai dám ỷ vào tu vi mà tác oai tác phúc." Lời của Nguyên Thủy trực chỉ Tiệt Giáo và Thông Thiên Giáo Chủ, khiến sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ càng thêm khó coi vài phần.

"Đạo Tổ và chư vị Thánh Nhân tại thượng!" Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng mở miệng nói: "Dao Trì nói không sai, chúng nhân Tiệt Giáo không hề lưu thủ, nếu không phải mấy vị Thánh Nhân kịp thời đến, e rằng mấy người chúng ta cũng đã vẫn lạc rồi." "Không sai, chúng nhân Tiệt Giáo còn cấu kết Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người Địa Phủ.

Khiến nơi ở của thần thánh Thiên Đình bị chúng nhân Địa Phủ ti tiện đạp vào, tiết độc Thiên Đạo." Quảng Thành Tử cũng nhảy ra, thêm dầu vào lửa chỉ trích.

"Hồ đồ!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy đại nộ, hắn tin mấy đệ tử của mình đích xác xông vào Thiên Đình, nhưng tuyệt đối không tin họ sẽ cấu kết Địa Phủ.

Quảng Thành Tử rõ ràng thừa cơ muốn hãm hại mấy đệ tử đó.

Dưới cơn giận dữ, Thánh vị khủng bố quét ra, Quảng Thành Tử cảm giác dường như thần hồn câu diệt.

"Thông Thiên, có ý gì?

Muốn giết người diệt khẩu ư, trước mặt Lão Sư không dung phóng tứ!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phóng ra Ngọc Thanh Tiên Quang hộ lấy Quảng Thành Tử, đối mặt Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ nói.

"Thông Thiên Đạo Huynh, thôi đi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng chau mày nói.

"Lão Sư, đệ tử Tiệt Giáo của ta tuyệt đối không thể cấu kết với người Địa Phủ, cùng nhau đánh Thiên Đình!" Thông Thiên Giáo Chủ chuyển hướng Hồng Quân Đạo Tổ nói.

"Ha, đệ tử Tiệt Giáo tu vi cao thâm, đơn thuần dựa vào Tiệt Giáo có thể công phá Thiên Đình, căn bản không cần liên thủ với Địa Phủ." Nguyên Thủy Thiên Tôn âm dương quái khí nói: "Người Địa Phủ đến trước, chẳng qua là nhận tín vật từ Tiệt Giáo, trực tiếp lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ mà thôi." "Nguyên Thủy, chớ có ngậm máu phun người!" Thông Thiên Giáo Chủ bột nhiên đại nộ, Tru Tiên Kiếm trên lưng cũng minh chiến.

"Thôi được rồi, Huyền Đô, Tiệt Giáo có cấu kết Địa Phủ không?" Hồng Quân Đạo Tổ a xích một tiếng, sau đó hỏi Huyền Đô Đại Pháp Sư.

Huyền Đô Đại Pháp Sư nhất thời do dự, nhìn Sư Tôn của mình một cái.

"Huyền Đô, cứ nói thật đi!" Lão Quân đạm đạm nói, ai cũng không biết trong lòng ông ta đang nghĩ gì.

"Hồi bẩm Đạo Tổ, người Địa Phủ đích xác đã đến Thiên Đình, nhưng ta cũng không xác định chúng nhân Tiệt Giáo có cấu kết với Địa Phủ hay không." Huyền Đô Đại Pháp Sư cung kính nói: "Người Địa Phủ cũng đích xác ra tay với mấy người Tiệt Giáo, không hề lưu thủ một chút nào." "Bất quá, nếu không phải Tiệt Giáo công đánh Thiên Đình, thì người Địa Phủ tuyệt đối không có cơ hội xuất thủ với

Thiên Đình." Huyền Đô Đại Pháp Sư lời nói xoay chuyển, trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ vừa lộ ra một tia cười ý, lại âm trầm trở lại.

Trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lại lộ ra một tia đắc ý cười ý.

"Lão Quân, ngươi thấy sao?" Hồng Quân Đạo Tổ bất trí khả phủ, sau đó hỏi Lão Quân.

"Sư Tôn, hiện tại xem ra Tố Sắc Vân Giới Kỳ đã rơi vào tay Đa Bảo và mấy nhân, điều quan trọng nhất là ngăn chặn việc họ mang Tố Sắc Vân Giới Kỳ đi giao cho Địa Phủ." Lão Quân một bên khẽ nói: "Ta hiện tại nên lập tức tiến đến Kim Ngao Đảo!" "Đã như vậy, vậy ngươi hãy đến Kim Ngao Đảo đi!" Hồng Quân gật đầu, tỏ ý tán đồng, tùy tức dẫn đầu bước ra ngoài, mấy vị Thánh Nhân lập tức đi theo.

Với thực lực của Hồng Quân Đạo Tổ, Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên và mấy nhân, chỉ trong khoảnh khắc đã đến trước Kim Ngao Đảo.

Thánh Nhân xuất hành, trời giáng tường thụy!

Một vị Đạo Tổ và năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân tề tựu trên không Kim Ngao Đảo, Tử Khí tung hoành ba vạn dặm, từng đóa Đại Đạo Thanh Liên không trung xuất hiện trên mặt biển phụ cận Kim Ngao Đảo.

Trong đại hải có không ít ngư miết bơi lội gần Thanh Liên, nhiễm phải chút khí tức tường thụy, liền sản sinh Linh Trí, thậm chí chuẩn bị hóa hình.

"Lão Sư, ta đi trước một bước, đưa mấy đệ tử bất hiếu đó ra ngoài!" Thông Thiên Giáo Chủ khẽ nói với Hồng Quân.

Hắn hiểu rất rõ tính cách của Đa Bảo, Triệu Công Minh và các đệ tử này, tự nhiên biết vì sao họ lại cường xông Thiên Đình.

Tiệt Giáo vốn không thiếu Pháp Bảo, trong tay mỗi đệ tử này đều

có mấy kiện Thượng Phẩm thậm chí Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Căn bản không cần thiết mạo hiểm thiên đại đi cường xông Thiên Đình, đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Chắc chắn là sau khi chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới, họ lập tức hành động, xem ra đã sớm lên kế hoạch rồi.

"Thông Thiên, ngươi muốn đi trước một bước, thông khí với đệ tử sao?" Nghe Thông Thiên Giáo Chủ muốn đi vào trước, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất thời lộ ra nụ cười trào phúng.

"Thông Thiên Đạo Huynh, chúng ta đã cùng đến, tự nhiên cũng nên cùng vào mới phải." Tiếp Dẫn Đạo Nhân trên mặt mang theo nụ cười hòa khí, phảng phất không phải đến vấn tội, mà như có khách quý.

"Ta thông khí sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn hai người đầy vẻ giận dữ nói.

Hắn đích xác muốn giao tiếp với Đa Bảo, Triệu Công Minh và mấy nhân, để họ thừa nhận trước mặt chư vị Thánh Nhân, rằng họ cường xông Thiên Đình là do nhận chỉ thị của hắn.

Dù sao hắn cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, địa vị cao hơn Hạo Thiên và Dao Trì không biết bao nhiêu.

Chuyện như vậy gánh lấy trên thân, Hồng Quân Đạo Tổ nhiều nhất cũng chỉ nhốt hắn vài trăm vạn năm bế quan mà thôi, chỉ là chuyện nhỏ.

Nếu chuyện này bị điều tra ra là Đa Bảo tự ý làm chủ, lại có Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn làm khó dễ trong đó, Đa Bảo và mấy nhân khó tránh khỏi bị trách phạt.

Chương 174

Cường xông Thiên Đình, coi thường uy nghiêm Thiên Đạo là một chuyện có thể lớn có thể nhỏ.

Nhẹ thì bồi lễ tạ tội, bồi thường mấy kiện Linh Bảo là xong.

Nặng thì mấy đệ tử có thể bị truy thu Linh Quang, đánh vào Luân Hồi trùng tu.

Vô luận Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu tam tỷ muội, đều là đắc ý đệ tử của hắn.

Thông Thiên Giáo Chủ vô luận thế nào cũng không đành lòng để họ bị trách phạt.

"Cứ cùng vào đi!" Hồng Quân Đạo Tổ đạm mạc nói, tùy tức nâng tay chỉ một cái.

Cấm chế mà Thông Thiên Giáo Chủ bố trí trên Kim Ngao Đảo vô thanh vô tức bị phá vỡ.

Hồng Quân là người đầu tiên bước vào, Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Đạo Nhân lập tức theo sau.

Thông Thiên Giáo Chủ lo lắng hai người lại giở trò, vội vàng cũng đi vào.

Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung!

Ô Vân Tiên trong Tùy Thị Thất Tiên thấy cấm chế mở ra, tưởng Thông Thiên Giáo Chủ quay về, vội vàng tiến lên nghênh đón.

Nhưng ngẩng đầu nhìn một cái, lại phát hiện trừ Chuẩn Đề Đạo Nhân ra, tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân đều có mặt.

Người đi ở phía trước nhất hách nhiên chính là Hồng Quân Đạo Tổ.

"Bái kiến Đạo Tổ, bái kiến Chưởng Giáo Đại Lão Gia, bái kiến chư vị Thánh Nhân!" Ô Vân Tiên vội vàng hành lễ với mấy nhân.

"Ô Vân Tiên, mau đến Bích Du Cung gọi Đa Bảo, Kim Linh, Vô Đương, Quy Linh, Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu tám nhân đến đây!" Thông Thiên Giáo Chủ phân phó Ô Vân Tiên, tùy tức đối mặt Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Lão Sư xin mời cùng ta vào Bích Du Cung!" Ô Vân Tiên hoàn toàn không hiểu gì, không biết vì sao nhiều Thánh Nhân như vậy hôm nay lại cùng đến Kim Ngao Đảo.

Mấy năm qua hắn vẫn luôn bế quan, ngay cả việc Triệu Công Minh và các nhân khác đến Thiên Đình cũng không hề hay biết.

Chỉ là vừa rồi cảm giác cấm chế bị phá vỡ, thân là thủ lĩnh Tùy Thị Thất Tiên, thường ngày đứng bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, hắn mới vội vàng xuất quan đến.

"Vâng, Chưởng Giáo Lão Gia!" Mặc dù không rõ chuyện gì đã xảy ra, Ô Vân Tiên vội vàng lĩnh mệnh.

"Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, cùng Ô Vân Tiên đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn phân phó Nhiên Đăng Đạo Nhân và Quảng Thành Tử ở phía sau cùng, cùng đi, thực chất là giám thị, dường như sợ mấy người đó bỏ chạy.

Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân lĩnh mệnh một tiếng, định theo sau Ô Vân Tiên cùng đi.

"Nguyên Thủy, Kim Ngao Đảo của ta không đến lượt ngươi phóng tứ!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời Nguyên Thủy sắc mặt đỏ bừng, bột nhiên đại nộ.

Nguyên Thủy coi Kim Ngao Đảo và Tiệt Giáo như phạm nhân

sao?

"Không cần, cứ để Ô Vân Tiên dẫn đường là được rồi!" Hồng Quân Đạo Tổ lắc đầu, đạm đạm nói.

Lão Quân liếc Nguyên Thủy một cái, dường như cảm thấy có chút ngu bất khả cập.

Giờ đây Đạo Tổ đã đích thân đến, Thông Thiên cũng vẫn luôn ở bên cạnh, Đa Bảo, Triệu Công Minh và mấy nhân có thể chạy đi đâu được.

Trừ phi chạy đến Bất Chu Sơn thỉnh cầu Hư Không Đạo Nhân và các nhân khác che chở, chẳng phải càng làm thật thêm chuyện Tiệt Giáo cấu kết Địa Đạo sao?

"Lão Sư, xin mời theo ta!" Thông Thiên Giáo Chủ có chút cảm kích nói, liền đích thân dẫn đường cho Hồng Quân Đạo Tổ.

Còn về Nguyên Thủy, tình nghĩa Tam Thanh giữa họ đã triệt để biến mất, Thông Thiên hiện tại chỉ muốn dùng Tru Tiên Kiếm Trận đại chiến ba trăm hiệp với Nguyên Thủy, phân rõ sống chết.

Hồng Quân Đạo Tổ đích thân mở lời, Nguyên Thủy cũng không dám nói gì thêm, mấy nhân trực tiếp đi vào Bích Du Cung. ….

Trong động phủ Đa Bảo Đạo Nhân ở Kim Ngao Đảo, Ô Vân Tiên vừa phát hiện bảy người còn lại mà Thông Thiên muốn tìm cũng đang ở đây.

Triệu Công Minh và mấy nhân nghe lời Ô Vân Tiên sắc mặt nhất thời đại biến, dường như không ngờ chư vị Thánh Nhân lại nhanh chóng đến vấn tội như vậy.

Đặc biệt, Hồng Quân Đạo Tổ cũng đích thân đến, càng ngoài dự liệu của mọi người.

Vốn định mang Tố Sắc Vân Giới Kỳ giao cho Thông Thiên Giáo Chủ mà!

"Vân Tiêu, ta không nên giấu Tố Sắc Vân Giới Kỳ ư?" Triệu Công Minh vẻ mặt sốt ruột đối với Vân Tiêu nói.

Mấy nhân vì Tố Sắc Vân Giới Kỳ, giờ xem ra khó thoát khỏi trừng phạt, kỳ vật đó cũng không thể mất được.

"Đạo Tổ cũng đích thân đến, ta làm sao giấu được!" Đa Bảo Đạo Nhân vẻ mặt khổ tiếu nói: "Ghi nhớ, chư vị Thánh Nhân hỏi, cứ theo như chúng ta vừa thương lượng!" Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác cũng gật đầu, đứng dậy.

"Đi thôi!" Ô Vân Tiên đứng dậy, đợi sau khi họ thương lượng xong, mới dẫn họ ra ngoài.

Dù sao hắn cũng là người Tiệt Giáo, vô luận mấy người họ đã làm gì, chỉ cần không phản giáo, hắn đều nguyện ý chiếu cố thêm một chút.

Trong Bích Du Cung, Hồng Quân Đạo Tổ ngồi trên Vân Sàng của Thông Thiên Giáo Chủ, các Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại phân lập dưới tay Đạo Tổ.

Không lâu sau, Ô Vân Tiên dẫn Triệu Công Minh, Đa Bảo, Tam Tiêu và những người khác đến trước mặt chư vị Thánh Nhân.

"Bái kiến Đạo Tổ, Sư Tôn, chư vị Thánh Nhân!" Triệu Công Minh và các nhân khác sau khi tiến vào, trước tiên bái kiến Đạo Tổ và Thông Thiên Giáo Chủ, sau đó hành lễ với chư vị Thánh Nhân.

"Đa Bảo, Triệu Công Minh, mấy nhân các ngươi thiện xông Thiên Đình, có biết tội không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Đa Bảo và mấy nhân lớn tiếng quát, còn phát ra Thánh Uy bức bách về phía mấy người, muốn cho Đa Bảo và mấy nhân một trận hạ mã uy.

Nhưng trong Kim Ngao Đảo, Thượng Thanh Tiên Quang lấp lánh, Thánh Uy của Nguyên Thủy căn bản không thể đánh lên thân Đa Bảo và mấy nhân.

"Nguyên Thủy, Lão Sư chưa mở lời, đến lượt ngươi xen vào sao?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nhìn Nguyên Thủy một cái, sau đó lại nhìn về phía mấy đệ tử đang quỳ trên mặt đất, trong đôi mắt đều là sự bất đắc dĩ.

Chuyện đã đến nước này, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể xem liệu có thể dùng thân phận Thánh Nhân mà hết sức che chở một chút.

Đối với việc Thông Thiên và Nguyên Thủy tranh cãi, Hồng Quân không hề mở lời, Tam Thanh bất hòa vốn là điều ông ta mong muốn.

Hiện tại mâu thuẫn giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy càng lớn, ông ta càng hỉ văn lạc kiến.

"Đa Bảo, Triệu Công Minh, mấy nhân các ngươi thân là đệ tử thân truyền của Thông Thiên, cũng là môn hạ Thiên Đạo, vì sao lại cưỡng xông Thiên Đình, đánh bị thương Thiên Sư Côn Bằng, cường đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ!" Hồng Quân Đạo Tổ ngữ khí vẫn bình đạm vô cùng, dường như không hề tức giận.

"Hồi Đạo Tổ, chỉ là Sư Tôn lần trước đích thân đến Thiên Đình, dùng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo đổi Tố Sắc Vân Giới Kỳ với Dao Trì, thành ý mười phần, nhưng lại vô công phản hồi." "Với thân phận Thánh Nhân của Sư Tôn, thành ý mười phần như vậy, lại bị cự tuyệt.

Chúng đệ tử, thật sự không chịu được, mới cưỡng xông Thiên Đình, mong Đạo Tổ thứ tội!" Đa Bảo Đạo Nhân khẽ nói.

Hạo Thiên và Dao Trì đang đứng ở phía dưới cùng nghe lời nói này sắc mặt hơi đổi, không nhịn được lén lút nhìn Hồng Quân Đạo Tổ

một cái.

Lúc đó họ đã đồng ý, nhưng lại bị Hồng Quân Đạo Tổ truyền âm ngăn cản.

"Ồ, hiếu tâm đáng khen ư?" Hồng Quân Đạo Tổ đạm đạm nói, dường như khẳng định lại dường như trào phúng, ngữ khí khiến người ta khó mà nắm bắt.

"Bởi vì Dao Trì và Hạo Thiên không nguyện ý giao đổi với Sư Tôn, nên các ngươi cưỡng xông Thiên Đình đoạt bảo.

Chuyện như vậy, có khác gì với chúng nhân Ma Đạo?" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh hừ một tiếng nói.

"Nguyên Thủy, nếu ta không lầm.

Trước Vu Yêu Đại Chiến, Cụ Lưu Tôn ở Hồng Hoang Đại Lục đoạt bảo với một Yêu tộc, trong tình huống Linh Bảo đã bị thu đi, lại tru sát Yêu tộc đó, thu Linh Bảo vào tay phải không?" Thông Thiên Giáo Chủ khinh thường nói.

Chuyện như vậy Xiển Giáo còn bá đạo hơn Tiệt Giáo nhiều.

Tiệt Giáo ít nhất còn biết chuyện không nên làm, còn đối với chúng tiên Xiển Giáo mà nói, Xiển Giáo thân là Bàn Cổ chính tông, phàm là kẻ không tôn Xiển Giáo đều là tà ma ngoại đạo, tru sát không có chút trở ngại.

"Đó không phải Yêu tộc, Cụ Lưu Tôn thế thiên hành đạo, hàng yêu trừ ma, há có thể đem việc này với đệ tử cưỡng xông Thiên Đình mà luận bàn ngang hàng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đạm đạm nói, không hề cảm thấy việc Cụ Lưu Tôn làm có vấn đề.

"Nguyên Thủy Sư Huynh, Yêu tộc thì có sao?" Thông Thiên chưa mở miệng, Nữ Oa Nương Nương trước tiên không nhịn được nói.

Bà vốn là Đại Thánh Yêu tộc, lời Nguyên Thủy nói tuy nhằm vào Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng thực chất có ý chỉ tang mạ hòe (ám chỉ người này mắng người kia).

Nguyên Thủy Thiên Tôn thần sắc sững lại, không chú ý Nữ Oa có mặt.

Bất quá Nguyên Thủy vốn tự phụ, tự nhiên sẽ không nhận sai, lạnh hừ một tiếng, không nói gì thêm.

Nữ Oa Nương Nương định hỏi thêm vài câu, Hồng Quân Đạo Tổ lại đạm đạm mở miệng.

"Vậy Tố Sắc Vân Giới Kỳ hiện đang ở đâu?" Lão Quân cũng gật đầu: "Hiện tại điều quan trọng nhất là Tố Sắc Vân Giới Kỳ, tuyệt đối không thể để người Địa Đạo có được." "Đa Bảo, hãy giao nó ra đi!" Đa Bảo, Triệu Công Minh và các nhân khác trầm mặc không nói.

Họ đã tốn nhiều khí lực như vậy, vì muốn mang nó về đổi Tru Tiên Kiếm cho Thông Thiên Giáo Chủ, nào có nguyện ý giao ra.

"Không giao?" Lão Quân chau mày.

"Đa Bảo, hãy lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ ra đi!" Thông Thiên Giáo Chủ mở miệng nói.

Hắn cũng biết tấm lòng hiếu thảo của mấy đệ tử này, bất quá so với Tru Tiên Kiếm, hắn càng muốn bảo vệ mấy đệ tử này.

Nếu Tố Sắc Vân Giới Kỳ được lấy về, sự tình chưa chắc đã không có đường xoay chuyển, Đa Bảo Đạo Nhân cũng không cần phải chịu trách phạt quá nhiều.

Thông Thiên Giáo Chủ đã mở lời, Đa Bảo, Triệu Công Minh và mấy nhân dù không muốn cũng chỉ có thể nhìn về phía Vân Tiêu.

"Vân Tiêu, hãy lấy kỳ vật ra đi!" Thông Thiên Giáo Chủ hòa thanh

nói.

"Hồi bẩm Đạo Tổ, Sư Tôn, các vị Thánh Nhân, Tố Sắc Vân Giới Kỳ đó thật sự không ở trong tay đệ tử!" Lời Vân Tiêu vừa nói ra, không những mấy vị Thánh Nhân đều chau mày, ngay cả Đa Bảo, Triệu Công Minh và các nhân khác cũng giật mình.

"Sư Muội, kỳ vật đó đã đi đâu?" "Vân Tiêu, Tố Sắc Vân Giới Kỳ đó rõ ràng đã bị Hỗn Nguyên Kim Đấu của ngươi thu đi!" Nhiên Đăng Đạo Nhân tiến lên một bước nói.

"Không sai, Đạo Tổ, ta tận mắt thấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ rơi vào tay Vân Tiêu!" Dao Trì cũng chỉ vào Vân Tiêu nói.

Đôi mắt nàng chăm chú nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Vân Tiêu, trong mắt lóe lên một tia đố kỵ.

Nàng vốn tự phụ về dung mạo, nhưng so với tiên tử Vân Tiêu thanh lệ tuyệt luân thì có chút tự ti không bằng.

Quan trọng hơn là nàng hóa hình sớm hơn Vân Tiêu vô số năm, nhưng giờ đây Vân Tiêu đã là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Nàng đi theo Đạo Tổ vô số năm, giờ cũng chỉ mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Cả Hồng Hoang Thế Giới, Chuẩn Thánh vốn không có bao nhiêu, nữ tiên trong số Chuẩn Thánh lại càng đếm trên đầu ngón tay.

Tiên tử Vân Tiêu trước mắt này, luận tư chất, luận dung mạo, luận tu vi đều trên nàng.

Thậm chí luận thân phận, Vân Tiêu thân là đệ tử Thánh Nhân, cũng không kém Vương Mẫu Thiên Đình là bao.

Phụ nữ một khi đố kỵ thì rất đáng sợ, huống chi Vân Tiêu lại vừa đánh lên Thiên Đình đoạt đi Tố Sắc Vân Giới Kỳ của nàng.

“Đạo Tổ, Vân Tiêu ắt sẽ không nguyện ý giao ra!” “Vân Tiêu, đừng tự mình sai lầm!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn tiên tử Vân Tiêu, chau mày nói.

Trong mắt hắn, Tiệt Giáo đều là lũ “phê mao đái giác chi bối” (động vật hóa hình), không lọt vào Pháp Nhãn của hắn, bất quá tự nhiên cũng có ngoại lệ.

Tư chất của Vân Tiêu còn trên Thập Nhị Kim Tiên, là Tiên Thiên bạch vân hóa hình, chính phù hợp với Đạo Gia huyền môn phiêu diểu tự tại.

Đặc biệt nàng biết tiến thoái, thức đại thể, nếu không phải Vân Tiêu bị Thông Thiên Giáo Chủ thu làm đệ tử, hắn cũng sẽ phá lệ thu làm đệ tử Xiển Giáo.

Chỉ là Vân Tiêu bình nhật vẫn luôn thông tuệ, hôm nay sao lại hồ đồ như vậy.

Chương 175

Nhiều Thánh Nhân có mặt như vậy, không giấu được đâu!

"Vân Tiêu, hãy lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ ra đi!" Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một tiếng.

"Hồi bẩm Sư Tôn, Tố Sắc Vân Giới Kỳ đó thật sự không ở trong tay đệ tử!" Vân Tiêu bất đắc dĩ nói.

Thấy dáng vẻ của Vân Tiêu, mấy vị Thánh Nhân cũng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Tố Sắc Vân Giới Kỳ thật sự không ở trong tay Vân Tiêu?

"Vậy Tố Sắc Vân Giới Kỳ đã đi đâu?" Lão Quân vuốt râu của mình hỏi.

"Hồi bẩm Lão Quân Thánh Nhân, ngày hôm đó trong trận chiến ấy, cuối cùng Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba vị Đại Vu đã xuất thủ.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ đã bị Cửu Phượng đoạt đi!" Vân Tiêu nói với Lão Quân.

"Cái gì?

Bị Cửu Phượng lấy đi?" Lão Quân nắm chặt râu của mình, lớn tiếng nói.

Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng chau mày, bất quá sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng không tốt.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ bị Cửu Phượng lấy đi, vậy tương đương với rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân.

Hiện tại Hư Không Đạo Nhân đã có năm lá Ngũ Sắc Kỳ, có cần

phải đổi lấy Tru Tiên Kiếm với hắn nữa không?

Dựa theo thái độ thù địch hiện tại của Địa Đạo và Thiên Đạo, Thông Thiên không cho rằng Hư Không Đạo Nhân sẽ để hắn lại nắm giữ hoàn chỉnh Tru Tiên Kiếm Trận.

"Vân Tiêu, ngươi đưa cho Cửu Phượng phải không?" Dao Trì nghi ngờ nhìn Vân Tiêu nói.

"Tố Sắc Vân Giới Kỳ đã ở trong tay ngươi, sao lại rơi vào tay Cửu Phượng được." "Hồ đồ!

Ta đã tốn nhiều khí lực như vậy mới lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, sao có thể giao cho Cửu Phượng?" Bích Tiêu tiên tử nghe Dao Trì nghi ngờ Vân Tiêu như vậy, liền nhảy lên quát.

Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh và mấy nhân mặc dù cũng nghi hoặc, tại sao kỳ vật lại rơi vào tay Cửu Phượng.

Nhưng lúc này tự nhiên phải đứng về phía Vân Tiêu, quát Dao Trì.

"Bản thân ngày hôm đó ta đã lấy được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nhưng Nhiên Đăng Sư Huynh, Quảng Thành Tử Sư Huynh và Huyền Đô Sư Huynh đã toàn lực ngăn cản." "Hỗn Nguyên Kim Đấu tuy uy lực vô cùng, nhưng tiêu hao cực lớn, ta một mình không thể toàn lực thôi động, cần Bích Tiêu trợ giúp!" Vân Tiêu chậm rãi nói: "Sau đó Cửu Phượng, Hình Thiên lại ngang nhiên nhúng tay vào, nhục thân Vu tộc cường hoành, ta căn bản không thể giành lại, bị đoạt đi rồi!" "Đa Bảo Sư Huynh, Huynh Trưởng, Kim Linh Sư Tỷ, ta đã khiến các vị thất vọng rồi!" Vân Tiêu tiên tử cúi đầu, có chút khó khăn nói với mấy nhân.

"Vân Tiêu Sư Muội, không trách ngươi!" Đa Bảo Đạo Nhân an ủi Vân Tiêu.

"Không sai, Muội Muội!

Cửu Phượng thân là Đại Vu Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhục thân còn cường hoành hơn ta không biết bao nhiêu, bị đoạt đi cũng là bình thường." Triệu Công Minh cũng mở miệng nói, Kim Linh, Vô Đương và mấy nhân khác cũng gật đầu xưng tán.

Tuy vì Tố Sắc Vân Giới Kỳ đích xác đã tốn nhiều khí lực, nhưng sự việc đích xác không thể trách Vân Tiêu.

Ngay cả Nhiên Đăng Đạo Nhân, Huyền Đô Đại Pháp Sư cũng chấp nhận lời giải thích này, rốt cuộc lúc đầu Vân Tiêu lần đầu vận chuyển Hỗn Nguyên Kim Đấu, sau đó đích xác Pháp Lực không đủ.

Lần thứ hai vận chuyển Hỗn Nguyên Kim Đấu thì có Bích Tiêu trợ giúp, nhưng Bích Tiêu cũng chỉ mới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cửu Phượng, Hình Thiên hai người đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thêm vào một Tương Liễu Chuẩn Thánh hậu kỳ, Vân Tiêu một mình thôi động Hỗn Nguyên Kim Đấu, lại phải chống lại Huyền Đô, Nhiên Đăng, lại còn phải đối kháng Cửu Phượng và những người khác.

Nhìn như vậy, không duy trì được cũng là có lý do.

Nếu Vân Tiêu và Bích Tiêu hai người vận chuyển Hỗn Nguyên Kim Đấu có thể đối kháng nhiều Chuẩn Thánh đỉnh phong như vậy, đó mới là bất khả tư nghị.

Lão Quân và Nguyên Thủy cũng không mở lời, rốt cuộc Hỗn Nguyên Kim Đấu là Linh Bảo mà Hồng Quân Đạo Tổ ban cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Về uy lực của kiện Hỗn Nguyên Kim Đấu này hai người trong lòng cũng rất rõ, tuy đích xác uy lực vô cùng, nhưng Chuẩn Thánh thôi động thì có chút miễn cưỡng.

Với tu vi của Vân Tiêu thôi động Hỗn Nguyên Kim Đấu đích xác

uy năng không nhỏ, nhưng gánh nặng phải chịu cũng không nhỏ.

Trong tình huống tiêu hao cực lớn, bị Đại Vu thiện sử nhục thân biến hóa áp sát, bị đoạt đi Linh Bảo cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là hai người đều không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ lại ban kiện Linh Bảo này cho Vân Tiêu và Bích Tiêu hai người, xem ra hắn thật sự rất sủng ái hai vị đệ tử này.

"Tố Sắc Vân Giới Kỳ bị Địa Đạo đoạt lấy, phiền phức không nhỏ!" Lão Quân chau mày nói.

"Nếu không phải chúng nhân Tiệt Giáo cưỡng xông Thiên Đình, Pháp Bảo sẽ không rơi vào tay Cửu Phượng!" Hạo Thiên quỳ xuống trước Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Đạo Tổ minh giám, mọi chuyện đều do mấy nhân họ, mong Đạo Tổ làm chủ!" "Không sai, nếu không phải mấy nhân họ, Cửu Phượng căn bản không dám cưỡng xông Thiên Đình!" Nhiên Đăng Đạo Nhân lúc này cũng tiếp lời.

"Nếu không bị các ngươi ngăn cản, Tố Sắc Vân Giới Kỳ đã nằm trong tay ta, sao lại bị Cửu Phượng đoạt đi!" Bích Tiêu giận dữ nói.

"Các ngươi lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ cũng sẽ mang đi giao đổi với các Thánh Địa Đạo, bị lấy đi có khác gì đâu!" Quảng Thành Tử lạnh hừ một tiếng nói.

"Nếu như vậy, Địa Đạo đã tạo thành Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, Sư Tôn của ta cũng có Tru Tiên Kiếm Trận.

Thiên Đạo chúng ta cũng không hề thiệt thòi!" Kim Linh Thánh Mẫu cũng biện giải.

"Ôi chao, Tiệt Giáo cưỡng xông Thiên Đình lại có lý rồi ư?

Hiện tại không những Địa Đạo đã lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, ngay cả Thiên Sư Côn Bằng của Thiên Đình cũng bị lũ kia bắt đi!" Trên khuôn mặt tươi cười của Dao Trì một mảnh âm lãnh: "Tất cả đều do

mấy nhân đó gây ra!" Đa Bảo Đạo Nhân, Triệu Công Minh và mấy nhân khác liếc nhau một cái, biết mấy người họ đuối lý, không tiện tiếp tục mở miệng.

Bích Tiêu định nói thêm gì đó, lại bị Vân Tiêu kéo chặt lại.

"Vương Mẫu nói đúng, mọi chuyện đều do ta Vân Tiêu, thậm chí ngay cả Tố Sắc Vân Giới Kỳ cũng từ tay ta mà mất đi.

Vân Tiêu cam nguyện chịu phạt!" Vân Tiêu phủ phục thân mình, đối mặt với mấy vị Thánh Nhân cáo tội.

"Tỷ Tỷ!" Bích Tiêu kinh hô một tiếng, cũng quỳ xuống nói: "Chuyện này đều do mấy người chúng ta, nếu muốn trách phạt thì hãy trách phạt ta đi!" "Chuyện này đều do ta tự ý làm chủ, ta cam nguyện chịu phạt!" Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu và mấy nhân khác cũng quỳ xuống nói.

"Lão Sư, đệ tử Tiệt Giáo của ta không sao, bình nhật quá cưng chiều mấy đệ tử này." Thông Thiên Giáo Chủ đối mặt Hồng Quân nói: "Ta sẽ để mấy đệ tử này bế môn tư quá, còn về tổn thất của Dao Trì, Tiệt Giáo ta tự nhiên sẽ bồi thường!" "Hừ, thật là một bức tranh 'sư từ đồ hiếu'!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh một tiếng: "Thiện xông Thiên Đình, cường đoạt bảo vật Thiên Đình, khiến Địa Đạo có được Chí Bảo.

Cứ thế mà nhẹ nhàng cho qua ư?

Chẳng phải quá dễ dàng rồi sao!" Nguyên Thủy đích xác có thiện cảm với Vân Tiêu, nhưng Vân Tiêu rốt cuộc hiện tại là đệ tử Tiệt Giáo.

Có cơ hội tốt như vậy để đả kích Tiệt Giáo, Nguyên Thủy tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ chau mày hỏi.

“Cường xông Thiên Đình, miệt thị Thiên Đạo.

Dựa theo Thiên Quy thì nên hồn phi phách tán, Chân Linh yên diệt!” Nguyên Thủy Thiên Tôn đạm đạm nói.

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ đại biến, Vân Tiêu, Triệu Công Minh, Đa Bảo và mấy nhân sắc mặt nhất thời tái nhợt, một mảnh tuyệt vọng.

Hồn phi phách tán, Chân Linh yên diệt, đó là hình phạt nặng nhất rồi.

Đại biểu cho tất cả bị chấm dứt, ngay cả cơ hội Luân Hồi chuyển thế cũng không có.

Lão Quân chau mày nhẹ, dường như cảm thấy hình phạt có chút nặng, bất quá vẫn không mở miệng.

Lão Quân trọng nhất là uy nghiêm Thiên Đạo, thuận theo Thiên Hành, hành vi của mấy đệ tử Tiệt Giáo này, khiến ông ta cực kỳ bất mãn.

“Chẳng phải có chút nặng rồi sao?” Nữ Oa Nương Nương nhíu mày đẹp, khẽ nói.

“Nữ Oa Sư Muội đích xác tâm từ!

Bất quá, uy nghiêm Thiên Đạo, không dung xâm phạm!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân a a cười một tiếng, đối mặt Nữ Oa nói.

Nữ Oa Nương Nương chau mày, bất quá cuối cùng không nói gì thêm.

“Ta không đồng ý!” Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói.

Cùng với lời Thông Thiên vừa dứt, Tru Tiên Tam Kiếm cũng không ngừng rung động.

Sắc mặt Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn hai người hơi đổi.

Tám đệ tử này đều là căn cốt của Thông Thiên Giáo Chủ, nếu thật sự muốn họ hồn phi phách tán vĩnh viễn không thể siêu sinh, Thông Thiên ước chừng sẽ liều mạng với họ.

Hai người họ cũng không muốn ép Thông Thiên Giáo Chủ quá gấp.

"Bất quá mấy nhân họ rốt cuộc là lần đầu phạm tội, lại là đệ tử Thánh Nhân, nếu hồn phi phách tán thật sự đáng tiếc.

Chi bằng trích trừ Đỉnh Thượng Tam Hoa, tiêu trừ Hung Trung Ngũ Khí, truy tán Linh Quang, đánh vào Luân Hồi thì tốt hơn." Nguyên Thủy Thiên Tôn đạm đạm nói: "Chư vị thấy thế nào?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân đạm đạm nói: "Vừa có uy nghiêm, lại hiển từ bi, rất tốt!" Nữ Oa Nương Nương trầm mặc, tuy Pháp Lực tu vi phải trùng tu, nhưng ít ra không phải hồn phi phách tán.

Mấy nhân đó đích xác dựa vào thực lực, quá to gan vọng vi, cũng cần phải dạy cho một bài học.

Ngay lập tức Nữ Oa Nương Nương cũng gật đầu nói: "Ta thấy khả thi!" Lão Quân suy tư hồi lâu, cũng gật đầu nói: "Có thể!" Trên mặt Nguyên Thủy không khỏi lộ ra một tia đắc ý.

"Lão Sư, Người thấy hình phạt này có được không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn đắc ý nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, hỏi Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi trên Vân Sàng.

Tiệt Giáo phần lớn là những kẻ "phê mao đái giác chi bối", nhưng những đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ này tu vi lại không biết cao hơn bao nhiêu so với mười hai Kim Tiên thân truyền của Xiển Giáo.

Đây là điều khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn và Xiển Giáo khó chịu nhất.

Rốt cuộc trong Hồng Hoang Thế Giới là nơi thực lực lên tiếng, lại không thể coi thường căn cơ xuất thân của đối phương, kết quả thực lực đối phương lại cao hơn mình nhiều như vậy, đánh nhau chỉ có thể mất mặt mà thôi.

Ở Côn Luân Sơn lúc trước cũng vậy, đệ tử Xiển Giáo không coi thường căn cơ đệ tử Tiệt Giáo.

Nhưng mỗi khi đến lúc đó, mấy nhân Tiệt Giáo khiêu chiến, đệ tử Xiển Giáo lại không phải đối thủ, cuối cùng lại bị chúng nhân Tiệt Giáo coi thường.

Một khi tám đại đệ tử Tiệt Giáo toàn bộ đều bị trích trừ Tam Hoa, tiêu trừ Ngũ Khí, đánh vào Luân Hồi, thì thực lực của Xiển Giáo sẽ cao hơn Tiệt Giáo không ít.

Ngày sau Nguyên Thủy càng có thể lý trực khí tráng nói chúng nhân Tiệt Giáo đều là "phê mao đái giác chi bối", căn tính nông cạn, không thức Thiên Số.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng mặt đầy tươi cười.

Tiệt Giáo vốn là một trong ba giáo phái Tam Thanh, luận thực lực đệ tử, Tiệt Giáo mạnh hơn Xiển Giáo và Nhân Giáo rất nhiều, thậm chí còn mạnh hơn cả Xiển, Nhân và Tây Phương Giáo cộng lại.

Trong tình huống Thánh Nhân không xuất thủ, làm suy yếu Tiệt Giáo là làm suy yếu sức mạnh Tam Thanh, ngày sau đối với Tây Phương Giáo đại hưng có lợi mà không hại.

Nữ Oa Nương Nương cũng không nói gì thêm, hình phạt này trong mắt bà cũng hợp tình hợp lý, rốt cuộc mấy nhân đó thực sự quá to gan vọng vi.

"Thông Thiên, ngươi thấy thế nào?" Hồng Quân Đạo Tổ, khẽ hé mở đôi mắt, không trả lời lời Nguyên Thủy Thiên Tôn, mà hỏi lại

Thông Thiên Giáo Chủ.

"Sư Tôn, hình phạt này thật sự quá nặng!" Thông Thiên Giáo Chủ nghiến răng nghiến lợi, cứng đầu tiến lên nói.

Đa Bảo, Triệu Công Minh, Kim Linh và mấy nhân phần lớn đều là Tiên Thiên sinh linh, trước Vu Yêu Đại Chiến đã được thu làm đệ tử.

Mấy nhân đó đều do hắn nhìn từ Thiên Tiên từng bước đến Chân Tiên, Huyền Tiên, Kim Tiên, Thái Ất, Đại La, giờ mới có tu vi Chuẩn Thánh.

Đặc biệt Vân Tiêu, Đa Bảo, Triệu Công Minh ba người có thể tu luyện đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, trừ tư chất đích xác hơn người ra, cũng không thể tách rời mối quan hệ với vô số năm khổ tu.

Một khi bị truy thu Linh Quang, đánh vào Luân Hồi, tương đương với vô số năm khổ công đều hóa thành bọt nước.

Thông Thiên Giáo Chủ thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể đích thân tiếp dẫn họ thoát ly Luân Hồi, nhưng muốn tu luyện lại cảnh giới Chuẩn Thánh không biết phải đến niên nguyệt nào.

Rốt cuộc Pháp Lực dễ khôi phục, Đạo Hạnh khó tu, Thông Thiên cũng không thể trực tiếp khiến Đạo Hạnh của họ nguyên như sơ.

Chương 176

Mấy đệ tử này tuy có kinh nghiệm tu luyện một lần, lần này tiến cảnh có thể nhanh hơn lần trước, nhưng vẫn gian nan vô cùng.

Đặc biệt giờ đây Hồng Hoang không thái bình, mâu thuẫn giữa Địa Đạo và Thiên Đạo một xúc tức phát.

Nếu Địa Đạo và Thiên Đạo khai chiến, đó sẽ là lượng kiếp khủng bố nhất từ khi Hồng Hoang thế giới khai tịch, Thánh Nhân còn không dám bảo toàn bản thân, huống chi là mấy đệ tử đã mất tu vi này.

Trong mắt Thông Thiên, việc để Đa Bảo và mấy nhân đi chuyển thế trùng tu, và việc hồn phi phách tán gần như không có gì khác biệt.

"Thông Thiên, hình phạt nặng ư!" Nguyên Thủy Thiên Tôn bất mãn quát hỏi.

Hồng Quân Đạo Tổ nâng tay ngăn cản Nguyên Thủy mở lời, tiếp tục hỏi.

"Thông Thiên, vậy ngươi thấy hình phạt nào là thích hợp?" Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn hai người thấy Hồng Quân Đạo Tổ hỏi Thông Thiên Giáo Chủ nên trừng phạt mấy đệ tử Tiệt Giáo thế nào, trong lòng đều gấp gáp.

Bất quá Đạo Tổ đích thân mở lời, họ cũng không dám ngắt lời.

"Lão Sư, ta xin dùng ba kiện Linh Bảo làm lễ bồi thường cho đệ tử!" Thông Thiên Giáo Chủ tay vừa lật, ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo Ngư Cổ, Tử Kim Chùy và Hỗn Nguyên Phất Trần xuất hiện trong tay hắn, sau đó đưa cho Hồng Quân Đạo Tổ.

"Còn về mấy đệ tử bất hiếu, ta Thông Thiên sẽ đích thân trông coi, không để họ bước ra khỏi động phủ một bước, cấm bế thiên vạn

năm.” Đa Bảo, Triệu Công Minh và mấy nhân nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói vậy, trong lòng vừa kinh hỉ vừa tàm quý.

Hỉ là nếu hình phạt thật sự như lời Thông Thiên Giáo Chủ nói, thì đối với họ gần như không có hình phạt.

Tàm quý là vốn dĩ mấy người họ muốn giúp Thông Thiên Giáo Chủ đổi Tru Tiên Kiếm về, nào ngờ Tru Tiên Kiếm không lấy về được, lại khiến Thông Thiên Giáo Chủ rơi vào cảnh bị chư Thánh chất vấn.

“Cấm bế thiên vạn năm tại Kim Ngao Đảo, có khác gì với việc để họ bế quan đâu, Thông Thiên, ngươi thật là tốt!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói.

“Hành động này, đích xác không thỏa đáng.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng trầm giọng nói.

“Hình phạt!” Sắc mặt Lão Quân cũng trầm xuống, Thông Thiên quá bao che, trong mắt ông ta dường như không đặt uy áp Thiên Đạo vào mắt.

Nữ Oa Nương Nương trong lòng cũng hơi bất mãn.

Nếu thật sự theo cách Thông Thiên Giáo Chủ làm, sau này đệ tử của chư vị Thánh Nhân khác chẳng phải cũng sẽ tiếp tục làm theo sao.

Hạo Thiên và Dao Trì khi thấy Thông Thiên Giáo Chủ lấy ra ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, trong lòng vốn đã mừng rỡ.

Rốt cuộc ngay từ đầu Hạo Thiên và Dao Trì đã thiên về việc giao đổi Linh Bảo với Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ là bị Đạo Tổ ngăn cản.

Giờ đây tuy đã mất Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nhưng nếu có thể lấy được mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng tuyệt đối không thiệt thòi.

Nhưng nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói về hình phạt dành cho

Triệu Công Minh và mấy nhân, Hạo Thiên và Dao Trì trong lòng cũng uất hận.

Chuyện như vậy chẳng phải tương đương với việc Tiệt Giáo dùng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo đổi về Tố Sắc Vân Giới Kỳ, sự sỉ nhục mà họ phải chịu chẳng phải cứ thế mà cho qua sao.

"Linh Bảo tự nhiên nên giao ra!" Hồng Quân Đạo Tổ nhận ba kiện Linh Bảo, tùy tay lại giao cho Dao Trì.

Trong Linh Bảo không có cấm chế, rốt cuộc Thông Thiên Giáo Chủ vốn chuẩn bị ban cho môn hạ đệ tử, không phải tự dùng, tự nhiên không cần thiết phải luyện hóa trước.

Chẳng lẽ trong Hồng Hoang Thế Giới, có ai có thể dưới mí mắt Thánh Nhân mà trộm đi Linh Bảo sao.

"Nhưng Thiên Đình không những mất Tố Sắc Vân Giới Kỳ, ngay cả Thiên Sư Côn Bằng cũng bị Cửu Phượng kia bắt đi!" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Cũng là vì mấy đệ tử của ngươi, ngươi thấy nên xử lý thế nào?" "Không biết Lão Sư có kế sách gì?" Thông Thiên Giáo Chủ do dự một chút, hỏi ngược lại.

Ân oán giữa Trấn Nguyên Tử và Côn Bằng hắn cũng biết, Côn Bằng rơi vào tay Địa Đạo, lúc này e rằng ngay cả Chân Linh cũng đã yên diệt rồi, hắn có thể làm gì được.

"Côn Bằng bị bắt, thực lực Thiên Đình giảm đi không ít.

Nếu thực lực Thiên Đình đủ mạnh, mấy người Cửu Phượng kia nào dám thiện xông Thiên Đình!" Hồng Quân Đạo Tổ đạm đạm nói: "Mấy đệ tử của ngươi tuy nghịch ngợm, nhưng thực lực đích xác không tồi, đều là hàng đầu trong môn hạ Thiên Đạo của ta." "Chi bằng để họ tiến vào Thiên Đình, duy hộ uy nghiêm Thiên Đình, cũng coi như bù đắp công lao đi!" Lời Hồng Quân Đạo Tổ nói khiến tất cả mọi

người trong lòng đều kinh hãi.

"Kế sách của Lão Sư rất hay!" Lão Quân lộ ra nụ cười, vuốt râu nói: "Sức mạnh Địa Đạo khôi phục nhanh như vậy, cũng chính vì Địa Phủ không ngừng khuếch trương thực lực ở Hồng Hoang Đại Lục, tuyên dương uy nghiêm Địa Đạo." "Vốn dĩ là chức trách của Thiên Đình, chỉ là thực lực Thiên Đình rốt cuộc yếu kém, khó mà tranh phong với Địa Phủ.

Có thực lực của Đa Bảo, Triệu Công Minh, Tam Tiêu, Kim Linh và mấy nhân gia nhập, vượt xa Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu." "Có mấy đệ tử Tiệt Giáo gia nhập Thiên Đình, Thiên Đình nhất định có thể áp chế Địa Phủ.

Ở Hồng Hoang Thế Giới chấp hành Thiên Đạo trật tự, khuếch trương Thiên Đạo chi lực, Đa Bảo và mấy nhân cũng có công đức!" Lão Quân cười nói: "Thông Thiên, ái đồ của ngươi cũng không cần chuyển thế trùng tu.

Lão Sư từ bi, ngươi không tạ ơn Lão Sư sao!" Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Đạo Nhân cực kỳ khó coi.

Hồng Quân Đạo Tổ và Lão Quân hai người đều tán đồng ý kiến này, vậy thì không còn tác dụng gì nữa rồi.

Tuy họ càng nguyện ý thấy mấy đệ tử Tiệt Giáo bị đánh vào Luân Hồi, bất quá sau khi tiến vào Thiên Đình mà khuếch trương Thiên Đạo chi lực, đối với mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có lợi.

Thế nên Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn cũng không tiện nói thêm gì.

"Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba nhân thực lực đều không yếu, nếu Thiên Đình và Địa Phủ tranh phong, ba nhân đó có thể cùng mấy đệ tử Tiệt Giáo đồng quy vu tận thì tốt rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm nghĩ trong lòng.

“Tạ ơn Lão Sư!” Thông Thiên Giáo Chủ suy tư một trận.

Tiến vào Thiên Đình thì phải tranh phong với Địa Phủ, bất quá với thực lực hiện tại của mấy đệ tử này cộng thêm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, tự vệ hoàn toàn không có vấn đề.

Tuy tiến vào Thiên Đình khó tránh khỏi bị ràng buộc hơn một chút, nhưng với thân phận của họ, Hạo Thiên và Dao Trì hai người cũng không dám làm gì quá đáng.

Triệu Công Minh, Đa Bảo, Tam Tiêu tiên tử, Kim Linh Thánh Mẫu và mấy nhân đều mặt mày vui sướng.

Không cần hồn phi phách tán, không cần bị đánh vào Luân Hồi, chỉ cần tiến vào Thiên Đình, hình phạt nhẹ hơn rất nhiều so với tưởng tượng.

Phải tranh phong với Địa Phủ thì có sao, với thực lực của mấy người họ, chẳng lẽ sợ Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba nhân đó sao.

Ba nhân Địa Phủ tuy có hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong, một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng tám người họ lại có đến ba vị Chuẩn Thánh đỉnh phong và ba vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, hai vị Chuẩn Thánh trung kỳ, hoàn toàn có thể áp chế Địa Phủ.

Trong Địa Đạo, Hư Không Đạo Nhân đã đoạt đi Tru Tiên Kiếm của Sư Tôn, mới dẫn đến việc mấy người họ mạo hiểm công đánh Thiên Đình.

Giờ đây có thể danh chính ngôn thuận tìm Địa Phủ gây phiền toái, mấy người trong lòng mừng rỡ không thôi.

Còn về Hạo Thiên và Dao Trì hai người, tuy trên danh nghĩa là chủ Thiên Đình, nhưng mấy người họ đều không đặt vào lòng.

Với thân phận của họ, Hạo Thiên dám làm gì quá đáng.

Huống chi chỉ cần thật sự có thể áp chế Địa Phủ, khuếch trương Thiên Đạo chi lực, lại có Thông Thiên Giáo Chủ chống lưng, Thiên Đình ai lên ngôi còn chưa biết chừng.

"Đạo Tổ yên tâm, chúng đệ tử nhất định tận lực áp chế Địa Phủ, duy hộ Thiên Đạo trật tự!" Đa Bảo Đạo Nhân trầm giọng nói.

"Không sai, Đạo Tổ, chư vị Thánh Nhân.

Với thực lực của mấy người chúng đệ tử, nhất định có thể dễ dàng áp chế người Địa Phủ.

Chỉ cần mấy vị Thánh Địa Đạo kia không xuất thủ, thì Địa Phủ đừng hòng tiếp tục xương cuồng ở Hồng Hoang Thế Giới!" Triệu Công Minh cũng ngẩng đầu lớn tiếng nói.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người sắc mặt lại trắng bệch.

Mấy người họ gia nhập Thiên Đình, nhìn qua đích xác đã tăng cường thực lực Thiên Đình.

Nhưng với tính cách kiệt ngao bất tuần của mấy người, liệu có thật sự phục tùng ý chí của chủ Thiên Đình không.

Hạo Thiên và Dao Trì đích xác muốn tăng cường thực lực Thiên Đình không sai, nhưng điều họ cần hơn là những cao thủ có thể hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của mình.

Giống như Côn Bằng sau khi cùng đường mạt lối, mới đầu nhập.

Với thực lực của Vân Tiêu, Triệu Công Minh, Đa Bảo và các nhân này, đợi sau khi gia nhập Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì hai người e rằng sẽ bị trực tiếp giá không.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người sắc mặt cực kỳ khó coi, niềm vui được ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng biến mất vô ảnh vô tung.

Nếu thật sự làm theo những gì Đạo Tổ nói, không những sẽ mất Tố Sắc Vân Giới Kỳ, e rằng ngay cả địa vị chủ Thiên Đình cũng không giữ được.

"Lão Sư yên tâm, ta nhất định đốc thúc mấy đệ tử, tận tâm thi vi!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng hiếm khi lộ ra một tia cười ý.

Mặc dù đã mất ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cũng không lấy được Tru Tiên Kiếm, nhưng ít nhất có thể bảo toàn mấy đệ tử thì không lỗ.

So với mấy đệ tử, mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo thì có là gì.

Nhất thời, dường như trừ Dao Trì và Hạo Thiên hai người, cả Bích Du Cung đều là một cục diện hỉ hả vui mừng.

"Nguyện ý gia nhập Thiên Đình, vì duy hộ Thiên Đạo xuất lực, tự nhiên là cực tốt." Hồng Quân Đạo Tổ nhìn dáng vẻ vui mừng của Đa Bảo và mấy nhân cũng cười gật đầu.

Dường như rất hài lòng với biểu hiện của mấy đệ tử Tiệt Giáo này.

"Bất quá…" Lời chưa dứt, Hồng Quân đổi giọng nói.

"Đến rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ thầm nghĩ một tiếng, cũng biết sự việc không thể đơn giản mà cho qua như vậy.

Đa Bảo, Triệu Công Minh, tiên tử Vân Tiêu ba người nghe lời Hồng Quân Đạo Tổ, vội vàng nhìn lại.

"Không biết Lão Sư có phân phó gì?" Thông Thiên Giáo Chủ định thần lại, khẽ hỏi.

"Thiên Đình có Thiên Đình quy củ!" Thanh âm Hồng Quân Đạo Tổ trầm xuống, không còn phiêu diểu đạm nhiên như trước, mà thần bí uy nghiêm như Thiên Đạo.

"Sau khi tiến vào Thiên Đình, thì là người Thiên Đình, phụng

Thiên Đình chi mệnh.

Hạo Thiên, Dao Trì là Thiên Đế, Vương Mẫu Thiên Đình, các ngươi sau khi tiến vào Thiên Đình, phải tôn phụng chủ Thiên Đình!

Mệnh lệnh của Thiên Đế, các ngươi không thể vi kháng!" "Có hiểu rõ không?" Tâm của Đa Bảo, Triệu Công Minh, Vân Tiêu và mấy nhân đều chìm xuống, chẳng phải tương đương với việc mấy người họ trở thành nô bộc Thiên Đình, mặc cho Hạo Thiên và Dao Trì sai sử sao.

Với những việc mấy người họ đã làm, Hạo Thiên tuyệt đối sẽ chỉ phái họ đi làm đủ loại nhiệm vụ đưa tử.

Bích Tiêu nhỏ tuổi nhất, trầm không trụ khí nhất, không nhịn được muốn nhảy ra, lại bị Vân Tiêu kéo chặt lại.

Trước mặt Đạo Tổ lúc này, nếu Bích Tiêu lại mở lời chọc giận Đạo Tổ và chư vị Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không bảo toàn được.

Triệu Công Minh và Đa Bảo hai người trong lòng cũng có khí.

Với thực lực của Hạo Thiên và Dao Trì, có tư cách sai sử những người này sao.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người nghe lời Đạo Tổ đều trong lòng cuồng hỉ.

Nếu những đệ tử Tiệt Giáo này thật sự tuân theo mệnh lệnh của hai người, thì thực lực Thiên Đình sẽ tăng lên một trình độ không thể tưởng tượng.

Một Côn Bằng, so với tám đại đệ tử Tiệt Giáo, thì hoàn toàn không đáng kể.

Còn về những khuất nhục mà Hạo Thiên và Dao Trì đã phải chịu,

đợi sau khi mấy người họ gia nhập Thiên Đình, hoàn toàn có thể lấy lại cả vốn lẫn lời.

"Có mấy nhân do ta sai sử, dưới Thánh Nhân, ai là đối thủ Thiên Đình của ta.

Đợi sau khi trấn áp Địa Phủ, ta Hạo Thiên chính là Hồng Hoang chí tôn chân chính!" Hạo Thiên trong lòng bắt đầu mơ về cuộc sống tươi đẹp sau này.

Với thực lực của Đa Bảo, Triệu Công Minh và Vân Tiêu và mấy nhân, sau khi gia nhập Thiên Đình, thực lực Thiên Đình hoàn toàn có thể triệt để áp chế Địa Phủ.

Chỉ cần Thánh Nhân không xuất thủ, Thiên Đình thậm chí có thể triệt để hủy diệt đối thủ, thấp nhất cũng có thể trấn áp họ trong Bất Chu Sơn không cho phép ra ngoài.

Đợi sau khi triệt để áp chế Địa Phủ, cả Hồng Hoang Thế Giới đều sẽ lấy Thiên Đình làm tôn, Thiên Đình Thiên Quy Thiên Điều, ai dám không tuân thủ?

Chương 177

Lúc đó Hạo Thiên mới xứng với danh hiệu Thiên Đế Chí Tôn, Hồng Hoang Cộng Chủ.

Mặc dù trong Địa Phủ có Cửu Phượng và Hình Thiên đều là tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, Thiên Đình muốn triệt để trấn áp Địa Phủ tuyệt đối phải bỏ ra không ít đại giới.

Nhưng Hạo Thiên và Dao Trì là Thiên Đế và Vương Mẫu, đại giới cũng không cần phải trả, việc chinh phạt Địa Phủ hoàn toàn có thể giao cho mấy đệ tử Tiệt Giáo này làm.

Đệ tử Tiệt Giáo vẫn lạc mấy người thì có sao, Hạo Thiên tin tưởng Đạo Tổ và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân khác nhất định sẽ ủng hộ.

"Vân Tiêu không phải tu vi cao thâm sao!" Dao Trì nhìn khuôn mặt xinh đẹp tuyệt trần của Vân Tiêu, nội tâm vui sướng vô cùng.

"Đã có thể dựa vào tu vi cường xông Thiên Đình đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ của ta, vậy xông vào Địa Phủ từ Cửu Phượng kia mà giành lại Tố Sắc Vân Giới Kỳ cũng không phải chuyện khó khăn gì chứ!" Trong lòng Dao Trì cũng đã nghĩ xong sau khi tám vị đệ tử Tiệt Giáo gia nhập Thiên Đình, nên giao nhiệm vụ gì cho Vân Tiêu.

Không nghi ngờ gì, tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của Vân Tiêu, nếu trực tiếp xông vào Địa Phủ Bất Chu Sơn, cũng chỉ có một con đường chết.

Trừ phi Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân và Vân Hà và mấy nhân cùng nhau xông vào Địa Phủ, mới có khả năng sống sót trở ra từ Địa Phủ.

“Vậy ba người Địa Phủ Cửu Phượng, Hình Thiên và Tương Liễu là hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong và một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, lúc đó cứ để Vân Tiêu, Triệu Công Minh và Kim Linh Thánh Mẫu ba người đi là được rồi.” “Cũng để tránh cho chúng sinh Hồng Hoang nói Thiên Đình chúng ta ỷ thế hiếp người.” Dao Trì trong lòng càng vui sướng vô cùng, niềm vui trong nội tâm gần như muốn lộ ra trên mặt.

Nhiên Đăng Đạo Nhân, Quảng Thành Tử hai người cũng đều mặt đầy tươi cười, vui sướng vô cùng.

Chẳng phải tám đại đệ tử Tiệt Giáo đã trở thành nô bộc Thiên Đình rồi sao.

Không có tám đại đệ tử, sau này những đệ tử Tiệt Giáo kia đấu với Xiển Giáo thế nào.

Tuy tám đại đệ tử Tiệt Giáo chỉ gia nhập Thiên Đình, không đại biểu đã vẫn lạc.

Bất quá Quảng Thành Tử tin tưởng, Hạo Thiên và Dao Trì nhất định vui lòng cấm chế không cho họ can thiệp vào công việc Tiệt Giáo nữa.

“Thân là người Thiên Đình, trung thành với chủ Thiên Đình, là lẽ đương nhiên!” Lão Quân gật đầu nói, không hề cảm thấy có gì không thỏa đáng.

“Lão Quân Sư Huynh nói đúng!” Nguyên Thủy Thiên Tôn trên mặt lộ ra nụ cười, tỏ ý tán đồng ý kiến của Lão Quân.

Tiệt Giáo mấy nhân này gia nhập Thiên Đình, trở thành nô bộc Thiên Đình, lúc đó uy thế Thiên Đình nhất định sẽ tăng mạnh, ngay cả sức mạnh Thiên Đạo cũng sẽ tăng cường không ít.

Thiên Đạo tăng cường đối với Thiên Đạo Thánh Nhân như họ cũng có không ít chỗ tốt, tổn thất đều do Tiệt Giáo gánh chịu.

Nguyên Thủy lúc này cảm thấy, Lão Sư không hổ là Lão Sư, đích xác cao minh hơn nhiều.

Việc phế bỏ tu vi mấy đệ tử Tiệt Giáo cho họ chuyển thế Luân Hồi thật sự quá lãng phí.

Nên như thế này, để họ tận tâm vì Thiên Đình hiệu lực, vì Thiên Đạo khuếch trương mà cống hiến, đền bù tội lỗi của họ.

"Không có quy củ, không thành phương viên, Lão Sư và Lão Quân Sư Huynh nói cực kỳ đúng!" Trên khuôn mặt khô khan của Tiếp Dẫn Đạo Nhân hiếm khi lộ ra một tia vui mừng, cũng cung phụng nói.

Nữ Oa Nương Nương vẫn đứng một bên, không nói gì.

"Lão Sư, không biết việc tôn phụng Thiên Đế này là tôn phụng theo cách nào?

Mối quan hệ giữa Hạo Thiên và mấy đệ tử của ta nên xử trí ra sao?" Thông Thiên Giáo Chủ không để ý đến Lão Quân, Nguyên Thủy và mấy nhân, trực tiếp đối mặt Hồng Quân hỏi.

Đa Bảo, Triệu Công Minh, Vân Tiêu và mấy nhân cũng nhìn lại, xem Đạo Tổ trả lời thế nào.

"Như thể Nhân Hoàng và thần tử Nhân Hoàng nhân gian vậy." Hồng Quân Đạo Tổ đạm mạc nhìn Thông Thiên một cái.

"Như thể Nhân Hoàng và thần tử Nhân Hoàng nhân gian vậy." Thông Thiên trong lòng mặc niệm câu nói này, vẻ mặt một mảnh thảm nhiên.

Ở Hồng Hoang Thế Giới, Nhân Hoàng gần như có thể đối với thần tử dưới trướng sinh sát dự đoạt, thần tử căn bản không có năng lực phản kháng.

Đương nhiên, những Nhân Hoàng hiền minh sẽ không làm chuyện

như vậy, nhưng không phải mỗi một Nhân Hoàng đều như Tam Thánh Hoàng thời thượng cổ.

Dựa theo lời Hồng Quân nói, sau khi tám đệ tử của Thông Thiên gia nhập Thiên Đình, tính mạng sẽ nằm trong tay Hạo Thiên và Dao Trì, sinh sát dự đoạt.

Hạo Thiên không phải nhân vật như Thánh Hoàng thượng cổ, Thông Thiên cực kỳ hiểu rõ hắn.

Với những việc Đa Bảo và mấy nhân đã làm, Hạo Thiên và Dao Trì tuyệt đối sẽ không để mấy người họ yên.

Tâm của Triệu Công Minh, Kim Linh Thánh Mẫu và mấy nhân hoàn toàn chìm xuống, so với việc trở thành nô lệ Thiên Đình mặc người sai sử, cuối cùng chết một cách không minh bạch, thì thà rằng chuyển thế trùng tu còn hơn.

Thậm chí hồn phi phách tán hoàn toàn, cũng còn tốt hơn kết quả như vậy nhiều.

"Thông Thiên, ngươi đang do dự!

Hạo Thiên thân là Thiên Đế, ắt cũng sẽ thuận Thiên hành sự, công tư phân minh!" Lão Quân thấy Thông Thiên Giáo Chủ dường như không nguyện ý, chau mày nói.

"Lão Quân Thánh Nhân nói đúng.

Thông Thiên Thánh Nhân yên tâm, ta Hạo Thiên đối với Đạo Tổ và chư vị Thánh Nhân phát thệ, nhất định thuận Thiên hành sự, tất cả lấy Thiên Đạo làm trọng!" Hạo Thiên cười tiến lên bảo chứng, thậm chí không tiếc phát xuống Thiên Đạo Đại Thệ với mấy vị Thánh Nhân.

Xong Hạo Thiên và Quảng Thành Tử, Huyền Đô Đại Pháp Sư, Nhiên Đăng Đạo Nhân trao đổi một Nguyên Thần, cùng cười.

Trấn áp Địa Phủ, khu trục Địa Đạo, có việc gì thuận theo ý chí Thiên Đạo hơn việc này sao?

Hạo Thiên phái mấy đệ tử Tiệt Giáo đi giao chiến với Địa Phủ, tự nhiên là thuận Thiên hành sự.

Còn về việc nếu mấy người họ không may vẫn lạc trong trận chiến với Địa Phủ, đó cũng không trách ai được, chỉ có thể trách Địa Phủ quá cường đại mà thôi.

Lão Quân nghe lời Hạo Thiên hài lòng gật đầu, Hồng Quân Đạo Tổ vẫn không có biểu cảm trên mặt.

"Thiên Đế nên như thế!" Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn hai người chú ý đến những động tác nhỏ của Hạo Thiên và mấy nhân, cười gật đầu nói.

"Lão Sư, thứ lỗi cho đệ tử khó mà tuân mệnh!" Thông Thiên Giáo Chủ lúc này sắc mặt lại thoải mái hơn, lắc đầu nói.

Nghe lời Thông Thiên, sắc mặt Lão Quân là người đầu tiên trầm xuống.

"Thông Thiên, dựa theo tội của Đa Bảo và mấy nhân, hình phạt này khoan hồng vô cùng, ngươi đừng tự mình sai lầm!" "Không sai, Thông Thiên Đạo Huynh, chẳng lẽ ngươi thật sự muốn mấy đệ tử bị phế bỏ tu vi trùng tu ư." Tiếp Dẫn Đạo Nhân mở miệng khuyên nhủ.

"Ta không chuyển thế, càng không đi Thiên Đình." Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu.

"Thông Thiên, ngươi không thể không làm được!" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt âm trầm, Thông Thiên chẳng lẽ cho rằng một mình hắn có thể lật trời sao.

Phải biết ở đây không chỉ có một vị Thánh Nhân, huống chi Đạo Tổ cũng ở đây.

“Chúng đệ tử nguyện ý tiến vào Luân Hồi chuyển thế!” Vân Tiêu đột nhiên mở miệng nói: “Sư Tôn không cần khó xử!” “Không sai, so với việc đi Thiên Đình kia, chúng đệ tử nguyện ý tiến vào Luân Hồi.

Đằng nào cũng phải trùng tu một lần.” Triệu Công Minh theo sát biểu thái.

Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cũng gật đầu theo.

So với việc trở thành nô lệ Thiên Đình, thì thà rằng chuyển thế Luân Hồi, đại không một lần trùng tu.

“Tốt, không hổ là đệ tử của ta Thông Thiên!” Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Đa Bảo, Triệu Công Minh và mấy nhân, trên mặt cuối cùng lộ ra nụ cười.

Chỉ có biểu hiện như vậy mới không hổ là đệ tử Thông Thiên Giáo Chủ, thà chết không chịu nhục.

“Bất quá có Sư Tôn ta ở đây, ta xem ai dám để các ngươi tiến vào Luân Hồi?” Thanh Bình Kiếm xuất hiện trong tay, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn quanh bốn phía nói.

“Thông Thiên, ngươi tìm chết!” Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu ra Bàn Cổ Phiên, chỉ vào Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nói.

“Lão Sư và Lão Quân Sư Huynh đều ở đây, Thông Thiên Đạo Huynh, vị miễn thái cuồng vọng rồi sao!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân chau mày.

Bất quá trong nội tâm hắn thật sự hy vọng Thông Thiên động thủ, tốt nhất là thừa cơ trực tiếp trừ khử Thông Thiên.

“Sư Tôn, có nên trấn áp Thông Thiên không?” Lão Quân hướng Hồng Quân Đạo Tổ thỉnh kỳ.

Triệu Công Minh và mấy nhân hoàn toàn không nghĩ đến trình độ này, trong lòng nhất thời sốt ruột.

Mặc dù trong lòng họ Thánh Uy của Sư Tôn là vô địch, nhưng cũng biết tuyệt đối không phải đối thủ của nhiều Thánh Nhân như vậy.

Thông Thiên Giáo Chủ tay vẫy một cái, Thượng Thanh Tiên Quang lấp lánh, mấy người họ đều không thể nói gì.

"Không cần gấp!" Hồng Quân Đạo Tổ triệt để hé mở đôi mắt, chỉ thấy trong đôi mắt là một mảnh hỗn mang, uyển như Thiên Đạo.

"Đã như vậy, mấy vị đệ tử này ta sẽ không trừng phạt." Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ và mấy đệ tử Tiệt Giáo, thanh âm du nhiên, phảng phất như từ trước khi Hồng Hoang khai tịch.

"Nhân quả của ngày hôm nay, sẽ là quả báo của ngày mai!" "Tiết độc Thiên Đạo, vốn dĩ chỉ là nhân quả của tám vị đệ tử Tiệt Giáo, nhưng giờ đây lại là nhân quả của cả Tiệt Giáo." "Ngày sau các giáo cùng phạt Tiệt Giáo, nhân quả từ hôm nay mà ra." "Đệ tử Tiệt Giáo hoặc nhập Thiên Đình, hoặc phi hôi yên diệt, tóm lại, Tiệt Giáo không tồn tại.

Thông Thiên, ngươi hãy tự mình liệu lấy!" "Cẩn trọng mà làm!" Hồng Quân Đạo Tổ vừa dứt lời, liền biến mất khỏi Bích Du Cung.

Dương Mi Đạo Nhân, người chứng kiến toàn bộ vở kịch, nhíu mày, vội vàng đuổi theo.

Với tu vi của mình, những Thiên Đạo Thánh Nhân kia hoàn toàn không bị Người đặt vào mắt, ngay cả Lão Quân có tu vi cao nhất cũng chỉ có thế mà thôi.

Tự nhiên Người không có hứng thú để ý đến những chuyện vặt

vãnh của môn hạ Hồng Quân.

Hiện tại điều Dương Mi Đạo Nhân quan tâm nhất chính là Khô Vinh Thần Trượng đang bị Hư Không Đạo Nhân trấn áp.

Dù sao đó cũng là Hỗn Độn Linh Bảo đỉnh cấp nhất, lại vô cùng khế hợp với Mộc Chi Pháp Tắc mà Người tu luyện.

Nếu Khô Vinh Thần Trượng thật sự bị Hư Không Đạo Nhân triệt để luyện hóa, thì thực lực của Người lại sẽ giảm đi không ít.

"Các giáo cùng phạt, Tiệt Giáo diệt vong!" Mấy lời trước khi Hồng Quân Đạo Tổ rời đi, trong mắt Thông Thiên Giáo Chủ thoáng hiện một tia âm u.

Ý của Người là, vì không muốn đưa đệ tử đi Thiên Đình làm nô dịch, thì sẽ phải diệt vong toàn bộ Tiệt Giáo sao!

"Lão Sư đã đi, chư vị cũng xin hãy rời đi, thứ lỗi bần đạo không tiễn xa!" Thông Thiên Giáo Chủ lòng rối bời, nhìn Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn Đạo Nhân vẫn còn ở đây, sắc mặt Người lạnh xuống.

"Chư vị có muốn cùng bần đạo đấu một trận không!" Theo tiếng Thông Thiên Giáo Chủ vừa dứt, từng đạo kiếm khí từ Thanh Bình Kiếm bay ra, khuấy động Thiên Địa linh khí trong Bích Du Cung.

Nữ Oa Nương Nương không nói một lời, đi ra ngoài đầu tiên.

Hạo Thiên và Dao Trì vốn đang chìm đắm trong ý tứ lời nói của Hồng Quân Đạo Tổ.

Chẳng lẽ Đạo Tổ muốn hoặc là toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo tiến vào Thiên Đình bị sai sử, hoặc là hóa thành tro bụi sao?

"Tiệt Giáo diệt vong" chỉ là nói, bất kể kết quả cuối cùng thế nào, toàn bộ Tiệt Giáo đều phải diệt vong sao.

“Đó là cái giá Tiệt Giáo khiêu khích Thiên Đình sao?” Hạo Thiên trong lòng cũng vô cùng chấn kinh, dù sao Tiệt Giáo cũng là đại giáo do Đạo Tổ thân truyền đệ tử, Thông Thiên Thánh Nhân lập nên.

Theo Hạo Thiên đoán ban đầu, Đạo Tổ xuất diện cũng chỉ là trách phạt vài đệ tử một phen, nào ngờ ý của Đạo Tổ lại là muốn toàn bộ Tiệt Giáo triệt để biến mất.

Nhưng ngay sau đó, Hạo Thiên liền mừng rỡ khôn xiết trong lòng, sự mừng rỡ này đương nhiên không phải vì Tiệt Giáo khiêu khích Thiên Đình mà chú định bị diệt.

Mà là vì Hồng Quân Đạo Tổ đã ban cho Tiệt Giáo hình phạt nặng nề như vậy, điều đó cho thấy Thiên Đình trong lòng Đạo Tổ hoặc trong kế hoạch của Thiên Đạo có vị trí cực kỳ quan trọng.

Có Tiệt Giáo làm gương, về sau các Thánh Nhân môn hạ cũng tuyệt đối không dám coi thường Thiên Đình.

Dao Trì cũng hiểu ra một chút, nội tâm cả hai đều mừng rỡ khôn xiết.

Nhưng lời của Thông Thiên Giáo Chủ đã đánh thức cả hai khỏi ảo tưởng, cả hai nào dám ở lại đây, vội vàng cùng Nữ Oa Nương Nương rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Chương 178

"Thông Thiên..." Lão Quân nhìn Thông Thiên một cái, dường như muốn nói gì đó, cuối cùng thở dài một tiếng, dẫn Huyền Đô Đại Pháp Sư trực tiếp rời khỏi Kim Ngao Đảo.

Nguyên Thủy Thiên Tôn căn bản không mở miệng, trực tiếp dẫn Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân rời đi.

"Các giáo cùng phạt, Tiệt Giáo diệt vong!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân khi nghe câu nói ấy, Đạo tâm vốn tĩnh lặng không gợn sóng của Thánh Nhân cũng kịch liệt chấn động.

Người mẫn cảm nhận ra, Tây Phương Giáo đại hưng, có thể liên quan đến việc các giáo cùng phạt Tiệt Giáo lần này.

Một khi Tiệt Giáo diệt vong, không chừng có thể trực tiếp độ hóa không ít đệ tử Tiệt Giáo về Tây Phương Giáo.

Dù sao, trừ tám đại đệ tử ra, trong số các đệ tử còn lại của Tiệt Giáo, tu vi cao thâm tuyệt đối không phải số ít.

Tiệt Giáo là giáo phái có thực lực mạnh nhất trong Tam Thanh, một khi Tiệt Giáo phá diệt, ai có thể ngăn cản sự khuếch trương của Tây Phương Giáo?

Đặc biệt, sau khi Tiệt Giáo phá diệt, giữa Tam Thanh căn bản không có khả năng hòa giải.

Lúc đó Tam Thanh chỉ còn lại hai vị Thánh Nhân, Tây Phương Giáo cũng có hai vị Thánh Nhân, so về chiến lực cao cấp, Tây Phương Giáo cũng không hề kém cạnh bao nhiêu.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân lưu lại tại chỗ dường như muốn an ủi Thông Thiên Giáo Chủ đôi câu, nhưng nhìn thấy ánh mắt băng lãnh của

Thông Thiên Giáo Chủ, liền húng hắng hai tiếng, không tiếp tục tự chuốc lấy vô vị, cũng rời khỏi Kim Ngao Đảo. ...

Đợi tất cả mọi người rời đi, Thông Thiên Giáo Chủ ngồi trên Vân Sàng, trông vô cùng mệt mỏi.

"Sư Tôn!" Đa Bảo, Triệu Công Minh, Vân Tiêu mấy người đồng loạt quỳ xuống, bi ai nói.

"Đệ tử vô tri, vì Tiệt Giáo mà rước lấy đại họa thế này, xin Sư Tôn trách phạt." Mấy người cũng không ngờ, sự việc sẽ phát triển đến cục diện cuối cùng này.

Theo ý tứ trong lời Đạo Tổ, toàn bộ Tiệt Giáo sẽ vì mấy người bọn họ mà hành động lỗ mãng, trực tiếp diệt vong.

Đặc biệt là Triệu Công Minh, việc này do chính mình đề nghị, lúc này càng hối hận không thôi.

Dù có vẫn lạc tại chỗ, Người cũng không sợ, nhưng lại liên lụy toàn bộ Tiệt Giáo, khiến Tiệt Giáo diệt vong, vô số Sư Đệ Tiệt Giáo hoặc bị Thiên Đình nô dịch, hoặc hóa thành tro bụi.

Điều đó khiến Triệu Công Minh vô cùng tự trách: "Sư Tôn, việc này đều do đệ tử mưu tính, Đa Bảo Sư Huynh và chư vị Sư Muội đều chịu sự cổ hoặc của ta." "Sau này nếu thật sự như lời Đạo Tổ nói 'các giáo cùng phạt', đệ tử dù hóa thành tro bụi cũng sẽ bảo hộ Tiệt Giáo." Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu mấy người cũng đều phân bua cho Triệu Công Minh, dù sao việc này mấy người đều thương lượng đồng ý cách làm của Triệu Công Minh, mới cùng nhau hành động.

"Bốp!" Thông Thiên Giáo Chủ phất tay, nói với mấy người.

Dù thế nào, mấy đệ tử này đối với Sư Tôn đích xác đều một lòng hiếu thảo.

“Sư Tôn!” Đa Bảo Đạo Nhân lại muốn nói.

“Việc này, tuy do các ngươi, nhưng cũng là kiếp số mà Tiệt Giáo ta phải chịu.” Thông Thiên Giáo Chủ nhàn nhạt nói.

Lời của Hồng Quân tuy đích xác khiến Người chấn kinh không thôi, nhưng Thông Thiên nhanh chóng hiểu ra, việc này có thể bị lợi dụng để phát huy.

Sức mạnh của Địa Đạo những năm gần đây khôi phục phi tốc, có quan hệ mật thiết với sự khuếch trương của Địa Phủ những năm gần đây.

Hồng Quân Đạo Tổ ban đầu vâng theo ý chí Thiên Đạo lập ra Thiên Đình, chẳng phải để khuếch trương ảnh hưởng lực của Thiên Đạo, tăng cường sức mạnh Thiên Đạo sao.

Chỉ là thực lực Thiên Đình quá yếu, Thánh Nhân đối với việc này đều âm phụng dương vi, nên Thiên Đình không có hiệu quả.

Điều này khiến Hồng Quân Đạo Tổ có chút cấp bách.

Dù sao Thiên Đình được lập ra sớm hơn Địa Phủ rất nhiều, những năm qua Địa Đạo luôn mượn Địa Phủ để khuếch trương sức mạnh, còn Thiên Đình đối với Thiên Đạo thì ngược lại không có sự giúp đỡ.

Hậu Thổ thân là Địa Đạo chưởng khống giả, lại là Tổ Vu tộc Vu, nên có thể trực tiếp đưa Vu tộc gia nhập Địa Phủ, một cử động đã khuếch đại sức mạnh của Địa Phủ.

Phía Thiên Đình kỳ thực không phải không có cường giả.

Dù sao các đệ tử môn hạ Thiên Đạo Thánh Nhân có tu vi cao thâm không phải số ít, nếu thật sự chịu dốc lòng giúp đỡ Thiên Đình, thực lực Thiên Đình đã sớm nghiền ép Địa Phủ rồi.

Những năm qua Thánh Nhân vẫn luôn âm phụng dương vi, Hồng

Quân Đạo Tổ đều nhắm một mắt mở một mắt.

Nay có Địa Phủ uy hiếp, xem ra Hồng Quân Đạo Tổ không định tiếp tục nhẫn nhịn nữa, quyết định tự mình an bài.

"Sư Tôn có ý gì?" Triệu Công Minh, Đa Bảo Đạo Nhân mấy người đều có chút chấn kinh nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

"Chuyện này tạm thời các ngươi không nên biết, hãy lui xuống trước đi!" Đây chỉ là suy đoán của Thông Thiên Giáo Chủ, mưu đồ giữa các Thánh Nhân, Thông Thiên cũng không nói cho các đệ tử này biết, tránh cho bọn họ lo lắng vô ích.

"Vâng, Sư Tôn!" Tuy trong lòng hiếu kỳ, nhưng mấy người đành chịu rời đi.

"Vân Tiêu, sao con không đi ra ngoài?" Đa Bảo, Triệu Công Minh mấy người đi ra ngoài sau, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Vân Tiêu vẫn ở trong cung, có chút kỳ lạ.

"Sư Tôn, đệ tử có việc bẩm báo!" Vân Tiêu Tiên Tử hít sâu một hơi nói.

"Việc gì?" Thông Thiên Giáo Chủ ôn hòa hỏi, trong số tám đại đệ tử thân truyền, Thông Thiên xem trọng nhất chính là Vân Tiêu.

Bằng không cũng sẽ không giao Hỗn Nguyên Kim Đấu và các đại sát khí khác cho nàng chưởng khống.

"Sư Tôn nếu đi tìm Hư Không Đạo Nhân, hẳn có thể lấy lại Tru Tiên Kiếm." Lời Vân Tiêu nói khiến Thông Thiên Giáo Chủ kinh ngạc.

"Vân Tiêu, con có ý gì?" Thông Thiên Giáo Chủ trầm giọng hỏi: "Chẳng lẽ lá cờ đó thật sự cố ý đưa cho Cửu Phượng?" "Đúng vậy, Sư Tôn!" Vân Tiêu gật đầu nói: "Đệ tử lúc đầu đã nghĩ, nếu Thánh Nhân trở về, đệ tử dùng Sắc Vân Giới Kỳ cũng không thể đi đổi với

Hư Không Đạo Nhân.

Lúc đó Cửu Phượng mấy người cũng không có hy vọng lấy được cờ đó, nên đệ tử liền truyền âm cho Người, bảo Người tấn công Hỗn Nguyên Kim Đấu, đệ tử làm ra vẻ không địch lại, để Người lấy cờ đi.

Đệ tử đã hẹn ước với Người rồi, lá cờ đó là để Sư Tôn dùng để đổi lấy.

Chỉ là đệ tử cũng không biết cuối cùng lại khiến Đạo Tổ tức giận đến mức này, lại liên lụy toàn bộ Tiệt Giáo!" Vân Tiêu có chút tự trách nói.

"Làm tốt lắm!" Thông Thiên Giáo Chủ trầm mặc hồi lâu, cuối cùng tán dương.

Vân Tiêu làm hoàn toàn không sai, nếu cờ đó còn trong tay mình, Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không có cơ hội lấy lại Tru Tiên Chủ Kiếm.

Còn về việc Hồng Quân nổi giận với Tiệt Giáo, trọng điểm căn bản không phải là Sắc Vân Giới Kỳ hay xông vào Thiên Đình.

Lấy lại Sắc Vân Giới Kỳ, mang tội danh coi thường Thiên Đạo, Vân Tiêu mấy người đại khái cũng phải bị ép trở thành hạ thuộc của Thiên Đình.

"Đa tạ Sư Tôn tán dương!" Vân Tiêu thấp giọng nói, tâm trạng có chút sa sút, đại khái cho rằng Thông Thiên Giáo Chủ chỉ đang an ủi.

"Con làm thật sự rất tốt!" Thông Thiên Giáo Chủ nhấn mạnh: "Tru Tiên Kiếm, đối với ta, đối với toàn bộ Tiệt Giáo đều vô cùng quan trọng.

Không chừng đó chính là một tuyến sinh cơ của Tiệt Giáo ta." Đây là suy nghĩ thật sự trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến trận đại chiến giữa Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, Thông Thiên càng hiểu rõ sự cường đại và khủng bố của Pháp Tắc Thánh Nhân.

Dương Mi Đạo Nhân chỉ chưởng nắm Mộc Chi Pháp Tắc mà thực lực đã kinh người như vậy.

Mộc Chi Pháp Tắc tuy xếp trong top một trăm trong Tam Thiên Đại Đạo, nhưng lại kém xa Hủy Diệt Pháp Tắc, phải biết rằng Hủy Diệt Pháp Tắc xếp trong top mười tồn tại.

Một khi Thông Thiên Giáo Chủ tu luyện Hủy Diệt Pháp Tắc thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là tồn tại một thể với Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, thì Thiên Đạo Thánh Nhân khác căn bản không phải đối thủ của Người.

Các giáo cùng phạt Tiệt Giáo thì sao?

Bàn về thực lực đệ tử, cái gọi là các giáo đều không thể sánh bằng Tiệt Giáo.

Một khi trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, Thông Thiên sẽ khiến cho bọn họ hiểu rõ, cái gọi là chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không phải đối thủ của Người.

"Vậy thì tốt, chỉ cần Hư Không Đạo Nhân thủ tín, Sư Tôn nhất định có thể lấy lại Tru Tiên Kiếm." Vân Tiêu nghe Thông Thiên Giáo Chủ nói vậy, cũng có chút kinh hỉ.

"Người là người thủ tín!" Thông Thiên Giáo Chủ tự tin nói, tuy giao du với Hư Không Đạo Nhân không nhiều, nhưng trong mắt Thông Thiên, Hư Không Đạo Nhân đích xác là một người cực kỳ tự phụ.

Những người như vậy đối với lời hứa mình đưa ra thường xem rất trọng, như mình vậy, Thông Thiên có chút tự luyến nghĩ.

“Vậy thì tốt, Sư Tôn tốt nhất nên mang theo một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, để che mắt người khác!” Vân Tiêu tự nhủ.

Nếu không dùng Linh Bảo để trao đổi, Thông Thiên Giáo Chủ mà trực tiếp lấy lại Tru Tiên Kiếm thì e rằng tất cả mọi người sẽ nghĩ mấy đệ tử Tiệt Giáo thật sự có cấu kết với Địa Phủ.

Thông Thiên Giáo Chủ có chút vô ngữ, muốn lấy lại Tru Tiên Kiếm ngoài Sắc Vân Giới Kỳ ra, vốn còn cần Lục Hồn Phiên.

Nhưng chuyện này thật sự quá mất mặt, Thông Thiên cũng không tiện nói ra, nên các đệ tử này cũng không hề hay biết.

“Trong lòng ta có số!

Vân Tiêu, lần này con làm rất tốt, đối với Tiệt Giáo ta mà nói, là một đại công.

Ta quả nhiên không nhìn lầm con!” Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Vân Tiêu gật đầu, tán thán nói: “Ta bây giờ sẽ đi Bất Chu Sơn, lấy lại Tru Tiên Kiếm!” Sự dụ hoặc của Hủy Diệt Pháp Tắc, Thông Thiên Giáo Chủ không thể nhẫn nại thêm một khắc nào nữa, lời vừa dứt, Người liền biến mất khỏi Kim Ngao Đảo.

“Cung tiễn Sư Tôn!” Vân Tiêu Tiên Tử cung thân về hướng Thông Thiên Giáo Chủ rời đi.

Tại Bất Chu Sơn, trong Địa Phủ.

“Hử?” Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ nhìn lá cờ tam giác nhỏ màu trắng xanh xuất hiện trong tay Cửu Phượng mà kinh ngạc nói.

Lá cờ tam giác nhỏ có hình dáng y hệt bốn lá Ngũ Sắc Tiểu Kỳ còn lại mà Hư Không Đạo Nhân từng thấy, chỉ khác màu sắc và các loại Đạo Văn Tiên Thiên khắc trên mặt cờ.

“Đi Thiên Đình một chuyến không những bắt được Côn Bằng về,

mà còn lấy được Sắc Vân Giới Kỳ sao?" Hư Không Đạo Nhân có chút ngạc nhiên hỏi Cửu Phượng.

Theo lời Cửu Phượng nói, tám đại đệ tử thân truyền của Thông Thiên Giáo Chủ Tiệt Giáo đều đã đến Thiên Đình.

Thêm vào đó là Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng Đạo Nhân của Xiển Giáo cùng Huyền Đô Đại Pháp Sư của Nhân Giáo, cộng với Hạo Thiên, Dao Trì, Côn Bằng vốn có ở Thiên Đình.

Toàn bộ phe Thiên Đạo ở Thiên Đình có đến mười bốn vị Chuẩn Thánh, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng có đến năm vị.

Thực lực của Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu tuy đích xác không tệ, nhưng cũng căn bản không thể là đối thủ của mười bốn vị Chuẩn Thánh.

Phe Thiên Đạo tuy đối địch lẫn nhau, nhưng có thể trong cục diện hỗn loạn như vậy mà lấy được Sắc Vân Giới Kỳ và bắt được một Chuẩn Thánh đỉnh phong như Côn Bằng về, cũng là "mò kim đáy biển".

"May mắn thôi!" Cửu Phượng kiều tiếu một tiếng.

"Không sai, tám người Tiệt Giáo kia đối địch với phe Thiên Đình, lúc ta đến thì Côn Bằng đã bị Đa Bảo mấy người trọng thương rồi.

Ta không tốn chút sức lực nào liền bắt được Côn Bằng." Hình Thiên, Tương Liễu hai người gật đầu.

"Tương truyền Ngũ Căn Ngũ Sắc Kỳ tề tụ, có thể lập thành Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Ngũ Sắc Đại Trận, uy lực có thể sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ." Trấn Nguyên Tử nhìn Sắc Vân Giới Kỳ, có chút mong đợi nói: "Cũng không biết uy năng của Đại Trận thế nào!" Chuyện về Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, không ít đại năng giả trong Hồng Hoang Thế Giới đều từng

nghe nói.

Nhưng trước đây Ngũ Sắc Kỳ phân bố trong tay Lão Quân, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Dao Trì và Minh Hà, Tây Phương Giáo và Tam Thanh vốn không hợp nhau.

Dao Trì cũng là người bên cạnh Đạo Tổ, Thánh Nhân cũng không tiện ra tay cường đoạt, nên Ngũ Hành Kỳ từ trước đến nay chưa bao giờ tề tụ.

Bốn lá cờ kia đều trong tay môn hạ Hồng Quân, Minh Hà trước khi thành Thánh lo lắng những Thánh Nhân kia đoạt mất Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, đặc biệt đổi tên gọi là Tu La Kỳ.

"Bây giờ ta đã có Sắc Vân Giới Kỳ, xem Thông Thiên Giáo Chủ lấy gì ra đổi!" Minh Hà Lão Tổ cười ha hả nói: "Tương truyền Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận uy lực ngang với Tru Tiên Kiếm Trận, bây giờ Địa Đạo ta có Ngũ Hành Đại Trận, phe Thiên Đạo thì không thể lập thành Tru Tiên Kiếm Trận." Tuy để lập thành Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, có thể cần phải thu hồi Ngũ Sắc Kỳ trong tay bọn họ, nhưng Trấn Nguyên Tử, Bàn Vương và Minh Hà đều không bận tâm.

Ngũ Sắc Kỳ tuy uy lực không nhỏ, nhưng khi tồn tại cấp bậc Thánh Nhân giao thủ, tác dụng không lớn đến vậy.

Dù là Thiên Đạo Thánh Nhân hay Địa Đạo Thánh Nhân, kỳ thực đều có lực tấn công mạnh hơn nhiều so với lực phòng ngự.

Trong tất cả Tiên Thiên Linh Bảo, tuyệt đại bộ phận Linh Bảo tuy uy lực cực mạnh, nhưng những Tiên Thiên Linh Bảo quý giá nhất lại là những Phòng Ngự Chí Bảo.

Chương 179

Nhưng chân linh của Thánh Nhân hoặc ký thác vào Thiên Đạo hoặc ký thác vào Địa Đạo, bất tử bất diệt, cũng không quá xem trọng lực lượng phòng ngự.

Huống hồ những Ngũ Sắc Kỳ này vốn do Hư Không Đạo Nhân đoạt được, nếu thu hồi lại, mấy người cũng sẽ không có ý kiến.

Trấn Nguyên Tử muốn lá Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ở trung ương, cũng là để tham ngộ Địa Đạo Pháp Tắc trong đó, cùng Địa Thư và thần thông hệ Địa mình tu luyện giao lưu bổ sung.

Bàn về lực phòng ngự, một lá Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đơn lẻ căn bản không thể so với Địa Thư trong tay Người.

"Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu, các ngươi muốn thưởng gì?" Hư Không Đạo Nhân nhận Sắc Vân Giới Kỳ mà Cửu Phượng dâng lên, trầm ngâm một lát, hỏi mấy người.

Dù sao Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu ba người đoạt Sắc Vân Giới Kỳ từ Thiên Đình, cũng đã mạo hiểm không nhỏ.

"Thánh Nhân, Sắc Vân Giới Kỳ có thể lấy được là nhờ công sức của Địa Quân đại nhân, Thánh Nhân muốn thưởng thì thưởng cho Địa Quân đại nhân là tốt nhất!" Hình Thiên, Tương Liễu hai người vội vàng từ chối, dù sao ngay cả bọn họ cũng không rõ Cửu Phượng làm sao mà lấy được Sắc Vân Giới Kỳ, hai người cũng không dám nhận công.

"Thánh Nhân!" Biểu cảm trên mặt Cửu Phượng khẽ biến, sau đó truyền âm cho Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ.

Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Bàn Vương ba người đều là Thánh

Nhân, nếu nghe truyền âm thì Cửu Phượng tự nhiên không thể giấu được.

Nhưng Cửu Phượng truyền âm cho Hậu Thổ Nương Nương và Hư Không Đạo Nhân, ba người kia tuy trong lòng cũng hơi hiếu kỳ, nhưng cũng không dám nghe trộm.

Nghe Cửu Phượng truyền âm, trên mặt Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ đều lộ ra vẻ kinh ngạc.

"Thánh Nhân, Hậu Thổ Nương Nương, Cửu Phượng không dám nhận thưởng!" Cuối cùng, Cửu Phượng cung kính nói với Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ.

"Không sao, dù sao cũng có một phần công lao!" Hư Không Đạo Nhân khẽ cười một tiếng, nói với Hậu Thổ.

Thì ra Sắc Vân Giới Kỳ Cửu Phượng có thể lấy được, hoàn toàn là do Vân Tiêu của Tiệt Giáo.

"Ta sẽ bố trí một Tọa Thời Gian Pháp Trận trong Địa Phủ, bên trong Pháp Trận, tốc độ tu luyện sẽ nhanh hơn nhiều so với bên ngoài.

Pháp Trận do ba người các ngươi chưởng quản, có thể chọn lọc những người có công trong Địa Phủ, cho phép họ tiến vào trong tu luyện." Hư Không Đạo Nhân trầm ngâm một lát, nói với Hình Thiên, Cửu Phượng mấy người.

Hiện tại trên tay Người cũng không có Linh Bảo thích hợp, huống hồ có Linh Bảo thì Cửu Phượng mấy người cũng không thể sử dụng.

Nhưng Thời Gian Pháp Trận đối với Cửu Phượng và những người khác lại vô cùng hữu dụng, đặc biệt đối với Cửu Phượng người chưởng khống Địa Phủ mà nói.

Dùng không hết, cũng có thể dùng để thưởng cho những hạ thuộc có biểu hiện ưu tú.

“Tạ ơn Hư Không Thánh Nhân!” Hình Thiên, Tương Liễu, Cửu Phượng ba người nghe vậy đại hỉ nói, Hình Thiên, Cửu Phượng hai người đều là Chuẩn Thánh đỉnh phong, việc tích lũy thời gian đơn thuần không có tác dụng.

Nhưng đối với Tương Liễu, Pháp Trận lại vô cùng hữu dụng, có thể dùng để bồi dưỡng những nhân tài có tiềm lực trong Địa Phủ. ...“Hư Không Đạo Huynh, Thông Thiên cầu kiến!” Đúng lúc đó, ngoài Bất Chu Sơn truyền đến tiếng Thông Thiên Giáo Chủ.

Cấm chế Bất Chu Sơn cũng không ngăn cản được loại truyền âm này, nên những người có mặt đều nghe rõ ràng.

“Thông Thiên Giáo Chủ đến làm gì vào lúc này?” Trấn Nguyên Tử có chút ngạc nhiên hỏi.

Dù sao Sắc Vân Giới Kỳ đã bị Cửu Phượng lấy đi, Thông Thiên lấy gì ra đổi Tru Tiên Kiếm.

Dù sao Tru Tiên Kiếm đâu phải chỉ đơn thuần là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nó còn liên quan đến Tru Tiên Kiếm Trận được mệnh danh là sát trận đệ nhất Hồng Hoang.

“Chắc chắn là muốn đổi lại Tru Tiên Kiếm!” Minh Hà Lão Tổ cười lạnh hai tiếng nói.

“Không biết trên tay Người có Tiên Thiên Linh Bảo gì, để dùng đổi!” “Trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, thật sự có một bảo bối mà ta xem trọng!” Hư Không Đạo Nhân cười nhạt một tiếng, sau đó nói với Minh Hà, Trấn Nguyên Tử mấy người.

“Hãy lui xuống trước đi, ta muốn gặp Thông Thiên Giáo Chủ!” Minh Hà mấy người tuy trong lòng chấn kinh vì trong tay Thông Thiên Giáo Chủ có bảo bối mà Hư Không Đạo Nhân xem trọng, nhưng vẫn lui xuống.

Dù sao nếu có việc cần thiết, Hư Không Đạo Nhân nhất định sẽ nói cho bọn họ biết.

Theo tính cách của Hư Không Đạo Nhân, nếu có bảo bối nào đó thích hợp với ai trong số họ, Người nhất định sẽ ban tặng.

Bảo bối có thể được Hư Không Đạo Nhân xem trọng và sử dụng, ít nhất cũng phải cấp độ Tiên Thiên Chí Bảo, Trấn Nguyên Tử trong lòng đều rất rõ ràng, trong tay Thông Thiên Giáo Chủ tuyệt đối không có Tiên Thiên Chí Bảo.

Sau khi Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Bàn Vương cùng Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu đều lui xuống, Hư Không Đạo Nhân trực tiếp mở ra một cánh cửa không gian.

Không lâu sau, Thông Thiên Giáo Chủ liền từ thông đạo không gian bước ra.

"Tham kiến Hư Không Đạo Huynh, Hậu Thổ Nương Nương!" Thông Thiên Giáo Chủ chắp hai tay nói, sau đó cũng không đợi Hư Không Đạo Nhân chào hỏi, liền ngồi khoanh chân trước mặt Hư Không Đạo Nhân.

"Hư Không Đạo Huynh hẳn đã biết mục đích của tại hạ!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn chằm chằm Hư Không Đạo Nhân, trầm giọng nói.

"Vật mà ta muốn đâu!" Hư Không Đạo Nhân khẽ cười một tiếng.

Lục Hồn Phiên xuất hiện trong tay Thông Thiên Giáo Chủ, bên trong tấm cờ dài, những Đạo Văn Tiên Thiên màu xám không ngừng chuyển động, ẩn ẩn ước ước có thể thấy vô số tàn hồn Tiên Thiên Thần Ma đang trôi nổi trong mặt cờ.

"Đạo Huynh, vật mà Người muốn đây!" Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp đưa qua, cũng không sợ đối phương lấy Linh Bảo mà không

trả Tru Tiên Kiếm.

Dù sao với thực lực của Hư Không Đạo Nhân, nếu thật sự muốn làm vậy, dù có lấy Lục Hồn Phiên ra hay không cũng không có gì khác biệt.

Hư Không Đạo Nhân nhận Lục Hồn Phiên vào tay, cảm nhận vô số oán niệm Tiên Thiên Thần Ma trong đó, hài lòng gật đầu.

"Đạo Huynh, Lục Hồn Phiên cực kỳ hung lệ, bên trong ẩn chứa vô số oán niệm thần ma, sau khi luyện hóa, nguyên linh trong pháp bảo sẽ không ngừng bị oán niệm xung kích, thậm chí sẽ ảnh hưởng đến bản thân." Thông Thiên Giáo Chủ nhắc nhở, cũng chính vì thế, Người từ trước đến nay không luyện hóa pháp bảo này, cũng không ban cho đệ tử, thậm chí chưa từng lấy ra sử dụng.

"Không sao, oán niệm không thể làm gì được ta!" Hư Không Đạo Nhân không hề để ý nói, Người không cần những oán niệm thần ma đã vẫn lạc này.

Những thần ma đó dù có phục sinh toàn bộ, Hư Không Đạo Nhân cũng có thể đánh giết lại lần nữa, huống hồ chỉ là những oán niệm cỏn con này.

"Tại hạ lỗ mãng rồi, đúng vậy, với tu vi của Đạo Huynh, Lục Hồn Phiên sẽ không có ảnh hưởng gì đến Người!" Thông Thiên Giáo Chủ sửng sốt, sau đó tự giễu cười một tiếng.

Với thực lực của Người mà luyện hóa Lục Hồn Phiên sẽ bị ảnh hưởng, nhưng Hư Không Đạo Nhân là nhân vật cỡ nào, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không phải đối thủ của Người.

Ngay cả Hồng Quân lúc trước còn có thể áp chế Lục Hồn Phiên trong tay, huống hồ là Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân khẽ cười, lời nhắc nhở của Thông Thiên

Giáo Chủ đích xác là thật tâm, nhưng thực lực của Người so với Hư Không Đạo Nhân yếu hơn quá nhiều, tự nhiên không hiểu được cảnh giới và sự cường đại của Hư Không Đạo Nhân.

"Hậu Thổ!" Sau đó Hư Không Đạo Nhân gọi Hậu Thổ một tiếng.

Hậu Thổ hiểu ý, ngọc thủ khẽ phất, trực tiếp triệu Tru Tiên Kiếm từ Luân Hồi Không Gian ra.

"Đây là Tru Tiên Kiếm, hiện tại, vật quy nguyên chủ!" Hậu Thổ giải trừ cấm chế trên Tru Tiên Kiếm, trực tiếp ném Tru Tiên Kiếm cho Thông Thiên Giáo Chủ.

Tru Tiên Kiếm dường như cảm nhận được khí tức của chủ nhân, nhanh chóng bay về bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, không ngừng khẽ rung kiếm minh, xoay quanh Thông Thiên Giáo Chủ.

Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm cảm nhận được Tru Tiên Kiếm trở về, cũng tự động từ trong cơ thể Thông Thiên Giáo Chủ lao ra.

Tứ kiếm hợp nhất, một cỗ kiếm ý khủng bố trong Địa Phủ Đại Điện dâng lên.

"Hủy Diệt Pháp Tắc?" Hư Không Đạo Nhân ngạc nhiên nói.

Sau khi tứ kiếm hợp nhất, một cỗ kiếm ý khủng bố trong Địa Phủ Đại Điện dâng lên.

Cỗ kiếm ý này chính là do Tru Tiên Kiếm Trận phóng ra, mang theo khí tức hủy diệt, tru sát tất cả.

Nhưng khí tức này lại hoàn toàn khác trước, Tru Tiên Kiếm Trận trước đây hội tụ Sát Khí của Hồng Hoang Thế Giới và Sát Lục Khí, hóa thành kiếm ý.

Chỉ cần Sát Khí trong Hồng Hoang Thế Giới càng mạnh, uy lực

của Tru Tiên Kiếm Trận sẽ càng khủng bố.

Khi Hồng Hoang Thế Giới đang ở trong Thiên Địa Đại Kiếp, dưới sự thúc đẩy của Sát Khí Đại Kiếp, Tru Tiên Kiếm Trận thậm chí không hề kém cạnh Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng lúc đó trong Tru Tiên Kiếm Trận, tràn ngập đều là Sát Khí và Sát Lục Khí, tuy có khí tức hủy diệt, nhưng cực ít.

Chỉ là Tru Tiên Kiếm Trận lúc này lại khác, kiếm trận phóng ra không còn là Sát Khí, mà là khí tức hủy diệt tinh thuần cực điểm.

Một tia khí tức hủy diệt tương hỗ hô ứng với một tia Pháp Tắc trong cơ thể Thông Thiên Giáo Chủ, dưới sự gia trì của Pháp Tắc trong cơ thể Thông Thiên Giáo Chủ, Sát Khí càng phát ra khủng bố.

Thậm chí ngay cả Địa Phủ Đại Điện cũng bị tia khí tức này kích phát, bắt đầu hiển hiện các loại Đạo Văn, Địa Đạo Khí Tức tràn ngập trong Đại Điện, muốn thủ hộ Địa Phủ Đại Điện.

Nhưng có Hư Không Đạo Nhân ở đây, kiếm ý này dù mạnh đến đâu cũng vô dụng.

Không gian tùy theo ý chí của Hư Không Đạo Nhân mà rung chuyển, một cỗ Thời Không Sức Mạnh cực kỳ cường hoành hoàn toàn cắt ly không gian ba người khỏi Địa Phủ Đại Điện.

Có thể nói, trong một không gian độc lập, đại chiến giữa các Thánh Nhân cũng có thể bị cấm chế hoàn toàn ngăn cách.

"Hủy Diệt Pháp Tắc?" Nghe tiếng Hư Không Đạo Nhân, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ lập tức kinh ngạc.

Sau khi Tru Tiên Chủ Kiếm trở về, tứ kiếm hợp nhất, có Tru Tiên Kiếm bổ toàn, tia Hủy Diệt Pháp Tắc trong kiếm trận lập tức hoàn chỉnh.

Những năm qua Thông Thiên Giáo Chủ tham ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc vốn dĩ không hiểu, những chỗ đứt đoạn, trong nháy mắt liền được quán thông.

Toàn bộ Người đều chìm đắm trong việc lĩnh ngộ Pháp Tắc, căn bản không chú ý đến tình hình bên ngoài.

Kiếm ý hủy diệt của Tru Tiên Kiếm, hoàn toàn vô thức phát ra.

Đợi Hư Không Đạo Nhân mở miệng, Thông Thiên mới từ trạng thái tham ngộ Pháp Tắc mà tỉnh táo lại.

Thông Thiên Giáo Chủ mạnh mẽ kiềm chế xung động tiếp tục tham ngộ, dù sao Tru Tiên Kiếm đã về tay, trở về Bích Du Cung vẫn có thể tiếp tục an toàn tham ngộ tu luyện.

Thông Thiên có một cảm giác, Hủy Diệt Pháp Tắc đã tham ngộ gần như hoàn tất, bất cứ lúc nào cũng có thể tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân chưởng nắm Hủy Diệt Pháp Tắc.

Đợi đến lúc đó song Thánh hợp nhất, Lão Quân, mình cũng hoàn toàn có thể một trận chiến.

Nhưng điều quan trọng nhất trước mắt, Thông Thiên Giáo Chủ có chút lo lắng Hư Không Đạo Nhân có ra tay với mình hay không.

Dù sao Thông Thiên dù thế nào cũng là người của Thiên Đạo, đệ tử của Hồng Quân, một khi chưởng nắm Hủy Diệt Pháp Tắc trở thành song Thánh Nhân, đối với Địa Đạo cũng sẽ có uy hiếp cực lớn.

Hư Không Đạo Nhân tuy thủ tín, trả Tru Tiên Kiếm cho mình, nhưng Người không biết mình mượn Tru Tiên Kiếm Trận để tham ngộ đạo hủy diệt.

Giờ đây biết mình sắp tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không chừng sẽ cảm thấy uy hiếp, liền ra tay trực tiếp giết chết mình.

Tuy Thông Thiên Giáo Chủ là Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt, nguyên linh ký thác trong Thiên Đạo, ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng không thể hủy diệt.

Nhưng một khi Hư Không Đạo Nhân ra tay giết chết mình, Tru Tiên Tứ Kiếm liền rơi vào tay đối phương, về sau Thông Thiên Giáo Chủ từ Thiên Đạo trọng sinh, cũng không thể tiếp tục tiến bộ được nữa.

"Hư Không Đạo Huynh hảo nhãn lực, đích xác là Hủy Diệt Pháp Tắc!" Thông Thiên Giáo Chủ gượng cười nói.

"Vừa nãy tại hạ lỗ mãng rồi, suýt nữa kinh nhiễu Địa Đạo.

Giờ đây Tru Tiên Kiếm đã lấy lại được, tại hạ cũng không tiện quấy rầy nữa." Thông Thiên Giáo Chủ vờ rời đi.

"Ta biết ngươi đang lo lắng!" Hư Không Đạo Nhân cười lắc đầu nói: "Yên tâm, chỉ cần ngươi không trêu chọc ta, ta cũng sẽ không tùy tiện ra tay." Người biết nỗi lo lắng trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ, việc đột phá và bộc lộ thực lực trong đại bản doanh địch quả thật quá nguy hiểm.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân thật sự không định ra tay với Thông Thiên Giáo Chủ.

Hủy Diệt Đại Đạo đích xác là một Đại Đạo Pháp Tắc cực kỳ cường hoành, thậm chí trong Tam Thiên Đại Đạo cũng có thể xếp vào top mười.

Nhưng lại kém xa Thời Gian Pháp Tắc hoặc Không Gian Pháp Tắc, huống hồ là Hư Không Đạo Nhân người đồng thời chưởng nắm hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc.

Thông Thiên Giáo Chủ tham ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc thì sao, Thông Thiên Giáo Chủ dựa vào Hủy Diệt Pháp Tắc mà đối kháng với

mình, ít nhất cũng phải tu luyện Hủy Diệt Pháp Tắc đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Chương 180

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ thật sự tu luyện đến cảnh giới Thất Trọng Thiên, thì Dương Mi Đạo Nhân cũng không phải đối thủ của Người, thậm chí đích xác có thể uy hiếp Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng không có cơ duyên đặc biệt, tư chất của Thông Thiên Giáo Chủ dù tuyệt đỉnh, tu luyện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên cũng là điều không thể.

Bàn về tư chất, Dương Mi Đạo Nhân, Hư Không Đạo Nhân, Hồng Quân mấy người nào ai không trên Tam Thanh.

Nhưng Dương Mi Đạo Nhân, cũng may mắn ở trong Hỗn Độn ngộ được Thế Giới Thụ gần như Mộc Chi Bản Nguyên, mới đột phá Thất Trọng Thiên.

Dù vậy, cũng đã tốn vô vàn tuế nguyệt.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không phải đã được loại tồn tại tương tự Hủy Diệt Bản Nguyên, đợi đến lúc Người tu luyện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, Hư Không Đạo Nhân lúc đó đã sớm đột phá rồi.

Dù sao có Thời Gian Bản Nguyên và Không Gian Bản Nguyên trong tay, lại có Thời Gian Pháp Trận tồn tại, tốc độ tu luyện của Hư Không Đạo Nhân nhanh hơn vô số lần so với Pháp Tắc Thánh Nhân bình thường.

"Vậy đa tạ Hư Không Đạo Huynh!" Thông Thiên Giáo Chủ cười nói cảm tạ Hư Không Đạo Nhân.

Vì Hư Không Đạo Nhân đã nói như vậy, nên Thông Thiên Giáo Chủ liền yên tâm, dù sao Hư Không Đạo Nhân thật sự muốn ra tay,

bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

"Nhưng Hậu Thổ Nương Nương, dường như không yên tâm!" Thông Thiên Giáo Chủ liếc nhìn Hậu Thổ, lại nói với Hư Không Đạo Nhân: "Ta xin về Kim Ngao Đảo trước vậy!" Trên mặt Hậu Thổ đích xác có chút lo lắng.

Dù sao sự cường đại của Pháp Tắc Thánh Nhân, sau khi trải qua trận đại chiến giữa Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, tất cả các Thánh Nhân đều vô cùng rõ ràng.

Dù sao Thông Thiên Giáo Chủ cũng là một trong Tam Thanh, đệ tử của Hồng Quân Đạo Tổ.

Sau này một khi Thiên Đạo và Địa Đạo khai chiến, Thông Thiên Giáo Chủ nhất định sẽ là kẻ địch của Địa Đạo.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ chưởng nắm Hủy Diệt Pháp Tắc, đối với Hư Không Đạo Nhân tự nhiên không sao, nhưng đối với các Thánh Nhân khác của Địa Đạo lại là một uy hiếp không nhỏ.

Trong số Thiên Đạo Thánh Nhân vốn có một Lão Quân tu vi cực cao, gần như ngang với Hậu Thổ hiện tại.

Đợi đến khi Thông Thiên Giáo Chủ cũng chưởng nắm Hủy Diệt Pháp Tắc, thực lực tuyệt đối không dưới Lão Quân, áp lực đối với Địa Đạo liền lớn hơn không ít.

Hậu Thổ có chút muốn giữ Thông Thiên Giáo Chủ lại, nhưng Hư Không Đạo Nhân đã mở miệng, vậy thì Người cũng không tiện nói gì thêm.

Nhưng vẻ lo lắng trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lại không cách nào xóa bỏ được.

Dù sao Người mới là Địa Đạo chưởng khống giả, so với Hư Không Đạo Nhân, càng quan tâm Địa Đạo hơn một chút.

Hư Không Đạo Nhân nghe lời của Thông Thiên Giáo Chủ sửng sốt, sau đó nhìn về phía Hậu Thổ, cũng phát hiện ra một tia lo lắng trên mặt Nàng.

"Vậy thì về đi!" Hư Không Đạo Nhân cười lắc đầu, sau đó lại quay sang nói với Hậu Thổ: "Không cần lo lắng, Thông Thiên không tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên được đâu.

Chỉ cần không thành Pháp Tắc Thánh Nhân, Hủy Diệt Đại Đạo dù chưởng nắm sâu đến đâu, thực lực có thể phát huy cũng cực kỳ hữu hạn." Hậu Thổ nghe vậy hơi yên tâm một chút, sau đó lại có chút hờn trách nhìn Hư Không Đạo Nhân một cái, dường như đang trách Người sao lại nói ra lúc này.

Quả nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ vốn đã bước lên thông đạo không gian lại do dự ba lần, thu chân về.

"Đạo Huynh lời này có ý gì, chẳng lẽ tư chất của Thông Thiên ta không thể tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?" Thông Thiên Giáo Chủ quay người lại, hỏi Hư Không Đạo Nhân.

Không phải Hư Không Đạo Nhân cố ý làm vậy, nhưng như vậy, cũng có thể nghe xem Hư Không Đạo Nhân có cao kiến gì.

Dù sao tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Pháp Tắc Thánh Nhân, toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới hiện tại cũng chỉ có ba vị.

Người có tư cách chỉ dẫn cũng chính là Hư Không Đạo Nhân trước mắt và một vị Dương Mi Đạo Nhân khác.

Tuy Dương Mi Đạo Nhân mới là minh hữu của phe Thiên Đạo, Thông Thiên Giáo Chủ lại cảm thấy Hư Không Đạo Nhân dường như đáng tin hơn một chút.

"Với tư chất của ngươi tự nhiên có thể tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." Hư Không Đạo Nhân cười nói: "Thực tế mà nói, với

trình độ lĩnh ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc hiện tại của ngươi, so với Pháp Tắc Thánh Nhân Nhất Trọng Thiên không kém bao nhiêu." Hậu Thổ nghe câu nói đó có chút ngạc nhiên nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái.

Vì Hư Không Đạo Nhân đã nói như vậy, thì tự nhiên là thật, Hậu Thổ cũng không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ lại lĩnh ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc đến trình độ này.

"Vậy Hư Không Đạo Hữu vì sao lại nói ta không thể thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?" Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng vô cùng chấn kinh.

Không ngờ Hư Không Đạo Nhân liếc mắt một cái liền nhìn thấu trình độ chưởng nắm Hủy Diệt Pháp Tắc của mình.

Đồng thời, cũng càng lúc càng hiếu kỳ Hư Không Đạo Nhân sẽ nói gì.

Dù sao mình có cảm giác, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

"Ngươi thật sự muốn biết?" Hư Không Đạo Nhân hỏi, nụ cười trên mặt cũng thu lại.

"Xin Đạo Huynh tứ giáo!" Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ đích xác vô cùng hiếu kỳ, muốn biết vì sao Hư Không Đạo Nhân lại khẳng định như vậy rằng mình không thể thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, Người cũng sẽ không hoàn toàn tin lời Hư Không Đạo Nhân, nhưng cũng tuyệt đối có thể coi đó là một tham khảo.

Hư Không Đạo Nhân trầm mặc, dường như đang do dự có nên nói cho Thông Thiên Giáo Chủ biết hay không.

"Xin Đạo Huynh tứ giáo, sau này nhất định sẽ báo đáp!" Thông

Thiên Giáo Chủ nhìn bộ dạng trầm mặc của Hư Không Đạo Nhân, trong lòng cũng có chút sốt ruột.

"Vì ngươi đã muốn biết, vậy ta nói cho ngươi biết vậy!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái: "Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên không thể thành Pháp Tắc Thánh Nhân!" Hậu Thổ và Thông Thiên Giáo Chủ cả hai đều kinh ngạc, hoàn toàn không ngờ đây lại là nguyên nhân mà Hư Không Đạo Nhân nói.

"Đạo Huynh, vì sao đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân lại không thể thành Pháp Tắc Thánh Nhân?

Vậy Địa Đạo Thánh Nhân có thể thành Pháp Tắc Thánh Nhân không?" Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng truy vấn, ngay cả Hậu Thổ đối với câu trả lời này cũng có chút hiếu kỳ.

"Thiên Đạo Thánh Nhân không được, Địa Đạo Thánh Nhân tự nhiên cũng không được!" Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ hơi trầm xuống một chút, nếu Hư Không Đạo Nhân nói Thiên Đạo Thánh Nhân không thể thành Pháp Tắc Thánh Nhân, mà Địa Đạo Thánh Nhân lại có thể.

Vậy thì Thông Thiên có tám phần chắc chắn có thể xác định Hư Không Đạo Nhân đang lừa mình.

Nhưng câu trả lời của Hư Không Đạo Nhân lại khiến Thông Thiên Giáo Chủ tin rằng đối phương có thể nói thật.

"Vậy ta phải làm thế nào mới thành Pháp Tắc Thánh Nhân?" Thông Thiên Giáo Chủ nhất thời cũng trầm mặc một lát, sau đó mở miệng hỏi.

"Thiên Đạo Thánh Nhân không được, vậy tự phế Thánh Vị chẳng phải là được rồi sao?" Hư Không Đạo Nhân kỳ lạ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, dường như cảm thấy Thông Thiên đã hỏi một câu

hỏi ngu ngốc.

"Tự phế Thánh Vị là được rồi!" Thông Thiên Giáo Chủ sửng sốt, cảm thấy câu trả lời của Hư Không Đạo Nhân thật sự rất có lý.

Tự phế Thánh Vị không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân, có thể tu luyện vị trí Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng nhanh chóng Thông Thiên Giáo Chủ liền phản ứng lại, sau khi tự phế Thánh Vị thì mình có thể bị triệt để giết chết.

Hư Không Đạo Nhân sẽ không vì muốn lừa mình tự phế Thánh Vị sau đó triệt để đánh giết mình chứ.

Dù sao Thông Thiên biết, Thánh Vị loại đồ vật này, trừ Thánh Nhân ra, không có bất kỳ ai có thể phế trừ Thánh Vị của Thiên Đạo Thánh Nhân đi.

Nếu không phế trừ Thánh Vị, là Thiên Đạo Thánh Nhân, với thực lực của Hư Không Đạo Nhân, tuy có thể tùy ý giết chết mình, nhưng cũng không thể khiến mình triệt để vẫn lạc.

Sau khi phế trừ Thánh Vị, Hư Không Đạo Nhân chỉ cần giết mình một lần, Thông Thiên Giáo Chủ sẽ không bao giờ phục sinh được nữa.

Điều này khiến Thông Thiên Giáo Chủ không thể không nghi ngờ như vậy, dù sao hiện tại Thiên Đạo và Địa Đạo đối lập, hai bên đều muốn loại bỏ đối phương.

Thực lực của Hư Không Đạo Nhân dù mạnh đến đâu, cũng không thể triệt để giết chết chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân, không chừng dùng cách này để cắt giảm.

Dù sao Thiên Đạo Thánh Nhân có sáu vị, có thể cắt giảm một vị thì cắt giảm một vị.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ cũng không lập tức nói ra nghi ngờ của mình.

"Đạo Huynh, vì sao Thiên Đạo Thánh Nhân không thể thành vị trí Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi, lúc này biểu cảm của Người đã bình thản hơn rất nhiều.

Trong lòng Thông Thiên đã xác định, Hư Không Đạo Nhân đang lừa mình, mục đích là để mình chủ động từ bỏ Thánh Vị.

"Làm thế nào để thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là dùng cảm ngộ Pháp Tắc của bản thân, cấu thành Pháp Tắc Lạc Ấn trong Nguyên Thần và nhục thân của mình.

Từ đó câu thông Pháp Tắc, khu sử Pháp Tắc vì mình mà dùng." Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói.

"Bất kỳ một loại Pháp Tắc nào, hoặc Đại Đạo nào, trong Vô Biên Hỗn Độn đều vô xứ bất tại.

Tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, câu thông liền là Pháp Tắc trong toàn bộ Vô Tận Hỗn Độn, chứ không phải Pháp Tắc của Hồng Hoang Thế Giới." "Cho nên cũng là vì sao Pháp Tắc Thánh Nhân lại nguyện ý đi đến Vô Biên Hỗn Độn, không có ý chí thế giới che đậy, tham ngộ Pháp Tắc càng dễ dàng, uy lực khu sử Pháp Tắc cũng sẽ mạnh mẽ hơn nhiều." "Hồng Hoang Thế Giới là một thế giới đỉnh cấp có Pháp Tắc hoàn chỉnh, có thể không ngừng thôn phệ Hỗn Độn tiến hóa.

Cho nên trong Hồng Hoang Thế Giới, tham ngộ Pháp Tắc tuy không phức tạp, nhưng nguy hiểm." "Một khi bị ý chí thế giới nhận định là một Pháp Tắc Thánh Nhân đã nghịch lại Thiên Đạo Hồng Hoang, sẽ vận dụng cấm chế ý chí Thiên Đạo để mượn lực Pháp Tắc Hồng Hoang Thế Giới." Hư Không Đạo Nhân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái: "Đó cũng là lý do vì sao lúc trước ta phải chiến đấu với

Hồng Quân ở vực ngoại." Thông Thiên Giáo Chủ nghe mà liên tục gật đầu, những điều Hư Không Đạo Nhân nói này đối với con đường tu luyện Pháp Tắc sau này của mình giúp đỡ cực kỳ lớn.

Thông Thiên cũng không nghi ngờ những lời Hư Không Đạo Nhân nói hiện tại.

Dù sao trận đại chiến giữa Dương Mi Đạo Nhân và Hư Không Đạo Nhân trong Hỗn Độn, Người đã toàn trình quan chiến.

Thực lực của hai người ở trong Vô Biên Hỗn Độn mạnh mẽ hơn rất nhiều so với khi ở trong Hồng Hoang Thế Giới.

Cho nên đối với việc Pháp Tắc Thánh Nhân thích hợp hơn ở Vô Biên Hỗn Độn, Thông Thiên Giáo Chủ cũng vô cùng tán thành.

"Chỉ là liên quan gì đến việc Thiên Đạo Thánh Nhân không thể trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân?" Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày hỏi.

"Vì chân linh của ngươi ở trong Thiên Đạo, trên người ngươi liền đã có Thiên Đạo Lạc Ấn, đó cũng là lý do vì sao Thiên Đạo Thánh Nhân có thể mượn lực Thiên Đạo." Hư Không Đạo Nhân tiếp tục giải thích: "Như ta chưởng nắm Thời Không Pháp Tắc, ta hầu như đều sử dụng lực lượng Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc." "Dương Mi tu luyện Mộc Chi Pháp Tắc, hầu như cũng đều dùng Mộc Chi Pháp Tắc để đối địch và các loại thần thông hệ Mộc." "Dù là Thiên Đạo Thánh Nhân hay Địa Đạo Thánh Nhân, hầu như đều có thể sử dụng các loại Thần Thông Pháp Tắc.

Tuy một Pháp Tắc Thần Thông đơn lẻ kém xa những Pháp Tắc Thánh Nhân như ta, nhưng lại có thể chưởng nắm nhiều chủng loại hơn rất nhiều." "Dường như thật sự là như vậy!" Hậu Thổ ở bên cạnh khẽ mở miệng.

Hư Không Đạo Nhân nói như vậy, Người cũng hiểu ra.

Dù là Dương Mi Đạo Nhân hay Hư Không Đạo Nhân, hầu như đều dùng lực lượng Pháp Tắc mình chưởng nắm để đối địch, các loại sức mạnh khác cực ít động dụng.

Thiên Đạo Thánh Nhân thì hoàn toàn khác, Thiên Đạo Thánh Nhân không có loại sức mạnh thuộc tính nào, càng nhiều là dùng Pháp Lực và Pháp Bảo của mình để đối địch, chứ không giảng cứu một loại thuộc tính đặc biệt nào đó.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng gật đầu, trước khi lĩnh ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc.

Tuy có sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng đều là dùng Pháp Lực của mình để thúc đẩy Sát Khí và khí tức hủy diệt của Tru Tiên Kiếm Trận.

Không chỉ như vậy, đệ tử của Người, các loại Thần Thông cũng ngũ hoa bát môn.

"Trong tình huống như vậy, trong Nguyên Thần của ngươi căn bản không cách nào cấu thành Pháp Tắc Lạc Ấn." Hư Không Đạo Nhân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ nói: "Dưới Thánh Nhân, Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng bất cứ lúc nào cũng có thể chuyển sang con đường Pháp Tắc Thánh Nhân, chỉ là tốn thời gian lâu hơn một chút." "Một khi đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân, nếu không thoát ly khỏi Thiên Đạo và Địa Đạo, thì không thể ngưng kết thành Pháp Tắc Lạc Ấn trong cơ thể." Thông Thiên Giáo Chủ nghe mà trong lòng kinh ngạc, vì những điều Hư Không Đạo Nhân nói này mình cũng từng đoán được.

Nhất thời, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không phân biệt được Hư Không Đạo Nhân nói thật, hay thuần túy là để lừa mình tự phế Thánh Vị.

Hoặc là cả hai, tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân đích xác cần tự phế

Thánh Vị, Hư Không Đạo Nhân nói điều này là để mình phế bỏ Thánh Vị.

"Nếu là vậy, Hư Không Đạo Nhân nói cho ta biết là xuất phát từ ý tốt, là để sau khi ta phế trừ Thánh Vị, ra tay sát hại ta." Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt âm tình bất định, trong lòng thoáng hiện các loại suy đoán.

"Điểm đơn giản nhất, với cảm ngộ hiện tại của ngươi, kỳ thực có thể ngưng tụ Pháp Tắc Lạc Ấn hủy diệt trong Nguyên Thần." Hư Không Đạo Nhân lại mở miệng nói: "Nhưng ngươi hẳn phải rõ hơn ta, cảm ngộ Pháp Tắc hiện tại của ngươi chỉ là cảm ngộ mà thôi, căn bản không có xu thế ngưng kết Pháp Tắc Lạc Ấn." "Hiện tại ngươi thậm chí còn không thể thiết lập liên hệ với Hủy Diệt Pháp Tắc, chỉ có thể thông qua cảm ngộ của mình, thúc đẩy chân ý hủy diệt trong Tru Tiên Kiếm Trận." "Thành vị trí Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân chưởng nắm Hủy Diệt Pháp Tắc.

Nhưng ngay cả liên hệ cũng không thiết lập được, làm sao chưởng nắm Hủy Diệt Pháp Tắc." Thông Thiên Giáo Chủ ngẩng đầu, nhìn chằm chằm Hư Không Đạo Nhân, trong lòng vô cùng chấn kinh.

Hư Không Đạo Nhân nói hoàn toàn không sai, hiện tại đối với cảm ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc chỉ có thể tăng cường uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng lại không cách nào thiết lập liên hệ với Hủy Diệt Pháp Tắc.

Thông Thiên Giáo Chủ vốn dĩ cho rằng sau khi trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới có thể thiết lập liên hệ với Hủy Diệt Pháp Tắc.

Hiện tại, đích xác như lời Hư Không Đạo Nhân nói, nếu không thiết lập liên hệ ngưng kết Pháp Tắc Lạc Ấn hủy diệt, thì làm sao có thể khu sử lực lượng Pháp Tắc.

“Ta biết ngươi đang nghĩ gì, ta vì sao lại nói cho ngươi nhiều như vậy.

Thậm chí nghi ngờ ta không phải đang cổ hoặc ngươi tự phế Thánh Vị, để thừa cơ ra tay sát hại ngươi.” Hư Không Đạo Nhân lúc này lại thong dong mở miệng nói.

Thông Thiên Giáo Chủ không ngờ tâm tư của mình hoàn toàn bị Hư Không Đạo Nhân nhìn thấu, nhất thời xấu hổ cười một tiếng, cũng không nói gì.

Chương 181

"Hừ!" Hậu Thổ nghe lời Hư Không Đạo Nhân nói, lập tức liếc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, bất mãn lạnh hừ một tiếng.

"Xin Đạo Huynh chỉ giáo cho tại hạ!" Cuối cùng Thông Thiên Giáo Chủ mở miệng, vì Hư Không Đạo Nhân đã nói đến mức này, khẳng định có mục đích, vậy cứ nghe xem sao.

"Ta có giết hay không, không liên quan đến việc ngươi có phải Thiên Đạo Thánh Nhân hay không." Hư Không Đạo Nhân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái nhàn nhạt nói: "Thật ra ngươi là Thiên Đạo Thánh Nhân, ta vô phương chỉ là ra tay thêm vài lần mà thôi, đối với ta mà nói cũng chỉ là chuyện nhỏ." Thông Thiên Giáo Chủ nghe mà trong lòng không khỏi có vị lạ, lời Hư Không Đạo Nhân nói dường như hoàn toàn không đặt mình vào mắt, bất cứ lúc nào cũng có thể giết chết.

Nhưng Thông Thiên cũng hoàn toàn không thể phản bác, dù sao sự thật đích xác là như vậy, với chênh lệch thực lực của hai người, Hư Không Đạo Nhân giết mình thật sự không tốn quá nhiều sức lực.

"Ta sở dĩ nói cho ngươi biết những điều này, là muốn xem ngươi đưa ra lựa chọn gì?" Hư Không Đạo Nhân cười ha ha một tiếng, nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Coi như là ác thú vị của ta đi!" "Thiên Đạo Thánh Nhân tuy vạn kiếp bất ma, nhưng rốt cuộc vẫn bị Thiên Đạo trói buộc, nào sánh bằng Pháp Tắc Thánh Nhân tiêu dao tự tại." "Đương nhiên, người có chí hướng riêng.

Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, xem ngươi lựa chọn thế nào." "Ta cũng muốn thành Pháp Tắc Thánh Nhân." Thông Thiên Giáo Chủ cười khổ một tiếng.

Không phải từ sau khi phân hóa từ Nguyên Thần Bàn Cổ, mình đã không biết chuyện Pháp Tắc Thánh Nhân, bằng không với tính cách của Thông Thiên không chừng cũng sẽ đi trên con đường Pháp Tắc Thánh Nhân.

Bản thân Thông Thiên vô câu vô thúc, thích tự do tự tại, Thiên Đạo Thánh Nhân rốt cuộc vẫn là một sự ước thúc.

Nhưng giờ đây là Chưởng Giáo của đại giáo, môn nhân đệ tử vô số, luôn phải vì đệ tử mà suy nghĩ.

Huống hồ Đạo Tổ còn nói ra những lời như "các giáo cùng phạt, Tiệt Giáo diệt vong", Thông Thiên Giáo Chủ làm sao có thể lúc này đi từ bỏ Thánh Vị để trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Ngươi có thể tự phế Thánh Vị sau đó thành Pháp Tắc Thánh Nhân, rồi lại thành Thiên Đạo Thánh Nhân." "Có thể làm như vậy sao?" Thông Thiên Giáo Chủ vội vàng hỏi.

"Đương nhiên, sau khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân, chân linh lại ký thác vào Thiên Đạo, tương đương với tự nguyện bị Thiên Đạo trói buộc." "Có một Pháp Tắc Thánh Nhân cường đại tự nguyện gia nhập, cam nguyện khuếch trương lực lượng Thiên Đạo, Thiên Đạo còn mừng không kịp, Địa Đạo cũng vậy." Hư Không Đạo Nhân liếc nhìn Hậu Thổ.

"Đích xác là như vậy, nhưng không có Pháp Tắc Thánh Nhân nào nguyện ý làm như vậy!" Hậu Thổ gật đầu, thân là Địa Đạo chưởng khống giả, Người có quyền phát ngôn nhất, lúc trước từng hỏi Hư Không Đạo Nhân có gia nhập Địa Đạo không.

"Vì sao không nguyện ý làm như vậy?" Thông Thiên Giáo Chủ hiếu kỳ hỏi, gia nhập Địa Đạo thì bất tử bất diệt, vì sao không nguyện ý.

Pháp Tắc Thánh Nhân tuy cường đại, nhưng cũng không phải không có nguy cơ triệt để vẫn lạc.

"Nếu đã thành Pháp Tắc Thánh Nhân, trong Vô Biên Hỗn Độn tự do tự tại.

Ai lại nguyện ý đem chân linh của mình trói buộc trong một phương thế giới như vậy, tuy bất tử bất diệt, nhưng cũng phải vì duy hộ Thiên Đạo và Địa Đạo mà xuất lực." Hậu Thổ nhàn nhạt nói.

Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân trong mắt phàm nhân trông cao cao tại thượng, kỳ thực cũng chỉ là vì Thiên Đạo và Địa Đạo mà phục vụ mà thôi.

Pháp Tắc Thánh Nhân có thể tùy ý du lịch toàn bộ Vô Biên Hỗn Độn, nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân thì căn bản không được.

Trừ việc vì cách Hồng Hoang Thế Giới quá xa, sức mạnh sẽ giảm đi không ít, quan trọng hơn là Thiên Đạo cũng không cho phép Thánh Nhân làm như vậy.

"Đạo lý là vậy!" Thông Thiên Giáo Chủ liền gật đầu, hiểu ra ý của Hậu Thổ.

Nếu đã thành Pháp Tắc Thánh Nhân, tự nhiên cũng không nguyện ý tái gia nhập Thiên Đạo hoặc Địa Đạo.

Dù sao Pháp Tắc Thánh Nhân trong Vô Biên Hỗn Độn cũng là cường giả đỉnh cấp, chỉ cần không tự tìm chết chủ động chạy vào thế giới đối địch, cơ bản khó bị giết chết.

Có Vô Biên Hỗn Độn để du lịch, hà tất lại phải bị giam cầm trong một thế giới chứ.

"Đa tạ hai vị chỉ điểm!" Thông Thiên Giáo Chủ đứng dậy, cúi tạ hai người.

Lời giải thích của Hư Không Đạo Nhân, đối với mình giúp đỡ đích xác quá lớn.

Đặc biệt là vào lúc Tiệt Giáo đang đối mặt với đại nguy cơ.

"Ân tình chỉ điểm của Hư Không Thánh Nhân, Thông Thiên ghi nhớ trong tâm!" Thông Thiên Giáo Chủ trịnh trọng hành một lễ với Hư Không Đạo Nhân nói.

Những lời nói của Hư Không Đạo Nhân hôm nay, đối với Thông Thiên Giáo Chủ vô cùng quan trọng.

Gần như không kém gì việc ở trong Tử Tiêu Cung nghe Hồng Quân Đạo Tổ giảng đạo, thành Thiên Đạo Thánh Nhân Quả Vị.

Nếu không có những lời của Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ có lẽ vĩnh viễn không thể thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Dù sao khó khăn lắm mới thành vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ tuyệt đối sẽ không vì tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà tự phế Thiên Đạo Thánh Nhân Quả Vị.

Đặc biệt là vào thời điểm Tiệt Giáo nguy cơ như vậy.

Thậm chí có thể nói, nếu không phải Hư Không Đạo Nhân nói cho mình biết sau khi thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể tái thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không dám từ bỏ Thánh Vị, trọng chứng Hỗn Nguyên.

Dù sao một khi từ bỏ Thánh Nhân Quả Vị, tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân, vừa mới thành Pháp Tắc Thánh Nhân, cũng tuyệt đối không phải đối thủ của Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mấy người liên thủ.

Không có Thiên Đạo phù hộ, dưới sự vây công của chư Thánh

chắc chắn sẽ triệt để vẫn lạc.

Còn về môn nhân đệ tử, e rằng không hóa thành tro bụi thì cũng bị người nô dịch, toàn bộ Tiệt Giáo từ đây thật sự không còn tồn tại.

"Ân tình lần này, Thông Thiên sau này nhất định sẽ báo đáp.

Xong việc lần này, ta xin về Bích Du Cung trước vậy!" Thông Thiên Giáo Chủ đứng dậy, liền chuẩn bị trực tiếp quay về Kim Ngao Đảo.

"Thông Thiên, ta cuối cùng nói cho ngươi thêm hai câu." "Thứ nhất, cảm ngộ Pháp Tắc tích lũy càng sâu, thời gian ngưng kết Pháp Tắc Lạc Ấn càng ngắn, thời gian thành Pháp Tắc Thánh Nhân càng ngắn." "Thứ hai, sau khi tái thành Thiên Đạo Thánh Nhân, con đường Pháp Tắc Thánh Nhân về sau sẽ càng khó đi!" Tiếng Hư Không Đạo Nhân truyền đến: "Có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu thì xem ngươi." "Đa tạ!" Thông Thiên Giáo Chủ trầm mặc hồi lâu, thốt ra hai chữ xong, liền không quay đầu lại rời khỏi Bất Chu Sơn.

"Không sợ nuôi hổ gây họa sao?" Đợi Thông Thiên Giáo Chủ triệt để rời khỏi Bất Chu Sơn, Hậu Thổ vuốt vuốt hàng lông mày tú lệ, hỏi Hư Không Đạo Nhân.

Phải biết rằng Thông Thiên Giáo Chủ cũng là Thánh Nhân phe Thiên Đạo, đệ tử thân truyền của Hồng Quân, sau này nhất định sẽ đối địch với Địa Đạo.

Những lời Hư Không Đạo Nhân vừa nói, đâu phải là che chở Thông Thiên Giáo Chủ, mà là cảm ngộ tu luyện chân thật.

Những cảm ngộ này, không biết bao nhiêu người nguyện ý dốc hết tất cả để đổi lấy, Hư Không Đạo Nhân lại trực tiếp nói cho Thông Thiên Giáo Chủ.

"Nội bộ Thiên Đạo Thánh Nhân có mâu thuẫn, thực lực của Thông

Thiên đương nhiên càng mạnh càng tốt!" Hư Không Đạo Nhân cười nhạt một tiếng.

Theo suy đoán của Người, Phong Thần Chi Kiếp sắp bắt đầu rồi.

Hư Không Đạo Nhân lập Địa Phủ ở Bất Chu Sơn, sau đó an bài Địa Phủ thúc đẩy trật tự Địa Đạo trong Hồng Hoang Thế Giới, khuếch đại ảnh hưởng lực của Địa Đạo.

Vốn dĩ là để mô phỏng tác dụng của Thiên Đình do Hồng Quân lập nên ở kiếp trước.

Giờ đây sức mạnh của Địa Đạo không ngừng tăng trưởng, Thiên Đình của Hồng Quân lại vì lý do thực lực mà căn bản không thể tranh phong với Địa Phủ, trong lòng Hồng Quân ắt cũng sốt ruột.

Điều Hồng Quân ước tính uất ức nhất, là thực lực của phe Thiên Đạo kỳ thực không phải không bằng Vu tộc Địa Phủ, ngược lại còn vượt xa.

Thực lực của một Tiệt Giáo, lại trên toàn bộ Địa Phủ, nhưng lại vì lý do Thánh Nhân, không nguyện ý vì Thiên Đình hiệu lực.

Theo sự hiểu biết của Hư Không Đạo Nhân về Hồng Quân, Hồng Quân cũng sẽ mượn cơ hội này để các đệ tử Thánh Nhân gia nhập Thiên Đình.

"Mâu thuẫn?" Hậu Thổ có chút hiếu kỳ hỏi, có lúc Người luôn cảm thấy Hư Không Đạo Nhân hiểu rõ vài vị Thánh Nhân của Thiên Đạo hơn cả mình.

Nếu Hư Không Đạo Nhân hiểu Hồng Quân thì bình thường, dù sao Người và Hồng Quân đã là lão đối thủ từ vô số năm trước rồi.

Lúc Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề những người này chưa thành Thánh, Hư Không Đạo Nhân đã bế quan tu luyện rồi.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân lại dường như rất hiểu tính cách của mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

"Lần này Đa Bảo, Triệu Công Minh của Tiệt Giáo mấy người cường xông Thiên Đình, cướp Sắc Vân Giới Kỳ, thậm chí hại đến Côn Bằng cũng bị Cửu Phượng bắt về." "Với sự hiểu biết của ta về Hồng Quân, Người tuyệt đối sẽ không làm như vậy đâu." Hư Không Đạo Nhân cười nói.

"Thiên Đình Hạo Thiên và Dao Trì chẳng phải là đồng tử bên cạnh Hồng Quân sao, tu vi cũng không tệ.

Chẳng lẽ Hồng Quân thật sự vì hai người đó mà tiêu diệt Tiệt Giáo và Thông Thiên Giáo Chủ như vậy sao?" Hậu Thổ lắc đầu, biểu thị không tin.

"Hồng Quân có lẽ không quá quan tâm đến mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Người chỉ quan tâm đến sức mạnh Thiên Đạo và sức mạnh của bản thân mà thôi." Hư Không Đạo Nhân nhìn Hậu Thổ nói: "Sau khi nhìn thấy năng lực của Địa Phủ, chắc chắn cũng muốn Thiên Đình phát huy tác dụng." "Nhưng những đệ tử Thánh Nhân kia đều không chịu đi Thiên Đình hiệu lực, Hồng Quân chắc chắn cũng vô cùng bất mãn." "Ta đoán Hồng Quân lần này chắc chắn sẽ mượn cớ để phát huy, châm ngòi đại chiến giữa các Thánh Nhân." Hư Không Đạo Nhân vô cùng tự tin nói.

"Mọi thứ đều là suy đoán của Người, nếu đoán sai thì sao, Thiên Đạo chẳng phải có thêm một cường giả, Địa Đạo lại có thêm một Đạo Nhân cường đại sao." Hậu Thổ kiều tiếu liếc trắng mắt nói, nhìn bộ dạng Hư Không Đạo Nhân như vậy, Hậu Thổ không biết vì sao luôn muốn bác bỏ Người.

"Ha ha, đoán sai thì sao chứ!" Hư Không Đạo Nhân sảng khoái cười một tiếng: "Hai câu ta vừa nói với Thông Thiên, quan trọng nhất

là điểm thứ hai." "Nếu tái ký thác vào Thiên Đạo, tái thành Thiên Đạo Thánh Nhân, thì gần như không có khả năng tu luyện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên." Đây chính là ý tứ ẩn chứa trong câu thứ hai của Hư Không Đạo Nhân, nhưng Người không trực tiếp nói cho Thông Thiên Giáo Chủ biết.

Nếu Thông Thiên có thể ngộ ra, thì sau Phong Thần Đại Kiếp sớm ngày thoát ly Thiên Đạo.

Chỉ có có Hủy Diệt Bản Nguyên cộng thêm đủ thời gian, mới có một tia khả năng tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Một khi đồng thời kiêm nhiệm hai Đại Quả Vị Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân càng lâu, khả năng tu luyện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên càng thấp.

Cuối cùng dù có được Hủy Diệt Bản Nguyên, vẫn không thể thay đổi được.

Nhưng nếu không tu luyện đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, đối với Hư Không Đạo Nhân, sẽ vĩnh viễn không phải là uy hiếp.

Dưới cùng cấp bậc, bất kỳ Pháp Tắc Thánh Nhân hoặc Thiên Đạo Thánh Nhân nào, cũng không phải đối thủ của Người người đã chưởng nắm hai Đại Chí Tôn Pháp Tắc.

Thậm chí có thể nói, ngay cả uy hiếp cũng không thể.

"Trong lòng Người có số là tốt rồi!" Hậu Thổ sửng sốt, không ngờ Hư Không Đạo Nhân lại có an bài như vậy.

Nhưng Hậu Thổ cũng không thấy có gì không đúng, dù sao hai bên cũng là kẻ địch, không thể nói tất cả mọi chuyện cặn kẽ chi tiết cho đối phương biết.

Huống hồ Hư Không Đạo Nhân cuối cùng đã nhấn mạnh một lần, nhắc nhở đối phương, Người cũng coi như đã làm hết nhân chí nghĩa.

"Trước tiên đừng bận tâm những chuyện này, xem xem Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận do Ngũ Phương Ngũ Sắc Kỳ tạo thành rốt cuộc có năng lực gì đã!" Hư Không Đạo Nhân gác chuyện Thông Thiên Giáo Chủ sang một bên, nói với Hậu Thổ.

Tương truyền Ngũ Sắc Kỳ có thể tạo thành Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Ngũ Sắc Đại Trận, uy lực không dưới Tru Tiên Kiếm Trận đệ nhất Hồng Hoang.

Nhưng Tru Tiên Kiếm Trận bên trong ẩn chứa Hủy Diệt Đại Đạo, có thể giúp Thông Thiên Giáo Chủ chưởng nắm Hủy Diệt Pháp Tắc thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hư Không Đạo Nhân cũng vô cùng hiếu kỳ, Tiên Thiên Ngũ Sắc Kỳ trong truyền thuyết rốt cuộc có công năng gì.

Dù sao đối với tu sĩ dưới Thánh Nhân, Ngũ Sắc Kỳ là Linh Bảo mạnh hơn Tru Tiên Tứ Kiếm không ít.

Với cùng cảnh giới tu vi, cầm Tru Tiên Kiếm cũng căn bản không thể phá vỡ phòng ngự của Ngũ Sắc Kỳ.

Nhưng trong các Thánh Nhân thì lại hoàn toàn không phải chuyện như vậy, Tru Tiên Kiếm nằm trong tay Thánh Nhân, đối với một Thánh Nhân khác cũng có uy hiếp không nhỏ.

Ngũ Sắc Kỳ trong tay một vị Thánh Nhân, cũng tuyệt đối không thể phòng ngự được công kích của một Thánh Nhân khác, không cách nào phá vỡ Ngũ Sắc Kỳ thì phải cần ba đến hai lần ra tay mà thôi.

"Cũng tốt!" Hậu Thổ cũng bị lời của Hư Không Đạo Nhân khơi gợi hứng thú, muốn biết Ngũ Sắc Kỳ rốt cuộc có năng lực gì.

Trong U Minh Huyết Hải, Minh Phủ.

Thiên Phi Ô Ma đang ngồi trong Minh Phủ Đại Điện, xử lý việc luân hồi chuyển thế của vô số chúng sinh trong Hồng Hoang Thế Giới.

Tứ Đại Ma Vương và Tứ Đại Ma Tướng đang tu luyện trong Huyết Thần Cung, Minh Phủ rộng lớn cơ bản đều do một mình nàng phụ trách.

Nhưng từ khi Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ Nương Nương di dời Địa Phủ đến Bất Chu Sơn, và phong bế U Minh, công việc của Minh Phủ liền ít đi.

Dù sao Luân Hồi vận chuyển tự có quy luật của nó, không có những tiên nhân trên Hồng Hoang Đại Lục gây sự, Luân Hồi cơ bản sẽ không xảy ra sai sót.

Thỉnh thoảng có vài chuyện đặc biệt, có người tộc A Tu La trông coi, cũng có thể giải quyết được, nên Ô Ma trong Địa Phủ cũng không có quá nhiều việc.

Những năm qua, phần lớn thời gian nàng kỳ thực mượn Công Đức trong Luân Hồi để tham ngộ cảnh giới.

Theo cảm giác của Ô Ma, ước chừng cần thêm không đến vạn năm thời gian, có thể triệt để tu luyện đến Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Chương 182

Từ Chuẩn Thánh Sơ Kỳ đến Chuẩn Thánh Trung Kỳ không phải là mấy chục vạn năm, tốc độ này có thể nói là nhanh kinh người trong lịch sử Hồng Hoang.

Trừ tư chất tuyệt đỉnh của Ô Ma ra, chủ yếu là do có Công Đức Luân Hồi và Thời Gian Pháp Trận.

"Cũng không biết Lão Gia gần đây thế nào rồi, vừa xuất quan đã gặp Dương Mi Đạo Nhân sao?" Trên khuôn mặt tuyệt mỹ của Ô Ma thoáng hiện một tia lo lắng, nàng so với làm Minh Phủ Chi Chủ, càng nguyện ý làm tiểu thị nữ bên cạnh Lão Gia.

Chỉ tiếc Ô Ma cũng biết, thực lực của mình đích xác quá yếu, những việc Hư Không Đạo Nhân làm mang theo mình đều cực kỳ bất tiện, lưu lại Minh Phủ cũng là tốt hơn.

"Ô Ma!" Đúng lúc đó, tiếng Hư Không Đạo Nhân vang lên trong não hải Ô Ma.

"Lão Gia!" Ô Ma kinh hỉ đứng dậy, không kịp suy nghĩ đã nghe thấy tiếng Hư Không Đạo Nhân.

"Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ của ngươi đâu!" Hư Không Đạo Nhân hỏi.

"Lão Gia, ở đây!" Ô Ma không chút do dự triệu ra một lá cờ nhỏ màu xanh, hồi đáp trong não hải.

Chuyện về Ngũ Phương Ngũ Hành Ngũ Sắc Đại Trận, nàng từng nghe Minh Hà Lão Tổ nói, tự nhiên biết Hư Không Đạo Nhân hỏi lá cờ đó là để làm gì.

Đối với việc Hư Không Đạo Nhân muốn lấy đi lá cờ nhỏ, Ô Ma

không có bất kỳ ý kiến nào.

Toàn bộ tu vi và bảo vật của nàng đều do Hư Không Đạo Nhân ban tặng, ngay cả bản thân nàng cũng là người của Hư Không Đạo Nhân, một lá cờ nhỏ thì là gì.

Huống hồ nàng vẫn luôn ở trong Minh Phủ, cũng căn bản không sử dụng Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

"Tốt, ta lấy đi trước!" Tiếng Hư Không Đạo Nhân vang lên: "Tu luyện cho tốt, sớm ngày thành Thánh!" "Vâng, Lão Gia!" Ô Ma vội vàng đáp, nhưng tiếng Hư Không Đạo Nhân đã biến mất, Ô Ma không khỏi có chút thất vọng.

Nhưng nhanh chóng, nàng liền lại chấn phấn, chỉ cần thành Thánh Nhân, là có thể thường xuyên theo bên cạnh Lão Gia rồi. ...Tại Bất Chu Sơn, trong Địa Phủ Đại Điện.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trực tiếp xuất hiện trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Không lâu sau, lá cờ nhỏ màu đen, lá cờ nhỏ màu đỏ và lá cờ nhỏ màu vàng cũng phá không gian riêng lẻ bay vào tay Hư Không Đạo Nhân.

Cộng thêm lá cờ nhỏ màu trắng xanh vốn có trong tay Hư Không Đạo Nhân, Ngũ Hành Kỳ đã tề tụ.

Ngũ sắc tiểu kỳ vừa hội tụ lại, các loại Tiên Thiên ngũ hành chi khí tinh thuần cực điểm liền từ trong mặt cờ lưu chuyển ra.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ đại diện cho Kim ở phương Tây, phóng thích ra Canh Kim chi lực màu trắng.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đại diện cho Mộc ở phương Đông, phóng thích ra Ất Mộc chi lực màu xanh.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đại diện cho Thủy ở phương Bắc, phóng thích ra Quý Thủy chi lực màu đen.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ đại diện cho Hỏa ở phương Nam, phóng thích ra Ly Hỏa chi lực màu đỏ.

Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ đại diện cho Thổ ở trung ương, phóng thích ra Mậu Thổ chi lực màu vàng.

Ngũ sắc khí lưu không ngừng xoay chuyển, tương hỗ vây quanh, năm màu trắng, xanh, đen, đỏ, vàng dần dần hỗn tạp vào nhau, biến thành Âm Dương chi lực hỗn tạp trắng đen.

Chẳng qua, Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ hai người lúc này đều đang ở trong Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn chính là trung tâm xu nữu của toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, sở hữu Đại Địa Nguyên Lực vô cùng vô tận, do đó Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ có sức mạnh lớn nhất.

Trong mắt Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân, các loại Tiên Thiên ngũ hành Đạo văn lưu chuyển trên mặt cờ, theo sự giao lưu của ngũ hành kỳ, những Đạo văn này cũng không ngừng quấn quýt lấy nhau.

"Đến ngoại giới!" Hư Không Đạo Nhân nói với Hậu Thổ, có một cảm giác rằng trong Địa Phủ Đại Điện không thể hoàn toàn nhìn thấy công năng của ngũ hành kỳ.

Hậu Thổ gật đầu, theo Hư Không Đạo Nhân đi ra khỏi Địa Phủ Đại Điện.

Mà ngoại giới, kỳ thực cũng chỉ là thế giới xung quanh Bất Chu Sơn.

Thế giới được kết giới Bất Chu Sơn bao phủ, tuy không vô biên vô tận như Hồng Hoang Thế Giới, nhưng diện tích cũng đủ rộng hàng ức vạn dặm.

So với những Đại Thiên Thế Giới trong Vô Biên Hỗn Độn cũng không hề kém cạnh.

Vô số năm Hồng Hoang Thế Giới không ngừng thôn phệ Hỗn Độn để khuếch trương bản thân, khiến cho các loại Pháp Tắc bên trong Hồng Hoang Thế Giới cũng không ngừng hoàn thiện.

Bất Chu Sơn là khu vực hạt nhân của Hồng Hoang Đại Lục, các loại Tiên Thiên Pháp Tắc trong Bất Chu Sơn có thể cảm ứng rõ ràng hơn so với ngoại giới, giống như ở Thiên Đình có thể tham ngộ Thiên Đạo thuận tiện hơn vậy.

Dưới chân Bất Chu Sơn, hướng về phía Đông là một bình nguyên, đi thêm mấy trăm vạn dặm về phía Đông là những khu rừng nguyên thủy vô tận.

Trong những khu rừng nguyên thủy rộng hàng ngàn vạn dặm đó, sinh trưởng các loại linh căn cổ thụ, càng có không ít man thú Hồng Hoang sinh sống trong đó.

Không ít người Vu Tộc lúc rảnh rỗi đều thích đi vào khu rừng đó săn bắn.

Ở phía cực Bắc của Bất Chu Sơn, là một vùng vương dương vô tận, tựa như Bắc Minh Hải của Hồng Hoang Thế Giới, cũng không biết kéo dài bao xa.

Ở phía cực Tây là những đồi núi liên miên không dứt, đồi núi không thấp, nhưng trước một vật khổng lồ như Bất Chu Sơn thì lại như những gò đất nhỏ.

Trong những đồi núi đó tràn ngập Địa Từ chi lực và Canh Kim chi khí vô tận, hiển nhiên bên trong ẩn giấu vô số khoáng mạch.

Ở phía cực Nam của Bất Chu Sơn, mấy chục vạn ngọn núi lửa sừng sững trong đó, núi lửa trực tiếp thông với sâu trong Địa Mạch

của Hồng Hoang Thế Giới, không ngừng có Địa Hỏa từ trong núi lửa phun trào.

"Trong thế giới Bất Chu Sơn, ngũ hành phối hợp vừa vặn!" Hư Không Đạo Nhân nhìn hoàn cảnh xung quanh Bất Chu Sơn, cảm thán nói.

"Không chừng, ngũ sắc kỳ vốn dĩ nên ở trong Bất Chu Sơn." Hậu Thổ ôn nhu cười cười.

"Vừa hay, xem thử uy năng của ngũ sắc kỳ rốt cuộc thế nào!" Hư Không Đạo Nhân nói rồi, trực tiếp cắm ngũ sắc kỳ vào theo phương vị ngũ hành.

Ngũ sắc kỳ vốn dăm ba thước cao, dưới sự thôi động của Hư Không Đạo Nhân, trong nháy mắt cao tới mấy trăm vạn trượng, phân biệt cắm vào rừng rậm, vương dương, khoáng mạch, núi lửa.

"Còn lại một cây, cắm ở đây đi!" Hư Không Đạo Nhân nhìn Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ còn lại trong tay, nói rồi cắm vào Bất Chu Sơn.

Ngay khoảnh khắc ngũ hành kỳ được cắm vào theo phương vị ngũ hành, Tiên Thiên ngũ hành Nguyên Lực vô tận đổ về khắp nơi trong Hồng Hoang Thế Giới.

Sau khi hội tụ tại Bất Chu Sơn, lại theo phương vị ngũ hành, tụ tập xung quanh ngũ hành kỳ.

Sau đó ngũ sắc quang mang không ngừng lóe lên, thẳng xông mây xanh, ngay cả cấm chế không gian mà Hư Không Đạo Nhân bố trí cũng không thể hoàn toàn ngăn cản ngũ sắc quang mang.

Trắng, xanh, đen, đỏ, vàng!

Được sự chống đỡ của sức mạnh vô tận từ Hồng Hoang Đại Lục, ngũ sắc thần quang trực tiếp từ Bất Chu Sơn xông lên Thái Hoàng Hoàng Tằng Thiên, sau đó lại phá vỡ Thái Minh Ngọc Hoàn Thiên.

Chỉ thấy ngũ sắc thần quang không ngừng xông lên trên, Ba Mươi Ba Thiên hoàn toàn không thể ngăn cản ngũ sắc thần quang.

Mãi đến cuối cùng, ngũ sắc thần quang trực tiếp xông lên Đại La Thiên – tầng trời cao nhất của Ba Mươi Ba Thiên, thậm chí toàn bộ Thiên Đình cũng bị ngũ sắc thần quang xông quét đến không ngừng rung chuyển.

"Kẻ nào dám mạo phạm Thiên Đình?" Hạo Thiên và Dao Trì hai người vốn ngồi trên Đế vị trong Lăng Tiêu Bảo Điện, mặc mặc tham ngộ luyện hóa ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo đoạt được từ Thông Thiên Giáo Chủ.

Thế nhưng toàn bộ Thiên Đình đột nhiên rung chuyển kịch liệt, tựa như địa chấn, hai người nhất thời không kịp phòng bị đều bị ngã xuống khỏi Đế vị.

Còn các Thiên Binh Tiên Nga canh giữ bên ngoài bảo điện, càng bị rung chuyển đến hoa mắt chóng mặt, tựa như hồ lô lăn lóc.

Chẳng qua cũng chính vì vậy, không ai chú ý đến dáng vẻ chật vật của hai vị Thiên Đình Chi Chủ.

Hạo Thiên miễn cưỡng đứng dậy, đỡ Dao Trì từ dưới đất lên, vẻ mặt đầy giận dữ.

"Thông Thiên Giáo Chủ và Tiệt Giáo lại đánh lên rồi ư?" Dao Trì chỉnh sửa y phục, kinh hoảng hỏi.

Lần trước chúng tiên Tiệt Giáo xông thẳng Thiên Đình, cũng không có uy thế lớn đến vậy.

Chẳng lẽ lần này Thông Thiên Giáo Chủ tự mình ra tay?

Cũng chỉ có Thánh Nhân ra tay mới có thể làm Thiên Đình rung chuyển như vậy.

“Chắc sẽ không, chư vị Thánh Nhân đã trở về.

Thông Thiên Giáo Chủ và chúng nhân Tiệt Giáo, sao có thể ngông cuồng đến thế!” Hạo Thiên ổn định thân mình, nâng bình Thiên Quan lên nói với Dao Trì.

“Ngũ sắc thần quang, không giống thủ đoạn của chúng nhân Tiệt Giáo!” Hạo Thiên chỉ vào ngũ sắc thần quang tràn ngập khắp Thiên Đình nói với Dao Trì.

Dao Trì cũng chú ý đến ngũ sắc thần quang ở khắp mọi nơi.

Ngũ sắc thần quang dường như không hướng về Thiên Đình, sau khi vượt qua Thiên Đình, tiếp tục xông lên phía trên Thiên Đình, tựa hồ Thiên Đình đã cản đường của ngũ sắc thần quang vậy.

Phía trên Thiên Đình, liền chỉ có hư không vô tận, vượt qua hư không, liền bước vào nơi giao giới giữa Hỗn Độn và Hồng Hoang Thế Giới.

Hạo Thiên và Dao Trì hai người mới phát hiện, ngũ sắc thần quang dường như từ trong Hồng Hoang Đại Lục mà ra.

“Hạo Thiên mau nhìn!” Dao Trì dường như phát hiện ra điều gì đó, vội vàng gọi Hạo Thiên, ngữ khí hiển nhiên vô cùng kinh hoảng.

Hạo Thiên thuận theo hướng Dao Trì chỉ nhìn qua, ban đầu không hiểu ý của Dao Trì.

Nhưng rất nhanh Hạo Thiên liền phát hiện, theo ngũ sắc thần quang không ngừng xông quét, các cấm chế của các cung điện Thiên Đình đều không ngừng tan rã.

Dường như không có bất kỳ cung điện hay cấm chế nào có thể chống đỡ ngũ sắc thần quang, các loại cấm chế vừa phát ra linh quang để chống lại sự tấn công của ngũ sắc thần quang.

Thế nhưng dưới ánh chiếu của năm màu trắng, xanh, đen, đỏ, vàng, trong cấm chế luôn có một loại linh quang tương hô ứng với một trong những linh quang ngũ sắc.

Sau đó, loại linh quang trong cấm chế liền tự động dung nhập vào ngũ sắc thần quang, toàn bộ cấm chế liền tự động tan rã.

"Ngũ sắc thần quang có thể phá giải ngũ hành Đạo thuật!" Hạo Thiên nhìn cảnh tượng này có chút không thể tin được nói.

Ngũ hành Đạo thuật, có thể nói là căn bản tu luyện của vô số tiên nhân trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Âm Dương Ngũ Hành, là căn bản của toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, các loại Luyện Khí Sĩ cũng đều tham ngộ tu luyện bằng ngũ hành thần thông.

Nếu ngũ sắc thần quang có thể phá giải ngũ hành Đạo thuật, thì đối với tuyệt đại đa số tiên nhân trong Hồng Hoang Thế Giới, căn bản không có cách nào đối phó với ngũ sắc thần quang.

Thiên Đình là do Hồng Quân lập nên, đại diện cho uy áp và thể diện của Thiên Đạo, trong đó các loại cấm chế dày đặc, vô cùng vô tận.

Chẳng qua đại bộ phận cấm chế cũng đều do ngũ hành Đạo Pháp cấu thành, căn bản không thể ngăn cản sự xông quét của ngũ sắc thần quang.

May mắn là ngũ sắc thần quang không xông vào Thiên Đình, chỉ vượt qua Thiên Đình, nếu không toàn bộ cấm chế vô tận của Thiên Đình e rằng đều sẽ bị hủy diệt.

"Truyền ra từ hướng Bất Chu Sơn, chẳng lẽ đó là Ngũ Phương Ngũ Sắc Đại Trận?" Dao Trì nói rồi, đột nhiên kinh hô một tiếng.

Vẻ mặt Hạo Thiên lập tức trở nên khó coi, ngũ sắc thần quang

khắc chế ngũ hành Đạo thuật đến mức này, vậy sau này Thiên Đình và Địa Đạo tranh phong thì sao.

Một cột sáng ngũ sắc dày hàng chục vạn dặm từ trung tâm nhất của Hồng Hoang Đại Lục bay lên, bắn thẳng lên bầu trời, lập tức thu hút sự chú ý của tất cả sinh linh trong Hồng Hoang Thế Giới.

"Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Ngũ Sắc Đại Trận sao, nhìn qua cũng chẳng có gì đặc biệt." Thông Thiên Giáo Chủ vừa trở về Kim Ngao Đảo nhìn ngũ sắc thần quang xông thẳng lên trời, nhíu mày.

Ngũ sắc thần quang truyền ra từ hướng Bất Chu Sơn, tự nhiên hắn biết Hư Không Đạo Nhân đang thử nghiệm Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận đó.

Đối với Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận được xưng là có thể sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng có một tia hiếu kỳ, càng nhiều hơn là một sự không phục.

Hắn muốn xem thử, rốt cuộc Đại Trận nào dám xưng có thể sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận trong tay hắn.

Chương 183

Chẳng qua sau khi nhìn ngũ sắc thần quang, Thông Thiên Giáo Chủ lại cảm thấy không có gì lạ, ngũ hành chi lực tuy nhiên rộng lớn, nhưng cũng không có chỗ nào lợi hại.

"Nó có thể phá giải ngũ hành Đạo thuật!" Sau đó, khi Thông Thiên Giáo Chủ nhìn về hướng Thiên Đình, nhìn thấy vô số cấm chế trong Thiên Đình không ngừng tan rã dưới thần quang, sắc mặt cũng đại biến.

Với tu vi Thánh Nhân, hắn không biết đã cao thâm hơn Hạo Thiên và Dao Trì bao nhiêu.

Vừa nhìn đã thấy, ngũ sắc thần quang ngay khoảnh khắc tiếp xúc với cấm chế Thiên Đình, ngũ hành vận chuyển, trực tiếp chuyển hóa hấp thu Tiên Thiên ngũ hành Nguyên Lực đối diện thần quang.

Do đó cấm chế mới tan rã không tiếng động, căn bản không cần phải phá vỡ bằng bạo lực.

Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ không khỏi đề cao Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận thêm một phần.

"Uy lực của ngũ sắc thần quang không tệ, nhưng còn xa mới sánh được với Tru Tiên Kiếm Ngân của ta.

Dù sao Đại Trận do ngũ sắc kỳ hóa thành, có thể lợi hại đến đâu!" Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu, vô cùng tự tin nói.

Ngũ sắc kỳ là chí bảo đỉnh cấp trong tu vi dưới Thánh Nhân, nhưng trong mắt các tồn tại cấp Thánh Nhân, tác dụng không lớn.

Hiện tại xem ra, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận cũng vậy.

Ngũ sắc thần quang dễ dàng phá giải ngũ hành Đạo thuật như vậy,

ngay cả Chuẩn Thánh cũng cảm thấy vô cùng khó giải quyết.

Nhưng đối với Thiên Đạo Thánh Nhân mà nói, căn bản không cần sử dụng ngũ hành Đạo thuật, uy lực của Đại Trận cực kỳ có hạn rồi.

Phải biết Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, không có Thánh Nhân nào dám đơn độc cứng rắn chống đỡ.

Ngay cả cường hoành như Hư Không Đạo Nhân, trước khi có được Hỗn Độn Chung, cũng không dám dùng nhục thân cứng rắn xông vào Tru Tiên Kiếm Trận.

"Bất quá chỉ vậy thôi!" Trong Ngọc Hư Cung ở Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn cột sáng thông thiên đó, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Cách nhìn của hắn cũng tương tự như Thông Thiên Giáo Chủ, ngũ sắc thần quang đối với Thánh Nhân không có uy hiếp.

Một thứ gì đó chỉ cần không có uy hiếp đối với Thánh Nhân, dù uy lực có mạnh đến đâu, dù có giết Chuẩn Thánh như giết gà, cũng không được để tâm.

"Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận?

Cảm giác uy lực cũng không ra sao, Hư Không Đạo Nhân lần này e rằng đã thất bại." Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân nhìn ngũ sắc thần quang mỉm cười nhàn nhạt nói.

Nếu ngũ sắc thần quang chỉ có uy lực như vậy, thì Hư Không Đạo Nhân có ngũ sắc kỳ cũng không thể gia tăng thực lực của Địa Đạo.

Trong Tử Tiêu Cung, Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ đều đang nhìn chằm chằm vào ngũ sắc thần quang xông thẳng lên Hỗn Độn.

Nhưng biểu cảm trên mặt họ lại khác xa vẻ thong dong của chư vị

Thiên Đạo Thánh Nhân, vô cùng nghiêm túc.

Đặc biệt là Dương Mi Đạo Nhân, căng thẳng nhìn chằm chằm vào luồng thần quang màu xanh trong ngũ sắc thần quang, như đang đối mặt với đại địch.

"Hồng Quân, ngươi không cùng ta ra tay sao?" Dương Mi Đạo Nhân nhíu mày hỏi Hồng Quân.

Lý do hắn ở trong Tử Tiêu Cung, chính là muốn Hồng Quân cùng hắn ra tay, đoạt lại Hỗn Độn Linh Bảo Khô Vinh Thần Trượng.

Khô Vinh Thần Trượng vô cùng khế hợp với Mộc Chi Đại Đạo, có thể phát huy thực lực đến cực đại.

Đặc biệt là Pháp Tắc mà đầu "Khô" của Khô Vinh Thần Trượng mang theo, thậm chí ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng không thể miễn nhiễm hiệu quả suy nhược mà Pháp Trượng mang lại.

Nếu không phải Pháp Tắc Thời Gian thực sự quá thần bí và cường đại, Hư Không Đạo Nhân căn bản không phải đối thủ của Dương Mi Đạo Nhân.

Khô Vinh Thần Trượng và tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Lục Trọng Thiên, chính là chỗ dựa để Dương Mi Đạo Nhân quay về Hồng Hoang Thế Giới tìm Hư Không Đạo Nhân báo thù.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân triệt để mất đi Khô Vinh Thần Trượng, thì năng lực tấn công sẽ giảm đi một phần lớn.

"Dương Mi, ta có ra tay hay không cũng không có ý nghĩa." "Hồng Hoang Thế Giới không chỉ che chở chúng ta, khiến Hư Không Đạo Nhân không thể ra tay với ta, nhưng đồng dạng, ta cũng không thể ra tay với Hư Không Đạo Nhân." Hồng Quân Đạo Tổ nhàn nhạt nói.

"Vì sao?" Dương Mi Đạo Nhân có chút bất mãn, sau khi nghe xong hoàn toàn cho rằng Hồng Quân lấy cớ.

Không chừng Hồng Quân hoàn toàn không muốn đoạt lại cây hư không thần trượng kia, dù sao hai người hiện tại tuy là đối tác hợp tác, cũng là đối thủ tiềm tàng.

"Ta là người Hợp Đạo, nhất cử nhất động đều chịu sự giám sát của Thiên Đạo.

Nếu ta vì Khô Vinh Thần Trượng mà tranh đấu với Hư Không Đạo Nhân, với thực lực của hai chúng ta, sẽ gây ra sự phá hoại cực lớn cho Hồng Hoang Thế Giới." "Một khi làm như vậy, Thiên Đạo sẽ thu hồi sức mạnh từ trên người ta, lúc đó chiến đấu với Hư Không Đạo Nhân." Hồng Quân Đạo Tổ hừ lạnh một tiếng nói: "Lúc đó ta còn xa mới là đối thủ của Hậu Thổ, một mình ngươi có thể ngăn cản Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ liên thủ hay sao." Trong lòng Hồng Quân đích xác cũng không muốn giúp Dương Mi đoạt lại Khô Vinh Thần Trượng.

Trong mắt Hồng Quân, Khô Vinh Thần Trượng là Hỗn Độn Linh Bảo hệ Mộc, trong số chư Thánh Địa Đạo không có tác dụng lớn.

Uy năng của Khô Vinh Thần Trượng năm xưa Hồng Quân cũng nhìn rõ, nhưng không phải ngày nào Dương Mi Đạo Nhân khai chiến, cũng không ngừng bị Khô Vinh Thần Trượng tước đi Bản Nguyên tu vi.

Dù sao Hồng Quân không nắm giữ Pháp Tắc Thời Gian, không thể như Hư Không Đạo Nhân thông qua hồi tố thời gian trực tiếp bổ sung Bản Nguyên tu vi bị tước đi.

"Thiên Đạo Thánh Nhân thật phiền phức." Dương Mi Đạo Nhân nghe lời Hồng Quân nói, trong lòng cũng có chút bất đắc dĩ.

Thiên Đạo Thánh Nhân tuy Nguyên Linh ký thác Thiên Đạo bất tử bất diệt, nhưng cũng không tự do, nhất cử nhất động đều chịu sự ước thúc của Thiên Đạo.

Đó cũng là lý do vì sao năm xưa Dương Mi Đạo Nhân không đi con đường Thiên Đạo Thánh Nhân.

Một mặt cố kỵ Hư Không Đạo Nhân đang tham ngộ Pháp Tắc Không Gian lúc bấy giờ, mặt khác không muốn bị Thiên Đạo trói buộc.

Những người như Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, kỳ thực dù đi con đường Thiên Đạo Thánh Nhân hay Pháp Tắc Thánh Nhân đều có thể thành công.

Nhưng họ lựa chọn Pháp Tắc Thánh Nhân, cũng chỉ là để không bị Thiên Đạo trói buộc mà thôi.

"Vậy phải làm sao?

Ta không có Khô Vinh Thần Trượng, cũng không làm gì được Hư Không Đạo Nhân." Dương Mi Đạo Nhân có chút không cam lòng hỏi.

"Nếu có cách nào dẫn Hư Không Đạo Nhân vào Vô Biên Hỗn Độn, ta có thể cùng ngươi ra tay." Hồng Quân Đạo Tổ nhắm mắt lại, Dương Mi nghe xong vẻ mặt vô cùng rối rắm.

Đến Vô Biên Hỗn Độn, Hồng Quân đích xác có thể toàn lực ra tay, nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng có thể toàn lực ra tay.

Hiện nay không có Khô Vinh Thần Trượng, hắn hoàn toàn không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân.

Đặc biệt là Hư Không Đạo Nhân có thể thoát khỏi Ất Mộc Thần Lôi do cả Thụ Giới hóa thành, Dương Mi đã sớm nghi ngờ Hư Không Đạo Nhân khẳng định có chí bảo hệ không gian.

Uy lực của chí bảo đó hắn không kém hơn Thế Giới Thụ mà hắn ngộ được.

Có chí bảo đó trong tay, hai người liên thủ trong Vô Biên Hỗn Độn

cũng không làm gì được Hư Không Đạo Nhân, ngược lại có khả năng bị đánh giết lần nữa.

Hồng Quân thì không sao cả, Hợp Đạo, bị giết cũng có thể trọng sinh trong Thiên Đạo.

Dương Mi Đạo Nhân thân là Pháp Tắc Thánh Nhân, tuy cũng có thủ đoạn bảo mệnh, nhưng loại thủ đoạn đó Dương Mi tuyệt đối không để người khác biết.

"Vậy Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận đó, cũng không đi ngăn cản sao?" Dương Mi Đạo Nhân liếc nhìn ngũ sắc thần quang sắp đạt đến Hỗn Độn, hừ lạnh một tiếng nói với Hồng Quân.

"Nếu ta không lầm, trong ngũ sắc thần quang ẩn chứa mảnh vỡ Pháp Tắc ngũ hành.

Uy năng của Pháp Tắc ngũ hành ngươi cũng biết, một khi có người trong Địa Phủ nắm giữ Pháp Tắc ngũ hành, đó sẽ là một uy hiếp không nhỏ đối với ngươi." Đó cũng là một trong những nguyên nhân Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ coi trọng ngũ sắc thần quang như vậy.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mấy người không nhìn ra, nhưng với tu vi của Hồng Quân và Dương Mi, tự nhiên có thể cảm ứng được mảnh vỡ Pháp Tắc trong ngũ sắc thần quang.

Đặc biệt là Dương Mi Đạo Nhân, bản thân tu luyện Pháp Tắc hệ Mộc, cực kỳ mẫn cảm với Pháp Tắc hệ Mộc trong ngũ sắc thần quang.

Nếu không phải Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đang nằm trong tay Hư Không Đạo Nhân, hắn đã ra tay cướp đoạt.

Tuy đã là Pháp Tắc Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, nhưng lạc ấn Mộc Chi Pháp Tắc trong Thanh Liên

Bảo Sắc Kỳ, không chừng có thể giúp hắn hoàn chỉnh Pháp Tắc của bản thân.

"Nếu ta có thể ngăn cản, ta sẽ cùng ngươi đoạt lại Khô Vinh Thần Trượng." Hồng Quân Đạo Tổ vẫn nhắm mắt, nhàn nhạt nói: "Không có trận đồ, sao lại tổ thành Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận được." "Năm xưa ngươi không có được trận đồ sao?" Dương Mi Đạo Nhân hiếu kỳ hỏi, xem ra hắn cũng biết việc tổ thành Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận cần có trận đồ.

Tiên Thiên ngũ sắc kỳ lần đầu tiên được người ta có được, sẽ biết về Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận và trận đồ cần thiết để tổ thành Đại Trận.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trong tay Hư Không Đạo Nhân là đoạt được từ tay Dương Mi Đạo Nhân, do đó hắn cũng không biết sự việc này.

Do đó trong Hồng Hoang Thế Giới, chỉ có Hồng Quân và Dương Mi hai người biết chuyện này.

Nhưng trong ngũ sắc kỳ lại không có trận đồ của Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận ở đó, thậm chí ngay cả thông tin về trận đồ cũng không nhắc đến.

Năm xưa Hồng Quân sau khi có được bốn sắc kỳ trong đó, tìm khắp toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới cũng không tìm thấy trận đồ.

Thậm chí sau khi Hợp Đạo, Hồng Quân thông qua Thiên Đạo thôi diễn cũng không thể tìm ra thông tin trận đồ, dần dần cũng từ bỏ.

"Không có!" Hồng Quân Đạo Tổ đơn giản nói hai chữ. … "Chuyện gì vậy?" Trong Bất Chu Sơn, Hư Không Đạo Nhân nhìn ngũ sắc thần quang xông thẳng lên trời, có chút thất vọng nói một câu.

Ngũ sắc thần quang tuy có thể tiêu trừ ngũ hành Pháp Thuật và

cấm chế, nhưng trong mắt Hư Không Đạo Nhân thì quá yếu.

Căn bản không thể so sánh với Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, nhìn cái gọi là Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận chỉ có uy lực như vậy, Hư Không Đạo Nhân cũng vô cùng thất vọng.

"Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận đã tổ thành rồi sao?" Hậu Thổ cũng có chút do dự hỏi, Đại Trận này không phù hợp với uy danh trong truyền thuyết a.

"Chẳng phải đã tụ tập đủ ngũ phương ngũ sắc kỳ, là có thể tổ thành cái gọi là Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận sao!" Hư Không Đạo Nhân có chút không chắc chắn nói: "Chẳng lẽ cần thứ gì đó nữa, nhưng ta chưa từng nghe nói ngũ hành Đại Trận cần thứ gì cả!" Tiểu kiểm của Hậu Thổ nhăn thành một cục, nhìn qua cũng đang khổ sở suy tư.

"Đúng rồi, có phải là trận đồ không.

Tru Tiên Kiếm Trận, ngoài bốn thanh Tiên Kiếm ra, chẳng phải còn có một Tru Tiên Trận Đồ sao!" Hậu Thổ nhắc đến chuyện Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ, hai mắt sáng lên nói.

"Trận đồ?

Chưa từng nghe nói ngũ phương ngũ hành Đại Trận có trận đồ?" Hư Không Đạo Nhân lắc đầu: "Huống hồ trận đồ này có thật sự tồn tại hay không còn chưa chắc.

Nếu có, ta còn không biết trận đồ trông như thế nào." "Huống hồ, ta không thể thôi diễn Thiên Cơ.

Những Thiên Đạo Thánh Nhân kia có thể thôi diễn Thiên Cơ, nếu có trận đồ, đã sớm bị thôi diễn ra và tìm thấy rồi." Hư Không Đạo Nhân tổng kết nói: "Vì vậy, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận hẳn là

không cần trận đồ.

Cái gọi là Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, uy lực cũng chỉ có thế thôi." Hậu Thổ nghe xong, cảm thấy lời Hư Không Đạo Nhân nói thật sự rất có lý.

Nếu trận đồ thật sự tồn tại, e rằng đã sớm bị người ta thu đi rồi, ít nhất Hồng Quân sẽ không bỏ qua trận đồ.

"Trước tiên thu ngũ sắc kỳ lại đi, ngũ sắc thần quang nhìn thì thanh thế hùng vĩ, nhưng lại vô dụng." Hư Không Đạo Nhân lại liếc nhìn ngũ sắc thần quang một cái: "Uổng phí Tiên Thiên ngũ hành chi lực của Hồng Hoang Đại Lục." Nói rồi, Hư Không Đạo Nhân muốn triệu hồi ngũ sắc kỳ về.

Đại Trận mà Hư Không Đạo Nhân cho là tốt, đặt xung quanh Bất Chu Sơn, dùng để bảo vệ Địa Phủ.

Ngũ sắc thần quang do Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận phát ra tuy gần như vô dụng đối với Thánh Nhân, nhưng đối với các tồn tại dưới Thánh Nhân, lại là vô địch.

Có Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận bảo vệ Địa Phủ, chỉ cần Thánh Nhân không ra tay, bao nhiêu Chuẩn Thánh cũng căn bản không làm gì được Địa Phủ.

"Chút ngũ hành Nguyên Lực này, đối với Hồng Hoang Đại Lục có là gì!" Hậu Thổ cười nói: "Sức mạnh mà ngũ sắc kỳ tiêu hao, đối với Địa Đạo kỳ thực không ảnh hưởng, không tin ta diễn kỳ cho ngươi xem." Vừa nói chuyện với Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ vươn tay nắm lấy Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ở trung ương, đồng thời câu thông toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, bắt đầu vận chuyển Địa Đạo.

Oanh long!

Vào khoảnh khắc Hậu Thổ nắm lấy Hạnh Hoàng Kỳ và câu thông

Địa Đạo, ngũ sắc thần quang đã xông vào Hỗn Độn đột nhiên dừng lại.

Ngay sau đó với tốc độ nhanh gấp trăm lần lúc đi từ trong Hỗn Độn bay ngược trở về.

Chương 184

Ngũ sắc thần quang vô cùng vô tận từ ngoài trời trở về Bất Chu Sơn, sau đó phân biệt quay về trong ngũ sắc kỳ.

Thông qua sự liên hệ giữa Hậu Thổ và Địa Đạo, chúng lại trở về trong Hồng Hoang Đại Lục.

Toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới rung chuyển kịch liệt, tựa như vừa phục hồi.

Hình chiếu của Hồng Hoang Đại Lục đột nhiên xuất hiện trong tâm trí vô số sinh linh trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới.

Bất luận là phàm nhân không chút tu vi, hay Thánh Nhân cao cao tại thượng, thậm chí ngay cả Hồng Quân, lúc này trong Nguyên Thần đều xuất hiện hình chiếu của Hồng Hoang Đại Lục.

Trong ý thức của chúng sinh, theo sự rót vào của ngũ sắc thần quang, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục đột nhiên cũng sáng lên năm đoàn quang mang khổng lồ.

Đông, Nam, Tây, Bắc, Trung của Hồng Hoang Đại Lục, phân biệt sáng lên quang mang khổng lồ màu xanh, đỏ, trắng, đen và vàng, lấp đầy hoàn toàn toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục.

Dưới ánh chiếu của quang mang, tất cả mọi người dường như đều thông qua năm đoàn quang mang nhìn thấy Tâm, Can, Tỳ, Phế, Thận trong cơ thể mình.

Hồng Hoang Đại Lục lúc đó dường như không còn là một mảnh đại lục, mà là một cơ thể người vậy.

Theo đó, trong ngũ sắc kỳ của Bất Chu Sơn, trừ Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ở trung ương vẫn ở lại Bất Chu Sơn, bốn kỳ còn lại đều tự

chủ bay về tứ cấp của Hồng Hoang.

Toàn bộ ngũ hành Nguyên Lực của Hồng Hoang Thế Giới bắt đầu lấy Hồng Hoang Đại Lục làm chỗ dựa, vận chuyển điên cuồng.

Lúc này, Hồng Hoang Đại Lục dường như đã trở thành trận đồ của Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận vậy.

"Nguyên lai, trận đồ của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận chính là Hồng Hoang Đại Lục!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ vốn đang nhắm mắt bỗng nhiên mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn dị biến của Hồng Hoang Đại Lục.

Lúc này, hình chiếu của Hồng Hoang Đại Lục trong Nguyên Thần chúng sinh dần biến mất.

Nhưng tu vi của Hồng Quân cao thâm đến mức nào, một mắt có thể nhìn xuyên Hồng Hoang, ngũ hành Nguyên Lực đang vận chuyển điên cuồng trong Hồng Hoang Thế Giới đều thu vào mắt.

"Có trận đồ, Địa Đạo một phương thật sự có người muốn tham ngộ Ngũ Hành Đại Đạo rồi!" Sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân cực kỳ khó coi, hắn cũng hoàn toàn không ngờ trận đồ của Ngũ Hành Đại Trận không có thông tin lại chính là bản thân Hồng Hoang Đại Lục.

Lấy toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục làm trận đồ, thủ đoạn lớn như vậy, ngay cả Hồng Quân cũng không dám tưởng tượng.

Dương Mi Đạo Nhân vốn cho rằng việc Thụ Giới, một Đại Thiên Thế Giới như vậy, diễn hóa ra Ất Mộc Thần Lôi đã là chuyện kinh người.

Thế nhưng so với Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận lấy Hồng Hoang Đại Lục làm trận đồ, hắn lại cảm thấy Ất Mộc Thần Lôi kia hoàn toàn là trò trẻ con.

Một ngàn Đại Thiên Thế Giới, cũng không mạnh bằng một Hồng

Hoang Đại Lục.

Dù sao Hồng Hoang Thế Giới có thể thôn phệ Vô Biên Hỗn Độn để lớn mạnh bản thân, Dương Mi Đạo Nhân đã lăn lộn trong Vô Biên Hỗn Độn nhiều năm như vậy.

Kiến thức vô số Đại Thế Giới, chưa từng kiến thức thế giới cấp bậc như Hồng Hoang Thế Giới.

Trong mắt Dương Mi Đạo Nhân, không chỉ nhìn thấy sự vận chuyển thuần túy của ngũ hành Nguyên Lực, mà còn nhìn thấy vô số Pháp Tắc phù văn đang hội tụ về hướng Bất Chu Sơn.

Ngũ Hành Đại Đạo, há chẳng phải đơn thuần do năm loại Đại Đạo Pháp Tắc độc lập Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ cấu thành, mà còn liên quan đến Đạo chuyển hóa sinh diệt trong đó.

Đặc biệt là Dương Mi Đạo Nhân bản thân nắm giữ Mộc Chi Đại Đạo Pháp Tắc, một khi có người tu luyện thành Ngũ Hành Đại Đạo, thì đối với Mộc Chi Pháp Tắc sẽ có tác dụng khắc chế tuyệt đối.

Hư Không Đạo Nhân có thể dựa vào hai Đại Pháp Tắc Chi Vương, với tu vi Lục Trọng Thiên áp chế Dương Mi Đạo Nhân Thất Trọng Thiên.

Người tu luyện Ngũ Hành Đại Đạo, dựa vào tác dụng khắc chế độc lập của Ngũ Hành Đại Đạo đối với Mộc Chi Đại Đạo, có khả năng sẽ càng khủng bố hơn.

Vô Biên Hỗn Độn, Tam Thiên Đại Đạo, Ngũ Hành Đại Đạo cũng xếp hạng trong Top 10 tồn tại, tuy nhiên là những vị trí cuối trong Top 10.

Nhưng những Pháp Tắc Đại Đạo xếp hạng Top 10 đó, cái nào mà không chấn uy Vô Biên Hỗn Độn tồn tại.

"Nhất định phải ra tay!" Dương Mi Đạo Nhân đứng dậy, nhìn

Hồng Quân nói.

Tuyệt đối không thể để người trong Địa Đạo nắm giữ Pháp Tắc ngũ hành, dù sao uy hiếp đối với hắn thật sự quá lớn.

Khác hoàn toàn với việc đoạt lại Khô Vinh Thần Trượng, chỉ cần khi đối phương tham ngộ Ngũ Hành Đại Đạo, cắt đứt là được.

Dương Mi Đạo Nhân cũng không biết trong Địa Đạo ai sẽ nắm giữ Ngũ Hành Đại Đạo.

Nhưng dựa vào suy đoán của hắn, khả năng lớn nhất hắn là Đạo Lữ của Hư Không Đạo Nhân, vị Địa Đạo Chấp Chưởng Giả Hậu Thổ kia.

Dù sao Hư Không Đạo Nhân bản thân nắm giữ Pháp Tắc Thời Không, căn bản không thèm để ý loại Pháp Tắc ngũ hành này.

Hậu Thổ một khi tham ngộ Ngũ Hành Đại Đạo, cảnh giới sẽ không cao.

Tuy nhiên có Pháp Tắc hệ Thổ làm căn cơ, thúc đẩy các Pháp Tắc khác vận chuyển, cũng có thể phát huy ra uy năng cực đại.

"Ngươi tự mình ra tay, ta sẽ cố gắng hết sức ảnh hưởng Pháp Tắc Thời Không của Hồng Hoang Thế Giới, khiến Hư Không Đạo Nhân không thể mượn sức mạnh Pháp Tắc Thời Không của Hồng Hoang Thế Giới." Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, nói với Dương Mi.

Hiện nay trong Địa Đạo có một Hư Không nắm giữ Pháp Tắc Thời Không, lại thêm một Hậu Thổ nắm giữ Pháp Tắc ngũ hành.

Hồng Quân có Dương Mi Đạo Nhân liên thủ, cũng vẫn khó có thể chống lại Địa Đạo.

Do đó hắn cũng tán đồng ý kiến của Dương Mi Đạo Nhân, tuyệt đối phải cắt đứt việc Hậu Thổ nắm giữ Ngũ Hành Đại Đạo.

“Sớm biết vậy thì năm xưa không nên ban tặng bốn mặt ngũ sắc kỳ còn lại!” Hồng Quân trong lòng cũng có chút hối hận.

Nếu biết trong Ngũ Phương Ngũ Sắc Kỳ ẩn chứa Ngũ Hành Đại Đạo, tuyệt đối sẽ không ban tặng ngũ sắc kỳ đi, mà sẽ nắm giữ chặt trong tay mình.

Dù sao với tư cách người phát ngôn của Thiên Đạo Hồng Hoang Thế Giới, Hồng Quân không muốn trong Hồng Hoang Thế Giới xuất hiện một Pháp Tắc Thánh Nhân nắm giữ Pháp Tắc khủng bố như Ngũ Hành Đại Đạo.

Nhưng Hồng Quân cũng không ngờ, Tiên Thiên ngũ sắc kỳ loại Tiên Thiên Linh Bảo đối với Thánh Nhân mà nói đều vô dụng, bên trong lại ẩn chứa thứ quý giá như vậy.

“Không đúng, Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận cũng được xưng là có thể tranh giành danh hiệu Đệ Nhất Trận Hồng Hoang.

Vì Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận ẩn chứa Ngũ Hành Đại Đạo, vậy trong Tru Tiên Kiếm Trận liệu có tồn tại Pháp Tắc tương tự không.” Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên nghĩ ra, không khỏi trong lòng kinh hãi.

Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là Đệ Nhất Trận Hồng Hoang, cũng chỉ có Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận có thể sánh ngang.

Bây giờ phát hiện Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận có Pháp Tắc Ngũ Hành Đại Đạo trong đó, Hồng Quân cũng không khỏi không nghĩ liệu trong Tru Tiên Kiếm Trận cũng ẩn chứa Pháp Tắc.

Một khi Thông Thiên nắm giữ Pháp Tắc, không chừng sẽ gây ra biến số không nhỏ cho kế hoạch của hắn.

“Tốt, lần trước ta quan sát Thông Thiên, không phát hiện lạc ấn Pháp Tắc tồn tại trong cơ thể hắn, hẳn là chưa tham ngộ Pháp Tắc.” Hồng Quân trong lòng hơi thả lỏng.

“Được!” Dương Mi Đạo Nhân gật đầu.

Hồng Quân tuy không trực tiếp ra tay, nhưng việc khống chế Pháp Tắc của Hồng Hoang Thế Giới lại giúp ích cho hắn hơn là trực tiếp ra tay.

Thời không xung quanh Bất Chu Sơn càng ổn định, thì tổn hại gây ra cho Hồng Hoang Thế Giới càng nhỏ, Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới cũng sẽ không nhằm vào hắn.

Huống hồ một khi Hồng Quân dùng Thiên Đạo chi lực khống chế sức mạnh Thời Không của Hồng Hoang Thế Giới, Hư Không Đạo Nhân khi điều khiển những sức mạnh Thời Không đó, sẽ gặp phiền phức. ...

Trong Bất Chu Sơn!

Hậu Thổ trừng lớn đôi mỹ mâu, lúc này vô số Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc phù văn từ trong Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận đang dũng mãnh tuôn vào cơ thể nàng.

Nguyên bản Hậu Thổ là Thổ Chi Tổ Vu của Vu Tộc, trong huyết mạch của nàng ẩn chứa Thổ Chi Pháp Tắc.

Đặc biệt là sau khi sáng lập Luân Hồi và nắm giữ Địa Đạo, sự tham ngộ của nàng về Pháp Tắc hệ Thổ càng không biết sâu sắc hơn bao nhiêu, mạnh hơn không ít so với Thánh Nhân Pháp Tắc hệ Thổ thông thường.

Lúc này những Pháp Tắc ngũ hành đó dũng nhập vào cơ thể nàng, khiến Pháp Tắc huyết mạch hệ Thổ trong cơ thể nàng càng trở nên viên mãn, đồng thời Pháp Tắc huyết mạch khác của nàng cũng bắt đầu

ngưng tụ.

“Hậu Thổ, mau chóng tham ngộ những Pháp Tắc Ngũ Hành Đại Đạo này.

Ta giúp ngươi hộ pháp!” Thanh âm của Hư Không Đạo Nhân truyền đến, nhưng ánh mắt hắn lại nhìn lên bầu trời.

Hắn cũng không ngờ trong Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận lại có tồn tại Pháp Tắc Ngũ Hành Đại Đạo như vậy, nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng biết sự quý giá của những thứ này, vội vàng bảo Hậu Thổ tham ngộ.

Chỉ cần tham ngộ được những Pháp Tắc ngũ hành này, Hậu Thổ sẽ trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, đối với thực lực của nàng cũng tuyệt đối là một sự đề thăng cực lớn.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân trong lòng cũng hiểu rõ, Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân tuyệt đối sẽ không để Hậu Thổ yên tĩnh nắm giữ Pháp Tắc ngũ hành như vậy.

Hậu Thổ gật đầu, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống dưới Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ trên Bất Chu Sơn.

Quả nhiên, lúc này.

Vô số linh căn trên Hồng Hoang Thế Giới đột nhiên lại điên cuồng sinh trưởng, Ất Mộc linh khí tăng mạnh.

Ngũ hành chi lực của Hồng Hoang Thế Giới vốn dĩ vô cùng cân bằng, sau khi Dương Mi Đạo Nhân ra tay, linh lực hệ Mộc tăng mạnh, ngũ hành chi lực hướng về Bất Chu Sơn đột nhiên trở nên hỗn loạn.

Hư Không Đạo Nhân nhìn những Ất Mộc linh khí này cũng khá khó giải quyết, với thực lực của hắn tự nhiên có thể nghiền nát tất cả những linh căn này.

Nhưng điều đó cũng sẽ tiêu diệt luôn những ngũ hành Nguyên Lực khác, lúc đó đối với Hậu Thổ cũng có ảnh hưởng không nhỏ.

"Ngũ hành cực chuyển!" Hậu Thổ đang ngồi khoanh chân trên đất đột nhiên quát khẽ một tiếng, thao túng Đại Địa Nguyên Lực hệ Thổ trong Hồng Hoang Thế Giới.

Thổ sinh Kim, Kim khắc Mộc, Hậu Thổ trực tiếp thao túng Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, áp chế thủ đoạn của Dương Mi Đạo Nhân.

"Hừ!" Dương Mi Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, tâm trạng càng thêm tệ.

Ngũ Hành Đại Trận hiện tại đã khắc chế đến vậy, đợi Hậu Thổ triệt để nắm giữ Ngũ Hành Đại Đạo, chẳng phải sẽ càng khó ra tay hơn sao.

Nhưng Dương Mi Đạo Nhân cũng không thể tiếp tục sử dụng chiêu này nữa.

Với Đại Địa Nguyên Lực vô tận của Hồng Hoang Đại Lục làm chỗ dựa, Hậu Thổ có thể vô hạn tiến hành chuyển biến ngũ hành.

Dương Mi Đạo Nhân tiếp tục sử dụng chiêu này, chỉ sẽ vô ích gia tăng Pháp Lực tu vi cho Hậu Thổ.

Trừ phi Dương Mi Đạo Nhân toàn lực ra tay, trực tiếp phá hoại hoàn toàn sự cân bằng ngũ hành của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng làm như vậy tất sẽ gây ra tổn hại cực lớn cho Hồng Hoang Thế Giới, lúc đó ngay cả Hồng Quân cũng có thể phải ra tay đối với hắn theo ý chí Thiên Đạo.

"Đã mềm không được, thì cứng!" Trong tiểu thế giới Bất Chu Sơn, từng cây đại thụ cao ngút trời mọc lên từ đất, đánh về phía Hậu Thổ đang ngồi khoanh chân.

“Trò mèo!” Hư Không Đạo Nhân cười lạnh một tiếng, vừa thôi động Pháp Tắc Không Gian, lại phát hiện Pháp Tắc của toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới dường như bị cấm cố.

“Hồng Quân, lại giở trò quỷ!” Không cần nhìn Hư Không Đạo Nhân cũng biết lại là quỷ kế của Hồng Quân, cũng chỉ có Hồng Quân với thân phận Thiên Đạo Đại Ngôn Nhân mới có thể mượn Thiên Đạo chi lực cấm cố sức mạnh Thời Không của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng, điều đó cũng không làm khó được Hư Không Đạo Nhân.

Hư Không Đạo Nhân trực tiếp thôi động Bản Nguyên Không Gian trong cơ thể, câu thông Pháp Tắc Không Gian trong Vô Biên Hỗn Độn.

Từng đạo khe nứt không gian đen kịt trải rộng khắp xung quanh Bất Chu Sơn, bảo vệ Hậu Thổ chặt chẽ trong đó.

Những cây đại thụ kia căn bản không thể vượt qua những khe nứt không gian đen kịt, thân cây cứng rắn vô cùng bị khe nứt không gian cắt đứt, sau đó bị cuốn vào Vô Biên Hỗn Độn.

Ở đầu bên kia của những khe nứt không gian này, đều là một số nơi hủy diệt cực kỳ nguy hiểm trong Vô Biên Hỗn Độn, những cây bị cắt đứt thậm chí không kịp ai hào một tiếng, liền bị Vô Biên Hỗn Độn triệt để thôn phệ.

“Khốn kiếp, Hư Không trên người quả nhiên có bí bảo trực thông Hỗn Độn không gian!” Dương Mi Đạo Nhân nhìn cảnh tượng đó vô cùng phẫn nộ.

Chương 185

Hắn cảm nhận được thời không xung quanh Bất Chu Sơn đích xác bị Hồng Quân mượn Thiên Đạo chi lực cấm cố, nhưng Hư Không Đạo Nhân vẫn có thể sử dụng sức mạnh thời không.

Sức mạnh không gian hiển nhiên mang theo khí tức Hỗn Độn, hiển nhiên Hư Không Đạo Nhân trực tiếp câu thông Vô Biên Hỗn Độn mượn Pháp Tắc Không Gian trong đó.

Cũng khó trách năm xưa lấy toàn bộ Thụ Giới làm vật tế cố gắng cấm cố Hư Không Đạo Nhân, rồi dùng Ất Mộc Thần Lôi trọng thương nhưng lại vô hiệu.

Có bí bảo có thể tùy thời câu thông Hỗn Độn, Hư Không Đạo Nhân tùy thời đều có thể độn tẩu.

"Có thủ đoạn gì, cứ việc dùng hết!" Hư Không Đạo Nhân ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, ánh mắt xuyên thấu Ba Mươi Ba Thiên, nhìn Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân.

Trừ phi Hồng Quân và Dương Mi hai người không tiếc tất cả đại giới phát động một trận diệt thế chi chiến, nếu không hôm nay Hậu Thổ nhất định sẽ nắm giữ Pháp Tắc Ngũ Hành Đại Đạo.

"Pháp Tắc, thành!" Theo Hậu Thổ kiều quát một tiếng, Hư Không Đạo Nhân đột nhiên cảm giác một nơi nào đó sâu trong thời không của Hồng Hoang Thế Giới không ngừng gợn sóng.

Một tòa đại điện cổ lão nặng nề dường như vượt qua thời không tuế nguyệt, hiện thân trong Hồng Hoang Đại Lục.

Chính là Bàn Cổ Thánh Điện mà Hư Không Đạo Nhân từng thấy.

"Kia là mảnh vỡ Pháp Tắc Ngũ Hành Đại Đạo!" Trong mắt Thông

Thiên Giáo Chủ, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục đều được thắp sáng.

Ngũ sắc thần quang vô cùng vô tận không còn phun ra ngoài, mà ngược lại từ khắp nơi trong Hồng Hoang Đại Lục dũng mãnh về hướng Bất Chu Sơn.

Là một trong những Thiên Đạo Thánh Nhân, vị gần nhất với việc nắm giữ Pháp Tắc, Thông Thiên biết những quang mang này không đơn thuần là ngũ hành linh khí.

Trong ngũ hành linh khí đó, mảnh vỡ Pháp Tắc Kim Chi Pháp Tắc, Mộc Chi Pháp Tắc, Thủy Chi Pháp Tắc, Hỏa Chi Pháp Tắc, Thổ Chi Pháp Tắc đang trôi nổi trong lưu quang.

Những Đại Đạo phù văn này dưới sự vận chuyển của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, hội tụ về Bất Chu Sơn, dường như đang bị một tồn tại nào đó trong Bất Chu Sơn hấp thu.

"Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận do ngũ sắc kỳ tổ thành ẩn chứa mảnh vỡ Pháp Tắc Ngũ Hành Đại Đạo, khó trách có thể xưng là sánh ngang với Tru Tiên Kiếm Trận." Thông Thiên Giáo Chủ mới chợt tỉnh ngộ.

Dựa vào những mảnh vỡ Pháp Tắc Ngũ Hành Đại Đạo đó, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận đích xác hoàn toàn xứng đáng tranh giành tư cách Đệ Nhất Đại Trận Hồng Hoang với Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Kiếm Trận ẩn chứa chân ý của Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc, còn Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận ẩn chứa mảnh vỡ của Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc.

Hủy Diệt Đại Đạo và Ngũ Hành Đại Đạo đều là một trong Tam Thiên Đại Đạo xếp hạng Top 10 trong Vô Biên Hỗn Độn, xét về uy lực hai bên không chênh lệch là bao.

"Chẳng qua trận đồ của Ngũ Hành Đại Trận lại là Hồng Hoang

Đại Lục!" Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cảm thán, lấy toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới làm trận đồ, Hủy Diệt Đại Đạo mạnh hơn Ngũ Hành Đại Đạo một chút.

Nhưng uy năng của Hồng Hoang Đại Lục làm trận đồ mạnh hơn Tru Tiên Trận Đồ không biết bao nhiêu, Hủy Diệt Đại Đạo mạnh hơn Ngũ Hành Đại Đạo một chút xíu.

Nhưng dưới sự bổ sung của trận đồ, Đại Trận tuyệt đối không kém gì Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên thậm chí cảm thấy uy lực của Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận còn trên cả Tru Tiên Kiếm Trận.

Ở Đại Lôi Âm Tự trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người tự nhiên cũng chú ý đến cảnh tượng này.

Đặc biệt là Tây Phương Thế Giới ở chính Tây của Hồng Hoang Đại Lục, Tố Sắc Vân Giới Kỳ cắm ở nơi không xa Tây Phương Thế Giới.

Canh Kim chi khí vô tận mang theo mảnh vỡ Kim Chi Đại Đạo Pháp Tắc chảy về hướng Bất Chu Sơn.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân hai người căn bản không dám ngăn cản.

Chưa nói đến Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận lấy Hồng Hoang Đại Lục làm trận đồ với thực lực của hai người có thể ngăn cản được hay không.

Nếu thật sự ngăn cản Canh Kim chi khí, giây tiếp theo tuyệt đối sẽ có một bàn tay lớn giao thoa với Pháp Tắc Thời Không từ Bất Chu Sơn tát xuống xóa bỏ hai người họ.

"Ngũ Hành Đại Đạo!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn Canh Kim chi khí đang chảy dưới chân vừa kinh vừa giận nói.

Hắn hoàn toàn không ngờ sau khi ngũ sắc kỳ kết hợp lại, có thể

triệu hồi ra chân ý của Ngũ Hành Đại Đạo.

Tuy Tiếp Dẫn Đạo Nhân bắt đầu tham ngộ Tịch Diệt Đại Đạo, Tịch Diệt Đại Đạo xếp hạng không tệ, nhưng so với Mộc Chi Đại Đạo đơn nhất, Kim Chi Đại Đạo đều không bằng.

Càng không cần nói đến Ngũ Hành Đại Đạo hợp nhất, xếp hạng Top 10.

Nếu biết kết quả này, Tiếp Dẫn Đạo Nhân tuyệt đối sẽ giành lấy Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trong tay Minh Hà trước tiên.

Sau đó tìm cách đoạt lấy ba sắc kỳ còn lại từ tay Lão Quân, Nguyên Thủy và Dao Trì, rồi tham ngộ Ngũ Hành Đại Đạo.

Kỳ thực điều Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghĩ cũng gần đúng, đồng thời thành Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, thì trong số Thánh Nhân ai sẽ là đối thủ của hắn.

Nếu tham ngộ không phải Tịch Diệt Đại Đạo, mà là Ngũ Hành Đại Đạo, đồng thời lại kiêm nhiệm thân phận Thiên Đạo Thánh Nhân.

Lão Quân có thực lực mạnh nhất trong Tam Thanh cũng không phải đối thủ của hắn, lúc đó Tây Phương Giáo hà cớ gì không hưng thịnh.

Chẳng qua Tiếp Dẫn Đạo Nhân không biết rằng sau khi thành vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân, không thể lại chứng đắc Pháp Tắc Thánh Nhân.

Kỳ thực Tiếp Dẫn cũng kỳ lạ, theo suy đoán, với sự lĩnh ngộ của hắn đối với Tịch Diệt Đại Đạo Pháp Tắc, hắn là đã sớm có thể thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Tịch Diệt Đại Đạo Pháp Tắc Thánh Nhân mới đúng.

Thế nhưng vô số năm, tuy cảm ngộ đối với Tịch Diệt Đại Đạo càng ngày càng sâu, nhưng lại hoàn toàn không thể thiết lập liên hệ

với Tịch Diệt Đại Đạo.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ trong ngũ sắc kỳ vốn thuộc sở hữu của Tiếp Dẫn Đạo Nhân, Tiếp Dẫn đã có chí bảo này trong tay vô số năm, nhưng vẫn luôn không ngộ thấu, liền hối hận không thôi.

Không thể tụ tập đủ Tiên Thiên ngũ sắc kỳ, không thể tham ngộ Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Đạo, nhưng chỉ riêng tham ngộ mảnh vỡ Mộc Chi Đại Đạo trong Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, đó cũng không tệ a.

Dù sao Pháp Tắc Mộc Chi Đại Đạo đơn nhất không kém Pháp Tắc Tịch Diệt mà hắn đang tham ngộ hiện tại.

Nhìn Dương Mi Đạo Nhân nắm giữ Pháp Tắc Mộc hệ Đại Đạo, thực lực đó kinh khủng đến mức nào, ngay cả Địa Đạo Chấp Khống Giả Hậu Thổ cũng hoàn toàn không phải đối thủ.

"Sư huynh, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ đó ta cầm trong tay vô số năm cũng không tham ngộ thấu.

Không chừng phải ngũ hành tề tụ, mới hiển thị Ngũ Hành Đại Đạo.

Ngươi cũng không cần quá hối hận." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn biểu cảm trên mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân, biết trong lòng hắn nghĩ gì, vội vàng an ủi.

"Ta biết rồi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật đầu, cố gắng thu lại những suy nghĩ trong lòng: "Mới từ Thiên Đạo phục hồi, phải tu dưỡng thật tốt, bù đắp lại tu vi của mình mới được!" Chuẩn Đề Đạo Nhân cười khổ gật đầu, lần trước tổn thương từ trong Thiên Đạo chưa lành hẳn, lần này lại vẫn lạc trong Thiên Đạo, thực lực giảm xuống không ít, phải khổ tu thật tốt mới được.

"Không ngờ ngũ sắc kỳ lại có loại năng lực này!" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân cũng cảm thán một tiếng.

Ly Địa Diễm Quang Kỳ vẫn luôn nằm trong tay hắn, nhưng hắn vẫn luôn không để tâm.

Càng không cần nói đến Thái Cực Đồ và Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp hai kiện chí bảo, do đó Ly Địa Diễm Quang Kỳ Lão Quân vẫn luôn cất trong Bát Cảnh Cung phủ bụi.

Lần đó khi vây công Hư Không Đạo Nhân sau đó bị Hư Không Đạo Nhân tìm đến tận cửa, thấy chỉ là Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Lão Quân trong lòng thở phào một hơi.

Trong mắt Lão Quân, Ly Địa Diễm Quang Kỳ còn kém xa so với Bàn Long Biển Quải, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, Thái Thanh Bảo Châu, Thái Ất Phất Trần những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay hắn.

Hiện tại Lão Quân mới biết, Hư Không Đạo Nhân e rằng đã sớm tổ thành Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận rồi.

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn cảnh tượng này cũng sắc mặt tái xanh, dù sao Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ quan trọng nhất trong ngũ sắc kỳ đã bị đoạt đi từ tay hắn.

"Cái tên Thông Thiên chết tiệt, nếu không phải Tiệt Giáo chi nhân tự tiện xông vào Thiên Đình, sao Địa Đạo có thể thu thập Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, đạt được bảo bối như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn không nhịn được mắng thành tiếng: "Hợp lẽ bị gia giáo cùng phạt, Tiệt Giáo không còn." Nguyên bản khi nghe Hồng Quân Đạo Tổ nói gia giáo cùng phạt, Tiệt Giáo không còn, Nguyên Thủy Thiên Tôn trong lòng cũng có chút chấn kinh.

Dù sao Thông Thiên cũng từng là một trong Tam Thanh, chỉ cần vĩnh viễn áp Tiệt Giáo và Thông Thiên Giáo Chủ một đầu.

Để Thông Thiên thừa nhận vị trí nhị ca, không có những suy nghĩ

không thực tế.

Đệ tử Tiệt Giáo đối với Sư huynh Xiển Giáo nhất định phải tôn kính, nếu Thông Thiên có thể làm được hai điều đó, trong mắt Nguyên Thủy cũng không phải là không thể tiếp nhận lại Tiệt Giáo với tư cách một trong Tam Thanh.

Do đó khi Hồng Quân Đạo Tổ nói Tiệt Giáo không còn, Nguyên Thủy cũng có chút không đành lòng.

Hiện tại nhìn uy thế của Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, và sự sỉ nhục bị Hư Không Đạo Nhân của Địa Đạo đánh giết hai lần.

Nguyên Thủy đã sớm ném những sự không đành lòng đó ra sau đầu, thậm chí hận không thể tự mình ra tay, trực tiếp hủy diệt Tiệt Giáo. … "Hồng Quân, còn có cách nào khác không?" Trong Tử Tiêu Cung, Dương Mi Đạo Nhân hỏi Hồng Quân.

Triệu hoán ra các loại linh căn cự thụ, căn bản không thể đột phá phòng ngự của Hư Không Đạo Nhân, quấy nhiễu Hậu Thổ đang tham ngộ Đại Đạo.

Mắt thấy những Pháp Tắc kia đang không ngừng hội tụ về phía Hậu Thổ, Dương Mi Đạo Nhân càng thêm sốt ruột.

"Trên người Hư Không có chí bảo, ta không thể triệt để cách đoạn hắn sử dụng Pháp Tắc Thời Không." Hồng Quân cũng có chút bất đắc dĩ nói.

Những người trước Hồng Hoang này, quả nhiên mỗi người đều có khí vận bất phàm.

Hồng Quân vốn dĩ cho rằng có thể đạt được Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp, nhất định có thể vượt xa những người này một đầu.

Ai ngờ Dương Mi Đạo Nhân sau khi thâm nhập Vô Biên Hỗn Độn,

lại có thể gặp được Thế Giới Thụ chủng gần sánh ngang với Hỗn Độn Chí Bảo Hỗn Độn Linh Căn.

Vừa hay vô cùng khế hợp với Pháp Tắc Đại Đạo hệ Mộc mà hắn tu luyện, thậm chí còn khiến hắn tu luyện đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Hư Không Đạo Nhân càng nắm giữ hai Đại Pháp Tắc Chi Vương là Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian, lại còn dường như không biết từ đâu có được chí bảo không gian, khiến tốc độ tu luyện của hắn phi tốc.

Căn bản không giống tốc độ tu luyện của hai Đại Pháp Tắc Chi Vương.

"Nhưng Hậu Thổ dù sao cũng là Tổ Vu, Pháp Tắc mà nàng nắm giữ là Pháp Tắc huyết mạch.

Thổ Chi Đại Đạo Pháp Tắc ẩn chứa trong huyết mạch của nàng, có Pháp Tắc Ngũ Hành Đại Đạo ở đó, hẳn là cũng không thể triệt để hấp thu." Hồng Quân chậm rãi nói.

Dù sao con đường mà Tổ Vu đi không chỉ khác với Thiên Đạo Thánh Nhân, mà còn khác với Pháp Tắc Thánh Nhân.

Tổ Vu không có Nguyên Thần, căn bản không thể thông qua Nguyên Thần câu thông Pháp Tắc Đại Đạo để ngưng kết lạc ấn Pháp Tắc trong cơ thể, từ đó thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Nếu không với tu vi của Hậu Thổ, đã sớm triệt để tham ngộ Thổ Chi Đại Đạo Pháp Tắc, trở thành Thổ Chi Pháp Tắc Thánh Nhân.

Thêm vào thân phận Địa Đạo Chấp Chưởng Giả, sự khống chế của nàng đối với Hồng Hoang Đại Lục, Hậu Thổ thậm chí có thể tu luyện Thổ Chi Pháp Tắc đến cảnh giới cực kỳ cao thâm.

Nhưng không có Nguyên Thần, tất cả đều vô ích, bất luận là Thiên

Đạo Thánh Nhân hay Pháp Tắc Thánh Nhân, đều cần thông qua Nguyên Thần tham ngộ mảnh vỡ Pháp Tắc, câu thông Pháp Tắc, từ đó ngưng kết lạc ấn Pháp Tắc trong Nguyên Thần.

Dương Mi Đạo Nhân mới hơi thả lỏng, chỉ cần không thành Ngũ Hành Pháp Tắc Thánh Nhân, vậy là tốt.

Huống hồ trong Vô Biên Hỗn Độn vô số năm, Dương Mi Đạo Nhân cũng đã thấy vô số sinh vật Hỗn Độn nắm giữ Pháp Tắc huyết mạch.

Pháp Tắc huyết mạch có lợi và có hại, cái lợi tự nhiên là điều khiển Pháp Tắc chi lực đơn giản hơn rất nhiều so với Pháp Tắc Thánh Nhân.

Đối với những tồn tại nắm giữ Pháp Tắc huyết mạch mà nói, điều khiển Pháp Tắc dường như là bản năng trong huyết mạch, không giống Pháp Tắc Thánh Nhân phải thông qua lạc ấn Pháp Tắc trong cơ thể gián tiếp điều khiển Pháp Tắc chi lực.

Mức độ thân cận với Pháp Tắc thông qua huyết mạch chi lực, gần như có thể sánh ngang với tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Nhưng nhược điểm của Pháp Tắc huyết mạch còn lớn hơn nhiều so với ưu điểm.

Trước hết, tồn tại Pháp Tắc huyết mạch cực kỳ khó đột phá, giống như mười hai Tổ Vu năm xưa vô số năm cũng không đột phá thành công.

Ngoài ra còn một nhược điểm quan trọng nhất, huyết mạch của họ quyết định họ chỉ có thể nắm giữ loại Pháp Tắc đó.

Giống như Hư Không Đạo Nhân có thể đồng tu Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian, Dương Mi Đạo Nhân tuy chỉ tu luyện

Mộc Chi Đại Đạo Pháp Tắc, nhưng nếu muốn, cũng có thể đồng thời tham ngộ bốn loại Pháp Tắc ngũ hành còn lại.

Dương Mi Đạo Nhân cũng không phải không từng thử, nhưng do sự tồn tại của Thế Giới Thụ, Pháp Tắc Mộc Chi Đại Đạo quá cường hoành, ngũ hành trong cơ thể căn bản không thể đạt được cân bằng nên mới thôi.

Nhưng Pháp Tắc Thánh Nhân chỉ cần nguyện ý, và có tư chất cùng duyên pháp, tùy thời đều có thể tham ngộ đa chủng Đại Đạo Pháp Tắc.

Chẳng qua thông thường không ai làm vậy, dù sao tham ngộ tu luyện một loại Pháp Tắc đã vô cùng gian nan, nếu đa chủng Pháp Tắc chồng chất lên nhau, độ khó không phải là một cộng một đơn giản như vậy, mà là tăng trưởng theo cấp số mũ.

Chương 186

Cũng chỉ có Hư Không Đạo Nhân là quái thai, đồng thời tu luyện hai Đại Pháp Tắc Chi Vương là Pháp Tắc Thời Gian và Pháp Tắc Không Gian, mới có thể tu luyện nhanh như vậy.

"Hậu Thổ chỉ có thể nắm giữ Pháp Tắc hệ Thổ, lần này đối với thực lực của nàng cũng không phải là đề thăng nhỏ." Dương Mi Đạo Nhân nói với Hồng Quân.

Lời của Dương Mi vừa dứt, hắn liền phát hiện một nơi nào đó trong Hồng Hoang Thế Giới có dị động.

Với sự nắm giữ Mộc Chi Đại Đạo của hắn, bất kỳ nơi nào trong Hồng Hoang Thế Giới có dị động, chỉ cần tồn tại hoa cỏ cây cối thuộc Ất Mộc, hắn đều có thể biết được.

"Kia là gì?" Dương Mi Đạo Nhân nhìn một nơi nào đó trong Hồng Hoang Thế Giới, nói với Hồng Quân.

Hồng Quân thuận theo hướng Dương Mi Đạo Nhân nhìn qua, thấy một tòa đại điện cổ lão thương lương từ hư vô từ từ hiện ra.

"Bàn Cổ Thánh Điện!

Thánh Điện do Bàn Cổ Đại Thần để lại, chỉ có Tổ Vu mới có thể tiến vào trong đó.

Ta sau khi Hợp Đạo, cũng không thể khuy thị được vị trí của Bàn Cổ Thánh Điện." Hồng Quân Đạo Tổ nhàn nhạt nói.

"Là Hậu Thổ triệu hoán ra sao?" Dương Mi Đạo Nhân gật đầu, kỳ lạ hỏi.

"Triệu hoán Bàn Cổ Thánh Điện ra để làm gì?" Theo lời Hồng Quân, Bàn Cổ Thánh Điện chỉ có Tổ Vu mới có thể triệu hoán ra, vậy

tự nhiên là do Hậu Thổ triệu hoán ra.

Dù sao toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, Tổ Vu duy nhất còn tồn tại cũng chỉ có một Hậu Thổ.

"Ta biết sao?" Hồng Quân liếc nhìn Bàn Cổ Thánh Điện một cái, lắc đầu.

Bàn Cổ Thánh Điện có lẽ vì được Bàn Cổ Đại Thần để lại, ngay cả Hợp Đạo cũng không thể tìm thấy sự tồn tại của Bàn Cổ Thánh Điện.

Dường như Hồng Hoang Thế Giới sẽ chủ động giúp Bàn Cổ Thánh Điện ẩn giấu vậy.

Bàn Cổ Thánh Điện cũng không biết được cấu thành từ chất liệu gì, với thực lực của Hồng Quân và Dương Mi hai người cũng không có cách nào tham thị được bên trong Bàn Cổ Thánh Điện.

Két!

Cánh cửa lớn nặng nề vô cùng không biết được cấu thành từ chất liệu gì, trên đó khắc họa các loại hoa văn cổ lão đột nhiên tự động mở ra.

Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ hai người lập tức đều nhìn qua, cũng hiếu kỳ Hậu Thổ triệu hoán Bàn Cổ Thánh Điện ra để làm gì.

Chỉ thấy bốn đạo linh quang nhỏ bé như những con du long nhỏ từ trong Bàn Cổ Thánh Điện bơi ra, sau đó dường như cảm ứng được điều gì đó, bay nhanh về hướng Bất Chu Sơn.

Sau khi bốn đạo lưu quang rời đi, cánh cửa nặng nề của Bàn Cổ Thánh Điện lại bắt đầu từ từ khép lại, sau đó toàn bộ đại điện từ từ ẩn nấp vào hư vô.

Với thực lực của Dương Mi và Hồng Quân hai người, cũng căn bản không nhìn rõ Bàn Cổ Thánh Điện đã đi đâu.

"Đó là gì?" Hồng Quân nhíu mày nhìn bốn đạo linh quang nhỏ bé đó.

"Đó là bốn đạo huyết mạch Pháp Tắc, mau ngăn lại." Dương Mi Đạo Nhân sốt ruột quát lớn với Hồng Quân.

Bốn đạo linh quang tự Pháp Tắc phi Pháp Tắc, tự huyết mạch phi huyết mạch, dường như có linh tính, nhưng lại không phải sinh vật.

Ngay cả Hồng Quân kiến thức rộng rãi, cũng không biết bốn đạo linh quang rốt cuộc là gì, Hậu Thổ lại vì sao tốn sức triệu hoán chúng từ trong Bàn Cổ Thánh Điện ra.

Dương Mi từng gặp sinh vật Hỗn Độn nắm giữ Pháp Tắc huyết mạch trong Vô Biên Hỗn Độn, huyết mạch của sinh vật Hỗn Độn đó nắm giữ chính là Hỏa Chi Pháp Tắc.

Sau khi đánh giết nó, Dương Mi từ trong cơ thể sinh vật Hỗn Độn đó cũng chiết xuất ra huyết mạch linh quang hỗn tạp Pháp Tắc.

Dương Mi Đạo Nhân thậm chí đã thử hấp thu chúng vào cơ thể, nhưng sau đó liền phát hiện huyết mạch cực kỳ khó hấp thu, trừ phi triệt để chuyển hóa huyết mạch của bản thân.

Tiến hóa Pháp Tắc thông qua huyết mạch cực kỳ khó khăn, lại còn có không ít nhược điểm, do đó cuối cùng hắn đã từ bỏ phương pháp này.

Bốn đạo linh quang chính là huyết mạch linh quang của Cú Mang, Chúc Dung, Cộng Công, Nhục Thu trong số mười hai Tổ Vu sau khi vẫn lạc, còn lưu lại trong Bàn Cổ Thánh Điện.

Loại huyết mạch linh quang hỗn tạp Pháp Tắc này hoàn toàn khác với huyết mạch thuần túy, cũng chính vì vậy Hồng Quân mới không

nhận ra huyết mạch của Tổ Vu.

Nghe tiếng quát của Dương Mi Đạo Nhân, Hồng Quân cũng lập tức hiểu ra.

Nếu bốn đạo linh quang bị Hậu Thổ hấp thu, thì không chừng có thể mượn những huyết mạch linh quang này trực tiếp tổ thành ngũ hành huyết mạch.

Một khi kế hoạch thành công, thực lực của nàng không biết sẽ cường đại đến mức nào, thậm chí đối với sự khống chế toàn bộ Địa Đạo cũng sẽ gia cường đến một trình độ không thể tưởng tượng nổi.

Sau khi phản ứng lại, Hồng Quân lập tức thao túng sức mạnh không gian, muốn ngăn cản bốn đạo linh quang ở ngoài Bất Chu Sơn.

"Đi!" Dương Mi Đạo Nhân vươn tay chỉ, ở gần linh quang lại có một đóa liên hoa sinh trưởng ra.

Mỗi một cánh hoa của liên hoa đều tự nhiên sinh trưởng ra các loại Đạo văn, tất cả các cánh hoa liên kết lại tạo thành một pháp thuật phong ấn tự nhiên.

Toàn bộ liên hoa, tương đương với một kiện phù lục phong ấn có uy lực cực mạnh.

Cánh hoa liên hoa mở ra, nuốt về phía bốn đạo linh quang kia, muốn trực tiếp phong ấn những Pháp Tắc huyết mạch đó.

Bốn đạo linh quang như những con rồng nhỏ không ngừng giãy giụa, nhưng hiện có sức mạnh không gian, phía sau lại có liên hoa phong ấn, làm sao có thể thoát được, mắt thấy sắp bị liên hoa thôn phệ.

Rắc!

Một đạo khí tức vô cùng sắc bén xé rách không gian chém tới, trực

tiếp chém đứt gốc rễ của đóa liên hoa phong ấn đó.

Đồng thời kiếm khí vô cùng sắc bén còn thuận theo gốc rễ bị cắt đứt xông về phía cánh hoa của liên hoa, trong lúc kiếm khí tung hoành, cắt nát hoàn toàn đóa liên hoa phong ấn.

Lực lượng phong ấn của liên hoa tuy cực mạnh, nhưng dù sao cũng không như linh căn cực kỳ cứng rắn như Thế Giới Thụ, làm sao có thể chống đỡ được kiếm khí.

"Minh Hà, tìm chết!" Dương Mi Đạo Nhân hừ lạnh một tiếng, hắn nhận ra đó là A Tỳ Kiếm, một trong hai thanh Tiên Kiếm của Minh Hà.

Từng mưu đồ A Tỳ Kiếm vô số năm, khí tức của thanh kiếm đó Dương Mi đã vô cùng quen thuộc.

A Tỳ và Nguyên Đồ hai kiếm ngoài việc giết người không dính nhân quả, còn có thể hấp thu Pháp Lực và tinh huyết của đối phương.

Đặc tính rõ ràng nhất chính là sự sắc bén, vô cùng sắc bén, năm xưa khi ở trong tay Hậu Thổ, thậm chí có thể cắt đứt thân cây chủ đạo cực kỳ cứng rắn của Thế Giới Thụ được triệu hoán ra.

Nhưng tu vi của Minh Hà dù sao cũng kém xa Dương Mi Đạo Nhân, A Tỳ Kiếm vừa mới cắt đứt liên hoa phong ấn.

Lại một đóa liên hoa mọc ra, đồng thời mọc ra một cây thần mộc màu đen như thép, bảo vệ bên cạnh đóa liên hoa.

Kiếm khí tung hoành, nhưng căn bản không thể đột phá sự ngăn cản của thần mộc.

Bành!

Một bản cự thư khổng lồ màu vàng đất từ trên trời giáng xuống, trực tiếp nện vào thần mộc và liên hoa, nện chúng xuống đất.

Ba động cực lớn thậm chí khiến sức mạnh không gian phong ấn bốn đạo linh quang cũng sản sinh ba động, bốn đạo linh quang vội vàng muốn bỏ chạy.

Hồng Quân Đạo Tổ đang chuẩn bị lại phát động sức mạnh không gian để phong ấn bốn đạo huyết mạch linh quang.

Đồng thời Địa Thư cũng không ngừng rung động, dường như có thứ gì đó bên dưới không ngừng sinh trưởng, muốn giãy giụa thoát ra, ngay cả Địa Thư cũng không thể triệt để áp chế.

Chính vào lúc này, một đạo kim quang xé rách bầu trời.

Kim quang như một cây cầu vậy, một đầu từ hư vô, một đầu trực tiếp trấn áp trên Địa Thư, trực tiếp trấn áp Địa Thư sắp bị hất tung xuống trở lại.

Đồng thời kim quang trên cây cầu lóe lên, ở những nơi được kim quang chiếu rọi, Pháp Tắc không gian đều lắng xuống.

Bốn đạo linh quang vội vàng nhân cơ hội bay lên kim cầu, sau đó cây cầu hóa thành một đạo kim quang lại bay đi.

Địa Thư và A Tỳ Kiếm thấy kiếm khí rời đi, cũng một cái độn vào không trung một cái độn xuống địa hạ, trực tiếp rời khỏi nơi này.

"Đáng chết!" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ và Dương Mi Đạo Nhân hai người đều sắc mặt âm trầm, bốn đạo linh quang rốt cuộc đã bị Hư Không Đạo Nhân nắm trong tay.

"Có bốn đạo huyết mạch Pháp Tắc, Hậu Thổ cũng chưa chắc có thể dung hợp thành công.

Ta từng thử, dung hợp Pháp Tắc huyết mạch cực kỳ khó khăn, huống hồ là dung hợp bốn đạo." Dương Mi Đạo Nhân lạnh giọng nói, Hồng Quân Đạo Tổ cũng gật đầu, sự việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể như vậy. ...

Trong Bất Chu Sơn.

Thái Cực Kim Kiều lại hóa thành một bức Thái Cực Đồ rơi vào tay Hư Không Đạo Nhân, sau đó bốn đạo linh quang tranh tiên khủng hậu lao về phía Hậu Thổ đang khoanh chân ngồi dưới Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ.

Bốn đạo huyết mạch linh quang sau khi đến gần Hậu Thổ, liền trực tiếp dung hợp với Hậu Thổ thành một thể, tựa hồ không hề có chút trở ngại nào.

Mười hai Tổ Vu đều là do tinh huyết của Bàn Cổ Đại Thần hóa thành, xét về huyết mạch thì như huynh muội, linh quang dung nhập vào cơ thể Hậu Thổ tự nhiên không có trở ngại.

Sau khi bốn đạo huyết mạch linh quang dung nhập vào cơ thể Hậu Thổ, một đạo huyết mạch linh quang màu vàng thuần túy cũng từ trong cơ thể Hậu Thổ phù hiện ra, cùng với bốn đạo huyết mạch linh quang tạo thành một thể.

Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, trắng, xanh, đen, đỏ, vàng.

Sau khi năm đạo linh quang dung hợp thành một thể, ngũ hành Nguyên Lực trên toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục càng trở nên cuồng bạo, điên cuồng di chuyển về hướng Bất Chu Sơn.

Mảnh vỡ Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc ẩn chứa trong ngũ hành Nguyên Lực của Hồng Hoang Đại Lục càng trực tiếp dung nhập vào cơ thể Hậu Thổ, không hề gặp trở ngại.

"Huyết mạch Pháp Tắc có thể tu luyện như vậy sao?" Hư Không Đạo Nhân nhìn cảnh tượng đó cũng có chút trợn mắt há mồm.

Vô cùng vô tận Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc phù văn, nếu tham ngộ cũng ít nhất phải mấy trăm đến mấy ngàn vạn năm, mới có thể từ từ tham ngộ nắm giữ.

Nhưng Hậu Thổ lại dường như không cần tham ngộ, sau khi Pháp Tắc phù văn tiến vào cơ thể, liền trực tiếp dung nhập vào huyết mạch của nàng.

Hư Không Đạo Nhân có thể cảm giác, dưới sự dung nhập của những Đại Đạo Pháp Tắc phù văn này, huyết mạch Pháp Tắc của nàng đang không ngừng lớn mạnh.

Đồng thời, năm nơi trên Hồng Hoang Đại Lục, toàn bộ ngũ hành Nguyên Lực lại sáng lên, dường như tương ứng với ngũ tạng của con người.

Theo việc Hậu Thổ không ngừng hấp thu ngũ hành linh lực, chỉ thấy trong cơ thể Hậu Thổ, ngũ tạng cũng sáng lên.

Can thuộc Mộc, Tâm thuộc Hỏa, Tỳ thuộc Thổ, Phế thuộc Kim, Thận thuộc Thủy.

Ngũ hành Nguyên Lực tương ứng với ngũ tạng của Hậu Thổ, theo hơi thở của Hậu Thổ, toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục cũng hơi rung động, dường như hô hấp theo hơi thở của Hậu Thổ.

Toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục dường như đã sống lại.

Ngay cả chiếc váy dài màu vàng ngà mà Hậu Thổ vẫn luôn dùng Pháp Lực hóa thành cũng từ từ thay đổi màu sắc, ngũ sắc quang mang giao thoa trên chiếc váy dài.

Khiến cho toàn bộ người Hậu Thổ toát lên vẻ ung dung hoa quý vô cùng, tôn lên tiểu kiểm tuyệt mỹ, khiến Hậu Thổ nhìn qua như một nữ đế thống trị toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới vậy.

Theo sự không ngừng tiến hóa, khí chất trên người Hậu Thổ cũng không ngừng thay đổi.

Một cỗ khí tức cổ lão, cao quý, uy áp từ từ tỏa ra từ Hậu Thổ, vô số sinh linh trong Hồng Hoang Thế Giới bắt đầu triều bái về hướng

đó.

“Bàn Cổ Chân Thân!” Nhìn Hậu Thổ đang trong quá trình thuế biến, sắc mặt Hồng Quân Đạo Tổ âm trầm vô cùng. "Bàn Cổ Chân Thân?" Dương Mi Đạo Nhân nghe lời Hồng Quân mà lòng cũng chấn kinh.

Dương Mi biết Thập Nhị Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ hóa thành, theo một ý nghĩa nào đó đã kế thừa nhục thân của Bàn Cổ.

Chương 187

Tam Thanh thì lại do Nguyên Thần Bàn Cổ phân hóa mà ra, kế thừa lực lượng Nguyên Thần khổng lồ.

Bởi vậy, trong hàng Thiên Đạo Thánh Nhân, bản nguyên tư chất của Tam Thanh vượt xa Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, thậm chí cả Nữ Oa.

Tam Thanh nương vào Khai Thiên Công Đức trong Nguyên Thần, thậm chí không cần Hồng Quân chỉ dẫn vẫn có thể trực tiếp thành Thánh Nhân chi vị.

Thập Nhị Tổ Vu kế thừa nhục thân Bàn Cổ so với Tam Thanh lại kém xa.

Thập Nhị Tổ Vu tuy rằng xưng bá uy chấn Hồng Hoang, kỳ thực lại không có một tồn tại cấp Thánh nào.

Tuy Thập Nhị Tổ Vu có thể tề tụ triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân có thực lực cấp Thánh, nhưng Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu triệu hoán ra cũng chỉ có thể phát ra một kích mà thôi.

Hiện tại Tổ Vu Hậu Thổ, cũng chỉ nương vào thân phận Địa Đạo Chưởng Khống Giả mà phát huy ra thực lực vượt trên Thánh Nhân thông thường. "Hậu Thổ đã thôn phệ huyết mạch Pháp Tắc của Câu Mang, Nhục Thu, Cộng Công, Chúc Dung tứ nhân, có thể ngưng tụ thành Bàn Cổ Chân Thân." Ngữ khí Hồng Quân có chút khó tin: "Ngày trước Thập Nhị Tổ Vu tề tụ mới có thể triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, vì sao Hậu Thổ chỉ cần Ngũ Hành tề tụ là được?" "Hậu Thổ triệu hoán ra Bàn Cổ Chân Thân, có khác biệt gì ư?" Dương Mi Đạo Nhân nhìn ngữ khí kiêng kỵ của Hồng Quân, nhíu mày hỏi.

Bàn Cổ Chân Thân đích xác cường hoành vô cùng, nhưng vì sao lại khiến Hồng Quân kiêng kỵ đến vậy.

Trong cảm tri của Dương Mi Đạo Nhân, Bàn Cổ Chân Thân của Hậu Thổ đích xác cường đại vô cùng, nhưng không thể sánh bằng Pháp Tắc Thánh Nhân đã ngưng tụ Ngũ Hành Pháp Tắc. "Hậu Thổ ngưng tụ thành Bàn Cổ Chân Thân, lực lượng Địa Đạo nàng có thể chưởng khống hoàn toàn không thể sánh bằng trước đây." Hồng Quân ngữ khí cũng bình tĩnh lại, nói với Dương Mi Đạo Nhân. "Hậu Thổ tuy rằng sáng lập Luân Hồi, trở thành Địa Đạo Chưởng Khống Giả, nhưng vẫn phải chịu hạn chế của Hồng Hoang Thế Giới.

Một khi tu thành Bàn Cổ Chân Thân, khí tức của nàng tương tự với Bàn Cổ, trong toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới có thể hoành hành vô kỵ.

Khi đó, nàng sẽ là Địa Đạo Chưởng Khống Giả chân chính, thao khống Địa Đạo, mà không bị Địa Đạo ảnh hưởng." "Như vậy, chẳng phải Hư Không Đạo Nhân có thể hào không cố kỵ mà xuất thủ tại Hồng Hoang Thế Giới sao?" Sắc mặt Dương Mi Đạo Nhân cũng trở nên khó coi.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân đều vô pháp toàn lực xuất thủ, bởi vì với thực lực của bọn họ, nếu toàn lực thi triển thì Hồng Hoang Thế Giới căn bản không thể thừa thụ nổi.

Một khi phóng tay khai chiến, vô luận Thiên Đạo hay Địa Đạo của Hồng Hoang Thế Giới đều sẽ cực kỳ bài xích hai người.

Thiên Đạo và Địa Đạo sẽ mượn sức mạnh cho Hồng Quân và Hậu Thổ, khiến bọn họ tru sát những tồn tại phá hoại Hồng Hoang Thế Giới.

Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân quan hệ có thân mật đến mấy, ý chí Địa Đạo Hậu Thổ cũng tất phải chấp hành, bằng không thì Hậu Thổ bản thân sẽ chịu phản phệ.

Hồng Quân lại càng không cần nói, nếu cự tuyệt ý chí Thiên Đạo, thậm chí có khả năng bị đẩy ra khỏi trạng thái hợp Đạo, trừ phi triệt để luyện hóa chưởng khống Hồng Hoang Thế Giới.

Theo lời Hồng Quân nói, Hậu Thổ sau khi tu thành Bàn Cổ Chân Thân sẽ không cần chịu loại hạn chế của Địa Đạo này nữa.

Vô luận nàng làm gì, ý chí Địa Đạo đều vô pháp ngăn cản, thậm chí ngay cả Hư Không Đạo Nhân có phá hoại Hồng Hoang Thế Giới.

Chỉ cần Hậu Thổ không nguyện ý xuất thủ, Địa Đạo cũng vô pháp bức bách nàng xuất thủ. ...

Trong Bất Chu Sơn.

Theo Ngũ Hành Nguyên Lực không ngừng rót vào, trong Hồng Hoang Thế Giới có một loại khí tức vô danh không ngừng bị Hậu Thổ luyện hóa vào thân thể.

Thân thể Hậu Thổ càng trở nên cường hoành, khí chất cũng càng cổ lão, cao quý, uy nghiêm. "Hư Không, đưa Khô Vinh Thần Trượng cho ta!" Hậu Thổ đột nhiên mở đôi mắt, nói với Hư Không Đạo Nhân. "Ngươi có thể áp chế được không?" Hư Không Đạo Nhân nhìn Hậu Thổ một cái, có chút lo lắng hỏi. "Ngươi yên tâm, hiện tại ta đang nương nhờ Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận và sức mạnh Hồng Hoang Đại Lục để luyện hóa Khô Vinh Thần Trượng." Hậu Thổ gật đầu nói.

Vô luận là Tru Tiên Kiếm Trận hay Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, lực lượng của loại đại trận này không cố định.

Theo tu vi chủ nhân cường đại, lực lượng đại trận cũng sẽ càng mạnh.

Hậu Thổ thân là Địa Đạo Chấp Chưởng Giả, lấy Hồng Hoang Đại Lục làm trận đồ, Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận do nàng bố trí không biết cường hoành hơn Tru Tiên Kiếm Trận trong tay

Thông Thiên Giáo Chủ bao nhiêu lần.

Đặc biệt là Hồng Hoang Thế Giới đã khai tịch vô số năm, không ngừng thôn phệ Vô Biên Hỗn Độn mà khuếch đại.

Giờ khắc này, Ngũ Hành Pháp Tắc trong Hồng Hoang Thế Giới cực kỳ hoàn thiện, những phù văn Ngũ Hành Đại Đạo này theo đại trận không ngừng dung nhập vào thân thể Hậu Thổ.

Tuy rằng khiến thực lực Hậu Thổ không ngừng khuếch đại, nhưng tốc độ sức mạnh tuôn trào quá nhanh, Hậu Thổ nhất thời cũng vô pháp luyện hóa được lực lượng khổng lồ như vậy.

Đúng lúc Hậu Thổ nhìn thấy Khô Vinh Thần Trượng trong tay Hư Không Đạo Nhân.

Khô Vinh Thần Trượng bản thân là Mộc hệ Hỗn Độn Linh Bảo, giữa Ngũ Hành tương sinh tương khắc, dùng Khô Vinh Thần Trượng cũng có thể dung nạp Ngũ Hành Nguyên Lực khổng lồ.

Tiện thể có thể mượn sức mạnh của đại trận và Hồng Hoang Thế Giới, triệt để luyện hóa cây Khô Vinh Thần Trượng này. "Được, đây!" Hư Không Đạo Nhân gật đầu, tin tưởng Hậu Thổ trong lòng tự có phân tấc.

Ngay sau đó, Vũ Trụ Kỳ Bàn lại xuất hiện trong tay y, từng đạo Không Gian Pháp Tắc không ngừng giao thoa, Thiên Địa Mê Cung lại một lần nữa hiện ra.

Nhưng lần này Vũ Trụ Kỳ Bàn không phải để vây khốn người, Thiên Địa Mê Cung dưới sự thao túng của Hư Không Đạo Nhân đã mở ra.

Một cây mộc trượng màu xanh vàng từ trong Thiên Địa Mê Cung thoắt cái thoát ra, muốn bay về phía Vô Biên Hỗn Độn, cảm ứng khí tức của Dương Mi Đạo Nhân.

Nhưng vừa mới thoát ra khỏi Thiên Địa Mê Cung, nó đã bị một bàn tay nhỏ nắm lấy.

Bàn tay trắng nõn như ngọc, tựa như do cực phẩm Tiên Thiên Linh Ngọc cấu thành, năm ngón tay thon dài, từ bàn tay có thể thấy chủ nhân bàn tay là một tuyệt thế mỹ nhân.

Nhưng sau khi bị bàn tay nhỏ nắm lấy, Hỗn Độn Linh Bảo Khô Vinh Thần Trượng lại căn bản vô pháp tránh thoát.

Sau đó Hậu Thổ trực tiếp nắm Khô Vinh Thần Trượng lại, Ngũ Hành Nguyên Lực vô biên vô tận trực tiếp rót vào Khô Vinh Thần Trượng.

Khô Vinh Thần Trượng chịu lực lượng Tiên Thiên Ngũ Hành khổng lồ vô cùng rót vào, trong nháy mắt biến thành cao ức vạn dặm.

Hậu Thổ cũng trực tiếp hiển hóa Thiên Địa Pháp Tướng, biến thành Nữ Đế cao đến ức vạn dặm.

Thần Trượng nằm trong tay nàng, tựa như một cây quyền trượng.

Nắm chặt Khô Vinh Thần Trượng, Hậu Thổ dùng sức cắm thần trượng xuống.

Dưới sự thôi động của Ngũ Hành Nguyên Lực, một đầu Khô Vinh Thần Trượng đại biểu cho "khô" không ngừng sinh trưởng, thậm chí trực tiếp thâm nhập vào U Minh Huyết Hải.

Trong Minh Phủ, nơi vốn tràn ngập Tử Khí, vô cùng khế hợp với Pháp Tắc khô diệt mà Khô Vinh Thần Trượng đại biểu.

Luân Hồi tự hồ cũng cảm thụ được khí tức dị loại trong Khô Vinh Thần Trượng, lực lượng Luân Hồi cường đại mang theo Tử Khí vô biên, trực tiếp hướng về Khô Vinh Thần Trượng mà đến.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, mỗi ngày có vô tận sinh linh sinh ra

trên bề mặt Hồng Hoang Đại Lục, mỗi ngày cũng có vô cùng sinh linh vẫn lạc, sau đó bị lực lượng Luân Hồi đưa vào Địa Phủ.

Trên bề mặt đại lục, tràn ngập sinh cơ vô ngần; cách ức vạn dặm dưới lòng đất u minh, lại tràn ngập Tử Khí vô biên.

Sinh và tử, cách Hồng Hoang Đại Lục mà đạt thành một sự cân bằng hoàn mỹ.

Khô Vinh Thần Trượng trên xuyên Thanh Minh, dưới thông Minh Phủ, tự hồ trực tiếp liên thông hai mặt sinh tử của Hồng Hoang Thế Giới.

Lực lượng đại biểu cho sinh và tử của Hồng Hoang Đại Lục trực tiếp xuyên thấu Khô Vinh Thần Trượng.

Khô Vinh Thần Trượng tuy là Hỗn Độn Linh Bảo, nhưng sao có thể thừa thụ được lực lượng thế giới cấp độ như Hồng Hoang?

Phải biết rằng Hỗn Độn Chí Bảo hoàn chỉnh còn vì khai tịch Hồng Hoang mà phân thành ba, huống hồ gì một kiện Hỗn Độn Linh Bảo.

Nguyên Thần Dương Mi Đạo Nhân lưu lại trong Khô Vinh Thần Trượng trực tiếp bị cỗ lực lượng cường đại kia trùng kích phấn toái.

...

Trong Tử Tiêu Cung! "Hư Không Đạo Nhân đã phóng Khô Vinh Thần Trượng của ta ra!" Khi Khô Vinh Thần Trượng được phóng ra từ Vũ Trụ Kỳ Bàn, Dương Mi Đạo Nhân cảm ứng khí tức của Khô Vinh Thần Trượng mà sắc mặt liền vui mừng.

Tuy y cũng không biết vì sao y không đợi luyện hóa Khô Vinh Thần Trượng rồi mới phóng ra, nhưng loại cơ hội này Dương Mi Đạo Nhân tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Ngay lập tức liền thôi động Mộc Chi Pháp Tắc muốn triệu hồi Khô Vinh Thần Trượng.

Nào ngờ khi vừa mới cảm ứng thần trượng đang bay đi, nó lại bị một cỗ lực lượng khổng lồ vô cùng kéo trở lại.

Theo cảm giác từ Nguyên Thần Lạc Ấn mà Dương Mi Đạo Nhân lưu lại trong Khô Vinh Thần Trượng, thần trượng dường như bị cả Hồng Hoang Thế Giới đè nén.

Y mặc sức thôi động, cũng vô pháp động đậy mảy may. "Hậu Thổ!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn Khô Vinh Thần Trượng bị Hậu Thổ nắm trong tay tại Bất Chu Sơn, sắc mặt liền trở nên lạnh lẽo.

Với thực lực của nàng, Hậu Thổ luyện hóa Khô Vinh Thần Trượng hơi sớm.

Nào ngờ không đợi Dương Mi Đạo Nhân tiếp tục động thủ, y phát hiện một loại sinh tử chi lực vĩ đại rót vào Khô Vinh Thần Trượng.

Sau đó, Nguyên Thần Lạc Ấn lưu lại trong Khô Vinh Thần Trượng triệt để bị hủy diệt, Dương Mi biết điều này đại biểu y đã triệt để mất đi Khô Vinh Thần Trượng. "Thực lực Hậu Thổ có thể cường đại đến vậy sao?" Trong lòng Dương Mi Đạo Nhân vừa kinh vừa nộ, đồng thời mang theo một loại khủng cụ khó nói nên lời.

Nếu Hậu Thổ thật sự đơn giản như vậy mà luyện hóa Khô Vinh Thần Trượng, khu trục Nguyên Thần Lạc Ấn trong đó, chẳng phải thực lực Hậu Thổ đã mạnh hơn y sao? ...

Trong Bất Chu Sơn, Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ đều cảm ứng được Lạc Ấn của Dương Mi Đạo Nhân trong Khô Vinh Thần Trượng đã bị triệt để xóa bỏ.

Lúc này Khô Vinh Thần Trượng đã trở thành vật vô chủ, Hậu Thổ không buông tay, nó cũng sẽ không bay đi.

Khô Vinh Thần Trượng đại biểu cho một phiến lá xanh biếc ở phía "vinh", lúc này đã lớn lên không ít.

Sinh cơ vô cùng từ lá xanh phát ra, tư dưỡng Hồng Hoang Thế Giới.

Ở một đầu khác của Khô Vinh Thần Trượng, đại biểu cho mặt "khô", Tử Khí vô tận tràn ngập trong Địa Phủ, tư dưỡng linh hồn trong Địa Phủ.

Ngũ Hành Nguyên Lực của Hồng Hoang Thế Giới thông qua Khô Vinh Thần Trượng chuyển hóa, biến thành sinh tử Âm Dương chi lực, khiến Hồng Hoang Thế Giới càng thêm cường đại.

Sinh khí vô cùng không ngừng tư dưỡng Hồng Hoang Đại Lục, ngay cả phàm nhân phổ thông nhất cũng có thể cảm thụ thân thể mình trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Sinh linh Hồng Hoang Thế Giới hướng về phía Bất Chu Sơn nhìn tới.

Một vị nữ thần thân khoác ngũ sắc hà y, dung mạo tuyệt mỹ, uy nghiêm cao quý đang đứng bên cạnh Bất Chu Sơn.

Nàng còn cao lớn hơn cả Bất Chu Sơn sừng sững cắm thẳng lên trời xanh kia, tay cầm một cây quyền trượng, một đầu của quyền trượng tán phát sinh cơ vô cùng, không ngừng tư dưỡng Hồng Hoang Đại Lục.

Vị nữ thần đó phảng phất như chúa tể chí cao của Hồng Hoang Thế Giới, khiến tất cả những người nhìn thấy nàng đều không tự chủ được mà thần phục quỳ bái. "Khí tức của Hậu Thổ lại tương tự Bàn Cổ đến vậy!" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân nhìn khí tức Hậu Thổ truyền đến từ Bất Chu Sơn, sắc mặt càng thêm ngưng trọng.

Trước đây, thực lực Hậu Thổ tuy cũng cực kỳ cường đại, nhưng xét về cảnh giới thì không khác Lão Quân là bao.

Chỉ là với thân phận Địa Đạo Chấp Chưởng Giả của Hậu Thổ,

nàng có thể phát huy lực lượng cường đại hơn Lão Quân không biết bao nhiêu lần.

Chương 188

Nếu Lão Quân trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, cũng chưa chắc không thể cùng Hậu Thổ nhất chiến.

Từ khi Thái Cực Đồ bị Hư Không Đạo Nhân đoạt đi, lực lượng Hậu Thổ hoàn toàn không còn là thứ Lão Quân có thể so sánh.

Nhưng lực lượng Hậu Thổ so với Hồng Quân, Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân ba người thì vẫn kém không ít.

Nhưng Lão Quân hiện tại nhìn tới, phát hiện từ khi Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận được triệu hoán ra, thực lực Hậu Thổ đang phi tốc tăng gia.

Đặc biệt là khí tức trên người Hậu Thổ, khiến Lão Quân cũng cảm giác cực kỳ khủng bố, thậm chí ẩn ẩn có một loại cảm giác bị áp chế.

Ngày trước Thập Nhị Tổ Vu do tinh huyết nhục thân Bàn Cổ hóa thành, vẫn luôn không được Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành để vào mắt.

Tam Thanh là do Nguyên Thần hoàn chỉnh của Bàn Cổ một phân thành ba mà dựng dục ra, Thập Nhị Tổ Vu chỉ là một bộ phận tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành mà thôi.

Thập Nhị Tổ Vu hợp lực, cũng chỉ có thể triệu hoán ra hình chiếu Bàn Cổ Chân Thân.

Huống hồ Nguyên Thần thiên sinh có thể thao túng nhục thân, cái gọi là Thập Nhị Tổ Vu vẫn luôn bị Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người triệt để áp chế.

Nhưng Lão Quân lại từ trên người Hậu Thổ hiện tại cảm ứng được một loại cảm giác Bàn Cổ Chân Thân hoàn chỉnh.

Phải biết rằng Nguyên Thần có thể thao túng nhục thân, nhưng nhục thân cường đại sau khi Nguyên Thần nguyên bản vẫn lạc, vẫn có thể đản sinh Nguyên Thần mới.

Trong ký ức Lão Quân kế thừa từ Bàn Cổ, y biết trong Vô Biên Hỗn Độn có một loại Thi Ma nhất tộc.

Chúng từ thi thể Hỗn Độn Thần Ma mà Nguyên Thần bị yên diệt nhưng nhục thân còn nguyên vẹn, mà trọng tân dựng dục ra.

Nếu Hậu Thổ có thể tu luyện ra Bàn Cổ Chân Thân hoàn chỉnh, thậm chí có thể dùng năng lực Bàn Cổ Chân Thân để áp chế Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành. "Nếu không phải Tiệt Giáo để Hư Không Đạo Nhân lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ, đâu sẽ gây ra nhiều sự đoan như vậy!" Lão Quân hiện tại đối với Tiệt Giáo cũng thập phần bất mãn.

Sau khi Hư Không Đạo Nhân xuất quan, lực lượng Thiên Đạo một phương so với Địa Đạo ở vào địa vị yếu thế.

Hồng Quân Đạo Tổ đã triệu hồi Dương Mi Đạo Nhân đang ở Vô Biên Hỗn Độn về, nhưng cũng chỉ miễn cưỡng duy trì được thế quân bình.

Một khi Hậu Thổ thật sự tu thành Bàn Cổ Chân Thân, lực lượng tiến thêm một bước khuếch đại, Thiên Đạo một phương sẽ thập phần bị động. "Xem ra Lão Sư phía sau đã có an bài rồi!" Lão Quân thở dài một tiếng, nhưng vẫn không thập phần sốt ruột.

Là đại đệ tử của Hồng Quân, Lão Quân cũng thập phần hiểu rõ Hồng Quân.

Đối mặt loại tình huống hiện tại, Lão Quân tin tưởng Hồng Quân cũng sẽ có không ít biện pháp. "Chúng ta phải làm gì đây?" Trong Tử Tiêu Cung, Dương Mi nhìn Hậu Thổ đứng bên Bất Chu Sơn, như một

Hồng Hoang Nữ Đế, hỏi Hồng Quân Đạo Tổ.

Lực lượng Hậu Thổ và Địa Đạo đại tăng, đích xác khiến Dương Mi cũng cảm thấy thập phần khó nhằn, nhưng lại cũng không thập phần để trong lòng.

Chỉ là mất đi Khô Vinh Thần Trượng kiện Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo kia khiến y thập phần đau lòng mà thôi.

Đối với Dương Mi Đạo Nhân mà nói, một ngày nào đó nếu Hậu Thổ thật sự lực lượng đại tăng, Địa Đạo triệt để áp chế Thiên Đạo, đối với y cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Đại bất liễu Dương Mi Đạo Nhân phủi phủi mông trở về gần Thế Giới Thụ kia, dù sao y là Pháp Tắc Thánh Nhân, không chịu Thiên Đạo Hồng Hoang trói buộc.

Dù sao thân là Pháp Tắc Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, trong Vô Biên Hỗn Độn y cũng đích thực là cường giả tuyệt đối.

Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ triệt để chiếm cứ toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới, vậy cứ để bọn họ chiếm cứ đi.

Hỗn Độn vô biên, trừ phi Hư Không Đạo Nhân tu luyện thành Đại Đạo Thánh Nhân, bằng không thì với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Cửu Trọng Thiên.

Thậm chí như Bàn Cổ loại cảnh giới bán bộ Đại Đạo kia, cũng vô pháp thăm dò toàn bộ Vô Biên Hỗn Độn.

Khi đó, nếu y không phải đối thủ của Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ, cứ trốn về ổ cũ trong Vô Biên Hỗn Độn, Hư Không Đạo Nhân cũng không có biện pháp nào.

Chẳng lẽ Hư Không Đạo Nhân muốn đi Vô Biên Hỗn Độn, không ngừng sưu tầm y ư?

Hồng Quân thì không được, Hồng Quân là tồn tại thân hợp Đạo, có liên quan mật thiết với Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới.

Hiện tại cường hành thoát ly Thiên Đạo, cũng chỉ sẽ nguyên khí đại thương, tu vi hạ thấp một mảng lớn, khi đó có thể tồn tại được ở nơi sâu thẳm Hỗn Độn hay không cũng khó nói.

Bởi vậy Dương Mi cũng biết, Hồng Quân chắc chắn có biện pháp ứng đối cục diện này.

Nếu Hồng Quân không có biện pháp ứng đối thế lực Địa Đạo ngày càng bành trướng, thì y sẽ phải sớm chuẩn bị, trực tiếp quay về Vô Biên Hỗn Độn. "Hậu Thổ muốn tu thành Bàn Cổ Chân Thân cũng không phải chuyện một sớm một chiều!" Hồng Quân hít sâu một hơi rồi thở ra: "Muốn triệt để chuyển hóa Tổ Vu chi thân thành Bàn Cổ Chân Thân, cũng cần một khoảng thời gian không ngắn.

Trong khoảng thời gian này, Hậu Thổ cần triệt để bế quan, căn bản vô pháp lý hội ngoại giới, trong Địa Đạo cũng chỉ có một Hư Không mà thôi." "Chúng ta nhân khoảng thời gian này mà xuất thủ đối phó Hư Không ư?

Nhưng trong khoảng thời gian này y phải thủ hộ Hậu Thổ, căn bản sẽ không rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới." Dương Mi có chút không hiểu hỏi Hồng Quân: "Dưới sự liên thủ toàn lực của hai ta tuy có thể áp chế y, nhưng tuyệt đối vô pháp sát tử y.

Huống hồ trong Hồng Hoang Thế Giới, ngươi có thể toàn lực xuất thủ đối phó Hư Không sao?" Nếu Dương Mi và Hồng Quân hai người toàn lực xuất thủ, đích xác có thể áp chế Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng trong Hồng Hoang Thế Giới, với thân phận của Hồng Quân căn bản không thể toàn lực xuất thủ.

Hồng Hoang Thế Giới, cũng không thể thừa thụ được ba vị tồn tại

như vậy toàn lực xuất thủ, khi đó Hồng Quân e rằng sẽ trực tiếp bị Thiên Đạo tước đoạt sức mạnh mà đẩy ra.

Trong Vô Biên Hỗn Độn, tạm không nói Hư Không Đạo Nhân có bỏ mặc Hậu Thổ đang bế quan mà chạy đến thế giới Hỗn Độn khai chiến với hai người hay không.

Với kiện Không Gian Chí Bảo thần bí trong tay Hư Không Đạo Nhân, trong Vô Biên Hỗn Độn, hai người căn bản không làm gì được y. "Không cần đối phó Hư Không!" Hồng Quân trầm giọng nói: "Khoảng thời gian Hậu Thổ bế quan, Hư Không phải thủ hộ nàng, cũng vô pháp làm quá nhiều động tác trong Hồng Hoang Thế Giới.

Chỉ cần nhân khoảng thời gian này, không ngừng tráng đại Thiên Đình, khiến Thiên Đạo chiếm cứ toàn bộ khí vận Hồng Hoang Thế Giới, nếu lực lượng Thiên Đạo đại tăng triệt để áp chế Địa Đạo, thì Hậu Thổ tu thành Bàn Cổ Chân Thân cũng không có tác dụng." Dương Mi Đạo Nhân nghe lời Hồng Quân lại có chút do dự.

Đích xác như Hồng Quân nói, Hậu Thổ tu thành Bàn Cổ Chân Thân, cũng chỉ có nương vào lực lượng Địa Đạo mới có thể kháng hành.

Dù sao cảnh giới Hậu Thổ cũng không cao, Bàn Cổ Chân Thân đơn thuần tuy cũng khiến Hậu Thổ cường đại không ít, nhưng lực lượng tăng gia có hạn.

Chính nương vào lực lượng vĩ ngạn của Địa Đạo, Hậu Thổ mới có thể kháng hành với Dương Mi và Hồng Quân.

Hậu Thổ sau khi tu thành Bàn Cổ Chân Thân, sức mạnh tăng trưởng kỳ thực không tự thân mà ra, chủ yếu nguyên tự từ việc có thể chưởng ác nhiều lực lượng Địa Đạo hơn.

Một khi Thiên Đạo triệt để áp chế Địa Đạo, nếu lực lượng Địa

Đạo thu nhỏ lại, Hậu Thổ có thể phát huy toàn bộ lực lượng Địa Đạo cũng không có ý nghĩa.

Với sự cường đại của Thiên Đạo, Hồng Quân chỉ cần sử dụng một tiểu bộ phận Thiên Đạo chi lực, cũng đủ để áp chế Hậu Thổ.

Nơi khiến Dương Mi Đạo Nhân do dự là ở chỗ, loại phương pháp này chỉ có thể tăng gia lực lượng của Hồng Quân.

Tuy y và Hồng Quân hiện tại là minh hữu, hai người liên thủ đối phó Hư Không và Hậu Thổ, nhưng lực lượng Hồng Quân tăng gia quá nhiều, đối với y cũng không phải chuyện tốt. "Ta biết đạo hữu đang cố kỵ điều gì trong lòng!" Hồng Quân lại mở miệng nói, tự hồ đã đoán trúng suy nghĩ của Dương Mi. "Nếu lực lượng Địa Đạo đại tăng, đạo hữu có thể trở về Hỗn Độn, khi đó nếu đạo hữu cảm thấy ta sẽ uy hiếp, thì đạo hữu cũng có thể trở về Hỗn Độn mà đi.

Dương Mi đạo hữu, hai ta tại Thái Cổ thời đại không có cừu oán, nhưng ân oán giữa đạo hữu và Hư Không lại không nhỏ, nếu y có cơ hội, đạo hữu cảm thấy y sẽ buông tha sao?" Thanh âm Hồng Quân càng trầm thấp, tựa như ma thần thì thầm. "Huống hồ, ta là tồn tại hợp Đạo.

Dù cho đạo hữu có cường đại đến mấy, rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới cũng không có uy hiếp với ta.

Hư Không lại là Pháp Tắc Thánh Nhân như đạo hữu.

Đặc biệt là y chưởng ác cả Thời Gian Pháp Tắc và Không Gian Pháp Tắc, một khi đạo hữu bị y tìm thấy tại ổ cũ trong Hỗn Độn, đạo hữu cảm thấy y sẽ buông tha sao!" Nghe lời Hồng Quân, trên mặt Dương Mi càng âm tình bất định. "Được, như đạo hữu nói, ta sẽ giúp đạo hữu tráng đại Thiên Đạo chi lực!" Dương Mi Đạo Nhân cắn răng, nói với Hồng Quân.

Dù sao đích xác như Hồng Quân nói, y và Hư Không Đạo Nhân tại Thái Cổ thời đại ân oán không nhỏ.

Y từng mưu đoạt Tiên Thiên Linh Bảo của đệ tử Hư Không là Minh Hà, Hư Không Đạo Nhân lại đoạt đi cơ duyên Không Gian Pháp Tắc của y.

Thêm nữa lần trước y lại từ Vô Biên Hỗn Độn vạn dặm xa xôi chạy về tìm Hư Không gây phiền phức.

Hư Không nếu có cơ hội, tuyệt đối sẽ có biện pháp triệt để giải quyết y.

Với sự hiểu biết của y về Hư Không, y là người có thù tất báo, trong lòng tồn tại như vậy, từ "tha thứ" không tồn tại. "Chỉ là, đợi khi thật sự đánh bại Hư Không và Hậu Thổ, đạo hữu phải như đã ước mà giao Địa Đạo cho ta.

Bằng không, nếu ta toàn lực xuất thủ, dù có phá nát Hồng Hoang, ta cũng không cần biết." "Đó là tự nhiên!" Hồng Quân đại hỉ nói, có Dương Mi giúp đỡ, lực lượng Thiên Đình đích xác có thể tăng gia không ít. "Phải làm sao để tráng đại Thiên Đạo chi lực?" Thấy Hồng Quân đáp ứng, Dương Mi cũng hơi yên tâm, hỏi. "Phong Thần!" Hồng Quân nói ra hai chữ. ...

Bất Chu Sơn!

Sau khi Khô Vinh Thần Trượng bị Hậu Thổ triệt để luyện hóa, thân hình Hậu Thổ lại hóa thành kích thước người thường.

Khô Vinh Thần Trượng trong tay Hậu Thổ cũng co nhỏ lại cùng nàng, vẫn được nắm trong tay, tựa như một cây quyền trượng. "Nàng lại nhanh như vậy đã luyện hóa Hỗn Độn Linh Bảo rồi!" Hư Không Đạo Nhân kinh thán nói, với thực lực của y luyện hóa một kiện Hỗn Độn Linh Bảo cũng phải tốn một phen công phu.

Dù sao Khô Vinh Thần Trượng cũng là cực phẩm trong Hỗn Độn Linh Bảo, Dương Mi Đạo Nhân khẳng định sẽ xuất thủ can nhiễu.

Nhưng y lại không ngờ, Hậu Thổ mượn sức mạnh của cả Hồng Hoang Đại Lục và Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, trong nháy mắt đã luyện hóa thần trượng. "Nhưng bây giờ khí chất của nàng lại hoàn toàn bất đồng, phảng phất như một Nữ Đế!" Nhìn dáng vẻ Hậu Thổ thân khoác ngũ sắc hà y, tay cầm quyền trượng, Hư Không Đạo Nhân trêu ghẹo nói.

Hậu Thổ liếc Hư Không Đạo Nhân một cái, cũng chỉ có lúc này, nàng mới lộ ra tư thái tiểu nữ nhi như vậy.

Ngay sau đó, thanh âm Hậu Thổ cấp bách vang lên: "Ta cần mượn Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, chuyển hóa Tổ Vu chi thể của ta thành Bàn Cổ Chân Thân, ta cần bế quan rất lâu, khoảng thời gian này Địa Đạo chỉ có thể nhờ ngươi chiếu khán một phen rồi." "Được!" Hư Không Đạo Nhân hỏi Hậu Thổ: "Lần bế quan này của ngươi cần bao lâu, ta dùng Thời Gian Pháp Trận giúp ngươi gia tăng tốc độ nhé!" "Lần bế quan này ta cũng không biết cần bao lâu, ít nhất cũng phải tính bằng trăm vạn năm." "Trừ phi Thời Gian Pháp Trận có thể bao trùm toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, bằng không thì đối với việc ta tu luyện Bàn Cổ Chân Thân cũng không có tác dụng." Hậu Thổ lắc đầu nói.

Hư Không Đạo Nhân liền bị nghẹn lại, Thời Gian Pháp Trận bao trùm toàn bộ Hồng Hoang Đại Lục, với thực lực của y cũng không thể chịu đựng được sự tiêu hao lớn như vậy. "Ký nhiên như vậy, vậy ngươi hãy hảo hảo bế quan đi!

Có ta thủ hộ, ngươi cứ yên tâm!" Hư Không Đạo Nhân gật đầu nói. "Có ngươi ở đây, ta tự nhiên yên tâm!" Hậu Thổ khẽ cười một tiếng, "Đợi ta xuất quan sau, ta có thể áp chế Hồng Quân.

Khi đó, hai ta liên thủ, có thể trực tiếp trấn áp Hồng Quân và Dương Mi hai người." Hư Không Đạo Nhân đang chuẩn bị nói thêm điều gì đó, Ngũ Sắc Nguyên Lực hùng hồn quanh Hậu Thổ dũng động, hóa thành một kén lớn ngũ sắc bao quanh Hậu Thổ ở giữa.

Sau đó, kén lớn mang theo Hậu Thổ trực tiếp xuyên qua Hồng Hoang Đại Lục, chìm sâu vào U Minh.

Tiên Thiên Ngũ Sắc Kỳ cũng theo kén lớn chìm xuống, toàn bộ dị tượng của Hồng Hoang Thế Giới liền biến mất.

Trên Đông Hải, Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung.

Từ khi Thông Thiên Giáo Chủ lấy về Tru Tiên Kiếm, y liền vẫn bế quan không ra, triệt để đắm chìm vào cảm ngộ Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc.

Chương 189

Sau khi cầm Tru Tiên Chủ Kiếm, lần nữa thôi động Tru Tiên Kiếm Trận hoàn chỉnh, Thông Thiên mới phát hiện Hủy Diệt Pháp Tắc trong Tru Tiên Kiếm Trận hoàn thiện đến mức nào.

Hủy Diệt Pháp Tắc trong Tru Tiên Kiếm cũng không nhiều hơn Hủy Diệt Pháp Tắc trong Hãm Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm hay Tru Tiên Trận Đồ bao nhiêu.

Nhưng Hủy Diệt Pháp Tắc trong Tru Tiên Kiếm, lại tương tự như tồn tại cương lĩnh tổng thể.

Khi không có Tru Tiên Kiếm, Hủy Diệt Pháp Tắc trong ba kiện còn lại và trận đồ đều là tồn tại phá toái, tán loạn.

Sau khi trọng tân lấy Tru Tiên Kiếm về tay, có cương lĩnh tổng thể xuyên liên, Hủy Diệt Pháp Tắc trong Tru Tiên Kiếm Trận mới hoàn thiện.

Hơn nữa Hủy Diệt Pháp Tắc này cũng không nhất thành bất biến, theo Tru Tiên Kiếm Trận vận chuyển, sinh ra vô cùng biến hóa, thậm chí không ngừng suy diễn đến cảnh giới cao thâm hơn.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng minh bạch, theo cảm ngộ Pháp Tắc không ngừng tiến bộ, Tru Tiên Kiếm Trận sau này cũng sẽ triển hiện uy năng càng lớn.

Theo uy năng Tru Tiên Kiếm Trận khuếch đại, lại sẽ diễn hóa ra càng nhiều Hủy Diệt Pháp Tắc, từ đó thúc đẩy Pháp Tắc tiến bộ.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy không phải Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng trong mắt Thông Thiên lại là tồn tại khế hợp hoàn mỹ với Đại Đạo y tham ngộ.

Tựa như tác dụng của Khô Vinh Thần Trượng đối với Dương Mi Đạo Nhân, thậm chí còn lớn hơn.

Nguyên bản Thông Thiên có chút hối hận, dù sao tuy đã đổi về Tru Tiên Chủ Kiếm, nhưng lại phải đối mặt với gia giáo cộng phạt, Tiệt Giáo không còn tồn tại.

Dù sao tuy Thông Thiên phỏng đoán Hồng Quân Đạo Tổ có lẽ sớm đã có biện pháp, dù sao đệ tử Tiệt Giáo trông có vẻ thích hợp nhất để điền vào Thiên Đình.

Nhưng nếu không có Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Hồng Quân cũng sẽ không có cớ thuận thế ra tay đối với Tiệt Giáo.

Nhưng sau khi đạt được Hủy Diệt Pháp Tắc, Thông Thiên lại cảm thấy cuộc giao dịch này vô cùng đáng giá.

Hồng Quân hoặc Thiên Đạo sớm muộn gì cũng sẽ ra tay đối với Tiệt Giáo, khiến đệ tử Tiệt Giáo bị Thiên Đình sai sử.

Kéo dài một khoảng thời gian, cuối cùng cũng vô pháp tránh khỏi.

Hiện tại đạt được Tru Tiên Kiếm Trận, lĩnh ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc tăng gia thực lực, lại không biết phải khổ tu bao nhiêu năm. "Đáng tiếc, ta đối với cảm ngộ Pháp Tắc tích lũy vô cùng thâm hậu, nhưng vẫn vô pháp câu thông Hủy Diệt Đại Đạo, ngưng kết Hủy Diệt Lạc Ấn.

Xem ra Hư Không Đạo Nhân quả nhiên không lừa ta!" Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ mở đôi mắt mà thở dài một tiếng nói.

Từ khi Hậu Thổ trầm thụy, đã qua mấy chục vạn năm.

Thông Thiên giờ khắc này đối với Hủy Diệt Pháp Tắc đã cảm ngộ đến một mức độ cực kỳ kinh người.

Nhưng Thông Thiên vẫn vô pháp cùng Hủy Diệt Đại Đạo vô xử bất tại kia kiến lập liên hệ, từ đó ngưng kết Hủy Diệt Lạc Ấn.

Toàn bộ Nguyên Thần dường như bị một thứ gì đó cách ly khỏi bản nguyên Hủy Diệt Đại Đạo kia, Thông Thiên biết ý chí Thiên Đạo đang ngăn cản những Thiên Đạo Thánh Nhân này thành Pháp Tắc Thánh Nhân chi vị.

Tuy nhiên vô pháp ngưng kết Hủy Diệt Lạc Ấn, nhưng Thông Thiên có thể nương vào tham ngộ đối với Hủy Diệt Đại Đạo, dùng pháp lực mô phỏng ra một Hủy Diệt Lạc Ấn.

Loại Hủy Diệt Lạc Ấn này dù sao cũng vô pháp so sánh với Hủy Diệt Lạc Ấn chân chính, chỉ có thể thôi động một chút lực lượng Hủy Diệt Pháp Tắc vi bất túc đạo.

Nhưng cũng đủ để thấy tư chất Thông Thiên khủng bố, tương đương với việc cưỡng hành biến y thành một ngụy Pháp Tắc Thánh Nhân.

Nhưng loại việc Thông Thiên dùng pháp lực mô phỏng Hủy Diệt Lạc Ấn, câu thông Hủy Diệt Pháp Tắc từ đó khu sử lực lượng hủy diệt tiêu hao thật sự quá kinh người.

Thông Thiên với tôn vị Thánh Nhân, cũng vô pháp duy trì được lâu, thông qua loại phương thức này khu động Pháp Tắc chi lực thật sự quá yếu một chút, đối với việc đề thăng thực lực cũng không lớn.

Nhưng một điểm đề thăng đó cũng khiến Thông Thiên kinh tâm không thôi, đối với việc thành Pháp Tắc Thánh Nhân càng thêm khát vọng.

Một tia Pháp Tắc chi lực vi bất túc đạo của Hủy Diệt Lạc Ấn mô phỏng mà có thể đề thăng thực lực, nếu thật sự ngưng tụ Hủy Diệt Pháp Tắc Lạc Ấn thành công, thực lực sẽ đạt đến trình độ cường đại

đến nhường nào. "Có nên phế khí Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị hay không?" Thông Thiên Giáo Chủ giờ khắc này trong lòng tránh tráo không thôi.

Trải qua mấy năm không ngừng thử nghiệm, Thông Thiên xác tín Hư Không Đạo Nhân nói với y là thật.

Chỉ cần còn là Thiên Đạo Thánh Nhân, sẽ vô pháp ngưng kết Hủy Diệt Pháp Tắc Lạc Ấn, thành vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu muốn trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, thì tự nhiên chỉ có thể như Hư Không Đạo Nhân đã nói, tự phế Thánh vị.

Sau khi thử nghiệm uy lực của Pháp Tắc Thánh Nhân, Thông Thiên đối với việc trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân khát vọng không thôi, huống hồ lúc này Tiệt Giáo đang ở trong nguy cơ, càng cần tăng cường thực lực.

Nhưng trong lòng Thông Thiên vẫn có chút do dự, tuy Hư Không Đạo Nhân đích xác đã nói cho y phương pháp chính xác.

Thông Thiên lại cũng vô pháp bảo chứng, một khi thật sự tự phế Thánh vị, Hư Không Đạo Nhân có ra tay đối với y hay không.

Vĩnh cửu tiêu diệt một Thiên Đạo Thánh Nhân một phương, tất đối với gia nhân Địa Đạo có sức hấp dẫn vô cùng.

Sau khi Hồng Quân đưa ra gia giáo cộng phạt, Tiệt Giáo không tồn tại, Thông Thiên cũng không dám bảo chứng các Thiên Đạo Thánh Nhân khác có ra tay đối với y hay không.

Dù sao một khi thật sự gia giáo cộng phạt Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ tất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn, ngồi chờ chết, khi đó khó tránh khỏi một phen đại chiến.

Nhưng nếu nhân lúc Thông Thiên Giáo Chủ phế trừ Thánh vị, thực lực đại giảm, trực tiếp trấn áp hoặc sát tử y.

Chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ thân vẫn, không còn sự che chở của Thánh Nhân, Tiệt Giáo dù có nhiều Chuẩn Thánh đến mấy, cũng chỉ là lầu cát trên không, chỉ có thể mặc Thánh Nhân định đoạt. "Không biết cần cảm ngộ sâu sắc đến mức nào, mới có thể trong thời gian nhanh nhất thành Pháp Tắc Thánh Nhân chi vị." Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày chặt, suy nghĩ lời Hư Không Đạo Nhân nói.

Ngày trước Hư Không Đạo Nhân trước khi ly khai, đã cáo giới y rằng, muốn dùng thời gian ngắn nhất ngưng tụ Hủy Diệt Pháp Tắc Lạc Ấn, thì cảm ngộ Pháp Tắc càng sâu càng tốt.

Thông Thiên Giáo Chủ cũng không biết với trình độ cảm ngộ Pháp Tắc hiện tại của y, cần bao lâu mới có thể ngưng tụ ra Hủy Diệt Lạc Ấn, dù sao y cũng đã có thể dùng pháp lực mô phỏng ra Hủy Diệt Lạc Ấn rồi.

Tin rằng chỉ cần không có Thiên Đạo thúc phược, tuyệt đối không cần bao lâu có thể trực tiếp ngưng tụ Pháp Tắc Lạc Ấn, thành vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng cái "không cần bao lâu" rốt cuộc là bao lâu, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ cũng không có nắm chắc, mới sẽ ưu lự như vậy.

Còn về câu cáo giới thứ hai của Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ lại không để trong lòng.

Sau khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân chi vị, muốn chống đỡ gia giáo cộng phạt, Thông Thiên cũng tất phải lần nữa ký thác chân linh của mình vào Thiên Đạo, thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù sao Thiên Đạo Thánh Nhân có thể thất bại vô số lần đều không ảnh hưởng, Pháp Tắc Thánh Nhân chỉ cần thất bại một lần sẽ triệt để vẫn lạc.

Trên người Thông Thiên không chỉ có mình y, mà còn có an nguy của toàn bộ Tiệt Giáo.

Chỉ có thành song Thánh vị Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, nương vào chiến lực cường đại của Pháp Tắc Thánh Nhân và đặc tính không chết của Thiên Đạo Thánh Nhân, Tiệt Giáo mới có một tia cơ hội từ trong gia giáo cộng phạt mà may mắn tồn tại.

Tuy Hư Không Đạo Nhân nói ký thác Thiên Đạo càng lâu, đột phá về sau càng khó.

Nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân không có uy hiếp vẫn lạc, dù khó đến mấy, cứ lấy vô số thời gian mà thử nghiệm, mà tích lũy là được.

Thông Thiên Giáo Chủ không tin rằng, với tư chất của y thêm vô tận thời gian để rèn luyện, không thể tu luyện đến cảnh giới của Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân. "Cứ tiếp tục tham ngộ đi, đợi đến thời khắc cuối cùng rồi hãy thử biện pháp mà Hư Không Đạo Nhân đã nói." Thông Thiên Giáo Chủ hạ định quyết tâm, chuẩn bị tiếp tục tham ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc.

Dù sao tích lũy càng sâu, tốc độ tu luyện thành công càng nhanh, cứ tiếp tục tích lũy như vậy tổng quy không sai.

Nhưng Thông Thiên cũng minh bạch, không có ngưng kết Hủy Diệt Pháp Tắc Lạc Ấn mà lại cưỡng hành tham ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc phía sau, sẽ càng khó khăn.

Thông Thiên rõ ràng cảm giác, hiện tại độ khó tham ngộ những Hủy Diệt Pháp Tắc này so với trước đây đã cao hơn không biết bao nhiêu lần. "Các đệ tử của ta thật hiểu chuyện!" Lúc nhàn hạ, Thông Thiên Giáo Chủ tiện thể quét mắt nhìn một lượt các đệ tử Tiệt Giáo.

Giờ khắc này, tám đại thân truyền đệ tử đều đang bế quan nỗ lực tu luyện, tích toàn thực lực chuẩn bị ứng phó đại kiếp sắp tới.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng biết Đa Bảo và mấy người kia đang tự trách, cảm thấy mình đã liên lụy Sư Tôn và Tiệt Giáo.

Đặc biệt là Vân Tiêu và Triệu Công Minh hai người tự trách nhất, dù sao chuyện lên Thiên Đình là do Triệu Công Minh đề nghị.

Lén lút nhượng Tố Sắc Vân Giới Kỳ cho Cửu Phượng, chính là kế hoạch của Vân Tiêu.

Nhưng Thông Thiên không hề trách tội, một phen hiếu tâm của các đệ tử này Thông Thiên cũng thập phần rõ ràng. "Các đệ tử của ta tư chất, căn cốt, tu vi đều tốt đẹp, bằng sao phải lên Thiên Đình vì vị Thiên Đế kia hiệu lực, mặc cho y sai sử?

Bằng cái Hạo Thiên đó, y cũng xứng sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn các đệ tử, trong lòng thập phần kiêu ngạo.

Các đệ tử này đều là tâm huyết của y, thực lực và uy danh của đệ tử Tiệt Giáo, càng chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang.

Nếu các đệ tử này sau khi lên Thiên Đình mà vì Thiên Đạo tranh phong, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không phải không thể tiếp nhận trách phạt đó.

Nhưng như Hồng Quân đã nói, các đệ tử này sau khi tiến vào Thiên Đình, thị phụng Thiên Đế như thần tử nhân gian thị phụng Nhân Hoàng vậy, Thông Thiên làm sao có thể tiếp nhận được.

Dù sao Hạo Thiên chỉ là tiểu đồng tử bên cạnh Hồng Quân mà thôi, bất quá vô số năm theo Hồng Quân mà nghiễm nhiên đạt được Thiên Đế chi vị.

Luận tu vi hay tư chất đều xa xa không bằng đệ tử thân truyền của Thông Thiên, Thông Thiên khẳng định không nguyện ý để đệ tử của y đi thị phụng Hạo Thiên.

Sau khi quét mắt nhìn tám đại thân truyền đệ tử, Thông Thiên lại

nhìn tình huống của những đệ tử đời hai đời ba.

Lại phát hiện không ít đệ tử đời hai đời ba đều không ở trong Thiên Đình, nhưng với tu vi Thánh Nhân của Thông Thiên, y chỉ cần hơi thôi diễn liền biết các đệ tử này đã đi đâu.

Những đệ tử bối phận thấp này, hoặc đang lịch luyện ở Hồng Hoang, hoặc đang đảm nhiệm chức vụ quan trọng trong Nhân Tộc, vì Nhân Hoàng hiệu lực. "Các đệ tử của ta đều là những đứa trẻ ngoan!" Thông Thiên Giáo Chủ cảm thán một tiếng, những đệ tử bối phận thấp này biết thực lực của mình không giúp ích được gì cho nguy cơ của Tiệt Giáo.

Bởi vậy đã lựa chọn đi vì Nhân Hoàng hiệu lực, để vì Tiệt Giáo mà giành được càng nhiều khí vận hương hỏa, hy vọng mượn điều này để hóa giải đại kiếp lần này.

Tuy Thông Thiên thấy những hành động của các đệ tử này không có ý nghĩa.

Dù sao đại chiến của Thánh Nhân đại giáo, trừ phi Tiệt Giáo giành được toàn bộ khí vận Nhân Tộc, bằng không thì một chút khí vận này không có tác dụng.

Nhưng Thông Thiên cũng có thể cảm thụ một phen khổ tâm của các đệ tử này, đối mặt với các đệ tử này, Thông Thiên không đành lòng để Tiệt Giáo phúc diệt, đệ tử vẫn lạc. "Đợi ta Hủy Diệt Pháp Tắc đại thành, ta muốn xem cái gọi là gia giáo cộng phạt kia, rốt cuộc có bản sự gì, thật sự có thể làm gì được Tiệt Giáo của ta hay không!" Thông Thiên Giáo Chủ hào khí ngất trời nói.

Đúng lúc đó, một đạo Thiên Âm vang lên trong não hải Thông Thiên Giáo Chủ. "Chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân, tốc đến Tử Tiêu Cung thương nghị Phong Thần chi sự!" "Phong Thần chi sự?" Thông Thiên Giáo Chủ nghe câu nói đó, mắt liền ngưng lại, sắc mặt lạnh đi.

Trực giác khiến Thông Thiên biết, cái gọi là Phong Thần chi sự này liên quan đến việc gia giáo cộng phạt Tiệt Giáo.

Tuy không minh bạch ý nghĩa Phong Thần, nhưng Thông Thiên biết, chuyện lần này tuyệt đối nhắm vào Tiệt Giáo. "Ta muốn xem, cái gọi là Phong Thần rốt cuộc là chuyện gì, làm sao có thể khiến Tiệt Giáo của ta không tồn tại?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh hừ một tiếng, không kinh động đệ tử của mình, trực tiếp đi về Tử Tiêu Cung trong Hỗn Độn. "Phong Thần!" Lão Quân dù sao cũng là tồn tại tiếp cận Thiên Đạo nhất trong chư vị Thánh Nhân, đối với chuyện này ẩn ẩn có cảm tri. "Tiệt Giáo lần này xem ra phải ứng kiếp rồi." Lão Quân thở dài một tiếng, nhưng trên mặt không hề có tình cảm liên mẫn.

Trong mắt Lão Quân, tất cả đều là nhân quả do Tiệt Giáo tạo thành.

Nếu không phải đệ tử Tiệt Giáo tự tiện xông vào Thiên Đình cường đoạt Tố Sắc Vân Giới Kỳ, cuối cùng lại để Cửu Phượng đoạt được, khiến Địa Đạo tổ thành Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận.

Chương 190

Hiện tại Hậu Thổ thông qua Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận đang tu luyện Bàn Cổ Chân Thân, một khi xuất quan thực lực đại tăng, Thiên Đạo liền đối mặt nguy cơ.

Nhân quả do Tiệt Giáo tạo thành, tự nhiên cần đệ tử Tiệt Giáo gánh chịu.

Đối với người như Lão Quân vẫn luôn thuận Thiên hành sự, không có gì là nhân quả.

Nếu phúc diệt Tiệt Giáo có thể tráng đại Thiên Đạo sức mạnh, Lão Quân cũng tuyệt đối sẽ đi làm.

Ngay sau đó, Lão Quân cũng rời khỏi Bát Cảnh Cung, đi về Tử Tiêu Cung trong Vô Biên Hỗn Độn.

Côn Luân Sơn Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy Thiên Tôn không nói một lời cũng trực tiếp đi về Tử Tiêu Cung.

Đối với cái gọi là Phong Thần chi sự không thập phần rõ ràng, Nguyên Thủy trong lòng suy đoán hẳn là có liên quan đến chuyện Hồng Quân lần trước nói về việc phúc diệt Tiệt Giáo.

Chỉ là trước khi sự tình phân minh, Nguyên Thủy cũng lười đa gia suy đoán, Hồng Quân Đạo Tổ ký nhiên đã mở miệng, vậy Tiệt Giáo phúc diệt bản là chuyện đã định. "Tây Phương Giáo của ta có cơ hội đại hưng rồi!" Tu Di Sơn Đại Lôi Âm Tự, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nhìn nhau cười, vui vẻ nói.

Hầu như tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân đều đoán được chuyện này có liên quan đến Tiệt Giáo, chỉ là không thể xác định kế hoạch cụ thể mà thôi.

Nhưng ký nhiên Đạo Tổ đều chỉ định Tiệt Giáo không tồn tại, vậy Tiệt Giáo diệt giáo xem ra là chuyện mệnh trung chú định rồi.

Một khi Tiệt Giáo bị diệt, Đông Phương Huyền Môn cũng chỉ còn lại Nhân Giáo của Lão Quân và Xiển Giáo của Nguyên Thủy mà thôi.

Môn hạ Lão Quân chỉ có một Huyền Đô, Xiển Giáo của Nguyên Thủy cũng không còn là cái gọi là Thập Nhị Kim Tiên nữa.

Tuy Xiển, Nhân hai giáo thực lực không yếu, nhưng cũng không mạnh hơn Tây Phương Giáo bao nhiêu.

Quan trọng nhất là sau lần Tiệt Giáo phúc diệt này, trong Huyền Môn Thánh Nhân cũng chỉ còn lại hai vị, tương đương với Tây Phương Giáo.

Trong chiến dịch diệt Tiệt Giáo lần này, Lão Quân và Nguyên Thủy cũng sẽ tham dự, với sự hiểu biết của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người về Thông Thiên Giáo Chủ.

Một khi Tiệt Giáo thật sự bị Lão Quân và mấy người kia phúc diệt, Thông Thiên không tìm mấy người kia liều mạng đã là không sai rồi, tuyệt đối không thể nào lại liên hợp với Nguyên Thủy và Lão Quân được nữa. "Sư huynh, đệ tử Tiệt Giáo tư chất đều thập phần không tệ, tu vi cũng cao, toàn bộ vẫn lạc thật sự quá đáng tiếc rồi." Chuẩn Đề Đạo Nhân mắt lóe lên, nói với Tiếp Dẫn. "Sư đệ có kế hoạch gì sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân tâm niệm vừa động, biết Chuẩn Đề có biện pháp, vội vàng hỏi. "Đệ tử Tiệt Giáo tuy rằng đa phần là hạng mao da đội sừng, Nguyên Thủy, Lão Quân chi lưu đều không coi trọng, nhưng Tây Phương Giáo của ta giảng cứu chúng sinh bình đẳng, cũng không để ý những điều đó." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Tiếp Dẫn một cái tiếp tục nói: "Các đệ tử đó đều là dị loại hóa hình, khổ tu vô số năm mới có tu vi như vậy.

Vô luận vẫn lạc hay trở thành nô bộc Thiên Đình đều thật sự đáng

thương, Tây Phương Giáo của ta từ bi làm gốc.

Hay là..." "Hay là dẫn độ một số đệ tử có duyên với giáo ta về Tây Phương, vừa cứu được tính mạng của họ, cũng là một đại công đức vậy." Tiếp Dẫn Đạo Nhân hiểu ý, a a cười mà tiếp lời. "Không sai, Sư huynh.

Ta thấy đại đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ là Đa Bảo Đạo Nhân, thập phần hữu duyên với giáo ta." Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng a a cười.

Phải biết rằng Đa Bảo Đạo Nhân là Chuẩn Thánh đỉnh phong tu vi, vô số đệ tử của Tây Phương Giáo không một ai có thể sánh bằng Đa Bảo này.

Huống hồ ngoại hiệu của Đa Bảo Đạo Nhân là "Đa Bảo", phải biết rằng Đa Bảo Đạo Nhân trong tay có hơn ngàn kiện Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy những linh bảo đó đa phần chỉ là trung hạ phẩm, nhưng dù sao cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, thân gia Đa Bảo Đạo Nhân đã nhanh chóng cao hơn cả hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Dẫn độ một đại đệ tử Tiệt Giáo này về Tây Phương Giáo, vừa có thể được một cường lực tay sai, lại có thể thu được mấy ngàn kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đây là một cuộc mua bán quá hời. "Chỉ là, bên Lão Sư kia thì sao?" Hai người cười một hồi, Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên có chút lo lắng nói.

Hồng Quân hy vọng đưa toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo đến Thiên Đình, tăng cường lực lượng Thiên Đình để tranh phong với Địa Phủ, tiện cho việc khuếch đại Thiên Đạo sức mạnh.

Mưu đồ này của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người có thể coi là đang đào tường góc của Hồng Quân và Thiên Đình, cũng không biết

Hồng Quân biết được có tức giận hay không. "Cứ liệu cơ mà hành sự thôi." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng có chút khó xử, nhưng cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước, xem xem khi đó có cơ hội hay không.

Tiệt Giáo là một miếng thịt béo lớn, hai người không thể hoàn toàn bỏ qua.

Còn về chuyện Địa Đạo Hậu Thổ sắp tu thành Bàn Cổ Chân Thân, vô luận Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề, hai người đều không để chuyện này vào lòng.

Trời sập xuống có người cao đỡ, có Đạo Tổ và Dương Mi Đạo Nhân ở phía trước, nào đến lượt hai người bọn họ lo lắng chuyện này.

Nếu thật sự lực lượng Địa Đạo đại tăng, triệt để áp chế Thiên Đạo và Hồng Quân Đạo Tổ cùng mấy người kia.

Khi đó hai người liền lại đầu nhập vào Địa Đạo Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân thôi, tuy hành vi có chút bất sỉ, nhưng hai huynh đệ Tây Phương Giáo đã làm loại chuyện này nhiều rồi, cũng không để ý.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tin tưởng vô luận trong tình huống nào, Hậu Thổ và những người khác tổng không từ chối hai vị Thánh Nhân đầu nhập.

Dù sao Tây Phương Giáo và Địa Đạo cũng không có mâu thuẫn căn bản, Chuẩn Đề từng mưu đồ đệ tử của Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng Chuẩn Đề đã bị Địa Đạo Thánh Nhân đánh giết hai lần, nhân quả tất nhiên cũng đã sớm tiêu trừ rồi.

Hai người một bên thương lượng làm sao để trong sự tình phá diệt Tiệt Giáo này mà mưu cầu thêm chút lợi ích, một bên đi về Tử Tiêu Cung trong Vô Biên Hỗn Độn.

Thái Tố Thiên Oa Hoàng Cung, Nữ Oa Nương Nương cũng kính

trực đi về Tử Tiêu Cung.

Trong các Thiên Đạo Thánh Nhân, Nữ Oa là người ung dung tự tại nhất, không xem thế sự này là gì.

Gia giáo cộng phạt, Tiệt Giáo không tồn tại, lời Hồng Quân Đạo Tổ nói không sai.

Nhưng Nữ Oa Thánh Nhân không chưởng đại giáo, bên cạnh cũng chỉ có mấy nữ tiên của Oa Hoàng Cung thị hầu, gia giáo cộng phạt với nàng cũng không có quan hệ.

Còn về việc Thông Thiên Giáo Chủ có ra tay dẫn đến đại chiến giữa các Thánh Nhân hay không, Nữ Oa cũng không để ý.

Nếu Lão Quân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn tứ nhân liên thủ mà còn không đối phó được Thông Thiên Giáo Chủ, vậy nàng có lên đó cũng vô dụng, thêm một người không nhiều, thiếu một người không ít mà thôi. ...

Trong Tử Tiêu Cung!

Sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều có mặt, bàn tọa trên bồ đoàn trước mặt Hồng Quân Đạo Tổ.

Như tọa vị khi nghe Đạo tại Tử Tiêu Cung lúc chưa thành Thánh. "Bái kiến Lão Sư!" Chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều hướng Hồng Quân hành một lễ.

Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, nhìn chư vị Thánh Nhân một cái, rồi mới mở miệng nói: "Lần này triệu các ngươi đến đây, là vì Phong Thần chi sự!" "Lão Sư, hà vị Phong Thần?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân là người đầu tiên mở miệng hỏi. "Ngày nay Thiên Đình suy vi, Thiên Cương không tồn tại, Địa Phủ tác loạn.

Bởi vậy ta muốn sách phong ba trăm sáu mươi lăm vị Chư Thiên Chính Thần, sung thực Thiên Đình, trọng định Thiên Đạo trật tự."

Hồng Quân vừa mở miệng, chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân trong lòng liền chấn kinh, Ba trăm sáu mươi lăm vị Chư Thiên Chính Thần, số lượng quả không ít, dưới chư vị Thánh Nhân cũng chỉ có môn hạ Tiệt Giáo là có nhiều môn nhân đệ tử như vậy.

Tuy nhiên Tây Phương Giáo kỳ thực cũng có nhiều như vậy, nhưng Tây Phương Giáo chỉ có mấy vị có thực lực, tuyệt đại bộ phận thậm chí không đủ để đếm số, tự nhiên không được chư vị Thánh Nhân để vào trong.

Xem ra, lần này quả nhiên nhắm vào Tiệt Giáo, trong lòng chúng vị Thánh Nhân liền rõ ràng. "Cảm vấn Lão Sư, nên Phong Thần như thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lẽo mở miệng hỏi, thanh âm như lưỡi kiếm sắc bén, khiến chư vị Thánh Nhân nghe mà tai màng cũng nhói đau.

Ba trăm sáu mươi lăm người, là muốn một mẻ lưới bắt hết tinh hoa đệ tử Tiệt Giáo a. "Vật này, danh là Phong Thần Bảng!" Hồng Quân Đạo Tổ trong tay xuất hiện một quyển trục màu vàng kim, kim quang từ trên quyển trục tán phát ra, ngay cả chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có chút không mở mắt nổi.

Theo kim quang tản đi, chúng vị Thánh Nhân mới hảo hảo mà đánh giá Phong Thần Bảng một phen.

Mặt sau Phong Thần Bảng khắc rõ Thiên Đạo Phù Văn, mặt chính lại là một khoảng trống không, tựa như đang chờ người thư tả.

Vô luận Lão Quân, Nguyên Thủy, hay Thông Thiên, Tiếp Dẫn, mấy người đều không nhìn ra cấp bậc của Phong Thần Bảng, tựa như Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo lại tựa như Tiên Thiên Chí Bảo.

Không ai biết rốt cuộc là thứ gì. "Vật này là Thiên Đạo Thần Khí, phi Linh Bảo chi thuộc." Hồng Quân Đạo Tổ đạm đạm mở miệng nói: "Sẽ đem tên người môn hạ ứng kiếp mà viết trên bảng, khi người này

ứng kiếp vẫn lạc, Phong Thần Bảng liền sẽ trực tiếp đưa chân linh vào bảng, ngay cả Thánh Nhân cũng vô pháp ngăn cản.

Sau khi Phong Thần Đại Kiếp kết thúc, Phong Thần Bảng liền sẽ trọng tố nhục thân cho người ứng kiếp, ban cho Thiên Đình thần vị, đây chính là Phong Thần." Thiên Đạo Thần Khí.

Chúng nhân trong lòng liền rõ ràng, khó trách ngay cả bọn họ cũng không nhìn ra lai lịch Phong Thần Bảng. "Ứng kiếp?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày nói: "Sư Tôn, Thiên Địa Đại Kiếp lại sắp đến rồi sao!" Trong ký ức của Nguyên Thủy và mấy người kia, Thiên Địa Đại Kiếp đều là tồn tại vô cùng khủng bố.

Vô luận Long Hán Sơ Kiếp hay Vu Yêu Đại Chiến, vô số đại năng tu vi cường hoành vô cùng đều triệt để vẫn lạc.

Nhưng sau khi trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, cái gọi là đại kiếp liền cũng không còn được để trong lòng nữa.

Thiên Đạo Thánh Nhân, chân linh ký thác Thiên Đạo, vạn kiếp bất ma, Thiên Địa Đại Kiếp có khủng bố đến mấy cũng không thể làm gì được bọn họ.

Thậm chí ngay cả đệ tử có Thánh Nhân che chở cũng sẽ không ứng kiếp.

Vu Yêu Đại Chiến khủng bố đến nhường nào, các cao thủ Vu Yêu hai tộc thế lực đỉnh thịnh xưng bá Hồng Hoang Thế Giới Đại Lục và Thiên Đình đều bị quét sạch.

Nhưng môn hạ chư vị Thánh Nhân lại không có một đệ tử nào vẫn lạc, bởi vậy những Thiên Đạo Thánh Nhân này đều không để trong lòng. "Đại kiếp lần này, chính là Phong Thần Đại Kiếp!" Tự hồ cảm giác được các Thánh Nhân không để ý, Hồng Quân tiếp tục mở miệng nói. "Lần này đại kiếp do Tiệt Giáo dẫn đến, liên lụy Địa Đạo, Thiên

Đạo, Nhân Gian, môn hạ Thánh Nhân đều bất khả tránh khỏi, ngay cả Thánh Nhân cũng có khả năng triệt để vẫn lạc." Thánh Nhân cũng có khả năng triệt để vẫn lạc, chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân trong lòng liền chấn kinh.

Đặc biệt là Thông Thiên, càng trực tiếp nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ, tự hồ muốn nhìn ra điều gì.

Thánh Nhân đều sẽ triệt để vẫn lạc?

Nghe câu nói đó, vô luận Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, thậm chí ngay cả Nữ Oa Nương Nương vẫn luôn bình tĩnh cũng trong lòng có chút kinh cụ.

Chân linh của Thiên Đạo Thánh Nhân ký thác vào Thiên Đạo, về lý thuyết mà nói chỉ cần Thiên Đạo còn đó, Thánh Nhân sẽ không triệt để vẫn lạc.

Lão Quân, Nguyên Thủy và mấy người kia cũng không hiểu, đại kiếp này phải khủng bố đến mức nào, mới khiến bọn họ đều vẫn lạc, chẳng lẽ Thiên Đạo cũng sẽ bị đánh nát hay sao?

Thông Thiên Giáo Chủ thì lại hoàn toàn là một chuyện khác, y cảm thấy cái gọi là "Thánh Nhân đều có khả năng vẫn lạc" của Hồng Quân, không chừng là ám chỉ mình.

Dù sao Thông Thiên đang chuẩn bị tự phế Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị, một khi mất đi Thánh Nhân chi vị, nếu có người khác ra tay đối với y, thì y thật sự có khả năng triệt để vẫn lạc.

Nhưng Thông Thiên cũng không xác định Hồng Quân nói thật hay không, dù sao chuyện tự phế Thánh vị, chỉ có Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ biết rõ.

Với quan hệ của hai người kia và Hồng Quân, tuyệt đối sẽ không nói cho Hồng Quân biết, Thông Thiên cũng chưa từng tiết lộ với

người khác, thậm chí ngay cả thử nghiệm cũng chưa. "Lão Sư, đại kiếp là do Tiệt Giáo dẫn đến, nhưng người trong Tiệt Giáo đều phải lên bảng sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân đảo mắt, đột nhiên hỏi Hồng Quân Đạo Tổ.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn và mấy người kia vội vàng nhìn, biết Hồng Quân sẽ nói gì. "Lên hay không lên bảng, do Thông Thiên tự mình quyết định." Hồng Quân Đạo Tổ đạm đạm nói.

Chư vị Thánh Nhân đều ngẩn ra, không ngờ Hồng Quân lại đưa ra câu trả lời như vậy.

Nếu lên hay không lên bảng do Thông Thiên quyết định, vậy Thông Thiên khẳng định sẽ không đưa đệ tử của mình lên bảng.

Chương 191

Dù sao một khi đã lên Phong Thần Bảng, môn nhân đệ tử sẽ bị Thiên Đình nô dịch, nếu Thông Thiên nguyện ý, lần trước đã trực tiếp để Đa Bảo và mấy người kia lên Thiên Đình rồi. "Nhưng, Tiệt Giáo lần này chú định phải ứng kiếp.

Phong Thần Bảng chưa chắc không phải một loại bảo hộ, dù sao nó có thể bảo trụ chân linh bất diệt, trong đại kiếp cũng sẽ không triệt để vẫn lạc." Hồng Quân tiếp tục nói: "Người có tên trên Phong Thần Bảng, chân linh chịu Phong Thần Bảng bảo hộ, Phong Thần Bảng không bị tổn hại, người Phong Thần sẽ không vẫn lạc." Mục quang chư vị Thánh Nhân thiểm thước, Phong Thần Bảng nghe qua có vẻ giống như chân linh của các Thiên Đạo Thánh Nhân ký thác vào Thiên Đạo.

Chỉ là Phong Thần Bảng xa xa không cường đại như Thiên Đạo.

Nhưng trên thực chất đích xác không sai biệt lắm, người lên bảng phải chịu Phong Thần Bảng khống chế, Thiên Đạo Thánh Nhân há chẳng phải cũng phải hành sự theo ý chí Thiên Đạo sao? "Người Phong Thần sinh tiền thực lực như thế nào, sau khi Phong Thần thực lực liền như thế đó, chỉ là tu vi vĩnh viễn vô pháp tiến bộ.

Thông Thiên, đệ tử Tiệt Giáo lên hay không lên bảng do ngươi quyết định.

Nhưng lần này Tiệt Giáo không tồn tại là thiên định, đệ tử của ngươi nếu không lên Phong Thần Bảng, chỉ có thể hóa thành tro bụi mà tiêu diệt." Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ lóe lên một tia nộ sắc, theo lời Hồng Quân nói, đệ tử Tiệt Giáo không còn đường lui, hoặc hóa thành tro bụi, hoặc trở thành tay sai của Thiên Đình. "Thông

Thiên, tám vị thân truyền đệ tử Chuẩn Thánh kia, lại tiến thêm một bước là điều không thể.

Những đệ tử còn lại, cơ bản cũng đã đạt đỉnh tu vi.

Sau khi Phong Thần, tu vi tuy không được đề thăng, nhưng cũng sẽ không hạ xuống.

Càng không có ưu lo vẫn lạc." Lão Quân nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Hay là để đệ tử của ngươi lên bảng, tuy Tiệt Giáo không tồn tại, nhưng ít ra cũng không đến nỗi triệt để đoạn tuyệt hương hỏa kế thừa." "Vậy vì sao không để đệ tử Nhân Giáo lên bảng, ta thấy Huyền Đô rất thích hợp?" Thông Thiên Giáo Chủ quét Lão Quân một cái, lạnh lùng nói.

Lời nói của Lão Quân nghe có vẻ hảo tâm, nhưng chỗ quan trọng nhất lại hoàn toàn không nhắc tới.

Thực lực sau khi Phong Thần không hạ xuống đích xác không tệ, dù sao thực lực của đa số đệ tử Thông Thiên cũng đã đạt đến cực hạn có thể.

Đa Bảo, Triệu Công Minh, Kim Linh, Tam Tiêu và những người khác đều là Chuẩn Thánh tu vi, cũng không có quá nhiều không gian đề thăng.

Còn về Cửu Long Đảo Tứ Thánh và Thập Thiên Quân cùng những tồn tại Đại La đỉnh phong khác, tuy rằng có thể tiếp tục đột phá.

Nhưng cảnh giới Chuẩn Thánh bản thân cực kỳ khó đột phá, từ khi Hồng Hoang Thế Giới khai tịch đã qua vô số năm, số lượng Chuẩn Thánh đều có thể đếm rõ ràng.

Những đệ tử Đại La đỉnh phong đó tư chất, phúc nguyên không đủ, cơ bản cũng không có quá nhiều hy vọng có thể đột phá Chuẩn Thánh.

Bởi vậy Phong Thần, đối với thực lực của các đệ tử này cũng sẽ không có ảnh hưởng.

Sau khi Phong Thần, chân linh lại ký thác vào Phong Thần Bảng, hầu như có đặc tính bất tử bất diệt của Thánh Nhân.

Nhưng Lão Quân lại không nói đến một điểm quan trọng nhất, sau khi Phong Thần, tất cả thần linh đều phải chịu Phong Thần Bảng khống chế, hào vô nghi vấn, Hồng Quân cuối cùng khẳng định sẽ giao Phong Thần Bảng cho Hạo Thiên.

Tuy chân linh Thánh Nhân sau khi ký thác Thiên Đạo, cũng phải chịu Thiên Đạo Hồng Hoang Thế Giới khống chế.

Thiên Đạo Hồng Hoang không có ý thức, bởi vậy đối với Thiên Đạo Thánh Nhân ảnh hưởng không lớn, nhưng dù vậy, có đôi khi cũng sẽ bức bách Thiên Đạo Thánh Nhân làm một số việc không nguyện ý làm.

Tựa như ngày trước Hư Không Đạo Nhân hàng lâm Thiên Đình, các Thiên Đạo Thánh Nhân trừ Lão Quân ra, có thể nói không một ai nguyện ý đi giúp Hạo Thiên, Dao Trì xuất thủ, đối phó Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng dưới sự thôi động của ý chí Thiên Đạo, tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân đều bị bức bách đi đến, sau trận chiến cuối cùng, ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân đã vẫn lạc.

Nếu Phong Thần Bảng chưởng ác trong tay Hạo Thiên, Thông Thiên có thể đoán được Hạo Thiên sẽ đối đãi môn nhân đệ tử của y như thế nào.

Khẳng định sẽ thôi thúc đệ tử môn nhân Tiệt Giáo không ngừng tiến công Địa Phủ, đúng lúc có Phong Thần Bảng ở đó, không có nguy hiểm triệt để vẫn lạc.

Các đệ tử Tiệt Giáo này trong mắt Hạo Thiên và Hồng Quân, khẳng định là pháo hôi hoàn mỹ.

Nhưng dù không triệt để vẫn lạc, sau khi Phong Thần cảm giác thương, thống vẫn còn đó.

Huống hồ không có uy hiếp vẫn lạc, đại biểu cho việc phải vĩnh viễn bị Thiên Đình coi là pháo hôi và nô lệ mà sai sử, loại tra tấn vĩnh vô chỉ cảnh này, còn khủng bố hơn cả việc trực tiếp vẫn lạc rất nhiều.

Lão Quân nghe lời Thông Thiên mà sắc mặt cũng có chút khó coi, Huyền Đô là đệ tử duy nhất của y.

Lão Quân tuy rằng chi trì Thiên Đình tráng đại lực lượng, nhưng có các đệ tử Tiệt Giáo kia là đủ rồi, không cần thiết lại để Huyền Đô tiến vào Thiên Đình.

Tuy Lão Quân vẫn luôn thuận Thiên hành sự, nhưng y vẫn có tư tâm của mình.

Ngay lập tức Lão Quân liền sắc mặt không vui nói: "Nhân Giáo của ta lại không bị gia giáo cộng phạt, không có nguy cơ diệt giáo, hà tất phải lên Phong Thần Bảng?" "Hừ, gia giáo cộng phạt.

Ngươi thật sự có lòng tin Huyền Đô có thể sống sót trong tay mấy vị thân truyền đệ tử của ta sao?" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng.

Huyền Đô Đại Pháp Sư tu vi đích xác không tệ, Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nhưng tám đại thân truyền đệ tử của Thông Thiên đều là Chuẩn Thánh, yếu nhất cũng là Chuẩn Thánh trung kỳ, có ba vị tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Gia giáo cộng phạt Tiệt Giáo, trừ phi Thánh Nhân trực tiếp xuất

thủ, bằng không chỉ cần Huyền Đô dám xuất thủ, thật sự có khả năng vẫn lạc trong tay Đa Bảo, Triệu Công Minh và những người khác.

Lão Quân trong lòng một nộ, nhưng lại không tiện phản bác.

Dù sao nếu không có Thánh Nhân xuất thủ, thực lực Tiệt Giáo đích xác vượt xa gia giáo, Huyền Đô tuyệt đối không phải đối thủ của Triệu Công Minh, Đa Bảo, Vân Tiêu ba người. "Thông Thiên nói không sai!" Đúng lúc đó Hồng Quân Đạo Tổ ung dung mở miệng nói: "Phong Thần Bảng không chỉ có Tiệt Giáo có thể ký tên, các ngươi cũng có thể ký tên.

Dù sao dưới Thiên Địa Đại Kiếp, môn hạ mấy người các ngươi cũng có không ít đệ tử căn tính nông cạn, có khả năng sẽ vẫn lạc.

Có Phong Thần Bảng ở đó, cũng có thể bảo lưu một tuyến sinh cơ." Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ba người đều ngẩn ra, ngay sau đó sắc mặt cũng trở nên cực độ khó coi.

Nếu gia giáo cộng phạt Tiệt Giáo, với thực lực của Tiệt Giáo, đích xác đệ tử của bọn họ cũng có khả năng vẫn lạc.

Thậm chí không nên dùng từ "có khả năng", thực lực chư vị đệ tử Tiệt Giáo kỳ thực còn cường đại hơn tổng số đệ tử của Xiển, Nhân, Tây Phương tam giáo cộng lại.

Nếu các Thánh Nhân không xuất thủ, gia giáo cộng phạt Tiệt Giáo, không những không khiến Tiệt Giáo phá diệt, thậm chí tam giáo ngược lại sẽ bị Tiệt Giáo diệt đi.

Giờ khắc này Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy thậm chí Lão Quân đột nhiên có chút không muốn công phạt Tiệt Giáo, dù sao hiện tại nhìn vào, nếu công phạt Tiệt Giáo có khả năng sẽ khiến môn nhân đệ tử của bọn họ cũng bị cuốn vào.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ đều đã mở miệng gia giáo cộng phạt,

Tiệt Giáo không tồn tại, nếu Hồng Quân không động thủ, chỉ có thể để những Thiên Đạo Thánh Nhân và môn hạ đệ tử của bọn họ xuất thủ.

Chẳng lẽ Hồng Quân có thể đi tìm chư Thánh Địa Đạo và Địa Phủ kia xuất thủ phá diệt Tiệt Giáo hay sao?

Nhất thời, trong Tử Tiêu Cung chìm vào một loại bình tĩnh quỷ dị.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề tứ nhân đều mang vẻ mặt rối rắm.

Thông Thiên Giáo Chủ khóe miệng nhếch lên một tia cười lạnh bất tiết mà nhìn mấy người kia, luận đệ tử tu vi, Thông Thiên không sợ ai.

Nhưng Thông Thiên nhìn thấy mấy người kia, chỉ cần Thánh Nhân không xuất thủ, Tây Phương Giáo, Xiển Giáo, Nhân Giáo cộng lại cũng không đủ cho Tiệt Giáo đánh.

Một vị khác vô sở vị chính là Nữ Oa Nương Nương, trong Oa Hoàng Cung của nàng không có đệ tử chỉ có thị nữ, công phạt Tiệt Giáo chẳng lẽ để nàng phái thị nữ bên cạnh xuất thủ hay sao, nào có cái đạo lý đó. "Lão Sư, Xiển Giáo của ta liệu có nguy cơ diệt giáo không?" Trầm mặc hồi lâu, Nguyên Thủy Thiên Tôn hỏi Hồng Quân Đạo Tổ. "Lão Sư, Tây Phương Giáo của chúng ta liệu cũng có nguy hiểm diệt giáo không?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người cũng vội vàng hỏi. "Thiên Đạo biến hóa, ta hợp Đạo cũng không thể hoàn toàn nắm chắc." Hồng Quân mở miệng nói: "Nhưng thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, có Thánh Nhân khí vận che chở, hẳn không đến nỗi có nguy hiểm diệt giáo, nhưng môn nhân đệ tử có vẫn lạc hay không, ta cũng không thể nói hết." Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn và mấy người kia nghe mà có chút không yên tâm, dù sao Thông Thiên Giáo Chủ cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, Tiệt Giáo cũng có Thánh Nhân khí vận che

chở.

Chẳng phải Tiệt Giáo cuối cùng cũng phải đối mặt với kết cục bị diệt sao? "Tiệt Giáo chỉ vì dính líu nhân quả giữa Thiên Đạo và Địa Đạo, mới phải chịu kết cục như vậy.

Các ngươi không dính líu nhân quả, tự nhiên sẽ không như Tiệt Giáo." Hồng Quân nhìn Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy và mấy người kia một cái, tự hồ biết bọn họ đang nghĩ gì, đạm đạm nói. "Lão Sư có Thánh Nhân khí vận che chở cho Xiển Giáo của ta, không đến nỗi có nguy cơ diệt giáo, chẳng phải là có thể công phạt Tiệt Giáo, ta cũng có thể xuất thủ sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn thầm tự tư lượng, dù sao nếu không xuất thủ, Xiển Giáo của y xem ra cũng không thể đánh bại Tiệt Giáo.

Có Thánh Nhân khí vận che chở, chẳng phải Thánh Nhân có thể xuất thủ sao?

Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Lão Quân mấy người liền sắc mặt vui mừng, sắc mặt Thông Thiên lại trở nên khó coi. "Thông Thiên, ký tên Phong Thần đi!" Lão Quân lại mở miệng nói. "Không sai, Tiệt Giáo không tồn tại, đây là thiên định, Thông Thiên không nên nghịch Thiên hành sự." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói. "Thông Thiên Đạo huynh, đệ tử Tiệt Giáo sau khi Phong Thần tiến vào Thiên Đình, vì Thiên Đạo hiệu lực, cũng là công đức vậy!" Chuẩn Đề Đạo Nhân a a cười nói. "Thông Thiên Đạo huynh thật nhẫn tâm nhìn môn nhân đệ tử của mình triệt để hóa thành tro bụi sao, để họ lên bảng, chưa chắc không phải một loại từ bi." Tiếp Dẫn, người luôn giảng từ bi, nói.

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ trắng bệch, thậm chí có chút ửng hồng, với thân phận Thánh Nhân mà còn xuất hiện dị tượng như vậy, đủ để thấy Thông Thiên phẫn nộ đến nhường nào trong lòng.

“Chẳng lẽ lấy lớn hiếp nhỏ, ra tay với môn nhân của ta sao?”

Thông Thiên Giáo Chủ nghiến răng nghiến lợi nói.

Nếu Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân không ra tay, Thông Thiên cũng chẳng để đại kiếp này vào mắt.

Đạo Tổ đích thân ra lệnh các giáo cùng phạt, Tiệt Giáo không còn thì đã sao, thế giới Hồng Hoang lấy thực lực làm trọng.

Dựa vào tu vi của đệ tử Xiển Giáo, Nhân Giáo và Tây Phương Giáo kia, có tư cách gì mà muốn Tiệt Giáo không còn tồn tại?

Chỉ là một khi Thánh Nhân gia nhập chiến trường, cục diện sẽ hoàn toàn khác, dù sao đi nữa, dù có bao nhiêu Chuẩn Thánh đi chăng nữa, trước mặt Thánh Nhân cũng chẳng qua là lũ kiến hôi.

"Thiên số, cũng là nhân quả." Lão Quân lạnh nhạt nói: "Bởi lẽ Tiệt Giáo đã vướng vào nhân quả này, ngã ra tay, cũng là thuận theo Thiên Đạo, cớ gì không thể ra tay?" "Không sai, vì thiên hạ chúng sinh có thể sớm ngày độ đại kiếp.

Ngã đẳng Thánh Nhân cũng chỉ đành gác lại thể diện, làm việc sát lục." Chuẩn Đề Đạo Nhân chắp hai tay lại, vẻ mặt từ bi nói.

Lão Quân và Nguyên Thủy hai người đều không nhịn được nhìn Chuẩn Đề một cái, có chút không tự nhiên mà nhúc nhích thân mình.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người khi nào thì còn màng đến thể diện đâu.

"Nếu dám ra tay với đệ tử Tiệt Giáo của ta, thì ta cũng không ngại ra tay với môn nhân đệ tử của các ngươi." Thông Thiên Giáo Chủ nói với Lão Quân, Nguyên Thủy vài người.

Vốn dĩ, ta không bao giờ thèm làm chuyện lấy lớn hiếp nhỏ, nhưng chỉ cần Lão Quân, Nguyên Thủy các ngươi dám ra tay với môn nhân đệ tử của ta, thì ta cũng chẳng quản được nhiều như vậy nữa.

“Ngã tứ nhân liên thủ, Thông Thiên, ngươi sẽ không có cơ hội đâu!” Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời Thông Thiên nói, sắc mặt hơi biến.

Nhưng Nguyên Thủy cũng chẳng quá lo lắng, dù sao thì có bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Trong mắt Nguyên Thủy, thực lực của ngã và Lão Quân đều ở trên Thông Thiên, chỉ cần một người cũng đủ để áp chế Thông Thiên.

Một khi bốn người liên thủ, Thông Thiên căn bản sẽ không có cơ hội ra tay với môn nhân đệ tử của ta.

Dù sao Thông Thiên Giáo Chủ cũng đâu phải Hư Không Đạo Nhân, trong số các Thiên Đạo Thánh Nhân, Lão Quân, nay đã không còn Thái Cực Đồ, cũng không thể một mình đối kháng bốn vị Thánh Nhân.

“Ngươi thật sự cho rằng bốn người các ngươi liên thủ có thể áp chế được ta sao?” Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nói.

Bốn Thánh liên thủ quả thực không phải đối thủ, nhưng lời của Nguyên Thủy lại quá mức không xem ta ra gì.

“Không cần bốn Thánh, chỉ cần có ngã là đủ để áp chế ngươi!” Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng châm chọc đáp trả.

Hiện giờ trong số các Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ có Nguyên Thủy là còn giữ Tiên Thiên Chí Bảo trong tay.

Có Bàn Cổ Phiên trong tay, Thông Thiên tuyệt đối không phải đối thủ của ngã, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng vậy.

Dù sao Tru Tiên Kiếm Trận đâu thể linh hoạt đa biến như Thiên Đạo Thánh Nhân, Thánh Nhân có thể né Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, còn Tru Tiên Kiếm Trận thì không thể né tránh.

Chương 192

Huống chi trong mắt Nguyên Thủy, Thông Thiên Giáo Chủ trong tay chỉ có một Tru Tiên Kiếm Trận tàn phá.

Tru Tiên Kiếm Trận mà không có Tru Tiên Kiếm thì uy lực phỏng chừng còn không bằng một phần mười so với ban đầu.

Chỉ cần ra tay, Thông Thiên Giáo Chủ có thể bị trấn áp ngay lập tức.

"Thông Thiên, bất luận là Nguyên Thủy hay ngã, thực lực của hai người bọn ngã đều ở trên ngươi, Tiếp Dẫn đạo hữu cũng không yếu kém hơn bao nhiêu." Lão Quân chậm rãi nói: "Ký tên vào Phong Thần Bảng thì tốt hơn, kẻo lại mất hết thể diện." Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người nghe Lão Quân nói vậy, sắc mặt đều có chút khó coi, Lão Quân rõ ràng ám chỉ hai người họ không bằng Thông Thiên Giáo Chủ.

Chuẩn Đề thì đành chịu, thực lực quả thực không bằng Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng Tiếp Dẫn nhờ lĩnh ngộ ra Tịch Diệt Chi Đạo, thực lực đại tiến, cũng không kém cạnh Thông Thiên là mấy.

Nhưng trong miệng Lão Quân, lại yếu hơn Thông Thiên một chút, khiến Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng cực kỳ bất phục.

Đặc biệt là Lão Quân còn đặt hai người ngã và Nguyên Thủy lên trên Thông Thiên, chẳng lẽ hai huynh đệ ngã và Chuẩn Đề so với Thông Thiên yếu nhất trong Tam Thanh còn không bằng sao?

Tuy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người trong lòng bất mãn, nhưng lại không mở miệng.

Dù sao lúc này nhìn Tam Thanh nội bộ tranh đấu, tính toán, thì

cũng phải đợi Tam Thanh phân ra thắng bại rồi mới từ từ tính toán sau.

Còn về việc Thông Thiên có ra tay với đệ tử Tây Phương Giáo hay không, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng không lo lắng.

Có đệ tử Xiển Giáo và Nhân Giáo ở phía trước chống đỡ, Thông Thiên nếu thực sự ra tay, cũng sẽ không tìm đến Tây Phương Giáo.

Đệ tử mạnh nhất của Tây Phương Giáo cũng chỉ là Đại La đỉnh phong mà thôi, các giáo cùng phạt Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo cũng chẳng làm được gì nhiều, chủ yếu vẫn là xem Xiển Giáo và Nhân Giáo ra tay.

"Thông Thiên đạo huynh, tu vi cảnh giới của Lão Quân sư huynh trong số ngã đẳng là cao nhất, chỉ kém Sư Tôn mà thôi.

Trong tay Nguyên Thủy đạo huynh lại còn có Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên." "Thực lực của hai vị ấy đều ở trên đạo huynh, ngã và Chuẩn Đề sư đệ tuy bất tài, nhưng dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, Thông Thiên đạo huynh ký tên vào Phong Thần Bảng thì tốt hơn.

Kẻo Nguyên Thủy đạo huynh thật sự ra tay, thì thể diện của đạo huynh cũng sẽ không hay đâu." Tiếp Dẫn Đạo Nhân ở bên cạnh không ngừng châm dầu vào lửa.

"Nguyên Thủy, ngươi thật sự cho rằng mình có thể thắng được ta sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề một cái, khóe miệng lộ ra một tia khinh thường.

Nguyên Thủy đã từng bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết hai lần, tu vi đã thụt lùi không ít.

Tuy rằng Thông Thiên cũng từng bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết một lần, nhưng lại lĩnh ngộ sâu sắc hơn không ít về Hủy Diệt

Pháp Tắc, không những đã vượt qua kỳ suy yếu, mà cảnh giới bản thân cũng tiến bộ một chút.

Hiện giờ nếu chỉ luận cảnh giới, ngã còn cao hơn Nguyên Thủy Thiên Tôn một chút, chỉ cần Nguyên Thủy không dùng Bàn Cổ Phiên, tuyệt đối không phải đối thủ của ngã.

Nguyên Thủy triệu xuất Bàn Cổ Phiên, có Tru Tiên Kiếm Trận phối hợp Hủy Diệt Pháp Tắc, Thông Thiên cũng có tự tin có thể áp chế.

Trong số chư vị Thiên Đạo Thánh Nhân, duy nhất có thể khiến Thông Thiên kiêng dè cũng chỉ có Lão Quân mà thôi.

"Thắng thì có gì khó khăn?" Nguyên Thủy Thiên Tôn khẽ phất tay áo nói, hoàn toàn không để Thông Thiên vào mắt.

"Được, ngã liền cùng ngươi đấu một trận, xem thử ngươi có thực sự có thể áp chế được ta không!" Thông Thiên Giáo Chủ đột nhiên quát lớn một tiếng đứng dậy, hiển nhiên là muốn ra tay với Nguyên Thủy Thiên Tôn.

"Nhưng ở trong Tử Tiêu Cung, Thông Thiên, ngươi có đặt Lão Sư vào mắt không đó?" Nguyên Thủy chưa kịp tiếp lời, Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên mở miệng nói, trong lời nói không thiếu ý châm chọc.

"Vô phương!" Hồng Quân Đạo Tổ đạm mạc nói, dường như căn bản không để ý hai vị đệ tử muốn đánh nhau.

"Phong Thần Bảng ký hay không tùy ý, ký cũng tùy duyên.

Thiên Địa Đại Kiếp sắp sửa bắt đầu, người ứng kiếp nếu không lên bảng thì chỉ có con đường tro tàn. . ." Hồng Quân nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người: "Dù sao cũng là đệ tử của các ngươi, chuyện Phong Thần như vậy nhất thời cũng quả thực khó có thể đưa ra quyết định." "Nhưng Thông Thiên, Tiệt Giáo bị diệt là Thiên Đạo

đã định, vì các ngươi đã cường hành xông vào Thiên Đình mà gây ra nhân quả kia.

Trừ phi ngươi có thể mạnh hơn Thiên Đạo, bằng không vẫn không thể thay đổi kết cục." Nguyên Thủy trên mặt lập tức lộ ra vẻ đắc ý, nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thông Thiên, ngươi thấy không, Tiệt Giáo bị diệt là Thiên Đạo đã định.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, lại vọng tưởng nghịch Thiên mà hành sự, Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có thể sẽ vẫn lạc." "Nghịch hay thuận Thiên đâu phải do ngươi quyết!" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Để những đệ tử Tiệt Giáo kia lên Phong Thần Bảng trở thành nô lệ vĩnh viễn của Thiên Đình, Thông Thiên không thể nào chấp nhận kết quả ấy, dù có thật sự nghịch Thiên, ngã cũng muốn thử một lần.

"Minh ngoan bất linh!" Lão Quân đang ngồi bên cạnh lạnh lùng hừ một tiếng nói.

"Nguyên Thủy, đừng có phí lời nữa.

Có bản lĩnh thì cùng ngã đi chiến một trận, nếu ngươi thua, thì hãy để mười hai người Xiển Giáo lên bảng!" Thông Thiên Giáo Chủ chỉ vào Nguyên Thủy Thiên Tôn quát lớn.

"Được!" Nguyên Thủy nghe lời Thông Thiên nói cũng có chút nổi giận, lập tức đáp ứng, Trong mắt Nguyên Thủy, Thông Thiên đâu thể nào là đối thủ của ngã.

Từ khi phân hóa từ Bàn Cổ Nguyên Thần, Thông Thiên vẫn luôn khiêu chiến vị trí của ngã.

Chẳng lẽ Thông Thiên cảm thấy ngã thật sự không phải đối thủ của ngươi sao?

Nguyên Thủy quyết định bất luận kết quả thế nào, cũng phải cho Thông Thiên một bài học khó quên cả đời.

"Nếu ngươi thua, hãy đưa người trong Tiệt Giáo lên bảng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ vào Thông Thiên Giáo Chủ nói.

"Nếu ngã thua, ngã tuyệt đối sẽ không tự mình ra tay với đệ tử môn hạ, thế nào?" Thông Thiên Giáo Chủ đáp lại.

"Được!

Thông Thiên, ngã và ngươi đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, Bàn Cổ Chính Tông, lời nói ra là lời hứa." Sắc mặt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại hơi biến, cảm thấy bất kể là Lão Quân hay Nguyên Thủy đều đang nhắm vào hai người họ.

Thiên Đạo Thánh Nhân Bàn Cổ Chính Tông, lời nói ra là lời hứa, chẳng lẽ những Thiên Đạo Thánh Nhân không phải Bàn Cổ Chính Tông, lời nói ra không tính sao?

Tuy họ quả thực có lúc coi lời nói như rắm, không tuân thủ lời hứa, nhưng vẫn cảm thấy bị mạo phạm.

"Đi thôi, ra ngoài Tử Tiêu Cung đại chiến một trận!" Thông Thiên Giáo Chủ cười lạnh một tiếng, dẫn đầu đi ra ngoài Tử Tiêu Cung.

"Lão Sư, ngã đi giáo huấn Thông Thiên một trận, để y biết cân lượng của mình." Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên quay người hành lễ với Hồng Quân Đạo Tổ nói.

"Đợi Thông Thiên bại trận, y biết được sự chênh lệch thực lực với ngã đẳng, tất sẽ ngoan ngoãn đưa môn nhân đệ tử lên Phong Thần Bảng, cũng là vì Thiên Đạo chúng sinh mà tránh khỏi một trận sát kiếp." "Ngươi và Thông Thiên tự mình xử lý là được!" Hồng Quân Đạo Tổ mở miệng nói, vừa không biểu lộ sự tán thưởng đối với lời Nguyên Thủy, cũng không ngăn cản cuộc chiến giữa y và Thông

Thiên.

Nghe lời Hồng Quân nói, Nguyên Thủy nhất thời cũng không đoán được ý của Lão Sư, nhưng Thông Thiên đang ước chiến ở bên ngoài, Nguyên Thủy cũng không nghĩ ngợi nhiều nữa, trước tiên trấn áp Thông Thiên đã.

"Vậy Lão Sư, ngã xin cáo lui!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cáo lui nói, thấy Hồng Quân gật đầu, liền cũng đi ra ngoài.

"Lão Sư, vậy ngã đẳng cũng đi quan chiến!" Lão Quân và Nữ Oa Nương Nương hai người cũng nói với Hồng Quân Đạo Tổ.

Theo sau Lão Quân và Nữ Oa Nương Nương cũng rời đi, toàn bộ Tử Tiêu Cung liền chỉ còn lại Hồng Quân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người.

"Hai người các ngươi không đi quan chiến sao?" Hồng Quân Đạo Tổ liếc nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người một cái, đạm mạc nói.

Đối với một đôi sư huynh đệ này, Hồng Quân không có hảo cảm nhưng cũng không có ác cảm.

Vốn dĩ để hai người họ đăng lên Thánh vị cũng là vì một nhân quả bần tích của Tây Phương.

Sau đó mới phát hiện có thể dùng hai người họ để áp chế sức ảnh hưởng của Bàn Cổ Tam Thanh, vì vậy Hồng Quân mới luôn ủng hộ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đại hưng Tây Phương Giáo.

"Hắc hắc, Lão Sư, đệ tử có một kế sách chưa thành thục!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau một cái, cẩn thận nói với Hồng Quân.

Trong Tử Tiêu Cung.

"Kế sách chưa thành thục?" Hồng Quân cười như không cười

nhìn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người một cái.

Hai người tuy tư chất kém xa Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người, nhưng luận về các loại oai môn tà đạo, âm mưu quỷ kế thì lại không biết mạnh hơn Tam Thanh bao nhiêu.

Tam Thanh dù sao cũng là bán bộ Đại Đạo cấp tồn tại do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, luận về tư chất, căn cốt thì trong toàn bộ Hồng Hoang thế giới không ai có thể sánh bằng.

Nhưng Tam Thanh sau khi bị Hồng Quân lừa gạt trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, tư chất và căn cốt gần như hoàn toàn bị lãng phí.

"Lão Sư, với tính cách của Thông Thiên kia.

Chỉ sợ y thà rằng đệ tử Tiệt Giáo toàn bộ vẫn lạc, cũng không nguyện ý vĩnh viễn bị trói buộc tại Thiên Đình." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cẩn thận nói, ban đầu định nói là bị Thiên Đình nô dịch.

Nhưng nếu nói thật như vậy, Đạo Tổ khẳng định sẽ không vui, nên đành cẩn thận sửa lời.

"Vậy thì sao?" Hồng Quân thong thả hỏi, hai người đã muốn nói như vậy, khẳng định đã sớm có kế sách rồi.

"Sư Tôn, trước đây đệ tử Tiệt Giáo chỉ có hai con đường, hoặc là bị diệt, hoặc là lên Phong Thần Bảng phong thần!" Chuẩn Đề Đạo Nhân tiếp lời, tiếp tục nói.

"Thông Thiên khẳng định không nguyện ý đệ tử Tiệt Giáo phải chịu kết cục như vậy, nhưng trong Tiệt Giáo cũng chưa chắc tất cả mọi người đều nguyện ý cùng Tiệt Giáo bị diệt vong." "Nếu Lão Sư ân chuẩn ngã và Tiếp Dẫn sư huynh hai người độ dẫn những người có duyên với giáo ngã trong Tiệt Giáo về Tây Phương, thì không ít đệ tử Tiệt Giáo nhất định sẽ tâm sinh dao động." "Ân?" Hồng Quân cười đầy ẩn ý: "Vậy là đào tường Thiên Đình, động lay căn cơ Thiên Đạo

sao?" Nghe lời của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, trong lòng Hồng Quân cũng động một tia sát ý.

Vốn dĩ thấy Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người dùng cách đối phó Tam Thanh quả thực không tệ, nên mới liên tục phù trì.

Nào ngờ hai người lại dám tính kế lên đầu ngã, thật sự cho rằng được phù trì lên Thánh vị rồi thì không thể bị ngã hạ xuống sao?

Hồng Quân dường như nói ra một cách nửa đùa nửa thật, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại cảm thấy một luồng hàn khí từ Nguyên Thần mình xộc lên.

Mặc dù hai người là tồn tại Thiên Đạo Thánh Nhân, Nguyên Thần kim quang rực rỡ, vạn tà bất xâm, nhưng lúc này lại dường như bị một tầng âm ảnh bao phủ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân hoảng loạn nói: "Lão Sư sao lại nói lời này, ngã và sư huynh hai người đâu dám làm như vậy!" "Không sai, ngã và sư đệ hai người đối với Lão Sư, đối với Thiên Đạo đều trung thành và tận tâm." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng vội vàng mở miệng biện giải.

Nếu thật sự để Hồng Quân cho rằng hai người họ muốn đào căn cơ Thiên Đạo, mà giáng xuống trách phạt, thì hai người họ sẽ gặp phiền toái lớn.

Dù cho không trừng phạt hai người họ ngay lập tức, chỉ cần Hồng Quân không còn ủng hộ Tây Phương Giáo nữa, dựa vào hai người họ cũng tuyệt đối không thể lay chuyển nền tảng của Tam Thanh.

Tam Thanh nếu thực sự chỉ còn lại Nguyên Thủy và Lão Quân hai Thánh, cũng không phải hai người họ có thể đối phó được.

"Ồ, vậy ý ngươi là gì?" Hồng Quân thong thả hỏi.

"Ý của ngã là, so với việc đệ tử Tiệt Giáo rơi vào Thiên Đình, Thông Thiên e rằng còn không nguyện ý hơn khi bị ngã dẫn độ về Tây

Phương.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân giải thích.

Quả đúng là sự thật, dù sao Tây Phương Giáo đối với những người được độ dẫn đi, nếu nguyện ý thành tâm quy phục, đều sẽ ban cho vị trí không tồi.

Đối với những người không nguyện ý quy phục, hoặc bị cưỡng hành bắt giữ mà vẫn không cam lòng, thông thường sẽ trở thành tọa kỵ hoặc hộ pháp của đệ tử Tây Phương Giáo.

Sau khi lên Phong Thần Bảng, dù sao cũng là vị trí chính thần của Thiên Đình, chỉ có Hạo Thiên mới có thể sai khiến.

Vì uy nghiêm của Thiên Đình, Hạo Thiên cũng sẽ không ngày ngày làm nhục họ, dù sao để chúng sinh Hồng Hoang thấy cái gọi là chư thần Thiên Đình cao cao tại thượng kia chẳng qua chỉ là nô lệ, trong lòng họ cũng chưa chắc sẽ kính sợ Thiên Đình nhiều.

Trở thành tọa kỵ của Tây Phương Giáo thì hoàn toàn khác, đó là sự sỉ nhục rõ ràng rành mạch.

Đệ tử Tiệt Giáo bất luận là thành tâm quy phục Tây Phương Giáo hay bị Tây Phương Giáo hóa thành tọa kỵ, đối với Thông Thiên mà nói tuyệt đối đều là chuyện không thể chấp nhận, thậm chí còn khó chấp nhận hơn cả Phong Thần.

Hồng Quân gật đầu, hơi có chút động lòng, cảm thấy kế sách này quả thực khả thi.

Vốn dĩ đệ tử Tiệt Giáo của Thông Thiên chỉ có hai lựa chọn, một là Phong Thần, một là tro tàn.

Đối với Thông Thiên thì cả hai đều không phải lựa chọn tốt, chỉ là Phong Thần còn khó chấp nhận hơn cả tro tàn.

Bây giờ đổi tro tàn thành bị Tây Phương độ dẫn đi, nhìn như vậy, Phong Thần dường như cũng không còn quá khó chấp nhận nữa.

Quan trọng là với thực lực của Thông Thiên, y cũng không có tư cách đưa ra lựa chọn thứ ba, nhìn như vậy quả thực là một kế sách hay.

Chương 193

"Chỉ cần Lão Sư hơi ám chỉ một chút, Thiên Đình có thiên quy thiên điều, Hạo Thiên thân là Thiên Đế cũng không thể tùy ý làm trái.

Chư thần Thiên Đình tuy bị người sai khiến, nhưng cũng sẽ không bị vô cớ sỉ nhục, tất Thông Thiên sẽ biết lựa chọn." Chuẩn Đề Đạo Nhân lại bổ sung một câu.

"Kế sách này không tệ!" Hồng Quân hài lòng gật đầu nói, vừa đánh vừa xoa, không sợ Thông Thiên không phục tùng.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân hai người quả thực có tác dụng không nhỏ.

Hồng Quân hiểu rõ mục đích chính của hai người là muốn độ dẫn những đệ tử Tiệt Giáo có thực lực cường đại kia gia nhập Tây Phương Giáo, để làm lớn mạnh thực lực Tây Phương Giáo.

Mà làm lớn mạnh Tây Phương Giáo bản thân cũng là việc Hồng Quân nguyện ý làm, dù sao sau khi Tiệt Giáo bị diệt, sẽ phải ra tay với Xiển Giáo và Nhân Giáo.

Hồng Quân chỉ không thể chấp nhận việc hai người dám mưu tính, bây giờ nhìn kế sách mà Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đưa ra quả thực khả thi.

Dưới sự sắp xếp như vậy, Hồng Quân có nắm chắc, khi Thông Thiên thực sự biết mình vô lực xoay chuyển trời đất, tự nhiên sẽ lựa chọn đưa những đệ tử Tiệt Giáo kia lên Phong Thần Bảng.

So với những môn nhân Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng kia, những người bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người độ dẫn đi Tây Phương sẽ không có bao nhiêu.

Huống chi nếu không làm như vậy, đại bộ phận những đệ tử Tiệt Giáo kia đều sẽ hóa thành tro tàn, cũng thực sự quá đáng tiếc.

"Đa tạ Lão Sư khen ngợi!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người trên mặt đều lộ ra vẻ cuồng hỉ, ý của Hồng Quân Đạo Tổ là đã cho phép họ độ dẫn đệ tử Tây Phương Giáo trong trận Phong Thần Đại Kiếp này rồi.

Với thực lực của Tiệt Giáo, chỉ cần độ dẫn một bộ phận nhỏ đệ tử có tu vi cao thâm gia nhập Tây Phương Giáo, thì tầng lớp đệ tử Tây Phương Giáo cũng có thể kháng hành với Xiển Giáo, Nhân Giáo rồi.

"Vậy đợi sau khi Nguyên Thủy trấn áp Thông Thiên, Đạo Tổ tuyên bố chuyện này, thì Thông Thiên tất sẽ ngoan ngoãn phục tùng." Tiếp Dẫn Đạo Nhân mặt mày hớn hở nói, dường như đã thấy Tây Phương Giáo đại hưng trước mắt rồi.

"Đợi Thông Thiên phục tùng, dùng đệ tử Tiệt Giáo sung thực Thiên Đình, uy thế Thiên Đình đại tăng, tất định có thể trấn áp Địa Phủ." Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng đầy mặt tươi cười nói với Hồng Quân: "Khi đó Thiên Đạo đại hưng, danh tiếng của Sư Tôn tất sẽ lại một lần nữa uy chấn Hồng Hoang." Những đệ tử Tiệt Giáo có thực lực cường đại kia sắp được độ dẫn gia nhập Tây Phương Giáo, trong lòng Chuẩn Đề cũng nở hoa.

"Thông Thiên phục tùng, cái đó chưa chắc." Hồng Quân Đạo Tổ lúc này lại mỉm cười nói, dường như không hề xem trọng việc Nguyên Thủy Thiên Tôn có thể trấn áp Thông Thiên Giáo Chủ.

"Với tu vi của Nguyên Thủy cộng thêm Tiên Thiên Chí Bảo, chẳng lẽ không thể làm gì Thông Thiên sao?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe lời Hồng Quân nói, hai người trên mặt đều thu lại nụ cười.

"Cứ xem rồi biết!" Hồng Quân lắc đầu nói.

Với nhãn quang của ngã, tự nhiên chỉ cần một cái nhìn liền đã nhìn ra tu vi chân thực của Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại đang ở trên Nguyên Thủy.

"Lão Sư, vậy xin cho ngã hai người cáo lui!" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người cũng bị lời nói của Hồng Quân khơi dậy sự tò mò trong lòng, nên sau khi cáo lui với Hồng Quân, cũng vội vàng chạy đến chiến trường của Thông Thiên và Nguyên Thủy.

Sâu trong Vô Biên Hỗn Độn.

Thông Thiên và Nguyên Thủy hai người đối lập, Thông Thiên Giáo Chủ trong tay cầm Thanh Bình Kiếm thường dùng, Nguyên Thủy trong tay tự nhiên cầm Tam Bảo Ngọc Như Ý.

"Thông Thiên, vì sao ngươi không lấy Tru Tiên Kiếm Trận của mình ra?" Nguyên Thủy nhìn Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên, cười khẩy một tiếng nói: "Không có Tru Tiên Kiếm, nhưng uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận dù sao cũng tốt hơn Thanh Bình Kiếm một chút chứ." "Đối phó với ngươi, không cần dùng đến Tru Tiên Kiếm Trận!" Thông Thiên Giáo Chủ đạm mạc nói, một câu nói khiến Nguyên Thủy Thiên Tôn tức gần chết.

"Cuồng vọng!" Nguyên Thủy quả nhiên bị câu nói này chọc tức đến nhảy dựng lên như sấm, nhưng sau đó lại cố gắng bình tĩnh lại.

"Nhưng Thông Thiên, ngã bây giờ lại cảm thấy vừa rồi chúng ta cá cược không công bằng!" "Ồ?" "Hừ, sau trận chiến này ngã sẽ trực tiếp đưa ngươi về Thiên Đạo, ngươi sẽ không có cơ hội ra tay với đệ tử của ngã đâu." Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh nói: "Không công bằng là vì nếu ngươi thua cũng không thể giữ lời hứa." "Nguyên Thủy, đợi pháp lực của ngươi được như lời ngươi nói, thì hãy nói lại câu đó nhé?" Thông Thiên Giáo Chủ không chút để ý mỉm cười, miệng lưỡi có lợi hại đến mấy thì có ích gì, cuối cùng chẳng phải vẫn

phải dựa vào thực lực mà nói sao?

"Xem kiếm!" Thông Thiên trực tiếp chú nhập pháp lực vào Thanh Bình Kiếm, đâm về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vội vàng vung Ngọc Như Ý, đỡ lấy một kiếm, hai người liền ở trong Hỗn Độn tranh đấu.

"Thông Thiên vậy mà không sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận?" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lúc này mới vừa tới, thấy cảnh này cũng có chút kinh ngạc.

"Thông Thiên đối phó Nguyên Thủy, không cần dùng đến Tru Tiên Kiếm." Nữ Oa Nương Nương cười nói, vốn dĩ đến xem trận chiến này với tâm tư xem náo nhiệt.

Thông Thiên và Nguyên Thủy đánh sống đánh chết, tranh chấp của Tiệt Giáo, Xiển Giáo thì có liên quan gì đến ngã, hoàn toàn không để ý.

"Thông Thiên sao lại tự tin đến vậy?" Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút kinh ngạc nói, thậm chí không biết nên dùng từ tự tin, hay cuồng vọng.

"Thông Thiên từ khi hóa hình tới nay vẫn luôn tự phụ như vậy.

Tuy chưa từng chịu thiệt lớn, nhưng xem ra lần này lại phải ăn một cú vấp ngã rồi." Lão Quân đạm mạc nói, trong lòng ngã cũng cảm thấy Thông Thiên có chút cuồng vọng.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người cười ha ha một tiếng, không tiếp lời Lão Quân.

"Thông Thiên sao lại khó triền đến vậy, kiếm ý của Thanh Bình Kiếm lại lợi hại đến thế sao?" Trong lòng Nguyên Thủy càng đánh càng kinh hãi, chỉ cảm thấy mỗi một kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ đều ẩn chứa một loại kiếm ý hủy diệt tất cả, ngay cả Tam Bảo Ngọc Như Ý cũng không đỡ nổi.

Hai người không ngừng giao chiến, Nguyên Thủy mơ hồ có cảm giác chống đỡ không nổi, luận về thuật cận thân chiến đấu, ngã vốn không phải đối thủ của Thông Thiên.

"Nguyên Thủy, ngươi có chút bản lĩnh nào không?" Thông Thiên cũng phát hiện Nguyên Thủy có chút chật vật, ha ha cười lớn nói.

"Cảnh giới của Thông Thiên cao hơn Nguyên Thủy." Trong Hỗn Độn chiến trường, Lão Quân nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người đang đối chiến, nhíu mày nói.

Luận về cảnh giới, Lão Quân là tồn tại cao nhất trong tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân.

Chỉ là sự chênh lệch cảnh giới giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy không lớn, lúc đầu Lão Quân cũng không nhìn ra.

"Sẽ sao?" Nữ Oa Nương Nương có chút hoài nghi nói, dù sao luận về cảnh giới thì vẫn luôn là Lão Quân đứng đầu, Nguyên Thủy thứ hai.

Hiện giờ Thông Thiên Giáo Chủ lại có cảnh giới cao hơn Nguyên Thủy.

"Ngã đẳng thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, sau khi vẫn lạc tuy có thể phục sinh từ Thiên Đạo, nhưng tu vi sẽ thụt lùi một chút.

Nguyên Thủy đạo huynh đã vẫn lạc hai lần, tu vi thụt lùi không ít, có khả năng đã bị Thông Thiên đuổi kịp." Chuẩn Đề Đạo Nhân giải thích với Nữ Oa, dù sao Nữ Oa Thánh Nhân chưa từng vẫn lạc.

"Thì ra là vậy?" Nữ Oa gật đầu, như có điều suy nghĩ nhìn Chuẩn Đề một cái, nhưng lại cảm thấy không mấy thích hợp, vội vàng quay đầu đi.

Chuẩn Đề Đạo Nhân tự nhiên cũng chú ý thấy điều đó, lập tức sắc mặt có chút khó coi.

Dù sao trong Thiên Đạo Lục Thánh, ngã và Nguyên Thủy hai người đều đã vẫn lạc hai lần.

Nguyên Thủy ít nhất hai lần đều chết trong tay Hư Không Đạo Nhân, nhưng lần thứ hai của ngã lại bị Địa Đạo Thánh Nhân Minh Hà, người mà ngã vẫn luôn xem thường, đánh giết.

May mà Bàn Vương cũng đã ra tay, một mình địch hai người, cũng không đến mức mất mặt như vậy, Chuẩn Đề chỉ có thể tự an ủi như thế.

"Thông Thiên cũng vẫn lạc một lần, nhưng tu vi xem ra lại không hề thụt lùi." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, lại phát hiện tu vi của Thông Thiên dường như không hề thụt lùi.

"Tu vi của Thông Thiên vốn đã có đột phá, bao nhiêu năm qua, vết thương ngầm từ khi phục sinh từ Thiên Đạo cũng đã sớm lành lại." Lão Quân đạm mạc nói, sự thật là khi Nguyên Thủy lần đầu tiên bị Hư Không Đạo Nhân đánh giết.

Sau đó đã dẫn phát trận đại chiến kinh thiên động địa giữa Thiên Đạo và Hư Không Đạo Nhân, Lão Quân, Thông Thiên và Tiếp Dẫn đều đã thu hoạch được lợi ích lớn trong trận đại chiến đó, lần lượt đột phá.

Thông Thiên cũng sau đó tu vi cảnh giới mới đuổi kịp Nguyên Thủy, sau đó Thông Thiên tuy cũng vẫn lạc, nhưng Nguyên Thủy lại vẫn lạc thêm một lần nữa, song phương chênh lệch không nhiều.

"Nguyên Thủy, ngươi có chút bản lĩnh nào không?" Thông Thiên Giáo Chủ ha ha cười lớn, đồng thời Thanh Bình Kiếm trong tay vung vẩy càng lúc càng nhanh, ép Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể né tránh trái phải.

Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng kinh ngạc và phẫn nộ dị

thường, cũng đã nhìn ra cảnh giới tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ hiện tại đang ở trên ngã.

Điều này khiến Nguyên Thủy càng thêm vô cùng phẫn nộ, nếu không có Bàn Cổ Phiên, ngã thật sự không phải đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Nhìn Thanh Bình Kiếm như đâm tới từ bốn phương tám hướng, Nguyên Thủy không ngừng đỡ gạt.

Nhưng kiếm ý vô cùng vô tận, không chỗ nào không có, Nguyên Thủy bản thân không thiện trường loại cận thân cách đấu này.

Nếu không phải Thông Thiên Giáo Chủ chưa dùng hết toàn lực, Nguyên Thủy lúc này có thể đã bị thương rồi.

Thông Thiên dường như cũng đã chơi đủ rồi, tốc độ đột nhiên tăng nhanh, kiếm ảnh dày đặc đồng thời chém tới, giống như một đóa hướng dương đang nở rộ.

Dưới tình thế Nguyên Thủy Thiên Tôn không kịp phòng bị, Tam Bảo Ngọc Như Ý hoàn toàn bị áp chế, kiếm ảnh sắp chém lên thân ngã.

"Chư Thiên Khánh Vân!" Thấy sắp bị chém trúng, Nguyên Thủy cuối cùng đã triệu hoán phòng ngự chí bảo Chư Thiên Khánh Vân của mình ra.

Hào quang đột nhiên xuất hiện, hào quang lóe sáng đến mức ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng hơi nheo mắt lại.

Theo hào quang hơi ảm đạm một chút, một đoàn khánh vân xuất hiện trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên Tôn, trong khánh vân dường như ẩn chứa một thế giới hoàn chỉnh, ngũ sắc hào quang ẩn hiện, chiếu rọi chư thiên.

Vô số kim đằng, anh lạc từ trong khánh vân rủ xuống, như tấm

rèm châu rủ xuống bên cạnh Nguyên Thủy, bảo hộ y vững chắc ở trong đó.

Vô số kiếm ảnh chém lên khánh vân kia, kim đằng, anh lạc bị Thanh Bình Kiếm trực tiếp chém nát vụn.

Nhưng bất kể Thông Thiên chém nát bao nhiêu kim đằng, rèm châu, càng nhiều kim đằng, kim liên lại từ trong khánh vân rơi xuống, dường như vô cùng vô tận.

Có khánh vân hộ thể, dường như bất kỳ công kích nào cũng không thể làm thương tổn Nguyên Thủy Thiên Tôn được bảo hộ trong đó.

Một đóa khánh vân đội trên đầu, chư tà tránh xa, vạn pháp bất xâm, Nguyên Thủy Thiên Tôn trước tiên đã đứng ở thế bất bại.

Mặc cho Thông Thiên Giáo Chủ thi triển, cũng không thể phá vỡ phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân, làm thương tổn Nguyên Thủy Thiên Tôn ở trong đó.

Lúc này Nguyên Thủy không còn ra tay nữa, ôm Tam Bảo Ngọc Như Ý trong lòng, lạnh nhạt nhìn động tác của Thông Thiên Giáo Chủ.

Có Chư Thiên Khánh Vân hộ thể, những đòn tấn công phổ thông của Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không thể làm tổn thương ngã.

Dù sao cảnh giới tu vi của Thông Thiên tuy cao hơn ngã, nhưng hai người chênh lệch không xa.

Nếu dễ dàng bị Thông Thiên đánh phá phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân như vậy, thì khánh vân cũng không xứng được gọi là phòng ngự chí bảo, ngay cả Đạo Tổ cũng từng sử dụng chí bảo này rồi.

"Có khánh vân trong tay, Nguyên Thủy sư đệ liền đứng ở thế bất bại." Lão Quân nhìn đóa khánh vân trên đỉnh đầu Nguyên Thủy Thiên

Tôn, vuốt râu mỉm cười nói.

Chư Thiên Khánh Vân tuy không sánh bằng Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp, nhưng phòng ngự cũng cực kỳ cường hãn khủng bố.

Trong mắt Lão Quân, Thông Thiên Giáo Chủ không thể nào đánh phá phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân.

Nguyên Thủy có khánh vân trong tay, tiên thiên bất bại, chỉ cần tiến công mà không cần lo lắng phòng ngự, Thông Thiên dù tu vi cao hơn Nguyên Thủy một chút, cũng không thể thắng Nguyên Thủy.

Dù sao trong tay Thông Thiên đâu có phòng ngự tính Cực Phẩm Linh Bảo, Nguyên Thủy nếu không phòng ngự mà toàn lực tiến công, Thông Thiên cũng chưa chắc có thể chịu nổi.

Có thể nói, ở cảnh giới Thánh Nhân, Linh Bảo phòng ngự tính quý giá hơn rất nhiều so với Linh Bảo tấn công tính.

Vì vậy trong ba đại Tiên Thiên Chí Bảo, Bàn Cổ Phiên tuy sát phạt vô song, nhưng trong mắt Thánh Nhân, uy hiếp lại không bằng Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung.

Dù sao Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung đều có thể công có thể thủ, công phạt của cả hai tuy không bằng Bàn Cổ Phiên nhưng cũng tuyệt đối không yếu.

Có hai đại chí bảo trong tay, có thể công có thể thủ, tiến thoái đều có đường lui, không như Bàn Cổ Phiên chỉ có thuần túy lực công phạt.

Vừa không thể như Hỗn Độn Chung đội trên đỉnh đầu để tiên thiên bất bại, cũng không thể như Thái Cực Đồ tự do vượt qua thời không.

"Dù sao khánh vân là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mạnh nhất, ngay cả Lão Sư cũng từng dùng linh bảo này hộ thân, tự nhiên không

phải thứ mà Thông Thiên có thể đối phó." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười phụ họa một câu, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng gật đầu.

Trên mặt hai người nhìn đóa Chư Thiên Khánh Vân kia, đều hiện lên sự hâm mộ và khát vọng sâu sắc, trong mắt càng ẩn sâu một tia đố kỵ.

Loại Cực Phẩm Linh Bảo mà uy lực gần như có thể sánh ngang Chí Bảo này, bất kể là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, bao gồm cả Nữ Oa Nương Nương, đều không có lấy một kiện.

Nhưng Tam Thanh trong tay đều không thiếu, Lão Quân trong tay có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ và Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, Nguyên Thủy trong tay có Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy có kém hơn một chút, nhưng cũng có Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là đệ nhất trận của Hồng Hoang, uy lực gần như có thể sánh ngang Tiên Thiên Chí Bảo.

Đặc biệt là gần đây uy năng của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận đã chấn động tất cả các Thiên Đạo Thánh Nhân.

Với uy năng khủng bố cực điểm của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận kia, cũng chỉ không kém gì Tru Tiên Kiếm Trận, có thể tranh đoạt danh hiệu đệ nhất sát trận Hồng Hoang với Tru Tiên Kiếm Trận.

Chương 194

Có thể tưởng tượng được, Tru Tiên Kiếm Trận mà Thông Thiên Giáo Chủ sử dụng, tuyệt đối chưa phát huy ra toàn bộ uy năng.

Một khi uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận được Thông Thiên Giáo Chủ toàn bộ khai quật ra, chỉ cần có loại uy năng như Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, thì uy thế kia tuyệt đối sẽ không kém gì Tiên Thiên Chí Bảo.

Đặc biệt là với đặc tính của Tru Tiên Kiếm Trận, phi phải bốn vị Thánh Nhân đồng thời nhập trận mới có thể phá.

Lão Quân liếc nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân một cái, tự nhiên cũng chú ý đến sự khát vọng trên mặt hai người, nhưng chỉ cười đạm mạc một tiếng, không biểu lộ gì.

Bất luận là Tiên Thiên Chí Bảo hay Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đều là do Bàn Cổ Đại Thần khai thiên mà hóa thành.

Tam Thanh là do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành, những Tiên Thiên Chí Bảo và Cực Phẩm Linh Bảo này tự nhiên nên thuộc về bọn ngã.

Với căn cốt của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người mà có thể thành Thánh vị đã là không tệ rồi, những thứ này làm sao xứng với bọn họ.

Lão Quân đâu phải không biết Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người muốn làm lớn mạnh Tây Phương Giáo, thậm chí áp chế Tam Thanh một đầu.

Nhưng Lão Quân chưa từng để chuyện này vào lòng, dù sao Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người muốn pháp bảo không có pháp bảo, muốn tu vi không có tu vi, dựa vào cái gì mà tranh đoạt?

“Cũng không biết nếu Thông Thiên lấy lại được Tru Tiên Kiếm, liệu có thể tranh giành với Nguyên Thủy không?” Nữ Oa Nương Nương lạnh nhạt mở miệng nói một câu.

Nhìn Chư Thiên Khánh Vân, trong lòng Nữ Oa Nương Nương cũng vô cùng hâm mộ, Linh Bảo Tiên Thiên mạnh nhất của ngã là Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ tuy cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thậm chí trong các Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng cực kỳ nổi bật, nhưng lại căn bản không thể so sánh với Chư Thiên Khánh Vân.

Đối mặt với sự thiên vị của Hồng Quân, trong lòng Nữ Oa Nương Nương cũng vô cùng bất mãn, càng thêm kiên định tâm tư không tham gia vào Thiên Địa Đại Kiếp.

Bản thân nhân quả là do Tam Thanh gây ra, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người muốn làm lớn mạnh Tây Phương Giáo nên cần tranh đoạt Thiên Địa Khí Vận, vì vậy chủ động cuốn vào Thiên Địa Đại Kiếp.

Nữ Oa ngã vừa không có pháp bảo cường đại cũng không chấp chưởng đại giáo, làm một Thánh Nhân nhàn tản là được rồi.

“Xem uy năng của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận mấy ngày trước, Tru Tiên Kiếm Trận e rằng cũng sẽ không chỉ có loại sức mạnh mà ngã thấy.” Chuẩn Đề Đạo Nhân tiếp lời nói: “Nếu Thông Thiên có thể lấy lại Tru Tiên Kiếm, nói không chừng thật sự có thể phá được Chư Thiên Khánh Vân.” “Tru Tiên Kiếm đang trong tay Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên làm sao có thể lấy được?” Lão Quân lạnh lùng hừ một tiếng: “Đó đều là nhân quả của Tiệt Giáo.

Hiện tại không những Thông Thiên không lấy lại được Tru Tiên Kiếm, mà ngay cả Tiệt Giáo cũng sẽ bị phá diệt, đó là kết cục của việc không tôn Thiên Đạo, làm việc nghịch Thiên.” “Lão Quân sư huynh nói rất đúng!” Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói.

Lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ đã đâm ra mấy chục, mấy trăm vạn kiếm, nhưng lại căn bản không thể làm gì được Chư Thiên Khánh Vân.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ ôm Tam Bảo Ngọc Như Ý, nhìn động tác của Thông Thiên Giáo Chủ.

"Thông Thiên, đến lượt ngã rồi!" Nguyên Thủy lạnh lùng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, sau đó thu Tam Bảo Ngọc Như Ý lại, vung tay một cái, trực tiếp lấy Bàn Cổ Phiên ra.

Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thậm chí Nữ Oa nhìn động tác của Nguyên Thủy trong lòng đều kinh hãi.

"Nguyên Thủy đã triệu Bàn Cổ Phiên ra sao?

Đối phó với Thông Thiên có cần thiết đến vậy không?" Lão Quân nhìn động tác của Nguyên Thủy có chút khó hiểu.

Có Chư Thiên Khánh Vân trong tay, đối phó Thông Thiên căn bản không cần động đến Bàn Cổ Phiên đẳng Tiên Thiên Chí Bảo.

"Xem ra Nguyên Thủy thật sự đã động sát tâm!" Nữ Oa Nương Nương tú mi khẽ nhíu lại, nhìn Bàn Cổ Phiên trong tay Nguyên Thủy.

Với sát phạt chi lực của Bàn Cổ Phiên, ngay cả thân Thánh Nhân cũng tuyệt đối không đỡ nổi.

Thậm chí có thể nói, dưới cùng cảnh giới tu vi, dù có Hỗn Độn Chung và Thái Cực Đồ đẳng Tiên Thiên Chí Bảo, cũng chưa chắc có thể kháng cự lại sát thương của Bàn Cổ Phiên.

Chỉ là muốn phát huy uy lực của Bàn Cổ Phiên đến cực hạn, với tu vi của Nguyên Thủy cũng cần không ít thời gian, người cùng cảnh giới tu vi thông thường sẽ không cho ngã cơ hội đó mà thôi.

"Nguyên Thủy đạo huynh vừa rồi không phải đã nói sao, muốn

một trận chiến trực tiếp đưa Thông Thiên về Thiên Đạo." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười nói: "Vốn dĩ ngã tưởng Nguyên Thủy đạo huynh chỉ nói đùa, không ngờ lại thực sự có ý đánh thật." "Nếu Nguyên Thủy đạo huynh thực sự có thể một trận chiến đưa Thông Thiên về Thiên Đạo, thì cũng là vì Hồng Hoang mà dẹp yên một trận đại kiếp." Chuẩn Đề Đạo Nhân tiếp lời nói.

"Chỉ là đáng tiếc cho những đệ tử Tiệt Giáo kia, đều sẽ hóa thành tro tàn." Nữ Oa Nương Nương cảm thán một câu.

Dù sao đại đa số Tiệt Giáo đều là lũ ẩm sinh noãn sinh, đám mang lông đội sừng, nếu không bái nhập Tiệt Giáo, kỳ thực cũng là một thành viên của Yêu Tộc.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nghe câu nói đó, lập tức đều ngây người.

Dường như đúng như Nữ Oa đã nói, Thông Thiên đâu có ký Phong Thần Bảng, nếu trực tiếp thân vẫn, thì những đệ tử Tiệt Giáo kia e rằng ngoài việc trực tiếp hóa thành tro tàn ra cũng không còn lựa chọn nào khác.

Dù sao tiền đề để Hồng Quân Đạo Tổ đồng ý kế hoạch là đại bộ phận đệ tử Tiệt Giáo có thể lên Phong Thần Bảng để làm lớn mạnh thực lực Thiên Đình.

Nếu đệ tử Tiệt Giáo không một ai lên Phong Thần Bảng, thì Hồng Quân Đạo Tổ khẳng định cũng sẽ không cho phép độ dẫn những đệ tử Tiệt Giáo kia gia nhập Tây Phương Giáo.

Do đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người quyết định một khi Nguyên Thủy thật sự ra tay sát thủ, nhất định phải ra tay ngăn cản.

Nhưng trong tay Nguyên Thủy dù sao cũng có Tiên Thiên Sát Phạt Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, hai huynh đệ ngã đâu có phòng ngự tính chí

bảo, chưa chắc đã đỡ nổi uy lực của Bàn Cổ Phiên.

Chẳng lẽ lúc đó không những không cứu được Thông Thiên, mà ngược lại còn khiến bản thân bị vạ lây, vậy thì chẳng hay ho chút nào.

"Lão Quân sư huynh, Thông Thiên chưa ký Phong Thần Bảng đó.

Nếu Nguyên Thủy đạo huynh trực tiếp đánh giết Thông Thiên, e rằng đệ tử Tiệt Giáo đều sẽ hóa thành tro tàn.

Nhân quả của Tiệt Giáo tuy nhiều, nhưng Thiên Đình không được lớn mạnh, không thể chống lại Địa Phủ, thực sự không ổn chút nào." Chuẩn Đề Đạo Nhân thấp giọng nói với Lão Quân, muốn cứu Thông Thiên dưới Bàn Cổ Phiên, thì cũng chỉ có Lão Quân có Huyền Hoàng Tháp là có thực lực và năng lực đó mà thôi.

Lão Quân nhíu mày suy nghĩ một lát, gật đầu.

"Đợi Nguyên Thủy giáo huấn Thông Thiên một trận, nếu thật sự muốn ra tay sát thủ, ngã sẽ ra tay ngăn cản." Lão Quân biết Nguyên Thủy từ trước đến nay đều tâm cao khí ngạo, nay lại phát hiện cảnh giới tu vi của mình lại thua Thông Thiên, khẳng định không nuốt trôi được cục tức này.

Nhưng chuyện Phong Thần Đại Kiếp này, không chỉ liên quan đến nhân quả của Tiệt Giáo, mà còn liên quan đến tranh đấu giữa Thiên Đạo và Địa Đạo.

Nếu không có những đệ tử Tiệt Giáo này sung thực Thiên Đình, Thiên Đình cũng quả thực khó mà tranh đấu với Địa Phủ, chẳng lẽ muốn ngã đưa đệ tử của mình điền vào đó sao?

Vì vậy Lão Quân quyết định đợi Nguyên Thủy giáo huấn Thông Thiên một trận ra trò, xả cơn tức xong, rồi mới ra tay ngăn cản.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân hai người nghe vậy đều mỉm cười gật đầu: "Lão Quân sư huynh đại nghĩa!".

Nguyên Thủy quả thực đã động sát tâm với Thông Thiên, cảnh giới tu vi của Thông Thiên đã vượt qua ngã, Nguyên Thủy tuyệt đối không thể chấp nhận.

Tuy rằng cảnh giới tu vi không đại biểu cho thực lực, dù sao có một kiện pháp bảo cường đại trong tay, có thể nâng cao thực lực đáng kể.

Có Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trong tay, Nguyên Thủy tin rằng Thông Thiên tuyệt đối không phải đối thủ của ngã.

Nhưng cảnh giới lại bị Thông Thiên vượt qua, Nguyên Thủy cũng tuyệt đối không thể nhẫn nhịn.

Trong mắt Nguyên Thủy, cảnh giới tu vi của Thông Thiên có thể vượt qua ngã hoàn toàn là do ngã đã vẫn lạc hai lần mà Thông Thiên chỉ vẫn lạc một lần mà thôi.

Nếu đã như vậy, thì cứ để Thông Thiên cũng vẫn lạc một lần đi, đợi Thông Thiên lại một lần nữa phục sinh từ Thiên Đạo, tất cảnh giới tu vi của y sẽ không bằng ngã nữa.

"Thông Thiên, chịu chết đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thông Thiên Giáo Chủ, sắc mặt âm lãnh, lập tức bắt đầu dao động Bàn Cổ Phiên.

Theo pháp lực của Nguyên Thủy không ngừng chú nhập, từng đạo Hỗn Độn Kiếm Khí không ngừng từ Bàn Cổ Phiên phát ra, xé nát Hỗn Độn chém về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Vô số Hỗn Độn Kiếm Khí, bất kỳ đạo nào uy lực cũng không kém hơn khi Thông Thiên Giáo Chủ vung Thanh Bình Kiếm.

Sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng ngưng trọng, khi Nguyên Thủy triệu ra Bàn Cổ Phiên, y liền cảm nhận được sát tâm của Nguyên Thủy.

Uy lực của những Hỗn Độn Kiếm Khí này cực lớn, Thông Thiên Giáo Chủ cũng không dám cứng đối cứng, dù sao y đâu có Chư Thiên Khánh Vân hoặc Linh Lung Bảo Tháp đẳng phòng ngự chí bảo.

"Hồng Quân, nếu Thông Thiên chết rồi, có thể để những đệ tử Tiệt Giáo kia cường hành lên bảng không?" Trong Tử Tiêu Cung, Dương Mi Đạo Nhân cũng đang xem trận đại chiến này.

Với tu vi của ngã và Hồng Quân hai người, tự nhiên không cần thân lâm hiện trường, là đủ để nhìn thấy rõ ràng.

Uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên cũng rõ ràng vô cùng, là chí bảo kế thừa sát phạt chi lực của Bàn Cổ Phủ, lực phá hoại khủng bố của Bàn Cổ Phiên đến cả ngã cũng không đỡ nổi.

Đương nhiên, tiền đề là Bàn Cổ Phiên phải ở trong tay những người như Hư Không Đạo Nhân, Hồng Quân, Hậu Thổ, mới có thể tạo thành uy hiếp đối với ngã.

"Tự nhiên không thể, Thiên Đạo tự có định số." Hồng Quân Đạo Tổ đạm tiếu một tiếng: "Nhưng Dương Mi, ngươi có cho rằng Thông Thiên sẽ thân vẫn không?" "Tu vi của Thông Thiên tuy cao hơn Nguyên Thủy một chút, nhưng cũng không cao hơn bao nhiêu." Dương Mi nhíu nhíu mày, dường như có chút không lý giải ý của Hồng Quân.

"Trong tay Nguyên Thủy có Chư Thiên Khánh Vân lại có Bàn Cổ Phiên, công phòng kiêm bị.

Thông Thiên vừa không có phòng ngự chí bảo, ngay cả Tru Tiên Kiếm Trận cũng tàn khuyết rồi, làm sao có thể đỡ nổi Nguyên Thủy." Dương Mi Đạo Nhân dù sao cũng không phải tồn tại Hợp Đạo như Hồng Quân, nên không biết Thông Thiên Giáo Chủ đã lấy lại được Tru Tiên Kiếm.

Thông Thiên Giáo Chủ tuy đối với Hủy Diệt Đại Đạo lĩnh ngộ đến một mức độ cực kỳ kinh người, và khi vung Thanh Bình Kiếm đều mang theo một tia Hủy Diệt Kiếm Ý.

Nhưng Dương Mi cũng không để điều này vào lòng, bất kỳ vị Thiên Đạo Thánh Nhân nào, thậm chí Chuẩn Thánh, Đại La cũng đều sẽ tham ngộ các loại Đại Đạo Pháp Tắc, để gia cường uy lực của thần thông đạo pháp.

Dù sao nếu không thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân, lĩnh ngộ Pháp Tắc càng sâu, thì việc thao túng đạo thuật tương ứng cũng sẽ càng đắc tâm ứng thủ, uy lực càng lớn.

Nhưng Dương Mi trên người Thông Thiên không cảm nhận được chút lạc ấn Pháp Tắc Hủy Diệt nào, chỉ cần không phải Pháp Tắc Thánh Nhân chân chính, thì sự gia trì của lĩnh ngộ Pháp Tắc Hủy Diệt này dù có lớn đến mấy cũng chỉ vậy thôi, không thể nào sánh bằng Nguyên Thủy có Bàn Cổ Phiên và Chư Thiên Khánh Vân.

"Thông Thiên đã lấy lại Tru Tiên Kiếm!" Hồng Quân nói với Dương Mi.

"Lấy lại rồi sao?" "Chẳng lẽ Thông Thiên thật sự đã đầu dựa vào phía Địa Đạo rồi sao?

Nếu không với tính cách của Hư Không, làm sao có thể giao Tru Tiên Kiếm đi?" Trong lòng Dương Mi đại kinh, với sự hiểu biết của ngã về Hư Không Đạo Nhân, y khẳng định sẽ không vô cớ đưa Tru Tiên Kiếm trở về như vậy, Thông Thiên chắc chắn đã dùng linh bảo nào đó để đổi.

Nhưng Tru Tiên Kiếm không chỉ là Tru Tiên Kiếm, nó còn đại biểu cho Tru Tiên Kiếm Trận - Hồng Hoang đệ nhất đại trận, Thông Thiên có thể dùng nó để giao hoán sao?

“Trong tay Thông Thiên có một kiện bí bảo uy lực cực cường.” Hồng Quân nhíu mày nói, đoán rằng Thông Thiên Giáo Chủ đã dùng Lục Hồn Phiên để giao hoán với Hư Không Đạo Nhân.

Dù sao với uy lực của Lục Hồn Phiên, đủ để khiến Hư Không Đạo Nhân động lòng rồi.

“Hư Không hẳn là đã đoán được chuyện ngã muốn phá diệt Tiệt Giáo.

Tính cách của Hư Không thì ngã cũng hiểu, loại chuyện hại người lợi mình như vậy chẳng phải là thứ y thích nhất sao?” Hồng Quân lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Dương Mi lúc này mới bỗng nhiên đại ngộ gật đầu, loại giải thích này của Hồng Quân mới hợp lý.

Với mối quan hệ giữa các Thiên Đạo Thánh Nhân hiện tại, Hư Không tuyệt đối nguyện ý đưa Tru Tiên Kiếm cho Thông Thiên Giáo Chủ, để nội bộ Thiên Đạo đấu nhau lưỡng bại câu thương.

Dù sao Tru Tiên Kiếm đơn thuần chỉ là một thanh kiếm trong tay y thì cũng chỉ là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo uy lực không tệ mà thôi, đưa cho Thông Thiên ngược lại có thể tạo ra phiền phức lớn hơn cho Thiên Đạo.

Tại U Minh chi địa, trong Minh Phủ.

Hiện giờ Hậu Thổ đang bế quan tham ngộ Bàn Cổ Chân Thân, Hư Không cũng lo lắng Dương Mi và Hồng Quân hai người nhân cơ hội này ra tay với Hậu Thổ, liền tự mình vận dụng U Minh Luân Hồi Chi Lực để thủ hộ.

Dù sao một khi Hậu Thổ tu thành Bàn Cổ Chân Thân xuất quan, thì Địa Đạo có thể nắm chắc chín phần thắng lợi, lúc đó Hư Không Đạo Nhân cũng không dám khinh suất.

“Thông Thiên, để ta xem thực lực của ngươi đã đến bước nào rồi?

Đừng làm ta thất vọng!” Hư Không Đạo Nhân nhìn trận đại chiến trong Hỗn Độn, thấp giọng cười nói.

Bên cạnh, Ô Ma đầy mặt tươi cười đứng phía sau y xoa bóp vai gáy.

Trong Hỗn Độn chiến trường.

Lúc này cục diện hoàn toàn đảo ngược, liền trở thành Thông Thiên Giáo Chủ đang ở khắp nơi đào tẩu, Nguyên Thủy Thiên Tôn cầm Bàn Cổ Phiên truy sát khắp nơi.

Thông Thiên cũng không phải không phản kích, sau khi cứng rắn đỡ lấy vài đợt Hỗn Độn Kiếm Khí.

Nhân lúc Nguyên Thủy chưa kịp dùng lại Bàn Cổ Phiên, Thông Thiên cũng thử tiếp cận Nguyên Thủy, nhưng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân.

Chương 195

Uy lực của Thanh Bình Kiếm so với Chư Thiên Khánh Vân, yếu hơn một chút.

"Thông Thiên, ngươi có chút bản lĩnh nào không?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Thông Thiên Giáo Chủ đang né tránh trái phải, khoái trá nói.

Thậm chí trực tiếp dùng lời Thông Thiên vừa rồi để châm chọc lại y.

Hỗn Độn Kiếm Khí mà Bàn Cổ Phiên triệu hoán ra không biết nhiều hơn kiếm khí của Thông Thiên Giáo Chủ bao nhiêu, Thông Thiên lại không có chí bảo như Chư Thiên Khánh Vân.

Nếu không phải Thông Thiên linh hoạt, lúc này đã sớm bị thương, nhưng lúc này cũng hiểm tượng hoàn sinh.

"Được, Nguyên Thủy, ngã sẽ cho ngươi biết bản lĩnh của ngã!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng quyết định lấy ra bản lĩnh thật sự của mình, bằng không cứ thế này sớm muộn cũng bại trận.

"Thực lực?

Dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận tàn phá kia của ngươi sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn châm chọc nói, Tru Tiên Kiếm Trận quả thực có khả năng đánh nát phòng ngự của Chư Thiên Khánh Vân, chỉ là Tru Tiên Kiếm Trận đó không hoàn chỉnh.

Nhưng có Bàn Cổ Phiên chống đỡ tiêu trừ đại bộ phận uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, những sức mạnh tàn dư kia đối với Chư Thiên Khánh Vân thì không có ảnh hưởng gì.

Thông Thiên Giáo Chủ căn bản lười đáp lời, chỉ khóe miệng nhếch

lên một tia cười lạnh đầy khinh thường.

Đột nhiên, bốn đạo kiếm quang khủng bố xé nát Hỗn Độn, ngay cả triều tịch Hỗn Độn đang tuôn chảy không ngừng cũng bị kiếm quang hoàn toàn nghiền nát.

Một tấm trận đồ phù hiện trên đỉnh đầu Thông Thiên, chậm rãi xoay tròn, trực tiếp liên kết bốn đạo kiếm quang thành một thể.

Kiếm ý Hủy Diệt thuần túy chém về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, trực tiếp nghiền nát Hỗn Độn Kiếm Khí do Bàn Cổ Phiên triệu ra.

Sau đó kiếm ý tàn dư trực tiếp chém lên Chư Thiên Khánh Vân, kim liên, anh lạc, bảo châu rủ xuống xung quanh khánh vân trực tiếp bị nghiền nát, căn bản không kịp tái sinh.

Trong khánh vân ngũ sắc hào quang đại phóng, một thế giới chậm rãi nổi lên, liều mạng chống đỡ đạo kiếm ý kia.

Nhưng dưới đạo kiếm ý hủy diệt tất cả kia, thế giới cùng với hào quang khánh vân liền bị chia thành hai nửa, một tia kiếm ý yếu ớt còn sót lại trực tiếp chém lên thân Nguyên Thủy.

Một tia tiên huyết chậm rãi chảy xuống từ trán Nguyên Thủy.

Theo tiên huyết chảy ra, có một vết nứt vết thương trên trán Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngừng lan rộng.

Thánh quang của Nguyên Thủy bản thân bắt đầu không ngừng lóe lên, muốn khép lại vết thương kia, nhưng với năng lực tự lành mạnh mẽ của Thánh Thể, vết thương nhỏ này lại không thể khép lại, thậm chí còn có xu thế mở rộng.

Bởi vì tại chỗ vết thương có một tia khí tức hủy diệt tính không ngừng lưu chuyển, tiên quang hộ thân của Nguyên Thủy cũng không thể hoàn toàn ngăn chặn tia khí tức hủy diệt tính này.

“Ngã bị thương rồi sao?” Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm nhận cảm giác đau nhói truyền đến từ trán, đưa tay sờ thử, liền cảm giác được nơi đầu ngón tay truyền đến cảm giác ẩm ướt trơn nhẵn.

Thu hồi ngón tay, Nguyên Thủy định thần nhìn lại, phát hiện trên ngón tay có màu đỏ chói mắt kia.

Bị thương rồi, bị Thông Thiên, người mà ngã vẫn luôn áp chế, đánh bị thương rồi.

Bị Hư Không Đạo Nhân đánh bị thương thậm chí đánh giết, Nguyên Thủy đều có thể chấp nhận, dù sao thực lực của Hư Không quả thực mạnh hơn ngã không biết bao nhiêu.

Nhưng bị Thông Thiên Giáo Chủ đánh bị thương, lại khiến Nguyên Thủy hoàn toàn không thể chấp nhận.

Thánh uy cường đại tràn ngập, tiên quang trên trán Nguyên Thủy đột nhiên mạnh mẽ lên vô số lần, tia khí tức hủy diệt kia nhanh chóng bị hoàn toàn khu trục đi, Nguyên Thủy cả người cũng khôi phục như cũ, như thể chưa từng bị thương vậy.

Không tiếc hao phí bản nguyên Thánh Nhân, cường hành chữa lành vết thương, bất luận thế nào Nguyên Thủy cũng không thể chấp nhận việc chật vật như vậy trước mặt Thông Thiên.

“Tru Tiên Kiếm!” Hai mắt Nguyên Thủy Thiên Tôn đỏ ngầu, thậm chí còn hơn cả vệt tiên huyết nơi đầu ngón tay, nghiến răng nghiến lợi nói, nhìn chằm chằm Tru Tiên Kiếm trong kiếm trận.

“Nguyên Thủy, ngươi thua rồi!” Thông Thiên Giáo Chủ đội Tru Tiên Trận Đồ trên đỉnh đầu, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm bốn kiếm bay lượn quanh thân.

Từng đạo kiếm ý hủy thiên diệt địa từ bốn kiếm phát ra, không ngừng xé nát Hỗn Độn xung quanh Thông Thiên.

Dưới sự bao phủ của Tru Tiên Trận Đồ, Thông Thiên Giáo Chủ, tựa như một phá diệt chi thần hủy diệt thế gian vậy.

Lúc này, Tru Tiên Kiếm Trận tuy chưa triển khai, nhưng Tru Tiên Trận Đồ và bốn kiếm cùng lúc xuất hiện, thì Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể nào chống đỡ được.

Ngay cả Chư Thiên Khánh Vân của Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã bị phá nát, trong thời gian ngắn căn bản không thể sử dụng.

Thông Thiên căn bản không cần triển khai Tru Tiên Kiếm Trận, đủ để triệt để áp chế Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy nếu có thể phát huy ra toàn bộ uy năng của Bàn Cổ Phiên thì quả thực có thể chống đỡ Thông Thiên Giáo Chủ không sai, nhưng lúc này kiếm trận lại không được bố trí.

Thông Thiên Giáo Chủ mang theo Tru Tiên Trận Đồ và bốn kiếm di chuyển cực kỳ linh hoạt, căn bản sẽ không cho Nguyên Thủy cơ hội.

"Tiệt Giáo quả nhiên đã câu kết với Địa Đạo, khó trách với thực lực của Triệu Công Minh, Đa Bảo đẳng người, Tố Sắc Vân Giới Kỳ lại bị Cửu Phượng cướp đi." Nguyên Thủy Thiên Tôn không để ý lời của Thông Thiên Giáo Chủ, chỉ trừng trừng nhìn chằm chằm thanh Tru Tiên Kiếm kia.

"Tru Tiên Kiếm, Tru Tiên Kiếm.

Thông Thiên đã lấy lại Tru Tiên Kiếm rồi." Lão Quân nhìn Tru Tiên Kiếm, không nhịn được siết chặt chòm râu của mình, hoàn toàn không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ lại lấy được Tru Tiên Kiếm trở về.

"Chẳng lẽ thật sự như Nguyên Thủy đã nói, Tố Sắc Vân Giới Kỳ kia quả thực là Tiệt Giáo đã đưa cho Cửu Phượng sao?" "Chỉ có khả năng đó, nếu không với tu vi của Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên

làm sao có cơ hội lấy được Tru Tiên Kiếm.” Sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng nghiêm túc.

Vốn dĩ là đợi khi Nguyên Thủy ra tay sát thủ, thì sẽ ngăn cản Nguyên Thủy ra tay.

Bây giờ xem ra, cần ngăn cản không phải Nguyên Thủy, mà là Thông Thiên.

Tru Tiên Kiếm Trận uy lực tuyệt đối tuy không bằng Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận lại được mệnh danh là phi Tứ Thánh bất khả phá.

Nếu kiếm trận đã được bố trí, và Lão Quân, Chuẩn Đề không ra tay, thì Nguyên Thủy tuyệt đối không phải đối thủ của Thông Thiên.

Dù sao với tu vi của Nguyên Thủy căn bản không thể phát huy được uy lực lớn nhất của Bàn Cổ Phiên, Thông Thiên cùng Tru Tiên Kiếm Trận đã tính mạng giao tu vô số năm, lực khống chế đối với Tru Tiên Kiếm Trận cực kỳ cường đại.

Đặc biệt là Chư Thiên Khánh Vân đã bị đánh phá, trong thời gian ngắn không thể dùng lại, trong tay Nguyên Thủy cũng không còn phòng ngự chí bảo.

Đơn thuần mà nhìn, Nguyên Thủy đang ở thế yếu rất lớn, dù sao kiếm trận có thể công có thể thủ, Thông Thiên Giáo Chủ nếu cảm thấy tình huống không ổn có thể trốn vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Nguyên Thủy lấy gì để chống đỡ Tru Tiên Kiếm Trận đây, chẳng lẽ trốn vào trong Bàn Cổ Phiên sao?

“Lão Quân sư huynh, Nguyên Thủy đạo huynh e rằng nguy hiểm rồi.

Ngã có nên ra tay không?” Chuẩn Đề Đạo Nhân thấp giọng nói với Lão Quân.

Kỳ thực Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đâu muốn cứu Nguyên Thủy, thậm chí còn mong Nguyên Thủy hoặc Thông Thiên bị đối phương tru sát, tốt nhất là đồng quy vu tận.

Nhưng nếu Thông Thiên chết bây giờ, Phong Thần Đại Kiếp sẽ không còn khởi điểm, so với việc Nguyên Thủy bị Thông Thiên tru sát còn không bằng.

Chỉ là nếu Tru Tiên Kiếm Trận đã được mệnh danh là phi Tứ Thánh bất khả phá, thì Nguyên Thủy chết rồi Phong Thần Đại Kiếp cũng sẽ gặp trở ngại, dù sao Lão Quân bây giờ đã không còn Thái Cực Đồ.

Nếu chỉ còn lại ba vị Thánh Nhân, ai mà biết có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận không, chẳng lẽ muốn tìm Nữ Oa Nương Nương ra tay sao?

"Nhưng nếu ra tay, thì Nguyên Thủy đạo huynh và Thông Thiên đã cá cược rồi?

Nguyên Thủy đạo huynh đã nói rồi, Bàn Cổ Chính Tông, nhất ngôn cửu đỉnh." Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhân cơ hội đạm mạc châm chọc một câu.

Dù sao vừa rồi Nguyên Thủy gần như đã nói thẳng mấy người họ không giữ lời, nhân cơ hội Tiếp Dẫn Đạo Nhân tự nhiên cũng phải châm chọc lại.

"Đừng quên lời của Lão Sư, hôm nay ngã nhất định phải trấn áp Thông Thiên, bằng không Phong Thần Đại Kiếp nên tiến hành thế nào?" Nghe lời Tiếp Dẫn nói, sắc mặt Lão Quân cũng thoáng qua một tia không vui, lời châm chọc trong lời nói của Tiếp Dẫn Đạo Nhân làm sao ngã có thể không nghe ra.

Nhưng lúc này cũng không tiện so đo với y, dù sao hiện tại Thông

Thiên đã lấy lại Tru Tiên Kiếm Trận, không có Thái Cực Đồ, Lão Quân đã không còn là Lão Quân vô địch trong số các Thiên Đạo Thánh Nhân kia nữa.

"Ngã đã dùng một kiện Linh Bảo khác, tìm Hư Không Đạo Nhân đổi lại Tru Tiên Kiếm Trận." Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nguyên Thủy một cái, lạnh lùng nói, tự nhiên sẽ không nói ra chuyện của Vân Tiêu.

Đây quả thực là một nhân quả lớn lao, không phải thân là Thánh Nhân Tiệt Giáo có thể gánh chịu.

Nếu nhân quả rơi lên người Vân Tiêu, dù có ngã bảo hộ, Vân Tiêu cũng tuyệt đối sẽ vẫn lạc.

"Vậy Hư Không Đạo Nhân sao lại có lòng tốt đến thế, có Linh Bảo nào có thể sánh với Tru Tiên Kiếm Trận chứ?" Nguyên Thủy Thiên Tôn cười lạnh đầy khinh thường nói: "Thông Thiên, chi bằng ngươi thừa nhận đã câu kết với Địa Đạo đi." "Thiên Đạo có thể làm chứng cho ngã, ngã Thông Thiên chưa từng câu kết với Địa Đạo, Tru Tiên Kiếm là do ngã dùng Linh Bảo đổi lại." Thông Thiên Giáo Chủ lạnh nhạt nói.

Nhưng Thông Thiên cũng đã lách được một kẽ hở, y quả thực không câu kết với Địa Đạo, cũng quả thực đã dùng Linh Bảo để đổi lại.

Tố Sắc Vân Giới Kỳ quả thực là Vân Tiêu đã đưa cho Cửu Phượng không sai, nhưng Vân Tiêu đâu phải cho không, mà là yêu cầu Hư Không Đạo Nhân dùng Tru Tiên Kiếm để đổi, giao dịch công bằng tự nhiên không tính là câu kết.

Nghe lời nói đó, sắc mặt Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Quân mấy người đều hơi biến, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, đặc biệt không dám lấy danh nghĩa Thiên Đạo mà nói lung tung.

Nghe ý tứ trong lời nói của Thông Thiên, chẳng lẽ y thật sự dùng Linh Bảo để đổi lại sao?

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lập tức nghẹn lời, không biết nên nói gì, "Nguyên Thủy, ngươi thua rồi, theo như ước định, ngươi nên để mười hai người Xiển Giáo lên bảng!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Nguyên Thủy lạnh giọng nói.

"Ai bảo ngã thua, Bàn Cổ Phiên của ngã chẳng lẽ yếu hơn Tru Tiên Kiếm Trận sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt biến đổi, nói với Thông Thiên, không thể nhận thua, sau đó lại đưa đệ tử của mình lên bảng.

Phẩm cấp của Bàn Cổ Phiên còn ở trên Tru Tiên Kiếm Trận, nếu nhận thua, chẳng phải thừa nhận tu vi của ngã kém xa Thông Thiên sao?

"Vậy thì tái chiến!" Thông Thiên Giáo Chủ quát lớn một tiếng, lập tức thúc giục Tru Tiên Kiếm Trận, bốn thanh tiên kiếm bay lượn, đâm về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Vì Nguyên Thủy không chịu nhận thua, vậy thì đánh cho y phải phục thua là được, không còn Chư Thiên Khánh Vân, Nguyên Thủy lấy gì để kháng hành?

Thấy bốn thanh tiên kiếm bay về phía mình, sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn biến đổi, liên tục dao động Bàn Cổ Phiên, đạo văn trên Bàn Cổ Phiên lóe sáng, vô số Hỗn Độn Kiếm Khí từ trong Bàn Cổ Phiên bay ra, nghênh đón Tru Tiên Tứ Kiếm.

Nhưng loại Hỗn Độn Kiếm Khí đơn giản này, làm sao có thể là đối thủ của bản thể Tru Tiên Tứ Kiếm?

Đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ đối với Hủy Diệt Pháp Tắc lĩnh ngộ cực sâu, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận lại càng tăng lên không

ít.

Hỗn Độn Kiếm Khí tuy không ngừng bay về phía Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng lại chỉ có thể đơn giản ngăn cản mà thôi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ có thể vừa đánh vừa lui, nếu triệu hoán ra Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, tự nhiên có thể nghiền nát công kích của bốn kiếm.

Nhưng y biết Thông Thiên tuyệt đối sẽ không cho ngã cơ hội, để ngã đứng đó từ từ triệu hoán Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi.

Thấy Nguyên Thủy không ngừng lui lại, Thông Thiên Giáo Chủ lại tế ra Thanh Bình Kiếm, đội Tru Tiên Trận Đồ đi về phía Nguyên Thủy.

Xẹt!

Thanh Bình Kiếm vung lên, Nguyên Thủy đang thao túng Bàn Cổ Phiên chỉ có thể miễn cưỡng né tránh, nhưng người thì né được, y phục thì không né được, đạo bào lập tức bị đâm xuyên.

Nếu Nguyên Thủy không né đủ nhanh, lúc này trên người đã có một lỗ máu rồi.

Nhưng Nguyên Thủy tuy không ngừng né tránh, cuối cùng vẫn không hoàn toàn né khỏi, bị Thông Thiên Giáo Chủ đâm trúng vai, lập tức một lỗ máu xuất hiện.

Nguyên Thủy tuy giận dữ như sấm sét, nhưng cũng không dám tiếp tục dây dưa chiến đấu, vội vàng độn chạy đi.

Thông Thiên làm sao lại để Nguyên Thủy bỏ chạy dễ dàng như vậy, Tru Tiên Trận Đồ đột nhiên khuếch đại, bao phủ Nguyên Thủy vào trong, bốn kiếm cùng lúc vang lên, mang theo kiếm ý vô biên đâm xuống.

Trên mặt Nguyên Thủy lộ ra vẻ tuyệt vọng, với kiếm ý hủy thiên diệt địa này, Thánh Khu tuyệt đối không đỡ nổi.

Nhưng trên mặt Thông Thiên lại một mảnh lạnh nhạt, vì Nguyên Thủy chết cũng không chịu nhận thua, vậy thì trực tiếp đánh chết y là được.

"Thông Thiên, dừng tay!" Lão Quân đang quan chiến không thể nhịn được nữa, đội Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp trên đỉnh đầu bước vào chiến trường.

Kiếm khí dày đặc chém lên Linh Lung Tháp, tuy khiến Linh Lung Tháp không ngừng chao đảo, nhưng vẫn không thể phá vỡ phòng ngự của nó.

Thấy Lão Quân ra tay, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau một cái, thở dài bất đắc dĩ, hai người cũng sẽ ra tay cứu Nguyên Thủy.

Chương 196

Hai người liền cùng nhau bước vào, bên ngoài chiến trường chỉ còn lại một mình Nữ Oa Thánh Nhân, vẫn không có ý định ra tay. "Thông Thiên, thu tay lại đi!" Lão Quân đầu đội Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp bước vào giữa trường, khí công đức huyền hoàng từ đỉnh tháp lưu chuyển ra, bôn đằng vạn lý, bảo hộ Nguyên Thủy ở bên trong.

Kiếm ý hủy diệt mà Tru Tiên Tứ Kiếm phát ra, căn bản vô pháp đột phá khí công đức huyền hoàng. "Thông Thiên đạo huynh, đã thắng rồi, hà tất phải hạ tử thủ!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân chắp tay, đứng trên Công Đức Kim Liên, thở dài nói với Thông Thiên Giáo Chủ. "Này, Thông Thiên đạo huynh.

Ngươi và Nguyên Thủy đạo huynh đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, đều do Bàn Cổ Nguyên Thần hóa thành.

Đã thắng rồi, xin hãy thủ hạ lưu tình." Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng cùng bảo hộ trước thân Nguyên Thủy, chắp tay khuyên Thông Thiên.

Nhìn qua thì Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đều đang giúp đỡ Nguyên Thủy, nhưng sắc mặt Nguyên Thủy phía sau hai người lại biến đổi.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người dường như đúng là ngăn cản Thông Thiên hạ tử thủ, nhưng trên thực tế, dù công khai hay âm thầm, Nguyên Thủy đã bại dưới tay Thông Thiên.

Theo ước định của Thông Thiên và Nguyên Thủy, Nguyên Thủy đã bại trận, vậy phải đưa mười hai người của Xiển Giáo lên Phong Thần Bảng.

Lão Quân nghe lời Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, lông mày cũng hơi nhíu lại.

Thế này đúng là không tốt, nếu ba người không xuất thủ, Nguyên Thủy bị Thông Thiên tru sát, thì việc Nguyên Thủy bại trận cũng không có vấn đề gì.

Chỉ là cách làm của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người khiến Nguyên Thủy và Lão Quân đều có chút bất mãn trong lòng, hai "kẻ chuyên đào hố" quả nhiên lúc nào cũng không quên hãm hại người khác một phen. "Nguyên Thủy vẫn chưa nhận thua!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thu Tru Tiên Tứ Kiếm, đối mặt Tứ Thánh cũng không lùi bước, thản nhiên nói. "Ngài có thể thay Nguyên Thủy quyết định sao?" Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người lại nhìn về phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, dường như muốn Nguyên Thủy nhận thua.

Nguyên Thủy lập tức đại nộ, nhưng Nguyên Thủy tuy cực kỳ cao ngạo, nhưng cũng cực kỳ tự phụ.

Nay thất bại đích xác là sự thật, vừa mới định ra ước định đã trực tiếp lật lọng, với Nguyên Thủy thì không thể làm được, dù sao cũng không giống Tây Phương Nhị Nhân Tổ kia. "Thông Thiên, hôm nay đích xác ngươi kỹ cao một trù!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nghiến răng, thừa nhận việc Thông Thiên thắng cuộc: "Nhưng ngươi sẽ không kiêu ngạo được lâu đâu, cảnh giới tu vi của ta lập tức sẽ vượt qua ngươi." Nguyên Thủy bổ sung một câu, dường như muốn vãn hồi chút thể diện. "Đã nhận thua, đừng quên ước định của ta!" Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy một cái, lạnh lùng nói.

Còn về lời hăm dọa phía sau của Nguyên Thủy, Thông Thiên hoàn toàn không để trong lòng, chỉ cần Nguyên Thủy tuân thủ lời hứa là được. "Nguyên Thủy đạo huynh xưa nay nhất ngôn cửu đỉnh, tự nhiên sẽ tuân thủ lời hứa.

Thông Thiên lẽ nào lại xem Nguyên Thủy đạo huynh là người không giữ lời?" Chuẩn Đề Đạo Nhân lắc đầu nói, trong lời nói lại đề cao Nguyên Thủy cực độ.

Sắc mặt Nguyên Thủy triệt để khó coi, theo ước định mười hai vị đệ tử lẽ nào đều phải lên Phong Thần Bảng sao?

Như vậy Tiệt Giáo sẽ bị phá diệt, Xiển Giáo cũng xem như thất bại thảm hại, việc diệt hay không diệt Tiệt Giáo còn có ý nghĩa gì đối với mình nữa?

Trong lòng Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân lại thập phần đắc ý.

Hai người chủ động mở miệng nhìn như ngăn cản Thông Thiên đối phó Nguyên Thủy, thực chất là thừa nhận Nguyên Thủy thất bại một chiêu, lúc đó để dễ dàng kiếm lợi.

Lần Phong Thần Đại Chiến này sau khi Tiệt Giáo không còn là cục diện đã định, một khi Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên cũng toàn bộ lên Phong Thần Bảng.

Vậy Đông Phương Huyền Môn còn ai có thể ngăn cản Tây Phương Giáo lớn mạnh, phương Đông Hồng Hoang Thế Giới giàu có, nhân tài và khí vận công đức, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đều thèm thuồng.

Tiệt Giáo phá diệt, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên lên bảng, Nhân Giáo chỉ có Huyền Đô Đại Pháp Sư độc lập một mình, Đông Phương Huyền Môn căn bản không có thực lực ngăn cản đệ tử Tây Phương Giáo tiến vào phương Đông truyền đạo.

Chẳng lẽ Lão Quân và Nguyên Thủy hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân lại tự mình xuất thủ, ngăn cản đệ tử Tây Phương Giáo tiến vào phương Đông sao. "Thông Thiên, Phong Thần Bảng kia, ngươi thực

sự không ký tên sao?" Lão Quân đầu đội Huyền Hoàng Linh Lung Tháp, tay cầm Bàn Long Biển Quải, quanh thân Thái Thanh tiên quang vờn quanh, hỏi Thông Thiên. "Nô dịch đệ tử Tiệt Giáo của ta, hãy bước qua Thông Thiên ta trước!" Tru Tiên Tứ Kiếm lượn vòng trên đỉnh đầu, Thông Thiên Giáo Chủ mạnh mẽ dứt khoát nói. "Nếu các ngươi lấy lớn hiếp nhỏ đối phó đệ tử của ta, vậy Thông Thiên ta cũng chỉ có thể bất chấp thân phận, dùng phương thức tương tự đối phó đệ tử của các ngươi." "Thông Thiên đạo huynh, Tiệt Giáo diệt vong là cục diện đã định, hà tất phải nghịch thiên hành sự như vậy?" Chuẩn Đề Đạo Nhân khuyên bảo một cách khổ sở: "Chúng ta đều là Thiên Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt.

Tiệt Giáo phá diệt, đối với đạo huynh cũng không có trở ngại lớn.

Nữ Oa sư muội không chấp chưởng đại giáo, vẫn tiêu dao tự tại." "Nếu đạo huynh tiếp tục nghịch thiên hành sự, vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có khả năng không giữ được." Tiếp Dẫn Đạo Nhân tiếp lời: "Đừng quên, lão sư đã nói, lần Phong Thần Chi Chiến này, chúng ta những Thiên Đạo Thánh Nhân cũng có khả năng triệt để vẫn lạc." "Thông Thiên, đừng tự lầm.

Tiệt Giáo có ngày hôm nay, đều vì chiêu đồ không nghiêm, mới gây ra đại họa như vậy, mới có nhân quả ngày hôm nay." Lão Quân cũng nghiêm túc nói với Thông Thiên Giáo Chủ, đối với những đệ tử "mang lông đội sừng" của Tiệt Giáo cũng chẳng coi trọng.

Theo một ý nghĩa nào đó, Lão Quân thực ra còn kén chọn và nghiêm khắc hơn Nguyên Thủy nhiều.

Dù sao Nguyên Thủy thu đồ yêu cầu xuất thân, căn cốt, tư chất, phúc duyên thiếu một thứ cũng không được, nhưng ít nhất cũng đã thu mười hai Kim Tiên Xiển Giáo làm đệ tử.

Lão Quân từ khi Hồng Hoang khai lập đã vô số năm, chỉ thu

Huyền Đô Đại Pháp Sư một đệ tử, biết rằng Lão Quân nhìn bề ngoài đạm nhiên, nhưng thực ra trong lòng cũng chẳng coi trọng những sinh linh phúc duyên không sâu, xuất thân không tốt kia.

Còn về Nguyên Thủy, ôm Bàn Cổ Phiên đứng một bên không nói lời nào.

Vừa mới bại dưới tay Thông Thiên, lúc này mà nói nữa chẳng phải tự rước lấy nhục sao. "Nói nhiều vô ích, muốn diệt Tiệt Giáo của ta.

Hãy hỏi Tru Tiên Kiếm Trận trong tay ta có đồng ý hay không!" Thông Thiên Giáo Chủ há lại bị vài câu nói của Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề mà từ bỏ môn nhân đệ tử.

Nguyên bản Tru Tiên Trận Đồ đang lơ lửng trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ cấp tốc phóng đại, hóa thành căn cơ đại trận, bố trí khắp trong Hỗn Độn.

Tru Tiên Tứ Kiếm mang theo kiếm ý rực lửa xung thiên, phân bố ở bốn góc trận đồ, hợp nhất với trận đồ.

Sau đó vô cùng sát khí và khí sát phạt xuất hiện quanh bốn kiếm, bảo hộ Tru Tiên Tứ Kiếm ở trong đó.

Sát khí trong Hồng Hoang Thế Giới và Vô Biên Hỗn Độn bị Tru Tiên Kiếm Trận hấp dẫn, không ngừng hội tụ về đại trận.

Nhanh chóng Tru Tiên Kiếm Trận biến thành một đại trận khủng bố bố trí ức vạn dặm, trong đại trận ngay cả Hỗn Độn cũng bị khu tán phá diệt, chỉ còn lại vô cùng kiếm khí và sát khí. "Thông Thiên, ngươi thật sự ngoan cố đến vậy sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn đại trận khủng bố tán phát khí tức hủy diệt, nhíu nhíu mày nói. "Tru Tiên Kiếm Trận đích xác cường đại vô cùng, được xưng phi Tứ Thánh bất khả phá.

Nhưng Thông Thiên, ngươi đừng quên, ở đây vừa hay có bốn vị Thánh Nhân." Tiếp Dẫn Đạo Nhân thở dài một tiếng, xem ra cuối cùng cũng phải động thủ chiến một trận. "Tru Tiên Kiếm Trận đích xác được xưng phi Tứ Thánh bất khả phá, nhưng không có nghĩa là Tứ Thánh nhất định có thể phá.

Hôm nay ta muốn xem thử, Tứ Thánh liệu có thật sự làm gì được Tru Tiên Kiếm Trận của ta." Thông Thiên Giáo Chủ tự tin đầy mình nói.

Kể từ khi bắt đầu lĩnh ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc, Thông Thiên đã cảm thấy việc thao túng Tru Tiên Kiếm Trận càng thêm đắc tâm ứng thủ.

Tuy chưa ngưng kết Hủy Diệt Lạc Ấn để mượn dùng Hủy Diệt Pháp Tắc chi lực, nhưng bằng vào những cảm ngộ pháp tắc này, Thông Thiên càng thêm thông thạo trong việc nắm giữ sức mạnh hủy diệt của bản thân Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên thật sự muốn thử xem, Tứ Thánh liên thủ, liệu có thật sự phá được Tru Tiên Kiếm Trận. "Đã Thông Thiên muốn ngoan cố không nghe lời.

Tiếp Dẫn đạo hữu, Chuẩn Đề đạo hữu, Nguyên Thủy, vậy bốn người chúng ta hãy phá đại trận này, cũng để khỏi khiến Thông Thiên thực sự cho rằng có Tru Tiên Kiếm Trận là có thể vô địch thiên hạ." Lão Quân lạnh lùng hừ một tiếng nói. ... "Thật là náo nhiệt a!" Tiếng cảm thán truyền đến, Hỗn Độn không tiếng động mà nứt ra, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ hai người từ trong đó bước ra. "Trấn Nguyên Tử đạo huynh, đây là Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là đệ nhất Hồng Hoang sao?" Minh Hà hiển lộ thân hình cười hắc hắc một tiếng, nhìn đại kiếm trận khổng lồ đang khuấy động Hỗn Độn một cái, cười nói với Trấn Nguyên Tử. "Uy lực kiếm trận quả nhiên bất

phàm!" "Đích xác bất phàm!" Trấn Nguyên Tử cũng tán thán: "Chỉ là Tru Tiên Đại Trận này xem ra không bằng Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, danh hiệu đệ nhất trận Hồng Hoang, nên thuộc về Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận mới phải." Sau đó Trấn Nguyên Tử lại lắc đầu nói.

Tru Tiên Kiếm Trận đích xác được công nhận là đệ nhất trận Hồng Hoang, chỉ là hiện tại Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận đã xuất thế.

Kể từ khi nhìn thấy Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, với đại thủ bút lấy Hồng Hoang Đại Lục làm trận đồ, Tru Tiên Kiếm Trận luôn cảm thấy kém sắc đi vài phần.

Đặc biệt là Hậu Thổ mượn Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, trong chớp mắt đã luyện hóa Hỗn Độn Linh Bảo Khô Vinh Thần Trượng của Dương Mi Đạo Nhân, càng khiến tất cả mọi người kính sợ không thôi trước uy năng của Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận. "Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận đích xác lợi hại, chỉ là tu vi của ta chưa đủ, không thể hoàn toàn phát huy uy lực đại trận mà thôi." Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ có chút không phục.

Thông Thiên thừa nhận Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận đích xác lợi hại, từ uy lực hiện tại mà xem còn cường đại hơn Tru Tiên Kiếm Trận không biết bao nhiêu.

Nhưng Thông Thiên thủy chung cho rằng đó là vì Hậu Thổ thân là Địa Đạo chấp chưởng giả, thực lực quá mạnh mẽ mà thôi.

Nếu có thực lực như Hậu Thổ, thao túng Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực tuyệt đối không dưới Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận ngày đó.

Dù sao Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận tuy ẩn chứa Pháp Tắc Ngũ Hành Đại Đạo nằm trong top mười của Tam Thiên Đại

Đạo, nhưng trong Tru Tiên Kiếm Trận đồng dạng ẩn chứa Pháp Tắc Hủy Diệt Đại Đạo.

Xét về uy lực, Hủy Diệt Đại Đạo còn mạnh hơn Pháp Tắc Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Đạo một chút. "Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, hai người đến đây làm gì?" Lão Quân nhìn Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hiện thân, nhíu mày hỏi.

Chuyện giữa Thiên Đạo Thánh Nhân, những Địa Đạo Thánh Nhân này lại chạy đến quấy rối cục diện. "Chỉ là cảm thấy sát khí Hồng Hoang Thế Giới đang hội tụ tại đây, nên đến xem có chuyện gì xảy ra." Trấn Nguyên Tử cười khà khà: "Dù sao ta và Minh Hà cũng là Thánh Nhân, việc duy hộ Hồng Hoang Thế Giới cũng là trách nhiệm nghĩa bất dung từ của chúng ta." Lão Quân, Tiếp Dẫn và mấy người đều biết Trấn Nguyên Tử nói bừa, với tu vi Thánh Nhân, một trận đại chiến trong Hỗn Độn tuyệt đối rõ ràng.

Căn bản không cần thiết phải đặc biệt chạy đến hiện trường, dù sao ở đây có tới tới sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Thông Thiên hiện tại là mục tiêu của mọi mũi tên, còn lại năm vị.

Hai người lại chạy đến, thật sự không sợ bị Thiên Đạo Thánh Nhân vây giết sao? "Một người chiến Tứ Thánh, Thông Thiên đạo hữu thật có phách lực." Minh Hà Lão Tổ tán thán: "Chỉ là mấy vị đây thật không đủ phong độ, mọi người đều là Thánh Nhân, lại muốn làm ra loại chuyện vây công như vậy, thật sự làm mất mặt Thánh Nhân." "Thông Thiên đạo hữu, ta và Trấn Nguyên Tử đạo huynh đến trợ giúp ngươi thế nào?" Lời này vừa nói ra, sắc mặt Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề Tứ Nhân đại biến, đều nhìn Thông Thiên chờ câu trả lời.

Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy và mấy người đều căng thẳng nhìn Thông Thiên, sau đó lại nhìn Minh Hà và Trấn

Nguyên Tử.

Ý của hai người này là gì?

Địa Đạo muốn xen vào Phong Thần Chi Chiến sao, như vậy, Phong Thần Chi Chiến chẳng phải sẽ có vô cùng biến số sao?

Tu vi của Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người đích xác không cao trong số Thánh Nhân, nhưng ngăn cản hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân thì không thành vấn đề.

Lại thêm một vị Bàn Vương khác, lúc đó có thể đối phó Thông Thiên cũng chỉ có hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân mà thôi.

Tam giáo cùng phạt, Tiệt Giáo phá diệt, đến trình độ đó trừ phi Đạo Tổ tự mình xuất thủ.

Nếu không Tiệt Giáo cuối cùng phá diệt rồi, Tây Phương Giáo, Nhân Giáo và Xiển Giáo ước chừng cũng xem như xong rồi, cuối cùng chỉ làm lợi cho Địa Đạo và Địa Phủ mà thôi.

Đồng thời, Lão Quân, Nguyên Thủy và mấy người cũng có chút hoài nghi nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên trước đây từ trong tay Hư Không Đạo Nhân lấy lại Tru Tiên Kiếm, lần này bị Tứ Thánh vây công, hai vị Địa Đạo Thánh Nhân lại đến trợ giúp.

Chẳng lẽ Thông Thiên thật sự đã đầu hàng Hư Không Đạo Nhân rồi sao? "Hảo ý của hai vị đạo hữu ta xin tâm lĩnh, nhưng một mình ta là đủ rồi." Thông Thiên Giáo Chủ cũng ngẩn người, không ngờ Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người lại nói ra lời này, nhưng vẫn uyển chuyển từ chối.

Dù sao Thông Thiên cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, được Thiên Đạo che chở vô số năm, tuy nay thiên ý muốn diệt Tiệt Giáo, nhưng Thông Thiên vẫn luôn phải kháng tranh một phen.

Huống chi trong lòng Thông Thiên cũng rõ, các Thánh của Địa Đạo chưa chắc đã thực sự tiếp nhận Thông Thiên Giáo Chủ.

Chương 197

Hai vị Địa Đạo Thánh Nhân, Minh Hà là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, Trấn Nguyên Tử trước khi thành Thánh đã mạo hiểm thiên đại nguy hiểm che chở Vu Tộc.

Người của Địa Đạo có thật sự hy vọng mình đầu hàng, cũng chưa chắc đã tin nhiệm, lúc đó Thiên Địa đại chiến, Tiệt Giáo cũng khó tránh khỏi luân làm pháo hôi.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người vừa mới chuẩn bị nói gì đó, một thanh âm hùng vĩ truyền khắp toàn bộ Vô Biên Hỗn Độn, chính là thanh âm của Hồng Quân. "Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, xen vào Thiên Đạo, các ngươi phải để Hư Không đến, làm như vậy khiêu khích, thật sự không sợ chết sao?" "Khái khái, đã Hồng Quân đạo hữu và Thông Thiên đạo hữu đều đã nói như vậy, vậy ta xin an tâm đứng một bên quan chiến, tuyệt đối sẽ không xen vào phân tranh của Thiên Đạo." Minh Hà Lão Tổ cười khan hai tiếng, và Trấn Nguyên Tử nhìn nhau một cái.

Trấn Nguyên Tử tuy có chút giao tình với Thông Thiên, nhưng nay cũng đã sớm phai nhạt.

Minh Hà càng không có bất kỳ qua lại nào với các vị Thiên Đạo Thánh Nhân, hai người tự nhiên sẽ không nhiệt huyết dâng trào chủ động giúp đỡ Thông Thiên Giáo Chủ.

Mà là vì Hư Không Đạo Nhân đã dặn dò đến, xem có cơ hội quấy loạn cục diện Thiên Đạo hay không.

Hai người là Địa Đạo Thánh Nhân, Chân Linh ký thác trong Địa Đạo, Hồng Quân cũng vô pháp triệt để tru sát, cho nên hai người mới yên tâm đến.

Đây cũng là lý do vì sao chỉ có hai người đến, còn Bàn Vương lại không đến.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân cũng đã căn dặn, chỉ cần quấy rối cục diện là tốt rồi, nếu không thể làm được thì không cần cưỡng ép.

Hiện tại Hồng Quân đã tự mình mở miệng, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người cũng không dám tiếp tục xen vào.

Dù sao trong lòng hai người đều rõ, Hậu Thổ Nương Nương đang bế quan, Hư Không Đạo Nhân cường hoành vô địch, cũng không thể phân tán quá nhiều tâm tư chiếu cố hai người.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và mấy người nghe Hồng Quân Đạo Tổ đều đã mở miệng, mới yên tâm.

Với tu vi của bốn người, nếu không lo lắng Hư Không Đạo Nhân đứng sau hai người, đã sớm trực tiếp trấn sát rồi.

Nay Đạo Tổ đã tự mình mở miệng, vậy cũng không cần cố kỵ hai người nữa.

Còn về việc Minh Hà và Trấn Nguyên Tử muốn đứng bên cạnh quan chiến, Lão Quân và mấy người cũng không để trong lòng.

Nếu Minh Hà, Trấn Nguyên Tử cường hành xen vào, trực tiếp trấn sát, Thông Thiên lẽ nào lại trợ giúp sao?

Một khi Thông Thiên thật sự xuất thủ, e rằng thật sự sẽ bị Thiên Đạo vứt bỏ, thậm chí đánh mất vị Thánh Nhân. ... "Thông Thiên, xem ra ngươi có quan hệ mật thiết với Địa Đạo a!" Tuy Thông Thiên Giáo Chủ đã từ chối việc liên thủ với Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người, Lão Quân vẫn nói một cách đầy ẩn ý. "Đích xác có chút mật thiết, phảng phất Thông Thiên đạo huynh lại là Địa Đạo Thánh Nhân vậy." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng thản nhiên nói. "Người trong sạch tự sẽ trong sạch, ta cũng lười đôi co nhiều." Thông Thiên Giáo Chủ lạnh

lùng hừ một tiếng, sau đó tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận. "Chư vị, chúng ta cũng động thủ đi!" Lão Quân nói với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy ba người.

Ngay lập tức, đầu đội Linh Lung Bảo Tháp, tay cầm Bàn Long Biển Quải, nhìn về hướng chính Đông của Tru Tiên Kiếm Trận mà đi.

Trận môn chính Đông của Tru Tiên Kiếm Trận treo chính là Tru Tiên Kiếm, kiếm đứng đầu trong Tru Tiên Tứ Kiếm, và Đông môn cũng là nơi có uy lực mạnh nhất trong đại trận.

Với thực lực và tu vi của Lão Quân, việc phá trận môn Tru Tiên Kiếm Trận tự nhiên nên do ngài.

Ba người còn lại nhìn nhau một cái, Tiếp Dẫn Đạo Nhân cưỡi Công Đức Kim Liên, cầm Hàng Ma Xử đi vào trận môn chính Tây của kiếm trận.

Sau đó Chuẩn Đề Đạo Nhân cưỡi Tịnh Thế Bạch Liên, cầm Thất Bảo Diệu Thụ, dường như có chút không yên tâm, lại tế xuất Tịch Diệt Bảo Luân, đi về hướng chính Bắc của kiếm trận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn mặt không biểu tình, tay cầm Bàn Cổ Phiên, sau đó lại tế xuất một ngọn lưu ly đăng, lưu ly đăng phóng ra ánh sáng ấm áp bảo hộ Nguyên Thủy.

Sau đó cũng đi vào trận môn phía Nam của kiếm trận. "Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, pháp bảo trên tay Nguyên Thủy Thiên Tôn thật là nhiều a.

Nữ Oa đạo hữu, ngươi thấy sao?" Trấn Nguyên Tử nhìn ngọn lưu ly đăng mà Nguyên Thủy triệu xuất phía sau, kinh thán một tiếng, nói với Nữ Oa Thánh Nhân.

Ngọc Hư Lưu Ly Đăng cũng là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, dưới ánh sáng đèn chiếu rọi, vạn tà bất xâm, hơn nữa còn

có thể thanh tịnh Nguyên Thần, giúp lĩnh ngộ Thiên Đạo.

Phòng ngự của Ngọc Hư Lưu Ly Đăng tuy cực mạnh, nhưng kém xa Chư Thiên Khánh Vân, cho nên Nguyên Thủy Thiên Tôn bình thường không bao giờ lấy ra.

Chỉ là vừa rồi Chư Thiên Khánh Vân bị Thông Thiên Giáo Chủ dùng lực Tứ Kiếm phá mở, tổn thương chút nguyên khí, trong thời gian ngắn không thể dùng lại.

Vốn dĩ cho rằng Nguyên Thủy không còn pháp bảo phòng ngự lợi hại nào, nào ngờ trong nháy mắt lại lấy ra một ngọn Ngọc Hư Lưu Ly Đăng.

Minh Hà Lão Tổ và Trấn Nguyên Tử hai người hiện tại đều là Thánh Nhân, cũng không khỏi vì sự hào khí của Nguyên Thủy Thiên Tôn mà chấn kinh. "Tam Thanh vốn được lão sư sủng ái, pháp bảo tự nhiên nhiều hơn một chút." Nữ Oa Nương Nương nghe lời Trấn Nguyên Tử, trên khuôn mặt tươi cười vốn trắng nõn cũng thoáng qua một tia không vui.

Nữ Oa cũng biết ý đồ châm chọc trong lời nói của Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người, trong lòng thập phần khó chịu.

Dù sao một ngọn Ngọc Hư Lưu Ly Đăng, cũng hoàn toàn không kém Sơn Hà Xã Tắc Đồ.

Sơn Hà Xã Tắc Đồ là pháp bảo mạnh nhất trong tay mình, cũng chỉ có một kiện như vậy, nhưng trong tay Nguyên Thủy lại có nhiều Tiên Thiên Linh Bảo cấp bậc này đến thế.

Lão Quân tự nhiên cũng không cần nói, Thông Thiên Giáo Chủ tuy không có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận, Hỗn Nguyên Kim Đấu, Định Hải Châu, Thủy Hỏa Hồ Lô, Thanh Bình Kiếm, Hỗn Nguyên Phất Trần, kiện nào mà không phải Cực Phẩm

Tiên Thiên Linh Bảo.

Huống chi Thông Thiên Giáo Chủ đã dùng một kiện pháp bảo từ trong tay Hư Không Đạo Nhân đổi lại Tru Tiên Kiếm, tuy Nữ Oa Nương Nương không biết đó là pháp bảo nào.

Nhưng với tính cách của Hư Không Đạo Nhân, kiện pháp bảo đó ắt hẳn cũng là một trong những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp nhất, tiếp cận với những tồn tại cấp bậc như Chư Thiên Khánh Vân, mới có thể khiến ngài buông tay.

Nói đến đây, Nữ Oa Nương Nương trong lòng sao có thể không ghen tị. "Nữ Oa đạo hữu, ngươi thấy Lão Quân, Nguyên Thủy Tứ Nhân liên thủ, có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận không?" Minh Hà Lão Tổ cười ha hả nói, hai người hắn và Trấn Nguyên Tử đến đây, vốn là để quấy phá tâm thái của người khác.

Nữ Oa Nương Nương tuy chiến lực không mạnh, lại không có pháp bảo lợi hại, nhưng Minh Hà, Trấn Nguyên Tử hai người cũng không ngại khơi dậy sự bất mãn của nàng đối với Thiên Đạo.

Nữ Oa Nương Nương lạnh lùng hừ một tiếng, lười đáp lời Minh Hà và Trấn Nguyên Tử hai người. "Lão Quân Tứ Nhân liên thủ đích xác cường hoành vô cùng, nhưng Tru Tiên Kiếm Trận dù sao cũng là tồn tại ngang hàng với Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ có thể phát huy Tru Tiên Kiếm Trận ra uy năng của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, Lão Quân Tứ Nhân chưa chắc đã phá được." Thấy Nữ Oa Nương Nương không đáp lời, Minh Hà Lão Tổ cũng không để ý. "Điều đó phải đợi Thông Thiên Giáo Chủ có được thực lực như Hậu Thổ Nương Nương mới được, nếu không làm sao mà chống đỡ nổi." Trấn Nguyên Tử lắc đầu nói, vẫn không mấy tin tưởng Thông Thiên Giáo Chủ. ...

Lúc này, trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Trừ Lão Quân ra, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người vừa tiến vào trong đại trận đã không động đậy, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống trên đài sen.

Thông Thiên Giáo Chủ thử thao túng kiếm ý trong Tru Tiên Kiếm Trận, công kích về phía hai người.

Nhưng Tịnh Thế Bạch Liên và Công Đức Kim Liên cũng không phải pháp bảo tầm thường, đặc biệt Công Đức Kim Liên là Cực Phẩm Linh Bảo do Tam Thập Lục Phẩm Hỗn Độn Thanh Liên hóa thành, phòng ngự cực mạnh.

Thêm vào đó, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cũng không tiến công, chỉ vận chuyển pháp lực phòng thủ, Thông Thiên cũng không có cách nào với hai người.

Nhưng khi Thông Thiên Giáo Chủ chuẩn bị rút kiếm ý, sát khí ở đây đi đối phó Nguyên Thủy và Lão Quân.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người cảm thấy uy lực đại trận giảm yếu, liền thi triển đại pháp lực, muốn cố định hai trận môn.

Bất đắc dĩ, hai trận môn đã bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người ghìm chặt.

Còn về Nguyên Thủy Thiên Tôn bên kia, vừa vào trận đã liều mạng lay động Bàn Cổ Phiên, phát ra vô số Hỗn Độn kiếm khí, đánh về phía sát khí khắp nơi trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên tuy mấy lần tiến công, nhưng cũng vô pháp đột phá Hỗn Độn kiếm khí của Bàn Cổ Phiên, kiếm ý mang linh tính vượt qua những Hỗn Độn kiếm khí đó cũng không thể làm bị thương Nguyên Thủy được Ngọc Hư Lưu Ly Đăng bảo hộ.

Nếu Thông Thiên có thể điều động sức mạnh từ một trận môn khác đến, tuyệt đối có thể phá vỡ phòng ngự của Nguyên Thủy.

Nhưng lúc này, trận môn Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm đã bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người kéo lại, Thông Thiên cũng vô pháp rút ra thêm nhiều sức mạnh.

Quan trọng hơn, bản thể Thông Thiên phải đối phó một kẻ địch khó nhằn nhất, Lão Quân.

Lão Quân từ phương Đông của Tru Tiên Kiếm Trận nhập trận, phương Đông là nơi chủ kiếm của Tru Tiên Kiếm Trận, sát khí, kiếm ý ở đó có uy lực lớn hơn nhiều so với ba trận môn còn lại.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người ở trong trận môn của mình, tuyệt đối chỉ có thể khổ sở chống đỡ, một cái không cẩn thận là sẽ bị thương.

Nhưng lại hoàn toàn không làm gì được Lão Quân đầu đội Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp, khí công đức rủ xuống vạn dặm.

Kiếm ý, sát khí của Tru Tiên Kiếm Trận dù chém ra thế nào, cũng chỉ có thể khiến Linh Lung Tháp hơi lay động, căn bản không thể lay chuyển Lão Quân. "Chết đi!" Trong sự bất đắc dĩ, Thông Thiên Giáo Chủ chỉ có thể tự mình cầm Thanh Bình Kiếm xông đến.

Nếu không ngăn cản Lão Quân nữa, để ngài phá vỡ trận môn Tru Tiên Kiếm, thì toàn bộ Tru Tiên Kiếm Trận sẽ lâm nguy. "Thông Thiên, cuối cùng ngươi cũng không nhịn được hiện thân rồi sao?" Lão Quân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ hiện thân trước mặt, cười ha hả nói.

Lão Quân đã sớm dự liệu được việc Thông Thiên hiện thân, dù sao bốn vị Thánh Nhân phân biệt trú thủ tại bốn trận môn của Tru Tiên Kiếm Trận.

Thông Thiên căn bản vô pháp điều động sức mạnh của toàn bộ Tru

Tiên Kiếm Trận để đối phó một kẻ địch đơn lẻ.

Nếu Thông Thiên trước tiên đi đối phó Thánh Nhân khác, với thực lực của Lão Quân đã sớm trực tiếp phá mở một trận môn rồi.

Lúc đó Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hoặc Nguyên Thủy một người bị Thông Thiên đánh lui, thì Tru Tiên Kiếm Trận cũng sẽ trở nên không hoàn chỉnh.

Sức mạnh của Tru Tiên Kiếm Trận không hoàn chỉnh sẽ giảm đi một nửa, càng không thể đối phó được Tam vị Thánh Nhân liên thủ.

Hiện tại trong ba trận môn còn lại, Thông Thiên có thể dựa vào sức mạnh bản thân của Tru Tiên Kiếm Trận, để giằng co với Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người.

Thông Thiên cũng chỉ có một lựa chọn, nhanh chóng đối phó Lão Quân, chỉ cần đánh bại Lão Quân, việc đối phó ba vị còn lại sẽ càng dễ dàng. "Lão Quân, ngươi là đệ nhất Thánh Nhân, ta muốn xem thử ngươi có bản lĩnh gì?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng nói.

Tu vi của Lão Quân đích xác là cao nhất trong số Thiên Đạo Thánh Nhân không sai, nhưng trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên cũng chưa chắc không thể chiến một trận với ngài.

Lão Quân không có Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, căn bản vô pháp tự do tự tại trong Tru Tiên Kiếm Trận như trước đây.

Phòng ngự của Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Tháp đích xác cường hoành vô cùng, nhưng có Tru Tiên Kiếm Trận gia trì, chưa chắc không thể đánh phá. "Đáng tiếc không có nắm giữ Hủy Diệt Pháp Tắc, nếu không uy lực Tru Tiên Kiếm Trận hà tất đến mức này?" Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng than thở một tiếng.

Tuy Thông Thiên đối Hủy Diệt Pháp Tắc tham ngộ cực sâu, nhưng

dù sao cũng không phải là Pháp Tắc Thánh Nhân chân chính tu luyện Hủy Diệt Pháp Tắc Đại Đạo.

Tham ngộ sâu đến mấy, cũng chỉ có thể vận dụng sức mạnh hủy diệt của bản thân Tru Tiên Kiếm Trận càng thêm hoàn mỹ, chứ không thể như Pháp Tắc Thánh Nhân điều động sức mạnh Hủy Diệt Pháp Tắc khắp nơi.

Nếu hiện tại trong cơ thể ngưng tụ Hủy Diệt Pháp Tắc Lạc Ấn, mượn sức mạnh hủy diệt, phối hợp với Tru Tiên Kiếm Trận.

Dùng Hủy Diệt Pháp Tắc điều khiển Hủy Diệt Chi Đạo của Tru Tiên Kiếm Trận, cũng chỉ có Lão Quân có Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp mới có thực lực chống đỡ nổi.

Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ba người tuyệt đối không có cách nào tiếp tục ung dung cố định ba trận môn của Tru Tiên Kiếm Trận.

Đặc biệt là Chuẩn Đề, tu vi cảnh giới không cao, lại không có linh bảo phòng ngự phi thường lợi hại, tuyệt đối không thể chống đỡ được Hủy Diệt Kiếm Đạo.

Chương 198

"Phá Tru Tiên Kiếm Trận không thành vấn đề!" Lão Quân mỉm cười một tiếng, tùy tay vung Bàn Long Biển Quải, căn bản lười để ý đến Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, phản tay liền quất về phía Thông Thiên.

Kiếm quang tung hoành, Biển Quải phiên phi, Thông Thiên và Lão Quân trong kiếm trận triển đấu số ngàn hiệp. "Không cần dây dưa nhiều nữa, xem ta phá kiếm trận của ngươi." Lão Quân cười dài một tiếng, không còn để ý đến Thông Thiên Giáo Chủ, trực tiếp đi về phía trận môn nơi Tru Tiên Kiếm đang treo.

Chỉ xét về tu vi thực lực, Lão Quân đích xác mạnh hơn Thông Thiên không ít, nhưng trong Tru Tiên Kiếm Trận, bất luận Biển Quải quất đánh hay các loại thần thông đạo thuật, đều sẽ bị kiếm khí khắp nơi triệt tiêu.

Hiện nay Lão Quân không có Thái Cực Đồ trong tay, Huyền Hoàng Tháp tuy phòng ngự vô song, nhưng lại hoàn toàn không có năng lực công kích, Lão Quân cũng không làm gì được Thông Thiên Giáo Chủ.

Cho nên Lão Quân dứt khoát không dây dưa với Thông Thiên nữa, trước tiên phá Tru Tiên Kiếm Trận rồi tính, không có Tru Tiên Kiếm Trận che chở.

Thông Thiên căn bản không phải đối thủ của ngài, càng không cần Tứ Thánh tề tụ. "Đi đâu?" Thông Thiên Giáo Chủ thấy Lão Quân không còn giao đấu với mình nữa, trong lòng cũng kinh ngạc.

Nguyên bản Thông Thiên muốn kéo chân Lão Quân, sau đó tích tụ pháp lực, dùng nó để mô phỏng ra Hủy Diệt Pháp Tắc Lạc Ấn, từ đó điều khiển sức mạnh Hủy Diệt Pháp Tắc.

Một khi thành công, uy lực đại trận của Tru Tiên Kiếm Trận, tuyệt đối có thể trọng thương Chuẩn Đề thậm chí Tiếp Dẫn hai người.

Lúc đó Tứ Đại Thánh Nhân chỉ còn lại ba vị, Thông Thiên liền có thể rảnh tay thu thập từng vị.

Nào ngờ chưa chuẩn bị xong, Lão Quân không tiếp tục đánh nữa, trực tiếp đi về phía trận môn Tru Tiên Kiếm Trận. "Sớm biết ta nên cố ý tỏ ra yếu kém một chút!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút ảo não, Lão Quân hẳn là cũng phát hiện trong Tru Tiên Kiếm Trận không thể làm gì được mình, mới không dây dưa nữa.

Nhưng Thông Thiên hiện tại không kịp mô phỏng Hủy Diệt Pháp Tắc Lạc Ấn, đợi đến khi thành công, Tru Tiên Kiếm ước chừng đã bị Lão Quân lấy đi.

Thông Thiên vội vàng đuổi theo Lão Quân. "Dứt khoát nhân cơ hội này thu đi Tru Tiên Kiếm, không hình thành Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên không còn vốn liếng để chống lại chúng ta nữa, chỉ có thể ngoan ngoãn để Tiệt Giáo ứng kiếp." Đối mặt với Thông Thiên đang truy đuổi, Lão Quân không thèm để ý, chỉ suy tư trong lòng.

Lão Quân nghĩ, Thông Thiên cũng dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận, mới có được dũng khí nghịch thiên hành sự.

Chỉ cần trấn áp cái dũng khí đó của Thông Thiên, sau đó đi trấn áp Tiệt Giáo sẽ đơn giản hơn nhiều.

Thông Thiên một kiếm đâm ra, lại bị Huyền Hoàng Tháp chặn lại, trong lòng cũng có chút nóng nảy. "Tụ!" Đứng vững bước chân, Thông Thiên không còn vội vàng truy đuổi nữa, hít sâu một hơi, niệm pháp quyết.

Kiếm ý và kiếm khí khắp nơi trong trận môn Tru Tiên đột nhiên trở nên loãng đi, như một con kình ngư hút nước mà bị Thanh Bình

Kiếm hấp thu cạn kiệt.

Lúc này Thanh Bình Kiếm hơi run rẩy, dường như không chịu nổi kiếm ý cường đại như vậy, thanh quang lưu chuyển, đạo văn lấp lánh, chiếu rọi toàn bộ thân kiếm như một khối bích ngọc.

Thanh Bình Kiếm tuy cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không dưới Lục Tiên, Tuyệt Tiên, Hãm Tiên.

Nhưng lại không phải phụ kiện của Tru Tiên Kiếm Trận, hấp thu lượng kiếm ý hủy diệt khổng lồ như vậy, cũng thập phần miễn cưỡng.

Thông Thiên không dám chậm trễ, nắm Thanh Bình Kiếm chém về phía Lão Quân.

Ngay khi kiếm khí trong Tru Tiên Kiếm Trận trở nên loãng đi, Lão Quân liền phát hiện điều bất thường, sau đó nhìn Thanh Bình Kiếm đã ngưng tụ vô cùng kiếm ý, sắc mặt Lão Quân cũng trở nên ngưng trọng.

Đối mặt với một kiện như vậy, Lão Quân căn bản không dám dùng Bàn Long Biển Quải để cứng rắn đón đỡ.

Thanh Bình Kiếm bản thân không thua kém Bàn Long Biển Quải, nếu bị Thanh Bình Kiếm đã hấp thu nhiều kiếm ý như vậy chém trúng, chỉ sợ cũng sẽ rơi vào kết cục giống như Chư Thiên Khánh Vân vậy.

Lão Quân tế xuất Thái Thanh Bảo Châu, Hỗn Nguyên Nhất Khí Thái Thanh Thần Phù, số ngàn đạo phòng ngự pháp trận, Thái Thanh tiên quang được Lão Quân bố trí xuống, bảo vệ trước thân.

Nhưng tất cả đều hoàn toàn không thể ngăn cản một nhát của Thanh Bình Kiếm, như dao nóng cắt bơ, số ngàn pháp trận trực tiếp bị xé rách.

Sắc mặt Lão Quân ngưng trọng, khí công đức của Huyền Hoàng

Tháp được hội tụ, chặn trước Thanh Bình Kiếm!

Đinh!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Thanh Bình Kiếm từng tầng từng tầng cắt xuyên những khí công đức kia, sau đó thân kiếm và Linh Lung Bảo Tháp va vào nhau.

Huyền Hoàng Linh Lung Tháp dường như không bị kiếm đâm trúng, mà bị Hỗn Độn Chung đánh trúng vậy, toàn bộ rời khỏi đỉnh đầu Lão Quân, bay ngược ra ngoài.

Nhưng lúc này kiếm ý trong Thanh Bình Kiếm cũng đã hoàn toàn cạn kiệt, mắt Lão Quân sáng lên, triệu xuất Thái Ất Phất Trần, muốn quấn chặt Thanh Bình Kiếm để thu lại.

Thông Thiên Giáo Chủ há lại để ngài đắc ý, vội vàng triệu hồi Thanh Bình Kiếm, Lão Quân cũng nhân cơ hội triệu hồi Huyền Hoàng Linh Lung Tháp bị đánh bay.

Lúc này, trong trận môn, kiếm khí và kiếm ý của Tru Tiên Kiếm Trận lại được lấp đầy.

Sau khi Tru Tiên Đại Trận bố trí ra, sẽ không ngừng hấp thu sát khí và khí sát phạt trong Hồng Hoang Thế Giới và Vô Biên Hỗn Độn chuyển hóa thành sức mạnh đại trận.

Chỉ là vừa rồi Thông Thiên trong chớp mắt đã hút cạn kiếm khí của toàn bộ trận môn, khiến Tru Tiên Kiếm Trận không kịp bổ sung. "Xem ra phòng ngự của Linh Lung Bảo Tháp của Lão Quân cũng không phải vô địch!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Linh Lung Bảo Tháp bị đánh bay, trong lòng cũng phấn chấn thêm một chút, có thêm không ít tự tin.

Tuy Linh Lung Bảo Tháp đích xác là Công Đức Chí Bảo, chịu một kích cũng không hề hấn gì.

Nhưng chỉ cần có thể bị đánh bay không bảo hộ được Lão Quân, thì linh bảo đó không có ý nghĩa, dù sao Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Tháp ngoài phòng ngự ra, không có bất kỳ năng lực đặc biệt nào khác. ... "Linh Lung Tháp không hổ là chí bảo, đối mặt với một kích như vậy, chỉ bị đánh bay mà thôi." Trấn Nguyên Tử cảm thán, phòng ngự của Huyền Hoàng Tháp còn cường hoành hơn Địa Thư nhiều.

Khi kiếm ý, kiếm khí trong trận môn nơi Tru Tiên Kiếm ngự trị bị hút cạn, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và Nữ Oa ba người ngoài trận đều có thể nhìn rõ cảnh tượng bên trong trận.

Tự nhiên cũng đã thấy Thanh Bình Kiếm và Huyền Hoàng Tháp va chạm.

Tru Tiên Kiếm Trận được xưng là đệ nhất châm Hồng Hoang, dùng một phần tư sức mạnh của toàn bộ đại trận phối hợp Thanh Bình Kiếm, một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mà không làm Huyền Hoàng Tháp tổn hại chút nào.

Nếu là Cực Phẩm Linh Bảo khác cứng rắn đón đỡ một kiện như vậy, tuyệt đối sẽ bị chém mở, nguyên khí đại thương, giống như Chư Thiên Khánh Vân của Nguyên Thủy Thiên Tôn vậy. "Đáng tiếc một kiếm đó sức mạnh không đủ, nếu không Lão Quân cũng phải bị thương rồi.

Phi Tứ Thánh bất khả phá Tru Tiên, xem ra Tứ Thánh cũng chưa chắc có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận." Minh Hà Lão Tổ lúc này cũng có chút nghi ngờ, đưa Tru Tiên Kiếm cho Thông Thiên Giáo Chủ là tốt hay xấu, dù sao uy lực Tru Tiên Kiếm Trận đích xác hơi quá lớn. ... "Thế nào, Thông Thiên, một kiếm đó là cực hạn của ngươi rồi phải không, còn có cách nào nữa không?" Lão Quân cười nói, vừa rồi Thanh Bình Kiếm hút cạn kiếm ý một kích, tuyệt đối là thực lực mạnh nhất của Thông Thiên.

Ngay cả một kích đó cũng không thể làm tổn thương ngài, Thông Thiên làm sao có thể cản trở việc phá trận.

Nói xong câu đó, Lão Quân cũng không để ý đến Thông Thiên, tiếp tục đi về phía nơi Tru Tiên Kiếm đang treo. "Xem ra phải tăng thêm một chút sức mạnh.

Nếu có thể mượn sức mạnh từ ba trận môn còn lại thì sao?" Thông Thiên Giáo Chủ thầm nghĩ trong lòng, vừa rồi chỉ còn một chút xíu nữa là có thể sát thương Lão Quân.

Chỉ cần có thể điều động một chút sức mạnh từ ba trận môn còn lại, Lão Quân tuyệt đối không phải đối thủ. "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề chỉ phòng ngự một phía, Nguyên Thủy dường như biết không làm gì được Tru Tiên Kiếm Trận của ta, cũng không hành động, xem ra đều đang đợi Lão Quân." Thông Thiên tính toán: "Có thể rút ra một chút sức mạnh từ ba trận môn đó, chỉ cần có thể giằng co tốt với ba vị kia là được." Thấy Lão Quân sắp đến trận môn, Thông Thiên cũng không do dự nữa.

Ngay lập tức, kiếm ý sát khí trong Tru Tiên Kiếm Trận lại hội tụ về phía Thanh Bình Kiếm, thậm chí ngay cả trong ba trận môn bên cạnh cũng có không ít sức mạnh chậm rãi lưu chuyển. "Lão Quân, chịu chết đi!" Thông Thiên Giáo Chủ nắm Thanh Bình Kiếm, tự tin đầy mình nói, một kích này tuyệt đối có thể đánh bay Linh Lung Tháp, làm Lão Quân bị thương. "Thông Thiên, ngươi trúng kế rồi!" Lão Quân lại cười ha hả nói, ngay lập tức toàn bộ thân người không còn đi về phía trận môn nữa.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy đầu tiên ngẩn người, sau đó sắc mặt đại biến.

Trong trận môn nơi Lục Tiên Kiếm ngự trị, Nguyên Thủy lạnh lùng cười một tiếng. "Thông Thiên, Tru Tiên Kiếm Trận có lợi hại

đến mấy, cũng chỉ là tiếp cận Tiên Thiên Chí Bảo mà thôi, không thể so với Tiên Thiên Chí Bảo chân chính." Cùng với lời nói của Nguyên Thủy vừa dứt, một đạo Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi khổng lồ từ trong Bàn Cổ Phiên bay ra, trực tiếp đánh về phía nơi Hãm Tiên Kiếm đang treo.

Oanh long!

Tiếng nổ kịch liệt truyền đến, toàn bộ kiếm ý trong trận môn nơi Hãm Tiên Kiếm ngự trị bị quét sạch, thậm chí trực tiếp tiêu diệt, ngay cả ba trận môn còn lại cũng bị liên lụy.

Ngoài đại trận, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người vốn đang tán thán uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ khủng bố truyền đến.

Ngay lập tức liền phát hiện Tru Tiên Kiếm Trận đang bao phủ ức vạn dặm đột nhiên thu lại, Tru Tiên Trận Đồ và Hãm Tiên Kiếm kêu rên bay về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Minh Hà mắt tinh, phát hiện thân kiếm Lục Tiên Kiếm xuất hiện một vết nứt, một góc chính Nam của Tru Tiên Trận Đồ cũng bị phá một lỗ hổng.

Cùng với Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Thông Thiên Giáo Chủ cũng có chút chật vật xuất hiện trong Hỗn Độn. "Tru Tiên Kiếm Trận cứ thế bị phá sao?" Trong Hỗn Độn, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử nhìn kiếm ý Tru Tiên bị quét sạch, cũng ngạc nhiên.

Nguyên bản còn đang ca ngợi uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận, kết quả trong chớp mắt đại trận đã bị phá, quả thực là tát thẳng vào mặt hai người. "Tiếng sấm vừa rồi, hẳn là Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi chứ?" Trấn Nguyên Tử hồi ức vụ nổ vừa rồi, do dự hỏi Minh Hà. "Hẳn là vậy, chỉ là Thông Thiên lại để Nguyên Thủy triệu xuất Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, thật không thể tưởng tượng nổi." Minh Hà

có chút chần chừ gật đầu.

Nhưng trong lòng Minh Hà cũng thập phần nghi hoặc, dù sao Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi không giống Hỗn Độn kiếm khí có thể tùy tay triệu ra.

Nguyên Thủy thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, với tu vi cảnh giới hiện tại, muốn dùng Bàn Cổ Phiên triệu xuất Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi cũng phải làm phép cẩn thận một phen.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, có kiếm khí hủy diệt khắp nơi, lại có chân thân của Thông Thiên Giáo Chủ ẩn giấu trong đó.

Nguyên Thủy có thể trong tình huống như vậy triệu xuất Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, chứng tỏ Thông Thiên trong nội bộ Tru Tiên Kiếm Trận đã bị người khác kéo chân hoàn toàn không thể động đậy.

Bàn Cổ Phiên là Tiên Thiên Chí Bảo, kế thừa sức mạnh sát phạt của Bàn Cổ Phủ, uy lực còn mạnh hơn Tru Tiên Kiếm Trận một chút.

Là sát chiêu của Bàn Cổ Phiên, một khi bị Nguyên Thủy Thiên Tôn triệu xuất, cũng khó trách đại trận lại bị phá mở. ... "Thông Thiên, ngươi lấy một địch bốn, ngay cả ta cũng không làm được.

Dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận để ngăn cản bốn người chúng ta, chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi." Thông Thiên Giáo Chủ thu Tru Tiên Kiếm Trận, Lão Quân Tứ Nhân cũng đồng loạt bức bách về phía Thông Thiên.

Theo Lão Quân thấy, Thông Thiên thực sự có chút không biết tự lượng sức mình.

Là thủ lĩnh Thánh Nhân, ngài còn không dám nói có thể lấy một địch Tứ Thánh, Thông Thiên dựa vào Tru Tiên Kiếm Trận ngăn cản bốn người, nào có cơ hội.

Nếu Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ ở trong tay Lão Quân, dựa

vào đặc tính của Thái Cực Đồ, Tứ Đại Thánh Nhân cũng không làm gì được Lão Quân.

Nhưng không như vậy, Lão Quân cũng chỉ có thể dựa vào đặc tính của Thái Cực Đồ để không bị vây khốn mà thôi.

Thông Thiên lại dựa vào năng lực của Tru Tiên Kiếm Trận, chính diện ngăn cản bốn vị Thánh Nhân, làm sao có thể thành công. "Thông Thiên đạo huynh, sớm ký tên lên Phong Thần Bảng thì tốt hơn.

Hiện nay xem ra, lấy lại Tru Tiên Kiếm Trận cũng không thể ngăn cản tam giáo chúng ta cùng phạt." Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật đầu nói.

Chương 199

"Đạo huynh, Tru Tiên Kiếm Trận dù sao cũng không bằng Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên.

Hiện nay trận đồ kiếm trận và Lục Tiên Kiếm đều đã bị tổn hại, muốn hoàn toàn tu phục không biết phải mất bao lâu." "Tru Tiên Kiếm Trận còn nguyên vẹn mà còn không thể ngăn cản bốn người chúng ta, huống chi là một kiếm trận tàn phá như vậy.

Lẽ nào đạo huynh thật sự muốn nhìn đệ tử Tiệt Giáo triệt để tan thành tro bụi sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân trước tiên nịnh bợ Nguyên Thủy Thiên Tôn một câu, sau đó cũng nói với Thông Thiên Giáo Chủ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn ôm Bàn Cổ Phiên đứng một bên, tuy một lời không nói, nhưng trên mặt thoáng qua một tia đắc ý.

Vừa rồi mới bị Thông Thiên Giáo Chủ đánh bại, nhưng hiện tại dựa vào Bàn Cổ Phiên phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên, theo Nguyên Thủy thấy cũng đã lấy lại được chút thể diện. "Chỉ đáng tiếc Chư Thiên Khánh Vân không bằng Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp hoặc Hỗn Độn Chung đẳng chí bảo, nếu không ta đã không thể thua Thông Thiên." Nguyên Thủy Thiên Tôn trong nội tâm thầm than một tiếng, nếu có chí bảo hộ thân, có thể ung dung triệu xuất Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi, Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không phải đối thủ. "Không cần, căn bản lập giáo của Tiệt Giáo ta chính là vì sinh linh thiên địa mà tranh thủ một tuyến sinh cơ." Tuy Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Thông Thiên Giáo Chủ vẫn không nguyện ý đưa đệ tử của mình lên Phong Thần Bảng. "Chỉ có một tuyến sinh cơ, Tiệt Giáo của ta cũng phải tranh một phen.

Dù hồn phi phách tán, cũng còn hơn là làm nô dịch cho người

khác." "Thông Thiên, hành vi như vậy, có xứng đáng là Thiên Đạo Thánh Nhân sao?" Lão Quân thấy Thông Thiên Giáo Chủ vẫn không nguyện ý ký tên vào Phong Thần Bảng, giữa thần sắc cũng nổi giận.

Ngài đối với việc đánh đệ tử Tiệt Giáo cho hồn phi phách tán cũng không có hứng thú, sống chết của đệ tử Tiệt Giáo không quan trọng.

Những đệ tử Tiệt Giáo này vốn xuất thân không tốt, căn cốt nông cạn, chính đáng lẽ nên vì Thiên Đình mà hiệu lực một phen.

Huống chi sau khi trở thành chúng thần Thiên Đình, tuy cũng bị Phong Thần Bảng nô dịch, nhưng ít nhất cũng có được vị trí Chân Thần, ngày đêm hưởng thụ hương hỏa khí vận cúng bái.

Hơn những kẻ thấp sinh noãn sinh, mang lông đội sừng xuất thân không tốt vô số lần.

Đơn giản là Thiên Đạo ban xuống công đức, Thông Thiên lại muốn cự tuyệt, theo Lão Quân thấy quả thực là không biết tốt xấu, không biết thiên số, thực sự không xứng làm Thiên Đạo Thánh Nhân. "Thông Thiên đạo huynh, ta và Tiếp Dẫn sư huynh đều lấy từ bi lập giáo, lẽ nào đạo huynh muốn bức chúng ta làm việc diệt tuyệt sao." Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt đầy vẻ bi khổ, dường như vì vận mệnh sắp tới của đệ tử Tiệt Giáo mà thống tâm tật thủ. "Các ngươi, nhanh về Tử Tiêu Cung!" Khi Thông Thiên đang chuẩn bị nói tiếp, Hồng Quân lại mở miệng.

Nghe câu nói đó, Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên thậm chí Nữ Oa Nương Nương trong lòng đều ngẩn người, không hẹn mà cùng nhìn về hướng Tử Tiêu Cung, xem Đạo Tổ có phân phó gì.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đi phía sau, hai người nhìn nhau cười, đều có chút hưng phấn.

Xem ra Đạo Tổ chuẩn bị hành sự theo đề nghị của mình, chỉ cần

thành công, cơ hội Tây Phương Giáo đại hưng nằm ngay trước mắt.

Đặc biệt Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa mới bại trận, theo ước định phải đưa Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên lên Phong Thần Bảng.

Như vậy, Tiệt Giáo bị diệt, tinh hoa Xiển Giáo bị quét sạch, Nhân Giáo chỉ có một Lão Quân, việc Tây Phương Giáo đại hưng quả thực đã định như đinh đóng cột.

Sau đó Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người cũng vội vàng đi theo về hướng Tử Tiêu Cung. "Hai người đó không biết lại có âm mưu quỷ kế gì!" Minh Hà Lão Tổ nhìn nụ cười lộ ra trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, lắc đầu nói.

Danh tiếng của hai người trong Hồng Hoang Thế Giới đã sớm xấu gần hết rồi, xem ra đoán chừng lại đang âm mưu gì đó. "Có cho bọn họ mười lá gan cũng không dám tính kế lên đầu ta, hà tất phải để ý!" Trấn Nguyên Tử cười nói.

Hai vị Tây Phương đó xưa nay là kẻ khi dễ kẻ yếu sợ kẻ mạnh, hiện nay Địa Đạo cường thế, hơn nữa còn có một Hư Không Đạo Nhân che chở khuyết điểm.

Nếu không có lệnh của Hồng Quân, với tính cách của hai vị đó tuyệt đối không dám tính kế Địa Đạo. ... "Các ngươi đã quyết định ký tên vào Phong Thần Bảng chưa?" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn sáu vị đệ tử trước mặt, thản nhiên hỏi.

Sau đó, Lão Quân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và mấy người đều nhìn về phía Thông Thiên Giáo Chủ. "Nguyên Thủy, ngươi nhìn ta làm gì, ngươi vừa mới nhận thua mà.

Theo ước định, ngươi phải đưa Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên vào Phong Thần Bảng, lẽ nào lại hủy ước?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn ánh mắt của các vị Thánh Nhân, biết là đang bị ép buộc ký tên vào

Phong Thần Bảng, không khỏi trong lòng vô cùng tức giận.

Đợi nhìn Nguyên Thủy vừa mới thua dưới tay mình, Thông Thiên Giáo Chủ liền trong lòng mừng rỡ, Nguyên Thủy đã thua mình, theo ước định, Nguyên Thủy cũng phải đưa đệ tử của mình lên bảng.

Thông Thiên muốn xem thử, Nguyên Thủy có chịu từ bỏ đưa mười hai vị đệ tử lên Phong Thần Bảng hay không.

Lão Quân nghe vậy lông mày nhíu lại, nhưng cũng không tiện nói gì, dù sao Nguyên Thủy và Thông Thiên công bình một trận chiến, đích xác đã thua dưới tay Thông Thiên.

Theo ước định, Nguyên Thủy đích xác nên đưa Thập Nhị Kim Tiên lên Phong Thần Bảng.

Tuy trong lòng hơi thiên về Nguyên Thủy một chút, nhưng là chuyện Nguyên Thủy đã đáp ứng, Lão Quân cũng không tiện giúp lật lọng.

Thông Thiên vừa mở miệng như vậy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa thậm chí ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ đều dùng ánh mắt hiếu kỳ nhìn về phía Nguyên Thủy.

Dù sao trong số các vị Thánh Nhân có mặt, Thông Thiên đối với đệ tử tốt nhất không sai, nhưng người bao che khuyết điểm nhất lại là Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thêm vào đó Nguyên Thủy lại rất sĩ diện, cũng muốn biết Nguyên Thủy sẽ quyết định như thế nào.

Không muốn sĩ diện hủy ước để giúp đỡ mười hai vị đệ tử, hay thật sự đưa tất cả đệ tử của mình lên Phong Thần Bảng.

Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên thật sự lên Phong Thần Bảng, Hạo Thiên cũng không dám làm gì, nhưng chung quy cũng là nô phó của Thiên Đình, cũng không hay ho gì.

Trên mặt Nguyên Thủy hiện lên vẻ giận dữ, nhìn ánh mắt và nụ cười ẩn giấu trên mặt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, lửa giận càng bốc cao.

Nhưng Nguyên Thủy bình tĩnh lại một chút, dù sao đích xác đã khoa trương trước mặt các vị Thánh Nhân, nếu đương diện hủy ước, thì mặt mũi để đâu. "Ta tự nhiên sẽ không hủy ước!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đều tinh thần chấn động, thậm chí Nữ Oa, Lão Quân trong lòng cũng hiếu kỳ, lẽ nào đệ tử môn nhân Tiệt Giáo thật sự đều phải lên Phong Thần Bảng sao? "Vậy viết lên đi!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời Nguyên Thủy trong lòng cũng ngạc nhiên, nhưng tự nhiên không tin, lập tức thúc giục. "Từ từ, đợi ta về sắp xếp đệ tử chiêu thu một số môn nhân, lúc đó tự nhiên sẽ điền đầy Phong Thần Bảng." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Thông Thiên và mấy người nghe vậy đều ngẩn người, ý là, lại chiêu thu một số môn nhân đệ tử, điền lên Phong Thần Bảng sao?

Vậy Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên đâu? "Lại chiêu môn nhân lên bảng, vậy Thập Nhị Kim Tiên đâu, Nguyên Thủy, làm như vậy cũng là tuân thủ ước định sao?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng cười một tiếng, Nguyên Thủy vừa không hủy ước làm mất mặt, lại không nỡ bỏ đệ tử của mình.

Lại nghĩ ra cái cách như vậy, thật sự coi những người này là kẻ ngốc sao? "Nguyên Thủy đạo hữu,..." Tiếp Dẫn Đạo Nhân mở miệng, nhưng không nói hết lời, cũng không muốn đắc tội Nguyên Thủy đến chết.

Nhưng hiển nhiên, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đối với hành động này của Nguyên Thủy cũng bất mãn, vốn đang mong Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên lên bảng mà. "Ta không tuân thủ ước định sao,

Thông Thiên, ngươi nói vậy là sai rồi.

Ta nói sẽ để Xiển Giáo Thập Nhị Nhân lên bảng, nhưng không nói là mười hai người nào." Thông Thiên ngẩn người, hồi ức lại hình như đúng là như vậy.

Nhưng Xiển Giáo Thập Nhị Nhân, ai mà không biết là chỉ Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên. "Nguyên Thủy, Xiển Giáo Thập Nhị Nhân của ta tự nhiên là chỉ Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên." Thông Thiên Giáo Chủ giận dữ nói, không ngờ Nguyên Thủy lại âm hiểm đến vậy.

Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người nhất thời ngạc nhiên, loại chuyện này hai người họ thường hay làm, nhưng không ngờ Nguyên Thủy cũng sẽ làm như vậy.

Chỉ là lời Nguyên Thủy nói cũng không sai, Thông Thiên không nói rõ, cũng không trách Nguyên Thủy đã lợi dụng kẽ hở. "Không điểm danh, cũng không nói rõ thời điểm, tự nhiên là theo ý ta." Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên một cái: "Chỉ cần trước khi Phong Thần kết thúc, ta để Xiển Giáo Thập Nhị Nhân lên bảng, cũng không vi phạm ước định." Lúc này, sâu trong Luân Hồi, trong Minh Phủ Cung giữa Vô Tận Huyết Hải. "Bàn Vương, ngươi đã chuẩn bị xong chưa?" Hư Không Đạo Nhân nói với Bàn Vương. "Sư Tôn, đệ tử đã rõ." Bàn Vương cung kính đứng trước mặt Hư Không Đạo Nhân, đáp lời. "Ngươi phải biết, sau khi Chân Linh ký thác vào Địa Đạo, tuy bất tử bất diệt, nhưng cũng bị Địa Đạo khống chế, muốn thoát ly phải trả một cái giá cực lớn." Hư Không Đạo Nhân nhìn Bàn Vương, nghiêm túc nói: "Hậu Thổ thân là Địa Đạo chấp chưởng giả, có thể giảm cái giá đó xuống thấp nhất, nhưng vẫn sẽ có đại giới." "Huống chi, ký thác Địa Đạo càng lâu, Pháp Tắc Độc Chi Đại Đạo của ngươi càng về sau đột phá càng khó khăn." Lần trước Bàn Vương đến tìm Hư Không Đạo Nhân, chính là vì chuyện thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Sau mấy lần đại chiến, Bàn Vương sâu sắc cảm thấy mình đã kéo Địa Đạo lùi lại.

Tuy xét về thực tế chiến đấu lực, Bàn Vương chỉ ở mức trung bình, nhưng đã nắm giữ Độc Chi Pháp Tắc, sức sát thương tiềm ẩn thực ra cực kỳ khủng bố.

Bàn Vương vừa tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thành Pháp Tắc Thánh Nhân, có thể độc ngã Chuẩn Đề Đạo Nhân, khiến y không có sức chống cự mà bị Minh Hà đánh giết.

Phải biết Chuẩn Đề Đạo Nhân tu luyện thành Thánh vô số năm, tu vi tuy không bằng Tam Thanh, Tiếp Dẫn, nhưng lại cao hơn Minh Hà và Trấn Nguyên Tử không ít.

Huống chi Bàn Vương mới thành vị Pháp Tắc Thánh Nhân.

Nhưng cổ độc chi thuật của Bàn Vương vẫn có thể tác dụng lên Chuẩn Đề, thậm chí ngay cả Tiếp Dẫn Đạo Nhân có tu vi cảnh giới cao hơn Chuẩn Đề Đạo Nhân không ít cũng trúng chiêu, suýt chút nữa vẫn lạc.

Nhưng dù là vậy, Bàn Vương vẫn cảm thấy mình đã kéo Hậu Thổ lùi lại.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà hai người đều là Địa Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt, cho nên có thể buông tay hành động.

Bàn Vương thực lực tuy không yếu, nhưng Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ Nương Nương thậm chí Minh Hà, Trấn Nguyên Tử khi đại chiến đều phải bảo hộ ngài.

Dù sao Chân Linh của Bàn Vương không có ký thác, một khi bị giết chết thật sự triệt để vẫn lạc, với đại thần thông của Hư Không Đạo Nhân cũng không thể cứu lại.

Hiện nay đại chiến giữa Thiên Đạo và Địa Đạo trong Hồng Hoang

Thế Giới một xúc tức phát, bất luận Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn, đều có thể áp chế Bàn Vương, thậm chí là tồn tại có thể đánh giết ngài.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân tuy cũng bị Bàn Vương độc ngã, nhưng một đối một trong tình huống bị động, Tiếp Dẫn tuyệt đối có thể xử lý Bàn Vương trước khi bị độc ngã.

Huống chi còn có những tồn tại khủng bố như Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ, bất cứ lúc nào cũng có thể diệt sát ngài.

Hư Không Đạo Nhân thực lực còn trên Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ, nhưng đối mặt với tồn tại khủng bố như vậy, các Thiên Đạo Thánh Nhân lại dám hướng về phía Hư Không Đạo Nhân xuất thủ.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà tuy xa không phải đối thủ của Dương Mi Đạo Nhân, nhưng trước khi Hư Không Đạo Nhân xuất quan, vẫn dám liều mạng giao đấu với Dương Mi Đạo Nhân.

Những người này vì sao có được dũng khí như vậy, chẳng phải Chân Linh ký thác vào Thiên Đạo, Địa Đạo, những tồn tại như Hư Không Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể triệt để đánh giết sao?

Nếu Thiên Đạo Thánh Nhân không phải tồn tại bất tử bất diệt, những người như Lão Quân kia làm sao dám xuất thủ đối với Hư Không Đạo Nhân, tuyệt đối có bao xa tránh bấy xa.

Cho nên Bàn Vương cũng muốn thành vị Địa Đạo Thánh Nhân, dù sao có Hậu Thổ sư nương ở đó, với thực lực hiện tại thành Địa Đạo Thánh Nhân là chuyện dễ như trở bàn tay.

Hư Không Đạo Nhân vừa nghe yêu cầu của Bàn Vương cũng ngạc nhiên, và đã nói cho Bàn Vương rằng việc Chân Linh của Pháp

Tắc Thánh Nhân ký thác vào Thiên Đạo, Địa Đạo không phải là chuyện tốt.

Bàn Vương có thể lý giải khổ tâm của Hư Không Đạo Nhân, đích xác, Hồng Hoang Thế Giới nguy hiểm, vậy rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới là được.

Trong Vô Biên Hỗn Độn, Pháp Tắc Thánh Nhân cũng tuyệt đối được coi là một cường giả.

Huống chi sau khi tiến vào Vô Biên Hỗn Độn, nếu không phải vận khí đặc biệt xui xẻo, việc tìm kiếm một tồn tại Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên như Dương Mi Đạo Nhân cũng là chuyện gần như không thể.

Nhưng Bàn Vương cũng có cách nghĩ riêng, hiện nay Thiên Đạo, Địa Đạo đại chiến sắp bùng nổ, chịu ân điển của Hư Không Đạo Nhân, tự nhiên không thể lúc này mà lâm trận bỏ chạy.

Thực lực của mình đối với chiến cục ảnh hưởng không lớn, nhưng dù sao cũng là một vị Pháp Tắc Thánh Nhân, cũng có thể tăng thêm một chút sức mạnh cho Địa Đạo.

Còn về việc Hư Không Đạo Nhân nói sẽ ảnh hưởng đến cảnh giới tu vi sau này, Bàn Vương cũng không phải không nghĩ đến.

Nhưng Bàn Vương tuy thiên phú độc đạo cực cao, cũng không thể so sánh với thiên tư của Dương Mi Đạo Nhân.

Những kẻ tồn tại xưng bá một phương ngay từ khi Hồng Hoang khai lập, kẻ nào mà không phải tồn tại tư chất nghịch thiên.

Chương 200

Với thiên tư của Dương Mi Đạo Nhân, cũng mất vô số năm hơn nữa còn có cơ duyên như Thế Giới Thụ mới tu thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên.

Bàn Vương trong lòng cũng rõ, cơ duyên cấp bậc như hạt giống Thế Giới Thụ là thứ khó cầu mà không thể gặp, có lẽ vĩnh viễn cũng không thể có được loại cơ duyên đó, để tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, cho nên hà tất phải suy nghĩ nhiều.

Ngẫu nhiên có được cơ duyên, muốn tu luyện đến trình độ đó, cũng cần vô cùng tuế nguyệt.

Theo tình thế hiện tại của Thiên Đạo và Địa Đạo, e rằng nhanh thì vạn năm, chậm thì mấy chục ức năm, sẽ phải phân ra thắng bại.

Nếu thua thì tự nhiên mọi chuyện chẳng cần nhắc đến, nếu thắng thì toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới đều thuộc về Địa Đạo Thánh Nhân sở hữu, lúc đó lại thỉnh cầu sư nương giúp đỡ thoát khỏi Địa Đạo là được. "Sư Tôn, đệ tử đã sẵn sàng." Sắc mặt Bàn Vương cũng nghiêm túc: "Với cảnh giới của đệ tử hiện tại, ảnh hưởng của Địa Đạo đối với đệ tử không lớn, sau này nếu thật có duyên pháp, lại để sư nương giúp đệ tử giải phóng khỏi Địa Đạo." Hư Không Đạo Nhân biết cách nghĩ trong lòng Bàn Vương, tuy với thực lực của Bàn Vương đối với Địa Đạo trợ giúp không lớn, nhưng dù sao cũng là một tấm lòng hiếu thảo.

Huống chi đợi đến khi Hậu Thổ xuất quan, bắt đầu đối phó Dương Mi và Hồng Quân, Hư Không Đạo Nhân thực sự chưa chắc đã có thể phân tâm che chở Bàn Vương. "Đã tâm ý ngươi đã quyết, ta cũng không nói nhiều nữa." Hư Không Đạo Nhân gật đầu, một khối

đá ẩn chứa vô cùng Đại Địa Nguyên Khí và Địa Đạo Phù Văn xuất hiện trong tay ngài. "Đây là Địa Đạo Ý Chí Toái Phiến, sau khi luyện hóa, câu thông Địa Đạo, liền có thể ký thác Chân Linh của ngươi vào trong đó." "Đa tạ Sư Tôn!" Bàn Vương cẩn thận tiếp lấy khối đá, sau đó liền tìm một nơi để bế quan.

Sớm ngày thành vị Địa Đạo Thánh Nhân, liền có thể cùng Trấn Nguyên Tử, Minh Hà hai người hành động.

Hơn nữa còn có thể chu du Hồng Hoang Thế Giới hoặc đi vào Hỗn Độn gần Hồng Hoang Thế Giới để tham khảo cảm ngộ Độc Chi Đại Đạo.

Cũng không cần như hiện tại, vì lo lắng Dương Mi Đạo Nhân hoặc Hồng Quân xuất thủ đối với mình, mà vẫn luôn ẩn mình trong Địa Phủ. ...

Trong Tử Tiêu Cung. "Thật vô sỉ, uổng là Bàn Cổ chính tông." Thông Thiên Giáo Chủ lập tức cũng không còn lời nào để nói.

Không ngờ Nguyên Thủy lại âm hiểm đến vậy, thi triển chiêu này.

Nhưng xét về lý, Nguyên Thủy không hề sai, chỉ có thể trách mình không nói rõ ràng, khiến Thông Thiên cũng đầy bụng bực bội.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân hai người cũng mặt đầy bất mãn, Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên không lên Phong Thần Bảng, thì bước chân Tây Phương Giáo đại hưng lại thêm không ít trở ngại.

Đặc biệt là loại chuyện này lẽ ra không phải là đặc quyền của huynh đệ mình sao, Nguyên Thủy cũng làm như vậy. "Vô sỉ?

Ta không hề vi phạm ước định một chút nào, Thông Thiên ngươi ngốc mà thôi." Nguyên Thủy Thiên Tôn nghe lời Thông Thiên, sắc mặt cũng lạnh đi.

Việc để toàn bộ Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên lên Phong Thần Bảng, đối với Nguyên Thủy là chuyện không thể, chỉ có thể trách Thông Thiên không nói rõ ràng. "Nguyên Thủy nói không sai, Thông Thiên, ngươi muốn Xiển Giáo Thập Nhị Nhân lên bảng, Nguyên Thủy liền chuẩn bị để mười hai người lên bảng, có gì sai đâu?

Chỉ có thể trách ngươi không phân biệt rõ ràng.

Ngươi xưa nay vẫn như vậy, nếu không cũng sẽ không để Tiệt Giáo có họa hoạn lớn đến thế." Lão Quân nhíu mày quát mắng Thông Thiên Giáo Chủ, trực tiếp biểu lộ thái độ đứng về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy nghe vậy mỉm cười biết ơn với Lão Quân: "Đại sư huynh trượng nghĩa chấp ngôn." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người lập tức nhíu mày không nói gì, xem ra phẩm hạnh của Tam Thanh cũng chẳng tốt hơn Tây Phương Nhị Thánh là bao.

Thông Thiên nghe vậy đại nộ, đang chuẩn bị nói tiếp, Hồng Quân lại mở miệng. "Chuyện Phong Thần, Thông Thiên, nếu ngươi không nguyện ý để đệ tử Tiệt Giáo lên bảng, thì chỉ có thể đợi chúng tan thành tro bụi mà thôi!" Thanh âm đạm mạc của Hồng Quân Đạo Tổ truyền đến.

Chuẩn Đề Đạo Nhân, Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người lại trong lòng kinh hãi, hoàn toàn không giống với những gì vừa thảo luận. "Ta thân là chưởng giáo Tiệt Giáo, tổng phải vì môn nhân tranh một tuyến sinh cơ." Thông Thiên Giáo Chủ phẫn khái nói: "Hồn phi phách tán, tổng cũng tốt hơn là đời đời kiếp kiếp làm nô dịch." Trên mặt Lão Quân, Nguyên Thủy hai người đều lộ ra một tia cười lạnh, nhưng cũng không mở miệng.

Hồng Quân cũng không nói hết, chỉ sâu sắc nhìn Thông Thiên một cái, sau đó lại quét mắt qua các vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân dường như nhận được ám hiệu, đột nhiên

chắp tay, nói với Hồng Quân. "Tiệt Giáo tự gây nghiệt, mới có nhân quả này.

Chỉ là Tiệt Giáo xưng vạn tiên triều, nhiều đệ tử ức vạn năm khổ tu hóa thành tro bụi.

Sư Tôn, Tây Phương Giáo của đệ tử lấy từ bi lập giáo, thấy thực sự không đành lòng." Lão Quân, Nguyên Thủy và Thông Thiên ba người nghi hoặc nhìn Tiếp Dẫn một cái, đều không hiểu Tiếp Dẫn đang giở trò gì.

Đặc biệt là Thông Thiên Giáo Chủ, ngài không tin Tiếp Dẫn thật sự không đành lòng khi đệ tử Tiệt Giáo hóa thành tro bụi. "Có phương pháp nào?" Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy nhìn Tiếp Dẫn Đạo Nhân một cái: "Tiệt Giáo phá diệt là thiên số đã định, lẽ nào ngươi cũng muốn nghịch thiên hành sự?" "Đệ tử không dám!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng quỳ xuống bái nói: "Nhân quả của Tiệt Giáo, đệ tử Thánh Nhân cũng vô pháp thừa nhận.

Chỉ là trong Tiệt Giáo không ít đệ tử cũng là người vô tội, đệ tử nguyện ý dẫn độ đệ tử hữu duyên của Tiệt Giáo, đến Tây Phương của đệ tử.

Dùng khí vận Tây Phương Giáo của đệ tử, để hóa giải nhân quả." "Tiếp Dẫn sư huynh, quả nhiên từ bi!" Nữ Oa Nương Nương nghe vậy tán thán một câu.

Sắc mặt Lão Quân và Nguyên Thủy hai người lại đều khó coi. "Không thể!" Thông Thiên Giáo Chủ sắc mặt tái xanh nói.

Phẩm hạnh của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân, vô luận là Lão Quân, Nguyên Thủy hay Thông Thiên, ai nấy đều thấu rõ.

Thông Thiên tuyệt không tin vào cái gọi là “dẫn độ hữu duyên nhân” của Tiếp Dẫn.

Từ sau trận chiến giữa La Hầu và Hồng Quân, Tây Phương Thế Giới vô cùng bần tích.

Bần tích không phải là không có Thiên Địa linh khí, Linh Bảo hay Linh Mạch, mà tại Tây Phương có tư chất, có thiên phú đệ tử cũng chẳng được bao nhiêu.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bao năm qua vì muốn quang đại Tây Phương Giáo, đã làm biết bao lần "cường hành dẫn độ".

Cái gọi là "dẫn độ" đó, chính là trực tiếp bắt người về Tây Phương, chẳng quản đối phương có muốn hay không, có sư môn truyền thừa hay không.

Bị bắt về Tây Phương xong, kẻ nào nguyện ý quy y Tây Phương thì tự nhiên trở thành đệ tử Tây Phương Giáo, kẻ nào không nguyện ý thì bị cưỡng ép độ hóa thành tọa kỵ hoặc hộ pháp.

So với hộ pháp của Tây Phương Giáo, vị trí Phong Thần của Thiên Đình không biết tốt hơn gấp bao nhiêu lần.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân từng bắt không ít đệ tử có tư chất ở phương Đông, nhưng phương Đông là tinh hoa của Hồng Hoang Thế Giới, là phạm vi thế lực của Huyền Môn Tam Thanh.

Sau khi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề làm vậy vài lần, từng bị Tam Thanh tìm đến tận cửa, từ đó mới không dám đại chiêu kỳ cổ làm cái chuyện cưỡng ép dẫn độ nữa.

Nhưng gặp những đệ tử có tư chất căn nguyên cực tốt, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân vẫn bất chấp thân phận Thánh Nhân, cưỡng ép bắt đi.

Dù sao cũng là môn hạ của Hồng Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, nên chỉ cần hai người không làm rầm rộ, Tam Thanh cũng nhắm một mắt mở một mắt.

Chẳng qua Tam Thanh đối với hành vi của Tây Phương nhị Thánh đều bất sỉ mà thôi, đây cũng là nguyên nhân vì sao Tam Thanh đặc biệt khinh thường Tây Phương nhị Thánh.

Trong Tam Thanh, vô luận Lão Quân, Nguyên Thủy hay Thông Thiên thu đồ, bất kể đệ tử tư chất nghịch thiên đến mức nào, nếu không nguyện ý bái sư, Tam Thanh tuyệt đối không cưỡng cầu.

Với sự kiêu ngạo và tự phụ của Tam Thanh, đệ tử được thu vào môn hạ là do mắt xanh của ta, nào có chuyện cưỡng ép bắt người làm đệ tử.

Ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ, người không câu nệ, giảng hữu giáo vô loại, đối với những người không nguyện ý bái sư cũng tuyệt đối không để ý.

Lần gần đây nhất Chuẩn Đề Đạo Nhân cưỡng ép dẫn độ độ hóa đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, bị đánh cho một trận tơi bời, phong ấn mấy chục vạn năm, sau khi ra ngoài mới thu liễm một chút.

"Người Tiệt Giáo của ta, sao có thể bị Tây Phương Giáo dẫn độ đi được?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói.

Hai người Tây Phương Giáo không coi trọng thực lực của đệ tử Tiệt Giáo, muốn cưỡng ép độ hóa để tăng cường thực lực Tây Phương Giáo sao?

Nhất là Tiệt Giáo có không ít những kẻ "phê mao đới giác" (người tu hành từ loài vật), những người này tuy trung thành tuyệt đối với Tiệt Giáo và Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng ai nấy đều kiệt ngao bất tuần, tuyệt đối sẽ không đầu nhập Tây Phương Giáo.

Một khi bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân bắt đi, e rằng sẽ trực tiếp bị đánh thành tọa kỵ.

"Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, hai người các ngươi muốn chết sao?"

Thông Thiên Giáo Chủ mặt mày thiết thanh, từng đạo kiếm ảnh từ phía sau bốc lên, mang theo khí tức hủy diệt, bao phủ lấy Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân.

"Thông Thiên Đạo hữu, ta và Sư huynh cũng bỉnh thừa tấm lòng từ bi, muốn độ hóa những người vô tội đó thôi.

Đạo hữu thật sự nhẫn tâm để những đệ tử Tiệt Giáo đó cùng Tiệt Giáo hóa thành tro bụi sao?" Chuẩn Đề Đạo Nhân toàn thân phát ra thất sắc bảo quang, chống đỡ kiếm ý, nói với Thông Thiên Giáo Chủ.

Dù sao ở Tử Tiêu Cung, đạo trường của Hồng Quân Đạo Tổ, dưới sự áp chế của các loại Thiên Đạo phù văn, Thông Thiên cũng không dám sử dụng quá nhiều sức mạnh.

"Không sai, Thông Thiên Đạo hữu, Tiệt Giáo diệt vong là Thiên Số, những đệ tử đó đều là khổ tâm bồi dưỡng, thân là Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt.

Những đệ tử này, chẳng lẽ đạo hữu không quản nữa sao?

Nhập giáo của ta, tổng sẽ có một tuyến sinh cơ." Tiếp Dẫn Đạo Nhân phóng xuất công đức kim quang, mặt đầy từ bi nói với Thông Thiên.

"Vừa rồi một trận chiến, có Tru Tiên Kiếm Trận trong tay, vẫn không phải đối thủ của tứ nhân chúng ta.

Hà tất phải tự chuốc lấy nhục nhã nữa chứ?" Nói xong, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân nhìn Lão Quân và Nguyên Thủy một cái, ý muốn hai người họ cũng xuất thủ.

Lão Quân và Nguyên Thủy lưỡng nhân sắc mặt cũng liên tục biến đổi.

Ý đồ của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân, Lão Quân và Nguyên Thủy trong lòng há lại không rõ.

Hai người họ đã đỏ mắt với khí vận và công đức của Huyền Môn Tam Thanh không biết bao lâu, một khi độ hóa những đệ tử Tiệt Giáo có thực lực cường đại đó vào Tây Phương.

Thì thực lực Tây Phương Giáo đại tăng, nhất định sẽ tiến vào phương Đông truyền đạo, tranh đoạt khí vận với đệ tử môn nhân của Nguyên Thủy, Lão Quân.

Trong phương pháp tốt nhất của Lão Quân và Nguyên Thủy, sự an bài tốt nhất tự nhiên là tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều tiến vào Phong Thần Bảng, trở thành thần linh của Thiên Đình.

Như vậy, Tiệt Giáo không còn, thực lực khí vận Thiên Đình đại tăng, giáo phái của Lão Quân và Nguyên Thủy, những người chiếm khí vận lớn nhất của Huyền Môn, tự nhiên cũng sẽ đại hưng.

Nếu đệ tử Tiệt Giáo không chịu tiến vào Thiên Đình trở thành thần linh, thì thà để toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo hóa thành tro bụi còn hơn, cũng không thể trở thành trợ lực cho Tây Phương Giáo.

Nghe lời của Tiếp Dẫn, Lão Quân và Nguyên Thủy tuy sắc mặt không tốt, nhưng buộc phải đứng về phía Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Dù sao liên giáo cộng phạt Tiệt Giáo là chuyện Thiên Số đã định, nếu không có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân, Tru Tiên Kiếm Trận chỉ dựa vào Lão Quân và Nguyên Thủy thì không cách nào phá giải được.

"Thông Thiên, đây là Tử Tiêu Cung.

Ngươi dám động thủ ở đây sao?

Hãy xem Lão Sư an bài!" Lão Quân trước tiên quát Thông Thiên một tiếng, sau đó lại nói với Hồng Quân.

"Lão Sư, ta cho rằng lời của Tiếp Dẫn Đạo hữu vạn vạn không thỏa đáng.

Đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên nên lên Phong Thần Bảng, nếu không lên bảng, thì cũng nên hóa thành tro bụi.

Há có thể bị giáo phái khác dẫn độ, như vậy nhân quả há chẳng hoàn toàn hỗn loạn sao?" "Lời Sư huynh Lão Quân nói rất đúng, Lão Sư, ta cũng cảm thấy đề nghị của Tiếp Dẫn Đạo hữu cực kỳ không thỏa đáng." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu nói, biểu thị đồng ý với ý kiến của Lão Quân.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề sắc mặt cũng biến đổi, nhưng vẫn không mở miệng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sớm đã biết Lão Quân và Nguyên Thủy sẽ không để cho mình toại nguyện, nhưng tiếc thay Lão Quân, Nguyên Thủy không biết rằng Hồng Quân Đạo Tổ bên kia đã sớm biết mọi chuyện.

Vì vậy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lưỡng nhân chỉ cười lạnh trong lòng, chờ đợi Hồng Quân Đạo Tổ nói.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng lại tràn đầy lửa giận, hai vị huynh trưởng gọi là huynh trưởng này, ngăn cản Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng chỉ vì chính mình mà thôi.

Chương 201

Thông Thiên cảm thấy hiện tại Tiệt Giáo chỉ là một miếng thịt trên thớt, những vị Thiên Đạo Thánh Nhân này, đều đang tranh giành chia cắt miếng thịt mà thôi.

Còn về ý kiến của chính miếng thịt đó, không có bất kỳ ai quan tâm.

"Ta cảm thấy đề nghị của Tiếp Dẫn không có gì không thỏa đáng!" Hồng Quân Đạo Tổ nhàn nhạt nói: "Thiên Đạo chí công, tổng sẽ vì sinh linh lưu lại một tuyến sinh cơ.

Tiệt Giáo tuy nhiên chú định phá diệt, nhưng đệ tử Tiệt Giáo cũng không nên toàn bộ hóa thành tro bụi, tổng sẽ có một tuyến sinh cơ." "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề nguyện dùng khí vận của bản thân để gánh vác nhân quả cho những đệ tử Tiệt Giáo đó, đó cũng là chuyện tốt." "Đa tạ Lão Sư!" Nghe lời của Hồng Quân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân trên mặt đốn thì nở hoa cười, vội vàng bái tạ nói.

"Lão Quân, Nguyên Thủy, nếu các ngươi nguyện ý, cũng có thể dẫn độ đệ tử hữu duyên của Tiệt Giáo vào giáo phái của mình." Lão Quân, Nguyên Thủy lưỡng nhân trên mặt đều lộ vẻ lúng túng, cùng sắc thái não nộ.

Hai người họ xưa nay tự xưng là Bàn Cổ chính tông, sao có thể coi trọng những kẻ "phê mao đới giác", "thấp sinh noãn sinh" của Tiệt Giáo.

"Không sai, Lão Quân Sư huynh, Nguyên Thủy Đạo huynh, hai người cũng có thể làm như vậy.

Thiên Đạo từ bi, tổng phải chừa lại một tuyến sinh cơ chứ." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cười ha hả nói với Lão Quân và Nguyên Thủy lưỡng

nhân.

“Kể từ khi Sư Tôn đã quyết định, thì chúng ta không có ý kiến.” Lão Quân và Nguyên Thủy lưỡng nhân nhìn nhau, bất đắc dĩ nói.

Nhưng Lão Quân lập tức nói, nhìn Thông Thiên một cái, sau đó nói với Hồng Quân.

“Đạo Tổ, Tiệt Giáo tuy nhiên đã phạm đại nhân quả, dẫn đến tai họa diệt giáo, mối lo thân vẫn.

Nhưng những đệ tử đó dù sao cũng là môn hạ Thiên Đạo, truyền nhân của Đạo Tổ, khi lên Phong Thần Bảng tiến vào Thiên Đình, cũng không nên bị khu sử nô dịch.” “Thần linh Thiên Đình cũng là một phần uy nghiêm của Thiên Đình, Hạo Thiên thân là Thiên Đế Thiên Đình, cũng không thể vô cớ chiết nhục thần linh Thiên Đình.” Lão Quân nhìn Nguyên Thủy một cái, ý muốn Nguyên Thủy cùng mình mở miệng.

Nguyên Thủy nghe lời của Lão Quân trong lòng có chút không tình nguyện.

Đệ tử Xiển Giáo, Tiệt Giáo bất hòa đã lâu, sau khi đệ tử Tiệt Giáo lên Thiên Đình trở thành thần linh, nếu được hưởng vị trí tôn quý của Thiên Đình, vậy thì mưu đồ này còn có ý nghĩa gì.

Chẳng qua Nguyên Thủy trong lòng cũng biết, lúc này điều quan trọng nhất là ngăn chặn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân dẫn độ đệ tử Tiệt Giáo tiến vào Tây Phương Giáo.

Bằng không, đến lúc đó thực lực Tây Phương Giáo lớn mạnh, sẽ càng thêm phiền toái.

“Lời Lão Quân Sư huynh nói đúng, thần linh Thiên Đình tự nhiên cũng nên có uy áp của thần linh.

Thiên Quy Thiên Điều, ràng buộc chúng thần Thiên Đình, Hạo

Thiên cũng nên bị ràng buộc mới đúng.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhàn nhạt nói với Hồng Quân Đạo Tổ.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân khẽ nhíu mày, vốn dĩ cũng có ý đó, chẳng qua là muốn Thiên Đình áp chế những người được Phong Thần của Tiệt Giáo đừng quá nặng.

Theo lời của Lão Quân, Nguyên Thủy, nếu sau khi đệ tử Tiệt Giáo được Phong Thần mà Thiên Đế cũng không thể tùy ý chiết nhục, thì e rằng đệ tử Tiệt Giáo đều sẽ lên Phong Thần Bảng.

Vậy thì hai người họ làm sao có thể dẫn độ đệ tử Tiệt Giáo về Tây Phương, nhưng chưa kịp mở miệng, Hồng Quân đã nói.

“Lời các ngươi nói cũng có lý, Thiên Quy Thiên Điều đại biểu cho uy áp của Thiên Đạo, không phải uy áp của Hạo Thiên.

Chuyện này, tự nhiên cũng nên để Hạo Thiên biết.” Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu nói.

Đối với việc chiết nhục đệ tử Tiệt Giáo không có hứng thú, điều quan trọng nhất là để đệ tử Tiệt Giáo tiến vào Phong Thần Bảng, mở rộng thực lực Thiên Đình, vì vậy mới đồng ý kế hoạch của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân.

Do đó Lão Quân vừa mở miệng, Hồng Quân liền trực tiếp đáp ứng.

Đệ tử Tiệt Giáo có bị chiết nhục hay không, không quan tâm; Tây Phương Giáo có thể dẫn độ đệ tử Tiệt Giáo hay không, cũng không để ý.

Điều duy nhất khiến Hồng Quân để ý là liệu có thể đưa đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng hay không, hiện tại xem ra, có hiệu quả.

“Lão Sư, dung ta tư lượng một hai.” Thông Thiên Giáo Chủ lúc này lại đột nhiên mở miệng nói.

Tứ Thánh liên thủ, với thực lực hiện tại tuyệt đối không cách nào ngăn cản, hiện tại con đường đặt trước mặt chỉ có hai.

Một là đưa đệ tử lên Phong Thần Bảng trở thành thần linh Thiên Đình, một là bị Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thậm chí Lão Quân, Nguyên Thủy vài người bắt đi.

Thông Thiên, cũng rơi vào cảnh khó xử.

"Tự đi đi!" Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu nói, dường như đối với việc Thông Thiên Giáo Chủ có ký Phong Thần Bảng hay không hoàn toàn không để ý.

Nhưng trong lòng Hồng Quân lại hài lòng với hiệu quả này, Thông Thiên, người vẫn kiên định không chịu để đệ tử lên bảng, nay đã do dự.

Thông Thiên cáo thoái một tiếng, trực tiếp trở về Kim Ngao Đảo, Bích Du Cung.

Trong Bích Du Cung trên Kim Ngao Đảo, Đông Hải.

Thông Thiên Giáo Chủ khoanh chân ngồi trên vân sàng, sắc mặt âm tình bất định.

Hồng Quân vẫn không chịu từ bỏ kế hoạch phá diệt Tiệt Giáo, khiến Thông Thiên trong lòng cũng cực kỳ phẫn nộ.

Điều khiến Thông Thiên càng thêm bất đắc dĩ, đích xác không phải đối thủ của tứ Thánh, thậm chí ngay cả Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ cũng bị thương nguyên khí, cần phải tốn một phen công phu mới có thể tu sửa.

Thông Thiên trong lòng cũng đang do dự có nên chấp nhận điều kiện của Hồng Quân, để những đệ tử Tiệt Giáo đó lên Phong Thần Bảng hay không.

Vốn dĩ Thông Thiên cho rằng dựa vào uy lực của Đại Đạo Pháp Tắc Hủy Diệt cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận, tứ vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng chưa chắc đã không thể kháng hành.

Hiện tại xem ra nếu không thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thực sự nắm giữ Đại Đạo Pháp Tắc Hủy Diệt, thì căn bản không thể phát huy hoàn toàn sức mạnh của Tru Tiên Kiếm Trận, càng không phải đối thủ của tứ Thánh Thiên Đạo.

Một khi thực sự liên giáo cộng phạt, nếu đệ tử Tiệt Giáo không lên Phong Thần Bảng, thì Nguyên Thủy Thiên Tôn và Lão Quân lưỡng nhân tuyệt đối sẽ hạ tử thủ với đệ tử Tiệt Giáo.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân khẳng định sẽ cố gắng bắt sống đệ tử Tiệt Giáo mang về Tây Phương Giáo làm trâu làm ngựa.

"Xem ra, chỉ có thể liều chết thử một lần, trước tiên tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã." Thông Thiên Giáo Chủ âm thầm nói.

Theo tình hình hiện tại, nếu tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Tiệt Giáo còn có một tuyến sinh cơ, bằng không căn bản không có lựa chọn.

Thông Thiên cũng không phải không nghĩ đến việc đầu dựa vào Hư Không Đạo Nhân, nhưng trong lòng Thông Thiên cũng đang do dự.

Dù sao sau khi tự phế Thánh Nhân chi vị, nếu đi đầu dựa vào Địa Đạo, cũng không biết có bị Thiên Đạo chấn nộ giáng xuống Thiên Phạt hay không.

Một khi đến lúc đó Địa Đạo và Thiên Đạo khai chiến, đệ tử Tiệt Giáo cũng phải xuất thủ, đến lúc đó khó tránh khỏi cũng sẽ luân làm pháo hôi.

"Dưới Thiên Đạo, Thánh Nhân cũng chỉ là những con kiến mà

thôi.” Thông Thiên Giáo Chủ khẽ thở dài một tiếng.

Từ khi Hồng Quân Đạo Nhân là người đầu tiên thành Thiên Đạo Thánh Nhân, Thánh Nhân là tồn tại tôn quý nhất trong Hồng Hoang Thế Giới.

Cao cao tại thượng, vạn kiếp bất hủ, phủ thị thương sinh.

Dù sao Thiên Đạo Thánh Nhân mỗi cử chỉ hành động đều có thể mượn Pháp Tắc Thiên Đạo, bản thân chân linh ký thác trong Thiên Đạo, vô luận đại kiếp Thiên Địa nào cũng không cách nào triệt để ma diệt Thánh Nhân.

Những Tiên Thiên sinh linh ra đời cùng thời đại với Tam Thanh, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nữ Oa ngày xưa, Đế Tuấn, Thái Nhất, Thập Nhị Tổ Vu, ai nấy đều từng giống như mấy người họ, xưng hùng xưng bá, uy chấn Hồng Hoang.

Nhất là Tổ Vu thống trị Hồng Hoang Đại Lục, Yêu Hoàng thống ngự Thái Cổ Tinh Không, uy thế trong lòng chúng sinh Hồng Hoang Thế Giới còn trên cả Tam Thanh và những người khác.

Huống chi là Long Vương, Nguyên Phượng, Thủy Kỳ Lân và Long, Phượng, Kỳ Lân Tam Tộc phía sau họ, những người từng bá chiếm cả Hồng Hoang.

Nhưng dưới Thiên Địa đại kiếp, những tồn tại đó cũng triệt để hôi phi yên diệt, hóa thành hư ảnh, chỉ có những Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn cao cao tại thượng.

Vô luận Thiên Địa đại kiếp đáng sợ đến mấy, dường như cũng không làm tổn thương chút nào.

Vì vậy trong lòng chúng sinh Hồng Hoang, dưới Thánh Nhân, đều là kiến cỏ, ngay cả Chuẩn Thánh đỉnh phong chỉ cách Thánh Nhân một đường, cũng chỉ là một con kiến lớn hơn một chút mà thôi.

Nhưng trước mặt những tồn tại có thể đối chọi với Thiên Đạo như Hư Không Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân đột nhiên cũng phát hiện, mình không phải là kiến cỏ bình thường.

Tuy Thông Thiên đã quyết tâm muốn thành vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng vẫn còn chút do dự.

Dù sao Thông Thiên cũng không chắc chắn, Thiên Đạo Thánh Nhân có lợi dụng cơ hội này để xuất thủ với mình hay không.

"Trước tiên tu phục Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ đã." Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng có chút do dự, suy đi tính lại, quyết định trước tiên tu phục Tru Tiên Trận Đồ và Lục Tiên Kiếm đã.

Dù sao nếu thật sự tự phế Thánh Vị, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sức mạnh của Pháp Tắc Hủy Diệt đại tăng, nhưng đối mặt với một Tru Tiên Kiếm Trận tàn phá, cũng không thể đối phó được tứ vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ngay khi Thông Thiên vừa triệu xuất Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, chuẩn bị dùng bản nguyên Thánh Nhân và Pháp Tắc Hủy Diệt đã cảm ngộ để tu phục, thì một loại ba động kỳ dị vang vọng khắp cả Hồng Hoang Thế Giới.

Từng đóa thanh tuyền trên mặt đất không trung xuất hiện, ngay cả khoảng đất trống bên ngoài Bích Du Cung cũng mọc lên không ít.

Đồng thời Hồng Hoang Đại Lục lại bắt đầu chấn động nhẹ, dường như sống lại, nguyên lực đại địa như thủy triều không ngừng dũng động trên Hồng Hoang Thế Giới.

Nhiều Thiên Địa Linh Căn trên Hồng Hoang Đại Lục, được nguồn tư nguyên từ nguyên lực đại địa, đều trong nháy mắt sinh trưởng, sau đó nở hoa kết quả.

“Hừm, Địa Đạo lại có Thánh Nhân đản sinh sao?” Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng kinh hãi, đối với cảnh tượng này đã thấy hai lần, tự nhiên biết đây là dấu hiệu Địa Đạo Thánh Nhân đản sinh.

Chỉ là Thông Thiên Giáo Chủ cũng không biết Địa Đạo lại có ai thành vị Thánh Nhân.

Dù sao ba người mạnh nhất của Vu Tộc là Cửu Phượng, Hình Thiên, Tương Liễu đều là Vu Tộc, không có Nguyên Thần căn bản không thể thành Thánh Nhân.

Tộc A Tu La nơi Minh Hà cư trú, người mạnh nhất cũng là thị nữ của Hư Không Đạo Nhân, vị Thiên Phi Ô Ma đó thôi.

Thông Thiên Giáo Chủ được biết, vị Thiên Phi Ô Ma đó tuy tư chất tuyệt đỉnh, không kém mấy đệ tử thân truyền là bao, nhưng hiện tại cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ đến tối đa trung kỳ mà thôi.

Có Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân che chở, cũng không thể nhanh như vậy mà thành vị Địa Đạo Thánh Nhân mới đúng.

“Địa Đạo lại có thêm một vị Thánh Nhân sao?” Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân và Nguyên Thủy lưỡng nhân đang bàn bạc về chuyện của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề Tây Phương Giáo.

Khi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân đề xuất muốn dẫn độ đệ tử Tiệt Giáo tiến vào Tây Phương, Lão Quân và Nguyên Thủy đã biết được mục đích của họ.

Đối với hai người họ mà nói, phiền toái lớn nhất hiện tại không phải Thông Thiên Giáo Chủ và Tiệt Giáo, mà là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân.

Dù sao Tiệt Giáo phá diệt là chuyện Thiên Số đã định, Thông Thiên Giáo Chủ là Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không thể gây sóng gió.

Nhưng Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề lưỡng nhân một khi thực sự dẫn độ

đệ tử Tiệt Giáo tiến vào Tây Phương Giáo, khẳng định sẽ dòm ngó phạm vi thế lực của Huyền Môn phương Đông.

Dù sao phương Đông của Hồng Hoang Đại Lục là tinh hoa của Hồng Hoang Thế Giới, linh khí sung túc, nhân kiệt địa linh, ngay cả nhân vật chính hiện tại của Hồng Hoang Thế Giới là Nhân Tộc tuyệt đại bộ phận cũng sinh sống ở đây.

Nếu Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân muốn làm lớn mạnh Tây Phương Giáo, khẳng định sẽ không từ bỏ việc truyền đạo ở Đông Thổ.

Lão Quân và Nguyên Thủy đang bàn bạc cách đối phó Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, thì liền cảm nhận được luật động giữa Hồng Hoang Đại Lục, không khỏi cũng thập phần ngạc nhiên.

"Địa Đạo nào có người đủ tư cách thành Thánh Nhân?" Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt thập phần khó coi.

Muốn thành Thánh không phải cứ được Thiên Đạo hoặc Địa Đạo nhận khả là được, mà bản thân thực lực cũng phải ở trạng thái Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Thêm vào đó là Hồng Mông Tử Khí hoặc ý chí Hồng Hoang, mới có thể ký thác chân linh của mình vào Thiên Đạo, Địa Đạo.

Hiện nay, phía Địa Đạo đích xác có hai vị Chuẩn Thánh đỉnh phong là Cửu Phượng và Hình Thiên, nhưng hai vị này là Vu Tộc, căn bản không cách nào thành vị Thánh Nhân.

"Tổng không phải Côn Bằng đó chứ?" Lão Quân nhíu mày nói, vị Chuẩn Thánh đỉnh phong khác của Địa Đạo chỉ có Côn Bằng bị Hình Thiên bắt đi.

Nhưng Lão Quân đã bác bỏ cách nói đó, Côn Bằng khẳng định sẽ không đầu dựa vào Địa Đạo, Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ cũng

sẽ không đồng ý để Côn Bằng thành vị Địa Đạo Thánh Nhân.

"Địa Đạo lại có thêm một vị Thánh Nhân sao?" Trên Tu Di Sơn, trong Đại Lôi Âm Tự, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân trong lòng cũng vô cùng kinh ngạc, không biết lại có vị nào thành vị Thánh Nhân.

"Hư Không Thánh Nhân, Hậu Thổ Nương Nương ở trên, đệ tử Bàn Vương, hôm nay chính thức thành vị Địa Đạo Thánh Nhân.

Sau này tất sẽ duy hộ Địa Đạo trật tự, thủ hộ Địa Đạo uy nghiêm." Thanh âm của Bàn Vương vang vọng khắp cả Hồng Hoang Thế Giới, tất cả mọi người đều biết Địa Đạo lại có một vị Thánh Nhân đản sinh.

Chương 202

"Cái Bàn Vương đó!

Pháp Tắc Thánh Nhân cũng có thể xưng là Địa Đạo Thánh Nhân sao?

Bàn Vương há chẳng có song Thánh Nhân quả vị!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân nhìn nhau, kinh hãi nói.

Đại Đạo Pháp Tắc Độc của Bàn Vương, trong số Thiên Đạo Thánh Nhân cũng chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lưỡng nhân đã lãnh giáo.

Chuẩn Đề khi bị kịch độc của Bàn Vương hạ độc thì không có sức phản kháng, thậm chí trong trạng thái bất tỉnh còn bị Minh Hà đánh chết.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân tu vi thâm hậu, sau khi trúng độc, thực lực toàn thân cũng hạ thấp đi một nửa.

Chẳng qua Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân vẫn không quá để Bàn Vương vào trong lòng, sau khi có phòng bị, kịch độc của Bàn Vương dù có uy lực lớn đến mấy cũng không đơn giản.

Dù sao Bàn Vương dù sao cũng vừa mới thành vị Pháp Tắc Thánh Nhân, không thể giống như Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, cách vô tận khoảng cách mà tùy ý thao túng Pháp Tắc chi lực.

Thần thông kịch độc của Bàn Vương muốn có hiệu quả với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn những Thiên Đạo Thánh Nhân này, khoảng cách nhất định không thể quá xa.

Chẳng qua nếu đến gần, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn dù liều một mạng, cũng có thể cùng Bàn Vương trực tiếp đồng quy vu tận.

Đối với Thiên Đạo Thánh Nhân mà nói, chết rồi có thể từ Thiên Đạo phục sinh, còn Bàn Vương là Pháp Tắc Thánh Nhân, nếu chết thì triệt để vẫn lạc.

Vì vậy Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân cho rằng Bàn Vương cũng không dám đến gần để sử dụng thần thông kịch độc.

Sự thật cũng chứng minh họ không sai, ngay cả trong đại chiến giữa Thông Thiên và mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử chạy đi xem náo nhiệt, nhưng Bàn Vương lại không hiện thân.

Ý là Địa Đạo Thánh Nhân cũng lo lắng Thiên Đạo Thánh Nhân đột nhiên hạ sát thủ với Bàn Vương.

Nhưng hiện tại Bàn Vương thành Địa Đạo Thánh Nhân thì hoàn toàn khác, sau khi thành Địa Đạo Thánh Nhân, Bàn Vương cũng không cần lo lắng nguy hiểm triệt để vẫn lạc.

Bàn Vương đổi một với Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng thần thông kịch độc của Bàn Vương không chỉ có hiệu quả với một vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Lần trước trong Hỗn Độn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân vô thanh vô tức đồng thời đã bị Bàn Vương ám toán.

Chỉ là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn lưỡng nhân cũng không hiểu, vì sao Pháp Tắc Thánh Nhân cũng có thể trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

“Nếu Bàn Vương có thể thành song Thánh Quả Vị, vậy ta há chẳng cũng có thể tu luyện Pháp Tắc Tịch Diệt.” Tiếp Dẫn Đạo Nhân trong lòng tính toán, cảm ngộ Pháp Tắc Tịch Diệt là một loại cảnh giới cực kỳ sâu sắc.

Nhưng giống như Thông Thiên Giáo Chủ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân vẫn không cách nào thiết lập liên hệ với Đại Đạo Tịch Diệt, huống chi

là ngưng tụ Pháp Tắc lạc ấn.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân không có người chỉ điểm, không hề biết thành Thiên Đạo Thánh Nhân thì không thể thành Pháp Tắc Thánh Nhân, chỉ cho rằng là do tu vi của mình chưa đủ.

Hiện tại có tiền lệ của Bàn Vương, Tiếp Dẫn đối với việc trở thành song Quả Vị Thánh Nhân cũng có niềm tin rất lớn.

"Nếu ta cũng thành song Quả Vị Thánh Nhân, thì hoàn toàn không sợ Lão Quân.

Với hai người ta và Sư đệ Chuẩn Đề, cũng có thể kháng hành với Lão Quân và Nguyên Thủy, chỉ cần lại dẫn độ đệ tử Tiệt Giáo nhập Tây Phương của ta, khí vận Nhân Giáo, ta cũng có thể tranh một phen." Ánh mắt Tiếp Dẫn Đạo Nhân lóe lên, cảnh giới tu vi chân thực của hắn hiện nay kỳ thực còn trên Nguyên Thủy, dù sao hắn chưa từng vẫn lạc, còn Nguyên Thủy đã vẫn lạc hai lần.

Chỉ cần thành song Quả Vị Thánh Nhân, Tiếp Dẫn có nắm chắc so tài cao thấp với Lão Quân, thêm vào Chuẩn Đề Đạo Nhân, không phải đối thủ của Lão Quân, Nguyên Thủy, thì cũng có thể tương hỗ kháng hành.

"Dương Mi, Pháp Tắc Thánh Nhân có thể ký thác chân linh của mình vào Địa Đạo sao?" Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân nghe Bàn Vương thành vị Địa Đạo Thánh Nhân, cũng có chút kinh ngạc.

Đây là vị song Quả Vị Thánh Nhân đầu tiên trong Hồng Hoang Thế Giới, ngay cả Hồng Quân cũng hoàn toàn không biết có thể đồng thời thành Địa Đạo Thánh Nhân và Pháp Tắc Thánh Nhân.

"Đương nhiên có thể." Dương Mi Đạo Nhân gật đầu, đối với việc Bàn Vương lấy thân phận Pháp Tắc Thánh Nhân thành Thiên Đạo Thánh Nhân không hề ngạc nhiên.

“Vậy khi xưa sau khi tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vì sao đạo hữu lại rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới, không cùng ở trong Hồng Hoang Thế Giới mà thành vị Thiên Đạo Thánh Nhân.” Hồng Quân nghe vậy có chút kỳ lạ hỏi.

Cần biết vị Thánh Nhân chân chính đầu tiên trong Hồng Hoang Thế Giới là Dương Mi Đạo Nhân trước mắt, thậm chí ngay cả Hư Không Đạo Nhân tu thành Đại Đạo Pháp Tắc Thời Không cũng muộn hơn Dương Mi.

Hồng Quân chỉ là vị Thiên Đạo Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang Thế Giới mà thôi, chứ không phải vị Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng sau khi Dương Mi Đạo Nhân tu thành Đại Đạo Pháp Tắc Mộc, liền trực tiếp rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới đi đến Vô Biên Hỗn Độn.

Hồng Quân cũng có thể lý giải, dù sao Hồng Quân vẫn luôn cho rằng Pháp Tắc Thánh Nhân không thể tái thành Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy thì Hồng Quân ở lại Hồng Hoang Thế Giới tự nhiên cũng không có ý nghĩa.

Hiện tại biết có thể đồng thời sở hữu song Quả Vị Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, Hồng Quân đối với lựa chọn của Dương Mi thập phần hiếu kỳ.

Nếu là Hồng Quân, nhất định sẽ lựa chọn tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân trong Hồng Hoang Thế Giới, để có song bảo hiểm.

“Thiên Đạo Thánh Nhân nào có dễ thành như vậy?” Dương Mi nhìn Hồng Quân một cái nhíu mày nói.

Thiên Đạo Thánh Nhân không chỉ cần tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà càng cần sự nhận khả của Thiên Đạo Hồng Hoang Thế

Giới, sự nhận khả của Thiên Đạo đại biểu cho Hồng Mông Tử Khí.

Dương Mi sau khi thành vị Pháp Tắc Thánh Nhân, cũng vẫn không có được Hồng Mông Tử Khí.

Huống chi sau khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân, Dương Mi liền cảm giác ẩn ẩn ước ước bị Hồng Hoang Thế Giới bài xích.

"Khi xưa Hồng Hoang Thế Giới không mạnh mẽ như bây giờ, Hồng Hoang Thế Giới tuy có thể dung nạp Thiên Đạo, nhưng không cách nào dung nạp Đại Đạo, ta sau khi thành vị Pháp Tắc Thánh Nhân, muốn trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, tự nhiên phải đi đến Vô Biên Hỗn Độn để cảm ngộ Đại Đạo." Hồng Hoang Thế Giới tuy là một thế giới có Pháp Tắc hoàn chỉnh, nhưng Pháp Tắc hoàn chỉnh này chỉ chỉ đến việc Hồng Hoang Thế Giới sở hữu tất cả các loại Pháp Tắc mà thôi.

Lý luận mà nói, sinh linh của Hồng Hoang Thế Giới có thể tu luyện bất kỳ loại Pháp Tắc nào để chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thành Pháp Tắc Thánh Nhân, nếu có tư chất.

Chẳng qua đó chỉ là Pháp Tắc Thánh Nhân sơ kỳ mà thôi, muốn tu thành cảnh giới cao hơn thậm chí trở thành Đại Đạo Thánh Nhân, là chuyện không thể ở Hồng Hoang Thế Giới.

Dù sao Hồng Hoang Thế Giới chỉ sở hữu các loại Pháp Tắc, chứ không dung nạp tất cả các Pháp Tắc Đại Đạo hoàn chỉnh.

Nơi có thể dung nạp Tam Thiên Đại Đạo Pháp Tắc, chỉ có Vô Biên Hỗn Độn.

Tuy Hồng Hoang Thế Giới vô số năm qua vẫn không ngừng thôn phệ Hỗn Độn để khuếch trương, tất cả các Pháp Tắc trong đó cũng ngày càng hoàn thiện, giới hạn cảnh giới tu luyện mà Pháp Tắc Thánh Nhân có thể đạt tới cũng ngày càng cao.

Nhưng so với Vô Biên Hỗn Độn vẫn không cách nào sánh bằng, muốn tu thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, nếu không có bản nguyên Pháp Tắc tồn tại, thì chỉ có trong Vô Biên Hỗn Độn mới có khả năng tham ngộ thành công.

Đương nhiên, nếu vô cùng năm tháng sau, Hồng Hoang Thế Giới thôn phệ được Vô Biên Hỗn Độn, trưởng thành đến mức có thể dung nạp Đại Đạo, thì đó tự nhiên là một khả năng khác.

Huống chi Dương Mi, Hư Không và Hồng Quân lúc đó chỉ là thời điểm Hồng Hoang Thế Giới mới khai tịch không lâu.

Lúc ban đầu, Huyền Tiên, Thái Ất đều là cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang Thế Giới, sau là Đại La, Chuẩn Thánh, thậm chí hiện tại có thể dung nạp Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân cấp cao.

Chính vì Hồng Hoang Thế Giới vô số năm qua vẫn không ngừng thôn phệ Hỗn Độn để khuếch trương, nên giới hạn sức mạnh có thể dung nạp cũng ngày càng mạnh.

Chỉ là khi Dương Mi rời đi, Hồng Hoang Thế Giới chưa đạt đến trình độ đó.

Đối với Dương Mi đã thành Pháp Tắc Thánh Nhân mà nói, Hồng Hoang Thế Giới khi đó chỉ là một cái ao cá lớn hơn một chút mà thôi, tự nhiên không đáng để lưu lại đó.

Huống chi Dương Mi biết đối thủ của mình là Hư Không Đạo Nhân cũng đang tu luyện Pháp Tắc Không Gian, muốn tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên Dương Mi khẳng định sẽ không nói cho Hồng Quân biết, điều quan trọng nhất khiến hắn rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới là kỵ đạn Hư Không Đạo Nhân.

Bằng không, Dương Mi rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới, cũng tuyệt đối sẽ không chạy xa như vậy, dù sao Hồng Hoang Thế Giới vẫn không ngừng khuếch trương, Dương Mi trong lòng cũng rõ.

Một thế giới được một cường giả cấp Bán Bộ Đại Đạo khai tịch, có thể không ngừng thôn phệ Hỗn Độn để khuếch trương bản thân, trong Vô Biên Hỗn Độn cũng là tồn tại vô cùng trân quý.

Thậm chí còn trân quý hơn nhiều so với những Hỗn Độn Chí Bảo, Hồng Hoang Thế Giới tương đương với việc Bàn Cổ vị cường giả cấp Bán Bộ Đại Đạo cộng với một Hỗn Độn Chí Bảo Bàn Cổ Phủ mà hóa thành.

Dương Mi tự nhiên cũng một mặt ở trong Hỗn Độn gần Hồng Hoang Thế Giới tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc Mộc, một mặt điều khiển Hồng Hoang Thế Giới từ xa.

Chỉ là Dương Mi biết Hư Không Đạo Nhân vẫn luôn ở trong Hồng Hoang tham ngộ Đại Đạo Không Gian, một khi Hư Không Đạo Nhân thành công, trốn ở trong Hỗn Độn gần Hồng Hoang Thế Giới cũng tuyệt đối không an toàn.

Đối với Pháp Tắc Thánh Nhân nắm giữ Pháp Tắc Không Gian, một trong hai vị Pháp Tắc chi Vương, Hỗn Độn gần Hồng Hoang Thế Giới đối với hắn gần như không có bất kỳ bí mật nào.

Cũng chính vì thế mà Dương Mi mới đi sâu vào Vô Biên Hỗn Độn, để tránh Hư Không Đạo Nhân.

Dương Mi Đạo Nhân sau khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân không đối phó Hồng Quân, biết Hồng Quân đã thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Vốn dĩ là để Hồng Quân thành công sau đó đối phó Hư Không Đạo Nhân, tốt nhất là mượn sức mạnh Thiên Đạo để thôi diễn ra vị trí của Hư Không mà đánh giết hắn.

Hiện tại xem ra tuy Hồng Quân không thành công, nhưng hai bên đích xác cũng nước lửa không dung.

"Nguyên lai là như vậy?" Hồng Quân mới vỡ lẽ, nhưng Dương Mi không nói, cũng biết Dương Mi khi xưa vì tránh Hư Không Đạo Nhân mới rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới.

Phải cảm ơn Hư Không Đạo Nhân, bằng không Dương Mi ở lại Hồng Hoang Thế Giới, thì tuyệt đối không có cơ hội thành Thiên Đạo Thánh Nhân, càng hợp Đạo thành công.

"Dương Mi Đạo hữu, hiện nay Thiên Đạo Hồng Hoang Thế Giới đã đủ để dung nạp tồn tại như Đạo hữu.

Đạo hữu có muốn hợp Đạo không, sau này ta đối phó Hư Không cũng không cần cố kỵ." Hồng Quân Đạo Tổ giữa những ánh mắt lóe sáng, đột nhiên nói với Dương Mi.

"Tâm ý Đạo hữu ta xin lĩnh giáo!" Dương Mi Đạo Nhân trong lòng cười lạnh, nhưng trên mặt lại là vẻ đạm nhiên.

"Chỉ là Pháp Tắc Thánh Nhân chúng ta, điều cầu là Đại Đạo chi lộ.

Một khi ký thác Thiên Đạo, cố nhiên miễn đi mối lo sinh tử, không bị Thiên Đạo ảnh hưởng, nhưng muốn đột phá cảnh giới cao thâm hơn sẽ càng khó." Dương Mi tự nhiên biết ý đồ của Hồng Quân.

Nếu chân linh của mình ký thác vào Thiên Đạo, Hồng Quân với tư cách tồn tại hợp Đạo, chưa chắc đã không thể làm gì đó với chân linh ký thác trong Thiên Đạo.

Nếu Hồng Quân thực sự có thủ đoạn có thể đối phó chân linh trong Thiên Đạo, thì Dương Mi ký thác Thiên Đạo há chẳng phải tự đưa mạng mình vào tay Hồng Quân.

"Đạo hữu có tầm nhìn xa, ta đường đột rồi." Hồng Quân cảm thán một tiếng, sau đó nói: "Khó trách Hư Không cũng vẫn luôn không ký

thác Địa Đạo.” Nhưng trong lòng Hồng Quân lại lóe lên ý niệm khác, nếu chân linh của Dương Mi không ký thác Thiên Đạo, vậy há chẳng phải cũng là tồn tại có thể bị giết chết.

Dương Mi nhìn Hồng Quân một cái, dường như biết ý trong lòng hắn, nhưng cũng không mở miệng.

Hiện tại hai người dù sao cũng là quan hệ hợp tác, điều quan trọng nhất là đối phó Địa Đạo và Hư Không.

Chỉ cần đối phó được Hư Không, Hồng Quân không ra tay với mình, nếu có cơ hội, cũng sẽ không buông tha Hồng Quân.

“Song Quả Vị Thánh Nhân!” Lão Quân và Nguyên Thủy lưỡng nhân trong lòng đều kinh hãi.

Chuyện Bàn Vương là Pháp Tắc Thánh Nhân, hai người họ cũng thập phần rõ, nhưng Lão Quân và Nguyên Thủy lưỡng nhân cũng không biết Bàn Vương có thể trở thành song Quả Vị Thánh Nhân.

“Không biết song Quả Vị Thánh Nhân có gì đặc biệt?” Lão Quân vuốt râu của mình, khẽ nói một câu.

Thực lực của Bàn Vương, Lão Quân không để vào trong lòng.

Pháp Tắc Độc đích xác quỷ dị mạnh mẽ, nhưng Bàn Vương cũng vừa mới thành Pháp Tắc Thánh Nhân mà thôi.

Ngay cả Tiếp Dẫn sau khi trúng độc cũng có thể miễn cưỡng áp chế, huống chi là Lão Quân có cảnh giới tu vi siêu xuất Tiếp Dẫn không ít.

Với thực lực của Lão Quân, trong tình huống có phòng bị, Bàn Vương khó có thể hạ độc, nhưng lại có thể dễ dàng đánh giết Bàn Vương.

Tuy Bàn Vương đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt,

nhưng Lão Quân vẫn không để ý, dù sao Bàn Vương không hề uy hiếp mình.

Nhưng dù sao đây cũng là vị song Quả Vị Thánh Nhân đầu tiên từ khi Hồng Hoang Thế Giới khai tịch, Lão Quân cũng lo lắng Bàn Vương có một số năng lực kỳ lạ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Bàn Vương thành Địa Đạo Thánh Nhân, cũng có điều suy tư.

Nếu song Quả Vị Thánh Nhân thực sự có thể tập trung ưu điểm của Pháp Tắc Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân, vậy há chẳng phải cũng có thể thành song Quả Vị Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân.

Đối với lực chiến đấu cường hoành vô cùng của Pháp Tắc Thánh Nhân, trong lòng Nguyên Thủy cũng vô cùng ngưỡng mộ.

Cần biết khi Hư Không Đạo Nhân có cảnh giới gần giống với Lão Quân, một mình hắn có thể dễ dàng áp chế sáu vị Thiên Đạo Thánh Nhân cộng với hai kiện Hỗn Độn Chí Bảo.

Chương 203

Tuy có liên quan đến việc Hư Không Đạo Nhân nắm giữ hai Đại Pháp Tắc chi Vương, nhưng Bàn Vương cũng vừa mới thành Địa Đạo Thánh Nhân, đã đánh gục hai người Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đại Đạo Độc mà Bàn Vương tu luyện, trong Tam Thiên Đại Đạo tuy cũng thuộc hàng thượng du, nhưng còn không bằng Đại Đạo Mộc.

Cảnh giới của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lưỡng nhân không biết cao hơn Bàn Vương bao nhiêu, nhưng vẫn bị Bàn Vương đánh gục.

Dù có yếu tố bất ngờ, nhưng cũng đủ để thấy Pháp Tắc Thánh Nhân mạnh mẽ đến mức nào.

Đối với độ khó của việc tham ngộ Pháp Tắc, Nguyên Thủy không để vào trong lòng, Nguyên Thủy xưa nay tự phụ, cảm thấy trong Hồng Hoang Thế Giới không có gì là không làm được.

Tam Thanh với tư cách do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, tư chất của mỗi người đích xác có thể nghịch thiên.

"Song Quả Vị Thánh Nhân, thực sự là song Quả Vị Thánh Nhân!" Trong Kim Ngao Đảo, Thông Thiên Giáo Chủ nhìn cảnh tượng đó trong lòng vô cùng kinh hỉ.

Đối với việc thực lực Địa Đạo đại tăng có thể uy hiếp Thiên Đạo, Thông Thiên hoàn toàn không để vào trong lòng.

Dù sao hiện nay Tiệt Giáo sắp bị diệt rồi, Thông Thiên nào có tâm tư quan tâm đến uy hiếp của Địa Đạo.

Nhưng Bàn Vương thành công khiến Thông Thiên kích động không thôi.

Vốn dĩ Thông Thiên nghi ngờ việc Hư Không Đạo Nhân sau khi

thành Pháp Tắc Thánh Nhân có thể tái thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù sao Hư Không Đạo Nhân cũng không phải song Quả Vị Thánh Nhân, chỉ là song Pháp Tắc Thánh Nhân mà thôi, từ khi Hồng Hoang Thế Giới khai tịch đến nay, cũng chưa từng xuất hiện song Quả Vị Thánh Nhân.

Trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ tự nhiên cũng có chút bất an.

Hiện tại Bàn Vương thành công, Thông Thiên xác tín có thể thành song Quả Vị Thánh Nhân, trong lòng đột nhiên nảy sinh một tia hy vọng.

Nếu thành Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân, với đặc tính bất tử của Thiên Đạo Thánh Nhân cộng thêm lực chiến đấu cường hoành của Pháp Tắc Thánh Nhân, tứ Thánh thì làm sao?

"Thông Thiên Đạo hữu, Bàn Vương đến!" Ngay khi Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng kích động, một đạo thanh âm truyền vào Bích Du Cung, chính là Bàn Vương vừa mới thành song Quả Vị Thánh Nhân.

Trong Minh Phủ của Hồng Hoang Đại Lục.

Bàn Vương sau khi luyện hóa thành công mảnh vỡ ý chí Hồng Hoang, liền thành công ký thác chân linh của mình vào Địa Đạo, trở thành một vị Địa Đạo Thánh Nhân.

"Bàn Vương, tốc đến Minh Phủ!" Ngay khi Bàn Vương đang tỉ mỉ thể vị sự khác biệt giữa Địa Đạo Thánh Nhân và Pháp Tắc Thánh Nhân, thanh âm của Hư Không Đạo Nhân vang lên.

Bàn Vương ngẩn ra, nhưng trực tiếp đi đến Minh Phủ.

Vừa bước vào đại điện Minh Phủ, Bàn Vương liền thấy Hư Không Đạo Nhân ngồi giữa đại điện, Thiên Phi Ô Ma ngoan ngoãn đứng sau Hư Không Đạo Nhân.

Chỉ là điều khiến Bàn Vương kinh ngạc là Minh Hà và Trấn Nguyên Tử cũng ở đây, lúc này hai người đều ngồi phía dưới Hư Không Đạo Nhân, nhìn mình.

"Kiến Sư Tôn, Minh Hà Sư huynh, Trấn Nguyên Tử Đạo huynh!" Bàn Vương trước tiên hành lễ với Hư Không Đạo Nhân, sau đó lại chào hỏi Minh Hà và Trấn Nguyên Tử.

"Bàn Vương, ngồi!" Hư Không Đạo Nhân một tay chỉ, một cái bồ đoàn không trung xuất hiện bên cạnh Minh Hà.

Đợi Bàn Vương ngồi xuống, Hư Không Đạo Nhân chưa mở miệng, Minh Hà đã không nhịn được mở miệng nói.

"Sư đệ, song Quả Vị Thánh Nhân có chỗ nào khác sao?

Thực lực đề thăng như thế nào?" Bàn Vương ngẩn ra, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử đều vẻ mặt kỳ vọng, khiến Bàn Vương trong lòng cũng thập phần kỳ vọng.

Hư Không Đạo Nhân cũng nhìn Bàn Vương, dù sao mình cũng không phải song Quả Vị Thánh Nhân, đối với việc song Quả Vị Thánh Nhân có gì đặc biệt, cũng thập phần hiếu kỳ.

Ô Ma đứng sau Hư Không Đạo Nhân, trong lòng tuy cũng có chút nghĩ, nhưng không thập phần hiếu kỳ, dù sao mình cũng mới thành Chuẩn Thánh.

Còn cách Chuẩn Thánh đỉnh phong một khoảng cách không nhỏ, huống chi là Thánh Nhân, càng huống chi là song Quả Vị Thánh Nhân.

"Có chỗ nào khác sao?" "Thực lực thì đề thăng một chút, nhưng đề thăng không lớn." Bàn Vương suy nghĩ, sau đó mới nói.

Hiện nay Bàn Vương có năng lực tương tự Địa Đạo Thánh Nhân, có thể mượn Địa Đạo chi lực sử dụng các loại thần thông pháp môn, gần giống với Địa Đạo Thánh Nhân nhất trọng thiên.

Nhưng Bàn Vương vốn là Pháp Tắc Thánh Nhân nhất trọng thiên, luận thực lực kỳ thực căn bản không kém Pháp Tắc Thánh Nhân nhất trọng thiên hoặc Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu động dụng sức mạnh Pháp Tắc Độc hệ, Thiên Đạo Thánh Nhân nhất trọng thiên hoặc Pháp Tắc Thánh Nhân kỳ thực căn bản không phải đối thủ của mình.

Lực phá hoại của hai bên kỳ thực gần giống nhau, nhưng Thiên Đạo Thánh Nhân hoặc Địa Đạo Thánh Nhân cùng cảnh giới không thể phòng được kịch độc.

Vì vậy đối với Bàn Vương mà nói, năng lực này không có ý nghĩa.

Sự đề thăng thực lực này không phải là cộng dồn, dù sao khi thực sự chiến đấu với người khác, Bàn Vương không thể bỏ Pháp Tắc Địa Đạo sở trường mà không dùng, ngược lại đi vận dụng những Pháp Tắc Địa Đạo thần thông không quen thuộc.

"Tuy nhiên có năng lực của Địa Đạo Thánh Nhân, nhưng sức mạnh này bản thân không bằng Pháp Tắc chi lực của ta.

Chỉ là chân linh ký thác vào Địa Đạo, cảm giác rất khác." Bàn Vương tỉ mỉ suy nghĩ, lại bổ sung nói.

"Ngoài ra, tham ngộ Pháp Tắc Độc hệ của Hồng Hoang Thế Giới dường như cũng đơn giản hơn một chút." "Cũng gần giống với ta." Hư Không Đạo Nhân gật đầu nói.

Theo dự đoán của Hư Không Đạo Nhân, sau khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân rồi lại thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Sức mạnh gia tăng nên là bất tử, cũng như mượn quyền hạn Địa Đạo để thuận tiện hơn trong việc tham ngộ Pháp Tắc thần thông của Hồng Hoang Thế Giới.

Nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói không có ý nghĩa, với

cảnh giới hiện nay, Pháp Tắc Thời Không của Hồng Hoang Thế Giới đối với hắn không có ý nghĩa.

Hiện nay Hư Không Đạo Nhân tham ngộ là Pháp Tắc Đại Đạo Thời Không bản nguyên nhất trong Vô Biên Hỗn Độn.

Trừ phi Hồng Hoang Thế Giới có một ngày thôn phệ được toàn bộ Hỗn Độn, để Hồng Hoang Thế Giới cũng có thể dung nạp Đại Đạo Thời Không, như vậy đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói có lẽ mới có chút ý nghĩa.

Vì một năng lực bất tử bất diệt, ký thác chân linh của mình vào Thiên Đạo hoặc Địa Đạo, từ đó lại bị Địa Đạo và Thiên Đạo khống chế, đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói không hề có lợi.

Nhưng nắm giữ hai Pháp Tắc chi Vương Thời Không Pháp Tắc, thêm vào tu vi hiện tại, gần như không ai có thể giết chết hắn.

Đối với Hư Không Đạo Nhân đương nhiên không để ý, nhưng đối với không ít Pháp Tắc Thánh Nhân thì thập phần quan trọng.

Nhất là Bàn Vương hiện nay mới tu vi nhất trọng thiên, Pháp Tắc Độc Đạo trong Hồng Hoang Thế Giới cũng đủ để hắn tu luyện rồi.

"Sư Tôn, xem ta có thể thành Pháp Tắc Thánh Nhân không?" Minh Hà nghe lời của Bàn Vương trong lòng có chút thất vọng, dù sao dự đoán là thực lực song Thánh Nhân Quả Vị phải đề thăng bùng nổ mới đúng.

Kết quả chỉ đạt được năng lực bất tử bất diệt của Địa Đạo Thánh Nhân, thực lực vẫn giống như Pháp Tắc Thánh Nhân.

Chẳng qua dù vậy, trong lòng Minh Hà cũng có chút tiện mộ, dù sao Pháp Tắc Thánh Nhân mạnh mẽ, cũng thấy rõ.

Hiện nay ký nhiên có thể thành song Thánh Quả Vị, Minh Hà cũng muốn thử một chút.

“Hư Không Thánh Nhân, xem ta thì sao?” Trấn Nguyên Tử cũng hỏi Hư Không Đạo Nhân, đồng dạng muốn trở thành song Quả Vị Thánh Nhân.

Hư Không Đạo Nhân lập tức không nói nên lời, cũng không biết rốt cuộc vì sao lại ganh tị đến vậy.

“Minh Hà, ngươi có cơ hội tham ngộ Pháp Tắc Sát Lục để nhờ đó thành Pháp Tắc Thánh Nhân.” Hư Không Đạo Nhân nhìn Minh Hà một cái, sau đó lại nói với Trấn Nguyên Tử: “Đạo hữu cũng có cơ hội trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân Thổ hệ.” Minh Hà trong Vô Biên Huyết Hải được Hư Không Đạo Nhân điểm hóa, bạn sinh hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo Nguyên Đồ, A Tỳ là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của Sát Lục chi Đạo.

Ngay cả thần thông Pháp Tắc mà bản thân Minh Hà tham ngộ cũng liên quan đến sát lục, vì vậy đích xác có cơ hội mượn Pháp Tắc Sát Lục để tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Còn Trấn Nguyên Tử có được kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư, đối với thần thông Pháp Tắc Thổ hệ tham ngộ cũng thập phần sâu sắc.

Tuy Hậu Thổ nắm giữ cũng là Pháp Tắc Thổ hệ, nhưng Hậu Thổ là Pháp Tắc Huyết Mạch, không hề xung đột với loại Pháp Tắc Thánh Nhân Thổ hệ này.

Hiện nay Hậu Thổ mượn sức mạnh của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, lại tu luyện Bàn Cổ Chân Thân, một khi thành công, sẽ là tồn tại nắm giữ Ngũ Hành Đại Đạo, không còn đơn thuần là Pháp Tắc Huyết Mạch Thổ hệ.

Trấn Nguyên Tử và Minh Hà lưỡng nhân nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, trên mặt đều mừng rỡ, hận không thể bây giờ tự phế

Thánh Vị, trọng tân tham ngộ Pháp Tắc chi lộ.

"Nhưng vì sao lại muốn trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân?" Hư Không Đạo Nhân rót một gáo nước lạnh vào hai người Trấn Nguyên Tử và Minh Hà đang mặt mày tươi rói.

"À, bởi vì Pháp Tắc Thánh Nhân mạnh mẽ hơn Địa Đạo Thánh Nhân, hiện nay lại có thể trở thành song Quả Vị Thánh Nhân, lại có được năng lực bất tử bất diệt mạnh nhất của Địa Đạo Thánh Nhân!" Minh Hà hiển nhiên đáp lời.

"Trước tiên không nói Pháp Tắc Thánh Nhân càng về sau càng khó, một khi trở thành song Quả Vị Thánh Nhân, tu luyện càng lâu, càng gắn bó sâu sắc với Đại Đạo của Hồng Hoang Thế Giới." Hư Không Đạo Nhân nhìn Minh Hà và Trấn Nguyên Tử một cái, nhàn nhạt nói: "Như vậy tu luyện không phải Đại Đạo Thổ hệ và Đại Đạo Sát Lục chân chính." "Muốn tu luyện thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh giới cao giai gần như là chuyện không thể, đến lúc đó hao phí vô cùng năm tháng cũng khó mà tiến thêm một bước." "Có thời gian đó, không bằng hảo hảo tham ngộ Địa Đạo, đề thăng cảnh giới Địa Đạo.

Bằng không càng về sau, cảnh giới Pháp Tắc ngược lại sẽ kéo lùi tu vi Địa Đạo, được không bù mất." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói: "Vì vậy ta vẫn luôn cho rằng, hoặc là trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân Địa Đạo đơn thuần, hoặc là chuyên tu Pháp Tắc chi Đạo." "Song Quả Vị Thánh Nhân tuy được những lợi ích của Địa Đạo và Pháp Tắc Thánh Nhân, nhưng cũng kế thừa những khuyết điểm của Địa Đạo và Pháp Tắc Thánh Nhân." Nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, Minh Hà và Trấn Nguyên Tử lưỡng nhân đều ngẩn ra, niềm vui trong lòng lập tức bị dập tắt hơn một nửa.

Dù sao với thân phận của Hư Không Đạo Nhân căn bản không cần thiết phải lừa dối, Minh Hà thân là đệ tử của Hư Không Đạo Nhân,

đối với lời của Hư Không Đạo Nhân càng tin tưởng không nghi ngờ.

Huống chi hai người đột nhiên nhớ ra, ngay cả Hư Không Đạo Nhân cũng không thành song Quả Vị Thánh Nhân.

"Vậy Bàn Vương thì sao?" Minh Hà tuy trong lòng thất lạc, nhưng lại nhanh chóng lo lắng cho Sư đệ của mình.

"Sư huynh không cần lo lắng, chỉ là hiện nay Địa Đạo và Thiên Đạo đại chiến, ta thành song Quả Vị Thánh Nhân, cũng có thể vì Địa Đạo xuất một phần lực, cũng không cần Sư Tôn, Sư Nương lo lắng cho sự an nguy của ta." Bàn Vương cười nói: "Sư Tôn nói với ta, đợi ta triệt để chiến thắng Thiên Đạo bên kia, sẽ để Sư Nương giúp ta giải trừ ràng buộc của Địa Đạo." "Ta hiện nay chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên mà thôi, tham ngộ Pháp Tắc Độc chi của Hồng Hoang Thế Giới đối với ta ảnh hưởng cũng không lớn." "Như vậy, sau này Bàn Vương giải trừ ràng buộc cũng phải trả một số cái giá.

Cũng phải tốn nhiều thời gian hơn, trong Hỗn Độn để bổ toàn khuyết hãm trong Pháp Tắc." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói: "Chỉ là tình thế hiện tại như vậy, ta cũng không có cách nào tốt.

Nhưng theo cục diện hiện tại, không lâu nữa Bàn Vương có thể thoát ly khỏi Địa Đạo, ảnh hưởng đối với hắn cũng không lớn." Trấn Nguyên Tử và Minh Hà lưỡng nhân trong lòng mới vỡ lẽ, nhưng nghe câu nói sau của Hư Không Đạo Nhân trong lòng lại vui mừng.

Hư Không Đạo Nhân đã nói như vậy, thì rõ ràng đối với việc chiến thắng Thiên Đạo bên kia, đã có nắm chắc rất lớn.

Thân là Địa Đạo Thánh Nhân, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử lưỡng nhân tự nhiên cũng mong Địa Đạo sớm ngày thắng lợi.

"Bàn Vương!" Hư Không Đạo Nhân đột nhiên mở miệng nói.

“Sư Tôn có gì phân phó?” “Hiện nay Thông Thiên cũng muốn trở thành song Quả Vị Thánh Nhân, ngươi có thể đi chỉ điểm một phen.

Đồng thời mang một số lời của ta đến cho hắn!” Hư Không Đạo Nhân phân phó Bàn Vương.

Thông Thiên lúc này e rằng cũng đang do dự về việc làm thế nào để thành song Quả Vị Thánh Nhân, hiện nay Bàn Vương tự mình trải nghiệm trước mắt, vừa vặn có thể cho Thông Thiên một số gợi ý.

Theo ký ức của Hư Không Đạo Nhân, lúc này Thông Thiên đáng lẽ đang bị Hồng Quân và Lão Quân, Tiếp Dẫn ép ký Phong Thần Bảng.

Với tính cách của Thông Thiên Giáo Chủ khẳng định không nguyện ý ký, nhưng tứ Thánh liên thủ cộng thêm một Hồng Quân, Thông Thiên cũng không thể phản kháng.

Hư Không Đạo Nhân tự nhiên muốn trợ lực cho Thông Thiên Giáo Chủ một phen, dù sao phía Thiên Đạo càng loạn, thì đối với mình càng có lợi.

“Vâng, Sư Tôn!” Sau khi nghe xong lời dặn dò của Hư Không Đạo Nhân, Bàn Vương cung kính đáp.

“Vậy ta đưa ngươi đi!” Hư Không Đạo Nhân nói xong, trực tiếp khai tịch một cánh cửa thông đến Kim Ngao Đảo.

“Thông Thiên Đạo hữu, Bàn Vương đến!” Thông Thiên Giáo Chủ nghe câu nói đó trong lòng kinh hãi, sau đó liền phát hiện ra đường hầm Thời Không đột ngột mở ra bên ngoài Bích Du Cung, cũng như Bàn Vương bước ra từ đường hầm.

Tuy Kim Ngao Đảo là đạo trường của Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã bố trí vô số cấm chế ở đó, Thánh Nhân cũng khó mà mạnh mẽ xông vào.

Nhưng đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, tự nhiên chỉ là chuyện nhỏ.

Khi xưa phong tỏa cả Kim Ngao Đảo, Thông Thiên Giáo Chủ cũng hoàn toàn không phát hiện ra, cuối cùng va vào cấm chế Thời Không, mới phát hiện Hư Không Đạo Nhân đã vô thanh vô tức phong tỏa Kim Ngao Đảo.

"Đạo hữu mau mời!" Thông Thiên Giáo Chủ tâm niệm nhanh chóng chuyển động, dường như đã đoán được ý của Bàn Vương, lập tức mặt mày tươi rói nói.

"Bàn Vương Đạo hữu đến, không biết Đạo hữu có việc gì?" Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ nghênh đón Bàn Vương vào, sau khi hai người phân chủ khách ngồi xuống, Thông Thiên Giáo Chủ ôn hòa hỏi.

Bàn Vương nhìn Bích Du Cung uy nghiêm rộng lớn, các loại đạo văn lưu chuyển, trong lòng cũng có chút cảm khái.

Thông Thiên là ai?

Chương 204

Một trong Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, Thiên Đạo Thánh Nhân thành Đạo vô số năm, uy danh đã lưu truyền trong Hồng Hoang Thế Giới không biết bao lâu.

Bàn Vương không phải một tán tu nhỏ nhoi không có bối cảnh gì, đừng nói Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả những đệ tử Tiệt Giáo đó cũng đủ để hắn kinh sợ.

Hiện nay lại có thể bình bối luận giao với Thông Thiên Giáo Chủ, thậm chí trở thành khách quý của Thông Thiên Giáo Chủ, Bàn Vương trong lòng cũng không khỏi cảm thán thế sự biến ảo.

Nhưng Bàn Vương nhanh chóng thu lại những suy nghĩ của mình, dù sao hiện nay hắn cũng là tồn tại Thánh Nhân, lại là song Quả Vị Thánh Nhân.

Sư Tôn của mình càng là Hư Không Đạo Nhân vô địch thiên hạ, luận thân phận địa vị cũng không kém Thông Thiên Giáo Chủ bao nhiêu.

"Thông Thiên Đạo hữu hẳn cũng hiếu kỳ về song Quả Vị Thánh Nhân trong lòng, Sư Tôn phân phó ta, nếu Thông Thiên Đạo hữu có điều gì, ta nhất định tri vô bất ngôn." Bàn Vương cười nói với Thông Thiên Giáo Chủ.

Hư Không Đạo Nhân chính là phân phó Bàn Vương đến Kim Ngao Đảo, giúp đỡ Thông Thiên Giáo Chủ thành vị song Thánh Nhân.

Trận đại chiến trong Vô Tận Hỗn Độn đó, Hư Không Đạo Nhân tuy không thân lâm hiện trường, nhưng trong Minh Phủ vẫn thấy rõ ràng.

Việc Thông Thiên một mình chống lại tứ Thánh, sau đó Tru Tiên Kiếm Trận bị phá, Hư Không Đạo Nhân cũng thập phần rõ.

Nếu Thông Thiên không đề thăng thực lực nữa, e rằng Phong Thần Đại Kiếp xác thực sẽ đi theo thiết kế của Hồng Quân.

Việc đệ tử Tiệt Giáo toàn bộ lên Thiên Đình đối với Địa Phủ cũng là một chuyện phiền toái, dù sao nếu Triệu Công Minh, Vân Tiêu và những người khác của Tiệt Giáo đều lên Phong Thần Bảng, trở thành chúng thần Thiên Đình.

Thì thực lực Thiên Đình sẽ trong nháy mắt cực độ bành trướng, vượt xa Địa Phủ, đến lúc đó khẳng định sẽ không buông tha Địa Phủ tiếp tục ở nhân gian thôi hành Địa Đạo trật tự.

Nếu Thánh Nhân không xuất thủ, thì Địa Phủ cộng với tộc A Tu La, đều xa xa không phải đối thủ của Thiên Đình.

Một khi trật tự Thiên Địa Hồng Hoang Thế Giới vận chuyển theo ý chí của Thiên Đình, thì sức mạnh Thiên Đạo sẽ tăng cường, dần dần có thể áp chế Địa Đạo.

Nhất là Hư Không Đạo Nhân lo lắng Địa Đạo một khi bị áp chế, sẽ ảnh hưởng đến việc Hậu Thổ tu luyện Bàn Cổ Chân Thân.

Hiện tại tranh giành Thiên Địa, ưu thế hoàn toàn nằm trong tay phía Địa Đạo, chỉ cần Hậu Thổ thuận lợi tu thành Bàn Cổ Chân Thân xuất quan, hoàn toàn có thể kháng hành Hồng Quân.

Hư Không Đạo Nhân liền có thể buông tay đi truy sát Dương Mi Đạo Nhân, một khi đánh giết Dương Mi, đạt được phần thưởng của Hệ Thống, quay đầu tự nhiên có thể đối phó Hồng Quân.

Hồng Quân có Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp thì sao, đến lúc đó Hỗn Độn Châu của Hư Không Đạo Nhân cũng không thua kém Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Vì vậy đối với Địa Đạo mà nói, điều quan trọng nhất hiện tại là không thể để Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng.

Nếu đệ tử Tiệt Giáo nhất định phải lên bảng, thì cũng cần kéo dài thời gian, kéo dài càng lâu càng tốt.

Chỉ cần đợi Hậu Thổ thuận lợi xuất quan, đến lúc đó đệ tử Nhân, Xiển, Tiệt, Tây Phương tứ giáo toàn bộ đều lên Phong Thần Bảng, thì cũng không có quan hệ.

Thông Thiên Giáo Chủ nếu không thể đối kháng tứ Thánh Thiên Đạo, thì đệ tử Tiệt Giáo tự nhiên cũng chỉ có thể ngoan ngoãn bị đưa lên Phong Thần Bảng.

Vì vậy Hư Không Đạo Nhân mới để Bàn Vương truyền thụ kinh nghiệm song Thánh Nhân Quả Vị cho Thông Thiên Giáo Chủ.

"Vậy đa tạ Đạo hữu!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy trên mặt cũng mừng rỡ.

Bàn Vương thành song Quả Vị Thánh Nhân, bản thân đã cho mình một gợi ý rất lớn.

Chỉ là trong đó một số chi tiết cụ thể Thông Thiên có chút không thể suy nghĩ thấu đáo, hiện nay Bàn Vương tự mình đến giải đáp nghi hoặc, vậy thì tự nhiên không còn gì tốt hơn.

Đối với mục đích của Bàn Vương và Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng thập phần rõ.

Dù sao sau khi đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, trừ Thông Thiên Giáo Chủ ra, phiền toái nhất chính là chư Thánh Địa Đạo.

Hư Không Đạo Nhân tự nhiên cũng tìm cách ngăn cản đệ tử Tiệt Giáo bị đưa lên Phong Thần Bảng, như vậy lợi ích của Tiệt Giáo và Địa Đạo nhất trí.

“Đạo hữu, sau khi thành song Thánh Quả Vị, thực lực có đề thăng cực lớn không?” Thông Thiên Giáo Chủ gấp gáp hỏi Bàn Vương.

Vấn đề mà hắn quan tâm nhất, chỉ có thực lực đề thăng phi tốc, mới có thể đối kháng Lão Quân, Nguyên Thủy vài người, mưu cầu tuyến sinh cơ đó cho Tiệt Giáo.

“Song Thánh Quả Vị đối với thực lực của ta đề thăng không lớn, nhưng đối với thực lực của Đạo hữu e rằng có đề thăng không nhỏ.” Bàn Vương nói.

“Vì sao?” Thông Thiên Giáo Chủ trên mặt trước tiên mừng rỡ, sau đó lại có chút nghi ngờ hỏi, chẳng lẽ có gì đặc biệt sao.

“Bản thân ta là Pháp Tắc Thánh Nhân, điều mạnh nhất vẫn là Pháp Tắc chi lực.

Đạo hữu thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, sau khi thành song Thánh Quả Vị, liền có thể sử dụng Pháp Tắc chi lực Hủy Diệt.” Bàn Vương cười giải thích: “Đại Đạo Hủy Diệt là tồn tại xếp trong top 10 của Tam Thiên Đại Đạo, đối với thực lực chân thực của Đạo hữu tự nhiên lại có đề thăng không nhỏ.” Thông Thiên Giáo Chủ nghe câu nói đó lập tức hiểu ý của Bàn Vương.

“Xem ra song Thánh Quả Vị có thể phát huy thực chất cũng là sức mạnh của Pháp Tắc Thánh Nhân.” Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng suy tư.

Theo lời của Bàn Vương, bản thân hắn là Pháp Tắc Thánh Nhân, nên không đề thăng được bao nhiêu thực lực.

Thông Thiên Giáo Chủ nếu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể nắm giữ Pháp Tắc chi lực Hủy Diệt, nên thực lực sẽ mạnh mẽ hơn rất nhiều.

Vậy thì cái gọi là song Quả Vị Thánh Nhân, cũng chỉ có thể phát

huy sức mạnh của quả vị mạnh mẽ đó, chính là sức mạnh của Pháp Tắc Thánh Nhân.

"Đạo huynh, vậy còn về việc chân linh ký thác?" Thông Thiên Giáo Chủ lại hỏi.

Đối với song Quả Vị Thánh Nhân, điều Thông Thiên Giáo Chủ quan tâm nhất ngoài sức mạnh ra, còn lại chính là vấn đề có thể bất tử bất diệt hay không.

Tuy sức mạnh của hai quả vị song Quả Vị Thánh Nhân không thể cộng dồn, nhưng nếu có thể kế thừa sức mạnh của Pháp Tắc Thánh Nhân, thêm vào đặc tính bất tử của Thiên Đạo Thánh Nhân, đối với thực lực của Thông Thiên cũng có đề thăng cực lớn.

"Vẫn là Địa Đạo bất diệt, Thánh Nhân bất tử." Bàn Vương gật đầu nói.

Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy trong lòng đại hỉ, tảng đá trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống một tảng.

"Đạo hữu có thể xem ra, ta nếu muốn ngưng tụ Pháp Tắc lạc ấn Hủy Diệt cần bao lâu?" Thông Thiên Giáo Chủ lại hỏi.

Vốn dĩ Thông Thiên muốn hỏi việc tự phế Thánh Vị có hậu quả gì không, nhưng Bàn Vương trước mắt là người trước tiên thành Pháp Tắc Thánh Nhân rồi lại thành Địa Đạo Thánh Nhân, cũng không hề tự phế Thánh Vị.

Vì vậy Thông Thiên chuyển sang hỏi về việc ngưng tụ Pháp Tắc lạc ấn Hủy Diệt.

"Cái này ta cũng không biết, nhưng Sư Tôn nói, với sự tham ngộ Pháp Tắc Hủy Diệt của Đạo hữu, hẳn là không mất bao lâu." Bàn Vương thành thật nói: "Đạo hữu tham ngộ Đại Đạo Hủy Diệt đã nhiều năm như vậy, cảnh giới Đại Đạo Hủy Diệt cao hơn cảnh giới

Đại Đạo Độc của ta, ta cũng không tiện suy đoán cần bao lâu mới có thể thành công." Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy nhíu mày, nhưng đối với lời của Bàn Vương cũng thập phần lý giải.

"Vậy đa tạ Đạo hữu!" Thông Thiên Giáo Chủ cười chắp tay với Bàn Vương, dù sao Bàn Vương cũng đã giúp mình giải quyết không ít vấn đề, Thông Thiên trong lòng cũng thập phần cảm kích.

"Nhưng Sư Tôn bảo ta nói, một khi Đạo hữu thông hiểu Pháp Tắc Hủy Diệt trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tru Tiên Kiếm Trận hẳn sẽ có biến hóa, uy lực tuyệt đối sẽ có đề thăng cực lớn." Bàn Vương lại nói với Thông Thiên Giáo Chủ.

Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, trong Tru Tiên Kiếm Trận bản thân đã ẩn chứa Pháp Tắc Đại Đạo Hủy Diệt.

Dùng sức mạnh Thiên Đạo Thánh Nhân để thôi động Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực khẳng định không bằng dùng Pháp Tắc chi lực Hủy Diệt để sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận.

"Chỉ tiếc, Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ của ta đã bị tổn hại, cũng không biết khi nào mới có thể tu bổ thành công." Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một tiếng nói.

Nếu Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ còn nguyên vẹn, Thông Thiên Giáo Chủ bây giờ lập tức sẽ thử tự phế Thánh Vị, trọng tân thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Chỉ là trong tình huống đại trận có khuyết, Thông Thiên Giáo Chủ dù có thành Pháp Tắc Thánh Nhân, cũng không thể lập tức phát huy ra sức mạnh lớn nhất của Tru Tiên Kiếm Trận.

Đến lúc đó một khi Lão Quân, Nguyên Thủy vài người đến vây công, e rằng Thông Thiên vẫn không phải đối thủ.

"Đây là một trong những mục đích Sư Tôn bảo ta đến." Bàn

Vương cười thần bí nói.

"Chẳng lẽ Hư Không Đạo huynh, có cách giúp ta tu phục Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ sao?" Thông Thiên Giáo Chủ nghe câu nói đó mắt sáng lên, dường như đã hiểu ra.

"Tru Tiên Trận Đồ và Lục Tiên Kiếm tự nhiên cần Đạo hữu tu phục, nhưng có thứ có thể rút ngắn thời gian của Đạo hữu đến vài trăm lần!" Trong tay Bàn Vương xuất hiện một pháp trận nhỏ như một cái la bàn, vầng sáng màu Hỗn Độn lưu chuyển quanh pháp trận.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn cái la bàn một cái, chỉ cảm thấy Thời Không quanh cái la bàn dường như đều bị vặn vẹo.

"Thời Gian?" Nhìn sức mạnh Thời Gian đang lưu chuyển, lại nghĩ đến Pháp Tắc Thời Gian mà Hư Không Đạo Nhân nắm giữ, Thông Thiên Giáo Chủ dường như đã hiểu ra.

"Thời Gian Pháp Trận, pháp trận này có thể rút ngắn thời gian Đạo hữu tu phục Tru Tiên Trận Đồ và Lục Tiên Kiếm gấp hai trăm lần." Bàn Vương nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Có pháp trận này trong tay, tin rằng Đạo hữu trọng hiện Tru Tiên Kiếm Trận hoàn chỉnh sẽ không mất bao lâu thời gian." Sau đó Bàn Vương liền đưa pháp trận trong tay cho Thông Thiên Giáo Chủ.

"Ân tình của Hư Không Đạo huynh, Thông Thiên nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng." Thông Thiên Giáo Chủ cẩn thận tiếp nhận Pháp Tắc Thời Gian, mặt đầy kinh hỉ nói.

Đồng thời Thông Thiên cuối cùng cũng hiểu vì sao Hư Không Đạo Nhân nắm giữ hai Đại Pháp Tắc chi Vương, tốc độ tu luyện lại nhanh đến vậy, có Thời Gian Pháp Trận trong tay, tu luyện nhanh hơn người khác vài trăm lần.

Cũng khó trách Hư Không Đạo Nhân có thể tu luyện hai Đại Pháp

Tắc chi Vương đến cảnh giới cao như vậy.

"Pháp trận này dùng được bao lâu?" Sau đó Thông Thiên Giáo Chủ tự hỏi, hỏi Bàn Vương.

Thông Thiên tịnh không tinh thông Pháp Tắc Thời Gian, bất quá cũng biết Thời Gian Pháp Trận có thể tăng tốc độ tu luyện của tồn tại cấp Thánh nhân lên trăm lần quý giá đến nhường nào.

Dù sao, thực lực càng mạnh thì gánh nặng mà loại Thời Gian Pháp Trận này phải chịu càng lớn.

Với quyền hành Thiên Đạo Thánh Nhân, dựa vào sức mạnh Thời Gian của Hồng Hoang Thế Giới, thậm chí cũng có thể khiến đệ tử, môn nhân tu luyện nhanh hơn.

Chẳng qua phương thức đó chỉ có thể tích lũy pháp lực, chứ không thể giúp tham ngộ đạo hạnh, nên cũng không có ý nghĩa.

Không dùng để tích lũy pháp lực, mà dùng để trị liệu thương thế hoặc luyện hóa bảo vật thì lại cực kỳ thích hợp.

Với thực lực Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không thể chịu nổi quá nhiều tiêu hao do gia tốc thời gian cho nhiều người.

Bởi vậy, Thông Thiên Giáo Chủ mới biết, một Thời Gian Pháp Trận có thể giúp Thánh nhân tăng tốc độ tu luyện lên trăm lần quý giá đến nhường nào.

Hư Không Đạo Nhân bản thân chưởng quản Pháp Tắc Không Gian, muốn luyện chế loại Thời Gian Pháp Trận cấp bậc này tuyệt đối cũng không hề dễ dàng.

Pháp Trận Thời Gian có thể chịu đựng một Thiên Đạo Thánh Nhân tu luyện, dược liệu cần để khắc họa tất nhiên cũng cực kỳ quý giá.

Nếu một Thời Gian Pháp Trận có thể cho Thánh nhân vĩnh viễn sử

dụng, nó hầu như có giá trị tương đương một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không kém Địa Thư hoặc Huyền Hoàng Linh Lung Tháp là bao.

Cái la bàn nhỏ trong tay Thông Thiên Giáo Chủ quả thật bất phàm, nhưng cũng không quý giá đến mức đó.

Bàn Vương kinh ngạc nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, dường như cũng không ngờ y lại đoán ra.

"Đạo huynh hảo nhãn lực!" Bàn Vương nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Pháp Trận ẩn chứa sức mạnh thời gian, đủ để đạo huynh tu luyện vài trăm vạn năm!

Chẳng qua cụ thể bao lâu, cần phải xem cảnh giới và tu vi của đạo huynh." Pháp Trận Thời Gian quả thực cũng xứng đáng với chữ quý giá, nhưng cũng không phải quý giá đến mức nghịch thiên.

Dù sao vài trăm vạn năm, đối với Thiên Đạo Thánh Nhân mà nói, có thể chỉ là một giấc ngủ.

Chẳng qua vào những thời điểm then chốt, chút thời gian này lại trở nên cực kỳ quý giá.

Nếu vào lúc Hồng Hoang vô sự, Thông Thiên Giáo Chủ bỏ ra vài trăm hay vài ngàn vạn năm để tu phục Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ thì cũng không có vấn đề gì.

Nhưng trong cục diện các giáo cùng phạt hiện tại, Thông Thiên Giáo Chủ muốn dành ra vài chục vạn năm cũng cực kỳ khó khăn.

Bởi vậy, loại Thời Gian Pháp Trận này đối với Hư Không Đạo Nhân không hề phiền phức, nhưng đối với Thông Thiên Giáo Chủ mà nói, lại có thể xem là tuyết trung tống thán.

"Đa tạ đạo hữu cáo tri!" Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu, cảm tạ Bàn Vương.

Làm rõ năng lực của Thời Gian Pháp Trận, mới dễ dàng lên kế hoạch sắp xếp.

Thông Thiên trong lòng hiểu rõ, sau khi Bàn Vương rời đi, y sẽ lập tức bắt đầu bế quan tu phục Tru Tiên Kiếm Trận.

Có Thời Gian Pháp Trận trong tay, chỉ cần vài nghìn năm, Thông Thiên liền có thể khiến Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ hoàn hảo như xưa.

Chương 205

Vài nghìn năm đối với Đại Kiếp Hồng Hoang, cũng không phải là thời gian cực ngắn.

Sau đó Thông Thiên liền có thể trực tiếp tự phế Thiên Đạo Thánh Nhân vị, tham ngộ Hủy Diệt Đại Đạo, trở thành Hủy Diệt Pháp Tắc Thánh Nhân.

Lấy lực lượng Pháp Tắc Hủy Diệt để thúc đẩy Tru Tiên Kiếm Trận, uy lực đó ngay cả Thông Thiên trong lòng cũng vô cùng kỳ vọng.

Chỉ cần một trận chiến triệt để áp chế Lão Quân, Nguyên Thủy vài người, Thông Thiên liền biết, nếu Hồng Quân không đích thân ra tay, Phong Thần Đại Kiếp sẽ làm sao tiếp tục tiến hành.

"Không biết đạo hữu có chuyện gì?" Thông Thiên Giáo Chủ hỏi Bàn Vương, có chút nôn nóng.

"Có chuyện!" Bàn Vương gật đầu.

Thời Gian Pháp Trận và kinh nghiệm song quả vị Thánh Nhân chỉ là một trong các mục đích chuyến này của Bàn Vương, một việc khác Hư Không Đạo Nhân căn dặn Bàn Vương còn chưa làm.

"Đạo hữu có việc gì, nếu Thông Thiên có thể giúp, đạo hữu cứ việc mở lời." Thông Thiên Giáo Chủ nói với Bàn Vương.

"Việc này quả thật có khả năng cần sự giúp đỡ của đạo hữu." Bàn Vương cười nói, sau đó trầm ngâm.

"Vân Tiêu môn hạ của đạo huynh, có thể triệu đến Bích Du Cung?" "Tự nhiên có thể, ta sẽ triệu Tam Tiêu đến." "Không cần, chỉ cần triệu Vân Tiêu là được!" Bàn Vương vội vàng xua tay nói, đồ

trong tay y chỉ có một phần, ba người thì cũng không chia được.

"Vậy được, đạo hữu đợi lát, ta sẽ truyền âm cho Vân Tiêu." Thông Thiên Giáo Chủ gật đầu.

Mặc dù vô cùng hiếu kỳ Bàn Vương triệu Vân Tiêu đến làm gì, nhưng Thông Thiên trong lòng suy đoán có thể liên quan đến Tố Sắc Vân Giới Kỳ của Vân Tiêu.

Chẳng qua Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng chỉ nghi ngờ, mọi chuyện đợi Vân Tiêu đến tự nhiên sẽ rõ.

Không lâu sau, bên ngoài Bích Du Cung, một giọng nói dịu dàng êm tai liền truyền vào.

"Sư Tôn, Vân Tiêu đến bái kiến!" Chính là Vân Tiêu đang chờ bên ngoài Bích Du Cung.

"Vào đi!" Thông Thiên Giáo Chủ mở lời, sau đó cánh cửa Bích Du Cung vô thanh vô tức mở ra.

Vân Tiêu Tiên Tử một thân váy trắng, dáng vẻ ngọc lập đình đình liền bước vào, tùy tức liền thấy Bàn Vương đang ngồi bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ.

"Vân Tiêu, mau đến kiến Địa Đạo Thánh Nhân Bàn Vương!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy Vân Tiêu bước vào, cười nói.

Mặc dù Tiệt Giáo xưng là Vạn Tiên Triều, môn nhân đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ đếm không xuể, nhưng Thông Thiên yêu thích nhất lại là đệ tử Vân Tiêu.

Vô luận tâm tính, tư chất tu vi, Thông Thiên Giáo Chủ đối với Vân Tiêu đều vô cùng hài lòng.

"Kiến Bàn Vương Thánh Nhân!" Vân Tiêu nghe lời Thông Thiên Giáo Chủ, lập tức khẽ cúi người bái nói.

“Không cần đa lễ!” Bàn Vương hiền hòa cười nói: “Ngày sau ta và ngươi không chừng sẽ là đồng liêu, không cần câu nệ những lễ số này.” Đồng liêu!

Vô luận Thông Thiên Giáo Chủ hay Vân Tiêu, khi nghe lời Bàn Vương đều ngẩn ra, không hiểu ý tứ của Bàn Vương.

“Đạo hữu, ý gì?” Thông Thiên Giáo Chủ có chút nhìn Bàn Vương một cái, ngay cả Vân Tiêu đứng đó cũng vô cùng hiếu kỳ.

“Ừm!” Bàn Vương nhíu mày, dường như đang cân nhắc nên nói thế nào.

“Tố Sắc Vân Giới Kỳ đó đối với Địa Đạo ta tác dụng cực lớn, vậy nên Địa Đạo ta đã thiếu Vân Tiêu một nhân quả, bởi vậy Sư Tôn ta bảo ta đem cái này đưa cho Vân Tiêu.” Vừa nói xong, một viên đá nhỏ màu vàng nhạt ẩn chứa vô cùng Đại Địa Nguyên Lực liền xuất hiện trong tay Bàn Vương.

Vân Tiêu và Thông Thiên Giáo Chủ nhìn viên đá xuất hiện trong tay Bàn Vương, trong lòng đều vô cùng chấn kinh.

Thông Thiên Giáo Chủ dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, vừa nhìn liền nhận ra những mảnh ý chí và Pháp Tắc Địa Đạo ẩn chứa trong viên đá nhỏ bé đó.

Ý chí khủng bố, cường đại, hậu trọng vô song này, Thông Thiên Giáo Chủ vừa nhìn liền biết đó là ý chí của Hồng Hoang Đại Lục.

Tu vi của Vân Tiêu tự nhiên không nhìn thấy những điều này, nhưng vẫn có thể cảm nhận được ý chí vĩ đại truyền ra từ viên đá đó.

Trực giác mách bảo, một khi có được viên đá này và luyện hóa thành công, tu vi sẽ tấn thăng đến một cảnh giới không thể tưởng tượng.

“Đây là…?” Vân Tiêu khẽ nhếch môi hồng, nhìn viên đá nhỏ hỏi

Bàn Vương.

"Đây là một tồn tại tương tự như Hồng Mông Tử Khí trong Địa Đạo đi!" Thông Thiên Giáo Chủ thở ra một hơi, nhìn về phía Vân Tiêu cười khổ nói.

"Có nó, có cơ hội trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, biến thành tồn tại như ta vậy." Vân Tiêu trợn trừng đôi mắt đẹp, không dám tin nhìn về phía viên đá nhỏ bé đó.

Cơ duyên thành Thánh, dù điềm đạm như Vân Tiêu, hơi thở cũng không khỏi trở nên gấp gáp.

Thánh Nhân, là sự theo đuổi vĩnh viễn của vô tận chúng sinh trong vô tận năm tháng của Hồng Hoang Thế Giới.

Đặc biệt đối với tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong như Vân Tiêu mà nói, thực lực muốn tiến thêm một bước hầu như không thể, muốn đi lên nữa, chỉ còn con đường Thánh Nhân.

Nhưng Vân Tiêu trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, nếu không có Hồng Mông Tử Khí, dù tu vi có cao đến mấy, cũng không thể thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Không thành Thánh, rốt cuộc chỉ là lâu nghĩ, trong Thiên Địa Đại Kiếp của Hồng Hoang Thế Giới chỉ có thể khổ sở giãy giụa.

Xưa kia Thập Nhị Tổ Vu và Yêu Hoàng Đế Tuấn, Thái Nhất cường đại đến nhường nào, so với Vân Tiêu, Đa Bảo vài người còn mạnh hơn không ít, cuối cùng vẫn vẫn lạc trong Vu Yêu Đại Kiếp.

Nay cơ duyên thành Thánh đang ở trước mắt, Vân Tiêu cũng động lòng.

"Không sai, đây là Hồng Hoang ý chí.

Là mảnh vỡ được hóa ra từ ý chí của Hồng Hoang Đại Lục và Địa

Đạo, luyện hóa mảnh ý chí này, có được sự cho phép của Hậu Thổ Nương Nương, liền có thể ký thác chân linh của ngươi vào Địa Đạo." Bàn Vương nhìn Vân Tiêu một cái, cười nói: "Từ nay vạn kiếp bất hủ, Địa Đạo bất diệt, ngươi cũng bất diệt." Vừa nói, Bàn Vương chuẩn bị đưa mảnh Hồng Hoang ý chí trong tay cho Vân Tiêu.

"Tố Sắc Vân Giới Kỳ đó vốn là để trao đổi Tru Tiên Kiếm với Hư Không Thánh Nhân, hai bên đã thanh toán rõ ràng, Hư Không Thánh Nhân và Hậu Thổ Nương Nương không cần như vậy." Nhưng cuối cùng, Vân Tiêu khó khăn dời ánh mắt của mình đi, khẽ nói.

Vân Tiêu há chẳng phải không hy vọng thành Thánh Nhân vị, từ nay tự tại tiêu dao, bất tử bất diệt.

Địa Đạo Thánh Nhân tuy không bằng Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng từ sau khi Bất Chu Sơn được bổ toàn, Pháp Tắc Địa Đạo hoàn chỉnh, căn cơ chút nào không yếu hơn Thiên Đạo.

Đặc biệt hiện tại trong Địa Đạo có Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ hai vị chí tôn cường giả tọa trấn, đối mặt với phe Thiên Đạo, cũng chiếm ưu thế cực lớn.

Có thể nói, vào thời điểm này ở Hồng Hoang Đại Lục, nếu có thể thành Thánh Nhân vị, số người nguyện ý trở thành Địa Đạo Thánh Nhân tuyệt đối nhiều hơn số người nguyện ý trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Vân Tiêu lại từ chối, tự nhiên là vì Đại Kiếp Tiệt Giáo sắp tới.

Nếu nhận lấy mảnh Hồng Hoang ý chí, tự nhiên có thể thành Địa Đạo Thánh Nhân vị, nhưng Tiệt Giáo và những sư huynh đệ kia thì sao?

Sau khi Vân Tiêu thành Địa Đạo Thánh Nhân, khẳng định sẽ là Thánh Nhân dưới trướng Địa Đạo.

Trừ khi Địa Đạo chủ động khai chiến với Thiên Đạo, bằng không Vân Tiêu cũng không thể can thiệp vào tranh đấu nội bộ của Thiên Đạo.

Thành Địa Đạo Thánh Nhân càng chứng thực mối quan hệ giữa Tiệt Giáo và Địa Đạo, đến lúc đó Hồng Quân Đạo Tổ e rằng cũng sẽ phẫn nộ ra tay.

Một khi đến mức độ đó, Thông Thiên Giáo Chủ tranh thủ một tia sinh cơ cho Tiệt Giáo, cũng không thể có bất kỳ cơ hội nào.

"Thành Thánh cơ duyên, lại như vậy từ chối?" Đến lượt Bàn Vương kinh ngạc.

Trong Hồng Hoang Thế Giới, thật sự có người có thể từ chối sự cám dỗ của việc thành Thánh.

Vào thời Thái Cổ, vì cơ duyên thành Thánh đó, không biết bao nhiêu Đại Năng tranh giành đến đầu rơi máu chảy, nay Vân Tiêu lại như vậy từ bỏ.

Thậm chí ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ cũng đầy vẻ kinh ngạc: "Vân Tiêu, ngươi điên rồi ư?" "Vân Tiêu, ngươi điên rồi ư?" Thông Thiên Giáo Chủ thốt ra, ngay cả y cũng không hiểu Vân Tiêu vì sao lại từ chối.

Ban đầu Tam Tiêu và Triệu Công Minh bái nhập môn hạ Tiệt Giáo, chẳng phải vì muốn thành Tiên đắc Đạo hay sao?

Nay Đạo ở trước mắt, Vân Tiêu lại từ chối.

Nhưng Thông Thiên nhanh chóng hiểu ra Vân Tiêu vì sao làm vậy.

"Vân Tiêu, không cần như vậy, ta ứng phó được.

Nguy cơ Tiệt Giáo, nếu ta còn không ứng phó được, một Chuẩn Thánh cũng không thể giúp đỡ." Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu, nói

với Vân Tiêu.

Hành vi của Vân Tiêu quả thật khiến Thông Thiên vô cùng cảm động, nhưng Thông Thiên lại cảm thấy Vân Tiêu căn bản không cần làm vậy.

Dù sao kể sách giữa các Thánh Nhân, Vân Tiêu thân là Chuẩn Thánh đỉnh phong, dưới Thánh Nhân quả thực là cường giả tuyệt đỉnh.

Nhưng trong mắt Thánh Nhân, vẫn cứ như lâu nghĩ, không thể thay đổi đại cục.

Bàn Vương cũng nhanh chóng hiểu ý Thông Thiên Giáo Chủ, nguy cơ Tiệt Giáo y cũng ẩn ẩn ước ước nghe Hư Không Đạo Nhân nói đến.

Vân Tiêu từ chối trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, tự nhiên là không muốn liên lụy Tiệt Giáo.

Thực tình mà nói, ngay cả Bàn Vương trong lòng cũng có một tia bội phục Vân Tiêu, dù sao vì Sư môn mà chịu từ bỏ cơ duyên như vậy, từ xưa đến nay trong Hồng Hoang Thế Giới cũng không tìm ra được mấy người.

Chứ đừng nói đến vị trí Thánh Nhân bất tử bất diệt, vì pháp bảo, công pháp tu luyện mà bội sư phản giáo không biết bao nhiêu kẻ.

Chẳng qua cảm động thì cảm động, trong lòng Bàn Vương lại nhiều hơn một sự bất mãn.

Hư Không Đạo Nhân trong mắt Bàn Vương như là thần linh tồn tại, sự tôn kính của Bàn Vương đối với Hư Không Đạo Nhân tuyệt đối không kém gì sự tôn kính của Vân Tiêu đối với Thông Thiên Giáo Chủ.

Nay Vân Tiêu lại từ chối hảo ý của Hư Không Đạo Nhân, khiến

Bàn Vương trong lòng cũng có chút không vui.

Nhưng không vui thì không vui, Bàn Vương nhớ lời Hư Không Đạo Nhân căn dặn, lần nữa mở lời nói.

"Tố Sắc Vân Giới Kỳ quả thật đã đổi được Tru Tiên Kiếm không sai, bản thân hai bên cũng đã thanh toán rõ ràng.

Nhưng Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận đối với Địa Đạo ta ý nghĩa phi phàm, cũng vượt ngoài dự liệu của Sư Tôn ta, bởi vậy Sư Tôn ta cảm thấy đã thiếu một nhân quả lớn." Bàn Vương nhìn Vân Tiêu một cái, nhàn nhạt nói: "Vì Sư Tôn đã cảm thấy nhân quả này đáng giá một vị trí Thánh Nhân, vậy thì vị trí Thánh Nhân này là của ngươi." Vô luận Hư Không Đạo Nhân, Hậu Thổ, thậm chí ngay cả Hồng Quân, Dương Mi và những người khác cũng không ngờ, Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Sắc Ngũ Hành Đại Trận lại có tác dụng như vậy.

Hậu Thổ có thể dựa vào Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận tu luyện thành Bàn Cổ Chân Thân, một khi Hậu Thổ công thành, phe Địa Đạo sẽ chiếm ưu thế tuyệt đối.

Nếu không có Tố Sắc Vân Giới Kỳ, giữa Địa Đạo và Thiên Đạo có thể sẽ dây dưa vô số năm mới có thể phân thắng bại.

Ít nhất cũng phải đợi Hư Không Đạo Nhân tu luyện thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, mới có thể hoàn toàn áp chế Hồng Quân và Thiên Đạo.

Chẳng qua trong tay Hồng Quân có Hỗn Độn Chí Bảo Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong vô số năm, ai cũng không biết có chuyện ngoài ý muốn nào sẽ xảy ra hay không.

Hư Không Đạo Nhân và Hậu Thổ đều không rõ tác dụng của Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận, nếu Vân Tiêu không lấy Tố Sắc Vân Giới

Kỳ, Hư Không Đạo Nhân cũng sẽ không đặc ý đi đoạt lấy Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Đối với Hậu Thổ và Địa Đạo, tất cả ưu thế đều bắt đầu từ việc Vân Tiêu chủ động đưa Tố Sắc Vân Giới Kỳ cho Cửu Phượng.

Mặc dù Vân Tiêu ban đầu cũng chỉ muốn đổi lại Tru Tiên Kiếm mà thôi, không hề dự liệu mọi chuyện, nhưng Địa Đạo vẫn nhận được lợi ích lớn từ Vân Tiêu.

Một chén một đĩa đổi lại, Hư Không Đạo Nhân tự nhiên cũng phải trả lại một nhân quả.

Thông Thiên Giáo Chủ và Vân Tiêu đối với điều này cũng vô cùng hiểu rõ, dù sao uy thế của Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận khi đó đã chấn động cả Hồng Hoang.

Đặc biệt hình ảnh Hậu Thổ tay cầm Khô Vinh Thần Trượng, như một Nữ Đế thống trị Hồng Hoang, cũng để lại ấn tượng sâu sắc cho tất cả Đại Năng giả của Hồng Hoang Thế Giới.

"Bàn Vương Thánh Nhân, vậy ta có thể lấy nhân quả này, đổi lấy một lời hứa của Hư Không Thánh Nhân.

Khi Tiệt Giáo ta gặp nạn, Người sẽ che chở Tiệt Giáo ta." Vân Tiêu cắn răng, cuối cùng khẽ nói.

Vị trí Địa Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt cố nhiên dụ người, nhưng trong lòng Vân Tiêu, Tiệt Giáo và chúng vị sư huynh tỷ đệ trong Tiệt Giáo càng quan trọng hơn.

"Vân Tiêu, không được hồ đồ!" Thông Thiên Giáo Chủ nhíu mày, quát Vân Tiêu.

Chương 206

Đương nhiên không phải vì lời Vân Tiêu mà tức giận, mà chỉ lo lời Vân Tiêu sẽ kích nộ Bàn Vương và Hư Không Đạo Nhân.

Dù sao cùng là Thánh Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ hiểu rõ nhất tâm thái của Thánh Nhân.

Hành động của Vân Tiêu quả thật khiến Địa Đạo nhận được không ít lợi ích, nhưng một vị trí Thánh Nhân để kết thúc nhân quả đã quá đủ.

Có thể nói vị trí Địa Đạo Thánh Nhân, không chỉ Hư Không Đạo Nhân dùng để kết thúc nhân quả, mà còn là một sự ban thưởng.

Vân Tiêu một Chuẩn Thánh lại muốn Thánh Nhân đưa ra lời hứa, tương đương với việc muốn Thánh Nhân thêm một tầng ràng buộc.

Với sự chênh lệch địa vị giữa Chuẩn Thánh và Thánh Nhân, hành động như vậy đơn giản là có thể coi là mạo phạm Thánh Nhân, huống hồ Hư Không Đạo Nhân là Thánh Nhân mạnh mẽ nhất Hồng Hoang Thế Giới.

Lời hứa của Thánh Nhân như vậy còn quý trọng hơn nhiều so với một vị trí Địa Đạo Thánh Nhân, dù sao những tồn tại như vậy đều có thể dễ dàng đánh giết những Thiên Đạo hoặc Địa Đạo Thánh Nhân khác.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng hiểu rõ, có lẽ trong mắt Bàn Vương hoặc Hư Không Đạo Nhân, hành vi của Vân Tiêu hoàn toàn là không biết tốt xấu.

Dù sao Thánh Nhân ban thưởng ân điển, lại muốn đổi đi, mượn đó để đưa ra yêu cầu với Thánh Nhân.

Nếu là Thánh Nhân có tính khí không tốt, không chừng không chỉ ân thưởng mất đi, mà còn sẽ bị giáng phạt.

Nhưng Thông Thiên trong lòng cũng không nỡ trách cứ Vân Tiêu, dù sao Vân Tiêu quả thật một lòng hướng về Tiệt Giáo, dù sao không phải Thánh Nhân, cũng không thể hiểu được tâm thái của Thánh Nhân.

Quả nhiên, sắc mặt Bàn Vương trầm xuống.

"Hồng Hoang ý chí, là Sư Tôn ta dùng để kết thúc nhân quả này.

Vô luận ngươi có muốn luyện hóa Hồng Hoang ý chí, thành Địa Đạo Thánh Nhân vị, lựa chọn đều nằm trong tay ngươi." "Đồ vật đã giao vào tay ngươi, nhân quả Tố Sắc Vân Giới Kỳ liền kết thúc.

Còn về những chuyện giữa Thánh Nhân, ngươi không có tư cách can thiệp." Nếu không phải Hư Không Đạo Nhân có vẻ cực kỳ thưởng thức Vân Tiêu, ở trong đại bản doanh Tiệt Giáo tại Kim Ngao Đảo, trước mặt Thông Thiên Giáo Chủ, Bàn Vương đã muốn cho Vân Tiêu một bài học nhỏ.

Ân điển Hư Không Đạo Nhân ban cho lại bị Vân Tiêu đòi đổi.

Bàn Vương trực tiếp ném Hồng Hoang ý chí cho Vân Tiêu, sau đó đứng dậy nói với Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đạo huynh, ý tứ Sư Tôn ta đã truyền đạt, ta liền trở về U Minh phục mệnh." "Đạo huynh đi thong thả!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng gật đầu nói.

Lời nói của Bàn Vương có chút không khách khí, Thông Thiên trong lòng cũng có chút không vui.

Nhưng lời Vân Tiêu nói trước mặt Thánh Nhân quả thật có phần không thỏa đáng, huống hồ Bàn Vương và Hư Không Đạo Nhân đã giúp đỡ Tiệt Giáo.

“Sư Tôn, con đã làm sai sao?” Vân Tiêu có chút chật vật nâng Hồng Hoang ý chí, có chút cẩn thận hỏi.

Lúc này Vân Tiêu mới phát hiện, viên đá nhỏ tưởng chừng như có thể thấy ở khắp nơi trong Hồng Hoang Thế Giới, lại nặng như Thái Cổ Thần Sơn.

Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, dời núi lấp biển, bắt sao hái trăng cũng chỉ là chuyện dễ dàng, cầm Hồng Hoang ý chí này lại có chút chật vật.

Vân Tiêu cũng đột nhiên chú ý đến Bàn Vương nổi giận, nhưng trong lòng cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

Dù sao không phải Thánh Nhân, cũng không hiểu tâm thái của Thánh Nhân.

“Không làm sai, chỉ là không nên dám ra điều kiện với Thánh Nhân.” Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu, tùy tức nói với Vân Tiêu: “Đợi thành Thánh, tự nhiên sẽ biết.

Nay trong tay Vân Tiêu có mảnh Hồng Hoang ý chí, với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong của bản thân.

Chỉ cần luyện hóa Hồng Hoang ý chí, không cần bao lâu có thể thành Địa Đạo Thánh Nhân vị.” “Sư Tôn, con thật sự phải trở thành Địa Đạo Thánh Nhân sao?

Vậy Đạo Tổ bên đó thì sao?” Vân Tiêu nhíu đôi mày tú nói.

Không trở thành Địa Đạo Thánh Nhân đương nhiên là giả, nhưng lúc này nếu thành Địa Đạo Thánh Nhân, đối với Tiệt Giáo mà nói tuyệt đối là tuyết thượng gia sương.

Dù sao đã thành Địa Đạo Thánh Nhân vị, nếu Địa Đạo không tuyên chiến với Thiên Đạo, thì cũng không tiện làm gì.

Thông Thiên Giáo Chủ điều này cũng có chút đau đầu, nếu Vân Tiêu thành Địa Đạo Thánh Nhân vị, thì mọi chuyện đều không rõ ràng nữa.

"Trước tiên hãy tham ngộ Địa Đạo ý chí đã, cơ duyên thành Thánh, không phải ai cũng có!" Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu nói: "Còn về việc thành Địa Đạo Thánh Nhân vị, cũng không cần vội vàng nhất thời.

Nếu Tiệt Giáo thật sự ở đầu phá diệt, vậy thì thành Địa Đạo Thánh Nhân vị, không cần do dự." Nhìn thấy Vân Tiêu muốn nói gì đó nữa, Thông Thiên Giáo Chủ thở dài một tiếng nói.

"Sư Tôn ta tuy cũng có thể xưng là thần thông quảng đại, nhưng muốn nghịch thiên hành vi mưu cầu một tia sinh cơ cho Tiệt Giáo, ta cũng không có chút nắm chắc nào." Thông Thiên Giáo Chủ biết Vân Tiêu vốn thông tuệ, liền trực tiếp thẳng thắn nói trước mặt nàng.

"Đến lúc đó thành Địa Đạo Thánh Nhân, trong Tiệt Giáo có ngươi, có hai vị Thánh Nhân chúng ta, nếu Tiệt Giáo phá diệt, những sư huynh đệ còn lại bị Thiên Đình nô dịch, cũng chưa chắc không có cơ hội Đông Sơn tái khởi, cứu vớt chúng ra." Thông Thiên ánh mắt rực sáng nhìn Vân Tiêu nói: "Ngươi, Vân Tiêu.

Nếu, Đa Bảo, Triệu Công Minh đều thành Thánh Nhân, Tiệt Giáo ta một giáo có bốn Thánh, Thiên số đã định, ai có thể thật sự phá diệt Tiệt Giáo ta." "Sư Tôn, con hiểu rồi!" Vân Tiêu trầm mặc nửa buổi, lặng lẽ cất Hồng Hoang ý chí đi, khẽ nói.

Ý tứ của Thông Thiên Giáo Chủ rõ ràng, hiện tại quả thật không thích hợp thành Địa Đạo Thánh Nhân vị.

Nhưng Vân Tiêu vẫn có thể mượn Hồng Hoang ý chí không ngừng thúc đẩy tu vi, một khi Tiệt Giáo hoặc Vân Tiêu thật sự ở thời điểm sinh tử tồn vong.

Liền trực tiếp ký thác chân linh vào Địa Đạo, thành Địa Đạo Thánh Nhân vị, sau này Tiệt Giáo cũng có cơ hội Đông Sơn tái khởi.

"Hiểu rõ là tốt!" Thông Thiên Giáo Chủ an ủi gật đầu: "Trước tiên xuống tham ngộ Hồng Hoang ý chí, có Sư Tôn ở đây, không cần những đệ tử này lo lắng." "Sư Tôn, vậy con xin cáo lui!" Vân Tiêu Tiên Tử hướng Thông Thiên Giáo Chủ hành lễ, sau đó lui ra Bích Du Cung, trở về động phủ của mình.

"Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đợi ta thành Pháp Tắc Thánh Nhân, lại dùng Tru Tiên Kiếm Trận, ta ngược lại muốn xem ai có thể phá diệt Tiệt Giáo ta." Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Vân Tiêu lui xuống xong, lấy ra Thời Gian Pháp Trận và Tru Tiên Tứ Kiếm, giọng nói trầm thấp nói.

Trong U Minh, Bàn Vương đang bẩm báo tình hình chuyến đi lần này cho Hư Không Đạo Nhân.

"Vân Tiêu tuy đối với Tiệt Giáo trung thành cảnh cảnh, nhưng có chút không biết tốt xấu." Sau khi kể xong chuyện ở Kim Ngao Đảo, Bàn Vương bổ sung thêm một câu.

"Dù sao Vân Tiêu tịnh không phải Thánh Nhân, không lý giải tâm thái Thánh Nhân là bình thường, không cần quá để ý." Hư Không Đạo Nhân cười, không hề để tâm.

"Vân Tiêu quả thật trọng tình trọng nghĩa, trong Tiệt Giáo cũng không thiếu những kẻ trung nghĩa.

Đáng tiếc Thông Thiên một mình đối kháng bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không dễ dàng như vậy." "Sư Tôn, con có cần ra tay không?" Bàn Vương hỏi, Bàn Vương cảm thấy không vui với Vân Tiêu vì Vân Tiêu dám từ chối yêu cầu do Thánh Nhân ban thưởng.

Chứ không đơn thuần là Vân Tiêu hy vọng Hư Không Đạo Nhân ra tay.

Bàn Vương trong lòng cũng hiểu rõ, đối với phe Địa Đạo mà nói, Tiệt Giáo càng kéo dài, càng có lợi cho phe Địa Đạo.

Bởi vậy nếu có thể kéo dài thời gian Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, những người này ra tay giúp đỡ Tiệt Giáo cũng không phải không thể.

"Hiện tại chuyện của Hậu Thổ là quan trọng nhất, ta tạm thời không ra tay, tĩnh quan kỳ biến." Hư Không Đạo Nhân nói xong, lắc đầu.

Phong Thần Chi Chiến Hồng Quân kỳ thực sớm đã có thể sắp xếp, chẳng qua Hồng Quân cũng vẫn chưa có cơ hội thật sự đi thúc đẩy đệ tử Tiệt Giáo phong thần.

Dù sao lúc đó Hậu Thổ chưa bế quan, Hư Không Đạo Nhân càng cường hoành vô song, hai người liên thủ tuyệt đối có thể đối kháng Hồng Quân và Dương Mi hai người.

Nếu lúc đó Hồng Quân vẫn kế hoạch Phong Thần Chi Chiến, Địa Đạo chư Thánh e rằng sẽ không ngừng đi quấy phá, cuối cùng những đệ tử Tiệt Giáo kia cũng không thể lên Phong Thần Bảng.

Hiện tại Hậu Thổ bế quan, Hư Không Đạo Nhân muốn thủ hộ Hậu Thổ không thể ra tay, Hồng Quân lập tức nắm bắt cơ hội, thúc đẩy việc phong thần.

Đó cũng là lý do vì sao Hư Không Đạo Nhân vẫn không ra tay, mục tiêu quan trọng nhất hiện tại là thủ hộ Hậu Thổ tu thành Bàn Cổ Chân Thân.

Nếu ra tay, một khi bị Hồng Quân kéo chân, Dương Mi tuyệt đối sẽ nhân cơ hội tập kích Địa Phủ, phá hoại việc tu luyện của Hậu Thổ.

Thật sự đến lúc đó, Tiệt Giáo bị Hư Không Đạo Nhân cứu được, nhưng đối với Địa Đạo mà nói lại là được không bù mất.

"Không biết Vân Tiêu kia cuối cùng có lựa chọn trở thành Địa Đạo Thánh Nhân không?" Thị nữ Ô Ma đứng sau Hư Không Đạo Nhân, cười duyên một tiếng nói.

"Hồng Hoang ý chí vốn là ta ban cho, nếu không có Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Hậu Thổ cũng không thể tu thành Bàn Cổ Chân Thân.

Còn về việc có thành Địa Đạo Thánh Nhân hay không, đó là chuyện của nàng rồi." Hư Không Đạo Nhân vẫn không hề để tâm.

Tuy quả thật khá thưởng thức Vân Tiêu, nhưng nếu Vân Tiêu nhất định muốn cùng Tiệt Giáo cộng tồn vong, Hư Không Đạo Nhân cũng đành mặc kệ.

"Vân Tiêu có thể nhường Hồng Hoang ý chí cho Đa Bảo, Triệu Công Minh vài người không?" Ô Ma đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

"Chắc là không." Bàn Vương lắc đầu nói: "Nếu thành Thánh có ảnh hưởng đến Tiệt Giáo, thì bất kỳ đệ tử Tiệt Giáo nào thành Thánh cũng đều như nhau.

Nếu không có ảnh hưởng, thì hà tất nhường cho người khác, không tự mình thành Thánh chứ." Ô Ma gật đầu, quả thật có lý.

"Vị trí Thánh này chỉ ban cho nàng, nếu chuyển nhượng cho người khác, Hậu Thổ cũng sẽ không cho phép người đó thành Thánh." Hư Không Đạo Nhân nhàn nhạt nói, y không nghĩ Vân Tiêu sẽ ngốc đến mức đó.

"Nhưng Sư Tôn, với mối quan hệ của Vân Tiêu và Tiệt Giáo.

E rằng sau khi thành Địa Đạo Thánh Nhân, nàng cũng chỉ đứng về phía Tiệt Giáo, không đứng về phía Địa Đạo ta." Bàn Vương nhíu mày, nói với Hư Không Đạo Nhân.

Sự trung thành của Vân Tiêu đối với Tiệt Giáo cố nhiên là một ưu điểm, nhưng nếu thành Thánh, nàng lại là Địa Đạo Thánh Nhân.

Nếu Vân Tiêu sau khi thành Địa Đạo Thánh Nhân, mọi chuyện đều đặt Tiệt Giáo lên hàng đầu, thì mấy vị Thánh Nhân của Địa Đạo e rằng đều sẽ bất mãn.

"Không cần quản, chỉ cần sau khi thành Địa Đạo Thánh Nhân, không làm những chuyện đi ngược lại lợi ích của Địa Đạo là được." Hư Không Đạo Nhân nói xong, lại nói: "Dù sao Hồng Hoang ý chí ban cho nàng là một phần thưởng, chứ không phải để nàng cống hiến cho Địa Đạo." "Chỉ cần không gây trở ngại cho Địa Đạo, làm một Thánh Nhân nhàn tản như Nữ Oa cũng không có gì không tốt." Bàn Vương và Ô Ma hai người đều gật đầu.

Mặc dù Hư Không Đạo Nhân không nói nếu Vân Tiêu làm những chuyện đi ngược lại lợi ích của Địa Đạo sẽ thế nào.

Nhưng với tính cách của Hư Không Đạo Nhân, hai người đều có thể đoán ra, Hư Không Đạo Nhân đối với đệ tử cấp dưới quả thật không tệ, nhưng cũng không phải là người mềm lòng.

"Vậy Sư Tôn, con xin cáo lui tiếp tục tham ngộ Độc Chi Đại Đạo." Bàn Vương cảm thấy ở đây không còn chuyện gì nữa, liền cáo lui nói.

"Cũng tốt!" Hư Không Đạo Nhân gật đầu, Bàn Vương liền cáo lui đi. ...

Lúc này, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vài người đều đang tụ tập trong Bát Cảnh Cung của Lão Quân, bàn bạc chuyện phong thần.

"Thông Thiên rõ ràng đã thua, lại không chịu ký tên lên Phong Thần Bảng, đơn giản là đang làm trễ Thiên Đạo đại sự." Chuẩn Đề

Đạo Nhân nói với Lão Quân: "Lão Quân Sư Huynh, Phong Thần Chi Chiến, chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào?" "Hay là chúng ta trực tiếp đánh lên Tiệt Giáo, trực tiếp bắt đầu việc phong thần." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng trầm giọng nói.

Lão Quân, Nguyên Thủy nhìn hai người một cái, đều không nói gì.

Hồng Quân Đạo Tổ đã hứa, những môn nhân Tiệt Giáo không lên Phong Thần Bảng, có thể bị những người này cưỡng chế dẫn độ đi.

Hiện tại đệ tử Tiệt Giáo chưa ai lên Phong Thần Bảng, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn e rằng đang rục rịch, muốn độ một số đệ tử Tiệt Giáo sang Tây Phương.

"Gấp gì?" Lão Quân chậm rãi mở lời nói.

"Mặc dù Thiên số đã định Tiệt Giáo nhất định phải diệt vong, nhưng những đệ tử Tiệt Giáo đó cần lên Thiên Đình, trở thành thần linh của Thiên Đình mới có thể tận dụng hết mọi thứ.

Nay Phong Thần Bảng chưa được ký kết, Thánh Nhân chúng ta đại chiến, những đệ tử Tiệt Giáo kia một khi sơ suất sẽ tan thành tro bụi, vị trí trên Phong Thần Bảng chẳng phải sẽ trống sao." "Không sai, Lão Sư cũng đã đồng ý cho Thông Thiên suy nghĩ thêm một chút, hai vị Đạo hữu hà tất phải nôn nóng." Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng nhàn nhạt nói.

Nguyên Thủy và Lão Quân ban đầu cũng hy vọng sớm hoàn thành việc đưa đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng.

Nhưng sau khi biết kế hoạch của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, ngược lại không còn vội nữa.

Dù sao cũng không thể để Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người cuối cùng lại chiếm lợi.

"Hai vị đừng quên, Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên vừa bị ta

phá vỡ, Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ đang ở trạng thái bị tổn thương.

Lúc này chính là thời cơ tốt để phá diệt Tiệt Giáo.” Chuẩn Đề Đạo Nhân nói.

“Nếu không nhân lúc này phá Tiệt Giáo, đợi Thông Thiên tu sửa xong Tru Tiên Kiếm Trận, chúng ta lại phải tốn thêm một phen công sức.” Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên Giáo Chủ lúc này không toàn vẹn, căn bản không thể ngăn cản bốn người họ.

Chương 207

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn muốn nhân khoảng thời gian này, công phá Tiệt Giáo, mang đi thêm một số đệ tử Tiệt Giáo vào Tây Phương Giáo, bởi vậy tương đối nôn nóng.

"Không hoảng!" Lão Quân vẫn ở trạng thái không hoảng không vội: "Ta đã có thể phá Đại Trận một lần, tự nhiên có thể phá lần thứ hai, tốn thêm một chút công sức cũng không sao." "Nhưng Lão Quân Sư Huynh, đừng quên mục đích Lão Sư lập Thiên Đình, là để phát triển Thiên Đình áp chế Địa Phủ, mở rộng lực lượng Thiên Đạo." Tiếp Dẫn Đạo Nhân khuyên: "Nếu không nhanh chóng để Tiệt Giáo ứng kiếp, đợi Địa Đạo Hậu Thổ tỉnh lại, phe Thiên Đạo chúng ta sẽ vô cùng bị động." Tiếp Dẫn biết Lão Quân vốn luôn đề cao việc thuận theo Thiên hành sự, bởi vậy lấy chuyện Thiên Đạo ra nói, hy vọng khuyên Lão Quân nhanh chóng ra tay.

"Nếu Hậu Thổ muốn nhanh chóng tỉnh lại, Lão Sư sẽ không đồng ý cho Thông Thiên suy nghĩ nhiều như vậy." Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng nói: "Lão Sư cho Thông Thiên suy nghĩ, tự nhiên có toan tính của Người, chúng ta mạo muội can thiệp, không chừng ngược lại sẽ phá hoại kế hoạch của Lão Sư." Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đều nghẹn lời, trong lòng tuy vô cùng không cam tâm, nhưng cũng biết không tiện nói gì.

Dù sao mục đích của họ, đã sớm bị Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người nhìn thấu.

"Nguyên Thủy Đạo huynh, Xiển Giáo có mười hai người cần lên bảng, Đạo huynh đã sắp xếp ổn thỏa chưa?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân biết nói thêm vô ích, đành chuyển chủ đề.

“Quảng Thành Tử nay đã hạ sơn, đi nhân gian du lịch rồi.” Nguyên Thủy Thiên Tôn nhắm mắt nhàn nhạt nói.

Còn về việc mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo đi du lịch làm gì, tự nhiên là đi chiêu mộ đệ tử, để chịu kiếp thay.

Ban đầu những người cần lên bảng đáng lẽ là mười hai Kim Tiên, nhưng bị Nguyên Thủy lợi dụng kẽ hở để né được một kiếp.

Nhưng trong cõi u minh nhân quả vẫn còn đó, bởi vậy Nguyên Thủy mới bảo họ đi chiêu mộ đệ tử, sau đó đưa đệ tử lên bảng, để thay thế hoàn trả nhân quả đó.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ.

Nhưng Chuẩn Đề nghĩ, vô tình hay hữu ý nói.

“Nhân tộc là nhân vật chính của Thiên Địa, là nơi khí vận của Hồng Hoang Thế Giới.

Hai vị Đạo huynh thân là Bàn Cổ Chính Tông, vốn nên hưởng nhiều khí vận Nhân tộc nhất.” “Chẳng qua ta nghe đệ tử môn hạ nói, những năm gần đây vô số đệ tử cấp thấp của Tiệt Giáo đều đang cống hiến dưới trướng Nhân Hoàng, truyền đạo dưới danh nghĩa Tiệt Giáo, nay khí vận Nhân tộc không ít đang chảy về Tiệt Giáo.” Chuẩn Đề Đạo Nhân nói với Lão Quân và Nguyên Thủy: “Đến lúc đó chúng ta cùng phạt Tiệt Giáo, khí vận Nhân Giáo này cũng không biết có ảnh hưởng gì đến chúng ta không.” Lão Quân, Nguyên Thủy hai người lập tức nhíu mày, đệ tử dưới trướng hai giáo không nhiều, bởi vậy quả thật không biết chuyện không ít đệ tử Tiệt Giáo đang truyền đạo trong Nhân tộc.

Mặc dù những năm gần đây, khí vận Nhân tộc mà Xiển Giáo và Nhân Giáo thu được quả thật giảm đi không ít, nhưng Nguyên Thủy và Lão Quân đều cho rằng là do Địa Phủ.

Dù sao những năm gần đây, Địa Phủ ở khắp nơi trong Hồng Hoang Thế Giới duy trì trật tự Địa Đạo, che chở Nhân tộc khỏi nguy nạn, khiến không ít khí vận của các bộ lạc Nhân tộc đều chảy về Địa Đạo.

Nay theo lời Chuẩn Đề, không ít khí vận Nhân tộc chẳng phải đã chảy về Tiệt Giáo sao.

Lão Quân và Nguyên Thủy hai người vội vàng ngầm thôi diễn một phen, phát hiện quả nhiên phần lớn khí vận bị mất của Xiển Giáo và Nhân Giáo những năm gần đây đều bị Tiệt Giáo cướp đi, không khỏi trong lòng thầm giận.

"Những đệ tử lông mao đeo sừng của Tiệt Giáo dám truyền đạo trong Nhân tộc, đơn giản là đang quấy rối Nhân Giáo ta." Lão Quân giận dữ nói.

"Không sai, những kẻ sinh ra từ ẩm ướt, trứng thai đó, cũng dám mưu toan tranh đoạt khí vận Thiên Địa, đơn giản là tự tìm cái chết." Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc mặt cũng vô cùng khó coi.

"Chính là như vậy!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe vậy liền lộ vẻ mừng rỡ nói.

"Mặc dù Phong Thần chưa định, nhưng trước tiên giải quyết những đệ tử Tiệt Giáo trà trộn trong Nhân tộc thì sao.

Những đệ tử này không ít có tu vi không sâu, cũng không có tư cách tiến vào Phong Thần Bảng." Tiếp Dẫn Đạo Nhân tiếp lời: "Bằng không Tiệt Giáo thu được khí vận Nhân tộc càng nhiều, đối với chúng ta sau này cùng phạt Tiệt Giáo e rằng cũng là một phiền toái không nhỏ." "Nếu đã như vậy, vậy thì ra tay đi!" Lão Quân và Nguyên Thủy hai người nhìn nhau, gật đầu nói.

Quả thật không thể tiếp tục để Tiệt Giáo cướp đoạt khí vận của

Nhân Giáo và Xiển Giáo trong Nhân tộc.

Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung!

Lúc này cả Bích Du Cung đều bị trọng trọng cấm chế hoàn toàn bao vây, ngay cả Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng không thể khuy thám được huyền bí bên trong.

Ở vị trí trung tâm nhất của Bích Du Cung, một la bàn đường kính vài trăm trượng lơ lửng giữa không trung.

Phù văn Thời Gian khắc trên la bàn, từng đạo Pháp Tắc Chi Lực Thời Gian từ la bàn đổ xuống, vặn vẹo giao dệt, tạo thành một Thời Gian Pháp Trận.

Sức mạnh thời gian cuồn cuộn từ Thời Gian Pháp Trận thấu lộ ra, vặn vẹo cả không thời gian.

Thông Thiên Giáo Chủ đang khoanh chân ngồi ở trung tâm nhất của Thời Gian Pháp Trận, Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ lơ lửng trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ.

Theo Thông Thiên Giáo Chủ không ngừng thôn thổ, một đạo tinh thuần Bản Nguyên Chi Lực được Thông Thiên Giáo Chủ thổ ra, rót vào Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm.

Bản Nguyên này được ba kiếm hấp thu chuyển hóa, phát triển Bản Nguyên Chi Lực của chính chúng, sau đó Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm lại phân ra một đạo Bản Nguyên Linh Bảo lưu chuyển vào Lục Tiên Kiếm.

Tru Tiên Tứ Kiếm vốn là một thể, Thông Thiên Giáo Chủ đang thông qua pháp lực của chính mình để nuôi dưỡng và phát triển Bản Nguyên của Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm.

Ba kiếm liền có thể phân ra Bản Nguyên Chi Lực, tu phục Lục Tiên Kiếm bị hư tổn.

Theo Thông Thiên Giáo Chủ không ngừng thôn thổ, Lục Tiên Kiếm không ngừng hấp thu Bản Nguyên Chi Lực truyền đến từ ba kiếm, không ngừng tu phục thương thế của chính mình.

Trong Hồng Hoang Thế Giới chỉ mới trôi qua bốn năm trăm năm, nhưng trong Thời Gian Pháp Trận đã trôi qua mười vạn năm.

Sau mười vạn năm tu bổ, Bản Nguyên của Lục Tiên Kiếm bị phá nát khi Hỗn Độn Điểu Thiên Thần Lôi phá hủy Đại Trận đã được tu phục như xưa.

Sau đó bốn kiếm đầu vị tiếp nối nhau, không ngừng xoay chuyển, phóng ra từng đạo Hủy Diệt Kiếm Ý, dung nhập vào Tru Tiên Trận Đồ, bắt đầu tu bổ Trận Đồ bị hư tổn. ...

Kim Ngao Đảo, trong động phủ của Hỏa Linh Thánh Mẫu.

"Cái gì, Khuyết Cốc bị Bạch Hạc Đồng Tử của Tây Phương Giáo bắt đi?" Hỏa Linh Thánh Mẫu đầu đội Kim Hà Quan, thân mặc áo mây màu lửa nghe vậy liền đại nộ nói.

Lúc này, trong động phủ còn có một Đạo nhân trẻ tuổi khác, nhưng Đạo nhân này khác với tu sĩ Tiệt Giáo thông thường, thân mặc một bộ chiến giáp sáng choang.

Trông không giống một người tu Đạo, mà lại giống một tướng quân trong Nhân tộc.

Vị tướng quân trẻ tuổi này và Khuyết Cốc bị Bạch Hạc Đồng Tử bắt đi, đều là đệ tử dưới trướng Hỏa Linh Thánh Mẫu.

"Đúng vậy, Sư Tôn!" Hồ Lôi quỳ trên mặt đất, nói với Hỏa Linh Thánh Mẫu: "Xin Sư Tôn thứ tội, đệ tử không phải đối thủ của Bạch Hạc Đồng Tử đó, may mắn mới thoát được, vội vàng trở về Kim Ngao Đảo bẩm báo Sư Tôn." "Bạch Hạc Đồng Tử đó lại dám khi dễ đồ nhi ta!" Kim Linh Thánh Mẫu tức giận đến mức mặt đỏ bừng, sau

đó lại nhìn về phía Hồ Lôi nói: "Thôi được, Bạch Hạc Đồng Tử đó là Đại La Kim Tiên, tu vi vượt xa ngươi không biết bao nhiêu, có thể thoát được là may mắn." Bạch Hạc Đồng Tử là tu vi Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tuy không phải đối thủ của Hỏa Linh Thánh Mẫu, nhưng đối phó với người vừa mới nhập Thái Ất như Hồ Lôi thì không cần quá dễ dàng.

Đặc biệt một đệ tử khác là Khuyết Cốc chỉ có tu vi Huyền Tiên, càng không phải đối thủ.

Chẳng qua luận tư chất Khuyết Cốc còn trên Hồ Lôi, sau này thành tựu sẽ cao hơn Hồ Lôi, khó trách Bạch Hạc Đồng Tử lại ra tay với Khuyết Cốc.

"Đa tạ Sư Tôn!" Hồ Lôi đứng dậy.

Sau đó hỏi Hỏa Linh Thánh Mẫu: "Sư Tôn, vậy con bây giờ đi tìm Bạch Hạc Đồng Tử đó sao?" Hồ Lôi trong lòng cũng vô cùng rõ ràng, tuy tu vi của Bạch Hạc Đồng Tử đó quả thật cao thâm, nhưng trước mặt Hỏa Linh Thánh Mẫu hoàn toàn không đủ nhìn.

Cần biết Hỏa Linh Thánh Mẫu là kiệt xuất trong số đệ tử đời thứ ba của Tiệt Giáo, tu vi của nàng đã sớm đạt đến giai đoạn Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Kim Hà Quan trong tay nàng càng là một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, muốn áp chế Bạch Hạc Đồng Tử đó tự nhiên là chuyện dễ như trở bàn tay.

"Đương nhiên phải ra tay!" Hỏa Linh Thánh Mẫu đôi mắt đẹp tròn xoe nói.

Khuyết Cốc không chỉ là đệ tử của Hỏa Linh Thánh Mẫu, mà còn là một trong bốn môn nhân của Tiệt Giáo, nếu cứ như vậy bị người ta bắt đi mà không hỏi han gì, thì thể diện của Tiệt Giáo biết đặt vào đâu.

Huống hồ kẻ bắt đi Khuyết Cốc là người của Tây Phương Giáo.

Xiển Giáo và Nhân Giáo dù sao cũng là môn hạ của Tam Thanh, truyền nhân của Bàn Cổ Chính Tông, còn Tây Phương Giáo là thứ gì.

Tây Phương Giáo có Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai vị Thánh Nhân, nhưng hai vị Thánh Nhân đó thành Thánh bằng cách nào không ít cường giả Hồng Hoang Thế Giới đều biết.

Môn hạ Tây Phương Giáo cũng không có đệ tử tu vi cao thâm, mèo lớn mèo nhỏ vài ba con, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không có mấy người.

Tiệt Giáo tuy rằng vẫn luôn cảm thấy thực lực đệ tử Xiển Giáo không ra sao, nhưng Xiển Giáo dù sao cũng có Quảng Thành Tử, Nhiên Đăng Đạo Nhân và Nam Cực Tiên Ông ba vị Chuẩn Thánh, những Kim Tiên còn lại cũng đều có tu vi Đại La.

Thực lực của Xiển Giáo so với Tiệt Giáo tự nhiên không bằng, nhưng so với Tây Phương Giáo thì không biết mạnh hơn bao nhiêu.

Luận thực lực Thánh Nhân, bất kỳ vị nào trong Tam Thanh đều có thể vượt trên Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người.

Hiện tại Tiệt Giáo tuy đang đối mặt với Đại Kiếp, nhưng Tây Phương Giáo cái thứ này cũng dám ra tay với Tiệt Giáo, khó trách Hỏa Linh Thánh Mẫu đặc biệt phẫn nộ.

"Đi!" Hỏa Linh Thánh Mẫu cưỡi một đám mây lửa, mang theo Hồ Lôi trực tiếp hướng về phía Hồng Hoang Đại Lục mà đi.

"Ài, Hỏa Linh đi đâu rồi?" Đa Bảo Đạo Nhân sau khi xuất quan, đang chuẩn bị triệu Hỏa Linh Thánh Mẫu đến, giảng Đạo một phen.

Hiện tại Tiệt Giáo đang lúc nguy nan, những người trong Tiệt Giáo ai có thể bế quan thì bế quan, tu vi tạm thời không thể đột phá, thì truyền thụ Đạo pháp cho những môn nhân đệ tử có tu vi thấp hơn,

giúp họ đột phá.

Hỏa Linh Thánh Mẫu tu vi Đại La hậu kỳ, tư chất căn cơ của Hỏa Linh bất phàm, so với Tam Tiêu cũng không kém bao nhiêu.

Đa Bảo Đạo Nhân cũng muốn bồi dưỡng Hỏa Linh thật tốt một phen, tranh thủ để nàng sớm ngày đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếu Hỏa Linh Thánh Mẫu có thể thành Chuẩn Thánh, khi đối mặt với việc các giáo cùng phạt, sinh cơ của Tiệt Giáo sẽ lớn hơn một chút.

Dù sao Chuẩn Thánh là đỉnh phong tu luyện, chỉ cần Thánh Nhân không ra tay, mỗi một Chuẩn Thánh tăng thêm đều có thể nâng cao thực lực của Tiệt Giáo không nhỏ.

"Hỏa Linh lại hồ đồ như vậy?" Đa Bảo Đạo Nhân ở trong Kim Ngao Đảo không cảm ứng được khí tức của Hỏa Linh Thánh Mẫu, vội vàng thôi diễn một phen.

Với tu vi Chuẩn Thánh đỉnh phong, y nhanh chóng hiểu ra mọi chuyện, không khỏi vô cùng lo lắng.

Môn nhân đệ tử Tây Phương Giáo đều đã kế thừa sự âm hiểm vô sỉ của Thánh Nhân.

Bạch Hạc Đồng Tử dám bắt đi đệ tử của Hỏa Linh Thánh Mẫu, tự nhiên cũng không lo Hỏa Linh Thánh Mẫu tìm đến tận cửa.

Nhìn thấy Hỏa Linh Thánh Mẫu đến tận cửa, không chừng sẽ trấn áp luôn Hỏa Linh Thánh Mẫu.

Dù sao Tây Phương Giáo vẫn luôn có truyền thống cường độ những người có tư chất tiềm lực đến Tây Phương.

Với tư chất của Hỏa Linh Thánh Mẫu, nếu bị Tây Phương Giáo bắt được, tuyệt đối sẽ không buông tha.

Đa Bảo Đạo Nhân trong lòng vô cùng lo lắng, hầu như không nhịn được cũng muốn động thân đi đến Hồng Hoang Đại Lục tìm Hỏa Linh Thánh Mẫu về.

Nhưng y là Đại Sư Huynh Tiệt Giáo, với thực lực của y, những môn nhân đệ tử Tây Phương Giáo quả thật không phải đối thủ.

Chỉ cần Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người không ra tay, xông thẳng Tu Di Sơn, Đa Bảo cũng có thể dễ dàng rút lui.

Nhưng do dự hết lần này đến lần khác, Đa Bảo Đạo Nhân kìm nén xung động của mình, quyết định hỏi Thông Thiên Giáo Chủ trước đã.

Bên ngoài Bích Du Cung, Đa Bảo Đạo Nhân đứng đó nhìn cánh cửa Bích Du Cung đóng chặt, liên tục truyền âm nhưng không nhận được bất kỳ hồi đáp nào từ Thông Thiên Giáo Chủ.

"Đa Bảo, ngươi có chuyện gì sao?" Đúng lúc đó, Ô Vân Tiên trong Thất Tiên đi tới, hỏi Đa Bảo Đạo Nhân.

"Ô Vân Sư Huynh, Sư Tôn đang bế quan sao?" Ô Vân Tiên tuy không phải đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng đã theo Thông Thiên Giáo Chủ vô số năm, lại là đứng đầu trong Thất Tiên thị vệ.

Bởi vậy Đa Bảo thân là Đại Sư Huynh Tiệt Giáo, cũng xưng hô Ô Vân Tiên là Sư Huynh.

"Đúng vậy, Chưởng Giáo Đại Lão Gia đang bế quan, và đã dặn ta, nếu không có chuyện khẩn cấp không được quấy rầy." Ô Vân Tiên gật đầu nói: "Lúc này Đại Lão Gia đang ở trong cuộc bế quan sâu nhất, những truyền âm bên ngoài đều không thể nghe thấy." "Chẳng qua Người đã để lại cho ta một viên ngọc phù, nếu có chuyện khẩn cấp, ta chỉ cần bóp nát ngọc phù, Chưởng Giáo Lão Gia liền sẽ biết và xuất quan." "Đa Bảo, có chuyện gì khẩn cấp, có cần đánh thức Chưởng Giáo Lão Gia không?" Đa Bảo Đạo Nhân nghe vậy liền một

trận do dự, nhưng cuối cùng không nói cho Ô Vân Tiên.

Thông Thiên Giáo Chủ bế quan như vậy, đủ để chứng tỏ việc hiện tại đang làm vô cùng quan trọng, Đa Bảo cũng không dám vì một chuyện nhỏ mà quấy rầy Thông Thiên Giáo Chủ.

Dù sao nguy cơ sinh tử tồn vong của Tiệt Giáo, có thể đều đặt trên vai một mình Thông Thiên Giáo Chủ.

"Không có việc gì, Sư Huynh, đợi Sư Tôn xuất quan rồi nói!" Đa Bảo Đạo Nhân lắc đầu nói.

Ô Vân Tiên tuy trong lòng hiếu kỳ, nhưng gật đầu, không nói gì thêm.

"Nếu Sư Tôn đang bế quan, vậy ta trước tiên đi Hồng Hoang Đại Lục tìm Hỏa Linh Thánh Mẫu về." Đa Bảo Đạo Nhân thầm suy nghĩ: "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn dù sao cũng là Thiên Đạo Thánh Nhân, hẳn sẽ không bất chấp thân phận mà ra tay với ta.

Chỉ cần họ không ra tay, những người còn lại cũng không làm gì được ta." "Sư Huynh, vậy con xin về trước!" Đa Bảo Đạo Nhân suy nghĩ ba lần, hạ quyết tâm, sau đó gật đầu với Ô Vân Tiên, cũng rời khỏi Bích Du Cung, trực tiếp hướng về phía Hồng Hoang Đại Lục mà đi.

"Cũng không biết Đa Bảo rốt cuộc có chuyện gì?" Ô Vân Tiên nhìn bóng dáng Đa Bảo rời đi, lắc đầu: "Vì đã không nói, hẳn cũng không khẩn cấp.

Chương 208

Đợi Chưởng Giáo Đại Lão Gia xuất quan rồi bẩm báo cũng được.” Tùy tức Ô Vân Tiên cũng trở về động phủ bên cạnh Bích Du Cung tĩnh tu. ...

Vài nghìn năm thời gian trong Hồng Hoang Thế Giới, có thể nói là thoáng chốc đã trôi qua.

Nhưng trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ đã trải qua vài chục vạn năm.

Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ lơ lửng trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ, lúc này khí tức hỗn nguyên nhất thể, không có chút nào ngoại tiết, tổng thể đã khôi phục trạng thái đỉnh phong.

“Cuối cùng cũng tu sửa xong!” Thông Thiên Giáo Chủ mở hai mắt, cảm thụ Tru Tiên Kiếm Trận viên mãn vô khuyết, mừng rỡ nói.

Hiện tại, đến lúc thành Pháp Tắc Thánh Nhân vị rồi.

“Ta Thông Thiên Giáo Chủ, hôm nay tự nguyện từ bỏ Thiên Đạo Thánh Nhân vị, chân linh quy về thân ta, phá!” Tuy giọng Thông Thiên Giáo Chủ không lớn, nhưng lời thề Thiên Đạo này, vẫn truyền khắp cả Hồng Hoang.

Theo lời nói vừa dứt, cả Hồng Hoang Thế Giới đột nhiên biến sắc, lôi đình khủng bố đang tụ tập trên bầu trời Kim Ngao Đảo ở Đông Hải.

Cả Kim Ngao Đảo đều bị kiếp vân bao phủ, từng đạo lôi đình có thể làm bị thương Thánh Nhân đang lóe lên trong đám mây đen.

Ngọc Hư Cung, Bát Cảnh Cung, Đại Lôi Âm Tự, Oa Hoàng Cung, thậm chí cả Tam Thánh Hoàng trong Hỏa Vân Cung, nghe những lời

đó đều vô cùng chấn kinh.

"Thú vị, Thông Thiên thật sự làm vậy!" Trong Minh Phủ, Hư Không Đạo Nhân nghe vậy, trên mặt cũng thoáng qua một tia kinh ngạc, cười nói.

Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự!

Đa Bảo Đạo Nhân đang bị giam cầm trong một khối kim quang.

Vô luận giãy giụa thế nào, một tầng kim quang mỏng manh tưởng chừng có thể xuyên thủng bằng một ngón tay, lại vẫn giam giữ y trong đó, khiến y không thể động đậy.

Thiên Bảo Hà lơ lửng trên đỉnh đầu y phóng ra vô lượng linh quang che chở quanh thân, nhưng trong kim quang, Thiên Bảo Hà cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ.

Kim quang và linh quang phóng ra từ vài nghìn kiện Tiên Thiên Linh Bảo trong Thiên Bảo Hà so sánh, có vẻ không mấy bắt mắt.

Nhưng vô luận linh quang phóng ra từ các loại Tiên Thiên Linh Bảo có thịnh vượng đến đâu, vẫn không thể che khuất được tấm màn ánh sáng màu vàng đó.

"Chuẩn Đề Thánh Nhân, ngài là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ra tay với ta như vậy, quả thật có thất thân phận Thánh Nhân." Đa Bảo Đạo Nhân vừa khổ sở giãy giụa trong kim quang, vừa nói với Chuẩn Đề Đạo Nhân đang khoanh chân ngồi trên Đại Lôi Âm Tự.

Sau khi đến Hồng Hoang Đại Lục, Hỏa Linh Thánh Mẫu liền biết Bạch Hạc Đồng Tử đã đi về phía Tây Phương Thế Giới.

Hỏa Linh Thánh Mẫu bảo Hồ Lôi quay về dưới trướng Nhân Hoàng, sau đó liền một đường đuổi theo.

Khi Bạch Hạc Đồng Tử sắp tiến vào Tu Di Sơn, nàng đã chặn lại,

một trận chiến Bạch Hạc Đồng Tử hoàn toàn không phải đối thủ của Kim Linh Thánh Mẫu.

Ban đầu Kim Linh Thánh Mẫu muốn bắt Bạch Hạc Đồng Tử về Kim Ngao Đảo, để cho Tây Phương Giáo một bài học.

Nhưng chưa kịp ra tay, một đống Bồ Tát, La Hán, Hộ Pháp của Tây Phương Giáo liền xuất hiện, vây công nàng.

Trong đó còn có tồn tại mạnh mẽ như Địa Tạng là Đại La hậu kỳ cận đỉnh phong, hoàn toàn không kém Hỏa Linh Thánh Mẫu, tuy tu vi của Hỏa Linh Thánh Mẫu cường hoành.

Nhưng song quyền nan địch tứ thủ, những đệ tử Tây Phương Giáo này lại kích hoạt hộ sơn Đại Trận của Tu Di Sơn, trực tiếp trấn áp Hỏa Linh Thánh Mẫu và thu nàng vào Tu Di Sơn.

Nhưng vừa mới trấn áp Hỏa Linh Thánh Mẫu xong, Đa Bảo Đạo Nhân liền cũng đã đến.

Tuy hiện tại Tiệt Giáo bị các giáo cùng phạt, Tây Phương Giáo cũng là địch nhân của Tiệt Giáo.

Chẳng qua dù sao Phong Thần Đại Kiếp chưa bắt đầu, Tu Di Sơn lại là đại bản doanh của Tây Phương Giáo, Đa Bảo Đạo Nhân cũng không biết Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân có ở trong Tu Di Sơn hay không.

Ban đầu Đa Bảo Đạo Nhân cũng chỉ nói lời hay, hy vọng có thể thả Hỏa Linh Thánh Mẫu và Khuyết Cốc.

Nhưng những đệ tử Tây Phương Giáo đó làm sao chịu đồng ý, những người này sớm đã biết chuyện Tiệt Giáo sắp bị các giáo cùng phạt từ Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người.

Trong mắt những người này, khí vận Tiệt Giáo đã đến mạt vận, những đệ tử Tiệt Giáo đó cũng đều là những kẻ sắp chết.

Đa Bảo Đạo Nhân là Chuẩn Thánh đỉnh phong thì sao, chẳng lẽ có thể làm gì được chư vị Thánh Nhân hay sao.

Bởi vậy những đệ tử Tây Phương Giáo đó không ai để Đa Bảo vào mắt, Bạch Hạc Đồng Tử bị Hỏa Linh Thánh Mẫu đánh bị thương lại càng châm chọc trào phúng, muốn hảo hảo giáo huấn Hỏa Linh Thánh Mẫu một phen.

Bất đắc dĩ Đa Bảo Đạo Nhân đành phải ra tay, đúng lúc này những đệ tử Tây Phương Giáo đó mới biết sự khủng bố của Chuẩn Thánh đỉnh phong.

Cả Đại Lôi Âm Tự, vô số La Hán, Bồ Tát, Hành Giả và Hộ Pháp của Tây Phương Giáo, không ai có thể ngăn cản Đa Bảo Đạo Nhân một lát.

Nếu không phải Đa Bảo lưu thủ, cả Tu Di Sơn lúc này đều đã máu chảy thành sông.

Nhìn thấy Đa Bảo Đạo Nhân muốn xông vào Đại Lôi Âm Tự cứu Hỏa Linh Thánh Mẫu đi, một đạo quang mạc từ trên trời giáng xuống, bao trùm cả Đa Bảo và Thiên Bảo Hà.

"Đa Bảo, vì sao lại cưỡng xông Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự của ta?" Chuẩn Đề Đạo Nhân thở dài một tiếng nói.

"Chuẩn Đề Thánh Nhân, Giáo ta Bạch Hạc Đồng Tử trước tiên đã bắt đi đồ tôn của ta.

Sau đó lại lấy đa khi thiểu, cưỡng ép trấn áp đệ tử ta, ta lần này đến đây, chỉ là muốn đưa đồ nhi và đồ tôn của ta đi mà thôi." Đa Bảo Đạo Nhân từ bỏ giãy giụa, cũng khoanh chân ngồi xuống, mở lời nói.

Tuy là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng trước mặt Thánh Nhân vẫn hoàn toàn không có sức chống đỡ, thực lực của Chuẩn Đề Đạo Nhân không bằng Tam Thanh Thánh Nhân như Thông Thiên, nhưng

vẫn là Thánh Nhân, Đa Bảo không thể kháng cự.

"Đa Bảo, Tiệt Giáo diệt vong sắp đến, là Thiên số, ngay cả Sư Tôn Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể thay đổi." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Đa Bảo Đạo Nhân ôn hòa nói: "Vốn Thiên số đã định, ngươi phải hoàn toàn vẫn lạc hoặc trở thành nô bộc của Thiên Đình." "Chẳng qua ngươi có duyên với Giáo ta, ta và Tiếp Dẫn Sư Huynh trước mặt Đạo Tổ, nguyện ý lấy khí vận của Giáo ta để gánh vác nhân quả.

Sao không nhập Giáo ta?" Khi Hỏa Linh Thánh Mẫu giao chiến với Bạch Hạc Đồng Tử, Chuẩn Đề Đạo Nhân liền đã biết.

Sau đó Chuẩn Đề Đạo Nhân thấy Đa Bảo một mình xông vào Đại Lôi Âm Tự, như vào chốn không người, những đồng tử, Bồ Tát dưới trướng không ai là địch thủ một hiệp, không những không tức giận, ngược lại trong lòng vô cùng hoan hỉ.

Loại Chuẩn Thánh đỉnh phong như vậy, Tây Phương Giáo vô số năm cũng không có một ai, Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn vô cùng thèm muốn.

Nếu có thể độ Đa Bảo Đạo Nhân vào Tây Phương Giáo, thì thực lực của Tây Phương Giáo liền có thể đại tăng, không kém Xiển Giáo bao nhiêu.

Dù sao trong Xiển Giáo, Nhiên Đăng Đạo Nhân có tu vi mạnh nhất cũng là Chuẩn Thánh đỉnh phong, thực lực tu vi của y và Đa Bảo chỉ ở giữa bá trọng.

Quảng Thành Tử, đứng đầu trong mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo, càng hoàn toàn không phải đối thủ của Đa Bảo Đạo Nhân.

Đặc biệt đệ tử của Đa Bảo Đạo Nhân là Hỏa Linh Thánh Mẫu, Chuẩn Đề Đạo Nhân vừa nhìn liền nhận ra tư chất căn cơ của nữ tử

này bất phàm, có tiềm lực tu luyện thành Chuẩn Thánh.

Chuẩn Đề lập tức động tâm muốn độ hai người vào Tây Phương Giáo.

"Tiệt Giáo nhân tài thật sự nhiều, Lão Quân, Nguyên Thủy kia mắt cao hơn đỉnh, không nhìn đến xuất thân của những đệ tử Tiệt Giáo này, đáng lẽ những đệ tử này phải bị ta độ đi.

Xem ra, Tây Phương Giáo ta đại hưng, là Thiên định." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Hỏa Linh Thánh Mẫu và Đa Bảo Đạo Nhân càng nhìn càng thích, phảng phất nhìn thấy cục diện Tây Phương Giáo đại hưng.

"Ta Đa Bảo là Đại Sư Huynh Tiệt Giáo, sư thừa Thông Thiên Thánh Nhân, há có thể đầu môn khác!" Đa Bảo Đạo Nhân giận dữ nói.

Chẳng qua Đa Bảo cũng không ngờ, Chuẩn Đề Đạo Nhân lại có thể cầu tình với Hồng Quân Đạo Tổ, có thể dùng khí vận Tây Phương Giáo gánh vác nhân quả môn nhân.

Dù sao Đạo Tổ ban đầu đã đích thân mở lời, đệ tử Tiệt Giáo nếu không tan thành tro bụi, thì phải lên Phong Thần Bảng, không có con đường nào khác.

"Đa Bảo, nếu ngươi nhập Tây Phương Giáo ta, có thể kế thừa y bát của ta và Tiếp Dẫn Sư Huynh, được vị trí Phó Giáo Chủ của Giáo ta." Chuẩn Đề Đạo Nhân vẫn mở lời khuyên: "Đến lúc đó địa vị của ngươi trong Giáo ta chỉ dưới ta và Tiếp Dẫn Sư Huynh, thậm chí ngay cả đệ tử của ngươi là Hỏa Linh Thánh Mẫu, ta cũng có thể phong làm Bồ Tát." "Ngươi và Hỏa Linh Thánh Mẫu đến Đại Lôi Âm Tự ta, chứng tỏ hai ngươi có duyên với Giáo ta, đáng lẽ phải nhập môn hạ Tây Phương Giáo ta." "Chẳng lẽ ngươi muốn vĩnh sinh vĩnh thế bị Thiên Đình nô dịch, hoặc là ức vạn năm khổ tu hóa thành tro bụi hay sao?" Nói đến cuối cùng, Chuẩn Đề Đạo Nhân quát lớn, tiếng như hồng chung, chấn động Nguyên Thần của Đa Bảo Đạo Nhân cũng ong

ong vang lên, không thể mở lời.

"Sư Tôn đối với con ân trọng như sơn, con há có thể phản Giáo?" Đa Bảo Đạo Nhân trầm mặc nửa buổi, cuối cùng mở lời nói.

"Ân trọng như sơn?" Chuẩn Đề Đạo Nhân lạnh lùng cười hai tiếng, nhìn về phía Đa Bảo Đạo Nhân: "Đại Kiếp Thiên Địa lần này, những đệ tử Tiệt Giáo này đều đã định phải tan thành tro bụi, nhưng Thông Thiên lại là Thiên Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt, vạn kiếp bất hủ." "Thông Thiên bất tử bất diệt, lại nhìn ngươi hóa thành tro bụi, ngươi thật sự cam tâm sao?" Đúng lúc Chuẩn Đề Đạo Nhân nói đến mấy chữ bất tử bất diệt, dị tượng Thiên Địa đột ngột nổi lên, mây đen giăng kín cả bầu trời.

"Ta Thông Thiên Giáo Chủ, hôm nay tự nguyện từ bỏ Thiên Đạo Thánh Nhân vị, chân linh quy về thân ta, phá!" Lời nói của Thông Thiên Giáo Chủ truyền khắp cả Hồng Hoang Đại Lục, tự nhiên cũng khiến Đa Bảo Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đều nghe thấy.

Đa Bảo Đạo Nhân không thể tin được trợn trừng hai mắt, Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng đột ngột đứng dậy, nhìn về phía Kim Ngao Đảo.

"Tự phế Thánh vị, Thông Thiên rốt cuộc điên rồi, tự tìm cái chết ư?" Chuẩn Đề Đạo Nhân cảm thụ sự phẫn nộ của Thiên Đạo và kiếp vân khủng bố trên bầu trời Kim Ngao Đảo, sắc mặt âm tình bất định, đang do dự có nên nhân lúc này ra tay với Thông Thiên Giáo Chủ hay không.

"Xem đám kiếp vân ngập trời đó, Thiên Đạo chấn nộ.

Thông Thiên sẽ hứng chịu lôi kiếp, e rằng cũng sẽ bị trọng thương, ta lúc đó ra tay mới vạn vô nhất thất." Chuẩn Đề Đạo Nhân tính toán: "Nếu không ta bây giờ ra tay, dưới sự phản kích liều chết của Thông Thiên Giáo Chủ.

Ta bất tử bất diệt, nhưng bị giết chết một lần thì rốt cuộc cũng không đáng giá." Chuẩn Đề Đạo Nhân không ra tay nữa, đợi xem tình hình của Thông Thiên rồi tính, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân còn lại đại đa số cũng giữ ý kiến tương tự.

"Đa Bảo, Sư Tôn ngươi tự phế Thánh vị.

Không còn Thiên Đạo Thánh Nhân vị, Tiệt Giáo còn một tia sinh cơ nào nữa, nhanh chóng nhập môn hạ Giáo ta, bằng không chỉ có thể hóa thành tro bụi." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Đa Bảo đang bị giam cầm trong kim quang cười nói.

Lúc này Đa Bảo Đạo Nhân khoanh chân ngồi dưới đất, hai mắt đờ đẫn, thất hồn lạc phách, cũng hoàn toàn không hiểu Sư Tôn của mình vì sao lại làm như vậy.

Như vậy, tia sinh cơ cuối cùng của Tiệt Giáo cũng không còn nữa.

...

Oanh long long!

Kiếp vân khủng bố hội tụ trên bầu trời Kim Ngao Đảo, Lôi Kiếp Thiên Phạt đang chấn động, vô số đệ tử của cả Tiệt Giáo đều lòng người hoang mang.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng chùng xuống.

Sau khi tự phế Thánh vị, gông cùm Thiên Đạo đối với y cũng bị đánh nát, chân linh của Thông Thiên Giáo Chủ ký thác trong Thiên Đạo cũng quay về.

Sau khi tự phế Thánh vị, Pháp Tắc Thiên Đạo bị rút ra khiến Thông Thiên Giáo Chủ chịu không ít thương tổn, chẳng qua cảnh giới vẫn còn đó.

Một đạo Hồng Mông Tử Khí nhỏ bé xuất hiện trong tay Thông

Thiên Giáo Chủ, muốn phá không rời đi, nhưng bị Thông Thiên Giáo Chủ giữ chặt.

Sau khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân vị, Thông Thiên muốn mượn Hồng Mông Tử Khí để lần nữa thành Thiên Đạo Thánh Nhân vị.

Chẳng qua lôi kiếp khủng bố bên ngoài Kim Ngao Đảo khiến Thông Thiên trong lòng cũng vô cùng bất an, đạo thương do tự phế Thánh vị không cần bao lâu Thông Thiên liền có thể lành lặn.

Nhưng trạng thái hiện tại, quả thật khó có thể tiếp nhận Thiên Kiếp khủng bố, miễn cưỡng tiếp nhận, cũng sẽ trọng thương gần chết, đến lúc đó những kẻ khác khẳng định sẽ không cho y cơ hội để từ từ dưỡng thương.

"Không tự phế Thánh vị, lại có loại trừng phạt này!" Thông Thiên Giáo Chủ đầy mặt khổ sở nói.

Oanh long!

Một đạo lôi đình màu tím thô dài vài dặm hướng về phía Bích Du Cung đánh xuống. "Thông Thiên tự phế Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị!" Trong Tử Tiêu Cung, Dương Mi Đạo Nhân chú ý Thiên Địa dị tượng, liếc nhìn Hồng Quân Đạo Tổ một cái, thâm ý hỏi. "Chẳng lẽ Thông Thiên đã đầu dựa vào Địa Đạo?

Thân là Hồng Hoang Đạo Tổ, Ngài không biểu thị gì sao?" "Chắc là không đầu dựa vào Địa Đạo!" Hồng Quân lắc đầu nói, Người thực sự không tin Thông Thiên Giáo Chủ tự phế thánh vị để trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Nguyên nhân rất đơn giản, nếu Thông Thiên thật sự hết lòng đầu dựa vào Địa Đạo, thì lúc này tự phế thánh vị cũng không cần phải làm loại chuyện này ở Kim Ngao Đảo.

So với Kim Ngao Đảo, Bất Chu Sơn nghiễm nhiên an toàn hơn

không biết bao nhiêu.

Điểm quan trọng nhất là, Thông Thiên Giáo Chủ thật sự đầu dựa vào Địa Đạo cũng không cần thiết tự phế thánh vị.

Dù sao thì, từ góc độ nào mà nói, nằm vùng trong Thiên Đạo vẫn tốt hơn nhiều so với việc trực tiếp phế bỏ thánh vị rồi lại trở thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Chương 209

"Tự phế thánh vị, ắt làm Thiên Đạo bị tiết độc, Hồng Quân lẽ nào không tức giận ư?" Dương Mi Đạo Nhân cười nói. "Tiết độc Thiên Đạo, Thiên Đạo chẳng phải đã giáng xuống trừng phạt rồi sao!" Hồng Quân Đạo Tổ đạm nhiên nói: "Chỉ là Thông Thiên dù sao cũng là do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, Thiên Đạo cũng sẽ không thật sự trừng phạt nặng nề." "Thiên Phạt, với tu vi của Thông Thiên, e rằng cũng không dễ dàng chịu đựng nổi?" Dương Mi Đạo Nhân nghe Hồng Quân nói, trong mắt lóe lên một tia kinh dị.

Thiên Phạt trên không Kim Ngao Đảo hiện giờ, đối với Người tự nhiên không thành vấn đề.

Nhưng với tu vi của Thông Thiên Giáo Chủ, Thiên Phạt dù không thể giết chết, cũng tuyệt đối sẽ khiến Người mất đi đại nửa cái mạng, Dương Mi Đạo Nhân nhất thời cũng không thể nắm bắt được ý tứ trong lời nói của Hồng Quân. "Cứ nhìn rồi sẽ rõ!" Hồng Quân Đạo Tổ lắc đầu, không nói thêm gì nữa. "Tự phế thánh vị!" Trong Bát Cảnh Cung, Lão Quân và Nguyên Thủy đang tụ họp, nhìn Thiên Địa dị tượng, trong lòng cũng vô cùng chấn kinh. "Thông Thiên đúng lúc này tự phế thánh vị, là muốn đầu dựa vào Địa Đạo sao?" Trong lòng Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng lóe lên một nghi vấn giống như Dương Mi Đạo Nhân.

Đúng lúc Tiệt Giáo đang lúc nguy nan nhất, Thông Thiên Giáo Chủ lại tự phế thánh vị vào lúc này.

Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt, dù Thông Thiên nếu thật sự nghịch Thiên hành sự, dù không có đối thủ thì cuối cùng cũng sẽ bị trấn áp.

Tuy nhiên, dù bị giết chết, Thông Thiên cũng chỉ trở về trong Thiên Đạo, Tiệt Giáo bị diệt, nhưng tự thân Thông Thiên lại bất tử bất diệt.

Mặc dù sau lần Phong Thần Đại Kiếp này, đệ tử Tiệt Giáo sẽ hóa thành tro bụi, nhưng chỉ cần Thông Thiên bất tử, trong ức vạn năm vẫn luôn có một tia cơ hội để cứu các đệ tử của Người ra.

Hiện tại Thông Thiên phế bỏ thánh vị, tương đương với việc đánh mất chỗ dựa lớn nhất, huống hồ Hồng Hoang Thế Giới hiện nay vô cùng nguy hiểm, không ít Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dương Mi, Hậu Thổ, Hồng Quân và Hư Không, nào có ai không thể dễ dàng đánh giết Thông Thiên Giáo Chủ?

Vào lúc này, Thông Thiên Giáo Chủ tự phế thánh vị, nếu bị triệt để đánh giết, thì toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo có thể sẽ không còn bất kỳ hy vọng nào nữa, chỉ có thể đời đời kiếp kiếp bị người nô dịch.

Thậm chí, trước mặt Thiên Đạo Thánh Nhân, các đệ tử Tiệt Giáo này muốn tự bạo hóa thành tro bụi cũng không làm được.

Bởi vậy Nguyên Thủy cũng không hiểu Thông Thiên Giáo Chủ sẽ tự phế thánh vị, trừ việc đầu dựa vào Địa Đạo để trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, Nguyên Thủy cũng không thể nói ra được lý do khác. "Có khả năng đó!" Lão Quân cũng không hiểu, vì sao Thông Thiên lại lựa chọn phế trừ thánh vị vào lúc này. "Nếu Thông Thiên thật sự đầu dựa vào Địa Đạo, vậy Ngã cũng chỉ có thể sớm ra tay, đánh giết Người đi." "Nhưng còn Hư Không Đạo Nhân bên kia thì sao?" Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút trì nghi nói, đánh giết Thông Thiên Giáo Chủ thì Người không có bất kỳ ý kiến gì.

Nhưng nếu Thông Thiên đầu dựa vào Địa Đạo, Hư Không Đạo Nhân khẳng định sẽ bảo hộ Thông Thiên Giáo Chủ, với thực lực của Ngài thì không phải là đối thủ của Hư Không Đạo Nhân. "Nếu Hư Không Đạo Nhân ra tay, Sư Tôn và Dương Mi Đạo Nhân khẳng định

cũng sẽ ra tay!" Lão Quân lãnh đạm nói: "Huống hồ Hư Không Đạo Nhân lúc này đang thủ hộ Hậu Thổ, cũng không quá khả năng vì Thông Thiên mà đại đả xuất thủ." "Được, đợi sau khi Thiên Phạt kết thúc, ta liền đi tìm Thông Thiên." Nguyên Thủy Thiên Tôn gật đầu.

Lúc này Thiên Phạt đang khủng bố, Lão Quân và Nguyên Thủy khẳng định sẽ không chạy tới đó.

Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung.

Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Thiên Phạt Thần Lôi giáng xuống từ trên trời, sắc mặt ngưng trọng vô cùng.

Nói Thiên Phạt Thần Lôi tuy có thể tiếp nhận, nhưng nhìn lôi đình dày đặc trong Kiếp Vân, Thông Thiên cũng không hề nắm chắc có thể hoàn toàn tiếp hạ được.

Nếu đã dùng Hủy Diệt Pháp Tắc tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mượn Hủy Diệt Pháp Tắc phối hợp Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ có hy vọng độ Thiên Kiếp.

Nhưng vào lúc này phải đối mặt với Thiên Phạt, Thông Thiên căn bản không thể chuyên tâm ngưng tụ Hủy Diệt Pháp Tắc lạc ấn, căn bản không thể đối kháng với Thiên Kiếp.

Ngay khi Thông Thiên Giáo Chủ triệu hoán Tru Tiên Tứ Kiếm, chuẩn bị cứng rắn chống đỡ Thiên Lôi, Người tựa hồ cảm ứng được điều gì đó.

Nguyên Thần của Thông Thiên đột nhiên nứt ra, vô cùng vô tận công đức chi khí từ trong Nguyên Thần của Người phóng thích ra, ngưng tụ thành một đóa khánh vân hình hoa sen, lơ lửng trên không Kim Ngao Đảo.

Chính diện đối với vô cùng vô tận Thiên Phạt Thần Lôi giữa trời. "Khai Thiên Công Đức?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn công đức chi

khí, vô cùng chấn kinh.

Tam Thanh đều biết trong Nguyên Thần có Khai Thiên Công Đức, nhưng lại không biết rốt cuộc phải sử dụng thế nào, dù sao việc thành Thiên Đạo Thánh Nhân cũng là nhờ Hồng Quân ban cho Hồng Mông Tử Khí.

Người thực sự phát huy tác dụng của công đức chi khí là Lão Quân với Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp trong tay.

Cái Linh Lung Bảo Tháp đó là Công Đức Chí Bảo do Khai Thiên Công Đức hóa thành, Lão Quân thân là thủ lĩnh Tam Thanh, công đức chi lực trong Nguyên Thần cũng là nhiều nhất, cuối cùng Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp liền được Lão Quân nắm giữ trong tay.

Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn tuy không phát hiện công đức chi khí có tác dụng trong Nguyên Thần.

Nhưng Tam Thanh ở Hồng Hoang Thế Giới dù tham ngộ Thiên Đạo hay tranh đoạt Khí Vận đều vô cùng thuận lợi, phảng phất như ý chí Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới vô cùng yêu quý họ.

Ngay cả những Tiên Thiên Linh Bảo mà Hồng Quân Đạo Tổ thu được vô số năm, tuyệt đại bộ phận đều ban cho Tam Thanh.

Có thể nói, tổng số Tiên Thiên Linh Bảo trên người ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa cộng lại, cũng không bằng một nửa của bất kỳ ai trong Tam Thanh.

Trong Tam Thanh, cũng chỉ có Thông Thiên thu đồ đệ điều kiện tương đối khoan dung, điều kiện thu đồ của Lão Quân và Nguyên Thủy đều cực kỳ hà khắc, toàn bộ Xiển Giáo và Nhân Giáo không có mấy đệ tử.

Không như Tây Phương Giáo Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, vì muốn làm lớn mạnh Tây Phương Giáo, chỉ cần gặp người có tư chất, đều dùng đủ loại lừa gạt, dụ dỗ, thu vào Tây Phương Giáo.

Nhưng dù sao, tư chất của những đệ tử Tây Phương Giáo đó cũng căn bản không thể sánh bằng đệ tử môn hạ Tam Thanh.

Huống hồ toàn bộ Khí Vận của Hồng Hoang Thế Giới, trước khi Địa Phủ xuất hiện, tuyệt đại bộ phận cũng đều thuộc về Tam Thanh, Tây Phương Giáo chỉ có thể vơ vét một chút tàn dư mà thôi.

Cho đến tận hôm nay, công đức chi khí tự chủ xuất hiện hộ trụ Thông Thiên Giáo Chủ, tránh khỏi hình phạt Thiên Phạt, nghiễm nhiên khiến Thông Thiên càng thêm chấn kinh.

Oanh long!

Lôi đình tử hắc sắc khủng bố đánh xuống trên đóa hoa sen do công đức chi khí hóa thành, đóa hoa sen có đường kính vài trăm vạn dặm chỉ hơi chấn động một chút, không hề hấn gì. "Khai Thiên Công Đức có thể dùng như vậy!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn cảnh này, trong lòng vô cùng kinh ngạc. "Vừa hay nhân cơ hội này ngưng tụ Hủy Diệt Pháp Tắc lạc ấn, tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thành Pháp Tắc Thánh Nhân chi vị." Thông Thiên Giáo Chủ thấy vậy không do dự nữa, để công đức chi khí đi chống đỡ Thiên Đạo chi phạt.

Toàn bộ Người vẫn khoanh chân ngồi trong Thời Gian Pháp Trận, bắt đầu ngưng tụ Hủy Diệt Pháp Tắc lạc ấn.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng vô cùng rõ ràng, hiện giờ đã tự phế Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị.

Sau khi Thiên Phạt kết thúc, dù là Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, đều có khả năng sẽ đến đối phó Người.

Ước chừng Lão Quân và vài người khác đều nghi ngờ Thông Thiên

tự phế thánh vị là vì đã đầu dựa vào Địa Đạo.

Hiện tại không còn thánh vị gia trì, thực lực của Thông Thiên đã suy yếu đi không biết bao nhiêu, khẳng định sẽ bị trấn áp hoặc giết chết trước khi Thông Thiên một lần nữa trở thành Địa Đạo Thánh Nhân. "Đợi sau khi Ngã xuất quan, Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Ngã nhất định sẽ tìm các ngươi mà thảo giáo một phen nữa." Thông Thiên Giáo Chủ hừ lạnh một tiếng, nhắm mắt lại chuyên tâm ngưng tụ Pháp Tắc lạc ấn trong Thời Gian Pháp Trận. "Khai Thiên Công Đức có thể dùng như vậy sao?" Lão Quân, Nguyên Thủy hai người đều nhìn đóa hoa sen khổng lồ do công đức chi lực hóa thành trên Kim Ngao Đảo.

Khai Thiên Công Đức Lão Quân và Nguyên Thủy đều vô cùng quen thuộc, dù sao trong Nguyên Thần cũng có không ít, chỉ là thông thường có dẫn xuất ra cũng không dùng được gì. "Khai Thiên Công Đức bị tiêu hao như vậy, Thông Thiên có tư cách tự xưng là Bàn Cổ." Nguyên Thủy Thiên Tôn hừ lạnh một tiếng.

Mặc dù Địa Đạo Kiếp Lôi nhìn qua không có ảnh hưởng gì đến đóa hoa sen do Khai Thiên Công Đức hóa thành.

Nhưng theo uy lực của Kiếp Vân càng về sau càng lớn, Nguyên Thủy, Lão Quân hai người đều nhìn ra, công đức chi khí này cũng đang không ngừng co lại. "Xem ra Thiên Phạt không làm gì được Thông Thiên, đợi Thiên Phạt vừa kết thúc, ta lập tức ra tay." Lão Quân nói.

Cùng lúc đó, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người cũng đưa ra quyết định, đợi Thiên Phạt tiêu tán, lập tức ra tay với Kim Ngao Đảo.

Từng đạo Thiên Phạt lôi đình không ngừng đánh xuống đóa hoa sen do công đức hóa thành, đóa hoa sen công đức này cũng không ngừng co lại.

Trong Kim Ngao Đảo, các đệ tử Tiệt Giáo vốn thấy công đức chi khí khổng lồ chặn đứng Thiên Phạt thì vô cùng mừng rỡ, nhưng nhìn thấy công đức chi khí không ngừng co lại, cũng càng thêm lo lắng.

Cuối cùng, Thiên Phạt kéo dài trọn vẹn chín chín tám mươi mốt năm, không biết đã giáng xuống bao nhiêu Thần Lôi.

Khai Thiên Công Đức vốn có đường kính vài trăm vạn dặm, giờ chỉ còn lại khoảng một trăm vạn dặm, co lại chỉ còn một nửa nhỏ.

Sau khi đạo lôi đình cuối cùng bị Khai Thiên Công Đức này chặn đứng, Kiếp Vân đầy trời cũng tan biến, các đệ tử Tiệt Giáo không nhịn được đều hoan hô.

Nhưng chưa kịp vui mừng, một cái Như Ý, một cây Phất Trần, một Thất Bảo Diệu Thụ và một Hàng Ma Xử đột nhiên xuất hiện trên không trung, đánh xuống Kim Ngao Đảo. "Thông Thiên, tự phế thánh vị, bội khí Thiên Đạo, chịu chết!" Âm thanh của bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân vang vọng trên không trung, bốn kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mang theo uy thế nghiền nát chư thiên đánh xuống Kim Ngao Đảo.

Ngay cả trên Kim Ngao Đảo có cấm chế mà Thông Thiên Giáo Chủ đã bố trí vô số năm, cũng không thể ngăn cản bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân tự mình ra tay.

Dưới một đòn đánh, vô số tiên quang trên Kim Ngao Đảo bùng lên, từng đạo kim quang xông thẳng lên trời, muốn chặn đứng bốn đại Linh Bảo.

Nhưng những kim quang này còn chưa tiếp xúc với các Linh Bảo, đã bị thánh nhân chi lực kèm theo trong Linh Bảo đánh nát bấy.

Các đệ tử Tiệt Giáo này, trong mắt những người khác ở Hồng Hoang Đại Lục quả thực có tu vi phi phàm, nhưng trong mắt các

Thiên Đạo Thánh Nhân này, lại chẳng khác gì lũ kiến hôi.

Tuy nhiên, Lão Quân và vài người Nguyên Thủy cũng không tiếp tục theo dấu tiên quang đó để trực tiếp đánh giết các đệ tử Tiệt Giáo dám ra tay đối kháng Thiên Đạo Thánh Nhân.

Dù sao các đệ tử Tiệt Giáo này tu vi đều không tệ, cần phải để họ lên Phong Thần Bảng, vì Thiên Đình xuất lực, Lão Quân và vài người kia tự nhiên sẽ không trực tiếp đánh giết họ.

Lần này vài vị Thiên Đạo Thánh Nhân, mục tiêu chỉ có Thông Thiên Giáo Chủ mà thôi.

Hiện giờ Thiên Phạt đã qua, nếu Thông Thiên Giáo Chủ thật sự đầu dựa vào Địa Đạo, tuyệt đối sẽ thành Địa Đạo Thánh Nhân chi vị vào lúc này, Lão Quân và những người khác sẽ không cho Người cơ hội đó.

Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thất Bảo Diệu Thụ, Hàng Ma Xử, đều là những Pháp Bảo thân cận mà vài vị Thiên Đạo Thánh Nhân thường dùng nhất.

Khi bốn đại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đánh xuống, mặt biển sâu vài trăm dặm trong phạm vi ức vạn dặm xung quanh Kim Ngao Đảo đều trực tiếp bị bốc hơi.

Kim Ngao Đảo là đạo trường của Thánh Nhân, tuy Thông Thiên vẫn luôn giảng "hữu giáo vô loại", nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thể được thu nhận vào Tiệt Giáo.

Bởi vậy, trong nước biển gần Kim Ngao Đảo, vô số cá, tôm, rùa và các loài thủy tộc khác sinh sống ở đó, mượn đạo vận Thánh Nhân của Kim Ngao Đảo hy vọng một ngày nào đó có thể hóa hình thành công.

Trong Tiệt Giáo không ít đệ tử là hạng bọc lông mang sừng, xuất

thân tương tự các thủy tộc này, bởi vậy cũng thường xuyên điểm hóa một số thủy tộc, những thủy tộc được điểm hóa có tư chất tốt thì thường gia nhập Tiệt Giáo.

Những kẻ tư chất bình thường thì cũng xây dựng động phủ trong biển cả ức vạn dặm, tuy không thể thường xuyên vào Kim Ngao Đảo nghe Thông Thiên Giáo Chủ giảng đạo, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ đôi khi mở rộng cửa tiện lợi, tuyên giảng Đại Đạo, những yêu tiên này cũng có tư cách nghe lén.

Nhưng dưới một đòn đánh của bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, vô số thủy tộc trong ức vạn dặm biển cả đều bị quét sạch.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề vài người đều biết Hồng Quân Đạo Tổ muốn các đệ tử Tiệt Giáo có tu vi cao thâm tiến vào Thiên Đình, trở thành chính thần Thiên Đình, sau này có thể cùng Địa Phủ chinh chiến.

Còn những thủy tộc bình thường này, đối với Thiên Đạo Thánh Nhân mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa gì, đánh giết thì cứ đánh giết. "Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lại dám ra tay với Kim Ngao Đảo của Ngã!" Khi bốn kiện Tiên Thiên Linh Bảo sắp đánh lên Kim Ngao Đảo, một âm thanh băng lãnh truyền ra từ trong Kim Ngao Đảo. "Hôm nay đã đến rồi, vậy thì hãy để lại cái mạng ở đây đi!" "Tru, Lục, Hãm, Tuyệt!" Theo một tiếng quát lớn của Thông Thiên Giáo Chủ, Tru Tiên, Lục Tiên, Hãm Tiên, Tuyệt Tiên bốn thanh chiến kiếm mang theo khí tức hủy diệt xông thẳng lên trời, chém về phía Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thất Bảo Diệu Thụ và Hàng Ma Xử.

Bốn thanh Tiên Kiếm lúc này hoàn toàn khác so với trước, khi Tru Tiên Tứ Kiếm ra tay, kiếm khí tung hoành ức vạn dặm, mang theo vô biên sát khí và sát khí.

Tru Tiên Kiếm Trận vốn có thể hấp thu sát khí và sát khí trong Hồng Hoang Thế Giới không ngừng làm lớn mạnh uy lực của kiếm trận.

Chỉ cần trong Hồng Hoang Thế Giới có nhân quả, sát kiếp, ân oán, sát khí và sát khí không đoạn tuyệt, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận sẽ không ngừng thăng lên.

Tuy nhiên, lúc này trên thân Tru Tiên Tứ Kiếm, lại không còn nhìn thấy những sát khí và sát khí đó nữa, khí tức của bốn thanh Tiên Kiếm cực kỳ nội liễm, mang theo một loại khí tức hủy diệt tất cả.

Chỉ cần đơn giản nhìn thân kiếm một cái, phảng phất Nguyên Thần và nhục thân đều muốn bị khí tức hủy diệt truyền ra từ trong đó triệt để yên diệt đi.

Chương 210

"Hủy Diệt Pháp Tắc, Hủy Diệt Đại Đạo!" Trong Bích Du Cung sâu thẳm Vô Biên Hỗn Độn, Dương Mi Đạo Nhân nhìn bốn thanh Tiên Kiếm, cau mày nói đầy kinh ngạc.

Hủy Diệt Đại Đạo là một trong mười Đại Đạo hàng đầu trong Tam Thiên Đại Đạo, cao hơn Mộc Chi Đại Đạo không biết bao nhiêu.

Trong Tam Thiên Đại Đạo của Vô Biên Hỗn Độn, những Đại Đạo có thứ hạng cao đều có uy lực cường đại không gì sánh được.

Đặc biệt trong mười Đại Đạo hàng đầu, ngoại trừ Thời Gian Đại Đạo và Không Gian Đại Đạo, uy lực của những Đại Đạo còn lại tuy có chênh lệch, nhưng chênh lệch không lớn.

Nhưng có một điểm tương đồng, tám Đại Đạo còn lại, tuy giữa chúng không khác biệt nhiều, nhưng so với những Đại Đạo khác thì lại vượt xa không biết bao nhiêu.

Mộc Chi Đại Đạo của Dương Mi Đạo Nhân tuy cũng nằm trong top một trăm, nhưng so với Hủy Diệt Đại Đạo thì kém xa.

Dù sao Ngũ Hành Đại Đạo là do năm loại Đại Đạo Pháp Tắc Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ hợp nhất mà thành, mạnh hơn gấp không biết bao nhiêu lần so với Đại Đạo Ngũ Hành đơn lẻ.

Bởi vậy Dương Mi Đạo Nhân khi Hậu Thổ bắt đầu tu luyện Ngũ Hành Đại Đạo mới kinh hoảng như vậy, vì Ngũ Hành Đại Đạo thực sự quá khắc chế Mộc Chi Đại Đạo.

Hủy Diệt Đại Đạo tuy đối với Mộc Chi Đại Đạo không khắc chế mạnh mẽ như vậy, nhưng Hủy Diệt Đại Đạo cùng Ngũ Hành Đại Đạo đều nằm trong top mười, xét về uy lực thậm chí còn mạnh hơn

Ngũ Hành Đại Đạo một chút xíu.

Dương Mi Đạo Nhân cũng không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ có thể tham ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc, và thành công ngưng kết Hủy Diệt Pháp Tắc lạc ấn, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Với nhãn quang của Dương Mi Đạo Nhân mà nhìn, Thông Thiên Giáo Chủ lúc này tuyệt đối không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhất trọng thiên, ít nhất cũng là tồn tại nhị trọng thiên. "Hồng Quân, Thông Thiên lại biết Hủy Diệt Đại Đạo sao?" Dương Mi Đạo Nhân liếc nhìn Hồng Quân, sắc mặt có chút khó coi nói. "Tru Tiên Kiếm Trận!" Sắc mặt Hồng Quân cũng có chút khó coi, Người cũng không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ lại có thể tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân. "Ngã vốn nên nghĩ ra, Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận được xưng là có thể cùng Tru Tiên Kiếm Trận tranh giành danh hiệu đệ nhất trận của Hồng Hoang.

Đã vậy, Tiên Thiên Ngũ Hành Đại Trận có Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc lạc ấn bên trong, Tru Tiên Kiếm Trận tự nhiên cũng nên có lạc ấn Đại Đạo tương tự." "Chỉ là Thông Thiên đối với Hủy Diệt Đại Đạo tham ngộ, đã đạt đến cảnh giới nào rồi?" Chỗ Hồng Quân Đạo Tổ khó hiểu nhất là, Thông Thiên lại hiểu rõ một số Hủy Diệt Pháp Tắc, dù sao Tru Tiên Kiếm Trận bản thân chủ chưởng sát lục, hủy diệt kiếm trận.

Hồng Quân từng cho rằng Thông Thiên chỉ có chút cảm ngộ về Hủy Diệt Pháp Tắc, để có thể tiện lợi hơn trong việc chưởng khống Tru Tiên Kiếm Trận mà thôi.

Không chỉ Thông Thiên, thực ra mỗi Thánh Nhân đều ít nhiều có chút tham ngộ đối với các loại Đại Đạo Pháp Tắc.

Thiên Đạo Thánh Nhân tuy có tham ngộ đối với không ít Đại Đạo Pháp Tắc, nhưng lại căn bản không thể đạt đến trình độ ngưng kết

Pháp Tắc lạc ấn như Pháp Tắc Thánh Nhân.

Dù sao Thiên Đạo Thánh Nhân muốn điều khiển các loại Pháp Tắc chi lực của Hồng Hoang Thế Giới, chủ yếu là nhờ quyền hành của Thiên Đạo Thánh Nhân.

Chỉ cần tham ngộ Thiên Đạo tốt là được, căn bản không cần đặc biệt nắm giữ một loại Pháp Tắc nào đó.

Thiên Đạo Thánh Nhân bình thường sử dụng các loại Pháp Tắc chi lực không biết bao nhiêu, mỗi loại đều có chút cảm ngộ, ngược lại không thể thật sự tham ngộ thấu triệt chân lý của một loại Pháp Tắc nào đó.

Thực ra đây cũng là một loại ràng buộc của Thiên Đạo đối với Thánh Nhân, Thiên Đạo Thánh Nhân thuận tiện nhờ Thiên Đạo sử dụng các loại Pháp Tắc chi lực, tự nhiên sẽ không khổ công tham ngộ Đại Đạo nữa.

Và trong Hồng Hoang Thế Giới, các loại Đại Đạo đầy đủ, những gì có trong Vô Biên Hỗn Độn thì Hồng Hoang Thế Giới đều có.

Tam Thiên Đại Đạo, đều có thể hiện ở Hồng Hoang Thế Giới.

Thiên Đạo Thánh Nhân mỗi loại Pháp Tắc đều tham ngộ một ít, nhưng lại dẫn đến việc mỗi loại Pháp Tắc đều không quá tinh thông.

Dù sao Pháp Tắc Thánh Nhân vô số năm khổ tu một hoặc hai loại Pháp Tắc mới có được thực lực như vậy, nếu Thiên Đạo Thánh Nhân tùy tiện tham ngộ một loại Pháp Tắc nào đó cũng có thể sánh ngang với Pháp Tắc Thánh Nhân, thì thực lực của Thiên Đạo Thánh Nhân không biết đã nghiền ép Pháp Tắc Thánh Nhân bao nhiêu rồi. "Hiện tại Ngã nên làm thế nào?

Trừ sát Thông Thiên đi?" Dương Mi Đạo Nhân hít sâu một hơi, hỏi Hồng Quân.

Thông Thiên đã tham ngộ Hủy Diệt Đại Đạo, vậy đối với Người cũng là một uy hiếp không nhỏ, dù sao đẳng cấp của Hủy Diệt Đại Đạo cao hơn Mộc Chi Đại Đạo quá nhiều.

Hiện tại Thông Thiên chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, đối với Người thực sự không cấu thành uy hiếp.

Trừ khi Thông Thiên cũng tu luyện cảnh giới của Người đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng thiên, mới có thể triệt để áp chế.

Dù sao cảnh giới Pháp Tắc Thánh Nhân thất trọng thiên và lục trọng thiên khác biệt thực sự quá lớn.

Với tư chất của Thông Thiên mà muốn tu thành thất trọng thiên cũng cần có cơ duyên và vô số thời gian, nhưng Dương Mi Đạo Nhân lại không cho Người thời gian đó.

Dù cho khả năng Thông Thiên tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng thiên có nhỏ đến mấy, nhưng chỉ cần có khả năng đó, đối với Dương Mi mà nói là một loại uy hiếp.

Vậy thì tự nhiên phải bóp chết uy hiếp đó từ trong trứng nước. "Trước tiên hãy đợi đã!" Hồng Quân nghe vậy trong lòng cũng có chút động tâm, nhưng quyết định trước tiên cứ xem xét tình hình đã.

Dù sao Thông Thiên tuy là Pháp Tắc Thánh Nhân, thực lực đại tăng, nhưng đối với những tồn tại như Hồng Quân và Dương Mi mà nói, vẫn không có bất kỳ uy hiếp nào.

Huống hồ Thông Thiên đã phế trừ thánh vị, chỉ cần đánh giết Người một lần, sẽ khiến Người triệt để vẫn lạc.

Trên không Kim Ngao Đảo, Tru Tiên Tứ Kiếm và Pháp Bảo của bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân va chạm vào nhau.

Thái Ất Phất Trần phóng thích vô lượng Thái Thanh Tiên Quang, các loại đạo văn xuất hiện quanh Phất Trần, mỗi một đạo đạo văn đều

có thể dễ dàng trấn áp một vị Chuẩn Thánh.

Nhưng khi Tru Tiên Kiếm chém xuống, mặc cho những Thái Thanh Tiên Quang này đan xen bao nhiêu trọng bảo hộ, vẫn bị trực tiếp cắt xuyên.

Sau đó Hủy Diệt chi lực từ thân kiếm bạo phát, trực tiếp chém Thái Ất Phất Trần thành hai đoạn.

Cùng lúc đó, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thất Bảo Diệu Thụ và Hàng Ma Xử, cũng đều bị ba kiện kia chém đứt.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo vốn có uy lực vô cùng, vào lúc này trước mặt Tru Tiên Tứ Kiếm lại yếu ớt vô cùng. "Thông Thiên, đã sử dụng yêu pháp gì sao?" Trên bầu trời, Lão Quân, Nguyên Thủy và những người khác vừa kinh vừa giận nói.

Bốn người hoàn toàn không ngờ, chỉ trong một lần giao chiến, Tiên Thiên Linh Bảo đã sử dụng vô số năm liền bị chém đứt. "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên đỉnh phong, tư chất của Thông Thiên thật không tệ." Trong Minh Phủ, trước mặt Hư Không Đạo Nhân xuất hiện một màn sáng, trong đó chiếu rọi cảnh Thánh Nhân đại chiến trước Kim Ngao Đảo.

Giữa các tồn tại cấp Thánh Nhân tương hỗ giao thủ, dao động sức mạnh mang theo đủ để nghiền nát tất cả Thiên Cơ.

Nếu giữa các Thánh Nhân mà đánh ra chân hỏa, mượn Thiên Đạo quyền hành mà tương hỗ sinh tử đại chiến, thì các Thiên Đạo Thánh Nhân khác không ở hiện trường, cũng khó mà nhìn rõ cảnh đại chiến.

Tuy nhiên, đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, đó căn bản không phải là chuyện khó, Người vốn không cần mượn Thiên Cơ thôi diễn để quan chiến.

Với tu vi Thời Không Pháp Tắc của Hư Không Đạo Nhân, hiện tại

nhìn Người tuy đang ở trong Minh Phủ, cách Kim Ngao Đảo ức vạn dặm.

Thực ra Người cũng đồng thời ở trong một không gian gần Kim Ngao Đảo, một thân tồn tại hai nơi, đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói hoàn toàn có thể dễ dàng làm được.

Hư Không Đạo Nhân tuy sớm đã nhìn ra Thông Thiên Giáo Chủ đối với Hủy Diệt Pháp Tắc tham ngộ cực sâu, thậm chí suy đoán Thông Thiên Giáo Chủ có thể trực tiếp trở thành tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên.

Nhưng Hư Không cũng không ngờ, Thông Thiên Giáo Chủ sau khi trở thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại trực tiếp trở thành tồn tại nhị trọng thiên đỉnh phong, sắp sửa tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tam trọng thiên. "Xem ra Thông Thiên Giáo Chủ tham ngộ Tru Tiên Kiếm Trận ức vạn năm, quả nhiên tích lũy thâm hậu.

Có lẽ đã sớm tham ngộ không ít Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc, chỉ là ngay cả Người cũng không biết." Hư Không Đạo Nhân trong lòng suy đoán.

Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận trước Hậu Thổ chưa bao giờ tụ tập đầy đủ, khi trong Ngũ Hành Đại Trận có Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc lạc ấn, cũng không có bất kỳ ai biết.

Tru Tiên Đại Trận nổi danh ngang với Tiên Thiên Ngũ Phương Ngũ Hành Đại Trận, tự nhiên cũng nên ẩn chứa Hủy Diệt Pháp Tắc lạc ấn.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân suy đoán có lẽ Thông Thiên Giáo Chủ cũng không biết chuyện này.

Chỉ là vô số năm qua, Thông Thiên Giáo Chủ cơ bản đều dùng Tru

Tiên Kiếm để đối địch, ngay cả Thanh Bình Kiếm cũng không sử dụng thường xuyên bằng Tru Tiên Kiếm.

Dưới vô số năm tế luyện và tham ngộ, Người đã sớm có cảm ngộ cực sâu về Hủy Diệt Pháp Tắc Đại Đạo, ngay cả Người cũng không biết.

Thực ra cũng là chuyện bình thường, Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Quân, Nguyên Thủy ba người vừa mới hóa hình từ Bàn Cổ Nguyên Thần, được Hồng Quân thu làm đệ tử, sau đó theo Hồng Quân tham ngộ Thiên Đạo Pháp Môn.

Thông Thiên vô số năm tham tu Thiên Đạo Pháp Môn, tự nhiên không hiểu con đường Pháp Tắc Thánh Nhân nên đi.

Tam Thanh lại là Bàn Cổ chính tông, trong Nguyên Thần mang theo Khai Thiên Công Đức, thành Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị so với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thì dễ dàng hơn nhiều, nhẹ nhàng mà trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Sau khi trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, bắt đầu tham ngộ các loại Thiên Đạo Pháp Tắc, càng sẽ không đi con đường Pháp Tắc Thánh Nhân.

Chỉ là trong Tiệt Giáo không có Tiên Thiên Chí Bảo, Tru Tiên Kiếm Trận là Hồng Hoang đệ nhất sát trận, là lập giáo chí bảo của Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ ngày đêm tham ngộ tế luyện, muốn phát huy Tru Tiên Kiếm Trận ra uy lực lớn nhất.

Dưới vô số năm tham ngộ, tuy uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận không thăng tiến được bao nhiêu, nhưng lại tích lũy cho Thông Thiên Giáo Chủ cảm ngộ Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc vô cùng thâm hậu.

Cũng chính vì nguyên nhân này, Thông Thiên Giáo Chủ sau khi phế trừ Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị, quay lại con đường Hỗn Nguyên

Đại La Kim Tiên, mới có thể trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên đỉnh phong.

Nếu Thông Thiên Giáo Chủ không trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, mà ngay từ đầu đã tham ngộ Hủy Diệt Pháp Tắc trong Tru Tiên Kiếm Trận, đi con đường Pháp Tắc Thánh Nhân.

Với tư chất của Người, e rằng đã sớm tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, vô số năm khổ tu đến nay ít nhất cũng là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tứ trọng thiên thậm chí ngũ trọng thiên.

Dù sao Thông Thiên Giáo Chủ là do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, Bàn Cổ là ai?

Cường giả cảnh giới Bán Bộ Đại Đạo, trong Vô Biên Hỗn Độn không ai biết cường giả cảnh giới Đại Đạo thật sự có tồn tại hay không, Bàn Cổ có thể nói là một trong những cường giả mạnh nhất Vô Biên Hỗn Độn.

Thông Thiên chỉ là một trong Tam Thanh do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, căn cơ và nội tình như vậy cũng vô cùng thâm hậu.

Huống hồ Bàn Cổ bản thân đi theo lộ tuyến Pháp Tắc Thánh Nhân, con đường tu luyện Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Quân, Nguyên Thủy ba người lẽ ra phải đơn giản hơn con đường Thiên Đạo mới phải. "Lão Quân, Nguyên Thủy, Thông Thiên ba người đi trên con đường Thiên Đạo Thánh Nhân, sẽ không phải là do Hồng Quân cố ý an bài chứ!" Trong đầu Hư Không Đạo Nhân đột nhiên lóe lên một ý niệm như vậy.

Lão Quân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vài người nhìn Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thất Bảo Diệu Thụ và Hàng Ma Xử bị chém thành hai mảnh, đều kinh nộ dị thường.

Những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này đều là một trong số ít Pháp Bảo mà mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân thường dùng nhất, nay toàn bộ đều bị Tru Tiên Tứ Kiếm phá hủy.

Tuy loại Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này không dễ dàng bị hủy hoại triệt để, bản nguyên còn đó, chỉ cần Lão Quân và những người khác ngày đêm tế luyện, mất vài ngàn, vài vạn năm tế luyện lại, là có thể tu phục như ban đầu, giống như Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Chỉ là trong thời gian ngắn, các Pháp Bảo này lại không thể sử dụng được nữa, dù có thể tu phục, cũng phải hao phí không ít khổ công, vài người tự nhiên trong lòng vô cùng chấn nộ.

Chỉ là so với phẫn nộ, Lão Quân và mấy người kia càng thêm kinh hãi, đặc biệt là Nguyên Thủy, người có Tam Bảo Ngọc Như Ý bị Lục Tiên Kiếm chém nát.

Ban đầu đã dùng Bàn Cổ Phiên phá vỡ trận môn có Lục Tiên Kiếm trong Tru Tiên Kiếm Trận, không chỉ phá vỡ đại trận, mà còn làm tổn thương bản nguyên của Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Bản nguyên Pháp Bảo chỉ cần còn đó, giống như bốn kiện Tiên Thiên Linh Bảo và Chư Thiên Khánh Vân hiện tại bị chém nát, việc tu phục sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Nhanh thì vài ngàn năm, chậm thì mười mấy vạn năm cũng có thể tu sửa Pháp Bảo.

Nhưng Hỗn Độn Điều Thiên Thần Lôi đáng sợ đến mức nào, đạo Thần Lôi năm xưa không chỉ phá hoại Tru Tiên Kiếm Trận, mà còn trực tiếp đánh mất một phần bản nguyên của Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ.

Lão Quân, Nguyên Thủy và vài người khác trong lòng đều ước

tính, Thông Thiên Giáo Chủ muốn hoàn toàn tu sửa Tru Tiên Kiếm Trận, ít nhất cũng phải mất vài chục vạn năm.

Bởi vậy Lão Quân, Nguyên Thủy và vài người kia thậm chí không trực tiếp hiện thân, chỉ điều khiển từ xa Tiên Thiên Linh Bảo đánh xuống Kim Ngao Đảo.

Trong mắt mấy người, có Khai Thiên Công Đức giúp Thông Thiên chặn đứng Thiên Phạt, nhưng sau khi tự phế thánh vị thì thực lực của Thông Thiên cũng sẽ suy giảm không ít.

Tru Tiên Kiếm Trận lại đang trong tình trạng hư hại, bởi vậy hiện tại Kim Ngao Đảo căn bản không đáng để xuất thủ toàn lực.

Bằng không thì một khi không khống chế được, đánh giết cả Tiệt Giáo và Thông Thiên Giáo Chủ, phá hoại việc Phong Thần, Đạo Tổ cũng sẽ quở trách.

Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Hàng Ma Xử, Thất Bảo Diệu Thụ khi đánh xuống, Lão Quân và mấy người kia thậm chí đều không dùng toàn lực.

Chương 211

Nào ngờ vừa giao thủ, lại phát hiện thực lực của Thông Thiên Giáo Chủ không lùi mà tiến, ngay cả uy lực của Tru Tiên Tứ Kiếm cũng mạnh hơn không ít, thậm chí Lục Tiên Kiếm bán tàn cũng đã tu phục như ban đầu.

Lão Quân và mấy người kia hoàn toàn không hiểu, Thông Thiên Giáo Chủ rốt cuộc đã làm thế nào.

Nếu mấy người sử dụng toàn lực hoặc bản thể có mặt ở đây, Pháp Bảo của họ tuy vẫn không thể chặn đứng Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng cũng sẽ không bị hủy hoại trực tiếp chỉ sau một lần giao chiến.

Nhưng hiện tại Pháp Bảo đã bị hủy, đều đã quá muộn, mấy vị Thiên Đạo Thánh Nhân trong lòng đều kinh nộ dị thường.

Trong lòng càng có một loại lo lắng, Tru Tiên Kiếm Trận hoàn hảo vô khuyết, Thông Thiên Giáo Chủ sau khi tự phế thánh vị thực lực không lùi mà tiến, liệu bốn người liên thủ có thể áp chế Thông Thiên Giáo Chủ hay không. "Đã tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân đột nhiên hiểu ra, trì nghi nói.

Dưới Thánh Nhân, tất cả đều là kiến hôi.

Có thể đối kháng với Thiên Đạo Thánh Nhân, cũng chỉ có các Thánh Nhân khác.

Bất luận là Thiên Đạo Thánh Nhân, Địa Đạo Thánh Nhân hay Pháp Tắc Thánh Nhân, tóm lại chỉ có Thánh Nhân mới có thể đối kháng với Thánh Nhân.

Thông Thiên Giáo Chủ đã phế trừ Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị, nhưng lại có thực lực như vậy, mà Hồng Hoang Thế Giới cũng không

có dị tượng có người thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Vậy thì chỉ có một khả năng, Thông Thiên Giáo Chủ đã chứng đắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên quả vị, tu thành Pháp Tắc Thánh Nhân, thực lực mới không lùi mà tiến.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân bản thân đối với Tịch Diệt Đại Đạo cũng tham ngộ cực sâu, tuy chưa ngưng tụ ra Pháp Tắc lạc ấn, nhưng đối với Pháp Tắc cũng cực kỳ mẫn cảm, bởi vậy mới có suy đoán như vậy. "Không sai, hiện nay Ngã là Pháp Tắc Thánh Nhân." Thông Thiên Giáo Chủ hiện thân trên không Kim Ngao Đảo, kiêu ngạo nói.

Tru Tiên Tứ Kiếm không ngừng bay múa giữa Thiên Địa, Tru Tiên Trận Đồ chầm chậm xoay chuyển trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ, toàn bộ Kim Ngao Đảo đều nằm dưới sự bảo hộ của Người.

Triệu Công Minh, Tam Tiêu và những người khác của Tiệt Giáo thấy Thông Thiên Giáo Chủ vào phút cuối xuất quan, và chỉ một chiêu đã đánh lui công kích của bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, hủy đi Tiên Thiên Linh Bảo của họ, không khỏi một trận hoan hô, tinh thần đại chấn.

Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng cũng cực kỳ đắc ý, sau khi ngưng kết Hủy Diệt Pháp Tắc lạc ấn, trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Một lần nữa dùng Hủy Diệt Pháp Tắc chi lực điều khiển Tru Tiên Tứ Kiếm, Thông Thiên Giáo Chủ cảm thấy mình mạnh hơn đối thủ không biết bao nhiêu lần.

Hiện nay đối kháng trực diện với bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, Người vẫn không hề sợ hãi, thắng lợi nằm chắc trong tay. "Ừm, Đa Bảo đâu rồi?" Thông Thiên Giáo Chủ quét mắt nhìn Kim Ngao Đảo một lượt, lại phát hiện đại đệ tử của Người không có ở đây, không khỏi nhíu mày, thôi diễn một phen, tức khắc bột nhiên đại nộ. "Chuẩn

Đề, Tiếp Dẫn, dám vây khốn đệ tử của Ngã, tìm chết!" Tru Tiên Tứ Kiếm hợp thành một, xé rách không gian bay ra ngoài.

Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Đa Bảo Đạo Nhân vẫn bị vây khốn trong vô lượng kim quang do Chuẩn Đề Đạo Nhân phóng ra, không từ bỏ giãy giụa.

Sau khi nghe Thông Thiên Giáo Chủ tuyên bố tự phế thánh nhân chi vị, rồi Chuẩn Đề lại cách không ra tay với Kim Ngao Đảo, trong lòng Đa Bảo Đạo Nhân tràn đầy tuyệt vọng.

Sư Tôn của Người hiện giờ không còn là Thánh Nhân, làm sao có thể chống đỡ được liên thủ của bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng ngay lúc này, Đa Bảo Đạo Nhân lại phát hiện Chuẩn Đề Đạo Nhân, người vẫn luôn ngồi khoanh chân trong Đại Lôi Âm Tự với vẻ mặt đạm nhiên, phảng phất cao cao tại thượng, đột nhiên sắc mặt kịch biến. "Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, dám vây khốn đệ tử của Ngã, tìm chết!" Âm thanh của Thông Thiên Giáo Chủ vang vọng khắp Tây Phương Thế Giới, Đa Bảo Đạo Nhân nghe câu nói này tức thì trong lòng chấn động. "Tiếng của Sư Tôn!" Ngay sau đó Đa Bảo Đạo Nhân liền thấy, trên không Đại Lôi Âm Tự, không gian lặng lẽ vỡ vụn.

Một thanh cự kiếm dài vài trăm vạn dặm, mang theo sức mạnh phá diệt tất cả, hủy diệt chư thiên, thẳng tắp chém xuống Đại Lôi Âm Tự.

Vô lượng kim quang từ các miếu vũ khắp Tu Di Sơn bùng lên, cuối cùng hội tụ trên Đại Lôi Âm Tự, ngưng tụ thành một màn sáng, bảo hộ toàn bộ Tu Di Sơn bên trong.

Nhưng màn sáng dày vài chục vạn trượng kia, trước mặt cự kiếm lại yếu ớt như giấy vụn, trong nháy mắt bị cắt xuyên. "Thông Thiên, dám!" Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người quát lớn một tiếng, đồng thời đánh một chưởng về phía cự kiếm.

Hai chưởng hoàn toàn không thể ngăn cản cự kiếm dù chỉ một phân hào, chỉ làm cự kiếm vốn chém về phía Đại Lôi Âm Tự lệch đi một chút.

Oanh long!

Từ phía Tây Đại Lôi Âm Tự vài chục vạn dặm, một vết nứt khổng lồ dài hàng ngàn vạn dặm, không biết sâu bao nhiêu xuất hiện trên Tu Di Sơn, cắt toàn bộ Tu Di Sơn thành hai đoạn. "Thông Thiên, dám hủy hoại căn cơ của Giáo Ngã!" Chuẩn Đề Đạo Nhân giờ đây cũng không bận tâm đến việc tiếp tục vây khốn Đa Bảo Đạo Nhân, nhìn vết nứt kéo dài hàng ngàn vạn dặm, cắt Tu Di Sơn thành hai mảnh, mặt đầy nộ dung.

Kể từ sau trận đại chiến giữa La Hầu và Hồng Quân Đạo Tổ vào thời Thái Cổ, sau khi La Hầu dẫn nổ vô số linh mạch, linh bảo ở Tây Phương, Tây Phương liền rơi vào một vùng nghèo nàn tiêu điều.

Thế Giới Tây Phương Hồng Hoang nguyên bản, không hề thua kém Thế Giới Đông Phương, các loại Tiên Thiên Linh Bảo, Linh Căn, địa mạch, Thần Sơn đang hình thành đếm không xuể.

Nhưng lại bị La Hầu trong vô số năm bố trí thành một đại trận, vào trận quyết chiến cuối cùng, La Hầu đã dùng toàn bộ Tây Phương làm vật tế, muốn cùng Hồng Quân đồng quy vu tận, cuối cùng lại thất bại.

Sau trận đại chiến đó, không chỉ linh mạch, linh căn của Thế Giới Tây Phương đều không còn, thậm chí ngay cả Thiên Đạo Khí Vận cũng không còn ưu ái Tây Phương nữa.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ cảm thấy Thế Giới Tây Phương biến thành bộ dạng như vậy có một phần nguyên nhân là do Người, vì để hóa giải nhân quả và cũng để kiềm chế Tam Thanh, mới ban cho Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai đạo Hồng Mông Tử Khí.

Thế Giới Tây Phương mới xuất hiện hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Linh mạch, linh căn không còn, có thể từ từ tìm tòi, bồi dưỡng, nhưng sau khi Thiên Đạo Khí Vận không còn ưu ái nữa, toàn bộ Thế Giới Tây Phương vô số năm đều không sản sinh ra nhân tài.

Những Tiên Thiên Sinh Linh vốn có tư chất, căn cơ có thể làm nền tảng cho Tây Phương Giáo đại hưng, đều chưa xuất thế đã vẫn lạc.

Bàn về việc bồi dưỡng đệ tử, Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân đã hao tổn tâm huyết cho các đệ tử Tây Phương Giáo này, còn nhiều hơn cả Thông Thiên Giáo Chủ.

Xa xa không thể so với trạng thái buông lỏng của Lão Quân và Nguyên Thủy.

Nhưng tu vi của các đệ tử Tây Phương Giáo đó, đừng nói so với Tiệt Giáo, ngay cả với Xiển Giáo và Nhân Giáo vẫn luôn "mò cá" cũng kém xa.

Chẳng phải vì tư chất và căn cơ của các đệ tử Xiển Giáo và Nhân Giáo như Huyền Đô, Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử...

đều vượt xa các đệ tử Tây Phương Giáo đó sao?

Đại Đạo của Sư Tôn có thần diệu đến đâu, giáo đạo đệ tử có tỉ mỉ đến đâu, nếu đệ tử tư chất không đủ thì cũng hoàn toàn không thể tu luyện cảnh giới cao thâm.

Siêu cấp cường giả như Hư Không Đạo Nhân, cũng chỉ nhìn thấy Bàn Vương là người cực kỳ có thiên phú về Độc Đạo, mới động lòng muốn thu đồ.

Bởi vậy Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, mới hâm mộ tư chất và tu vi của các đệ tử Tiệt Giáo như vậy, thường xuyên chạy đến Thế Giới Đông Phương để dụ dỗ, lừa gạt những nhân tài đó

mang về Tây Phương.

Thậm chí ngay cả Đa Bảo Đạo Nhân, kẻ dám ra tay lớn tiếng trước cửa Đại Lôi Âm Tự trên Tu Di Sơn, Chuẩn Đề cũng muốn độ vào Tây Phương Giáo.

Nếu là Lão Quân, Nguyên Thủy, thậm chí Nữ Oa Nương Nương, đối mặt với tồn tại dám mạo phạm uy nghiêm Thánh Nhân như vậy, ước chừng đều sẽ chọn trực tiếp đánh giết, sẽ không như Chuẩn Đề Đạo Nhân mà nói nhiều lời vô ích như vậy.

Tu Di Sơn không phải là sơn mạch Thiên Địa tự nhiên sinh thành, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người trong ức vạn năm, đã dùng đại pháp lực Thánh Nhân.

Luyện hóa hợp nhất những tinh túy Thần Sơn còn sót lại trong Tây Phương Thế Giới, kết hợp Đại Đạo Thánh Nhân, khai tích lại một tọa Thần Sơn mới trong Tây Phương Thế Giới.

Tu Di Sơn là tồn tại câu thông toàn bộ Tây Phương Thế Giới, là căn bản của Tây Phương Thế Giới, được các Hộ Pháp, sinh linh được Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn độ hóa về Tây Phương, ngày đêm đều kỳ đảo trong các tự miếu khắp sơn mạch.

Toàn bộ Tu Di Sơn vô số năm đã tích lũy lượng lớn Niệm Lực Công Đức, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn là vì mong một ngày nào đó có thể dùng công đức hiến tế Thiên Đạo, để Thiên Đạo một lần nữa chú ý đến Tây Phương.

Nhưng dưới một kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, toàn bộ Tu Di Sơn bị cắt làm hai đoạn, Niệm Lực, Công Đức trong đó đều không ngừng tiêu tán, vô số đại trận cũng trực tiếp bị phá nát, khiến khổ công ức vạn năm của hai người hóa thành tro bụi trong chốc lát.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn cảnh này cũng đỏ mắt, vừa giơ Thất

Bảo Diệu Thụ lên, mới phát hiện Thất Bảo Diệu Thụ đã bị chém đứt.

Dưới cơn thịnh nộ, Chuẩn Đề triệu xuất Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, đầu đội Tịch Diệt Chi Luân, chân đạp Tịnh Thế Bạch Liên đánh về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Tu Di Sơn bị hủy, khiến Chuẩn Đề Đạo Nhân triệt để mất đi lý trí, hoàn toàn quên mất mình căn bản không phải là đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ. "Chuẩn Đề, dám bắt cóc đệ tử của Giáo Ngã!" Thông Thiên Giáo Chủ xuất hiện trên không Tu Di Sơn, Tru Tiên Kiếm nhẹ nhàng vung lên, cắt xuyên màn sáng mà Chuẩn Đề Đạo Nhân đã dùng để vây khốn Đa Bảo Đạo Nhân. "Sư Tôn, Hỏa Linh và các đệ tử của Hỏa Linh bị vây khốn trong Đại Lôi Âm Tự." Đa Bảo Đạo Nhân vừa thoát khốn, liền chạy đến sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ, mặt đầy kích động nói.

Không ngờ Thông Thiên Giáo Chủ sau khi tự phế thánh vị, lại vẫn mạnh mẽ như vậy, không, phải nói là mạnh hơn cả trước kia.

Đa Bảo Đạo Nhân đã tận mắt thấy Chuẩn Đề Đạo Nhân ra tay, có âm thanh của Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn ba vị Thiên Đạo Thánh Nhân ra tay.

Nhưng bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân vừa ra tay, không những không làm gì được Thông Thiên Giáo Chủ, mà còn bị Thông Thiên Giáo Chủ chém nát Tu Di Sơn.

Nhất thời, Đa Bảo Đạo Nhân đối với việc Tiệt Giáo vượt qua lần Thiên Địa sát kiếp này, đã có thêm vô cùng tự tin.

Với thực lực hiện tại của Thông Thiên Giáo Chủ, Lão Quân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, chỉ cần bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân không phải là đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Cộng thêm các đệ tử môn hạ Xiển Giáo, Nhân Giáo, Tây Phương

Giáo, những người của Tiệt Giáo cũng không hề e ngại. "Thông Thiên, chịu chết!" Chuẩn Đề Đạo Nhân giơ Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, đánh về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Tiên quang lục sắc không ngừng lóe lên trên trượng trúc, Đa Bảo Đạo Nhân chỉ nhìn một cái, cảm thấy tất cả các giác quan đều bị mê thất.

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc vốn là một trong những Tiên Thiên Linh Căn, sau khi được Chuẩn Đề Đạo Nhân có được thì ngày đêm tế luyện.

Đừng nói những Chuẩn Thánh như Đa Bảo Đạo Nhân, ngay cả Thánh Nhân, các giác quan cũng sẽ bị tiên quang phát ra từ Lục Căn Thanh Tịnh Trúc ảnh hưởng. "Chuẩn Đề, tìm chết, Ngã thành toàn cho ngươi!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng nộ không thể át nói, không ngờ trong những năm bế quan đó, Chuẩn Đề Đạo Nhân lại dám động thủ với môn nhân đệ tử của Người.

Không chỉ bắt cóc đồ tôn của Người, thậm chí đại đệ tử của Tiệt Giáo cũng bị Chuẩn Đề Đạo Nhân vây khốn trong Đại Lôi Âm Tự.

Tiên quang lục sắc không ngừng lóe lên, ngay cả thị giác, xúc giác, thính giác, khứu giác... của Thông Thiên Giáo Chủ cũng chịu một số ảnh hưởng.

Chỉ là cảnh giới của Thông Thiên Giáo Chủ cao hơn Chuẩn Đề Đạo Nhân, bởi vậy ảnh hưởng của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đối với Người không lớn.

Thông Thiên Giáo Chủ tâm niệm vừa động, Hủy Diệt Pháp Tắc lạc ấn trong Nguyên Thần câu thông với Hủy Diệt Pháp Tắc chi lực vô chỗ không có, toàn bộ ảnh hưởng của tiên quang lục sắc đều bị xua tan trong nháy mắt.

Tiên quang lục sắc của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bản thân cũng là một loại Pháp Tắc trong Đại Đạo Pháp Tắc, chỉ là lạc ấn Pháp Tắc trong Tiên Thiên Linh Căn ảnh hưởng đến Pháp Tắc chi lực trong Hồng Hoang Thế Giới mà tạo thành hiệu quả.

Đối với Thánh Nhân có cảnh giới thấp hơn hoặc ngang bằng Chuẩn Đề, quả thực có tác dụng không nhỏ, nhưng đối với Pháp Tắc Thánh Nhân thì tác dụng lại không lớn.

Bởi vì Pháp Tắc Thánh Nhân có Pháp Tắc của bản thân, đối với các Pháp Tắc chi lực khác đều có một sức kháng cự nhất định, Thông Thiên Giáo Chủ điều khiển Hủy Diệt Pháp Tắc chi lực, dễ dàng xua tan Pháp Tắc chi lực yếu ớt trong tiên quang lục sắc. "Không ngờ Pháp Tắc Thánh Nhân lại có năng lực như vậy!" Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng vừa kinh vừa mừng, thấy Lục Căn Thanh Tịnh Trúc đã bị mình nắm rõ, lười biếng né tránh, liền trực tiếp cầm Tru Tiên Kiếm nghênh đón Lục Căn Thanh Tịnh Trúc.

Chiếc trúc thân với tiên quang lục sắc bị Hủy Diệt Pháp Tắc chi lực trên Tru Tiên Kiếm trực tiếp cắt xuyên, thân kiếm sắc bén trực tiếp chém vào Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, tức thì kiện Tiên Thiên Linh Bảo này cũng bị cắt đôi.

Chỉ là Pháp Lực trên người Chuẩn Đề Đạo Nhân không ngừng rót vào Tiên Thiên Linh Bảo, chống lại Hủy Diệt Pháp Tắc chi lực, kiện Tiên Thiên Linh Bảo này mới không bị trực tiếp phá nát.

Giống như Thái Ất Phất Trần, Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thất Bảo Diệu Thụ và Hàng Ma Xử, nếu Lão Quân và những người khác tự mình cầm trong tay sử dụng, cũng sẽ không bị Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ cắt xuyên chỉ sau một lần giao chiến.

Chỉ là Lão Quân và vài người kia quá kiêu ngạo, cho rằng sau khi Thông Thiên Giáo Chủ tự phế thánh vị thì thực lực đại giảm, bởi vậy

căn bản lười biếng tự mình động thủ, những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này mất đi sự hỗ trợ pháp lực liên tục của Thánh Nhân, tự nhiên không thể chặn đứng Tru Tiên Tứ Kiếm sắc bén vô cùng. "Hoàn toàn không ảnh hưởng?" Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, giận dữ nói.

Cảnh giới của Thông Thiên cao hơn Người một chút, năng lực cảm tri linh thức của Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bình thường cũng không nên hoàn toàn vô dụng mới phải.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nào biết, chút Pháp Tắc chi lực yếu ớt trong Lục Căn Thanh Tịnh Trúc, đối với một Pháp Tắc Thánh Nhân thật sự thì có tác dụng mạnh đến mức nào đâu.

Chương 212

Lục Căn Thanh Tịnh Trúc vốn dựa vào tiên quang lục sắc để làm suy yếu sức chiến đấu của đối phương, chứ không dựa vào sức mạnh bản thân để làm tổn thương kẻ địch.

Chuẩn Đề thấy không hiệu quả, muốn thu hồi, nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại không cho Người cơ hội đó. "Hừ!" Trên mặt Thông Thiên Giáo Chủ hiện lên một tia cười lạnh, căn bản không thèm trả lời vấn đề của Chuẩn Đề.

Đồng thời, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm cũng đồng thời hiện ra phía sau Thông Thiên Giáo Chủ, ba kiếm cùng lúc xuất ra, hung hăng chém về phía Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Đang!

Lục Tiên Kiếm chém vào Tịch Diệt Chi Luân, Hãm Tiên Kiếm cắt xuyên kim quang của Tịnh Thế Bạch Liên, thanh Tuyệt Tiên Kiếm cuối cùng chém vào Kim Thân của Chuẩn Đề. "A!" Chuẩn Đề Đạo Nhân thống khổ kêu lên một tiếng, ôm lấy vai trái đang cuồng dâng Thánh Huyết không ngừng, toàn bộ tay phải cầm Lục Căn Thanh Tịnh Trúc bị Thông Thiên Giáo Chủ chém xuống.

Chuẩn Đề Đạo Nhân ôm vai bị chém đứt, mặt đầy vẻ không thể tin nổi.

Kim Thân của Người, độ kiên cố còn mạnh hơn nhiều so với một số Tiên Thiên Linh Bảo.

Dù sao bản thể của Chuẩn Đề Đạo Nhân là Bồ Đề Thụ, một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn, loại Tiên Thiên Linh Căn này bản thân kiên cố vô cùng, vậy mà hoàn toàn không thể chặn đứng mũi kiếm sắc bén của Tuyệt Tiên Kiếm.

Khi Tuyệt Tiên Kiếm chém xuống, Chuẩn Đề Đạo Nhân chỉ cảm thấy từ thân kiếm của Tuyệt Tiên Kiếm truyền ra một loại Hủy Diệt chi lực thuần túy và cực kỳ cường đại.

Kim quang hộ thân và Kim Thân Thánh Nhân, trước mặt Hủy Diệt chi lực hoàn toàn vô dụng, bị dễ dàng phân cắt, phá toái, yên diệt, có một cảm giác giống như khi đối mặt với chiêu "yên diệt" của Hư Không Đạo Nhân năm xưa. "Thật sự đã tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân!" Chuẩn Đề Đạo Nhân sắc mặt âm trầm nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn, đồng thời Pháp Lực không ngừng tuôn trào, nhanh chóng một cánh tay phải mới từ vai bị đứt mọc ra.

Chỉ là cánh tay phải mới nhìn qua tuy giống như những chỗ khác trên cơ thể Chuẩn Đề Đạo Nhân, lóe lên kim quang ám sắc, nhưng nếu không nhìn kỹ, vẫn có thể nhìn ra sự khác biệt trong đó. "Chuẩn Đề, năm xưa ngươi cường đoạt đệ tử của Hư Không Đạo Nhân, bị phong ấn một trăm vạn năm.

Nay lại dám cướp đệ tử của Ngã, Ngã nên đối phó với ngươi thế nào đây?" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Chuẩn Đề Đạo Nhân, ánh mắt âm lãnh nói. "Thông Thiên, thành Pháp Tắc Thánh Nhân, cũng không nên kiêu ngạo hung hãn như vậy!" Chuẩn Đề Đạo Nhân nói với Thông Thiên Giáo Chủ: "Đừng quên, hiện tại ngươi cũng chưa chắc là đối thủ của bốn người chúng ta." "Không sai!" Không gian lặng lẽ vỡ vụn, Tiếp Dẫn Đạo Nhân từ trong đó bước ra.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân vừa xuất hiện, nhìn Tu Di Sơn bị Thông Thiên Giáo Chủ một kiếm chém đứt, sắc mặt cũng vô cùng khó coi. "Thông Thiên, dám hủy đạo trường của Ngã!" Kể từ khi Hồng Hoang Thế Giới có Thánh Nhân đản sinh, chưa có vị Thiên Đạo Thánh Nhân nào có đạo trường bị hủy.

Tuy trong các Thiên Đạo Thánh Nhân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề và Thông Thiên Giáo Chủ đều từng vẫn lạc, nhưng đạo trường của họ vẫn hoàn hảo như ban đầu.

Tu Di Sơn là đạo trường Thánh Nhân đầu tiên bị phá hủy, đây không chỉ là khổ công ức vạn năm của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, mà loại chuyện này đối với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người mà nói cũng là một sự sỉ nhục cực lớn. "Hủy đạo trường thì sao?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng nói: "Dám bắt cóc đệ tử của Ngã, đây chính là hạ tràng!" Thông Thiên trong lòng vô cùng rõ ràng, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người vẫn luôn hâm mộ tư chất và tu vi của đệ tử Tiệt Giáo, muốn dẫn độ họ vào Tây Phương Giáo, trở thành đệ tử hoặc Hộ Pháp của Tây Phương Giáo.

Hành vi đào gốc rễ Tiệt Giáo như vậy, trong mắt Thông Thiên mà nói, không trực tiếp đánh nát Đại Lôi Âm Tự đã là khách khí lắm rồi. "Cho Ngã vỡ!" Tru Tiên Tứ Kiếm mang theo khí tức hủy diệt tất cả, chém về phía Đại Lôi Âm Tự, muốn trực tiếp phá nát đạo cung của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người. "Thông Thiên, dám!" Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người nhìn cảnh này, đều nộ không thể át. "Tịch Diệt Thiền Quang!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân quát lớn một tiếng, kim sắc thiền quang từ sau đầu Người tuôn trào ra, đánh về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Đồng thời một đóa kim liên mười hai cánh xuất hiện giữa không trung, lơ lửng trên không Đại Lôi Âm Tự, cánh hoa sen mở ra, vô cùng vô tận niệm lực từ trong cánh hoa sen đang mở phóng thích ra, nghênh đón Hủy Diệt Kiếm Đạo của Tru Tiên Tứ Kiếm.

Trong mịt mờ có tiếng tụng kinh từ trong đóa hoa sen truyền ra, ẩn ẩn ước ước từ trong đóa hoa sen đang mở có thể thấy.

Trong Tu Di Sơn kéo dài hàng trăm ức dặm, trong hàng triệu tự miếu, vô số Hộ Pháp tín đồ của Tây Phương Giáo đang thành kính

tụng kinh niệm chú.

Kim quang công đức và niệm lực từ trong linh hồn của họ từng chút một tuôn ra, ức vạn kim quang này không ngừng hội tụ lại một chỗ, cuối cùng cung cấp công đức chi lực vô cùng to lớn cho Công Đức Kim Liên của Tiếp Dẫn Đạo Nhân. "Khó đối phó!" Thông Thiên Giáo Chủ hơi nhíu mày, Hủy Diệt Kiếm Ý trong Tru Tiên Tứ Kiếm bị hạn chế một chút.

Cần biết rằng Pháp Tắc chi lực của Pháp Tắc Thánh Nhân, chỉ có Pháp Tắc chi lực tương tự mới có thể kháng cự.

Cuộc đối chiến giữa Thiên Đạo Thánh Nhân và Địa Đạo Thánh Nhân, trong Hồng Hoang Thế Giới có thể kháng cự được một hai, chính là vì Thiên Đạo Thánh Nhân dựa vào quyền hành của Thiên Đạo Thánh Nhân để mượn các loại Pháp Tắc của Hồng Hoang Thế Giới, mới có thể chiến đấu với Pháp Tắc Thánh Nhân.

Bởi vậy Thiên Đạo Thánh Nhân khi ở Hồng Hoang Thế Giới là mạnh nhất, càng rời xa Hồng Hoang Thế Giới thì thực lực càng yếu.

Thiên Đạo Thánh Nhân sở dĩ cao cao tại thượng, coi chúng sinh là kiến hôi, ngoài việc chân linh ký thác trong Thiên Đạo, bất tử bất diệt ra.

Có thể mượn Thiên Đạo Pháp Tắc, các tồn tại dưới Thánh Nhân, Chuẩn Thánh mạnh nhất, Pháp Lực hùng hồn vô cùng, nhưng không thể sử dụng Pháp Tắc chi lực, vẫn sẽ bị Thiên Đạo Thánh Nhân dễ dàng tru sát.

Những Chuẩn Thánh mạnh đến cực hạn đó thực ra về bản chất không khác biệt với Thiên Đạo Thánh Nhân, nhưng lại thiếu một sự chứng nhận của Thiên Đạo, tương tự như sự tồn tại của Hồng Mông Tử Khí.

Một khi được Thiên Đạo chứng nhận, có thể thông qua Thiên Đạo mà mượn Pháp Tắc chi lực, thì đó chính là Thiên Đạo Thánh Nhân thật sự.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ trong Công Đức Kim Liên, lại phát hiện một phương pháp sử dụng Pháp Tắc chi lực không giống nhau.

Đó không phải là Tiếp Dẫn Đạo Nhân sử dụng quyền hành Thánh Nhân để mượn Thiên Đạo chi lực, mà là mượn vô cùng chúng sinh niệm lực, ảnh hưởng Thiên Đạo, từ đó mượn Thiên Đạo chi lực.

Nói một cách cứng rắn, nó có chút tương tự với Khí Vận chi lực, nhưng lại không hoàn toàn giống nhau, là một loại Pháp Môn. "Chúng sinh niệm lực, Tiếp Dẫn, tuy không phải Bàn Cổ chính tông, nhưng quả thực đã đi ra được một Pháp Môn." Thông Thiên Giáo Chủ nhìn Pháp Môn tinh xảo đó, cũng không khỏi thốt lời tán thán.

Loại chuyện dùng chúng sinh ảnh hưởng Thiên Đạo này, trước đây tất cả Thiên Đạo Thánh Nhân đều không có loại Pháp Môn này.

Nữ Oa Nương Nương lấy công đức tạo người mà thành đạo, Tam Thanh là do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, bản thân trong Nguyên Thần có Khai Thiên Công Đức, chỉ cần lập giáo liền có thể thành đạo.

Chỉ có Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người căn cơ bình thường, tuy có Hồng Mông Tử Khí do Hồng Quân ban cho, nhưng thành đạo vẫn vô cùng gian nan, cuối cùng phải dựa vào việc hứa đại hồng nguyện mà thành đạo.

Hơn nữa Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người thực lực đều rất bình thường, Thông Thiên cũng không ngờ, Tiếp Dẫn lại có thể ở ngoài Huyền Môn, tự mình khai sáng ra một Pháp Môn niệm lực. "Nghĩ vậy, Ngã và Chuẩn Đề Sư Đệ dù sao cũng không phải Bàn Cổ.

Căn cơ không bằng Tam Thanh, cũng chỉ có cách này để đi ra con

đường của Ngã." Tiếp Dẫn Đạo Nhân sắc mặt mạc nhiên nói, đồng thời từng đạo Tịch Diệt Thiền Quang vẫn không ngừng công kích về phía Thông Thiên Giáo Chủ.

Chỉ là Tru Tiên Trận Đồ trên đỉnh đầu Thông Thiên Giáo Chủ chầm chậm xoay chuyển, phát ra từng đạo Hủy Diệt chi lực nghiền nát thời không, chặn đứng Tịch Diệt Thiền Quang ở bên ngoài. "Pháp Môn tuy tinh xảo, nhưng sức mạnh lại bình thường." Thông Thiên Giáo Chủ đạm nhiên nói: "Hủy diệt chúng sinh!" Hủy Diệt chi lực trong Tru Tiên Tứ Kiếm đột nhiên chuyển biến, vô cùng Hủy Diệt chi lực từ Hồng Hoang Thế Giới thậm chí Vô Biên Hỗn Độn truyền đến.

Từng đạo phù văn không ngừng lóe lên trong kiếm ý, triệt để phá nát chúng sinh niệm lực, không còn chúng sinh niệm lực gia trì, Công Đức Kim Liên cũng không thể mượn Thiên Đạo chi lực.

Không có Thiên Đạo chi lực gia trì, Công Đức Kim Liên chỉ là một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bình thường, làm sao có thể chặn đứng Tru Tiên Tứ Kiếm.

Chỗ cường đại của Pháp Tắc Thánh Nhân là, bất luận Thiên Đạo Thánh Nhân bản thân quyền hành Thánh Nhân, hay loại cách thông qua chúng sinh niệm lực hoặc khí vận công đức để ảnh hưởng Thiên Đạo.

Đều là thông qua Thiên Đạo mà sử dụng Pháp Tắc chi lực, không giống như Pháp Tắc Thánh Nhân hoàn toàn dựa vào Pháp Tắc lạc ấn trong Nguyên Thần để câu thông Đại Đạo Pháp Tắc, sử dụng Pháp Tắc chi lực.

Chỉ có Pháp Tắc Thánh Nhân tự mình chưởng ác Pháp Tắc, mới là tồn tại có vĩ lực quy về bản thân.

Kim liên mười hai cánh đột nhiên phân thành bốn phần, muốn chặn đứng Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng làm sao mà chặn được.

Tru Tiên Kiếm trực tiếp bỏ qua kim quang của Công Đức Kim Liên, hóa thân thành cự kiếm dài hàng ngàn vạn trượng, thẳng tắp đâm vào Đại Lôi Âm Tự.

Đỉnh Tu Di Sơn, Đại Lôi Âm Tự xuyên thẳng mây xanh, bị Tru Tiên Kiếm trực tiếp quán xuyên từ đỉnh tự đến đáy tự, bên trong Đại Lôi Âm Tự, tiếng tích lý ba la không ngừng vang lên, đó là âm thanh cấm chế mà Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người đã bố trí vô số năm trong Đại Lôi Âm Tự bị phá nát.

Thánh địa tối cao của Tây Phương Giáo, đạo cung của Tiếp Dẫn Thánh Nhân và Chuẩn Đề Thánh Nhân, bị Thông Thiên Giáo Chủ một kiếm quán xuyên. "Lão Quân, Nguyên Thủy, hai người các ngươi thật sự không ra tay sao?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ dùng Tru Tiên Kiếm trực tiếp xuyên thủng Đại Lôi Âm Tự, trong lòng cũng nóng nảy, lớn tiếng rống to.

Thông Thiên sau khi trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, thực lực xác thực mạnh hơn không ít, dĩ nhiên Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người căn bản không cách nào chống đỡ được.

Sau khi toàn bộ Đại Lôi Âm Tự bị Tru Tiên Kiếm xuyên thủng, Thông Thiên Giáo Chủ cũng tìm được Hỏa Linh Thánh Mẫu đang bị khốn trong đó cùng một đạo nhân trẻ tuổi khác, chính là đệ tử của Hỏa Linh Thánh Mẫu - Khuyết Cốc.

Thông Thiên thân thủ chỉ một cái, một đạo Thượng Thanh Tiên Quang từ đầu ngón tay tán phát ra, giống như dây thừng, thâm nhập vào trong Đại Lôi Âm Tự lôi cả hai người ra ngoài.

Hỏa Linh Thánh Mẫu vốn bị vô cùng niệm lực kim quang trong Đại Lôi Âm Tự phong tỏa chặt chẽ tại một cái tiểu thế giới nào đó.

Do Đa Bảo Đạo Nhân đến quá nhanh, những đệ tử Tây Phương Giáo kia thậm chí đều không kịp khuyên Hỏa Linh Thánh Mẫu quy

hàng Tây Phương Giáo.

Hỏa Linh Thánh Mẫu vốn đang tìm phương pháp phá trừ phong ấn đào thoát ra ngoài, nhưng Đại Lôi Âm Tự nãi là hành cung đạo trường của hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Nếu nói Tu Di Sơn nơi nơi đều là cấm chế kết giới do đệ tử, hộ pháp Tây Phương Giáo bố hạ, thì cấm pháp trong cả Đại Lôi Âm Tự đều do hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thân thủ bố trí.

Đại Lôi Âm Tự tại Tây Phương Giáo có địa vị giống như Bích Du Cung tại Tiệt Giáo vậy.

Đừng nói Hỏa Linh Thánh Mẫu chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cho dù là Chuẩn Thánh đỉnh phong như Đa Bảo Đạo Nhân một khi bị thu vào trong Đại Lôi Âm Tự, cũng giống như vậy không có cơ hội đào tẩu.

Vốn dĩ Hỏa Linh Thánh Mẫu bị khốn ở trong đó đã tuyệt vọng, nhưng đột nhiên nhìn thấy một thanh chiến kiếm phảng phất đâm tới từ thiên ngoại, thậm chí ngay cả không gian nơi nàng bị phong ấn đều nhất kiếm xuyên thủng.

Hỏa Linh Thánh Mẫu làm đệ tử của Đa Bảo Đạo Nhân, tự nhiên cũng từng kiến thức qua Tru Tiên Kiếm, cho nên vừa nhìn thấy thanh chiến kiếm này, trong lòng Hỏa Linh Thánh Mẫu liền dâng lên một cỗ hy vọng.

Quả nhiên không bao lâu, Thượng Thanh Tiên Quang liền đem nàng cùng Khuyết Cốc hai người từ trong Đại Lôi Âm Tự lôi ra ngoài.

Vừa ra khỏi Đại Lôi Âm Tự, Hỏa Linh Thánh Mẫu liền nhìn thấy Thông Thiên Giáo Chủ đang đại phát thần uy, lấy một địch hai hoàn toàn áp chế Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, cùng với Đa Bảo Đạo Nhân ở sau lưng Thông Thiên Giáo Chủ. "Bái kiến Sư Tôn,

Sư Tổ!" Hỏa Linh Thánh Mẫu vội vàng hướng về Thông Thiên Giáo Chủ và Đa Bảo Đạo Nhân hành lễ nói.

Trong lòng Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng chấn kinh vô cùng, tuy rằng trong tâm mục đệ tử Tiệt Giáo, thực lực Thông Thiên Giáo Chủ cường hoành vô cùng, so với Nguyên Thủy Thiên Tôn trong Tam Thanh cũng không yếu hơn.

Dữ lão Quân - người được xưng là mạnh nhất trong các Thiên Đạo Thánh Nhân so sánh, cũng kém không được bao nhiêu, chỉ là Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng không biết, Thông Thiên Giáo Chủ không cần triệu ra Tru Tiên Kiếm Trận lại có thể lấy sức một mình áp chế trụ hai vị Thánh Nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn. "Bái kiến Sư Tổ, Chưởng Giáo Thánh Nhân!" Khuyết Cốc cũng hướng về Đa Bảo Đạo Nhân và Thông Thiên Giáo Chủ hành lễ, nhìn thấy tràng diện này, so với Hỏa Linh Thánh Mẫu càng cảm thấy chấn hám hơn.

Khuyết Cốc là đệ tử đời thứ tư trong Tiệt Giáo, bình thường đều xưng hô Thông Thiên Giáo Chủ là Chưởng Giáo Thánh Nhân.

Tượng như loại đệ tử đời thứ tư như Khuyết Cốc, cơ hội diện kiến Thông Thiên Giáo Chủ đều không nhiều, đại đa số thời điểm đều là lúc Thông Thiên Giáo Chủ giảng thuật Đại Đạo tại Kim Ngao Đảo, đệ tử Tiệt Giáo bất phân đời thứ mấy đi tới thính giảng mới có thể nhìn thấy.

Tượng như những Thiên Đạo Thánh Nhân khác hắn cũng thấy không nhiều, càng đừng nói đến loại Thánh Nhân đại chiến này. "Hỏa Linh, ngươi quá xúc động, chuyện như vậy nên nói trước với ta, sao có thể một mình chạy tới." Đa Bảo Đạo Nhân có chút trách cứ nói, đối với Hỏa Linh Thánh Mẫu tự nhiên thập phần quan tâm, nếu không cũng sẽ không sau khi nhìn thấy Hỏa Linh Thánh Mẫu bị bắt, thậm chí sấm nhập Tây Phương Giáo Đại Lôi Âm Tự, làm hại chính mình suýt

chút nữa cũng bị Chuẩn Đề Đạo Nhân bắt đi.

Bất quá Đa Bảo Đạo Nhân vẫn cảm thấy Hỏa Linh Thánh Mẫu quá xúc động một chút, nếu không phải hiện tại thực lực Thông Thiên Giáo Chủ đại tiến, rất có khả năng sẽ làm cho Tiệt Giáo lâm vào một cục diện thập phần bị động. "Sư Tôn giáo huấn phải, chỉ là nghe nói Khuyết Cốc bị Tây Phương Giáo bắt đi, đệ tử tình thế cấp bách chạy tới, không kịp hướng Sư Tôn bẩm báo." Hỏa Linh Thánh Mẫu cúi đầu nói, cũng giống như Đa Bảo Đạo Nhân thập phần quan tâm an nguy của nàng vậy, Hỏa Linh Thánh Mẫu đối với đệ tử của mình cũng thập phần quan tâm.

Tính khí nàng vốn dĩ hỏa bạo, sau khi nghe nói Khuyết Cốc bị Tây Phương Giáo bắt đi liền vội vàng chạy tới, lại quên thông báo cho Đa Bảo Đạo Nhân một tiếng.

Kết quả dẫn đến Đa Bảo Đạo Nhân cũng suýt chút nữa bị bắt, Thông Thiên Giáo Chủ thậm chí tự mình hiện thân đại chiến với hai vị Thánh Nhân, trong lòng Hỏa Linh Thánh Mẫu cũng có chút nghĩ mà sợ. "Đệ tử Tiệt Giáo ta nên như thế!" Thông Thiên Giáo Chủ cũng không cho rằng Hỏa Linh Thánh Mẫu làm sai, phản nhi gật đầu tán thưởng nói: "Hỏa Linh, làm rất đúng!" Sau đó Thông Thiên Giáo Chủ lại nhìn về phía Khuyết Cốc mở miệng nói: "Tư chất ngươi không tệ, như hôm nay tu vi thấp một chút.

Ngày sau cần gia tăng tu luyện, sớm ngày bước vào cảnh giới Đại La!" Dùng ánh mắt của Thông Thiên Giáo Chủ, liếc mắt một cái là có thể nhìn ra tư chất Khuyết Cốc cực giai, có cơ hội bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng khó trách đám người Tây Phương Giáo kia sẽ bắt hắn đi.

Tại Hồng Hoang Thế Giới, có thể trở thành Đại La Kim Tiên đã xưng tụng là tư chất tuyệt đỉnh, thiên tài ức vạn trung vô nhất.

Còn về phần có thể đột phá thành Chuẩn Thánh tồn tại, loại tư chất căn cốt kia, vô số năm qua ở Hồng Hoang Thế Giới cũng chỉ có một nhóm nhỏ đỉnh đoan nhất mà thôi.

Dù sao từ khi Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa đến nay, Hồng Hoang Thế Giới phát triển đến nay đã ức vạn vạn năm.

Chương 213

Nhưng nhiều năm trôi qua như vậy, bao gồm cả những tồn tại đã triệt để vẫn lạc, tu thành cảnh giới Chuẩn Thánh cũng không có quá nửa trăm chi số.

Tây Phương Giáo tốt xấu gì cũng phát triển lâu như vậy, toàn bộ Tây Phương Giáo trước mắt, trừ bỏ hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ra, đệ tử cảnh giới Chuẩn Thánh một cái cũng không có.

Thậm chí cường giả cấp bậc Đại La Kim Tiên trong Tây Phương Giáo cũng không có bao nhiêu, cũng khó trách hai người Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đối với những đệ tử Tiệt Giáo kia lại đỏ mắt như vậy. "Đa tạ Chưởng Giáo Thánh Nhân!" Khuyết Cốc có chút nơm nớp lo sợ nói, đồng thời trong lòng lại kinh hỉ dị thường, dâng lên vô cùng tín tâm.

Khen hắn tư chất không tệ thế nhưng là Thông Thiên Giáo Chủ, một trong Tam Thanh do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, là tồn tại Thiên Đạo Thánh Nhân.

Ngay cả Giáo Chủ đều nói hắn tư chất không tệ, chứng minh hắn có tư chất tu thành cường giả cảnh giới Đại La Kim Tiên, giống như Hỏa Linh Thánh Mẫu vậy.

Nếu như không phải cảnh giới Đại La, chỉ có thể tu thành Thái Ất Kim Tiên, khả năng so với tồn tại cấp bậc Thánh Nhân cũng không tính là tư chất không tệ.

Còn về phần cảnh giới Chuẩn Thánh, Khuyết Cốc cũng không dám đi nghĩ xa, dù sao hiện tại hắn ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không phải, Chuẩn Thánh thật sự cách hắn quá xa vời một chút.

Dù sao Tiệt Giáo hào xưng Vạn Tiên Lai Triều, người có thể bái nhập môn hạ Tiệt Giáo cái nào không phải là tồn tại tư chất tuyệt giai.

Nhưng từ khi Thông Thiên Giáo Chủ lập giáo đến nay cũng không biết đã trôi qua bao nhiêu ức năm.

Toàn bộ Tiệt Giáo nhiều đệ tử như vậy, cũng chỉ có Tứ Đại thân truyền đệ tử của Thông Thiên Giáo Chủ là Chuẩn Thánh mà thôi, còn có nhiều nhị đại đệ tử như vậy y nhiên chỉ là cảnh giới Đại La.

Toàn bộ Tiệt Giáo hiện tại hào xưng người có hy vọng đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh nhất, cũng chính là Sư Tôn Hỏa Linh Thánh Mẫu của hắn. "Đa Bảo, Hỏa Linh, Khuyết Cốc, ba người các ngươi về Kim Ngao Đảo trước!" Thông Thiên Giáo Chủ tựa hồ nhìn thấy cái gì, đối với Đa Bảo Đạo Nhân, Hỏa Linh Thánh Mẫu và Khuyết Cốc nói, hắn cảm ứng được Lão Quân và Nguyên Thủy hai người đang trên đường tới. "Vâng, Sư Tôn!" Mấy người Đa Bảo gật đầu ứng mệnh, Thông Thiên Giáo Chủ tùy tay đánh vỡ một cái không gian thông đạo đi thẳng đến Kim Ngao Đảo, đem ba người Đa Bảo Đạo Nhân tống vào trong đó.

Mấy người vừa đi, Lão Quân đỉnh đầu Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp cùng Nguyên Thủy Thiên Tôn liền đi ra, đứng bên cạnh Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân, đối mặt với Thông Thiên Giáo Chủ. "Thông Thiên, ngươi vậy mà đã tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân!" Lão Quân nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, sắc mặt có chút phức tạp nói.

Bọn họ đều không nghĩ tới, Thông Thiên Giáo Chủ bỏ qua ngôi vị Thiên Đạo Thánh Nhân, không phải vì đầu khảo Địa Đạo mà là vì tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện nay Lão Quân không có Thái Cực Đồ, vẻn vẹn bằng vào Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp, thật chưa chắc làm gì

được Thông Thiên Giáo Chủ.

Bất quá dù sao cảnh giới của hắn so với Thông Thiên Giáo Chủ cao hơn không ít, lại có Huyền Hoàng Tháp loại phòng ngự Chí Bảo này tại thủ, Lão Quân tự tin Thông Thiên Giáo Chủ cũng không thể làm gì được hắn.

Chỉ là nếu hiện tại lại bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, bốn người Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề thật chưa chắc có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận.

Nhất là Thông Thiên Giáo Chủ chưởng ác Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc, dùng loại pháp tắc đẳng cấp như Hủy Diệt Đại Đạo gia trì lên Tru Tiên Kiếm Trận uy lực cực đại.

Lão Quân tự tin Thông Thiên Giáo Chủ làm gì không được hắn là chỉ trong tình huống Thông Thiên Giáo Chủ không vận dụng Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ cần hắn không chủ động tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, kiếm trận căn bản không cách nào thu hắn vào trong.

Nhưng nếu chủ động đi vào trong Tru Tiên Kiếm Trận, dùng uy năng khủng bố của Tru Tiên Kiếm Trận, cho dù có Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp tại thủ, cũng đỉnh không được Tru Tiên Kiếm Trận hội tụ khí tức hủy diệt của Hồng Hoang Thế Giới và Vô Biên Hỗn Độn.

Khi Thông Thiên Giáo Chủ chưa chưởng ác Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc, nếu bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân cùng tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận, chỉ cần Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người phân biệt định trụ hai cái trận môn, làm cho Thông Thiên không cách nào hoàn toàn thôi động sức mạnh cả tòa đại trận để đối phó một người, thì sẽ có cơ hội phá trận.

Hiện tại nếu lại làm giống như lần trước, Tiếp Dẫn Đạo Nhân thì còn đỡ, Chuẩn Đề Đạo Nhân e rằng vừa tiến vào trong đại trận sẽ

trực tiếp bị chém thành phấn vụn. "Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, lần trước các ngươi phá Tru Tiên Kiếm Trận.

Lần này ta đã thành Pháp Tắc Thánh Nhân, ta đảo muốn nhìn xem, các ngươi có thể hay không lần nữa phá vỡ." Thông Thiên Giáo Chủ nhìn mấy người Lão Quân một cái, trên mặt cũng có chút ngưng trọng.

Tuy rằng hiện tại ngưng tụ lạc ấn Hủy Diệt Pháp Tắc, nhưng y cựu không phải đối thủ của bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nếu không vận dụng Tru Tiên Kiếm Trận, hắn đều chưa chắc có thể làm gì được Lão Quân có Linh Lung Tháp.

Để phòng vạn nhất, Thông Thiên Giáo Chủ trực tiếp đem Tru Tiên Kiếm Trận triệu ra.

Tru Tiên Trận Đồ phóng đại ức vạn dặm, Tru Tiên Tứ Kiếm hướng về bốn góc trận đồ bay đi.

Vô cùng sát khí và sát khí từ các nơi trong Hồng Hoang Thế Giới hướng về Tru Tiên Kiếm Trận dũng mãnh lao tới.

Bất quá Tru Tiên Kiếm Trận hiện tại lại hoàn toàn bất đồng với trước kia, bên trong cả tòa kiếm trận đen kịt như mực, không còn giống như một mảnh hôi mông mông bình thường.

Sát khí hội tụ từ thiên địa các nơi sau khi tiến vào trong đại trận, bị đại trận chuyển hóa, liền biến thành từng đạo Hủy Diệt chi lực thuần túy tới cực điểm. "Thế nào, có dám lại nhập vào trận của ta?" Thông Thiên Giáo Chủ lạnh lùng hừ một tiếng, đi đầu bước vào trong đại trận.

Tru Tiên Kiếm Trận huyền phù trên không trung Tây Phương Thế Giới, đại trận phương viên ức vạn dặm đem hơn phân nửa Tu Di Sơn đều bao trùm ở phía dưới.

Khí tức hủy diệt đen kịt như mực triều phía dưới Tu Di Sơn

không ngừng tán phát ra, cùng vô lượng kim quang của Tu Di Sơn tương hỗ va chạm.

Những kim quang này nãi là Niệm Lực Công Đức chi lực do đệ tử, hộ pháp, tín đồ Tây Phương Giáo vô số năm thành kính tín ngưỡng tụng kinh sở hóa.

Tại sau khi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hóa Phật, những Niệm Lực Công Đức này liền có thể trực tiếp hóa vi Trượng Lục Kim Thân và pháp lực.

Nhưng tại trong quá trình không ngừng giao dung với khí tức hủy diệt của Tru Tiên Kiếm Trận, những Niệm Lực Công Đức này không ngừng bị triệt để hủy diệt, quy về hư vô, ngay cả cả tòa Tu Di Sơn đều ảm đạm đi một chút.

Loại công đức niệm lực này cực kỳ khó chơi, bên trong hội tụ vô cùng niệm lực tín ngưỡng của chúng sinh qua vô số năm, ẩn ẩn ước ước có một loại pháp tắc sức mạnh ở trong đó.

Bất quá loại thủ pháp mượn nhờ chúng sinh niệm lực ảnh hưởng Thiên Đạo tiến tới sử dụng pháp tắc Hồng Hoang Thế Giới này, đối với người khác có khả năng có chút tác dụng.

Nhưng đối với Pháp Tắc Thánh Nhân đã chưởng ác chân chính Pháp Tắc chi lực mà nói lại hào vô tác dụng, nhất là Thông Thiên Giáo Chủ đang chưởng ác Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc.

Mặc cho ngươi là phàm nhân sâu kiến hay Thiên Đạo Thánh Nhân, quản ngươi là hoa cỏ côn trùng hay Tiên Nhân Thánh Linh, vô vật bất hủy, vô vật bất diệt.

Vô luận là Hồng Hoang Thế Giới hay Vô Biên Hỗn Độn, cuối cùng đều phải hủy diệt, cuối cùng quy về hủy diệt, đây mới là chân lý của Hủy Diệt Pháp Tắc.

Bốn người Lão Quân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy nhìn Tru Tiên Kiếm Trận huyền phù trên không trung, đều nhíu mày không thôi.

Nhất là nhìn những Niệm Lực Công Đức kim quang bị khí tức hủy diệt dật tán ra từ Tru Tiên Kiếm Trận triệt để phấn vụn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người đều đau lòng vô cùng.

Đây chính là để uẩn tích lũy vô số năm của Tây Phương Giáo, hiện tại lại cứ như vậy không ngừng bạch bạch tiêu tán. "Giới Tử Tu Di Đại Trận!" Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người khẽ quát một tiếng, đồng thời tay bấm ấn quyết, từng đạo kim quang lại từ các nơi trên Tu Di Sơn sáng lên.

Vô số đạo kim quang không ngừng câu lặc tại hư không, tổ thành từng đạo rễ cây, mạch lạc, sau đó lại tổ thành từng cánh hoa, cuối cùng tổ thành một đóa hư không kim liên cực lớn.

Đóa sen giống như hư ảnh này hơi hơi lay động, sau đó đảo khấu xuống, đem cả tòa Tu Di Sơn hộ tại dưới thân.

Sau đó cả đóa kim liên phi khoái thu nhỏ lại, Tu Di Sơn miên diên không biết bao nhiêu ức vạn dặm bao trùm hơn phân nửa Tây Phương Thế Giới, thế nhưng cũng phi khoái thu nhỏ lại.

Cả tòa Tu Di Sơn cùng vô cùng chúng sinh trong đó theo đóa kim liên kia thu nhỏ lại cỡ nắm tay, lặng yên không một tiếng động chui vào lòng đất Hồng Hoang Thế Giới, biến mất không thấy.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người trong lòng lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, nhìn về phía Tru Tiên Kiếm Trận. "Chư vị, có hay không muốn lại nếm thử phá Tru Tiên Kiếm Trận?" Lão Quân nhìn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người thi pháp hoàn thành, lúc này mới hỏi.

Thông Thiên Giáo Chủ đã khiêu trận, Lão Quân cảm thấy tổng yếu

nếm thử phá giải một phen mới được, bằng không chẳng phải để cho người khác, nhất là những Địa Đạo Thánh Nhân kia nhìn chê cười.

Nhất là nếu ngay cả trận cũng không dám phá, chẳng phải là sợ Thông Thiên Giáo Chủ, vậy Phong Thần Chi Kiếp làm sao tiếp tục hạ xuống. "Ta thấy cần phải lại nếm thử một phen!" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn Tru Tiên Kiếm Trận phảng phất có thể thôn phệ hết thảy, hủy diệt hết thảy kia, trầm giọng nói. "Thông Thiên tu luyện thành Pháp Tắc Thánh Nhân, nếu như không có Tru Tiên Kiếm Trận, thực lực cũng so với ta mạnh hơn không được bao nhiêu.

Hủy Diệt Pháp Tắc đối với sức mạnh Tru Tiên Kiếm Trận đề thăng thực sự quá nhiều." "Lần trước chúng ta phá đại trận, tuy rằng chiết tổn Lục Tiên Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, lại để cho Thông Thiên mang Tru Tiên Kiếm Trận đi, thực sự là một cái sai lầm lớn.

Lần này, sau khi chúng ta phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận, nhất định phải đem Tru Tiên Kiếm Trận của Thông Thiên thu đi." "Đích xác nên như thế!" Lão Quân gật gật đầu, tán đồng ý kiến của Nguyên Thủy. "Thông Thiên tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu như không có Tru Tiên Kiếm Trận, một mình ta có thể áp chế hắn." Nếu Thông Thiên Giáo Chủ không còn Tru Tiên Kiếm Trận, Lão Quân có Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp tại thủ, đích xác hoàn toàn có thể áp chế trụ Thông Thiên Giáo Chủ.

Tru Tiên Kiếm Trận cường đại nhất tự nhiên là cả tòa đại trận, bất quá Tru Tiên Tứ Kiếm và tấm trận đồ kia cũng uẩn hàm chân ý Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc.

Không có Tru Tiên Tứ Kiếm, Thông Thiên chưởng ác Hủy Diệt Pháp Tắc bài danh tiền thập, lại không có loại pháp bảo có thể dung nạp pháp tắc chi lực này, vậy một thân thực lực của Thông Thiên sẽ phải bị đánh gãy không ít.

Cường đại pháp bảo không chỉ đối với những Tiên nhân, Chuẩn Thánh có tác dụng đề thăng thực lực cực đại, đối với Thiên Đạo Thánh Nhân thậm chí Pháp Tắc Thánh Nhân cũng giống như vậy.

Có Thái Cực Đồ tại thủ, Lão Quân đối mặt với Thông Thiên dùng Hủy Diệt Pháp Tắc ngự sử Tru Tiên Kiếm Trận, y nhiên có thể đi ở tự như.

Nhưng sau khi mất đi Thái Cực Đồ, tự thân thực lực Lão Quân tối thiểu hạ thấp hơn một nửa.

Cường đại như Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân cũng giống như thế, nếu như không có Hỗn Độn Chung, Hoàn Vũ Kỳ Bàn, Khô Vinh Thần Trượng, Thế Giới Thụ Chủng Tử... những pháp bảo và linh bảo cực kỳ cường hoành này, Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân thực lực tuy y nhiên cường hoành vô thất, nhưng cũng phải bị đánh một cái đại đại chiết khấu.

Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân vì sao trong lòng đối với Hồng Quân lại kiêng kị như vậy, không phải vì trong tay Hồng Quân chưởng ác một kiện Hỗn Độn Chí Bảo sao?

Nếu không phải có Tạo Hóa Ngọc Điệp tồn tại, Hư Không Đạo Nhân sớm đã đối với Hồng Quân hạ thủ. "Làm sao phá đại trận đây, nhìn uy lực đại trận, so với lần trước hoàn toàn không thể đồng nhật ngữ." Chuẩn Đề Đạo Nhân khổ sáp mặt nói: "Ta cùng sư huynh đã không có Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp, lại không có Chư Thiên Khánh Vân các loại phòng ngự Chí Bảo.

Tiến vào trong đại trận, chỉ sợ duy trì không được nhất thời tam khắc." Nhắc tới cái này Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người trong lòng đều cực kỳ bất mãn, đồ tốt trong tay Tam Thanh thực sự quá nhiều.

Thịnh cực tất suy, nhìn vào những Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo

trong tay Tam Thanh kia, Tam Thanh thịnh đã lâu như vậy, cũng nên suy bại xuống, luân đến Tây Phương Giáo hưng thịnh rồi a. "Lấy cảnh giới của Tiếp Dẫn đạo hữu, hơn nữa còn có Công Đức Kim Liên kia, hẳn là có thể trú thủ một chỗ!" Lão Quân trầm tư một hồi, đối với Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn Đạo Nhân nói. "Về phần Chuẩn Đề đạo hữu, nếu như có thể toàn lực thi vi, tất nhiên cũng có thể chống đỡ được một hồi, để cho chúng ta phá vỡ trận pháp là được." "Lấy uy lực Tru Tiên Kiếm Trận, ta e rằng chống đỡ không được bao lâu sẽ vẫn lạc." Chuẩn Đề Đạo Nhân liên liên lắc đầu nói, lần trước tại trong Tru Tiên Kiếm Trận hắn đều chỉ miễn cưỡng chi xanh.

Nhìn hiện tại Tru Tiên Kiếm Trận có Hủy Diệt Pháp Tắc gia thành, uy lực lớn không biết bao nhiêu, Chuẩn Đề rất có tự mình hiểu lấy. "Đạo hữu chỉ cần có thể chống đỡ được, vẫn lạc cũng không sao.

Dù sao chúng ta thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, bất tử bất diệt.

Thông Thiên hiện tại lại là Pháp Tắc Thánh Nhân, tất nhiên không dám liều mạng, chỉ cần chúng ta đoạt Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên ngày sau rốt cuộc không còn cơ hội." Nguyên Thủy Thiên Tôn cẩn thận khuyên nhủ.

Chuẩn Đề Đạo Nhân nghe vậy đại nộ, cảnh giới tu vi của hắn vốn dĩ đứng chót trong chư thánh Thiên Đạo, vẻn vẹn mạnh hơn Nữ Oa Nương Nương một chút.

Nhưng sau khi vẫn lạc hai lần, tu vi cảnh giới lại lui bước không ít, cảnh giới hiện nay e rằng cùng Nữ Oa không sai biệt lắm, thậm chí đều chưa chắc so được.

Nguyên Thủy và Lão Quân ý tứ là liều mạng để cho hắn lại vẫn lạc một lần, cũng muốn để cho hắn ngăn trở một cửa.

Nếu quả thật lại vẫn lạc một lần nữa, vậy tu vi tuyệt đối thấp hơn Nữ Oa, đến lúc đó chính là Thiên Đạo Thánh Nhân yếu nhất. "Nguyên

Thủy, hay là ngươi đem Bàn Cổ Phiên cho ta mượn, có bảo vật này, ta tất có thể tại trong Tru Tiên Kiếm Trận chống đỡ một hồi." Chuẩn Đề Đạo Nhân nhìn Nguyên Thủy một cái, lạnh giọng nói. "Lấy cảnh giới của ngươi, cầm Bàn Cổ Phiên có thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận sao?" Nguyên Thủy tự nhiên không nguyện ý đem Bàn Cổ Phiên cho Chuẩn Đề mượn, mượn cho Chuẩn Đề, vậy hắn tại trong Tru Tiên Kiếm Trận dựa vào cái gì để chi xanh. "Chuẩn Đề đạo hữu sảo an vật táo, nếu như lần này phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Tru Tiên Tứ Kiếm bốn người chúng ta mỗi người một thanh, Tru Tiên Trận Đồ quy đạo hữu sở hữu, như thế nào?" Lão Quân nhìn Nguyên Thủy và Chuẩn Đề muốn cãi nhau, vội vàng an phủ nói, thậm chí lấy ra Tru Tiên Trận Đồ dụ hoặc Chuẩn Đề.

Quả nhiên Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người nghe câu nói này đều một trận tâm động.

Tru Tiên Tứ Kiếm bất kỳ một thanh nào cũng đều là bảo kiếm cấp bậc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, so với bất kỳ một kiện Tiên Thiên Linh Bảo nào trong tay bọn họ đều không tốn sắc.

Chương 214

Huống chi còn có Tru Tiên Trận Đồ quan trọng nhất, có trận đồ tại thủ, dù gom không đủ Tru Tiên Tứ Kiếm, dùng pháp bảo phẩm giai kém hơn thay thế, bố hạ đại trận cũng uy lực vô thất. "Sư đệ, ngươi cảm thấy thế nào?" Tiếp Dẫn Đạo Nhân tuy rằng thập phần tâm động, bất quá vẫn hỏi Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Dù sao đại trận có thể hay không phá, còn phải xem Chuẩn Đề Đạo Nhân có thể hay không chống đỡ được, nếu Chuẩn Đề chống đỡ không được, trong nháy mắt bị miểu sát, đến lúc đó không chỉ không chiếm được Tru Tiên Kiếm, ngay cả ba người bọn họ đều nguy hiểm. "Không được, lấy uy lực đại trận hiện tại.

Thời gian phá trận giống như lần trước, ta cũng tuyệt đối chống đỡ không được." Chuẩn Đề Đạo Nhân lắc lắc đầu nói: "Cho dù lấy thân vẫn làm đại giới cũng không được!" Đích xác Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt không sai, Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ cũng làm cho người ta tâm động, nhưng phá không mở chính là phá không mở.

Lấy thực lực cường sấm đại trận, trừ bỏ bạch bạch bồi một cái mạng, đối với phá trận căn bản không có trợ giúp.

Lão Quân há miệng, không biết nói gì cho phải.

Trong lòng hắn cũng rõ ràng, lần trước phá trận bản thân là có nguyên nhân xuất kỳ bất ý, lần này Thông Thiên có phòng bị, cộng thêm uy lực đại trận lớn hơn rất nhiều.

Lão Quân và Nguyên Thủy hai người y nhiên có thể dùng phương pháp lần trước phá trận, nhưng cần thời gian tuyệt đối muốn xa xa dài hơn lần trước.

Chuẩn Đề nếu như chống đỡ không được, một khi Thông Thiên

chưởng ác sức mạnh đại trận nhiều ra một phần, Lão Quân đều nguy hiểm. "Thật vô dụng!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng nói. "Nguyên Thủy, ngươi!" Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người nghe Thông Thiên câu này đều đại nộ, thậm chí đều chuẩn bị trực tiếp động thủ. "Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, có phải là sợ, vẫn luôn không dám nhập vào trận của ta?" Tại lúc Lão Quân bên này sắp đánh nhau, thanh âm Thông Thiên Giáo Chủ từ trong đại trận truyền ra.

Lời của Thông Thiên Giáo Chủ vừa xong, một cây cự mộc không biết dài bao nhiêu, từ trong Vô Biên Hỗn Độn vươn ra, hung hăng đập vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Cự mộc thô mấy trăm vạn dặm, không biết dài bao nhiêu từ chỗ sâu nhất của Vô Biên Hỗn Độn đối với Tru Tiên Kiếm Trận trực tiếp nện xuống.

Cự mộc giống như chủ cán một gốc Hỗn Độn Thần Thụ bị chỉnh thể cắt đứt, toàn bộ vỏ cây đều là một loại màu sắc ô hắc tàng thanh, tự đá phi đá, tự sắt phi sắt.

Các loại Mộc Chi Đại Đạo phù văn minh khắc trên đó, đạo văn lưu chuyển, vô số hoa cỏ cây cối, thậm chí Tiên Thiên Linh Căn đồ hình tại trên đó ẩn hiện.

Từ cỏ dại ven đường thường thấy nhất, cây dâu, cây đào đến các loại phàm thảo, hồn thảo, Cửu Dương Căn, Thanh Linh Thụ... các loại linh căn, cuối cùng là Phù Tang Mộc, Bàn Đào Thụ, Nhân Sâm Quả... các loại Tiên Thiên Linh Căn.

Hồng Hoang Thế Giới thậm chí trong Vô Biên Hỗn Độn tất cả thực vật mộc hệ tồn tại, tại trên biểu bì cây cự mộc này đều có hiển hiện ra.

Cự mộc từ trong Hỗn Độn vọt ra, mang theo khí thế trấn áp toàn

bộ Hồng Hoang Thế Giới, trực tiếp thâm nhập vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Kiếm khí hủy diệt thế giới vạn vật của Tru Tiên Kiếm Trận phách trảm tại trên biểu bì cự mộc, lại không có chút nào hiệu quả.

Tại trên bề mặt nguyên mộc, các loại phù văn Mộc Hệ Đại Đạo Pháp Tắc không ngừng lấp lóe, để ngự lấy hủy diệt nhất thiết kiếm ý và kiếm khí từ trong Tru Tiên Kiếm Trận truyền ra.

Lấy Pháp Tắc chi lực đối kháng Pháp Tắc chi lực, Tru Tiên Kiếm Trận hủy diệt Pháp Tắc tuy rằng bài danh xa xa tại trên Mộc Chi Đại Đạo, bất quá cảnh giới Thông Thiên Giáo Chủ so với Dương Mi Đạo Nhân kém thực sự quá xa.

Pháp tắc trong cự mộc so với Hủy Diệt Đại Đạo của Tru Tiên Kiếm Trận không biết hoàn thiện hơn bao nhiêu, Tru Tiên Kiếm Trận bằng vào sức mạnh cường đại, phấn vụn biểu bì cự mộc, lại cũng không cách nào thương tổn cự mộc quá nhiều.

Không đợi Hủy Diệt Kiếm Ý không ngừng hướng nội phá diệt bên trong cự mộc, bằng vào Mộc Chi Pháp Tắc cường đại tái sinh chi lực, tốc độ cự mộc sinh trưởng so với tốc độ Tru Tiên Kiếm Trận hủy diệt còn nhanh hơn nhiều.

Hủy diệt Pháp Tắc đích xác bài danh xa tại trên Mộc Chi Pháp Tắc, nhưng khi cảnh giới tương soa quá xa, loại khắc chế này lại căn bản không tồn tại.

Nếu như Thông Thiên Giáo Chủ cũng có thể đem Hủy Diệt Pháp Tắc tu luyện tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng thiên, thậm chí không cần động dụng Tru Tiên Kiếm Trận.

Chỉ bằng sức mạnh Tru Tiên Kiếm, chú nhập Hủy Diệt Pháp Tắc, là có thể đem khúc thần mộc Dương Mi Đạo Nhân triệu hoán ra trực

tiếp phấn vụn.

Nhiên dĩ hiện tại chênh lệch cảnh giới hai người, Tru Tiên Kiếm Trận lại không làm gì được cự mộc phân hào.

Ngược lại khi cự mộc mang theo khí thế trấn áp nhất thiết đập xuống, toàn bộ thời không đều trong nháy mắt vặn vẹo, tựa hồ thừa thụ không nổi cỗ lực lượng kinh khủng này.

Đông!

Vẻn vẹn một kích, Tru Tiên Kiếm Trận khiến cho Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không dám nhập trận, liền bị đập đến một trận hoảng đãng, hủy diệt kiếm ý vô xứ bất tại trong toàn bộ đại trận đều bị chấn đãng ra.

Ti ti lữ lữ hủy diệt kiếm khí bị cự mộc chấn đãng thoát ly khỏi Tru Tiên Kiếm Trận, rơi vào trong Tây Phương Thế Giới phía dưới.

Một tòa đại sơn cao tới mấy chục vạn dặm, toàn thân trọc lốc không có chút nào bùn đất, cây cối, phảng phất do một loại bạch sắc tinh kim cấu thành, tại lúc đụng phải lũ hủy diệt kiếm khí này, toàn bộ đỉnh núi trong nháy mắt bị yên diệt mấy vạn dặm, sơn thể kiên ngạnh chí cực kia hoàn toàn ngăn không được hủy diệt nhất thiết kiếm ý.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân hai người nhìn thấy cảnh này, mí mắt đều giật giật, nếu như không kịp thời đem Tu Di Sơn thu lại, Dương Mi Đạo Nhân một kích sở chấn đãng xuống kiếm khí, e rằng lại sẽ làm cho Tu Di Sơn tổn thất thảm trọng.

Tuy rằng lấy thực lực bọn họ, cũng có thể khinh khinh tùng tùng san bằng tòa đại sơn kia, nhưng kiếm khí bị chấn đãng xuống trong không trung hà chỉ ức vạn lũ. "Dương Mi Đạo Nhân?" Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ kinh nộ triều trên bầu trời hô, cũng không nghĩ tới Dương Mi Đạo Nhân sẽ đột nhiên đối với hắn xuất

thủ.

Vốn dĩ nhìn thấy mấy người Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở ngoài đại trận sợ đầu sợ đuôi, không dám tiến lên, trong lòng Thông Thiên Giáo Chủ thập phần đắc ý.

Dù sao lấy năng lực chưởng ác Hủy Diệt Pháp Tắc hiện tại phối hợp Tru Tiên Kiếm Trận, bốn người Lão Quân muốn giống như lần trước phá trận là chuyện không có khả năng.

Tại lúc Thông Thiên Giáo Chủ nhịn không được xuất ngôn trào phúng vài câu, nào biết đâu Dương Mi Đạo Nhân đột nhiên hướng hắn xuất thủ.

Bất quá mới bắt đầu Thông Thiên Giáo Chủ tịnh không có để ý, sau khi tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chưởng ác Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc, tín tâm Thông Thiên Giáo Chủ cực vi bành trướng.

Lấy thực lực Thông Thiên Giáo Chủ, tuy rằng cũng có thể áp chế Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người, nhưng nếu không động dụng Tru Tiên Kiếm Trận, lấy một địch hai lại có chút miễn cưỡng.

Nhưng vừa rồi Thông Thiên Giáo Chủ lấy Hủy Diệt Pháp Tắc khu sử Tru Tiên Tứ Kiếm, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người liên thủ, đều hoàn toàn không phải đối thủ của hắn.

Sau khi bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, Lão Quân đứng đầu chư Thánh và Nguyên Thủy tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên đều không dám sấm nhập trong đại trận.

Tại một khắc kia Thông Thiên cảm giác thực lực đạt tới đỉnh điểm, thậm chí cảm thấy tồn tại như Hư Không Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân thân tới, hắn cũng có thể đánh một trận.

Cho đến khi Dương Mi Đạo Nhân thật sự xuất thủ, Thông Thiên

Giáo Chủ mới minh bạch chênh lệch thực lực cùng Dương Mi Đạo Nhân rốt cuộc lớn bao nhiêu.

Trảm Tiên Tru Thần hủy diệt chi lực trong Tru Tiên Kiếm Trận, đối với khúc gỗ cổ quái Dương Mi Đạo Nhân triệu ra lại hào vô tác dụng.

Miễn lực phá vỡ phòng ngự của khúc gỗ, lại cũng khó có thể thâm nhập vào trong đó, thậm chí tốc độ phá hoại đều đuổi không kịp tốc độ sinh trưởng của đối phương.

Mỗi một lần cự mộc trọng kích, đều làm cho cả tòa Tru Tiên Kiếm Trận không ngừng dao động, khí cơ khiên dẫn phía dưới, nguyên thần Thông Thiên Giáo Chủ tựa hồ đều có điểm vựng huyễn.

Thông Thiên Giáo Chủ mới minh bạch, hắn tuy chưởng ác Hủy Diệt Pháp Tắc Đại Đạo, nhưng chênh lệch cảnh giới xa xa không phải sự bất đồng giữa các Đại Đạo có thể di bổ.

Hắn cũng minh bạch, Dương Mi Đạo Nhân tại sau khi tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng thiên, thậm chí đều có tín tâm có thể tìm Hư Không Đạo Nhân gây phiền toái.

Tuy Dương Mi Đạo Nhân lúc mới bắt đầu tưởng rằng Hư Không Đạo Nhân chỉ chưởng ác Không Gian Pháp Tắc, tu vi cảnh giới tại ngũ, lục trọng thiên, tịnh không biết Hư Không Đạo Nhân đồng thời chưởng ác Thời Gian Pháp Tắc.

Bất quá Không Gian Pháp Tắc và tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ngũ trọng thiên, cũng xa xa không phải Thông Thiên Giáo Chủ có thể so sánh.

Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc tuy rằng là tồn tại bài danh tiền thập trong Tam Thiên Đại Đạo, bất quá cũng vẻn vẹn chỉ là tiền thập mà thôi, cùng loại Pháp Tắc Chi Vương như Không Gian Pháp Tắc cũng

không so được.

Huống chi Thông Thiên Giáo Chủ chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên đỉnh phong, luận cảnh giới, luận pháp tắc đều kém không biết bao nhiêu.

Dương Mi Đạo Nhân tại sau khi tu thành cảnh giới thất trọng thiên, cảm giác đều có thể triệt để trấn áp Hư Không Đạo Nhân, càng huống chi là Thông Thiên Giáo Chủ như hôm nay. "Dương Mi Thánh Nhân xuất thủ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân và Tiếp Dẫn Đạo Nhân hai người nhìn thấy một màn này, nội tâm vui sướng vô cùng.

Tuy rằng cũng không biết vì sao Dương Mi Đạo Nhân sẽ đối với Thông Thiên Giáo Chủ xuất thủ, bất quá chỉ cần có thể trấn áp Thông Thiên, ở trong mắt hai người chính là một chuyện tốt. "Chẳng lẽ là ý tứ của Lão Sư?" Lão Quân nhìn cự đại thần mộc không ngừng đập vào Tru Tiên Kiếm Trận, nội tâm tư tác.

Dương Mi Đạo Nhân là do Hồng Quân Đạo Tổ thỉnh về, hiện nay Dương Mi Đạo Nhân đột nhiên đối với Thông Thiên xuất thủ, nếu như không có Hồng Quân Đạo Tổ doãn hứa là chuyện không có khả năng.

Chỉ là Hồng Quân Đạo Tổ vì sao không tự mình xuất thủ, đây là chỗ Lão Quân trong lòng không rõ ràng nhất. "Pháp Tắc, Pháp Tắc!" Nguyên Thủy Thiên Tôn trong tay gắt gao nắm Bàn Cổ Phiên, nhìn về phía trận đại chiến trên bầu trời, trong lòng mặc niệm nói.

Tại sau khi Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân trước sau trọng hiện Hồng Hoang, tất cả mọi người đều biết sự cường đại và khủng bố của Pháp Tắc Thánh Nhân.

Hành vi của Thông Thiên Giáo Chủ hôm nay lần nữa chứng minh điểm này, tuy cảnh giới của hắn so với Thông Thiên Giáo Chủ cao hơn một chút.

Bất quá nếu như không phải đại ý bị đánh vỡ Chư Thiên Khánh Vân, trận chiến đấu giữa hắn cùng Thông Thiên Giáo Chủ cuối cùng ai thắng ai thua khó mà dự liệu.

Nhưng tại sau khi Thông Thiên Giáo Chủ trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, Nguyên Thủy rõ ràng hiện tại hắn đích xác xa xa không phải đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ.

Cho dù Thông Thiên không sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận, Chư Thiên Khánh Vân y cựu hoàn toàn vô tổn, cũng là như thế.

Một hướng tâm cao khí ngạo như Nguyên Thủy, nhìn thấy uy lực Pháp Tắc Thánh Nhân, trong lòng cũng có ý nghĩ của mình.

Đương nhiên, Nguyên Thủy Thiên Tôn muốn nhất chính là giống như Bàn Vương của Địa Đạo, trở thành song Thánh Nhân Pháp Tắc và Thiên Đạo. "Không biết Dương Mi Thánh Nhân có thể hay không đem Thông Thiên trực tiếp đánh giết?" Ánh mắt Chuẩn Đề Đạo Nhân lấp lóe, đối với mấy người Lão Quân và Nguyên Thủy nói.

Như hôm nay Thông Thiên Giáo Chủ không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu như lần này vẫn lạc, vậy thật sự là triệt để vẫn lạc, ngay cả cơ hội từ trong Thiên Đạo phục tô cũng không có.

Chuẩn Đề đương nhiên hận không thể Dương Mi Đạo Nhân trực tiếp đem Thông Thiên Giáo Chủ đánh giết đương trường, chỉ cần Thông Thiên Giáo Chủ vừa chết, những đệ tử Tiệt Giáo kia không phải đều là vật trong nang của hắn sao. "Dương Mi, ngươi có ý gì?" Thanh âm kinh nộ của Thông Thiên Giáo Chủ từ trong Tru Tiên Kiếm Trận truyền ra, dưới sự đả kích mãnh liệt này, Tru Tiên Kiếm Trận có loại giá thế dao dao dục trụy. "Thông Thiên, ngươi trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân cũng không nên cuồng ngạo như thế!" Thanh âm đạm mạc của Dương Mi Đạo Nhân từ trong Vô Biên Hỗn Độn truyền ra, phảng phất như Thiên Đạo cao mạc du viễn.

So sánh với hắn, phảng phất chỉ có tồn tại như Dương Mi mới là Thánh Nhân cao tọa cửu trọng thiên ngoại, ngay cả đám người Lão Quân, Thông Thiên cũng chẳng qua như sâu kiến. "Gia giáo cộng phạt, Tiệt Giáo bất tồn nãi là thiên số.

Ngươi cho rằng phế trừ Thiên Đạo Thánh Nhân chi vị, là có thể thoát khỏi thiên số hay sao!" Theo lời nói của Dương Mi Đạo Nhân rơi xuống, khu thể không biết dài bao nhiêu của cả cây Thái Cổ Thần Mộc đột nhiên phóng xuất ra thanh quang, trong thanh quang vô cùng Ất Mộc linh khí từ trong Vô Biên Hỗn Độn bị hấp thu. "Hôm nay, ta thu Tru Tiên Kiếm Trận của ngươi, để cho ngươi hảo hảo phản tư!" Tại sau khi hấp thu đủ nhiều Ất Mộc linh khí, sức mạnh thần mộc kia đột nhiên lớn hơn mấy lần, Tru Tiên Kiếm Trận hoàn toàn không chống được cỗ phái nhiên đại lực này, ầm ầm bạo tán ra.

Theo Tru Tiên Đại Trận bạo tán, vô số đạo hủy diệt kiếm khí trong đại trận hướng về các nơi Hồng Hoang Thế Giới tán đi.

Không có Tru Tiên Đại Trận ước thúc, những kiếm khí này rơi xuống Hồng Hoang Thế Giới sẽ là tai nạn vô cùng to lớn.

Lấy sự khủng bố của hủy diệt kiếm khí, tồn tại Đại La đỉnh phong, đụng phải một tia cũng sẽ trực tiếp hồn phi phách tán, càng đừng nói những tiên, phàm, yêu, nhân dưới Đại La trong Hồng Hoang Thế Giới.

Sau khi Tru Tiên Kiếm Trận bị bạo khai, lại hiển hiện ra nguyên hình Tru Tiên Tứ Kiếm và Tru Tiên Trận Đồ, muốn bay trở về trong nguyên thần Thông Thiên Giáo Chủ.

Lúc này dưới đáy cây cự đại nguyên mộc đột nhiên sinh ra năm cái rễ cây, những rễ cây này phi tốc lan tràn hướng về Tru Tiên Tứ Kiếm và Trận Đồ chộp tới.

Mặc cho Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm

Tiên Kiếm bổ chém như thế nào, đều không làm gì được rễ cây dị thường kiên nhận này.

Tại lúc đại trận bạo khai, Thông Thiên Giáo Chủ cũng chịu phản phệ, nguyên thần chấn đãng quay cuồng, hung muộn dị thường, cơ hồ đều muốn phun ra một ngụm thánh huyết, căn bản không kịp ngăn cản những thụ căn chộp về phía Tru Tiên Tứ Kiếm này. "Dương Mi, ngươi từ khi nào trở thành tẩu cẩu của Thiên Đạo?" Tiếng cười khẽ truyền đến, tại lúc những thụ căn kia vừa mới quấn chặt lấy Tru Tiên Tứ Kiếm và Trận Đồ, không gian chung quanh cả cây nguyên mộc đột nhiên vô thanh vô tức sụp đổ.

Vừa rồi Thông Thiên Giáo Chủ dùng hết toàn lực lại cũng không cách nào triệt để hủy diệt gốc nguyên mộc kia, lại bị cỗ sức mạnh thời không băng diệt này cấp triệt để phấn vụn.

Sức mạnh Thời Gian cùng sức mạnh Không Gian không ngừng bôn dũng, đem những tàn dư sức mạnh bị sụp đổ kia cắn nuốt vào trong Hỗn Độn hư không.

Chương 215

"Hư Không!" Trong Vô Biên Hỗn Độn, truyền đến một tiếng nộ quát của Dương Mi Đạo Nhân, nhìn thấy Hư Không Đạo Nhân hoành sáp một tay hắn cũng thập phần phẫn nộ.

Chỉ thấy Ất Mộc Pháp Tắc nhẹ nhàng ba động, Dương Mi Đạo Nhân trực tiếp mượn nhờ tia pháp tắc chi lực này, đi tới trên không Tây Phương Thế Giới.

Dương Mi Đạo Nhân nhìn cũng không nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, trực tiếp thân thủ hướng về Tru Tiên Kiếm Trận chộp tới.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận uẩn tàng Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc lạc ấn, đối với loại Pháp Tắc Thánh Nhân như Dương Mi Đạo Nhân, một loại cường đại Đại Đạo Pháp Tắc có lực dụ hoặc vô vân luân bỉ.

Dương Mi Đạo Nhân đem Mộc Chi Đại Đạo Pháp Tắc tu luyện tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng thiên, muốn một lần nữa tu luyện Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc là không đại khả năng.

Nhưng đem Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc làm một loại ấn chứng hoặc là phụ trợ tu luyện pháp tắc, lại không có bất kỳ vấn đề gì.

Huống chi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên càng về sau càng khó đột phá, Dương Mi Đạo Nhân đột phá thất trọng thiên đã có không ít thời gian, lại ngay cả cái bóng bát trọng thiên cũng không thấy.

Nếu như thời gian dài đột phá vô vọng, Dương Mi Đạo Nhân không chừng thật sự sẽ nếm thử tìm lại lộ tuyến Hủy Diệt Đại Đạo.

Phản chính Thánh Nhân thọ mệnh vô cùng vô tận, đối với Pháp

Tắc Thánh Nhân không cần chịu Thiên Đạo thư phục lại càng như thế, nếu như Mộc Chi Đại Đạo tiếp tục đột phá vô vọng, một lần nữa tu luyện một đạo pháp tắc cũng là lựa chọn bình thường.

Đến lúc đó Tru Tiên Kiếm Trận liền có vẻ di vi trân quý, dù sao tượng như Hủy Diệt Đại Đạo Pháp Tắc và Ngũ Hành Đại Đạo Pháp Tắc, loại tồn tại bài danh tiền thập trong Tam Thiên Đại Đạo này, tại trong Vô Biên Hỗn Độn, không có cơ duyên cực lớn cũng căn bản không cách nào tìm được lạc ấn pháp tắc để đánh xuống căn cơ tu luyện.

Đồng vi Pháp Tắc Thánh Nhân, Dương Mi Đạo Nhân không định tu luyện, tự nhiên cũng sẽ không lưu lại cho người khác, tự cấp bồi dưỡng một cái tiềm tại cạnh tranh đối thủ. "Dương Mi, ngươi dám!" Thông Thiên Giáo Chủ nhìn thấy Dương Mi Đạo Nhân tự mình hiện thân đoạt thủ Tru Tiên Kiếm Trận đốn thời bột nhiên đại nộ.

Thân phận Dương Mi Đạo Nhân là tồn tại giống như Hư Không Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Tổ, vốn không nên tham dự vào tầng thứ chiến đấu này.

Kết quả Dương Mi Đạo Nhân không chỉ tự mình hạ tràng phá Tru Tiên Kiếm Trận, còn muốn đem Tru Tiên Tứ Kiếm và Trận Đồ toàn bộ đoạt đi, Thông Thiên Giáo Chủ làm sao có thể nhẫn được. "Nếu không phải ngươi giữ lại còn hữu dụng, ta sớm đã giết ngươi rồi!" Dương Mi Đạo Nhân lạnh lùng nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một cái, sau đó nhẹ nhàng vung tay lên.

Một gốc đằng mạn đột nhiên bằng không xuất hiện, rễ đằng mạn thâm nhập vào không gian sâu thẳm trực tiếp cắm rễ tại trong Vô Biên Hỗn Độn.

Trên đằng mạn vô số phân chi tế tiểu không ngừng vặn vẹo giãy dụa, toàn bộ gốc đằng mạn ngoại biểu trình hiện ra một loại huyết

hồng chi sắc, giống như một sợi động mạch thô đại đang không ngừng nhảy lên.

Gốc Huyết Sắc Ma Đằng này xuất hiện bên cạnh Thông Thiên Giáo Chủ, trực tiếp quấn quanh trên người hắn, đem hắn gắt gao trói chặt. "Cút cho ta!" Thông Thiên Giáo Chủ đại nộ, câu thông Hủy Diệt Pháp Tắc lạc ấn trong nguyên thần, Hủy Diệt chi lực từ mỗi một chỗ trên toàn thân phun trào ra, muốn đem đằng mạn giảo toái.

Nhưng biểu bì đằng mạn không biết do cái gì làm thành, cực kỳ kiên nhận, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ tự mình sử xuất Hủy Diệt chi lực, cũng khó giảng nó triệt để cắt đứt. "Cho ta đứt ra a!" Thông Thiên Giáo Chủ nộ mục viên tĩnh, không còn đem Hủy Diệt chi lực tán phát ra, mà ngưng tụ tại một điểm, há miệng phun một cái.

Lúc này toàn thân Hủy Diệt chi lực của Thông Thiên Giáo Chủ đều ngưng tụ thành một đạo nguyệt nhận, đạo nguyệt nhận này vừa từ trong miệng Thông Thiên phun ra, liền trực tiếp hoa phá thời không cắt nát gốc huyết đằng.

Một tiết huyết đằng bị cắt đứt kia phảng phất như giun đất không ngừng nhảy lên trong hư không.

Không đợi Thông Thiên Giáo Chủ lấy hơi tiếp tục cùng Dương Mi Đạo Nhân động thủ, đoạn đằng mạn bị cắt đứt kia đột nhiên đầu bên kia cũng mọc ra rễ mới, trực tiếp cắm vào chỗ sâu trong Hỗn Độn.

Vốn dĩ chỉ là huyết đằng tựa hồ cũng hấp thu đủ nhiều sức mạnh, chỗ vết cắt điên cuồng sinh trưởng, rất nhanh lại mọc ra một sợi đằng mạn mới.

Hai sợi huyết đằng một trước một sau đem Thông Thiên Giáo Chủ vây ở giữa, đồng thời trên đằng mạn không ngừng mọc ra từng cái gai gỗ.

Trên gai gỗ sinh trưởng các loại hoa văn đạo tắc tế tiểu, những gai gỗ này dài đến độ dài nhất định liền trực tiếp từ các nơi trên toàn thân Thông Thiên Giáo Chủ đâm vào. "A!" Thông Thiên Giáo Chủ thảm thiết kêu một tiếng, vô số máu tươi thông qua những gai gỗ kia từ trong thân thể Thông Thiên Giáo Chủ bị hút đi, chỉ thấy hai gốc huyết đằng kia phảng phất như đang miệng lớn nuốt lấy đồng dạng.

Theo thánh huyết không ngừng trôi qua, sức mạnh Thông Thiên Giáo Chủ càng ngày càng vi nhược, sức mạnh hai gốc huyết đằng lại càng phát ra cường thịnh, làm cho Thông Thiên hoàn toàn không cách nào động đậy. "Không biết sống chết!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn thoáng qua Thông Thiên Giáo Chủ sắp bị hút thành xác khô, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Thông Thiên bất quá là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên, cũng dám cùng hắn động thủ, nếu không phải Dương Mi Đạo Nhân giữ hắn lại hữu dụng, sớm đã trực tiếp đem Thông Thiên tru sát đương trường.

Hủy Diệt Pháp Tắc Đại Đạo thì thế nào, chênh lệch cảnh giới to lớn không phải sự mạnh yếu của pháp tắc thông thường có thể di bổ.

Chưởng ác hai đại Pháp Tắc Chi Vương như Hư Không Đạo Nhân, cũng phải tu luyện tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lục trọng thiên mới có thể đánh bại hắn.

Càng đừng đề cập Hư Không Đạo Nhân trong tay có Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Chung - hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo hệ Thời Gian và hệ Không Gian, càng có Hoàn Vũ Kỳ Bàn loại Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo này.

Nếu như không phải Hư Không Đạo Nhân đồng thời chưởng ác hai đại Pháp Tắc Chi Vương, nếu như không phải có những Tiên Thiên Chí Bảo và Hỗn Độn Linh Bảo cường đại kia, Hư Không Đạo

Nhân thật chưa chắc làm gì được hắn.

Hiện tại Thông Thiên Giáo Chủ bằng vào Hủy Diệt Pháp Tắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên cùng hắn động thủ, tại Dương Mi nhìn đến, quả thực là tự tìm đường chết.

Ông!

Thanh âm Hỗn Độn Chung chấn đãng, một cỗ sức mạnh Thời Gian đột nhiên xuất hiện tại chu thân Thông Thiên Giáo Chủ.

Tại dưới uy năng cỗ sức mạnh thời gian này, thời gian chung quanh Thông Thiên Giáo Chủ không ngừng lui lại, trong nháy mắt liền lui về thời điểm gốc ma đằng kia vừa mới mọc ra.

Ông!

Hỗn Độn Chung lại nhẹ nhàng chấn đãng một tiếng, gốc Huyết Sắc Ma Đằng kia vừa mới vặn vẹo giãy dụa chuẩn bị lại lần nữa đem Thông Thiên Giáo Chủ trói buộc trụ.

Tại chu thân nó đột nhiên xuất hiện thời gian loạn lưu, tại trên thân huyết đằng, có bộ phận địa phương thời gian gia tốc, lại có bộ phận địa phương thời gian đang lui lại.

Toàn bộ gốc huyết đằng một bộ phận đang điên cuồng sinh trưởng, một bộ phận lại không ngừng thối hóa thành trạng thái hạt giống, gốc đằng mạn kia hoàn toàn không chống được cỗ thời gian vặn vẹo chi lực này, tạc liệt ra. "Dương Mi, đoạt Tru Tiên Kiếm Trận, hỏi qua ta chưa?" Từng đạo Không Gian Pháp Tắc tại không trung không ngừng đan xen, tổ thành một đạo nhân ảnh đen kịt, theo màu sắc từ trên nhân ảnh sáng lên, Hư Không Đạo Nhân cũng xuất hiện tại trong tràng. "Hư Không Đạo Nhân vì sao lại xuất thủ cứu Thông Thiên Giáo Chủ?" Bốn người Lão Quân, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn thấy Hư Không Đạo Nhân đột nhiên xuất thủ, cũng là

sững sờ.

Vô luận như thế nào, đây cũng là nội chiến của phe Thiên Đạo.

Dù sao Dương Mi Đạo Nhân cũng là viện thủ do Hồng Quân Đạo Tổ thỉnh về, trước mắt là minh hữu phe Thiên Đạo, đối với Thông Thiên Giáo Chủ xuất thủ, khẳng định là được Hồng Quân Đạo Tổ đồng ý. "Chẳng lẽ Thông Thiên Giáo Chủ thật sự chuyển đầu nhập Địa Đạo rồi?" Lão Quân nhíu mày hỏi, sắc mặt thập phần khó coi.

Nếu như Thông Thiên Giáo Chủ - một trong Tam Thanh do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa đều chuyển đầu nhập Địa Đạo, không chỉ đối với phương diện thực lực Thiên Đạo là cái đả kích không nhỏ, mà kiểm diện phe Thiên Đạo cũng thập phần khó coi. "Còn phải dùng nói sao!" Nguyên Thủy Thiên Tôn lạnh lùng hừ một tiếng nói: "Bằng không Hư Không Đạo Nhân vì sao muốn xuất thủ cứu Thông Thiên, ta hiện tại hoài nghi Tố Sắc Vân Giới Kỳ kia là do Tiệt Giáo cố ý để cho Cửu Phượng lấy đi." "Nguyên Thủy đạo hữu nói có lý!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân gật gật đầu nói: "Chỉ là hiện tại chúng ta nên làm như thế nào, nếu như Thông Thiên thật sự đầu khảo Địa Đạo, vậy Phong Thần Chi Chiến của chúng ta làm sao tiếp tục, Thiên Đình cũng căn bản không cách nào khoách sung thực lực." "Xem Lão Sư an bài như thế nào đi!" Lão Quân cũng cảm giác thập phần khó giải quyết, Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân đều tự mình xuất thủ, chuyện này đã không phải bọn họ có thể giải quyết được. . . . "Hư Không, một cái hóa thân, cũng muốn ngăn cản ta?" Dương Mi Đạo Nhân cẩn thận nhìn lướt qua Hư Không Đạo Nhân vài lần, lạnh lùng nói.

Phân thân này của Hư Không Đạo Nhân nhìn qua thập phần bức chân, Dương Mi Đạo Nhân cũng khó có thể nhìn ra có cái gì bất đồng với bản thể hắn.

Hư Không Đạo Nhân tinh thông Thời Không Pháp Tắc, lấy cảnh

giới của hắn, vô luận khi nào ở đâu thân phận gì, chu thân đều đồng thời xử tại trong vô cùng thời không, làm cho người ta khó có thể quan sát hư thực.

Bất quá Dương Mi Đạo Nhân dù sao cũng là Pháp Tắc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng thiên, thông qua ba động của pháp tắc chi lực, rõ ràng cảm giác được Hư Không Đạo Nhân trước mắt cùng lần trước giao thủ thì bất đồng.

Lại thêm bản thể Hư Không Đạo Nhân khẳng định phải thủ vệ Hậu Thổ đang bế quan, không quá khả năng vì một cái Thông Thiên Giáo Chủ mà tự mình đi tới, cho nên Dương Mi Đạo Nhân mới khẳng định người trước mắt chính là thời không hình chiếu của Hư Không Đạo Nhân.

Cách đó không xa Thông Thiên Giáo Chủ nghe Dương Mi Đạo Nhân nói, trên mặt lộ ra một tia cười khổ.

Giờ khắc này hắn mới phát hiện chính mình cuồng vọng tự đại biết bao, tưởng rằng chưởng ác Hủy Diệt Pháp Tắc là có thể cùng hai người trước mắt chống lại.

Dương Mi Đạo Nhân thậm chí không có tự mình xuất thủ, trực tiếp triệu ra một sợi Huyết Sắc Ma Đằng đã làm cho hắn sống không bằng chết.

Sợi huyết đằng làm cho hắn vô khả nại hà kia, lại bị thời không hình chiếu của Hư Không Đạo Nhân nhẹ nhõm giải quyết, thậm chí không cần bản thể đi tới.

Nhìn biểu hiện của hai người, Thông Thiên mới biết được thực lực chính mình tuy rằng đích xác đề thăng không ít, nhưng cách tuyệt đỉnh cường giả còn không biết kém bao xa. "Đối phó ngươi, một cái hóa thân là đủ rồi!" Hư Không Đạo Nhân đạm mạc đối với Dương Mi nói. "Đối phó ngươi, một cái hóa thân là đủ rồi." Lời này vừa nói ra,

không chỉ Dương Mi Đạo Nhân không phản ứng kịp, ngay cả mấy người Thông Thiên Giáo Chủ và Lão Quân, Nguyên Thủy đều sững sờ. "Cuồng vọng." Dương Mi Đạo Nhân nhìn Hư Không Đạo Nhân, trong lòng nộ khí dâng lên, quả thực muốn đem Hư Không Đạo Nhân đương trường đánh chết.

Đương sơ tại trong Vô Biên Hỗn Độn, Hư Không Đạo Nhân cũng chỉ lược thắng một bậc mà thôi, hiện tại lại dám nói vẻn vẹn bằng một cái hóa thân là có thể đối phó hắn. "Hư Không Đạo Nhân cũng quá cuồng vọng đi, dám nói một cái hóa thân có thể đối phó Dương Mi Thánh Nhân!" Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút bất mãn đối với mấy người Lão Quân, Nguyên Thủy truyền âm nói.

Hắn không dám lớn tiếng nói chuyện, sự tình đương sơ tại trong Hỗn Độn phỉ báng Hư Không Đạo Nhân bị quất mấy cái tát vẫn còn rõ mồn một trước mắt đâu.

Chỉ bất quá hiện tại Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người đều có chút nịnh bợ Dương Mi Đạo Nhân, hy vọng mượn nhờ uy thế của hắn tráng đại Tây Phương Giáo, tự nhiên thiên hướng về phía Dương Mi Đạo Nhân. "Không sai, khu khu một đạo hóa thân mà thôi, Dương Mi Thánh Nhân trở tay liền có thể phúc diệt." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng trộm trộm truyền âm nói. "Tuy rằng Hư Không Đạo Nhân bằng vào một cái hóa thân đối phó Dương Mi đạo huynh đích xác có điểm thác đại, nhưng hóa thân này cũng không đến mức trở tay bị diệt." Lão Quân vuốt râu lắc đầu nói: "Đừng quên, Dương Mi đạo huynh đã không còn kiện Đỉnh Cấp Hỗn Độn Linh Bảo Khô Vinh Thần Trượng kia." "Hư Không Đạo Nhân lại có Hỗn Độn Chung, Thái Cực Đồ hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo và Hoàn Vũ Kỳ Bàn là Hỗn Độn Linh Bảo, ba kiện đều là Thời Không hệ Chí Bảo, đối với thực lực Hư Không Đạo Nhân đề thăng cực đại.

Nếu như Dương Mi đạo huynh muốn trấn áp đạo hóa thân này của

Hư Không Đạo Nhân, phi đắc lần nữa đem Thế Giới Thụ kia triệu ra không thể.

Bằng không ai thắng ai thua, chưa biết chừng!" "Sư huynh lời này sai rồi, vẻn vẹn chỉ là một đạo hóa thân mà thôi, đâu có đủ sức mạnh khu sử ba kiện pháp bảo kia." Nguyên Thủy tuy rằng đối với Lão Quân thập phần tôn trọng, nhưng nghe câu nói này có chút không phục.

Hai lần bị Hư Không Đạo Nhân giết chết, có thể nói đối với Hư Không Đạo Nhân yếm ác chí cực, tự nhiên không nguyện ý nhìn thấy Hư Không Đạo Nhân thủ thắng. "Nguyên Thủy đạo huynh nói đúng, Hư Không Đạo Nhân kia khẳng định không có đại pháp lực như vậy ngự sử ba kiện linh bảo.

Muốn chiến thắng Dương Mi Thánh Nhân, cuối cùng vẫn phải bản thể đi tới, bất quá muốn thủ hộ Hậu Thổ kia, bản thể hắn thật chưa chắc dám đến." Chuẩn Đề Đạo Nhân liên liên gật đầu, đối với lời của Nguyên Thủy vô cùng tán đồng. "Ta cũng đều chỉ là suy đoán, muốn xem so đấu mới biết được." Lão Quân lắc đầu, không hề tranh luận. "Dương Mi, ngươi hiện tại không còn Khô Vinh Thần Trượng, một thân thực lực có thể phát huy mấy thành?" Hư Không Đạo Nhân cười nhìn Dương Mi Đạo Nhân một cái nói: "Nếu như ngươi dùng Thế Giới Thụ Chủng Tử kia, ta thật chưa chắc làm gì được ngươi, thế nhưng Thế Giới Thụ Chủng Tử kia ngươi có mấy khỏa?

Ngươi nỡ động dụng sao?" Hư Không Đạo Nhân tuy rằng cũng không xác định trong tay Dương Mi có bao nhiêu Thế Giới Thụ Chủng Tử, bất quá liệu rằng lúc này trong tay hắn tuyệt đối cũng không nhiều.

Tại hắn xem ra, trong tay Dương Mi chí đa còn có hai ba khỏa chủng tử tồn tại.

Dương Mi tại trong Hỗn Độn đụng phải cái Hỗn Độn Linh Căn kia cho dù có thần kỳ thế nào, Hư Không Đạo Nhân cũng không tin tưởng nó có thể tùy tiện dựng dục ra loại Thế Giới Thụ Chủng Tử này.

Phải biết rằng mỗi một khỏa chủng tử kia, nếu như sử dụng một lần, đều tương đương với một kiện Cực Phẩm Hỗn Độn Linh Bảo tồn tại.

Đương nhiên Thế Giới Thụ Chủng Tử kia đích xác có thể lặp lại sử dụng, nhưng nếu lặp lại sử dụng, uy năng sẽ nhỏ đi.

Nếu như Thế Giới Thụ kia thật sự có thể tùy ý đản sinh ra loại chủng tử này, vậy tuyệt đối là tồn tại trân quý cường đại hơn Hỗn Độn Chí Bảo nhiều lắm. "Ta không cần chủng tử kia, cũng giống như vậy có thể đối phó ngươi!" Dương Mi Đạo Nhân lạnh giọng nói.

Kỳ thực trong tay hắn chỉ còn lại có một mai Thế Giới Thụ Chủng Tử mà thôi, bất quá đây là khỏa chủng tử cuối cùng nãi là thủ đoạn cuối cùng của hắn.

Chỉ có thể tại thời khắc quan trọng nhất động dụng, nếu ngay cả khỏa chủng tử này đều sử dụng ra mà không hiệu quả, vậy hắn chỉ có thể lui về lão sào trong Vô Biên Hỗn Độn.

Dù sao rời khỏi Hồng Hoang Thế Giới, có Thế Giới Thụ Chủng Tử tồn tại, hắn có thể không cần cố kỵ Hồng Hoang Thế Giới hạn chế đối với hắn.

Cho dù Hồng Quân đối với hắn động thủ, sấn tại lúc ở trong Hồng Hoang Thế Giới động dụng Thiên Đạo quyền hành cách tuyệt liên hệ với Mộc Chi Đại Đạo, Dương Mi Đạo Nhân cũng có thể mượn nhờ Thế Giới Thụ Chủng Tử đột phá ra ngoài.

Chương 216

Nếu như không còn khỏa chủng tử này, vô luận Hồng Quân hay là Hư Không đối với hắn động thủ, đều có khả năng làm cho hắn vẫn lạc tại đây.

Cho nên lần trước tại trong Hỗn Độn đại chiến, Hồng Quân hỏi hắn, hắn đều nói Thế Giới Thụ Chủng Tử tiêu hao hầu như không còn, chính là vì giữ lại một lá bài tẩy.

Dương Mi Đạo Nhân trong lòng rõ ràng, nếu như Hồng Quân biết hắn còn có, nhất định sẽ thiết kế làm cho hắn đem khỏa chủng tử cuối cùng này cũng tiêu hao mất. "Vậy ta tới thử xem!" Hư Không Đạo Nhân cười ha ha, một đạo kim quang từ phương hướng Bất Chu Sơn bay tới, rơi tại dưới chân hắn, chính là Thái Cực Đồ.

Hiện nay có Hỗn Độn Chung và Thái Cực Đồ tại thủ, trừ phi Hồng Quân hợp đạo, bằng vào hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo do Bàn Cổ Phủ sở hóa này, Hồng Quân cũng không cách nào hoàn toàn cách đoạn liên hệ giữa hắn cùng Thời Không Pháp Tắc của Hồng Hoang Thế Giới.

Dương Mi Đạo Nhân đích xác là tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thất trọng thiên không sai, nhưng tu luyện Mộc Chi Đại Đạo bản thân cũng không lấy công phạt trứ danh.

Hiện tại lại mất đi Khô Vinh Thần Trượng - Đỉnh Cấp Hỗn Độn Linh Bảo có thuộc tính tương hợp, một thân thực lực tối thiểu hạ thấp một nửa.

Tuy Dương Mi Đạo Nhân có thể bằng vào cảnh giới thất trọng thiên khi phụ loại thái kê Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhị trọng thiên như Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng tại trước mặt hắn lại không

có bất kỳ cơ hội nào. "Hư Không, đây bản thân là chuyện của phe Thiên Đạo.

Ngươi như vậy sáp thủ, là muốn đem Thông Thiên chiêu tiến vào trong Địa Đạo sao?" Dương Mi Đạo Nhân nhìn Hư Không Đạo Nhân đỉnh đầu Hỗn Độn Chung và dưới chân đạp Thái Cực Kim Kiều, nhất thời chi gian thật sự có điểm do dự.

Tuy rằng triệu ra Thế Giới Thụ Chủng Tử, hắn có tín tâm có thể nhẹ nhõm kích bại cái hóa thân này của Hư Không Đạo Nhân, nhưng Dương Mi tịnh không muốn tại thời điểm này đem Thế Giới Thụ Chủng Tử tiêu hao mất.

Huống chi đánh nát cái hóa thân này cũng vô dụng, một khi bản thể Hư Không Đạo Nhân thân chí, hắn có Thế Giới Thụ hóa thân cũng giống như vậy không phải đối thủ.

Nếu như Hồng Quân thân lâm, Hư Không Đạo Nhân chuyển về phòng ngự, Hồng Quân hạn vu thân phận Hợp Đạo Giả không thể phá hoại Hồng Hoang Thế Giới nên không cách nào toàn lực xuất thủ, cũng giống như vậy làm gì không được Hư Không Đạo Nhân.

Nhưng lời nói đều đã phóng ra, nếu như không động thủ lại hiển đắc mất đi mặt mũi, Dương Mi Đạo Nhân đành phải chuyển di chủ đề nói. "Chuyện của phe Thiên Đạo?

Xem ra ngươi thật sự thành tẩu cẩu môn hạ Thiên Đạo rồi sao, lại nhiệt tâm vì Thiên Đạo làm việc như vậy?" Hư Không Đạo Nhân căn bản không trả lời vấn đề của Dương Mi Đạo Nhân, cười ha ha nói. "Ngươi?" Dương Mi Đạo Nhân giận dữ, chỉ hướng Hư Không Đạo Nhân nói: "Ngươi nói như thế, chẳng phải cũng là tẩu cẩu của Địa Đạo!" "Không không không, ta cũng không giống ngươi." Hư Không Đạo Nhân lắc đầu nói: "Ta có thể quyết định quy chúc của Địa Đạo Thánh Nhân, ngươi có thể quyết định quy chúc của Thiên Đạo Thánh

Nhân sao?

Ta có thể quyết định sự tình của Địa Đạo, ngươi có thể quyết định sự tình của Thiên Đạo sao?" Dương Mi Đạo Nhân đốn thời một trận ngữ tắc, Hồng Quân làm sao có thể để cho hắn chân chính sáp thủ vào sự tình trong Thiên Đạo.

Dựa theo ước định, hai người liên thủ chiến thắng Hư Không và Địa Đạo, cũng chỉ đem Địa Đạo quy về Dương Mi, cũng không để cho hắn sáp thủ Thiên Đạo. "Thông Thiên, chẳng lẽ ngươi thật sự đầu kháo Địa Đạo sao?" Dương Mi Đạo Nhân nói không lại Hư Không Đạo Nhân, đành phải hướng về phía Thông Thiên quát hỏi. "Chê cười, ta Thông Thiên làm việc chẳng lẽ còn muốn hướng ngươi hồi báo hay sao?" Thông Thiên Giáo Chủ khinh thường nhìn Dương Mi Đạo Nhân một cái, hừ lạnh nói.

Dương Mi Đạo Nhân vừa rồi đối với hắn xuất thủ, mưu đoạt Tru Tiên Kiếm Trận, Thông Thiên Giáo Chủ làm sao có thể cho hắn sắc mặt tốt.

Vô luận Thông Thiên lại trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân hay trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, đều không quan hệ tới Dương Mi, đến lúc đó Dương Mi cũng làm gì không được hắn, Thông Thiên tự nhiên lười đáp lý. "Thông Thiên, ngươi!" Dương Mi Đạo Nhân đốn thời một trận đại nộ, Hư Không Đạo Nhân hắn không phải đối thủ, bị trào phúng như vậy, hắn cũng nhịn.

Hiện tại một cái nho nhỏ Thông Thiên Giáo Chủ cũng dám nói chuyện với hắn như vậy, Dương Mi Đạo Nhân đốn thời muốn động thủ.

Ông!

Tại lúc Dương Mi Đạo Nhân chuẩn bị đem Thông Thiên Giáo Chủ đánh giết đương trường, Hỗn Độn Chung nhẹ nhàng vang lên một

tiếng, tiếng chuông từ từ chấn đãng ra.

Một tiếng chuông này, làm cho Dương Mi Đạo Nhân triệt để tỉnh táo lại.

Sau đó, Dương Mi Đạo Nhân cũng không hề nhìn Thông Thiên Giáo Chủ và Hư Không Đạo Nhân, đối với trên bầu trời nói. "Hồng Quân, đệ tử của ngươi thì tự quản thúc cho tốt.

Xem ra đệ tử của ngươi tịnh không nguyện ý bị ta quản thúc!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe câu nói này đốn thời mày nhăn lại, Dương Mi Đạo Nhân nói câu này rõ ràng là hắn xuất thủ đích xác được Hồng Quân Đạo Nhân thụ ý.

Lúc này, một đạo tiếng thở dài từ trong Vô Biên Hỗn Độn truyền đến. "Thông Thiên, ngươi thật sự muốn nhập Địa Đạo sao?" "Thông Thiên, ngươi thật sự muốn nhập Địa Đạo sao?" Tiếng than thở truyền đến, thân ảnh Hồng Quân Đạo Tổ cũng xuất hiện giữa tràng, nhìn Thông Thiên Giáo Chủ hỏi. "Lão sư!" Thông Thiên Giáo Chủ thấy Hồng Quân Đạo Tổ hiện thân, sắc mặt vô cùng phức tạp.

Dù sao, năm xưa Tam Thanh từ Nguyên Thần Bàn Cổ hóa hình ra, Hồng Quân Đạo Tổ đã thu làm đệ tử.

Người ban xuống vô số Tiên Thiên Linh Bảo, lại truyền các loại Đạo thuật, pháp môn thành Thánh.

Thông Thiên vốn trọng tình trọng nghĩa, nên sâu trong nội tâm cũng vô cùng cảm kích Hồng Quân Đạo Tổ.

Sau khi Hồng Quân ra lệnh liên giáo cùng phạt, Tiệt Giáo không còn tồn tại, Thông Thiên kỳ thực trong lòng cũng không đặc biệt trách tội Hồng Quân Đạo Tổ.

Dù sao, hành vi của Đa Bảo, Triệu Công Minh mấy người đích xác có thể gọi là khiêu khích Thiên Đạo.

Thuở ấy, Thái Ất Chân Nhân của Xiển Giáo lén lút đến Địa Đạo đưa đệ tử chuyển thế luân hồi.

Sau khi bị Địa Phủ phát hiện, đã đại chiến một trận với người trong Địa Phủ, đều bị Ô Ma thiên phi tộc A Tu La nhân cơ hội truy linh quang đánh vào luân hồi.

Thậm chí toàn bộ Xiển Giáo đều nhiếp phục uy thế của Hư Không Đạo Nhân, bế quan ngàn năm không xuất, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn thân là Thiên Đạo Thánh Nhân cũng như vậy, bị Nguyên Thủy luôn coi là sỉ nhục lớn.

Hành vi của Đa Bảo, Triệu Công Minh mấy người còn nghiêm trọng hơn nhiều so với việc Thái Ất Chân Nhân làm.

Dù sao, họ thật sự đã cường đoạt Chí Bảo trong tay Thiên Đế, thậm chí còn ra tay đánh Thiên Đế ở Thiên Đình.

Thiên Đình dù sao cũng là nơi thể hiện uy nghiêm của Thiên Đạo.

Dù Thông Thiên mấy người có xem thường Hạo Thiên, nhưng đế vị của Hạo Thiên cũng được Thiên Đạo công nhận, đại biểu cho một phần ý chí của Thiên Đạo.

Bởi vậy, ngay cả các Thiên Đạo Thánh Nhân như Lão Quân, Nguyên Thủy và Thông Thiên, tuy không để Hạo Thiên vào mắt, nhưng cũng sẽ không trực tiếp động thủ với Hạo Thiên.

Hành vi của mấy người Đa Bảo, Triệu Công Minh đích xác có thể gọi là "đảm đại bao thiên".

Yêu cầu của Hồng Quân, theo Thông Thiên thấy, cũng không quá đáng.

Dù sao, nếu đệ tử Tiệt Giáo cường xông Thiên Đình, ẩu đả Thiên Đế mà không chịu trừng phạt, thì thể diện của Thiên Đình và Thiên Đạo sẽ ra sao?

Việc thúc đẩy trật tự Thiên Đạo sau này chẳng phải càng thành trò cười sao?

Chỉ là những đệ tử Tiệt Giáo kia, dù sao cũng do Thông Thiên Giáo Chủ đích thân giáo đạo, như con cái vậy, khiến họ phải lên Thiên Đình làm nô dịch, chịu người khác sỉ nhục, Thông Thiên trong lòng cũng không thể chấp nhận được.

Huống hồ, Thông Thiên trong lòng rõ ràng, Tố Sắc Vân Giới Kỳ đích xác là do Vân Tiêu cố ý đưa cho Địa Đạo.

Tình hình đó đích xác là hành vi của mấy vị đệ tử Tiệt Giáo đã dẫn đến việc phe Thiên Đạo yếu thế.

Quan trọng nhất, Hồng Quân Đạo Tổ giờ đây là tồn tại Hợp Đạo, ý chí Thiên Đạo đang chủ tể tất cả.

Hồng Quân so với các Thiên Đạo Thánh Nhân khác càng phải thuận theo Thiên Ý mà hành sự.

Những lời Hồng Quân Đạo Tổ nói rằng để đệ tử Tiệt Giáo lấp đầy Thiên Đình hoặc hồn phi phách tán, trong mắt Thông Thiên, đại biểu cho sự trừng phạt của Thiên Đạo, không phải bản tâm của Hồng Quân Đạo Tổ.

Bởi vậy, Thông Thiên trong lòng càng không trách Tổ Hồng Quân. "Lão sư, ta không có ý định tiến vào Địa Đạo." Thông Thiên Giáo Chủ lắc đầu, thật thà nói.

Một khi đã thành Địa Đạo Thánh Nhân, vậy là phải tôn phụng Hậu Thổ làm chủ.

Nếu đối với Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên Giáo Chủ tâm phục khẩu phục, dù sao thực lực Hư Không Đạo Nhân đặt ở đó, là đệ nhất nhân của Hồng Hoang Thế Giới.

Người nắm giữ hai Đại Pháp Tắc chi Vương tồn tại, căn bản

không cần ký thác Thiên Đạo cũng có thể tung hoành Hỗn Độn Hồng Hoang, không ai có thể làm gì được.

Thậm chí Thiên Đạo Chí Cao của Hồng Hoang Thế Giới giáng xuống diệt thế chi phạt, cũng căn bản không làm gì được Người.

Nhưng Hậu Thổ lại hoàn toàn khác.

Tuy giáo nghĩa của Tiệt Giáo là vì vô số chúng sinh Hồng Hoang Thế Giới mà giành lấy một đường sinh cơ, giảng cứu thấp sinh noãn sinh, hữu giáo vô loại, ai cũng có thể nhập giáo.

Bởi vậy Thông Thiên Giáo Chủ không hề xem thường Tổ Vu, nhưng cũng không vì thế mà quá coi trọng.

Dù sao, Người là một trong Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, còn Hậu Thổ chỉ là một Tổ Vu do Bàn Cổ hóa thành.

Thông Thiên sẽ không xem thường những người Tổ Vu kia, nhưng bảo Người tôn phụng Tổ Vu làm chủ, Thông Thiên vạn vạn lần cũng không làm được.

Nếu chịu uốn mình cầu toàn, vậy Thông Thiên thà rằng chấp nhận để đệ tử Tiệt Giáo đều lên Phong Thần Bảng, hà tất phải tốn công sức lớn tự phế Thánh vị, rồi lại tu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dù sao, chỉ cần để đệ tử Tiệt Giáo lên bảng, thì ở phe Thiên Đạo vẫn là một Thiên Đạo Thánh Nhân an ổn. "Rất tốt!" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Thông Thiên Giáo Chủ một lúc lâu, cười gật đầu, sau đó lại lắc đầu nói. "Nhưng việc Tiệt Giáo là Thiên số, Ngã cũng không thể thay đổi." "Lão sư, ta hiểu rồi." Thông Thiên Giáo Chủ trầm mặc một lúc lâu, kiên định nói: "Nhưng giữa Thiên Địa luôn có một đường sinh cơ, giáo nghĩa của Tiệt Giáo chúng ta chính là vì chúng sinh Thiên Địa mà giành lấy một đường sinh cơ đó." "Nếu ta còn không vì đệ tử Tiệt Giáo mà tranh thủ một đường sinh cơ đó, thì giáo nghĩa của Tiệt Giáo

ta chẳng phải là lời nói suông sao?" "Có một số việc, phải nỗ lực thử mới biết." "Thiên số bất khả vi, nhưng Đạo cũng như vậy, không thể cưỡng cầu." Hồng Quân gật đầu nói.

Giữa hai người vấn đạo, dường như lại trở về những năm tháng Hồng Hoang Thái Cổ, khi Hồng Quân truyền đạo. "Phốc xuy!" Chỉ một tiếng cười không hợp thời vang lên, chính là Hư Không Đạo Nhân bật cười.

Hồng Quân và Thông Thiên Giáo Chủ đều nhíu mày nhìn lại.

Ngay cả Thông Thiên dù vô cùng kính trọng Hư Không Đạo Nhân, lúc này trong lòng cũng có chút bất mãn. "Hư Không, vì sao lại cười?" Hồng Quân nhíu mày một cái, sắc mặt lập tức khôi phục vẻ cổ kính không gợn sóng, nhàn nhạt hỏi. "Ta chỉ cảm thấy, Hồng Quân như thời Thái Cổ vậy, vô cùng hư ngụy, chẳng chút nào thay đổi." Hư Không Đạo Nhân cười nói: "Dương Mi, ngươi nói đúng không?" Dương Mi Đạo Nhân sắc mặt lạnh lùng, không để ý đến Hư Không Đạo Nhân, dù sao Hư Không Đạo Nhân vừa rồi còn khiêu khích, cho rằng một đạo hóa thân có thể đối phó.

Nhưng Dương Mi cũng không phản bác lời của Hư Không Đạo Nhân.

Lời nói của Hồng Quân đích xác có phần hư ngụy.

Bất kể là Dương Mi hay Hư Không, với cảnh giới của họ, tự nhiên có thể nhìn ra rằng, lúc này Hồng Quân cũng không bị Thiên Đạo trói buộc quá nhiều.

Hiện tại, Hồng Quân dường như có thể độc lập ý chí của mình ra ngoài Thiên Đạo, vô cùng khủng bố, tương đương với việc Hồng Quân vẫn có sức mạnh cảnh giới Hợp Đạo, nhưng lại không cần hoàn toàn chịu Thiên Đạo trói buộc.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân vẫn lười vạch trần Hồng Quân.

Trước hết, không nói đến việc Thông Thiên Giáo Chủ có tin hay không, dù có tin thì sao, Người cũng không có ý định chiêu mộ Thông Thiên Giáo Chủ vào Địa Đạo. "Hư Không, Thông Thiên không muốn nhập Địa Đạo, e rằng ngươi phải thất vọng rồi." Hồng Quân Đạo Nhân không để tâm đến lời của Hư Không Đạo Nhân, cười hàm ý nói.

Thông Thiên Giáo Chủ đứng bên cạnh sắc mặt hơi chút khó xử, dù sao lời của Hồng Quân nghe như thể Người đã từ chối Hư Không Đạo Nhân.

Trên thực tế, Hư Không Đạo Nhân tuy nói miệng, nhưng căn bản không hề có ý định thật sự để Thông Thiên Giáo Chủ nhập Địa Đạo thành Địa Đạo Thánh Nhân, mà đã dành cơ hội này cho đệ tử Vân Tiêu của mình.

Vì Hư Không Đạo Nhân thật sự có ý định đó, Thông Thiên cũng sẽ không nhập Địa Đạo để thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Nhưng việc từ chối sau khi được mời, và việc căn bản không được mời là hoàn toàn khác nhau.

Nhưng Thông Thiên cũng không định mở miệng giải thích.

Chương 217

Dù sao, nếu để chư vị Thánh Nhân Thiên Đạo biết chuyện Vân Tiêu có thể thành Địa Đạo Thánh Nhân, thì đối với Vân Tiêu mà nói, đó không phải là chuyện tốt. "Ta có gì mà phải thất vọng?

Thông Thiên nhập Địa Đạo vốn cũng không nằm trong kế hoạch của ta." Ít nhất không nằm trong kế hoạch hiện tại của ta, Hư Không Đạo Nhân thầm bổ sung một câu. "Theo quan sát của ta, Địa Đạo hiện tại lại có thể dung nạp thêm một vị Thánh Nhân.

Chẳng lẽ ngươi không định tăng thêm một Thánh Nhân cho Địa Đạo sao?" Hồng Quân Đạo Tổ nghe lời của Hư Không Đạo Nhân, lập tức có chút hiếu kỳ hỏi.

Chính vì biết rằng sức mạnh Địa Đạo hiện tại đủ để dung nạp bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân, nên Hồng Quân mới nghi ngờ Hư Không Đạo Nhân muốn kéo Thông Thiên Giáo Chủ vào Địa Đạo.

Nhưng nghe ý của Hư Không Đạo Nhân, dường như không có ý định đó, khiến Hồng Quân trong lòng cũng bắt đầu suy tính.

Dù sao, hiện tại trừ Hư Không, Hậu Thổ, Dương Mi và những cường giả như vậy ra, sức mạnh tổng thể của phe Địa Đạo vẫn yếu hơn phe Thiên Đạo không ít.

Thêm Bàn Vương vừa mới thành Song Quả Vị Thánh Nhân, Địa Đạo cũng chỉ có ba vị Thánh Nhân.

Phe Thiên Đạo thì có đến sáu vị, ngay cả khi Thông Thiên Giáo Chủ tự phế Thánh vị, cũng còn năm vị.

Năm vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều là tồn tại thành Thánh vô số năm, tích lũy vô số năm, thực lực mạnh hơn ba vị Thánh Nhân Địa

Đạo không ít.

Bởi vậy Hồng Quân cũng lo lắng Thông Thiên chuyển đầu về Địa Đạo.

Nếu vậy, Địa Đạo có bốn vị Thánh Nhân, phe Thiên Đạo chỉ còn năm vị.

Thêm Chuẩn Đề đã vẫn lạc hai lần, thực lực giảm sút lớn, và Nữ Oa không có dục vọng chiến đấu, thực lực Thiên Đạo Thánh Nhân vẫn mạnh hơn một chút, nhưng cũng chỉ mạnh hơn cực kỳ hữu hạn.

Bởi vậy Hồng Quân mới mặc nhận Dương Mi Đạo Nhân ra tay với Thông Thiên, thậm chí cho phép đoạt lấy Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ.

Dù sao, chỉ cần đoạt đi Tru Tiên Tứ Kiếm, Thông Thiên Giáo Chủ dù có thật sự gia nhập Địa Đạo, thực lực cũng giảm sút lớn, uy hiếp của Địa Đạo cũng giảm đi không ít.

Nhưng giờ đây Thông Thiên đã nói rằng không nhập Địa Đạo, vậy tự nhiên vẫn là đệ tử tốt. "Đương nhiên phải tăng thêm." Hư Không Đạo Nhân đương nhiên nói: "Còn về việc tăng thêm ai, tăng thêm người nào, không thể phụng cáo." Hồng Quân liền không hỏi thêm, dù sao với quan hệ giữa Thiên Đạo và Địa Đạo, Hư Không Đạo Nhân cũng không thể nói những thông tin hữu dụng. "Thông Thiên, đã không định nhập Địa Đạo, vậy trở về Thiên Đạo đi.

Dù sao là tồn tại Song Quả Vị Thánh Nhân, có ta phối hợp, việc trở lại thành Thiên Đạo Thánh Nhân cũng không khó." Hồng Quân quay người nói với Thông Thiên Giáo Chủ. "Vâng, Sư Tôn!" Thông Thiên Giáo Chủ nghe lời ấy, trên mặt cũng hiện lên một tia hỷ sắc.

Vốn dĩ Người đã muốn trở thành Song Quả Vị Thánh Nhân.

Chỉ là sau khi tự phế Thánh vị, Thiên Đạo giáng xuống Thiên Phạt,

Thông Thiên có chút lo lắng, sợ rằng lần nữa thành Thánh sẽ gặp trở ngại.

Giờ đây, vì Hồng Quân đã chấp thuận, việc trở lại Thánh vị Thiên Đạo tự nhiên không còn lo ngại.

Theo Thông Thiên thấy, chỉ khi trở thành Song Quả Vị Thánh Nhân, Người mới có thể bảo vệ tốt hơn các đệ tử Tiệt Giáo, tranh thủ một đường sinh cơ cho họ.

Đúng vậy, Thông Thiên dù có trở thành Địa Đạo Thánh Nhân, cũng vẫn sẽ phản kháng lại việc liên giáo cùng phạt, Tiệt Giáo không còn tồn tại, những điều gọi là "Thiên định" đó.

Không phải Hồng Quân Đạo Tổ cũng công nhận Đạo đó sao? "Thật là dễ bị dụ dỗ!" Nhìn Thông Thiên mặt đầy hỷ sắc, Hư Không Đạo Nhân liền liếc mắt thương hại. "Sư Tôn cho phép Thông Thiên lần nữa trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân!" Không xa đó, Lão Quân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy bốn người nghe Hồng Quân Đạo Tổ và Thông Thiên Giáo Chủ đối thoại, đều vẻ mặt cổ quái.

Hiện tại Thông Thiên tu luyện Hủy Diệt Đại Đạo đã thành Thánh vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nếu lại trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, thì sẽ là Song Quả Vị Thánh Nhân, không chỉ thực lực tăng vọt, mà còn không có nguy cơ vẫn lạc.

Chỉ là Thông Thiên tuy thực lực tăng vọt, nhưng Lão Quân, Tiếp Dẫn mấy người ban đầu cũng không quá kiêng kỵ.

Thông Thiên tu luyện Pháp Tắc Hủy Diệt Đại Đạo thực lực đích xác khủng bố, nhưng cũng đã mất đi năng lực thôi diễn Thiên Cơ, dự cảm nguy hiểm.

Thông Thiên cũng không thể lúc nào cũng bày Tru Tiên Kiếm Trận

nghiêm trận để đợi.

Bốn người Lão Quân, Tiếp Dẫn liên thủ đích xác không thể phá được Tru Tiên Kiếm Trận hiện tại của Thông Thiên.

Nhưng nếu không bày Tru Tiên Kiếm Trận thì thực lực của Thông Thiên, dù mạnh mẽ, cũng chỉ gần bằng Lão Quân mà thôi.

Nếu không sử dụng Tru Tiên Kiếm Trận, hai người liều mạng, thì ai sẽ vẫn lạc, ai sẽ sống chết, đó thực sự là một điều chưa biết.

Bởi vậy, Lão Quân, Chuẩn Đề tuy không dám xông Tru Tiên Kiếm Trận nữa, nhưng không có nghĩa là họ thật sự không có cách nào đối phó với Thông Thiên.

Pháp Tắc Thánh Nhân mạnh mẽ vô cùng, hoàn toàn dựa vào sức mạnh của bản thân mà không dựa vào Thiên Đạo, bởi vậy không có bản lĩnh mượn Thiên Cơ để thôi diễn tương lai, dự cảm nguy cơ.

Trừ phi như Hư Không Đạo Nhân, bản thân nắm giữ Pháp Tắc Thời Gian, có thể trực tiếp thông qua Pháp Tắc Thời Gian mà xem các mảnh vỡ tương lai.

Hoặc như Dương Mi Đạo Nhân, tu thành cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên, Pháp Tắc Lạc Ấn của bản thân từ hư hóa thực, có thể tùy ý mượn Đại Đạo Chi Lực vô sở bất tại.

Những Pháp Tắc Thánh Nhân như vậy, đích xác các Thánh Nhân như Lão Quân, Tiếp Dẫn cũng không thể giết chết được.

Nhưng Thông Thiên Giáo Chủ lại hoàn toàn khác.

Pháp Tắc Hủy Diệt tuy là một trong mười Pháp Tắc đứng đầu Tiên Thiên Đại Đạo, nhưng Thông Thiên mới chỉ ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Nhị Trọng Thiên, cách Thất Trọng Thiên không biết còn bao xa.

Chỉ cần Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy ra tay tàn độc, che giấu Thiên Cơ, nhân lúc Thông Thiên không chuẩn bị, trực tiếp dốc toàn lực đánh lén, liều mạng vẫn lạc một hai người, cũng chưa chắc không có cơ hội trực tiếp đánh chết Thông Thiên.

Dù sao, Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt, dù vẫn lạc cũng có thể phục sinh từ trong Thiên Đạo.

Hiện tại Thông Thiên không còn là Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ cần vẫn lạc một lần là thật sự triệt để vẫn lạc, sẽ không còn cơ hội phục sinh nữa.

Giờ đây Hồng Quân Đạo Tổ lại cho phép Thông Thiên Giáo Chủ trở lại vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên sẽ khiến sắc mặt của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Quân, Nguyên Thủy mấy người khó coi.

Liên giáo cùng phạt, Tiệt Giáo không tồn tại là mệnh lệnh của Hồng Quân Đạo Tổ, đại biểu cho ý chí của Thiên Đạo.

Bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân cũng đã chuẩn bị nghiêm túc chấp hành.

Nhưng hiện tại Thông Thiên đã trở thành Song Quả Vị Thánh Nhân (Pháp Tắc Thánh Nhân và Thiên Đạo Thánh Nhân), vừa thực lực đại tăng lại vừa bất tử bất diệt, có thể dự cảm nguy cơ, vậy còn phạt Tiệt Giáo làm gì?

Dù sao, trong tình huống hiện tại, bốn người liên thủ cũng không phá được Tru Tiên Kiếm Trận.

Còn về đánh lén, đánh lén đối với Thiên Đạo Thánh Nhân thì không có tác dụng. "Nếu vậy, ta sẽ đưa Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng!" Sắc mặt Lão Quân cũng có chút không vui, cảm thấy hành vi này của Hồng Quân Đạo Tổ hoàn toàn không thể hiểu nổi. "Nếu Thông Thiên thật sự trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, vậy ta chỉ có

thể không màng thân phận mà trực tiếp ra tay với đệ tử Tiệt Giáo." Sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng vô cùng khó coi: "Nếu thật sự làm vậy, không chỉ Tiệt Giáo không còn, đến lúc đó liên giáo cũng sẽ không còn." Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt đầy khổ sở nói.

Ban đầu cứ ngỡ nhân cơ hội trừ bỏ một Thông Thiên, kết quả Thông Thiên lại biến thành Song Quả Vị Thánh Nhân.

Như vậy, Phong Thần Đại Kiếp tiếp tục, đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng.

Nếu Tiệt Giáo không lên bảng, thì Tây Phương Giáo làm sao có cơ hội đại hưng? "Sư Tôn không hồ đồ rồi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng giận dữ nói, trong miệng cũng không còn sự tôn kính với Hồng Quân Đạo Tổ như trước.

Thật bất ngờ, Lão Quân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mấy người đều không nhắc nhở Nguyên Thủy, xem ra họ cũng có sự đồng cảm sâu sắc với sự oán trách của Nguyên Thủy.

Lão Quân mấy người vốn lo lắng Thông Thiên lần nữa trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng Hồng Quân là tồn tại Hợp Đạo, Thông Thiên có Hồng Mông Tử Khí, nếu Hồng Quân không đồng ý thì chắc chắn có thể ngăn cản.

Ai ngờ Hồng Quân không những không ngăn cản, mà còn thúc giục Thông Thiên mau chóng trở lại Thiên Đạo Thánh Nhân. "Hãy xem Sư Tôn sắp xếp vậy!" Lão Quân thở dài một tiếng, nói với mấy người còn lại: "Nếu thật sự không thể làm gì khác, thì việc liên giáo cùng phạt này chỉ có thể thôi." Dù sao, đánh không lại, trừ phi Hồng Quân Đạo Tổ có cách đặc biệt nào đó để làm suy yếu thực lực của Thông Thiên.

Dương Mi Đạo Nhân nghe lời của Hồng Quân, trong lòng cũng một phen tức giận.

Ra tay với Thông Thiên Giáo Chủ, ngoài việc kiêng kỵ Pháp Tắc Hủy Diệt Đại Đạo ra, bản thân cũng có sự ám chỉ của Hồng Quân trong đó.

Mắt thấy Tru Tiên Kiếm Trận sắp bị đoạt, lại xuất hiện một Hư Không Đạo Nhân phá rối.

Giờ đây Hư Không Đạo Nhân phải bảo vệ Hậu Thổ tu luyện Bàn Cổ Chân Thân, không thể dốc toàn lực ra tay.

Dương Mi đang chờ Hồng Quân ra tay đối phó Hư Không Đạo Nhân, sau đó sẽ trấn áp Thông Thiên.

Kết quả Hồng Quân vừa nghe Thông Thiên Giáo Chủ không định đầu hàng Địa Đạo, liền trực tiếp cho phép Người trở về vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân.

Tương đương với việc làm nửa vời, Dương Mi phí công một chuyến, làm sao không giận.

Nhưng Dương Mi cũng lười tiếp tục mở miệng.

Với kinh nghiệm của Dương Mi, tự nhiên rõ ràng, một khi Thông Thiên Giáo Chủ thật sự lần nữa trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, con đường Pháp Tắc sẽ càng khó đi, cơ bản sẽ không còn uy hiếp đối với Người.

Thông Thiên Giáo Chủ là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, vẫn như vậy.

Quy luật trong Hỗn Độn vô biên, không ai có thể thoát khỏi.

Nhưng Dương Mi không mở miệng, Hư Không Đạo Nhân lại không nhịn được mà trào phúng lần nữa. "Dương Mi, xem ra ngươi

phí công một chuyến rồi.

Kiểu này ra tay với đệ tử của Hồng Quân, không biết Hồng Quân có giận không nhỉ?" Hư Không Đạo Nhân cười khà khà nhìn Dương Mi, cố ý nói với giọng âm dương quái khí. "Hừ!" Dương Mi vốn trong lòng vô cùng bất mãn, giờ bị Hư Không Đạo Nhân nói một câu lại càng lửa giận bốc lên. "Hồng Quân, ý ngươi là gì?

Vừa rồi ngươi đã bảo ta ra tay mà!" Dương Mi dứt khoát không nhịn nữa, trực tiếp mở miệng hỏi Hồng Quân.

Dù sao, họ cũng chỉ là quan hệ hợp tác.

Sau này nếu thật sự trấn áp được Địa Đạo, sớm muộn gì cũng đường ai nấy đi.

Chi bằng bây giờ nói rõ, chia rẽ tình cảm giữa Thông Thiên và Hồng Quân cũng tốt.

Mặc dù Dương Mi biết Hồng Quân không có tình cảm với Thông Thiên, nhưng Thông Thiên đối với Hồng Quân lại thật sự có lòng kính trọng.

Dương Mi vừa nói rõ như vậy, sắc mặt Thông Thiên Giáo Chủ cũng hơi khó coi, nhưng sắc mặt Hồng Quân vẫn như thường. "Ngã vốn dĩ cho rằng Thông Thiên muốn phản bội Thiên Đạo.

Ngã thân là Sư Tôn của Người, không nỡ tự mình động thủ.

Tuy nhiên uy nghiêm của Thiên Đạo không thể khinh nhờn, đành phải ủy thác Đạo hữu ra tay." Hồng Quân nhàn nhạt nói: "Hiện giờ Thông Thiên đã không có ý định phản bội Thiên Đạo, tự nhiên vẫn là đệ tử tốt của Ngã, bản thân chỉ là một sự hiểu lầm." Nhìn Hồng Quân khinh miêu đạm tả mà kết thúc sự việc như vậy, bất kể là Dương Mi hay Hư Không đều bội phục độ mặt dày của Người.

Dương Mi Đạo Nhân lạnh hừ một tiếng, cũng không nói nữa.

Chương 218

"Thông Thiên, ngươi vốn có kinh nghiệm thành Thánh, giờ đây lần nữa thành Thiên Đạo Thánh Nhân cũng đơn giản thôi, mau chóng thành Thánh đi!" "Vâng, Sư Tôn!" Thông Thiên Giáo Chủ ứng tiếng, ngay sau đó lại luyện hóa Hồng Mông Tử Khí đã thoát ly khỏi Nguyên Thần.

Lập tức, Hồng Mông Tử Khí bao bọc Chân Linh của Thông Thiên lần nữa lao về phía Thiên Đạo hỗn mang vô biên.

Nhưng lần thành Thánh này hoàn toàn khác so với lần đầu.

Thông Thiên lại mơ hồ cảm nhận được một luồng Thiên Đạo bài xích, dường như Thiên Đạo không hề muốn Người lần nữa thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng cũng là chuyện bình thường, Thiên Đạo là tồn tại cao quý cường đại đến nhường nào, có uy nghiêm của riêng mình, kỳ thực không thể tùy tiện.

Ngay cả Thông Thiên là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, trong Nguyên Thần có Khai Thiên Công Đức cũng vậy.

Dù sao, Thiên Đạo của Hồng Hoang Thế Giới đã ban cho Tam Thanh không ít tiện lợi.

Tam Thanh thành Thánh là điều dễ dàng nhất.

Khi Tam Thanh bị người khác đánh giết, Thiên Đạo thậm chí sẽ giáng xuống Thiên Phạt.

Nếu không phải Thiên Phạt không làm gì được Hư Không Đạo Nhân, thì lần đầu tiên khi Nguyên Thủy bị đánh giết, Thiên Đạo đã diệt Hư Không Đạo Nhân.

Lần này Thông Thiên tự phế Thánh vị, Thiên Đạo giáng xuống Thần Phạt đủ sức hủy diệt Thánh Nhân.

Nếu không phải có Khai Thiên Công Đức trong Nguyên Thần, Thông Thiên đã sớm trọng thương thậm chí vẫn lạc rồi.

Nhưng sự trở ngại đó không kéo dài bao lâu.

Theo Hồng Quân Đạo Tổ giơ tay, một đạo lưu quang màu xanh từ tay Người bay ra, dung nhập vào Thiên Đạo.

Sự bài xích của Thiên Đạo đối với Thông Thiên lập tức hoàn toàn biến mất.

Oanh Long!

Giữa Thiên Địa lần nữa giáng xuống dị tượng, biểu thị Thông Thiên lại thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Nhưng dị tượng Thiên Địa lần này không kéo dài bao lâu liền biến mất, dường như chỉ để cáo thị Hồng Hoang Thế Giới mà thôi.

Nhưng Dương Mi và Hư Không hai người nhìn động tác của Hồng Quân đều ánh mắt ngưng trọng hơn một chút.

Sau khi Hồng Quân Hợp Đạo, vốn dĩ chỉ là người đại diện của Thiên Đạo, lấy ý chí Thiên Đạo làm chủ.

Điều gọi là "Hồng Quân tức Thiên Đạo, Thiên Đạo phi Hồng Quân".

Nhưng nhìn động tác hiện tại của Hồng Quân, Người có thể ảnh hưởng đến phán đoán của Thiên Đạo, có một loại cảm giác "Thiên Đạo tức Hồng Quân, Hồng Quân vẫn là Hồng Quân".

Đối với Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, đây đều không phải là tin tức tốt.

Hồng Quân và Dương Mi Đạo Nhân là đồng minh, nhưng Dương

Mi Đạo Nhân cũng không muốn thấy chuyện như vậy xảy ra.

Dù sao, nếu đồng minh quá mạnh, không chừng sẽ phản phệ lại mình.

Nếu Hồng Quân một mình có thể trấn áp Địa Đạo, tự nhiên cũng không cần tìm người hợp tác, có thể nhân tiện trấn áp luôn. "Thông Thiên, tiếp tục quay về chuẩn bị cho Thiên Địa Đại Kiếp lần này đi.

Tuy đã thành Song Quả Vị Thánh Nhân, nhưng Thiên số bất khả nghịch." Hồng Quân thở dài một tiếng nói với Thông Thiên Giáo Chủ, dường như thật sự rất quan tâm, khiến việc Tiệt Giáo diệt vong chỉ là ý chí Thiên Đạo chứ không phải bản ý của Người. "Vâng, Sư Tôn!" Quả nhiên, Thông Thiên Giáo Chủ lập tức đáp lời, trong lời nói có chút cảm kích. "Mấy người, theo Ngã về Tử Tiêu Cung đi!" Hồng Quân gật đầu, sau đó nói với Lão Quân, Nguyên Thủy mấy người, rồi tiên phong rời Tây Phương Thế Giới, đi đến Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân và Lão Quân, Tiếp Dẫn mấy người lần lượt rời đi, hướng về Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân đã rời đi, Dương Mi Đạo Nhân tự nhiên cũng sẽ không nán lại lâu, Người không muốn lãng phí hạt giống Thế Giới Thụ quý giá vô cùng cuối cùng của mình vào lúc này. "Đa tạ Hư Không Thánh Nhân vừa rồi ra tay tương trợ!" Thông Thiên Giáo Chủ trong lòng hân hoan, vừa chuẩn bị rời đi về Kim Ngao Đảo, thấy Hư Không Đạo Nhân đứng tại chỗ, vội vàng chắp tay tạ ơn.

Vừa rồi Dương Mi Đạo Nhân ra tay trực tiếp phá vỡ Tru Tiên Kiếm Trận.

Nếu không có Hư Không Đạo Nhân kịp thời tương trợ, e rằng Tru Tiên Tứ Kiếm đã bị đoạt đi rồi.

Khi đó, Hồng Quân biết Thông Thiên không có ý định nhập Địa

Đạo, e rằng cũng không thể đòi lại Tru Tiên Kiếm từ tay Dương Mi.

Dù sao, Dương Mi là trợ thủ được Hồng Quân mời về từ Hỗn Độn vô biên, thực lực mạnh mẽ vô cùng, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng chưa chắc làm gì được.

Giờ đây đại địch Địa Đạo đương đầu, Hồng Quân cũng không thể mạo hiểm kết oán với Dương Mi mà cưỡng đoạt Tru Tiên Kiếm Trận từ tay Người.

Thông Thiên Giáo Chủ mất Tru Tiên Kiếm Trận, không chừng Hồng Quân sẽ cho rằng đó là cơ hội tốt để thúc đẩy Phong Thần Đại Kiếp.

Dù sao, Thông Thiên đã thành Pháp Tắc Thánh Nhân, thực lực đích xác đã quá mạnh.

Nếu cộng thêm Tru Tiên Kiếm Trận, thì Lão Quân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy bốn người liên thủ cũng không làm gì được.

Đối với Hư Không Đạo Nhân, Thông Thiên trong lòng đích xác tràn đầy cảm kích.

Tuy Hư Không Đạo Nhân từng muốn đánh giết Người, nhưng đó cũng là Người ra tay trước.

Đối phương còn nhiều lần chỉ điểm con đường Pháp Tắc Thánh Nhân.

Theo kinh nghiệm hiện tại của Thông Thiên Giáo Chủ, những lời Hư Không Đạo Nhân nói với Người không hề có một câu giả dối, Thông Thiên trong lòng cũng vô cùng cảm kích.

Nếu chấp chưởng Địa Đạo là Hư Không Đạo Nhân, thì nếu Tiệt Giáo thật sự đến lúc sinh tử tồn vong, Thông Thiên không chừng đã thật sự đầu hàng rồi. "Vô phương, ta chỉ thấy Dương Mi không thuận mắt mà thôi." Hư Không Đạo Nhân cười xua tay, hào phóng nói. "Đối

với việc Hư Không Thánh Nhân mấy lần mời ta nhập Địa Đạo, tuy Thông Thiên biết đó chỉ là lời nói đùa của Thánh Nhân, nhưng ta vẫn trong lòng cảm kích." Thông Thiên Giáo Chủ chắp quyền nói với Hư Không Đạo Nhân. "Vô phương, giờ ngươi nhập vào Địa Đạo của ta, Địa Đạo của ta cũng không còn vị trí nữa rồi." Hư Không Đạo Nhân ha ha cười lớn, Thông Thiên Giáo Chủ nghe vậy cũng cười.

Vị trí Thánh Nhân cuối cùng của Địa Đạo, tự nhiên Người biết là dành cho ai.

Nhưng Vân Tiêu có thành Địa Đạo Thánh Nhân hay không, Thông Thiên cũng không rõ, cũng không can thiệp, tất cả đều xem vào lựa chọn của Vân Tiêu.

Dù sao Vân Tiêu vì Tru Tiên Kiếm đã mưu tính rất nhiều, đích xác phải gánh chịu nhân quả lớn lao.

Thông Thiên cũng lo lắng Vân Tiêu sẽ bị Thiên Đạo Khí Vận phản phệ.

Nếu Vân Tiêu thật sự thành Địa Đạo Thánh Nhân, thì Thiên Đạo phản phệ dù kịch liệt đến mấy cũng không làm gì được.

Thông Thiên Giáo Chủ nói thêm vài câu với Hư Không Thánh Nhân, sau đó liền cáo biệt trực tiếp đi về hướng Kim Ngao Đảo.

Hư Không Đạo Nhân nhìn Thông Thiên rời đi, cười cười rồi cũng quay người trở về Minh Phủ.

Giúp đỡ Thông Thiên Giáo Chủ, ngoài việc đích xác thấy Dương Mi không thuận mắt ra, một mục đích chính khác là trì hoãn tiến độ Phong Thần Đại Kiếp, tốt nhất là có thể trì hoãn cho đến khi Hậu Thổ trực tiếp tỉnh lại.

Đối với lựa chọn của Thông Thiên Giáo Chủ, Hư Không Đạo Nhân không hề bất ngờ.

Nếu Thông Thiên dễ dàng phản bội Thiên Đạo, thì Người đã không phải là vị Chưởng Giáo Tiệt Giáo trọng tình trọng nghĩa đó, cam nguyện vì đệ tử mà nghịch Thiên đấu mệnh.

Nhưng Thông Thiên luôn hướng về Thiên Đạo, đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, vẫn không hề ảnh hưởng.

Vì Thông Thiên Giáo Chủ đã chọn trở thành Song Quả Vị Thánh Nhân, con đường Pháp Tắc đó sẽ cực kỳ hữu hạn, tự nhiên sẽ không bị Hư Không Đạo Nhân để vào mắt.

Cuộc quyết chiến giữa Thiên Đạo và Địa Đạo, nhìn bề ngoài có vẻ liên quan đến thực lực Thánh Nhân của hai bên, kỳ thực người thật sự quyết định thắng bại của trận đại chiến đó chính là bốn người Dương Mi, Hồng Quân, Hư Không và Hậu Thổ.

Phần còn lại, bất kể là Thiên Đạo Thánh Nhân, Địa Đạo Thánh Nhân hay Thiên Đình, Địa Phủ, đều chỉ là những cuộc tranh đấu giữa họ khi mấy vị cường giả không tiện trực tiếp ra tay đại chiến, ảnh hưởng đến cục diện của Hồng Hoang mà thôi.

Tuy cũng quan trọng, nhưng không đến mức đó.

Huống hồ, cũng như Hồng Quân, Hư Không Đạo Nhân cũng không muốn thật sự chiêu mộ Thông Thiên Giáo Chủ vào Địa Đạo.

Dù sao, Thông Thiên là một trong Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành.

Hư Không Đạo Nhân muốn chấp chưởng Hồng Hoang Thế Giới, tự nhiên cũng phải nỗ lực loại bỏ ảnh hưởng của Bàn Cổ.

Hậu Thổ tuy cũng là Tổ Vu do Tinh Huyết Bàn Cổ hóa thành, nhưng về độ thuần khiết, so với Tam Thanh thì kém không ít.

Huống hồ với quan hệ hiện tại giữa Hậu Thổ và Hư Không Đạo Nhân, hai người không phân biệt nhau, Hư Không Đạo Nhân cũng

không cần lo lắng.

So với Thông Thiên, Hư Không Đạo Nhân đích xác càng muốn để Vân Tiêu thành Địa Đạo Thánh Nhân.

Một là đã hiểu rõ nhân quả của Tố Sắc Vân Giới Kỳ, hai là Người đích xác rất thưởng thức cô gái thông tuệ đó. "Mặc kệ nhiều như vậy, phe Thiên Đạo cứ từ từ mà đấu đi." Hư Không Đạo Nhân lẩm bẩm nói: "Đợi Hậu Thổ xuất quan, sẽ trấn áp tất cả." ...

Trong Tử Tiêu Cung ở sâu thẳm Hỗn Độn vô biên.

Hồng Quân Đạo Tổ cao tọa thượng thủ, Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn người khoanh chân ngồi trên bồ đoàn phía dưới. "Sư Tôn, Thông Thiên đã nắm giữ Pháp Tắc Hủy Diệt, lại một lần nữa trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân.

Phong Thần Đại Kiếp, nên tiếp tục thúc đẩy như thế nào?" Vừa ngồi xuống, Chuẩn Đề Đạo Nhân mặt mày ủ dột hỏi Hồng Quân Đạo Tổ. "A Sư Tôn, Thông Thiên hiện tại đã dùng Pháp Tắc Hủy Diệt thao túng Tru Tiên Kiếm Trận, không phải Tứ Thánh có thể phá vỡ." Tiếp Dẫn Đạo Nhân tiếp lời. "Các ngươi đều cho rằng Ngã không nên để Thông Thiên trở lại Thánh vị Thiên Đạo sao?" Hồng Quân Đạo Tổ mắt hơi khép hờ, hỏi bốn vị Thiên Đạo Thánh Nhân trước mặt. "Hành sự của Lão sư vốn không phải là điều đệ tử chúng ta nên suy đoán, nhưng việc Thông Thiên trở lại Thánh vị Thiên Đạo, đích xác không ổn." Nguyên Thủy Thiên Tôn nhíu mày, trầm giọng nói.

Theo thực lực hiện tại của Thông Thiên, nếu thật sự muốn đưa tất cả đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, e rằng Thông Thiên cũng sẽ khiến toàn bộ đệ tử Xiển Giáo lên bảng hoặc hồn phi phách tán.

Tuy nhìn bề ngoài Nguyên Thủy không đặt tâm tư vào đệ tử dưới trướng như Thông Thiên, nhưng đối với mười hai đệ tử Xiển Giáo có xuất thân, căn cơ cực tốt đó, Nguyên Thủy trong lòng cũng vô cùng hài

lòng.

Để đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, Nguyên Thủy sẵn lòng làm, nhưng nếu để đệ tử Xiển Giáo cũng toàn bộ vào đó, Nguyên Thủy chắc chắn không cam lòng. "Hiện tại Phong Thần Đại Kiếp xác thực không dễ thúc đẩy, không biết Lão sư có cách nào không?" Lão Quân tuy trong lòng cũng có chút bất mãn, nhưng vẫn giữ bình tĩnh hỏi.

Với sự hiểu biết của Lão Quân đối với Hồng Quân, vì Phong Thần Đại Kiếp là do Hồng Quân thúc đẩy, vậy nhất định sẽ hoàn thành việc đó.

Hồng Hoang Thế Giới khai tịch vô số năm, từng sự việc đã chứng minh những việc Hồng Quân làm, không có việc gì không thể làm được.

Giết Ma Tộc La Hầu, chứng Đạo thành Thánh, Hợp Đạo, phong ấn Hậu Thổ vào Luân Hồi trấn áp Địa Đạo, từng việc từng việc đều là đại sự kinh thiên động địa.

Có thể nói, chỉ cần Hồng Quân làm, nhất định sẽ làm được.

Chỉ gặp phải Hư Không Đạo Nhân bế quan vô số năm đột nhiên xuất thế, bước chân của Đạo Tổ mới bị cản lại một chút.

Nhưng Hư Không Đạo Nhân đích xác mạnh mẽ vô địch, thiên hạ vô địch, nhưng Hồng Quân vẫn chưa từng chịu thiệt thòi dưới tay Người.

Bởi vậy Lão Quân tin rằng, Hồng Quân đã sắp xếp một việc, chắc chắn sẽ có cách sắp xếp của mình, có thể khiến Phong Thần Đại Kiếp tiếp tục thuận lợi tiến hành.

Chương 219

"Tự nhiên có cách." Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu, nói với mấy người.

Nguyên Thủy, Lão Quân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe vậy trên mặt đều lộ vẻ hỷ, Đạo Tổ quả nhiên không hổ là Đạo Tổ. "Cái các ngươi lo lắng không ngoài việc Thông Thiên hiện giờ thực lực quá mạnh, không đối phó được." Hồng Quân liếc nhìn mấy người: "Nếu vậy, cứ nâng cao thực lực của mình lên là được!" Sắc mặt Nguyên Thủy, Chuẩn Đề lập tức cứng đờ.

Nếu có thể nâng cao thực lực thì đã sớm nâng rồi, hà tất phải đợi đến bây giờ.

Có tiến bộ rồi sao?

Chẳng lẽ Thông Thiên sẽ dậm chân tại chỗ không tiến bộ sao?

Huống hồ cảnh giới Thánh Nhân, mỗi bước tiến đều vô cùng gian nan, phải hao phí vô số năm tháng, làm sao muốn tiến bộ là tiến bộ được.

Phong Thần Đại Kiếp chẳng phải là muốn nhân lúc Hậu Thổ đang ngủ say, làm mạnh thêm thực lực Thiên Đình để áp đảo Địa Phủ, khuếch trương sức mạnh Thiên Đạo sao?

Đợi đến khi thực lực của họ được nâng cao, Hậu Thổ e rằng đã luyện thành Bàn Cổ Chân Thân mà tỉnh lại rồi. "Lão sư có cách nào để nâng cao thực lực của chúng đệ tử không?" Lão Quân trầm tư một lát, hỏi Hồng Quân Đạo Tổ.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Nguyên Thủy ba người lập tức mắt sáng lên.

Đúng vậy, Đạo Tổ muốn nhanh chóng thúc đẩy Phong Thần Đại Kiếp, lại muốn đối phó được Thông Thiên, tự nhiên chỉ có thể nâng cao thực lực.

Không thể nâng cao tu vi cảnh giới, nếu ban cho mỗi người mười kiện, tám kiện Chí Bảo như Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên hoặc Tru Tiên Kiếm Trận, thì thực lực chẳng phải cũng tăng lên sao?

Lý do đó, trong lòng mấy người có mặt đều nóng rực. "Thông Thiên là sau khi nắm giữ Pháp Tắc mới thực lực đại tăng, các ngươi cũng có thể trở thành Song Quả Vị Thánh Nhân." Hồng Quân nhìn mấy người nghiêm túc nói: "Đợi khi các ngươi nắm giữ Pháp Tắc, chẳng phải thực lực cũng đại tăng sao?" "Song Quả Vị Thánh Nhân!" Nghe lời đó của Hồng Quân Đạo Tổ, bất kể là Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề, mấy người đều mắt sáng rực, hơi thở cũng dồn dập hơn một chút.

Có hai tồn tại khủng bố là Hư Không Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân làm ví dụ trước mắt.

Đặc biệt là Hư Không Đạo Nhân, một mình chiến Lục Thánh, một trận đánh giết ba vị, thậm chí còn đoạt Thái Cực Đồ của Lão Quân, thần uy vô địch, không ai chế ngự được.

Sau đó, Dương Mi Đạo Nhân trở về từ Hỗn Độn cũng khủng bố vô biên, với Pháp Tắc Mộc Chi Đại Đạo, Người có thể giao đấu bất phân thắng bại với Hư Không Đạo Nhân, người nắm giữ hai Đại Pháp Tắc Chi Vương và đã tiến thêm một bước trong cảnh giới.

Hiện tại, Thông Thiên Giáo Chủ, người vốn bị bốn người họ áp chế, sau khi trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân, nắm giữ Tru Tiên Kiếm Trận lại khiến bốn người họ không dám vượt lôi trì nửa bước.

Có những ví dụ đó trước mắt, Lão Quân mấy người hiện tại có một nhận thức trực quan hơn về tồn tại Pháp Tắc Thánh Nhân.

Pháp Tắc Thánh Nhân tu luyện thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nắm giữ Pháp Tắc, bản thân thực lực phải mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân rất nhiều.

Thậm chí nếu có một Pháp Bảo khế hợp với Pháp Tắc, càng có thể phát huy sức mạnh của Pháp Bảo đến một mức độ khủng bố.

Trước khi Hư Không Đạo Nhân đột phá, cảnh giới của Lão Quân và Hư Không Đạo Nhân xấp xỉ nhau, nhưng uy lực của Thái Cực Đồ trong tay Hư Không Đạo Nhân và trong tay Lão Quân quả thực không thể sánh bằng.

Tru Tiên Kiếm Trận tuy được xưng là đệ nhất sát trận Hồng Hoang, nhưng bất kể Lão Quân hay Tiếp Dẫn, cũng không quá để tâm.

Nhưng hiện tại có Pháp Tắc Hủy Diệt gia trì, uy năng của Tru Tiên Kiếm Trận đã khủng bố lên vô số lần.

Hiện tại, họ căn bản không dám phá trận, chỉ có thể chu toàn một hai khi Thông Thiên không bày kiếm trận.

Phải biết rằng cảnh giới của Lão Quân kỳ thực cao hơn Thông Thiên Giáo Chủ không ít.

Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn hai người, chỉ xét cảnh giới cũng không kém Thông Thiên là bao.

Lão Quân nương nhờ Công Đức Chí Bảo Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp có thể chu toàn một hai với Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn thì căn bản không phải đối thủ của Thông Thiên, càng không nói đến Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ cho phép họ trở thành Song Quả Vị Thánh Nhân, Lão Quân mấy người làm sao không kích động. "Nhưng Sư Tôn, đệ tử không hề biết Pháp Tắc a!" Chuẩn Đề Đạo Nhân đột nhiên nói, có chút khó xử với Lão Quân.

Muốn trở thành Song Quả Vị Thánh Nhân, tiền đề là phải thành Thánh vị Pháp Tắc Thánh Nhân, sau đó mới trở lại thành Thiên Đạo Thánh Nhân, như vậy mới thành Song Thánh Quả Vị.

Nhưng muốn thành Pháp Tắc Thánh Nhân, nhất định phải tu luyện một loại Pháp Tắc thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới được.

Chuẩn Đề Đạo Nhân không hề nắm giữ Pháp Tắc, làm sao thành Pháp Tắc Thánh Nhân?

Lẽ nào phải tu luyện lại từ đầu để lĩnh ngộ Pháp Tắc, vậy thì phải mất bao nhiêu thời gian?

Sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại hơi động, Người đối với Tịch Diệt Đại Đạo lĩnh ngộ vô cùng sâu sắc, sớm đã muốn thành Song Thánh Quả Vị.

Chỉ là Tiếp Dẫn dù làm gì cũng không thể tu thành Tịch Diệt Pháp Tắc Lạc Ấn, thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Sau khi nhìn tình hình của Thông Thiên Giáo Chủ, Tiếp Dẫn trong lòng đột nhiên có một suy đoán, chẳng lẽ không chỉ có tự phế Thánh vị mới có thể tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dù sao, nếu không có hạn chế, Thông Thiên Giáo Chủ căn bản không cần phải mạo hiểm Thiên Phạt mà phế bỏ Thánh vị Thiên Đạo.

Thiên Phạt!

Tiếp Dẫn Đạo Nhân hiểu ra, đột nhiên trong lòng kinh hãi.

Trong Nguyên Thần của Thông Thiên Giáo Chủ có Khai Thiên Công Đức giúp chống lại Thiên Phạt của Thiên Đạo, còn trong Nguyên Thần của Người thì không có. "Không biết dùng chúng sinh Niệm Lực Công Đức có thể chống lại không?" Trong lòng Tiếp Dẫn Đạo Nhân đột nhiên lóe lên một ý niệm.

Người và Chuẩn Đề tuy không có Khai Thiên Công Đức.

Nhưng sau khi thấy sức mạnh Khí Vận của Tam Thanh, Tây Phương Giáo cũng đã tốn đại khí lực để tập hợp tín đồ, ngưng tụ Khí Vận Công Đức.

Trong toàn bộ Tu Di Sơn, ức vạn tín đồ, tử dân Tây Phương Giáo ngày đêm tụng kinh đã tích lũy vô số Công Đức Niệm Lực cho toàn bộ Tây Phương Thế Giới.

Cỗ Công Đức Niệm Lực cường đại đó thậm chí có thể ảnh hưởng đến Thiên Đạo.

Tiếp Dẫn cũng đang suy tính xem liệu lượng lớn Công Đức Chi Lực này có thể giúp chống lại Thiên Phạt của Thiên Đạo hay không.

Tuy nếu thật sự dùng loại chúng sinh Niệm Lực Công Đức này để chống lại Thiên Phạt của Thiên Đạo, dưới sự phản phệ của Khí Vận, Tây Phương Giáo ước tính vô số tín đồ, đệ tử đều có thể hồn phi phách tán.

Nhưng lúc đó Tiếp Dẫn cũng không thể quan tâm nhiều đến vậy nữa. "Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, chuyên tâm nắm giữ một loại Pháp Tắc chắc không mất bao lâu." Hồng Quân Đạo Tổ nhàn nhạt nói: "Tiếp Dẫn hẳn đã lĩnh ngộ thấu triệt một loại Đại Đạo Pháp Tắc.

Lão Quân và Nguyên Thủy tuy chưa lĩnh ngộ một Pháp Tắc nào đó, nhưng hẳn cũng không mất bao lâu." "Nếu thực sự không được, ba vị Song Quả Vị Thánh Nhân cũng đủ sức ứng phó với Thông Thiên Giáo Chủ." Nghe lời của Hồng Quân, sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân có chút khó coi.

Nếu thật sự như Đạo Tổ nói, vậy chẳng phải Người sẽ là một trong số những Thánh Nhân yếu nhất của Thiên Đạo chúng Thánh sao?

Cái "yếu nhất" này và trước đây là hai khái niệm hoàn toàn khác.

Nếu Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Thông Thiên đều trở thành Song Quả Vị Thánh Nhân.

Thì sau này trong Thánh Nhân Chi Chiến, Người căn bản không thể tham gia vào.

Đại chiến giữa mấy người đó, ước tính có thể tùy tiện tru sát Người.

Đương nhiên, Nữ Oa Nương Nương, người một lòng làm cá muối, tự nhiên đã bị mấy người đó bỏ qua.

Sắc mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng không tốt.

Nếu Chuẩn Đề không thể thành Song Thánh Quả Vị, thì sau này Tây Phương Giáo chỉ có một Song Quả Vị Thánh Nhân.

Dù có đưa Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, khiến Tam Thanh chia rẽ, chỉ còn lại Nguyên Thủy, Lão Quân, thì đó cũng hoàn toàn không phải đối thủ.

Dù sao, thực lực của Chuẩn Đề lúc đó, đối với việc Tây Phương Giáo tranh giành với Huyền Môn sẽ không thể nhúng tay vào. "Sư đệ, bất kể thế nào, ngươi cũng phải thành Song Quả Vị Thánh Nhân." Tiếp Dẫn Đạo Nhân truyền âm cho Chuẩn Đề: "Chẳng phải ngươi đối với Từ Bi Chi Đạo lĩnh ngộ khá sâu sao?

Sau này chuyên tu Đại Đạo đó, dù Pháp Tắc đó không đứng hàng đầu, cũng tốt hơn bây giờ nhiều." Sắc mặt Chuẩn Đề Đạo Nhân nghiêm túc gật đầu.

Lời Tiếp Dẫn nói không sai, bất kể thế nào, Song Quả Vị Thánh Nhân tổng thể vẫn mạnh hơn Thiên Đạo Thánh Nhân đơn nhất nhiều.

Tịch Diệt Đại Đạo của Tiếp Dẫn tuy không nằm trong mười Đại

Đạo đứng đầu Tam Thiên Đại Đạo, nhưng cũng đứng rất cao, xấp xỉ với Mộc Chi Đại Đạo, đều nằm trong số Đại Đạo đứng trong top trăm.

Từ Bi Đại Đạo thì kém xa, trong Tam Thiên Đại Đạo chỉ có thể xếp hạng trung đẳng trở lên.

Nhưng lúc đó Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng không có cách nào lựa chọn.

Huống hồ trong Tam Thiên Đại Đạo, chỉ có mười Đại Đạo đứng đầu uy lực cường đại vô song.

Những Pháp Tắc Đại Đạo phía sau, tuy cũng có sự chênh lệch, nhưng không đến mức không thể vượt qua được.

Lão Quân và Nguyên Thủy hai người đều sắc mặt đạm nhiên.

Tuy đối với việc nắm giữ Đại Đạo Pháp Tắc không tinh thông như Thông Thiên, nhưng cả hai đều có những thần thông Pháp Tắc sở trường riêng.

Chỉ là thân là Thiên Đạo Thánh Nhân, trước khi Hư Không Đạo Nhân xuất quan, ở Hồng Hoang Thế Giới căn bản không có đối thủ, bởi vậy mới không tinh nghiên sâu hơn.

Thân là Thiên Đạo Thánh Nhân không thể ngưng tụ ra Pháp Tắc Lạc Ấn.

Nếu không, với cảnh giới của Lão Quân, dù không đặc biệt lĩnh ngộ Đại Đạo Pháp Tắc, bằng sự tích lũy nhiều năm như vậy cũng đủ để lĩnh ngộ một loại Pháp Tắc, thành Pháp Tắc Thánh Nhân.

Lão Quân đối với Đạo Đức Pháp Tắc lĩnh ngộ và Nguyên Thủy đối với Tạo Hóa Pháp Tắc lĩnh ngộ đều cực kỳ tinh thâm, tuy không đạt đến mức Pháp Tắc Thánh Nhân, nhưng cũng không còn xa.

Hai Đại Pháp Tắc đó đều là những tồn tại xếp hạng cực kỳ cao trong Tam Thiên Đại Đạo.

Đặc biệt là Tạo Hóa Pháp Tắc, bản thân nó còn là một trong mười Pháp Tắc đứng đầu Tam Thiên Đại Đạo.

Còn về việc Chuẩn Đề không thể thành Song Quả Vị Thánh Nhân, chuyện đó không quan trọng.

Như Hồng Quân đã nói, có hai hoặc ba vị Pháp Tắc Thánh Nhân là đủ để áp chế Thông Thiên.

Đặc biệt là việc Tây Phương Giáo, Lão Quân và Nguyên Thủy hai người đều vô cùng rõ ràng, Chuẩn Đề không thể thành Song Thánh Quả Vị, ngược lại là một chuyện tốt.

Sau khi tự phế Thánh vị Thiên Đạo, Thiên Phạt giáng xuống, Lão Quân và Nguyên Thủy cũng không hề lo lắng.

Cùng là một trong Tam Thanh do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, trong Nguyên Thần cũng có Khai Thiên Công Đức. "Lão sư, sau khi tự phế Thánh vị, Thiên Đạo giáng xuống Thiên Phạt cai như hà để đáng?" Suy đi tính lại, Tiếp Dẫn Đạo Nhân hỏi Hồng Quân Đạo Tổ.

Có thể dùng chúng sinh Niệm Lực Công Đức để chống đỡ Thiên Phạt hay không, Tiếp Dẫn trong lòng cũng không nắm chắc.

Nếu không khả thi, đối mặt với Thiên Phạt khủng bố đó, chắc chắn sẽ bị trọng thương.

Lúc đó không nói đến việc ngưng tụ Pháp Tắc Lạc Ấn tu thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mà sống sót được hay không đã là một vấn đề. "Tự phế Thánh vị, Thiên Đạo tự nhiên sẽ giáng xuống Thần Phạt, đó cũng là một sự khảo nghiệm đối với chúng ta.

Đương nhiên cũng nên dựa vào bản thân để chống đỡ." Nguyên Thủy Thiên Tôn nói một câu không mặn không nhạt.

Lão Quân khẽ gật đầu biểu thị đồng ý, có Khai Thiên Công Đức nên hoàn toàn không hoảng.

Chương 220

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người lại nhìn Lão Quân và Nguyên Thủy bằng ánh mắt giận dữ.

Nhưng họ không có Khai Thiên Công Đức, loại Thiên Phạt đó giáng xuống, hoàn toàn không thể chịu đựng được. "Một chén một đũa, đều do trời định.

Ngươi và Chuẩn Đề hai người không hề được Thiên Đạo Khí Vận che chở quá nhiều, tự phế Thánh vị, cũng sẽ không chịu Thiên Phạt phản phệ quá lớn." Hồng Quân Đạo Tổ nhàn nhạt nói: "Với thực lực của các ngươi, hoàn toàn có thể chống đỡ được!" Nghe vậy, sắc mặt Lão Quân và Nguyên Thủy hai người hơi biến đổi.

Hóa ra Tam Thanh tự phế Thánh vị mới có Thiên Phạt nặng nề như vậy, còn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai người thì không. "Đa tạ Sư Tôn chỉ điểm!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người nghe câu nói đó đều lộ ra vẻ mừng rỡ điên cuồng, đồng thời hỷ tai lạc họa mà liếc nhìn Lão Quân và Nguyên Thủy một cái.

Hóa ra không được Thiên Đạo Khí Vận che chở lại có cái lợi này.

Cũng đúng, tự phế Thánh vị gần như tương đương với việc phản bội Thiên Đạo.

Tam Thanh, những tồn tại được Thiên Đạo ưu ái ngay từ đầu, tự nhiên sẽ dẫn đến Thiên Đạo phẫn nộ.

Còn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều dựa vào Đại Hoành Nguyện mà thành Đạo.

Ước tính đối với Thiên Đạo, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai vị Thiên Đạo Thánh Nhân đều là tồn tại có cũng được không có cũng không

sao, bởi vậy tự phế Thánh vị cũng không có gì to tát. "Nếu đã như vậy, vậy đệ tử xin chuẩn bị phế bỏ Thánh vị, đi theo con đường Pháp Tắc Thánh Nhân." Tiếp Dẫn Đạo Nhân chắp hai tay, hành lễ với Hồng Quân Đạo Tổ, trịnh trọng nói. "Chỉ xin Lão sư che chở một chút." Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng lo lắng khi tự phế Thánh vị, các Địa Đạo Thánh Nhân, đặc biệt là Hư Không Đạo Nhân, sẽ ra tay với Người.

Ngay sau khi phế bỏ Thánh vị, trước khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân, là thời kỳ yếu nhất.

Nếu không có Hồng Quân che chở, chư Thánh Địa Đạo tuyệt đối sẽ không buông tha.

Kỳ thực, sau khi thành Pháp Tắc Thánh Nhân, đối với Hư Không Đạo Nhân mà nói, người cũng yếu ớt vô cùng, có thể bị tùy tiện mạt sát.

Cũng chỉ có khi lần nữa trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân, Chân Linh ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt, mới có một chút cảm giác an toàn trước mặt Hư Không Đạo Nhân.

Hồng Quân gật đầu, Tiếp Dẫn mới yên tâm.

Lão Quân và Nguyên Thủy hai người thấy Tiếp Dẫn Đạo Nhân là người đầu tiên đề xuất tự phế Thánh vị, không khỏi nhìn nhau, ánh mắt vi diệu.

Vẻ mặt của Tiếp Dẫn như vậy, xem ra Người rất tự tin a.

Bất kể là Lão Quân hay Nguyên Thủy, đối với động tác của Tiếp Dẫn Đạo Nhân đều có chút bất ngờ, cũng không ngờ Tiếp Dẫn Đạo Nhân lại che giấu sâu đến vậy.

Họ cũng biết, Tiếp Dẫn che giấu sâu như vậy, tự nhiên là vì đối phó sau này, tranh đoạt Thiên Đạo Khí Vận Chi Lực với hai người họ.

Lão Quân và Nguyên Thủy trong lòng đều rõ, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn

hai người chưa từng từ bỏ việc phát triển Tây Phương Giáo pháp.

Khí Vận của Hồng Hoang Thế Giới có hạn, nếu Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người muốn phát triển Tây Phương Giáo, thì tất nhiên phải giành miếng ăn từ trong miệng Xiển Giáo và Nhân Giáo.

Chỉ là Tiếp Dẫn không nên sớm bộc lộ như vậy mới phải, dù sao khi Tây Phương Giáo và Xiển Giáo, Nhân Giáo chưa chính thức đối đầu, thực lực càng che giấu sâu càng tốt.

Nhưng hiện tại từ việc của Thông Thiên có thể thấy, nếu muốn thành Thánh vị Pháp Tắc Thánh Nhân, nhất định trước tiên phải từ vị trí Thiên Đạo Thánh Nhân mà hạ xuống.

Bởi vậy, Tiếp Dẫn muốn trở thành Song Pháp Tắc Thánh Nhân, nhất định phải nhân lúc này mới có thể.

Lúc này chính là thời điểm Phong Thần Đại Kiếp của Hồng Hoang Thế Giới.

Liên giáo cùng phạt Tiệt Giáo, Thông Thiên Giáo Chủ thực lực đại tăng, mới cần nâng cao thực lực để đối phó Thông Thiên Giáo Chủ, để Phong Thần Đại Kiếp thuận lợi tiến hành.

Nếu bỏ lỡ thời cơ này, hoặc Lão Quân và Nguyên Thủy hai người thành Song Quả Vị Thánh Nhân trước, thực lực Tứ Thánh đủ để đối phó Thông Thiên Giáo Chủ, không chừng Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không ủng hộ việc phế bỏ Thánh vị để thành Song Quả Vị Thánh Nhân nữa.

Đối với Tiếp Dẫn mà nói, nếu Lão Quân và Nguyên Thủy thành Song Quả Vị Thánh Nhân, mà Người và Chuẩn Đề hai người không thành, thì kết quả tồi tệ nhất là Tây Phương Giáo vĩnh viễn không có cơ hội xoay mình.

Dù sao, chênh lệch thực lực giữa Song Quả Vị Thánh Nhân và

Thiên Đạo Thánh Nhân là quá lớn.

Thiếu đi Thông Thiên Giáo Chủ của Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo cũng sẽ vĩnh viễn bị Xiển Giáo và Nhân Giáo áp chế.

Việc Tiếp Dẫn tự phế Thánh vị lại hoàn toàn không có sự cố kỵ đó.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất là sau khi thành Song Quả Vị Thánh Nhân, Hồng Quân Đạo Tổ cảm thấy thực lực đã đủ, không cần Lão Quân và Nguyên Thủy thành Song Thánh Quả Vị nữa.

Tuy Lão Quân và Nguyên Thủy hai người trong Nguyên Thần đều có Khai Thiên Công Đức, hoàn toàn không sợ Thiên Đạo Chi Phạt đó.

Nhưng điều đó chỉ có tác dụng khi tự phế Thánh vị mà thôi.

Nếu không có sự đồng ý của Hồng Quân Đạo Tổ đã Hợp Đạo, việc muốn trở lại Thánh vị Thiên Đạo chắc chắn cũng sẽ gặp vô vàn khó khăn.

Bởi vậy, việc Tiếp Dẫn là người đầu tiên đề xuất tự phế Thánh vị là quyết định đã suy tính kỹ lưỡng.

Một là, Người đích xác là tồn tại có sự lĩnh ngộ sâu nhất về Pháp Tắc trong số bốn người còn lại, gần như có thể thành Pháp Tắc Thánh Nhân bất cứ lúc nào.

Hai là, lúc này tự phế Thánh vị và trở lại Thánh vị, có Hồng Quân Đạo Tổ che chở và chấp thuận, sẽ không có quá nhiều rủi ro.

Ba là, tự nhiên Người hy vọng sớm có đủ sức mạnh áp đảo Thông Thiên, chặn đứng con đường thành Song Thánh Quả Vị của Lão Quân và Nguyên Thủy hai người.

Kế hoạch "một mũi tên trúng ba đích" như vậy, tuy bộc lộ thực lực sớm, nhưng so với lợi ích thì chút rủi ro đó không đáng kể.

Huống hồ, trong tình huống Thiên Địa Đại Kiếp lần này, thực lực sớm muộn gì cũng phải bộc lộ. "Hồng Quân, ngươi thật sự muốn để mấy người họ tự phế Thiên Đạo Thánh vị sao?" Dương Mi Đạo Nhân lúc này xuất hiện trong Tử Tiêu Cung, nghe kế hoạch của Hồng Quân, lập tức nhíu mày nói. "Một khi tự phế Thánh vị, Hư Không nhất định sẽ ra tay.

Lúc đó ngươi có thể che chở được họ sao?" "Với thực lực của Hư Không, mấy người họ sau khi phế bỏ Thánh vị, e rằng không chịu nổi một đòn tùy tiện, lúc đó vẫn lạc là thật sự triệt để vẫn lạc." Nghe lời của Dương Mi Đạo Nhân, bất kể là Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn hay Chuẩn Đề, tất cả đều căng thẳng.

Tuy việc áp đảo Thông Thiên Giáo Chủ để hoàn thành Phong Thần Chi Chiến, và thành Song Thánh Quả Vị, nâng cao thực lực một cách cực đại là tốt.

Nhưng họ không muốn bị triệt để vẫn lạc a.

Điểm mạnh duy nhất của Thiên Đạo Thánh Nhân so với Pháp Tắc Thánh Nhân chính là Chân Linh ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Vì thành Song Quả Vị Thánh Nhân mà bị triệt để vẫn lạc, thì quá không đáng.

Dù sao, Thiên Đạo Thánh Nhân dù yếu đến mấy cũng là Thánh Nhân, bất tử bất diệt.

Song Quả Vị Thánh Nhân dù cường đại, dù hoàn mỹ đến mấy, nếu không thành công mà thân vẫn, thì cũng chỉ là một giấc mơ hão huyền.

Bởi vậy mấy người đều có chút căng thẳng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, biết Người có ý định.

Đặc biệt là Tiếp Dẫn Đạo Nhân, người đầu tiên đề xuất tự phế Thánh vị, lúc này trong lòng cũng có chút hối hận.

Dù sao Hồng Quân Đạo Tổ đích xác có ý bảo hộ, nhưng có bảo hộ được hay không, đó lại là chuyện khác. "Chẳng phải có ngươi ở đây sao!" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Dương Mi cười nhạt nói. "Chuyện này, không nằm trong thỏa thuận của ta, ta sẽ không ra tay!" Dương Mi Đạo Nhân lắc đầu nói.

Bất kể thế nào, Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn người đều là đệ tử của Hồng Quân, không phải đệ tử của Dương Mi.

Vì đối phó Hư Không Đạo Nhân và Địa Đạo, hai người họ hợp tác.

Nhưng Dương Mi vẫn không giúp nâng cao thực lực cho đệ tử của Hồng Quân.

Tuy Song Quả Vị Thánh Nhân có tệ đoan lớn mà Dương Mi trong lòng vô cùng rõ ràng, và tin rằng Hồng Quân trong lòng cũng vô cùng rõ ràng.

Nhưng trong thời gian ngắn, Song Quả Vị Thánh Nhân đích xác có thể mang lại sự nâng cao thực lực lớn.

Còn về tệ đoan, đó là chuyện sau này.

Nghe Dương Mi Đạo Nhân nói vậy, Lão Quân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nguyên Thủy mấy người trong lòng đều có chút hoảng sợ.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân không ra tay, chỉ dựa vào một mình Hồng Quân Đạo Tổ, liệu có thật sự cản được Hư Không Đạo Nhân không? "Nâng cao sức mạnh của các ngươi, cũng là nâng cao sức mạnh của phe Thiên Đạo, cũng là nâng cao sức mạnh của Ngã, đối phó Hư Không sẽ càng có phần nắm chắc hơn!" Sắc mặt Hồng Quân không hề có chút không vui, vẫn kiên nhẫn giải thích. "A, Dương Mi Thánh Nhân...

Hiện tại chúng ta đều là đồng minh.

Sau khi sức mạnh của chúng ta được nâng cao, sẽ có thể trấn áp Địa Đạo nhanh hơn, Ngài cũng sẽ nhanh chóng nắm giữ Địa Đạo đúng không!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân vội vàng mở miệng nói.

Lúc này trong lòng Người hoảng loạn nhất. "Không sai, Dương Mi Đạo huynh, chuyện này đối với ngươi cũng không có hại gì." Tuy thấy Tiếp Dẫn gặp xui xẻo, nhưng Lão Quân và Nguyên Thủy hai người cũng phân rõ nhẹ nặng, nếu muốn thành Song Quả Vị Thánh Nhân, tự nhiên cũng phải khuyên Dương Mi một chút.

Dù sao Khai Thiên Công Đức có thể chống đỡ Thiên Đạo Thiên Phạt, nhưng không thể chống đỡ sức mạnh thời không mạnh mẽ vô song của Hư Không Đạo Nhân. "A, Dương Mi Thánh Nhân..." Chuẩn Đề Đạo Nhân cũng mở miệng nói, mấy người đều hy vọng Dương Mi Đạo Nhân sẽ ra tay ngăn cản sát thủ Hư Không Đạo Nhân. "Câm miệng!" Dương Mi Đạo Nhân lạnh lùng liếc nhìn Lão Quân, Nguyên Thủy, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề bốn người một cái, khí thế Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên bộc phát ra.

Trong Tử Tiêu Cung, Mộc Chi Đại Đạo không ngừng ẩn hiện, Lão Quân bốn người không tự chủ được mà ngậm miệng lại.

Mấy người đó mới nhớ ra, vị Dương Mi Đạo Nhân trước mắt này là một Pháp Tắc Thánh Nhân Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thất Trọng Thiên thực thụ.

Tuy bại dưới tay Hư Không Đạo Nhân, nhưng giết mấy người họ cũng dễ như trở bàn tay.

Nếu thật sự chọc giận Dương Mi Đạo Nhân, không chừng không đợi Hư Không Đạo Nhân ra tay, vị Dương Mi này sẽ trực tiếp ra tay tiêu diệt họ trước, lúc đó hối hận cũng không kịp. "Hư Không không thể dốc toàn lực ra tay.

Nếu Hư Không ra tay, thì bên Hậu Thổ sẽ không có ai bảo hộ.

Ngã có thể trực tiếp đi đối phó Hậu Thổ." Nghe lời của Hồng Quân, mặt Tiếp Dẫn Đạo Nhân trắng bệch.

Theo cách nói này, nếu Hư Không Đạo Nhân thật sự dốc toàn lực ra tay, thì Người có thể trở thành quân cờ thí.

Dù sao, nếu có thể trực tiếp trọng thương Hậu Thổ, thì mọi chuyện khác đều không còn cần thiết nữa.

Những gì gọi là Phong Thần Đại Kiếp, Song Quả Vị Thánh Nhân, chẳng phải đều là để làm lớn mạnh Thiên Đình, sức mạnh Thiên Đạo, để tiện đối phó Hư Không và Hậu Thổ sao?

Nếu có cơ hội trực tiếp đối phó Hậu Thổ, thì tự nhiên không cần phải thành Song Quả Vị Thánh Nhân.

Sắc mặt Lão Quân và Nguyên Thủy hai người sững sờ, sau đó hiện lên một tia hỷ tai lạc họa.

Nếu lấy sự vẫn lạc của Tiếp Dẫn làm cái giá để trọng thương Hậu Thổ và Địa Đạo, thì đó quả thực là một kết cục hoàn hảo rồi. "Hồng Quân, ta không phục ngươi!" Dương Mi Đạo Nhân lạnh lùng nói.

Trước đó Người đã phí công ra tay một lần, kết quả không những không đoạt được Tru Tiên Tứ Kiếm của Thông Thiên Giáo Chủ, mà còn bị Hư Không Đạo Nhân sỉ nhục một phen.

Chương 221

Trong lòng Dương Mi Đạo Nhân rất tức giận, không thể tiếp tục giúp Hồng Quân ra tay.

Dương Mi trong lòng đã quyết định, nếu Hồng Quân không đưa ra một số lợi ích thực tế, tuyệt đối sẽ không ra tay.

Hồng Quân thở dài một tiếng.

Với mối quan hệ hợp tác ngoài mặt mà bất đồng trong lòng của hai người, Người đích xác không thể bắt Dương Mi phục tùng.

Dương Mi và Người đều là những cường giả bước ra từ thời Thái Cổ Thiên Địa sơ khai, thời đại đầy rẫy máu tanh và sát phạt, không giống như Thông Thiên Giáo Chủ dễ bị dụ dỗ như vậy.

Trong lúc bất đắc dĩ, Hồng Quân Đạo Tổ thầm truyền âm cho Dương Mi Đạo Nhân, nói gì đó. "Lời này là thật sao?" Trên mặt Dương Mi Đạo Nhân hiện lên một tia kinh ngạc xen lẫn một tia hỷ sắc, hỏi Hồng Quân. "Tự nhiên là thật!" Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu nói. "Được!" Dương Mi Đạo Nhân gật đầu, không hề biểu thị nghi ngờ, trực tiếp nói với Tiếp Dẫn Đạo Nhân. "Có thể bắt đầu rồi!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghe vậy sắc mặt đại hỷ.

Hiện tại thấy Hồng Quân Đạo Tổ và Dương Mi Đạo Nhân đã đàm phán xong, đồng ý che chở khi Hư Không Đạo Nhân ra tay. "Đa tạ Sư Tôn, đa tạ Dương Mi Thánh Nhân!" Tiếp Dẫn Đạo Nhân chắp hai tay hướng về Hồng Quân và Dương Mi Đạo Nhân nói, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Trong Tử Tiêu Cung cách tuyệt mọi Thiên Cơ, không phải nơi tốt để phế bỏ Thánh vị. "Ngã Tiếp Dẫn Đạo Nhân, hôm nay tự nguyện từ bỏ Thánh vị Thiên Đạo, Chân Linh quy về thân Ngã, Phá!" Tiếp Dẫn

Đạo Nhân đứng trên Tam Thập Tam Thiên, nói với Thiên Đạo.

Oanh Long!

Từng tầng kiếp vân bắt đầu hội tụ trên đỉnh đầu Tiếp Dẫn!

Ngay khoảnh khắc Tiếp Dẫn tuyên bố tự phế Thánh vị, kiếp vân cuồn cuộn bắt đầu tụ tập trên đỉnh đầu Tiếp Dẫn.

Từng đạo lôi đình màu đen tím bắt đầu ẩn hiện trong mây đen, tiếng lôi đình chấn động chư thiên, truyền thẳng vào Vô Biên Hỗn Độn.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân nhìn Thần Phạt Thiên Kiếp khủng bố, sắc mặt biến đổi liên tục, song không khỏi thở phào một hơi.

Tuy Thiên Phạt quả thực khủng bố, nhưng hoàn toàn không thể so sánh với Thiên Phạt của Thông Thiên Giáo Chủ ngày đó.

Ngày Thông Thiên Giáo Chủ tự phế Thánh vị, những mây đen và lôi đình kia lớn hơn Thiên Phạt này không biết bao nhiêu lần.

Tuy Thần Phạt hôm nay nhìn có vẻ khủng bố, song Tiếp Dẫn Đạo Nhân suy nghĩ rằng mình hẳn có thể chống đỡ được, chỉ là khó tránh khỏi bị chút thương tổn.

Chỉ là Thiên Phạt trong phạm vi có thể chịu đựng được, khiến nội tâm Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng nhẹ nhõm đi không ít.

"Sư huynh không sao chứ!" Chuẩn Đề Đạo Nhân ở một bên cũng có chút ưu tư hỏi.

Hai người từ trước khi hóa hình đã quen biết, tình cảm vô số năm qua cực kỳ thâm hậu.

Vốn dĩ thực lực Chuẩn Đề không chênh lệch bao nhiêu so với Tiếp Dẫn Đạo Nhân, tuy Tiếp Dẫn Sư huynh mạnh hơn một chút, nhưng cũng không mạnh hơn bao nhiêu.

Nhưng kể từ khi vẫn lạc hai lần, tu vi Chuẩn Đề đã thụt lùi không ít, trong khi Tiếp Dẫn trong khoảng thời gian này lại lĩnh ngộ Tịch Diệt Pháp Tắc Đại Đạo, thực lực tăng vọt.

Dưới sự tăng giảm như vậy, thực lực Chuẩn Đề đã xa xa tụt lại phía sau Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Cũng chính vì lẽ đó, Chuẩn Đề Đạo Nhân cực kỳ lo lắng liệu Tiếp Dẫn Đạo Nhân có thể chống đỡ được Thiên Phạt hay không.

Bởi lẽ, với tình huống hiện tại của Tây Phương Giáo, Tiếp Dẫn Đạo Nhân là hy vọng lớn nhất cho sự đại hưng của Tây Phương Giáo.

Lão Quân và Nguyên Thủy hai người thì mặt không biểu tình nhìn cảnh này.

Uy lực Thần Lôi Thiên Phạt yếu hơn trong tưởng tượng không ít.

Song hai người đều biết, đúng như lời Hồng Quân Đạo Tổ đã nói, Tiếp Dẫn vốn không nhận được quá nhiều khí vận Thiên Đạo ưu ái, nên khi thoát ly Thiên Đạo cũng chỉ là Thần Phạt mang tính tượng trưng.

Khác với Tiếp Dẫn, Lão Quân và Nguyên Thủy đều là do Nguyên Thần Bàn Cổ hóa thành, trong Hồng Hoang Thế Giới có khí vận khổng lồ gia trì, được Thiên Đạo ưu ái.

Bởi vậy, một khi thoát ly Thiên Đạo, Thiên Đạo tất sẽ cực kỳ phẫn nộ.

Cho dù chỉ tạm thời thoát ly Thiên Đạo, sau khi trở thành Pháp Tắc Thánh Nhân sẽ lập tức trở về, thì cũng không thể như vậy.

Dù sao Thiên Đạo chỉ có ý chí bản năng mông lung, không thể phân biệt được những tình huống phức tạp này.

Ầm ầm!

Thần Lôi Thiên Phạt giáng xuống, một cái ao hình bát giác xuất hiện trên đỉnh đầu Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Trong ao, ánh nước vàng kim khẽ gợn sóng, phóng ra vô tận quang mang.

Nhìn kỹ, bên trong ao căn bản không phải nước, mà là vô cùng Chúng Sinh Công Đức Niệm Lực.

Đó là niệm lực công đức được tích lũy từ vô số năm ngày đêm thành kính cúng dường, tụng kinh cầu nguyện của đệ tử, hộ pháp và tín đồ Tây Phương Giáo.

Những niệm lực công đức này vốn chỉ là lực lượng vô hình vô ảnh, nhưng một tín đồ thành kính, dù là phàm nhân, không ngừng tụng kinh, niệm lực mạnh mẽ cũng sẽ ngưng tụ thành một giọt công đức kim quang.

Từng giọt công đức kim quang này như dòng nước đổ vào biển lớn, cuối cùng hợp thành lực lượng công đức sền sệt, hữu hình.

Lực lượng công đức hữu hình này tiếp tục được cô đọng tinh thuần, trải qua sự gia trì pháp lực của hai Thánh Nhân Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân, biến thành một loại tồn tại như nước.

Mỗi giọt nước Công Đức Niệm Lực bên trong đều đáng giá với sự tích lũy pháp lực ức vạn năm của một Kim Tiên cấp tiên nhân.

Toàn bộ Hồng Hoang Thế Giới rộng lớn vô biên, Tây Phương Thế Giới mà Tây Phương Giáo chiếm cứ, tuy rằng nghèo nàn vô cùng, nhưng cũng chiếm trọn một phần mười diện tích Hồng Hoang Thế Giới.

Sự nghèo nàn của Tây Phương Thế Giới cũng chỉ là đối với những người tu đạo mà nói, linh khí không nhiều, linh mạch không tồn tại, nên không phải là đất tu tiên.

Nhưng đối với những phàm nhân hoặc các loại tinh quái mới vừa đản sinh ý thức thì lại không có ảnh hưởng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người vốn cũng không trông mong tu luyện, chỉ cần tích lũy Niệm Lực Công Đức.

Hàng ức vạn ức chúng sinh trăm ức năm không ngừng tích lũy, mới tích trữ được một ao Công Đức Chi Thủy này.

Cái ao nhỏ bát phương trên đỉnh đầu Tiếp Dẫn Đạo Nhân chính là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, Bát Bảo Công Đức Trì.

Bát Bảo Công Đức Trì vốn dĩ chỉ là tồn tại trung thượng phẩm trong các Tiên Thiên Linh Bảo, sau khi trải qua sự gia trì tẩy lễ của chuông vàng công đức, giờ đây đã có thể biến thành một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Trong số Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực của nó cũng cực kỳ bất phàm.

Trong tương lai, sau khi Tây Phương Giáo đại hưng, Bát Bảo Công Đức Trì có thể cũng là một trong những trấn giáo chí bảo của Tây Phương Giáo.

Sau khi Thần Phạt khủng bố giáng xuống, đánh vào Bát Bảo Công Đức Trì, thậm chí khiến Công Đức Chi Thủy bên trong gợn sóng.

Với uy lực của loại Thần Phạt này, một tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong dù có liều mạng cũng chỉ có một kết cục là tan thành tro bụi, cho dù có nắm giữ pháp bảo lợi hại đến đâu cũng vô dụng.

Nhưng sau khi lôi đình đánh vào Công Đức Chi Thủy, trong ao công đức ẩn ẩn hiện hiện tiếng tụng kinh truyền ra, phảng phất có ba ngàn Đại Thế Giới, ức vạn triệu chúng sinh đồng thời đang tụng kinh lễ Phật.

Sau khi lôi đình khủng bố bị Chúng Sinh Niệm Lực ảnh hưởng, uy

lực không ngừng suy yếu, cuối cùng biến mất không còn.

Đạo Thần Lôi Thiên Phạt đầu tiên cứ thế bị chặn lại, Công Đức Chi Thủy trong Bát Bảo Công Đức Trì dường như không hề thay đổi.

"Khi nào Công Đức Trì lại có uy năng lớn đến vậy?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nhìn cảnh này, có chút không thể tin nổi mà nói: "Có thể chính diện cứng rắn tiếp nhận Thiên Phạt mà không hề tổn hại." Cũng khó trách Nguyên Thủy Thiên Tôn không thể tin tưởng được, tuy uy lực đạo Thần Phạt đầu tiên là yếu nhất, nhưng vẫn là thương tổn cấp Thánh Nhân.

Nếu Nguyên Thủy triệu xuất Chư Thiên Khánh Vân, y cũng có thể dễ dàng chặn đứng đạo Thiên Phạt đầu tiên, nhưng đó vẫn cần Nguyên Thủy không ngừng chú nhập pháp lực vào trong.

Chỉ dựa vào sức mạnh tự thân của Chư Thiên Khánh Vân, tuyệt đối không thể không hề tổn hại mà chặn đứng một đạo Thần Lôi.

Chư Thiên Khánh Vân vốn là Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp nhất, là linh bảo phòng ngự mà Hồng Quân Đạo Tổ tự dùng trước khi Hợp Đạo, lực phòng ngự mạnh mẽ vô cùng, hầu như chỉ đứng dưới Hỗn Độn Chung và Huyền Hoàng Nhất Khí Linh Lung Bảo Tháp.

Với uy năng của Chư Thiên Khánh Vân, ngay cả khi chưa được Nguyên Thủy Thiên Tôn chú nhập pháp lực, vẫn không thể chặn đứng chiêu Tứ Kiếm Hợp Nhất của Thông Thiên Giáo Chủ.

Đạo Thần Phạt đầu tiên không thể so sánh với Tứ Kiếm Hợp Nhất của Thông Thiên Giáo Chủ, nhưng Nguyên Thủy có thể thấy rõ, Tiếp Dẫn Đạo Nhân không hề chú nhập chút pháp lực nào vào trong đó.

Chỉ dựa vào linh lực bản thân pháp bảo để chống đỡ Thần Phạt, bản thân không hề tổn thương, há chẳng phải Bát Bảo Công Đức Trì có uy lực lớn hơn Chư Thiên Khánh Vân rất nhiều sao?

“Không phải không hề tổn thương!” Lão Quân lắc đầu nói: “Nhìn kỹ mà xem, Công Đức Chi Thủy bên trong đã thiếu đi một chút.” Lão Quân vốn dĩ cũng chấn kinh không thôi trước uy năng của Bát Bảo Công Đức Trì, sau đó nhìn kỹ lại, mới phát hiện mỗi khi chặn đứng một đạo Thần Lôi, Công Đức Chi Thủy trong Bát Bảo Công Đức Trì liền sẽ tiêu hao đi một ít, nội tâm mới thở phào nhẹ nhõm.

Nguyên Thủy nghe lời Lão Quân cũng cẩn thận quan sát một lúc, quả nhiên đúng như lời Lão Quân nói.

“Một ao Công Đức Chi Thủy này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người không biết đã tích lũy bao lâu, Tiếp Dẫn lại cam lòng đem ra dùng vào lúc này.” Nguyên Thủy nở nụ cười trên mặt nói.

“Với trình độ Thiên Phạt này, Tiếp Dẫn hoàn toàn có thể tiếp nhận bằng sức mạnh tự thân, chỉ là khó tránh khỏi bị thương, cùng lắm cũng không trọng thương, tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm vẫn lạc.” “Công Đức Chi Thủy, hôm nay tiêu hao nhiều như vậy, không biết đến bao giờ mới có thể tích lũy lại được.” Uy lực của Công Đức Chi Thủy quả thực mạnh mẽ vô song, nhưng việc tích lũy cũng vô cùng khó khăn.

Những tín đồ, hộ pháp của Tây Phương Giáo kia, vô số năm trừ việc đảm bảo sinh tồn cơ bản, không ngừng tụng kinh niệm chú, mới tích lũy được một ao Công Đức Chi Thủy như vậy.

Tiếp Dẫn Đạo Nhân hôm nay chịu Thiên Phạt, Công Đức Chi Thủy e rằng cũng phải tiêu hao không ít, cũng khó trách Nguyên Thủy lại vui mừng như vậy.

Loại vật này, nếu Tiếp Dẫn Đạo Nhân hiện tại không tiêu hao đi, tương lai khẳng định sẽ dùng để đối phó Lão Quân và y.

“Tự phế Thánh vị không phải chuyện nhỏ, dù có sự che chở hứa hẹn của lão sư và Dương Mi Đạo Nhân, Tiếp Dẫn trong lòng cũng

không dám hoàn toàn yên tâm.” Lão Quân thản nhiên nói: “Bởi vậy, Tiếp Dẫn khẳng định không dám để bản thân bị thương trong Thần Phạt.

Nếu không bị thương, y vẫn có chút tự vệ chi lực.” “Nếu không, lão sư và Dương Mi Đạo Nhân hơi không che chở được, Tiếp Dẫn có thể đã vẫn lạc rồi, y không dám mạo hiểm như vậy.” Nếu Tiếp Dẫn Đạo Nhân nghe được những lời này của Lão Quân, y tuyệt đối sẽ vô cùng bội phục Lão Quân, bởi lẽ đó quả thực là những lo lắng trong lòng y.

Nếu một khi chống đối Thiên Phạt mà bị trọng thương, liền sẽ không còn tự vệ chi lực.

Huống hồ, Hồng Quân Đạo Tổ và Dương Mi Đạo Nhân liệu có thể ngăn cản Hư Không Đạo Nhân hay không?

Cho dù ngăn được Hư Không Đạo Nhân, đừng quên Địa Đạo hiện giờ có ba vị Thánh Nhân tồn tại.

Đến lúc đó, nếu ba vị Địa Đạo Thánh Nhân xuất thủ, dù có Chuẩn Đề Đạo Nhân ở đó, Tiếp Dẫn Đạo Nhân cũng sẽ vô cùng nguy hiểm.

Tuy có Nguyên Thủy và Lão Quân hai người ở một bên, nhưng Tiếp Dẫn Đạo Nhân không thể nào thật sự tin tưởng hai người Lão Quân và Nguyên Thủy.

Nếu hai người họ hơi buông tay một chút, y đã chết chắc rồi.

Bởi vậy, tuy Công Đức Chi Thủy trong Bát Bảo Công Đức Trì quả thực vô cùng trân quý, là một trong những nội tình của Tây Phương Giáo, nhưng Tiếp Dẫn vẫn không chút do dự mà lấy ra dùng.

Nội tình trân quý nhất của Tây Phương Giáo vĩnh viễn là hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn Đạo Nhân và Chuẩn Đề Đạo Nhân.

Nếu y vẫn lạc, Tây Phương Giáo dù có tích lũy nội tình nhiều đến

đâu cũng chỉ là làm áo cưới cho người khác mà thôi.

"Pháp môn mà các đệ tử này sáng tạo ra, ngược lại cũng có chút ý tứ!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn Công Đức Chi Thủy trong Bát Bảo Công Đức Trì, cùng với vô cùng Chúng Sinh Niệm Lực bên trong, nói với Hồng Quân.

"Chẳng phải Chính Tông Bàn Cổ muốn đại hưng trong Hồng Hoang Thế Giới, thì tổng phải nắm giữ một số pháp môn sao!" Hồng Quân thản nhiên nói, dường như đã sớm rõ ràng về pháp môn của hai người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Ngay khi Tiếp Dẫn Đạo Nhân đang đỉnh Bát Bảo Công Đức Trì chống đỡ Thần Phạt Thiên Đạo trên đỉnh đầu.

Từ phương hướng Hồng Hoang Đại Lục, một bàn tay lớn đủ mấy trăm vạn dặm, vỗ về phía Tiếp Dẫn Đạo Nhân.

Toàn thân bàn tay đen kịt, đan xen sức mạnh thời không, như vực sâu hỗn độn, muốn nuốt chửng tất cả.